

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

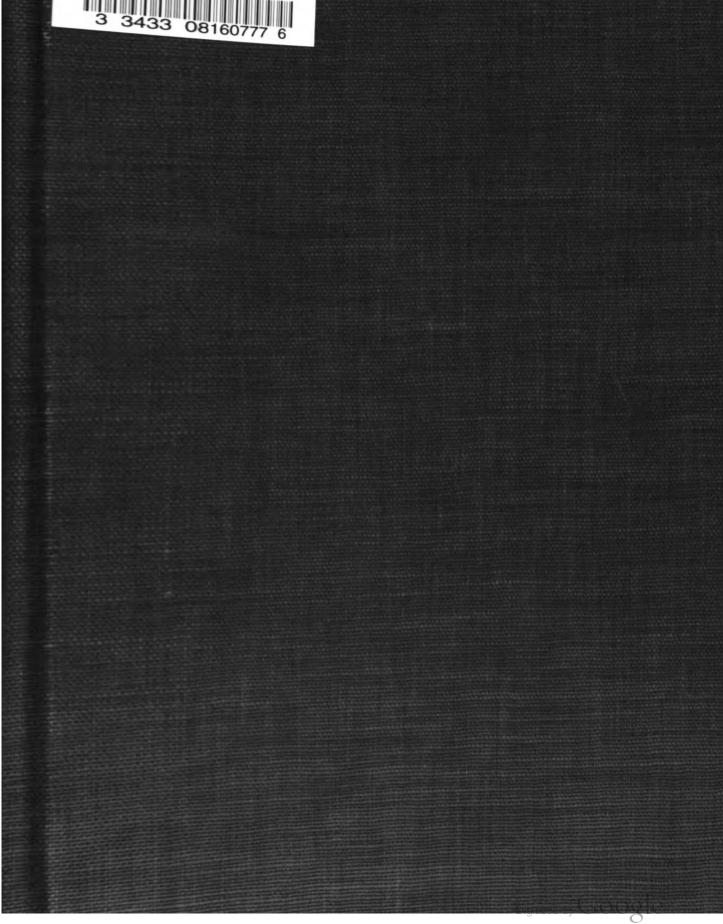
We also ask that you:

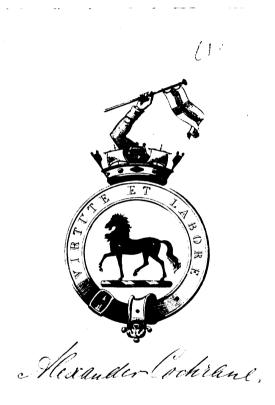
- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + Keep it legal Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

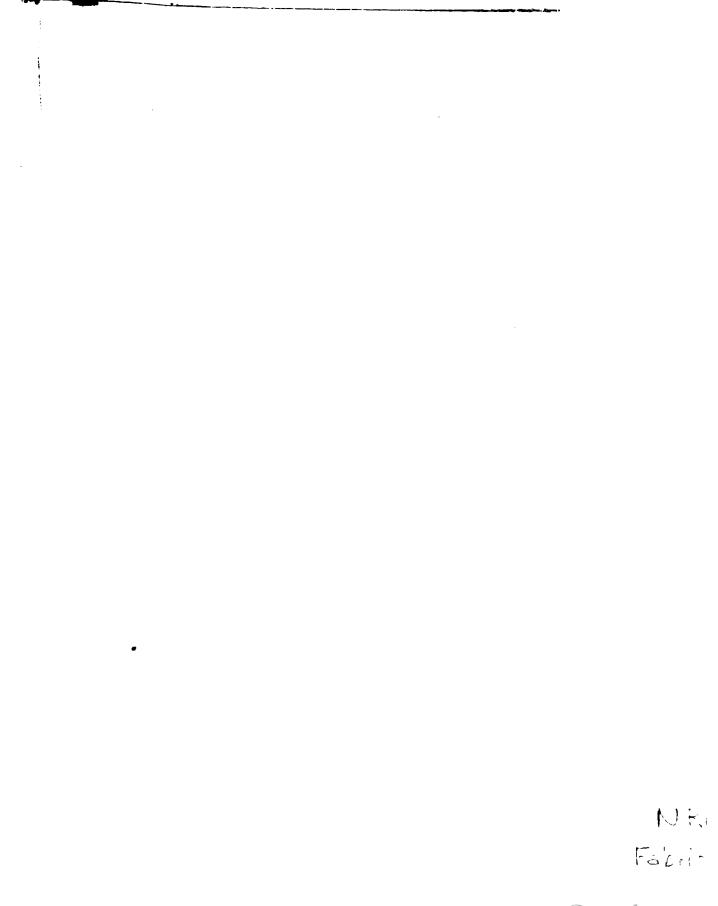
About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at http://books.google.com/

.

Digitized by Google

ı.

•

-

.

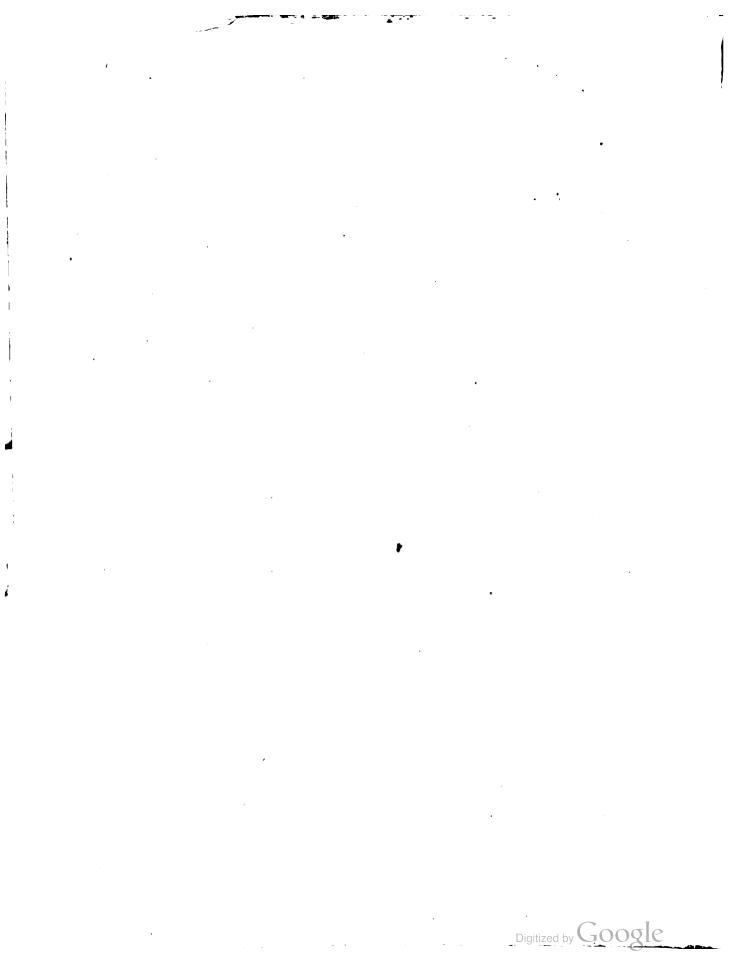

1

(Fabricius) NRE

Jan . Digitized by Google

I'O A N N I S A L B E R T I F A B R I C I I THEOL D. ET PROF. PVBL. HAMBVRG

BIBLIOTHECA GRAECA

SIVE NOTITIA SCRIPTORVM VETERVM GRAECORVM

. QVORVMCVMQVE

MONVMENTA INTEGRA AVT FRAGMENTA EDITA EXSTANT TVM PLERORVMQVE E MSS. AC DEPERDITIS

AB AVCTORE RECOGNITĂ

EDITIONOVA

VARIORVM CVRIS EMENDATIOR ATQVE AVCTIOR

CVRANTE

GOTTLIEB CHRISTOPHORO HARLES

CONS. AVL. ET P. P. O. IN VNIVERS. LITTER. ERLANG

ACCEDVNT

B. I. A. FABRICII ET CHRISTOPH. AVGVSTI HEVMANNI SVPPLEMENTA INEDITA

VOLVMEN QVARTVM

HAMBVRGI

APVD CAROLVM ERNESTVM BOHN

. C. MDCCLXXXXV

IPSIAĖ, EX OFFICINA BREITKOPFIA.

STOR

•

- •

VIRIS

INGENII SPLENDORE LITTERARYM COPIA BRVDITIONIS NOMINISQUE

FAMA FLORENTISSIMIS

ILLVSTRI ATQVE AMPLISSIMO

CHRISTIANO GOTTL. HEYNIO

24. BRITANNIAE REGI A CONSIL. AVL. ELOQUENTIAE AC POESEOS P. P. O. CELEBER-RIMO ET BIBLIOTHEC. GEORGIAE. AVGVSTAE

CRITICO SAGACISSIMO IVDICI OMNIS ANTIQUITATIS ARTISQUE SVBTILISSIMO STRENVO LITTERARVM BONARVM VINDICI AC STATORI

PRAECIPVO GEORGIAE AVGVSTAE ET TOTIVS

REIPVBLICAE LITTERARIAE ORNAMENTO

NEC NON.

AMPLISSIMO ATQVE HVMANISSIMO

WOLFGANGO IAEGERO

ELOQUENTIAE ATQUE HISTORIAE P. F. O. IN UNIVERSITATE LITTERARUM NORICA CELEBERRIMO ET SOCIETATIS LATINAE QUAE ALTDORFI FLORET DIRECTORE SPECTATISSIMO

BHILOLOGO EXIMIO CRITICO SOBRIO OMNISQYE ANTIQUITATIS ET HISTORIAE PERITISSIMO INSIGNI LITTERARVM SVAEQYE VNIVERSITATIS DECORI

CVIVS: DILIGENTIAE: ET: LIBERALITATE IPSA BIBLIOTH, GRAECA FABRICIANA MVLTVM: DEBET:

AMICO VETERÍ ET CANDIDO

JOOGle

Digitized by

HOC VOLVMEN QVARTVM

OMNI QVA PAREST OBSERVANTIA

D. D. D

ET

GRATI PIIQVE ANIMI PIGNVS

E S S E C V P I T

GOTTLIEB CHRISTOPHORVS HARLES

•

•

Paucis TE, L. B. in limine quarti huius voluminis morabor. Quae enine de opere hoc Fabriciano nostroque instituto dici possent; ca iam in praefationibus ad superiora volumina, inprimis ad secundum, latius exposui. Vera autem ea sunt, quae Küstervs in diatribe anti-Gronouiana pag. 6. IAC. GRO-NOVIO regessit, et quae FABRICIVS quoque nosser in Bibl. Gr. vol. IX. p. 646. repetiit ac probauit: "Si ipse Suidam edidisse — an existimas, te nullum $\pi \alpha g \phi$ $g \alpha \mu \alpha$ admissur, nullumque alienae industriae locum relitivum fuisse? Haud sane id dicere ausis; vel faltem id adfirmanti tibi nemo credat" etc. Nam reliqua, quae grauius dicta funt, describere nolo, memor illius:

> — — didiciffe fideliter artes Emollit mores nec finit effe feros.

Aureum quoque eff praeceptum QVINCTILIANI Infl. Orat. XII. 9. 13. quod muper demum cel. HEYNIVS breuiter quidem, at scite apteque illustrauit in Procemio ad catal praelectionum — in acad. Georgia Augusta per semestre bibern. a. 1794, habendarum.

Sed

Digitized by

JOOGLE

Sed nihil amplius. In hoc autem volumine, quod reliquam voluminis II. partem cum magna sequentis tomi parte vet. edit. continet, me, quod cum tellificatione grati piique animi declaro, adiuuerunt, atque, vti vel ex indice capitum praemiffo cognofci poterit, ad hanc operis partem ornandam ac locupletandam gratas exoptatasque fymbolas contulerunt ACKERMANNVS, IAEGE. RVS, SIEBENKEESIVS, KEILIVS, KVINOELIVS, GVELITT Atque HEYNE, Viri celeberrimt: quorum postremus, cuius nomen iam multum valebit ad operis commendationem, non modo quaedam lubenter suppeditauit ad caput de anthologia graeca; fed etiam indicem epigrammatum vltro obtulit mihi atque misit. Cel. BECKIVS, qui cum cel. KVINOELIO operam ad plagulas a mendis typographicis liberandas, beneuole commodare atque omnem diligentiam follertiamque adhibere non destituit, more confueto plures easque doctas vtiles-In primis religiose veneranda est indulgentia que intexuit adnotationes. REGIS POTENTISSIMI NEAPOLITANI, atque celebranda mihi est rara humanitas ILLVSTRISSIMI AMICI Regis illius, DE MARCO, nec non diligentia ac promtitudo cel. PASCHALIS BAFFII, bibliothecarii regii, et vrbanitas atque amicitia cel. CAIETANI ANCORAE, qui nuper demum edendo docleque interpretando XENOCRATIS libello de alimentis ex aquatilibus optime de litteris graecis Vix enim in litteris ad doctiffimum Caietanum timide quidem meruit. optaram, vt notitiam quamdam codicum graecorum, qui in regia bibl. Neapolitana custodiuntur, acquirerem; quum vir ille humanissimus non modo promtam paratamque litterarum iuuandarum voluntatem declararet; fed etiam ODERA CL. FRANCISCI DANIELIS, ICti reguque Historici et Illustrissimi de MARco efficeret, vt Rex iuberet, in vlum meum, vel potius publicum, catalogum

VIII

Digitized by Google

graecorum

graecorum codicum regiorum plenum adcuratumque conficere, mihique mit-Atque eruditiffimus BAFFIVS, homo gracce doctiffimus, qui bibliothe-... tere. cae regiae pracest, et cuius vrbanitatem atque alacritatem alii quoque mihi laudarunt, tanta cum diligentia curaque composuit mihique scripsit catalogum, vt, num animum beneuolum atque miram comitatem, an follertiam atque dexteritatem magis praedicem, fere nesciam. Media autem superioris anni acstate accepi catalogum, BAFFII V. Cl. manu venuste foriptum et regia quasi veste indutum, vna cum litteris Illustriff. DE MARCO, locupletibus infignis lenitatis atque humanitatis testibus, in quibus REGIS POTENTISSIMI voluntatem mei iuuandi atque indulgentiam testatus est, et cum litteris humanissimi DA-NIELIS suauissimis litterisque optimi CAIETANI, qui praeter ea indicem codd. graecorum, qui in bibl. Neapolitana Augustinensium S. Ioannis ad Carbonariam adseruantur, vltro mihi misit. Illi autem catalogi quum, volumine hoc'vltra dimidiam partem iam confecto formulisque descripto typographicis, in manus meas venissent: alio ego tempore codices *). quorum notitiam in superioribus capitibus dare nondum licuerat, indicabo; idemque supplementa, quae ad hoc

Ь

*) Per hanc occasionem licet memorare, profugos, qui, capta Constantinopoli, perfugium in Italia quererent, videri librorum adportatorum eatalogos vel sibi vel aliis scripsisse, aut monachos eiusmodi indices codd qui in coenobiis exfitterunt, confecisse. Num omnes illi et catalogi et, qui enumerantur, codices adhue exstent, aut vbi lateant, equidem dicere nequeo. Eiusmodi autem catalogum incertae cuiusdam bibliothecae, saec. XVI. graece scriptum et scripto mAFFEIVS, et 10. LAMIVS, qui in co multos auctores et libros, qui non alibi facile occurrant, recenferi ac memorari adfirmauit, toram litteram E ex illo cum versione PHIL. ELMII Florentini latina dedit in Beliciis eruditorum, Florentiae 1743. 8. pag 1-224. — Talem quoque indicem, manu exaratum eirea saeculum XV. medium, cel. GRVNER inuenit in Vratislauiens bibl. 3d S. Elisabethae, et ea, quae, quantum e re ipsius effet, descripferat, in singulari programmate, cuius est epigraphe; Catalogus bibliothecae graecae ineditus, nuper demum Ienae 1794. 8. publicauit.

Vol. IV.

Digitized by Google

IX

the car

hoc et priora tria volumina vel ipfe coëgi, eaque haud pauca funt, vel alii V. D. at parca manu, fuppeditarunt, futuro tomo, fi deus vitam viresque concefferit, adiiciam; quibus forfan addere licebit reliqua, quae ipfe Fabricius margini fui exemplaris, quod in bibl. regia Hafnienfi cuftoditur, adfcripferat. Nam, dum haec fcribo, ea, quae Fabr. ad tomum III. vet. edit. manu notarat, nondum ad me fuiffe perlata, valde doleo. Ita vale, L. B. et peceatis, vel a me, vel a typotheta commiffis, ignofcas mihique faueas velim-Scripfi Erlangae d. VI. Octobr. cIoIocclxxxxIIII.

I. A

х

I. A. FABRICII PRAEFATIO AD VOLVMEN III. VET. EDIT:

AD LECTOREM

Wihil habeo, quod multis te morer, quisquis es, qui notitia Graecorum et facrorum praecipue scriptorum caperis; tantummodo es mihi rogandus, vt, quod vides a me tibi hic exhiberi recens volumen, accipias non minus ferena fronte, quam duo priora, proximeque si Deus valetudinem concesserit, a me exspectes, quae propter occupantem conatus meos mercatum Francosurtensem adiungi iam non potuit, partem libri quarti alteram, in qua haec tibi capita sele offerent sludio qualicunque meo explicata:

- 1. De Nicomacho Geraseno, Diophanto et aliis Arithmeticis.
- 2. De Philosophis, M. Antonino, Maximo Tyrio, Alcinoo, Alexandro Aphrodisiensi, Plotino et Porphyrio.
- 3. De Hermogene, Aristide, Longino et aliis rhetoribus editis, ineditis atque deperditis.

.De

Digitized by GOOGLE

4. De Iulio Polluce et aliis Lexicorum Graecorum scriptoribus.

b 2

XII PRAEFATIO FABRICII AD VOL III

⁻5. De Hephaestione, Apollonio Dyscolo, Herodiano, et aliis Grammaticis editis, ineditis atque deperditis.

6. De Philostratis, Callistrato etc.

7. De Scriptoribus Graecis vsque ad Constantinum Magnum Christianis.

Sed vt vno conspettu etiam videas, ecquid ex hoc ipso quod præ manibus nunc habes Volumine possis tibi polliceri, praesixi similiter capitum illius elenchum, qui et qualiscunque indicis instar tibi interim in librum suturus est, donec communes et vberrimos in totum opus indices, vniuersis sex libris absolutis subicere dabitur. Vale.

INDEX

LIBRI TERTII

CAPVT XVIII (olim V)

De EVDOXO et alii, quibusdam aftronomis antiquissinis. Cum supplementis G. C. HARLES. pag. 1

CAPVT XIX (olim XIIII).

De EVCLIDE et aliis geometris. Cum spicileg. G. C. HARLES.

$C \land P \lor T \land X \land (olim \land V I I I)$

De ARATO SOLENSI et ERATOSTHENE CYRENAEO. Cum supplem. G. C. HARLES.' pag. 87

CAPVT XXI (olim XX)

De MANETHONE AEGYPTIO et PAVLLO ALEXANDRINO, HEPHAE-STIONE THEBANO, VETTIO VALENTE, IO. LAVR. PHILAD. LYDO, aliis aftrologiae apotelesmaticae scriptoribus, Cum supplem. G. C. HARLES. pag. 128

CAPVT XXII.

De ARCHIMEDE, SYRAGVSANO, eius scriptis et inuentis, de APOLLONIO PER-GAEO, et EVTOCIO ASCALONITA. Cum supplem. G. C. HARLES. pag. 170

CÁPVT XXIII

Veterum mathematicorum scripta, quas reperiri potuerunt, digerenda voll. XIV. quorum catalogum ab EDWARDO BERNHARDO compositum edidit TH. SMITHVS.

pag. 205

pag. 45

CAPVT

Digitized by GOOGLE

b 3

CAPVT XXIIII

De ATHENAEO, mechanico, APOLLODORÓ, Architecto, PHILONE, BITONE, CTESIBIO, et variis HERONIBVS et aliis huius argumenti scriptoribus. Cum auctario G. C. HARLES. pag. 222

CAPVT XXV

De monumenio ADVLITANO PTOLEMAEI EVERGETAE el de COSMA INDI-COPLEVSTE. Siudio G. C. HARLES. pag. 251

CAPVT XXVI (olim XXI)

De APOLLONIO RHODIO. Cum supplem. W. IAEGERI et G. C. HARLES pag. 262

CAPVT XXVII

Ds APOLLODORO ATHENIENSI, ANTIGONO CARYSTIO, PARTHENIO NICAENO, ANTONIO LIBERALI. Cum fupplem. G. C. HARLES. pag. 287

CAPVT XXVIII (olim XXX)

De POLYBIO MEGAPOLITANO, eius scriptis editis atque deperditis editorumque interpretibus De POLYBIIS aliis. De AENEA TACTICO. De STRA-TEGICO ONOSANDRI. Catalogus scriptorum aliorum graecorum STRATE-GICORVM et de re militari, illorum quoque, qui in bibliothecis adhut delitescunt, vel plane periere. Cum supplem. G. C. HARLES. pag. 373

CAPVT XXVIIII (olim XXV)

De NICANDRO eiusque scriptis editis at deperditis, editorumque editionibus et interpretibus atque scholiastis atque EVTECNIO, paraphraste. Index scriptorum, in scholiis graecis citatorum. De ANDROMACHO et aliis Theriacon scriptoribus deperditis. Cum supplem. G. C. HARLES. Pag. 344

CAPVT XXX (olim XXXI)

De DIODORO SICVLO eiusque bibliothecae editoribus atque interpretibus. Auctores, e quibus profecit, catalogus variorum DIODORORVM. Cum supplem. G. C. HARLES. pag. 361

CAPVT

Digitized by Google

XIV

CAPVT XXXI (olim XXXII)

DE DIONYSIO HALICARNASSEO eiusque scriptis editis ac deperditis, et eorum, quae exflant, editionibus atque interpretibus. Index scriptorum, ab hoc DIONXs 10 citatorum. Catalogus variorum DIONYSIORVIA. Cum austario G. C. HARLES pag. 382

CAPVT XXXII (olim XXVIII)

De anthologia epigrammatum graecorum, de MELEAGRO eiusque corona, de PHI-LIPPO THESSALONICENSI, STRATONE, AGATHIA & CONSTAN-TINO CEPHALA corumque collectionibus. De MAXIMO PLANVDA. Dı codd. et editionibus tam euulgatis, quam promiss. Catalogus poetarum, qui epigrammata condiderunt. Studio G. C. HARLES. pag. 413

Index epigrammatum alphabeticus.

pag. 500

LIBRI QVARTI

CAPVTI

De STRABONIS nomine, genere, aetate, codicibus, et editionibus geographiae, scriptis deperditis, Chreftomathiis; de aliis STRABONIBVS, et index scriptorum, in opers STRABONIS geographico citatorum. Studio 1. P. SIEBENKEES. pag. 557

CARVT II

De DIONYSIO PERIEGETE, eiusque editionibus et interpretibus, tum index scriptorum, ab EVSTATHIO ad DIONYSIVM citatorum. Praeter ea de SCYLA-CE, ISIDORO CHARACENO, SCYMNO CHIO, MARCIANO HERA-CLEOTA, AGATHEMERO, ARTEMIDORO EPHESIO, aliisque geographis editis et ineditis, de chartis geographicis, notitiis episcopatuum etc. Evs E. 'BIO etiam de locis hebraicis et STEPHANO BYZANTINO, a quo citatorum fcriptorum index locupletior subjicitur. Cum supplem. G. C. HARLES. , pag. 586

TABRICII aliorumque notae, olim Aldinae editionis margine adscriptae, a GVR-LITTO ex autographo editas et adnotationibus auffas. pag. 652

CAPVT

CAPVT III

De DIOSCORIDE, eius scriptis, genuinis et spuriis, codicibus, editionibus, versionibus et commentariis. Studio I. C. G. ACKERMANNI. pag. 673

CAPVT IIII

De ARETAEO, eius selta, meritis, libris, codd. editionibus et commentatoribus. Studio 1. C. G. ACKERMANNE. pag. 703

CAPVT V

De RVFO EPHESIO, eius aetate, libris, editt. et cum indice austorum, quos RVFVS nominauit. Studio I. C. G. ACKERMANNI. pag. 714

CAPVT VI

De PHILONE IVDAEO, eius genere, aetate, scriptis tam editis quam deperditis, eorumque ordine, suppositorum quoque, notitia, cum variis observationibus; de codd. atque editt. PHILONES varii. Cum supplementis G. C. HARLES. pag. 721

CAPVT VII

De Sacris libris Noui Foederis. Studio CHRISTIANI THEOPHILI KVINOEL.

pag. 755

Index scriptorum, a GEMINO memoratorum.

pag. 895

[**()**.

Digitized by GOOGLE

XVI

ALB. FABRICII IO. BIBLIOTHECAE GRAECAE

nonstanger and a second second on

LIBER III.

C A P V T XVIII (olim V) Vol. 11. p. 79 P 80

າວຸ່ມນາຍພາຍສາຍເພື່ອການເບັນແຜນທີ່ມີມາຍອກເຫຼົ່າມີມາຍອກເຫຼົ່າມີ

ET ALIIS QVIBVSDAM ASTRONOMIS DE EVDOXO, ANTIQVISSIMIS.

1. Theophrafii et Eudemi historia astrologica. II. Recentium scriptorum de hoc argumento commentationes. III. Breuis hiftoria mythica aftranomiae. IV. De Hefiodo, Thalete, Phoco Samio, Pythagera, Empedocle, Oenopide, Bolo, Philolae, Timaeo, Niceta, Pythagoreis. De Anaximandro ac Democrito, V. De Matriceta ac Cleostrato Tenedio. VI. De Harpalo. VII. De Metone eiusque praeceptore, Phaino. VIII. De Eustemone, Nautele, [P] Mnelistrato. Alcmaeone, Aftere, Philippo Medmaeo atque Epigene, Byzantio. IX. De Eudoxo eiusque fcriptis. X. De Helicone ac Callippo, Cyzicenis. XI. De Aristotele, Theophrasto, Aristyllo ac Timocharide, et Dositheo Coloneo. XII. Magna syntaxis Ptolemaei et paruus Alexandrino-rum 'Aspevóµos. XIII. De Euclide et AVTOLYCO, Pitanaeo. XIV. ARISTARCHO, Samio. XV. HYPSICLE, Alexandrino. XVI. THEODOSIO, Tripolita. XVII. MENELAO. XVIII. Arato, Manethone, Conone. XIX. De Archimede, Eratosthene et HIPPARCHO. Dionysii Petauii Vranologium ibid. XX. De GEMINO, Rhodio. XXI. De Areta Dyrrhachino, Charimandro, Andromacho, Sofigene, Agrippa et THEO. NE, Smyrnaeo, Theone item et Pappo, Alexandrinis. XXII. De CEEOMEDE ac Pro. clo. XXIII. De ACHILLE Tatio ac Theodoro, Meliteniota.

F

ampridem Plinius indiligentiam scriptorum in adnotandis allronomorum veterum inuentis et observationibus indignatus est iure merito, quum contra tot exsiterint passim et exstent, qui dehonestamenta ac faces generis humani tyrannos, barbaraque eorum et truculenta gesta celebrarent, et cum maguo studio posteris traderent. Non sumus profesto, inquit, grati erga cos, qui labore curaque lucem nobis aperuere in hac luce: miraque ingenii hu. mani pefte fanguinem et caedes condere annalibus,") iuuat, vt scelera hominum noscantur, mundi ip/ius

Natural. Tyrium Max. diff. XII. pag. 75. 19 70 gal ayrouports, 19 migirades reaginad. moto The isolias stroventar rugarou nay not emon, ad-

a) Confer Senecae praefit ad lib. III. Quaeft. xay ngi wirvziny a hoyoi ngi ngi kan nongay ngi rugo.

Vol. IV.

٨

Lib. 111. c. XVIII. RECENTIVM SCRIPTORVM

ipfius ignaris, lib. II. Hift. Natural. cap. 9. Magis etiam lugenda nobis est iactura scriptorum huiuscemodi, si quae etiam suerunt, paucissimorum, qualis a veteribus celebratur Theophrassis' atque Eudemi a, Rhodii, 'Aseologun' isoela, quibus perditis accidit sane, vt perexiguam plane memoriam habeanus de selicibus illis animis, diuinisque eorum observationibus.

— — — quibus), haec cognoscere primis, Inque domos superas scandere cura suit.

II. Pauca omnino sunt, licet non indiligenter ex antiquitate conquisita, quae de hoc argumento congeffere Petrus Gaffendus 9 in prolegomenis ad vitam nobilifimi Tychonis, Vossius de scientiis mathematicis cap. XXII sq. [P] Petrus Ramus in scholarum mathematicarun libris; Io. Flamsfedius prolegomen. tomi III. historiae coelestis britannicae, Londini 1726 fol. (vid. State of Rep. letter. 1729. p2g. 6 fqq. 24 fqq.) Bernardini Baldi chronologia Mathematicorum, Vrbini 1707. 4. (Giornale d'Italia, tom. 16. pag. 308.) Reimmannus in Iliade post Homerum sect. 4. cap. 6. pag. 202 sqq. vbi de astronomia temporibus Homeri agit; Herculis Corazzi orat. de sludio rerum coelessium, Augustae Taurin. 1723. 4. - Lusius Barettus sine Albertus Curtius prolegom. ad historiam danicam coelestem, in coelesti historia; Ismael Bullialdus in prolegomenis ad astronomiam philocalicam; Io. Heuelius in praefat. ad tom. priorem machinae coeleftis; Eulebius Renaudet tom. II. Mem. de literature de l'Acad. des belles lettres diff. I. Parif. 1717. 4. de l'Origine de la Sphére, [germanice verfa est haec Renaudoti comment. et multis notis, in quibus ille reprehenditur, aliaque ad historiam astronomiae pertinentia explicantur, a Louisa Adelgund. Vistor. Gottschedia in prima parte commentariorum acad. Parif. Infeript. in fermonem teutonicum translatorum, Lipliae 1753. 8. pag 1-42] De l'ignoles Observatt. ad Renaudoti differtationem in bibliotheque german. tom. V. pag. 153 (99. Int. Holy/on proefat. ad fyffema mathematicarum difciplinarum ad navigationem facientium, quod edidit anglice Londini 1723. 4. – Sam. Reyheri diff. de observationibus astronomicis antiquis et recentibus. Kilon. 1703. 4. - Claudius Franciscus. Millietus Dechalles, Camberienfis, S. I. ante tomum I. mundi feu curfus mathematici tom. IV. fol. Lugd. 1.90. - Jo. Keil praefat. ad introductionem in aftronomiam. Oxon. 1718. 8. (Bibl. Angloife tom. IV. pag, 346 fqq.) - Dominicus Coffini in diff. de ortn et incrementis affronomiae eiusque viu ad geographicam rem et nauticam, gallice in libro edito: Parif. 1603. fol, Recueil des Observations faites en plusieurs Voyages par ordre de Sa Majesté, et ger. manice in Io. Leonhardi Roffii astronomico manuali, Norimberg. 1718. 4.

Neque horum industriae multa adiici a me posse, intelligo. Fabric. Verum hic catalogus, quem ex adnotationibus Fabricii, margini exemplaris sui adscriptis locupletaui, aliorum, potissimum recentiorum, observationibus librorum, in quibus historia astronomiae et vniuerfae matheseos studiosius vberiusque exponitur, indice ampliore insigniter potest augeri. Quare mihi

b) Laertius V. 50. et videtur respicere, Theophrastum laudans, Simplicius in II. de coelo. c) Laertius I. 23. Theo, Smyrnaeus, Clemens I. Strom. p. 302. Proclus ad Euclid. Simplicius etc. a) Ouid. I. Faftor, 297.

e) Tomo V. Opp.

Vol. II. p. 80

DE HOC ARGVMENTO COMMENTATIONES Lib. III. c. XVIII. 3

mihi quum idem Fabricius multa, quae ad emendandas aut amplificandas fequentes paragraphos facerent, et ego fuo quaeque loco inferui, orae exemplaris adleuerat, eo breuiori effe licebit. Atque tempora antiquifima, incerta mythicaque aut barbara, vtpote quae ad historiam quidem vniuerfae mathelcos pertineant, sed in bibliotheca graeca minus necessaria videantur, haud adtingam. Qui plura scire cupiat, ex libris, a Fabricio laudatis, et a me mox commemorandis, hauriet. Addi autem possuat:

M. Io. Augusti Krebsi diss. de originibus et antiquitatibus mathematicis, Ienae 1702. 4. Strictim quidem, at docte perfequitur auctor originem atque antiquitates mulices, astronomiae et reliquarum artium mathematicarum.

A. T. Goguetus de l'origine des Loix etc. inprimis tom. IV. pag. 128 fq. V. pag. 216 fqq. 259 fqq. edit. Parif. 1778. — Secundum versionem primae editionis germanicam, ab Hambergero factam, Lemgou. 1760. 4. tom. I. part. I. libr. III. cap. 2. pag. 212 fqq. et kb. IV. cap. 2. pag. 298 fqq. ac libro V. pag. 311 fqq. tum tom. III. lib. 3. 4 et 5. pag. 83—155.

Histoire generale et particuliere de l'Astronomie. Par M. Estève, de la Société royale des Sciences de Montpellier. Paris. 1755. II. tom. in 8. Admodum breuis est. Huc vero pertinent capita nouemdecim libri primi in I. tomo. Doctiora sunt opera Weidleri, Heilbronneri et Montuclae:

Io. Frid. Weidleri historia astronomiae, siue de ortu et progressu astronomiae, liber fingularis. Vitembergae 1741. 4. — Eiusdem Bibliographia astronomica. — accedunt historiae astronomicae supplementa. Ibid. 1755. 8. — I. I. Eberti animaduersiones ad Weidleri institutiones matheseos, iterum editas ab ipso, Lipsiae 1784. 8.

Historia matheses vniuerses a mundo condito ad faeculum P. C. N. XVI. praecipuorum mathematicorum vitas, dogmata, scripta et MSSta complexa. Accedunt recensio elementorum, compendiorum et operum mathematicorum atque historia arithmetices ad nostra vsque tempora: auctore Io. Christoph. Heilbronnero. Lipsiae, 1742. 4.

Histoire des Mathematiques, dans laquelle on rend compte de leurs progrès depuis leur origine jusqu'à nos jours, où l'on expose le tableau et le développement des principales découvertes, les contestations qu'elles ont fait naître, et des principaux traits de la vie des Mathematiciens les plus célebres. Par M. Montucla, de l'Académie Royale des Sciences et B. L. de Prusse. Paris. 1758. II. tom. 4.

In praefatione feuere iudicat de scriptoribus quibusdam historiae matheleos, mitius tamen de Weidlero, quam de Heilbronnero. Libri autem epitomen dedit cl. 1. Ephr. Scheibel tom. J. Introduction. in notitiam libror. mathemat.

Histoire de l'astronomie ancienne depuis son origine jusqu'à l'école à Alexandrie, par M. Bailly, Paris. 1775. 4. II. tom. — Eiusdem Histoire de l'Astronomie moderne, depuis la sondation de l'Ecole d'Alexandrie jusqu'à l'epoque de 1730. Paris. 1779. 4. III. tom. conf. ephemer. Götting. litterar. ann. 1780. nr. 76, vbi praeclara quaedam notantur. — Tertium vol. historiam astronomiae ad recentissima perduxit tempora, ibid. 1782. — tomi duo priores a Wünschio germanice versi sunt:

Λa

Digitized by

JOOQle

Lib. 111. c. XVIII. SCRIPTORES DE ASTRONOMIA

Des Herrn Bailly — Geschichte der Sternkunde des Alterthums bis auf die Errichtung der Schule zu Alexandrien, Erster Band. Lipsien, 1777. 8. — Des Herrn Bailly Geschichte der alten Sternkunde oder die Erläuterungen der astronomischen Geschichte des Alterthums. Zweeter Band. ibidem eodem anno.

[Ex his libris negligenter compilata est historia astron. Geschichte der Astronomie, von den ältesten bis auf gegenwärtige Zeiten, in zwey Bönden. Erster Band. Chemn. 1792. 8. Beck.]

Aftronomie par M. de la Lande, Lecteur Royal en Mathematiques etc. feconde édition revue et augmentée. tom. IV. Parif. 1771. 4. Huc pertinet liber II. tomi primi, voi concifa aftronomiae ab origine illius historia est composita. În tomo quarto, edito 1781. p. 349-576. inest Mémoire sur l'origine des Constellations et sur l'Explication de la Fable, par le moyen de l'Astronomie. Par M. Dupuir, Avocat en Parlament, Professeur de Rhétorique au College de Lisieux, en l'Vniversité de Paris.

Io. Nie. Frobefii Rudimentum biographiae mathematicorum, sect. I – III. Helmstadii 1751 – 1755. 4.

In libro, hypothesium et singularium fententiarum sertili: Neue Welt- und Menschengeschichte, aus dem Französischen, mit Zusäzen und Anmerkungen verschen von Mich. Hissmann, alte Geschichte passim de astrologia et astronomia antiquiorum gentium disputatur; e. g. tom. 11. pag, 261: sq. 274. 447 sq. tom. IV. pag. 58 sq. tom. V. p. 88 sq. et 620 sq. atque alibit

Quacdam, quamquam pauca, ex aliisque excerpta contrachaque, reperiuntur in : Nachrichten von dem Leben und den Erfindungen der berühmteften Mathematiker, in alphabetischer Ordnung. Erster Thul, welcher die bis ietzt bereits verstorbenen enthält. Monasterii, 1788.8.

10. Ephraim S heihelt Aftronomische Bibliographis 1 — IV. Abtheilung. Breslau. 1784 fq. 8. – Eft continuatio eiusdem V. C. Einleitung zur mathematischen Bücherkenntniss, tom. 1. IL plutibus particulis. ibid. 1774 sq.

10. Frid. Pfiff commentat. de ortibus et occalibus fiderum apud auctores classicos commemoratis. Gottingae 1786. 4.

Cel. Christian, Dm. Beck in commentariis de litteris et auchoribus graecis atque latinis feriptorumque editionibus, part. I. fect. I. Lipfiae 1789. 8. pag. 75 fqq. praeclaras contulit fymbolas ad historiam astronomiae et religuarum partium mathematicarum illustrandam.

Coftard History of Astronomy landaram esse ab alis, scio; fed librum ipsum nondum vidi. — In illustris Karstnerj libris mathematicis, Newtoni Chronico, f. The Chronology of ancient Kingdoms emended. Londin. 1728. Frereti opere postumo etc. Defense de la Chronologie — contre le systeme Chronologique de M. Newton (tom. XXVII. Memoir. de l'Acad. de Inscr. etc.) varia reperiuntur, quae huc pertineant. Harl.

De antiquioribus tamen Aftrologis, illis praecipue, quorum vel scripta vel inuenta praeelara celebrantur, nonnulla hoc loco referre, inflituto meo congruens esse existimaui, etiam post editos catalogos Astrologorum, quos dederunt Henr. Ranzouius, Lucas Gauricus,-Henricus Bruncaeus, Christophorus Clauius, Iosephus Blancanus, (Bononiae 1615. 4.) Franciscus Iunctinus in calendario astrologico, fin eius Opp. astronomicis, Speculum astrologiae

inferiptis,

Vol. 17. p. 82

6:

inferiptis, Lugd. 1581. fol. tom. II. nr. XI. mortuus eft ann. 1582.] Io. Baptista Ricciolus ante Almagesti noui admirandum opus. [Bononiae 16,1. fol. De his viris laudatis plura dabit Weiderus in historia astronomiae,] et Eduard. Sherburne. vid. Acta erudit. 1702. pag, 523. [aliique, quos paullo ante memoraui. Quae Graeci medio sacculo IV. ante Christum in doctrina astronomica praesitierint, breuter, at erudite et venuste recenset Barthelemy in Itinere iunioris Anacharsis per Graeciam, part. Ill. cap. 31. p. 156 – 1822. versionis germanicae. Harl.

III. Tamquam incerta admodum praetereo, quae vti de Adami, Henochi¹), Noemi, Abrahami et aliorum patriarcharum²), ita de astronomica scientia feruntur vel Andubariiⁿ) cuiusdam, qui circa Phalegi tempora Indis primus astronomiam scripsisse traditur, vel Aegyptiorum Hermetis⁴) sine Theetis, Aestronomia astronomiam scripsisse traditur, vel Aegyptiorum Hermetis⁴) sine Theetis, Aestronomia, Amubiique: Helii, Heliqdarumque, Rhodiorum⁴) antiquissimorum, a quibus Aegyptii 1981 astrorum scientiam accepisse dicuntur, etsi Aegyptios primos⁴) coelum scrutari et metiri ausos ait Macrobius lib. I. cap. XXI. in scientiam Scip. vel Osnis sue Onnis, quem Helladius apud Photium ait zaradeizaj rívde Azgovoplav naj yeáµµara, vel Vrani^m) sine Coeli, siderum observatoris praecipui, qui postea Olympus dictus suit: vel Atlantis, Phrygis^m), qui sphaeram reperit primus, vertice coelum dichus propterea conterere^o), Ispetique et Hesperr, Atlantis F. tum Saturni, Titanis, Cephei,

f) Simon Affemann in diff. de Arabum aftromomia, praemiffa eius libro: Globus caele/lis cufico - árabisus — illuftratus 1790. 4. Patauli, pag. III. in nota, pro. certo habet, Adamum et Euam locupletatos fuiffe cumulaufima cognitione rerum terreftrium et coelefium, notatque, ab Arabibus Henochum, quem vocant Edrifium, haberi aftromomiae inuentorem. Harl.

g) De his-dixi in libro de Pfeudepigr phis Progheticis: vide etiam Allatiam p. 214. ed Euflath. atque de Abrahamo pag. 260 fq. — [de Adama vid. Iac. Guil. Feuerlin. diff. de Adami logica, metaphyfica, mathefi, philosophia practica et libris. Altdorf. 1717. 4. Eiusd. diff. de philosophia. Adami putatitia, ibid. 1715.]

 h) Chronicon Palchale pag: 36. iv τοῦ χρόνοιε τῶι πυργοποίδαι ἐν τῶ γέναι τῶ ᾿ΑρΦάξαλ ἀνύρ τις Ἱνόδε ἀνοφάτη σοΦέε ᾿Ασρονόμοε ἀνόματι ᾿Ανδαβάριτε ὅς τις ανοίγοαψε πρῶτοις Ἱνόδις ᾿Ασρονομίαν. Gemina legi apud Cedremum et in Chronico MS. Simeonis Logothetae miam notouit Cangius in notis.

i) Arnob II aduerlus Gentes p. 92. Et quae de Hermetis Aftrologica ficientia noraui fupra lib. E cap. XII § 9. Anubii mentio apud Iulium Firmicum. Confer Marshamum Canonis Chronici peg. 480. edit. Lipfienf. Manil. L 33 fqq.

k) Diodorus Sic. lib. V. pag. 227. Voffius de feientii. Math. pag. 144.

1) Vide schol. ad Apoll. Rhod. IV. 261. Harl. m) Diodorus pag. 221. Aethiopum

wy Diodorus Sic. lib. III. pag. 135. IV. pag. 163. Plinius 11. 8. Hift. et 56. Heraclitus cap. 4. Incredibil. Suidas in 20x0s et Meoun Devs. Sidorus III. 24. Orig. L'itruu. VI. 10. Rabanus Maurus XIII. 2. de vniuerfo tom. I. pag. 182. Freculfus lib. II. Chion. cap. 4. Albertus Stadensis pag. 6. Chron. Atlas, frater Caucafi et Promethei, rex Africae, docuit astrologiam et coelum sustentare dicitur. Prosperi Chronie. Anno XX. seruitutis israelit. in Aegypto Atlas aftrologus infignis habebatur, frater Promethei. Albricus esp. 22. Honorius lib. I. de imagine mundi, c-p. 33. Atlas, rex Africae, frater Promethei, a quo mons nomen accepit, quia in eo residens astrologiam descripsit, unde et coelum sustinere dicitur. Idem libr. III. p. 989. Prometheus, rex Caucafi, primus docuit philosophiam in Oriente jub Moyfe. Atlas, frater eius, rex Africae, docuit astrologiam. Plin. V. 12. de Phoenicibus: ip/a gens Phoenicum in magna gloria litterarum inuentionis et siderum naualiumque at bellicarum artium. Propert. II. 20.61.

Quaeritis et coelo. Phoenicum innenta sereno-

Quae sit stella homini commoda quarque mala.

Adde quoque Benedifium Aueranium tom I. pag. 33. Io. Keil praefat. ad aftronomiam; Bibl. Angloife tom. IX, pag. 104 fqq.

o) Euripides Ione sub init. Sidonius Panegyrico Auiti v. 4. Aristotetes II. 1. de Coelo, Pisides Hexaem. v. 116 sq. Confer Lambecii Prodromum Hist.

ASTRONOMI VETERES

Vol. 11. p. 817 32

Aethiopum regis, cum vxore Caffiopea et filia, Andromeda, inter fidera recepti"), Fauni (Suid. in Davivos.) Iopae ab Atlante edocti, (Virgil. I. Aeneid. 744 fqq.) Atreique, qui primus ') rationem eclipfeos folis apud Mycenas obferuaffe, et feptem errantia fidera motu contrario totius coeli gyrationi ferri ') primus notaffe traditur: vel Hyperionis ') [V] qui Solem, vel Icari, (de quo Nicephoras Gregoras ad Synefium de infomniis p. 424.) Puaethontis, Daedali, quos ob nimiam in coeleflibus explorandis curiofitatem poenis adfectos commenti funt antiqui, Endymionis, Caris '), qui lunae curfum diligentifilme fertur effe contemplatus: Iouis Beli Plin. VI. hift. cap. 26. regis aftrologi, (de quo Tzetzes Chiliad. II. 159. 696.) Herculis, de quo idem v. 380. et chil. V. hift. 22. Alexander Aphrodif. I. probl. 134. inde coelum collo fuffuliffe dicitur apud Boethium IV. de confolatione metro vlt. Galaxiae monfirator, (vid. Gyraldum libro de Hercule tom. I. pag. 573. ")) Atrei et Thyeftis, quorum hic arietenu in coelo oftendit, ille planetas ab occafu in ortum ire docuit, atque inde regnum eft confequutus, (vid. Balforeum ad Cleomedem pag. 164 fq.) vel Chironis ") denique, eiusque filiae, Hipponis "), praeterea Zoroaftris "), Orpheique "), et ab Atlante et Chirone edocti Herculis "), tum Hoftasuis "a), Aftraci bth), Promethei C^{to}) atque Palamedis d^d), Tantalique ").

IV. De

Hift. literariae pag. 131 fq. Obiter nota, quod Atlas Manichaeorum, de quo Epiphanius tom. I. pag. 639. eft fidus Saturni.

p) Cicero Tusc. quaest. V. 3. (vbi confer Dauifai notas,) nec vero Atlas fustinere coelum, nec Prometheus adfixus Caucaso, nec stellatus Cepheus cum vxore, genero, filia traderetur: nisi coelestium diuina cognitio nomen eorum ad errorem fabulae traduxisset. Harl.

q) Hygin. Fab. CCLVIII. Servins ad Aeneid. I. 572. Schol. Horatii Cruquianus pag. 625.

r) Ioh. Philopenus in I. Meteorolog. pag. 182. Achilles Tatius Isagoge in Aratum cap. 1.

s) Diodorus Sic. lib. V. pag. 231.

t) Harduinus ad Plinii Hift. II. 9. pag. 159. Tzetzes Chil. II. v. 877. Alex. Aphrodif. lib. I. probl. 134. Bandurius pag. 865. ad antiqq. Con-Rantimop.

u) Adde C. G. Schwarzii diff. de columnis cc) Aefchylus Prometheo v. 456 fg. Seruius in Herculis, inter eius opuscula academica, a me Ecl. VI. Virgilii v. 42. Alexand. Aphrodiscus lib. edita Noribergae 1793. 4. pag. 205 fqg. Harl. I. probl. 134. Cic. V. 3. Tuscul. His adde etiam.

v) Clemens I. Strom. pag. 306. pag. 332. ex auetore Titanomachiae, fchol. Apollonii IV. 816. ex Staphylo. Io. Harduini diff. contra Newtonum in Memoriis Treuoltinis ann, 1729. men Sept. pag. 1569 fqq. vbi Chironem astronomum fuisse negat.

to) Clemens I. Strom. pag. 306. ex Euripide, Cyrillus Alex. IV. contra Iulian. pag. 134. edit. il-Iuftris Spanhemii.

x) Suidas in 'Aspohoyla, et quae notaui supra lib. I. cap. XXXVI. 5. 5.

y) Supra lib. I. cap. XX. §. 7 fq. Meminit et Orphei inter Astrologos Iulius Firmicus.

z) Clemens loco laudato. Tzetzes Chil. II. Hift. 399. Albricus cap. 22. fcholiastes Germanici a Chirone in Astrologia instructum testatus, Fabric. Herculis labores constellationis symbola intelligit et explicare sustanti d'Origine des constellations etc. pag. 477 fqq. add. Gebelin Monde primitis. tom. I. pag. 246. Ad commentationem Dupuis, in linguam quoque germanicam versam, cons. Io. Philippi Ostertag IV. progrr. Ueber den Ursprung der Sternbilder, und die daraus zu erklärende Mythologie, nach der Abhandlung des H. Dupuis. Ratisbonae, 1787-1790. Harl.

aa) Suid. in 'Aseohoyia.

bb) Aratus v. 98. Confer scholiasten graecum et Achillem Tatium loco laudato.

cc) Aefchylus Prometheo v. 456 fq. Seruius in Ecl. VI. Virgilii v. 42. Alexand. Aphrodifeus lib. I. probl. 134. Cic. V. 3. Tufcul. His adde etiam, quod apud Vincentium Bellou, lib. I. fpeculi dochrinalis, Prometheus ob immodicam meditandí curam in monte Caucafo vulturi expositus memoratur. Fabric. adde Hermann Mytholog. part. I. pag. 48 fq. Harl.

(d) Sophocles spud Achillem Tatium cap. 1. Magoges in Aratum.

ee) Tantalo faxum imminere fabulantur, quod folis naturam fit contemplatus, quem Anaxagoras ignitum effe lapidem opinatus est. Ita Benedictus

Digitized by GOOg

Aueranius,

Vol. II. p. 82 P 83 DE ANAXIMANDRO AC DEMOCRITO Lib. III. c. XVIII. 7

IV. De HESIODI aserny BiBAn dixi lib. II. cap. VIII. S. 17. Praeter quem primus de re astrologica inter Graccos scriptule traditur THALES, Miles, vaurany scilicet Ageologian, (quan alii ad PHOCVM, Samium auctorem, retulerunt,) et meei reonne na ionuccias, de foisitio et acquinoctio. Alii nihil scriptisse Thaletem contendunt, vt nomui lib. 1. cap. XXXV. S. 3. Przedictas ab eo eclipfes, (Plin. U. 12. Hifl.) et alia quacdam inuenta eius astrologica refert Lacritus lib. I. fect. 23 et 24. (ad quem conferendae vivorum doctorum, Menagii praesertim, notae) et Achilles Tatius in Isagoge'ad Aratum ^{II}). De PYTHAGORA, qui terram eirca solem moueri tradidit, dixi lib. I. cap. XX. §. 9. Idem oblecuauit, camdein elle stellam Hesperum ac Luciferum, teste Laertio VIII. 14. et dari Antipodas. id. 26. Obliquitatem Zodiaci, etiam funt, qui dicant, primum notaffe. vid. Plusarchum II. 12. de placitis, quod Eudemus apud Leonem Ocnopidi, Plin. II. 8. H. N. tribuit Anaximandro. [conf. Genner. difp. de inventoribus Zodiaci. Gotting. 1754. 4.] EMPEDO. CLIS, Pythagorei, Iphaeram exhibui lib. II. cap. 12. ac de Pythagoricis ceteris, qui astrologicam disciplinam illustrarunt, OENOPIDE 44, BOLO, PHILOLAO, TIMAEO, NICETA etc. egi cap. XIII. De ANAXIMANDRI, Milessi, inventis astronomicis videndus idem Lasrtius II. 1 et 2. vbi docet, sphaeram quoque construxisse, et gnomonem sohrium atque horoscopia composuisse. Confer, si placet, Vossium de scientiis mathematicis pag. 146 Iq. et quae notaui supra lib. Il. cap. XXIII. § 8. [praecipue Martini von den Sonnenuhren der Alten pag. 72 fqq.] ac quae de DEMOCRITO §. 5. Contra quem feriplit Heraclides Ponticus, Lant. V. 87. neos Anuoxerrov neel Two is seaved. [conf. Bailly Geschiehte der Sternkunde etc. tom. I. fect. 8. pag. 252-271. et tom. II. fect. 6. pag. 239 [qq.]

V. De MATRICETA Methymnaeo, CLEOSTRATO Tenedio, ac PHAI-NO, Athenienii, praeceptore Metonis, non praetereundus locus Theophrasti in libro de fignis aquanum ac ventorum: διο μαι αγαθοί γεγένηνται κατα τόπως Άξου όμοε, ο δον ΜΑ-TPIKETAΣ èv Μηθύμνη από το Λεπετύμνο. μαι ΚΑΕΟΣΤΡΑΤΟΣ έν Τενέδω από της Ιδης, και ΦΑΕΙΝΟΣ Αθήνησιν [V] από Λυχαμβητο τα περί τας τροπαίο συνείδε, πας & ΜΕΤΩΝ αχόσας τον το ένος δέοντα εποση ένιαυτον συνέταξε. Ην δε ό μεν Φαεινος μέτοικος Αθήνησιν, ό δε Μέτων Αθηναΐος. Και άλλοι δε τότον τον τρόπου ήσεολόγη εαν. Cleosfratus quidem iste, astrologus, eiusque patria, Tenedus infula, a Scylace memoratur pag. 85. Prinnus vt ferunt, auctor Οχταετηρίδος sine periodi osto annorum suit, teste Cenformo cap. XVIII. de qua agunt Scaliger II. de emendat. temporum pag. 64. et Scaligerum oppugnans Petauius II. 2 sq. magni operis chronologici, tum H. Dodwellus de Cyclis Graecorum pag. 180. qui Octaeteridem primam Cleostrati auspicatur ab Olympiadis LIX. initio.

Aueranias, quem vide diff. 2. in Euripidem tom, J. Opp pag. 395. Fabric. Mart. Gottfr. Hermans in Handbuch der Mythologie aus Homer und Hefiod, pag. 245. fabulam Tantali ethice et allegorice interpretatur de stultitia auaritiae, et in tom. II. Mythologiac pag. 75 de fastu hominisdiuitis, poenam deinde luentis. Its de Hercule aliisque passim dissert et fabulas de iis, (quas hie repetere superschemus,) seite atque ingeniose

explicat. adde La Lande tom. I. pag. 101. etc. et reliquos, quos supra laudaul. Hark.

ff) De his es reliquis vid. Proclum ad Euclid. II. pag. 19. cuius longum locum protulit infra Fabric. ad Eucl. §. XVIII. pag. 385. vol. II. vet. edition. Harl.

gg) Vid. Heinium in Mem. de l'acad. de Berlin, 1746. pag. 401 fqq. Harl.

Lib. 111. t. XVIII. CLEOSTRATVS, HARPALVS, METON Vol. II. p. 83 P 84 8

initio, vt Scaliger ab Olympiad. LXI. Samuel Petitus pag. 252. Eclog. chron. ab Olymp. LXVI. qui pag. 265. etiam Macedones Cleostrati periodo vsos esse contendit. Vide etiam H. Norisii dist. ad Cyclum paschalem Rauennatem cap. 6. pag. 224 fg. et Aegidium Bushe-Apud Vossium autem de scientis mathematicis rium in doctrina temporum pag. 307 fqq. cap. XXXII. §. 11. p. 151. perperam editum eft, Octaeteridem illam fuiffe annorum cloclocxxxit. pro dierum clo clo lo ccccxx11. Plinius II. 8. hift. Obliquitatem figniferi intellexisfe, hec eft rerum fores aperuisse Anaximander, Milefius, traditur primus Olympiade LVIII. Signa deinde in eo CLEOSTRATVS, et prima arietis et fagitzarii. Sphaeram ip/am (fme Lodiaco et fignis) ante multo Atlas. Male ex boc loco Plinii Rob. Stephanus h) adfirmat, Cleoflratu:n primum de fignis coelessibus scripsisse. Hyginus Lib. II. Poetic. Aftronom. cap. 13. Hos autem haedos Choftratus, Tenedius, dicitur primus inter fidera oftendiffe. Perperam Leofratus vocatur a Cornelio Vitellio tom. I. facis artium Gruterianae p. 644. et Nicolao Loensi VIII. 22. Epiphyllidum, id. tom. V. part. II. pag. 616. [conf. Bailly tom. I. pag. 271 fq. de his aliisque et seguenti Harpalo tom. II. pag. 290 sqg. Harl.]

Cleostratum sequetus est HARPALVS, de cuius Officieteride dierum VI. QID CID ID COCCXXIV. confulendi Scaliger II. de emendat. temporum pag. 66 feq. Petauius II. 4 Teq. doctrinae temporum, Sam. Petitus p. 254. eclog. chronol. ac Dodwellus de Cyclis diss. III. sect. 30. qui contra veterum, vt videtur, testimonia Heccaedecaetericum Cyclum Harpalo tribuit, initio capto a die sexto Februarii anno Romae conditae CCLXIII. Olympiad. LXXI. 1. Meminit Harpali Plinius indice libri XVIII. Cenforinus cap. XVIII. et XIX. (qui testatur, annum fuisse Harpalo dierum CCCLXV. et horarum acquinoctialium XIII. ") Anienus in Arateis prognosticis v. 44. qui Cyclum nouem annorum ab Harpalo inventum docet, non nouem solidis constantem annis; sed nono quoque anno redeuntem in orbem. Alius fuit Harpalus e ducibus Alexandri M. de quo euolues, fi placet, [V] Lexicon clariflimi Baylii. Huius mentio apud Plutarchum III. 2. Sympof.

VII. METON, Leuconeus²⁴), Athenienfis, Paulaniae F. difcipulus Phaini¹⁰), Athenis praeclarum Enneadecaeteridir inventum edidit, aufpicatus a folstitio sive die XIII. mensis Scirrophorionis, (qui Iunio et Iulio respondet,) Olymp. LXXXVI. 4. mm) telle Diodoro Sic. XII. pag. 305. Meminit Aristophanes Auibus v. 998. et Aratus Auron v. 21. ad quae loca adeundi Scholiastae, [et Theon. ad v. 13, in cl. Buhlii edit. Arati tom. I. pag. 330 fq.] Videndus et Tzetzes XII. hift. 399. et quae viri docti ad Aslian. X. 7. Var. [Corfinus F. A. tom. III. pag. 226.] Andreas Schottus ad adpendicem prouerbiorum Vaticanam pag. 296. Nic. Loenfis

hh) In elucidario, cuius est mihi editio Coloniensis ann. 1543. 8. Idem de Cleostrato legas in Caroli Stephani dictionario etiam postremae editionis, a Nic. Loydio recenfitae.

ii) Scaliger legit XII.

kk) Vid. Rutgerf. V. 4. varr. lection. [infra in vol. XIII. in Elencho medicor. veterum pag. 336. Eudoc. pag. 299]

V/) Theophrastus in loco laudato paullo ante § 5. Mentio huius Phaini etiam apud Vitruuium III. pag. 158, et pag. 420 fq. Harl.

IX. 7. At enim Aratus v. 741. [v. 753. edit. Buhlii] Brreunnidenn nunha Quews Mheioro, non tribuit Enneadecateridem Phaino Eleo, Metonis praeceptori, vt miror legere Salmafium pag. 641. ad Solin. Neque enim Eleus fuit Phainus, sed legendum verioio Querra, splendidi solis. Confer Petavium VI. 9. diff. ad Vranolog.

mm) Conf. Barthelemy itinera Anacharf. tom.

Vol. H. p. 84 P 85

EVCTEMON

Loenfis VIII. 22. Epiphyllidum, tom. V. facis Artiam Gruterianae parte IL pag. 613 Iq. et Aldus Manusius Pauli F. de quaesitis per epist. lib, 1. quaest. 6. tom. IV. facis Artium p. 204 fg. qui e Liuii lib. I. cap. 19. contendit, Enneadecaeteridem hanc diu ante Metonem perspectam fuisse Numae Pompilio. Sed alius omnino ille Numae Cyclus fuit, vt iam animaduersum At de Metonis Cyclo dierum 6940, prac ceteris consulere operae pretium viris doctiflimis. est triumuiros Chronologiae principes Scaligerum II. de emendatione temporum pag. 72 fg. et lib. V. pag. 409. Petauium lib. II. cap. 9 fq. de doctrina temporum et Dodwellum diff. I. de Cyclis, qui vsu ciuili etiam probatam Metonicam Ennadecaeterida fuisse disputat, et de maiore eius Periodo annorum CLII, coniecturam suam adfert pag. 59 fg. Audeneruaidas per errorem Metoni tribuit Tzetzer Chil. II. v. 884. adde Ricciolum IV. 19. Almagefli pag. 242. qui etiam ait, Metonem scriptifie prognostica. Prouerbium meranicol encoros pro longo sempore spud Crufium in Turco Graecia pag. 458. Sine graui cauffa Harduino fulpectus eff Meton, quoniam Plinius eius non meminerit, in diff. contra If. Newtoni chronologiam peg. 1585. in Memoriis Treuoltinis a. 1729. Septembr. De Horologio Metonis Solari vide, fi kubet, Scaligerum ad III. Manilii p. 22. Salmafium ad Solin. p. 740 fq. et Petanium VII. 8. diff. Vranolog. Solstitia a Metone observata et inscripta columnis memorat Achanae X. 7. Var. Vide et Piolemasi magnam Syntaxin III. 2. pag. 62. et quae de adparentiis fiderum, a Metone notatis, refert idem Ptolemaeus in Quares andavor et Geminus cap. vlt. Ifagoges. Adhuc in viuis fuit Meton Olymp. XCI. 2. quum in Siciliam folueret classis Atheniensis. Vide Acianum XIII. 12. Var. Plutarchum in Nicia pag. 532. in Alcibiade pag. 198 Iq. Fabric. Add. Io. Guil. Iani historia cycli Dionysiani, pag. 82 sqq. Opusculorum illius a Klotzio editorum, Hahe Sax. 1769. 8. Montucla I. pag., 163 - 170. Gatterer Abrils der Chronologie pag. 129 fog. Bailly tom. I. pag. 274 - 276. qui vero Metoni laudem inventionis ennead. derogat; hancque suam sententiam firmins corroborare studuit tom. II. pag. 292 sqq. arbitratus, illam ennead. iam diu antea India, Sinenfibus et Hyperboreis fuisse cognitam, et a Metone tantum, qui illam in Chaldaea didicerit, magis propagatam in vluinque communem magis converfam. Animaduertit ex Abulpharago hift. dynaft. V. pag. 57. eum fuille cum Euctemone in Acgypto, et inter cotuin actatem atque Ptolemaci, qui Almageftum Icriplit, interceffiffe annos 570; tum a Gemino (Vranolog. cap. 6.) inventionem illam tribui Euclemoni, Callippo et Philippo Medmaeo, nec vllam Metonis ab co factam esse mentionem: refutat guoque Salmafiam, qui in Exercitt. Plinian. pag. 519. Phaino, Metonis magistro, vindicat illius inventionis laudem, aliisque vtitur argumentis ad debellandam vulgarem sententiam. Sed Salmaßum im refutarant noster Fabrie. infra in nota et Weidler. in Historia astron. cap. V. S. 21. de Phaino, isque in legg. sectionibus persequitur ea, quae dicenda erant de Metone, Eucte--mone, Democrito etc. Heilbronner hift. math. pag. 137 fq. 147 et pag. 285. Metonem furti cniusdam arguit quoque Barthelemy in itineribus Anacharfidos iunioris tom. III. pag. 168. verfionis german. vbi de Metone aliisque veteribus graecis agit astronomis. Hark

VIII. Metonis aequalis fuit EVCTEMON, Athenieniis, cum quo folflitia obferuevit circa Olymp. LXXVII. 1. Adde, fi placet, Ptolemoei magnam Syntaxin III. 2. pag. 62. et eiusdem Dacess andavar, e quibus conflat, eum Athenis et in Cycladibus inque Macedonia-ac Thracia altris [P] confiderandis operam dediffe. Vide et Gemini Ifagogen cap. XVI. Meminit Eustemonis huius practer Philium Vitruuius IX. 7. ex Iolephi Scaligeri emendatione, 1 Jul 1975 🖀 (quum

Vol. IV.

Digitized by 900г

Lib. 111. c. XVIII. PHILIPPVS MEDMAEVS. EVDOXVS 10

Vol. II. p. 83

(quum antea legeretur Eudaemon,) et Auienus in ora maritima v. 40. 337. 350. etc. [adde Montuciam, Bailly, Weidlerum etc. locis citatis. Heilbronner in hill. mathef. pag. 137 fq. Harl.] Alius Euclienon, thetor, apud Senecam controuers. Inter perantiquos astrologos etiam a Crusorino cap. XVIII. memorantur NAVTELES, et MNESISTRATVS, dubito an idem, a quo Mnefistratios philosophos voluptatis patronos dictos refert Athenaeus VII. 5. Aequinoctia ab A LCMAEONE et Menone, (leg. Metone) observata laudat Simplicius in 11. de Coelo fect. 46. Hunc eumdem existimo Alemaeonem, de quo dixi inter Pythagoreos lib. II. cap. XIII. ASTER quidam, cum quo PLATO Astrologiae operam dedit, memoratur apud Laertium III. 29. PHILIPPVS, Medmaeus, (e Medaina, Bruttiorum opido.) Italus, Platonis difcipulus **", qui in Peloponnefo et Locride fidera diligenter contemplatus est, vt patet ex observationibus eius, quibus vsi funt Hipparchus, Geminus, Ptolemaeus. Laudatur et a Vitrauio IX. 7. Plinio, XVIII. 31. Plutarcho quod non liceat fuzuiter vivere fecundum Epicurum pag. 1093. Confer Petavii Vranolog. diff. IV. cap. IX. [pag. 242. Weidler cap. V. 30. p. 111 fqq.] De ventis scripfife, testatur Stephanus in Méduce. Antiquioribus hilce altrologis iungendus etiam EPIGENES, Byzantius, Gnomonicus eft, qui apud Chaldaeos adfirmabat, fe fluduiste, et de cometis nonnulla tradidit, (Sen. VII. 3. Nat. guaest.) tum retulit Babylonios * Ioccxx. millium annorum (vt Berosum et Critodemum 420 millium) observationes laterculis coctilibus inferioras habuisse, (Plin. VII. 56. hist. qui auctorem grauem inprimis adpellat.) Laudat femel iterunque Cenforinus. [conf. Bailly II. pag. 315. et reliquos citatos] Alius 1) Epigener, Rhodius, qui de re ruftica citatur a Varrone et Columella. 2) Epigenes, Atheniensis, coactus remenezerv, de quo apud Sui-3) Epigener, comicus et tragicus, patria Sicyónius, de quo dixi lib. II. cap. XIX. dam. Epigenem queindam Socraticis accenter Ionfius pag. 84. CRITONIS mentio apud Plinium XVIII. 32. Sub illius nomine exfitit olim Eudoxi Oblasteris. Suidas Keitar Nazeos isoemos, syeaver ontarmeloa, ny Eudoze Qasir.

IX. EVDOXVS, Aefchinis F. Cnidius, Archytae Pythagorei, Philislionis, mediei ac Platonis auditor, alfrologus, non minus infiguis, quam geometra, medicus et legislator inclytus fuit, circa Olympiad. CIII. De co Phanocriti liber Athenaco VII. pag. 276. laudatus intercidit. Confulendus interim Laeutius VIII. 76 fg. Antholog. Epigramm. pag. 79. edit. Wechel. Fabric. - Eudocia in Violar. pag. 193. (que plura, quem Suidas, de illo prodidit,) EudoZos. ait, - anssne Ilharavos neg nhiniarnes, 💑 Φησι Σωτίων 🔥 ώς δέ Καλλίμαχος έν τοῖς πίναξι, Αρχύτα και Φιλισίωνος 🏴)) etc. adde fupra in hoc. vol. pag. 172. in catalog. Platonicorum. De actate Eudoxi circ.

an) Proclus II. in I. Euclidis pag. 19. Alternos * Medianios Ilháruses มีข คณราชรทิง หลุ่ม บัส ไหล์ขอ สออrpanie is ra un 9/ mura. Meminit eius iterum pag. 80. Alexander Aphrodif. in III. Moscorol. pag. 118. Фільянос, втойрос о Платинос. Male Philippi ARIDAEI regula pro Medmaei legitur in Epistola Dionysii, quem Arcopagitam ferunt ad Apollophanem tom. II. edit. Corderii pag. 274.

nomus etiam Babylonios, et cos, qui, e Caucalo coeli figna feruantes, numeris et motibus ftella. rum curfus persequuntur: Condemnemus, inquam, hos aut stultitiae aut vanitatis, qui CCCCLXX. millia annorum, vt ipfi dicunt, monumentis comprehenfa continent, et mentiri iudieemus. " La Crofas vindie. vett. feriptor. p. 126 Sqq. Fabric. conf. Montucia I. p. 59 fqq. Hari.

pp) De hoc Philistione, medico, Eudoxi in 00) De his Cicero L de diuinst. 19. "Condem- arte medica praeceptore, vid. Fabric. Bibl. Gr. vol. XIII.

Vol. II. p. 85 7 86

EVDOXVS

eirc. Olymp. CIII. I. ann. C. N. 366. vide Menagium ad Diogen. Laett. VIII. 99. (vbi Dio. gen. a fect. 86 - 91. copiosus est de Eudoxo,) pag. 392. et Saxium in Onomast. 1. pag. 69. ") A Sotione fallo nominari Eudoxum Platonis discipulum, iudicat cl. Meiners. in histor. do Arinarum apud Gr. et Rom. tom. I. pag. 296. Sed testimonia luculenta, quae pro Sotione fant, iam collegit Menag. ad Diogenem Laert. VIII. 86. et alia addidit cenfor doctus in bibl. crit. Amstel. vol. 11. part. VIII. pag. 115. not. g. - Idem Meinerf. loco cit. pag. 293. Stra. bonis iudicium (pag. 778. 827. 842. edit. Almel.) probat, Eudoxum fuille credulum, nec fatis adcuratum in rebus et historiis examinandis scriptorem : tomo tamen II. pag. 740. laudat scientiam illius mathematicam, atque in nota ex Arifiotele X. 2. ethic. animaduertit, eum indicasse, voluptatem esse fummum bonum, et dolorem, summum malum: quem Aristo. telis locum iam copiofius adduxit et explicuit Menag. ad Diogen. Leett. VIII. 88, pag. 301. adde fupra in vol. I. pag. 845. in Catalogo Pythagoricorum de co notata. Enn pecuniac emendicandae causta in Acgyptum ad regem profectum este, Philostratus quidem de vita Apollonii Tyanenf. I. cap. 35. narrat; fed fidem haud meret; certe neme veterum praeter eum id tradit. vide not. Olearii p. 43. In Aegypto tamen commoratus a facerdotibus multa, quae incognita ellent et quasi arcana in arte astronomica, didicit. Eudoxus, (ait Seneca quidem nat. quaeff. lib. VII. cap. 3.) primus ab Aegypto hos (stellarum f. planetarum) motus (quinque, h. c. motuum hypotheles) in Grassiam transfulit. Senecae tamen tellimonium haud omnino probat Montucta I. pag. 200. et de opinionibus placitisque Eudoxi mathematicis veris falfisque iudicat. Plura vide apud Weidlerum V. 19 pag. 93 laq. apud Heilbronner: pag. 146. 218. 283. Bailly I. pag. 285--293. qui maior est Eudoxi in scientia astronomica admirator, quam Montucla, et pag. 288. Senecae de eo locum citatum explicat. — adde Iufti Cph. Boshmeri diff. de Eudoxo, mathematico, medico et legislatore, refp. Io. Andr. Schmidt, Helmstad. 1715. 4. Harl.

Eudoxi 'Azgevoµia di' izañv a Suida memoratur, qui in eo fallitur cum Platarcho ") pag. 402. de Pythiae oraculo, quod Eudoxym poetam facit; nam quae ex eo citat Hipparchus, profa decurrunt, et Aratus, qui Phaenomena versibus scripsit, Eudoxum potissimum [P] sequutus est, instus ab Antigono, rege, Eudožov ivdožórzeov facere, hoc est profam eius carmine reddere amoeniorem. Idem Hipparchus lib. I. in Aratum [pag. 171. edit. Paris.] testatur, duos libros Eudoxi nomine exstitisse, in multis inuicem conspirantes, quorum vni titulus Evonteor, (xátonteor auctori vitae Arati) alteri Deuvóµera. Respicit idem opus, Eudoxum laudans, Geminus, et Vitrusius IX. 7. Ptolemasus in Deiores antarior, Auienus in Arateis Phaenomenis v. 53. et 102. 5) De Cometis nihil tradidisse, notat Sensca nat. VII. 3. B 2

vol. XIII. p. 366 fq. Mongitor, bibl. Sicul. tom. 1999 IL pag. 179. et Menagium ad Diog. Laert. VIII. 19 A

gd. pag. 390.
gd) Eudoxum vita deceffiffe ann. ante C. N.
g68. ftatuunt Freret in Defense de la Chronol. pag.
465. et Bailly I. pag. 293. adde Corfinum, a Richtero supra, vol. 11. pag. 33. laudatum.

rr) Plutarchi verba hate funt: idi uspoloyius udoferigus incineus el negi 'Agisugxes un Tipoxugu,

ny) Άρισυλλον ng) "Ιππαρχου παταλογάδη γράφοντου in μίτροις πρότορου ΕΓΔΟ ΞΟΓ ng) Ησιόδα nyi Θαλα γραφόντων, άγο Θμλής iποίησω, ώς αληθώς άπαι τήν αύτῷ άναφοραμίτην Άτρολογίας.

ss) Ad Arati et Eudoxi Phaenomena Hipparchus feripfit iξηγήσιων βιβλία y' enarrationum libros tres, editos a Petro Victorio, Florent. 1561. et Petauio in Vranologio. Chaldaeorum praedictiones ab Eudoxo fpretas et refutatas fuific, (Gi-

CET.

12 Lib. III. c. XVIII.

Vol. II. p. 86

quaest. [Sphaeras multas in coelo este finxit.] Systema coelorum ex Eudoxi mente vide apud Aristotelem XII. metaphys. 8. Ex coluris Chironis, Argonautae, et Sphaera Eudoxi, non diuersa ab illa Chironis apud Hipparchum, *Isaacus Neuton* probat, 300. annis inniorem Argonautarum, quam multi fibi persuaferunt, et contigiste ann. 937. ante Christum natum. Adde Gail. Whiston authentik records pag. 989 sq. Fabric. — Vitruuius IX. 9. tribuit illi inuentionem acaxyns, araneas, quae, vt Weidler pag. 94. scribit, horologii folarii, in plano descripti, species erat, cui, quoniam lineae horariae ex centro versus peripheriam excurrunt, nomen a telis araneae inditum est, quam tamen expositionem haud probat, ac negat, in plano tantum fuiste descriptam, sufius de ea differit G. H. Martini von den Sonnenuhren der Alten pag. 83 sq. Observationes tamen vubrarum, quae Eudoxo adtribui folent, omnesque, de quibus Plinius ac Strabo disserunt, scholae Alexandrinae consictas este, nec suo loco factas, audacius contendit Formaleoni in dissertatione quadam, adnexa vol. H. Operis, Storia filosofica e politica della navigazione etc. Venet. 1789. vti iam paullo fusins notavi in Introduch in hish. L. Gr. tom. I. pag. 46. Harl.

Eudoxi Offacteris fiue periodus offo annorum, (quae exflitit olim sub Critonis Naxi nomine,) Laert. VIII. 87. Censorinus cap. XVIII. Suidas, [Eudocia] etc. Respicit et Caesar apud Lacanum X. 187.

Nec meus Eudoxi vincetur fastibus annus.

De Eudoxi Octaeteride agunt Stoliger ad Manil. lib. I. v. 69. et II. de emendat. temporum p. 67. Petauius II. 6. de doctrina temporum, et Vossius de scientiis Mathemat. p. 153. [et alii iam laudati.] Columella IX. 14. Eudoxi se et Metonis antiquiorum fastus astrologorum sequi prostetur. Fastus vero pro fastis dixit etiam Sedulius epigr. ad Macedonium:

quem quamuis summi celebrent per saecula fastus.

Scripfit et Eudoxus rempergémera telle Latrio VIII. 88. et Procho II. in primum Euelidis pag. 19. Sed et liber quintus geometrae Euclidis ") in codice Mazariniano refertur ad Eudoxum, vt teftatur Menagius ad Laert. pag. 392.

Oevavarie fiue machinalem scientiam primos excoluisse Eudoxum et Archytam, notat Plutarchus in Marcello pag. 305.

[Praeter en Eudoxum scripsisse megi gewin nor nor merewgedoysperver, ait Eudosia 1. c.]

Etiam de Musica scripsisse nonnihil, coniscio e Theone, Smyrnaeo, qui pag. 94. ex Eudoxo refert rationem consonantiarum numeris comprehendi, et graues vel acutos tonos dependere a tardo vel acuto motu. Ex codem fortallis opere samblichus in Nicomachi Gerasentente. pag. 11. refert definitionem numeti, quod sit $\pi \lambda \eta \beta as$ acompéres et pag. 142. fententiam de medietatibus proportionum.

Fñs

Digitized by

900c

cer. de diuin. II. 42.) id ei honori est ducendum. 27) Conf. infra, cap. de Euclide f. IV. p. 372. Eo quoque tempore astrologia ab astronomia di- vol. II. vet. edit. Harl. scerni coepit. Harl.

Vol. 11. p. 86 P 87 HELICON, CALLIPPVS, POLEMARCHVS Lib. 111. c. XV 111. 13

The meelodos, cuius operis liber septimus laudatur a Purphyrio ffect. VII. 9. edit. Kufer.] pag. 183. de vita Pythag. offauss ab Harpocratione in Arrange. Idem opus respicit nec raro reprehendit Strabo: tum Plinius, Eudoxum laudans, libri II. IV. V. VI. VII. etc. et Athemeus citans Thy Twy weel Tor Eudo Eor isoelar. Apud Plutarchum, quod non fusuiter pollit vini secundum Epicurum pag. 1093. vbi Eudoxi memorantur, male Xylander vertit de conner fionibus orbium colleftium. - [Eudoxum in To newre the needed citat Sextus Empir., Pyrrhon. hypotyp. I. fect. 152. fed in Ty negroba fchol. ad Apollon. Rhodium IV. 263. et ex co Scholiast. al Aristophanis Nubes 397. Harl.] Confer de hoc opere Meursium ad Apollonio Dyscoli cap. 24. Vossium de his. graecis lib. I. cap. 6. et Menagium ad Laertium pag. 292. Agathemer lib. Ι. έξης Δημόκειτος και Ευδοξος και αλοι τινές γης περιόδας έπεαγματεύσαντο. Fabric. At ingeniosa est et admodum probabilis opinio Semleri in miscellaneis lectionibus falc. II. p. 26 fq. opus, yns meeledos, non Eudoxo, Cnidio; fed Eudoxo, Rhodio, historico, effe tribuendum. Id colligit ex Diogene Laert. VIII. 90. qui evelonoper, ait, de ney allor iareon Kuldion meet & Onow Eulozos in The meetodia — — à d'autres Onor, (nempe Rha dius, historiarum scriptor, alioquin de fe ipso in probabili sensu id quod sequitur, narraret,) τον Κνίδιον Ευδοξον ακμάσοι κατά την γ και ε Όλυμπιάδα. Harl.

Tribuuntur et Eudoxo nostro Kuvan diakeyoi. Canum dialogi, siue, vt interpres, Cg. micorum, nisi locus corruptus, apud Lasrtium VIII. 89. Fabric. Corruptus quoque videtur Semlero l. c. pag. 37. qui corrigit N an úων διαλογοι mortuorum dialogi, Harl.

Leges Milesis tulisse Eudoxum, adfirmat Theodoritus IX. Ofeameur. Cnidiis Laertius et Plutarchus contra Colotem "). Hic est Eudoxus, qui [P] optabat Phaethontis instar a Sole conflagrare, modo eius naturam propius sibi contemplari daretur, ut sefert Plutarchus libro quod non suauster liceat viuere secundum Epicurum pag. 1094.

Fuit et alius Eudoxus, Cnidius, iunior, medieus, Laert. VIII. 90. [et alius medicus, vid. Fabr. B. G. XIII. pag. 156.] Eudoxus, Rhodius, cuius librum nonum historiarum citat Etymolog. magnum in Adolas. Eudoxus, Cyzicenus, (Ptolemaei Euergetae temporibus,) de quo Plinius II. 67. hist. et Strabo II. De Rhodio, Vossius pag. 29. hist. graec. Eudoxus denique, Siculus, comicus, cuius Nauclerum landat Pollux VII. 33. [de quo plura Mongit. B. Sic. I. pag. 188 fq.]

X. Eudoxo, Cnidio, iungendus HELICON, Cyzicenus, Platonis discipulus, qui Dionysio, regi, defectionem solis (a. 404. ante C. N. vt putat Ricciolus in Almagesto,) praedixit, atque inde donatus ab eodem est talento, vt refert Plutarchus in Dione pag. 966. [Scripsit, teste Suida in Helicon, αποτελέσματα et libros πεεί Διοσημοιών. vid. Weidler. pag. 18.] Praeterea CALLIPPVS, Cyzicenus, qui Olymp. CXII. 3. (ante Christum cccxxx.) in Hellesponto observauit phases inerrantium stellarum, teste Ptolemazo, cuius vide Quares: απλανών. POLEMARCHI, Cyziceni, qui Eudoxum audiuerat, discipulus hic suit, et Athenis cum Aristotele versatus Eudoxi inuenta emendauit ac suppleuit, teste Simplicio in H. de coelo sect. 46. De Callippi et Eudoxi systemate coelestium sphaerarum Aristot. XII.metaph. cap. 8. Themistiur in XI. metaph. pag. 13. De Callippi periodo Attica folstitali anmorum

Digitized by GOOGLE

ss) Vid. fupre in vol. IL pag. 39. Richteri notam, Harl.

14 Lib. III. c. XVIII.

ncrum LXXVI. memorata Cenforino cap XVIII. qua Metonis enneadecaeteridem emendauit, facto periodi initio a folfitito fiue die XXIX. Iunii Olymp. CXII. 3. adeundi Scaliger emendationis temporum lib. II. pag. 84 fq. et lib. V. pag. 421 fq. et Ifagog. Canonum lib. I. cap. VIII. et lib. III. cap. VIII. Petauius doctrinae temporum II. 16 feq. et X. 30. Dodwellus de Cyclis graecorum diff. 2. [Montuela I. pag. 168. Bailly I. pag. 299 fqq. Weidler. p. 113. etc.] Tertiae Callippicae periodi anno quadragefimo, (hoc eff Olymp. CLIX. 3. ante Chrifum CXLIL) Hipparchum aliquas feciffe observationes, refert Ptolemaeus magnae fyntax. V. 3. pag. 111. et VII. 2. pag. 167. Alius fuit Callippus, Atheniens, Platonis discipulus, de quo supra cap. V. idem cum Callippo, rhetore, cuius meminit Aristoteles in rhetoricis. Alius denique Callippus, Corinthius, discipulus Zenonis, Citrei. Callippus Pelaneus, testis testamenti Theophrastei, Laert. V. 57.

Silentio haud praetereundus est PYTHEAS, Massiliota, astronomus et geographus, qui temporibus Alexandri M. aut ferius inclaruit: nam de actate non inter omnes conuenit. vid, Weidler I. p. 120. Iter fecit maritimum extra columnas, circa partes Europae leptemtrionales; atque se ad Tanain vsque peruenisse iachitabat: at multa quoque, quae vidisse se gloriatus est, finxisse aut male retulisse arguitur. Praesertim ea, quae de insula Thule eiusque fitu prodidit, et antiquiorum et recentiorum exercuerunt ingenium eosque in diuerlas traxerunt fententias. Scripfit fecundum Marcianum Heracleotam in periplo, (in Hud/oni geogr. minor. gr. tom. I.) et scholiast. ad Apollon. Rhodium lib. IV. Periplum aut periodum terrae; et fecundum Geminum Rhodium in elementis astronom. cap. 5. in Vranologio Petauii pag. 22. Paris. 1630. libros de Oceano, qui forsan partes integri operis, iniuria temporis absumti, fuerint. Eum in plurimis guidem feguueus ell Eratolthenes; fed fides Pytheae valde sufpecta vila est eruditis, et a Strabone, qui eius frequentem in duobus prioribus libris facit mentiomen, atque a Polybio exagitata. vid. Ca/aubon. ad Strabon. I. pag. 110. edit. Almelou. Sed de Pythea eiusque vanitate et erroribus geographicis, multi viri docti egerunt, aut de situ Thules, num fit hodierna infula Islandia, an ora Norwegiae, an alibi quaerenda, vberius disputarunt: .

Bougainville de Pythea in Mem. de litterature — des Infer. tom. XVIIII. pag. 143 fqq. qui fidem Pytheae expediuit: cuius tamen argumenta vt clariora essent et certiora, optauit Gesnerus ad Orpheum de nauigationibus extra columnas Herculis pag. 454.

[Danville Mem. fur la Navigation de Pytheas à Thule, Mem. de l'Acad. d. Infer. Tom. XXXVII. pag. 436 [qq.]

Murray in Nou. commentar. foc. regiae doctrinarum Götting. tom. VI. pag. 59 fqq.

Günth. Car. Frid. Seidel ad Eratosthenis geographicorum fragmenta, Gottingae 1789. 8. pag. XVII. pag. 132 sqq.

In primis cl. Conr. Mannert in Geographie der Griechen und Römer, part. I. (Norimbergae 1788. 8.) pag. 72–85. qui etiam Schoeningii et Schloezeri iudicia et explicationes pag. 82. in nota g. memorat.

Bayle in Diction. tom. III. pag. 749 fq. vbi in actatem Pytheae in not. A. inquirit, et Vossium, de histor. gr. pag. 467. illius actatem adsignantem temporibus Ptolemaei Philadelphi, atque Harduinum, qui in indice Plinii sequitur Vossium, nec non Nicol. Sansonem,

Geogra-

Digitized by GOOGLE

Vol. 11. p. 87 288

DOSITHEVS

Lib. III. c. XV III. 15

Geographum faeculi XVII. qui ratus est in Recherches des Antiquit. d'Abbeville, Pytheam vixille post a. V. C. 532 copiose refutat. Idem iam observat, Sanfonem I. c. et Gassendum in tom. V. Opp. pag. 524 sqq. "") Pytheae fidem contra Strabonis accusationes, at irrito constu, vindicare studuisse.

Pauca de Pythea Heilbronner pag. 239. et la Lande I. pag. 146. fcripferunt: Paullo plura Montucla I. pag. 208 — 210. qui eun facit acqualem Ariftotelis, antiquiorem Dicaearcho: quae etiam est fententia Weidleri de astron. Graecor. qui pag. 119 — 122. de Pythea quaedam collegit. Bailly I. pag. 306. eum Thulen vidisse credere malit; at num Massiliae notam fecerit observationem, dubitat. Cleomedes autem cycl. theor. I. cap. 7. testatur, (vt verbis vtar Weidleri) Pytheam, ope praealti gnomonis meridianam folis tempore folstitii altitudinem captasse, indeque eclipticae obliquitatem intellexisse: quae observatio vna est ex praecipuis totius astronomiae. Illum peraltum gnomona Chompré, (Chancelier du Confulat de Rome,) ann. 1785. în praedio lac. Hugues reperisse fe putauit. Est vero obcliscus paruus, cuius pes est e marimore antiquo graeco; vertex vero et impositus globus ex lapide argillari. Hunc este gnomona Pytheae, ex eo collegit Chompré, quod, observata in acquinoctio d. xx11. Sept. ann. 1785. vmbra, animaduertit, eamdem este obliquitatem ecliptices, gradus xx111. minut. 50. quam Strabo de observatione Pytheae narrat. vid. nouas ephem. Lipf. ann. 1786. plag. II. pag. 32.

Diffinguendus eft Pythear, orator athenienfis, tempore Demosfihenis. vide Aelian. VII. 7. et XIV. 28. H. V. aliosque apud Bayle I. c. not. G. qui monet, ab Harduino in indice Pliniano vtrumque esse confusum: adde supra, in vol. 11. pag. 872. fin. Harl.]

XI. Quae ARISTOTELES et THEOPHRASTVS fcripferint aftrologicae fcientiae illustrandae, dictum a me supra est. In praesenti memorandus venit ARISTYL-LVS et TIMOCHARIS, quorum hic Alexandriae anno periodi Callippicae primae and XLVII. hoc est Olymp. CXXIV. ante Christian CCLXXXIII. observationes suas inflituit. Vtriusque Theorema and estimate and the subscription of the subscription of the subscription of the subscription of the subscription. The subscription of the subscription of the subscription of the subscription. The subscription of the subscription of the subscription of the subscription of the subscription.

Hos sequutus est DOSITHEVS, Coloneus, Attieus, qui Octaeteridem Eudoxi emendauit; ita enim intelligendus videtur Censorinus cap. XVIII, Hic Dositheus in Colono Atticae circa Olymp. CXLV. 1. (ante Christum CC.) adparentias stellarum inerrantium obfernauit.

ev) Adde tom. IV. pag. 523 fqq. 527. et tom. V. pag. 327. de proportione gnomonis ad vmbram folftitialem Massiliae, et de Pysheze gnomone, seque Eugenium de Louville, equitem, in diff. de mutabilitate eclipticae, in Actis erudit. Lipf. ann. 1719. mense Iulio p. 281 fqq. vbi altitudinem gnomonis ad vmbram meridianam, in folstitio aestiuo a Pythea Massiliae repertans, cum aliorum obseruationibus comparat.

ยาย) Ptolemaeus pag. 169. โเมง์มนุเก แก้ แกะ ทุกมีการกรุงัศน ท ไม้เรื่องวิกล์ รอบราย กรู แร้ รอ รริย

πρώτην κατά Κάλλοπνου Ικκαωβδευημοντοστηρίδος etc. Hine emendandus Voffus pag. 155. de scientiis Mach.

xx) Id. pag. 164. Vtriusque, Timocharis et Ariftylli, meminit Plutarch. de Pythiae oraculia pag. 402. Fabric. adde la Lande I. pag. 147. Montuclam I. pag. 226 fq. Weidler cap. VI. §. 2. pag. 124. Hari.

16 L.J. IIL L. XVIII. ALEXANDRINORVM PARVVS ASTRONOMVS Vol. II. p. 88 P 89

Leruruit, ques ex eo notarunt Geminus cap. vlt. Ilagoges, et Ptolemaeus in Quere anha-Very. Laudat hunc Defitheum etiam Plinius lib. XVIII. hift. cap. 31. Archimedes vero ipfi, (yt videtur,) librum de lineis spiralibus inscripsit. Fuere et alii Dosithei, vt historicus, cuius libros rerum Sicularum, Lydiacarum et Italicarum laudat Plutarchus, vt iam Voffio animaduersum; tum Dositheus, ad quem scribit Iulianus, imp. epistola XXXIII. Ne dicam de Dolitheo, (vno an duobus?) haerefiarcha Samaritano, quem ante Simonem Magum commemorat pleudo Clemens I. recognitionum pag. at. ac de Dositheo, grammatico graeco recentiore, de quo infra in grammaticis pauca.

AGRI PPA in Bithynia observavit stellas anno Nabonassari 840. Domitiani 12. (Chri-Ai 92.) Ptolemaeus VII. 3. Almageft.

[Memorandus quoque Eudemus, Rhodius, Aristotelis discipulus, (de quo plura vide. in vol. III. pag. 492 fq.) Inter alia 'fcripfit' hiftoriam geometricam et aftrologicam. vide fupra in hoc cap. S. I. Ex eius asgodoyiaus memorat quaedam Anatolius in fragmento, quod dedit Fabricius in vol. III. pag. 464. Ecliptin futuram praedixit, et difficiliora aftronomiae capita rimatus est. vid. Weidler cap. V. 35. pag. 115. Bailly L. pag. 297. 6. 12. IL. pag. 313 fq. Montucla L pag. 207 fq. Supra in cap. de Aristotele aliquoties eius mentio facta est. Harl.]

XII. Temporis ratio nos iam pridem deducit ad foriptores, qui in paruo Alexandrinorum Astronomo, comprehendebantur. Prætter enim magnam syntaxin Claudii Ptolemaei, qui observationes suas inflituisse se testatur anno secundo Autonini Pii, (Christi CXXXIX.) praeter hanc, inquam, Ptolemaei ourazir, de qua infra lib. IV. suo loco dixi, et quam uéyour 'Ascovouor adpellabant, Alexandrinis in pretio fuit alter codex, dictus umeos 'Ascovouos, fine vt e Pappo Vollius 22) obleruat, mixees Azeovomémeros, (Arabibus, vt Abulpharaio, p. 50. traffatus intermedii, inter Euclidis elementa et Almagestum Ptolemaei,) in qua collectione continebantur hi libri:

Theodofii Tripolitae Sphaericorum libri III.

Euclidis Data, Optica, Catoptrica ac Phaenomena.

Theodofii Tripolitae de habitationibus et nottibus at diebus libri II.

Autolyci Pitanaei de fphaera mota, et libri II. de ortu atque occasu stellarum inerran tium.

Ariflarchi, Samii, de magnitudinibus et distantiis solis ac lunae.

Hypficlie, Alexandrini, 'AvaQoeixos, fiue de ascensionibus.

Menelai, Alexandrini, Sphaericorum libri III. [P]

Hi libri, vel plerique horum, graece iunctim MSti occurrunt in quibusdam bibliothecis, et Arabice quoque exstant e versione Thebiti, vt docet Labbeus bibl. non. MSS. pag. 251.

pag. 163. H. Sauilius praelect. II. in Euclidem pag. 40. qui hoc se volumen integrum in biblio. thecis Galliarum et Italiae sacpe vidisfe, et il-

zz) Lib. de scientiis Math. cap. XXXIII. S. 18. lius scriptores gracee vel impressos, vel sustos communi bibliothecae (Oxoniensi) donasse se testatur.

AVTOLYCVS PITANAEVS Lib. III. c. XVIII. 17

et 256. vniuerlos arabice verlos memorans, excepto Hypliclis ava@oema, quem translatam ex Oriente secum attulit Iacobus Golius and).

XIII. Quum de Euclidis scriptis infra egerim singulari capite: de reliquis in praesenti dicere operae pretium est, ac primum de AVTOLYCO, Pitanaeo, ex Aeolide, mathematico, praeceptore Arcefilai, qui Theophrastum deinceps audiit, teste Laertio IV, 20. vnde de aetate Autolyci constat; fuccessit enim Aristoteli Theophrastus Olymp. CXIV. 3. ante Christum 322. Laudant Autolycum Pappus in mathematica collect. Simplicius ad Aristot. de coelo II. comment. 46. Ich. Philoponus ad Physic. lib. II. alique. Liber meei KINBMENNS a Occaso de Iphaera et ortu fixarum, atque occasu vario, graece et latine editus a Conrado Dafypodio est Argentorat. 1572. 8. "") Et latine ex versione et cum commentariis Francisci Maurolyci, Siculi, Abbatis Messanensis, Messane 1558. fol. qui Theodosii libros et Menelai Alexandrini Sphaerica et Euclidis Phaenomena addidit. Exflat et latine, cum versis gr. Icholiis antiquis, Iosepho Auria, Neapolitano, interprete, cum Maurolyci " adnotationibus, Romae 1587. 4. Habetur praeterea latine in Synopli mathematica Marii Merlenni pag. 243. Parif. 1644. 4. Arabicam Alkendi interpretationem laudat Abulpharaius pag. 50. Conf. Io. Gotfredi Lackemacheri diff. de Alkendo. Helmstad. 1710. pag. 13.

Libros 11. de vario ortu et occasu fiderum inerrantium graece et latine itidem edidit Da-Latine practerea collatis quinque MSS, Vaticanis Autoly. Supodius, Argentorat. 1572. 8. cum et graeca ad eum scholia vertit Iosephus Auria, Neapolitanus. Romae 1588 set 1591. vid. Catal. bibl. Lugd. Bat. pag. 173. nr. 41.] 4. [Autolyt. de vario ortu etc. Romae 1568. 4. vid. Catal. Leid. l. cit.] Transtulit et gallice P. Forcadellus Parif. 1572. 4. Ex Autolyco etiam pleraque in fuum de expetendis et fugiendis rebus opus transfulit Georgius Valla, Placentinus, libro XVI, Fabric.

Codd. msstos enumerat Heilbronner passim in historia matheleos. In biblioth. Vaticana ex Montfaucon bibl. bibliothec. etc. περί ἐπιτολῶν και δύσεων et de sphaerae motu. (pag. 538. 539) — in bibl. Medicea Florent. bis de sphaerae motu: deest finis. (p. 554. 557.) conf. Bandini catal. II. pag. 30. nr. 14: — In bibl. Card. Radulphi, nunc regia Paris. de sphaerae motu atque de occasu et ortu. (pag. 574.) — in bibl. Car. de Montchal archiepiscopi Tolofani, vterque Autol. liber. (pag. 576.) — in bibl. Colbertina, de ortu et occasu. (pag. 577.) - in bibl. Cardin. Mazarini, de stellarum ortu et occasu. (pag. 583.) - (in bibl. Parif. teste catalogo est lib. de sphaera mota in decem codd. et de ortu atque occasu stellarum in feptem codd. msstis.) in bibl. Bodlei. Autolyci vterque liber, cum anonymi scholiis quibus. dam, (pag. 594.) de ortu et occasu ex versione arabica Zin Eddin Abhari, (pag. 610.) idem liber

aaa) Vide Catalogum MSS. Arabicorum a Go-Lio allatorum nr. 54. in 4.

bbb) Inferiptio libri est: Conradi Da/ypodii Sphaericae dostrinae propositiones, gracce et lat. Continentur hoc libro Theodosii libri III. de fohaera : eiusdem liber vnus de habitationibus, et libri II. de diebus et noctibus: item Autolyci liber de sphaera mobili. Eiusdem libri II. de or-Vol. 11.

tu et occafu stellarum et Barlaami libri V. logifticae aftronomiae. vid. Weidler pag. 380. et ciusdem bibliographiam astronomicani, Witteberg. 1755. 8. pag. 27. Harl.

scc) Maurolycus, Siculus, Abbas Messanchis, ediderat illum latine, Mcsanae, typis Petri Spirae, 1558. fol. teste Lambecio comm. de biblio⁺h. Cacf. tom. VIL pag. 468, edit. Kollerii. Harl.

JOOGLE

Digitized by

Vol. II. p. 89

innin (T.

18 Lib. III. c. XVIII. ARISTARCHVS SAMIVS

Vol. II. p. 89 7 90

liber graece, bis (p. 616. 617.) — in alia Angliae bibl. de ortu et occafu fider. cum scholiis. (pag. 633. et 637.) — Huic Heilbronn. recensui add. infra in hoc vol. in Synopseos vett. mathematicorum Bernhardinae vol. VII. — Tum in bibl. Veneta D. Marci vterque Autolyci liber in cod. CCCIV. teste catalogo p. 143. — In bibl. Leidens (secundum catal. p. 456. nr. 1031.) Autolyc. de ortu et occasu siderum, ex graeco sermone in arabicum versus a Costa Ben Louca. — In bibl. Vindobon. lib. de Sphaera teste Lambeilo comment. de bibl. Caes. tom. VII. pag. 468. nr. 3. — in biblioth. Escorial. sphaerica et de ortu atque occasu libri duo, graece, teste Plüero in itinerario per Hispan. pag. 160. — In Casiri biblioth. arabico - hispana tom. II. pag. 345. citatur codex libr. de sphaera mota, quem Alchindus, (ita enim ibi fcribitur,) exornauit, et de vario siderum inerrantium ortu et occasu, arabice versorum: sed in arabica philosphorum bibliotheca, ibidem laudata, Autolycus dicitur feriplisse tres libros de vario fiderum ortu etc. vti quoque Abulpharagium tradidisse, notat Casiri. Harl.

De aliis Autolycis tribus antiquioribus vide, si placet, Leopardum XIII. 5. emendationum, et Valefium ad Harpocration. pag. 103. quibus addes Autolycum, Areopagitam, de quo Suidas.

XIV. AR ISTARCHVS ^{dad}, Samius, aequalis fuit Cleanthis, Stoici, qui Zenoni fucceffit Olymp. CXXIX. ante Chriftum 264. [262. V. C. 490. apud Saxium in Onomaft. I. pag. 104.] Refert enim Plutarchus, Ariftarchum a Cleanthe impietatis accufatum, quod terram moueri docuiffet, lib de facie in orbe lunae pag. 923: ώσπες 'Aeisaexov "") ώετο deiv Kλeάν 9ns τον Σάμιον άσε/βείας [V] πεοκαλείσθαι τως Έλληνας ώς κινώντα τω κόσμω την έσίαν ^{fff}), ότι Φαινόμενα σώζειν άνηρ έπεις ατο, μένειν τον ώς ανον ύποτιθέμενος, έξελίττεοθαι δε κατά λοξώ κύπω την γήν άμα και περί των αυτής άζουα διυωμένην. Obferuationem folftitii aefliui, ab Ariftarcho factam, anno periodi Callippicae primae quinquagefimo, Olymp. CXXV. 2. memorat Hipparchus apud Ptolemaeum III. I. pag. 60. magnae fyntaxeos. Meminit Ariftarchi, Samii, etiam Archimedes in Pfammite pag. 120. 121. 126 et 127. edit. ⁶³⁵) Graece Bafil. Varro apud Gellium III. 10. (vbi pro Ariftide, Samio, vti in Ioh. Pici operibus pag. 377. pro Aflaxarcho legendum Ariftarchus,) Vitruuius lib. I. cap. 1. et lib. IX. cap. 4 et cap. 9, quo in loco horologiorum^{Akb}) genera ab eo reperta refert. Sextus Empiricus IX. aduer-

dad) De Ariflarcho vid. Bayle Diction. tom. I. voc. Ariflarque, pag. 312 fq. vbi etiam de diuerfis variorum de Ariflarchi actate opimionibus, fententiaque de motu terrae, et de locis Plutarchi paullo copiofior eft: Weidler cap. VI. 4. pag. 127 fqq. Heilbronner pag. 243 fqq. vbi pag. 244. paueis repetit ingeniofam Ariflarchi methodum de folis diftantia per lunae diftantiam et dizoroular investiganda, quam Ricciolus in Almagesto part. I. pag. 106 fqq vberius exposuerat, et ad nouas adplicuerat hypothese: Montucla I. pag 228 fqq. vbi quoque di hotomiam illam paucis explicat; La Lande I. pag. 148. Harl.

eec) Ita legendus ille locus, non 'Asiraezor Khezhon, Confect Menagii notas ad Laertii VII. \$5. pag. 389. Eudoxo iuniorem Aristarchum etiam ex Archimede colliges, qui hunc Eudoxo p. 121. postponit. Vt adeo errauerit Fromundus et Simlerus, qui longe antiquiorem faciunt apud Vossimers cap. 33. de scientiis Mathemat. §. 1. pag. 157.

fff) Gaffendi Phylicae fect. II. lib. III. cap. V. peg. 617. tom. I. Opp. iam fenfit, nomina effe a librariis transposita. vid. Bayle l. c. not. A. Harl.

ggg) Ex Plutarchi igitur et Archimedis locis Eberhard, Prof. Haleníis, in Neuen vermifchten Schriften nr. VI. Halae 1788. collegit cum aliis, Ariftarchum, non Philolaum, primum docuiffe, terram moueri circa (olem et hunc in medio vniuerfo quiefcere. Harl.

hhh) Docte de hoc Ariftarchi inuento agit Martini von den Sonnenuhren der Alten p. 98 fqq. Harl.

Vol. II. p. 90

ARISTARCHVS SAMIVS Lib. III. e. XVIII. 19

IX. aduersus Mathem. pag. 410. Nicetas lib. I. thesauri orthodoxae fid. cap. 10. Plutarchus quaest. Platonic. pag. 1006. et lib. de facie in orbe lunae pag. 932. 938 et 925. vbi laudat Aelsaexov ev to neel peyedov xa anosupator, in libro de magnitudinibus et distantiis folis et lunae, lectum etiam Archimedi et Parpo Alexandrino lib. VI. Collectionis mathematicae, propositione 38 sq. et Pfello de omnifaria doctrina cap. 93. vbi Aristarchum adpellat aseovopunárarov. Hic iple est liber, qui solus ex Aristarchi scriptis ad nos peruenit, latine versus a Georgio Valla, Placentino. Venet. 1498. fol. ") deinde a Federico Commandino cum eiusdem notis, Pilauri 1572. 4. vid. Giornale d'Italia tom. 19, pag. 172, [cum Pappi Alexandrini explic. quibusdam.] Denique a Ioh. Wallifio graece e codice H. Sauilii, qui e Vaticano fuum descripferat, editus Oxoniae 1688. 8. additis Commandini versione et notis. fuisque ipsus animaduersionibus, [et Pappi Alex. fragmento adhuc desiderato.] Recusa est haec editio graecolatina in tomo tertio operum Walli/ii, Oxon. 1609. fol. [Argumenta Opp. Wallisior. exhibet Heilbronner pag. 699. Idem passim ex Montfaucon enumerat Aristarchi codd. msstos. In biblioth. Vaticana, bis de magnitudine et distantia lunae; (pag. 538. 539.) — in muleo Caroli Auantii gr. (pag. 561.) — in biblioth. Scorialenfi (pag. 568.) — in biblioth. regia Parifienfi, Colbertina, Mazarini ter (pag. 571 et 574. 583. fed in catal. MSSt. illius biblioth. feptem codd. memorantur, in quibus Aristarchi liber continetur:) - in bibl. de Mesme, Pappus, Aristarchus et Hipparchus cum aliis; (pag. 584.) - in biblioth. Bod. leiana, Aristarchus latine: (pag. 611.) graece, (pag. 617.) — in alia Angliae biblioth. grae. ce, (pag. 636.) arabice, cum aliis codd. collatus. (pag. 637.) — Illis adde in biblioth. Veneta D. Marci, tefte catalogo pag. 143. cod. CCCIV. — in violar. compendio citantur quae. dam, in cod. Mediceo, secundum Bandin. catal. I. 549. In Cafiri biblioth. arabico hispana pag. 345 fq. ex arabica philosophorum bibliotheca memorantur Aristarchi liber de arithmetica, liber de magnitudine et distantiis solis et lunae, quem arabice vertit Abuluapha Mohamad Ben Mohamad calculator, et commentariis atque mathematicis demonstrationibus illustrauit auxitque, liber denique de numerorum diuisione. Harl.] - Exstat et MSta huius libri versio arabica duplex.

Qui sub Aristarchi, Samii, nomine prodiit veluti e graeco translatus liber, Parisis 1544. 12. ab Aegidio Persona Robervallio editus, iterumque ann. 1647. 4. a Mario Mersenno suarum observationum physico mathematicarum tomo tertio infertus, de Mundi Sustemate, partibus et motibus, (ne cui id fraudi sit.) a Robervallio ²⁴²) confictus est ingenii forte sui exercendi gratia, quo ostenderet, quomodo ex principiis, quae Aristarchi susset unentis nuperis, praeterito seculo detectis: vi postea Franciscus Iesso Munder, propositiones Hydrostaticas,

iii) Inscriptio est: Georgio Valla interprete. Nicephori Blemmidae logica. — Euclidis elementorum 14us cum Hypficlis interpretatione. Nicephorus et Proclus: de astrolabio, Aristarchus, Samius, de megnitudinibus et distant. solis et lunae. Timaeus de mundo. Cleonidis mufica. Eusebius Phamphil. de theologic. ambiguitatibus. Cleomedes de mundo. Athenagor. de resurcectione. Aristotel. de mundo, magna ethica et poetica, — — Venet. per Anton de Strata. 1488. — per Simonem Papiensem dictum Beuilaquam, 1498. fol. vid. Fabric. bibl. lat. mediae et infimae actatis, edit. Mansi, tom. VI. pag. 28t. Hurl.

kkk) Menagius loco laudato, Bailletus de auteurs déguifez pag. 529.

11) Vid. biblioth. universelle tom. 12, p. 129.

ad illustrandum Aristarchi fystema definatas, vulgauit Londini 1687. 4. Verum höc faltem, notante Wallisio, haud satis in Robervalliano Aristarcho cohacret, quod ex solis circa suum axem motu deducit ille plusima, quem immotum plane, testante Archimede, statuit Aristarchus. Sed et quae de Aeolipilis minis) habet, aliaque multa, quae legenti passim occurrunt, nouitium opus esse fatis indicent. Aristarchi praedistiones mathematicae de planetis memorantur in Labbei biblioth. noua MSS. pag. 116. 119. [P]

De aliis feptem vel octo Ariftarchis dixi infra libro quinto, vbi inter grammaticos celebro Ariftarchum, Alexandrinum. Iam fuffecerit adnotaffe, a pandectarum Brandenburgicarum feriptore male Ariftarchum nofirum Samium confundi cum Ariftarcho, tragico.

XV. HYPSICLES, Alexandrinus, Isidori, mathematici, quem ipse magnum ***) vocat, discipulus ac Plutarchi et Basilidis, Tyrii, aequalis suit. De aetate eius constat ex eo, quod Suidas ait Ifidorum sub Diuis Fratribus storuisse (M. Aurelio et L. Vero, qui suerunt ab ann. Christi 160. ad 169.) Itaque quis non miretur, Vossium vos pro loco, quo Suidae fententiam laudat, tamen tradere, I fidorum claruisse fub Ptolemaeo Physicone """. Sed doctillimi etiam viri dormitant aliquando, et inhumanus sit, qui eis hoc nomine insultandum, et qui hoc eis propter infinita alia egregie obferuata non libenter condonaudum putet. Citatur Hypficles a Diophonto in lib. de numeris moduyavois propos. VIII. et ab Achille Tatio ad Aratum, qui Tatius Ilidorianum praeceptorem suum laudat. Theophylacius institutione regia II. 19. pag. 78. vbi notat, ad regis exemplum se omnes componere, fi teneri, ait, philosophia videbitur imperator et mathematicis delebiari, παρά τας βασιλικάς 9ύρας οι τέ Πλάrwvos yepovres, ney ede rois ras mutas rneserv o 'Aexipnons, o Eunteions, o 'Thintnes aveniyvasoi. - De anaphorico conf. Salmas. de annis climactericis pag. 688. Huius itaque Hypficlis anaphoricus five περί της των ζωδών αναφοράς, de ascensionibus fignorum coelestium in Alexandrino climate, libellus, ex II. msst. bibl. regiae, graece et latine cum Iacobi Mentelii verfione lucem vidit vna cum opticis Heliodori, Parifiis apud Cramoifium ann. 1657. 4. curante Erasmo Bartholino. Idem Hypficles auctor creditur libri XIV. et XV. elementorum Euclidis, qua de re vide, si placet, quae-dixi infra in Euclide. Fabric.

[Codices reperiuntur plerumque inter reliquos mathematicorum libros scriptos. vid. Heilbronner. — Hypficlis anaphorica, arabice, in bibl. Leidensi, pag. 454. nr. 162. catalogi. Casiri in bibl. arabico-hispana tom. I. pag. 340. ex arabica philosophorum bibliotheca refert, Hypficlem libr. XIV. et XV. Euclidis, illius magistri, Alexandriae vulgasse, regique obtulisse; et pag. 346. ex eadem, "Hypficles, ait, philosophorum sua aetatis nulli secundus, mathematicarum disciplinarum peritus ac magister, post Euclidis obitum claruit. De huiusmodi scientiis egregia scripsit opera, ac vtiles reliquit animaduersiones: ex quibus recensecure

mmm) Mentio harum apud Vitrusium lib. I. cap. 6.

nnn) Hypficles ad librum XV. Euclidis propofit. 5.

000) Voff. de scientiis Mathemat. cap. 54. S. 6. Christo quinti.

pag. 328. Sequutus Iac. Mentelium in breui monito de Hypficle eadem tradentem.

ppp) 'Τπο τοϊ αδολφοϊ apud Suidam fortaffe fignificat fratres Ifidori. Incertum etiam, fitme idem lfidorus, de quo Suidas, et cuius vitago Damafcius fcripfit, clarus fub exitum faeculi in Christo quinti.

Vol. IL p. 91 7 92

THEODOSIVS

fentur liber anaphoricus, seu de astensionibus, vel de ortu et occasu, et liber de corporum coelestium magnitudine et distantia. Praeter en libros Euclidis nempe XIV. et XV. exornauit." Quare non auctor illorum librorum, sed commentator habitus est. Hari.]

XVI. THEODOSIVS, fphaericorum scriptor, diuersus fuit a Theodosio, Bithyno "), qui horologii folaris, ad quodcunque clima apti, inventor celebratur Vitranio IX. 9. et Straboni lib. XII. pag. 566. vbi ipfum et filios eius methematicos fuisse testatur. Sphaericorum vero scriptor Theodofius, Suida teste, scripsit commentarios in Theudae, sceptici, Laodiceni, capitula, quem Theudam e Laertio IX. 119. colligitur, circa Traiani tempora et paullo ante vixisse. Male igitur a Ricciolo in Almagesto vixisse traditur ann. 52. ante C. N. et in philof. transactionibus anglic. nr. 110. pag. 229. atque a lat. Andrea Crusio pag. 5. de nocte et nocturnis officiis ad Pompeii M. tempora refertur. Neque Theodolii meminit neque euoluisse eius scripta videtur Ptolemaeus, licet hunc ex illis profecisse adfirment Pona praef. adsphaericorum libros, et Volfius pag. 160. de scientiis mathematicis. At laudant Theodofum eiusque feripta Theo ad Ptolemaeum, Pappus, Alexandrinus in fua ourseywyy, Proshu in hypotyposi astronomica pag. 7. et ante hos Laertius IX. 70. Exstant huius Theodosii Equientar Sphaericorum libri 111. latine ex antiquiore versione, (quam videtur legisse Ioannes de Sacro Bosco, qui Theodosium laudat,) libri III. Theodosii a Io. Vögelino, Hailpronnenfi, reftituti et scholiis illustrati, Viennae 1529. 4. [vid. Denis Wiens Buchdruckergeschichte pag. 284 fqq. qui Vögelini refert narrationem, decem ante annis Theodofium editum esse, innumeris paene ac prodigiosis erroribus occupatum, adeo sane, vt a nemine intelligi poffet, - fe, (Voegelinum,) comparatis duobus vetustis exemplaribus, altero ex Viennenfis gymnafii bibliotheca, altero ex mufeo Collimitii Theodofium priflino reflituisfe nitori etc. Primam latinam versionem vulgauit Platon, Tiburtinus, Venet. 1518. Hinc for-Ian Maittarii (A. T. II. 2. pag. 720.) error oriri potuit, qui Voegelini versionem Venetiis. 1529. prodiisse scriptisset. In indice pag. 284. error typographic. Parif. eiusd. ann. esse videtur. Harl.] - graece editi a Iohanne Pena, regis Galliae mathematico, qui ad calcem voluminis versionem suam latinam subjecit : cum Euclidis Opticis etc. Paris. 1557. [al. 1558.] 4. Ex Penae versione postea cum sphaera Autolyci, phaenomenis Euclidis, Menelai, et suis ipfius sphaericis recudi curauit Franciscus Maurohycus, Messane eodem anno 1558. fol. et cum demonstrationibus [P] ac scholiis suis Christophorus Classies, adjunctis tabulis sinuum et ungentium dochrinaque triangulorum sphaericorum. Romae 1586. 4. et in Operibus Clauii, tom. I. Moguntise 1612. fol. [vid. Heilbronner. pag. 672.] — Claudius Franciscus Millist đ٤

qqq) Eumdem putant Ioh. Pena praef. ad sphaerica et Vossi cap. 16. pag. 58. Sed merito aliter visum Menagio ad Laert. IX. 70. p. 429. Fabric. Eumdem cum scriptore sphaericorum esse, subject tur Martini von den Sonnenuhren der Alten pag. 104. et Weidler, qui pag. 146 sqq de Theodosso, sphaericorum scriptore, eiusque potissimum aetate copiosior est, putat, Theodossum Tripolitam, qui de verno tempore poema fecit, diuersum esle a Theodoso, Bithyno, et hunc, vel vnum

ex eius filiis sphaericorum composuisse opus. In sphaericis autem collegit Theodosius decreta astronomorum et geometrarum antiquiorum, atque circulorum, in sphaera descriptorum, rationes ac proprietates demonstrauit; idem fundamenta iecit trigonometriae sphaericae. adde Montuclam I. pag. 281 sq. qui, (vti Weidlerus,) reiecto Suidae testimonio, Theodosium, sphaeric. scriptorem, eumdem esse putat, cuius Vitruuius et Strabo meminerunt. Harl.

Lib. III, c. XVIII.

Vol. II. p. 92

de Chaler, S. I. in tomo I. curlus, seu mundi mathematici, Lugd. 1674. fol. post octo Euclidis libros exhibet etiam Theodosii sphaerica. vid. Heilbronner. pag. 687.] — Les trois livres des Spheriques de Theodofe et une Trigonometrie, par I. B. du Hamel, Paris. 1660. 4. — Archimedes, Apollonius Pergaeus et Sphaerica Theodofii ab Isaaco Barrow demonstrata, Londini 1675. 4. — Graece, ex Penae editione, confulto etiam MS. Sauilano, edidit, latinam Penae versionem, paucis interdum immutatam, rejecit ad calcem, Iof. Hunt, A. M. Oxonii 1707. 8. conf. nous litteraria Hamburgenlia, 1707. pag. 366. — Hebraica versio Coftas Ebn Louca MS. in bibl. Bodl. - [vid. Wolf. bibl. hebr. tom. III. pag. 964. in bibl. Leidenfi, Costae hebr. versio, teste Catal. pag. 454. nr. 513, 2. in bibl. Bodleiana, (Heilbronner pag. 615.) Theodofius, Menelaus, Thabet Ebn Corra, et Ebn Aphla, de sphaericis, hebraice; item (pag. 616.) Iphaerica Theodofii Menelaique, hebraice. In Cafiri bibliotheca arabico - hilpana I. p. 345. ex arabica philosophorum bibliothece, (vti ab Abulpharajo p. 50.) dicitur praestantifimus sphaericorum liber inter Euclidis elementa et Almagestum Ptolemaei interiectum occurrere. Idem Cafiri pag. 187. memorat Mohamad Ben Haffan commentarios arabice scriptos in mathematica Theodofii et Meneloi opera.] — Arabice in variis occurrunt bibl. [- wt Leidenfi, in catal. pag. 455. nr. 1024. 2. ibid. obleruationes ad traclatum de sphaera: ibid. nr. 556. 3. Theodof. de [phaeris accurante Jahja Ben Muh. Africano: alius codex, ibid. pag. 456. nr. 1031, 1. - e graeco versus ab Abu Zeid Ben Nossa, ibid. pag. 459. nr. 1031, 2. in bibl. quadam Angliae, Theodolii inathematica opera, (Heilbronner pag. 637.) et de sphaera, per Nassieddin Tusaeum arabice, (ibid. pag. 638.) Harl.] — Latina ex arabico interpretatio "") lucem vidit interprete Platone Tiburtino, Venet. 1518. 555) Verum in hac versione definitiones et theoremata multiplicata sunt, demonstrationibus vicissim mutilatis, ita, vt aliud prope opus esse videatur. Vitellionem in opticis suis, (qui medio saeculo post Christum decimo tertio fcriplit,) Theodofii nostri principiis instituse, ab codem Pena observatum.

Reel nueewy nei vontwy, de diebus ac nofibus libri II. latine tantum prodierunt ex inter. pretatione. Io/ephi Auriae cum scholiis antiquis et figuris. Rom. 1587. [ann. 1588. et 1591. in catal. bibl. Leidenfis pag. 172. et pag. 195. nr. 41.] 4. Ediderat etiam propositiones gr. et lat. fine demonstrationibus Conradus Dasypodius, Argentorat. 1572. 8. Graece exstant in bibl. regis Christianissimi, ne de arabica versione dicam.

Liber meet ofxingeor, de habitationibus, curante codem Iofepho Auria, vidit lucem latine tantum Rom. 1587. 4. Et ex Francisci Maurolyci versione vna cum sphaericis, de quibus iam dixi, Meffanae 1558. fol. tum in synopsi mathematica Marii Mersenni p. 246. [Theod. opera editurus erat Io. Regiomontanus. vid. Heilbronner pag. 501.] Graece et arabice etiamnum delitescit in bibliothecis. [Graece in bibl. Leidensi cat. pag. 402. nr. 18.]

[De codd. msstis passime egit Heilbronner ex Montfaucon. bibl. bibliothecarum etc. In bibl. Vaticana, ter sphaerica, bis de diebus et noctibus, (p. 538. 539.) de sphaeris, (p. 542.

545.)

rrr) Facta est facculo XI. qua cum gracco col- Pena in pracfatione, textui gracco practiza. vid. lata, incredibile discrimen non modo facilitatis, Weidleri supplementa etc. pag. 2 fq. Harl. fed etiam breuitatis inueniri, indicat docetque sus) Vid. paullo ante de hac editione notata. Harl.

Vo! II. p. 92

545.) — in bibl. S. Marci Dom. Florent. de Sphaeris libri III. (pag. 557 et 558.) — in bibl. D. Marci Venetiis, Sphaerica et catoptrica, (pag. 560. in catalogo autem MSSt. illius bibl. pag. 142. Sphaericorum libri III. et pag. 143. de habitationibus et diebus au noctibus libri II. graece.) — in bibl. Ambrofiana Mediolani, Sphaerica, (p. 564.) — in bibl. Parif. Sphaerica, (pag. 571. 574.) Sphaerica cum scholiis, in Colbertina (pag. 577.) in bibl. Abbatiae S. Remigii, Rhemensis, Sphaerica, (pag. 582.) Paris. in bibl. Balusii, de circulis et sphaera, item de diebus ac noctibus. (pag. 583.) inter MSS. de Mesme, Sphaera, (pag. 584.) in catal. MSS. bibl. Parif. regiae Sphaerica in septem, de habitationibus in nouem, de diebus ac noctibus in offo codicibus numerantur. — inter codd. graecos de Mesme, (Heilbronner p. 584.) eft nr. 11. in quo exflat Ioannes, diaconus, in Sphaeram Theodofii. — in bibl. Bodleiana, libri III. de Sphaeris, (pag. 604. 613.) de habitationibus; item de diebus et noctibus lib. II. (pag. 616.) tum Sphaericorum libri III. gr. porro, additiones ad Theodofii Sphaerica ex Maurolyco, atque gr. de diebus et noctibus libri II. (pag. 617.) - in bibl. Oxonienfi, Theodofus Sphericks, with other mathematical Tracts, iterum eiusdem Sphericks, by Rawlinfow (pag. 624.) — adde: in bibl. Scorial. tefte Plüero in itinerario per Hilpan. pag. 195. Sphaericorum libri III. de domibus et de diebus ac noctibus, graece. — Librum de habitationibus Manilio suo anglice addidit Eduardus Sherburne, Londini 1675. fol. Harl.]

Perdita Theodosii scripta haec sunt:

Exertina ne Qarana. Laertius IX. 70. Suid. in Deodorios et Mugeanion Υπόμνημα eis τα Θεύδα κεΦάλαια. Suid. Θεοδός. Υπόμνημα eis το Αεχιμήδες εφόδιον. id. ΔιαγεαΦαί οἰκιῶν ἐν βιβλίοις γ΄. id.

Λσεολογικά. id.

Post haec scripta Theodosii, philosophi, memorat Suidas et alterum huius nominis, quem Tripolitam vocat et carmen heroicum de vere, aliaque varia scripsisse refert. Geodóous, Byeate de enor es to eae, και ετερα διάθορα. Το de Ternolitus. Fabric. Haccet superiora Eudocia pag. 229. tribuit voi Theodofio, Tripolitae. Harl.

XVII. MENELAVS, patria Alexandrinus ") fuit, telle Pappo lib. VI. collectan. mathemat. proposit. 56. et Proclo in Euclidem pag. 90. Geometra vocatur a Ptolemaeo lib. VI. magnae confiructionis pag. 170. vbi ait, eum observationes astrologicas instituisse Romae anno primo Traiani, imp. qui respondet anno Christi XCVIII. Eumdem non dubito esse Monelaum, mathematicum, quem colloquentem inducit fecum Plutarchus lib. de facie in orbe lunae pag. 930. Neque alius esse videtur, de quo Abulpharajus pag. 42. Post Archimidim celeber fuit Menelaus, qui docendis disciplinis mathematicis operam impendit, scripsitque librum de diffinétione corporum mixtorum. [In biblioth. philosophorum arabica, apud Cafir. tom. I. p. 345. "Menelaus mathematicus ille eft, cuius meminit Ptolemaeus in magna Syntaxi.

conventus fecundi academiae Petropolitanae p. 24. [Mileus pro Menelao, in cod. biblioth. Bodleio-Arabibus Mileus. vid. in hoc volumine infra, in nae. vid. Heilbronner pag. 604.]

tti) Milefius practer rem vocatur in fermone Bernhardiana veterum mathematicor. cap. VII.

24 Lib. III. c. XVIII.

MENELAVS

Vol. II. p. 92 7 95

Syntaxi. Hic Alexandriae disciplinarum mathematicarum studia diligenter excoluit. Huius opera primum syriace, postremum arabice prodierunt, videlicet, liber de figuris sphaericis et liber de quantitate ac distinctione corporum mixtorum." Harl.] - Ramus I. schol. mathem. Hipparchi, ait, libros duodecim, Menelai fex de subtenfis et chordis, quibus methodum tradit construendi canonis subtensarum ad vsus geometricos, videmus a Ptolemaeo quinque theorematis contractos effe. Aftrologiam Aegyptiam, imo latinam Caesaris imperio subdu-Sam compendio pari complectitur. — Quadripartitum vero observationes Chaldaeorum nominatim adpellat. - Menelaum cum suis ipsius et Theodosii sphaericis et phaenomenis Euclidis latine edidit Franciscus Maurolycus, Messanse 1558. fol. - Eius III. libros Sphaericorum siue de figuris sphaericis ex Arabico ""), nescio quo auctore, latine edidit in synopsi mathematica Marinus Mersennus, Paris. 1644. 4. p. 205 fq. [P] Hos Menelai libros, (Merfenni verba agnoscis,) cum ego in antiquis ex membrana codicibus inuenissem, conatus sum eos, quoniam corruptissimum erat exemplar, emendare ac restituere, nec non quam plurimis tum necessariis tum argutis adaugere propositionibus. [Editionem parauerat Io. Regiomontanus. vid. Heilbronner pag. 502.] Nouam editionem ex MStis Bodleianis et Sauilianis integritati fuae restitutam Oxoniae 1723. praelo subiccit Edmundus Halleyus, (male Gallei in ephemeridibus-litterariis Paris. 1714. 11. pag. 230. et memoriis Treuolt. 1717. pag. 117.) - Menelaus et Theodofius hebraice, ex arabico versi a R. Moss Aben Tibbon, vid. I. C. Wolfii biblioth. hebraic. p. 133. hebraice MS. Oxoniae inter codd. Huntingtonianos. vid. Wolf. B. hebr. tom. III. pag. 682. pag. 1163. et 680. vbi de commentario Machmed Gabbai ben Aphla [hebraice et graece in cod. Bodleianis. vid. Heilbronner pag. 616 et 617. Kheuageh Nasseredin Mohamad commentarios in mathematica Theodosii et Menelai opera memorat Cafiri bibl, arab. hispana I. pag. 187. Ibidem pag. 386. cod. arab. Menelai ad Timotheum regem liber de statica, vbi de corporum mixtorum quantitate et pondere. - Menelaus de figg. sphaericis, 'accurante Ahmed Ben Said Herewenfi, arabice, "in bibl. Leidenfi, Catal. pag. 454. nr. 399, 2. ibid. pag. 455. nr. 1024, 4. de figg. sphaericis ex graeco arabice versus: ib. pag. 456. nr. 930. idem liber arabice versus e graeco, accurante Principe Abu Nafir Mansour, cum figg. Francisci Maurolyci versio lat. in MS. exstat in biblioth. Paris. vid. Catalog. codd. Paris. IV. pag. 331. cod. DCCLI. Harl.] Arabicum codicem, manu exaratum, memorat Labbeus bibl. nou. MSS. p. 251. Meminit huius Menelai etiam Pappus lib. IV. propof. 30. Theo ad Ptolemacum I. fvn. tax. magnae pag. 77. lib. VI. pag. 342. 344. lib. II. pag. 99. lib. IV. pag. 203. Proclus in hypotypoli astron. polit. De Menelao, Aegeo, poeta ""), et Menelao, Anaeo, ex Anea, Cariae ciuitate, peripatetico atque historico, vide, si placet, Vossium in historicis graecis pag. 388.

XVIII. Poft

JOOGle

uuu) An ex arabico verfi lint, dubium effe videtur. Harl.

υυυ) Ruhnken. in difp. de Longino §. X. pag. 27 fq. (praemiffa II. editioni Longini Toupianae,) de hoc poeta quaedam adtulit. Longinus apud rhetor. MS. laudat eum. Suidas prodit in Mariλuss, (et ex co Eudocia pag. 302.) eum fuiffe inv-

wwir, et scripfisse Onstands in Bishloss is atque alia: Stephanus Byzant. voc. Témus citat primum librum Onstaidos, in voc. Temin quartum Onstainor. Apud cumdem Stephanum voc. Evrenris ille poeta Menelaus memorari videtur Ruhnkenio, quamuis Vossius de hist. graecis III. pag. 181. Menelaum, philosophum peripateticum, cumdemque historiae scriptorem, intelligere malit. Harl.

Digitized by

- Lib. III. c. XV III.

35

Vel. 11. p. 93 7 94

XVIII. Polt Icriptores in parto hoc Alexandriaorum affronomo comprehenso, redenndum est ad seriem temporis, quam receasio illius tantisper interrupit, voi occurrant primo loco, qui sub Ptolemaso Ehiladelpho claruerunt poetae, ARATVS, Phaenomenon scriptor, et MANETHO, quibus singularia capita suo loco infra destinatui, et cum Arato plures eius interpretes, cum Manethone alios graecos scriptores astrologiae apotelessaticae, quam potui diligenter recensui.

Hornm acqualis fuit CONON, Samius www), cuius obleruationes affronomicas, in Italia. factas, memorat Ptolemacus libro de adparentiis fixarum. Libros VI. de aftrologia memorat Ricciolus. Comam Berenices ab eo inter fidera relatam celebrant Callimachus apud scholiasten Arati, Catullus, carm. LXV. Hygiaus II. 24. poetic. Astronomic, et Theo in Aratum. Epigraman vetus pag. 550.

Berovien detenfum versie erium Retulit efuriens graceus in afra Conon.

Probus in Eclog. III. Virgilii: Conon Samius, mathematicus, Aegyptius natione, Ptolemaso libros de aftrologia feptem reliquit. Porro alterum post Cononem quem dicat Virgilius incertum est. Sed juspicantur Archimedem, quod Cononis discipulus. Quidam Endoxum Cnidium, qui de Astrologia disputauerat. Quidam Aratum etc. [Eudoxum malit intelligere cel. Heyne ad Virg. Ecl. III. 40.] — Ecliples a Chaldaeis observatas collegit, Seneca VII. 3. nat. quaest. — Male Comonus pro Conone legitur in Nouni hist. 2. ad Nazianzeni stelligere Billii.

XIX. De ARCHIMEDE, Syraculano et admiranda eius sphaera, tum de ERA-TOSTHENE, Cyrenaeo, dixi infra capitibus peculiaribus. Iam celebrandus mihi HIP-PAR-

winn) Vide If. Voffium pag. 258: ad Catulfum. xxx) Conf. infra, de Phonio, vol. IX. nr. 186. Citatur hie Conon a Grotio ad Luc. IX. 55. pag. 438 fq. Hark

D

Vol. IV.

Lib. III. c. XVIII. ź

HIPPARCHVS

Vol. II. p. 94

PARCHVS, patrie Nicaenus, & Bithynia, (teffe Strabone ac Suida et Eudocia p. 244.) quique in Bithynia sub latitudine grad. 36. 5. (vt notat Edm. Halley in philos. transact. nr. 399. pag. 300.) observationes siderum instituit, vt refert Ptolemans in extremo libri de adparentis inerrantium. Idem tamen Hipparchus in Rhodo etiam obseruasse nonnulla se scriplit, telle eodem Ptolemaeo lib. V. magnae fyntax. p. sta. vnde Rhodium Hipparchum a Bithyno male fortafis diffinguunt viri quidam docti, vt Gaffendus tom. V. Opp. pag. 377. et Ricciolus, in Almagesto, docens, acqualem Rhodio fuisse Bithynum, cui libros ad Aeschrionem tri-Buit. Floruit Hipparchus periodi tertiae Callippicae tempore, Olympiade CLIV - CLXIII. fante Christum CXXVIII - CLXII.) prout ex Ptolemaei lib. II. et III. fyntax. pulchre obfer-Vatum Voltio de licientiis Math pag. 158 lq. avne Oironovos te ous xai Oirarnovis codem Ptolemaeo indice lib. III. pag. 59. quod Hipparchi elogium e Ptolemaeo repetit Theodorus, Meliteniota, procemio afrologiae,) numquam fatis laudatus, vt quo nemo magis adprobauit sognationem cum honine fiderum, Plinio H. 26. hift: -- [Hoe igitur Plinii loco et tellimonio Plolemaei lib. III. magnae fyntarcos capi 2. motus cl. Saxius in Onomalt. 1. pag. 130. anuum, quo prima observatio aequinoctii auclumnalis facta est, collocat in A. M. 3843. Olymp. _ CLIV. 2. ante C. N. 160. a. V.C. 592. Valefius in Emendatt. V. 7. p. 126 Iq. Hipparchi setatena confect ad Olymp. CXXX. recte vero in Aeliani hift. anim. VII. 8. vbi de Hipparcho fermo elt, Eni l'équives TE Tuquive corrigit pro vetere lectione eni Néquives. Harl. -] Plurimum serte ipli debet allequomis, sum quod plutima acquinoctia quam potuit diligenter a le obferuata, tum inprimis catalogum plurimarum fixarum fecundum longitudinem et latitudinem plurimasque eclipsium vetustillimarum observationes a tempore Mardocempedi reliquerit. Ad haec periodum Callippicam """) correctiorem adhibuit, et cum latitudinem lunae variain, nodorum anticipationem, tum eccentricitatem motumque lunae circa apogaeum fegniorem, ad perigseum vero citatiorem animaduertit, Hypothefes et tabulas motuum condidit, quibus vtriusque fideris cursur in sexcentos annos praecinuit, menses gentium, diesque et horas, ac stus locorum et visus populorum (Protenx Geograph. lib. 1. cap. 4.) complexus, aeuo tefte, haud also modo quam confiliorum naturae particeps. (Plin. II: 12. hift.) Nouza Aellam et aliam, acuo fuo genitam, deprehendit: adnertit quoque praeter primi mobilis motum peculiari motu fixas stellas lente cieri versus orientem super polis eclipticae, annumque sidereum a propico discernit. Pro reliquis etiam planetis tabulas confiructurus, si idoneas a Chaldaeis, Babyloniis; Aegyptiis Graecisque obtinuisset observationes. Sic vt primus fere fuerit, aorante Heuelio, qui limen offii tetigerit, et folidiora astronomiae iecerit fundamente.

[Hipparchi vitam siusque dochrinam et merita es afronomica plures V. D. expoluerunt sique illussarunt :

Io. Andr. Schmid in diff. de Hipparcho, Theone Alexandrino, et docta Hypatia. Ienae 1689. 4.

Bayle diction, voc, Hipparque, tom. IL page 770 fq. Weidler. loco in note citate.

Heilbronner .

num pag. 108 fq. Baylium in Lexico, voi de Hipparcho. [Weidler in historia astronomiae, capi

yyy) Confer Scaligerum II. de emendat, tempo- VI. S. 14. (vbi multus eff de Hipparcho,) pag. 142.]

э(

HIPPARCHVS

Lib. III. c. XVIIL

Hulbiomer in hifterie mathefeds, L.c. II. S. 165. p. 283-286.

Vol. H. p. 94295

Montucla tom. I. pag. 268 — 275. in nota b. pag. 272. refutat Weidleri iudicium de Hipparchi fententia de solis diametro.

La Lands Astronomie, tom. I. pag. 150 - 155. adde cl. Mannert. Geographic der Griechen und Römer, part. I. pag. 95. et Prideaux hist. V. T. tom. II. pag. 333 fg.

Formaltoni in differtazione fopra i fonti degli Errori nell'antiche Geografia del Mar nero, adjuncta vol. II. a peg. 163. operis: Storia filolofica e politica della navigazione del Commercio e delle Colonie degli Antichi nel mar nero. Opera di V. A. Formaleoni, Venet. vol. I. 1788. vol. II. 1789. Hipparchum arguit non inertiae, sed fraudis, dum Byzantii rationem vmbrae solditialis ad gnomonem = 414 : 120, ex qua altitudo poli, (Polhöhe,) circiter 43 gradus sequeretur, quum tamen altitudo illa sit 41 grad. 1 minut., invenisse sibi videbatur; Hipparchum vero eo laudem fuisse consequutum, quod Chaldaeorum catalogum stellarum fixarum fibi vindicasset; tum credidisse illum, se etiam pari ratione vti posse tabalis, quas Chaldaei pro minimis altitudinibus solis meridianis in variis orbis parallelis subduxissent; vnam illarum iuisse per Byzantium; Hipparchum vero mutalle minimam alittadinem tabulae meridianam additione duplicis obliquitatis Eclipticae in maximum; at tabulae fuisse aliquot mille ante annis subductas, quum obliquitas eclipticae fuisset as e 28", coque in maiorem rationum errorem incidisse, et admissifie duorum graduum errorem, qui reperiatur in omnibus veterum geographicorum lemmaübus : fed Formaleon, niti fabula incognitarum veterum tabularum, indicat cenfor in ephem. litterar. Gottingenl. ann. 1789. plag. 118. pag. 1186 fqq. Ex arabica philosophorum biblioth. Cafiri in bibl. arabico-hilpana I. pag. 246. baec notat: "Hipparchus mathematicus absolutus ac pernobilis, Chaldseorum disciplinis inflitutus, in speculandis aftris diligens, adfiduusque: inftrumenta invenit plurima, quorum ope veras edidit obleruationes aftronomicas, fidera follertius inuefligauit, easque certis demonftrauit argumentis. Claruit post Menthonem, (fcr. Metonem.) et Euclemonem astronomos CCC. circiter annia. Illius fundamentis innixus Claud. Ptolemaeus fuas in magna fyntati obseruationes digessit. Exstat inter illius seripta liber de siderum secretis, vbi dynafliarum, gentium et genealogiarum notitia: qui quidem liber arabice conuersus est, (cuius etiem meminit Abulpharagius pag. 67.) Eum autem, qui legerit, opus nouerit egregium, suctoremque operis magnum fiderum contemplatorem etc. " Harl.].

Scripta eius haec apud veteres celebrantur.

1) Περί τῶν ἀπλανῶν ἀναγραΦαj^{xxx}), quas laudat et sequitur Ptolemseus [P] libro VII. syntax, Equidem ExGeous ἀzeeusµῶν sine sider afterissuorum, quem sub Hipparchi nomine graece edidit Petrus Vistorius, Florentiae 1567. sol. legitur sere ad verbum in Ptolemaei syntaxi VII. p. 172 sq. atque ideo a Petauio praetermissus est in Vranologio ana); sed ex Hipparchi observationibus haud dubie a Ptolemaeo deprometes. Suidas quoque, [et Eudocia] inter Hipparchi scripta memorant, περί τῆς τῶν ἀπλανῶν υυντάζεως καὶ τῶ καταsmgryµũ (statione) et eis τές ἀρίσες (Voss, ἀzeusµús). Sernius in I. Georgic. Hipparchus D 2

zzz) Hipparchas Ib. II. in Aratum pag. 117. aaaa) Conf. Villoifon. Epistol. Vinarieal. pag. memorat vas zura phys vär darburär dardelar. 77 lag. Hart.

st Lib. III. c. XVIII.

" Val: II: p: 95 2 96

fcripfit de fignis, et commenorauit etiam, unumquadque figmin quoi claras, quot fecundas lucis, quot abscuras skellas habeat. Plin. II. 26. (24.) aufus som etiam Deo improbam, annumerars posteris skellas, ac sidera ad nomen expangere. Diodorum Tarlensem meet rus Immaeges eQuieus memorat Suidas.

2) Педі µеуеДої иді сожрупностої, de magnitudine et diftantia solis et lanae. Pappus Alex, VI. 28. Chalcidius pag. 181. Hipparchus in eo opere, quod scribitur de secessions atque intervallis solis et lanas, docet magnitudinem solis 1880. partibus potiorem est, quam terram, terram vero demum 27. partibus potiorem est, quam tunam. Confer Ieremian Horoccium, Ninglum, in Hipparchi diagrammate contra Lansbergium illustrato, inter eius opuscula, Londiai 1673. 4. Nam 10. Kepleri quidem Hipparchus instus, qui in Heueliana auctione Gedanii venditus est, lucem hactenus non vidit. Editionem eius in se recepit Mich. Gottlieb Hanschius, cuius epistola de hoc opere Lipsiae prodiit ann. 1700. qua argumentum eius exponit, vid. Acta eruditor. 1703. pag. 141 sq.

Je, duodecim signorum adscenssions. Pappur IV. 50. et videtur respicere Ptolemaeus, Fipparchum laudans libro de adparentiis inerrantium et lib. I. Geograph. cap. 4. vbi ait, eum peucarum ciuitatum εξαίσμαται το βορείο πόλο fine elenationes poli borealis et σικήσαις fine habitationes iisdem subiectas parallelis tradidille, nifi quod potius fecit in opere, quo examimanerat Eratosthenis geographiam, de quo infra nr. 9.

4) Ilezi rifs nara maaros portaias rifs osanore nanores, Suid et Eudocia. Chalcidius in Touseum-Platonis pag. 177. Luna, vt obfernat Hipparchur, decon ouringue momentic denia fin fignifero) reperitur.

5) Περί μηνιαίε χρόνε. Galemas III. περί κρισίμων ήμερων tom. III. Opp. pag. 445. ότι δε ο μηνιαίος χρόνος ε τελέως τριάκονται ές νήμερων, άλλ ήμισύ πε και τέτω προσδει μίας ήμερας, Ίππαρχω μεν αποδέδεικται δι ένος όλε βιβλίε.

6) Theei euguris meyedus. Piolemaeus VII. 2. pag. 167. magnae lyntax.

7): Ilegi rns pieran ravens non resminar na ionjiegivar onperar. De mutatione pun-

8) Tor Agains 1040) not Europe Paroperon is a conversion of the second and the second second

BbBb) Itsque, quod in scholis ad Arati diofem. v. 22. legitur of ngo 'Agairs Eidogis re ray "inwegger, nomen Hipparchi delendum eft, quum post Aratum fesiplerir Hipparchus.

Lille Mitylenaeum, a rois ilgangeian laudat Tick tizzs VIII. hift. 198. deinde addit, eum genere fuille Mitylenaeum, qui tan, et inses et alia multa feripferit. Meininitt er Suldas [arque Budocia pag. 70. prouocans ad Nicandrum, Alexandrinum, it ro argi rois Apsoritas pas Inrier,] Aefehrigris, Mytilenaei, insessi, squem Aristotolis discipulum atque Alexandri M. in itinere comirem fuille

adfirmat. Sed hic antiquior eft, quam vt ei Hipparchus librum fuum inferibere' potuerit : Antiquior quoque fuit, a quo tribus Aefehrionis apud Samios, (Herodot. III. 26.) & Atfehrion, Lyfaniae pater, apud Laertium VI. 23. fi Lyfanias ifte intelligatur Cyrenaeus, Eratofthenis praeceptor, ve eifum Ionfio pag. 123. Nec minus Aefehrion, Agathoelis dux in Africa ab Hannone caefue Olymp. CXVIII. 3. tefte Diodoro Sic. XX. p. 764. quem cum fuperiore cumdem male, vt exiftimo, idem Ionfios fuspicatus. Fuit et Aefehrion, Samius, interview, Athenaeo, laudatus, auctor force ispesidor,

Vol. R. p. 96 297

exfant, [e. g. in cod. CXXV. Vindobon. apud Lamber. comment. de bibl. caefar. VII. p. 485 fq.] et graece primum editi funt. a Petep Victorio dad) e bibliotheca Cosmi, Medici, Florentiaorum ac Semenfium dutis ""), Florentiae 1567. fol. turn graece et latine cum Dionyfi Petanii ^{HII}) verfione, [P] qui cum cod. bibl. regiae Parif. contulit, Parif. 1630. fol. in Vranolo-D 2

Igesiler, cuius libram septimum citat Tzetzes ad Lycophronem v. 688. Aeschriquem quoque, nefeio quem, citat Plinius Nist. Nat. arque inter feriptores rei rusticae Columelle et Varro. Alius fuit, et iunior haud dubie, Aeschrion, Pergamenus, Empiricus, Galeni praeceptor, quem hudat XI. de fimplic. 1000. II. pag. 148. edit. Basil. et Oribasius III. Synopf. at cum superiore eumdem esse, itidem male tradit dochissimus Ionsins II. 3. 5. pag. 147. Dormin.

dddd) Petrus Victorius post Hipparchi libros, et, (de que paullo ante dixi,) indeou asepur par, in eodem volumine gracce edidit Achillis Tatii Ifagogen in Arati Phaenomena, ex eius libro mei rä werre, et de genere Arati atque vita commentatiunculam nescio, cuius scriptoris, tum aliam quamdam Ifagogen in Ararum, quam itidem ex Achilie Tatio mutuatam sha exhibebant feholia: denique in cadem Arati phacnomena differtationem, quae incipit: vir mir dager vur Gaarombrur, st Erstoftheni vel Hipparcho in diuerfis codicibus tribuitur, fed Petnuio iudice cumdem Achillem suchorem hebet. Claudit librum catalogus corune, qui in Aratum scripserunt, sed in hoc multos commemorari, qui aftronomica tantum vtcunque attigerunt, licet de Arato illustrando nunquam cogitauerint, oftendi infra, vbi de illo poeu dicendi fuit loeus.

eres). Innágas Bilins var 'Apára ng/ Eudifa Gasreptiver iferrieren, BiBlis y'. Të avrë 'Arefie pui. °Ахидлин Таты пролеубрати нь ты 'Арить фаторита. Apers Blos, אבל סצטאות אמל מסבר דוושי הי די מעדם soinu. Florentise, in officing luntarum, Bermardi filiorum, 1567. fol. conf. Villoison epift. Viner. pag. 73 fq. de exemplo, quod in biblioch. Vinarienfi adferuatur, et cui lofephus Scaliger margini adferiplerat emendationes, quas Villoifon. pag. 75 faq euulgavit, edicione Petavii in Ouranologio collata. "Scaliger, ait Villoifon, in practations monet, a fe Hipparchum mulsis in ocis emendatura fuille, non ex coniectura rantum, quae, inquit, vbi opus fuit, ad marginem edferipte cit; fed etiam ex antiquo hibliothecae regiac libro, quo praceunte, quidquid focus atque in Florentine editione, in fue koitur, com

formetum effe docet." Futuro igitur Hipperchi et reliquorum, qui in illa Victorii editione continentur, auctorum editori grata erit Villoifonti cura atque diligentia. Illud Scaligeri exemplar e biblioth. Heinfii transferat in bibliothecam Conr. Sam. Schurzflei/chii, qui quidem rogatus a Graevio notes illas transmistere noluit, quod audaciores, minus fubtiles et indignas tanti viri honore iudicaret, (vid. eius epistolas arcanas, tom II. peg. 16.) denique venit in biblioth. Ducalem Vinariensem. Hart.

ffff) Dionyfius Petauius vniuerla, quae a Vistorio edita iam dixi, recenfuit in Vranologio suo fiue adpendice ad opus de doctrina temporum, latinaque versione donauit, ac praeterea addidit 1) Gemini, de quo mox dicam, Ilagogen cum versione Edonis Hilderici. 2) Ptolemaeum de adparentiis et fignificationibus increantium, 3) Calendarium Romanum duplex, vnum a Petavio collectum ex Ouidii fastis, Columella IX. a. Plinio XVIII. 26 - 30. (conf. Ricciohum VI. 22. Almagefti, vbi de ortu et occafu siderum.) Alterma circa A. C. 325. compositum temporibus Constantini M. et a Ioh. Georgio Herwarto ab Hohenburg pridem editum. 4) Theodorum Gazam de mensibus, eum versione Ioh. Perelli. 5) Computum ecclesiafticum S. Maximi, monachi et martyris, qui A. 31. imp. Heraelii (Christi 641.) fcripfit, et quem gracce ediderat notisque illustraverse Scaliger VII. emendat. temporum p. 736 fq. 6) Ifaaci Argyri, monachi, eirea A. C. 1373. qui Oenacotae Andronico suum dedicauit, editum pridem ex parte latine a Iof. Scaligero IV. emendat. temporum pag. 327 fq. edit. secundae et ad ealcem canonis Hippolyti pag. 25 fq. Lugd. Bat. 1595. 4. tum integrum e cod, msto Palatino graece cum versione et notis a lacobo Chriftmanno, Heidelbergne 1621. 4. et a Petanio, nefcio quare, fine epilogo recufum: 7) Computum alterum, quem eidem Ifanco tribuit Petaulus in lucem protractum e bibliotheca regis Christianissimi: (aliud Isaaci Argyri MS. Lambec. comment. VII. pag. 230. [If. Argyri ad Andronicum; qui petierat methodos racionales folarium et lunarium circulorum, et corum, quae nos confequentus, tres codd. mst.

in

Lib. III. c. XVIII. HIPPARCHI SCRIPTA

30

gio, quod reculum est Amstelodami, (licet titulus Antwerpiam referat,) apud Georgium Gallet, 1703. fol. In hoc opere Hipparchus Eudoxi, et, qui Eudoxum in omnibus fere est sequetus, Arati, et Attali, Rhodii, grammatici, qui in Aratum commentaria ediderat, errores castigat, quos in doctrina aπλανών admiserunt circa culminationes, coortus ac cooccasus astrorum. Hipparchus vicissim a Petauio reprehenditur. vid. pag. 105. Contra Attalum defenditur Aratus ab Hipparcho, pag. 108. 110. 125. At praeter Attalum, Aratum et Eudoxi Qauvóµeva et Ecomreov citanter ab Hipparcho Philippus pag. 101. Pytheas, Massiliens, pag. 101. Fabric. Multa tamen Hipparchus ex Eudoxi opp. deperditis depromsiste guoque dicitur. Harl.

9) Reos rov Ecaros Sevn nei ra ev ri Franze Qua auri Lex Sevra. Aduerfus Eratofthenis geographiam. Meminit Strabo et laudat lib. 1. pag. 7. At lib. 11. p. 79. atque alijs locis reprehendit tanquam iniquiorem ac seuerum nimis Eratosthenis aduersarium. Plin. II. 108. hist. Hipparchus et in coarguendo Eratosthene at in reliqua omni diligentia mirus etc. In plures libros distinctum suit hoo opus: nam liber secundus ab codem Strabone citatur lib. H. pag. 69.

10) BiBhiov Hipparchi zegi rov dia Bages raro Gegenterar citatur a Simplicio I. de coelo pag. 61. b.

Scripfisse etiam arithmeticam, colligas e Plutareko de Stoicorum repugnantiis pag. 1047. Fabric. — Weidler. pag. 144. addo, inquit, his, quod Achilles Tatius ad Aratum cap. 19. p. 139. commemoret, Hipparchum de eclipfibus folis secundum septem elimata scripfisse.

Codd. graecos Hipparchi insstos paucis memorauit Heilbronner: in bibl. medicea Florentiae, enarrationum in Arati et Eudoxi phaenomena libri III. item Expositio asterismi fecandum septentrionale hemisphaerium, et expositio asterismi secundum meridionale hemifphaer. (excerpta ex Claudii Ptolemaei magnae constructionis libro VII. et VIII. quae P. Victorius perperam Hipparcho tribuit, adde Lamberis comm. de bibl. caesarea Vindobon. tom. VII. pag. 486. et 487.) et excerpta ex Achille ad introductionem in Arati phaenomena et e tertio sermone Hipparchi in Arati et Eudoxi phaenomena. (pag. 552. plura de his vide in Bandinii catal. MSS. graec. tom. II. pag. 64. et 67.) — in biblioth. Parif. in Arati phaenomena, (pag. 574.) — inter msst. gr. de Mesme, Aristarchus et Hipparchus, (pag. 584. secundum catalogum MSSt. bibl. Parif. regiae, Hipparchi commentarii in Arati et Eudoxi phaenom fune in codd. MMCCCLXXIX. MMCCCLXXXI. MMCCCLXXXVI. et de duodecim zodiaci series fignie

in bibl. medic. vid. Heilbronner pag. 550. 551. 552.] 8) S. Andreae, Hierofolymitani, episcopi Cretensis, Methodum inuestigandi Cycli solaris et lunaris, Paschatisque: cum versione Petauii. 9) Anonymi fragmentum de Paschate, graece, in quo Petri Alexandrini (circa A. C. 300.) fragmentum de Paschate, quod Hebraei usque ad euersionem Hierosolymae constanter die decimo quarto mensis primi Pascha-celebrauerint, et aliud Hippolyti, Portuensis, (circa A. C. 220.) itemque Apollinaris, episcopi Hierapolitani (circa A. C. 170.)

quod Chriftus, antequam pateretur, non comederit Pascha typicum, quae postea du Fressius cum Chronico Paschali edidit, pluraque buius angumenti adiunxit Paris. 1688. sol. Adiunxit et Petauius notas ad Geminum et Hipparchum, itemque octo libros dissertationum, quorum octauo, Maximi praecipue atque Isaaci Argyri computi illustrantur. Inferit quoque pag 421. edit. Paris. (Amst. pag. 210.) Actii parapegma sine caput 163. ex libro III. tetrabibli 1. quod est sugi sucomasias assigno.

Vol. II. p. 97

Vol. 11. p. 97 Pol

31

fignis in cod. MMCCCCXXVI.) - in bibl. Bodleiano, Hipp. in Arati et Eudoxi pluenomena, (pag. 612. et 618. vbi quoque Afterismorum cod.) Hipparch. de curfu fiderum. (pag. 614.) — His addantur codd. Hipparchi de duodecim fignis zodiaci in bibl. Veneta D. Marci. teste Catalogo p. 143. — in bibl. Leidenfi, excerpta astrologica ex Hipparcho et aliis, quae ex iis latine collegit, fuaque manu scripfit Ios. Scaliger. vid. Catal. illius bibl. pag. 335. ur. 42. — in Icholio gracco a Montfauson. in bibl. Coislin, pag. 611. publicato citatur Hipparchi fententia. — in bibl. regia Taurimenfi (catal. pag. 170.) eod. LXXIII. Hipp. enarrationum ad Arati et Eudoxi phaenomena libri III. --- in bibl. Monac. Bauar, in Arati et Eudoxi phaenomena, com Macco Arguro de solaribus et lunaribus orbibus, aliisque. (catal. pag. 67. cod. CLXXIII.) Harl.

Praeter nostrum qui laudatur et a Vitrunio IX. 7. M. Antonino VI. 47. etc. fuere et alii Hipparchi, vt 1) Hipparchus, Pythagoricus, de quo dixi lib. 11. cap. 13. 2) Hipparchus, Syrus, Gadatae pater, qui fub Cyro maiore vixit. Apoftol. prouerb. XX 18. 3) Hipparchus, Pilifirati F. Athenis ab Harmodio et Ariflogitone interfectus Olymp. LXVI. 4. (4) Hipparchus, Colargenfis, Charmi F. Pilillrati cognatus, qui primus Offracifmum tefte Plutarcho in Nicia pag. 531. et Suida fubiit. Confer Meursii librum de Pisisfrato p. 56; 5) Hipparthus, quem colloquentem in dialogo cognomine inducit Plato. 6) Hipparchus, veteris comoediae poeta, de quo dixi lib. 11. cap. 22. Suidas male eum ait scripfisse meet youwy: nam de nuptiis deorum feripferat alter Hipparchus, Stagirita, de quo flatim dicam. 7) Hipparchus, histrio, enius meminit Demosthenes. 8) Hipparchus, Eretriae tyrannus. Suid. 9) Hipparchus, Stagirita, Ariflotelis yvaenacs et cognatus, quem Suidas et Eudocia aiunt, feriplille Ti acter ney SANU maca Seois, ney Tis o Yapos; [] idem forte de quo in teltamento Theophrasti mentio apud Laert. V. 51. et 55. 10) Hipparshus, dux Atheniensium tempore Demetrii (Phalerei) Polyaen. V. 17. 1. 11) Hipparchus, de quo apud Sustonium in Vespasiano cap. 13. quid ad Caefarem, fi Hipporchus HS. millies habet? 12) Hipparchus, qui contra Chrylippum feriplit telle Plutarcho VIII. 9. fympol. 13) Hipparchur auctor ILicodes Ai-YURTHERN'S Carmine beroico, cuius meminit Athenaeus lib. III, pag. 101. et IX. 303. 14) Hipparchus, Theophili filius, libertus Antonii, Plutarch. in vita Antonii pag. 947. 950. Phin. H. N. XXXV. 18. - 15) Hipparchus, Theffalus Hypatenfis auaros, apud Lucianum in afino pag. 77 fq. Apud Nemefium vero pag. 55. pro Hipparcho, Metapontino, Hippafi nomen reponendum. Vicifim apud lamblichum de difciplina Pythagorica libro III. in versione Scutellii pag. 64 pro Hippafe legendum Hipparchus, e Clementis V. Strom. pag. 575.

XX. Post Hipparchum GEMINVS, (Texives Procles) commemorandes, qui in in-Sola Rhedo scripfisse se testatur (cap. 1. etc.) annis CXX, post Isidis festum, hiberno solstitio ce. lebratum, (cap. 6.) quod acvidifie Petauio 8888) videtur Olymp. CXLV. 4. vnde concludit, Ge. minum feripliffe Olymp. CLXXV. 4. ante Chriftum LXXVII. Guilelmo zutem Bonjour, To. losano, corumdem lisacorum facrorum tempus aliter computanti, antiquior viderur, et referendus ad Olymp. CLX. 4. ante Christum CXXXVII. in differtatione de nomine Iofephi a Phamone imposito. Rom. 1696. Milith) Hipparcho etiam maiorem sine antiquiorem elle non duhitar

greg) In Vranologio et II. 6. de docirina temporum. hhhk) Vid. Afta eraditor. 1697. p. 9 fg.

2 Lib. III. c. XVIII.

Vol. II. p. '98

bitat Edm. Halleius praef. ad Apollonium, Pergaeum. Verum alind plane confiare videtur: e Simplicio in II. Phylic, pag. 64. b. qui locum profert ex Gemini epitome and row Ilove towy is urreweedey ixwy. Iam Polidonium hunc Cicero Rhodi audiuit; antisulor igitur Hipparcho elle' non potuit, nedum actate eum antecefferit Geminus, qui Polidonii librum in: compendium milit. Citatur Geminus etiam ab Alexandro Aphrodifeo ad III. meteorolog. pag. 118. of de meet Temuvor non Athior. Fabric. [Montucla tom. I. pag. 276. eadem verfione. Simplicii, a Fabricio in nota culpata, deceptus fuisse videtur. Quando autem pronuntiat, Hipparchum a Gemino nusquam excitari, ideoque Geminum Hisparcho antiquiorem videri, plane fallus est, quandoquidem Geminus ter vno capite 2. p. 8. Vranolog. Petauiani, Hipparchi meminit; vti monuit Saxius in Onomastico I. pag. 147. vbi de actate Gemini differens, "Geminus ait, Rhodius, astrologus, aequalis, vt videtur, Posidonii, ortu Apameensis, Syri, habitatione Rhodii, sed iam senis, vt reor: (cuius Pufidonii imago petatur a Gronouio, thes. antiqu. graecar. vol. III. tab. fl.) Si enim Geminus ra uereweohoyina Polidonii in epito-. men redegit fecundum Simplicium, in Trouvnuari ad Ariflotelis Phylica, (vid. indicem fcriptorum a Simplicio laudatorum apud Fabr. lib. V. B. Gr. cap. 29. pag. 628. vol. VIII.) Pofidonius autem, ramquam discipulus et successor Panaetii ab a. inde V. C. 650. circiter, quo censetur Panaetius obiiste, sec. Io. Ionsii de scriptor. hist. philos. lib. II. cap. XIIF. pag. 219. calculum, philosophiam Rhodi docuit, sequitur, vt circa A. M. 3937. Olymp. CLXXVIII. 3. ante C. N. 66. V. C. 686. Polidonius iam prouectioris aetatis fuerit, quum a Pompeio et Cicerone audiretur; neque opus sit, Geminum ab setate Posidonii, adeoque Pompeii et Ciceronis diuellere, aut duo Geminos comminisci. Geminus enim, iuuenis, librum Pofidonii, senis, in compendium mittere poterat." Hactenus cl. Saxins. adde Weidlerum p. 144 sq. et Heilbronner p. 286 fq. qui de Gemini actate, scriptis, meritisque et decretis mathematicis. agunt. Harl.] Exstat Gemini libellus inkgnis eraywyn eis ra Parvoueva ****) fiue elementa. Aftronomiae, quae primum graece cum versione sua edidit atque electori Saxoniae Chri-(liano dicavit Edo Hildericus. Altdorf. 1590. 8. W) et sub nouo titulo, Lugd. Bat. 1603; 8. et cum eadem versione et Petauii notis Vranologio Petauiano, Paris. 1630. et Amstelod. 1703. fol. Vlus est Petauius MSto codice eximio, licet recenti, et variis praeterea lectionibus, quas ex Oxonienfi codice adnotauerat Henricus Briggius, Logarithmicae Nepperianae illustratione celeber. Laudat Geminus

Aratum cap. 4. 5. 6. 11. 14.

Aristotelem cap. 14.

Boethum, philolophum, in reragra BiBhia The Agart Enynoraes cap. 14.

Chaldaeos

iiii) Perperam Ionfins pag. 200. Posidonius e Gemino quaedam apud Simplicium, ait. Decepit Ionshum latinus Simplicii interpres, qui verba: iru uit Ir ngi o l'Immes, irus o maga ri lemino sine ondiros ita vertit: Haee igitur Geminus fine Pofidonius, qui haec a Gemino accipiens etc. verum vertenda erant sic: Haee Geminus, fine apud Geminam Pojidonius.

kkkk) Hinc inter Arati interpretes refertur Geminus in catalogo graeco corum, qui in Aratum scripserunt, de quo vide infra in Arato.

Ill) Conf- Lambecii comment de bibl. Caefar. VII. pag. 13 fq. edit. Kollarii, praecipue notam, de hac editione. Weidler pag. 379. Harl.

ET SCRIPTORES AB EO CITATI Lib. III. c. XVIII. Vol 17. p. 987 94 32

Chaldaers cap. 1.

Cleanthem, ftoicum. cap. 13.

Cratetens, grammaticum, Homeri interpretem, cap. 5. 13.

Dicaearchum (libro de montibus) cej. 14.

Eratofihenis un'ouvnua neel ouraerneidos cap. 6.

Eudoxum cap. 6. 14.

Hesidum cap. 14.

Homerum cap. 5. 13. 14.

Polybii librum neel the neel tor longueeror olungeas cap. 13.

Pytheam, Massiliensen, ev rois meet re aneave cap. 5.

Pythagoricos, quos ait newros neorednhugevay rais rolavraus (nrivern cap. r.

Capite postremo decimo sexto exhibet Geminus tempora signorum, in quibus vnumquodque sol persgrat, et singulorum inionpaolae, ex observationibus tum propriis, tum Callippi, Democriti, Dofithei, Acgyptii, Eussemmis, Eudoxi ac Metonis.

Isagogicum Astrologiae, Ptelemaei nomine editum, et ex Arabico ab Abrahamo de Balmes conversum, Vfferius cap. VI. de Macedonum et Asianorum anno solari, non aliud elle notat, ac Gemini lisgogen in Phaenomena, cuius, inquit, editionem ex codice, quem Viennae a loh. Sambuco Sauilius nofter natius eft, expressam non solum cum Arabico ifto Isagogico, sed etiam cum alio MSto graeco et Vaticani exemplaris dirroyea Quas, ab codem praefantishmo viro acceptis, diligenter contulimus, quod ideo monendum duximus, ne quis erratum putaret, fi quid a libro edito varians in noffra Ephemeride deprehenderet. Exstat et Gemini liber MS. Oxoniae inter codices Baroccianos Sauilianosque ac Vindobonae in bibliotheca Caefarea teste Lambecio VII. pag. 6. [p. 13 sqq. edit. Kollarii. Codd. alios refert Helbronner; in biblioth. Ambroliana Mediolanensi, Gemini phaenomena, bis, (pag. 562) in bibl. Parifina, Gemini, Anthemii, Pappi opera. (p. 571.) - in bibl. Bodleiana, Geminus de adparentiis. (pag. 617.) et collatus cum cod. msto. (p. 620.) - add. in bibl. regia Matritenfi, telle Iriarto, cat. MSS. gr. pag. 295. cod. LXXX. Gemini ilagoge in phaenomena. - in bibl. eadem ocurrit Gemini, nelcio cuius, aua9ns. n mag' éauro yeauparinos, indoctus fine intra fe grammaticus, quem libellum vetustum Iriarte pag. 388 [qq. primus euulgauit. - in bibl. Veneta D. Marci, tefte catal. pag. 149. - in bibl. Medicea, Florent. exceptum ex Gemini scriptis de exeligmo, seu euclutione, quod Bandin. in catal. codd. gr. tom. II. pag. 18. nr. 6. suspicatur desumtum esse ex Gemini elementis astronomiae. - in bibl. regia Taurinenfi cod. LXXIV. in catalogo pag. 170. Harl.] - Gemini librum fextum praeceptionum mathematicarum laudat Eutocius in limine commentarii ad Apollonii conica: Gemini, mathematici, librum de mathematicarum disciplinarum ordine Pappus libr.VIII. pag. 448. In Procli libro de sphaera, pleraque e Gemino petita sunt. Decies amplius Geminum laudat Proclus ad Euclidem, geometricum aliquod, vt videtur, illius scriptum respiciens. Iofsphum autem Blancasum fugit ratio, qui p. 52. chronologiae mathematicorum, praeceptorem Procli, Lycii, Geminum hunc fuisse scribit. Viderint et alii de catalogo Barocciano, in que geometrica E Vol. IV. Gemini

Digitized by GOOGLE

34 Lib. III. c. XVIII.

SOSIGENES

Vol. II. p. 99 7 100

Gemini scripta memorari ait Vossus pag. 57. de scientiis mathematicis. Nam in catalogis MStorum Angliae et Hiberniae, qui Oxon. 1697. sol. lucem viderunt, nullam eorum mentionem reperio. Dicitur autem, vt idem Vossus pag. 329. e Blancano ait, opus condidiste, (quod aiunt exstare in bibl. Vaticana, Iournal. liter. tom. 18. pag. 27.) de ortu (compositione) linearum spiralium, conchoidarum, cissoidarum, et earum affectionibus, et de ordine mathematicarum (disciplinarum.) Fuit et alius Geminus, Tyrius, cuius Onirocriticon librostres memorat Artemidorns II. 49. Fabric. — Alius Geminus, physicus, apud Iriartum in eatalogo codd. MSS. graec. biblioth. regiae Matritensis: Seulus elucy mges rov Kaisaga n virêg meastivav, Gemini, vs puto, ad Caesarem, nemps de prasinis, i. e. viridi colore praeditis, cuius opusculi nullam mentionem in MSStorum bibliothecis, catalogis et indicibus reperit Iriarte, et quod hic pag. 429 — 431. vt ineditum et maxime rarum, primus publicavit. Incipit: Xeunaruw megi naj Quoreus aurav naj yevéaeus montai montais, soQuiraete Kaisae, émeaynarevarue etc. Harl.

XXI. Aftronomium scriptis quoque illustrarunt POSIDONIVS, [P] de quo supra in vol. III. pag. 578 [qq.] in Stoicis dixi """"""), et ARETAS, Dyrrhachinus, laudatus Conforina cap. XVIII. et XXI. tum CHARIMANDER, e cuius libro de Cometis nonnihil profert Sensea VII. 5. nat. quaeft. DIO item Neapolites, cuins mentio apud Augustinum XX. 8. de ciu, dei, atque vt videtur, apud Cenforinum cap. XVIII. qui cap. XIX, meminit et APHRODISII cuiusdam, siue, vt alii codices, APLYRODII, vel, quod Modius praefert, [Lindenbrog. autem in nota pag. 101. edit. Hauerkamp. haud probat,] ALPHRO-His addes SOSIGENEM ####), Aegyptium, fecta Peripateticum, qui in libros Ari-DH ftotelis de coelo commentatus est, teste Simplicio in lib, II, comment, 46, et a Iulio Caefare """ adhibitus ad anni emendationem, de quo Plinius XVIII. 25. et Sofigenes ipfe trinis commentationibus, quamquam diligentior effet ceteris, non ceffauit tamen, addubitare ipfe femet corrigendo. Ex codem aliquid de Mercurii periodo adfert Pliniuc II. 8. H. N. Sofigenem, Alexandri (Acgaci) διδάσκαλον έν τω τρίτω περί όψεως laudat Themifius in lib. II. de anima pag. 79. Proclo in hypotypoli altronom. politionum pag. 45. laudatur Sworverns o Rectratytics is tais their averities are in the second sec Cretenlem, quem theoricas Planetarum primum in vulgus edidiffe aiunt, Neronis, imp. archiatrum, de quo infra lib. VI. in Medicis. HERACLIDEM astrologumenon scriptorem memorat Diog. Laert. V. vlt. AGRIPPAM denique, qui observationes assronomieas inflituit anno duodecimo Domitiani, imp. (Chrifti XCII.) tefte Ptolemaeo VIL 3. magnae Syntax.

mmmm) Adde Weidler pzz. 148 fqq. Heilbronner pag 279 fqq. Burigny de vita et feriptis Pofidonii, in Memoir. de l'acad. des Infer. tom. 29. pag. 177 fqq. La Lande I. pag. 159 fq. Harl.

nunn) Alius Sofigenes, archon Athenis Olymp. CIX. 3. et Sofigenes, pracfectus phoeniciae classis sub Eumene. Polyaen. IV. 6, 9. Sofigenes, Demetrii Poliorcetae amicus. Plutarch. Demetrio pag. 913.

e000) De illa anni emendatione Dio Caff. Hb.

43.*) Solinys cap. 3. Cenforinus cap. 8. Plutarch. Cacfare, et Macrobius I. Saturn cap. 14. qui Flavium scribam adnotaffe dies singulos Cacsarique retulisse commemorat. Fabric. conf. I. Theoph. Segeri disp annus romanus, Lipsiae 1759, 4. pag. 43 sqq. et in Segeri opusculis, a Kluchero editis. Harl.

*) Cap. 26. [pag. 359. edit. Reimari, vbi vid. notam pag. 360. et in nota 136. de Sofigene copiofe agitur. Harl.]

Syntax. pag. 170. Mentio huius Agrippae etiam in Procli hypotypoli, periude vt Menelai ac Timocharidis, de quibus supra.

Verum millis hilce, quorum scripta perierunt, pergimus ad THEONEM, Smyrnseum, cuius nomen persirinxit leuiter Suidas, [ex coque Eudocia pag. 229.] Olwy, Suuevoues, Oixoropos. Adfirmare vero aufim, inquit Ismael Bullialdus, vir doctiflimus, eum effe, quem lib. I. in Timacum vocat Proclus Theonem, Platonicum, quique de Solonis et Flatonis genealogia quaedam scripferat. Ipsunque Claudio Ptolemaeo """ antiquiorem este putarem. Verifimile est enim, fi posterior Ptolemaco florniffet, non omiffurum fuisse illius viri summi in mathematicis authoritatem, idque praesertim, quando in musicis Aristoxenum reprehendit, sosdemque in eo errores circa toni diuifionem at Ptolemasus detegit. Thrafy!lo vero, quem citat, posteriorem este, nemo sanae mentis dubitauerit. Medium itaque storuisse Theonem concludere possiumus, videlicet inter Tiberii Caesaris aetatem, cui inter familiares adfuit Thrafyllus, et tempora Antonini Pii, quo imperante claruit Ptolemaeus, inter annum videlicet Aerae Christianas XX. et CXL. Et citra erroris suspicionem adfirmare licet, eum effe, cuius observationes caslestes stellarum [P] Mercurii et Veneris exstant apud Claudium Ptolemaeum, qui illum Theonem mathematicum vocat lib, IX. Mathematicae Syntaxees cap. 9. et lib. X. cap. 1. Quem etiam Theon, Alexandrinus, Ptolemaei commentator, appellat Gewras παλαιόν. Valde etiam mihi probabile videtur, Theonem illum, quem Plutarchus libello de facie in orbe lunas induxit, de maculis illis multa docte dissertem, (fortalie et Theonem, cuius meminit libello de Ei apud Delphos pag. 386.) effe Smyrnaeum nostrum, quippe in mathematicis eximic cruditum fuisse constat, et in tempora, supra nobis memorata, incidit, Plutarcho coastaneus, imperantibus Traiano, et sius fuccessore Hadriano, Augustis. Scripfit de que twor mathematicis disciplinis compendium in Platonis libros and), vt titulum libri profert Beffarion lib. I. contra calumniatorem Platonis cap. VIII. et Theo iple pag. 183. yuiv de étaena κατά του πυθαγορικου λόγου συνόψεως ένεκα των μαθηματικών τυπωδώς αυτά ήθροικέναι Raj Emiropunes. five, vt in MStis codicibus inferibitur: meei row nara pagnarinin xenolucey es the të Illatones arayease, de iis, quas in mathematicis ad Platonis lectionem vtilia funt. Nam vt pag. 177. recte ait, avayxauorarn eis ra Платwvaa n rerwy Sewela. Adde pag. 184. et pag. 188. In his fingulatim egit de geometria, arithmetica, musica, et astronomia, ac denique subiunxit tractatum de harmonia mundi, vt ipse testatur pag. 73. μετά δε τον περί πάντων των μαθηματικών λόγου τελευταίου επάζομεν και τον περί της er roome aquorias royor. Confer pag. 150 fq. Atque es quidem, quae de arithmetica et mulica

ad faeculum a Christo nato XI, vel XII. reiiciendum putat, in Chronologia mathematicorum pag. 57. Apud Theophylattum quidem epift. 57 et 59. laudatur Sinyrnaeus quidam philosophus, ad quem eft eiusdem Theophylacti epistola quadragelima : To unate tor Qilosofor Surgrate . its enim legendum pro 'Augunio, vt iam erudito editori in note observatum. Ibidem Theophylacto dicitur דער לי הואסדלקיט אפורומישי אשל דער לי אפירומיטי קואס rifur üsarer, Fabric. - Builialdi rationes lequu-

pppp) Fallitur certe Iofephus Blancanus, qui tus Saxius in Onomast. I. pag. 293. actatem huius Theonis Smyrnaei, (non confundendi cum alio Theone, mathematico Alexandrino, facculi poft Ch. N. quarti, ad ann. 190. de quo Suidas et Eudocia quoque l. c. quaedam prodiderunt,) adligat laec. II. a. Chr. circ. 116. adde Heilbronner pag. 333 fq. Brucker. hift. crit. philof. tom. II. p. 16. (q. Montucia I. pag. 286. Harl.

> qqqq) Hinc Proclo I. ad Platonis Timacum pog. 24. dicitur Olev i MAnterinie.

> > Digitized by

36 Lib. III. c. XVIII.

mufica """) Theo fcriplit, laudatus Bullialdus graece edidit e codice MS. Thuano, (collatis quatuor codicibus bibliothecae regiae,) versioneque latina atque eruditis notis illustrauit, Paris. 1644. 4. 5555)

Codices quosdam enumerat Heilbronner: in bibl. medicea Florent, mathematica vtilia ad lectionem Platonis, (pag. 550. iterum pag. 555. conf. Bandini catal. MSS. grace. in quo tres Theonis codd. recenfentur, tom. 11. pag. 21. et 486. ac tom. 111. pag. 258.) - Bononias in bibl. Canonicor. regularium, Theonis mathematica, (p. 559.) - Venetiis in bibl. D. Marei astronomicae tabulae Theonis et alia astronomica, (pag. 560.) Plures codd. in illa bibliotheca exflantes et curatius designantur in catalogo MSSt. gr. illius bibl. Theonis, Smyrnaei, de iis, quae in mathematicis vtilia sunt, pag. 143. 144. commentaria Theonis, Pappi et Cabafilae, item prolegomena Theonis ad Ptolemaeum pag. 145. fed haec, et alia, quae Heilbronner sub nomine Theonis, Smyrnaei, repetit, ad alium Theonem referenda funt. Theonir, Platonici, compendium vniuerlae mulicae, pag. 276.) — in bibl. Scorialenfi, de astronomia, mathematica et mulica, (pag. 569. apud Plüerum in itinerario per Hilpan. pag. 192. ita citantur tres Theonis, Smyrnzei, codd. de locis mathematicis, qui ad lectionem librorum Platonis conducunt. De musica et in Platonis arithmeticam. Iterum de musica.) — Inhibl. Parifienfi, de rebus mathematicis, (pag. 571. in catal. MSS. bibl. regiae Parif. codd. de iis, quae in mathematicis ad Platonis lectionem vtilia funt, decem, et unus, fummam toties musices continens, enumerantur.) — in bibl. Bodleiona eorum, quae in mathematicis ad Platonis lectionem vtilia sunt, expositio, (pag. 597. iterum pag. 617.) în bibl. Cantabrigiensi, (pag, 632.) in alia Angliae bibl. Theonis, Smyrnaei, arithmetica, et canones astronomici atque chronologici, (634.) Accedunt: in bibl. Leidenfi Theonis, Smyrneei, methematica ytilia etc. in catal. pag. 341. nr. 50. atque pag. 397. nr. 44. inter codd. Vossianos initium codicis ita indicatur: Canones astronomici et chronologici, qui dicuntur esse Theonis, Smyrnaei: in libro enim non exflat nomen. et pag. 398. inest codici nr. 54. Η υπόθεσις αθιση της βίβλυ των συνάζεων, quibus adferiptum ef Theonis, Smyrnaei, fragmentum. — in bibl. regia Taurinen/i, de iis, quae in mathem. vtilia occurrunt, ea tamen duntaxat, quae ad arithmeticam et muficam spectant, teste catalogo, pag. 184. Harl.

Latine verterat ante Bullialdum Antonius Gogaua fiue Gogauinus, Grauienfis, teste Gesnero; sed non edita est eius translatio, neque magnum operae pretium est, eam in lucem proferri, siquidem ea est, quam inter libros Holstenianos euolui MStam in bibliotheca huius vrbis Iohannea. Neque enim vlterius procedit, quam Bullialdus, neque cum huius versione conferri vel accuratione vel elegantia meretur. Josephus quoque Augia in praesat. ad Theodosium Tripolitem promistit, se Theonem e codice bibl. Vaticanae latine a fe redditum editurum in lucem; sed nec huius interpretatio lucem vidit: neque Arno'dus Arlenius in lucem protulit scripta Procli, Hermiae, Damascii, Olympiodori, ac Theonis, Smyrmaei, quorum spem lectori fecit Marcus Hopperus praesat. ad graecam Platonis editionem ann. 1556.

rerr) Conf. Forkel Allgemeine Litteratur der Mufik pag. 59. Harl. /

ssss) Loca quaedam Theonis illustrat et emen-

dat Samuel Fermat in epift. ad Pelissonium, quae ad calcem Diophanti editionis Tolosanae subiungitur p. 46 sq. et in operibus mathematicis Petri de Fermat, pag. 208 sq. Paris, 1679. sol. Fabric.

Vol. 11. p. 101 P 102 SCRIPTORES & THEONE CITATL Lib. 111. c. XV111. 37

1556 "") Ceterum spero, fore, vt ra, quae de astronomia ab eodem Theone pag. 145 sq. et 188. promittuntur, vir aliquis doctus tandem in lucem proferat, quum non modo [] 1/. Volius, Bullieldo teflatus fit, in bibliotheca Ambrofiana Mediolani exflare Theonis tractatum de astronomia, in quo plura egregia animaduertit: Sed et Labbeus in bibliotheca noua MSS. pag. 191. refert, in bibliotheca Caroli de Montchal fuisse Theonis, Smyrnaei, Twv es τό μαθηματικόν χρησίμων de coeli et terrae figura ex aftrorum motu. Incipit: δτι πῶς δ κόσμος. Definit: τα ελαχισα κινέμενος. in bibl. Coisliniana Montfauc. pag. 229. incipit πεό της πεαγματώας της των αςέεων. - [Sed ibi citatur Theonis, Alexandrini, altro-Bomicum opus. Procenii init. The Doying & Bodov The Two Reoreews atque pag. 450. citatur eiusdem Theonis, Alexandrini vel aliud opus, vel pars superioris operis: eis res ngoχάρεις κανόνας της άςρονομίας παράδοσις. Initium. Η μεν λογικωτέρα Εφοδος των διά Tur neoxegen. Hurl.] - Bullialdus guoque ad calcem MSti codicis librorum Cleomedis reperit Theonic, Smyrnaei, quoddam e tractatu de aftronomia fragmentum, quod edidit pag. 189. Idem pag. 192. notat, Pfellum et Georgium Pachymerem in compendio, quod vterque composuit quatuor disciplinarum mathematicarum, Theonis vestigiis instituts. Citantur a Theone

Adrastus, Peripateticus, yvagipóregov megi re ágpovlas nej oupowias diežiav pag. 78. 94. 97. 113. 117. 167. 169.

Archytas 27. 30. 94. 98. ev Tu meel denades 166.

Aristoteles in To Tugayaeino 30.

Aristoxenus 83. 87. 102.

Δημοσθενικός λόγος. 112.

Empedocles 19. is xa Jaepois. 162.

Eratolthenes 129. 165. 168. 169. 137. in To Antonino. 2. 127.

Evander referens iv sήλη Λιγυπτιακή εύείσκεσθαι γεαφήν βασιλέως κεόνο και βασιλίσσης έκας. 164.

Eudoxus. 94.

Herophilus. 163.

Juxta Heliodum ascoropertes. 11.

Hippafus, Metapontinus, Pythagoricus. 91,

Lasus, Hermionensis. gr.

ABUNOS LOYOS. 112.

Λυσιακός λόγος. 112.

Oi reateros (Mufici) 98 of Takanol. 101.

Oraculum de duplicando cubo. 3.

Oedinoi Senar 164.

Peripate-

Digitized by GOOGLE

ttt) Vid. praefat, in Cornarii eclogis a Rifchero editis peg. 179. Harl.

Peripatetici, quot modis dicant Loyor. 112.

Philolaus 27. ev Ta meel Quoreas. 169:

Plato in émivopidi. 3. fiue émivopilo. 9. 131. de rep. 4 5. 12. 16. in Philebo 28. in Timaco 150. 162. Pythagoricos passim sequitur. 15.

Polidonius.

Pythagoras 88. 147. Aurea carmina. ibid. [P]

Pythagorici. 7. 15. 26. 72. 74 79. 87. 155. 161. 183.

Thrafyllus 133. 137. 145. הדבף דוה בי לפעמים מוסשודה אבישו מבושיות. 74-

Timotheus 165.

Tragoediae. 5. Verlus: monnes de Beovris reaun avantos antese. 75.

Testatur Gesnerus, se in catalogo bibliothecae cuiusdam Italicae inuenisse hunc titulum: Theonis, Smyrnaei, theologumena st mathematica Platonis; sed nemo hactenus suit, qui theologumena Theonis in lucem produceret, neque theologumena arithmeticae, quae exflant, Theonis videntur esse, de quibus disam infra in Nicomacho Geraseno. Theonis, Platonici, effigiem post sac. Sponium pag. 135. Miscell. IV. exhibet Gronouius tom? III. thesauri antiq. graecar. littera ff ff. cum hac subscriptione: Okava $\Pi \lambda aravinov \ \varphi_i \lambda osc \ o iegeo$ $Okav rov <math>\pi a réga.$ Porro fuerunt et alii Theones, atque in his de re astronomica meritus non male THEO, Alexandrinus, de quo, vt de PAPPO, Alexandrino, dicendi locus erit lib. V. cap. 22.

XXII. CLEOMEDES quando vixerit, non audeo certo adfirmare, neque enim video, quibus eum argumentis fub Theodofio secundo circa A. C. CCCCXXVII. claruisse adfirment viri docti, cum fortasse Claudio Ptolemaeo, cuius alioqui meminisser, fit antiquior, de cetero Stoicorum dogmata videatur amplexus """"). Exstant eius zuz Aixiis Dewelas perewgew confiderationis Cyclicae """) meteororum sori II. Voi meteora non sumuntur eo sensu,

unun) Augusti tempore scripfisse putat Theophil. Sigisfrid. Bayerus in diff. de Theophrasti Delii praesidis monumento pag. 56. De actate Cleomedis aliorum sententias vide apud Ricciolum lib. V. Almagesti cap. 5. pag. 307. Citatur a Mich. Psello in capitibus de omnifaria doctrina. Fabric. - Ad Theodofii II. Augusti tempora, adeoque ad a Chr. 427. referunt cum Ca/p. Peucer in elementis astronomiae pag. 12. Voffins de scientiis mathemat. cap. XXXIII. §. 24. pag. 165. (vbi de Cleomede et diuersis opusculi editionibus agit,) Lambecius in commentar. de bibl. Caefar. tom. VII. de codice Cleomedis pag. 470 fq. edit. Kollarii, Hamberger in zuverläff. Nachrichten vol. III? pag. 97. Contra Montucia I. pag. 179 fq. putat, Cleomedem, qui plura Posidonii iudi-

cia adtulisset, nec alius, qui post Posidonium virit, mathematici fecisset mentionem, ante aeram christianam sloruisse, et Posidonii suisse discipulum. Verum Keplerus in astron. opt. pag, 145. quod Plinius a Cleomede sit reprehensus, hunc illo, suspicatur, suisse inniorem. Ricciolus denique in Chron. pag. 32. duo fuisse Cleomedas opinatur, alterum cyclicae theoriae auctorem, item arithmeticae et harmonicae, paullo post Pofidonium; alterum sub Theodosio iuniore a. C. 390. vid. Weidster pag. 152 sq. pauca habet Heilbronner pag. 288. qui in iis, quae de graecis hucusque astronomis habuit, vitra Fabricium nostrum raro sapit et surgit. Hart.

vvvv) Cyclicae, i. e. fphaericae. Vnde hune librum Sphaerica Cleomedis vocet Labbens bibl. nou.

Vol. II. p. 103

Lib. IJI. c. XVIII. CLEOMEDIS EDITIONES

quo Phylici accipere folent, pro iis, quae infra lunam gignuntur, et Clementi Alex. atque Achilli Tatio, vocantur mercieous, fed pro rebus coelestibus, coeloque et stellis; quo fensu Aratum ochor ta pertesea dixit Alciphron epift. 3. et percenedary un measparteas Sirabo lib. I, pag. 8. ad quem locum confulendae If. Cafauboni animaduerfiones, atque phylicos astrologos μετεωεολέσχας Plutarch in Nicia pag. 538. [adde Achill. Tatium Isagoge cap. 32. et Weidler pag. 152.] Aristoteles dixit and perewear homines adductos ad numinis cognitionem. Sextus pag. 311. E. Graece prinum editi funt Cleomedis libri Parifiis apud Conradum Neobarium 1539. 4. Editor testatur, vnico se codice vsum, eoque multis in locis depraustisse foripto. Exhibebinus, inquit, propediem recentem auffories versionem: nam antiqua multis locis fenfum non affequitur. [vid. Maittaire A. T. III, pag. 300: Pinelli catal. Tom. l. pag. 312. nr. 1036.]

[Antes latine vertit Georgius Valla, Placentinus, cuius translatio lucem vidit Venetiis, 1488. longiorem operis inferiptionem adtulimus supra ad §. XIV. de Aristarcho: rec. ibid. 1498. fol.

Cleomedis de contemplatione orbinm excelsorum disputatio. Aristidis et Dionis de concordia orationes. Plutarchi praecepta connubialia. Einsdem de virtutibus morum. Omnia latine reddita a Carolo Valgalio. Brixiae 1497. 4.

Vid. Pinelli Catal. III. pag. 282, nr. 7495.

Cum Aristotelis et Philonis Iibellis de mundo. gr. et lat. Balileae 1533. 8. vid. supra. vol. IH. pag. 345.

Procli de Sphaera lib. I. Cleomedis de mundo fius circularis infpetitionis meteororum libri II. Arati Solenfis phaenomena fiue apparentia. Dionyfi Afri descriptio orbis habitabilis. Omnia graces et latine ita coniuncta, ve conferri ab veriusque linguae studiosis possint. Adiectis doctorum virorum annotationibus a Marco Hoppero. Bafil. 1547. 8. — recula, et addita est lo. Honteri, Coronensis, de cosmographiae rudimentis duplex editio ligata scilicet et foluta; nec non Schreckenfuchfii scholia in Proclum cum epistola dedicatoria Marci Hopperi, idid. 1561. 8. et, vitiofe tamen ibid. 1585. 8. Huius postremae editionis exemplar cum codice msto collatum, quod ad emendandum facere possit contextum, est in bibl. Gottingensi. vid. Hambergeri Zuverlässige Nachrichten etc. III. pag. 97 sq. - Fabricius in margine exemplaris B. Gr. adtulit editionem Cleomedir, Antwerpiae 1553. 8. ex offic. 10. Loëi. - In editione Dionyfii, Arati, et Prochi cum scholiis Ceposini, Bafilene 1534, 12. non exstat Cleomeder, vi scripserat Fabrie. infra in capite de Arato, (pag. 460. vet. edit.) monente Buhlio in praef. ad Aratum I. pag. XVII.

Emendatior et doctior est editio :

Cleomedis, graece et latine, ab Alberto Balforso, Anguliensi, Scoto, ex meto codice biblioth.

eo fensu, quo astronomia pertinet ad disciplinas eyclicas, ve Marcianus Capella vocat, fiue ad cy- Гомистрия, Миголий, Фологофия, Титриий, Гранирато-chum illum et orbem disciplinarum. Vide 180- ий, Ругороди. Еухонлия и айтаз халисо, бы тон werii Polymathiam cap. 24. et Allatium ad Geor- דיציוראי, לשל מערשי מלישי לאילטידע, דל צפתשאר של? gium Acropolitam pag. 243. Scholis MSS. all Dio- Inurre de rib laure deniver dedieners.

nou. MSS. pag. 112. Pollit et xwading Sugia diei mylium Thracem; Epsondue di den the nation is itveras (forte true) Doyma's nation, elos Asporenies

Lib. III. t. XVIII. CLEOMEDIS CODICES

40

biblioth. ill. Cardinalis Iogofii multis mendis repurgata, latine verla et perpetuo commentario illufirata. Burdigalae Sim. Milang, 1605. 4.

Nouam Cleomedis editionem parauerat I. Chriff. Kappius, Ariflotelici de mundo libelli editor, atque egregium nitidumque codicem bibliothecae Noribergenfis aliosque comparauerat; at fatis praematuris interceptus aliis illam reliquit prouinciam.

De codice MS. Wittebergensi vid. Reichard in przef. ad Lycophrontem pag. XIV. de cod. Lipficufi, qui multa alia continet, cel. Beck in progr. Varietas lectionis libellorum aristotelisorum (de Xenophane, Zenone et Gorgia,) e codice Lipsieusi diligenter enotata, Lipfiae mense Febr. 1793. 4. pag. 5 fq. - Alios Cleomedis codices misstos enumerat Heilbronner. in bibl. Vaticana (pag. 539.) in bibl. medicea Laurent. Florent. (pag. 555. couf. Bandini catal. MSSt. grace. II. cod. XII. p. 636.) - in bibl. canonicor. regularium Bononiae (p. 559.) in bibl. Veneta D. Marci (pag. 560. conf. catal. MSS. gr. illius bibliothecae, vbi plures Cleomedis codices designantur, pag. 115. cod. CCXIV. faec. X1. - p. 144 - 146. cod. CCCVIII. faec. XII. - cod. CCCIX. faec. XIV. - cod. CCCXVII. faec. XV. - pag. 153. cod. CCCXXXIII. face. XV. cum Icholiis Io. Pediafimi """"), quae inferibuntur Imarve TE IIeδιασίμε επιτάσειε μερικαι εκ τηνα των το Κλεομήδες. - p. 276. 278. 279. cod. DXII. face. XIII. - cod. DXV. face, XIV. cum aliquibus scholiis ineditis Io. Pediafinsi; - cod. DXX. faeculi XV. Cleom. libri II.) - in bibl. Vindebonensi (Heilbronner. pag. 566. conf. Lambecii commentar. tom. VII. cod. CXXIV. pag. 470.) - in bibl. Parifing, Afclepii, Cleo. medis, et Pediafini opera, (pag. 571. in Catalogo codd. MSS. biblioth. regiae Parifinae numerantur duodecim Cleomedis codd. in his cod. MMCCCLXXXI. habet scholia, cod. MMCCCCXCIV. exhibet nonnumquam inter lineas gloss, et ad marginem scholia, hactenus inedita,) - in bibl. abbatise S. Petri de Selincurte, dioecesis Ambianensis, (Heilbr. pag. 581.) — in bibl. abbatise S. Remigii, Rhemensis, (p. 582.) — in bibl. Balufii, nunc regia, Icannis, diaconi, Pediafimi commentaria in Cleomedis Cyclometrica, (p. 583.) in bibl. regis Sardiniae. Taurini, (pag. 585. in catal. MSS. gr. illius bibliothecae p. 485.) in bibl. Bodleiana (pag. 595. et pag. 612. atque cum scholiis p. 621.) - in alia Angliae bibl. Cleomedis sphaera cum 10. Pediasimi commentario, (pag. 633.) - His adde codd. biblioth. Coislinianae pag. 229. et pag. 588. catal. Montfaucon. - in bibl. Leidenfi Cleomedis cyclicae sheoriae liber secundus, gr. cum figuris et scholiis in margine, teste catalogo p. 330. nr. 123. - in bibl. Bauar. fecundum catal. pag. 65. est in cod. CLXIX. Ioannis, Diaconi Bulgariae introductio in Cleomedem; est quoque in cod. Baroce. CLXI. Atque Fabricius marg. exemplaris sui adferipsit: in catal. bibl. Gudianae MSS. pag. 522. TE σοφωτάτε χαετοφύλακος της πεώτης Ίεςινιανής και πάσης Βελγαείας το και υπάτε των Φιλοσόφων κύρε Ιωάννε Διακόνε τη Πεδιασίμε έξηγήσεις μερικαί είς τινα τη Κλεομήδες σαφηνείας δεόμενα. cod. chartac. fol. XXIII. - - De loco quodam pauca animaduertit Theoph. Sigefr. Bayer. in epift. ad Crozium, in thef. epistolico Lacroziano, tom. I. p. 43 fq. Hari.]

10h. Andreas Bassus à panagluns in epistela ad Marq. Gudium data medio Octobri ann. 1659. refert. se Cleomedem cum membranis MSS. (Lipsicusibus ni fallor,) contuliste, licet media

unener) Sub Andronico palacologo inniore. Cangii gloffar, grace. pag. 1637.

A CLEOMEDE CITATI Lib. III. c. XVIII. 41

media sui parte mutilis, quae multas Balforei coniecturas confirment, plures vero ab eo relictas mendas plane farcire possint. Iohannis Pediasimi, diaconi et alia incerti scholia graeca MSS. in Cleomedem memorat Labbeus bibl. nou. MSS. pag. 119. 190. Citantur a Cleomede:

Aratus pag. 432. 398. 457. edit. Bafil.

Aristoteles pag. 309.

Berofus pag. 491.

Canonici, Kavovizoi, mathematici, qui canones astrologicos et parapegmata condiderunt, eclipse praedizerunt, pag. 536.

Contra Epicurum, solem non esse tantillum, vt oculis nostris videtur, pag. 425. 467. 472. vitia eius in dictione perstringit, p. 474 sq. ridet illum, cum Pythagora, Socrate atque Heraclito se conferentem, pag. 475.

Eratosthenes. 395. 400. et 454. vbi de ambitu orbis terrarum ex mente Eratosthenis, quod continet stadia 250000.

Heraclitus. 418. 475. xaeiesatos Quomãv. 305.

Hipparchus pag. 459. quo loco folis diameter ex Hipparchi mente aequatur 1050. diametris terrae: ex fententia Polidonii, 3000000. Cleomedis ipfius 10000.

Homerus. 414. 442. 473. 522.

Posidonius, (e quo pag. 541. plurima petiisse se fatetur Cleomedes,) pag. 360. 361. 362. 363. 364. 395. 396. 397. 400. 424. 430. 452. 500.

Pythagoras. pag. 475.

Pythess, Massaliota. pag. 372.

Socrates. pag. 475.

Λόγον ſuum πεςì της ἐπὶ τὸ μέσον Φορῶς τῶν βαρέων de grauium tenfione ad centrum promittit pag. 310. 318. 320. Citat practerea librum primum epicherematum p. 424. προεερηκότες δ' ἐν τῶ πρώτω τῶν ἐπιχειρημάτων. Librum primum σχολικῶν, pag. 478. λόγον περὶ σελήνης pag. 481. — Arithmeticam et Harmoniam Cleomedis in biblioth. Italiae, [in bibl. Vaticana, auctore Dechales de progr. math. p. 30. edit. post. et bibl. Veneta] funt, qui occurrere memorent. Sed Cleomedem dicunt pro Cleonide, cui constat tribui in quibusdam codicibus 500χeña musica et arithmetica Euclidis. [conf. Heilbronner pag. 162 fq. et p. 560.]

Composuit quoque astronomica quaedam PROCLVS, Lycius, sed de eius scriptis alibi, quae satis sunt, dixi.

XXIII. Superest vt de ACHILLE TATIO nonnulla subiungam, patria Alexandrino, incertae itidem aetatis scriptore ****), qui in quibusdam [?] codicibus Suidae

xxxx) Synefio iuniorem Achillem Tatium, Eroticon feriptorem facit Tiberius Hemsterhussius pag. magesto refert eum ad a. 890, sed Photio certe est Vol. IV.

Vol. II. p. 104

42 Lib. III. t. XVIII. AC

ACHILLES TATIVS

Vol. II. p. 105

dae """") Statius adpellatur, postrema littera nominis 'AXIARio perperam repetita. Ethnicum primum, hinc christianum ac demum episcopun tuille, eidem Suidae credet, qui volet. Ifidorianum praeceptorem suum laudat pag. 166. edit. Petauii. Praeter alia, de quibus libro quinto cap. VI. §. 7. tom. VI. p. 795 sq. inter Eroticos scriptores egi, scripsit librum megi oQaiças, cuius pars hodieque exstat sub titulo: en row 'AXIAAéos medos eioa yoryn eis ra' Agairs Qaivoueva. De hoc Aldus Manutius quaesit. per epist. VI. Est etiam nondum peruulgatus Achilles, quem prudentissimum "xxx") sultas Firmicus appellat, valde quidem, quod ex eius recondita dostrina cognoscitur, antiquus. Eruditum hunc librum, sulta quidem, quod ex eius recondita dostrina cognoscitur, antiquus. Eruditum hunc librum, sulta squaentum infigne, libri de vniuerso, (quem memorat Alphonsus Ciacconius in biblioth. MS.) primus graece vulgauit Petrus Vistorius e bibliotheca Medicea, cum Hipparcho et aliis quibusdam "aaaaa"), Florentiae 1567. sol. deinde vertit, atque in Vranologio so graece ac latiur vulgauit Dionystus Petauius, Paris. 1630. sol. recuso Amst. 1703. sol. Caput primum est meej rë mavros, vnde Gesnerus in biblioth. Tatium hunc ab Achille Tatio, ecoriaco fictore, aduersus Suidae fententiam distinguens, integrum fcriptum vocat librum de pniuerso.

[Confer Vossium de scient. mathemat. cap. 33. Weidler pag. 191 sq. qui Achillem refert ad sacc. IV. Heilbronner pag. 436. Montuclam I. pag. 312 sq. qui exiguam in eo deprehendit astronomiae cognitionem. B. G. Laur. Boden prolus. de Achille Tatio, Wittebergae 1773. 4. — cod. MS. est in biblioth. medicea Florent. secundum Bandinium tom. II. cod. XLIV. nr. 3. pag. 67. Harl.]

Ecce vero tibi catalogum scriptorum, qui in hac Isagoge Achillis ad Aratum laudantur:

Adrastus_

antiquior, qui illo tempore iam fuit mortuus; saltem prius scripserat bibliothecam. Fabric. -Saxius in Onomast. 1. pag. 372. opinatur, eum vixifie sub Claudio II f Gothico, Augusto circ. a. Chr. 268. quoniam in Ifagoge fua nullius Hypficle recentioris astronomi et mathematici meminerit; sed illam non habemus integram. Boden, Profeffor quondam Wittebergenfis, in programmate fingulari ablegat eum post saeculum quartum et post actatem Musaei, cuius plura loca imitatus effet. Contra Moneta, (vid. Menag. tom. III. pag. 118 fq.) oftendisse fibi visus eft, Achillem ante medium saeculum quartum vixisse : quod iudicium comprobat Schraderus in praefat. ad Musaeum pag. 18. et putat, a Musaeo Achillem imitatione elle expression Sed hoc, ab imitatione fumtum, argumentum non eft tutum ad actatem eroticorum, qui se inuicem compilarunt, aut ex antiquiore fonte communi hauserunt, definiendam. Harl.

yyyy) 'Aziharis Erários quoque scribitur ab Eudocia in Violario pag. 69: quae eius scripta varie indicat. Achillis fabulam de Clitophontis et Leucippes amoribus effe in cod. Veneto D Marca DCVII. non, Agathia: fcholaftici Daphaiaca perdita, vti Zanettus, falfo deceptus titulo, in catalogo p. 314. crediderat, monet Villoifos in Anecdotis graecis tom: II. pag. 243. Harl.

zzz) Achillis Tatii mentionem fieri • Firmico, haud memini. Politianus tamen cap. 17. Mifc. Achillem lutius quoque Firmicus in mathefeon libris et citat et laudat. Adde Menagium tom. III. pag. 119. Alius vero videtur, de quo lib. III. pag 46. b. edit. primae: Quae omnia tuns explicabimus, quum ad interpretationem venerimus sphaerae baibaricae. Hase enim omnia diuinus ille Abraam et prudentissimus Achilles verissimis conati sunt rationibus inuenire et nobis tradere. Ceterum meminit Achilles Hypficlis, Claudio Ptolemaeo iunioris, vel faltim supparis, et iplium Ptolemaei.

aaaas) Conf. Villoifon. epift. Vinar. p. 73 fqq. Harl.

Vel. II. p. 105 P 106 SCRIPTOR. AB ACHILLE TATIO CITATI Lib. 111. c. XVIII. 43

Adrastus, Aphrodisiensis, cap. 16. 19. Adrastus, Peripateticus, cap. 19. Acgyptii cap. 17. 23. fphaera Acgyptia 39. Acichylus er 'Ayapeprovi cap. 1. er Tigoph Se cap. I. Anaxagoras cap. 2. 11. 13. 19. Anaximander cap. 5: 19. 33. Apion, Plistonices, cap. 1. Apollinaris cap. 19. Apollonius, Rhodius, cap. 3. Aratus apud Antigonum, Macedoniae regem, versatus cap. 35. in Tois Quivouievois cap. 29. et passim. en To έπιγραφομένω κανόνι cap. 15. 16. 19. Oi 'Aeximideros cap. 4. Aristophanes cap. 1_ er ve@enaus cap. 4. Aristoteles, Stagirita, cap. 2. 3. 4. 5. रंग वैरण्महेल्ल जरहो छेल्लगर्छ cap. 5. 13. meei avenor cap. 31. Astraeus fiderum observator, cap. 1, Atreus — — cap. 20. Callippus cap. 19. Callimachus cap. 1. meei avenur cap. 33. de Coma Berenices cap. 14. Chaldaei cap. 18. Iphaera Chaldaica cap. 39. Chrylippus cap. 4. ני דע הרצי הרפי הרטיטומה אמן לבטיע Cap. 13. Cleanthis cap. 12. Conon, mathematicus, cap. 14. Crates, grammaticus, cap. I. Democritus cap.º 13. Demetrius cap. 34. [7] Diodorus, Alexandrinus, mathematicus, cap. 2. 5. 9. 14. Empedocles cap. 4. 5. 6. 11. 16. 21. Epicurus, Atheniensis, cap. 3. 5. 8. 19. ני דע הפטב Heodorov להוהטאע Cap. 13. in Ta meei ave uw cap. 33. Epicurei cap. 9. 13. Eratofihenes cap. 29. 31. meei avénwy cap. 33. ży τῶ ἑεμη cap. 16. 28. 29.

er To xatapegiopo [lcg. xatasegiopo] cap. 24. Oxtanaidencerneis cap. 19. Eudorus, philosophus, cap. 2. 13. Eudoxus cap. 19. Euripides cap. 19. 29. Heraclitus cap. 3. 19. 21. Hesiodus cap. 3. Hipparchus cap. 19. Hypficles cap. 16. Homerus cap. 1. 5. 6. 21. 22. 28. 35. Mathematici cap. 9. 14. Meton cap. 19. Metrodorus, Epicuri magister, cap. 5.-Mufici (Ariftoxenus) cap. 5. Neoptolemus in rais Deuylaus Ownais cap. 5. Neoptolemus, Parianus, iv Terz Jovlas cap. 22. Oenopides, Chius, cap. 24. Orion cap. 19. Orphici cap. 4. οί τα Όςφικα μυτήρια τολέντες cap. 6. Parmenides de Zonis cap. 31. Pherecydes, Syrius, cap. 3. Philolaus cap. 19. Pindarus cap. 14. Plato cap. 3. 11. 18. 19. er Πολιτικώ cap. 5. 21. iv Timain cap. 5. 13. 14. Polybius cap. 31. Posidonius, Stoicus, cap. 10. 13. 31. Ptolemaeus cap. 19. Pythagoras cap. 5. Pythagorici cap. 6. 10. 16. 18. 31. Socrates cap. 3. Sophocles cap. 1. év Паларибев сар. 1. Stoici cap. 2. 5. 7. 8. 9. 11. 12. 13. 19. Thales cap. 1. 3. 11. Thrafyllus cap. 16. 19. Xenophanes cap. 4. 11. Zeno, Citieus, cap. 3. 5.

Sunt

Digitized by GOOGLC

F 2

Lib. 111. c. XVIII. XIX. EVCLIDES

Sunt et alii nonnulli fcriptores graeci, qui astronomiam illustrarunt fcriptis, vt THIVS ^{bbbbb}, et THEODORVS MELITENIOTA a Bullialdo editi, IOHAN-NES item PHILADELPHIENSIS, LYDVS, tum PSELLVS, aliique: fed tempus est, vt, his in alium locum rejectis, ad antiquiorem aetatem pro instituto meo revertar. [P]

CAPVT XIX (olim XIV)

DE EVCLIDE ET ALIIS GEOMETRIS.

L De Euclide, eiusque aetate. Alii decem hoc nomine. II. Euclidis libri elementorum et in librum primum Proch commentarius. III. Commentariorum, Theoni tributorum, an autor ipfe fit Euclides. IV. Liber XIV et XV. num Euclidis an Hypficlis Alex. Scopus elementorum ibid. VI. Editiones elementorum cum Theonis com-V. Boethii versio elementorum Euclidis latina. mentariis. VII. Sine illis commentariis editiones et versiones variae, et in his Arabica. Barlaami et I/aaci, monachi, quaedam Euclidi illufirando. VIII. Epitome Aeneae deperdita, et versiones elementorum ineditae, Persicae, Syriacae, Hebraicae, Sinicae, Tartaricae. IX. Ioh. Pici effatum, theologis noxiam effe Euclidis trastationem. X. Arithmetica elementa, geometricis ab Euclide iunita. XI. Data cum praefat. Marini Pappi in ea commentarius. XII. Harmonica et seftio canonis. XIII. Phaenomena. XIV. Optica et catoptrica. XV. De diuifionibus liber et fragmentum de leui ac ponderofo. XVI. Scripta Euclidis deperdita. XVII. Catalogus scriptorum, in commentariis Procli ad Euclidem citatorum. XVIII. Alii geometrae quidam.

Ι.

[P R A E M O N E N D A.

De Euclide, mathematico, quem alii cum Euclide, Megarenfi, philosopho, perperam confuderunt, alii rectius discreuerunt ab illo, Platonis aequali, quippe, Vossi iudice inter hos duo Euclides annorum quasi XC. fuerit intervallum, permulti egerunt. Multos iam excitat, eorumque diversas de aetate patriaque Euclidis sententias recenset Mongitor. in bibl. Sicula tom. I. pag. 185 sqq. qui Euclidem, mathematicum, suisse Siculum, Geloum, cum P. Hieronymo Ragusa in elogiis Siculorum pag. 113. et in Siciliae bibl. vet. pag. 111. cum Francisco Maurolyco hist. Sicil. lib. I. pag. 28 aliisque censet: de qua sententia Fabricius nosser in nota pauca adtulit. Sed Montucla in additionibus, tom. I. praemiss, pag. XXXII. argumentum Diogenis Laertii, quo nititur Mongitor parum validum esse iudicat. Praeterea commemorandi funt

Arabs

bbbbb) Videtur effe Säss adpellatiuum, elogium diuini cuiusdam philosophi. Thius, Athenienfis, circ. a Chr 500. vt notat Bullialdus, qui eius nonnullas observationes adfert in astronomia Philolaica. Paris 1645. fol Fabric. conf. Montuela 1 pag. 329. De Bullialdo eiusque opere vid. Weidler pag. 481 fq. et pag. 493 de Setho Wardo, qui contra Bullialdum scripsit Theodorus Meliteniota, circ. a. Chr. 1850. magnae ecclesiae

Constantinopolitanse Sacellarius, feripfit tribilon aftronomicam nondum editam, cuius procemium ex codice If. Vossii vulgauit Bullialdus, sub finem commentarii in Prolemaei librum de iudicandi facultate pag. 214. conf. infra, lib. V. cap. 33. pag. 198. vol. IX. Weidleri supplem. historiae astronomiae pag. 5 et 15. subiuncta eius bibliographiae historicae, Witteb. 1715. 8. Harl.

Digitized by

J()(

Arabe quidam de *Euclidis*-vita et fcriptis in arabica philosophorum bibliotheca arabiso-hilpan. tom. I. pag. 339 fqq.

G. I. Vossius de fcientiis mathematicis cap. XV. pag. 52 fqg. et de philosophorum sectis pag. 62.

Montucla et reliqui ad initium cap. superioris excitati: n. Montucla tom. I. part. I. lib. IV. §. 2. pag. 216-226.

Weidler pag. 120 fg. pauca de nostro dedit; plura Heilbronner p. 155 fgg. Libros Voffii, Weidleri, Heilbronneri inprimis Montuclae, et aliorum copiose recenset cl. Scheibel in Einleitung zur mathematischen Bücherkenntnis, vol. I. part. I. (Breslau, 1769. 8.) fect. II. pag. 59 fqq. atque in part. III. pag. 227 - 329. et part. IV. pag. 355 - 457. continuat recensionem Montuclae operis, quod in epitomen scite commodeque redegit. --- Idem Scheibel part. V. pag. 533 fqq. recenfet Saverien Histoire des Progrès de l'Esprit humain dans les sciences exactes et dans les Arts, qui en dépendent: favoir l'Arithmetique, l'Algebre, la Geometrie, l'Astronomie, la Gnomonique etc. — Avec un Abregé de la vie des Auteurs les plus célebres dans ces sciences. à Paris 1766. mai. 8. atque Estève Histoire generale et particuliere de l'Altronomie. Parif. 1755. mai. 12. et vtriusque furta, arrogantiam, errores atque iniuriam, qua, vti Montucla, Germanos illi adfecerunt, satis patefacit et castigat: pag. 551 sqq. vero laudat Auton Yves de Goguet opus gallice scriptum de origine legum, artium et doctrinarum etc. Paris. 1758. mai. 12. III. tom. (bis antea erat editum: et germanice ab Hambergero, Lemgou. 1760 - 1772. in 4. III. voll. atque ab alio italice versum, Luccae 1761.) Eftève librum et errores percensuit quoque Baumgarten in Nachrichten von merkwürdigen Büchern, tom. IX. part. 50. pag. 154 fqq.

Fed. Commandinus in prolegomenis ad Euclidis elementa, Pilauri 1572. fol. enarrauit Euclidis vitam.

Io. Andr. Schmidius in diff. de Euclide, geometra, Iense 1685. 4.

Sam. Reyherus in diff. hiftorico mathematica: Euclides 501 xeswrys. Kiliae 1693. 4.

Edmundus Stone tomo fecundo versionis anglicae Euclidis adiunxit diss. de vita et scripțis Euclidis et apologiam elementorum eius aduersus obiecta recentium quorumdam scriptorum. Londini 1732. fol.

Iunenel de Carlenças in Versuch einer Geschichte der schönen und andern Wissensch. ex vers. Kappii, Lipfiae 1749 capp. XI sqq. paucis perfequitur artium mathematicarum historiam.

Georg. Matthias Bols in Ichediasmate litterario, quo contenta elementorum Euclidis emneiat, et fimul de variis editionibus post Fabricium nonnulla differit. Lipfiae 1737. 4.

Sed pleniorem editionum, versionum et aliorum ad Euclidem pertinentium scriptorum catalogum confecit cl. Scheibel in libri laudati vol. I. part. I. pag. 1-59. atque in part. V. pag. 473-486. dedit supplementa et correctiones, atque ibidem pag. 486-532. euulgauit maximam partem ineditae atque a cel. de Murr communicatae Michaelis Gottlieb Hanschie introductionis in nousin Euclidis elementorum geometricorum secundum Andream Tacquet editionem, (ann. 1712: praelo subiiciendem;) vbi (5: 23. agitur de elementis Euclidis geometricis

F 3

rum

metricis in specie, et §. 25. de editionibus elementorum Euclidis in bibl. Vindobonensi exstantibus, quas Hanschius inspecerat et contulerat. Harl.]

EVCLIDES, qua patria, incertum ³), claruit temporibus Ptolemaei Lagi ⁴), quem post XL. annorum imperium obiisse constat [P] CCLXXVII. ante natum Christum Olymp. CXXIII₃. Ab hoc rogatus, essent ne via quaedam breuior faciliorque ad geometriae cognitionem, quam in elementis ipse tradidisset, respondit ⁶), µì eves Basiluniv arganov neàs resuperglav, non dari viam regiam ad geometriam ⁴). Mathematicas disciplinas accuratissimis scriptis illustrauit ⁶), et cum suma laude docuit Alexandriae ^f), suaissimi vir ingenii, et contentiones minime amans; sed benignus et aequus alienae industriae fautor, vt ab auctore sectae Eristicae, Euclide, Socratico, Megareo ⁶) non hac minus nota, quam aetate et studio-

a) Herduinus ad Plin. videtur Apollonium in animo habuisse, quum de Euclide scripsit, eum Perga oriundum ciuitate Pamphyliae. Euclidem plerique Alexandrinum faciunt; fed nullo diferto veteris aliculus scriptoris testimonio. Si Gregorium Abulpharajum audias, [et apud Ca/ir. in bibl. arabico - hilpan. I. p.g. 339. genere Graecus, domicilio Damascenus, ortu] Tyrius fuit: si scriptorem bibliothecae veteris Siculae anno 1700. a Messanensi quodam, Hieronym. Ragu/a, S. L. editae, (vide memorias Triuultianas anni 1702. menfe Augusto pag. 151. et Mongitorem Bibl. Siculae L 185.) Gelous, oriundus e Gela civitate Siciliae. Nimirum, quia Lasrtius II. 106. auctor eft. Megareum Euclidem a quibusdam pro Geloo habitum fuisse. Fabric. -- Patria cum fuisse Aegyptium, et fortasse Alexandrinum, arbitratur Mellerus in Homonymolcopia pag. 305 fq. (vbi tamen recte distinguit Euclidem Socraticum ab Euclide, mathematico, et vtriusque sententiae patronos producit,) at mathefin docuit quidem Alexandriae; fed eum natione fuisse Aegyptium, scriptores, a Mollero citati, non adfirmant. Euclidem floruisse A. M. 3697. Olymp. CXVIII. 1. ante C. N. 306. V. C. 446. notat cl. Saxe in Onomaft. I. pag. 90. Post obitum digitis dimetiens cius imago pingebatur in Gymnafiis, (Apollinar. libr. XX. epift. o.) et in numismate eius effigies exstat cum enumerate maris arena, teste Mongitore 1. c. Harl.

b) Proclus lib. II. ad Euclidem pag. 20. γίγονο δε Στος ό ἀνής ἐπὶ τῶ πρώτε Πτολεμαίε. Καὶ γὰς δ ᾿Αρχιμήδης καὶ ἐν τῷ πρώτο μημονεία Εὐκλάδες.

c) Proclus: nel pleros nel Quero, or IIrolepaños sporto nore avitor arus etc. Simile illud Alexandri, geometriam discere cupientis, apud Senscam epist. XCI. Facilia me doce: Ista, inquit, omnibus eadem sunt acque difficilia. De Hisponico tamen. geometra, Arcefilaus apud Diog. Laertium IV. 32. dixit, riv yeumerplan avirë xalonorree di ro simm imarimey, hianti ipli geometriane in os aduolaffe. Idem Suidas in Geolegua · fed male de ipfo Arcefilao. — Dux de Feuillade, cui quum Rohaut explicaret Euclidis elementa, illis haud intellectis inurbano modo, pronuntiauit, quel Diable pomeroit entendre cela ! cui respondit Rohaut, ce seroit un Diable, qui auroit de la patience etc. vid. Gayot de Pitaval l'art d'orner d'esprit pag. 74. E contrario Henrico Newtono, adolescenti, nimis facilis visus est Euclides. vid. Hist. acad. Parif. 1727. pag. 210. — Car. Raynan Analyfe demontrée, l'Euclide de la haute Geometrie, ib. 1728. pag. 156.

d) Fallitur Chriftianus Wolfius, qui in horis fubfeciuis Marburgenfibus, trimestri brumali ann. 1729. 8. pag. 116. non dubitat, Aristotelem ex adtenta elementorum Euclidis lectione theoriam, quam in Organo suo proposuit, deriuasse. Certe elementa Euclidis scripta sunt post Organum Aristo:elis.

e) Mathematicas bene scripsit Euclides, licet quaedam in ipso desideremus, ait Campanella de libris propriis et rat. studendi cap. IV. artic. V. pag. 77. Heumann.

f) Pappus lib. VII. pag. 251.

g) De Euclide, Megarenfi, Socratis discipulo et auctore sectae Megaricae, dixi lib. II. cap. 24. §. 36. [vol. II. pag. 715 fq.] Hic cum nostro male confunditur apud Boethium I. Geometr. p. 1507. 1510. 1511. etc. ex secundo, tertio, quarto etc. libri Euclidis, Megarensis. Sic et apud Iac. Sponium in Miscellan. p. 141. vbi Euclidis imaginem in nummo Hadriani exhibet. Vicissi apud Valerium Max. VIII. 12. ex memoriae scriptoris vel librarii lapsu Euclides, geometra, memoratur pro Eudoxo,

Vol. IL p. 368 2369

SCRIPTA EVCLIDIS

rum genere facile distinguatur. Ita certe dé nostro Pappus lib. VII. [mathem. collect. pag. 251. f. fol. 164. edit. Pisaur. 1588.] Euclides, sequutus Aristeam scriptorem luculentum in iis, quae de Conicis tradiderat, neque anteux-tens neque volens corum tractationem destruere, cum mitissimus esset et benignus erga annes, praesertim sos, [P] qui mathematicas disciplinas aliqua ex parte angere et amplificare possent, vt par est, et nullo modo infensus, sed accuratus, non arrogans, etc. [conf. Heilbronner pag. 153 fq.]

II. Scripta Euclidis haec exftant :

[Storzeiwr elementorum mathefeos purae libri XV.

Dedouteras data, cum praefatione Marini, philosophi, Neapolitani.

Eloaywyn achoving, Isagoge harmonica.

Kararoun zavovos, sectio canonis mufici.

Dawoueva, phaenomena.

Orrixa sorgeia et narorreina, elementa optica et catoptrica.

De his et reliquis, partim sufpectis, partim deperditis, a Fabricio postea fasius disputabitur. Ego vero antea, vt seriem ordinemque editionum ne nimis perturbem, primum codices missos, deinde salitiones secundum temporis ordinem enumerabo. Codicum quidem plurimos, duce cum primis Montefalconio, Heilbronner libro laudato iam indicauit: at ego vel plurium aliorum codd. adieci notitiam vel varii generis adnotationes adspersi: Editionum autem catalogum pleniorem iam confecerant Bossiur, praecipue Scheibel locis memm. Atque ego lectores simpliciter possim ablegare ad illos: verum cum eorum caussa, qui illos libros ad manus non habent, tum maxime propter alios, linguae germanicae ignaros, paucis

Eudoxo, vt viris doctis iam obleruatum. — Fuit et alius Enclides, archon Athenis, Olymp. LXXXVII. 2. itemque alter, sub quo triginta tyranni expulfi Olymp. XCIV. 2. et praeteritorum fancita est aurgenzazia. Ab hoc prouerbium var spo Eundaide meminifie, i. e. rerum, quas alta obliuione sepultas esse oportebat. Vide Xenophontem II. EXAminar et Lucianum in Cataplo tom. I. pag. 426. et in Hermotimo pag. 563. atque Montfaucon bibliothec. Coislin. psg. 490. Eodem Euclide erchonte abrogata Ty anta Kaduor Frampariny, (cuius apud Syrianum ad Hermogenem pag. 17. mentio,) coepit Athenis effe vfus litterarum ionicarum, vnde Plutarchus in Ariftide pag. 319. memorat ура́ммити тії мот' Вихдадит Граминmair. Confer Meurfium de Archontibus III. 17. et fortuna Attica cap. 8. Sam. Petitum lib. I. miscell. cap. 3. Valesium ad Harpocrat. pag. 101 sq. Non diversus fort fis Euclides, Atheniensis, quem inter viros, libris coaceruandis celebres, laudat Athenseus in limine libri primi. Fuit et Euclides

A.Perémer, cujus nomen occurrit in teftamento Platonis apud Laertinna III. 42. His'adde Euclidem, fratrem Cleomenis, Lacedaemoniorum regis, ab Antigono caesum, de quo Plutarch. in Philopoemene pag. 358. et Arato pag. 1046. atque Cleomene pag. 809. 818. Polyb. II. 65. 67. 68. Euclidem, Pacatianum, cuius antidotum refertur a Galeno II. de antidotis: Euclidem, Platonicum, cuius meminit Porphyrius in Plotini vita; tum Euclidem, Maximi Byz. filium, quem memorat Socrates in Hift. Ecclef. pag. 165. Euclidem, parafitum Smicrini F. cognomento revealer, fiue betaceum spud Athenaeum lib. VI. pag. 242. 250. Euclidem, Laconem, de quo Plutarchus in Artaxerxe Mnemone p. 1013. Euclidem, Phliafium vatem, cuius meminit Xenophon. VII. de expedit. Cyri p. 331. et Aelian. de animal. VIII. 5. vbi male excusum 'Andaday pro Evadaday, quod in MS. medic. reperit Abr. Gronou. Euclidem, equitem coccinatum, quem ridet Martialis V. 36.

JOOGLE

Digitized by

EVCLIDIS

cis hic repetam editionum indicem, iis, quae illi duumuiri de plurimis modo parcius modo largius adnotarunt, omifis, aliis autem hinc inde adspersis haud paucis editionibus et adnotationibus.

Codices igitur mesti hi fere reperiuntur in bibliothecis^{*}).

In Vaticana, Euclidis 501Xeiwv 5001 eiusdem primum elementum: (pag. 538.) — geometriae elementa XIL et Eucl. catoptrica. (pag. 539.) — Operum pars cum anonymi commentariis, latine item liber de speculis. (pag. 540.) — geometria cum expositionibus, tum Boethii liber ex Euclide; ad Patricium filium et Eucl. elementorum liber. (pag. 541.) opera quaedam: (pag. 543.) — Boethii ad filium Patritium de geometria Euclidis libri V. et Euclidis libri XV. de geometria, (pag. 544.)

In tabulario Bafilicae S. Petri: Eucl. Geometria. p. 546. — Catoptrica, (p. 547.)

In bibl. monasterii S. Seuerini Neapoli Eucl. elementa et alii codd. multi illius mathematici, (pag. 548.)

In bibl. medicea Florent. Eucl. elementorum libri XIII. editionis Theonis. — iidem cum fcholiis antiquis: — eiusdem data cum fcholiis ad marginem: — Hypfielis liber, qui ad Euclidem refertur: — eiusdem elementorum libri XV. cum epigrammate in laudem Euclidis ad finem: — eiusdem phaenomena: — Eucl. elementorum libri XV. quorum XIIII. hanc habet infcriptionem, Euclidis XIV. et flatim fubilicitur Hypfielis in Euclidem anapheromena: — Eucl. Optica f. perfpectiua et phaenomena, omnia cum fcholiis antiquis: — Eucl. data fine principio; optica fine principio; phaenomena fine figg. omnia cum fcholiis: (pag. 549. 550.) — Eucl. elementorum liber primus, et principium fecundi, gr. ac latine: (pag. 553. Curatius tamen fufiusque de codd. mediceis differitur in Angeli Mar. Bandinii catalogo codd. graecor. bibl. Laurentianae tom. II. plut. 28. in quo plures feruantur codices, ad aftronomiam, vniuerfamque mathefin et geographiam pertinentes, cod. I. nr. 7. et 8. cod. II. nr. 1. et 2. cod. III. nr. 1—3. pag. 11—14. cod. VI. pag. 16. cod. VIII. et cod. X. p. 19. et 20. — tom. III. plut. 87. cod. XVI. nr. 4. definitio gnomonis ex XXVIII. libro Euclidis defunta, pag. 398. et in eodem cod. nr. XXXIII, elementorum liber I. cum figg. geometricis, pag. 403.)

In bibl. S. Marci Dom. Florent. Bachon Alardus in decimum Euclidis. — Eucl. libri elementorum XV. translati a Campano ex arabico, eiusdem geometria cum commentario Campani. — Euclidis libri VI. priores cum commentario Alderaldi, bis; Eucl. perspectiuz, Eucl. de ponderoso et leui: (p2g. 557.)

In biblioth. canonicorum regularium Bononias, Eucl. elementa; et Protli in Euclidem: (pag. 559.)

In bibl. Veneta D. Marci, Euclidis geometria et opera. (p. 560. — in catalogo codd. gr. illius bibl. plures Euclidis codices memorantur: in cod. CCC. Eucl. elementorum libri XIII. priores cum quibusdam scholiis marginalibus; — cod. CCCI. iterum cod. CCCII. iidem

 k) Numeri arabici, in fine fimpliciter adpici, indicant paginam operis Heilbronneriani, vbj finguli codices nominantur.

iidem libri, tum Eucl. Data, praemiffa Marini philosophi protheoria; phaenomena et catoptrica: — cod. CCCIII. elementorum liber XV. initio mutilus; — cod. CCCIV. Optica. — cod. CCCVI. Procli Lycii in primum elementorum Euclidis libri IV. — cod. CCCIX. elementorum libri II. priores. — cod. CCCXVII. element. libri VI. priores, quorum postremus fuit mutilus. — cod. CCCXXII. Eucl. isagoge harmonica, et sectio canonis anusici. — cod. DXCV. Eucl. elementorum pars. — Villoi/os in anecdotis graecis tom. 11. p. 248. in adpendice ad catalogum codd. gr. S. Marci memorat adhuc cod. membran. DCXXXXIII. in quo est Eucl. isagoge harmonica, initio mutila.)

In musso Carolo Auantii. Proelus in elementa Euclidis gr. Euclidis gr. bis. (pag. 561.)

In bibl. Ambrof. Mediolan. Eucl. Opp. cum commentario Marini, philosophi: variae in eum lectt. ex MSt. Vaticanze bibl. opera Iol. Auriae item alia volumina XII. — in Euclidem. — Protli in Euclidem hypotyposis, quater. — Eucl. de ponderoso et leui, atque alia: elementa optica de adspectuum diuerssitate, considerationes et lecturae in eumdem: Protlus in Euclidem. (pag. 562 — 564.)

In bibl. caefarea Vindobonsafi ex Lambecio et Nesselio ab Heilbronnero excerpti codd. Eucl. elementa ex arabico in hebraicam linguam conuersa. Procli commentariorum in I. Euclidis librum elementorum libri III. — Euclidis elementorum libri VI. priores. — elementorum geometricorum libri XV. cum scholiis. — eiusdem optica, phaenomena et lemmata varia. — Procli in primum elementorum Euclidis librum commentarius. — Elem. geometricorum libri decem priores. (pag. 565. const. Lambecii comment. de bibl. Caefarea tom. VII. cod. XXV. nr. 7. pag. 130 sq. edit. Kollarii. cui codici praesixa sunt anoaymi cuiusdam antiqui auctoris prolegomena (ex Procli comment. libro I. et II. in Euclidis elementorum librum I. fere excerpta,) de origine geometriae apud Aegyptios, et de translatione cius in Graeciam per Thaletem Milesium et de seque claris mathematicis vsque ad Euclidem; tum de aetate et scriptis Euclidis aliaque ad geometriam et vniuersam mathesin spectantia: tum ibid. cod. CIII. pag. 391 sq. vbi Lambecius et Kollarius plura de Euclide eius scriptis horumque editt. disputant: cod. CIV. p. 397. Procli, Lycii, comment. in primum elementorum Eucl. librum, liber tertius. — cod. CVI. nr. 2.)

In bibl. Paulina Lipfienfi. Euclider latine: (pag. 568.)

la bibl. Scorialenfi regis Hilpan. Eucl. Opp. iconibus illustrata. (pag. 568. Plüer in itinerario per Hilpanias pag. 167. plures codd. notauit: Eucl. geometricorum elementorum libri XIII. in membr. — liber I. — sectio regulae de musica et ilagoge harmonica. — Catoptrica, phaenomena, dedomena.)

In bibl. Parifina regia. Elem. Euclidis, hebraice a R. Mofe Aben Tybbon. elem. gellice, cum figg. — Traité de Mathematique fur Euclide par Omar. (pag. 569. et 570.) — Eucl. phaenomens. — Proclus in Euclidem, bis. — Euclidis elements. — Euclides. (pag. 571.) — Eucl. elementa; Bulengeri, Sanclari et aliorum praelectiones in Euclidem. (p. 572.) ibid. in bibl. cardinalis Radulphi, cod. Colbertin. Euclidis, Hieronis, Platonis et Archimedis quaedam. — Eucl. libri XIII. eiusdem phaenomena. (pag. 573.) — ibid. Eucl. phaenomena et catoptrica dataque. — Marini, philosophi, in Euclidis data. — in Euclidis elementa scholia: — Procli in primum Eucl. elementum libri quatuor. — Eucl. liber L (p. 574.) — Vol. IV. G

in bibl. Car, de Montchal, archiepiscopi Tolofani, Eucl. phaenomena; data et alia opera. (pag. 576.) — in bibl. Colbertina, Each. elementa, hebraice. — Euch. et aliorum opuscu. la geometrica. - eiusdem geometria cum scholiis Campani. (p. 577.) - in bibl. S. Ger. mani, Eucl. elements XIII. grace. - L'Optique ou la Perfpective d' Euclide; - Franc. Flussatis in Euclidis libros. - Eucl. geometria, interprete Boetio. (pag. 578-580. - In eatalogo MSStor. bibl. Parif. regiae in vol. II. qui vtplurimum graecos codd. refert, multi enumerantur, qui vel plura, vel pauciora comprehendunt Euclidis scripta, vel vnicum tantuminodo; quorum nonnullis adscripta sunt scholia aut prolegomena praemissa: duodecim continent elementa; vndecim, data; Hagoge harmonica est in tribus; Phaenomena exhibent decem codices; optica totidem codd. Catoptrica, nouem codd. Excerpta funt in cod. MDCLXX. In illis codici MMCCCXLVIII. qui Euclidis data prachet, ab initio adferipta funt: "Euclidis data huc vsque numquam graece impressa, de Vaticana bibliotheca deprompta, et cum quinque Vaticanis exemplaribus, antiquifimis quidem graccis msstis, - summa fide et diligentia collata a losi pho Auria, Neapolitano, mathematicae scientiae studioso. His addita funt fyholia antiqua, graeca, quae in Vaticanis exemplaribus reperta funt." — cod. MMCCCL, habet quoque Protheoriam ad Euclidis data, et excerpta ex Procho, quibus Euelidis elementa illuftrantur. — cod. MMCCCLXXXVIII. cui infunt Eucl. phaenomena, vaa cum scholiis, fronti praescriptum est. "Doctrina primi mobilis ex veteribus graecis auctoribus, quorum auctorum nomina verla pagella indicat: omnia de Vaticana bibliotheea depromta, cum omnibus antiquissimis exemplaribus collata summa diligentia et fide, opera et studio Iosephi Auriae, marhem. scientize studiosi. His scholia antiqua graeca adiecta funt." - cod. MMCCCCXXXVIII. habet Euclidis enguerence, addita hac nota: "Hic libellus, cui nomen Euclidie parum recte adferiptum, praemitlis variarum menforarum nominibus continet problemata embadometrica et varios modos metiendi quamlibet figuram." - De cod. MMDXXXV. qui Clounidae ifagogen harmonicam continet, adnotatur: "Hoe opus idem est omnino cum introductione mufica, cuius Eaclides auctor fertur. " - In vol. HI. et IV. in quibus codices mssti latini enumerantur, multi quoque codd. qui Euclidis scripta aut corum versiones continent, reperiuntur. Elementa geometriae in quatuordecim coddin paucis alia, quae mox fignificabo, occurrunt: in cod. MMMECCCXI. eft fragmentum elementorum libri primi: in codd. MMMMMMCCXIH, MMMMMMCCXIV. MMMMMMCCXV. et MMMMMMMCCXVI. quater funt Eucl. elementorum libri XV. ex arabico in latinum ab Adelardo Gotha, Bathonienfi, conuerfi; duobus acceffit Campani commentarius. — in cod. MMMMMMMCCXVII. Eucl. elementa: postremi libri duo 26 Afficilao editi dicuntur. — in cod. MMMMMMMCCXVIII. Francisci Baroceii, Patricii Veneti, lectiones in Procli commentarios in primum Euclidis elementorum librum: - in cod. MMMMMMMCCXTX. figurae fex priorum elementorum Euclidis. — in cod. MMMMMMCCXCII. nr. 9. Eucl. elementorum libri X. priores: nonnulla defiderantur. — in cod. MMMMMMMCCCLXVI. nr. 3. Element. libri V. priores. — in codd MMMMMMMCCCLXXIII -- MMMMMMMMCCCLXXVI. aliquot libri element. -- in eod: MMMMMMMCCCLXXVII. anonymi commentarius in decimum librum Euclidis. in cod. MMMMMMMCCCLXXVIII. a. Euch liber de speculis: initium desideratur. eiusdem perspectium - in cod: MMMMMMMCCCX. liber de ponderibus, qui Euclidi tribuitur. - in cod. MMMMMMMMCCCCXX. Eucl. clementorum libri III. priores, interprete Adelardo;

CODD. MSSTI

_____ Lib. IIL t. XIX. 51

ardo, Bathonienfi. — in cod. MMMMMMMCCCCLXVII. Eucl. phaenomena, cum expolitione Maurolyci. — in cod. MMMMMMMMDCLXXX. de graui et leui.)

In catalogo MStorum Ranchin, Confiliarii, Eucl. Opp. latine cum figg. nitide conferipta. (pag. 582.)

In bibl. abbatiae S. Remigii, Rhemenfis. Mich. Pseli enarratio in librum Euclidis de terminis. (pag. 582.)

In bibl. Mazarini. Eucl. elementa cum commentariis fusis. Ad finem libri notatur: "hic liber dicitur esse Eudoxi Gnidii" tum sequitur Euclidis geometria et Theonie, Edesseni, liber V. sicque in aliis, vt videatur Theon commentariorum auctor. — Hypficlis, quae spectant ad Euclidem. — Commentarius in Euclidis data, viua voce Marci, (sic, et leg. Mavini,) philosophi. — Eucl. Opera. — Euclidis perspectiua. (pag. 583.)

Inter codd. msstos graecos de Mesme, Euclides, (pag. 584.)

In bibl. Sardiniae regis, Taurini. Euclidis Opp. hebraica, ex arabico translata, Mosc filio Samuelis, filio Iudae, Ben Tibbon interprete, (pag. 585. conf. Catalog. illius biblioth. vol. 1. pag. 3. cod. VIII. addita nota, tefte Bartoloccio part. IV. bibl. Rabbinicae pag. 242. hunc librum mstum non facile reperiri apud Hebraeos. — Secundum eumdem catal. p. 25. iterum eiusdem Moscot versio hebraica Euclidis cum figg. et adnotatt. in margine, extitat in cod. LXVII. et in cod. LXVIII. ab Immanuele a. Chr. 1346. fcripta. In vol. II. eiusdem Catalogi inter codices latinos pag. 401. in codice MCLXXVIII. funt fex libri elementorum Euclidis cum figg. geometricis.)

In bibl. Bodleiana: Procli commentarius in librum primum elementorum Euclidis. The μαθηματικήν solar, vnde dicuntur fuppleri posse lacunae edit. Balileensis. - Euclidis specularia, phaenomena, optica, data, et post diuisiones primi libri elementorum Euclidis reperitur anonymi cuiusdam Geodaelia: καθώς ήμας ο παλαιός διδάσκα λόγος. (pag. 593 fq.) - Ibidem inter codd. latinos, Geometria Euclid's imperfecta, (pag. 602) - Eucl. geometria cum commentario Campani. (pag. 604.) — Eucl. geom. graece. (pag. 607.) — Eucl. pars cum commentariolo. (pag. 609.) — Eucl. data, arabice per Zin Eddin Abhari, et elementorum libri XV. ex versione Adelardi de arabico, vna cum commento magistri Campani, Nouariensis. — Eucl. elementa cum scholiis et diagrammatis, latine reddita per Adelardum, Bathoniensem: - Eucl. elementa, arabice, liber XIII. priores per Isaac Ibn Honein, ex recensione Thebit Ibn Korras; duo posteriores, qui Hypficli Ascalonitae tribuuntur, arabics vertit Cofla Ibn Lucas. (pag. 610-614.) - Inter codd. orientales, Eucl. elementa, bis hebraice; — Abil Cafim Antiocheni commentarius in Euclidem ab elemento quinto. — Eucl. elementa posteriora. — Eacl. elementa — commentarius Ebn heithem in elem. Euclidis, (p. 615. et 616.) - Inter codd. gr. classis XIII. Eucl. data, bis, et phasnomena, atque elementorum libri XV. (pag. 616 — 618.) — inter libros latinos Eucl. elementorum libri XV. - Sauilii praelectiones XIII. in principium elementorum Euclidis Oxonii habitae. — Eucl. elementa, gr. cum notis H. Sauilii. Eucl. Campani cum notis H. Saui-Lii. (pag. 618 - 620.)

In bibl. Oxonienfe, inter codd. Eliae Ashmolii, Euclidis liber XI. (p. 621.)

Ga

Ig

Digitized by

JOOGle

p Lib. III. c. XIX. EVCLIDIS CODD. MSSTI

In bibl. collegii vniuersitatis Oxoniensis. Eucl. geometria et data: — commentarii in libros omnes Euclidis, auctore Rich. Rawlinson. — Eucl. regulae, lat. — Eucl. optica, phaenomena, fragmentum catoptricorum, graece. — Eucl. de arte geometrica, ex arabica lingua in latinam translatus per Adelardum, Bathoniensem. (pag. 624 — 627.)

In bibl. Cantabrigiensi, elementorum Euslidis liber XV. (pag. 629.) — Eucl. optice et phaenomena, gr. — nouem libri Eucl. cum comment. (pag. 632.)

In aliis Anglias bibl. Eucl. elementorum lib. XV. lat. cum figg. Iordani et arithmeticas libros II. (pag. 633.) — Eucl. geometr. elementorum lib. XV. — geometria cum comment. et figuris. (pag. 634 et 635.) — Eucl. arabice per Shem/eddin Mohammed Almuzi. (p. 638.) — elementa ex arab. in lat. versa per Io. Osreatum. (p. 641.) — Eucl. de speculis — elem. geometrica. — data, aliaque variorum mathematicorum opuscula, arabice. (p. 645.4647.)

In biblioth. Vffenbashiana: fecundum catal. Maii; Encl. libri sex definitionum priores, adiectis figuris et demonstrationibus, (pag. 648.)

His accedunt in bibl. Monacenfi Bauar. cod. CLXXV. catalogi pag. 68. Eucl. introduchio harmonica et zararoun zavevos. — In bibl. Bernenfi, (teste Sinnero in Catal. codd. bibl. Bernensis pag. 373.) Euclidis geometriae lib. XV. cum commentario Campani.

In bibl. Leidenfi, tefte Catalogo, p. 334. nr. 7. Eucl. elementa libris XII. item catoptries, phaenomiena, optica, data, deferipta manu Barthol. Zamberti ann. 1405: in TE Meinder σποράδην και κατ επισομήν προλαμβανόμενα es τα Εύκλαία σοιχεία, quibus inferibitur a me lo. Franc. Alulmo: προθεωεία το Εύπλείδε ευρομένων από Φωνής Μαρίνε Φιλοσόφε. p. 340. nr. 36. inter codd. Scaligerianos, Eucl. de folidis, diffinctus per elementa: -- pag. 341. nr. 48. Protheoria Euclidie datorum ex voce Marini, philosophi, per margines et in pofiremis paginis mixtim gr. et lat. aliquid adpositum. — pag. 372. nr. 53. inter codd. Voffianos, excerpta variorum auctorum de limitibus ex Euclide aliisque. — pag. 384. nr. 92. folia duo ex Euclide, lat. — pag. 396. nr. 21. Eucl. elementorum libri decem. Sequitur Ευπλέ de sepeciar as, tum iβ, tum Even. sorχew in sepeciar y. - pag. 407. inter codd. hebraicos legati Warneriani, nr. 47. Eucl. element. libri XV. cum figg. ex lingua arabica, accurante 1bn Korra, verterunt R. Isaak F. Honajn, R. Molche F. Schemuel F. Iehudae F. Typpon, Hilp. — arabice pag. 453 — 456. Eucl. optica — Abul Fath Omar Ben Ibrahim Ghajiamaei explicatio locorum difficilium, qui occurrunt in elementis geometriae Euclidis. - Eucl. Pythagoraei (fic) elementorum libri VI. cum commentario Saidi Ben Mafoud, et cum Icholiis Heronis ad quaedam problemata. — Abu Ali Hofan, Ben Hafan, Ben Heithem comment. in elementa Euclidis et folutio dubiorum mathematicorum. — Abu Giafer Ghaziu explicatio libri X. Euclidis bis. — Emwäzaeus ad eumdem libr. X. Euclidis. — Demonfirationes ad dubia geometrica elementorum Euclidis. — Aviusmas compendium elementorum geometricorum Euclidis cum figg. - comment. ad elementa geometr. Euclidis. - Euclidis 64 figg. translatae in linguam arabicam. — Data Euclidir. — Eucl. de ortu fiderum.

In bibl. Coulin. telle Montfauc. catal. pag. 229. cod. CLXXIV. Eucl. element. XIII.

In bibl. Matritonfi, teste Iriarta, cod. XLVIII. pag. 163. Zofini, (reclius Euslidio,) de harmonica, et Eucl. lectio canonis, Kararoun navóros.

ไก ไ

EVCLIDIS EDITIONES

In bibl. Augustana Vindelic. Euclidis Catoptr. et Phaenomena. — In bibl. Guelferbyt. Euclides. — In bibl. Hamburgenfi, variae lectt. ex Eucl. harmon. cod. Lugd. Bat. — In bibl. publ. Noribergenfi, Euclidis geometria, lat. — et in bibl. Ebneriana Noribergae, Eucl. elem. geometricorum libri XV. in formas tabular. redacti etc. V. voll. vid. cel. de Muer Memorabilia bibliothecarum publ. Noriberg. I. pag. 249. et II. pag. 97.

In biblioth. arabico-hifpana Efeurialanfi, telle Cafirio tom. I. pag. 339. est codex, litteris suphicis exaratus, quo continentur Euclidis elementorum libri XV. cum figg. e graeca lingua in arabicam conuersi ab anonymo. — Ibid. ex arabica philosophorum bibliotheca pag. 340. alia adnotantur. vide ad §. XVI.

Horum vero librorom editiones ac versiones secundum temporis ordinem, non tam recensebo, quam potius paucis persequar, Bosium, inprimis Scheibelium locis mem. magnam partem ita sequutus, ve spicilegium haud exiguum colligerem. Multos editores et commentatores produxit Mongitor I. pag. 187 sq. adde infra in Bernhardi catalogo scriptorum vett. mathematicorum. De nonnullis editionibus praeclare copioseque disputauit Clement in Bibliotheque curieuse, historique et critique, tom. VIII. p. 142-159.

I. Operum, quae graece prodierunt, Editt.

Exclidit opera, gracce, cum Theonis expositione, cura Simonis Grynasi, Balil. 1530. f. Vid. Scheibel. part. I. pag. 10. (Herzog. Prof. Balil.) in Athenis Rauricis pag. 72. huius editionis non meminit.

Euclidis opera omnia, gr. cum scholiis graecis. Basil. 1539. fol. vid. Scheibel. part. V. peg. 474.

Euclidis opera, graece et latine, per Conrad. Dasypodium, item Heronis, Alexandrini, vocabula geometrica, antehac numquam edita, Argentor. apud Chr. Mylium. 1571. 8.

Sic citatur in catalog. Bunaul. I. pag. 130. et a Fabricio ad Euclidis data, ilagogen harmonicam, phaenomena et opticam: Scheibelius vero part. I. pag. 21. duorum eiusdem anni editorum librorum inferiptiones recte profert. Atqui quoniam huius anni exemplar, ad quod alii refpexisse videntur, in manibus habeo, id curatius describam. Sed quum Dasypodius, (germanice Rauchfu/s) plures Euclidis libros iam antea edidesse feparatim, reliquas illius editiones fimul indicabo:

Euclidis Catoptrica, lat. versa per Cour. Dasypodium. Argentor. 1557. 4. Scheibel, I. pag. 16. catal. bibl. Leid. pag. 179.

Eundeide —. Euclidis quinderim elementorum geometrice primum; ex Theonis commentariis graece et latine. Coi accesserunt scholia — authore Cumrado Dasypodio, scholae Argentinensis Professore. Argentorati excud. Christian. Mylius, 1564. 8. vide §. VII.

Euxheide — Eaclidis quindexim elementorum geometrine fecundum: ex Theonis commentariis graece et lat. Item, Barlaam monachi arithmetica demonstratio eorum, quae in fecundo libro elementorum funt in lineis et figuris planis demonstrata. Item, octo propofitiones flereometricae —. Per Cunr. Da/gpodium. — Argentorati apud Chr. Mylium 1564. 8.

-G 3

Propofi-

54 Lib. III. c. XIX. EVCLIDIS EDITIONES

Propositiones reliquorum librorum geometrice Euclidis, graece et lat. in vienn corum, qui volumine Euclidis carent. 'Per Cunrad. Dasypodium. — Argentorati apud Christian. Mylium. 1564. 8.

Analýfeis geometricae fex librorum Euclidis. Primi et quinti factae a Christiano Herkino. Reliquae vna cum commentariis, et scholiis perbreuibus, in eosdem sex libros geometricos, a Cunrado Dasypodio, cum indice πορισμάτων κου λημμάτων item aliarum resum atque verborum memorabilium. — Excud. Iosias Rihelius. Argentorati 1566. in fol. gr. et lat. cum figg. ligno incisis. (rec. 1571. ib. secundum Heilbronn.)

De rara hac editione vid. Freytagii Analecta litteraria, (Lipfiae 1750. 8.) pag. 318 fq. qui iudicium Franc. Milliet Dechales in mundo mathemat. tom. I. pag. 15. totum illud opus inutile effe, adfert, idemque duplicem Milliet Dechales errorem notat. Adde Clement pag. 149 — 151. qui etiam Dechales, Wolfii et Schurzfleifchii etc. iudicia et notitiam memorat.

Euclidis elementorum liber primus. Item Heronis Alexandrini vocabula quaedam geometrica, ante hac numquam edita, graece et latine. Per M. Conr. Dafypodium. Argentimae 1571. 8.

Dafypodius in praefatione, Calendis Maii 1570. Icripta, in qua praecipue sudium matheseos atque Euclidis commendat, de superioribus suis edd. ac subsidiis tacet; id tantum significans, se de sententia Io. Sturmii, Rectoris, tria volumina conscribere mathematica, hunc primum elementorum Euclidis librum, quis in omnibus sere gymnassis praelogatur, edere, se Heronis, Alexandrini, quaedam eiusdem argumenti, ex eius onomassico geometrico huic libro adiunxisse, se denique hunc primum Eucl. librum adiecisse primo atque secundo suo volumini mathematico. — Graecum contextum separauit a versione latina, cui a sol. 37. b) scholia in primum Eucl. elementum praemisit versioni Heronis vocabulorum geometricorum.

Euclidis omnes omnium librorum propositiones, graece et latine editae per Cunr. Dasypodium. Asgentinae apud Christ. Mylium. 1571. 8.

"Praefatio scripta est Cal. Iulii 1570. Infunt vero Euclidis elementa 15. optica, catoptrica, mufica, phasnomena, data. Num duo illi libri, in vno volumine, quod est penes me, compacti, in quibusdam exemplaribus generalem titulum, Opera Euclidis, in fronte gerant, an interdum siue breuitatis caussa, siue quoniam in auersa primi folii pagina, Opera Euclidis, scriptum est, ita citentur, equidem definire non aussim. Latina versio sciuncta est a graece contextu.

Euclidis elementa possible frequenter sub praelis sudarunt: sed omnium operum editio demum hoc, guod viuimus saeculo, lucem adspexit, cum ab arte critica, tum ab aliis virtutibus commendabilis:

Eux Acide ra ou Course. Euclidis quae supersunt, emnia. Ex recensione Dauidis Gregorii, M. D. astronomiae professionis Sauiliani, et R. R. S. Oxoniae, e theatro Sheldon. 1703. fol. gr. et lat.

Commandini versio elementorum ex Ed. Bernardi libris et reliquorum librorum versiones sunt emendatae, in expoliendis graecis editioneque a vitiis typographicis liberanda mul-

tum

EVCLIDIS EDITIONES Lib. 111. c. XIX. 55

tum auxilii adtulit Hudlon. conf. acla erudit. Lipf. ann. 1704. mens. Febr. pag. 69-72. Boje in schediasmate pag. 7 et 9. in notis animaduertit, editionem Heruagianam ab Oxoniensi in quibusdam elementis differre, et loca indicat.

M. Singuloxum hibrorum editiones et versiones, nec non commentarii, allaque firipte, in quibus Euclides illustratur aut emendatur.

r). Elementorum.

In lis etiam latinae plurium omniumue opp. Euelidis versiones et commentarii memosabuntur. Princeps et rar siima editio est :

Prasclariffinus liber elementorum Euclidis perspicaciffini etc. in calce: opus elementorum suclidis megarenfis in geometria arte. In id quoque Campani — commentationes —. Erhar. dus ratdols, Augustenfis impressor folertissimus. Venetiss impressit A. fal. M.CCCCLXXXII. (1482.) fol.

Latine ex arabico factus erat. Conf. praeter Scheibel. I. pag. r. cel. Abrah. Gotthelf Kaefineri description. primae editionis Euclidis geometriae, Lipsiae 1750. 4. — Freytag anasecta litteraria pag. 315. Maittaire A. T. IV. pag. 434. Bibl. Smithianam pag. CLXI. in qua fuit exemplar membranac. et epistola Ratdolti dedicatoria litteris aureis impressa; quae epistola pag. CCXVII. est recufa. In nota, animaduertas velim, ait editor, hominis germani desidiculam russicitatem, qui nomen sum nomini Principis et Maccenatis praeponere non dubitaŭerit. At iple auctor huius animaduersionis fit ridiculus; morem antiquistimum ignorans, et tamen carpens. Clement 1. c. pag. 143 sq. Zapf in Augspurgs Buchdruckergeschichte tom. I. pag. 160 sq. Buumgastenii Nachrichten von merkwürdigen Büchern, vol. III. pag. 417-419. etc.

In cl. de Murrii memorabil. biblioth. Noriberg. part. F. pag. 288. occurrit Euclidis Elem. lat. curra comment. Campani. Aug. Vindel. 1483. quae quidem notitia falfa eft: nam numquam Augustae Vindel. eo anno prodiit, et in bibl. Norica vnicum exemplar Radtolti a. 1482. exstat. Falfa igitur tradidit etiam Io. Saubertus in historia bibl. reipubl. Noriberg. (Noribergae 1643. 12.) pag. 144. dum tres editiones eiusdem anni 1482. eiusdemque loci, Venet. excitat et in bibl. Noribergensi sustodiri scribit, 1) Radtolti, 2) Euclidis XV. libb. elementorum, 3) Idem cum comment. Campani: — Forfan alia alius anni exempla Veneta quondam fuerant in illa. bibliotheca ampla atque praestantistima: atque Saubertus, vt faepius fecit, illa nec rite infpexista, nec diligenter notasse annos videtur. — Campanum socie peruersum nobis Euclidern reliquiste, iudicat Huetiur de claris interpretibus pag: 227. — De Campano iplo, (circ. 2. 1030.) vid. infra §. VI. nec non Fabricis Bibl. lat. med. et inf. aet. tom. I. pag. 325 fq. edit. Mansi, et Schelkorn.in amoenitatt. litterar.tom. XI: pag. 1 fqq, vbi §. II. alii eiusdem nominis difecemuntur.

Num Heibronner pag. 139. certo sciuerit, Eucl. elementa latine ex versione et cum commentario Lucas Paciolas de Burgo, Venet. 1489. lucem vidisse, equidem nescio. Fabric, tamen infra cam nominat.

Radtolti

;6

Radtolti exemplar reculum est Vinnae apud Io. Regerum 1486. 4. (Scheibel, part. V. pag. 1.) — et typis, at venustis, repetitum Vicentias: in calce legitur:

"Opus elementorum cuclidis megarenfis in geometriam artem. In id quoque Campani perfpicaciflimi commentationes finiunt. Impressum Vicentiae per Magistrum Leonard. de Bafilea et Guilielmum de Papia Socios. Anno salutis M.CCCC. LXXXXI. (1491.)" fol. vid. Clement L. c. in nota pag. 144 fq.

Georgio Valla interprete. Nicephori Blemmidae logica. — Euclidis elementorum XIV tas cum Hypficlis interpretatione. Nicephorus et Proclus de Aftrolabio. Aristarchus — Timaeus — Cleonidis⁴) musica etc. Venet. per Anton. de Strata, 1488. — ib. per Simon. Papiensem dictum Beuilaquam. 1498. fol.

Vid. Fabric. bibl. lat. mediae et inf.'aet. tom. VI. pag. 281. edit. Maníi. Forkel in Litteratur der Mulik pag. 47. vbi de scriptis et editionibus musicis Euclideis agit, posteriorem Vallae editionem citat a. MOCOCXXXXVII. die tertio Augusti; quo duce, equidem nescio: etiamfi littera L. ante sequentes litteras XXXXVII. more aut errore haud infrequenti, exciderit.

Euclidis megarenfis philosophi platenici Mathematicarum disciplinarum Ianitaris: Habent in hoc volumine quisunque ad mathematicam substantiam aspirant: elementorum libros XIII. cum expositione Theonis infignis mathematici; quibus multa quae deerant ex lectione graeca sumpta addita nec non plurima subuersa et propostere: voluta in Campani interpretatione: ordinata digesta et castigata sunt. Quibus etiam nonnulla ab illo venerando focratico philosopho mirando iudicio structa habentur adiuntia. Deputatum scil. Euclidi vol. XIII. cum expositione Hypficl. Alex. Itidemque et Phaenom. specularia et Perspect. cum exposit. Theonis ac mirandus ille liber Datorum cum expositione Pappi Mechanici vna cum Marini dialectici protheoria. Bar. Zamber. Veneto interprete. — In calce: Impressum Venetiis — — in aedibus Io. Tacuini librarii accuratistima diligentis recognitum. Anno — MDV. (1505.) VIII. Kalend. nouembris — — etc. fol. cum figg. mathem.

Bartholom. Zambertus profitetur, fe, reiecla Campani interpretatione, quam mire culpat, curate sequentum esse textum Euclidis graecum: et voique docet diuersum ordinem, quem Campanus neglexit aut observanit, et quem Zambertus in graecis inuenit lectionibus: vnde, quanti aestimanda sit haec editio, hodie rarissi libris adnumeranda, cognosci potest. Exemplar habet publica nostra bibliotheca. Sed diligenter copioseque illam descriptit, compendia scribendi illo tempore sueta retinuit et expressi in titulo, et argumenta singularum partium indicauit Clement 1. c. pag. 144 — 147. De Zamberto vid. Goetzii mem. bibl. Dresd. II. p. 213. — rec. Basileae 1537. 1546. et 1558. — Paris. apud H. Stephan. s. a. fol. in catal. bibl. Ludewig. IV. pag. 1391.

Euclides. — in calce. — Et tantum de quatuor libris elementorum Euclidis cum familiari Campani in cosdem commentario, qui — in achademia franchfordiana — per Mgrm. Ambro-

i) Sub nomine Cleonidis, (cui in quibusdam codd. adicribitur,) vertit Vella Euclidis introductionem harmonicam.

Lib. III. c. XIX. 57

Ambrofium Iocher de Merspurg — *) castigati propriisque impensis elaborati funt atque impresti etc. 1506. 4. vid. Scheibel. I. pag. 7.

Textus de Sphera Io. de Sacrobosto — et Geometria Euclidis Megarens. in calce. "Impressim Parisii in officina Henr. Stephani. Anno — 1507. min. fol. — iterum Paris. typis Sim. Colinaei 1531. — (de editt. perantiquis libri de Sacrobusco de Sphaera, f. l. et a. probabiliter Romae circa a. 1472. et Veneta 1478. 4. ac Veneta per Erhard. Ratdolt. 1485. 4. vid. Pinelsi catal. I. pag. 341 sq. ibique notam cl. Morelli.) conf. Scheibel. I. pag. 8. et 11. Clement pag. 148. in nota.

Euclidis — opera a Campano interprete fidifime tralata. Quecum antea librariorum deteflanda culpa mendis fedifimis adeo deformia essent — Lucas Paciolus — — detersit, emendauit — — — commentariolis sane huculentis — aperuit, enarrauit, illustrauit. — A Paganius Paganinus tharacteribus elegantissimis accuratissime exprimebat. Venet. 1509. fol. Continet tantum elementa Euclidis.

Kaeftner 1. c. pag. 14 Iq. Bose 1. m. pag. 32. et ex illis Scheibel. pag. 8. atque Clement. pag. 149. not.

Elementale geometricum ex Euclidis geometria a Io. Vorgelin, Hailpronnenfi — decerptum. Vindobonae, in aedibus Io. Singrenii. 1528. 4. — recul. Argentorati 1529. 8. — Parif. ap. Wechel. 1534. et 1550. 8. — cum praefat. Melanthonis, Wittebergae 1536. 8. et Francofurti 1548. 8.

Vid. Denis Wiens Buchdruckergeschichte pag. 268 fq.

Euclidis Megar. geometricorum elementorum libri XV: lat. Campani Galli — in eosdem commentariorum libri XV. Theonis Alexandrini Bartholomaeo Zamberto Voneto interprete, in tredecim priores commentariorum libri XIII. Hypfielis Alexandrini in duos posteriores. eodem Barth. Zamberto interprete, commentariorum libri II. in offic. H. Stephani. Paris. 1516. fol. vid. Maittaire A. T. II. pag. 285. Freytag. anal. litter. pag. 316 fq. Clement. pag. 148 fq. — edit. 2. 1576. dubia viderur. ann. 1546. inmuitur.

Orontii Finati comment. in sex elementa etc. 1530. nili a. 1535. nota potius sit ponenda. Nam prodierunt illo anno:

Orontii Findei in VI. priores libr. geometricor. Euclidis demonstrationes, recens auffae et emendatae; una cum ipsius Euclidis textu graeco, et interpret. lat. Barth. Zamberti, Veneti. Omnia ad fidem geometricam per eumdem Orontium recognita. Ex offic. Sim. Colinaei. Paris. 1536. fol. — repet. Paris. 1544. — et (in bibl. Hulfiana II. p. 361.) ibid. 1551. 4. atque sub illius anni nota Fabricius laudarat Euclid. fibr. VI. priores cum demonstratt. Orontii Finaei. — Argentorati 1558. 4.

Vid. Goetzii Memorab. bibl. Dresd. tom. II. pag. 212 Iq.

Euxheide 505Xeiwy — Euclidis elementorum libri XV. ex Theonis colloquiis Procli libri IIII. graece. Bafileae apud Io. Heruagium 1533. fol.

Fabricius

k) In catal, Bunau. tom. 1. vol. III. dicitor Ambrof. LACHER de Mersburg. Vol. 1V. H

58

Fabricius ipse, ve paullo post videbimus, hanc editionem descripsit. adde Goetz 1. m. pag. 211 fq. In bibl. Leidensi est exemplar, in quo Procli commentario V. D. aliqua adscripsit. vid. Catal. illius bibl. pag. 197. vbi plura Euclidea enumerantur.

Euclidis — elementorum libr. XV. cum expositione Theonis in priores XIII, a Barthol. Zamberto Veneto latinitate donata, Campani in omnes, et Hipfielis, Alexandrini in duos postremos. His adiesta funt phaenomena, catoptrica, et data. Postremum vero opusculum de leui et ponderoso, hastinus non visum, eiusdem austoris. Basil. ap. Io. Heruagium. 1537. fol. — rec. at typis elegantioribus. ibid. 1546. et 1558. fol.

Omnia latine edita: Marini quoque adiecta est protheoria. Est quidem repetitio editionis Venetae a. 1505: supra recensitae Christianus tamen Herlinus, Prof. Argentoratensis, contulit graecum exemplar, ex eoque versionem emendauit latinam: praesatus est Phil. Melanthon. vid Goetz. Mem. l. c. pag. 213 sq. 'Clement. l. c. pag. 149 sq. not. — Herlini et Dasypodis Euclideae demonstrationes in syllogismos resolutae, prodierunt, teste Heilbronner. Argentor. 1564. fol.

Io. Regiomontani introdubtio in elementa Euclidis. — Haec pars est voluminis, sic inferipți: Continentur in hoc libro: Rudimenta astronomica Alfragani — cum additionibus Io. de Regiomonte. Item oratio introductoria in omnes scientias mathem. Io. de Regiomonte. — Eiusdem utilissima introductio in elem. Eucl. Et epist. Phil. Mel. nuncupatoria ad fenatum Norib. omnia iam recens prelis publicata. Noriberg. ap. 10. Petreium. 1537. 4.

Eunde Soixeiw BiBlia il. Euclidis elementorum libri XV. Romae 1545. 8. graece. in calce: Romae apud Antonium Bladum Afulanum et Romae 1555. 8. in Pinelli catal. III. pag. 7. A.r. 5677.

Curauit hanc edit. Angelus Caianus et dedicauit Antonio Altouito. Continet illa tantum propositiones Euclidis fine demonstrationibus et figuris. vid. Clement. pag. 142 fq. Thott. bibl. IV. pag. 272. vbi fuit exemplar cum not. msstis. Catal. bibl. Rossi pag. 140. Editio Florentina apud Fabricium, ex Gesnero, forsan, suspecta est, aut cum hac Romana confusa.

Liber primus arithmeticae Euclideae, qui est septimus elementorum. Witteberg. 1546. vid. §. X.

Eucl. elementorum libri V.I. gr. et lat. interprete Ioach. Camerario ex edit. Ioach. Rhetici. Lipfiae 1549. 8. Thott. bibl. IV. pag. 272. Fabr. B. Gr. XIII. pag. 516. Maittaire A. T. Ind. Pag. 383.

Eucl. arithmetica per I. Sthen. Luneburg. Marpurg. 1549. 8.

Eaclides. Parif. Richard. 1549. 8. fic citatur in Catal. librorum in bibl. vniuerf. Viennenfis ann. 1787. in publ. auctione vendendorum pag. 194. alia *Rishardi* edit. vid. infra ad ann. 1645.

Euclidis — fex libri priores, de geometricis principiis, graece et lat. vna cum demonfirationibus propositionum absque litterarum notis. — Algebrae porro regulae — his libris praemissae sunt —. Authore Io. Scheubelio, in inclyta acad. Tubing. Euclidis P. O. — Basileae,

Bafileae, per Ioan. Hernagium: — in fine Bafileae per Io. Hernag. M. D. L, (1550.) fol. — ibid. 1590. fol.

Vid. Clement. pag. 151. not.

Petri Montaurei commentar. in I. Euclidis. Parif. Vascolan. 1551. 4. (in catal. bibl. Leid. pag. 172. nr. 48. sed nota anni 1552. ap. Maittair. A. T. III. pag. 611.)

Io. Bapt. de Benedictis resolutio omnium Euclidis problematum. Venetiis 1553. 4. Thott. b.bl, IV. 93.

Elementa Eucl. arithmetica, gr. et lat. Parif. 1554. 4. vid. infra §. X.

Iac. Peletarii Cenomani in Euclidis elementa geometrica demonstrationum libri VI. Lugduni apud Tornaefium et Guil. Gazeium. 1557. fol. — ibid. 1610. 4. cum textu graeco Euclidis. vid. Pinelli Catal. I. pag. 340. nr. 2044.

Adde Hansch. S. 31. apud Scheibel. V. pag. 526. et Scheibel. V. pag. 477.

Euclidis libri XV. etc. cum praef. Stephani Gracilis. gr. et lat. Paril. 1557. 8. (Maittaire A. T. indic. pag. 383.) 1573. 1598. 8. — Coloniae 1612. 8. apud Gosvin. Cholin.

Ευκλάδε των πέντε και δέκα 501χάων έκ των τε Θέωνος συνεσάων το πρωτον. Argentor. 1559. 8.

Iac. Peletarii in Christophor. Clauium. De contactu linearum apologia etc. Parif. 1559. 4. — Petri Rami scholae mathematicae. Francos. 1559. 4. et Basil. 1569. 4. — opera Lazari Schoneri, Francos. ad Moen. 1599. 4. — ibid. 1627. 4.

Procli Diadochi Lycii — in primum Euclidis elementorum librum commentariorum ad vniuerfam mathematicam difeiplinam principium eruditionis tradentium libri IIII. a Francisco Barocio, Patritio Veneto fumma opera — cunstis mendis expurgati: scholiis et siguris, quae in gracco codice omnes defiderabantur, austi: primum iam romanas linguas venustate donati, et nunc recens editi. — Patauii exc. Gratiosus Perchacinus. 1560. fol.

Barocius in epiflola nuncupatoria ad Dan. Barbarum ait, quatuor Procli Diadochi libros commentariorum in primum elem. Euclidis Balileae impresso adeo laceros et corruptos se inuenisse, vt nihil boni ex iis elicere potuerit: se autem in insula Creta vetussifimum quoddam eorundem Procli commentariorum exemplar, at multis in locis impersectum reperisse, ex eo tamen edit. Basil. emendasse: postea Bononiae duo mssta exempla, alterum in bibl. S. Saluatoris, alterum, idque bonum, in bibl. Fabritii Garzoni inuenisse; ex his omnibus exemplaribus se, quoad fieri potuit, vnum fecisse integrum, et e graeca lingua consertisse in latinam: quod dum sub praelo sudabat, se duo adhuc vidisse graeca exemplaria, vnum Venetiis in bibl. SS. Ioannis et Paulli, alterum Patauii in bibl. Io. Vincentii Pinelli Genuens, ex quibus sane omnibus hoc Procli Diadochi vtilissimum lucidissimumque volumen a propinquo iam interitu vindicatum, nunc primum renouatae Phoenicis inflar exoriri —. In praestatione praeterea scribit, se nihil addendum, neque diminuendum esse centuisse; sed vbique verba graeca verborumque fensa ac veritatem latine reddidisse et alia de sua opera iactitat. Operae autem pretium fecisse si contextum addidisse graecum. In bibl. Leidenssi est exemplar cum notis V. D. msstis.

H 2

Euclides

- 59

60 Lib. III. c. XIX. EVCLIDIS EDITIONES

Euclides elem, libri XV. grace. et lat. Colon. 1564. 8. in biblioth. Dubofiana, tom. III. pag. 627.

Euclidit — elementa geometrica librit XV. ad germanam geometrize intelligentiam e diuerfis laplibus temporis iniuria contractis restituta. — His accessit decimus sextus liber de solidorum regularium sibi inuicem inscriptorum collationibus, tum etiam coeptum opusculum de compositis regularibus solidis plane peragendum. Authore Francisco Elussate Candalla. Paris. apud Ioan. Rogerium typograph. regium. 1566. fol.

Altera editio auctior: Euclidis — — (vti in priore editione —) inscriptorum collationibus. Nouissime collati sunt decimus septimus et decimus oblauus, priori editione quodammodo polliciti de componendorum, inscribendorum, et conserendorum compositorum solidorum inuentis, ordine et numero absoluti. Authore D. Franc. Flussate Candalla: (b. e. François de Foix de Candale.) — Lutetiae apud lac. Du Puys M. D. LXXVIII. (1578.) in calce. Lugduni ex offic. Io.. Tornaessi, typographi regii 1578. fol.

G. I. Voffius de mathef. natura et constit. pag. 68. culpat hanc Franc. Foxii versionem nimis liberalem; contra Huetius de claris interpretibus, pag. 213. laudat illam. conf. Goetze. Mem. bibl. Dresd. l. l. pag. 214 fq. inprimis Clement. l. m. pag. 153 — 156. de perraris illis editionibus. adde ad a. 1626.

Arithmetices Euclideae lib. I. a Io. Stehnio in quaefliones redactus. Witteberg. 1565, 8. Eorlan repetitio est edit. Witteb. 1546. et Marpurg. 1549.

Arnoldi Lenfasi ilagoge in geometrica Euclidis. Antwerp. 1566. (1565.) 8.

Petri ! connis Manzon. Valentini, elementa arithmeticae ex Euclide decerpta: Valentiae apud Petrum de Nucte. 1569. 8. et 1559. 8. vid. Nic. Anton. biblioth. Hispan. tom. II. pag. 162.

Euclidis elementorum libri XV. vna cum scholüs antiquis. A Federico Commandino Vrbinate, nuper in latinum conversi, commentariisque in quibusdam illustrati. Pisauri. 1572: fol. in calce. Pisturi — apud Camillum Francischinum. 1572. — rec. sub titulo Euclidis conversi. Ac nuper a multis mendis quibus antea scatebat, vendicati. — Pisauri, typis Elaminii Concordiae. M. DCXIX. (1619.) — Expensis Guil. Ingenieri, Eorosempronientis. — In calce: apud Flam. Concordiam. 1619, fol.

Commandini versio, quam emendauit et recepit Gregorius in sua Euclidis cditione, mirifice laudatur ab Huetio et Vossio locis laudatis. Plura disputarunt de editione illa perrara Freytag. in Analectis litterar. pag. 317 sq. Clement. pag. 152 — 154. et Goetz. in memor. bibl. Dresd. II. pag. 214. vid. ad a. 1620. et infra §. IV.

Euclidis elementa gr. et lat. interpr. Cunr. Dafypodio, cum scholis. Argentor. 1573. 8.

Euclidis elementorum libri XV. Acceffit XVI. de folidorum regularium cuiuslibet intra quodlibet comparatione. Omnes perfpicuis demonstrationibus accuratisque scholiis illustratiauctore Christoph. Cauio, Bambergensi, e soc. Iesu. Romae 1574. 8. II. voll. — iterum editi ac multarum sérum accessione locupletati. ibid. 2pud: Barthol. Grassum 1589. 8. II. voll. — ibid. 1603. 8. II. voll. — Colon. 2p. 10. Bapt: Ciottum. 1591. fol. (vid. Thottianae bibl. Catalog. tom. IV. pag. 25. nr. 379. in primis Gostzii Mem. bibl. Dresd. II. p. 215.) — Fran-

cof.

EVCLIDIS EDITIONES Lib. III, t. XIX. 61

cof. fumtibus Ionae Rhodii, 1607. IP. voll. 8. — ibid: fumt. heredum Ionae Rolae, 1654. 8. IL voll. et in opp. mathemat. Christ. Clauii, Moguntiae, 1612. vol. I.

Vid. Clement. pag. 155 fq.

Propositiones libri XIII. elementorum Euclidis, solidorum tertii, regularium primi. Inter Franc. Maurolyci, Abbatis Messannis, opusc. mathem. nr. V. Venet. 1575. 4.

Euns. 501 xéw BiBlus &. Euclidis elementorum geometricor. libri VI. conversi in latinum sermonem a Ioach. Camerario. Quibus adiectae trium priorum librorum demonstrationes atque editae — a Mauritio Steinmetz. gr. et lat. Lips. 1577. 8. — vid. Goetz. tom. II. pag. 248.

Versio est repetitio editionis 1549. quod ipse typographus prositetur, et addit, se procemium quoque de dignitate ac praestantia artis geometricae ab illo (Camerario) alterius nomine perscriptum, hoc loco subiecisse.

Isaaci Monachi scholia in Euclidis elem. VL prives libros latine per Dasypodium. Argentor. 1579. 8.

Io. Thom. Freigii quaessiones geometricae et sereometricae in Euclidis zorgeiwour. Balil, apud Henricum Petri. 1583. 8,

Eucl. elementorum lib: XV. Colon. 1580. 8. et in catal. Frobel. a. 1587.

Euclisis el mentorna libri tredecia. Ex traditione doctissi Nafiridini Tusini, nanc primum arabice impressi. Romae in typographia Medicea, (p. Ferdinandi de Medicis, patris purpurati,) 1594. fol.

Conf. Goetz, mem. bibl. Dresd. II. p. 216. inprimis Clement. p. 158. Lambre. comment. de bibl. Vindob. VII. pag. 391. not. 3.

Eucle olementorum libri XV. gr. et lat. Parif. 1598. 8. in catal. biblioth. Leid. psg. 179. Exemplo illi Franc. Iunius multa adicripiit.

I. Bapt. Benedicti fpeculationum liber, in quo continentur theoremata arithmetica — — in quintum Euclidis librum, phylica et mathematica responsa per epistolas. Venet. 1599. fol:

Euclidis elementorum libri XV. etc. Coloniae spud Gosuin. Cholinum. 1600. 8. An est eadem, quae ad annum 1557. fignata est editio, aut repetita?

Petri Ryeff quaestiones in Euclidis clementa. Francos, 1600, 4. vid. ad ann. 1621. — Oxon. 1665. 8.

C. Dibundii in geometriam Euclidis prioribus fex elementorum libris comprehensam demonstratio numeralis. Arnhemii Geldriae 9 1603. 4. — Arnhemii 1605. 4. — Eius dem demonstratio arithmeticae rationalium in VII. VIII, et IX. Euclidis comprehensae. ibid. 1605. conf. hibl. Hulfian. II. pag. 363.

· Iac.

Digitized by

i) Al. Lugd. Bat. vid. Chrifiii Catal. part. I. ftratto linealis, item bibl. Hullianam, tom. II. pag, 370. vbi quoque alter lib. citatur demonstra- part. I. pag. 361.

62 Lib. 111. c. XIX. EVCLIDIS EDITIONES

Iac. Peletarii in Euclidis elementa geometrica demonstrationum libri sex, 1610. 4. bibl. Dubosian: II. pag. 378.

Eucl. elementorum libri XIII. fuccinctis et perfpicuis demonstrationibus comprehensi a M. Ambrosio Rhodio, Kembergensi, mathem. P. E. O. in acad. Leucorea. Witteberg. typis Gormanianis, impensis Paulli Helwigii 1609. 8. — ibid. 1623. 8. (catal. bibl. Leidens. pag. 179.) — ibid. 1634. 8. — ibid. 1661. 8.

Henr. Sauilii praelectiones XIII. in Eucl. elem. (1610. apud Heilbronner. pag. 160. fed legendum, habitae 1620. et editae) Oxon. 1621. 4. vid. Pinelli catal. I. pag. 342. et bibl. Hulfianam II. pag. 361.

Eucl. elementorum libri XV. etc. Colon. 2p. Gosuin. Cholinum 1612. 8. v. ad annum 1557.

Euclid. elementa cum comment. Florimundi Puteani Vatani Domini Paris. 1612. fol. (Thottian. bibl. Catal. IV. pag. 25. 2 Mongitore citatur elementorum liber decimus cum scholiis Florem. Puteani.) — libri II. priores, eum explicatione I. Paulli Reseni, editi a I. Christ. Knopf: Witteb. 1612. 8. vid. Bosium pag. 22.

Eucl, elem. libri XV. per D. Henrion et quintum et septimum possulatum e primo Euclidis demonstratiue et breuiter comprobatum a Petro Antonio Cattaldo. Paris. 1615. 8.

Eucl. elementorum geometricorum libri sex priores. Noua interpretatione — in lucem dati, a Io. Lanz, S. I. Ingolstadii 1617. 8.

Eucl. elementorum libri fex. Duaci. 1620. 12. Biblioth. Dubofiana tom. III. pag. 627.

Euclid. VI. priores libri secundum vetera exemplaria restituti, ex vers. lat. Feder. Commandini, aliquammultis in locis castigata. Londin. ab Henr. Briggio. 1620. fol. Scheibel. V. pag. 477. Pinelli catal. I. pag. 313. nr. 1944.

Elementa geometrica — ex variis authoribus collecta, per M. Eberhard. Welperum —. Argentor. 1620. 4. — — Quaestiones geometricae in Euclidis et P. Rami 501Xerwo1v collecta a Doct. Petro Ryff, Basil. mathem. Professore. — Francos. in offic. Wechel. 1621. 4. vid. ad ann. 1600. — rec. ib. sumt. 10. Press. 1649. 4.

Eucl. elementa cum demonstration. Car. Malapertii, Duaci 1625. 12. — 1633. 12. — Euclides Io. Coccapani, Florentini mathematici, circa ann. 1620. (Fabric. in nota marg.)

Euclidis libri XVI. elementor. libri XV. opticorum cum additionibus Maurolyci et Candallae. II. voll. 1626. 12. telle Heilbronnero.

Ouidii Montalbani, Bononiensi, speculum euclidianum totam Euclidis planimetriam vnico in schemate linealiter repraesentans et demonstrans, Bononiae 1628. 4.

Clauis mathematica — per vsitatiores demonstrationes, quas ex Euclidis VI. prioribus elementorum libris selegit, — Andreas Arzet, I. S. Oeniponte 1634. 12.

Euclidis sex primi elementorum geometricorum libri cum parte vndecimi ex maioribus Clauii commentariis — contracti per Christph. Grienbergerum, S. I. — Graecii. 1636. 4.

Mart. Erici Gestrinii, mathem. Prof. Vplaliensis, (mortui 1642.) in geometriam Euclidis demonstrationum libri VI. in quibus geometria planorum traditur et breuibus notis perspicue explicatur. Vpfal. 1637. 4.

Eucl.

Digitized by

Eucl. elem. libri VI. priores demonstrati a Coetfio. Lugd. Bat. 1641. 8. 1691. 8. et Amfierd. 1705. '8. —, fex primi elementorum geometric.-libri per G. Fournier. Paril. 1643. 12. Londini: 1654. 12.

Cursus mathematicus etc. — Cours mathematique — . Par Pierre Herigone. Paril. 1643. 8.

Elementa sunt pag. 1 – 800. Data pag. 801 – 889.

Cursus mathematici tomus primus, continens Euclidis elementorum lib. XV. appendicem geometriae planorum. Data Euclidis Apollonii Pergei de loco resoluto. Lib. V. Doffrinam ungularium sectionum.

Tome premier du Cours mathematique etc. à Paris chez Simeon Piget. 1644.

Elementa sunt pag. 1-800. data pag. 801-889. in tomo V. sunt optica Euclidis aucha et nouis demonstrationibus illustrata, pag. 1-86. Catoptricae Euclidis propositiones pag. 89-125. Eucl. musica pag. 803-835. Eucl. sectio regulae harmonicae pag. 835-851. - Scheibel. I. pag. 35.

Vniuersae geometriae mixtaeque mathematicae synopsis, et bini refractionum demonstratarum tractatus. Studio et opera F. M. Mersenni M. Parisiis, apud Anton. Bertier. 1644. 4.

Propositiones et expositiones librorum XVIII. Euclidis sunt pag. 1-64. Phaenomena pag. 249 - 256. et Data pag. 373-381.

Marius Bettini, S. I. in opere: Apiaria vniuersae philosophiae, edidit Euclidem explicatum Bononiae -1642. 1645. fol. opus refertum variis inuentis in omni genere mathematic. (Sotwell. pag. 581.)

Euclidis elementorum geometricor. libros XIII. Ifidorum et Hypficlem — illustrauit et multis definitionibus — — locupletauit cum Procli proposition. geometr. Claudius Richardus e S. I. — Antwerp. ex offic. Hieronymi Verdustii. 1645. fol. cum XXIV. tabb. aen. vid. Scheibel. I. pag. 36 fq. Thott. biblioth. IV. pag. 25.

Elementorum geometric. libri VI. priores, nous interpretatione ex graeco fonte — in lucem dati a Io. Lanz, S. I. in Aerario (an apiar.?) philos. mathem. Marii Bettini, Bonon. S. I. Bononii 1648. 4. Scheibel. I. pag. 37.

Petri Montaurei Euclidis elementor. liber X. Lutetiae 1651. 4.

Franc. de Nonancourt Euclides logisticus, sine de ratione Euclidea. Louanii 1652. 12.

Apologia pro Aristotele et Euclide contra Petr. Ramum et alios. — authore Io. Brossio, Prof. et canonico Cracou. Dantisci. 1652. 4.

Euclidis elementa ac Fluffatis comm. Chrift. Clauii. II. tom. Francof, 1654. 8.

Andr. Tacqueti elementa geometriae Euclidea. Autwerp. 1654. — editio II. correctior ibid. apud Iac. Meurfium. 1665. 8. — Amstelod. 1701. 8. cum figg. — cum annotatt. Guil. Whistoni. Cantabrig. 1703. 8. de qua postrema editione vid. Acta erudit. ann. 1704. mense Febr. pag. 72 sq.

·Enclid.

64 Lib. III. t. XIX.

EVCLIDIS EDITIONES

Euchd. poster. libri IX. Francof. 1654. 8.

Georgii Hilarii sexti libri Euclidis propositiones selectae, ordinatae et demonstrationibus illustratae. Hafniae 1654. 12.

Idem Hilarius edidit in Progymnas. mathem. primi element. Euclidei apospasmation, gr. et lat. Hafniae 1656. 12. vid. Albert. Bartholin. de scriptis Danorum pag. 48.

Thom. Albu Euclides physicus et metaphysicus. 1658. apud Mongitor.

Euclid. VL primi libr. elem. Lond. 1654. 16.

Euclidis elementorum libri XV. breuiter demonstrati, opera Is. Barrow, Cantabrigicafis Coll. Trin. Soc. Cantabrigiae, ex cel. academiae typographeo. Impenfis Guil. Nealand, bibliopolae. — 1655. 8. — it. Londini. Exc. R. Daniel. impenfis Guil. Nealand, bibliopolae Cantabrig. 1659. 8. — Huic posteriori editioni accefferunt a pag. 353-399

Eucl. Data fuccincile demonstrata; una cum emendationibus quibusdam et additionibus ad elementa Euclidis nuper edita. Opera M. 1f. Barrow, Cantabrigiensis.

Vid. Scheibel. I. pag. 39 et 40. In catal. biblioth. Leidenfis.pag. 179. occurrunt Euclid. data a Barrow demonstrata, Cantabr. 1657.8.

Io. Alph. Boretli Euclides reftitutus, denuo limatus etc. Pisis 1658. 4. — Romae 1679. 4. (Fabr. in 12.)

Thomae Angli Euclides metaphyficus, siue de principiis sepientiae Euclidea methodo digestis. Londini 1658. 12.

Euclid. elementorum libri octo. ad faciliorem captum accommodati: auctore P. Claudio Franc. Milliet Dechales, S. I. Lugduni 1660. 12. — Lugd. 1679. 8. — adde ad a. 1674.

In P. Gasparis Schotti curfu mathematico, Herbipoli 1661. fol. exstat pag. 61-108. liber III. de geometria elementari, s. elementorum geometr. Euclidis sex libri primi. — rec. Francof. ad Moen. 1674. fol. — Bamberg. 1677. fol.

I. Christoph. Sturmii vniuersalia Euclidea. Hagae Comitum 1661. 8.

Euclidis elementa geometriae, nouo ordine ac methodo fere demonstrata. Londini 1667. (al. 1666.) 12. — et, cum Nic. Mercatoris in geometr. introduct. Londini 1678. 12.

P. Guarini Guarinii Euclides adauctus et methodicus etc. Augustae Turinor. 1671. fol.

Eucl. libri XV. ex recognitione Chr. Melderi. Lugd. Batan. 1673. 12.

In Claudii Franc. Milliet Dechales, S. I. cursu seu mundo mathematico etc. Lugduni ex offic. Anisloniana, 1674. fol. pag. 1–80. prostant Euclidis lib. 1–VI. XI. et XH. – in edit. II. Lugd. 1690. sunt pag. 109–260. Euclidis XIIII. libri.

Eucl. Data — et elementorum Eucl. libri XV. — opera et studio Barrow nunc vicis fim reuisi et a cunctis erroribus expurgati. Osnabrugi, apud Io. Georg. Schwänderum. 1676. 8. — Eucl. elem. Barrowii, Marpurg. 1675. 8. — Londin. 1678. 8. — melior editio Londini 1732. ex recensione Thomas Haseldeni, cum Euclidis Datis et Archimede de sphaera et cylindro. (notante Fabricio in margine.)

Euclidis

EVCLIDIS EDITIONES Lib. 111. c. XIX. 65

Eaclidir elementa — noua methodo et compendiarie demonstrata. Senis. 1690. atque Néapoli 1701. 8. ab Elia Altorino, Carmelita.

Euclid. elementor. libri XV. Auctore Clauio, Colon. 1691. fol.

Euclidis elementorum sex libri priores: magnam partem nouis demonstrationibus adornati opera et studio Henr. Coetsii. Lugduni Batau. 1691. 8. (conf. Acta erudit. ann. 1691. mense Iunio pag. 267 sq.) — Amilel. 1705. 8. Vid. ad ann. 1641.

Disceptatio geometrica de poslulato quinto et quinta definitione libr. VI. Exclidis. in vo. lumine II. Opp. mathematicor. I. Wallifi. Oxon. 1693. fol.

Angeli Marchetsi Euclides reformatus etc. Pistorii 1698. 4. add. ann. 1709.

Euclidis elementorum lib. VI et XI et XII. ex versione Commandini. Oxon. 1700. vid. Hist. of the Works. 1700. pag. 684.

Andr. Tacquet elementa geometriae et seletta ex Archimede Theoremata. Summa cura, emendata etc. a Guil. Whiston. Cantabrig. impensis C. Crownsield. 1703. 8. — Amstel. 1725. 8. vid. ad ann. 1654.

Petri Polymier Euclides alio ordine digestus et nouis demonstrationibus munitus. Paris. 1704. 12.

Andr. Tacquet — Arithmeticse theoria et praxis. Editio vltima — emendatior et figuris, annotatt. aliisque — adaucta. Amstelaed. 1704. 8. pag. 1—120. sunt Euclidis lib. VII — VIIII.

Angeli de Marchettis Euclides reformatus. Liburni 1709. 4. vid. Acta erudit. ann. 1710. pag. 308. et supra, ann. 1698.

Euclidis elementor. VI. priores libri cum notis Iac. Bernardi. Lugd. Batau. 1711. 12. in biblioth. Dubof. III. p2g. 627.

Euclidis elementorum libri priores VI. item XImus et XIImus ex versione lat. Frid. Commandini. — Oxon. 1715. 8. — edit. quinta auctior et emendatior. Oxon. 1747. mai. 8.

Editor Io. Keill, Prof. astronoiniae in acad. Oxoniensi Sauilianus in praesat. non solum defendit Euclidem, sed culpat etiam alios editores, praecipue Tacquetum et Claud. Franc. Milliet. Dechales, qui propositiones 27. 28. 29. libri sexti cum aliis nonnullis in elementis, iudice Keillia, optimo iure ponendas omisserunt: Barrouii elementa breuitate; Clauiana nithia abundantia peccare censet. cons. Acta erudit. Lips. mens. Febr. ann. 1716. pag. 57 sq.

Euclidis editio Keiliana traducta a Sam. Cunn. Londin. 1723. 8.

Euclid. elementor. geometr. libri VI. in latinam linguam translati a Ioach. Camerario, iterum editi a L. F. Weife. Helmstad. 1724. 4. — Elem. ex edit. Gu. Whiftoni. Amstel. 1725. 8. Thottian. biblioth. IV. pag. 273.

Hieron. Saccherii, S. I. Euclides ab omni naeuo vindicatus. Mediolani 1793. 4. – cf. noua acta erudit. Liplien f. men f. Iun. ann. 1736. pag. 277 – 281.

Angeli Mariae Quirini animaduersiones in propos. 21. lib. VIL elementorum Euclidis cum noua eiusdem propositionis demonstratione etc. Brixiae. 1738. mai. 8.

Vol. IV.

I

Ençlidis

Lib. HI. c. XIX. EVCLIDIS EDITIONES

66

Euclidis elementorum libri VI. priorum planorum, ac XI et XIII. folidorum, eum explanatione et demonstrationibus Christiph. Clauii — editi a 1. H. L. (von Lom) qui breuem narrationem historicam de vita ac elementis Euclidis addidit. cum tabb. aeneis. Amstel. 1738. 8.

Euclid. elem geometriae planae libr. VI. comprehensa, in vsum incipientium adornata. Hafniae 1740. 8.

Elementorum Euclidis libri XV. ad graeci contextus fidem recensiti et ad vsum tironum accommodati. Lipsiae 1743. 8. — rec. aut nouo tantum tituli folio instructi, Lipsiae 1749. 8.

Curante Georgio Frid., Baermann, cuius opera laudatur.

Io. lac. Hentschii introductio plana in philosophiam, complectens genuinas — leges, geometriae Euclideae ope erutas arque dilucidatas: conamen I. etc. Lipsiae 1748. 8. — conamen II. complectens logicam quantitarum ad elementum I et II. Euclidis accommodatam. ibid. 1748. 8. — Conamen III. philosophia prima, ex Euclide reflituta, complectens notiones communes, metaphysicas vulgo dictas, ex elemento III et IV. erutas atque dilucidatas. ibid. 1752. 8. — Conamen IV. ad element. V et VI. ibid. eodem anno. — Conam. III et IV. recusa ibid. 1757. 8.

Eucl. elementorum libri priores fex, item XI et XII. ex versione latina Freder. Commandini, sublatis iis, quibus olim libri hi a Theone, aliisque vitiati sunt, et quibus Euclidis demonstrationibus restitutis, a Rob. Simfon, M. D. et Prof. math. lat. et anglice. Glasgow. 1756. 4.

Exercitat. academica in elementa geometrice planae Euclidis — in collegio Neapolitano 1757. — inflituenda, adlidente F. loachimo Majo, Theol. baccalaureo, mathefeos, LL. orientalium, artisque oratoriae anteceffore. Neapoli 1757. 4.

Io. Landgård diff. praef. M. Car. Brismann, de emendationibus et observationibus ciren librum 1. elementorum Euclidis suecane redduorum. Grypswald. 1791.

Io. Guil. Christiani, Kiloniensi, comment. qua explicantur fundamenta calculi, quem ab infinito nominamus, et ostenditur, quomodo iis, quae tradiderunt *Euclides*, Archimedes, Apollonius Pergaeus, innitantur calculo infiniti. — Gottingae 1792. 4. cum II. tabb. zeneis.

2) Editiones Datorum.

Dafypodii edit. Datorum cum aliis, Argentor. 1570. et Zamberti version. latinam, item Cursum mathem. in quo etiam Data sunt, (ann. 1643 et 1644.) edit. Barrow (ann. 1659.) rec. Osnabr. (ann. 1676. cum elementis,) et Barrow. editt. ad elem. editt. ann. 1655. supra memoraui. adde infra, §. XI.

Eurotes de doueve — . Eurlidis Data — — Claudius Hardy — in fuprema Parifiensi curia aduocatus, e regis christianissimi bibliotheca graece nunc primum edidit, latine vertit scholiisque illustrauit. Adiectus est ex eadem biblioth. Marini philosophi commentarius graece et lat. quo Dati natura Datorumque Euclideorum vilitates explicantur. Lutetiae Parisiorum, impensis Melchioris Mondiere. 1625. 4. — rec. ibid. 1695. 4.

3) Edi.

LXIX. Lib. 111. EVCLIDIS EDITIONES

Editiones Isagoges harmonicae. 3)

Dasypodii edit. et cursum Herigoni mathem. supra inter editt. Opp. et elementorum indicani.

Euxheide eizaywyn aeuorinn - Euclidis rudimenta mufices. Eiusdem felsio regulae harmonisae: e regia bibliotheca defumta, ac nune primum.") graces et lat. excuía, Io. Pena regio mathematico interprete. Paril. 1557. 4.

Euclidis introductio harmonica, latine, ex verfione Io. Penae, refituta ab Antow. Poffevino, ex codd. MSS. biblioth. Vaticanze et Fuluii Vrlini, cum notis marginalibus. In Antonii Poffsuini biblioth. felecta, Coloniae, 1607. fol. lib. XV. pag. 224 fuq.

Euclidis sedio-canonis mufici, latine, Io. Pena interprete, apud Posseuinum.

Eucl. introductio et festio canonis musici, gr. et lat. interprete Meibomio, in huius ag-Aoribus antiquae musicae. vid. paullo post, §. XII.

A) Editiones phaenomenorum.

De Dafypodii aliorumque editt. aut versionibus partim supra egimus, partim postea §. XIIL quaedam notantur.

Euclidis phaenomena post Zamberti et Maurolyci editionem, nunc tandem de Vaticana bibliotheca depromta, graeco latina, scholiis antiquis et figg. optimis illustrata. Romae. 1591. 4.

Ita citatur haec edit. a Cleffio Elench. part. I. pag. 438. Contra in biblioth. Leid. pag. 179. Eucl. Phaen.m. cum scholiis antiquis, figuris illustrata et de gr. lingua in latinam conuer. fa per Iof. Auriam. Romae 1591. 4. - Eadem phasen. cum iisdem scholiis et figg. lat. per Iof. Auriam. Romae 1609. 4. at a Fabric. Hambergero (tom. I. pag. 522.) aliisque citatur: En. slidis phaenomena latine ver a a losepho Auria, Neapolitano, cum observatt. Francisci Maurolyci, vid. Scheibel Einleitung etc. part. XVII. pag. 197 fq. plura vero vide in Addizioni copiofe di Lionardo Nicodemo alla Bibl. Napoletana del Dottor Niccolo Toppi, in Napoli 1680. fol. pag 145. vbi plenior, et, vti reor, verior est inscriptio: Euclidis Phaenomena paf Zamberti et Maurol. edit. nunc tandem de Vaticana bibl. deprompta. Scholiis antiq. et figg. opt. illustrata, et de graeca lingua in latinam conuersa a losepho Auria, Neapolitano. His additae funt Mauroly: i brenes aliquot annotationes. — Romae apud Io. Martinellum. 1591. 4. — Maurolyci adnotatt. primum prodierunt Meffanae 1558. fol.

Euclidis phaenomena in Merfenni fynopfi tractatus de sphaera mobili. Editore Io. Hunt. Oxon. 1707. 8.

> Editt. Opticorum et Catoptricorum elementorum. 5)

Latinam Barthol. Zamberti versionem, huiusque editt. Venetam et Basileensem iam supra inter editt. elementorum geometric. adtuli.

latine versum, ediderst. vid. ad initium edd. Eucl. m) Sed Georg. Valla sub alio nomine Cleonidae karmonicum introductorium, iam din antea elementorum.

EURAMON

68 Lib. 171. c. XIX. EVCLIDIS VERSIONES

Eunsteiss on rince neg un non regine. Euclidis Optica et Catoptrica, nunquam ante hae graece edita. Eadem latime reddita per Ioannem Penam, regium mathematicum. His praeposita est eiusdem Io. Penae de vsu optices praesatio. Paris. apud Andr. Wechelum, sub Pegaso. 1557. 4. — In cutalog. biblioth. Leid. pag. 179. nr. 74. ita citatur illa editio: Eucl. optica, eatoptrica, isagoge harmonica, vel rudimenta musicae et Theodossi Tripolitae Sphaerica. Omnia gr. et lat. per Io. Penam. Paris. 1557. et 1558. 4. Sunt vero tres peculiares libri. vid. Goetz. memor. biblioth. Dresd. II. pag. 221 sq.

Pena acceperat codd. a Petro Ramo. Textus graecus seiunctus a versione latina est excusus. vid. Scheibel Einleitung etc. part. IX. pag. 265. penes quem est exemplum, cuius orae multae variae lectiones adicriptae sunt. — rep. Paris. 1604. 4. teste Fabricio nostro.

Eundeide natorreine Euclidis Catoptrica, i. e. elementa eius scientiae, qua vniuersa speculorum vis atque natura explicatur: primum gracce, antehac nunquam in lucem edita: et sunc noua translatione per Conradum Dasypodium in latinam linguam translata. Argentorati, 1557. 4.

Eodem igitur tempore Pena et Dafypodius in edendo illo Euclidis opusculo versati sunt. Codex tamen, quo vsus est Dasypodius, diuersus fuit ab eo, quem Pena sequutus est vtriusque etiam versio differt.

Euclid. Optica et Catoptr. e graeco versa per lo. Penam. Lugd. Batau. 1599. 4. vid. catalog. biblioth. Leidensis pag. 171. nr. 156. et pag. 179. — Paris. 1604. 4. tesse Fabricio.

Optica et Catoptr. sunt quoque in Dafypodii editione Euclid. propositionum, ad ann. 1571. 8. inter edd. operum Euclid. memorata, graece fol. 51 — 62. latine fol. 63 — 65. tum in Gregorii edit. pag. 599 — 642. et lat. in V. tomo cursus mathemat. Petri Perigonii, Paris. 1644. mai. 8.

Exclidis Optica et Catoptrica. Lipliae 1607. 8. Scheibel. IX. pag. 266. ex catal. biblioth. Frobes. vol. II. pag. 234.

6) De editionibus libri de diuisionibus vid. §. XV.

Verfiones.

Latinis, quae iam commemoratae sunt, praetermiss, ad reliquas progrediar. In plures autem linguas Euclidis libri, praecipue elementa geometrica, translasi sunt. Mihi autem et clar. Scheibelio, ad quem prouocare licet, innotuerunt:

1) Germanicae: per M. Io. Scheybl, (qui fe in titulo vocat. der löhlichen Universität zu Tubingen des Euclidis und Arithmetic Ordinarien.) libri VII. VIII. et IX. elementorum e latino, cum exemplis. Augustae Vindel. 1555. 4. (est ad manus exemplar: vid. quoque der deutschen Gesellschaft in Leipzig Beitraege zur critischen Histor. der deutschen Sprache', vol. III. p. 213.) — sex libri priores geometr. e lingua graeca cum notis, per Wilhelm Holtzmann, s. Xylander. Basil. 1562 fol. (vid. Clement. pag. 157 sq.) — Die ersten sechn sechn Schucher elementorum Euclidis — aus Griech. in unsere hohe deutsche Sprach weberstetzet mit — Exemplen, Linien etc. — durch Simonem Marium, Guntzenhusanum Francum, Rath, bestalten Mathematicum

EVCLIDIS VERSIONES

Lib. 111. 't. XIX.

69

maticum und Medicinae vtriusque studiosum. Onoldi 1610. fol. — iidem per Sebist. Curtium cum animadu. I. Peterson Dou, Amsterd. 1615. 4. (v. der deutschen Gesellschaft – Beiträge etc. vol. VIII. pag. 213. ap. Bofium edit. citatur ann. 1618.) — item 1634. 8. (vid. Bofii schediasmar pag. 15 et 16.) — — Luc. Brunns — Euclidis elementa practica, oder Auszug aller Problematum aus den XV. Büch. Euclidis. Noribergae 1625. 4. (vid. Willii Nürnberg. Gelehrten-Lexic. vol. I. pag. 142 fg.) - Henr. Hofmanni teutscher Euclides. Erfurt. 1651. (al. 1653.) 4. - Teutsch redender Euclides, oder acht Bücher von denen Aufängen der Mels-Kunst — in teutscher Sprach eingerichtet und bewiesen durch A. E. B. V. P. (h. e. Ant. Ern. Burcard. von Pirkenstein.) Wien. 1694. 4. - 1699. 4. - 1744. 4. (vid. Einige Schriften der Altdorf. deutschen Geschlichaft, Altd. u. Nürnberg. 1760. 8. pag. 130.) - Euelides teutsch mit deutlichen Demonstrationen durch Sam. Reyher. Kilon, 1697. 4. Hoc anno editum est specimen: post ea, ann. 1699. 4. libri fex priores prodierunt. — Euclidis - durch Heior. Mei/ner, grace. et german. cum adnotatt. vberrimis. Hamburg. 1699. fol. (conf. Scheibel. I. pag. 49. nam quot libri a Meissero versi et expliciti fuerint, diuersae sunt narrationes.) - Euclidis XV. Bücher deutsch. - per Christian Schefsler com obil. et figg. Dresdae 1723 8. — edit. II. ibid. 1729. 8. (vid. Beytr. der deutsch. Gesellschaft zu Leipzig. vol. VII. pag. 391. Schriften der Altdorf, deutschen Gesellschaft, pag. 129 fg.) - Die VI. ersten Bücher der geometrisch. Anfangsgründe des Euklides — aus dem griechischen übersetzt durch L. (h. per Laurentium, Lorenz, Rectorem fcholae Burgenfium,) nebst einer Vorrede von I. A. von Segnèr, Halae Sax. 1773. mai. 8. — Idem Lorenz vertit et edidit, Euklids Elemente XV. Bücher. Halae 1781. 8. in prolegom. agitur de vita et elementis Euclidis. Idem eodem anno edidit libros XI et XII. inflar supplementi librorum VI. ann. 1773. editorum. — Eaklids Data verbeflert und vermehrt von Robert Sinfon, aus dem Englifchen, und mit einer Sammlung geometrischer, und nach der analytischen Mode der alten aufgelöster Probleme begleitet von 1. Chriftph. Schwabe. Stuttgard, 1780. 8. cum XII. tabulis aeneis. conf. Volftändige Sammlung aller Uebersezungen der Griechen und Römer vom XVI. Iahrhundert. pag. 136-138.

2) Belgicae, Eucl. Danieur door Mohr, t'Amsterd. 1672, 4. — Eucl. VI. priorum verfionem Xylandri 10h. Pieterszoon Dou Lugd. Bat. in Batauorum translulit linguam. 1606. (vid. Bosii schediasma pag. 13. et Chinent pag. 157 fg. not.) - Amsterd. 1626. 8. (vid. Scheibel I. pag. 32 Iq.) - per lat. Willem/z Verrooten, van Haerlem. Amstel. 1660. 4. 1663. 4. - libr. XV. e latino per Fr. van Schoten. Amslel. 1663. 12. - Amslel. 1717. 8.

3) Gallicae. per Errard IX. libr. cum notis, Parif. 1598. 8. - per Petr. Forcadel, cum adnotation. Paris. 1565. (nora Fabric. mata.) - per Dounot de Bor - le Duc. Paris. 1613. 4. XV. libri per Henrion. Parif. 1615. 1621. 1631. 8. - Rhotomagi, edit. V. 1649. 8. (catal. Bunau. I. p. 130.) - Les VII. VIII. IX. livres des Elem d'Eucl. Parif. 1565. 4. - XV. Libri elem. per Potr. Mardeli, gallice Parif. 1632 8. — Explicatio libri X. in: Les Ocuvres mathematiques de Simon Stevin, augmentées par Albert Girard. Leidae, 1634. fol. - Opp. Eucl. in Herigonii Cours mathematique etc. Parif. 1643. 1644. 8. - VI. prior. libr. cum notis: per Petr. Herigon. Parif. 1644. 8. (Supra ad hunc ann. inter editiones. Schubel. I. p. 35 fg.) - Libror. XV. Elem. per G. Fournier, Lugduni 1654. 12. - Claude François Milliet de Chales les Elemens d'Euclide expliques etc. (vid. supra ad ann. 1674. inter editt.) Paris. 1672. 12. — 1677. 12. Paris. 1683.

13

70

Lib. III. c. XIX.

EVCLIDIS VERSIONES

1683. mai. 12. Laufan. 1683. 12. Parif. 1690. 12. 1720. 8. Amftel. 1700. 8. 1738. - La Perspe-Eliue d'Euclide, traduite par Rol. Freart. de Chamielou, Sieur de Chan.bray au Mans. 1663. 4. - Theodorici Luders Traité mathematique. Paris. 1680. VI. priores libr. in Iac. Rohault Oeuvres posthumes. Hagae Com. tom. I. 1690. 8. p. 1 sq. - La 47. Proposition du I. Livre des Elemens d'Euclide, demontrée par les seuls premiers principes et lans le secours d'aucun autre theoreme par Mr. La Montre, avec des Remarques de G. G. Leibnitz sur cette demoustration. In Journal des Scavans a. 1691. d. 2 et 23. Jul. (catal. Bunau. I. p. 131.) - Elementa Euclidis. V. P. Hofti Recueil des Traités de Mathematique etc. Paris. III. tom. 1692. 12. - Cours de Mathematique -- tome I. qui contient l'Introduction aux Mathematiques et les Elemens d' Euclide (libr. 1-VI. XI et XII.) Par Mr. Ozanam, Professeur des Mathematiques. Nonvelle edit. revuée et corrigée. Paril 1697. 8. - Les Elsinens d'Euclide, expliqués par le P. Dechales et Ozanam. Parif. 1709. 12. (Act. erudit. tom. IV. supplem. pag. 280) - 1720. 12. vid. Mem. de Trev. 1710. pag. 1341. -- Demonstration universelle des conuerses d'Euclide par Mr. Sellier. in Mem. de Trevoux. Sept. 1723. - Les Elémens d'Euclide du P. Deschalles - par M. Audieme. 1753. 19. - Geometrie clémentaire d'Euclide par M. Gallimard. Parif. 1749. mai. 12. - Elemens de Geometrie, contenant les VI. premiers livres d' Euclide mis dans un nouvel ordre etc. sous les Directions de M. le Prof. Kossig et revus par M. A. Kuypers. Hagae 1758. 4. - auch libris XI et XII. per I. I. Bloffiere, Hagae Com. 1/62. mai. 4. - Elemens de Géometrie; ou les six premiers Livres d' Euclide, avec le onzieme et douzieme, Traduct. nouvelle par Frederic de Castillon. Berolini 1767 et 1777. 8. secundum editionem Rob. Simfonis. - De Caffillon, pater, scripsit super Euclidis parallelis, de Euclide aliisque gr. geometris etc. in Mem. de l'Acad. R. de sciences etc. Berol. 1702. 4.

4) Anglicae. Preface Mathematical to the English Euclide, published by Sir Henry Billing/leg etc. - Divers and many Annotations and Inventions, difperfed and added after the tenth book of English Euclide. 1570. fol. (Scheibel. I. pag. 21.) - Enclid's Elements the whole fifteen Books compendiously demonstrated by Barrow. Londin. 1660. 8. - In tomo I. operis: Ionae Moore a new Systeme of the Mathematiks, London. II. tom. 1681. 4. funt libri fex priores cum XI et XII. elementorum. - Edmund Scarburgk. vid. works of the learnd. 1704. pag. 122. (nota Fabricii in marg.) - The Elements of Euclid with select Theorems out of Archimedes by Andr. Tacquet, publil'd in english by William Whi. Ron. Londini 1714. 8. 1719. 8. - I. Hodgfon in fystemate mathef. anglice, Londini 1723. 4. II. voll. plurima ex Euclide haufisse dicitur. - Libri VI. priores cum XI et XII. demonsfirati anglice ab Henrico Stillio, Londin. 1726. 4. - Edmond Stone, ibid. 1732. II. voll. fol. - Euclid. element. vol. fecundum, libri XII - XV. anglice. cura Gregorii. 1731. - Euclid. elem. geom. - ex lat. versione Commandini per D. 1. Keill, anglice translata a Sam. Cunn reuifa et correcta per I. Hom. edit. tertia. Lond. 1733. - editio XII. by Sam. Cunn. Londini 1782. 8. - Euclid. Data reftored to their true and genuine order, agreable to Pappus Alexandrinus's account of them, in his preface to the 7th book of his mathematical collections, by Rich Iack teacher, of the Mathematiks. 1756. - An Appendix to Euclid's Elements by I. L. Courley. Londini 1759. 4. - The Elements of Euclid, with differtations - By James Williamfin, M. A. Lond. 1781. vol. I. 4. Nihil amplius, nec melius praestitisse, quam fecerunt Cunn, Barrow et Simson, dicitur in the monthly Review for Lanuary, 1787. ur. XI. - Euclidis fectio canonis et ilagoge harmonica

EVCLIDIS VERSIONES

monica liberaliter versae cum explicatione graecorum modorum toni secundum doctrinam Ptolemaei leguntur in Car. Davy Letters chiefly addressed to a young Gentleman upon subjects of Litterature etc. by St. Edmunds in vol. 11. 1787. 8.

5) Italicae. In Paitoni bibl. degli autori antichi gr. e latini volgarizzati tom. II. pag. 41 log. copiole recententur versiones italicae. Paucis igitur illarum faciam mentionem. Es. clide reassetatio et all'integrità ridotto e tradotto da Nicolo Tartalea, (qui obiit ann. 1560.) Venet. 1543. etc. fol. 1565. 4. 1569. 4. — Eucl. correct. ibid. 1585. 4. — XV. libri elementorum e graeco in linguam Tofcanam translati, Romae 1535. 8. — iidem graec. et italice per Angel. Caianum. Rom. 1545. 8. (vid. fupra ad editt. a. 1545.) — Libri XV. cum scholiis antiquis e verfione Frid. Commandini, italice facti. Vrbini 1575. fol. — repet. Pifauri 1619. fol. ") — Sex priores libri per Petr. Anton. Cataldum, Bononiae 1620. lib. VII. VIII. IX. ib. 1621. — et liber X. per eumdem, ibid. 1625. fol. — Quinto libro degli Elementi d'Euelide overo scienz. universale delle proporzioni spiegata colla dottrina del Galileo, per Vingentio Viuiani. Florent. 1674. 4. (hic annus notatur a Fabricio in nota marginali, et ab Mongitor. ac Fontani libr. della eloquenza italiana, Venet. 1737. 4. pag. 661.) al. 1675. 4. - Euclides restitutus — per Vitalem Inrd. da Bitonto. Romae 1680. fol. — Eucl. elementa — - Vtus liber elementorum etc. Florent. 1690. 12. et Florent. 1718. II. tom. 12. - Sex priores libri, translati a Potro Paullo Carauagio. Mediolani 1671. 12. - 1679. 8. - Iidem versi a Io. Rittio, Bonon. 1651. 1686. et f. a. 8. - Elem. plani et solidi - per Guidon. Grandi. Flor. 1731. 8. — 1740. 8. — Venet. 1742. 8. (Bünau. Catal. pag. 131.) — Elementi piani e folidi d'Euclide, (libr. VI. XI et XII.) Florent. 1734. mai. 12. - Compendio di varii effercitii di compasso, fondati su gli elementi di Euclide di Giov. Ant. Conti. Bologna 1703. 8. — Elem. ex edit. Dechales et Ozanae gallica italice facta. Bergam. 1749. 13. - Elem. italice versi et illustrati a Petro de Martino. Neapoli 1751. 8. - Elem. meliore ratione posita et nouis demonsfrationibus ditata a Iulio Acetta, Prof. Mathes, in Vniuerssitate Taurinensi, 1753, 8. - Euclidis optica, (Prospettiva di Euclide etc.) translata ab Egnatio Danti, cum adnotatt. et cum optica Heliodori, (infieme con la Prospettiva di Eliodoro Lariffeo cavata dalla Libreria Vaticana, e tradotta dal medefimo nuovamente data alla luce.) Florent. 1573. 4. Sed Ignatii Dantis expositio vt manca et paralogismis scatens, reprehenditur a Iosepho Blancano in chronologia mathematicorum pag. 202.

6) Hispanicae. Iof. Zaragozae Eucl. nono-antiquus singulari methodo illustratus. Hispanice. Valent. 1673. 4. — libri sex priores, cum XI et XII. cum aliquot theorematibus Archimedis, versi et explicati a Iac. Krefa, (S. I. qui in Bohemia Brünnae 1715. obiit,) Bruxell. 1680. 4. (Scheibel. I. pag. 46. Bibl. germanique tom. III. pag. 286.)

Nunc progrediendum est ad interiorem librorum Euclideorum notitiam, a Fabricio confectam. Harl.

ΣΤΟΙ·

n) De hae editione et de Commandino multus eft Clement I. pag. 159 fq. et ex libro; Offervaziozi letterarie che poffono-fervir di Continuazione al Giornal de' letterati d'Italia tom. II. Veronae 1738. 12. pag. 139. addit XV. libros Eucl. e grae-

co conversos esse in linguam ital. ab Angelo Caiano Romae 1545. 8. et Luc. Paciolum in epistola, edit. Euclidis ab ipso ann. 1509. factae praemissa, narrare, se iam transtulisse Euclid. in linguam italicam.

EVCLIDÍS ELEMENTA

Lib. III. c. XIX.

79

Vol. II. p. 369 P 370

 Σ T-OIXEI'ON Elementorum Mathefeos purae libri XV. I quae vulgata funt gracee hoc titulo: Euxheide 501X side BiBhid ie en tar SE SONOS durstion, Balil. 1533. fol. apud Ioh. Hervagium, edente Smone Grynaeo e duobus codicibus MSS. quorum alterum Venetiis Laz. Bayfius, alterum Parifiis Ioh. Ruellius tuppeditauerat. Additi etiam in ilia editione, (itidem gracee,) e codice Oxonienfi Ioh. Claymundi funt, fed admodum inemendate; commentariorum libri quatuor in primum Euclidis librum, auctore Proclo, philosopho, qui Euclidem perinde, vt Pappus, patilm laudat sub nomine $\Gamma empierges$ vel 501Xeeure, 1b. III. pag. 55. ait, se ex antiquioribus Euclidis commentatoribus (Gemino aliisque) ta NACQueatega collegiste, et antequeror illorum $\pi 0\lambda u\lambda 0\gamma lav$ in compendium miliste. Hos Piocli commentarios latine vertit ediditque, et scholiis ac figuris illustrauit Franciscus Baroccius, Patricius Venetus, Patauii 1560. fol. [vid. indic. editionum.]

III. Illa vero, quae vulgo vocantur Theonis, Alexandrini, qui fub Theodofio M. imp. floruit, in Euclidem commentaria sive demonstrationes, quibusdam viris doctis non videntur esse Theonis, sed Euclidis ipsius, a Theone duntaxat recensitae, quam in rem operae pretium est audire Henricum Sauilium, cuius eruditae ") praelectiones XIII. in principium elementorum lucem viderunt Oxoniae' 1621. 4. Ita vero ille, pag. 10 fq. Quidam propositiones elementorum tribuunt Euclidi, demonstrationes 9 Theoni, hominés stulti et perridiculi, huas vilus unquam artifex sus voluerit edi conclusiones, nullis adiestis probationibus. Hoc neque philosophorum quisquam, nec medicorum, nedum mathematicorum fecit unquam. Secunda eft epinio Petri Rami, qui tam propositiones quam demonstrationes Euclidi abiudicat, vniuersa Theoni attribuens, falle: eadem enim have, quas nunc habemus, eodem ordine, eisdem verbis, agnoscunt sub Euclidis nomine Proclus et Boethius, Theone posteriores, et anterior Theone Alexander Aphrodifeus, et omnis antiquitas. Tertia opinio eft Buteonis, qui omnia attribuit Euclidi, quae aut vera eft, aut veritati certe proxima. Quid ergo dicemus de vulgatis librir. qui έκ τῶν Θέωνος συνθσιῶν ex Theonis colloquiis sine congressions praese fe ferunt, cuius tamen tituli in neutro nostrorum codicum MSS. vllum reperi vestigium. Non diffiteor, in vno ad oram marginis adscripta effe ad decimum tertium librum haec verba: Eundeidns, [1] o ra zorgeise oura geoloas, ny êmi zeovois Arezardes TE Maxedovos. Ofwr de o ourazas auta emi Deodoois TE Baoiheus, ut collectionem elementorum Euclidi, ordinationem et dispositionem Theoni tribu ffe videatur. Magna certe Theonis laus, fi inordinata et incomposita in ordinem redegit. Sed ne huic incerto Scholiastae fidem adiungamus, obstat, vt dixi, Procli et`antiquorum omnium auctoritas, obstat mirabilis et concinna propositionum series, ex quibus vnam loco suo si eximas, tota corruat compages et strubiura necesse est. Quid igitur? nulloe sunt Theonis in hoc libro partes? Non me mouent superius dista; sed authoritatem ippius Theonis in

o) De horum elementorum perfectione vid. Mem. lit. de la Grande Bretagne tom. XV. p. 194 Iqq. Heumann. adde Bojii schediasma laudatum. Harl.

p) Perfiringuntur paullo acerbius a Malebranchio de inquir. veritate II. 7. pag. 134 fq.

q) Demonstrationes quoque Euclidis esse docet Galenus, Theone antiquior, X. 13. de vsu partium, vbi post adscriptum theorema secundum libri XI. addit: vir uir ir anstaas sage Evinkada uur-Sairar. — In methodo Euclidis nonnulla reprehendit auctor artis cogitandi part. IV. cap. 8. tamen facile posse ad ca, quae illi obiiciuntur, 'responderi, iudicium est mathematici acutissimi Iac. Bernhardi in Nouellis reipubl. litterariae 4. 1617. pag. 672.

Vol. II. p 370 P 371

EVCLIDIS ELEMENTA

Lib. III. c. XIX.

73

Digitized by GOOGLE

in commentariis in Almagestum pag. 50. perpendendam existimo, quae fortasse viam praeire possunt ad eruendam in hac quaestions veritatem. Quod vero fectores, inquit, in circulis acqualibus hut proportionales angulis, ad centrum constitutis, ostensum est a nobis in editione elementorum, exdores, ad finem fexti libri. Ex quibus verbis, et nouam elementorum editionem adurnaffe Theonem, conftat, et nonnulla ab ipfo adiesta. Et quidem in omnibus exemplaribus haer verba de sectore annecuntur vitimae propositioni libri sexti elementorum, quae et Theonis effe puto, ut etiam demonstrationen ad illa verba: heyo ors neg etc. usque ad finem. Nem Euclidis illa solennis claujula onee the bester, quae proxime praecedit, finis est, ut puto, Euclideae. Idem iudicium ferendum puto de multis in decimo libro lemmatiis et fortasse propositionibus nonnullis. Alexander certe al quot ante Theonem facculis in commentariis ad priora Aristotelis pag. 87. cam, quae quinta est, decimi in nostris libris, citat pro guarta, vt necesse sit aliquam ex praecedentibus, quartam uti reor, qua fiue magno incommodo sane carere potuissemus, suo tempore ab elementorum libro abfuisse, vel faltem cum tertia coaluisse. Et auidem vitimam decinii non dubito assuntum esse Theonis, vel potius antiquioris, (nam apud Alexandrum exstat iisdem prope verbis,) minus perspicaci ingenio, quippe alieno loco positam. (Forte et definitiones quaedam, Inquit Dau. Gregorius ad Euclidem, et axiomata, libro I. praeposita, Theonem vel alium praeter Euclidem agnoscunt auftorem, ex gr. axicma 11. nam licet Euclides hoc pronunciatum adhibeat in demonstranda prop. 29. element. I. illud tamen pro axiomate non habuit, sed pro conuersa proposit. 17. vipote quae ex illa manifeste consequatur. Fortasse et alterae demonstrationes, quae passim occurrunt, sunt etiam [P] Theonis. Nam quae in datorum libro reperiuntur Euclidis non effe, expresse afferit Pappus, licet cum illis elementorum facile comparandae. Sunt vero ex his quaedam, quae Theonem non fapiunt, fed a sciolis auibusdam conscriptae sunt. Sunt et lemmata et corollaria quaedam in Elementor. 10. quae ab ageometris subiuncia sunt: illa vbique nota perstrinximus.) Ex quibus omnibus concludit Savilius. Theonis fuiffe partes in Euclide, paucifimis quidem in locis, interpolando, explicando, augendo: vitra hoc nullas. Qui tamen labor non tanti fuit, vt Proclo, omnium ante fe Mathematicorum diligentisimo laudatori, commemoratione dignus videretur.

IV. Librí decem priores proprie elementa ευθυμετφικά et arithmetica continent. Liber X. agit de συμμετφία fiue de commenfurabilibus et incommenfurabilibus, rationalibus et irrationalibus: tres proximi XI. XII. XIII. inferibuntur σεφεῶν, et agunt de corporibus folidis quinque regularibus, (Pyramide, cubo fiue hexaedro, oclaedro, dodecaedro et icofaedro) corumque compositione et in sphaeram infertione. Ac Proclo quidem lib. II. in Euclid. pag. 20. observante, Euclides τη προαιφέσει μέν Πλατωνικός έσι και τη ΦιλοσοΦία ταύτη είκειος, δθεν δή και της συμπάσης σειχειώσεως τέλος προεσήσατο την τῶν καλθμένων Πλατωνικών σχημάτων) σύσασιν. Et aliquibus interiectis: Και προς μέν αυτά τα υποκείμενα βλέποντες λέγομεν ώς άφα πεφί τῶν κοσμικῶν σχημάτων ἕσιν ὁ σύμπας τῷ Γεωμέτεη λόγος. 'Agχόμενος μέν ἀπὸ τῶν ἀπλῶν, τελευτῶν δὲ εἰς ποικιλίαν τῆς τύτων συσάσεως, και χωφίς μέν

ĸ

r) Vetus Epigramma in Synopfi Geometrica Mich. P/clli:

Σχήματα πέντο Πλάτωνος, ό Πυθαγόρας ό σοφός εύρο, Πυθαγόρας σοφός εύρε, Πλάτων δ' αρίδηλ' ididages Εύκλάδης δ' έπό τοΐσο κλέος πορικαλλές έτουξες.

Vol. IV.

Vol. II. p. 371 7 372

μεν έκατα ύφιτας, όμε δε τας ας την σφάιραν αυτών εγγραφάς, και τες λόγες, ές έχα πεός άλληλα, παεαδιδές, διό και των καθ' έκατα βιβλίων τές σκοπές τινες έπι τον κόσμον αναφέρειν ήξίωσαν, και την χρείαν αυτών, ην παρέσχετο πρός την το παντός θεωρίαν 9 ανέγραψαν. Et pag. 21. το μέν γάς χρησιμον αυτής (50ιχοιωσεως Ευκλαίδε) ως την περί τών αεχικών σχημάτων συντελέ θεωείαν. Confer, quae idem Proclus lib. IV. pag. 110. Queinadmodum vero liber quintus in MS. Mazariniano praeter rem refertur ad Eudoxum, eth, Proclo quoque pag. 20. notante, Euclides in fuis elementis fuit πολλά μέν των Ευδόξε συντάξας, πολλά δε των Θεαιτήτε τελεωσάμενος ita liber XIV et XV. [] in quibus cadem corpora quinque conferuntur in fe, non videntur auctorem habere Euclidem : fane XIII. libros scryeiwy tantum agnoscit Marinus protheoria ad data, et in Arabica 9 versione Naliridini Tufini, Persae, quae luculentis typis arabicis lucem vidit Romae 1594. fol. ex typographia Medicea, tredecim tantum libros exflare video. Tum vltima propofitio libri XIII. veluti colophonem operi imponit. Denique libro XIV. praemittitur praefatio, Euclidi neutiquam congruens, at bene conveniens Hypfili, Alexandrino, in hanc fententiam: Bazides. όης ό Τύριος, 💩 Πρώταρχε, παραγενηθείς εἰς Αλεξάνδρειαν και συταθείς τῷ Πατρί ήμῶν (Hypfich feniori) δια την από τέ μαθήματος συγγένειαν, συνδιέτειψεν αυτώ τον πλάτον The Emilyulas xeovor. Kay port dieres to uno Amorrans, (Apollonium Pergaeum innuit, Euclide ") iuniorem,) yea Øev meet rns ouyneisews re dwdenaedes nai re encoaedes των είς την αύτην σφάιζαν έγγραφομένων, τίνα λόγον έχει ταυτα πρός άλληλα, έδοξαν ταυτα μή δεθώς γεγεαθέναι τον Απολλώνιον, αυτοί δε ταυτα διακαθάεαντες έγεαψαν, ώς ήν ακέειν το πατρός (Hypficlis fenioris,) εγώ δε υσερον περιέπεσον ετέρω βιβλίω υπο Απολλωνίε εκδεδομένω και πεςιέχοντι απόδειζιν ύγιῶς πεςὶ τῦ ὑποκοιμένε και μεγάλως έψυχαγωγήθην έπὶ τἕ πεοβλήματος ζητήσες. Τὸ μὲν ὑπὸ Απολλωνία ἐκδοθέν ἔοικε κοινή σκοπείν, και γαι περιφέρεται. Το δ' ύΦ' ήμων δοκθν ύσερον γεγραφέναι Φιλοπόνως όσα δοκείν ύπομνηματισάμενος έκεινα πεοσΦωνήσα σοι διά την έν άπασι μαθήμασι μάλισα δ έν γεωμετρία προκοπήν, έμπείρως κρίνοντι τα ξηθησόμενα, δια δε την πρός του πατέρα συνήθειαν και την πρός ήμας εύνοιαν εύμενως ακεομένω της πραγματείας. Ad libri XV. propolit. 5. meminit Hypficles magiltri fui Ifidori: n de eugeois as Isidagos o nuéreeos vonγήσατο μέγας διζάσκαλος, έχει τον τροπου τέτον. Et post rem illam expositam. έτο μεν &r, inquit, ο elequeivos ευκλεέσατος ανής τον περί των ειεημένων αποδέδωκε λόγον. ٨d

s) Confer Boethium II. Geometr. pag. 1542. et Ioh. Kepleri Opus praestantissimum de Harmonia Mundi, in quo doctrinam de quinque corporibus Flatonicis ad Orașiar vnimerii applicat.

t) Ioannis Dee, mathematici angli et Fred. Commandini fludio Pifauri 1570. editus eff libellus: Mahometi Bagdedini de faperficierum diuifionibus. In codice biblioth. Cottonianae notsuit Vsferius, auctorem wum Euclide in arabicam linguam conuerfo, quem postea Campanus latinum fecit. Auctor igitur propositionum videtur fuisse Euclides, demonstrationum, in quibus Euclides in arabico codice citatur, Mohometus Bagdedinus

fiue Babylonius. Hace Thom. Smithus in vita Io. Dec pag. 56. Fabric. De Nafir-Eddin. vid. Montucia 1. p. 374. 378 fqq. Herbelot. biblioth. orientale pag. 665. Harl,

u) Fallitur Abulpharajus, qui Euclidem multo iuniorem facit pag. 41. Ceterum Hypficlis inter praccipuos mathematicos meminit Theophyla-Hus in infitutione regia cap. 19. pag. 569. tom. 18. bibl. patrum. Sin teneri philosophia Princeps videbitur et mathematicis delettari, obsidebunt oslium aulae pleni Platonis homines, et ne ianitoribus quidem Archimedes, Euclides, Hypficles ignoti fuerint.

Vol. 11. p. 372 7 373 374 375 EDITIONES ET VERSIONES Lib. 111. c. XIX.

Ad libri XIV. propolit. 2. Τῦτο δὲ γράΦεται ὑπὸ μὲν ᾿Αριταίε ἐν τῷ ἐπιγραΦομένω πέντε σχημάτων σύγκρισις, ὑπὸ δὲ ᾿Απολλωνίε ἐν τῷ δευτέρα ἐκδίσσε τῆ: συγκρίσεως τῦ δωδεκαέδρε πρὸς τὸ ἐκοτάεδρον. Sub Hypliclis etiam nomine latine veterunt Georgius Valla, et Bartholomaeus Zambertus, Venetus.

V. Enclidem translatum in romanam linguam vir magnificus Boethius dedit, tefle Cal. fiodoro lib. de Geometria, refpiciente ad libros II. Geometriae, quae inter Boethii opera hodie exstant, et incipiunt his verbis: Quia vero, mi Patrici, Geometrarum exercitarissime, Euelidis de artis geometricae siguris obscure prolata te adhortante exponenda et lucidiore aditu expolienda susception. Et pag. 1514. Supra postarum igitur speculationibus sigurarum ab Euclide succincte obscureque prolatis et a nobis verbum videlicet de verbo exprimentibus [P] strictim translatis, quaedam iteranda repetendaque etc. Idem lib. II. pag. 1542. Codex iste secundum dispositionem Euclidis esse dicitur, secundum demonstrationem vel inventionem, aliorum plerumque esse dicitur.

VI. Latine cam demonstrationibus, quae Theoni vulgo tribuuntur, (Boethius et Proclus eas non habuit, certe pro Euclideis non agnouit) prodiere elementorum libri XV. interprete Campano, Nouariensi, qui circa ann. 1250. claruisse videtur Lazaro Augustin Cottae in Museo Nouariensi, edito italice Mediolani 1701. fol. pag. 87. fed ann. 1354. finitas eius in Euclide conclusiones, notatur in MS. biblioth. Thoruniensis apud Petrum Iaeuchium in notitia eius biblioth. 20. Aliae sententiae in I. G. Schelhornii amoenitatt. literar. tom. XI. pag. 4. Fabric. conf. supra in enumeratione editionum elementorum, initio: et editt. ipsa atque versiones tum elementorum situe omnium supra nonullorum, tum reliquorum operum iam memoratae sunt. Harl.

VII. Sine Theonis siue Euclidis ipsius potius demonstrationibus saepius praeterea excusi sunt Euclidis elementorum libri, tam graece, quam graece et latine.

Libri XIII. ex editione Conradi Dafypodii. Argent. 1564. 8. additis ad librum primum et fecundum tantum Theonis commentariis, et ad fecundum Barlaami, monachi, demonstrationibus, quibus ad numeros applicat, quae de lineis ac figuris planis Euclides docuerat. [De reliquis Dafypodii editt. vid. ad initium §. VI.]

Libri XIII. Lond. 1620. fol. nitida editio, cum Commandini versione, adiectis figuris accuratis. Laudat hanc *Exdoriv* Marcus Meibomius dialogo de proportionibus pag. 173. [P] [vid. supra, l. m.]

Latine ex versione et cum commentario Lusas Paciolae de Burgo. Venet. 1489. fol.

Libri XV. cum scholiis et commentariis infignibus Christophori Clayii, Iesu Socii [vid. supra.] editionem Francos. 1607. 8. emendatiorem recentioribus esse notat Sam. Reyherus in diss. de Euclide, Kil. 1693. 4. pag. 40. [P]

VIII. Epitomen elementorum Euclidis graece scripserat Asneas, Hierapolites, tesse Proclo lib. IV. in primum Euclidis pag. 95.

K 2

Schenkii.

76 Lib. III. c. XIX. EVCLIDIS EDITT. ET VERSS.

Schenkii, nobilis Saxonici, inuentum, Enclidis propositiones docere intra octiduum per figuras eminentes et diuersis signatas coloribus memoratur in ephemer. Lipsiens. litter. an. 1720. pag. 185.

Praeter arabicam Tufini versionem librorum XIII. quam editam supra §. 4. retuli, memorat Labbeus biblioth. nou. MSS. pag. 251. elementa Euclidis arabice versa a Thebeto "), et pag. 47. libros XV. elementorum ex arabico latine versos ab Adelardo Gotho Bathoniensi, cum commentariis Campani Nauarrensis. De arabicis versionibus vid. Herbelot. biblioth. orientale pag. 40. [passim is nominat interpretes arabic. vid. indicem voc. Euclide.] Persicam versionem Bodleiana, syriacam Cantabrigiensis biblioth. feruat, tesse Ed. Bernardo.

Libri VII. ex arabico hebraice versi a Ioh. Iacobo Mechir, MSti sunt in biblioth. Vindobonensi, teste Lambecio lib. I. pag. 178. Euclidem ex arabico hebraice versum a R. Mose, Ben Samuel, Ben Iuda, Ben Tibon a. C. 1270. ex Gedalia Zemach Dauid refert Buxtorf. in bibl. hebraica pag. 276. adde I. C. Wolfii biblioth. hebraicam I. pag. 133. tom. III. pag. 820. tom. IV. pag. 774. Abrahami ben Salome Iarchi commentar. MStus in Euclidem memoratur a laudato Wolfio in biblioth. hebr. I. pag. 103. Fabric. adde super in catalogo codicum MSSt. Harl. Denique Sinice ac Tartarice versa Euclidis elementa testatur illustris Leibnitius nouist. Sinic. pag. 155. [De codd. arab. et hebraicis vid. quoque super in indice codd.]

IX. Mira Iohannis Pici^w), Mirandulani, conclusio est, pag. 67. Opp. Nihil magis nociuum theologo, quam frequens et assidua in mathematicis Euclidis exercitatio. Io. Mabilion ih

v) Dicitur Thabetus Ben Corrah, Ben Meruah etc. de cuius vita multisque libris glura referuntur in biblioth. philosophorum arabica apud Casirium in biblioth. arabico-hilpana, vol. I. pag. 386 sqq. isque fertur duplicem edidisse versionem arabicam, se undam tamen produisse accuratiorem, atque ex iis libr. XIV et XV. commentariis persequutus; praeter ca praeclaram in cosdem libros edidisse introductionem. Ibidem p. 339 fq. arabici Euclidis interpretes memorantur fusius. Duplex versio Hegiagi Ben Io/ephi, quarum prior, Haronea adpellatur, posterior, eaque adcuratior, Mamonea. Ijaaci Ben Honaini verfionem Thabetus Ben Cora, Harranensis, castigavit. Aliquot elementorum libros vertit Abu Othman Aldama (chi, Syrus. Commentati quoque funt Al Nairizi, Alkarabisi, Algiauhari, Almohani, qui nonnifi in librum V. cdidit commentarium, Abi Haplis, Perfs Chorafanus, Abiluapha Albugiani. Omnes Euclidis libros expofuit Abulcassem, Antiochenus; Sendus autem Ben Ali libros IX et aliquam libri X. partem illustravit et hune librum X. egregie explanasse dicitur Abu Io/eph Razaeus. Refert etiam, (vti ibidem traditur,) Alchindus in Euclidis operis proposito,

Geometríae elementa, de quibus sermo, ab Apollonio conferipta effe, eademque in libros XV. di-Quum autem huiusmodi operi- ftudium gefia. fuccessu temporis nonnihil intermissum effet, quidam ex alexandrinis regibus Eu lidem, ca tempestate notifimum, laudatum opus castigare atque illustrare iussit: cui postea ex codem opere libri XIII. quos experiuit, adjudicati funt. In libr. XIV et XV. prolegomena commentarios habet Abi Ali Alkassenus, Ben Alhairem, Bafrenfis, qui et loca difficiliora recenfuit et ad dubitationes refpondit. Balis (Valentis) commentarius in librum X. arabice connersus est. Aliquot ctiam Arabes Hifpani Euclidis libros exornaffe dicuntur. adde supra in indice codd. MSS. Harl.

w) Hune locum respectit Mottanus Vayerus tom. II. Opp. pag. 563. edit. in fol. l'ous n'ignorez pas le peu de conte, qu'on fait de la Geometrie aujourdhuy jusques dans les Colleges, ou Pic de la Mirande soustenoit il n'y a gueres, que la connoissance des E'emens d'Euclide estoit la plus contraire de toutes à nostre premiere Philosophie Chrestienne, que nous nommons Theologie. Guil. Postelli Euclides christianus, sive sacrarum apodizcon libri II. Paris, 1543. 8. — [Io. Bern. AL HUL

EVCLIDES AN TRACTAND. THEOLOGO? Lib. III. c. XIX. 27 Vol. II. p. 375 P 376

in confilio de sludiorum monasticorum ratione suadet monacho, fugere artes, quae totum animum rapiant, et a spiritalibus arceant, quales sunt mathematicae. Io. Keplerus vero epift. 216. theologiam ingeniolo periculolam elle et grauitatem virilem desiderare adfirmat. Vera quidem theologia nullam mathematicam demonstrationem extimescit, qua vel convellatur vel euerti queat, itaque nec theologis nocebit Euclidi adfueuisse, vt a paralogifinis fibi caueant, neque sapiant vitra diuina testimonia in iis, quae captum humanum excedunt. At fallam theologiam profession, poterit fortasse ex Euclidis diligentiori tractatione detrimentum capere. Nam vel vniuerfam religionem, (licet et hoc non fine infigni paralogilmo,) ex falsis, [?] illis, quae observabit additamentis humanis, iudicatam contemnet fecum ac conculcabit, falfam fine tergiuersatione prae se feret, persecutionis molessiam reveritus: vel imprudens incidet in calles inquifitionis, dum accurato ac mathematico examine. quae deprehendit, absurda concoquere non poterit, sed propalabit diligenter, et irritabit crabrones. Est tamen, vbi falfae quoque theologiae myslis vsum poterit praebere Euclides bene magnum: accuratae enim rerum indagationi adfuetos vel tandem docebit' verum a fallo, certum a commentitio fecernere, nec cum abufibus et erroribus quorumdam Chriflianorum manifestis ipsam aspernari vel reiicere christianam religionem, quae sola habet, quicquid in omni religione est verum ac diuinum, ita, vt nibil dignum fide de cultu dei vilus docuerit philosophus.- vlla gens crediderit, quod non in christiana religione perspicue tradatur: vicifim nullus vsquam exstet circa has res error, nullum vitium, quod non contemnat ac reiiciat chrissiana religio. Quod fi ad theologiam etiam veram percipiendam noxium adfirmat Picus, accurate ac perspicue argumentari, colligere certo, a falsis abhorrere conclusionibus, quod vsquequaque facere docet Euclides; si propterea, inquame theologum ab Euclidis diligenti tractatione remouere volumus, ne acutius cernat, quid deus iusserit, quid hominum vel inscitia vel incuria introduxerit; ratumque habuerit. Valeat Mipandulanus cum conclutione fua, aut folis theologis fateamur rationem, dei munus, excolere non licere. Quanta enim Euclidis laus etiam a rigido cenfore Petro Ramo lib. III. °K 3 fcholar.

Bern. Wideburg specimina tria exhib. explicationes locorum mathematicorum, quae in Genefi. vique in lib. Regum occurrunt. lenae 1925. 4. -Io. Craig feripin Theologiae christianae principia mathematica. Londini 699 4 Habemus mathe-Isf. Scäligeri dictum: prozelarum ingenium non potest esse magnus mathematicus: de quo Huetiana pag. 348 sqq. cap. 123. — Ferdinandi Ernesti, Comitis ab Herberstein, crotemata, an fludium geometriae rempublicam administranti obfaculo fit, an adminiculo? Pragae 1712. 8. conf. Acti erudit. Lipf. nn 1712. pag. 510. Erhardi Weigelii analylis aristotelica ex Euclide reftituta. - Obster noto, Iani Alexandai Ferrarii Eucli-dem catholicum non effe fcrip:um ferium theologi pontificii, quo romanae eccle lae dogmata demonstrare nititur; sed differtationem Reformati do-

opera etiam legitur pag. 301.) qua demonstratum iuit, nihil aliud Papatum effe, quam gentilismum, christiano colore incrustatum. De illo scripto, quod reculum etiam est in Anglia ann. 1576. et anglice ac belgice versum exitat vid. Io. Henr. Heideggerum in Io. Lud. Fabricii vita pag. 58 fq. et bibliothecam historico-theolog. Bremensem tom. 11. pag. 595 fq. Fabric. — item Thomasii not. ad Puffendorfii' monarchiam papalem p. 223. Heumann.' --- Conf. M. Io. Theoph. Hagenbrachii, praefide Io. Frid. Weidlero diff. Vindiciae mathematum contra quorumdam philosophorum, maxime Henr. Conr. Agrippae, Franc: Verulamii, Io. Clerici et anonymi auctoris artis cogitandi obiectiones. Wittebergae 1713. 4. - De mathefeos in facris vfu et vtilitate egit Erh. Weigelius in philof. mathem. praecipue obf VII. et coroll. I. II. III. etc. item in Arctologistica, Neribergae, coris Palatini, Io. Ludou, Fabricii, (inter cuius 1687. 8. Plura huius generis exstant scripta. Harl.

Lib. III. c. XIX.

Vol. II. p. 375 7 377

scholar. mathematicar. Nullus paralogismus, nulla pseudographia in totis elementis Euclidis nobis, quamquam seurre inquirentibus, animaduerti potuit. Quam laudem singularem esse profiteor, quamque nulli adhuc neque grammatico, neque rhetori, neque logico concedere potui, vt in grammatica, rhetorica, logica, nil falfi doceret. Quibus adde haee Heronymi Cardani lib. XVL de fubtilitate: Euclidis funt duce praecipuas lauder, inconcusta dogmatum firmitas libri Elementorum, perfessioque adeo absoluta, vt nullum opus huir iure comparare audeas. Quibus fit, vt adeo veritatis lux in so refulgeat, vt ii folum in orduis quaeftionibus videantur verum a falfo posse discernere, qui Euclidem habent familiarem. Vicitlim tamen libenter confiteor, ad mouendos et convertendos hominum animos in doctore ecclesiafico longe plus me utibuere anodéfes neveruntes, et seriae atque adfectuosac desvornts discretaçue viri pii et cordati perfuafioni, quam iciunae et faepe perobfeurae demonfirationi Euclideae ad res morales atque theologicas adplicatae, quae vel torpere animum finit, vel ad [17] controuerfias accendit, aut ad meras notiones intellectus redigit theologiam, practicam, fi vlla vsquam effe debet, disciplinam. Quamquam Iamblichus in protreptico ad Symbol. Pythag. XXV. pag. 137 fq. a mathematica demonstratione etiam hoc fuadet ferre commodi, vt rebus et dogenatibus divinis fidem habeamus. Ita etiam intelligendus locus pag. 153. qui in contrarium sensum acceptus ab interprete atque inde a 10. Spencero in libro anglice edito de pro ligiis, et ab bibliothecae anglicae auctore, quae gallice editur tom. IX. pag. 314. quafi de rebus divinis nulli scientize aut demonstrationi sit vsquam locus. Opto tamen, vt, quicquid docet, andenrinos doceat theologus, hoc eff, vt tum quoque nulla eius effata vel rigidiffimum e amen Euclideum metuant, cum vel maxime videtur agere familiariter. Ita demum efficiet, quod iubetur ab Apostolo, vt quae docet, doceat ws Noyov Des. Geometris no friend to infidelity. Bibl. Britannique tom. III. pag. 457. tom. IV. pag. 401.

X. Antequam ad alia Euclidis scripta pergo, haud absurde notauerim, Elementa Arithmetica, quae sub Euclidis nomine separatim vulgata sunt graece et latine Paris. 1554. 4. non esse peculiare ipsus opusculum, sed definitiones et propositiones e quindecim libris elementorum, de quibus hactenus dictum est, passim collectas. At Arithmeticae Euclideae liber primus, Wittebergae ann. 1546. 8. seorsim editus, est septimus elementorum, vtpote in quo non minus, quam in octauo et nono Euclides de numeris agit. Atque nonum hunc respicit Iamblichus, quum pag. 32. ad arithmeticam Nicomachi Geraleni, citat Euclidem ev resta tav des Austri, ipsum reprehendens. Apud eumdem pag. 26. oneg avuosves oi megi Euxheidav, reddendum est: quod quum ignoraret Euclides etc.

XI. $\Delta E \Delta O'MENA^{x}$, data, fiue theoremata geometrica XCV. vna cum πçoθεωρία fiue praefatione Marini, philosophi, Neapolitani, qui Pappi Alexandrini commentarium memorans, respicit haud dubie, quae ille de datis Euclidis dissert libro VIII. Mathematicae suvrazeus. Quod vero Pappus pag. 241. theoremata numerat non plura quam XC. inde

x) Notum est, Geometris Järey idem este ac evyzessisce fiue concedere, vt notauit etiam Alex. Aphrodiseus ad elenchos sophisticos pag. 31. b. Male Erpenius, ex arabico vertens, reddidit mugera Euclidis. — Illud opus datorum ad mathe-

fin analyticam necessarium stque a geometris tam antiquis, quam nouis, vbique praesuppositum, adpellare folebat *Ed. Bernardus*; qui illa ad codd. arabicos et graecos diligenter recensuit, licet numquam lucem viderit eius editio.

fit.

Vol. II. p. 377 7 378

EVCLIDIS HARMONICA

fit, quoniam LXIV. et LXV. pro vno habuit, tum LXXI. et LXXII. perinde vi LXXV. ac LXXVI. existimauit esse epilogos sue corollaria, in quibus similia pronunciantur de triangulis, quae antea de parallelogrammis. [De editionibus Conr. Dasypodii, Zamberti, Hardiaei et Gregorii vid. supra in catal. editionum.] Hardiaei versionem datorum Euclidis et meoGewelaes Mariniahae retinuit Dauid Gregorius in nitide scriptorum Euclidis editione graecolatina Oxon. e theatro Scheldoniano 1703. fol. Idem Gregorius diagrammatibus litteras congruentes restituit e codice MS. atque theorema LXXXVI. non infeliciter illustrat in praestat. — Euclidis data, manu Iosephi Auriae collata cum quinque codicibus MSS. Vaticanis fuerunt vna cum commentariolo (sue praestatione) Marini, philosophi, in bibliotheca Caroli de Montchal, teste Labbeo p. 197. Bibl. nouze [P] MSS. [vid. supra, indicem MSS. de codd. bibl. Parisinae.] Marini meoSewelas sine nomine auctoris legitur graece ad calcem commentariorum Procis in librum primum elementorum Euclidis, Basil. 1533. fol. pag. 113. hoc titulo: megi doStrw, ouvrouws. Meminit Euclidis dedoptivor etiam Proclus libro 3. pag. 64. Abulpharajus pag. 41.

XII. EI'SALOTH' 'APMONIKH'. Isagoge Harmonica, quae in quibusdam codicibus ") adscribitur Cleonidi: in Vaticano ") videtur referri ad Pappum: forte, quod illam recensuerunt. Georgius Valla, Placentinus, qui primus latine vertit ann. 1488. et 1498. Venetiis fol. edidit sub titulo: Cleonidae ") Harmonicum introductorium, vna cum Procli hypotypoli astronomicarum politionum, Mich. Psello de victus ratione, Galeno de pestilentia, Arifarchi, Samii, libello, Athenagora de refurrectione et duobus Cleomedis libris. [vid. fupra ab initio indic: edd. elementorum.] Praemittitur etiam hocce introductorium ex Vallae versione volumini in folio, in quo fequuntur Vitrunius, Frontini libri II. de aquaeductibus atque Politiani panepistemon et Lamia siue praelectio in priora analytica. Grotius ad Capellae pag. 136. Ita et Euclides, fue verius Cleonides: neque enim il'a Euclidis funt, quae titulo Harmonices sub sius nomine circumferuntur, vt fagacissime pater meus ex asqualitate semitoniorum alüsque fimilibus argumentis odoratus eft. Sed hoc quidem argumentum leuius vilum Marco Meibomio. Nec minus tamen fallitur Meursius, qui Euclidis Isagogen Harmonicam et Isagogen Cleonidis velut duo diuersa scripta commemorat pag. 128. ad Aristox. Primus sub Euclidis nomine graece cum versione sus, (illam enim Vallae vidisse haud videtur) vulgauit Iohannes Pena, mathematicus regis christianisiumi. Parif. 1557. 4. Ex Penae editione profluxit altera graecolatina Conradi Dasupodii, inter cetera Euclidis scripta excusa, Argentorat, 1571. 8. Penae versionem exhibet etiam Petrus Herigonus in curlu mathematico, Parif. 1644. 8. et Anton Posseuinus XV. 7. pag. 224 - 238. Bibliothecze selectae, additis nonnullis graecis locis Aristidis, Quinctiliani et Bryennii, ex codd. MSS. Vaticanze bibl.

y) Vt Parifino, vid. fupra, in catalogo codd. Hart.

z) Vide *M. Meibomii* practat. ad Euclidis Harmonica et ad Aristidem Quinctil. p. 208. Fabric. - Sub Zosimi nomine in cod. regio Matrit. sed vid. Iriart. in catalog. MSS. gr. regiorum Matrit. pag. 136 et 137. Harl.

an) De Cleonide isto, quis fuerit et quando vixerit, altum apud scriptores filentium. Vossus itaque pag. 347. de scientiis mathematicis sus tur, latere sub hoc nomine Cleomedem. At Cleomedis esse hanc Isagogen Harmonicam, aumquain mihi persuadebo.

80 Lib. 111. e. XIX. SECTIO CAN. ET PHAENOMENA

Vol. II. p. 378 7 379. 380

et Fuluii Vrsini ". Ab eo tempore Marcus Meibomius; vir doctifiimus, graeca emendauit ex codice Vulcaniano, cui titulus Avaruus eiraywyn acuorinn, tum ex eliis binis codicibus fcriptis, Couentrienfe et Barocciano, quos cum Dafypodii editione contulerant Seldenus et Idem Meibomius nouam addidit versionem et notas, Euclidisque Isegogen Langbaenius. fubiunxit elementis Harmonicis Aristoxeni, cuius celeberrimi ac properiodum [P] aequalis Euclidi scriptoris vestigia legere auctor Isagoges videtur. Denique Dauid Grego sus in laudata Oxoniensi operum Euclidis editione Isagogen hanc ex Meibomii editione exhibuit, nis vt versionem hine inde emendaret, cuius rei exempla quaedam perito lectori consideranda offert in praef. Meminit mulicae Euclidis Marinus quoque in protheoria ad data, et Marini praeceptor, Proclus lib. II. ad elementa Euclidis pag. 20. qui ras nara Meonin sorxewoes adpellat. Manuelis porro Bryennii Harmonica a celeberrimo Ioh. Wallifio tom. III. Operum Oxon. 1699. fol. graece et latine edita, commentarii inftar funt in Harmonica, Euclidi tributa, et pleraque illorum sd verbum etiam repetunt, etfi ab illo, quod miratus fum, ne semel quidem Euclides nominatur. At laudat Euclidis Harmonicam Abulpharajus p. 47.

KATATOMH' KANO'NOE, Sectio Canonis Musici, (eosdem editores et interpretes nacta, quos llagoge Harmonica,) memoratur a Porphyrio ad Harmonica Ptolemaei pag. 272. Exgeneros yeaupira Jewenpara meos ras anoderes auror ourreroura, respera de ev ty të xavovos Euxheide xatatouy. Illa porro yeauusa gewenuata five diagrammata linearum, vti et iplum typum cononis secti primus Meibomius feliciter restituit, quem feguntus in Euclidis luculenta, quam dixi, editione Dauid Gregorius obferuat, hanc canonis fectionem Ptolemaei lententiae confentire, Arifloxeneae vero opinioni, quam Ifagoge refert, atque adeo Isagogae ipli adeo esse aduersam, vt illius resutatio quaedam videri queat. Suspicatur itaque, vtriusque scripti auctorem esse non Euclidem, sed fortassis Claudium Ptolemacum, qui in llagoge sententiam Aristoxeni exposuerit, in sectione canonis confutauerit. Sed vereor, vt hanc conjecturam suam adprobet lectoribus vir doctiffimus, quum praesertim Arifloxenum confutauerit Ptolemacus alio loco, et veterum scriptorum testimonia codicumque antiquorum, faltem quorumdam fides hos libellos Euclidi vindicent. Vt omittam argumentum, quod ex re ipfa et historia musica petitum vrget Meibomius praef. ad Aristidem Quinctilianum. Videtur Euclidem quoque respicere Bryennius lib. II. Harmonic. pag. 415. บ ราย דטואדטה אמצעי טאס דעי אמשאאמדואטי מיטרטי להוידיט אדע דב אמי בטראדמו.

XIII. © AINOMENA, Phaenomena, siue agxa Asgevoµlas principia Astronomiae, memorantur a Marino in protheoria ad data, Iohanne Philopono ad II. Physicor. et Poppo lib. VI. συντάξεως Μαθηματικής praef. et proposit. 55. graece et latine, (sine demonstrationibus tamen) edidit [P] Conr. Dafypodius inter cetera Euclidis scripta Argentor. 1571. 8. [de hac et Gregorii edit. et versionibus Zamberti atque Auriae vid. in catal. editionum.]

XIV. 'O II TIKA' 501Xeia ". Elementa Optica, quorum meminit Theo p. 7. ad Ptolemaeum, Proclus pag. 19. lib. II. ad element: Heliodorus Larissaeus in Opticis et Marinus in protheoria

bb) Vide Meibomii notas ad Musicos pag. 208. cc) Minus plene et curate perspectiuam quidam. 219. 248. 249 sq. reddiderunt aut intellexerunt. Harl.

Vol. 11. p. 380 P 381

protheoria ad data. Theonis potius elle illa, quae hodie habemus, quam Euclidis, disputat Erasmas Bortholinus pag. 138. ad Heliodori optica, quae longe praesert Euclideis. — In Hohendorsiana bibl. exstituerunt tom. III. pag. 236. MSta graeca Euclidis Catoptrica, problema de duabus mediis methodo arabica et ad Euclidis Opticam praeuia et Euclidis data. — [De elitionibus ac versionibus Zamberti, Penae, Dasypodii, et Gregorii, (qui H. Sauilii ined tas eousque cassicationes addidit,) et etrusca Dantis versione vide supra in catalogo editionum. conf. D. Iof. Pristleys Geschichte und gegenwärtiger Zustand der Optik etc. s. Opticae historiam, quam ex lingua anglica in germanicam vertit, eruditisque notis illustrauit cl. Georg. Sim. Klägel, Lipsiae 1776. 4. pag. 6 sq. inprimis pag. 22 sq. vbi interpres aliorum sententias, num illa Euclidea genuina sint, nec ne? adsert et quaedam examinat. Harl.]

KATOIITPIKA elementa Cateptrica memorat diferte Proclus loco laudato. Cum cosdem plane et editores et interpretes habuerint cum Euclidis Opticis, tantum adiiciam, quod vtraque Sauilio vifa fint non magni momenti et vix digna Euclide, cui fententiae adlatis etiam nonnullis argumentis fubferibit Dauid Gregorius.

XV. DE DIVISIONIBVS liber quidam latine exflat, incertum admodum, an recte relatus ad auctorem Euclidem. Etenim Euclidem quidem *megi dicugéoeews* feripfille tellatur Proclus pag. 20. et 40. at quem in editione Oxonienfi adiunctum Euclidis feriptis videmus librum de diuifionibus superficierum, Ichannes Des Londinensis arabica lingua feriptum invenit sub nomine ^{ad} Mahometi Bagdedini, (qui saeculo post Christum natum X. floruisse fertur) et exectlentiam feripti miratus, non existimauit, auctorem habere Arabem, sed potius Euclidem. Itaque Vrbini ann. 1563. edendum reliquit Federico Commandino, qui in lucem quoque protulit Pisauri ann. 1570. Negauit tamen Euclidis esse actuissimus vir H. Savilius, [I] cuius pauculas notas Dauid Gregorius in suo Euclide adiunxit. DE LEVI ET PONDEROSO FRAGMENTVM eidem Sauilio spurium visum est, et in Oxonienssi Euclidis editione fimiliter latine tantum exhibetur ex Euclide Barthol. Zamberti, Basil. 1537 et 1546. fol.

XVI. Scripta Euclidis deperdita **).

Diageéreis five to meet diagéreau BiBhion. Vide, quie modo dixi.

Kωνικών βιβλία 8'. Pappus lib. VII. pag. 249. Euclidis libros quatuor Conicorum cum Apollonius expleuisset, at quatuor alios adjunxisset, obio Conicorum libros confecit. Confer, quae

da) Viferius apud Tho. Smithum in vita Io. Dee pap. 56. Notandum est, autorem hunc Euciide vsum in arabicam linguam conuerso, quem postea Campanus latinum secit. Autor igitur propositionum videtur suisse Euclides: demonstrationum, in quibus Euclides in arabico codice citatur, Mahometus Bagded siue Babylonius.

ee) In arabica philosophorum bibliotheca apud Cafirium l. c. tom. I. pag. 341. Euclidi dicuntur, praeter elementa, complura adscribi opera, liber Vol. IV.

feil. locarum ad fuperficiem; liber opticorum; liber datorum; lib. de isagoge harmonica, fuppositus; lib. de diussionibus, a Thabeto quidem emendatus; lib. de vtilitate, suppositus; liber de canone mussico; lib. de graui et leui; lib. de compositione, suppositus; liber de analysi, (i. e. de quinque corporibus solidis regularibus,) acque suppositus. adde Mongitor. I. pag. 188. Sub no. mine Euclidis inter epigr. ab Aldo edita occurrit Gryphus; sed vide infea in catal. poetarum epigrammatariorum voc. Euclides. Harl.

L

Lib. III. t. XIX. SCRIPTORES A PROCLO

quae ibi sequentur vsque ad pag. 251. Idem Euclidis opus forte respicit Archimedes, quando conicorum elementorum meminit.

Πορισμάτων βιβλία γ. Proclus lib. III. in Euclidem pag. 56. το δε πόρισμα λέγεται μέν και έπι πεοβλημάτων τινών, σίον τα Ευκλείδη γεγεαμμένα ποείσματα. Idem p. 80. Τοιαυτα ανα έςι και όσα πορίσματα Εύκλειδης γέγραφε, βιβλία προβλημάτων συν rafas. Libros tres fuille, testatur Poppus lib. VII. pag. 241 et 244. praecipuaque huius operis persequitur pag. 354 sq. propositione CXXVII et sq.

Τόπων ἐπιπέδων βιβλία β'. Planorum locorum libri duo. Pappus lib. VII. pag. 241. Meminit etiam Eulocius ad Apollonium pag. 12. edit. Oxon. fed negat, illud opus ad se pervenisse.

Toπων πeos επιφάνειαν βιβλία β. Locorum ad superficiem libri duo. Pappus loco laudato.

Yeudaelwr reónor, Rationes falfa deprehendendi et paralogismos arguendi. Hoc scriptum non fine damno rei logicae ac mathematicae perditum ita memorat Proclus lib. II. in Euclid, pag. 20. µegódes παραδέδωκεν και της τέτων διορατικής Φρονήσεως, às Exortes γυμνάζειν δυνησόμεθα της άξχομένες της θεωρίας ταύτης πρός την ευρεσιν των παραλογισμών, ανεξαπάτητοι δε διαμένειν. Και τέτο δη το σύγγεαμμα, δι έ την παεασκευήν ήμιν ταύτην έντίθησι, ΨΕΥΔΑΡΙΩΝ έπέγεαψε, τεόπες τε αύτων ποικίλες έν τάξε διαριθμήσαμενος. και καθ έκασον γυμνάσας ήμων την διάνοιαν παντοίοις θεωρήμασι. τω δε ψεύδει το άληθες παραθείς και τη πείρα τον έλεγχον της απάτης συναρμοσαμεvos. Têro μέν έν το βιβλίον καθαρτικόν έςι και γυμναςικόν. Idem pag. 17. Και διά ταυτα άξα και ή Γεωμετεία κειτήςια παεαδίδωσι ήμιν, άφ ών δυνησόμεθα διαγινώσκειν τά τι έπόμενα ταις άρχαις αυτής. και όσα την έκανων αλήθααν έκβαίναι Οι γαρ τρίποι, καθ ές τα ΨΕΥΔΑΡΙΑ διελέγχου δυνατόν, ώς μή διαμαετηται. ταυτην έχεσι την έπαγγελίαν. Fabric. --- In hoc opere actum effe de ipforum mathematicorum fallaciis ét aberrationibus, putat Seldenus lib. I. de iure naturas cap. I. pag. 6. Heumann.

XVII. Index scriptorum, in VI. libris Proeli ad Euclidem laudatorum, compositus a me ad editionem graecam Basileensem. [P]

Aeneas, Hierapolites, o The Enstoune yeauas Tai Eundedes Soszeiwe 95. Aegyptii geometriae inventores 19.38.

Ameriftus, Stelichori frater ig.

Amphinomus 22. 56. 60. Mathematicus 68.

Amyclas, Heracleotes, Platonis difcip. 19.

'Agnuauos Eéros (apud Platonem in Legg.) 7.

Anaxagoras, Clazomenius 19.

Andron 23.

Apollonius 20. 21. 28. 34. 35. 51. 88. 93. έν τῶ περί τῶ κοχλίε γράμματι 29. Geometrica axiomata etiam demonstrauit 54. Перугов 75-

Archimedes 12. 30. Syraculius 18. ev To new to 20. ev Tois neel o Quieus ney nulivdes 20. Two av lockonius agyouevos 51. eius Helice 73. Circuli dimensio 110.1 Archytas,

Vol II. p. 382 2383

Archytas, Tarentinus 19.

Aristoteles 8. 10. 15. 17. 27. 28. 51. 52. 53. 54. 56. 70. 97. 100. 102.

Sauporios 18 22. 32.

Afinaeus, philosophus, (Theodorus) 36.

Athenaeus, Cyzicenus 19.

Sarpus 66. Antiochenus 35. Mechanicus, iv Ty asgodoying nearpartia 65.

Chrysippus 103.

Cratiflus, Procli acqualis, Platonicus, 58. Idem cui Pappus Alex. collectiones suas infcripsit.

Ctesibius 12.

Dinostratus, Menaechmi frater 19.

· Epicurus 60. Epicureus Zeno, vide Zeno. of Emixseeros 85.

Epinomidis auctor, (non Plato.)

Eratolihenes 13. 31.

Euclides ο γεωμέτους pag. 14. et passim. ο σοιχαωτώς 37. et passim. eius actas et seripta 20. ο ήμετερος καθηγεμών 34. εν ταϊς διαιρέσεσι 40. τα πλασα Euclidis elementorum αντέγραφα 55. πορίσματα 58. 80. δεδόμενα 64. Euclidis έξηγηται 77. 86. Euclides ήμιν παρήκεν την εν τάτοις ποικιλίαν ανερευναν, αυτός έπι των απλυσέρων και αρχοειδεσέρων σήσας την θεωρίαν 107. ψευδαρίων σύγγραμμα 20.

Eudemus, Peripateticus, libro meei yavias 35. dv rais léauerenais isoelais 92. quousque geometrize perfectae historiam deduxerit 19. respicitur idem liber 79. 87. 99. 109.

Eudoxus, Cnidius 19. Platonis aequalis.

Geminus 11. 29. 31. 32. 49. 51. 52. 53. 56. 66. 68. 74. 103. [P]

Hermotimus, Colophonius 19. eius 5012 fac.

Hero 12. 55. 85. 111. Mechanicus 81. 90.

Hesiodi 'E. ray 'Hu.

Hippias 73. 93. Eleus 19.

Hippocrates, Cous, medicus 11. 26.

Hippocrates, Chius 58. 5012 era geometrica scripsit 19.

Homerus 9. 16.

Leo, Neoclidis discipulus 19. eius 5012 eia geometrica ibid.

Leodamus, Thasius 19. a Platone analysin didicit, qua in geometricis non pauca inue. nit 58.

Noy100 (Zoroaftris) 27. 36. 43.

Οί από μαθημάτων 103.

Menaechmus 21. 22. 31. Eudoxi auditor 19. Mathematicus 68.

Μενέλαος Άλεξανδέευς 90.

MBOWY LOYOS & EV TOLITER (Platonis) 7. 41.

Neoclides 19.

Nicomedes megi noy xoesdor yga µµor 73.93. vbi male Nixodnµos. Male etiam ad XIV. a Christo nato saeculum hic geometra reiicitur in fermone conuentus secundi academiae Petropolitanae pag. 25.

L 9

Oenopides.

91000L Digitized by

84 Lib. III. c. XIX. SCRIPT. A PROCLO IN EVCLID. CITATI Vol. 11. p. 383 7 384

Oenopides, Chius 19. 23. 75. 87.

Orpheus 43.

Οί Παλαιοί 14. 40. 55. οί αξχαίοι 102. Παλαιοί και θαοι ανόξες Πυθαγόξετοι 109. Pappus 55. 67. 111.

Parmenides 26. vbi male onee Mevions 27. 32.

Perseus 31. 93.

Philippus, Mendaeus, Platonis discip. 19. 80.

Philo 71. 72. Byzantium intelligi non dubito.

Philolaus 36.46.48.

'Εν βάκχαις 7.

Phoenices primi excoluerunt arithmeticam 19.

Plato I. 3. 4. 5. 10. 11. 12. 14. 16. 19. 25. 30. 48. 58. 100. 111. Seres 32.

ἐν πολιτεία 3. 9. 12. 13. ἐν πολιτικῷ 9. ἐν σοφισή 9. ἐν Τιμαίω 10. Epinomide 12. ἐν τοῦς ἀντερασαῖς 19. ἐν Παρμενίδη 29. ὁ παρὰ Πλάτωνι Σιμμίας 53. Vide et infra in Socrate. Platonica corpora quinque ἀρχικὰ σώματα 21. κοσμικὰ 110. Eius Critias, Gorgias etc. Epinomis Platoni fallo adferiptus.

Platonici 16.

Plotinus 6.

Plutarchus 35.

Porphyrius 69. 79. 83. 85. 92. Philosophus, in rois oupplierous 16.

Posidonius 23. 40. 47. 49. liber contra Zenonem, Epicureum 55. 60.

Πτολεμαίος 95.96. έν τινι βίβλω 53.

Pythagorei 6. 10. 11. 13. 15. 25. 26. 27. 28. 29. 32. 36. 37. 46. 48. 99. 109. Pythagoras 19. 110. 111.

Ίερος λόγος και όλος ο τρόπος της Πυθαγόρε περί θεών υθηγήσεως 7.

Пидачоссное асебоков 39. Gewenua 81. conf. Hadr. Junii lib. V. animaduersf. cap. 9.

Socrates ἐν πολιτεία 2. 6. 7. 9. 36. 42. Θεαιτήτω 3. 8. ἐν Φαίδεω 6. ἐν Γοργία, 7. 9. ἐν Φιλήβω 7. ἐν συμποσίω 9. ἐν Μένωνι 13. Platonis scripta intelligi, omnes vident.

Stoici 22. 24. 103.

Speulippus 22. 50.

Thales 19. 44. 67. 78. 92.

Θεολογικών οι μυτικώτατοι 43.

Timaeus 5. 6. 7. 11. 12. 25. 29. 38. 41. 46. 48. 77. 100.

Theodorus, Cyrenzeus, Anaxagora paullo iunior 19. [Socratis praeceptor. Max. Tyr. diff. 22. Xenophon M. S. IV. 2, 10. vbi vide Ernefti notam. Harl.]

Theodorus, mathematicus 33. vide supra Asinaeus.

Theaetetus, Atheniensis 19.

Theudius Magnes elementa geometrica scripsit 19.

Xenocrates.

Zenodorus 46. Zenodorum ev τω περί ισομέτρων σχημάτων laudat Theo ad Ptolemaeum pag. 11.

Zenodotus, Andronis discipulus.

Zeno, Sidonius, Epicureus 55. 59. 60.

XVIII. Vt

Digitized by GOOGLE

ALII GEOMETRAE ANTIQUI Lib. III. c. XIX. 85

XVIII. Vt de reliquis geometris antiquis nonnulla fubiungam, conflat, hanc difcipliasm primitus excultam ab Aegyptiis, atque inde in Graeciam peruenisse, vt traditum Hirodoto lib. II. cap. 109. fine Theutus fiue Rex Sesostris huius rei Aegyptiis suerit auctor, fiue antecessor eiusdem in regno Moeris, de quo idem Herodotus cap. 101. et de quo capiendus Laertius ¹) VIII. II. ⁴⁵) E graecis celebriores fuere Geometrae Thales, Pythagoras, Democritus, Antiphon, Pythagoreorumque quam plurimi Bryson, Archytas, Aristaeus ^{hb}), Hipparchus etc. tum Plato et Eudoxus et Aristoteles atque Heraclides Ponticus, de quibus singulis alibi dixi, et de quibus longe plura nobis constarent, si aetatem tulisse Theophrassi, Laertio V. 48. et Eudemi, Rhodii, Historia Geometrica, Proelo plus simplici vice laudata, cuius Procis locum infignem ex lib. II. ad Euclid. pag. 19. veluti breuem quamdam geometriae ante Euclidem [P] historiam non dubitaui hic emendatius describere. Quum enim ab Aegyptiis repertam illam disciplinam post tot alios scripsisse, haec subiungit, quae alibi frustra guaeras:

ΘΑΛΗΣ δε πρωτον els Αξυπτον ελθών, μετήγαγεν els την Ελλάδα την Θεωρίαν ταύτην, και πολλά μεν αυτός εύςε, πολλών δε τας άςχας τοις μετ αυτόν ύφηγήσατο, τοϊς μέν καθολικώτερον έπιβάλλων, τοϊς δε αισθητικώτερον. Μετα δε τυτον ΛΜΕ-ΡΙΣΤΟΣ ό Στησιχόρει τε ποιητε αδελφός, ώς εφαψάμενος της περί Γεωμετρίας σπε. δής μνημονεύεται, και Ίππίας ο Ήλειος ίσορησεν, ως επί Γεωμετεία δέξαν αυτό λαβόν-Έπι δέ τέτοις ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ την πεεί αυτην Φιλοσοφίαν εις σχήμα παιδείας TOS. באבישלבצ עבדבקחסבי, מיששבי דמה מרצמה מידאה בחוסתסהטעביסה, אמן מיטאשה אמן דסברטה דמ θεωξήματα διερευνώμενος, ές δη και την των ") αλόγων πραγματέαν και την των κοσμιχῶν σχημάτων σύςασιν ανεῦρε. Μετα δε τῦτον ΛΝΛΞΛΓΟΡΑΣ ὁ Κλαζομένιος πολλών έφήψατο κατά Γεωμετείαν, και Οι'ΝΟΠΙ'ΔΗΣ ό Χίος, ό την τέ μηνίσκε τετεαγωνισμόν εύεών, χαι ΘΕΟΔΩΡΟΣ ό Κυρηναΐος ολίγω νεώτερος ων τΰ Άναξαγόρε, ών χα) ό Πλάτων έν τοϊς αντεραταϊς έμνημόνευσεν, ώς έπι τοις Μαθήμασιν δόξαν λαβόντων **). Έφ' οις ΊΠΠΟΚΥΛΤΗΣ ο Χίος έγένετο περί Γεωμετρίαν έπιφανείς, πρώτος γας δ Ιπποκεάτης των μνημονευεμένων και σοιχώα συνέγεαψε. ΠΛΑΤΩΝ δε επίτετε γενόμενος μεγίςην έποίησεν επίδοσιν τάτε άλλα μαθήματα και την Γεωμετρίαν λαβάν, διά την περί αυτήν σπεδήν ώς πε δήλός έςι, και τα συγγράμματα τοις μαθηματικοις λόγοις καταπυκνώσας, και πανταχε το περί αυτά θαυμαςόν Φιλοσοφίας άντεχόμενον έπεγείζων. Ἐν δὲ τέτω τῶ χρόνω καὶ ΛΕΟΔΑ΄ΜΑΣ ὁ Θάτιος ἦν. καὶ ἀΡΧΥ΄ΤΑΣ ὁ Ταραντĩνος, καὶ ΘΕΛΙΤΗΤΟΣ ὁ Ἀβηταῖος "), παρ ῶν ἐπηυζήθη τὰ θεωρήματα, L 2

f) Confer ibi Menag. et Vosii lib. de feientiis Math. c-p. 13. pag. 48 fq. et cap. 54. pag. 327 fq.

Vol. IL p. 384 7 385

gg) Conf. Georg. Sam. Esenbeccii difput. praefide Dan. Guil. Mollero habita, de math.fi barbarica. Altdorf. 1711. 4. Harl.

 kh) Male 'Apurgo's in feholiis graecis ad Euclid.
 XIV. 2. Ariftaei, fenioris, libros quinque de locis folidis dependitos ex ingenii diuinatione reftituere conatus est Vincentius Viuiani. Plorent. 1701. fol. — Breuis geometricae difciplinae eiusque intrementorum historia in fermone conuentus fecundi academíae imper. Petropolitanae 1726. 4. Dolendum est, historiam geometriae, quam parabit Petrus Remondus de Montmort, ann. 1719. Parisiis extincti fato este interceptam. Fabric. Qui historiam artium mathematica um concinnarunt, cos iam supra laudaui. Harl.

ii) al. aruhayur.

kk) Quem Plato audiuit, Theodorus geometra apud Platonem in Theacteto. Laert. II. 103.

11) Suidas in Orairnes hunc Socratis discipulum et astrologum testatur primum scripsifie ra alere xadipara segui, de quinque corporibus folidis.

86 Lib. III. c. XIX. ALII GEOMETRAE ANTIQUI.

Vol. II. p. 385 7386

και προπλθεν ας επισημονικωτέραν σύσασιν. Αεωδάμαντος δε νεώτερος ο ΝΕΟΚΑΛΕΙ ΔΗΣ, και ό τέτε μαθητής ΛΕΩΝ, οι πολλά προσεπόρισαν τοις προ αυτών, ώσε τον ΛΕΌΝΤΑ και τα σοιχαα συνθαναι τωτε πλήθα και τη χράα των δακνυμένων έπιμε. Νέσερον, και διορισμον εύρεν, πότε δυνατόν έσι το ζητεμένον προβλημα, και πότε αδύνατον. ΈΥΔΟΞΟΣ de ό Kvidios; Λέοντος μεν όλίγω νεώτερος, εταιρος δε των περί Πλάτωνα γενόμενος, πεωτος των καθόλε θεωεημάτων το πλήθος ηύξησε, και ταις τεισίν αναλογίαις άλλας τρέις προσέθηκε, και τα περί την τομήν, αρχήν λαβάντα παρα Πλάπωνος es πληθος περήγαγεν, και ταις αναλύσεσιν έπ αυτών χεησάμενος. ΆΜΥ-ΚΛΑΣ δε ό Ήρακλεώτης ένς των Πλάτωνος έταιρων, και ΜΕΝΑΙΧΜΟΣ ακεοατής ών Ευδόξε και Πλάτων, δε συγγεγοχώς, και ο αδελφός αυτε ΔΕΙΝΟΣΤΡΑΤΟΣ Ετ. τελεωτέραν έποίησαν την όλην Γεωμετρίαν. ΘΕΥΔΙΟΣ δε ο Μάγνης έν τε τοις μαθή. μασιν έδρξεν έναι διαθέρων, και κατά την άλλην φιλοσοφίαν, και γάς τα σοιχεία καλώς συνέταζε, και πολλά των όρικων καθολικώτερα έποίησεν. Και μέντοι και ό Κυζικηνός ΛΘΗΝΛΙΟΣ κατά τές αυτός γεγονώς [V] χρόνες, και έν τοις άλλοις μέν μαθήμασι, μάλισα δε κατά Γεωμετείαν καταφανής εγένετο. Διήγον έν δτοι μετ άλλήλων εν Άκαδημία, χοινας ποιέμενοι τας ζητήσεις. ΈΡΜΟΤΙΜΟΣ δε ό Κολοφώνως τα ύπες Ευδόξε προηυπορημένα και Θεαιτήτε προήγαγεν έπι πλέον, και των σοιχιώων πολλα ανεύρε, και των τόπων τινά συνέγεαψεν. ΦΙΛΙΠΠΟΣ δε ο Meduaios, Πλάτωνος ών μαθητής, και ύπ εκάνε προτραπείς eis τα μαθήματα και τας ζητήσεις εποιείτο κατα τας Πλάτωνος ύφηγήσεις, και ταυτα πεέβαλλεν έαυτω, όσα ώετο τη Πλατωνος Φιλοσοφία συντελείν. Οι μέν έν τας isogias (Γεωμετρικάς) αναγράψαντες (Εύδημος ο Περιπατητικός) μέχει דאדם הפסמיצום דאי דאה בהוקאאה המעדאה דבאבושסגי. Ou הסאע לב דצדמי יבשידבפים 171V EURAEidns etc.

Post Euclidem clarissima illuxere Aristarchi Samii, Cononis, Apollonii Pergaei et Archimedis ingenia, Dositheique, tum Eratosthenis, Hipparchi, Gemini, Theodosii Tripolitae, et Heronis ac Sereni: Menelai item et Isidori ac Hypsiclis, Philonis Byzantii, Tyanensis ac Gadareni sue Gaditani, Sporique Nicaeni illius discipuli, praeterea Amphinomi, Claudii Ptolemaei, Nicomedis, Dioclis, Demetrii Alexandrini, tum Pappi ac Theonis, Alexandrinorum, Eutocii Ascalonitae, Procli, Marini, Pselli, Isaci Argyri mm), Barlaami, monachi et Io. Pediassini, de quibus partim iam dixi in hoc volumine, partim infra suis locis sum dicturus. Mentio et Cratetis, qui geometrica scripsit, apud Laertium IV. 23. et Pulcher geometra Tiberii imp. temporibus clarus laudatur a Phlegonte de mirabil. cap. 14. Hermias geometra, Plutarch. IX. I. Sympos. In astrologid C. Salpicium audiuimus: in geometria Sext. Pompeium ipfi zognouimus, inquit Cicero de offic. I. cap. 6. Nicon geometra et architectus, Galeni, medici, pater, Suidas in Γαληνόs: Ammon geometra memoratur ab Olympiodoro apud Photium pag. 114. Eugenius, geometra, Acta Sanctor. tom. II. Ian. pag. 1093.

mm) If. Argyri de reducendis triangulis non rectis in rectos MS. in biblioth Coisliniana pag. 220.

CAPVT

Digitized by GOOGLE

Vol. II. p. 450 P 471

ARATVS

CAPVTXX (olim XVIII)

DE ARATO, SOLENSI, ET ERATOSTHENE, CYRENAEO.

(Cum supplementis G. C. Harles.)

L. De ARATO eiusque vita et aetate. II. Phaenomena et Diofemia huius poetae. III. Interpretes deperditi. IV. Hipparchi et Achillis Tatii scripta, quae exstant, Aratum illustrantia: Leontius de Aratea sphaera et scholia graeca atque inedita in Aratum. V. Ciceronis, Germanici, et Auieni metaphrases latinae, quae exstant, et aliorum deperditae. VI. Recentium metaphrases poeticae variis linguis. VII et VIII. Codices mesti et editiones Arati graeca et graeco-lasinae, scholiis graecis siue ornatae sue destitutae: Maximi Plaundis adfumenta, criticorum audacia in Arato interpolando, et Hugonis Grotiš spraema Arateorum. IX. Scripta Arati deperdita. X. Arati nomen prima longa et media breui. Plures hoc nomine. [P] XI. Index scriptorum in Leontii sphaera, scholiis ad Aratum, Hipparcho, Eratosshene et Scholias Germanici citatorum. XII. De Eratosthene, Cyrenaeo. XIII. Eius Catasterismi, et commentarius inchoatus in Aratum, Eratostheni falso tributus. XIV. Scriptorum perditorum Eratosthene splenior notitia.

I:

[P R A E M O N E N D A.

Vita Arasi iam ab antiquioribus graecis grammaticis descripta suit. Breuior a Victorio edita et ab editoribus Arati repetita. Ab illa differunt eae narrationes, quas Iriarte in catalogo codd. graec. regiorum Matritensium euulgauit. Primum pag. 202 sqq. e cod. LXI. descripsit graecum vitae contextum adiecitque versionem suam latinam. A christiano quo. dam grammatico est illa confecta: nam exenoaro (Aratus) yae, ait ilte, Ty Tav 200 µ12 ar Recenset quoque Oirosoque Suvaper, mundanorum thilosophorum doffrina vertit Iriarte. opera Arati. In eodem codice reperitur alia eiusdem vita: "haec autem, inquit Iriarte, fere congruit eum eiusdem poetae vita Leontii, Mechanici, (ve putant quidam,) differtationi meel Rarasneuns agareias oquiças inferta: quam differtationem praemifiam Arati phaenomeius cum scholiis vulgauit Aldur, Venetiis MID. in fol. Sed multo breuior est; ad haec enim tantum illius verba pertinet: To Ta Ingiana yea Vavri. Duobus vero praecipue nominibus variat vtriusque lectio: ibi legitur Audive, hic Asuardie, ibi Merardee, hic meraryxeie." Aliam e codice LXVII. pag. 239 sqq. publici iuris seeit in latinumque translulit sermonem. Haec antem eadem est, quam Ruhukenius ad Callimachum tom. I. pag. 590 sqq. edit. Ernest. e cod. Barocciano cum suis et Hemsterhusii adnotationibus prior ediderat. In paucis, forsan librariorum culpa, differunt. In notitia codicis prioris recensetur quoque e codice alio, saec. XII. exarato, Arati vita, fatis quidem verbofa, latinis verbis, at vitiose et barbare scripta, et ab imperito vtriusque linguae homine e graeco conuería: quam Iriarte pag. 240 fq. formulis typographicis describendam curauit.

Suidas in voc. "Acaros, tom. I. pag. 306. vbi confer Külleri notas.

Eudoria in Violario pag. 62. quae contraxisse videtur ea, quae Suidas prodiderat.

Anonymo auctore vita Arati, gr. et lat. edita a Dionyfio Petauio in Vranologio, Parif. 1630. fol. pag. 268 sqq. Emendauit quaedam Scaliger in animadu. ad Eusebii Chronicon pag. 29. Vossias

Vossius de poet. graecis cap. VIIL pag. 63. et de scient. mathem. cap. XXXIII. §. 19-

Simfon Chron. ad A. M. 3728. Craffi Istoria de poeti greci, pag. 53. -

Io. Marcelli Welschii diff. praeside Iv. Andr. Schmidio, de Arato, Phaenomenorum suctore. Ienae 1685. 4.

1. G. de Chaufepie Nouv. Dict. hift. et critique etc. voc. Aratus pag. 416 fqg.

Auctor biographiae classice, ex sermone anglico in teutonicum a Mursinna conversae, tom. I. pag. 181 sq.

Heilbronner in hiltoria matheleos vniuerlae, pag. 164 fqq.

Admodum pauce notauit de co *Montucla* in Histoire des Mathematiques, vol. K. pag. 227. not. b. iudicans, versus quidem pulcros scripsifie Aratum, sed reliquas poetae virtutes non habuisse.

De epigrammate XIX. Callimachi in Aratum vid. Fulu. Krfinum in Virgilio cum graecis foriptor. collato pag. 13. aut in edit. Valckon. pag. 14 fq. Ernesti excursum p. 333 fqq. tom. I. Callimachi, et supra in vol. I. pag. 591. not. vv.

De vita, opere et reliquis fragmentis Arati commentationem volumini II. edit. Arati praemittendam promifit cl. Buble in praefat. ad I. volumen. Hark.]

ARATVS, Athenodori et Letophilae F. Solenfis e Solis, Ciliciae ciuitate, fuit, vt Callimachus, Strabo [Eudocia, anonymus vitae apud Iriart. pag. 202 et 240.] et alii testantur, vel vt Afclepiadi Myrleano ") visum, Tarsensis. Audiuit Menecratem, Ephessum, Grammaticum, et Philosophos Timeonem, (confer Laertium IX. 113.) ac Menedemum ") Dionysium Heracleotem "), Perseumque Stoicum, eumdem, cui Acro-Corinthum ab Antigono Gonata commissam tradit Athenaeus IV. pag. 162. et quem cum Antigono fuisse constat e variis Laertii locis. Hunc in Macedoniam ab Antigono forte Athenis arcessitum comitatus, regi et iple, (poen.ate

a) D. Iok. Andreas Schmidius diff. de Arato, Ienae 1685. has duas sententias ita conciliat, vt Tarsensis idem sit, quod Cilix: Ciliciam enim Tarsum vocatam telle Iosepho. Sed Asclepiades Myrleanus libro XI. de Grammaticis apud auctorem vitae Arati a P. Victorio et Petauio editae, fic Tarfensem dixit Aratum, vt Solensem negaret, Ταρσία Çησίν αυτόν γιγονέται, άλλ' έ Σολία. [conf. Ionsium de scriptor. hist. philos. II. 10, 3. p. 198. / et cap. 17, 3. pag. 247.] Et Iofephus lib. I. Antiq. cap. 7. innuit, antiquistimum hoc fuisse Ciliciae nomen Oupoos, a Tharfo, Iapheti filio, quod Afclepiadis actate pridem exoleuerat. Scholiastes Luciani tom. I. pag. 17. ad illud pag. 400. [tom. I. pag. 589. edit. Reitz] & xurd Dohene,] Deheve uer Yue "Agaros ur EAAnving audrig roveror binveyne, ure vu Queromera Errade query yeatus Buvunesy. Ga-

lenus protrept. tom. I. pag. 2. vis yap in Erayapan hoyes, a an di 'Apererihay, vis d' av Eohur, ei un di "Aparen ve ngi Xguenner; Conf. Harduinum tom. I. ad Plin. pag. 585. vbi mentie nummi, in que Arati et Chryfippi, Solenfium, icones cum epigraphe Пецациянскога. Notum autem eft, Soles dictum Pompciopolin.

b) Suidas in "Apares.

c) Vita Arati, quam nonnulli tribuunt perperam Leontio Mechanico, graecis fcholiis in poetam praefixa, in qua mater Arati vocatur An edupe, (non Anrog ine, vt in altero vitae feriptore,) et pater ipfius ab aliquibus traditur dictus Mnafeas. Fabric. vid. Clericum, filuar. philologic. cap. VI. §. I. pag. 237. Heumann. De Perjago vid. fupra in vol. III. peg. 570. notata. Hari.

Vol. II. p. 451 7 452

ARATVS Lib. III. c. XX. (ol. XVIII.)

(poemate fortaflis oblato "),) in nuptiis ") cum Phila, Seleuci Nicatoris filia, celebratis innotuit, et gratia eius inna reliquum vitae tempus apud illum vixit. Regnare coepit in Macedonia Antigonus Olymp. CXXV2. ante Chriftum 278. et praefuit per annos XXXIV. 1) vnde de Arati quoque aetate conflat 8), quem profetione [P] medicum fuille, auctores vitae referunt, grammaticum ac poetam scripta testantur. Sed et mathematicum Arishboterum ex quorumdam fententia audiuit, vt legas in vita, graecis scholiis praemissa, quamuis Cicero lib. I. de oratore cap. 16. conflat, inquit, inter doctos, hominem ignarum aftrologiae ornatisfimis atque optimis versibus Aratum de coelo et stellis scripsisse. Id vero refellendum sibi sumsit Benedi-Eus Aueranius, Florentin. dill. 70 fyq. in Ciceronem tom. II. Opp. pag. 335 fq. 339 fq. --[conf. Pope - Blount in centura cel. authorum pag. 39.] - Fratres habuit Myrin, cui fuperfles fuit, et defuncto epicedium compoluit, Calondam 4) et Athenodorum, qui primus Zoilo, Homeromalligi, Icriptis le oppoluit. Amores Arati perstringit Theocritus Idyllio VII. ') Apud Antigonum, regem, obiiile tradit Suidas, stque adeo in Macedonia: Cenotaphium itaque ei excitatum fit in patria, vel mortui cadauer in patriam fuerit delatum, fi verum eft. quod vita inedita apud II. Voilium pag. 68. [lib. I. cap. 13. pag. 623. edit. II. Abr. Gronou.] ad Melam, adfirmat sepultum Solis: sed et Mela lib. I. cap. 13. iuxta Solos in paruo tumulo Arati poetae fuo adhuc tempore exflitific narrat monumentum: ideo, inquit, referendum, quia ignotum quam ob caufam iasta in id faxa diffiliunt. Hinc portentolum Arati fepulcrum dixit Politisnus in Nutricia. Confer Leopardum II. 18. Arati effigiem in numis Solenfium fine Pompeiopolitanorum observare sibi viti funt viri docti, vt vides apud Grononium tom. III. thefauri Antig. graecar. tabula d. vide et in Begeri thefauro Palatino pag. 147. et thef. Brandenburg, tom. 1. pag. 265. vbi nomen Arati cum lyra pentachordo ac Mufa: apud Fulvium Vrfimm pag. 35. elog. Morellum in specimine rei numariae pag. 240. tab. XXV. Fabric. - In lo. Mart. ab Ebermayer gemmis, tomo, qui continet capita deorum et illustrium hominum etc. illustr. ab Erhardo Reusch. Francof. et Lipsiae, 1721. fol. cap VI. ter nr. 362. 363. 364. tab. XIV. et Reuschii explicationem pag. 173 fq. S. donius lib. VIIII. ep. 9. scribit. Aratum panda pingi per gymnafia arcopagitica. Harl] — Aratum prae ceteris magni fecie atque imitari studuit Dionysius uera géneros, teste Laertio VU. 167.

II. Exflat e scripis eius Poema heroicum celeberrimum *) PAINO'MENA, quibus post v. 722. ΔΙΟΣΗΜΕι A five Prognestica, (vt Servius in I. Georg. et Probus in ecl. III. Virg_

d) Grammaticus fine anctor vitae apud Iriant. pag. 239. et in Ernesti edit. Callinachi I. I. tradit, Aratum regi primum legisse carmen, to as tiv Mure vis 'Aprudias, scil deum; deinde, illo iubente. Phaenomena conferipfiffe. Harl.

e) Vita Arati Leontio tributa: Exolutors de o Αρατος Περσίφ τῷ Φιλοσόφω Άθηνητι και συνελθών avry is Munidiv'av meraneu@Jivri in 'Avrivors xaj παρελθών es rov Άντιγόνα και Φίλας (male Φλίκο haben quaedam edit. Dia vocabatur enim couiux Demetrii Poliorcetae, Diodor. Sic. XIX. tom. II. pag. 701 ct XX. pag. 819.) yaun nu eutoxipaisus דו אסו אשי דע אפטים בולד פוערי לצמרם.

Vol. IV.

f) Vid. Dodwelli diff. de Dicacarcho §. 19.

g) Saxius in Onomast. I. pag. 102. confert. Arati actatem ad A. M. 3733. Olymp. CXXVII, L ante C. N. 270. V. C. 482 Hamberger in zuverl Nachrichten etc. tom. I. p. 334. ad a. ante C. N. 27% Harl.

h) Conf. Hemsterhus. ad vitam in edit. Callimachi nr. 3. pag. 590. de scriptura illius nominia. Harl.

i) Confer Scholiasten Theocriti ad Idyll, VII. v. 98. 99. 101. etc. Meminit Arati Theocritus iterum Idyll. VI. vide Scholia ad v. 1.

k) Hoc carmen laudatur a Plinio lib. V. ep. 6. м

go Lib. III. c. XX.

Vol. II. p. 452 P 453

Virg. interpretantur,) subiunguntur. Ita enim ad versum ex δραας ολέγη μέν etc. Scholiastes: ἔρχεται ἐπί άλλο βιβλίον, σφόδρα βιωφελές ο καλώται Διοσημώα). Meminit et Suidas fingillatim et Schol. Ariftoph. ad Pacem v. 1086. et Vitruuius IX. 7. ") Scripfit Phaenomena Aratus suadente Antigono, rege, qui Eudoxi, Cmidii, librum, cui titulus erat ivoπreov, speculum, Arato tradidit et prosam ") Eudoxi orationem metro condere, atque ita Eudoxum i do Zoregov reddere inflit. Sic ex epistolis, quae sub Arati nomine olim ferebantur, auctor vitae, a Victorio ac Petanio editae. Sed Hipparchus lib. I. ad Aratum, teftarus, duos fuisse Eudoxi libros, eiusdem fere argumenti, quorum prior evonteon, alter Oceroueve inferibebatur, addit, posteriorem potissime ab Arato expression: Oferrar de eis Euδοξον β΄ βιβλία περί των Φαινομένων σύμφωνα κατά πάντα σχεδον άλλήλοις πλήν ολίγων σΦόδεα- Το μέν δυ έν αυτών έπιγεά Φεται ένοπτεον, το δε έτερον Φαινόμενα προς τα Φαιrouera de The moingu our trazer. [1] Virumque tamen a poeta contultum iple docet lib. ΙΙ. έν πασι σχεδόν τοις περί τας ανατολάς των άσρων, συμφωνέντων αλλήλοις των, δύο (Ευδόξε) συνταγμάτων, περί δε τε Περσέως διαφόρε της αναγραφής έσης ευλόγως ό Αρατος διαπορών ποία τις κατακολυθήσει αποφάσει, αμφήρισόν φησιν είναι και δισαζόμενου. Sane ex propria observatione non scripsiffe Aratum, praeter Ciceronem testatur idem Hipparchus lib. I. Tỹ Eudo & ouvrážes xaraxols 9 noas rá Qaivoueva yéyea Qev, all' é xaridiav παρατηρήσας, η μαθηματικήν κρίσιν έπαγγελλόμενος έν τοις έρανίοις προσφέρεσθαι περί διαμαετανόντων των έν αυτοїς. Quod adeo veruni elle notat per librum illum integrum, vt etiam clima ') ipsum, ad quod phaenomena accommodauit, ab Eudoxo Aratus petierit. Xweis

p. 345. Ouid. amor. I. 15, 16. Heumann. Auctor vitae apud Iriartum pag. 202 lq. nonnullis, ait, placet, Aratum fuiffe facultate medicum, totumque genuinum opus. Theriaca scripsiffe Nicandro, mathematico, eique tradidisfe; ipsum vero ab co vicissim accepisse placenomena, et quasi propria descripsiffe. Harl.

1) In codice Matritenfi apud Iriartum pag. 203, carmen Arati praeter confluctudinem, in editionibus feruatam, dividitur in quatuor libros. Liber primus, 'Apars Quevo usva BiBhios a, incipit a verfu in dios apxumeda etc. liber II. a verfu Tauru xe Innouso napsezoperver irrauter, lib. tertius inferiptus eft. 'Apara Biblior reiror tur Gauromérur, to ralémor dioonmaay, et incipit, in oguas orlyn mir orar nepaeros sednin. liber quartus, 'Apara BiBhiov ré-Tuptor Tur Ouropairur asei nhis incipit Hehis de Tor meherw Exartep Sev torros et definit, udinore ozedius ner in' aisie rexuneres. Ita quoque cod. chart. Neapolit. faec. XVI. in biblioth. Augustinensium S. Ioann. ad Carbonariam, (quae multos custodit codd.-gr. et quorum indicem mstum nuper demum accepi beneficio operaque cel. Cujetani Ancora,) continct Quivou. libros quatuor. Auctor vitae apud Iriart. pag. 202. cft, ait, Arati Phac-

nomen. tractatus triplex, flellarum deferiptio (*** tasigoris,); finul orientium et fimul occide::tium enarratio; et prognoslica per figna, (*pézimois due onucion), etc. Harl.

m) Latine expressit Virgilius I. Georgie, 351 fqq. conf. Fuluium Vr/fnum pag. 106 fqq. [pag. 122 fqq edit. Valeken.] Virgilii cum graecis feriptoribus collati. Fa vic. — adde cel. Heynium ad locum Virgilii: isque notat, versus illos Arati Prognost. 177 fqq. a *icerone* translatos esse in latinos de divin. I. 7 fqq. vbi vide Dauisii notas. Chausepie I. c. not. F. Harl.

n) Fallitur Suidas, qui Eudoxum di ina isporopiar foripfifie adfirmat in : Eddifor.

o) Ex diuerfis aftronomis diuerforum climatum obferuationes transfulsile Aratum, fuspicatur Grotius in notis pag. 10. At Petauius III. 5. auctarii ad opus de doctrina temp. contendit, Eudoxum varia parapegmata nec vnius loci confecisse. Ista forte miscuit ac inter se confudit astrologiae non fatis peritus Aratus. Vide et, si placet, quae Voffius pag. 155. de scientils mathemat. Tatii Isagogen pag. 35. Schol. Gr. ad v. 498. Ad Hellesponti clima scripsifie, ex Hipparcho colligit Rob. Balforeus ad Cleomedem pag. 180. Fabric. conf. infra

Vol. II. p.453 7 454

Χωείς δε τέτων και το κλίμα τε κόσμε τω Ευδόξω ύποτ θεται ό "Λεατος. Και γαε ό Εύδοζος έν τῷ ἐπιγραθομένω ἐνόπτρω τον τροπικόν τέμνεσθαί Φησιν άτως, ῶςε λόγον ἔχαν τα τμήματα πρός άλληλα τον αυτόν οδον έχει τα έ πρός τα γ. Et lib. II. inerum adminat. eum woave maeuyea Qes ta uno Fudoze elenneva. Eudoxum et Aratum xweis të ohorxeeas, non fotis adcarate foriphile, animaduertit Hipparchus lib. II. pag. 126. Kara nharos pag. 143. [adde vitam, ab Iriarto et Ruhnkenio graece editam.] Salmafium vero, qui p. 822. ad Solin non Eudoxum, sed Phainum vel Metonem sui 'e contendit, quem Aratus suerit sequutus, confurat Petonius V1. 9. Auctarii operis de doctrina temporum. Hefiodi initatorem iam olim agnouit Callimachus, Arato suppar, in epigrammate, de quo dixi lib. II. cap. 8. §. 17. et hinc inde notat Grotius in notis. Zñdov Oungenedv in Arato praedicat Suidas. Помти Boer aco Zorecov TE Ounge vocat Maximus Tyrius diff. 14. [diff. 30. edit. II. p. 354. vbi vide Dauif. pag. 609. eumdem Dauif. ad Cicer. de N. D. II. 63.] Et Ouidio iudice lib. I. Amor. eleg. 15. cum Sole et Lina femper Aratus erit. [Boethus Sidonius libro I. apud auctorem vitae Arati, ab Iriarto editae pag. 202. ait, Aratum non Heliodi, fed Homeri fuisse imitatorem, quippe eius poeleos forma grandior fit, quain apud Heliodum.] Sed ne alia Arati elogia 7), a Barthio lib. I. Adueríar. cap. 15. magnam partem collecta, hic repetam, non exiguae laudi poetae nostro aftrico est, quod hemissichion eius re yae nes yeres eouer, quod versu quinto phaenomenon etiamnum exstat, fanctificare dignatus est fauctus Paulus, apostolus, Arati conterraneus, Actor. XVII. 28. ex eo enim petitum illud este, observant post Clementem A'ex. I. Strom. pag. 315. Hieronymus epistola ad Magnum et in Galat. 1V. Tit. I. tum Chrysoftomus, Occumentus alique 9: licet Euthalius, a Zacagnio editus, p. 420. ait esse Acars Ascorous new Ounce Monte, et in Cleanthis, qui Athenis docuit, (Athenienses autem adloquitur Paulus, quum ait, as nay rives rav nag' upas mointav eighnaoi,) infigni ad Iouem hymno, quem e codice Farnefiano eclogarum phyficarum [P] Stobaei, (in vulgatis enim Stobaei libris, etiam in excerptis a Grotio frustra illum quaeres,)" vulgauit Fulvius V r finus post carmina IX. foeminarum pag. 272. et post V r finum H. Stephanus pag. 49. Mo Poef.

fra in indice scriptor. in schol. ad Aratum, voc. Aratus, et cl. Io. Frid. Pfaff commentat. de ortibus et occasibus siderum, apud auctores classicos commemoratis. Gotting. 1786. 4. pag. 44 sq. Harl.

p) Contra Quinfilian. I. O. X. I. 55. Arbii, inquit, materia motu caret, vt in qua nulla varietas, nullus adfettus, nulla perfona, nulla cufusquam fit oratio: sufficit tamen operi, cui se parem credidit. Aratum tamen defendit Barth loco a Fabricio citato. adde interpretes ad Quinciliani locum in exemplo Burmanni tom II pag. 893. De eodom Quinctil. loco iudicat Adr. Baillet in Iugemens des Savans etc. tom. III. nr. 1126, pag. 145. edit. Amstel. 1725. 4. cuius tamen expofitionem reprehendit Chausepie I. c. not. C. adde Tan. le Feure Abregé des Vies des poet. grecs pag. 163. Harl. q) Stratonis Cardiani epigr. In Δωδι αρχώμιθα, καθώς άρμχει "Αρατος. conf. Frid. Strunz et Bernhardi Winkleri diff. tres de loco Arati, quem citat Paullus, apostolus, Witt-bergae 1719. Fabric. Io. Aleg. Strauch. difp de probat. existentiae dei ad Aratum. Witteb. Commentarium fere in hune locum scripsit, variorum iudicia collegit, et verba tam Aratea, quam Paullina explicuit Petrus Horreus in miscellaneis criticis, Leowardiae et Harlingae 1738. 8. cap. I. pag. 1-21. Harl.

r) Exstat tamen in *Heeren* edit. eclogar. Stobaei physicarum nr. 12. pag. 30. vbi vid. not. cel. editoris. De *Cleanthe* et edd. vid. fupra in vol. IIL. pag 550 fqq. Arati fragmentum, ex quo ille verfus fumtus est, prostat quoque in iisdem Stobaei eclogis pag. 26. edit. Heeren. Harl.

gi Lib. III. t. XX.

SCRIPTORES PERDITI

Vol. II. p. 454

Poef. Philosoph. atque cum eleganti Iac. Duporti metaphrafi Cudworthus pag. 432. itidem versu quarto legitur en or yaç yévos éo µèr, et in Pythagoreorum aureis illud notum: Dénor yévos ési Beoroïos, pro quo eleganter Oppianus V. anduor. 7. antonio µanageooi yévos, ad quein locum consulendae doctitiini Rittershussi notae. Insuper hie animaduertam, in Gennadii, Massiliensis, libro de ecclesiasticis dogmatibus, qui diu ambalauit sub nomine Augustini, cap. 16. legi, non cum corpore moritur anima, sicut Aratus aut epicurea vanitas adserit. Sed pro Arato legendum Arabs, vt praeter auctorem de spiritu et anima, laudatum Elmenhorstio in notis pag. 132. docet Rhabanus Maurus, qui totum illum Gennadii libellum inseruit IIII. de vniuerso cap. 10. tom. I. Opp. pag. 87. b.

III. Quamuis vero Aratus, indice Hipparcho, απλ s τε και σύντομός έςι ποιητής, έτι δε σαφάς τοῦς και μετείως παιρηχολεθηχόσι: quamuis etiam, codem Hipparcho notante, in plurimis atque potifimis διαφωνών fiue difidens a φαινομένοις et natura: tamen haec ipfius Phaenomena plurimi e veteribus olim illustrauerant, quorum non pauci) nominantur ad calcem commentarii Ifagogici, qui a Victorio pag. 117. editus est fub titulo Egaτοσθένες, έν άλω Ιππάεχε, εἰς τὰ φαινόμενα, licet nec Eratosthenis nec Hipparchi esse constet. [adde Dion. Petauii Vranolog. pag. 257.] Notitiam illorum hoc loco subiliciam ordine litterarum, testimonia quaedam et nonnullos etiam scriptores illis adiuncturus.

Agefianax siue Heggianax³), cuius, vt Hermippi quoque Phaenomenon mentio in hoc Ptolemaei epigrammate apud auctorem vitae, quam Victorius edidit: [emendatius, ex sua coniectura, vulgauit tamquam nondum editum Fulu. Vrfin. in Virgilio cum gr. fcriptoribus collato pag. 15. edit. Valck.]

> Πάνθ' Ήγησιάναξ τε και Έρμιπποι τα κατ' άδημη ") Τάρια, και πολλοί ταῦτα τα ζαινόμενα Βίβλοι: Ιγκατέθεντο, αποσκόπιοι δ' άζαάμαρτου 'Αλλά το λεπτελόγα σκήπτρου Άρητοι έχα "].

Mexander, Actolus, Arati acqualis. Alexander, Ephefius. [Alexander, Lycaites.] [Anacreon.] Antigonus, Grammaticus.

Apollonias,

s) Non omnes, qui eo loco nominantur o' mep' rë Homrë avragamos fcholiis vel commentariis perpetuis Arati poema illustrarunt; fed quidam ex illis tantum egerunt de poeta, vt Callimachus: alii, vt Thales, Aristarchus Samius, Geminus Rhodius, Parmenides et Eratosthenes feriptis fuis astro'ogicis faltem argumento, quod perfequutus eft Aratus, lucem adtulerunt. [adde Chaufepie L. c. not. D. Quosdam nominat suctor vitae ab Ariarto pag. 202. editae; ez quo inferam cos,

quos iste przeterez, quo iure quaue iniuria? nominauit: Schmidii disp. de Arato, cap. II. §. 3vbi praecipue de Attalo Rhodio, Arati interprete, agitur. Harl.

t) Conf. notam ad §. IX. Harl.

4) ad gar Vrfin. Harl.

v) Vrfin. duo vltimos versus ita ceposuit:

Βίβλοιε έγκατέθεντο, σκοπώ δ' από κάντες άμαρτοι. Άλλα γε λεπτολόγος σκήπτρον "Αςατις έχα. Harb

Digitized by GOO

Vol. II. p. 454 7 455

IN ARATVM

Lib, 111. c. XX. 9

Apollonius, Geometra.

ApoHonins, Grammaticus.

Ariftarchus, Samius.

Aristarchus, Grammaticus, 💽

Aristophanes, Byzantius, phaenomena scripfisse traditur in Arati vita, quan vulgauit Victorius.

Arifyllus maior.

Arifyllus minor.

[Artemidorus.]

- Astalus, Rhodius, mathematicus, quem accuratifilime sua actate in Arato intespretando verfatum notat Hipparchus, licet passim eum; sicut Aratum quoque ipsum, et quem hic sequens fuit, Eudoxum, reprehendens. Recensuerat autem emendaueratque Attalue Arati poema et έξηγήσει illustrauerat, vt patet ex his procemii eius verbis apud Hipparchum pag. 101. die di τό, τε τε 'Α εάτε βιβλίον έξαπειαλκαμέν σοι διως θωμένον ύφ' ήμων καj την έξηγησω αυτε κ. τ. λ.
- Boethus, philosophus, in quarto Egnynoews Arati laudatur a Gemino cap. 14. [Hic forlam quoque est, quem anonymus auctor vitae ex Iriarto a me ad §. II. memoratus laudatuit.]
- Callimachus, Cyrenaeus, Aratum laudauit in scriptis ad Praxiphanem, telle auctore vitae Arati a Victorio editae, as πολυμαθή και αεισον ποιητήνο

Callifratus, Tenedius.

Crates, Grammaticus, citatur a scholiaste Germanici.

Critolai quartum Qanopévay laudat Plutarchus in parallelis

Didymur, Alexandrinus, & movneos laboriofus.

Didymus, Cnidius.

Diodotus, its forte etiam in scholiasse Germanici legendum pro Diodore.

Eratofizenes, de quo infra, hoc iplo capito.

Eua:neti duo.

Geminns, Rhodius, de quo supra.

Higefianax. Vide fupra in Agefianacte.

Heliodorus, Stoicus.

Hermippus, Peripateticus.

[Hipparchus.]

Lafur, Magnes, phaenomena scripsit telle auctore vitae Arati a Victorio editae.

Mariani metaphrafis phaenomenon Arati iambis graecis 1140. imperante Auastasio composita, Suidae memoratur.

· M 3

Numenius

Vol. II. p. 455 P 456

Numenius, Grammaticus.

Parmenides.

Parmeniscus, Grammaticus, laudatur a Plinio XVIII. 31.

Pyrrhus, Magnes.

Sminthes.

Sporum, Arati umounparisny laudat Leontius de Sphaera, et Arati Schol. [P]

Thales videtur inter commentatores Arati poni, quoniam scripserat, (licet diu ante Aratum,) de astrologia, qua ratione multos alios huc referri oportuit.

Timotheus.

Zeno.

Zenodotus, Aetolus, laudatur a scholiaste Germanici.

IV. Hodie ex(tant 1) Hipparchi, Bithyni, centum prope annis Arato iunioris, in Phaenomena Eudoxi, Arati, et Attali in Aratum commentaria libri tres ad Aeschrionem, quibus Aratum Eudoxi vestigia legisse, pariterque cum illis Attalum faepius a vero aberrasse ostendit. Vide quae de hoc Hipparcho dixi supra cap. XVIII. 2) Achillis Tatii, Alexandrini, Ide quo ibid.) Ilagoge in Aratum, in qua de vniuersi originibus, elementis ac sphaerae ratione erudite differit. fcum Arato gr. in biblioth. Vindobon. teste Lambec. comment. vol. VIL cod. CXXVIII. pag. 495 [qq.] 3) Commentarius inchoatus in Aratum, nelcio cuius auctoris, sub falso Erat sthenis vel H pparchi nomine. 4) Alter anonymi commentarius inchostus eruditior, praemista de genere et vita Arati dissertatione, qua praeclara nonnulla continentur. Haec quatuor scripta vna cum asterismorum descriptione aliisque scriptis primus e Mediceo et Vaticano codice vulgauit Petrus Victorius, latinam quoque illorum versionem daturum se pollicitus. Florent. 1567. fol. [in offic. luntarum, Bernardi filiorum. conf. Villoison. epist. Vinar. p. 73 fqq. et Bandin. cod. MSSt. graec. biblioth. mediceae II. p. 63. not. 1.] Latine primus vertit et excepta illa, quam dixi, asterismorum descriptione, cum sua translatione et dissertationibus copiosis atque eruditis edidit Dionysius Petauius, Iesuita, in Vranologio fuo fiue auctario doctrinae temporum, in quo et Theodori Gazae librum de menfibus post A. C. 1470. compositum, aliosque scriptores, supra cap. XVIII. not. ad §. 19. recensitos, adiunxit. Paris. 1630. fol. et Amstelodami 1703. fol. 5) Scholia graeca in totum Arati poema, praefixa Leontii "), mechanici, differtatione meel naraoneuns 'Agareias oQuigas,

20) Constat, Leontium scripsisse hane in gratiam Theodori, familiaris sui, quocum non ita pridem mechanicae se arti operatum testatur. Πρώην, καλλ Θεόδωρε, ενυχαίνομεν εν τῷ μαχανικῷ igyasuplu igyacjouros. Siue hie fuerit Theodorus, mechanicus, ad quem Proclus scripsit librum de prouidentia et fato, siue alter potius, yt videtur, Theodorus, paullo iunior, ini σοφία τῆ καλεμένη μηχανωῦ λόγιος, cuius ope, Romani sub Iustiniano imp. vfi funt aduersus Chosroen in obsidione Darae ciuitatis, vt refert Procopius lib. II. de bello Persico cap. 13. p. 121. Narrat quoque Leontius, sphaeram se huiuscemodi Arateam, qualem desiderabat Theodorus, iam construxisse Elpidio, Scholastico, abdei a fiohórye ómä resi sci Gilomazão. Hic est, ni sallor, Elpidius, Patricius, qui deinde primo anno Mauritii missus est legatus ad Chaganum, Auarum rezem, teste Cedreno et aliis. Vnde de actate

ET INTERPRETES IN ARATVM Lib. 111. c. XX. 95

et Arati vita, nelcio quo scriptore, a priore illa, quam a Victorio editam dixi, diversa et breuiore. Haec [F] scholia in editionibus [et nonnullis codd. vt Florentino Laurent. apud Bandin. codd. MSSt. gr. II. pag. 76. cod. XLIV. vid. infra catalog. codd.] tribuuntur Theo. mi, Alexandrino, de quo lib. V. dixi. Sed recte Grotius pag. 24. ad Aratum: Sciendam est, scholia Aratea non este uniur Theonis, sed et aliorum: nam et sape idem iteratur, quod scholiastae facere non folent, et contrariae sententiae inferuntur. Adde, quod in MSS. codicibus longe aliter passim leguntur, vt observarunt viri docti, Salmasius ad Solin. Huetius ad Manilium pag. 8. etc. [Atqui differunt in cod. Mosquensi, vbi quidem Theoni quoque adscribuntur; fed ea funt vulgatis meliora, nonnumquam locupletiora, et interpolationibus minus referta:

setate Leontii noftri conftare arbitror, quem 'aliquot post Claudium Ptolemacum facculis, (probabiliter temporibus Mauritii, imperatoris, qui A. C. 602. fecuri eff percuffur,) scripfiffe colligar etiam ex co, quod, fphaeras fiue globos coeleftes. teftatur, sua actate non tantum ab Arati descriptione in quam plurimis diffidere, sed er a Ptolemaco abire in quibusdam. Alius Pontius Leontius, Burdegalensis, latinus scriptor, cuius meminere Sidonius et Fortumtus. De hoc Brafficanus ad Petron. pag. 572. edit. Burmannis I. "Servius ad Virgil. Acn. XII. 118. Marti gramen eft facrum, quod secundum Plinium ex humano cruore prosreatur. etc. - Meminit-et L. Apuleius in libro de herbis et Leontius, Mythographus, auflor minime malus, superioribus annis, a nobis tantum non ab inferis excitatus, et aliquando cum philologis communicandus. " [Sed Burmannus in nota, non praesiltit, ait; et Leontius adhuc latet, aut periit in bello Smalkaldico, cum numerofis elius fcriptoribus. — — Fabric. in Bibl. Gr. lib. V. cap. 11. vol. VII. postquam a p. 453. de Leontio, episcopo Neapoleos in Cypro infula eiusque feriptis egerat, pag. 455 - 460. longum Leontiorum variorum catalogum contexuit, et de Pontio Leontio, Burdegalensi, p. 456. ca, que sequuntur, scripfit: "Pontius Leontius, Burdegalensis, quem primum Aquitanorum vocat Sidonius VII. 12. epift. vide etiam epift. 11. eiusdem libri et car-Ab hoc diuersus Leontins, episcopus men 22. Burdegalenfis, Venantio Fortunato lib. I. celebratus; fui enim matrem Liuiam vocat Sidonius libr. VIII. epift. 11. Fortunatus lib. I. carmine 17. et lib. IV. carmine 10. Placidinam. Sed fuit et alter Leontius, Burdegalensis episcopus, anterior fue setate prior, cuius epitaphium exitat apud eumdem Fortunatum lib. IV. carmine 9. Quod vero Gabriel Lurbeus in Chronico rerum Burdeselensium hune Leontium refert ad A. C. 485. al-

Vol. II. p. 456 7 457

terum ad 555. non magis certum eff, quam quod Vinctus ad epistolam 19. Aufonii, nomen integrum Paulini, ad quem Aufonius feribit, putat fuisse Pontium Paulinum Leontium." --- Hactenus Fabricius. Idem tamen pag. 457 fq. discernit illum Pontium Leontium ab Leontio latino fabularum scriptore, cuius Brafficanus ad Petronium meminir, et addidit; "Nescio, idemne sit Leontius, grammaticus, cognomento lasciuus, de quo Aulonius in professoribus Burdegalensibus, epigramm. VII." - De Leontiis, Byzantino, tam maiore, quam minore, Neapolitano et Pilato, (Theffalonicenfi praeceptore Boccacii, circa ann. Chr. 1340.) vide quoque Saxii Onomaft. II. pag. 66. 67. 144 et 361. Hart.] Plures, Leontii nomine gaudentes, collegit Iac. Gothofredus in Profopographia codicis Theodof pag. 369. et Ioh. Ionfius epistola de Spartis in Syntagmate Gracuiano pag. 222. quibus addendus Leontius Phoronei, Argiuorum regis, frater, ap. Petrum Blef. epift. 79. Leontius, Aglaionis F. de quo Plato 4. de Rep. pag. 411. Leontius, ad quem Iulianus, imp. epift. 22. et ad quem Libanius lib I. epift. 17. 56. etc. [In maiore Libanii epistolarum editione Wolfiana permultae exstant Leontii epistolae, vide indicem I. fub illius nomine.] Leontius, quem sua commendatione Athenis in Opérer refisizier cuectum testatur Olympiodorus apud Photium pag 110. Leontius, monachus Monembafiotes a. Chr. 1128. defunctus. vid. Montfaucon Palacographiam graccam pag. 60. Leontius, feruus, apud Abdiam III. 21. Leontius, Foroiulienfis episcopus, de quo Vicentius Barralis pag. 126 fq. Leontius, Magnefianus, laudatus Nic. Alemanno ad hift. arcanam Procopii pag. 7. De Leontii, Cyprii, locis communibus theologicis vide fis Colomefii paralipomena de scriptoribus ecclestafficis. [adde indicem ad hane Bibl. Gr. vbi multi Leontii occurrunt.]

96 Lib. III. c. XX.

Vol. H. p. 457

referta; quare bene fecit cl. Buhle, quod ea integra fubiccit tom. I. fuae editionis, de qua infra disputabitur. Codicem antiquae sane notae in biblioth. Vaticana custoditum, et interpretem Arati anonymum continentem, laudat ex eaque particulam excerpit Fuluius Vrfinus in Virgilii cum scriptor. gr. collati, pag. 11. f. pag. 13. edit. Valeken. Hark.] — Leontii cuiusdam latinam explanationem phaenomenon Arati sati antiquam exstare membranaceam in S. Galli bibliotheca, testatus est Goldassur ad Valeriani, Cimelensis episcopi, sermonem de bono-disciplinae pag. 51. Ineditum Arati scholiassen citat idem Salmassur pag. 891. et Bochartus in Hierozoico tom. I. pag. 189. [vid. insta in fine notitiae codd.] Eussathius quoque ad Homerum laudat Arati *imaurunantiscas* et Egnyntás.

V. Latino carmine pridem Arati phaenomena conuertit Cicero, admodum, vt lib. II. de natura deorum cap. 41. tellatur, adolescentulus: et Germanicus Caesar et Auienus; atque, Hieronymo in I. ad Titum teste, multi, quos enumerare longum est. Ciceronis fragmenta sola²), at Germanici, (quem Rutgersius atque alii quidam perperam malunt Domitianum,) metaphrasis integra phaenomenon cum prognosticorum initio et Auieni Aratus integer exstat, de quibus vide, si placet, quae in Bibliotheca latina adnotaui, vbi etiam de latino, quem vocant, Germanici scholiaste: [adde, quae de Germanico notaui in breuiore notitia litteraturae rom, pag. 301 sqq. et in introduct. in notitiam litterat. rom. II. pag. 473 sqq. et de Auieno in breuiore notitia pag. 696. cum primis cel. Werndorf in prolegom. ad partem II. tomi V. poetar. lat. minor. pag. 653 sq. Harl.] — His Iulium Caesarem adiungere facile erat, nisi videretur metuendum, ne illum pro Germanico Caesare Firmici ac Suidae inaduertentia posurit. Neque adco exploratum est de C. Heluio Cinna, quem latina metaphrasi donasse facile Arati carmen, contendit Barthius IV. 20. ex hoc illius epigrammate:

Haec tibi Arateis multum inuigilata lucernis Carmina, queis ignes nouimus actherios Leuis in aridulo maluae defcriptae libello Prufiaca vexi munera nauicula.

Pro nouimus legit ille Barth. mouimus. [Id epigramma post Pithoeum et Scaligerum edidit Burmannus II. in Anthologia vett. latinorum epigr. et poemat. lib. II. epigr. CCLI. vol. I. pag. 440 fq. et notis illustrauit vberrimis. Is pro inuigilata, quod est apud Istior. lib. VF. Orig. 12. et alios, dedit vigilata: tum mouimus poetice dictum pro decantauimus, cum Pithoeo et Barthio referipsit. Hart.] — Ouidium ") e Probo ad Georgica Virgilii addit idem Barthins X. 21. Aduersar. Etiam Manilium in Apotelesmaticis suis Aroti quaedam ad verbum transfulisse, observat Scaliger pag. 54. ad Manil. edit. Argentorat. Sed nec Statii, poetae, pater hoc loco praetereundus, de quo Papinius filius in Epicedio V. 3. suit. v. 23.

– – notique modos extendis Arati. [P]

x) Conf. Heilbronner pag. 288 fqq. Obferuatt. in Cic. fragm fcripferunt Paul. Leopardus emendatt. XVI. 14. et XVIII. 16 fqq. Hadr. Turneb. Aduerf. VIII. 17. Io. Cochanou. Cracou. 1579. 4. Harl.

y) Lastantius II. 5. 24. quanto igitur Nafo prudentius. — — Is cum librum, quo Phaenomena breuiter comprehendit, his tribus versibus terminauit:

VI. E

Tot numero, talique deus fimulacra figura Imposuit coelo; perque atras sparsa tenebras, Clara pruinosae iussit dare lunina notti.

Vol. II. p. 458

ARATI CODD. MSSTI

VI. E recentioribus fertur latina metaphrafis Nicolai Ales³, Effextiani, Angli, inter eius poemata. Parif. 1651. 4. [ann. 1561. 4. in catal. Pinell. I. pag. 260 fq. et apud Buhlium praef. addę Fabrie. Bibl. Lat. lib. III. cap. 11. §. 3. 4] Hugonis Grotii, qui fragmentis Ciceronis, quae extlant fernatis, reliqua de fuo tuppleuit, in fyntagmate Arateorum, de quo infra, Lugd. Bat. 1600. 4. Eliae denique Schedii, (eiusdem, cuius de diis germanorum liber exflat,) Gulfrou. 1631. 8. qui hune primum animi fui, quem vocat, foetum dicauit patri, Georgio Schedio, fcholae Guftrou, rectori, atque Eliae Schedio, patruo, Superintend. Baruthano. Gallico carmine faltem fragmenta Ciceronis reddidit Durerus a Lefcaloperio fubinde notis ad Ciceronem de natura deor. pag. 409 fq. reprehenfus. Italice Aratum, vt audio, conuertit Bernardinus Baldur, admodum iuuenis, et Antonius Mar. Saluini, vid, Giornale d'Italia tom. XIV. pag. 132. Sed ism deinceps graecas ac graecolatinas Arati editiones profequamur.

[Codices MSSti atque editiones.

Codices quotdam diligenter recensuit cl. Buhle in praefat, ad Aratum tom. 1, Multos commemorauit Heilbronner libro faepius citato: et numeri paginarum fimpliciter positi paginas operis Heilbronneriani significant. Ego vero alios praeterea nominaui aut linc inde adspersi observationes. - Sunt igitur codd. in biblioth. Vaticana ex Arati phaenomenis neos eisaywyn er των Axikews πeel τë παυτός. Arati epitome phaenomenon, et Arati phaenomena; (pag. 538. 541. 544.) Romae in biblioth. Barbermiana, cuius V. L. accepit Buhlius. - Neapoli in biblioth. monasterii Sancti Severini Arati phaenom. (pag. 548.) - ibid. in biblioth. Augustin. S. Io. ad Carbonar. vid. supra ad §. II. - in biblioth. Medicea Florent. Arati phaenom. cum scholiis et praefationibus, scripta ann. 1464. nec non Hipparchi in Arati et Eudoxi phaenom. enarrationum libri III. excerpta ex Achille ad introduction. in Arati phaenom. et e tertio fermone Hipparchi in Arati et Eudoxi phaenom. item excerpta ex enarratione Theonis in Arati phaenom. digesta a sapientissimo monacho D. Maximo Planude. (pag. 552. adde Buhlii praefat. ad Aratum pag. XIV. inprimis Boudin. catalog. msstor. gr. biblioth. Laurent. II. p. 63-67. cod. XXXVII. XXXIX et XLIV. - pag. 105. cod. XXXII. Arati phaenom. cum versibus latinis ex Ciceronis versione nonnullis et scholiis graecis margini adscriptis.) - Venetiis in biblioth. D. Marci, Ar. phaen. (pag. 560. in catal. MSSt. gr. illius biblioth. plures codd. enumerantur: pag. 146. cod. CCCXVII. Arati phaenom. cum no. tis interlinearibus, et prognoflica; p. 247. cod. CCCCLXV. eadem p. 251. cod. CCCCLXXVI. eadem cum scholiis, quae a vulgatis haud leuiter discrepant; exstant praeterea in codem cod. quaedam ex Leontii, mechanici, differtatione megi naraoneuns Acarelas oQuicas, pag. 252. cod. CCCCLXXX. Arati phaen. et prognostica cum scholiis, in margine scriptis, et poetae vita, quae est in edit. Paris. Guil. Morellii 1559.) - in biblioth. Scorialenfi, regis Hilpaniarum, Arati phaenom. cum scholiis et eius vita. vid. Plüers itiner. per Hilpan. germanice pag. 157. - In biblioth. Matritensi regia duo codices seruari iam supra aliquoties adnotare memini. In cod. LXVII. apud Iriartum pag. 238 fqq. primum occurrunt in Arati phaenomena, h. e. priora duo capita commentarii Eratosthenis, alias Hipparchi ad Arati phaen. fed in fine pleniores, quam a Petauio in Vranologio pag. 256 fqq. publicati. Sequitur Arati genus, de quo supra differui. Sequuntur Eratofthenis catasterismi: tum aliud geaus Arati atque Arati phaenom. hypothesis, quae praemittitur Theonis in ea scholiis, apud Vol. IV. Morelium

98 Lib. III. c. XX. ARATI CODD. MSSTI ET EDITT.

Morelium 1559. 4. graece excusis; porro posteriora II. capita Leonis, mechanici, de compofitione sphaerae arateae, denique in Arati phaenomena commentarius: quae est pars ex initioscholiorum, Theoni vulgo adscriptorum. In cod. LXI. anno 1465. scripto sunt pag. 201 sq. apud Iriartum, Arati genus, fupra iam memoratum, Arati carmen, in quatuor libros difiributum, et alia, ab Iriarto e cod. eruta et publicata. — in cod. LXXXIV. fol. 79. apud Iriart. pag. 336. ex Arato eiusque commentario quaedam depromta. — In biblioth. Parif. regia, Arati phaenom. quater (pag. 571-573 et 577. - fecundum catalogum MSStorum biblioth. regiae Parif. in *[eptem* codd. Arati carmen reperitur.) — In cod. CCCLII. a Leonardo Philara, vulgo Villerer, Athenienfi, scripto Coisliniano, teste Montfaucon catal. MSS. biblioth. Coisl. p. 519. inter epigrammata, ex variis auctoribus collecta, occurrit quoque Arati nomen. - In catalogo MSStorum graecor. de Mesme, Arau phaen. (pag. 184.) - in biblioth. Bodleiana, duo codd. quorum alter adiecta habet fcholia. (pag. 593.) ibidem Hipparchi in Arati et Eudoxi phaenomena, bis (pag. 612 et 618.) — in alia biblioth in Anglia, Arati phaenom. lat. verfibus reddita cum figg. elegantifimis, quas expreshit Hugo Grotius, tunc XIV. aut XVI. annorum puer, in fyntaginate Arateorum. (p. 634.) — In bibl. Viffenbach. cod. vetuft. lat. Arat. et alia aftronom. vid. catal. tom. III. pag. 551. - In biblioth. Vindobonenfi auctore Lambecio in comment, bibl. caefareae VII. p. 494 et 496. bis: n. cod. CXXVII. continet Arati phaenomena, cum anonymi cuiusdam antiqui auctoris fcholiis gr. a commentario, qui Theoni tribuitur, diuerfis: cod. CXXVIII. complectitur Arati phaenomena et Diofemeia cum vita Arati, prolegomenis et commentario Theonis, vt vulgo putatur. Lambeeius multus eft de Arato et quibusdam editionibus. — — Codex quoque fuit quondam in biblioth. Heidelberg. eoque vlus est Stephanus. - In biblioth. Bernenfi est cod. memorabilis; Claudii Caefaris Arati phaenomena: qui multis differt ab editione Grotiana. vid. Sinneri catal. codd. Bern. pag. 278 fqq. De codd. Vratislauienfi, et Mosquenfi cl. Buhle, qui illorum varias lectiones adhibuit, in praefatione iam differuit: idemque et cl. Heeren de codice Augustano, qui eclogas Stobaei, in hisque Arati fragmenta continet. Ex codice Mosquensi varias lectiones antes publici juris fecerat cel. Matthaei in Lectionibus Mosquentibus, vol. I. Lipfiae 1779. 8. pag. 95-111. et ex eodem codice V. L. ad Cleomedis librum I. de meteoris p. 112-120. - In biblioth. Leidenfi, tefte catalogo pag. 386. Arati philof. (n. 18. fic in MSto; fed funt Manilii Astronomicon libri,) et 398. nr. 59. — Aratea cum figuris pulcerrimis et illumina-, tis. pag. 383. n. 79. - Bochartus in Hierozoico fcholiasten quemdam, nondum editum, laudat in parte priore lib. II, cap. 13. pag. 189. lin. 49. item lib. III. cap. 4. pag. 754. lin. 45. item lib. III. cap. 10. pag. 826. lin. 35 et in parte poster. lib. II. cap. 13. pag. 213. edit. Francof. adnotante Schmidio in diff. de Arato §. 4. cap. 11.

Editiones.

Cunctas fere indicarunt Scheibelius et Buhlius VV. CC. Ille in Aftronomische Bibliographie; hic in praesatione ad I. tomum editionis suae. De paucis egit Clement in Bibl. curieuse histor, et critique tom. II. pag. 4 sq.

Marci Manlii (leg. Monilii) poetze clariffimi astronomicon ad Caesarem Augustum libri quinque. Arathus Germanici ad Augustum Bononiae. in calce: Bononiae impression per me Vgonem Rugerium et Dominum Bertuchum, 1474. vid. Maittaire A. T. IV. part. I. pag. 336. Goetzii Memor. Bibl. Dresd. III. pag. 129. Scheibel astronom. Bibliograph. 1. pag. 8.

Rufi

ARATI EDITIONES

Lib. 111. c. XX.

99

Rufi Feffi Auieni interpretatio phaenomenorum Arati et Dionyfius de fitu orbis et de-Scriptio orac maritumae; item Arali interpretatio p r Germanicum et Ciceronem, et Serenus de médicina; arte et ingenio Antonii de Sirata, Cremonenfis. - Victore Pisano recognitore. Venetiis 1488. 4. vid. Scheibel. 1. 1. pag. 20 fq. Sed omnium accuratillime de illa editione difputat, diuerforum iudicia studiose colligit, et controuersias de illa ortas diligenter componit, collatis pluribus exemplaribus, cel. Wernsdorf in prolegom. ad Poetas latin. minores. tomi V. part. II. (Helmstadii 1791. 8.) pag. 692-700. Oltendit, Georgium Vallam effe auctorem editionis, cumque msstos corum libellos, quos apud le habebat, conceffific typographo imprimendos; Victorem Pisanum, eius discipulum, qui praefatus est, impressionis atque editionis curam gestiffe; typographum et redemtorem libri fuisse Antenium de Strata. Cum littera h. incipit pars altera voluminis pag. 117. hac inferiptione: Fragmentum arati phasnomenon per germanicum in latinum converfi cum commento, nuper in Sicilia repertum. (Haec pars interdum separata ab reliquis reperitur; cuius exemplum est in biblioth. Leidensi: pag. 175. nr. 486. nec est particula edit. Aldinae, vt Scheibel suspicatus est.) Demonstrat denique Wernsdorf, Thomam de Blouis eodem anno ibidem, non, Auienum cum reliquis; fed Hy. gini astronomic. edidisse. Confundit editt. Clement 1. 1. tom. II. pag. 286. vbi de illa Auieni etc. editione agit.

Iulii Firmici aftronomicorum libri offo integri et emendati, ex fcythicis oris ad nos nuper ellati. Marci Manilui aftronomicorum libri quinque; Arati Phaenomena Germanico Caefare interprete cum commentariis et imaginibus. Arati eiusdem phaenomenon fragmentum M. T. Cic. interprete. Arati eiusdem Phaenomena Ruffo Fifto interprete. Arati eiusdem Phaenomena graece. Theonis commentaria copiofiffima in Arati phaenomena graece. Procli Dio. dothi Sphaera, graece. Procli eiusdem Sphaera, Thoma Linacro interprete. Venet. in aedibus Aldi Romani. MID. (1499.) fol.

Raro inueniuntur integra exemplaria. Hinc in aliis defunt Arati phaenomena, graece, in aliis alia, vt Scheibel 1. c. pag. 45 fqq. exemplis variis oftendit, et editionem intelligenter describit. Atque quoniam interdum particula plagularum N—S. in quinternionibus, quae habet 'Agárs $\Sigma chéas \phi asvé \mu erà \sigma \chi chiav, Arati Solensis phaenomena cum commenta$ riis, separata a reliquis fascibus reperitur, sactum est, vt haec particula, tamquam peculiaris,fine a. et 1. et prima editio, quae antiquior esset Aldina, a nonnullis, haberetur: quem errorem etiam commissit Clement 1. 1. tom. 11. pag. 4. vid. Scheibel 1. c. pag. 1 sq. Serie dell' edizioni Aldini etc. edit. 11. p. 20. Seemiller biblioth academ. Ingolstad. incunabula typograph.tom. IV. pag. 113. Integrum exemplar feruat acad. biblioth. Göttingensis. vid. Buhle 1. c.

Arati phaenomena gr. et lat. cum praefat. Piul. Melanchthonis ad Hieronym. Bomgart. ner, Wittebergae fine anni nota in 3. 4. et dimidia plag. in biblioth. cl. Strobelii; Noriberg. Cl. Buhle addit notam anni 1521. fed illam fe non vidiffe editionem fatetur.

Dienusii orbis descriptio, Arati astronomicon; Procli splaera, graece, cum scholiis Iac. Ceporini. Basileae apud Io. Bebelium. 1523. 8.

Vid. Maittairs A. T. II. pag. 638.

Dionyfii — Arati aftronomicou, Procli sphaera, gr. et lat. cum scholiis Iac. Ceporini. Basileae 1534. 8. apud Bebelium, secundum Maittair. II. pag. 807. in indice autem, Basil. in N 2

100 / Lib. III. c. XX.

ARATI EDITIONES

ardibus Thomae Wolfii; contra in 12. in ardibus Thomae Wolfii, secundum Buhl. p. XVI sq. praefat. qui monet, non additum esse Cleomedem, nec excusum apud H. Petri, vii apud Fabricium traditum suit.

Sequitur edit. Aldinam ; fed quaedam confulto immutasse videtur ; quaedam in Aratum notauit. At haec editio tantum repetitio superioris mihi esse videtur ; quoniam Ceporinus in epist. ad lectorem scribit : "Ecce nouae officinae litterariae Ioannis Bebelii, suis ipsius manibus — probe elaboratas primitias."

C. Iulii Hygini — fabularum liber, — antehac numquau exculus. Eiusdem poeticon aftronomicon libri quatuor. Quibus accefferunt fimilis argumenti. Palaephati de fabulofis narrationibus lib. I. Eiusdem de vocum antiquarum interpretatione liber I. Arati Qauvoµevwv fragmentum, Germanico Caefare interprete. Eiusdem Phaenomena, graece, cum interpretatione latina. Procli de fphaera libellus gr. et lat. Index etc. Bafileae apud Io. Hervagium. Anno M.D. XXXV. (1535.) menfe Martio. fol.

Iacob. Micyllus curauit hanc editionem et practatus est: sed in praesat. de Hygino tantum differuit. Arati verba interdum in margine explicuit. — Repetitum est opus Basil. 1549. mense Martio, et 1570. mense Aug. ex offic. Heruag. vid. Freytag. adpar. litt. I. p. 217. eodem anno et ibidem prodierunt Arati Solensis adparentia etc. lat. 8. Meo exemplo snn. 1533. adglutinatus est:

Ioannir Stoefleri, Iuflingenfis, mathematici eruditifimi — in Procli Diadochi — Sphaeram mundi, omnibus numeris longe abfolutifiumus commentarius. Antehac numquam excufus. — Ex aedibus Morhardinis noftris Tubingae ann. M. D. XXXIIII. (1534. fol.) de quo libro vid. Scheibel aftronomifche Bibliographie, fect. I. pag. 117 fq.

Sphaerae atque aftrorum coelestium ratio, natura et motus: ad totius mundi fabricationis cognitionem fundamenta. M. D. XXXVI. (1536.) Valderus. 4.

In auersa tituli pagina Valderus pauca praesatus est. Insum autem in has perrara editione hoc ordine: "Exervices two to row to Acate oxiohimo. Iac. Zieglerus Landauus de folidae sphaerae confiructione, Proclus Diadochus, Lycius, de sphaera s. globo coelessi, gr. et lat. cum scholiis eiusdem Ziegleri: de canonica per sphaeram operatione: Hemicyclium Berosi (ex Vitruuio 1X. 9.) explicatum, ex Iac. Ziegleri traditione. Sequitur pag. 95. Aeortis, Mnxavins, meei nataozeus, 'Acateoxeus opaiças. pag. 105 squ. Arati Phaenomena, gr. cum scholiis graecis, quae in fine Theoni adscribuntur. pag. 227. Planisphaerium C. Ptolemasi, lat. versum cum praesat. Rodulphi Brughensis, denique pag. 275–294. Iordan. de planisphaerii figuratione. — Hanc edit. Lambecius in comment. de biblioth. caesarea tom. VII. pag. 498. magni aestimauit, et notauit, Daniel. Heinstum eam tanti olum fecisse, vt pro raristima ac pretiossisma firena Iosepho Scaligero donaret. Quum ego exemplar ipse possidean, adfirmare possium, formam essa in 4. non in folio, nec Valderi praesationem, (quam Maittaire A. T. II. pag. 848. recudendam curauit,) esse in ipsa tituli pagina, vt cl. Scheibelius suspicatus est in Aftronom. Bibliographie I. pag. 123.

Arati Solenfis Phaenomena gr. Ciceronis in Arati phaenom. interpretatio. — Accesserunt Vergilii, Germanici Caesaris et Russ Festi Auieni carmina, iis respondentia Arati, quae a Cicerone conversa interciderunt. Haec autem latina omnia graecis ex altera parte respondent

ARATI EDITIONES

respondent Ioachimi Perionii opera, cuius observatt. simul eduntur. Paris. apud Io. Lodoic. Tiletanum. 1540. 4. — repet. eodem anno Basil. apud Henr. Petri. 8. (vt Fabric. ait) ad calcern Nicomacheorum Aristotelis, a Perionio latine translatorum, et Platonis Timaei locis cum Ciceronis de vniuersitate collatis, quod post H. Stephanum in Timaeo pariter et Arato secit etiam Henr. Stephanus in Lexico Ciceroniano ann. 1557. 8.

Perionii observationes spectant ad metaphrases latinas. In fronte autem praefixus est Leontii, methanici, de sphaera aratea libellus, conf. Maittaire A. T. III. pag. 314. not. a.

Διονυσία — Açára — Πρόκλα. Dionyfi orbis descriptio. Arati Aftronomicon. Procli sphaera, cum scholiis Ceporini. Coloniae apud Io. Gymnicum. 1543. 8.

Procli de sphaera liber. Cleemedis de mundo, siue circularis inspectionis meteororum libb. II. Arati Solensis Phaenomena siue Apparentia. Diongsii Afri descriptio orbis habitabilis. Omniz gracce et latipe —. Adiectis doctorum virorum annotationibus. Basileae spud Henr. Petri. 1547. 8.

Curante Marco Hoppero. (vid. Pinelli catalog. I. pag. 382. Hirfthii Millenarium IV. librorum ab anno I. vsque ad ann. L. faeculi XVI. typis exferiptorum, nr. 946. pag. 46 fq.) — recufa est et aucta Io. Honteri, Coronensis, de cosmographiae rudimentis et omnium prope rerum nomenclatura libr. III. vna cum tabellis geographicis praecipuis, et Schreckenfuchsis fcholiis in Proclum. Paucae Ceporini adnotatt. in Aratum exstant pag. 658—661. Hoppesi epistola dedicatoria scripta est Bassleae Kal. Martiis 1561. — repetita, at vitiose excusa est editio, ibid. 1585. 8. cum superiore Hopperi epistola, haud mutata.

Procli de sphaera lib. Cleomedes de meteoris; Arati Solensis phaenomena et diosemea; Dionysti Afri orbis descriptio gr. et lat. cum notis Io. Ceporini. Antwerpiae 1554. 8.

Vid. Pinelli catalog. I. pag. 260. in catal. biblioth. Iaenifchi, Hamburg. 1782. pag. 62. part. I. cap. 2. citatur ann. 1553. eademque anni nota apud Buhl. Repetitio elle videtur editionis Bafilcenfis.

³Agars Σολεως Φαινομενα και διοσημεια: Θεωνος σχολια. Λεοντι Μηχανικε megi 'Agares τ Daigas- Paril. apud Guil. Morelium, in Graecis typographum regium. M.D.LIX. (1559.) 4-

In quibusdam exemplaribus funt duo hemisphaeria globi coelestis: in aliis defunt illa, Num edit. Moreliana, Paris. 1557. 4. reuera existar, (sub cuius anni nota, nescio amplius in quo libro aut catalogo indicatam vidi et notaui,) an, vii equidem opinor, error in numero anni commissi sit, decernere nequeo.

Eodem anno 1359. iterum ibidem prodiit Aratus, graece, fine scholiis.

Accessierunt eodem anno per eumdem Morelium: Arati Solensis phoenomena'et Prognostica: Interpretibus M. T. Cicerone: Ruso Festo Auieno, Germanico Caesare, vna cum eius commentariis. C. Iulii Hygini Astronomicon. Omnia partim e vetustis codicibus, partim e locorum collatione emendata, et emendatorum ratio exposita. Deurégay Ogovrides oroparegy. Parissis 1559. apud Guil. Morelium. 4.

Falli dicitur Clement 1. c. quum scribat, in ea etiam textum Arati graecum conspici. conf. de tribus his editr. Morelianis Maistaire A. T. III. pag. 713. Buhle praesat. cum primis N 3.

Freytag. in adparatu litterario I. pag. 214—217. Morelius in graecis Arati discedit saepe ab edit. Aldina. In Hygino quidem tantum non xara nóda eum sequutum esse Sot ri editionem Coloniae Agrippin. 1535. animaduertit Munker in praestatione ad Hyginum — In Catalogo tamen biblioth Leidensis p. 173. edit. fol. sic enumerantur hae editiones: A ari phaenomena et prognostica, latine, ex Cicerone, Festo Auieno et Germanico Caesare vna cum eius commentariis. Item C. Iulii Hygini astronomicon. Paris. 1559. 4. — Eadem Aratea, graece et latine, cum scholiis grassis Theonis et Leontii, Machanici; Cicerone, Festo et G. Caesare interpretibus, Paris. 1559. 4. In catalogo Pinelliano I. p. 260. citantur quoque Arati pharn. etc. cum scholiis, grasse et latine. Morel. Paris. 1559. 4. — Latina igitur versio, quae, teste Hambergero, calci textus graeci adiecta est, quibusdam exemplaribus abesse videtur. — Memoratur denique editio, in catalogo biblioth. Leidensi I. c.

Arati phasnomena, graece, cum Theonis scholiis. Paris. 1595. 4.

Nouam Aratei textus recensionem ope codicis cuiusdam mutili et graecorum scholiastarum instituit Henr. Stephanus inter Poetas graecos principes heroici carminis, part. IL pag. 288-317. fine scholiis. ann. 1566. fol.

¹Ππάςχε Βιθύνε τῶν ᾿Αςάτε καὶ Εὐδόξε Φαινομένων ἐξηγήσεων βιβλία γ΄. — ᾿Αχιλλέως Τατίε πςολεγόμενα eis τὰ ᾿Αςάτε Φαινόμ ᾿Αςάτε Bios, καὶ σχόλια παλαιῶν τινῶν εis τὸ αὐτε ποίημα. (curaute Victorio.) Florent. 1567. fol. vid. lupra, §. IV.

Arati Solenfis Phaenomena et Prognostica, interpretibus M. T. Cicerone, Ruso Fefto Auieno, Germanico Caesare, vna cum eius commentariis. C. I. Hugini Aftronomicon. Omnia latine, partim e vetufis cold. partim e locorum collatione emendata, et emendatorum ratio ab ipfo Morelio — exposita. etc. Colon. Agripp. apud Theod. Graminaeum. 1569. fol. vid. Buhlii praefat. pag. XXII. Pinelli catalog. II. pag. 261.

Astronomica veterum seripta isogoica graeca et latina. Auci. graeci Procli sphaera. Arati Solensis, phaenomena et prognostica. Leontius Mechanicus, de constructione Arateae sphaerae. His tribus adiuncta est interpretatio latina, in qua verbum de verbo expressium est. Latini. Aratia phaenomena cum poetica interpretatione M. T. Ciceronis, Festi Russi Auieni, Germinici Caes. cum commentariis incerti auct. Veterum poetarum fragmenta assronomica. C. Iuli Hygini poeticon astronomicon. Opus non astronomiae solum, sed et poeseos studiosis apprime vile. (Heidelbergae) in officina Sanctandreana closolXXXIX. (1589.) 8.

Quis curauerit hanc, quae perraris libris adnumeratur, editionem, ignoro: quoniam nemo est praefatus. Meum quidem exemplum caret praefatione. Munker in praefat. ad Hyginum animaduertit, edit. Sanctandreanam adeo expression este ex Moreljana, vt, qui pracessent operis, recudere denuo mendas manifestas typographicas, quam immutare quicquam mallent, (quod exemplis in Hygini quidem textu corruptis commonstrauit,) illosque ideo errare iudicat, qui vel a Scaligero eam, vel alio aliquo ex doctis recensitam velint. In Arati tamen textu constituendo operis doctus criticus praefuisse videtur. Nam Leontium excipiunt pag. 159 — 167. notae breues ad Procli sphaeram et ad Aratum, in quibus V. D. de veritate lectionis iudicat; aliquoties D. Vuiteckindi, quem nostrum vocat dotarum au. cfor.

for *), correctionem adfert, loca corrupta ex suo ingenio restituit, ex MSS. Palat. alias producit lectiones, interdum in textum admiss, Parisiensis, h. e. Morelianae editionis lectiones memorat, saepe resutat, in textu alia reposita meliore: etiam Stephanianam proferibit lectionem; immo vero pag. 163. ad voc. $\alpha \pi \lambda \alpha v \dot{e} s$, mita, ait, Basil. Paris. et H. Steph. et vt paucis absoluam, editi libri, quos vidi omnes: quin et Theon ipse: secus Hipparchus, – qui tamen huius loci geminam refert lectionem, $\alpha v \tau oi$ d' $\alpha \pi \lambda \alpha \tau \dot{e} s$, et $\alpha v \tau oi$ dè $\pi \lambda \alpha \tau \dot{e} s$, posterior Attalo magis probatur, cuius sententiam constuat Hipparchus." Noua igitur Aratei textus recensio esse, et solution a Sylburgio facta videtur. Pag. 167 sq. G. Ceporini annotationculae in Arati phaenomena fequuntur.

Arati Phaenomena cum Leontii sphaera et Procli atque cum metaphrasibus Ciceronis, Germanici et Auieni ac poetico astronomico, in Astronomicis veterum, a Io. Commelino ediuis ann. 1589. 8. memorantur a Fabricio et Buhlio. An eadem est editio cum ea, quam ex officina Sanctandreana prodiisse, modo retulimus? Nam idem insigne typographicum, quo vsus est Commelinus, in fronte edit. Sanctandreanae, aeri incisum conspicitur. An in fronte aliorum exemplarium, Commelinianae, in aliorum, Sanstandreanae officinae nomen exstitit?

Noua quodammodo obscuris Arateis locis exorta est lux ope codicis MS. in Hugonis Grotii, Bataui, Syntagmate Arateorum, quod sedecim vix annos natus losephi Scaligeri auspiciis edidit Lugduni Batauor. ex officin. Plantin. apud Christoph. Rapheleng. 1600. 4. vid. Goetzii Memor. biblioth. Dresd. part. III. pag. 543. Burigny Vie de Grotius, part. I. pag. 27. -Freytag. anal. pag. 399.

Fabric. de hac editione ea, quae fequuntur, notauit: "In hoc graeca leguntur cum metaphrafeos Ciceronianae fragmentis, feparatim subiunctis, et vbi haec deficiunt, Grotii ingenio suppletis, tum Germanici metaphrasi itidem seorsim subnexa, cum imaginibus astrorum ex veteri quidem depromtis codice, sed naturae rerum ac veterum opinioni sepe parum respondentibus. Hinc Grotii notae sequuntur in Aratum, Ciceronem, atque Germanicum. Denique sequitur metaphrasis tertia, Auieno auctore, cum Grotii breuibus notis, ad singulas paginas adiunctis. Nam Laurentius Lundius quidem fallitur, qui in compendio Bibliothecae graecae adfirmat, graeca quoque scholia in Grotii edit one legi. Fallitur etiam Heidenreichius, qui in Pandectis Brandenburgicis ait; Aratum cum aliis scriptoribus latine redditum a Iunio Paulo Crasso. Pro Arato enim Aretaeum dicere debuit. Fuerunt Grotii Aratea in bibliothecae Petri Francii collata cum vet. cod. a Nic. Heinsio, et a viro illo doctissimo animeduersionibus locupletata. "Hactenus Fabris. add. cl. Scheibel astronom. Bibliogr. tom. I. pag. 244 squ. Harl.

In corpore poetarum graecorum vett. carminis heroici, cura et recensione Iac. Lessii, tom. I. pag. 619 — 636. vna cum paucis V. L. in margine adpositis, sunt Arati Phaenomena, (ex Stephani recensione recusa.) Geneuae (s. Aureliae Allobrog.) 1606. sol.

C. Iulii Hygini — Palaephati — Fulgentii libr. Phornuti de natura deorum — Albrici, philos. de deorum imaginibus liber; Arati Qaiveµévav fragmentum, Germanico Caesare

z) Witchind per integrum fere posterius di- guam gr. et mathefin, ac scripsit de sphaera munmidium saeculum XVI. Heidelbergae docuit liu- di et temporis ratione apud Christianos.

15

Tai

Digitized by GOOGLE

Caelare interprete; Eiusdem phaenomena graces, cum interpretatione latina; Procli de fohaera libellus, gr. et lat. Apollodori bibliotheca etc. Lugduni apud Ioan. Degabiano. 1608 8. Textus scriptorum maximum partem ex edit. Basil. 1535. fol. est expressus. conf. Scheibelis astronom. Bibliogr. fect. III. pag. 37.

Arati Solenfis phaenomena et Diosemea. edidit E. Schedius. Gustrou. 1631. 8. vid. Adelungii Supplementa ad Ioecheri Lexicon eruditorum, vol. I. voc. Aratus pag. 1006. Eft versio, vid. S. VI.

Aratús. edit. C. Lud. Manthenii. Haun. 1641. 8. vid. Comit. Thott. catal. bibl. tom. IV. pag. 290.

Arati phaenom. et diosemea graece cum scholiis graecis aliisque opusculis in editione Oxoniensi, ex Moreliana maximam partem ducta, prodierunt huius sententiae:

Αξάτο Σολέως Φαίνομενα και Διοσημέα. Θέωνος σχόλια. Εξατοσθένος καταςε. eropol. Merger της γης περιφερέας. Το κύβο διπλασιασμός. Κόσκινον. Το Νέλο πηγαι. TE xayovos Toun Accellerunt Annotationes in Eratolihenem et Hymnos Dionyfii (curante Io. Fello, Oxoniensi postea episcopo.) Oxonii, e theatro Sheldoniano ann. cIDCLXXII. (1672.) 8.

Fellus adhibuit duo codd. quos suppeditauit biblioth. Bodleiana, ad textum gr. Arat emaculandum. In corrigendis schol verbis, editor ait, censoriam virgulam aliquando intentasse, sibi haud incivile visum fuisse. Adiecta sunt duo planisphaeria, aeri incisa. Fabricius vero de hac editione ita iam scripserat: In hac perquam nitida et cassigata editione ex altero codice MSto Bodleiano videas adscriptos post v. 470. hosce versiculos a Maximo Planude, vt suspicatur illustris editor, vel alio quopiam, minus antiquo, infertos, quo Aratum Ptolemaci magis placitis congruentem faceret.

> Έν δέ οι έσπομένα διδύμων το μέσον καθοράται, Έν δέ τοι υάδες, ας ανέχει λοφιής έπι ταυρος Γλωχίν πληιαδων, ny es Bogenv σκοπιάζει. Ιχθύος αῦ κεφαλή βοςεωτέςε έςιν ἐν αὐτῶ, 'Ανδεομέδης κεφαλήν δε και cevigion agentees Ράμφος υπεριύκλοιο βορειοτέρης έπι χώρης Μικεά βοςαιοτέςης, και απέσασαν αμφω ές ίσσην. Ές μέσον αμφοτέρων δ' ίππε γόνυ μαλλον έκεινων *Αγχι τροχέ κέκλιται και μικρέ δειν έν έκείνω. 10 TE T' בי אצימטו לבצודבפים לומדלעיבדמן מעום [P] Και πολυπλεθεοτάτε μυκτής οφεως οφιέχε, Λύτο τ' Αγκτάζα αξιδείκετος ές πόλου αςής. Λυτας Επατα λεοντέη οσφύς, επατα δε χαίτη. Είτα δ' όνων ο βόζειος επόψια σήματα κύκλε, Kaenivov ès μήκος γας όλον τζόχαλος διαμείβων Δοιά μεν ές νότον, έν δε βορειον ές άντυγα λείπει. Τῦ μέν ὅσον, τε μάλισα δ' οκτώ μετεηθέντος Πέντε μέν ένδια σεέφεται καθυπέετερα γαίης,

Vol. 11. p. 457 2460

VERSVS ADDITI ARATO Lib. 111. c. XX. (ol. XVIII.) 105

Τὰ τρία δ' ἐν περάτη, θέρεος δὲ αἰ ἔντροπαι εἰσί. 20 ᾿Λλλ ὁ μὲν ἐν Βορέω περὶ καρκίνον ἐσήρικται, ὅΛλλος δ' ἀντιόωντι νότων, ὅτι ἀνγοκερῆος Γέμνη, καὶ σροΦάλεγγα μέσην ὑδροχεύμενος ὑγρῦ Cis ἅμα κήτεος ἐζῶσο νοτιώτατον ἀιρεῖ, Καὶ πόδα προσθίδιον νότιόν τε θοοῖο λαγωῦ.

- 5 Μεσσάτιός τε κύων απομείζεται ένθα και ένθα, Είτα δ' ακζοζόλιόν τε και ίςίον αζογόος άκρου Σχίζα· και κεφαλήν κόςακος βοςέην δ' απολείπει. Δυτας ύδροιο δίεισιν αειςομένης άκρον έςῆς, Ανταςέως τ' έχεται, τον σκοςπίος ίσχει έν αυτά
- 30 Ατέςα παμΦανόωντα. καὶ ἐδἐ συ τοζότα Φεύγως Αλλα καὶ ὑμετέςην κεΦαλήν δια μέσσον ὁςἰζω Τὸν πύματον etc.

Similiter ex eodem codice post versum 504.

Σήμα de οι σύνδεσμος, ος ίχθύας es ev eλαύνει Έν de γενος μεγάλη μεγακήτεος Επλετο κήτευς, Και μέσον Ωρίωνος, όπη ζώνη κατα μήκος Έκτεκαται, και ύδευ πρώτη καμπή κρυεροϊο.

- Ἐκτέταται, και ῦδς πρώτη καμπή κρυεροϊο. 5 Παρθενικής δ' είδωλον Επειτα διάνδιχα τέμνει Λοξόν από πτέρυγος λαιής, άλλην ἐπιπέζαν. Εἰτ ὄφεως μεγάλοιο, τον ἀμφοτέραις ὀφιθχος Δραξάμενος κατέχει καμπήν πρώτην μετὰ χεροίν, Ούρην δ' ἀκροτάτην, και δεξιόν ἀνέρος ῶμον.
- 10 Ου πολύ πρός βορέην απολείπεται, ἐς μέτρα δ΄ ἴσσω Λιετις ἐκτανύσας, δ' ῶκύπτερον ἐς νότω οίμον Δεξιτερόν κύκλοιο παράπτεται ὑδροχόος δὲ [P] Αὐτῶ ἔχει κεΦαλήν ἐπικύκλυ τῶν νεπόδων δὲ Ôς νοτιώτερός ἐςι, διχάζεται ἄλλ ἐπὶ μῆκος. 15 Τὲς μὲν παρβολάδην ὁρθὲς περιτέλλεται ἄζων.

Etenim vetus auctor vitae Arati, a Victorio editae, teflatur, olim illius poema varie de. prauasse non modo pictores, grammaticos et assonomos interpretationibus suis, sed etiam nonnullos truncando, interpolando. Procemium ") totum vsque ad versum vndeuigessimum alii plane consisterunt, et Arati esse inficiati sunt. Alii tale scripserunt exordium esse poematis Aratei:

> *Αμφί μοι ήελίοιο ποριχλατοϊο το μήτης "Εσποτέ μοι Μέσαι --- ---

> > Alii

an) Conf. Buhle ad Aratum pag. 377. Bandin. catalog. MSS. gr. biblioth. Laur. II. pag. 63. Hart. Vol. IV. O

Alii in hanc fententiam, veluti Anclidi cuipiam inferiptum:

'Αγκλαίδη, ξάνων ίερου 9άλος, & δ' άγε σύ μεο Ούρανίην ψαύσαας Ιπί Τρίβου — — —

Vel Antigono, regi:

'Artiyere Eaver leger Jakes - -

Vel denique fic:

"Ептаха обо бехавессе переплоречно вначест.

Ex his tot tamque diuersis exordiis abunde constat, quantum in Arato praecipue sibi permiferit Criticorum audacia.

Arati Solenfis Apparentia, M. T. Cicero latinis versibus, italicis vero Ant. M. Salainius, qui nunc primum ex autographo biblioth. publ. Marucel. in lucem prodeunt, curante Ang. Mar. Bandinio, I. V. D. Laur. biblioth. reg. praefecto, qui Hugonis Grotii supplementa in Tullii versionem et notas aliquot adiecit. Florent. 1765. 8.

Editionem vix commemoratione dignam esse censet Saxius in Onomass. I. pag. 103. Grauius de ea et Bandinio iudicat Buhle praesat. pag. XXVI sq.

Nouissima eaque optima est editio,

'Accors — Arati, Solenfis, Phaenomena et Diofemea, graece et lat. ad codd. MSS. et optimarum edd. fidem recenfita. Accedunt Theonis fcholia vulgata et emendatiora e cod. Mosquenfi, Leontii de fphaera aratea libellus, et verfionum Arati poeticarum Ciceronis, Germanici, et R. F. Auieni, quae supersunt. Curauit lo. Theophil. Buhle, Prof. Gottingens. vol. I. L'psiae, in offic. Weidmanniana. 1793. mai. 8.

M. Guil. Müllerus, Gymnafii Altonani quondam Subrector, nouam Arateorum paraverat editionem et varia collegerat fublidia. Mortuo autem illo, cel. *Buhl.* operam fulcepit, et in emendandis, interdumque interpretandis Arati carminibus atque fcholiis intelligenter versatus est, lectionibus codd. Vratislau. a: Mosquensis atque melioribus edd. vsus. In prolegomenis plurimorum codicum et editionum dedit notitiam. Volumen *fscundum*, quod futuro anno (1794.) probabiliter lucem adspiciet, commentationem de vita, opere et reliquis fragmentis Arati; observationes cum in loca Phaenom. et Diolemeorum difficiliora, tum in Theonis fcholia et Leontii de fphaera libellum; Ciceronis Germanici/Caesaris et R. F. Auieni reliquias nouis curis recensitas vna cum planisphaeriis et indicibus continebit.

Arati phaen. latine, F. R. Aùieno interprete, sunt quoque inter Auieni Opp. Matriti 1634. 4. — lat. interpretibus Cicerone, Auieno et Germanico Caesare, inter Maitteire Opp. et fragmenta veter. poet. latinorum. Londini 1713. fol. vol. II. pag. 1546. — latine Germanico Caes. interpr. cum Hag. Grotii et Io. Conradi Schwarzii notis, inter Caes. Germanici Opp. a I. C. Schwarzio edita. Coburg. 1715. 8.

De his Ciceronis, Germanici et Auieni interp:etationibus earunque edd. supra S. V. tum a Fabricio in biblioth. latina et a me in breuiore notitia litterat. rom. etc. copiosius disputatum est.

Scripta

JOOGle

Digitized by

Vol. II. p. 461 2462

Scripta in quibus i'lustrantur aut emendantur Aratea, praeter memorata.

Iofeph. Scaliger in commentario ad Manilii astronomicon libr. V. Heidelbergae 1579 et 1590. 8. patiim Arati loca emendat illustratque.

Carfii Baffi commentarius in Germanici Caefaris phaenomena Aratea recognitus, in Io. Bapt. Fonteii de prisca Caesiorum gente commentariis. Bonon. 1582 fol. pag. 207 sq.

Io. Grammii obleruationum graecarum ad Arati phaenomena specimen. Hauniae 1710. 4.

In Georg. d' Arnaud Lection. graec. Hagae Comit. 1730. 8. funt animaduersiones in Aratum eiusque scholiasten.

Dorwillius in critica vanno quater prouocat ad codd. et emendat aut vindicat tot Aratei carminis loca.

Pauca loca e codd. tentat *I. Schrader* in libro emendationum, Leoward. 1776. 4. praef. peg. XVIII. et in libro observationum, Francquerae 1761. 4. p. 51. — Vnum Arati, vnumque scholiastae locum emendat *Toup*. in emendation. in Suidam et Hesychium, III. pag. 501. et IV. pag. 363. — *Wesseling*. in Observatt. variarum libr. Traiecti ad Rhen. 1740. pag. 246 sq. et *Valchen*. in diatr. in Euripidis perditorum dramatum reliquias pag. 48. A. 287. A. quaedam Arati verba emendarunt aut explicuerunt.

Georg. Beiche, prací. Cílph. Cellario, disp. de poetis scholae publicae viilioribus, scil. de Arato, Dion. Periegeta, Virgilio etc. Halae Magdeb. 1706. 4. Harl.

IX. Scripferat et alia Aratus, quae intercidere. Fuerunt autem hace "):

- Araround. Suid. in "Agaros. [Eudocia p. 63. nominat araroundr els Maurariar ror Mau rédora.]
- Els Artivovov. Suid. [Eudoc. en Burinor as Geongor, os Artivover.]

Avgewnoyovia. Suid. [et Eudocia.]

Aseoλογία και αseoθεσία. Suid. [Eudoc.] Vide infra in Kavar. Aratum in τη πίμε πτη των αseixων laudat Tzeizes ad Heliodum I. Eey. pag 6. b.

- Διόρθωσις Oduoreias. Vide, quae dixi supra lib. II. cap. 2. §. 19. [et Villoifon. Proleg. ad Homeri Iliad. pag. 34.]
- 'Eλεγειών liber, ex quo de Diotimo, Adramyttenfi, poeta, diflichon proferunt Masrobius V, 20. et Stephanus Byz. in Γάεγαεα, Anthologia epigr. II. 40. pag. 239. [P]

Epicedium in Cleombrotum. Suid. [Ἐπικήδειον τον Κλεομβρότε Suidas, Ἐπικήδ. (omif. fo articulo praepolitiuo,) Κλεομβρότε. Eudoc. Küfter. ad Suidae Locum, tom. I. p.g.

0 3

bb) Auctor vitae spud Iriartum pag. 202. Arati diuería, inquit, exftant opera; digna vero memoratu quatuor: vnum de virtutibus medicinalibus, (ês pas iaspañs dosinums) alterum canonis

feltio, (nuvivos naratopui) tertium Phaenomena; quartum de ortu siderum, (negi evarolis) quod quidem aiunt, non elle Arati, sed Hegesianastis. Hark

igitized by Google

309.

309. scribendum putat Επικήδειον vel es Κλεόμβροτον, vel eis τον Κλεομβρότε θάνατον. Harl.]

Epicedium in fratrem Myrin. Auctor vitae a Victorio editae.

Epigrammata in Philen, Antigoni regis coniugem. Suid. [et Eudoc.]

Emigurinov. Suid.

- Els Θεόπροπον. Suid. et fchol. Arati v. 259. vbi Θεόπρομον legitur. Sed ev τω προς Θεόπροπον έπικηδείω citatur etiam in scholiis ad Iliad. Σ. 486. [in schol. Marcian. edit. Villois. Homer. pag. 430. atque Eudoc.]
- Epistolae, seu quas Arato suppositas a Sabirio Pollone, (Sabidio forte vel Sabinio Pollione,) contendebat Apollonides, Nicaenus: (Nixaevs pro KnQevs legendum ex Ammonio, vt observauit Bentleius.) Vita Arati, a Victorio edita et Suid. Has epistolas Meursius male refert ad Aratum, Sicyonium. E Suida quidem coniicere possis, epistolas et carmine et prosa Aratum, Solensem, scripsisse, vel sub eius nomine lectas olim suiffe. [atque Eudoc. quae bis memorat epistolas, n. Hoomoiias, ensolais et in fine: 'Emisolais, ouelas καταλογάδην.] Verum haud accuratissimus auctor est Suidas.

Horrovicy. Suid. quod perperam nonnulli reddunt de moribus. [Sed Eudoc. vt modo memoraui, Horroucy.]

- Ιατεικαί δυνάμεις. Auctor vitae et Pollux, qui II. 4. tres hexametros profert ex Arati δατεικοΐς.
- Κανών. Achilles Tatius cap. 15 et 16. Ilagoges in Aratum, vbi tellatur, auctorem hoc in libro lingillatim egisse de quinque planetis. Forte non diversus hic liber fuit ab eq, qui Suidae est απορλογία και αποβατοβασία. [vide notam, paullo ante subjectam.]

Theel Ownes noy itrades. Auctor vitac.

Osohoylas. Auctor vitae.

Maigria. Suid. [et Eudocia.]

Els Navoariar ror Manedóra. Suid. [avarounr eis Navo. ror Manedóra, Eudocia, forfan rectius. Harl.]

Exuginos. Auctor vitae.

Σπονδο Oogos (feil. λογοι vel υμνοι). Suid. [et Eudocia.]

Dur Jeois els Paquanar Ongianar énirndeiar. Suid. respicit Galenus lib. II. de antidotis cap. 7. tom. II. pag. 445. [Eudoc. Dur Jeoir Paquanar largar énirndeiar.]

Υμνοι εls Πανα. Suid. [Eudocia] fiue vt auctor vitae υμνος. [vid. locum e vita Arati a me ad §. I. fupra adferiptum. Harl.]

Quid vero est, quod Strabo lib. X. pag. 486. de Gyaro agens, dnhoi dè, inquit, ràs a moglas autou naj "Agatos èv tois nata hentov (Xylander: in minutis.)

> ²Ο Λητοϊ ου μένας μέν σιδηρήη Φολογάνδρφ Δαλή ή Γύκρον πκρελούσεως αυτίχ όμόςην. [**7**]

> > X. Theo.

Vol. II. p. 463 P 464

PLVRES ARATI

X. Theocrito, Catullo, Ouidio et aliis poetis plerisque graecis et latinis Arati nomen ita effertur, vt prima breui, media fyllaba producatur "); fed Callimachus in epigramma. te ^{dd}, primam produxit, e duplicando: vt in "AggaBes, Huggnvaiov öços et fimilibus; mediam corripuit Simonides apud Laertium IV. 45. fi lectio fana fuerit, Sidonius et suctor poematii latini, Paulinus Nolanus, (vid. infra cap. de Manethone §. VIII.) in quo legas hune versum:

Aut Arati numeros, aut pilla Manaethonis aftra.

Alius autem ille et longe antiquior fuerit Aratus, (ni locus ille corruptus efl,) cuius imaginem Simonides teltatur Parios expressifis in fuis numis. Alius quoque 2) fuit, cuius vitam Plutarchus confignauit, Aratus, Sicyonius "), praetor Achaeorum fortissimus et Polybio multis laudatus, nostri Arati aequalis, auctor operis historici, XXX. amplius libros complexi: de quó, vt 3) de Arato, Cnidio, aegyptiacae historiae scriptore, Vossi in Hist. Graecis. Etiam Arati, Sicyonii, dialogos ad Zenonem ab Athenaeo laudari, legas in doctissimi Meurfii Bibliotheca graeca. Sed Persei, Stoici, conuiuales dialogos, non Arati, memorat Athen. Ib. IV. pag. 162. 4) Aratus, Sicyonius, Sicyonii ducis, de quo iam dixi, filius, et ipse praetor Achiuorum, de quo Polybius lib. IV. 5) Aratus, Tegeates, historiarum scriptor, quem ex Hygino observat Meursius, forte vero nomine voeabatur Araethus, "Agaa-905, vt est in scholiis ad Apollonium. Vide Munckeri notas ad Hyginum cap. 1. Poetic. astronom.

XI. Index feriptorum, in quo Hipp. notat libros tres Hipparchi in Aratum. Schol. Scholia graeca ad versum Arati, Er. Eratosthenis catasterismorum caput, Germ. paginam in scholiaste latino Germanici, editionis Paris. apud Guil. Morellium, 1559. 4. Leont. libellum Leontii, mechanici, πegi xaraoneuns Agareias oQaigas. Vit. 1. Vitam Arati a P. Victorio et Petauio editam. Vit. 2. Vitam alteram et prolegomena graeca, quae Arato praemittuntur. [Vit. 3. Vitam ab Iriarto et Ruhnkenio editam.] Et denique P/eud. Er. libellum in Arati Phaenomena sub falsis Hipparchi vel Eratosthenis nominibus editum. His denique ad-

iunxi [V] etiam scriptorum ab Hygino citatorum indicem, auctiorem, quam

in editione Thomae Munkeri.

Achaeus. Schol. v. 172.

03

Aegyptii.

cc) In epigrammate quoque C. Heluii Cinnae (Burm. anthol. vet. lat. epigr II. epigr. 251. tom. I. pag. 140.) fupra ad §. V iaim prolato, prima corripitur, fecunda producitur: Anti-

Haec tibi Arateis multum vigilata lucernis etc. Pariter in epigrammate Ptolemaei, regis, in Aratum, (quod Vrfinus in Virgilii collatione cum aliis gr. Griptor, pag. 13. (pag. 15. edit. Valeken.) primus dedit, et Fell, in edit. fua Arati vitae graecae addidit,)

'אאאה דם אנשדםאטאי פאקאדפטי "אפעדטה זאה.

Harí.

dd) Apud Falu. Vrfin. l. c. et Fell. l m. fcribitur a priore 'Prous, a posteriore 'Prous 'Aprira ovyyovou apponutus. Apud Fellum practeres epigramma Antipatri in Aratum, quod incipit,

Γράμμα το δ' 'Αρήτοιο δαήμονος, δε ποτο λίπτη etc. Harl.

ee) Eius Effigiem vide, fi placet, in Isc Gronouii thesauro Antiq. Graccar. tom III. lit. g. Fabric. conf. Schmidis disp. de Arato cap. I. S. 1. vbi aliquot Arati ex antiquitate producuntur. Hark

Vol. II p. 464 7 465

Aegyptii. Schal. v. 150. 152. 192. 359. 443. 544. 733. 752. 924. 946. Λegypti litus δελτωτον Γεfert. v. 233.

Aefchrioni inscripsit Hipparchus suos in Aratum libros.

Achchylus. Er. cap. 24. Hygin. pag. 376. 384. 411. Germ. 123. iv Thauka novria. Vit. 1. Prometheo soluto. Hygin. pag. 371. iv Pognuss. Er. cap. 22. Hjgin. pag. 376.

Aglaosthenes. Germ. pag. 127. er rois Naziaxois. Er. cap. 2 et 30. Hygin. pag. 358. 387. Male in Germ, pag. 106. Agatosthenes in Asiaticis carminibus.

Alcman. Vit. I.

110

Alexander, Actolus, Arati acqualis. Vit. 2. cuius in epistolis Aratus meminit. Vit. 1. [Vit. 3.] Non alius forte Alexander, qui laudatur ab Hygino pag. 395.

Amphianus, tragoediarum scriptor. Germ. pag. 130.

Amphis, Comicus. Germ. pag. 106. Hygin. pag. 356.

Anacreontis versus. Hygin. pag. 370.

Anaxagorae sententia de cometis, Schol. v. 1091.

Anaximander. Germ. 145.

Anaximenis sententia de iride. Schol. v. 940.

[Antagoras. Vit. 3. fed vid. not. Hemsterh.]

[Antigonus en rois meet 'Irewrupoy.]

Antimachus. Vit. L.

Antifthenes. Germ. pag. 236. in To Heanhe. Er. cap. 40.

Apollinaris, Schol. v. 1051.

Apollonides, Nurasus, (ita leg. pro Knosus) Arati epistolas et Euripidis (vide quae supra lib. IL cap. 10. §. XXIII.) suppositas esse existimabat. Vit. 1.

Apollonius (poeta). Schol. v. 988. Apollonius, qui Aratum commentario illustrasse colligitur ex Vita 1.

Aratus. Er. cap. 2.9. Hygin. pag. 359. 370. 389. 401. 431. 449. 461. 465. 466. προς το κλίμα το Έλησπόντο και Λακεδαιμονίων δοκει την των Φακομένων πραγματείαν συνθείναι, και έτι πιθανόν έκεισε διατρίβειν ένθα και το λόγοι έποίησεν. Schol. v. 498. πρός το της Έλλάδος κλίμα τα Φαινόμενα πραγματευσάμενος. Ρ/cud. Er. cap. 7. (Aliter Hipp. e quo vide quae lupra §. 2. pag. 453.) Διοσημεία άλλο βιβλίον σφόδρα βιωφελές. Schol. v. 373. τας δε αιτίας έκασων αφανείς έσας παρίησι και τοχασμός αδήλος ό διεξέρχεται καθάπερ οι Φιλόσοφοι. Vit. 2. το έαυτο ποίημα και ποιητικόν πως [P] θελήσας είναι, αλλ έχι μόγον Φυσικόν. Schol. v. 28. Ισέον δε, ότι τα περί άσρων τω Αράπερ είρημένων περί τότων μαθείν. Λίτιος δε πρώτον μεν έπει και τα Ευδόξο, οις μάλισα ήκολέθησεν ο "Αρατος, ο λίαν όρθως είληπται, Έπειτα δε ότι ό πρός το ακριβές, ως Φησι Σπόρος ο ύπομνηματισής, αλλα πρός το χρήσιμον τοϊς ναυτιλομένοις ταυτα διαγέδιαγέγεαπται, εἰκότως δὲ ὁλοσχεξέςερον διὰ τἔτων διαλαμβάνει. Leonit. Oi μέν εὐζεῖς (εὐήζεις) προγράθεσι τέ ποιήματος τὰ Φαινόμενα, οἱ δὲ ἀκριβεῖς τήν διάζεσιν καὶ κίνησιν τῆς σΦαίρας. Vit. 2. Ομηρον μὲν ἐν εἰδος γραφέων βλάπτει τῶν βιβλιογράφων, "Agator δὲ δύο, βιβλιογράφων τε καὶ ζωγράφων. Vit. 2. [Vit. 3.] hie Altronomos, Grammaticos et Geometras addit. Vit. 1. Alii in Aratum Scholiaftac. Schol. v. 559. Hefiodi imitator Aratus. v. 45. Homeri quoque. Vit. 2. fed in argumento iplo potifimum fecutus eft Eudoxum. (vide quae fupra §. II. ex Hipp. et Vit. 1. [ac Vit. 3.] etc.) Aratus ἐν τῶ εἰς Θεόπροπον ποιήματι. Schol. v. 259. Medicus fuit. Vit. 1. vbi et alia eius fcripta recenfentur, quae fupra ordine retuli.

Alius Aratus, Cnidius, cuius fuerunt Aegyptiacarum bistoriarum libri. Vit. 1. Aratus, Sicyonius, cuius πολύβιβλος izoeiα libris XXX. Vit. 1.

Archibius ad Antiochum, Syriae regem, scriplit. Germ. pag. 147.

Archilochus, Schol. v. 1003. Vit. I.

Areithus (al. Araetus, Aritus vel Ariethus), Tegeates, hiltoriarum scriptor. Hygis. pag. 358-370. "Acarbos apud Lucill. Tarrhaeum pag. 41. Vosilo 'Aemogos.

Qui Argolica conferipferunt. Hygin. pag. 367.

Arion, citharoedus. Schol. v. 316.

Aristarchus, grammaticus. Schol. v. 28. 254.

Aristomachus. Hygin. pag. 407.

Ariftophanes. Schol. v. 1047.

Aristophanis, Byzantii, Phaenomena. Vit. 1.

- Aristoteles. Schol. v. 880. 948. 1094. Philosophus, qui de animalium ratione disservit. Germ. pag. 131. ev tij meel Zwwv meavymarela. Er. cap. 34. ev tois meel Incluv. Er. cap. 41. libro de bestins. Germ. pag. 136. Eius sententia de iride. Schol. v. 940. de cometis. v. 1091.
- Aristotherum, mathematicum, dieitur audisse Aratus. Vit. 2.
- Artemidorus. Germ. pag. 128. iv rais energelais, rais meel seuros auro memoinpérais Bisnois. Er. cap. 31. omiflus Vollio poeta.
- Asclepiades. Schol. v. 7. Hygin. pag. 395. Myrlcanus lib. XI. de Grammaticis. Vit. 1.

Astraeus. Vit. 1. antiquus mathematicus. Schol. v. 97.

Altrologi. Schol. v. 88. antiqui. id. v. 364. 440. 637. 741. 754. 862. 1068. recentium quidam. v. 400. σχεδογραΦία in fphaera, contraria ell εφανοθεσία [P] in coelo. v. 243. 250. ώς συντρέχειν τη isopia και τον κατασερισμόν. v. 325. nominum affris impositorum quintuplex ratio. v. 27. Sphaerae fiue globi coelestes aetate Leontii a descriptione Claudii Ptolemaei nonnihil, et a sphaera Arati plurimum diflidentes. Leont.

Athenodorus, Arati pater. Vit. 1 et 2. [et 3.] Alius frater Arati. Vit. 1 et 2. [et 3.] qui primus Zoilo, Homeromassigi, se opposuit. Vit. 2. Attalvs in Aratum. Hipp. vide supra §. 3.

Auctor

Digitized by GOOGLE

112 Lib. III. c. XX. SCRIPTORES IN SCHOLIIS

Vol. II. p. 466 7467

Auctor versuum, quibus diche septem septentum comprehenduntur. Hygin. peg. 278. Caesar. Gorm. 143. 144. 145.

Callimachus. Germ. pag. 131. Schol. v. 146. 298. 967. Hygin. pag. 390. 400. 4 6. 408 Arati acqualis. Vit. 2. 3000/1500 avrig. Vit. 1. qui Arati meminit in epigrammatibus, et iis, quae ad Praxiphanem scripsit. Vit. 1. [Vit. 3]

Calondas, Arati frater. Vit. 2. Caliondas. Vit. 1.

Chaldaei. Germ. pag. 144. Schol. v. 140. 242. 752.

Chares, grammaticus. Schol. v. 254.

Cicero. Hygin. pag. 467. in Phaenomenis. Hygin. pag. 49.

Cleofiratus, Tenedius. Hygin. pag. 379.

Conon, mathematicus. Schol. v. 146. Samius. Hygin. pag. 400. eitatur etiem ab Achille Tatio ad Aratum. conf. Cuiacium XV. 33. Obleruatt.

Crates, (grammaticus). S.k.l. v. 62. 254.

Crates, poeta. Er. cap. 25. Germ. pag. 104. tragoediarum feriptor. Germ. pag. 124.

Crates, comicus, a Vesta incipiens profari carmina. Germ. pag. 103.

Kentindes µuyos. Schol. v. 46. 5 ra Kentina isogar. infra in Epimenide; qui Cretica conferiplit. Hygin. pag. 367.

Ctesias. Er. cap. 38.

Cyrenaeus, qui Aratum epigrammate decorauit, (Callimachus) Vit. 2. γηραίω de τω Kugηναίω επεβάλλετο, παρ & και επιγράμματος ηξιώθη. Legitur illud in Vit. 1.

Democriti sententia de cometis. Schol. v. 1091.

Diodorus. Germ. pag. 104. Schol. v. 223. 254. Refertur et Diodotus quidam inter cos, qui Aratum feriptis fuis illustrarunt, vt dixi supra §. III.

Diogenes, Erythraeus. Hygin. pag. 405. male alii Diognetes.

Dionysi stellae, "Over Schol. v. 148. Oenopion, Dionysi et Ariadnae filius. Schol. v. 637.

Dionyfius, Heracleotes, Arati praeceptor. Vit. I et 2. [ev To negi ouyxeloews 'Açarts neg' 'Ounges. Vit. 3. acriter indicat de Arato.]

Dores. Sch-1. v. 19. 254.

[Dofitheus, politicus, ev To neos Biodoscov. Vit. 3.]

Elpidio, scholassico, sphaeram Arateam construxisse se testatur Leont.

Ennius. Hygin. pag. 24. [?]

Epimenides. Germ. pag. 125. o ra zenrina isogav. Er. cap. 27. Germ. pag. 107. Hygin. pag 248. 367.

Eratollhenes. Germ. pag. 116. Schel. v. 225. 4c2. 469. Hugin. pag. 361. 363. vbi eius versus, 369. 371. bis 377. 382. 386. 392. 400. 403. 415. 417. 424. εν τω πεώτω γεωγεαθεμένων. Vit. 1.

Eubulus.

Digitized by

AD ARATYM STC.

Digitized by GOOGLE

Eubulus. Hygin. pag. 404.

Euclemon. Germ-145.

Eudoxus, Chidius Schol. v. 83. 754. 770. cum în plerisque fecutus eff Arstus, nec femper recte cepit. Leant. Vide et quae ex Hipp. et Vit. 1, dixi supra §. II. whi de duplici eius feripio, quorun alterum Evozreov, alterum phaenomena.

Euhemerus. Hygin, pag. 377. 379: 417

Eumelus, Corinthius. Hygin, pag. 256.

Euphorion. Schol. v. 33. 172. eius versus guidam afferuntur ad v. 519.

- Euripides. Er. cap. 13. 16. Germ. pag. 117. 118. 119. Schol. v. 970. Vit. 1. 'Hygin. pag. 20. 24. 374. 375. 376. 377. 394. de AAxinsidi Er. cap. 29. Audeoutla Er. cap. 17. Hy. gin. pag. 374. 376. Eger Sei. Schol. v. 172. Menalippa. Hygin. pag. 390. Dat Dovre. Schol. v. 172. DelZa. Er. cap. 14.
- E Fulgentii lib. I. Mythologiae. Germ. pag. 141. e lib. II. cap. vlt. Germ. pag. 143. auctore non nominato.
- Gentiles. Germ. pag. 142. Etiam in graecie Schol. ad Aratum v. 537. Ennves ponuntur pro Ethnicis, vnde et illorum collectorem perinde vt scholiasten Germanici constat fuille Christianum. Sed pro Graecis occurrit v. 733. 740. 752. et alibi.

Hegefianactis Phaenomena. Vit. 1. Hygin pag. 370. 381. 404.

Hegefias. Hygin. pag. 415.

Hellenismus. Schol. v. 529.

Heraclides, Ponticus. Hygin. pag. 415. Ev To mei dix cuorungs. Er. cap. 29.

- Hermes Dertore fignum inter fidera retulit. Schol. v. 233. lyram Arcadicam v. 596. fine χέλυν επτάχοεδον. v. 268. 269. leporem. v. 338.
- Hermippus. Schol. v. 316. 436. Eius Phaenomena, fiue de fideribus. Vit. 1. Hygin, pag. 366. 393.

Herodianus. Schol. v. 342.

Herodotus. Germ. pag. 104. Schal. v. 26. Milelius. Hygin. pag. 360.

- Heliodus. Er. cap. 1. 19. 32. Gorm. pag. 106. 112 120. 128. 133. Schol. v. 1. 15. 22. 27. 33. 07. 102. 152. 172. 205. 298. 322. 408. 559. 1010. Vit. 1. Hygin. pag. 356. 391. 401. 407. in Theogonia. Er. cap. 9. Male Heftodes pro Heftodo legitur Germ. pag. 145. Heftodi imitator Aratus. Schol. v. 45. et Vit. 1. 2. [P] iv Ty asping BiBAw Ta ovenata dida. ones vadar. Schol. v. 245. O yag Holodos Quosnevo peros Qnow, Errea yae runtas te אמץ אומדם אמאצפים מאאשי פור. Vit. 2.
- Hipparchus. [ty tois meos Eudo Lov ney "Agator Vit. 3.] Er. cap. 24. Schol. v. 254. 260. Arato antiquior elle fallo traditur in Schol. v. 83. 754. quum Aratum correxerit, ve agnofcit Scholiaftes ad v. 240. et Leont. stellas numerauit mille et octoginta. p/eud. Er. cap. 6. Librum Apodicticum de coorientibus et cooccidentibus aftris promittit Hippar. chus lib. II. ras de kara 悇os aurav anodes Ens er atous ouvera Eauer Erus, as re Pol. IV.

έν παντί τόπω σχεδόν τῆς οἰκεμένης δύνασθαι παι ακολεθείν ταις διαφοιας τῶν συγανατολῶν κοι συγκαταδύσεων.

Hippias, Schol. v. 172.

Hippocrates, Pythagoricus. Schol. v. 1091. eius sententia de Cometis. ibid.

Homerus. Schol. v. 1. 5. 14. 26. 27. 39. 45. 62. 91. 100. 132. 139. 155. 177. 192. 208. 250. 254. 286. 322. 327. 342. 420. 443. 501. 526. 585. 641. 664. 733. 741. 909. 921. 949. 966. 1010. 1023. 1047. Germ. pag. 103. 104. 110. Vit. 1. Hygin. p. 256. 360. 366. 397. 411. Iliad. B. id. pag. 378. Odyfl. pag. 467. Vide et fupra in Athenodoro.

Merayelensels Ounginay. Schol. v. 24.

Homeri imitator Aratus. Vit. 2.

Horologiorum et yvunovos mentio. Schol. v. 499.

Hyginus genealogiarum, a se scriptarum, librum I. laudat pag. 376.

Isidorus in Naturalibus sine in Physicis. Germ. pag. 136.

Ifter. Hygin. pag. 409. 413.

Inlianus. Vide infra in Theon.

Lacedaemoniorum et Aegyptiorum claues. Schol. fv. 192.

Lasi Magnetis Phaenomena. Vit. 1.

Leo, qui de rebus Aegyptiacis scripsit. Hugin. pag. 304.

Mathematici et Grammatici, de varietate lectionis disceptantes. Schol. v. 23.

Mathematicorum sententia, solem duodeuicesses maiorem esse terra. v. 541.

Menander, Arati aequalis. Vit. 1.

Meton, antiquus astronomus: eius mirares irrearaudenaerneidur. Schol. v. 752. Metrodori sententia de iride. Schol. v. 940.

M. C. That are like I I F. C.

Mnascas. Hygim. pag. 395. libro I. de Europa. Germ. pag. 143.

Mnaseas Arati pater a quibusdam traditur. Vit. 2. [P].

Mulaeus, Er. cap. 13. Germ. pag. 115. 116. 123. Hygin. pag. 379. lyra ab Orpheo accepta. Schol. v. 269.

Myris, Arati frater. Vit. 1 et 2.

Myrtilus. Germ. pag. 116. Schol. v. 172.

Mugoroyos. Schol. v. 156. 161. 254. 259.

Nauplius vilam maiorem primus observauit. Schol. v. 27.

Nicander. Schol. v. 254. 637. 916. 946. Theriaca foripfit, Arato duodecim Olympiadibus iunior. Vit. 2. Iub quinto vixit Ptolemaeo, aftrologus. Vit. 2 et 1. -vbi et Alexipharmacon mentio.

Nigidins. Germ. pog. 109. 112. 116. 120. 121. 125. 127. 129. 141. 143.

Digitized by **GOOQ**

Orpheus.

AD ARATVM ETC.

Vol. 11 p. 469 2 470

Orpheus. Vit. 1.

Orphei lyra. Hygin. pag. 372. novem chordarum. Germ. pag. 123. Schol. v. 269. carmen. quo deorum progeniem apud inferos laudauit. Hygin. pag. 371.

Ouidius. Hygin. pag. 256.

Panyalis. Germ. pag. 113. iv neakheia. Er. cap. 11. Germ. pag. 107. Hygin. pag. 36g.

Parmenifeus. Hygin. pag. 360. 378.

Periander, Rhodius, infra in Pilander.

Petellides, Gnotlius, historiarum scriptor. Hygin. pag. 366.

Perseus, philosophus, Arati praeceptor. Vit. 2. [Vit. 3. vixit cum Arato. vid. ibi not. Hemfterhuf.]

Pherecydes. Schol. v. 172. Er. cap. 3. 19. Germ. pag. 107. 130. 131. Hygin. pag. 361. 391. 395. Athenaeus fiue Atheniensis. Germ. pag. 116. 123.

Philarchus. Hygin. pag. 413.

Philemon. Vit. 1.

Philetas, Arati acqualis. Vit. 2.

Philippus, mathematicus. Hipp. lib. I.

Philifcus. Germ: pag. 113.

Philon, comicus. Germ. pag. 104. (an Philemon?)

Philosophi. Schol. v. 956. of neoreeos QILoroque. Schol. v. 862.

Phylici et poetae. Schol. v. 19. 21.

Phylici et mathematici, quorum princeps Plato. Schol. v. 456.

Pindarus. - Schol. v. 1. 10. 110. 282. Vit. 1. Hygin. pag. 408. 411.

- Pisander sive Pisandrus. Hygin. pag. 390. Rhodius. Er. cap. 12. Male Periander, Rhodius, in Germ. pag. 114.
- Plato, phylicorum philosophorum, et mathematicorum princeps. Schol. v. 456. in vouois. Schol. v. 1. 14.

Plutarehus. Schol. v. 819. 828. 1035. 1044. 1047. 1051. 1094.

Poetae. Scho!. v. 956.

Polyzelus, Rhodius, Hygin. pag. 381.

Posidonius. Schol. v. 880. Eius sententia de cometis. Schol. v. 1091.

Prudentii versus sunt in Symmachum 365. qui sine nomine auctoris citantur, Germ. 143.

Ptolemaei, regis, quatuor verlus. Vit. 1. Πτολεμαΐος ο βασιλεύς έν ίδιοφυέτιν. [?]

Ptolemzeus er τω δευτέςω βιβλίω της συντάξεως. Ilcont. έν τετάζτω και ογδόω. Leont. πασαι γας, ώς οίσθα, αι νυν Φεςόμεναι σφαίςαι Πτολεμαίω μέν Εν τισιν, Άςάτω δέ μετά to πλέσον & συμφωνέσι. Leont.

Pytheas,

Digitized by

16 Lib. 11 L C. XX. SCRIPTOR. IN SCHOLIIS AD ARATVM ETC. Vol. 11. P. 470 P.471

Pytheas, Massiliensis. Hipp. lib. I.

Pythagorici. Schol. v. 806. corum fententia de cometis. Schol. v. 1091.

Romanorum menfi Ianuario respondet Aegyptiorum Tybi. Schol. y. 286. 408. Martio Pharmenoth. id. v. 462. Aprili Pharmuti. id. v. 246. Iulio et Augusto Epiphi. id. v. 332 et 443. Septembri Thoth. v. 443. 513. Octobri Phaophi. id. v. 443 et 462. Decembri Xonéx. id. v. 300 et 314.

Sabirius, (Sabinius vel Sabidius,) Pollio, auctor epistolarum, Arato et Euripidi tributarum. Vit. 1.

Sibyllae oracula. Germ. pag. 146.

A Solone Lindio, dictae Soli Ciliciae, quae deinde Pompeiopolis. Vit. z. Sed Soli in Cypro, dictae a Solone, Athenienfi, cuius confilio eam vrbem condidit Cypranor, rex. Vit. 1. vbi guatuor versus e Solonis ad Cypranorem elegiis.

Sophocles. Vit. r. Hygin. pag. 375. carminum vates. Germ. pag. 118. er Avdeoueda. Er. cap. 16. 36.

Sophron in mimo, qui nuncius inscribitur. Germ. pag. 103.

Solitheus, Er. cap. 28. tragoediarum scriptor. Germ. pag. 127. Hygin. pag. 402.

Sporus. Schol. v. 541. eius de cometis sententia. id. v. 1091. Σπόξος ο υπομνηματιτής. Leont. vbi ex eo notat, Aratum non ad mathematicorum excligerar, sed in nautarum vsus de astris scriptisse.

Stoici. Germ. pag. 104. Schol. v. t.

Syri piscibus abstinent in honorem Veneris. Schol. v. 239.

Thales. Schol. v. 172. 5 ocooc, vrlae minoris obleruator. id. v. 27.39. genus refert ad Phoenices. id. v. 39. primus de rebus aftrolog disquisiuit, et primus arcton adpellavit, natione Phoenix. Hygin, pag. 360.

Thamyris, . Mulis excoecatus. Hygin. pag. 370.

Theocritus. Vit. 1.

Theodori, mechanici, in gratiam, de sphaera Aratea construenda scriplit Leontiur.

Theoni (Alexandrino, de quo infra lik V.) fcholia graeca in Aratum tribuuntur, cuius etiam, vt videtur, in calce epilogus ad Iulianum quemdara fubiicitur, in quo negat, fe, auctor, aliorum Arati interpretum inflar digreffiones ineptas captasse, sed potius succincte adnotare voluisse, quae ad rem facerent, et incasses concinnasse tax itentiones, ita, vt decet virum mathematicum ac philosophum. [P] Ceterum integra qualia habemus scholia in Aratum graeca, Theoni haud tribuenda esse, iam notaui supra §. IV. Vide et quae observo supra, in Gentiles. [conf. Fabric. Bibl. Gr. vol. IV. vet. edit. pag.

- 451. Wurton. ad Theocritum 1. pag. 135 fq. Harl.]

Theophrasius. Schol. v. 1047.

Theseus, eruditus omni genere artium. Hygin. p2g. 370. Timochares. Schol. v. 269.

Tragici.

Digitized by

ERATOSTHENES

Ed. III. c. XX. u.

Tragici. Schol. v. 455.

Vol. II. p. 471

Tubero. Germ. pag. 143.

Virgilius. Germ. pag. 141. 143.

[Zeno, floicus, quo cum versatus es Aratus. Fit. 3.]

Zenodotus, Actolus. Germ. pag. 104. -

Zenodotus, Mallotes. Schol. v. 33.

Zoilus, supra in Athenodoro.

XII. Arato praeclarum EKATOSTHENIS, Cyrenaei, iungo ingenium, non quec sequales plane fuerinr, quamuis nec Arato multo iunior Eratolthenes, fed quis feriptorum eius reliquias Arato iunxit illustris Fellus. Natus est Eratolthenes Dolympiade CXXVI. 1. (ante Christum 276.) patre Aglao, vt vocat Lucianus D, licet Suidas addat, Ambresium ab aliis adpellari, quod forte aui nomen fuit.

[Floruit, faltem bibliotheçae Alexandrinae praeesse coepit circ. A. M. 3777. Olymp: CXXXVIII. 1. ante C. N. 226. V. C. 526. notante Saxio in Onomak. tit. I. pag. 109. De Etatosschene modo plura, modo gauciora scripferunt

Vossius I. de hist. graec. cap. XVII. pag. 80-90. et de scientiis mathematicis, cap. XXXIII. §. 3. pag. 158.

Ionfius de scriptor. hilf. philos. II. 7. S. I et 2. pag. 174 sqq. edit. Dornii.

Simfon in chron. cathol. part. V. ad Olymp. CXLVI, A. M. 3809. ante Chr. 194- V. C. 558. in quem annum confert Eratolthenis obitum.

Montucla histor. mathef. tom. I. part. I. pag. 252 — 256. qui eius ingenium inuentaque Iaudat, atque refert iudicium de Eratoschene et quarumdam Eratoschenicarum observationum astronomicarum examen, quod tulit atque instituit Ricciolus in Geog. et hydrog. reform. et Alm. nou. libr. III. cap. 27.

Heilbronner in historia matheleos vníuersae lib. I. cap. 10. pag. 249 sqq. — Hamberger zuverläss. Nachrichten etc. I. pag. 351 sqq.

Inprimis laudem merent Laurent. Ancher et Günther Car. Fried. Seidel. Prior fcripfit diatriben in fragmenta geographicorum Eratosthenis, partic. I. Gottingae 1770. 4. Atque optandum est, vt nomen soluat: promisit enim, se non solum librorum Eratosth. geographicorum, sed reliqua quoque, quotquor reperire potuit, fragmenta, aliquando in lucem editurum este. In hac prima diatribe vna cum vita Eratosthenis collegit, docteque emendauit atque explicuit XX. fragmenta, quae ad initium libri primi persinent. Posterior collegit fragmenta tribm librorum geographicorum variique generis docte fuseque illustrauit observationibus, praemissa commentatione de Eratosthene iisque, quos sequences est, auctoribus. Infcriptus est libellus: Eratosthenis geographicorum fragmenta. Edidit G. C. Fr. Seidel. Göttingae 1789. 8.

ff) Suid. 'Equror9.

gg) Lucianus Macrob. extrem.

Infuper

Digitized by GOOGIC

118 Lib. III. t, XX.

ERATOSTHENES

Insuper praedicanda est sollertia atque diligentia cl. Conr. Monnerti, qui in libro egregio, Geographie der Griechen und Römer, Noribergae 1788. 8. pag. 97 sq. primum paucis exponit vitam Eratosthenis, tum de eius ingenio, meritis, virtutibus vitusque marhem. iudicat; dein examinat Polybii, Hipparchi, Posidonii et Strabonis de illo iudicia, interdum iniqua. De Strabone iam iudicauit Fabric. infra in catalog. voc. $\Gamma ewyew G é \mu eva.$ Denique Mannert pag. 98 sq. acute lateque explicat Eratosthenis ac Strabonis attem geographico-mathematicam. — Ego quoque in introduct. in histor, L. Gr. part. 1. pag. 541 sq. egi de Eratosthene, Harl.]

Praeceptores habuit e ciulbus fuis ^{Ab}) Lyfaniam, grammaticum, et Callimachum, in omni genere litterarum excellentem virum, praetere [li Straboni], 15. fides est habenda, Zenonem, Stoicum, vid. Ancher pag. 4. et] Arislonem, Chium, philosophum, de quo supra in Stoicis dixi. Ipse ingenio et industria hoc est adsecutus, vt grammatici et poetae et philofophi ac geometrae nomine a Luciano celebretur, Plinio ") iudice, fuerit in omniam quidern literarum subtilitate et in hac vtique (Geometria) praeter caeteros follers. [Inter medicos nominat eum Fabric. B. Gr. XIII, pag. 153.] Hinc alii eum $\pi tera \mathfrak{D} \lambda or$ adpellarunt, velut quemdam in omni erudito puluere quinquersionem; alii Platonem alterum ⁴⁴), propter singularem, qualis fuerat etiam in Platone, mathematicarum disciplinarum cum reliqua philosophia et eruditione coniunctionem; denique dictus fuit $\beta \eta \tau a^{4}$ beta eruditorum, quod fi non

hh) Suid. [de Lyfania vid. Ionfium de script. hist. philos. II. cap. 2. §. 5. pag. 147. Dorn.]

ii) Plin. lib. IL Hift. cap. 108.

kk) Vide fupra in vol. III. pag. 58. not. col. b. Hinc inter Platonicos relatus eft. vid. vol. III. pag. 127. Sed inter Stoicos quoque numeratus eft. vid. vol. III. pag. 562. Harl.

11) Marcianus Heracleotes in Periplo psg. 63. Kaj mer' inavor (Timor Jerne) 'Egaros Jerns, ir Birra Inulerar of TE muran sporarres. Idem teftantur Hefych. illustris et Suides, licet apud hunc Binneru scribatur, quod doctiff. Woweranus cap. 2. 6. 9-11. Polymathiae parum verifimiliter ita exposuit: tanquam in adjcensu ac gradibus haereret, nec ad summum peruenire contenderet. Sed recte Suidam ex Marciano et Hefychio emendandum censent viri praeclarissimi, Meursius, Heraldus, Vossius, Ionsius, Neocorus. Humfredo antem, Hody, exquisitae et ipsi eruditionis viro, segre adsentior, qui lib. I. de bibliis originalibus cap. 8. pag. 47. ideo Eratofthenem dictum effe Bara suspicatur, quod Zenodotus primus, Eratofthenes fecundus fuerit praefectus bibliothecae Alexandrinae: quam eius fententiam in libro contra Arificam pridem edito pag. 163. post Marsham. pag. 3. Chron. Can. propositam amplexus est Io.

Nicolai de Moje alpha et Christo A et Q. dicto Lugd. Bat. 1703. 12. pag. 38. [conf. Fabric. B. Gr. / lib V. cap. 38. pag. 441.] Sed, ne dicam, aliam rationem ab Helychio et Suida diserte adserri, deinde parum certum effe, an alius fuerit vel ante Zenodotum, Ephesium, vel inter hunc et Eratofthenem bibliothecae illius praefectus, nusquam certe legimus, Zenodotum dictum alpha: neque Apollonium gamma, neque Aristonymum delta, quos illi thefauro librario post Erstosthenem pracfuisse constat. Quamquam alioqui notum est, litterarum nomina viris quibusdam ob varias causas indita effe, vt ex Ptolemaei Hephaeftionis lib. V. apud Photium cod. CXC. Sozomeno III. 13. Palladio in Lauliaca pag. 90 lq. iam pridem notarunt viri docti, Reinefius lib. I. Var. lech cap. 9. Bi/ciola tom. II. Hor. subseciu. lib. 17. cap. 20. lonsius lib. II. cap. 17. Chevreus in Chevreanis tom. I. p. 201 fq. Hugo Menardus ad Concordiam regularum pag. 165. etc. In Koenigii biblioth. legas, Cardanum libro XVI. de subtilitate, vt Archimedi primum, ita Eratoftheni secundum loeum tribuere inter XII. viros, ingenii laude praestantisfimos. Sed Erstofthenis, quod miror, ne meminit quidem inter illos Cardanus. Ceterum duodecim viri, quos a singulari ingenii et inueniendi subtilitate prae ceteris omnibus ibi effert tom. III. Opp.

Vol. II. p. 472 7 473

ERATOSTHENIS CATASTERISMI Lib. III. c. XX. 119

non primas [?] antiquioribus illis merito relinquendas, certe secundas in omni doctrina tulerit. Philologi vero nomen sibi, Suetonio """) teste, vindicauit primus. A Ptolemaeo tertio, siue Euergete, qui Olymp. CXXXIX³. discessit ""), arcessitus, praesuit Alexandrinae bibliothecae per integrum regni Philopatoris tempus, vsque ad annum Ptolemaei Epiphanis decimum vel duodecimum. Inter discipulos eius Menandrum, (diuersum a comico celebri,) Mnaseam, Aristin aliosque, infignis suit Aristophanes, Byzantius, Aristarchi praeceptor, de quibus in Grammaticis erit opportunus dicendi locus "). Obist Eratosthenes ex imedia prae taedio, ex hebetata oculorum acie concepto, Olymp CXLVI. 1 vel 3. anno aetatis LXXX. vel vt Lucianus "") LXXXII. ante Christum 196 vel 194. [Ex Cenforisso de die natali cap. XV. efficit Ancher 1. c. pag. 5. not. 13. Eratosthenem, anno aetatis octogesimo expleto, anno demum octogesimo primo decessifie.]

XIII. E scriptis eius exstat libellus rata seera põr, fiue descriptio astrorum singulorum, et historia corumdem fabularis. [cod. mst. ab editis interdum discedens, est inter codd. gr. Matrit. tefte Iriarto, catalog. pag. 242.] Apud [P] Achillem Tatium male vocatur narapequopos, et apud Suidam narasnerypoi, vt iam notatum vitis dochiffimis. Relpicit et hunc libellum scholiastes Arati, Eratosthenem laudant, Hyginus in Poetico astronomico, et, qui totum fere latino pridem convertit, Germanicus, notior sab titulo scholiastae Germanici. Graece primus ex vnico MSto codice edidit notisque illustratum Arato cum nonnullis Eratofibenis fragmentis subiunxit et planisphaerium, ad veterum mentem aere eleganter descriptum, addidit praestantissimum Oxoniae lumen Ioh. Fellus ann. 1672. 8. - [vid. supra inter] editt. Arati b. anni nota.] - Deinde cum latina viri doctillimi Tho. Galei interpretatione lacem vidit pag. 97 fgg. Inter opuscula Physica et Ethica vulgata. Amsti. 1688. 8. Fabric. - Eximitate obferuationes criticas in hunc Eratofihenis libellum feripfit Petr. Henr. Koppiers in Observatis philologicis, Lugduni Batau. 1771. 8. cap. VIII - X. pag. 02 - 130. Apographun codicis acceptrat a Ruhnkenio. — Duo Erstolih. catali. loca emendat Valchen. ad Euripidis Phoeniff, pag. 166 et 185. - Sententiae quardam noftri Eratofthenis collectae reperiuntur

III. Opp. pag. 607. hi funt et hoe ordine: 2) Archimedes, 2) Aristoteles, 3) Euslides, 4) Io. Scotus, 5) Io. Suisset (cuius scriptorum quorundam in cimeliis philosophicis a se edendorum spem secit illustris et his, quae iam refero, ingeniis merito suo accensendus Leibnitius), 6) Apollonius, Pergaeus, 7) Archytas, Tarentinus, 8) Mahometes, Mosto F. Arabs, Algebrae instaurator, et 9) Alkindus, Arabs, 10) Heber, Hispanus, 11) Galenus et 12) Vitruuius.

mm) Sueton, cap. 10. de Grammaticie.

sn) Conf. Corfin. agonist. dissert. p. 64. Harl.

oo) Folemon aduerfus Eratofthenem citatur ab Harpocratione et schol. Sophoćlis. [ad Oedip. Colon. v. 502. vbi fragmentum ex hoe Polemone fervatum legitur.] Eius liber II. angl vis 'Aliryan **Teauros Stray Inidipular eitatut a** Scholiaste ad Ari *flophanis* Aues v. 11. Respicit Strabo. vid. Vale *fium* ad Harpocration. pag. 92. Sed bace ad alium Eratosthenem pertinent. Sicut et Lysiae, quae exstant, orationes aduersus Eratosthenem, de quibus dixi libro II cap. 25. Fabric. — Ancher tamen in diatribe land. pag. 4. not. 8. suspicatur primum ex Schol. ad Apollon. Rhodii Argon. IV. 280. coll. cum Harpocrat. in voe. "Afore, ac Strab. I. pag. 15. Polemonem ab erroribus, quos forte circa res Atticas in scriptis suis commiserat Eratosthenes, argumenta criminis petiisfe: deinde illum esse Polemonem, Periegetae nomine ornatum, qui Aristophanem Byzantin. Eratosthenis discipulum, habuit magistrum. Harl.

pp) In Macrob. csp. 27. tom. III. p. 228. Reitz. vbi vid. M. du Soul. Harl,

120 Lib. III. c. XX.

ERATOSTHENIS

Vol. 11. p. 473 7 474

periuntur in collectione Gnomic. Frobeniana et inter Hertelij poet. gnomicos, (vid. supra in vol. 1. lib. 11. cap. 11. §. 6. 7. pag. 726 et 727.) inter poetas graecos minor. a Wintertonio editos, Cantabrig. 1684. 8. pag. 471. in Brunchii analectis vett. poet. graec. tom. 1. pag. 477 sq. gr. et inter eiusdem poetas gnomicos graecos pag. 134. — Fragmentum de re quadam grammatica ex scholiis ineditis in Dionysium dedit Villoison in Anecdoris graecis, tom. II. pag. 172. nr. 4. — A scholiastis Homer. et Eustathio ad Homerum Eratosthenes saepius vel citatur, vel fragmenta proferuntur. vide indices illorum supra in vol. 1. nec non a scholiast. ad Aristophanem; quos et alios diligenter excutere, fragmenta digerere et explicare oportet futurum fragment. Eratosthen. editorem. Har1.-

Edidit et Petrus Villorius graece introductionem quamdam in Aratum hoc situlo: "Equiros Jénes, in and in Turnaique eis ra Aquire pauroueva. Eamdem, addita versione sub latina, praelis iterum subilici curauit in Vranologio Dionys. Petausus Paril, 1630. sol. recuso Amst. 1703. sol. Sed recte Petausus observauit, pseudepigraphum hunc esse libellum et nec Hipparcho neque Eratostheni posse tribui, cuius iudicii ratio reddi facile potest. Nam Hipparchus ipse nominetenus in co citatur, et praeterea mentio sit sulii mensis, quod nomen diu demum post mortuum Eratosthenem Romae est auditum. Occurrit et vox barbara sider geredior, quo Orionem adpellarunt recentiores Graeci. [Priora duo capita, at in fine pleniora, sunt in cod. Matrit. teste Iriarte pag. 239.]

XIV. Scriptorum quorumdam perditorum Eratofthenis notitiam dedere Meurfus sd Helychium illustrem p. 147 fq. et ad Nicomachi Gerafeni harmonica pag. 666. Vossius lib. 1. de hist. graecis cap. 17. Ionsius lib. II. cap. 7. de scriptoribus hist philos. Iot. Falkus Oxoniensis postea praesul, in sua Catasterismorum editione, et denique praestantissimus Galeus, praesatus ad editionem Amstelodan. niem Opusculorum Mythologicorum, Physicorum et Ethicorum ⁴⁷). Sed ecce tibi nostram pleniorem paullo adcuratioremque. [Neque vero hunc Fabric. catalogum in omnibus satis accuratum, reliquis tamen accuratiorem esse, pronuntiat Ancher in diatr. mem. pag. 5. not. 15. At Fabric, in notis msstis iam suppleuit plura, quae statim infervi. Harl.]

Regi a'ya9w xei naxw. Harpocrat. in 'Aquosai. Clemens IV. Strom. pag. 496. Strabo L. pag. 15. (18. Alm.) Theodoritus VIII. Therapeut. pag. 420.

De Regibus Aegyptiis. Vide infra in Xeovohoylos.

Heei adunias. Suid. in Eearoog. Athen.

Έν τῷ ἐννάτω τῶν Ἀμαθυσίων. Helych. in Poines. Idem in Ἀφεόδιτος. ὁ δὲ τὰ περὶ ᾿Αμαθυντά γεγραφώς παιάνισον (Voff. ad Catull. pag. 286. παιάνι ἴσον,) αιδρα την Θεὸν ἐσχηματίσθαι ἐν Κύπρω λέγει. [[]]

Περί ανέμων. Achilles Tatius cap. 33. Ilagoges. et Lexicon astronomicum graecum, teste Fello.

'Avtienties.

qq) Verficulum quemdam Stobaeus Floril tit. II. 2. p. 36. vid. Toup. Emendatt. tom. III. p. 36. 18. Eratoftheni; contra Callimacho tribuit Athen. Harl.

Digitized by GOOGLE

Avriginius. Athen. IX. pag. 376. Schol. Nicandri in Theriac. pag. 42.

- Agi94nrinn, e quo Kérnivov. (de quo infra.) viderur repetiisse Nicomachur 13 I. Arithmet. Refpicit The Suy naeus pag. 139. erc. Iamblichus, Philoponus et Asclepius ad Nicomachi Arithmet. A Boethio laudari haud memini.
- Αρίτων. Athrn. VII. pag. 281. Ερατοσθένης γεν ο Κυρηναΐος μαθητής γενόμενος Αρίτωνος τε χίε, δε ήν είς των από της τοας, εν τω επιγγαφομένω Αρίτωνι.

Achovina. Nicomach. lib. I. pag. 24. Prolem. 11. 14. Harmonic. Prolus.

- ^{*}Λεσινόη. Αιμα. VII. p.g. 276. Έρατοσθένης ἐν τῶ ἐπιγραφομένω συγγράμματι Αρσινόη.
- Agzirentovinov, Lexicon fiue onomaflicon architectonicum, (Salmaf. praelat. ad ius atticum) Schol. Apollonii ad lib. I. v. 29. Egatos Bévns ev τῷ ἀςχιτεπτονικῷ μέςes ταῦτά Φήσιν 158. Idem ad lib. III. v. 10. Υὴν δὲ κατασκευὴν τῶν ἀςότζων Ἐςατοσθένηs ἐν τῷ ἀςχιτεπτονικῷ καταγράφει.
- 'Asgoropha Suid. 'Egaros 9. Forlan in hac feriplerat, tempus elle solis motum, vt ex Eratoschene refert Plutarchus iib. I. cap. 21. de placitis.
- Τα πρός Βάτωνα. Laert. VIII. 89. Interpres Ambrofius vertit: in libris ad Hecatonem. MS. Palatinus, Menagio teste, πρός Κάτωνα, quod haud dubie corruptum pro Έκατωνα, quae vera fortassis lectio sucrit; scd alius intelligetur Hecaton, quam Stoicus Panaetii discipulus, Eratosshene iunior. Batones quoque quatuor vel quinque in veterum scriptis observarunt viri docti, vt notatum est supra lib. II. cap. 22.
- Γαλατικών liber II. Stephanus Byz. in Σπάφτακος. IV. in Διανέες. VII. in Boos κεφαλαί. XXXIII. in "Υδοηλα. Quadraginta voluminibus plus minus hoc opus conflitifie, netcio, quo tradat auctore Meurfius ad Hefych. illustrem pag. 148. Neque vero librum XXXVII. laudat Stephanus, vt apud Meurfium et Vossium legas, sed XXXIII. Fabris. Non de Galliis propriis; sed de Gallis, qui, ex Celtogallia Bithyniam migrantes, deinceps magnam Asiae intra Taurum partem armis occuparunt, libros Eratosth. effe intelligendos, docet Stidel 1 c. pag. 140 fg. Harl.
- Γεωγέα Φέμενα ^{ττ}). Schol. Euripidir, Med. v. 2. ΓεωγέαΦία. Schol. Apollonii ad lib. IV. v. 13 ο πεεί Γεωγραφίας λόγος. Strab. I. pag. 16. Polybius apud eumdem II. pag. 104. Δικαίαξχόν τε και Έξατοσθένη τον τελευταίον πεωγματευσάμενον πεεί της Γεωγεαφίας. Huius fe vestigiis infistere testatur S. ymnus Chius v. 112.

Тё тя̀н Генурафіан удр Іжірнілісата Геурафінг, тей те жлірногі ну тоїс «жірногі, Венчос Эгіна маїліса симпетасивнос.

Reprehensa est Eratosihenis geographia ab Hipparcho, Polemone, [vid. ad §. XII.] Serapione Antiocheno (de quo Cic. II. 6. ad Attic.) et aliis, vt e Strabone patet, qui et ipse

rr) Iriarte in Catal. codd. gr. in biblioth. re- vit incerti auctoris recentioris Erudmondy fiue gia Matritenti e cod. CXXI. pag. 485 fqq. publica- periplum cum prologo auctoris, graece. Harl. Vol. IV. Q

122

ERATOSTHENIS

Vol. II. p. 475

ipfe ea passim vtitur, et frequentius illam cassigat, quandoque etiam, vt videtur, praeter meritum. Citatur praeterea a Caesare VI. 24. de bello Gallico. Rluribus libris constatur praeterea a Caesare VI. 24. de bello Gallico. Rluribus libris constatur on adparet ex codem Strabone lib. I. pag. 62. vbi primum et secundam unautor vitae Arati a Victorio editus. Librum tertiam γεωγεαφικών ή γεωγεαφεμένων Schol. Apollonii ad lib. IV. v. 20. 25. 26. 75. 309. 1215. Totam terram diuisit in duas partes Assian aque Europam, Africa Europae adiecta. vid. Bruckhus, ad Tibull. pag. 376. Fabric. Fragmenta trium horum librorum a Seidelio esse collecta et exposita, iam adnotauimus. Harl.

- Γνωμονικα e Censorini loco tribuunt viri dochi Eratossheni, de quo infra in Merenoes, (f. Καταμετεήσεις.)
- Γεαμματικά συχνά fiue commentarios multos grammaticos edidiffe Eratofhenem, teflatur Suidas. Clemens duos libros commemorat I. Strom. p. 309. quum notaffet, Apollodorum Cumanum primum grammatici et critici nomine celebrem fuisse, žvioi dė, inquit, Έρατοσθένη τον Κυζηναΐον Φασίν, έπειδη έξέδωκεν έτος βιβλία δύο, γεαμματικά έπιγεάψας. Confer Sueton. cap. 10. de Grammaticis. [vid. ad §. XIII.]

Διάλογοι πολλοί. Suid. Έρατος 9.

Τα προς Εκάτωνα. Vide supra πρός Βάτωνα.

[Ἐπιγξάμματα. In eius τῶ Κύβε διπλασιασμῶ (apud Fell. pag. 35.) Quod et duo alia fragm. poetica ἐκ τῶ Ἐξμῶ, (ib. pag. 46.) et ἐκ τῆς Ἡξιγόνης. recepit Brunck. in Analvett. poet. graec. tom. l. pag. 477 fq. et in epigr. τε Κύβε διπλασ. referipfit emendationem Ευαίων Πτολεμαῖς etc. pro lection. = Felliana εὖ αἰών, quain coniecturam propofuerat Valtken. in Diatribe in Euripidis deperditorum dramatum reliquias, p. 285. B. C. Harl.]

Επι50λαι. Athen. X. pag. 418.

- Ad Hegetorem Lacedaemonium. Macrob. V. 21. Athen. XI. pag. 482. Ad Ptolemaeuur epistola de duplicatione cubi, feruata ab Eutocio ad Archimedem de sphaera ac Cylindro pag. 20 sq. atque inde a praestantissimo Fello edita inter fragmenta Eratosthenis.
- Heivorn poematium omnino emendatum, δια πάντων άμώμητον, Longino iudice p. 184. Citatur a Plutarcho parallelis minoribus, Stephano Byz. in "A50. Fabric. conf. fchol. et minora et Veneta ad Iliad. Hom. X. 29. vbi Eratofthenis hiftor. de Heivorn adducitur. nouas mifcell. obferuatt. in a. 1741. tom. II. pag. 118 fq. Harl.

Eguis. Poema heroicum, quo omnem historiam de Mercurio complexus erat Eratoshhenes, teste scholiaste ad Homeri Iliad. ώ. — [vers. 24. ad eumdem Hom. locum vid. vtrumque scholiasten in edit. Villoisonii p. 517. Fragmentum ex illo poemate serve feruauit schol. Venetus ad Iliad. Σ. 473. pag. 429. edit. Villoisonii. Longiorem vero illius fragmenti particulam ex Achille Tatio, Arati interprete, (in isagoge in Arati phaenom. pag. 153.) profert et emendat Fulu. Vrfinus in Virgilio cum graecis scriptoribus collato pag. 114. illosque versus ab Virgilio Georg. I. v. 233. imitatione expressos fuisse existinat, praecunte Valerio Probo ad hunc Virgilii locum. Eiusdem fragmenti particulam dedit Heraclides

Vol. II. p. 475 P 476

Digitized by GOOGLE

Heraclides de allegoriis Homer. pag. 476. Gale, aut 165. edit. Nic. Schow: verfus Eratofth. emendauit 10f. Schiger ad Manilium IV. pag. 320. edit. Argentor. item Fill, in fragm. Eratofthenis p. 46. — Ad idem Erstofthenis carmen refpicere viderui fchol. min. ad Hom. Iliad E'. 422 Harl.] Athen. V. pag. 189 VII. pag. 284. Steph. Byz. in Aniw. A h lies Tatius ad Ararum cap. 16. 28. 29. Schol. Apollonii ad lib. I. v. 36. II. 2. et III. 35. Tzetz. ad Lycophrouem v. 23. Hadr. Inn. III. 5. animadu. Valefius ad Harpocrat. pag. 98. — Timarchus libro quarto $\pi e \varrho$ $\tau \tilde{s}$ Featordevss Eeus citatur ab Athenaeo XI. pag. 501. Ex Herinete Eratofthenis repetit Chalcidius, quae refert pag. 156.

[In Callimathi artice scripfit. vid. supra vol. III. pag. 825. §. III. Harl.]

[Kατάλογοι' memorantur a scholiaste B. ad Homer. Iliad. X. 29. a Villoisonio edito. Harl.]

Kaταμερισμός. Achilles Tatius Ifagoge ad Arat. csp. 24. fed legendum κατα σερισμώ, nam, quae de lacteo circulo e lacte Iunonis ibi profert Achilles, leguntur in Catalterismis Erstolthenis, qui exftant, cap. vlt. [P]

Karaseeryµol. Suid. sed et ibi legendum karaseeroµol, vt eruditissimo Neocoro ad Suidam adnotatum.

Korkvov Cribrum arithmeticum, cuius rationes a Nicomacho ferustae funt lib. I. Arithmet. pag. 17 fq. Nec aliud quicquam eft, quam tabella, numeros impares complectens, adferiptis ad compositos numeros communibus diuisoribus, vt compositi a simplicibus distinguantur et statim conflet de compositorum diuisore. [vid. Fell. in fragm. Eratosh. pag. 41 fq.] Conf. diagramma duplex apud Camerarium in notis ad Nicomachum pag. 10 fq.

Regl αρχαίας Κωμωδίας libri pluries laudati ab Harpocratione, qui septimum citat in Mεταλλές, vt offauum Laertius VII 5. nonum Schol. ad Aristoph. ad Aues v. 588. tertium. id. ad Ranas v. 1057. Galenus praefat. ad glossa Hippocratis: ότι γάς εποίεν οί παλαιοί πολλά των ονομάτων, δέδεικται μεν ικανώς και προς Έρατοσθένες έν τοις περί άρχαίας κωμωδίας.

E quo loco adparet, Eratolihenem non modo de poetis antiquae comoediae eorumque dramatibus et didalcaliis egille, quo quaelibet tempore comoedia fuerit edita, (conf. *Citeronem* VI. 1. ad Attic. et Schol. Arifloph. in argumento ad Pacem et Plutarch. an feni gerenda Refp. pag. 785.) fed etiam res arque vocabula comicorum expoluisse, vt probe notat Io. Woweranus cap. 14. Polymathiae.

Περί κωμωδίας librum XI. citat Athenaeus XI. pag. 501. vbi aliquid de loco Cratini, veteris comoediae poetae, vnde nefcio, an calculum adiicere debeam fententiae elegantillimi et clariflimi viri Tiberii Hemsterhussi, qui in notis pereruditis ad Pollucis X. fect. 60. vbi fimiliter Eratosthones citatur èv rois περί κωμωδίας, de vtraque comoedia veteri et noua, atque adeo tertia media egisse Eratosthenem suspicatur. Fabric. — Locus memorabilis est apud schol. ad Arislophanis Ranas 1060. vbi citatur Eratosthenes èv y περί κωμωδίων, ibidemque de tragoedia Aeschyli, Persae inscripta, adnotaste dicitur: doxusei Eros of Πέρσαι υπό το Λίσχυλο dedida 29 cy èv Συρακώσαις, σποδάσαντος ίξερωνος. Q 2 324

adde fchol. ad Arifloph. Plutum v. 797. v. 1195. vbi antiqua res quaedam explicatur, et ita faepius a fcholiastis ad Aristophanem Eratosshenes rerum et verborum, quae fiue ad comoedias fiue ad antiquitatem spectant, interpres commemoratur. adde supra vol. II. pag. 441.

De Musica etiam scriptisse videtur. conf. supra vol. III. pag. 650. Num vero separatim, an in libris de comoediis id secerit, equidem definire non ausim: immo vero videntur libri meel aexuicas noupodias, meel noupodias et noupodiar, nec non meel usounis partes vnius operis suisse. Harl.

- Περί πονικών τομών scriptisse Eratosthenem, siunt viri docti, saudato teste Proclo ad Euclidem. Sed vnicus est Procli locus, quem respiciunt, et e quo tamen nihil tale merito possis colligere lib. II. pag. 31. ἐπινοείσθαι δὲ ταύτας τὰς τομὰς τὰς μὲν ὑπὸ Μεναίχμε τὰς κωνκας ὅ κεμ Ερατοσθένης ίσοςῶν λέγει. Μηδὲ Μεναιχμείες κωνοτομείν τριάδας. Hic versus depromtus est ex epislola siue elegia Eratosthenis ad Ptolemaeum, regem, de cubi duplicatione, de qua paullo ante dixi. Idem Proclus p. 13. reprehendit Eratosthenem, quod analogiam siue proportionem dixerit σύνδεσμον τῶν μαθημάτων, commune vinculum mathematicarum disciplinarum. Sed nihil hoc ad conicas fectiones. [**P**]
- Κύβε διπλασιασμός. Vitrus. IX. 3. organica melolabi ratione ab Eratofihene explicatus. Confer Pappum lib. III. pag 7 et 8. Epiflolam ad Ptolemaeum, qua hoc Eratofihenis inuentum continetur, feruauit Eutocius: et ex eo Fellus edidit, vt dixi fupra in έπισολαί, vid. etiam P. Ramum libro I. feholarum mathematicarum.

Meretay. Strabo I. pag. 15.

- Περί μεσοτήτων βιβλία β'. Pappus lib. VII. pag. 241. 247. Hinc melolabii inventionem Eratoftheni tribuerant viri docti.
- Mergήses, (Kæraµergήses,) Macrobias lib. in formium Scip. lib. I. cap. 20. Et Eratosthenes in libris dimensionum sic ait, mensura terrae septies et vicies 35) multiplicata mensuram solis efficit. Ex hoc opere Eratosthenis, (qui inde orbis terrarum mensor dicitur Censorino cap. 15.) µérgor της γης περιφερείας descriptit Chomedes lib. I. cap. 10. atque inde praestantistimus Fellus "D: referent praeterea Vitrunius lib. I. cap. 6. Plinius lib. II.

ss) Fortaffe decies. vid, supra in catal. scriptor. in scholiis ad Aratum etc. voc. mathematicorum sententia. Heumann.

tt) Amplius, quam de mensura in hoe libro acum suiste, paret ex Pseudo-Plutarcho de plaeitis philosophor. I. 21. II. 31. (ad quae loca vide Corsini et Beckii notas,) voi ex co Eratosthenis libro-citantur loca. Distantiam solis et lunáe a terra et ipsam solis magnitudinem calculis eum subduxiste, inde sit probabile. Commentarium veluti in illud fragmensum scripserunt, et Eratosthe-

nem modo vindicărunt, modo correxerunt Ei/enfchmid. de figura telluris, Argentor. 1691. 4. et ex co rieilbronner l. c. pag. 251—255. inprimis Seidel l. c. pag. 48—62. et pag. 87—90. D' Anville in: Difcuffion de la Mefure de la Terre par Eratosthéne, servant à consirmer la mesure du schéne Egyptien etc. (in Mem. de Litterature'des Infer. tom. XXVI. pag. 92—100) atque de la Nauze in: Remarques sur Eratosthéne à l'oecassion de la latitude de Syéne, ibidem tom. XXVI. p. 101—111. adde Mannert l. m. p. 92—102 fq.-Harl.

Digitized by GOOgle

Vol. II. p. 477

SCRIPTA DEPERDITA

lib. II. Hift. cap. 108. vbi Eratofthenem in omnium quidem litterarum (ubtilitate, et in has vtique praeter ceteros follertem adpellat, quem, inquit, cunstis probari video, et libro VI. cap. 20. pag. 734. vbi notat, Eratosthenem in Berenice, Arabiae oppido aufum ingentis exempli indubitata ratione umbrarum, mensuram terrae prodere coepise. quum die solstitii hora sexta observasset, locum subtilitatis immensae, vmbras in totum abfumtas. Marcianus Heracleota pag. 61. idem Macrobius; Conforinus cap. 13. Morcianus Capella lib. VI. pag. 194. et Strabo II. pag. 86. terrae ambitum esse stadiorum 252000 ""), qui numerus reddendus etiam auctori introductionis vel commentarii in Aratum, qui fub falfo Eratofthenis vel Hipparchi nomine editus est a Victorio ""). Supputationem Gnomonicam, que Eratolihenes numerum illum collegisse dicitur, exponit Robertus Balforeus in commentario ad Cleomedem pag. 219. 220 lg. [Petrus Nomins lib. II. de observatione pag. 132. Ricciolus in Almagesto nouo, Bonon. 1651. tom. I. lib. 3. cap. 27. pag. 163.] Adde Io. Bapt. Ricciolum geographiae reformatae lib. IV. cap. 7. pag. 123 fq. lib. V. cap. 3. pag. 144 fqq. et pag. 153. atque Almageft. lib. II. cap. 7. Io. Woweriam de vinbra cap. 14. Rationem vero longitudinis terrae ad latitudinem eius maiorem dupla dixisse Eratosthenem, testatur Agathemer pag. 2. Solem a terra abesse stadia 780000. Plutarch. II. 31. de placitis Philos. Ceterum Marciamus Heracleota in Epitome Artemidori Ephelii p. 64. quum Timosthenis um) sadias par Enideouny commemorallet, addit, fe mirari, quod Eratofthenes totum libellum, ne procennio quidem excepto, transferiplerit, paucis quibusdam adiectis. Scripferat Timosthenes etiam de infulis libros X. quos in vnum iple contraxit, et librum de portubus; fed hos ab Eratosshene transscriptos Marcianus haud innuit. Harmenopulus lib. II. prochiri, titulo 4. ait, miliare fecundum Eratosthenem et Strabonem esse stadia octo seu vinas octingentas. Arrianus in Indicis pag. 512. Epoi de, ait, 'Ecoros Sevns o Kuenvaios πισότερος τοις άλλοις έσιν, ότι της περιόδε πέρι έμελεν τω Featos Seves. Plura deinde ex eo referens addit, ipfum teitari, fe longitudine tradere peperenpévov oxolvoior, noi enay yag obor Bassining. Willebrodus vero Snellius librum suum, quo de terrae ambitu einsque vera quantitate agit, Eratofthenem Batauum inscripsit. Lugd. Bat. 1617. 4 - In hoc nonnulla reprehendit Caffinus, filius, vt relatum leges in historia acad. Parif. Q_3

mp) Vid. Mem de Trevoux. pag. 311. an. 1718. pafluum menfura romana, 31500000. Hipparchus, seite Plinio, addidir circiter 25000 fadia.

vv) Add. Strabo lib. II. pag. 90. Theo pag. 23. ad Ptolemaeum, Simplicius in libr. II. de coelo, fub extrem. Caffiodorus lib. de geometria, Scotus Erigena lib. III. de diuifione naturae p. 146. 147. Vinsent. Bellomae. lib. VI. speculi natur. cap. 13. ex Gerberti astrologia; 9000 leucas, loannes de Mandeville, ex quibus se ait percurritée 2400. — 180000 stadia terrae esse perimetrum, ex Ptolemaeo, quem non nominauit, tradit Basilius Homil. IX. in Hex. pag. 112.

ww) Polidonius agud Strabonem I. pag. 51.

Almel. honorifice loquitur de Timosthene. Hic vero fuit presectus classe Ptolemaei fecundi, Philadelphi cognomine: Mare internum eiusque infulas, et mare Tyrrhenicum circum auigauit: vid. Marcianum Heracl. pag. 64. edit. Hudsoni: eumque scriptiste megintus, tradit Agathemerus I. s. conf. Seidel l. c. pag. XVII. Sed plagii crimen a nomine Eratosthenis iam amolitus est Strabo lib. II. pag. 92. vbi vel multos errores ab Eratosthene acque ac Timosthene commisse este feribit, addique, nostrum a Timosthene plurimis in rebus diffentire. Vindicat nostrum quoque ab illa iniuria Ancher l. c. pag. 6 fu. qui praeterca sufficatur, librum Timosthenis may himtor eumdem fuisse cam libro may Nyawa. Harl.

125

Lib. III. c. XX.

Vo'. II. p. 477 P 478

rif. feientiar. ann. 1702. atque in libro, Traité de la grandeur de la figure de la Terre. Parif. et Amfterd. 1723. 12. vid. Acta eruditorum, germanice feripta, 95. pag. 780 fqq. Fabric. — De Snellio, Professore mathematum Leidensi, plura vide apud Montuclam I. c. tom. II. pag. 5. inprimis pag. 180 sqq. et pag. 231. atque tom. I. pag. 263. Heilbronmer I. cit. pag. 447 sq. Harl.

- Të Neiλs πηγαι in geographico opere, vt videtnr, ab Eratosshene de criptae, inter eius fragmenta ab illustri Fello cum notis quibusdam exhibentur e Strabonis lib. XVII. p. 786 fq.
- Oxtaernels. Geminus cap. 6. Achilles Tatius Isagoge in Aratum cap. 19. vbi [P] male legitur extaudenaernels. Docet codem loco Achilles, dubitatum esse de hoc scripto, an Eratosthenem habuerit auctorem.
- ³Ολυμπιονίκαι. Laert. VIII. 51, librum primum huius operis. Athen. IV. pag. 154. Hoc fuppleuit et continuauit Phlegon Trallianus.
- ⁶Oµήes dióeθωσις quoque ab Eratosshene composita est, si credimus viris doctis, ad Strabonis et Athenaei testimonia prouocántibus. Sed nullus in his exstat locus, e quo hoc certe colligi posit; quamquam obiter in Geographia sua et forte in grammaticis commentariis quaedam illius poetae illustrauerat Eratosshenes. Neque Athenaeus lib. I. pag. 24. Homericam ex Eratosshene adducit emendationem, vt legas in notis Worthi ad Tatianum pag. 107. Fabric. nisi huc referas, quae schol. Venet. ad Hom. Iliad. a. 282. habet: ή diπλη, ότι εἰ μη προσεθημε τον 5ιχον, οἱ θελοντες συγχεισθαι τα duïna παθ' Όμηθω, 'Eeατοσθενης και Κρατης. ἐλεγον αν ἐπι των ἐννεα Πριαμιδων τεταχθαι, τω μεν ζευγνυσθην. Tatiani locuin vid. supra libro II. cap. I. §. 3. vol. I. pag. 321. vbi dicitur Eratosshenes scripssife de vita, tempore et poesi Homeri. adde ibidem pag. 512. et Villoifon in proleg. ad Homeri Iliad. pag. XXX. Harl.

Πεείπλ8ς, infra Πεεί πλέτε.

Niva & The oixe mévne, tabula geographica, Straboni memorata.

- Πλατωνικός. Theo Smyrnaeus pag. 2 et 12. Videtur autem hic liber scriptus fuisse, quantum e Theone licet coniicere, non ad reprehendendum, sed commendandum et explicandum Platonem: itaque non adsentior iis, qui apud Laertium VIII. 89. vbi Eratosshenes laudatur èv τοῦς πρός Ἐκάτωνα, legunt πρός Πλάτωνα.
- Περί πλέτε και πενίας. Laert. IX. 66. et Plutarch. in Themistocle pag. 125. vbi male dochis. Vollius, adfentiente illustri Fello, reponendum suspicabatur ev τω περίπλω.
- Ποιήματα. Suid. et Lucianus, qui poetam vocare Eratosthenem, non tantum grammaticum et philosophum iubet in Macrobiis, [cap. 27. pag. 228. tom. III. edit. Reitzii.] Elegiam eius de duplicatione cubi feruauit Eutocius ad Archimedem de sphaera ac cylindro pag. 22. atque inde inter Eratosthenis fragmenta edidit Fellus. Vide et quae supra in 'Eeug et 'Hervivy.

Versum Eratosshenis, qua potu pulmonem tangi scripsit, legas apud Macrobium VIII. 5. et Plutarch. Alios apud Athenaeum I. pag. 24. Proclum in Politiam Platonis pag. 391. nisi ibi per Cyrenaeum poetam intelligitur Callimachus: quod facilius mihi persuadeo.

Погретики.

Vol. II. p. 478 7 479

Ποιμενικά. Protlur ad Hefiodi 'Eey. pag. 133. b. Fabric. — At enim Fellum, Galeum et Fabricium minus integro Procli loco ad Hefiodi Opp. et dier. v. 488. 'Eeατοσθένης έν ποιμενικοϊς. Καλλίσματον δέ τον τυθόν Φησιν, deceptos effe, monet aunotator ad Lucze Holftenii Obferuationes ad indicem fcriptorum, a Stephano Byzantino citatorum, in nouis mifcellan. obferuatt. tom. II. in ann. 1741. pag. 118 fq. Is vero reponere iubet, 'Eeατοσθένης μέν ποιμενικήν, Καλλισε. δέ τον τυθόν Φησιν. et addit, "Tzetzae ad h. l. Athenaei III. pag. 115. Ar et, quae ne minimum relinquunt haefitandi locum, verba Etymologi p. 573. V. 31. commodiori loco erunt explicanda; quando fcholiaftes etiam Ariftophanis ad Equites v. 959. eam in rem adugcari poterit, et menda liberari. " Atque Valeken. ad fchol. Euripid. Phoeniff. p. 608. not. 57. in nota, ait, Procli in Hefiod. E. καή H. v. 590. reponatur Έρατοσθένης μέν ποιμενικήν, pro vulgatis έν ποιμενικοῖς. Harl.

H τέ Πυθαγορικέ λεγομένε κανόνος κατατομή. Ptolemaens Harmon. lib. II. cap. 14.

Περί Σιβύλλης. De Sibylla Samia, nomine Φυτώ. Suid. in Σίβυλλαγ, nifi obiter de Sibylla hac egerat Eratosthenes in sur Chronographia.

Exeusyea Oixóv. Pollux praefat, libti X. Scenographica legit Galeus praefat, ad scriptores Mytholog. et idem scriptum cum Eratosthenis Architestonicis, supra memoratis, esse, supra catur. Sed totus [P] Pollucis liber decimus, quó de valis agit, demonstrat, veram scripturam esse oxeusyea Oixóv.

Περ' των κατα Φιλοσοφίαν αιρέσεων. Suid. Έρατοσ9.

Reorodoyla. Syncell. pag. 193. neei xeovoyeaQiev. Harpocrat. in Eunvos. Accuratis canonibus vium Erstolthenem in fuis xeovoyea Quars, contendit Dionyfus Halie. lib. 1. Antiq. Rom. 60. vbi ex eius fententia Romain conditam tradit Olymp. VII. 1. post Troiae excidium CCCCXXXII, Sed et Conformus cap. 21. et Clemens I. Strom. pag. 336. notat ad priman Olympiadem ab Eratofthene numeratos anuos CCCCVII. Rurlus Clemens I. Strom. pag. 327. Tatianus pag. 166. et Syncellus pag. 180. a Trois capta ad Homerum vsque, annos centum ex Eratolthenis fententia computant. Regum Aegyptiorum lucceflionem iuflu Ptolemaei ex commentariis Aegyptiacis et facerdotum Diolpolitanorum traditione graecis litteris confignauit, teffe Syncello pag 91. ww Thy yworw o' Reator Seøys λαβών Αιγυπτιακοΐς ύπομνήμασιν και όνόμασιν κατά πεόσταξιν βασιλικήν τῷ έλαδι Φωνή παρέΦρασεν. Idem pag. 147. ὦν τα ονόματα Έρατοσθένης λαβών ἐκ τῶν ἐν Διοσπόλει ίεςογςαμματέων, παςέφςασεν έξ Λιγυπτίας eis έλλαδα φωνήν. [Forfan in hoc opere egit quoque de Alexandro M. vid. supra, vol. 111. pag. 41. nifi malis exiflimare, in yeargea Ospievois id eum fecisse.] Vii hoc opere Eratofthenis praeter Apollodorum in Chron. Africanum, Eusebium et alios Chronologos antiquiores (nam Syncelli aetate iam videtur intercidisse) Cicero, Plinius in Hist. Plutaschus in vitis, Soranus in Hippocratis vita etc. conf. Graeca Eusebii pag. 25. Scaligeri can. isagog. p. 136. Rich. Cumberlandum de Sanchoniathonis historia phoenicia, et ex co Acta erudit. ann. 1722. pag. 527 et 536. Bibl. Angloife tom. VIII. pag. 506.

Marci Mantuae Bonaviti, Patsuini, ICti, Eratefthenes Φιλολόγοs editus cum eius Theleo, Patau. 1568. 8. est expositio legum quarumdam quae pugnare inter se videntur.

De catalogo regum Thebacorum Aegypti et dynastiis vide ad caput sequens de Manethone. Harl.

CAPVT

C A P V T X X I (olim XX)

DE MANETHONE, AEGYPTIO, ET ALUS ASTROLOGIAE APOTELESMATICAE SCRIPTORIBVS.

1—VII. Manethonis nomen et aetas: Aegyptiaca et alia scripta deperdita. VIII. Apotelesmatica eiusdem auttoris. IX. De aliis Astrologis Apotelesmaticis graccis editis, sin illatim de Paulo Alexandrino, et Hephaestionis Thebani, Vettiique Valentis fragmentis. X. De Astrologis graccis ineditis. XI. De Astrologis graecis deperditis: XII. Catalogus scriptorum, qui Astrologiam Apotelesmaticam oppugnarunt.

[Cum supplementis G. C. Harles.]

Nomen MANETHONIS varie exaratum reperio?, Mavaigos, [P] Mavegus, Mavegus, Mavegus, Maverus, Mavegur, Mavegur, Mavaigur, et Mavegur denique, quod postremum prae ceteris scribendi modis probat Ed. Bernhardus vir infinitae eruditionis in notis, vtinam integris, ad Iosephum pag. 21. Fuit hoc nomine olim in Aegypto vir, omni genere sapientiae? excultus, patria Sebennytes? vel Diospolitanus, qui sub Ptotemaeo Philadelpho, functus apud Mendesios?) vel Heliopolitas summi sacerdotis et scribae

a) Vide Menag. ad Laert. pag. 8. Ceterum Aegyptium nomen eft haud dubie Manethon, vt operam ludat Harduinus, qui in Chronologia V. T. pag. 32. repetit ex Man, voce germanica, quae virum fonat, et hebraico nu cum, atque vintute. Nec felicius ipsi res procedit, cum Acgyptiae veteris linguae ignarus, tamen p. 28 fg. negat, in Aegyptiorum dynastiis apud Manethonem occurrere nomma Acgyptia; fed omnia elle ex Hebraeis, pauca e graecis petita fontibus. Sed exempla, quae mox aufert, ita funt comparata, ve acque facile ex Mexicano aliquis idiomate illa poffit deducere. Manethonis norusni adfinia Menuthis, Canobi vxor, apud Epiphan. et Menuthis vicus Aegypti, de quo Stephanus Eyz. Fabric. -Georg. Hieron Welschius in specimine supplementorum ad bibliothecam Gesnero- Simlero-Frisianam, in Schelhornii amoenitt. litterariis tom. VI. paz. 504 fq. discernit tree Manethonas: primum Manethonem Sybennitam, facerdotem Acgyptium, quem ante tempora Alexaudri, contra Scaligerum, secus sentientem, in Aegypto floruisse contendit: ad illum, tamquam antiquissimum fideque dignifimum prouocare, putat, Iofephum contra Apionem, Hebracos in libro Iuchafin, et Arabas; atque Ioachidem in suo Zohar de regibus Aegypti citare eum hisce verbis, Manethon in libro actorum regum Acgypti: vel Manethon in historia Acgypti. Alterum effe, scribit,

· .

Manethonem Mendem, facerdotem et iplum Aegypti, qu', tefte Suida, fcripfit *mapi xurustani* xu-Qu'uv, quomodo pracparandi sint Cyphi feu suffimigia. (cf. vero Fabricium pullo post in §. VII.) Tertium esse iudicat, eodem Suida tesse, Manethouem ex Dtospoli Aegypti, auctorem physiologicorum, apotelesinaticorum versibus, (d' inw,) aliorumque quorumdam astronomicorum. Hunc, (quem temporihus Augusti vixiste, haud tuta coniectura motus, opinatur,) a multis cum veteri illo Dynastiarum Aegypti compilatore confusum esse censet et pauca de cius historia Aegyptiorum regum, seu dynastiis, et controuersis inde orta differit. De alio Manethone vid. infra ad §. VIII. Harl.

b) Actianus X. 16. de animal. ἀκτέυ δι και Μαναίθωνα νου Λιγύπτιον σοφίας ἀς ἅκρον δληλακότα ἕνόρας ἀπῶν etc.

c) Suid. Máraeðus ix Διοσπόλεως της Λιγύπτε, Σεβεννίνης. Sebennytam vocat et Plutarch, de Iside pag. 354. ac pag. 362. et Syncellus pag. 16. 18_ ipfe de fe Manetho ibid. pag. 40. γίνα Σεβεννίνης ύπάρχων ήλιαπολίτης, τῷ δυσπότη με Πτολεμαίο χαίpar. Fabric. — conf. Islienthal felect. histor. litter. diff. IV. pag. 97. Heumann.

d) Rurfus Suidas: Máras Sus Mérdes legevis, (do-Giffimus Suidae folpitator, Neocorus, in MSto codice Paril. reperit ágxugevis Aiyvaru. Apud Syncellum quoque pag. 40. Manethon iple in epistola

Digitized by GOOG

Vol. 11. p. 495 P 496 MANETHONIS SCRIPTA DEPERDITA Lib. 111. c. XXI. 129

bae facri munere, varia graece ') scripsit et eidem Ptolemaeo dicauit, historica, physica et de apotelesmatica astrologia, de quibus singulis nonnihil dicam.

I. Alyuntianov tres libros composuisse constat e Georgio Syncello f), qui ex Africano et Eusebii chronicis diligenter transscripsit, quae Manethon ex sacris Hermetis colamnis ") de antiquis Acgyptiorum regibus tradiderat, persequens yeveae CXIII. in dynastiis XXXI. Sequutus est Manethon xeoroyea Qaior aliquod Acgyptium, quod manaior vocatur a Syncello pag. 51. et pertingebat vsque ad regem vltimum dynastiae tricesimae, Nectanebonem, cuius ab Ocho pulli fuga incidit in Olymp. CVII. 3. paucis ante Períse, ab Alexandro victos, annis. Tricefimam primam [P] dynastiam videtur Manethon addiditle, in qua tres reges: Artaxerxes Ochus, Arles Ochi F. et Darius Codomannus, quem Alexander superauit. Vide Sunrellum pag. 78 et 256. qui veteri illo chronico deceptum Manethoueun pag. 51. et non pauca mentitum observat, vt Aegyptiae gentis laudes et antiquitatem amplificaret. pag. 15. 17. 37. Professus et iple Manethon ell, se addidisse nonnulla in Two adertitor pugohoyspieror, vti Tunt, quae confutat Infephus I. contra Apion. pag. 1052 fq. Plura hoc de opere ne addam. facit virorum doctifimorum Voffi et Marshami industria, quorum ille lib. I. de Hist. Gr. cap. 14. hic sub initium praeclari Canonis chronici de eo agendum sibi duxit. Fidem Mane. thonis merito eleuant post Iofephum lib. I. contra Apion. pag. 1039 fq. et Theophilum III. ad Autolycum pag. 130 fq. Hermannus Conringius in Aduerfariis Chronolog, de antiquis Afiae et Aegypti dynastiis cap. 17. pag. 190 sq. Ed. Stilling fleetus Orig. faer. lib. I. cap. 2 et 5. If. Voshus cap. 10. de setate mundi; Melch. Leyde:kerus lib. III. de Rep. Hebraeorum p. 115 fq. Rich. Simon epift. felect. II. 28. et Iac. Perizonius in inuefligatione acgyptiarum originum. Lugd. Batau. 1711. 8. cap. 19 et 20. Et certe nihil difficilius fuerit, quam dynastias Manetho-

ad Ptolemaeum fe adpellat α₃χιφία καλ γραμματία των κατ' Λίγυπτον δερών αλύτων. Suncello ibid. αρχωρεύς τών is Λίγύπτο άδωλάων. Fabric. vid. Simfon Chron. in parafecue cap. I. pag. 11 fq. et pag. 1154. ad A. M. 3743. ante C. N. 260. V. C. 492. cui tempori, quod incidit in Olymp. CXXIX. 9. etiam Suzius in Onomaft. I. pag. 105. adfignat Manethomis actatem. Harl.

e) Iofephus I. contra Apionem, five Manethonem potius, (in illo enim confutando maxima libri pars occupatur,) pag. 1093. Μαιεθών δ' ήν το yiros στος Λίγύπτιος, της έλλημικής ματεσχηκώς παιdeias, σε δηλής δει, γίγραΦε γλή Έλλαδι Çurff τη πάτρων isogiav κ. τ. λ. Εμfebius in exordio libri II. Praepirat, πώσαν μέν έν του Λίγυπτιακήν isogiav de πλάτος τῆς Έλλήων μετείλαζε ζωνής, illús τε τα περί τῆς κατ' αυτές Θεολογίας Μανεθώς δ Λίγύπτιος ήν τε ή ζγραψεν isogia χ. ζι δτέροις αυτά συγγράμμασιν. Iacobus Edeffenus citat Methodolum, Acgyptiorum chronographum, fub quo nomine Manethomem latere fuspicatur Affeinanus pag. 488. bibl. oriental. Fabric. — Confer Stillingflect Orig. fact. libr. I. cap. s. Catholica hiftoria mundi, (Allgemeins Welthiftorie,) curante Baumgartenio in linguam germanicam conwerfa, vol. I. pag. 496 fq. de quaeftione, num et quatenus ex facris Hermetis columnis vnice descripferit Manethon hiftorism, nec non de litteris facris, et num in graecam linguam transferri potuerit, per quam occafionem adnotator N. pro $i\lambda\lambda n/dx$ Curár, apud Syncellum coniicit $i\lambda\lambda sozor Qurár, vulgarem iin$ guam. conf. tamen quae Beer loco mox memorando pag. 172 fqq. de illo Syncelli loco, et de divinatione Thot, ratione tamen haud ompino probabili, differit. Harl.

f) Primus tomus continebat XI. dynastias Deorum Semideorumque, annis 2300. reges CKCII. Scundus dynastias XII—XIX. annis 1121. reges XCII. Tertius dynastias XX—XXXI. per annos 1050. Primum librum laudat Syncellus pag. 60. fecundum pag. 59. 72. 73. tertium pag. 78. 256. vbi vltimum hune fuisse testatur. Vide et Scalig. ad Graeca Eusebii pag. 411. b.

g) Syncell. pag. 40.

Vol. IV.

130

MANETHONIS

Vol. 11. p. 496

nis expedire, et cun reliqua veteri historia conciliare, vt perspictnum est, si quis inter se conferat conatus praestantissimorum veteri acuo Chronologorum, Africani, Eusebii, et Syncelli: vel recentium Scaligeri Can. Isagog. pag. 128 sq. et pag. 316 sq. Sam. Petiti cap. 27. (1 b. IV. cap. 6.) Var. lect. Kircheri I. Oelipi pag. 68 sq. Userii, sac. Capelli, Marshamique, qui in dimersis Aegypti regionibus plures dynastias simul codem tempore rebus praesuisse contendit, et in antiquitate temporum restituta Pauli Pezronii. Fragmenta quaedam Manethonis e so fepho et Syncello descripti illustrauitque Scaliger in Graecis Eusebii et ad calcem operis immortalis de emendatione temporum. Fabric.

E, PIMETRON.

In vtramque partem post illos viros doctos, quos iam citauit Fabricius, multi alii disputarunt: quorum alii in genere fidem Manethoni in historia dynastiarum vel vindicarunt, vel denegarunt; alii in specie inquisiuerunt, num pastores, quos in Aegyptum venisse tradidit Manethon, Israelitae fuerint, nec ne? Quoniam vero ab auctoribus historiae catholicae memoratae pag. 190 fqq. et pag. 478 fqq. praecipue pag. 490 fqq. atque ab Baumgartenio ceterisque aduotatoribus omnis controuersia vberius exposita est, et diuersae Whistoni, Perizonii, Pezronii, Newtonii aliorumque sententiae et interpretationes late adductae atque examinatae sunt; tum a Ferdinando Guil. Beer in Abhandlungen der alten Zeitrechnung und Gefchichte, (Lipsiae 1752. mai. 8.) pag. 163-242. in set. V. regula, secundum quam Manethon dynastias descripterit, proposita et confensus harum dynastiarum cum ordine temporis, a foriptoribus divinis feruato, et cum aliis indubitatae fidei narrationibus, declaratus est; im factione autem fexta de pastoribus, qui Aegyptum imperio tenuerunt, copiose disputatum: fatius este duxi, paucos tantummodo commemorare, qui praeter laudatos viros huic pistrino operam addixerunt, quain in re controuers, a nostro quoque instituto aliena, diri versari.

Io. Adami Strobelii dilp. praelide Io. Dass. Koelero, an Manethonis pastores inuafores Aegypti fuerint Israelitze. Altdorf. 1730. 4.

Prinnum eos nominat, qui post losepham I. contra Apionem pag. 1040 sq. et Eusebium in Chronic, lib. post. nr. 190. adtirmarunt, pastores illos, Aegyptiis Hyclos dictos, Ifraelitas fuisse, corunque recentet argumenta. Sunt vero Hugo Grotiur de veritate religionis chriflianae lib. I. fect. XVI. in notis; Nicol. Abramus in Pharo lib. VIII. cap. 2 et 3. pag. 200 fqg. Leidecker a Fabricio iam laudatus, Hermann Witfius in Aegyptiacis lib. 111, cap. 3. Bamagius in antiqq. iudaicis etc., tom. I. cap. 8. (hift. tamen ind. lib. III. cap. 18. impugnat hic Manethonis auctoritatem, adnotante Heumanno,) Perizonius, a Fabricio pariter excitatus, Buddeus in hift, ecclef. V. T. fect. III. §. 24. pag. 449 fuq. Postes pari modo eus enumerat, qui negarunt, pastores illos fuisse líraclicas, contra contenderunt, illos vel Arabes fuisse, vel Phoenices, vel homines alius gentis, corunque argumenta refert. Negarunt vero apud illum ipfe Manetho lib. II. Aegypt. apud Iofephum l. c. Iulius Africanus apud Syncellum pag. 61. edit. Parif. Petrus Cunaeus in republ. Hebraeorum V. T. lib. L. cap. 5. Scaliger in animaduersf. ad Eusebii Chronicon pag. 19. Paull. Pezron. in antiquitate, a Fabricio fam citata, Sam. Bochartus in geographia S. part. II. libr. I. cap. 4. Io. Marsham in canone chronico, face. VIII. pag. 103 fqg. et face. XII. pag. 323. Isc. Viferiar in annal. V. et N. T. part. I. ad A. M. 2179. pag. 3. Frid. Spanhemius in hift. eccled. epoch. III. Ject. VII. S. 2. pag. 308. (quibus

SCRIPTA DEPERDITA

Lib. 111. c. XXI. 138

bus addes Des. Vignoles in chronologia, mox memoranda, tom. l. pag. 598. Vanitatis et mendaciloquentiae acculat eum Conring. lib. I. de medic. Herm. cap. IV. pag. 37. cap. VII. Denique corum, qui ab adfirmantium partibus flare folent, argumenta corrobo. pag. 60.) rare fullinet.

Alios, qui de Manethone egerant, enumerat Baumgarten in nota 347, ad versionem bistoriae catholicae germanicam, I. pag. 490. et pag. 514. de pastoribus istis, quos cum conditoribus historize illius negat fuisse is a Hanc quoque fententiam Arenue defendit lo. fephumque multis refutat Beer 1. c. pag. 2 4 lqq. et pag. 227 fqq. Sufpicatus potius pag. 217 Igg. invafionem istam intelligendam de expeditione Ogu'z Chan tatarica, quam ex Abulgafi Chan historia tatarica refert et comparat cum narratione Manethonis, praecipue Mosis. Idem pag. 178. exiflimat, Manethonem fucceffinnem regum, prouti inneniffet in variis, quae adhibuit, chronicis, conflituisse et reges exteros esse le serlequutum, vt, quamdiu in Aegypto hi regnauerint, cognosceretur: nomen igitur dynassiarum apud Manethonem neque locum natalem neque sedem regum; sed chronicon, ex quo is bautisset, indicare: inprimis illum vsum effe chronicis vrbium This, Memphis et Diospolis: Pastores et Acthiopas eum posuisse tamquam peculiares Dynastias, vt, quamdiu commorati sint in Aegypto, facilius intelligeretur, nec ordo regum, in Chronicis relatorum, interrumperetur: vt fidem Manethonis firmius Aabiliret Beer, comparauit dynastias apud Eratolthenem, Iofephum, Eufebium, Africanum, Syncellumque tum inter fe, tum cum narratione Molaica. Ingeniofe quidem acuteque omnia explicat Beer; num vero interdum non abufus fit ingenio, aliis acque acutis viris inquirendum et definiendum relinquam. — Dynastias regum Aegypt, apud Manethonem in ordinem quoque redigere studuit I. lackson in Chronological antiquities, vol. 11. pag. 256 lqq.

De fide Mansthonis et Eratofthenis historica iudicarunt iidem conditores historiae catholicae l. c. pag. 497. vbi praecipue sobrium Baumgartenii iudicium est perpendendum. Eratofthenes vero confecerat regum Thebacorum Acgypti catalogum, cuius fragmenta feruauit Illius narrationem maiore fide dignam esse, quam Manethonis testimonium, Syncellus. cenfent Marsham, qui Eratosthenem inter primos chronologiae graecae emendatores habet. in can. chron. pag. 8. 16. 217. et Cumberland in Remarks on Sanchoniathon pag. 416 fg. Eratosshenis tamen catalogum et mancum et parum vtilem esse arbitratur Beer I. c. pag. 211. Sed de illis fragmentis optime meruit, eaque tam critice, quam grammatice, ope praesertim linguae copticae, emendauit atque explicuit, et Scaligeri, (in Eusebianis,) ac Salmasii (de ann. climact.) emendationes atque interpretationes adtulit, saepiusque correxit Paul. Erneft. lablonsky in Adnotationibus in Eratofthenis Cyrenaei catalogum regum Thebasorum Aegypti, quibus potissimum interpretatio eius graeca nominum Aegyptiacorum examinatur et-illufratur : quas Alphonf. Des. Vignoles tomo secundo suae ehronologiae, (Chronologie de l'Histoire sainte et des Histoires etrangeres,) Berlin. 1738. 4. pag. 736 - 765. inservit. Adde eumdem Vignoles tom. II. pag. 659. etc. et alibi. Cum Pezronio aliquoties rem habuit. Hane quoque faepe refutauit, atque de dynastiis ac pastoribus Aegyptiorum, Manethone atque Eratosthene passim disputauit

Fourmont in: Reflexions fur l'Origine, l'Histoire et la Succession des anciens Peuples Chaldeens, Hebreux, Pheniciens, Egyptiens, Grecs etc. jufqu' au tems des Cyrus. - Nou. R a velle

132 Lib. III. c. XXI. MANETHONIS SCRIPTA DEPERDITA

Vot. 11. p. 496 P 497

velle edition. Parif. 1747. II. voll. 4. praecipue vol. II. lib. III. capp. 6-10. p. 43-164. — tum pag. 173. contra Vossiúm (diss. de aetate mundi, pag. 270.) defendit Manethonem a crimine fraudis. adde pag. 202 sq.

Pauca dedit de Manethone Heilbronner in historia matheseos vniuersae, pag. 241 fq. eiusque annorum vsque ad Alexandri M. tempora computationem tamquam ridiculam damnat. Sed haec sufficiant, no extra oleas vagari videar. Harl. Copiosius aduersus Manethonem disputauit cl. Christoph. Meiners Versuch einer Religionsgesch. alter Völker, besonders der Aegypter pag. 105 fq. Add. Meusselli Biblioth. histor. vol. II. part. II. pag. 333. Bonanus dans l'Histoire de l'Acad. d. Infer. XLII. pag. 31 fq. Beck.]

II. 'Iεçα βίβλοs. Liber Sacer, quod de theologia Aegyptiorum Manethon egerat. Meminit praeter alia Manethonis συγγεάμματα Enfebius in limine libri II. Praeparat. cuius verba iam in notula adferipfi. Relpicit forte etiam Theodoritus, quo tesse lib. II. Therapeut. pag. 34. Μανεθώς τα πεεί 'Ισιδος και' Οσίειδος και ''Απιδος και Σαεάπιδος και τῶν ἀλλων Θεῶν τῶν Αίγυπτίων ἐμυθολόγησε. Egerat de Diis ac Semideis gentis suae etiam in Aegyptiacorum libris: sed ibi magis chronologi atque historici; at in facro sermone theologi partibus functus fuisse mini videtur. Quamquam idem cum illis facrum hoc opus fuisse haud dubitauit G. 1. Vossius.

HI. Bißhos the Saddews, ad Ptolemaeum. Syncell. pag. 40. To Saddes Quardo Aleyontree Raheray, Theophil. ad Autolyc. III. pag. 130. Scaliger ad Graeca Eufebii pag. 408. Sadder the Theophil. ad Autolyc. III. pag. 130. Scaliger ad Graeca Eufebii pag. 408. Sadder theophil. ad Autolyc. III. pag. 130. Scaliger ad Graeca Eufebii pag. 408. Sadder theophil. ad Autolyc. III. pag. 130. Scaliger ad Graeca Eufebii pag. 408. Sadder theophil. ad Autolyc. III. pag. 130. Scaliger ad Graeca Eufebii pag. 408. Sadder theophil. ad Autolyc. III. pag. 130. Scaliger ad Graeca Eufebii pag. 408. Sadder theophil. ad Autolyc. III. pag. 130. Scaliger ad Graeca Eufebii pag. 408. Sadder fuorum certifimam epocham and the Sadder for the Sadder of the colligitur ex Clemente Alex. (I. Strom. pag. 335.) neque dubito, the Sadder of Sadder of Maredo ab eodem initio regum fuorum dynaftias deduxiffe. Apud Vettium Valentem Antiochenum Sho''s ex libris Petofiris, non Sadder dicitur. Ex his verbis colligas, Scaligerum Bißhor Saddews haud diuerfum exiftimatife ab opere historico de Aegyptiorum dynaftiis. Sed mihi potius videtur in hoc libro Manetho egiffe de anno Aegyptiorum cynico, de quo dixi ad Chalcidium pag. 218. vbi pro sodexiv legendum sadow. Notum est fidus, quod Graecis azeoníow, idem Aegyptiis dictum Sadow fuisfe.

IV. Manetho ev τῶ προς Hecoorov laudatur ab Etymologici M. auchore in Λεοντοκόμες et ab Euflathio ad Iliad. λ'. pag. 857. edit. Rom. ev τοῦς προς Hecodorov. Magnus quoque Bochartus I. Hieroz. pag. 715. citat Manethonem in notis ad Herodotum. Sed aut fallor, aut Euflathius et Etymologici scriptor inciderunt in locum Manethonis historiarum, in quo Herodotum cassigauerat. Certe Iosephus I. contra Apionem pag. 1039. de historia Manethonis loquens, testatur, Herodotum scriptor in illa ab ipso reprehensium ob res Aegyptiacas, salfo memoriae proditas. Γένραφε γας Έλλαδι φωνη την πατειον isosiav, έκ τε τῶν iegέων, ῶς φησιν αυτος, μεταφεάσας, και πολλα τον ΗΡΟΔΟΤΟΗ ἐλέγχει τῶν Αιγυστιακῶν ὑπ' αγνοίας έψευσμένον. Fabric. — vid. Clericum filuar. philolog. cap. IV. §. 3. Heum.

h) En manifestam originem fabulae de columnis Sethi! Heumann,

Digitized by Google

V. IIeei

Vol. II. p. 497 2 498 MANETHONIS APOTELESMATICA Lib, 111. c. XXI. 133

V. Reel de xaious naj evre Beias de antiquitate et pietate fiue de priscis et religiofis Acgyptiorum ritibus liber, e quo Porphyrius lib. II. de abstinendo ab animatis §. 15. [pag. 199 et 200. edit. de Rhoer, qui excudi regis nomen fecit "Auworv,] narrat, immolandorum hominum confuetudinem Heliopoli fustulisse regem Amasin. Porphyru locus legitur et in Enfebii IV. 16. Praeparat. et respicitur a Theodorito VII. Therapeut. pag. 109. licet Manethonem Confer Morshami Canonem Chron. pag. 315 fq. Ex eodem Manethonis haud nominet. libro videtur narrare Plutarchus de Iside et Osiride pag. 380. ') quod in vrbe llethyze, (eixn-Juias enim pro 'IdiJuas legendum, notauit vir doctifiimus"),) homines viuos palam exulferint canicularibus diebus, cineribus etiam procul sparsis ac diffipatis, ne quidquam de lustramentis hisce Typhoniis superesset. [conf. Sam. Squire ad edit. Plutarchi de liide et Osiride, Cantabrigize, (1744.) & p. 170 fq. et p. 100. additi commentarii, anglice fcripti. Harl.

VI. Duoinar eniroph. Lasri. procem. fect. 10. Haec forte funt, quae Suidas memorat Quouohoyuxa, et e quibus Aelianus X. 16. de animal. videtur referre eos, qui suillum lac bibant, lepra ac vitiligine infici, etsi [P] librum ipsum Manethonis haud vidisse, suspiceris ex eo, quod dicit axéa amar.

VII. Meei xaraoneuns nuquer, de ratione preeparandi facri suffiminis, quod noqu Acgyptiis vocabatur, et memoratum est Plutarcho'), Galeno, S. Hieronymo. Vide Kircherum tom. II. Oedipi part. II. pag. 539. Suidas quidem hoc fcriptum Manethoni Mendefio vindicat, quem a Sebennyte videtur diversum facere; sed huiuscemodi in rebus quam parum tribui eius fidei possit, eruditos viros haud latet.

VIII. Manethoni practerea anoreheoparina di enav tribuit Suidas, et alia quaedam, vt ait, 'Ageorousueves. Etiam Paulini Nolani ") epistolae XXXVIII. subiicitur carmen ad louium, in quo eiusdem operis mentio:

> Nuns tria mivemur texentem fata Platonem, Aut Arati numeros, aut picta Manaethonis astra.

Neque vero aliud hic funt picta afira, quan carmine descripta, et verbis, vt ait Plautus Poenulo, depicta, quemadmodum de Ennio apud Cicerouem I. Tufc. quaest. cap. 15. Hić vefrum pinxit maxima facta patrum. Quod petitum ex illo Simonidis, quod variis locis refert Plu!ar-

R 3

i) Vol. VII. pag. 496. edit. Reiskii. Harl.

1) ILiguas rescribendum censes de Rhoer ad Porphyrii I. c. pag. 199. alde Semler Erleuterung der egyptischen Alterthümer durch Uebersetzung der Schrift Plutarche von der Isis und dem Osiris, Breslau. 1748. 8. p. 74 et 271 fq. Einy 90ius emendauit quoque Wesseling. ad Diodor, Sic. tom. I. pag. 99, 85. Harl.

1) De liide et Osiride tonn. VII. pag. 509. edit. Reiske, aut pag. 188. edit. Squire, cuius not. vide. Harl.

m) Barthius lib. I. aduersar. cap. 15. Auctor carminis ad Colleam vel Iouium, quod non optime Paulino adscribi, alibi demonstramus. Idem

XXXII. 27; tribuere videtur Claudiano Mamerto: Paulinus sine Mamertus ad Colleam, Confer LIV. 3. Paulino audacter et recte, vt opinor, tribuit Cerda in Aduerlariis lacris cap. 149. pag. 354. Eerdam enim malui vocare, quam Lacerdam, quoniam iple cap. 185. pag. 497. Nicolaum Abramum fuae focietatis virum non dubitat co nomine reprehendere. Nicolaus, inquit, Abramus, cuius ego nomen melius tento, quam ille meum, qui me citans Lacerdam nominat : ego enim Ioannes Ludovicus de la Cerda nominor, itaque Cerdam debuisset dicere, non Lacerdam. Sed ignosco homini ignoranti nostrum idioma Stc.

134

MANETHONIS

Vol. II. p. 498 7 499

Platarchusⁿ), ζωγραφίαν μέν έναι Φθεγγομένην την ποίησιν, ποίησιν δε σεγώσαν την ζωγεαφίαν, poefin effe pitturam loquentem, pitturam vero poefin quandam tacitam filentemque. Horatius in arte, vt pittura poefis eft. Cicero IV. ad Herenn. fi poema loquens pittura eft, pitura tacitam poema debet effe. Plura Io. Dauif. ad Ciceronis locum pag. 34. Charles la Motte in libro, cui titulus: an effay on poëtry et painting, Londin. 1730. 8. Bibl. raifonnée tom. V. pag. 395 fqq. [Plura in hanc rem, fi opus vilum fuerit, diceremus. Spence, Boffu aliique illo Simonidis abuli funt: Leffing in Laocoonte fines picturae ac poefeos melius et feuerius difereuit; alii medium tenuifle videntur. Sed onnais illius fententiae interpretatio aeque ac controuerfiae expositio a confilio rei et a Manethonis historia nimis nos abduceret.] Grououius ad Herodotum pag. 925. quidquid ab Manethona versibus erat feriptum, folsbat in eadem pagina coloribus diuersis adpingi, ut spectaretur coniunsio vel separatio planetarum, et inde opera conum etc. Manethon iple poema fuum cum Hermetis xngoχύτω γεαφή conferens μάθημα λάλον vocat fub initium libri V. quod e versione mea adferibam:

> E libris, Ptolemaee, facris, facrisque columnis Arcanis, fapiens quas his in reperit Hermes, Signauit vires proprias coelestibus astris. [P] Constili adiutor suit illi Asclepius, inde Ceris mandauit formas °), diuinaque imago Florilegae impressa est dono pulcherrima Musae. Ast ego si illuni coelestia sidera note Saepe reuisendo, picturam sisto loquentem, Nec quisquam potis est partem huius cernere laudis Quam solus, quem plurimum amo, magnus Petosiris, Non leuis iste labor, Ptolemaee, videbitur vili.

Iacobus Grononius in postremo versu edidit, E Bauds xáµaros èros, vnde totum hunc locum non videtur cepisse, certe, vt multa, obscurissime reddidisse. Sed legendum esse à Bauds, vt in mea versione interpretatus sum, nec iple, credo, negabit, si conserve exordium libri primi, vbi inter alia haec leguntur:

n) Plutarch. de gloria Athenienfium. Idem de audiendis poematibus pag. 12. edit. Grotii, (in cuius viri maximi versione male est descriptum: Pisturam esse loquens poema, poema vero tacitam pisturam) de dignoscendo adulatore pag. 58. et IX. vlt. Sympos. Conf. Io. Wower. de ymbra, Laelium Bisciolam tom. IL hor. subcessiu, lib. III. cap. 3.

o) De illa Kneexirv yen \$77 praeter Gronouii praefat. ad Manethonem XX. 3. confulas Salmafium ad Solin. pag. 231 fq. Voffium IV. 91. de idololatria, Lambecium VIII. p. 329. 330. 331 et 97. Reinsfum infeript. pag. 569. 570. Valefium ad Eufebium pag. 200. Cangium glossar, graec. p. 647. Gisberti Cuperi Harpocratem pag. 136. Pancirollum deperdit. lib. II. Bulengerum de pictura et

plastice lib. I. cap. 6 Iq. Scheferum de arte pingendi pag. 55. Meminit ctiam Anacreon carm. XXVII. et carm. XXIX, 5.

De

Τὸ ở πῶν ὁ Κηρὸς αὐτὸς Ἐχέτω λαλῶν σιωπῆ.

Item Plinius lib. XXXV. cap. 11. pag. 224. edit. Harduini. Martial. IV. 47. Athenaeus in pompa Ptolemaei Philadelphi lib. V. pag. 200. Aufon. epigr. 25.-27. Anonymus in epiftola de ceromate apud Baluzium tom. IV. Mifcell. pag. 419. Io. Behmius de encaufto imperatoribus olim facro, Regiomont. 1715. 4. Fabric. — adde Hermann. Hugonem de prima fcribendi origine, p. 197 fq. edit. Trotz, yt mittam eos, qui recentiore actare de encaufto afreque encauftica fcripferunt. Harl.

Digitized by GOOS

De noste infomnis multo de luce laboré Indulfi, vt Tibi, quos mea fecit Musa, libellos Mitterem, et e studiis ferres haec commode nostris.

Superlunt Manethonis anorehequarmar, sive de viribus et effectis astrorum libri sex, scripti ad Ptolemacom, regem, quem Philadelphum effe, adeoque et Manethonem eumdem, qui Acgyptiaca et alia iam a me commemorata scripsit, nulla, vt opinor, ratione idoacanegari poterit. Illud vero de Philadelpho apertifime etiam confirmatur lib. V. 208. vbi 'Agosrons vuerences diferte momorantur, quod et erudito editori observatum "). Ceterom tulere setatem apotelesmaticz Manethonis in vnico, quantum sciam, codice mediceo sexeentorum circiter annorum 9, e quo varia virorum doctorum Lucae Holstenii et Lucas Langermanni apographa, aque Iacobi quoque Gronouii editio profluxit. Versiculos quosdam ex illo opere tum adhue inedito produxerat Alexander Morus in notis, haud portrita eruditione refertis, ad nonum foedus in Iacobi I. 1. Alios Abrahamus Hinckelmannus, decus huius vrbis immortale, in detectione fundamenti Bohemiani, edita Hamburgi 1693. 4. pag. 114. cuius verba e Germanico hic translata adscribam : De astrologia apotelesmatica nullum forte in orbe terra. rum superest monumentum antiquius sex libris Mansthonis, sacerdotis Acgyptii, qui versibus ele. gontibus gractis concinnati in hac vrbe (Hamburgo) [P] exstant. Semel quidem occurrit in bibliotheca loannea inter codices Holftemanos; alterum exemplum est apud viram quendam nobilistimum, in cuius apographi ora fue margine etiam emendationes non paucae eruditae occurrunt. Inscriptum est hoc opus regi Aegypti Ptolemaeo, Philadelpho haud dubie, qui artem illam magni faciebat, vt patet ex ipso statim limine poemhtis. Xauecis a Πτολεμαίε etc. Teflatur quoque Manetho, Hermetis se doctrinam afferre lib. V. EZ adurwy iegwy BiBrwy etc. Vnde etiam patet, sententiam Kircheri, qui duos fuisse Manethones contendit tom. 1. Oedipi Syntagm. I. cap. g. merum commentum effe. Adde Stillingsleeti Origines facras pag. 51. 53. Haec verba quum legissem, adii virum, non minus doctrina ac pietate insignem, quam humanitate incredibili, atque, vt mihi Manethonis infpiciendi copiam faceret, ab eo petii: neque hanc tantum ab eo, sed et describendi haud difficulter impetraui. Hinc de edendo scriptore cogitans, latine ita reddere inftitui, vt versum versu exprimerem: tum acerba inorte ?) interim

Anna Comnena in Alexiade lib. VI. pag. 164. vbi negat, illi methodum horofcopiae cognitam fuifle; בדם אמף לה' Evdoge דב מהקטים שואשדוידב א דעי ארץ-באא שלו אמדו ששי ל מאסדראוס אמדואלה אקל דבידאה אתנואשהדי מאאמ אהעוה אי ואמיסוה שנססאמדועה, וי διαθέματος έπιτήρησις, και όπόσα άλλα ό την μέθοδον รณบ์รพร เบื้อพุมพีร รอโร โยประอุอา สันธุรอินแรง, ผีสอด รับงรรณ์ דפוז אפןי דע דוגעידע אמדמועלצדוי.

Alius Manetho, magus, acqualis Apollonii Tyanei, de quo Anastasius Sinaita guaest. 20. quid vero dixerimus de magicis Manethonis operibus, aui in hac deceptions magica tantus exflitit, vt

p) Manethonis apotelesmatici meminit etiam Jaepe rideret Apollonium Tyanaeum, quafi in hac arte ad perfectionis culmen non perunisset. Aiebat enim, requiri, vt, sicuti ipse verbo solo faceret, quae volebat, et non quibusdam facris permitteret ea, quae ab ipso efficiebantur: tom. IX. biblioth. patrum. Lugd. pag. 991. Eadem Cedremus pag. 202. edit. Bafil.

> q) Vid. Bandini catalog. MSSt. grace. biblioth. Laurent. tom. II. cod. XXVII. pag. 52 fq. Harl.

> r) Haemorrhagia correptus obiit Hinckelmannus o managirns non multo maior quadrogenario, 3 Id. Febr. anni 1695. Vide Reu. viri amici ac popularis mei honoratis Henrici Pippingi sacrum decadum septenarium fiue Memorias LXX. Theologorum pag. 599.

136 Lib. III. c. XXI.

MANETHONIS

Vol. II. p. 500 7 501

interim exflincto viro praestantifimo, editionem ipfam fum adgreffus, versione graecis ex aduerlo posita, et libro primo, vt in MSto codice reperi, in Aphorismos LXX. diffincto, et adicriptis in margine graecis argumentis, quae compendio exarata etiam in apographo, atque adeo difficiliora lectu erant; fed ad intelligendum poetam non parum conferre mihi vila funt. Huius editionis meae primis forie foliis conspectis, calcar sibi addere passus est clarissimus Iacobus Grononius ad maturandam suam apotelesmaticorum Manethonis editionem, quam omissis illis, quae dixi, argumentis dedit graece, Lugd. Bat. 1698. 4. 5) latina sua verfione prolaria ad calcem separatim subiuncta, additis nonnullis notulis siue castigationibus. Quum vero et mihi slia essent, quae agerem, et argumenti vanitas fisleret vicunque impetum animi, miraque effet typorum graecorum apud nostros lentitudo ac difficultas, facile me praeuertit nec inuitum. Exisimo etiam, laborem illum, quem rei literariae bono haud leuem infumfit, aliud longe mereri, quam vt propter illa, quae in eius editione vel interpretatione, vel notis etiam obelo digna animaduerti") fortafiis possint, vel a me vel ab alio quocunque exagitetur, quuin homines fimus, et scriptorem antiquum [F] graecum eumque poetam et astrologum antea ineditum in lucem proferre omnibus absolutum numeris, res difficilima fit, neque vili hactenus, quod fciam, contigerit mortalium. Optent tamen multi meeum, vr vir doctus fecum habitans vicifiim fastuolo aliorum contentu, et acerbis indignislimisque sarcasmis ac reprehensionibus, quibus viros quoslibet spirantes ac defunctos, etiam praeclariffimos, nulla vel leuiffima data occafione, fugillat, (cuius rei exemplum vel in praefatione ad Manethonem aduerlus Gerh. Ioh. Voffium et Alex. Morum dicta praebere poffunt,) non adeo confpurcaret fcripta et merita fua in litteras, certe praeclara, fed futura op-pido maiora, fi, quam diligenter humaniores tractat litteras, tam fedulo quoque caueret humanitati bellum indicere.

In notis ad Manethonem pag. 267. Vir doctus protulit versus hexametros graeci poetae de septem planetis, nescio, inquit, an editos, certe dignos, qui legantur. Hos ipsos in Stobaei Eclogis physicis et ab Henr. Stephano ad calcem Anthologiae graecorum epigrammatum pridem vulgatos lector reperiet, et ab Hugone Grotio pag. 135. excerpt. latinis versibus eleganter redditos. Septimus versiculus quoque sub Theonis nomine exstat in extremo Abri primi anthologiae gr. epigrammatum. Spicilegium emendationum et notarum in Manethonem, et argumenta graeca in librum primum, publici iuris facere animus mihi eft, cum otium nactus suero ad Maximi poema, de quo infra, *megi Karaexwv*, et meam Manethonis versionem, Manilii exemplo, carmine latino compositam in lucem proferendam. Fabric.

Confer Herm. Sam. Reimari de vita et fcriptis I. Alb. Fabricii commentar. Hamburgi 1737. 8. pag. 84. not. de humanitate Fabricii, qua tractabat inhumanum lac. Gronouium: pag. 208. vbi tradit Reimarus, libri I. versus 245. typis iam expressios fuisse duobus foliis in 4. et follicitatum postea Fabricium, vt ne Gronouiana quidem editione ab illustrando astrologo

s) Conf. Acta erudit. Lipl. ann. 1698. pag. 557. Harl.

f) Animaduerlae in versione hallucinationes etca

quaedam non inficiandae sunt ab illustris doctrinae viro Iacobo Perizonio, in responsione ad nuperam notitiam de variis Aeliani aliorumque auctorum locis, Lugd. Bat 1703. 8 pag. 38 sq.

Vol. IL. p. 501 7 502

137

vanis

Digitized by GOOGLE

1

logo deterreri se pateretur, id quod, vt ait Reimarus, maxime Perizonius vrguebat; quem adeo Fabricius miti suo de Gronouiana editione iudicio offendit, vt longa epitiola lenitatem eius accularet. Quod vero Fabricius versionem Manethonis, Manilii exemplo, carmine compoluit, id fecus factum effe, apud Reimarum pag. 323. optarunt Graeuius, Almeloveenius, Olearius aliique, (adde Wolfi epiflolam ad La Crozium in thefauro epiflolico Lacroziano tom. II. pag. 97.) De locis quibusdam Manethonis a Io. Corn. de Paw et Fabricie disputatur ibidem pag. 316 - 323. - Posshaec secum constituerat Iac. Philipp. Dorville Manethonis apotelesmata secundum Gronouianam exemplum, multis Fabricii suisque castigationibus notatum, recenfere, suisque illustrare animaduersionibus: at morte abreptus confilium exfequi non potuit. Quam praeclara autem editio futura fuisset, abunde declarant infinita paene Manethonis loca, quae Dorville in animaduersionibus ad Charitona passim modo explicuit, modo correxit. — Fabricius orae exempli fui haec adleriplit: "Hoc apoteles. anaticorum opus Manethonis versibus redditum este italicis ab Antonio Maria Saluino, perinde vt Homerum, Heliodum, Anacreontem, Theocritum, Aratum, Mulaeum, hymnos Orphei, Callimachum, Oppianum, Nicandrum, Aristophanis Nubes Plutumque et non pauca ex anthologia epigrammata, didici ex diario Veneto, Giornale d'Italia, tom. XIV. pag. 132. Traditur hoc etiam in memoriis Trevoltinis ann. 1729. pag. 2090. vbi Saluini elogium anno actetis 76. Florentiae d. 16. Maii 1729. defuncti, quum graecas litteras per annos 53. publice professus esset." Harl.

Fuerunt nonnulli, qui dubitarent, an Apotelesmaticon libri ad Manethonem referenda ellent, vel qui plane contenderent, illos nomen tam antiqui auctoris mentiri "). Hisce. nelcio, an accentere debeam doctiflimum Carolum Cangium de Fraxinis, qui in indice auctorum, quibus ad condendum glosfarium mediae Graecitatis vsus est, memorat Manethonis αποτελεσματικό αποτελέσματα των αναβιβαζόντων ex cod. Colbertino nr. MMLXXIX. Nam ex Glossario ipso in voce Autixaejoi, Meantogiov et alibi adparet, Manethonis poema a Cangio minime fuiffe infpectum; fed tantum tenuia quaedam temmata ex Manethonis sphoristnis a grammatico quodam collecta, qualia exflare dixi in ora codicis Medicei. In poemate autem iplo quid demum indignum fit scriptore, Ptolemaeis acquali, quid antiquissimo astrologo ac poeta, nihil hactenus fuit ab iis, qui genuinum illud esse dubitant, in medium adlatum. E contratio vehementer pro antiquitate eius pugnant carminis fimplicitas calique [P] Homeri imitatio, trun scribendi genus aphoristicum, quod antiquis astrologia probatum fuisse testatur Ptolemaeus, mathematicus, lib. III. Tetrabibli cap. 2. vbi illud miffum facere fe ait, quod varium fit et multiplex, ac prope infinitum. Porro dum circulos coelestes et astra, quae ab ipsis secantur, Manethon describit, facile ostendit, se longissime a nostra aetate, quum ista in litteras mitteret, abfuisse. Alia enim sidera hodie a circulis illis fecari conflat, propter praceeffiones acquinoctiorum, quae tanto temporis intervallo diverfum sphaerae situm effecerunt. Quibus si addas totius operis contextum, in quo nihil occurrit, quod non aetati Ptolemaei, qui ex Arfinoe coniuge agnofeitur Philadelphus, ac plus fimplici vice nominetenus compellatur, nihil, quod veterum Aegyptiorum astrologorum sententiis non conueniat; repetitiones etiam antiquissimis potius scriptoribus genuinis, quam

n) Haec etiam Richardi Simonii sentontia est epist. select. tom. II. nr. 28. Heumann. Vol. IV. S 138 Lib. 111. c. XXI.

Vol. II. p. 502

vanis impostoribus familiares: nihil profecto habebis, quo fidem codicis antiquistini, quo diferium Suidae ac poetae latini veteris, qui picta Manethonis astra celebrat, testimonium, jure poffis in dubium vocare. Auctor ipfe fub extremum libri fexti thema fuum natalitium, fiue, vt Vitruuio dicitur, nafcentiam tellatur fuisse sole in Π loue in Π Saturno in 🗮 et Marte in 5. Quod fi accuratas ephemerides non minus, quam chronologiam, omnibus numeris abfolutam haberemus: non difficile foret, annum, quo natum le indicat, ex hisce indicis affrologicis inneftigare. Iam non magis hoc fieri potest in tanta chronologorum varietate aftrologorunue parum saepe solidis calculi hypothesibus, quam inepte argumentaremur, si ex hoc iplo genninum vellemus Manethonem euincere. Fabric. -- Neque tamen, (vti iam notaui in introductione in hift. L. Gr. I. pag. 537.) Thom. Tyruhitt, doctus sagarque Anghas, Gronouianis argumentis adduci potuit, vt crederet, opus illud effe genuinum. E contrario in praefat. ad Pleudo-Orphei poema de lapidibus, (Loudini 1781. 8.) pag. XII - XIV. non folum. Holfienii iudicium, ex stilo et numeris poemetis ductum, comprobat, scriptorem islius libri antiquitatem esse mentitum; sed aliis quoque tam rerum, quam vocabulorum indiciis demonstrat, auctorem non fuisse Manethonem, Aegyptium, sed incertum quemdam poetam, illius nomen fallo prae fe ferentem, qui sub imperii romani occasum vixerit. Denique acute fuspicatur clareque docet, duo libros ex iis, qui Manethoni tribuuntur, pr. I et V. in quibus oratio plerumque pinguis et scabra sit, non raro barbara, peccata in metrum frequentia et enormia, ordo plane nullus, et alia merito reprehendenda, non profectos esse a feriptore librorum reliquorum, II. III. IV et VI. fed ab alio verlificatore; immo vero auctorem libri primi ex libro IV. multos versus negligenter et extra ordinem repetiisse, ideoque crimine plagii manifesto conuinci. Quod Tyrwhitti iudicium comprobat cenfor in bibl. critica Amstelod. II. part. 8. pag. 87 1q.

Inter scriptores editos a 10. Aunio, Viterbiensi, est quoque Mansthonis supplementum Berosi, ab Amynte, Assyriorum rege et Aegypto, a quo Aegyptus nomen accepit, vsque ad tempora, quibus Assyrii, Aegyptii, Tyrrheni deliciis eneruati decreuerunt, Latini creverunt, ex quibus geniti funt, per quos Romani imperium tenent. Sed prologum, qui illi supplemento a Manethone praemissus fingitur, ab impossore isto esse fictum, constat, idque docuit etiam noster Fabricius in Bibl. Gr. vol. XIII. lib. VI. cap. 12. vbi de Beroso et libris, ab Io. Annio confictis, eorumque editt. agit, pag. 214 sq. De editt. vide eumdem ibid. p. 217 sq. et quae adtuli in Introd. in L. Gr. I. pag. 538.

Auctorem poematis de viribus herbarum des alscui consecratarum, quod Aldus primus edidit 1518. 4. et Fabricius cum versione notisque Io. Rentorsii recudi fecit in vol. II. B. Gr. pag. 629 sqq. veteris edit. Manethonem este sufficientur, nulla vero opinionis suae ratione addita, Bernardus in epistola ad Reiskium, subjecta huius vitae, ab eius coniuge editae, pag. 356. Harl.

Petofirin delicias sus sine πολυφίλτατον ανδα vocat Manethon lib. V. 10. e quo loco non magis probare licet, aequales suisse, quam sociatem vixisse temporibus Dionysii Halicarnassei, quia hic illum staigor ") suum adpellat, vel Dicaearchum aut Theophrassum suisse acquales

p) Vide fupra lib. II. cap. 26. pag. \$48. [vol. II. pag. 777.]

APOTELESMATICA

· Lib. 111. c. XX1.

139

aequales Ciceronis aut Attici, quia ab his amici ac familiares vocantur, vel denique Zachatiam, prophetam, vixiffe aetate Moyfis, quoniam Philoni, Iudaeo, Zacharias dicitur es rom Montaeus traigou. Sed quae Petofiris oratione profaria tradiderat, haec Mancho versibus graecis reddidit hexametris, et observationibus propriis auxit, vt patet e prologis libri I et V. Longe antiquiorem vero fuisse Petofirin, et multo tempore Manethonem antecessiste, constat ex Aristophane, qui Petofirin memorat apud Athenaeum III. pag. 114. [P] Idem Petofiris notatur vel laudatur a Claudio Ptolemaeo in tetrabiblo sub nomine $\tau \tilde{s} \pi \alpha \lambda \alpha \tilde{s}$ vel $\tau \tilde{s} \alpha \beta \chi \alpha \tilde{s}$, vt observauit Salmastur de annis climacter. pag. 353. et Marshamus in canone Chron. pag. 477, qui de Petofiride eiusque aequali, rege Aegypti, Necepsa, antiquissimis astrologiae iudiciariae servitoribus, multa erudite collegit.

Magnum decus Daniae, Thomas Bartholinus, libro de medicis Poetis p. 99. Inter alia mathematica, inquit, Manethonis fragmentum negi vocov grascis versiculis exstat in bibliothe. ca Medicea Florentiae litteris quadratis, quod descriptum a fratre Erasmo Bartholino vidi hoe principium habere:

> Növ d' äye mi näpn Львяденасы) волоке раса "Оста фера госсо адубрата біа седуга.

Verum norit lector, hos versus non este operis initium, nec este Manethonis; sed este petitos e medio poemate Maximi zegi xæræçxäv, quod ante Manethonem in codice Mediceo legitur; deinde versum alterum scribendum este sic:

> "Осва Фідн новолого дибушати для велуга, "Овва те лиуда пёльниц ёг дбильши Зейств Дибека etc.

IX. Vt fupra capite XVIII et XX. Afironomos graecos veteres plerosque perfeguntue fum, ita iuuat, hoc loco Manethoni alios astrologiae iudiciariae feriptores fubileere, atque editos quidem cumprimis. Ab Hefodo in Egyous ney Huégeus, et Arato in Auconnessios conflat, traditam partein aftrologiae indiciariae fimpliciorem, et cui foli natura rerum fuffragari videtur, qua ex astris de tempestate coniecturam capimus. De vtroque et de tributis Hermeti jatromsthematicis ceterisque huius commatis scriptis dixi suo loco, quemadmodum et infra lib. IV. agam de praecipuo opere huius disciplinae, tetrabiblo Claudii Ptolemaei, et, qui in illud scripsere, Porphyrio, Proclo, Anomynio fiue Demophilo, aliisque. Praeter hos dicendus in praesenti milii est PAVLVS *), Alexandrinus, cuius posterior editio erraywyns eis The a notehequation five introductionis in doctrinam de viribus et effectis aftrorum, ex bibliotheca illustris Henrici Ranzouii, serenist. Danorum regis per Hollatiam et Dithmarsiam tum legati, vulgata est graece [?] cum versione Andreae Schatonis, qui MStum codicem, innumeris mendis deprauatum fuisse, queritur. Witebergae 1586. 4. Inscriptit haec rudimenta Paullus filio suo, Cronammoni, qui in priore patris exdoores quaedam minus recte se habere S 2 notauerat.

to) MS. TIMARA Mide.

?#

Vol. II. p. 302 \$ 503. 504

x) Eudocia in Violario pag. 361. er Suida v. Ilaudos tom. III. pag. 61. Ilaudos, Gudosegos, Sypaules

argohoylas deayayir ay daoreheouarina, Fabric. tamen in fequentibus malit apud Suidam legere 2 daorehoop. Harl.

140 Lib. III. c. XXI. PAVLVS ALEXANDRINVS

Vol. II. p. 504 7 505

notauerat. Πάνυ καλώς ω φίλε παι Κρονάμμων, έψευδογραφηκότας ήμας ανευρών έν τη πες ταύτης έκδόσα τῶν ασαγωγικῶν, πεοετεέψω έτέεαν σύνταξιν λαπομένην έν έδενὶ τῶν έις την αυτήν πρόθεσιν συντεινόντων θεωρημάτων. Μετά και το καταναγκάσαι και τάς κατα ΠΤΟΛΕΜΑΙ ΌΝ αναφορας έπιλογιζομένες πρός τοις τέλεσιν έκθέσθαι, ως ταύτας ευχρησοτέρας κατειληφότων ήμων αυτό τε ΠΤΟΛΕΜΛΙΟΥ έν τω περί χρόνων ζωής δι αυτών την πραγματείαν ποιεμένε, και ΑΠΟΛΙΝΑΡΙΌΥ παρακελευομένε έν τῶ περί ἀΦέτυ και οίκοδεσπότυ και άναιρετυ ταύταις κεχρήσθαι. Προσεπιτύτοις και ΑΠΟΛΛΩΝΙΌΥ " το ΛΑΟΔΙΚΕΏΣ έν τοις idiois πέντε βιβλίοις διαβάλλοντος τές ΑΓΓΥΠΤΙΟΥΣ, ώς πολλή απάτη αυτοῖς γεγένηται έν τοῦς τῶν ζωδίων ἀναΦοροῦς. Liber planus et facilis, at locis quibusdam exceptis elementa incertiffimae artis perspicue tradens. Per oo Obs two Alyuntlay videtur intelligere Ptolemaeum, cuius canonem alibi nominetenus in tellimonium citat: την δε ακείβειαν τέτων ο πεοχειεος κανών Κλαυδίε Πτολεμαίε παραξήσει. Tempus, quo scripfit, fatis accurate definire videtur diem XX. Mechir anno Diocletiance 94. hoc est Christi anno CCCLXXVIII. *) Verum auctor christianus fcholiorum graecorum, quae cum Pauli libro edita funt, eumque iam illustrant, iam reprehendunt, tessatur, se scripfisse anno Diocletiani 867. qui respondet Christi anno MCLI. Graecorum 6659. Meminit inter alia Paulus etiam libelli, sub Hermetis Trismegifti nomine iactati, cui titulus i marageros, et ex eo refert doctrinam de septem xdreous sive sortibus planetarum, de quibus dixi lib. I. cap. 7. pag. 50. Rurfus ex codem Hermete profertur locus de climacteribus: παρέθετο δε ό Τρισμέγισος Έρμης έν τη περί κλιμακτήρων πραγματώα, λέγων έτως. ε πάντοτε οι επιφερόμενοι τως ανθρωπίνως γενέσεσι κλιμακτήρες νόσων παραίτιοι γίνονται. αλλ' ότε μέν πένθες, ότε δε δικών, ετεροι δε μακρών ή χρονίων αποδημιών δοτήρες γίνονται. Κα) οι μεν δια των παραιρέτων αποτελέμενοι κλιμακτήρες νόσων και κινδυνων και πένθες παεαίτιοι χεηματίζεσιν, οί δε δια των της αιρέσεως, ζημιών χαι των τέτοις παραπλησίων. Claudit librum Paulus allata genitura mundi, fiue deferiptione fitus planetarum cum primum coeperunt orbem terrarum lumine fuo collustrare, tunc feilicet folem ait fuisse in leonis parte a) 19. lunam in Cancri 15. Saturnum in Capricorni 15. Iouem in fagittarii 15. Martem in Scorpii 14. Venerem in librae parte 3. Mercurium in 7. [P] Virginis oriente in cancro circa horoscopum parte 15. hora noctis vndecima adsumta. aurn, inquit, esiv, n re Sunte neg έπιγεία κόσμα γένεσις. Εν τάτοις τοις ζωδίοις πρώτον οι προκειμενοι αςέρες έξεφανησαν, αιώνιον έχοντες πνεύμα έν αφθάετω μένα κάμενοι, δθεν και οικητήρια αυτών αυτά τα ζώα Ratwie

y) Lambec. VII. pag. 9t. legit IOTAIANOT. Fabric. Sed confer paullo post adnotata. Harl.

z) Itaque pefcio, quis fit Paulus, philosophus, quem nono Christi saeculo introductionem in astrologiam scripfiffe tradit Ricciolus in Almagesto. Nam circa ann Chr. 695 fuit Paulus monssterii Callistrati monachus, astrologus, qui Leontium imperio potiturum, quod ann. 695 factum est. Meminit Suidas, Issonarde à fustrantes, historia miscella XIX. 35. et Nicephorus, Constantinopol. in breuiario historico fol. 25. (115.)

aa) Firmicus lib. III. (al. lib. II.) cap. I. Math.

rectius vbique legit 15. referens et iple thema fiue figuram geniturae mundi e libro Aefculapii qui Myriogenesis (lege Moerogenesis) inferibebatur, testatusque sequi se Aesculapium Anubiumque, quibus potentissimum Mercurii numen istius scientiae fecreta commist. Confer Salmas. pag 534. de annie Climactericis. Macrobius quoque libr. I. in Sommum Scipion. cap. 21. et ex co Honorius Augustod. lib. I. de philosophia mundi cap. vlt. refert ex Aegyptiorum mente, in natali mundi cancrum gestasse tunam, leonem Solem; quod cum Paullo Alexandrino et Firmico conspirat.

Vol. II. p. 505

PAVLVS ALEXANDRINVS Lib. III. c. XXI. 141

κατωνόμασα. Liber hic Pauli, vel fragmenta eius in aliquot codicibus exflant manu exarata in thefauro librario imperatoris, de quibus vide, fi placet, librum feptimum Lambecii de bibl. Vindob. inter alia memorantis codicem cum hac inferiptione: Παύλε 'Αλεξανδεέωs eis την 'Αποτελεσματικήν έν συνόψει, και μαίσορος τε 'Απομαίσας. Vnde fulpicor, Apomafari illi, (eidem, cuius Onirocritica cum Artemidoro edidit Rigaltius,) tribuenda effe graeca, quae paullo ante memorabam in Paulum feholia: nifi fint forte Stephani, Athenienfis. Vide Sylburgis catalog. MS. graecor. biblioth. Palatinate, pag. 93. Ceterum miror, a Lambecio, Neffelio et Labbeo feriptorem libri ipfius vocari quandoque non Paulum, vti feholia illa k. 4. b. et tituli MSS. plurium codicum diferte adpellant; fed Iulium vel Iulianum, Alexandrinum. Pauli nomen confirmat etiam Suidas: Παῦλος ΦιλόσοΦος, εισαγωγην ασχολογίας παποτελεσματικά. ita enim malim legero, quam και άποτελεσματικά.

EPIMETRON.

De codice Vindobonensi vid. Lambecii commentarios de biblioth. caesares tom. VII. pag. 194 fq. vbi Lambecius primum indicem libri siue initium codicis sic indicat: Παύλε 'Αλεξανδεέως επίσκεψις αςρονομική· κεφάλαιον ά. tum memorat et vberius describit editionem Andrese Schati, Wittebergae 1588. 4. Denique animaduertit, notandum elle, exstare in eadem editione praefationem Paulli Alexandrini ad Cronamonem, - in eiusque fine mentionen quidem fieri quinque librorum Apollonii Laodieenfis de aftrologia indiciaria; ind reuera ibi pro AΠΟΛΛΩΝΙΌΥ το Λαοδικέως έν τοις idiois πέντε βiβλiois legendum elle ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ το Λαοδαέως, h. c. Iuliani Laodicenfir. Quae quum Fabricius noster non adtente legisse videretur Kollario: hic, honesta nominis Fabriciani mentione facta, in duabus notis subiectis quaedam contra eum monuit. Primum in nota B. pag. 193 sq. "De Paulli, inquit, Alexandrini offrologica introductione Fabricius egit Bibl. Gr. vol. II. pag. 503 fqq. (qui eft noster locus,) vbi pag. 505. (veteris edit.) praeter rem, meo quidem iudicio, mitatur, auctorem hunc a Lambecio Nessellioque non Paullum, sed Iulium vel Iulianum quandoque vocari: Iuliani enim nomen Apollonio, Laodicenfi, neguzguam autem Paullo, Alexandrino, femper tribuitur a Lambecio, vt mox videbimus. Nec minus idem Fabricius aberrat a vero, dum scribit, memorari a Lambecio codicem Caesar. in quo haec sit epigraphe: Παύλε 'Aλεξ. ... και μαιτορος το 'Απομάσαρ' nam confultis Paulli Caefarianis exemplaribus omnibus, nos quidem illam epigraphen non reperimus." At Fabricius sequutus suise videtur Neffelium, qui in catalog. codd. MSS. gr. Vindob, part. V. pag. 172. de cod. CXXII. nr. 5. diuersum ab eo, de quo Lambecius l. m. et ipse Nesselius I. e. part. IIII. pag. 103 sq. fusius ege. runt,) haec fcripfit: "Iulis Alexandrini, vel sub ficto nomine, Apomafaris introductio synoptica in astrologiam apotelesmaticam - in capita CLVI. diuisa, cuius titulus et principium: Παύλε Αλεξανδρέως είς την αποτελεσματικήν έν συνόψει, και μαίσοgos (h. c. magifri) τε Απομάσας. Τάδε ένεςιν έν τῷ βιβλίω τε μαίς οgos τε Άπομάσαρ. Κεφάλαιον ά περί κοτμικών αποτελεσμάτων etc. Verum hacc inferiptio a recentiore quodam fyllogae opusculorum MSS. Abumasaris et Paulli Alexandrini addita est, monente Koltario, qui in fupplementorum ad Lambecii commentarios libro I. Vindobouae 1790. pag. 538 fq. non folum id animaduertit; fed etiam illum posteriorem, quem Fabricius ex Nesselio notarat, codicem LXXXIV. qui varia continet opuscula, praesertim ad orbis terrarum cognitionem pertinentia, vberius describit. Nimirum nr. V. habentur quaedam opuscu-

S 3

JOOGIE Digitized by

Vol. II. p. 505

la et fragmenta astrologica, primum fol. 33. Abumasar s f. Abu. Maastharis libellus cum hac peculiari inferiptione: τάθε ένες ν έν τω βιβλίω το μαίσορος το απομάσαρ, (led libellus in hoc codice est maxima sui parte mutilus,) tum sequitur a fol. 44. Taunt and the and elarder art eisaywyn eis rny anoredesparinny. Paulli Alexan trini introductio in artem ex aftris diuinandi. Haec igitur valebunt ad Fabricium excufand um. Idem valebit de altera Kollarii nota l. m. pag. 195. not. B. Fabricium enim sequutum esse arbitror notitiam codicis eiusdem, quem postea a Kollario in supplementis curative descriptum esse iam adnotaui, a Nesselio exhibitam. Id quidem Kollario concedam, Lambecii locum a Fabricio vel non infpectum fuifse, vel confusum cum Nesseliana narratione. Docte vero Kollarius observat, per coobs rav Alyuntion a Paullo, Alexandrino, non intelligi Ptolemanum, cuius canonem alibi, nominatim in testimonium citauerat; sed veteres illos Aegypti sapientes, id est, diuinarum humanarumque rerum peritos, quos arabici scriptores Hhukismai Myfyr adpellare funt soliti, quorumque in Dioscoridis spuriis, pag. 441 sqq. a Saraceno vulgatis, frequens occurrit memorin." --- In codem cod. XLVII. (apud Lambec. pag. 196 fq. apud Neffel. cod. CLXXIX. part. IV. pag. 104.) nr. 9. funt excerpta nonnulla ex Paulli Alexandrini introductione in astrologiam iudiciariam. - Eiusdem Paulli Alexandrini introductio in apotelesmatica est in cod. mediceo VII. plutei 28. nr. 7. teste Bandinio in catalog. codd. gr. biblioth. Laurent. pag. 18 fu-- eadem, cum aliis astronomicis, in biblioth. Monac. Bauara, vid. catalog. pag. 67. cod. CLXXIII. - tum in cod. Veneto D. Marci CCCXXXV. fecundum catalog. pag. 154. - in cod. Pembrok. vid. infra in Bernardina vett. mathematicorum fynopfi ad vol. XII. - Pauca de hoc Paullo Alexandrino siusque setate incerta dedit Heilbronner in hift. mathel. pag. 435. Harl

Exstat et in biblioth. Caelarea Heliodori cuiusdam commentarius in Pauli huius dochrinam aftrologicam, divisus in capita quinquaginta tria. Handwes eis The Maune dudarma-Κεφάλειον ά. περί ποιότητος των σχημάτων, και είς τι συμβάλλονται. Fabric. λίαν. In biblioth. Caefarea cod. XLVII. tom. VIL Lambecii commentar. biblioth. Vindob. pag. 793 fg. (apud Neffelium part. IV. pag. 103 et 104.) continet ex Heliodori astrologica doctrina capita octo: et ibid. nr. 9. pag. 197. excerpta quaedam ex Heliodori doctrina astrologica: atque Lambecius notat ad priorem locum, eiusdem opusculi mentionem fieri in Phil. Labbei nous bibliotheca msstor. librorum pag. 168. illudque olim exflitifie in biblioth. Cardinalis Carpenfis; idemque fuspicatur, illum Heliodorum cumdem elle, atque Heliodorum Larifsaeum, quem tamen ab illo distinguit Fabric. Bibl. Gr. vol. VI. pag. 781. vbi plures recenset Heliodores et pag. 783. - In esdem biblioth. Vindobonensi teste Lambecio VII. pag. 546. cod. CXXXIV. (cod. CXV. apud Neffelinm I. c. pag. 71.) continet Heliodori commentarium in Paulli Alexandrini doctrinam astrologicam, quem innuit Fabric. — cod. CXXXV., praebet nr. 2. (apud Neffel pag. 135. cod. CCLXII.) Heliodori comm. in Paulli Alexandrini doctrinam apotelesmaticam; cuius principium: To ¿čáywvov oxijua aya Jov isi, naj uáhisa etc. - EA quoque in biblioth. Veneta D. Marci, in cod. CCCXXIV. pag. 149. catalogi. - tum in biblioth. Florent. Medicea, tefte Bandinio in catal. MSS. gr. 11. pag. 20. nr. 10. cum hac epigraphe αποτελεσματικά έκ των ως τον Παυλον έξηγητικών Ήλιοδώρε και ετέρων αξρονό-May, atque cod. XXXIV. ibid. pag. 61. nr. 16. quaedam astronomica fecundum Heliodorum. Harl.

Ioachimus

Digitized by GOOGLE

HEPHAESTION THEBANVS _ Lib. 111. 6. XXI. 143

Ioachimus Camerarius, cui omne genus litterarum plurimum debet, disciplinam quoque astrologicam ") variis scriptis illustrauit, atque inter alia graece atque latine Norimbergae ann. 1532. 4. edidit Astrologica, quibus continentur 1) Incerti scriptoris ") Discrass The invaries social astronometer in the state of the state of

Vol. 1. p. 505 1. 506

2) Έκ των Ήφαιςίωνος το Θηβαίο αποτελεσματικών και ετέρων παλαιών περί της των 18 μορίων ονομασίας και δυνάμεως. Excerpta ex HEYHAESTIONIS, Thebani, iudiciis, eque aliis veteribus feriptoribus de duodecim coeli lignorum adpellationibus, adfectionibus et effectis, quaeque regiones terrarum fingulis fubfint fignis, fecundum varias fententias Aegyptiorum, eosque fecuti Dorothei, tum praeterea Hipparchi ac Prolemaei. Decanorum quoque trinorum in fingulis Zudien fiue fignis Aegyptia adferuntur nomina, de quibus vide Salmafum pag. 6ro fq. libri de annis Climachericis, qui et multis aliis huius foripti locis adfert lucem, et nominum illorum interpretationes daturum fe receperat in fuo de lingua Aegyptica commentario, cuius egregium specimen dedit pag. 566 et 614. Idem Hephaeflionis Apotelesmatica in plures libros diuifa videtur evoluisse: nam pag. 52. locum de Aegyptiorum Iatromathematicis graece profert ex Hephaestionis Thebaei praesatione libri primi. Et fane Labbaus pag. 120. biblioth. nouze MSS. memorat Hephaestionem Theban, zeel naraey or libris tribus, in bibliothece Petri Strozzac. Sed Thom. Galens, ad Iamblichum pag. 311. verba quaedam graece proferens, laudat cap. 17. Fabric. — [In cod. Vindubonshi CXXXIV. 1. apud Lamber, VII. pag. 545 fq. reperitur Anonymi cuiusdam auctoris fyntagma aftrologicum, divilum in capita centum triginta feptem. Inferta funt fragmenta quaedam astrologica Hephaestionis Thebani, Iuliani Laodiceusts, et Pseudo-Hermetis Trismegisti. in cod. CXLI. ibid. pag. 557. in alio anonymi cuiusdam fyntagmate aftrologico, in capp. ducenta diviso. — In cod. CCCXXIV. Veneto D. Marci, fecundum catalogum MSS. pag. 149. et cod. CCCXXXV. pag. 154. Excerpta ex Hephaeftionis Thebani iudiciis, et ex aliis veteribus scriptoribus de XII. coeli signorum adpellationibus. - In cod. Fiorent. Laurent. medicco XIII. plut. 28. nr. 3. et cod. XIV. nr. 5. cod. XV. nr. 4. telle Bandinio in catal. MSS. gr. vol. II. pag. 26 et 28 et 33. Excerpta ex Hephaestionis Thebani et aliorum antiquorum apoteksinaticis: et nr. 7. Hephaeftionis de decubitu infirmorum prognostica ex mathematica disciplina, adde pag. 39. cod. XXXIV. ur. 4. — ibid. pag. 28 et 29. in cod. XIV. ur. 11. excerpta ex

bb) Vide Vossium de feientiis Math. cap. 65. p. cc) An is fuit Vettius Valens? vide notam seguentem ad nr. 4. Harl,

Lib. III. e. XXI.

ex Hephaeflionis astronomicis. Harl.] - Quando vixerit iste Hephaeflio, non comperi, nisi quod Salmafius pag. 533. ad Constantini M. aetatem referre non dubitat. De aliis huius nominis infra in Grammaticis sum dicturus.

3) Ora of mharwurera asters in Erasa Two Sudiwr onyaurson. Decreta fiue fignificationes quinque errantium stellarum per figna Zodiaci. pag. 21-36.

A) Vestis Valentis Antiocheni ex primo libro floridorum, Oueris Qualevros τε Αντιόxeus av Johoyian, fragmentum de natura septem planetarum et ratione effectionum, latine tantum e versione dd) haud credo ipfius Camerarii pag. 48 - 53. In aliis codicibus rectius VETTIVS vocatur hic VALENS, non Vestius, et celeberrimum antiquissimumque apud veteres Vettiorum nomen: nam, antequam [P] Numa Romulo succederet, Vettius quidam interrex fuit, quem cum Tatio e Sabinis venisse sufficientur Fuluius Vrfinus in familius Rom. pag. 1305. tom. VII. Graeu. De aliis Vettiis fiue Vettiis operae pretium fit confulere Glandorpium in Onomassico, Reinefium epist. LXIX. ad Rupertum pag. 651 fq. Laur. Begeri fpicilegium Antiquitatis pag. 89. Lucium Camarram in Teate antiquo lib. III. 3. tom. IX. Thefauti Ital. Sertorii Vrfati monumenta Patauina pag. 259. 651. Fabretti inferiptiones pag. 251. Almeloucenium ad Coelium Aurelium pag. 620 fqq. Montfaucon tom. V. Supplem. p. 35. ybi Publius Vettius in veteri marmore tabula XII. - Vettium, Hadriani actati parem, latinitate a fe donatum, in lucem dare voluit Huetius, st narrat in vita fua lib. 1. pag. 22.

Sed et plures fuere Vettis Valentes, 1) medicus, Apuleii Celli discipulus, laudatus Scribonio, Coelio Aureliano, Galeno, Marcello Empirico: ob adulterium vero cum Messalina interfectus a Claudio, imp. Vide, quae viri docti ad Plin. XXIX. 1. et ad Tacitum XI. 30 Ig. ac Rhodium ad Scribonium pag. 157. Huic doctifiimus Tiraquellus cap. 31. de nobilitate fect. 64. perperam tribuit Anthologias, quibus meei RAIManTheav EBdomatinne nai evreadinns aywyns egerit e disciplina Petosiridis et Necepso, regis. Is iple enim est astrologus, longe iunior, de quo in pracsenti quaerimus. 2) Medici filius, praetor, augur aliisque magnis dignitatibus functus sub Necone, vt ex Inferiptione veteri apud Gruterum pag. CX. 2. docet Reinefius III. 14. Var. lect. [de quatuor Valentibus, medicis, vid. Fabric. Bibl. Gr. vol. XIII. pag. 440. adde ibid. pag. 444. ibid. pag. 25. et indic.] 3) Astrologus, quem dicitur de fatis vrbis

dd) Videtur fane Camerarius Gracca fimul fuif- apotelesmata funt inferta anonymi cuiusdam ause editurus, si ipse vertillet, et non ab alio latine translata haec fragmenta accepisset. Ca/par vero Barthius haec male latini veteris scriptoris et latine primum scripta, non e graeco versa esse exiftimauit, V. 4. VIII. 19. et XI. 3. Aduerfar. quo nomine merito incurrit censuram Reinesii p. 558. Var. lect. Sed hie vir doctus non magis verifimiliter latina illa tribuit Firmico pag. 692 Iq. Bandurius pag. 585. ad Origines Constantinop. Vettii Valentis Negi tußåseus åstpur libros MSS. in biblioth. regia diftinguit a libris VIII. argedeylas yeven Riaxie, MS. in biblioth. Vaticana et Mediolanenfi. Fabric. - Valentis Antiocheni et aliorum

ctoris syntægmati astrologico, in capita CC. diuifo, in XIV. cod. Vindobon. teste Lambecio, comment. , de biblioth. cael. VII. pág. 557. (apud Nesselium IV. p. 63. cod. CVIII.) - In cod. mediceo apud Bandin. II. p. 59. in fyntagmate aftrologico, nr. 7. Theophili collectioni de mundanis principiis inferuntur quaedam ex Valente Repi Tus Tur is' renur diaxpioeus. Num haec cum opusculo, nr. 1. notato, congruant, dispiciant alii, quibus ca conferre licet. Exstat quoque in cod. regio Paris, MCCCCV. MDCCCCXCI. MMCXXXIX. adde infra in hoc volumine p. 583 veteris editionis, in fynopfi meth. Bernhardina vol. XII. Harl.

Vol. II. p. 307 7 508

VETTII VALENTIS ASTROLOGICA Lib. 111. c. XXI. 145

vrbis CPolitanae confuluisse ") Constantinus, Imp. Ita enim Zonaras tom. III. pag. 7. Tore es τινες ίτορήκασι, τον Ατρονόμον καλέσας Ουάλεντα, των τότε περί την τέχνην ταυτην έσχολακότων τον ακειβέσεραν έκέλευσεν έπὶ τῶ γενεθλίω τῆς πόλεως συντάζαι θεμάτων etc.¹¹) Similia habent Cedrenus et Glycas atque anonymus chronici feriptor apud Lambetium V. pag. 236. [pag. 485. edit. Kollarji.] Atqui hunc ipfum Valentem effe illum Vettium, e cuius floridis fragmenta Camerarius edidit, non absurde videtur sentire Barthius, cui magnum Salmafium ouounov obleruo, qui et iple scriptorem illum ad Constantini tempora retulit pag. 533, de annis Climactericis. Sed antiquiorem atque adeo diuerfum facit à πάνυ Seldenus : ita enim ille fyntagni. I. de Diis Syris pag. 87. Suadet hot et vetuftiffimi, sed nondum editi aftrologi austoritas, qui sub Claudii Ptolemaei tempora aut circiter, ni fallor, scripfit. Adriani enim anni primi 45) meminit, menfous vtitur Aegyptiacis (Alexandrinis), nec Ptolemaei, sed saepiuscule Petosiridis et Necepsonis, quem rov Basistea nonnunquam nar eZoxyv [P] vocat, (librum eius XIII. citans) Abrami item, Critodemi hh), Timaei, Hermippi, Orionis aufforum mentionem facit, et a Ptolemaica aftrologia fatis difcordat. Is autem eft Vettius Valens Antiochemus — —. Codex ille Valentis, quo vtor; eft MS. et Christophari Longolii⁴) fumilibus olim exaratus — — Se autem magno labore et dispendio. magnisque itineribus mathefin comparasse adfirmat Vettius. Huess de, inquit, πολλην μέν χῶραν διοδεύσαντες και την Λίγυπτον διελθόντες, διδασκάλοις Φιλαργύροις περιπεσόντες, τας μέν των χρημάτων δόσεις έποιησάμεθα διά την περί το έργον έπιθυμίαν. Ante Seldenum

ee) Etiam de veteris Romae fato confultus quidam Vettius, Varronis acqualis, qui auguratus eft, populum romanum ad mille et ducentos annos peruenturum, teste Censorino cap. 17. Confer Sirmondum ad Sidon. pag. 222. Nescio, an ab illo Vettio et veteri Roma ad Valentem de nova Roma confultum aliquis ansam cudendae fabulae petierit. Equidem de astrologo per Constantinum tunc temporis confulto res haud facillima eft creditu, et melioribus scriptoribus alto filentio praeterita, praecipue vero parum verifimilis, vbi agitur de superstitione astrologiae divinatricis, quam vniuersam detestabantur Christiani, futilifima et absurdissima omnium, quae est themata ciuitatum excitare, et e fitu aftrorum tempore vrbis condi vel inftaurari aut'amplificari coeptae fortunam illius divinare.

ff) Confer Ern. Schelftrateni antiqq. ecclefiaficas tom. I. pag 518. et Tillemont tom. IV. hiflor. imperator. not. 59. ad vitam Conftantini pag 618. Cangium ad Zonaram pag. 28. et in Conftantinopoli Christiana, Bandurius antiquit. Constantinopol. pag. 585. vrbis Constantinopolitanae genethliacam figuram descripsit Valens astronomus, qui quidem trastatus ineditus exstat in biblioth. Ambrosiana Mediolani, vt resert dostiff.

Vol. IV.

et amantiss. P. D. Bernhard de Montfaucon in suo diario italico, sed putant nonnulli, commentum esse recentiorum Graecorum.

gg) Locum dedit idem Seldenus III. 20. de iure Nat. et gent. — pag 4. MS. τα από Δύγάσα řτη πλήγη φμή 193) δμβόλιμω λτ. Adriani anni quarti pag. 7. tertii pag. 9. 20. b. Mentio etiam Kā šτατ 'Αντωνίνα, μηνός Φαωθί pag. 73. b. et s' šταs 'Αστανίνα, μηνός Φαμενώθ pag. 20. b.

hh) Quem 9 αύνατον vocat; Critodemi ύργωνω pag. 18. b. MSt. ibid. pag. 106. b. laudat 'Απολλινώριου, Apollinarens quemdam. — libro VII. ng) ταῦτα, inquit, μέν, ῶ Μαίρκε, μετά πολλῶ πόνω ngi lyκραττάας ζητίχτας ngi ἀνευρῶν συνέταξα, καὶ τῶς έυρέσως ἰξεδώμην. Τοιγαρῶν όρκ ζω σο ὅ ngi ℂ καὶ τῶν έ ἀσέρων τῶς δρόμες Φύσιν το ngi κρόνοιων καὶ τῶ ὅ σοιχῶα, μὴ ταχέως τινὶ μεταδῶναι, ngi ταῦτα ἀμαδῶ etc. — Marco Meibomio Vettium edendum offert Seldenus ann. 1655, tom. II. Opp. p. 1710.

ii) Ex Aldi codice msto Seldenianum, quod eft in biblioth. Bodleiana, deferibi cursuit Christophorus Longolius pretio XX aureorum ducatorum. Thom. Hearne putat, duo Vettios Valentes fuisse, quorum feripta in illo codice coaluerunt: alter computo indictionum vtitur, alter aerae Diocletianeas. Bibl, angloife, tom. VII. pag. 200.

Т

146 Lib. III. c. XXI. VETTIVS VALENS

Vol. II. p. 508 7 509

num Iosephus Scaliger epist. CXIV. ad Cafaubonum: Vettius Valens, aftrologus, de que quaeris, scribebat tempore codem, quo Claudius Ptolemacus ^{kk}), sub Hadriano et Antonino, vt eius epochae teflantur. Citat aliquot veteres eiusdem studii homines, tam mihi ignotos, quam ipse est; neque emin vilus veterum, qui hodie exstant, eius meminit. Alius Valens fuit tempore Constantini, a quo consultus de vrbis nouae Romae Byzantinae fato. Sed noster Vettius, yt vides, longe antiquior eft. Habet multa quidem vtilia, sed non pauca circulatricis divinationis nugatoria. Scaligeri et Seldeni vestigiis audacter infistit Reinesius, guamquam-epochas illas et annum primum Adriani potuit Valens memorare ex antiquiore scriptore, quoniam non de suo foriplit omnia, sed compositi in Johoylas sive floridorum Astrologicorum libros, e variis scriptoribus et propria observatione collectos. Quid? quod H. Dodwellus ") in diff. de tabulis coeli, quae exstat ad calcem tomi I. spicilegii patrum, concinnati a Grabio, p. 341. notauit, Vettium hunc Valentem habere observationes aerae Diocletianeae anno CLX. (Chrifli CCCCXLIV.) recentiores: vt adeo Conflantini quoque aeuo longe iunior fit iste Vettius. Verum de tota hac re melius iudicium ferre licebit, fi quando opus ipfum fatis spissum et in octo diuifum libros viderit lucem, quod manu exaratum in variis bibliothecis exflat Angliae Bodleiana, Galliae, Italiae, Belgii, Lugdun. Bat., et Germaniae nostrae quoque. Editionem eius promifit e cod. Gottorp. izm pridem illustris Huetius, notis ad Origenem pag. 54. cuius vide etiam commentarios de vita fua lib. III. pag. 117 fq. (ibid. pag. 9. pag. 48.) Loca ex eo graece producunt, praeter eumdem Huetium, Scaliger ad Eufeb. in canonibus Ifagog. deque temporum emendatione, Salmasius de annis Climacter. Galeus ad Iamblichum, H. Dodwell. dist. epistol. de anima pag. 245 sqq. Seldenus prolegom. de Diis Syris cap. 3. pag. 33. et fyntagm. I. cap. 1. pag. 88 fq. Libro III. de iure Nat. et gentium cap. 20. tom. II. Opp. pag. 1535 fq. 1556. et commentar. ad marmora Oxoniensia pag-28 fq. atque 42. edit. Prideausii, vbi occurrit adiurandi formula, qua libro quarto fratrem aliosque discipulos suos obstringit Valens, ne artis fuae facra atque arcana cum quoquam indigno [P] aut profano communicent, mutilentue fcripta ipfius, aut interpolent, vel nominis et gloriae auctoris non habeant rationem. Eam formulam mm), quis singularis est, et auctorem ipsum spectat, eumque a Chrifti

kk) Videndum, ne Ptolemaer, (non fuas) obferuationes, longe iunior همی می از ایند intulerit.

1) Mirum tamen est, quum vir hic doctiffimus alibi scripferit, Vettium Valentem habere observationes anno CLX. aerae Dioch tianeae recentiores, eumdem tamen in dissertatione epistolica de anima, quam anglice edidit, pag. 247. tradere, quod nouissima temporis nota in Valentis opere a se reperta sit annus XXI. Antonini Pii. En eius verba! in quibus etiam notat, quod Bahas quidam siue Valens in illo citatur: This work is an Anthology collected out of the eldest and best Authors of the kind together with his own observations and improvements in this book, to which this preface belongs. This was the way also of Iulius Firmicus, an author whose age is better known. This makes it very difficult to determi-

ne the collector's age from the astrological calculations mentioned in it, because it is so difficult to distingvish whose the calculations are, whether of the collector, or of some of the Authors out of whom he made his collection. The latest note that i have observed in a cursory view of him, is of the XXI year of Antoninus Pins. The collector mentions one Beins. If this be the same with Vettius Valens, the collector cannot be Vettius Valens, but some later Man, who has excerpted Vettius as well as others.

mm) Eamdem formulam repetiit Fabrie. lib. V. cap. 1. pag. 76 fq. vol. V. ex libro IV. Floridorum fiue Anthologiorum Valentis Antiocheni, additque, id opus tum Hamburgi, tum paffim alibi in variis bibliothecis manu exaratum delitefcere, et fe ipfum MS. licet mutilum ante 300 annos feriptum

Lib. III. J. YVI.

147

ASTROLOGI INEDITI

Vol. II. p. 509 7 510

Christi facris alienum fuisse docet, hoc loco integram subjeci: Oexiza ve, ader Dé us re μιώτατε, και τθε μυσαγωγές με ταύτη τη συντάζα, θρανθ μεν ασήρικτον κύτος **), και κύπλον δυοκαιδεκάζωδον, ήλιόν τε χου σελήνην κου τες έ πλανήτας αςέρας, δι ών ό πας βίος ήνιοχώται, αυτήν τε την πεόνοιαν και ίερανάγχην, έν αποχεύΦοις ταυτα συντηρήσαις και μή μεταδέναι τοϊς απαιδεύτοις, ε μή τοις αξίοις και δυναμένοις διαφυλάσσειν και αμάβεσθαι δικαίως, αυτῶ τε έμοι ΟΥΥΓΑΕΝΤΙ τῶ ἐσηγησαμένω ἀέμνησον καὶ ἀγαθήν Φήμην απονέμαν. Και μάλισα επιγνόντας το αφθονον και το της αληθείας μέρος, ώς υπο κόσνος ανόρος έπιλελυμένον αυτός έφωτισα. Μηδε παρέντας το έμον όνομα ετέρως έποισφεeen ταυτη τη ··) συντάξει, μηδέ λωβήσαι τινα των προγεγραμμένων ή μελλοντων λέγεσθαι. πρός το αθετήσαι της έντυγχανοντας, και μη ψόγον επενέγκαι. Και ταυτα μέν διαφυ λάσσβσιν οι προειρημένοι Seoi πάντες ευμενές 🏴 έσονται, και Bios ευπαθής 🤫, και καταθύμιος λογισμών συντέλεια. Ἐπιοεκέσι δε τα εναντία, μήτε γη βατή, μήτε θάλαττα πλωτή, μήτε τέκνων σποεά, τυΦλός τε νές. Κα) πεπαιδευμένος ύπάεχων ασχήμονα βίον και ανεπίτευκτον αγαθών έπάγοι. Έαν δέ τις και μετά θάνατον έςί κακών τε και καλών άμοιβή, κάκει των όμοίων μεταλάβοιεν. Vide rurfus Seldenum lib. 11. de Synedriis Hebraeor; cap. XI. fect. 4. vbi confert formulam fimilem Iulii Firmici, additque hanc è libro feptimo Valentis, quam cap. 3. prolegom. de Diis Syris quoque vulgauerat: Tès rais maeavyerias ήμων πειθομένει όρκίζω ήλίε μεν ίερον κύκλον, και σελήνης ανομαλες δρόμες, των τε λοιπών απέρων δυνάμεις, και κύκλον δυοκαίδεκα ζωδίων, έν αποκρύΦοις ταυτα έχειν, και τοϊς ฉัส cu อิะบ์ ซอเร ที่ ฉันบท์ ซอเร แท่ และ ca อิเอีองน, ซเแท่ง ซล หนุ แงท์แทง ซอี คอทงทุจนแล่งฉ ฉัส องล์แ**คง.** Εύορκθντι μέν εύ είη, και καταθύμιοι οἱ προκέμενοι Θεόι. Ἐπιορκθτι δὲ τὰ ἐναντία.

5) Claudunt Camerarii collectionem Iargoµæ9nµærikæ, Hermsti Trismegifto tributa, de quibus iam dixi lib. I. cap. IX. vbi et de Galoni libro eiusdem argumenti, et de Curanidibus et aliis Hermeticis astrologicis scriptis. Occurrunt et astrologica quaedam in Geoponicis. De his agam libro VI. Verum iam deinceps ineditos quosdam astrologos recensebo.

X. Astrologi Graeci inediti.

Achmetis Astrologica MSS. laudantur a Meursio in glossar. Scripsit introductionem [P] in Astrologiam Persicam, quae suit in biblioth. Palatina. Fabric. De Achmete, filio Sereim, eiusque codice oneirocritici Vindobonensi, de aetate illius, (tempore Mamun, seu Mamon vel Maimon, Caliphae Babylonii, qui ab ann. Chr. 813. vsque ad ann. 833. imperauit,) et de Apomasare, copiosus est Lambecius in comment. de biblioth. Caesar. VII. pag. 562 — 577. vbi etiam Rigaltii ac Leunclauii sententias adducit et interdum examinat. confer doctam Kollarii notam ad Lambec. et nostrum Fabric. Bibl. Gr. vol. III. pag. 410. vet. edit. — et adde cod. CXLIV. apud Lambec. ibid. p. 577 et p. 585. —

T 2

ptum ex libris Gudianis accepiffe. Harl. — conf. Fabric. Bibl. L. lib. III. cap. 8. pag. 564. Heum. — Alius generis exorcismos e cod. dedit aut indicauit Iriarte in catal. codd. Matrit. regg. pag. 421 199. Harl. nu) xives decft loco a Fabric. vol. V. pag. 77. deferipto. Harl.

00) +j deest loe. eit. Harl.

pp) immeras loc. cit. Harl.

qq) analis loc. eit. Hark

In

In cod. CXLV. — eisaywyn naj Geuthiov eis triv aseoloylar moinpa 'AXMATOY Të Ilteor in cod. CCCXXIV. Veneto D. Marci, telle catal. pag. 149. Harl.

Pro Annscholis thesauro apud Labbeum pag. 121, biblioth. nouse MSS. lege Antiochi.

Anonymi varii. Vide elenchum auctorum, glossario Graecobarbaro Cangii subiectum, p. 34. Neffelium catalogo biblioth. Caefareae parte I. pag. 343. [in cod. Vindob. XLVII. apud Lambee. VII. pag. 186 sqq. sunt varia scripta astronomica Procli, Ptolemaei, Antiochi, Heliodori, Paulli Alex. etc. in cod. CXXIX. nr. 9. anonymi collectio miscella astronomica et afirologica et alii: in cod. CXXXIII. nr. 30. pag. 536. obferuatt. prognofticae.] Testatur et Lambecius VII. pag. 261. [pag. 557. edit. Kollarii,] in endem bibliotheca Caefarea exstare Anonymi MS. Syntagma Astrologicum in capita 200. diuisum et 356 paginas in folio implens, cui praeter várias diuerforum anonymorum auctorum inftitutiones et observationes astrologicas, infertae sunt Georgii Chrysococcae tabulae astronomicae geographicae et astrologicae: Sethi, patriarchae, astronomia, ab Angelo, scilicet, ipfi tradita: Petofiridis organum astrologicum ad Nechepsum, regem Aegypti, Ammonii, filii Hermese, Io. Camateri, et Io. Philoponi libri III. de vsu astrolabii: Claudii Ptolemaei, Theophili, Dorothei Sidonii, Petofiridis Aegyptii, Antigoni Nicaeni, Io. Camateri, Valentis Antiocheni, Hephaestionis Thebani, Stephani Alex. Porphyrii, Apollinarii, et Critodemi apotelesmatica. Idem Lambeeius pag. 235. [pag. 545 fg. edit. Kollarii.] refert aliud Anonymi fyntagina aftrologicum, diuifum in capita 137. infertis quibusdam fragmentis Hephacstionis Thebani, Iuliani Laodicenfis, et Hermetis Trismegifli. Sic Labbeur biblioth. nou. MSS. pag. 278. in biblioth. regis Galliae cod. DLIX. narrat exstare astrologica varia ex Rhetorio, Deutalione etc. capitibus 66. Item astrologica e Leone Philosopho, Theodosio, Valente, Denuetrio, Dorotheo, Maximo, Hephaestione, Zoroastre, Manethone, Paulo Alex., Theophilo, Critodemo, Zeucho five Teu. cro et Juliano.

[Paulli Alexandrini introductio et anonymorum variorum excerpta aut fragmenta astrologica in cod. Vindob. LXXXIV. teste Kollario in supplem. ad Lambecii comment. pag. 539 fqq. et ibid. in cod. LXXXVII. nr. XV. pag. 556. excerptum aftrologicum. — Permultorum, quorum nomina vel addita funt, vel incognita, scripta MSS. afironomica varii generis et diuersae actatis et de astrologia iudiciaria aliisque artibus diuinatricibus indicantur in catalog. MSSt. regior. Parif. tom. IV. pag. 331-365. file a cod. MMMMMMCCLIV — MMMMMMMCCCCLXXXVIII. — In biblioth. Ecurialensi, plures codd. (teste Plüer in Itinerario per Hispanias pag. 194.) anonymorum de lunaribus observationibus, de generatione temporis in 12. Zodiaci fignis, indica calculasio, cum altera Pentarii, affrologica capita et alia opuscula. - In cod. regio Matrit. CX. apud Iriart. pag. 431 fqg. varia, quae huc pertinent, opuscula occurrunt, et pag. 439 sqq. primum graece typis descriptum legitur Menologium siue calendarium astrologicum. — In biblioth. Bauar. Monae. fecundum catal. pag. 69. cod. CLXXVI. continet libellum astronomicum ex variis auctoribus collectum. — In biblioth. Veneta D. Marci, fecundum catal. pag. 153 sqq. cod. CXXXIV. praebet tria syntagmata, 1) syntagma zftrologicum, diuifum in capp. CXV. ex Mercurio Trismegifto, Maximo, Iuliano alüs. que anonymis. 2) aliud capp. CLXXXIV. quorum nonum praefixum habet nomen Leonis,

ASTROLOGI INEDITI

Leonis, philosophi, pofiremum continet Io. Camateri, praefecti Canicleo, poema iambicum ad Emanuelem Comnenum, inter inedita. 3) aliud capp. LXXIV. ex Dorotheo, Orpheo, Valente, Ptolemaeo, Hephaestione, Anubio suc Anubione et Manethone. pag. 154. cod. CCCXXXV. prachet fyntagma aftrologicum, in capp. DCXLV. diuifum, cui, praeter varias diuerforum anonymorum inflitutiones et observationes astrologicas, inserta sunt varia: cap. 1. ratio orbitae solis per XII. simulacra coeli, quemue victum vfurpare fingulis menlibus conveniat: inter aftrologica loach. Camerarii. - cap. 3. Io. Dama/ceni duodecim menfium nomina : - cap. 6. Excerpta ex Hephaeflionis, Thebani, iudiciis: --- cap. 7. Stephani, philosophi, de arte mathematica: -- cap. 13. Mercurii Trismegifi de duodecim locorum adpellationibus et facultate: - cap. 400. Paulli Alexandrini introductio in doctrinam de viribus et adfectis astrorum: - cap. 442. Rhezorii de duodecim fignis Zodiaci et de aliis ex Antiochi thefauris: — cap. 483. Io. Camateri poema iambicum. Cetera funt ex aliis excerpta: in eodem codice aliud est fyntagma astrologicum, fine mutilum, auctoribus Hephaestione et aliis anonymis. --ibid. pag. 154. cod. CCCXXVI. comprehendit aliud fyntagma aftrologicum capp. 375. et varia auctorum, etiam anonymorum opuscula atque excerpta. --- In biblioth. Laurent. Florent, tefte Bandinio, catal. tom. II. pag. 25 fqq. varia infunt; n. traditio in perficos canones astronomiae, Isaaci monachi Argyri ad Oenaeoten dominum Andronicum, qui postularat ratione traditas methodos solis ac lunae cyclorum, et eorum, quae ex his confequentur: (in hoc codice guaedam differunt ab edit. Dionysii Persuii in opere de doctrina temporum, Antwerp. 1703. fol. tom. III. pag. 194 sq. coll. Lambecio tom. VII. pag. 492 fog. et infra ad voc. Ifaat. Monach.) tum ex Hephaeflione, Panchario Stephano etc. Sed vberrimum fyntagma aftrologicum, quod continet capp. 465. et in his multa anonymorum, est ibid. pag. 27 sqq. in cod. XIV. plutei 28. — Aliud fyntagma aftrologiae iudiciariae scriptorum pag. 31 sqq. cod. XVI. comprehendit volumen rerum aftronomicarum collectionem, ex variis auctoribus excerptam, et 265. capitibus digestam: in his traditionem in perficos canones astronomiae, capp. XVIII. eosdem tabulis 140. comprehensos, et Demetrii Chlori, (a. C. 1374. de quo nihil tradidit Fabricius,) methodas qua ratione inueniatur horoscopus, seu pars orisms fine errore, (vid. Bandin. pag. 32. nr. 11.) - In cod. XVII. (pag. 34. catal.) reperitur Theorem our alis argeovopiloss, perfica constructio astronomiae. - cod. XXXIII. (pag. 58. catal.) Ex Apomasare excerpta, libris III. et alius liber apotelesmaticus, qui inscribitur Marx, Palch, capitibus constans 148. Minum, neel Tor 18 Sudier ney Tur & naugur. cod. XXXIV. (pag. 59 fqq. catal.) fyntagma aliud aftrologicum, ex variis collectum astrologiae iudiciariae scriptoribus: in his de iis, quae vna cum XII. Zodiaci signis exbriuntur secundum TEVCRVM, tum vniversalis observatio ex luna de fulminibus et aliis acris adfectionibus, ex LABEONE fecundum interpretationem ad verbum, nec non Theophili, Rhetorii, Pancharii etc. et quorumdam anonymorum astrologica. — Apud Bandin. III. pag. 338 fqq. cod. XIV. varia anonymorum etc. continet affrologica, in his oration. Laxeuterii ad deum, Nicolai Hydruntini procennium in Laxeuterii artem etc, initium iudiciorum Laxeuterii in nomine domini et multa alia, de quibus copiofus est Bandin. add. supra ad vol. I. pag. 790. notam. — Nubem astrologicorum librorum, tam editorum, quam manu exaratorum, Heilbronner paffim excitat

T 3

Digitized by Google

in

150

Vol. II. p. 510

in historia mathel vniuersae. vid. indicem III. ad illam, sub voc. Astrologici libri. Har!]

Omitto, quae pag. 121. [Labbei Bibl. MSS] referuntur prognostica serie aeris ex diuersis auctoribus collecta, Arato, Africano, Apuleio, Anatolio, Aristotele, Berytio, Varrone, Demogeronte, Didymo, Diophane, Florentino, Nestore, Orpheo, Paxamo, Plutarcho, Ptolemaeo, Pamphilo, Platone, Sotione, Theophrasto, Vindanionio, Zoroastre aliisque, qui omnes citantur in Geoponicis graecis, nouissime perguam emendate editis et illustratis a clarissimo Needhamo.

Inter ea accepi munificentia regis Neapolitani catalogum mstum plenum graecorum codd. manu exaratorum, in bibliotheca regia Neapolitana feruatorum, a cl. Paschali Baffio regio bibliothecario iusiu regis, quod religiosa grataque mente profiteor, intelligenter confectum. Inter illos cod. LV. membranaceus faeculi XII. plura continet fcripta. Quae huc pertinent, ita funt confignata: Поїлия Перов Філово́Фв тё Масвиатя, (fic femper in hoc codice pro Zevarn, quod alii habent,) auros yae erezveuraro naj κατεσοφίσατο τήνδε την τέχνην δια ψάμμε πρός μεταβολας και ποιότητας των αςέεων, τοϊς βελομένοις λέγων τα συμβησόμενα αγαθά τε και Φαύλα, καθώς μετα μικρόν καθόλε δηλωθήσεται. Υπομνήσω δε άρτίως όπως και πότε μετεςοιχειώθη από 50ιχρίων και γλώσσης Περσίδος είς την των Ρωμαίων γραφήν και διάλεκτον παρα Αεσενίε μοναχέ. Έν γας τῷ ,εψοδ έτα, (Λ. C. 1266.) από κτίσεως κόσμε έξ έπιτροπής της ευσεβεςάτης πυρίας Θεοδώρας ή βίβλος αυτη τοις Ρωμαίοις έγένετο. Χρη γινώσκειν ότι οι προσάλληλοι των ασέρων σχηματισμοί συγκρινομένης της διαδόσεως autor monsilas amoreles tas peraBolas. Sequitur porro tractatus hic astrologicus, meram superstitiosarum divinationum farraginem continens, non versibus politicis, vt codex Caefareus, descriptus a Lambecio, sed soluta oratione. Sub schemate, quod cernitur ad calcem tractatus, legitur: a ropia nore Suvaray neorxes avo the texins την ακείβειαν ad latus: ό γεαμματικός έμπειεος ε βλέπει βλέπων και ό γεαμματικός απειεος βλέπει ή βλέπων. - Tum Ακειβής Φιλοσοφία των Χαλδαίων. Incipit Επειδή οι αποτελεσματικά έκ τύτων των προΦάσεων αποτελύσι την γέννησαν των av gewinwv. - Post alia scripta theologica: Diayvwois Two Swdiwv, lingua graeca vulgari: Inc. o xeios apera dia va Bann xaerlor. Tractatus astrologicus, vbi de diuinatione per catinum et alia superstitionis plena. - Aliis intermixtis sequitur: Ba. σιλά μεγάλω Πτολεμαίω Άσράψυχος ίερευ και βίβλων επιγραφεύς ίδιω δεσπάτη. Inc. ότι μηδέν οφείλει σε των καλών λανθάνειν. - Πετοσίρεος φιλοσόφε Inc. περί ένος έκασε των ύπ' εμε εύρισκομένων eis τον ανθρώπινου βlov - Ετέρα εξήγησις τινός περί σασμέ, περί θερμών ύδάτων, περί των έπιγάων και έπερανίων κατασκευής, πεei των δ' σοιχικών, περί νεφελών, περί βροντών και ασραπών. Inc. ό σκισμός έτως γίνεται ή γη έχει Φλέβας αεςικάς. — Ετερα κεφάλαια έκβληθέντα έκ της αςρονομικής τέχνης. Capp. funt 25. Inc. Το έςανιον σώμα τινές κεύταλλον πεπηγμένον έπον eray. cap. 2. eft Πρόκλε έρανοδρόμε. cap. 6. κανόνιον των κδ' βαθμών και των δ' ανέμων 'ΑΝΤΙΟΧΟΥ. cap. 7. ΠΑΥΛΟΥ 'ΑΛΕΞΑΝΔΡΕ'ΩΣ επίσκεψις ασερογομική περί των ιβ ζωδίων. cap. 12. hoc titulo: σχόλιον Πρόκλε έρανοδρόμε περί ανατολών και δυσεων. Inc. περί ανατολών και δυσεων ασρων απαν ασρολογικώς ώρμημε-Y 00

νω μοι. Cap. 13. ΚΛΑΥΔΙΌΥ περί αγαθών και κακοποιών αξρων. cap. 16. 10Υ-ΛΙΛΝΟΥ, Λαοδικέως. cap. 17. ΗΛΙΟΔΩΡΟΥ επίσκεψις των πλανητών, πώς κυριεύκοι τας ζ΄ ήμερας της εβδομάδος και τας ιβ΄ ώρας. cap. 21. περί των της σελήνης παρατηρήσεων, Πέρσε Φιλοσόφε τέ Μαζενατή. Incipit της σελήνης έσης έν τῷ κριῷ. καλόν έτιν όδεύειν. cap. 23. περί άτρων ποι έντων τάραξιν και κίνδυνον, η ομβρες η πυρ καιάς Πίεσε φιλοσίφε τε Μαζενατή. Polt hac: χρήσμα (lic) τεχνωθέν παρά τε Ούάλεντος. Inc. Οεγανον θεθ έςιν ή Φύσις. — Μεεικά αποτελέσματα έκ διαφόεων αποτελεσματικών, Ουάλεντος, μασάλη, έητόμε, μαζίμε, ύΦαιςίνε, πεωταγόεε. Ίελιανε λαοδικέως, και έτέςων 🦳 Έκ της Ήλιοδώςε αςςονομικής διδασκαλίας πεςί Sexáver Cudiwr. Inc. 'Istor อาเรีย รั้นสรอง Cudior รั้งer Sexaves y'. — — Пері aigtoews των άτρων. 'Αντιέχε, Παύλε 'Αλεξανδεέωως (lic) 'Ιελιανέ. - - Έπιτολή Πέτρε Φιλοσόφε κίς τον Πατειάεχην Κύειον Λεκάν - ΤΕ αυτε Πέρεε Φιλοσόφε έκθεσις meei aspovoulas. (De quibus et reliquis huius codicis partibus nec non ceteris codd. alio loco plura disputabuntur.) - Reel servivos mas de eveloren ro Sepérior autors. Inc. ἄχει ανάλυε τας τζε ημέρας τἒ ένιαυτΰ — Τἔ άγίε ΜΛΞΙΜΟΥ μέθοδος της ιδ' έν συντόμω. Inc. πάντοτε ο πρώτος κύκλος της σελήνης. - Alia aftrologica, quo quisque lub Zodiaci figno natue. Inc. o yern Deix rewrees in xanew Zwolie re xeie έςαι everlers. Codex characeus, scriptus manu loannis τη έπικλτω ξηροκεφαλίrs, coeptus anno 1484, abfolutus anno 1495; paginis constans virinque notatis 1232. Harl.

Ammonii, Hermeze F. iam memini in Anonymis.

- Antigoni, Nicaeni, αποτελεσματικα MSta in biblioth. Caefarea. Vide Neffelii catalogum IV. pag. 63. [Lambecii comm. VII. cod. CXLI. 2. pag. 557.]
- Antiochi Apotelesmatica, siue thefauri apotelesmatum. Labbe biblioth. nou. MSS. [P] pag. 385. Neffel. IV. pag. 63 et 103. 104. [- Lamber. comment. VII. pag. 192. cod. XLVII. Is autem cod. continet tantum capita XLIV. Sed Lambecius ex Frisio ad Gesneri bibl. tradit, in biblioth. Vaticana exstare Antiochi thesauri apotelesmatum capita 107. - In eodem codice nr. 14. (pag. 198. Lambec.) prostat Antiochi prognosticon de Calendis mensium, (h. e. superstituiosas Calendarum observationes, quae καλανδολόγια adpellata sunt, vid. 10. Maurssi Lexicon graeco barbarum voc. Καλανδολόγιον.) - Excerpta ex illis a Rhetorio facta in cod. CXXXVII. pag. 549. et observatt. illius infertae funt cod. CXLI. pag. 557 sq. adde Bandini catal. MSS. gr. Laurent. II. cod. VII. pag. 19. et cod. XXXIV. pag. 59. item supra, inter Anonymos. Harl.] Vide et infra in Rhetorius.
- ANVBIONIS, fiue vt Firmicus vocat Anubii, poetae vetustissimi elegiam de horoscopo laudat Salmasius de annis Climactericis pag. 87. 602. etc. et profert ad Solin. p. 655. edit. Paris. [add. Anonymos.]
- Apoltinaris Apotelesmatica. Lambec. VII. pag. 261. [pag. 558. edit. Kollarii.] Laudatur hie Apollinaris a Paulo Alexandrino. [vid. locum fupra S. IX. init.]
- Apollonii, mathematici, Apotelesmata. Cod. reg. Parif. 1543. Citat Cangius in Ilvevµara et alibi. Ilegi µavréas aréguv libros IV. fcripfisse Apollonium, Tyanensem, testatur Philostratus III. 13. Sed puto, in illo codice potius contineri quaedam astrologica

151

Lib. III. c. XXI.

Vol. II. p. 511

logica Apollonii, Laodicenfis, quem libris quinque hoc de argumento scriptis Aegyptios astrologos variorum errorum postulasse, testatur Paulus Alexandrinus. Apollonium quoque Myndium peritissimum inspiciendorum natalium laudat Sensca VII. 3 et 17. Nat. quaest. [vid. supra ad nr. 1. epimetron.]

Aftramp/ychi Aftrologia Perfica, cod. Colbert. MMCCII. 'Aseau Vuxa Da Eeu Thein. ITTeλεμαίω Άςεαμψύχος μεεύς και βίβλων επισφεαγισής ιδίω δεσπότη χαίεεαν. Sequitur eiusdem θεωεία των ασέρων. Deinde αρχή σύν Θεώ. Πυθαγορικό λαξευτηρίε ήτος τε έαμπλίε (al. έαβελίε) έτω περιλεγομένε περσιςί. [- De cod. Veneto D. Marci CCCXXIV. in catal. pag. 149. haec leguntur : "Aftramp/yshi, facerdotis opus, isplays 'Azeauturys molyua. Habentur prius quaesita plura in diuersas materias, quibus subnciuntur responsa in decades CII. distributa. Praemittuntur preces et modus, responsa inueniendi: vulgo Cabalam vocant. Aftrampfychi ad Ptolemaeum fors, qua interrogati et interrogantes divinant, MS. fuit in biblioth. Cardinalis a. S. Angelo, tefte Lab. beo pag. 168. biblioth. nou. MSS. Ex praemifis precibus colligitur, auctorem fuise christianum." Illa Aftrainpfychi fors est quoque in eadem biblioth. Veneta, cod. CCCXXXVI. catal. pag. 155. — In cod. Laurent. Florent. XIV. nr. 6. plut. 28. (tefte Bandinio II. pag. 29.) est Aftrampsychii, Aegyptii, ad regem Ptolemaeum de praedi-Atione ad varias quaestiones. adde inter anonymos, fin. de Laxeuterio. Hart.] - Vide Cangii gloffer. in Pauπλιor, et Λαζευτήριος. fet fupra in vol. I. pag. 308.] Hoc oper versibus politicis expoluit Arfeniur, monachus, qui MSti occurrunt in biblioth. Caefarea, id. in Πολιτικοί. Vide et de hoc Arfenio Lambecium VII. pag. 260. [pag. 554 et 557 fq. edit. Kollarii,] vbi Geomantiam Zanatae, philofophi Perfae, vocat, quam Cangius addendis ad glossar. pag. 212. Yauuouarraar. [adde Fabris. Bibl. Gr. vol. X. p. 490. de Arsenio, et pag. 491. de Astrampsycho.]

[.Camaterus. vid. Ioan. Camaterus.]

Critodemi αποτελέσματα ώρίων. Cod. Colbert. MMLXIX. Lambee. VII. p2g. 261. [pag. 558. edit. Koll.] 284. [in biblioth. Laurent. medicea, cod. XIV. nr. 15. (Bandin. II. pag. 31.) excerpta ex Critodemo περί έχθρῶν τόπων ngỳ αφέσεων, περί κρύψεως σελήνης etc. cap. XII. quorum vltimum nr. CCCCLXI. eft περί τῦ ἐν ποίω μηνὶ ὁ γεννηθείς τελευτήσει. Harl.] Citatur Critodemus a Iulio Firmico et Vettio Valente. Citatur et Orion. Num itaque vocabulum Ωρίων a praecedente αποτελέσματα in codicis Colbertini epigraphe feparandum? [an caput operis quoddam illo vocabulo defignabatur?] Vettius Valens MS. ὁ δὲ σοφώτατος Κριτόδημος ἐν τῆ ἐπιγραφομένη αὐτῦ Oρασις συνεκτικωτάτη πολῶν μαρτυριῶν ἀρχήν τοιαύτην ἐποιήσατο. "Ηδη ποτὲ πελαγοδρομήσας nej πολήν ἔρημον διοδεύσας ήξιώθην ὑπὸ Θεῶν λιμένος ἀκινδύνει τυχῶν ngỳ μόνης ἀσφαλεράτης.

[Demetrius Chlorus, vid. inter anonymos. Harl.]

Dorotheus Sidonius, de quo Scaliger ad Manil. pag. 23. Apotelesmata vnus veterum, quod feiam, verfibus feripfit Dorotheus Sidonius, quem legerunt Arabes, Omar, Meffaala, auttor Alcabitii, ita, vt ante quingentos annos eum auttorem exflitiste, (i. e. adhue supersuiste.

152

fuille, Firmico enim laudatus longe est antiquior,) non dubitenus ". Praeter Dorotheum Apotelesmatica scripferat non folum Manetho, de quo supra; sed et Helicaniur, de quo Suidas. Inter philosophos, qui Iuliani, imperat. temporibus wixerunt. Abulpharajo pag. 89. memoratur Dorotheus, mathematicus, scientiae sphaericae et iudiciorum aftrologicorum peritia infignis : libri ipfius hos in genere dobtis noti funt de nativitatibus et circulis. [In codice Veneto D. Marci CCCXIII. (catal. pag. 145 fg.) Ptolemaei magnae fyntaxi praemittuntur Dorothei Sidonii feptom aftrorum epitheta. — Dorothei observationes astrologicae infunt cod. Vindobonenfi CXLI. ar. 2. teste Lamberio VII. pag. 558. Harl.] - Ceterum Dorothei verlus complures hexametros graece producit Salmafius de annie climactericis praefat. [1] et pag. 289 et 291 fq. et ad Solinum variis locis. Bafileae quoque ann 1571. fol. prodiere Albohazen Haly Abenrage!, Arabis, de iudiciis astrorum libri VIII. latino par Antonium Stupam, Rhaeum, quibus aceessit compendium XIL domorum coelessium, ex Messala, Aomare, Alkindo, Zaele, Abencit, Dorotheo, Iergi, Aristotele et Ptolemaeo collectum, per Petrum Lichtenstein. [vid. infra Inter deperditos aftrologos, .voc. Abraham.]

[Eudemus. wid. fupra in hoc vol. pag. 16.]

Gennadio, patriarchae CPol. tribuitur expositio Ramplii non modo in codice regio, de que Cangius, sed et in Palatino. Vide Sylburgi catalogum MSS. pag. 94.

Georgius Chrysococces, medicus, a. C. 1336. clarus, astrologica Perforum in graecam linguam vertit, et astrologica scripta composuit, quorum pars in bibliothecis manuscripta superest. vid. Allatium de Georgiis pag. 359. [rec, in nostra Bibl. Gr. vol. X. pag. 693 Iq.] Rabric. — Junior igitur is ell, qui ann. 1327. varia Zenophontis, et Arriani hifloriam manu fua Conflantinopoli descriptit. vid. illius subscriptiones apud Bandis. in -eatal. MSS. gr. Laurent. tom. IL pag. 283 fq. et pag. 690 fq. - Allatii longum locum repoluit Lambecius in comment, de biblioth. Cael. VII. pag. 516 fqg. late disputans de cod. Vindabon. CXXIX. nr. 11. in quo feruatur Georgii Chryfococcae expolitio in fyntaxin astronomicam Perlarum — cum subiunctis tabulis astronomicis, geographicis et chronologicis: et adnotat, cod. eiusdem opusculi quoque servari in cod. Vatic. atque ex Labbei nous biblioth. MSS. Jibrorum graecorum pag. 124. notat, in cod. Parilino regio MCCCCIV. exstare Georg. Chryfococcae tabulas astronomicas geographicas. Allatiss l. c. memorat codd. in biblioth. Antonii Augustini, binos in biblioth. Anfbrossana Mediolani, et eius astronomica in biblioth. Matrit. in bibl. Paris. regia nr. MCCXIX. – praeterea in hiblioth. Matritenli conferuari eiusdem opulc. quomodo confiruendum fit horofcopium aut astrolabium, II. N. 19. Allatius ibidem memorat quoque, eum Homeri Odyffeam cum scholis alisque correctifime exferiplife; atque codicem exfare in biblioth. quondam Palatina, nunc Vaticana. (conf. fupra vol. I. pag. 406. §. XV.) — Kollarius in not. A. pag. 519. adfert obleruationem Lambecii, "Plura de hac Georgii expositione in syntaxin astronomicam Persarum et de tabulis, co pertinentibus, vide apud - Ismael. Bullialdum in astronomia philologica, Paris. 1643. fol. Vsus sutem is fuit cod.

rr) Vide infra inter dependitos aftrolog. voc. Abraham. Harl. Vol. 117. V

_ !

Vol. II. p. 514

cod. mato reg. Paril. ex quo etiam in eiusdem operis fine praefationem Georgii ad fratrem fuum Io. Charfaniten gr. et lat. exhibet; fed a codd. msstis biblioth. Vindob. altquantum diferepantem. " In eodem opere et cod. Vindob. in primit ratio habenda eft tabularum geograph. longitudinis et latitudinis praecipuarum vrbium Europae, Afiae et Africae, quia, (vt ait Lambecius,) eorum beneficio non pauca thesauri geographici Abrah. Ortelii loca possunt emendari et illustrari. - In eodem codice nr. XII. et in cod. CXXXI. (pag. 521.) et in cod. CXXVIII. (pag. 553 fq.) reperitur eiusdem, vt videtur, Georgii Chrysococcae editio atque expositio syntagmatis canonum astronomicorum iudaicorum, quod ¿Eanrieuyov fiue fexalare inferibitur, quia ipf illi sanones sreed five alae inferibuntur. Adhaerent in fine aliae quaedam observationes miscellas affronomicae. — In cod. CXXX. (pag. 521. Lamb.) et cod. CXLI. (pag. 557.) continentur Georgii Chrysocceae tabulae astronomicae, geographicae et chronologicae. — In eod Veneto D. Marci CCCIX. (pag. 145. catalog.) G. Chryfor. aftronomica, et cod. CCCXXVII. (pag. 150.) illius expositio in constructionem Persarum cum astronomicis designationibus et tabulis geographicis. — G. Chrysococcas expolitio per epitomen in regulas perficas aftronomicas, et methodus conficiendi horoscopum fiue astrolabium, in biblioth. Escurial. teste Plüero in itinezazio etc. pag. 170. Harl.

[Harpocration. vide inter aftrologos dependitos, h. v. Harl.]

- Heliodori commentarius in Pauli Alexandrini doctrinum astrologicam, diuis in capita LIII. Lamber. VII. pag. 256. [pag. 194 et 546. et pag. 547. edit. Kollarii: collato epimetro ad §. IX. et inter anonymos; est quoque in cod. Veneto D. Marci CCCXXIV. (pag. 149. catal.) — excerpta in cod. Laurent. (Bandin. II. pag. 29.) Harl. —] — Haec est Heliodori astronomica disciplina, quan laudat Galeus ad Iamblichum pag. 304. Heliodorus, astrologus, Leonis, imperatoris, temporibus memoratur a Codino nr. 113. Origin. Constantinopolit. [vid. inter deperditos astrologos h. v.]
- Hephaistionis, Thebani, Apotelesmaticon fibri III. De hoe scriptore dixi paullo ante intereditos.
- Heraclidis apotelesmata. Labbe biblioth. nov. MSS. pag. 385. Heraclidis cuiusdam, qui aseedoyéµeva scripsit, mentio ap::d Laertium V. vlt.
- Hermippur. Vide infra in Maximo. Citatur et Hermippus quidam a Vettio Valente, sed is, ni fallor, Hermippus, Peripateticus, intelligitur, quem inter Arati interpretes quoque laudari video: vel potius Hermippus altrologus, laudatus ab Athenaco XI. pag. 478-

Astronomia Hippocratis. Labbe pag. 213.

Iapharis, astrologi, liber imbrium. Labbe pag. 120.

Ioannis, Ansiochenfis, de conjurationibus. Labbe pag. 385. [Ioannes, grammaticus, de viu astrolabii, cod. Bauar. vid. catal. pag. 67. H rl.]

Ioannis Camateri, praesecti Canicleo 37, siue atramentario Imperatoris, poema iambicum ad Emanuelem

ss) Vid. Cangius ad Alexiadem pag. 258. 378. Gregoram p. 761. Montfaucon palaeograph. graeet in Glossario graeco, Boivinius ad Nicephor. ca pag. 22.

Digitized by GOOQ

M. IL p. 513

Emanuelem Commehum, imp. περί ζωδίακι κύκλα κού των άλων άπάντων των is içavö. Cod. reg. Parif. MMDCCXXXII. Exflat et in biblioth. Bodleiana. Vide Selden de titulis honorum part. I. cap. V. §. 6. Thom. Galeum ad Iamblichum de mysloziis aegypt. pag. 304. Oudin. tom. H. de feriptor, ecclef. tom. II. pag. 1655. Fabric. — MSt. inter codd. Venetos et Vindobonens. Vide super voc. Anonymi. — In biblioth. athenaei Taurinens. cod. CCXXIX. sic inferiptus eft: të σοφωτάτε IΩANNOT τë KAMATHPOT τë ini το Kavinheis περί της seavias των ασέρων διαθέσεως iv συνόψει, δια σίχων δαμβριών προς τον βασιλέα τον Πορφυρογέννητον ex quo codice editores catalogi codd. MSS. grace. pag. 315 st. integrum procemium gracee cum versione latina publicarunt. — cod. chartac. Vostianus in catal. biblioth. Leidensfis pag. 397. nr. 43. Harl.

Jaasi, monachi, cognomine Argyri, nearpartea view navoviev, ousavrev nara riv as χήν τΕ ςωος' (6876. qui respondet anno Christi 1368.) από της τΕ κόσμε γενέσεως ITES. Labbe pag. 120. Fabric. Est in cod. Vindobon. CXXXVI. teste Lambreio VII. pag. 492 fgq. qui animaduertit, hanc neavymeroicer diversam effe ab eiusdem Isaaci computo, ann. Chr. 1373. composito, quem primus ex bibliotheca palatina graece et latine edidit Ias. Christmannus, Heidelbergenfis Professor, san. 1611. 4. deinde Dionys. Petauius in Vranologio, Parif. 1630. cum nous versione latina, et cum secundo eiusdem Isaaci computo, ex biblioth regia Parisina depromto, gr. et lat. perperam igitur Gerard. Io. Voffium foriplisse, de foientiis mathematicis cap. 40. S. 15. et cap. 62. S. 13. illum claruisse saeculo vadecimo. adde supra ad anonymos e cod. Laurent. notata. — Ifaaci de reducendis triangulis non rectis in rectos, cod. in biblioth. Coislin. Montfaucon. pag. 220. — Isaaci, Argyri, methodus conficiendi astrolabii, in cod. Bauar. (catal. pag. 67.) — Isaaci, monachi, solares et lunares cycli, et de facultatibus animae, in codd. Bauar. CLXIX et CXV. pag. 65 et 47. catal. Plura vide in noftra Bibl. Gr. vol. X. pag. 176 fqq. fupra in hoc vol. in capite de astronomicis veter. S. XIX. not. de Dionyfio Petauio: infra in fynopfi veterum mathematicorum Bernhardina vol. I. nr. 1. Holflemius editurus erat Isracum de terra describenda in plano, vid. vol. III. Bibl. Gr. vet. edit. pag. 82. — Codicem Ifaaci Arithmeticorum memorat Lablaus biblioth. nou. MSS. pag. 201. — Isaaci opusculum de metris poeticis est in cod. Taurin. (vide catal. MSS. graecorum pag. 374.) et in cod. Angl. (vid. catal. MSSt. codd. Angliae tom. II. p. 246.) In biblioth. Vaticana funt codd. I/aaci de geographia, de confectione altrolabii, excrcitium chronologicum, de solaribus et lunaribus eyclis etc. et de paschate. - In bjbl. Elcurial. (tefte Plaero in itiderario pag. 178.) Isaaci, Argyri, opus nouorum librorum, continentium res a principio anni 6976. (sic) creationis mundi. — methodus geodefiae. --- fchol, in L figuram descriptionis in plano --- et de XII. ventis, versibus politicis. Harl,

[Io. Glycas. vid. infra voc. Zonaras.]

Io. Laurentius, Philadelphienfis Lydus "), incertum, an Christianus ""), qui sub Anastasio, V 2

et) Vid. Fabric. Bibl. L. lib. IV. csp. 7. p. 797. uu) Montfaucon in catal. codd. gr. Coislin. p. Brumann. 207 fq. e cod. CXXXVI. publicauit gracce cum latina

T.H. TIT. r. XXI.

fol. II. p. 512 P 529

Infling et Iufuniano imp. vizit, telle Theophylatto Simototta VII, 16, pag. 186, et Photio cod. CLXXX. Scripferat ad Gabrielem, praefectum vrbis CPoleos, (in quem Leon. tij, fcholastici, epigramma legitur in limine libri quarti Anthologiae,) libros tres, vnum de mensibus, alterum mees doorquesar neg attar TIVar UnoSévear au Squarinar, ternum historici ac civilis argumenti, meei modurine dever, e quo locum gracce produeir Lamberiur ad Codinum [1] pag. 208. Cangins glossario latin vor. Silentiam: -Raph. Fabrettur ad columnum Traiani pag. 153. teffatus eft., latio donatum ab eruditiff. amico Iosepho de Iuliir, et iamiam e MSto apud eum, mutilo quamuis, publicam lucem infpecturum, quod quum Fabrettus scriptifler ann: 1683. Lydus needum vidir lucem. De prioribus duobus praeter Photium meminit Suidas, et librum quidem de menfbur, Rutgerfus pag. 289. Var. lect. et Mourfus ad Leonis Tacher pag. 447. fulpicantur, eum iplum este, quem e Palatino codice Meursius descriphir, et Rutgersiur pag. 247. 260. gracce edidit fub titulo, ichuseos Beovrookonia ") Tonikh neos The ashnym Rata tor Pouraion OILOTAON (Nigidium Figulum puta "), aftrelogica fcientia inter Romanos praeftantilimum, cuius fragmenta ibi Rutgersius collegit, illique hunc e latino Nigidii graece translarum libellum praemilit.) en tor TATHTOS was ieunverav meos he Eiv. Sed elt potius pars diconneron, ve patet ex primis verbis: es ini means The disonucione etc. ***) Alias ciusdem libri partes in codice MMCCCCXXXII. bibl. regiae Parif. exflare, notauit eruditillimus Neocorus [Küfter,] ad Suidam in Iwayns Or Rader Oevs, de sortibur, de terrae motibur, Diarium sive Ephemeridem, indicantem per totum annum ortus er occasus fignorum e libris Claudis Thusei ad verbum gracce verla etc: Ioannes Scheferus, Lydi, librum meei dioonuesov existimauit, eiusdem suiste argumenti cum Obsequentis sibro de prodigiis; sed ex Arsto et aliis constat, discupações fue biconneias elle prognostica de tempestatibus tum e ventis, tonitribus et ceteris: huiusmodi. Videtut etiam ad hune librum respexisse Leo, imp. in extremo tacticorum. verbis;

Jatina fue versione practationene ad synopsin hi- lune de conitruum significatione e gracco latine foriarum, scriptam a Ioanne Scylitze, Curopalata, et magno Drungario Vigiliac, (claro circa A. C. 1081. vid. Fabric. Bibl. Gr. vol. VI. pag. 386. etc.) In hac ille enumerat quosdam hiftoricos recentiores, suo ingenio interdum indulgentes, in Hisque Ioannem Lydum, monathum: qui fi nofter eft, et diciplins, quam fectatus eft, inde cognoscitur, et forsan respicitur ad librum and apxor noherenie, at nofter miles et iuridici munere functus dicitur: vid. infra vol. IX. pag. 436. Barl.

vv) Eadem forte Brontologia memorata Labbeo Biblioth nou MSS: pag, 121. fed in eatalogo MSS. biblioth. Palatinae pag. 94. legas: Photil Romani Brontoscopia, Io Laur. Lydo Philadelphiensi interprete cum eiusdem Laurentii praefatione itemque Figuli tonitruum et fulgurum interpretatio ex Tagets Hetru/co. Posteriorem tastum Rutgerlins edidit. Confer Bromologium fine libel

granslatum ad Herenfridum, inter Bedas opera tom. J. pag. 387. er quod Cangius in adpendice ad gloffarium graccum memorat Beorrohoyiar www. 18 Judius ourrag Des Uno Hounda's Basilius in The aspur surferus, cod. reg. MMCCLXVII, idem ire gloffario ipfo teffatur, cod. reg. DCCCCXLV. exftare Berrohoyior Tar is myrar. Berrohoyion Dasis TE Seofire, et Beeredigier The sedanaxe. Eiumodi BiBher negi Beorrar ne enemar duficar memorat Nicetas Choniates in Manuele Comneno VII. 5. pag: 233. Adde, fi placer, quae notaui in codice apocrypho N. T. pag. 952. Io. Pierium Valerianum de fulminum fignificatione tom. V. thelauri graech

ww) Vid. Lucanum L. pag. 639 faq. Fabric. - conf. supra in vol. I. pag. 846 fq. et pag. 854. Harl.

xx) Sie quoque legitur in cod. Veneto D. Marci CCCXXIV. (catalog. pag. 149.) Harl-

Vol. 11. p. 515

Videmus

Digitized by GOOGLE

verbis a Io. Cheko interprete lectie, fed quae in graeco Meurfii codice defiderantur: Qui Ptolemasum diligenter cogno/cunt et Chaldaicas quasdam observationes, Arati Phaenomena, Ioannis Lydi diurnam menstruamque observationem. Hisce observationibus the praedictionibus non magnam fidem tribuit Photius: and & yes need biconnerwy ora ye nat อีนทุ่ง หยู่เอเง หญ่ หลียนง ยออง ที่ อห อังเวอง อีเองทั้งอง a uuSwy. Liber de menfibus longe alius eft, et varie de duis corumque fimulacris ac cultu adfpergit, quae inde defcripfere Codinus ac Suidas. Graeco MSto ex biblioth. regia Parif. vsus est Lambecius, qui loca ex illo libro graece producit ad Codinum nr. 26-20. 31. 32. 63; pag. 152. 153. 154. 155 et 172: Salmafur pag. 255-ad Simplicium. Memoirer de l'Academie des Infcript. tom. VII. pag. 291 lq. Photius : א לב הרפו עוזימי הפטין שודמע בי אפן הסאט דם מצרחשי έχει, αλ έν πρός την της αρχαιότητος μάθησιν επίχαρί το ποι λίαν χραιώδες. Οταenla quaedam, in Oblopoei editione non obuia, ex Io. Lydi fragmentis in codice regio Parif. MMMCCCLXVII. edidit Io. Boiumus ad Nicephorum Gregoram p. 786. Fabric. - Cl. Schow, quum adhuc per Italiam proficifceretur, in epistola ad me missa et Romae ipfis Nonis Mai-1789: exarata, inter alia liaec erudite notauit : "Ad opera *Ioannis* Lyde interius cognoscenda primum me adtentum secit cl. Abbas Marinius, vnus ex primis Italiae eruditis; cuius fummae et humanitati et eruditioni multa debeo. Ipfe enim ex Leonis Allatii mestis opus Ioannis Lydi neei unver, ab iplo Allatio, vt iam ex Fabricio nosti, suis symmittis destinatum, inter schedas suas descriptum servat, mihique perlegendum dedit, fimulque docuit, codicem eiusdem operis in bibliotheca Barberina cuftodiri: cuius mihi copia ab eruditifimo Garatonio facta, apographum Marinianum cum codice Barberino conferre inflitui. Apographum Marinianum eodem modo incipir, et finitur, quo codex Barberinus nr. CCLXXVII. Incipit: Beerry giveral, ein-Serros πνεύματος er refer παχεί τε και νοτιωτέςω, και έξωσθέντος βιαίως δι αυτέ, όθεν έήγνυται τα συνεχή πιλήματα το νέφες, και βρόμον (ήγεν ήχον) και πάταγου μέγαν άπεγγάζονται, όπες βροντή λέγεται, ώσπες έν υδατι πνεύμα σφοδεώς έλαυνόμενον κατά δε την το νέφου έκεηξιν πυρωθεν το πνεύμα λάμψαν ασραπή λέγεται.

Έκ τῶν τἕ Ιωάννο τἕ ΦιλαδέλΦεως ΄ Οεθῶς ἀεα οί μυθικοί τον Κεόνον τος ξαυτυ παίδας αφανίζοντα ποιθειν, αίνιττόμενοι δή πο τον χρόνον πατέρα το αμα καλ Dregeov Tor un aurs Quoperor viveo gay. etc. Finitur cum Ephemeride Claudii Thufis: EOn µeeos ายี สลงราอร อังเฉบรยี อานต์พราร อีสา ล่งลรอกพัง รอ หญ่ อีบรมพึง รพีง อัง ย่อลงพื σαινομένων έκ τῶν ΚΛΑΥΔΙΌΥ τἒ ΘΟΥΣΚΟΥ καθ' έςμηνείαν πεος λέξιν. Quae ad' principium mensis Iulii progreditur et fiuitur: 79 700 5 vovvov Ishlov Zéqu. eos n voros racenzar re accos in re vore. Nec alive diferimen inter cod. Barberizum et apographum Marin. intercedit, nisi quod sequens locus, qui in hoc legitur, in illo defit: Χρόνω δε ύσερον ό Πτολεμαίος, συμβελεύοντος αύτω Δρισάρχε τε γραμματικό την Ρωμαίων ασπάσασθας προστασίαν, πρώτος χάρτην απος έλας την Ρώμην έξενισεν, αντευδοκιμώται δέ όμως παρά το Περγαμηνό Άττάλο, Κράτητος το γασμματικέ ήγησαμένε της σπεδής πρός έριν Αρισάρχε τε άντιτέχνε αυτε δέρματα γας τα έκ πεοβάτων άποζέτας εις λεπτον έςειλε τοῖς Ρωμαίοις τα λεγόμενα πας αυτοις μέμβρανα· es μνήμην δε τε απος έλαντος έτι και νων Ρωμαίοι τα μέμβρανα Πεεγαμενα καλβου. Eum autem postea inueni in excerptis Maximi Planudis ex codem Ioannis Lydi opere, quae in codice Palatino biblioth. Vaticanae nr. CXXXXI. habentur.

V 3:

158

Vol. IL .p. 513 7 514

Videinus ex iisdem excerptis, Planudem descripsisse codicem, in quo tum temporis Lydi opus copiolius et plenius erat, quam hodie in codice Barberino. Dolendum vtique est, quod excerpta Planudea intra solum operis procemium consistant, nec vlterius progrediantur; exinde tamen quam plurimis in locis Lydi opus, quod multos Graecorum mythos ritusque Romanorum religiolos nono interdum lumine et ex fontibus hucusque incognitis illustrat, correxi, adauxi et suppleui." Hactenus cl. Schow, cui mecum viri eruditi et curioli gratias agent maximas. Grata igitur erit editio, quam vir ille humanissimus promisit, et quem sub praelo sudare audiui: aut sorsan, dum haec fcribo, (die IV. Iul. 1793.) iam lucem en vidit; at nondum in manus meas venit. [Descripta tum iam fuit literis Lipsiensibus maxima libelli pars, quem cognoui multa futilia continere, pauca probabilia, et noua. Specimen operis dedit et de co iudicauit amiciff. Schow in : Biblioth. der alten Litt. und Kunft, Inedita part. VII. p. 21. fq. Beck.] ---Cel. Villoifon in itinere fuo Constantinopolitano inter codd. ex bibliotheca Nicolai Maurocordati fuperstites detexit codicom, lacorum quidem et matilum, meroque mognam partein ita corruptum, vt vix litterarum ductus agnolci queant, in quo trium libsorum Io. Laurentii Philadelphenfis Lydi de prodigiis, de menfibus et de politicis magistratibus, πεέl bioonpeiwy, πεεl phyor, πεεl acxar πολιτικor, Photio memoratorum code CLXXX. pag. 406. maxima pare latebat : idemque addit, primum opus de terrae motibus illorumque fignis exflare in codice regio MDCCCCXCI, indice catalogo codicuna Idem laudat Burette pag. 188 et 189. tom. V. Mein. de l'Acad. graecorum pag. 429. des Inscript, vbi ex cod. fragmentum profert, et la Borde Histoire de la Musique ancienne et moderne, ac le Beau Histoire du bas-Empire lib. LIV. pag. 55. tom. XIL. Tum pergit: "fed liber de mensibus, quem ad antiquitatis cognitionem gratum et valde vilem vocat Photius pag. 406. et liber de politisis magistratibus, quem roic neel rai τοιαῦτα μάλιτα Φιλοτιμεμένοις έκ ἄκομπον παρέχεσθαι την isopian, idem ibidem adfirmat, hucusque desiderabantur. Lydus autem laudatur et in nostris scholiis Venetis ad Iliad. D. v. 617. "Hactenus cl. Villoifon in prolegom. ad edit. Homeri Iliados pag. XLVI. nor. - In cod. Veneto laudato, praeter opusculum, a me iam paullo ante memoratum, eft quoque I) Ιωάννε Λαυρεντίε Λυδε Φιλαδελφέως έπι της βασιλέκας... agitur de fignis tonitruum, la contigerint in fingulis mensions, et 2) de terrae motibus; initium : e हेन्हो नवंजवाद नवाँड नहि ठीकनाµейас etc. Harl.

Iulianus, Laodicensis. Vide supra in Anonymis, [et in epimetro ad §. IX.]

Leo, philosophus. Vide supra in Anonymis. [P] [methodus prognostica fancti euangelii et Psalterii, in cod. medic. XIV. apud Bandin. III. pag. 339. nr. VI.]

Inter scripta Maximi, qui Iulianum, imp. instituit, Suidas refert librum megi naragxar. Hoc poema est astrologicum de electionibus sue initiis astrologice deligendis, et exstat

adhue in codice Mediceo [XXVII. plut. 28. tefle Bandinio catal. msst. gr. II. p. 52. ")]

yy) Bandinius I. c. haec adnotauit: "Mazimum hunc Byzantinum, fiue Epirotam, ab alio Maximo, philosopho Ephefio, Iuliani itidem magistro, diftinguunt Socrates III. I. et Nicephorus X. I. Eius scripta, teste Suida, (et Eudocia pag. 300) sunt πegi agu 9 xar, in Aristotelem υπόμυημα,

nec non quaedam Iuliano inscripta, sepi alvirus airridioeur, quae in lucem gr. et lat. edidit Fabric. Bibl Gr. vol. IX. pag. 570. et sepi sarapzär. Hactenus Bandinius. adde Fabric. vol. VIII. pag. 759. vbi plures recenset Maximos et vnde notam fuam descripsit Bandinius, et Fabricii notam ad vol. IX.

Vol. II. p. 554

ASTROLOGI INEDITI-

in quo Manethonis Apotelesmatica continentur: ex(lat autem initio mutilum, pluribue ve videtur capitibus prioribus amiflis. Incipit:

Еі 👌 теренітав робонт хити робент болос

Per medium Phoebe signum progressa Leonis.

Superfunt capita περί ξενιτείας, περί γάμε, περί νόσων, περί τομής χωρεγίας, meei beamerwo, meei marbor bidaonalias, meei yeweylas, meei rov ev beopuis, et zee κλοπής. In quibus e lunae curlu per figna Zodiaci vel vario respectu ad alias stellas errontes, diiudicatur, quodnam fit aufpicatiflimum tempus fuscipiendi itineris, vel nuptiarum contrahendarum, vel qui futurus sit euentus morbi, vel quando sectio venae aut alia chirurgica operatio optime inflitui queat, quando auspicato conducantur serui, pueri optime inflituantur, ager colatur; quando sit speranda e vinculis et captiuitate liberatio, vel reslitutio rei furtiuae. Sunt versus hexametri plures sexcentis, quos ex apographo codicis medicei descriptos habeo, nec publicae luci inuidebo **), vna cum altero astrologico opusculo Platonici, sed christiani scriptoris, graeca profa composito, et in duos diuiso libros, sub titulo Hermippi, qui in dialogo "") colloquens inducitur. Incipit: 'Αλλ' & τοιβτόν τι το Πρωτέως ήν πας' Όμήρω Φάσμα είς πολυσιδείς μοςΦας έξάλλαττον, όποιος έκ των λόγων, ω Ερμιππε, ήμιν αναφαίνη. Continet hic dialogus quamdam astrologicae scientiae commendationem atque apologiam, tum explicationem quoque et fynopfin. Neque vero auctor eft ex iis, qui putant, ab aftris effici fingula; sed tantum innui ac meconpaiveo 9 ay. Itaque de stella, quae Christi natiuitatem indicabat, ita disferit lib. I. Kai uit à eni ris re Des Lorys verégeus aspe τοις μάγεις ήγέμενος, (και μή μεμφέσθω τις τοιέτοις παραδέγμασι χρωμένοις, αλλ ά τις συνετός, Φιλοκρινάτω τοῦς λεγομένοις, βέβηλοι δε Δύρας επίθεσθε,) באפיטה דואיט אל אד אין בעמיא אמן דאה אמיצה סטירעראעטסמדם, דאי אבירט מהדרי λεσεν, αλλα τέναντίον τελεμένην έσήμανεν, οΐον ει τις κήρυξ και προαγγελεύς τέ ToTEde หลุ่หยี yeyovas Disserit etiam deinde de eclipsi, quae tempore passionis Christi adparuit, atque vtrum necessarium fuerit, vt Christus crucifigeretur a ludaeis, quoniam hoc prophetae praedixerant. Hoc vero negat ille, and [V] iya Oain

vol. IX. pag. 417. Nondum vbique diffincta funt nomina et feripte vtriusque Maximi. vide fupra in vol. III. inter peripsteticos philosophos, pag. 499. voc. Maximus. Harl.

22) Fabricius id carmen περί ἀπαρχῶν e cod. mediceo primus edidit in Bibl: Gr. vol. VIII. pag. 14 fqq. graece cum verfione latina Rentdorfii. Sed Ruhnken. abnegauit illud Maximo. vide fupra in vol. III. pag. 521.- inter philosophos cynicos, vbi quaedam de Maximo notata funt. — In biblioth. medices apud Bandin. l. c. II. pag. 61. ar. XVII. codex XXXIV. continet carmen Maximi regi naragxör de electionibus ex heroico metro_in pedestrem dictionem translaturs. Metaphrasis intipit, nüs. δ τιχθείs άνθεωπος αυξιζωτίσης τῆς εελήns fungantos tray etc. Primum caput est περί πτήeur dixov. fecundum περί πλῦ και ματοξας tex-

tium negl doinegire, quod Fabricius inferibit negi generatar, et vnde incipit poema, ab illo editum. Metaphrafis igitur integra eft, et plura ab initio feruauit, quam carmen ipfum. — Maximi feriptum negi alvirus dereistenes rhetoricum, idque breve, eft in cod. Veneto D. Marci DVIII. (catalog, pog. 273.) et cod. DXII. (ibid. pag. 275.) atque edidit Carolus Stephanus graece ad calcem Dionyfit Halicarnaffei epistolae ad Pompeium, Parif. 1554. 8. (vid. Fabricii Bibl. Gr. vol. IX. p 417.) tum Fabric. graece cum fus versione lat. in codem volumine pag. 569 fqq. — In codem vol. pog. 416. cx Photio memorat Maximi palirus dunqoipar, varias declamationes. Harl.

a.1.0) Illum dialogum gr. ac lat. publici iuris fecit Fabric. Bibl. Gr. vol. XII. pag. 261 fqq. Hark

Lib. III. e. XXI.

Dainy an, inquit, อีร เโด T' พ หลุ่ To mayos แก่ yeyoveray, หลุ่ Tes meo@กาลระย่งอา ήττον έναι πεοΦήτας, εί τωθεονέν όλως ή τῶν ἰμδαίων πληθύς ήβέλετο, ὅπεγε καχάνοι δι΄ αύτο τέτο σχεδόν προαρήκασιν, δπως τε ποιαŭτα τολμήσαι δανά οι Isdauos απόσχωνται.

- [Melampadis, altrologi, methodus praedifionum lunarium eft in codice Vindobon. CXXIX. nr. 10. teste Lambecio VII. pag. 514. apud Neffelium IV. pag. 108. cod. CXC. adde supra in vol. I. lib. I. cap 15. pag. 116 et 117. et Camerarium de generibus divinationum pag. 5 et 6. Harl.]
- [Pancharius, de decubitu infirmorum prognostica ""), in cod. Mediceo XIII. plut. 28. nr. 6. teste Bandinio II. pag. 26. et Pancharii epitome de decubitu aegrorum, ibid cod. XXXIV. nr. 3. Bandin. ibid. pag. 59. — Pancharius de latromathematicis in codice Veneto D. Marci CCCXXXVI. wid., catal. MSS. gr. pag. 155. - Citatur in codice Vindobon. vid. paullo post inter astrologos deperditos h. v. Harl.]
- Pstopridie, philosophi, "Oeyaver Ascovourie five Un Oos sednucen de ratione praedicendi euentus morborum, cum epistola ad regem Nechepso. Lambse. VI. pag. 94 et 105: VII. pag. 118. 218. [f. edit. Kollarii, VI. pag. 217. vbi Lambec. multus eft de Petofiride, et pag. 241. nr. 12. VII. p. 252 fq. et pag. 578. et Naffal. IV. pag. 26 et 27. cod. XXXVII. nr. 4.] Sylburg. catalog. MSS. biblioth. Palatinae pag. 62. Labbe pag. 213. [Kavóvov Hereseigews infertum legitur in cod. Mediceo XXXIV. plut. 28. ur. 4. (Bandin. catal. II. pag. 59.) et ibid. nr. 7. quaedam ex Petofiride ad regem Nechepfum. --- in cod. XIV. plut. 86. nr. 14. (Bandin. III. pag. 343) Circulus Petofiridis, quem sequitur eiusdem epifiola ad regem Necheplum. — In catal regio Matrit.in cod. LXXXIV. nr. 89. est flerosigeus ériea yvass, (alias enim multas variorum divinationes exhibet,) quae eft ipla Petoliris epistola ad Necheplum, graece, quam Iriarts pag. 338 fq. catalogi primus equilganit: in codem cod. nr. 130. (pag. 343. Triart. quem vide pag. 344.) legitur organum aftronomicum Petolicis ad Necheplum, Allyriorum regem. --- adde infra de Ptolemaco, vol. III. pag. 419. edit. vet. et vol. XIII. pag. 360. in elencho vett. medicorum. Harl. — vide Voyages literair. Parif. 1717. tom. I. pag. 250. Heumann.] Confer, quae de Petofiride notata Salmafio ad Solinum pag. 654. edit. Paril. et de annis Climacher. ac Marshamo in Canone Chronico pag. 477. [lupra cap. de Manethone S. VIII. fin. et paullo post inter deperditos astrolog. h. v.]
- Picatrix. Acta erud. Lipl. 1714. pag. 445. Bayle diction. voc. Bacon, (Royer.) not. C. Nifa forte ridiculo errore auctor factus est ex adpellatiuo vocabulo piatricis, quod sagans fignificat, vsurpatum Plauto mil. glor. III. 1. 101. Heumann.
- Porphyrii Apotelesmatica. Lamber. VII. pag. 261. [pag. 558. Koll.] Nelcio, an diuerla ab Isagoge in tetrabiblum Ptolemaei, quae sub Porphyrii nomine ann. 1551. Bassleae fol. prodiit, et Vollio pag. 358. de fcientiis math. videtur epitome e libris tribus escayaris aseovo-

notus et adipectuim planetarum, regnantium ea hift. mathel. vniueriae pag. 69.

bbb) f. iatromathematica, h. e. doctrina pro- hora, qua decubuerit aeger: qualem iam Hermes nuntiandi de morborum cuentu ex obscruatione Trismegistus scripsifie fertur. vid. Heilbronner

aczonouzuiérar, quos memorat Suidas. Atque ilagoge illa in MSS. codi. tribuitur Autiocho. [acc. Petrus Petitus Obs. pag. 133. et Thom. Gale ad Iamblich. de mysteriiz aegypt. pag. 304.] Videntur tamen aczerouziuera rectius accipi de opere astronomico, quam astrologico, sue apotelesmatico. Fabric. In cod. tamen mediceo Florent. XX. plut. 28. nr. 1. occurrit. Socouries ad marginem, et Bandin. in catal. codd. gr. Laurent. tom. II. pag. 38. observat, prodiisfe gr. et lat. cum Hieronymi Wolfii versione, Bassil. 7559. fol. ante scholia Demophili, et Hermetem de reuolutionibus natinitatum. — In cod. Estarial. apud Plüer in itin. per Hispan. pag. 188. inter alia Porphyrii opuscula mssta nominantur separata et diues sa Porphyrii Ilagoge (sed quaenam sit, non additur,) et eiusdem introductio in Ptolemaei quadripartitum. Harl.

- Pythagoras, mathematici, ad Heliadem epiflola de dubiis rerum humanarum euentibus cognoscendis. Sylturg. catalog. MSS. biblioth. Palatinae pag. 92. Supra in Astrampsychus, [lriart. catalog. MSS. gr. pag. 335 sqq. 342 sq. supra in vol. I. p. 786. Harl.]
- Rabulium five Romplium. Vide fupra in Aftrampsychus. Apud Labbeum pag. 121. male scribitur: Namplii Synthesis Persica.
- Rhetorius de XII. fignis Zodiaci, ex Antiochi thelauris apotelesuratum. [v. inter anonymos.] Lambee. VII, pag. 257. [p2g. 549. Koll.] Labbeus pag. 121. [vbi tamen pro Ann/cholio legendum est Antiochus. adde cod. Bauar. CLXXIII. pag. 67. catalog. Kenet. D. Maréi .CCCXXXV. pag. 154. catalog. Laurint. medic. XXXIV. tom. II. Bandin. pag. 59. Harf.]

Serapionis, Alexandrini, opusculum astrologicum. Lambee. VII. pag. 256. [pag. 557. Koll.]

- Sethi, patriarchae ""), astrologia, ab angelo ipsi communicata. Lamber. VII. pag. 261. [pag. 557. edit. Kollar. cuius not. vid. pag. 563.] Simile commentum pag. 254 fq. [pag. 543. edit. Koll. Fabric. cod. pseudepigr. V. T. pag. 265.] refert Noae, patriarchae, methodum geomanticam, ab angelo ipsi reuelatam. [Wolf. biblioth. hebr. tom. I. p. 2156.]
- Stephani, Alexandrini, apotelesmatica. Labbe biblioth. nou. MSS. pag. 120. Einsdeni Stephani et Apomafaris de planetarum coniunctione. Sulburg. p. 39. catalog. MSS. bibliothecae quondam Palatinae. Fabric. In cod. Bauar. CLXXIII. (catalog. pag. 67.) et cod. Laurent. Florent. XIII. nr. 8. (Bandin. II. pag. 27.) infcribitur αποτελεσματική πεαγματέα. Apotelesmatica in cod. Veneto D. Marci CCCXXXVI. (catal. p. 155.) adde fupra inter Anonymos. Harl.

Mich. Staboromani ad imperatorem Alexium Comnenium. Montfaucon in biblioth. Coislin. pag. 207.

Les questions que le Roi Loctus fit au sage Philosophe SYDIAC, l'Astremonyen. MS. in bibl. Menarsiana pag. 35.

Theophili

Digitized by GOOGLE

ecc) Vide fupra in vol. I. p. 82. Iriart. catél. 5.3. Harl. Fuit etiam Seth quidam divinator Lexane. pag. 339 fqq. de multis Sethi Opufculis MSStis. marys, de quo Nicetas Choniates X. hift. p. 369. Lambecii prodrom. hiftor. litterar. lab. I. cap. 3. Fabric.

Nol. IV.

X

62 Lib. III. c. XXI. ASTROLOGI DEPERDITI

Vol. II. p. 515 7 516

- Theophili ad Deucalionem filium prognoflica ex astrologia. Sylburg. pag. 39. catal. MSS. bibliothecae quondam Palatinae. adde Lambec. VII. pag. 256. [pag. 547. Kollar.]
- Theophili, Alexandrini, introductio ad apotelesmaticen laudatur a Cangio glossar. in Πεωτοsaosov. Gaulmino pag. 22. al Eustathium et alibi. Fabric. — περί καταρχών in cod. Veneto D. Marci pag. 155. catal. — cod. Laurent. apud Bandin. II. pag. 26, 3. pag. 29, 9. pag. 59. 7. Harl.
- Vestii fiue Vettii Valentis Aygohoyia, fiue floridorum astrologicorum libri VIII. De hoe foriptore fupra inter editos dixi. [P]
- [Zanata. vid. Afframpfychus. In codice Vindobon. CXL. pag. 554 fq. in Lambeeii comment. incipiunt prolegomena: Πείημα Πέζσε ΦιλοσέΦε τένομα ΖΑΝΑΤΗ etc. adde Neffelii catal. part. IV. pag. 63. et pag. 98. Harl.]

Themation Eleutherie Zebelini ad diversos vitae calus cognolcendos. Sylburg. pag. 93-

- Io. Zonaras aut apologeticus aduerlus feriptum quoddam Manuelis Comneni, imp. ad monachum', cui obiiciebatur nimia circa affrologiam cura. Ex Ioannis Zonaras, fiue, vt alii, Michael. Glytas antapologetico ad fcriptum Manuelis Comneni imp. ad quemdam monachum, quo reprehenfus fuerar ob nimium circa affrologicas et mathematicas artes fludium, graece quaedam producit Cangius ad Zonaram pag. 28 fq.
- [De Zoroaftris astrologicis vide fupra, in vol. I. pag. 307 fq. Heilbronner hist.] mathel. pag. 6r. Needham et Nielar prolegg. ad Geopon. pag. LXXIV fq. Harl.]

XI. Aftrologi quidan deperditi, vel quorum scripta nulla exfant.

Abrahami libri affrologici a Vettio Valente et Iulio Firmico laudantur. Neque dubium eft, Abrahamum, patriarcham, auctorem gentis Iudaicae, intelligi, qui a Berofo apud Iofephum lib. I. Antiq. cap. 10. Shouss arres, perces, not ta searce superlatur. De tributa illi affrologica fcientia collegi varia testimonia in codice. Pfeudepigrapho veteris teflamenti. Videntur itaque Vettius et Firmicus habuille libros fub Abrahami nomine, velut e Chaldaico translator graece. Abraham, Iudaeus, affrologus, laudatur etiam ab Albohazen Hali, Abenragelis F. pag. 400. [vid. fupra inter editos astrologos, voc. Dorotheus,] qui dominum suum Almahaz memorat pag. 131. citat etiam Albumafarem pag. 160. 298. b. Alkindum inlignem altrologum pag. 16. 37. 117. b. Antiochum, aftrologum, pag. 190. b. Ariffotelem, aftrologum, p2g. 479. 525. 532. Dorotheum p2g. 16. b. 17. b. 148. b. cius verba pag. 189. b. de electionibus pag. 298. b. de manfionibus Iunae p. 7. ror. de quaestionibus furti p. 499. dissentire ait a Prolemaco, qu'n imo a lemet iplo pag. 51. b. reprehendit pag. 160. b. sapientem vocat pag. 139. Hermetem pag. 17. 2. 216. b. Haly librum notarum f. tabulas pag. 148. b. Haly, Hametis F. pag. 299. Meffalam p. 17. b. 401. Ptolemaeum faepe. Theophilum, Thomas F. p. 298. b. Vellium, (puto leg. Vettium), saepissine. De electionibus pag. 298. b. Tysillum, (an Thrasyllum?) quem fapientem vocar pag. 133. Zaradeft f. Zomastrem, p. 145. b. 216. b. 218 Abrahamus autem ille haud diuerlus est ab Abenefra. vid. I. C. Wolfi biblioth hebr. I. pag. 82. et de Meffala, aftrologo, tom. III. pag. 82r. Fabric. - adde Brucker. in historia crítica philos. I. pag. 72 fq. qui de astrologia et astrologis in Opere suo passim dispuat:

Vol. II. p. 516

tat: quod femel adnotasse fufficiat. Voss. de scient. mathem. cap. XXX. §. 6-8. pag. 130. Lambecii prodrom. hist. litter. p. 39 - 53. lib. I. cap. 6. Hamberger zuverl. Nachr. I, pag. 24 sq. catal. Bunau. tom. III. vol. I. pag. 20 sqq. Harl.

Achinapolus. Vitruu. IX. 7. Antipater itemque Achinapolus, qui non e nascentia, sed ex.conceptione genethlialogiae rationes explicatas reliquit.

Aufculapii Moerogenelin citat Firmicus, e qua genituram mundi proferce le ait lib. III. cap. 1. Hic fortaile occilus a Domitiano. Chronic. Palch. pag. 250.

Africanus, mathematicus. Sidon. VIII. 11. pag. 1078.

Alexander, Aegyptius, ab Anna Commena VI. Alexiados pag. 164. laudatus.

Anticrates, de quo epigramma in libro II. cap. 6. Anthologiae, quod incipit: "Arringarne goes ra o Queena maino "Acare, et illustratur a Burmanno ad Petronium pag. 171.

Antipater. Supra in Achinapolo.

[Apollonius Myndius. Weialer, l.c. pag. 316 Iq.]

Archelaus et Cassander fummi astrologi tempore Panaetii. Cie. II. 42. de divinat.

Afcletario. Suston. Domitian. cap. 15. Vincentius Bellou. X. 36. fpeculi hiftor.

Aulus, de quo libro II. Anthol.

Elner ปังหุวิณารี่หญ รอี กะพระบุณารา ลบัรอร โดยรลี โม่ร yinesis อีเฉริส์ธ ลีบีวิตร อี สรรอวิวัยวง.

Babilus. Sueton. Neron. cap. 36. Petrus Faber III. Semestr. pag. 367. Fabric. — Ad locum Suetonii vide Burmann. et Oudendurp. qui tandem, ad hunc, ait, vide, num pertineat Arnobius lib. L. pag. 31. de Magis, Iulianns et Baebulus; in nota vero ad Dionem Cassium lib. LXVI. 9. pag. 1084. tom. II. edit. Reimarii, hic suspicatur, Babilum apud Suetonium forsan eumdem osle, ac Barbilum, de quo actuum sermo erit. Harl.

Barbillas, astrologus, quo vius Vespasianus, licet ipse edicto mathematicos vrbe pepulisse, Dio Cassi in excerptis, a Valesio editis, pag. 702. [tom. 11. pag. 1084. Reimar. vbi in notis de certamine illo late disseritur.] Barbilleorum siue agonis, a Vespasiano in Barbilli gratiam Ephesiis concessi, mentio in marmore Arundeliano pag. 71.

Berofus inter primos videtur graeca lingua de hoc argumento scripfiss, cuius diuinas praedictiones memorat Plinius VII. 37. Hist., stuam illi ideo inaurata lingua ab Atheniensiibus publice in gymnasio positam referens. Chaldaeorum genethlialogiae primum aperuisse disciplinam in insula et ciuitate Coo, auctor Vitruuius IX. 7. Idem IX. 4. Berofus, qui a Chaldaeorum ciuitate fiue natione, (Babylonium fuisse constat,) progresfus in Asiam, et disciplinam patesecis etc. Chaldaicum praedicendi genus a pluribus repudiatum, vt ab Eudoxo, Archelao, Cassandro et Scylace Caryandensi, testatur Cicere I. de Diuinat.⁴⁴⁰ Cetterum inuentorem sideralis huius disciplinae chaldaicae creditum louem Belum, auctor Plinius VI. 26. Hist. pag. 712, et Solinus cap. vlt. Alii ad Zoroa-X 2

ddd) Vid. Weidleri hiftor. aftronom. III. 11. pag. 34 fqq. ci-de Belo pag. 37 fqq. ac 45. Harl.

Digitized by GOOGLE

firem hoc retulere. [P] Idem Plinius Chaldaeorum tres doctrinas memorat Hipparenorum, Babyloniorum, Orchenorum. Fabric. — Adde Montuclam I. pag. 4: de la Lande Aftronom: I. pag. 112 fq. Heilbronner pag. 59 fqq. et pag. 246. — Ber. inuenit interhorologii genera hemicyclium excauatum ex quadrato ad enclimaque fuccifum. Vitruu. de architectura VIII. cap. 9. pag. 199. Martini von den Sonnenuhren der Alten pag. 40 fq. qui ex variis veterum locis efficit et copiofe demonftrat, duo fuiffe Berofos, antiquiorem, circa Olymp. XXXV. et ante Chr. n. 640. ac iuniorem fub Alexandro M. natum, ante Chr. n. 300. et ab V. C. 450. floruiffe. Berofi, Chaldaei, fragmenta collegit et multis de co difputat Fabric. Bibl. Gr. vol. XIV. pag. 175—211. Quae vero idempag. 202. ex Iofepho X. satiqq. cap. 1. nr. 4: tamquam Berofi vulgauit, ca verba effe Iofephi, notauit Scaliger et Valcken. in diff. de fcholiis in Homerum ineditis pag. 134. fin. adde Bailly Geschichte der alten Sternkunde part. II. p. 183—187. qui etiam duo difcernit Berofos, et meam introduct. in Hift. L. G. I. pag. 538 fq. Harl.

Cascilius Argiuus Arborius. Scaliger. lection. aufon. II. 33. pag. 178.

Carpus. [apud Pappun in procemio libri VIII.]]

Caffander, vid. Archelaus.

Catananges, Atlienis Conftantinopolin profectus sub Alexio Commeno.

Eleutherius, Aegyptius. Anna Commena VI. Alexiados pag. 165.

- Epigenes, laudatus Plinio VII. 46. Hift. [Senet. quaesti natur. VII. 3, supra pag. 10. in li. vol. Montusla I. pag. 59: Weidler hist. astronom. pag. 116 fq.]
- L. Tarrutius Firmanus, Ciceronis familiaris, gratee astrologica scripferat, teste Plinio, indice scriptor. libri 18. et Romae vrbis ac Romuli thema genethliacum condiderat, vt narrant Cicero II. de diuinat. [cap. 47, vbi vid. Dauis.] et Plutarch. in Romulo. Confer P. Baelii Lexicon.
- [Harpacration: vid. not. ad voc. Nechep/o. ex cod. Nanniano CCXLVII. in catal. codd. gr. Nann. pag. 440 fqq. publicatum ell specimen excerptorum ex Harpocrationis opere de viribus naturalibus. Harl.]
- Heliconius, astrologus, quem Suidas testatur scripsisse anorexes parsa et meei dioonpeier. [vid supra, pag. 13. Eum post C. N. vixisse, suspectur Weidlerus in hist. astronom. pag. 118. Harl.]
- Heliodorus fatorum per genituras interpres, circa a. Ch. 370. Ammian. Marcel. XXIX. 1, "tartareus ille malorum omnium cum Palladio fabricator, mathematicus, vt memorat vulgus." idem cap. 2.
- Heliodorus, aftrologus, Leonis Ilauri tempore. Codin: nr. 113. Origg. Conflantinopol. [vid. inter ineditos aftrologos h. v.]

Hierotheus, Athenienfis, tempore Iufliniani. Codin. nr. 144. Origg. Conftant.

Joannes, aftrologus, fub Romano Lacapeno, imp. Continuator 1 Leophanis pag. 255.

Leptines, mathematicus Scleuci regis, Valer. Manim. V. 7. ext. 1.

Liguriu,

Vol. II: p. 517

Ligurius, aftrologue, fub Leone, imperatore. Vide Origines Conftantinopolitanas Combefifitpag. 32. 65. et Codinum in edit. Lambeciana nr. 68.

Maurianus sub Zenone, imperatore. Chronic. paschale pag. 328.

Maximinianus, Atheniensis, tempore Iustiniani. Codin. nr. 44. Origg. Constantinopol.

Nechepfo, [al. Necepfo, vid. Fabric. Bibl. Gr. vol. XIII. pag. 344. vbi plura de eo dicta funt,]' rex Aegypti, ad quem Petofiris scripsit, circa annum aerae atticae 800. hoe est circa Olympiadum initium floruisse creditus: laudatur et ipse inter scriptores huius argumenti a Plinio "", Kirmico, [Ausonio ep. 19, 20.] et aliis, ac tertium decimum eius librum citat et de sorte sortunae inde quaedam repetit Vettius Valens, librum quadragessimum Galenus IX. 2. de facultat. simplicium medicament. et ex eo Aetius. Hic Nechepso ac-Petosiris autiquissimi duo scriptores astrologiae Aegyptiacae, quae a Chaldaicae rationibus in quam plurimis dissidebat. Fabric. conf. Heilbronner 1. c. pag. 72 sq. Dieter. Tiedemann disput: de quaessione, quae sues artium magicarum origo eto. p. 27 sq. Harl.

Neltanebis, rex Aegypti. Henr. Valef. pag. 291 fq. ad Adalberomem.

- Nemroth et Hy/paicus, duo corrupta nomina feriptorum de aftris apud Honorium Augustod. 11. 5: de philosophia, quos citat cum Firmico, Ptolemaeo, Marciano (Capella,) Hygino et Arato.
- Nicolaus, astrologus, sub Constantino; Leonis philosophi filio. Continuator Theophanis pag. 237.

Orion citatur ab codem Valente.

Orphous, Vettio Valenti ac Firmico laudatus. De scriptis tum alis, tum astrologici argumenti, quze ad Orpheum referuntur, dixi supra lib. Li cap. XIX.

Paberus, de quo Agathias lib. II. pag. 65:

- Balchi apotelesmata, gr. perlerunt in biblioth. Elcurialenfi. [Elt liber, Palch inferiptus, in biblioth. Laurent. Florent. vid. fupra inter anonymos, verfus finem. A Pläero in itinerario per Hilpan. pag. 186. inter codd. Elcurial. nominatur, Palchi, apotelesmatir cae, liber primus: Harl.]
- Pancharius citatus in anonymi fyntagmate aftrologico MS. graeco apud Lamber. VII. pag. 273. [pag. 586. Kollar. exftat vero ineditum adhuc opusculum, vid. supra inter astrologos ineditos, voc. Pancharius. Harl.]

X 3.

Paneraties,

ete) Confer Marshamum in Canone Chronico pag. 477: Fabric. — In biblioth. regia Matrit. cod. CX. funt incerti prologus in librum, titulo Chyranidem, (Kuranidem,) Harpocrationis in eumdem prologus, (vtrumque prologum Iriarte in catalogo MSS. gr. pag. 432 fq. graece primus eunlgauit): eiusdem, vt videtur, Harpocrationisepistola fiue praesatio in regis Necepsi librum de XIV. tum lapidum, tum herbarum remedius, fr-

cundum Zodiaci signorum ordinem eiusque libri fragmentum, n. Keids Sudior a vsque ad initium figni quarti, i. e. cancri: liber vero ipfe incipit: And Quantid devrigues nel anddes free disgã if part de jupacies and se nalardos angithie nguiry Borány itelioquest. Plura vide de hoc libro inedito dubiacque, vt mihi videtur, fidei, apud Iriart. pag-435 fq. qui alia eiusdem codicis opuscula astronomica, astrologica, medicaque recenset. Harl.

Digitized by Google

165

166 Lib. III. c. XXI. ASTROLOGI DEPERDITI

- Paneratius, astrologus et pleudopropheta. Historia miscella XXIII. 31. Παρακατίων apud schol. gr. ad Hesiodum pag. 184. όταν δε γένηται σύνοδος και έγγύτης ήλία και σελήνης, ώς Παρακατίων λέγει, τότε και ό γάμος εύκαιρος sch lego ώσπες ό Κάτων λέγει.
- Petofiris iv τοϊς öçois citatur a Vettio Valente. Suidas, eum, ait, Icripfille καθά κα) Εληves καὶ Λιγύπτιοι τὰς περί θεῶν διετάξαντο ἐπιλογάς. Tum ἐκ τῶν ἱερῶν βίβλων ασρολογάμενα, et denique περί τῶν παρ Λιγυπτίοις μυσηρίων. Dixi de hoc iam fupra, quum de Manethone agerem, qui eum lequi le profitetur, et quum aftrologos ineditos h. v. recenferem. In praesenti addam, quod Petofiris interdum pro quouis aftrologo ponitur, vt apud Iuuenalem VI. 580. Aptior hora cibo, nisi quam dederit Pstofiris. Et in graeco epigrammate lib. II. cap. 6. in quemdam, qui fibi ex aftris mortem praedixerat, et ne falleret divinationis fides, se ipfum sufpendit; αἰσχονθείς Πενόσιεν ῶπήγξατο καὶ μετέωρος Θνήσκει etc.
- Ptolemaeus, Othonis in Hilpania comes, de quo apud Tacitum lib. I. Hist. cap. 22. Diversus a Claudio Ptolemaco.

Fullomus Saturninus. Sidon. VIII. II. epift. et carmine 22.

Scylax, Halicarnasseus, familiaris Panaetii, excellens in Mrologia. Cic. II. 42. de diuinatione.

Seleucus. Tatit. II. Hift. cap. 78. Sueson. Othone cap. 4.

Stephanus, Alexandrinus, tempore Heraclii, qui Saracenis praenuntiavit fortunam annorum QCCLXV. telle Cedreno.

Stephonus, mathematicus. Constantin de administrando imperio cap. 16, et vita Basilii, Macedonis, pag. 159.

Stephanus, alius, tempore Basilii, Macedonis, cuius vitam adi cap. 61. pag. 159. edit. Allatii.

Fincri, Babylonii, scripta citantur a Porphyrio siue Antiocho in Ptolemaeum. Pfellus: [**P**] απο δε των Τεύκρε τε Βαβυλωνίε βιβλίων πολλά τις αν εύροι θαυμασιώτατα etc. Vide Salmas. ad Sclin. pag. 654. (491. edit. Traiect.) et praesat. de annis Climacter. vbi observauit, hunc Teucrum ab Arabibus vocari Tenkelum. [supra inter anonymos, fin.] Idem forte, qui Lashas, Babylonius, dicitur in codice MS. Ioannes Camateri astrologi graeci.

Theogenes, mathematicus. Suctor. Auguno cap. 94.

Thrafybulus. Lemprid. in Alexandro, Sidonius VIII. epift. 11.

Thrafyllus, mathematicus, de quo supra cap. 4. in Platonicis. Eo Tiberius vius est, teste Tacito VI. 20 fq. Annal. Diose lib. LV. pag. 555 fq. Suetonio cap. 98. Aug. et Tib. cap. 14. 62. Cai. cap. 19. Ceterum Tiberio superuixit, neque ab co intersectus est, vt praeter rem, a versione Dionis lib. LVII. pag. 612. deceptus, tradit doctissimus Ionsius III. 3. pag. 224. Confer Dionem lib. LVIII. pag. 638. Huius Thrafylli filius in perium praedixit Neroni. Tasit. VI. annal. csp. 22.

Tribo_

Digitized by GOOGLE

Vol. II p. 517 7 518

Vol. 11. p. 518 SCRIPT. QVI ASTROL. APOTEL. OPPVGN. Lib. III. c. XXI. 167

Tribonianur, Sidetes, qui sub Iusliniano imp. floruir, scripserat, vt refert Suidas, praeter carmen epicunr in canonem Ptolemaei, συμφωνίων το κοσμικό και άςμονιακό διαθέ ματος et eis του πλανωμένων οίκος και διο έκασω οίκος ο δείνα.

Inlianus Vertacus. Sidonius epilt. ad Polemium carm. 22. et VIII. epilt. 11. Zoronftris α segosnomma amoreλεσματικά βιβλία έ. Suid. [vid. lupra §. X. fin. ⁵⁹)]

XII. Catalogus felettus Scriptorum, qui Aftrologiam apotelesmaticam oppugnarunt.

Quum milir femper vilum fuerit sludium ex astris de vita ac fortuna hominum pronunciandi non modo lubricum et incertum, licet aliquando forte, vt omnes circulatoriae artes, vera enuatiet; sed noxium quoque, vtpote quod libertate nos spoliat, preces facit irritas ses), studium virtutis opprimit, spe vel metu animos nostros implet praepostero, multisque modis turbat ^{MAN}), etiamsfi non persuasos, tamen trepidos aut suspensos propter humani ingenii imbecillitatem: itaque non ab re me facturum putaui, si hoe loco praecipuos scriptores veteres ac recentes, qui eam argumentis variis, armisque omnis generis oppugnarunt, paucis referrem.

E veteribus Christianis quidem innumeros astrologiam resutasse, Eusebium Emesenum etiam, quod the amotelesouxtiene exerceret, sed episcopali pulsum, constat; sed suffecerit

fff) Omni tempore, etiam a renatis litteris, arti aur fraudi astrologicae haud defuisse patronos, constat, et magna illorum nubes excitari potest: ego vero chartae parcam : memorabo tamen propter libri raritatem Lucae Gaurici, Geophonenfis, episcopi Ciuitatensis, trastatum aftrologicum, in que agitur de multorum hominum accidentibus per proprias corum genituras ad vnguem examinatis. Quorum exemplis confimilibus vnusquisque de medio genethliaeus vaticinari poterit de futuris. - Venet. 1522. 4. eiusdemque, qui aftronomus ac astrologus praestantissimus vatesque celeberrimus etc. dicicur, Opera omnia tom. III. Bafil, 1575. fol. de quibus libris, corumque argumentis aftrologicis et de Caurico ipfo copiofus eft Freytag. in adparatu litterar: tom. III. p. 741-759. idemque percenset ibidem duo eiusdem fere argumenti libros raros Laurentii Bonincontrii rerum naturalium et diuinarum, siue de rebus coeleftibus libr. III. Venet. 1526. 8. de cometis variorum diff. etc. famt. Petri Pernae 1580. 4. ac Leuini Lemnsi de astrologia etc. Ihenae 1587. S. a pag. 759-776. Harl.

888) Ei μir fr μαθάν, û dā παθάν, Kai μι παθάν, καλίν fr τό μαθάν. Ei d dā μαθάν, û d' fr μαθάν, Ti dā μαθάν; χρή γιορ παθάν. Si nosse detur, quae futura sint, et haes Vitare, esset nosse haes, pulcra res: At quum pati necesse est, nosse quae datum est:

Hoc nosse quid innat? tamen cogor pati.

hhh) Sextus Empiricus V. pag. 110. verifime altrologos notat meinihus per impensernes vy Bien poyuitar & appir Instaxifortus daoidouporiur, pander de entreferorrus nura ror degir hoyor eregym. Vitae humanae multis modis afferentes iriuriam, eb in nobis magnam excitantes superstitionem, neque quicquam permittentes agere ex refta ratio-Adde Alex. Taffoni pensieri diuerfr IX. 8. ne; vbi negar, tela praeuifa minus nocere: Dicaearchi liber, Ciceroni laudatus, intercidit, quo probauit, nescire futura, melius effe, quam scire. Desideramus etiam Minucii Felicis librum de fato contra mathematicos. Pro astrologia contra lo. Chriftoph. Sturmium, germanice 1725. 4. De ludaeorum strologia Buxtorf. pag. 1323. Lez. Tulmud. Fabric: [- Libell. cbraeus, de computo astrologico, in cod. Vsfenbach. auctore Majo in bibl. Vffenbach. msst. I. pag. 384. et ibid. pag. 705. lib. Turcice scriptas, de astrologia iudiciaria variisque diuinandi generibus, ibid. part. IV. pag. 692. nr. 8. 9. et pag. 702, varia aftrologica illiusque artis apologia MSS, lat, et germanica reperiuntur.

168 Lib. III. c. XXI. SCRIPTORES QVI ASTROLOGIAM

VolAI. p. 518 7 519

rit citalle feriptorem recognitionum Clamentis [P] IX. 19: cui loco gemina ex Bardelane refert Eusebins VI. 10 et 11. Praeparat. Origenem in Genelin pag. 11 fq. et in Iob. cap. 38. cui iungendus Iac. Billius lib. I. cap. 8. Obst. facr. Gregor. Nussen contra fatum tom. I. p. 899 fq. Diodorum, Tarsensem, apud Photium cod. CCXXIII. Cyrillum, Hieroschymitanum pag. 30 et 57. edit. praeclarae Millefianae: Cyrillum, Alexandrinum, V. contra Iulianum pag. 357 fq. Basilium VI. in Hexsem. tom. I. pag. 74 fq. vsque ad 78. Ambros. VI. 4. in-Hexaem. Chryfostomum variis locis; Caesarii quaestiones 47 fq. Methodium in Conuiuio virginum pag. 117 fq. edit. Combessifii. Nicetam IV. 42. thesauri orthodoxae fidei. Io. Philoponum in hexaemerone cap. 18 fq. S. Prosperum carm. de prouidentia dei v. 626 – 720. Acta SS. Sebastiani tom. II. Jan. 20. pag. 274. Augustinum de doctrina christiana II. 21 fq. et de ciuitate dei lib. V. cap. 5. confession. VII. 6 fqq. et quaest. V. ac N. T. CXV. Iohannem denique Sarisberiensem lib. II. Policratici cap. 19.

Inter ris io praecipue confulendi Cierro de divin. II. 49. Fauorinus apud Gellium XIV. 1. Sextus Empiricus libro aduerfus mathematicos quinto, qui totus astrologis est oppositus, Plotimus Ennead. 2. lib. III. Ennead. 3. lib. I. cap. 5. et lib. II. ac III. Operae pretium quoque est, videre, quam infirmae sint rationes astrologorum principis Claudis Ptolemaei, lib. I. Tetrabibli cap. 3. conantis euincere, vtile esse, stule nosse apud Euserium tum, quem tam sepienter caliginosa nocte premit deus. Reclius Diogenianus apud Eusebium IV. 3. praeparat. pzg. 138.

Mitto leges, senatus confulta et imperatorum edicta aduersus mathematicos siue Genethliacos, atrocia quidem satis, sed plerumque irrita, suffragante astrologis hominum communi vitio et imbecillitate, atque imperatoribus ipsis clam probantibus, quos publice De illis agunt Lipfius ad Taciti II.-32. Annal. Vertranius ad eiusd. lib. I. hift. eiiciebant. cap. 92. et Iac. Gothofredus ad cod. Theodof. tom. III. pag. 125. Laelius Bifciola III. 7. hor. fableciu. [Raphael. Volateran. commentar. vrban. (edit. nouae apud Claud. Marnium et her. Io. Aubrii 1703. fol.) lib. 35. pag. 1301 fqq.] Vitellius astrologos certa die iussit excedere Italia, teste Dione LXV. init. pag. 734. illi diem definierunt, quo ipsi e vita estet excedendum: set Dio addit, adeo futuros rerum euentus adcurate praesciuisse astrologos: sed vide Reimari not. ad illum Dionis locum, tom. II. pag. 1061.] Vespasianus astrologos iussit vrbe excedere; at plurimum tribuit Barbillo, astrologo. [vid. Dion. Caffium LXVI. cap. 9. tom. II. pag. 1084. edit. Reimari, cuius notam conferes. Weidleri hift. astronom. pag. 164 fq. pag. 176. et 187 fq. et Heilbronner. hilt. mathel. vniuerlae pag. 15 fqq. Harl.] His adde, quod Alexandriae, vt refert Suidas in Brana, astrologi iubebantur pendere Branevousov, quali tributum quoddam fultorum, dia to tes pages eroievay neos autes, quod fulti ad cos accederent. Et ipsi astrologi Baddim mendaces, badins. A Talmudicis per Babylonios intelliguntur astrologi: Hinc illud apud Buxtorfium pag. 2519. Lexic. Rabbin. ficut mentiuntur pluyias ipforum. [A Romanis astrologos dictos fuisse Chaldaeos, notum elt. vid. Weidleri hiftor.

riuntur. In Wolfis Lection. memorab. tom. I. II. innumera paene superstitionis astrologicae, quae etiam viros nec indoctos nec imprudentes decepit, exempla occurrunt...vide tom. II. pag. 314. edit. II.

de Gothorum aftronomia et aftrologia: index sub voc. Aftrologus etc. suppeditabit loca, eui ars illa, vel hodie nondum deleta, erit grata. Harl.]

APOTELESMATICAM OPPVGNARVNT Lib. 111. t. XXI. 160 Vol. II. p. 549 🕈 520

histor. astronom. cap. VI. §. 32. pag. 165.] Sixti V. bulla contra astrologos tom. II. Bullarii magni pag. 515. Vrbani VIII. ibid. tom. IV. pag. 173.

E recentioribus aduersus astrologiam apotelesmaticam disputant, (praeter cos, ques laudant Io. Picus ") libro L aduerfus astrologos pag. 283. et Gerh. Io. Vossius lib. de scientije mathematicis cap. XXXVIII.) Georgius Trapezuntius cur astrologorum iudicia vt plurimum fint falfa. Venet. 1525. Coloniae 1544. 8. (vid. Giornale de letterati d'Italia tom. XVI. pag. 446.), Thom. Campanella de fasto siderali vitando. Lugduni 1629. 4. Ben. Pererius libro III. de magia, pag. 274 sqq. Opp. theolog. Guil. Perkinsus in antiprognostico, tom. IL Opp. pag. 461 Iqq. Io. Caluinus in difp. contra astrologiam iudiciariam, Pithoeus ***), professor Sedanensis, in libro gallico, cui titulus traité curisux de l'Astrologie judiciaire, ou preservatif contre l'Aftromantie der Genethliaques, Derodon in libello, qui inscribitur discours contre l'Aftrologie Jidiciaire, Petrus Gaffendus tom. 11. de philosophia Epicuri pag. 422-509. Sixtus ab Hemminga, Frilius, in astrologia, ratione et experientia refutata, Antwerp. 1583. 8. Marius Mer fennus in Genelin pag. 966 lag. Io. Chriftophor. Sturmins in praelectionibus academicis, Francof. 1722. 4. et separatim germanice, Coburgi 1722. 8. cum praef. Bonifacii Henrici Ehrenbergeri. vid. Acta Erud. 1722, pag. 371. et tom. V. Supplem. pag. 91. Christoph. Heluius fingul, diff. recufa in fasce tertio Th. Crenii, Leidas 1699. 8. p. 361 fqq. Henr. Klaufing diff. de pleudo-mathematis, Witteberg. 1705. Alexander de Angelis in Genetaliacos coniectiores, [P] Salmafius libro de annis climactericis, qui praeterea in alio libro, sed qui numquam lucem vidit, de ortu ac progressu astrologiae, pluribus hoc fecifie se scribit. Gerh. Ich. Voffius lib. II. de Idololatria cap. XLVII. et . XLVIN. Henricus Morus Opp. theolog. pag. 298 fq. Iulius Caefar Bulengerns lib. I. de divinatione cap. 6 seq. et libro secundo integro: Georgius Paschius in inventis nouantiquis pag. 592 sq. Petrus Baelius variis locie Lexici sui, praecipue, voi de Ruggerio disserie, et in cogitationibus de Cometis pallim, nec minus in earum continuatione pag. 178 fq. 4ntonius Vandalen de divinationibus Idololatricis pag. 420 Iq. Sigismund Schmider diff. de astrologia indiciaria. Lipfiae 1709. Astrologie iudiciaire par Mr. Bordelon 1710. Auctor libri, instruction d'un pere à la fille, in Mem, de Trevoux 1707. Iul. pag. 1218 squ. Fabric. -- Conf. Stollium in Anleitung zur Historie der Gelahrheit, edit. IV. fibr. VII. §. 60-64. p. 338 fgq. et supplementis pag. 133 sq. qui alios excitat scriptores, Morhof. in Polyhist. philos. lib. IL part. I. cap. 12. §. 9. pag. 330 Iq. in primis libr. III. de artibus divinatoriis et Magia p. 452 Iqq. - Chrift. Falsteri quaestiones roman. pag. 333. eiusdem amoenitat. philolog. tom. I. pag. 235. - In Heilbronneri historia matheseos vniuersae frequens passim fit mentio astrologiae. eius historiae, abulus, astrologorum et permultorum astrologicorum librorum: quae omnia repetere aut citare, molestum foret. - Multa quoque, quae ad historiam astrologiae corumque, qui vel defenderunt illam vel oppugnarunt, per plura saecula et antiquiora et recentiora, facerent, docte collecta sunt atque exposita, multorum, omnis aetatis, recentiorum potifimum virorum doctorum scripte, in quibus in vtramque partem disputari folet, indicata et tum vanitas illius superstitionis, tum rationum, quibus varii abusi sunt ad vim illing

iii) Contra Picum pro aftrologia feripfit Lucius fertur praedizifie : quem tamen et ipfum in diui-Bellantius de astrologica veritate, Florent. 1498. fol. qui ann. 1495. mortem ei ex coelesti themate

natione fus fuisse falfum, notat Gaffendus.

khk) Ancillon Mile. Critic. com. II. pag. 74. Y

Vol. IV.

Digitized by

170 Lab. III. c. XXI. XXII. ARCHIMEDES

Vol. II. p. 543_

issi commonstrandam, falsitas, abunde declarata est a cl. Diet. Tiedemanno in disputatione de quaestione, quae fuerit artium magicarum origo, quomodo illae ab Asiac populis ad Graecos atque Romanos, et ab his ad ceteras gentes sunt propagatae, quibusque rationibus adducti fuerint ii, qui ad nostra vsque tempora easdem vel defenderent, vel oppugnarent. Marburgi 1787. 4. — Sed haec sufficiant de nugis astrologieis: quamquam negari non potest, Listoriam astrologiae esse esse fuer fueritionis, et desipientiae humanae, adeoque infantiae aut imbecillitatis ingenii humani. Harl.

CAPVT XXII

DE ARCHIMEDE, SYRACVSANO, APOLLONIO, PERGAEO, ET EVTOCIO, ASCALONITA.

 I. Archimedis genus et aetas. II. Eius liber de fphaera ac cylindro. III. De circuli dimensione. IV. De centris grauium planorum. V. De conoidibus et sphaeroidibus. VI. De lineis spiralibus. VII. De quadratura parabolaz. VIII. Psammites. IX. De iis quae in aquis vehuntur. X. Assumption of the second state of the second state of the second state.
 XII. Scripta inedita. XIII. Et deperdita. XIV. Dialectus, qua vsus est, et scriptores in Archimedem deperditi. XV. Varia et admiranda Archimedis inuenta. XVI. Archimedis scriptorum codd. et editiones. De MOSCHIONE. XVII. De APOLLONIO, PERGAEO. XVIII. Eius conicorum köri. XIX. Codd. et editiones. XX. Scripta deperdita. XXI. De EVTOCIO, Ascalonita, et eius scriptis.

[Cum supplementis G. C. Harles.]

L

[PRAEMONENDA,_

De vite, ingenio, scriptis et inuentis Archimedis plures egerunt, et nobis secerant otium.

Archimsedis vita, ab Heraclide Tcripta, (vt teflatur Eutocius comment. in Archimedem,) periit. — Admodum pauca de eo retulit Hubertus Goltzius in Sicilia et magna Graecia etc. Brugis Flandror. 1576. fol. part. I. pag. 20. C. 52 et 55. A. part. II. pag. 67.

Dauid Riualtus a Flurantia vitam eius composuit, quae praefixa est Archimedis opezibus ab eodem editis. Paris. 1615. fol.

Io. Audr. Schmid conscriptit diss. de Archimede, mathematicorum principe. Ienae 1583. 4.

Vita d'Archimede, Siracufane, Filosofo e Mathematico, in antiche Siracufe di Gio. Bonamni e Vincenzo Mirabella), Palermo 1717. fol. part. II. pag. 146 — 153. quod opus latine verfum

a) Mirabella, eques Syraculanus, seripsit vi- teris Syraculae, (italise,) Neapoli 1613. fol. pagtam Archimedis, Theocriti, Epicharmi et Ti- 106 sq. Sac, rhetoris, camque subjectit Descriptionis ve-

ARCHIMEDES

versum atque illustratum est s Siegeberto Hauercampo, in Thesauro antiqq. et historiar. Ita-Liae et Siciliae, tom. X. part. XI.

Gian Maria Mazzuchelli Notizie istoriche e critiche interno alla vita ed agli scritti di Archimede, Siracusano. Brescia, presso Gian Maria Rizzardi. 1737. mai. 4. — Idem in Scrittori d'Italia etc. tom. I. pag. 951.

Archimedis vitam componere coepit Melot in Mem. de l'Acad. de B. L. tom. XIV. pag: 228 sqq.

Anton. Mongitor. in Bibl. Sicula tom. I. pag. 79-83. copiosus est de Archimede eiusque operibus et inuentis, atque multos alios laudat viros doctos, de principe illo mathematicorum disferentes.

1. G. de Chaufepie nouv. Diction. histor. et sritiq. sub h. v.

I. Frid. Weidler in historia astronomiae lib. VI. §. 9 ét 10. pag. 135 sqq. qui praecipue es, que Archimedes in astronomia vel inuenit, vel molitus cst., strictim enarrat.

Io. Christoph. Heilbronner in historia matheleos vniuerlae pag. 258-278.

Montucla in Histoire des Mathematiques, part. I. lib. IV. tom. I. pag. 231 - 252. late perfequitur placita et inuenta Archimedis, et quasdam examinat de ils narrationes.

Car. Mag. Brandelii difp. praeside Brismanno, Prof. fillens Archimedis vitam eiusque in mathelin merita. Gryphswald. 1789.

In laudem eius scr. in sourn. des Sav. 1729. mens. Aug. pag. 542. adde G. I. Voffame de scient. mathem. cap. XVI. §. 2. pag. 56. 57. et cap. XLVIII. §. 5 et 6. pag. '287 sq.

Iudicia de eo lata collegit, Thom. Pope Blount in censura celebr. authorum p. 44 fqg.

Imago eius cum circino in manu in veteri gemma apud Paulium Alex. Maffeium tab. 73. ap. Montfaucon tom. III. fupplem. tab. XVII. p. 44. — ex Paruta tab. 162. in Siculis numifm. in Iac. Gronouii Thefauro antiqq. graec. tom. III. litt. m. et in notis Laur. Begeri ad Flor. pag. 289. — in Iac. Bonanni libro II. Syracufae antiquae pag. 253 fq. tom. X. part. XI. Thef. Siciliae pag. 1057. — Klotz. in Lection. Venufinis pag. 64. Duo numismata cum Archimedis effigie in Antiquitt. Sicil. Sigeberti Hauercampii tom. VIII. tab. 162. quibus illustrandis profunt ea, quae notarunt Antonin. Mongitor in Obsf. ital. ad Vincent. Aurice Sicil, inuentr. pag. 120 et 121. ac Spanhemius ad Iuliani orat. pag. 201. Harl.]

ARCHIMEDES, Syraculanus¹), non humilis homunculus, a puluere [P] et radio² excitandus, fed genere nobili fuit, regis Hieronis cognatus²) et amicus, atque in-Y 2

b) Solinus cap. 6. vbi de Syracufis: Hinc domo Archimedes, qui iuxta siderum disciplinam machinarius commentator suit, hoc est, si rece verba intelligo, et astronomiae callentissimus, siderumque, vt de codem Liuius XXIV. 34. Spectator vnicus suit, et in mechanicis plurima felicissime commentatus est. Fabric. — Tenui scribens in puluers Musa vocatur'a Palaemong 4ib. de

mensuris et ponderibus v. 54. conf. Hornius hist. philos. lib. III. cap. 19. pag. 214 fq. Laus Archimedis vid. in actis erudit. Lips. ann. 1683. p. 246. fin. et ann. 1718, pag. 396. vituperatio illius im Gundlingianis pag. 146 sq. Heumann.

c) Cicero V. Tufe. Queeft. cap. 23. [ad quem locum vid. Davif.] vbl Archimedis conditionem praefert zitae Dionyfii, Siciliae tyranni: ex cadem urbs

Digitized by GOOGLE

genie gloriam, quam reges innumeri, consequutus maiorem. Nam in omni genere geometricae, fideralis ac machinalis disciplinae, incredibili industria ') ac subtilitate multa admiranda et ante ipsum inaudita reperit. In Aegypto ^f) edoctus ibidem inuentis cochleis ad aquas exhauriendas aggeribusque conditis sempiternam post se reliquit memoriam beneficis fingularis ac diuini. [Atque alia in Aegypto praeclare instituisse illum, refert auctor arab. in arabica philosophorum bibliotheca de Archimede etc. in Casiri bibl. arabico-hispan. tom. I. pag. 383. adde Mongitor 1. c. pag. 80. Harl.] Quumque Syracusa, caput Siciliae, a Romanis grauissima obsidione vexaretur: solus per tres annos ') sollertibus inuentis fuis patriam defendit. Denique, postquam Dianae festo '') opera transfugae potiti funt vrbe Romani, ab irrumpente milite et circulos eius formasque descriptas parum curante obtruncasus est ') anno V. C. 542. Olymp. CXLII. ante Christium natum 212. quinque amplius annis maior

orbe humilem a puluere et radio excitabo, qui multis annis post fuit, Archimedem. Fabric. — Fraguier in Mem. de l'acad. des Infer. tom. II. sommentation. pag. 398 fqq. feripfit in hune Ciceronis locum, (quae germanice versa est a Gottschedia in vol. II. der kön. Akad. der Ausschrift. ausschhrliche Schriften pag. 439 sqq.) in ea culpat Fraguier Ciceronems, quod hie Archimedem nominauit humilem komunculum; fed Montuela et Chausepié not. D. fin. vindicarunt Ciceronem ab iniuria: et rectel Comparatus enim Archimedes sum rege Dionysio propter vitae et fortunarum fortem videbatur humilis homunculus. Sic Silius Ital. XIV. 343. vbi mire eum laudat, tamen vocat audum opum. Harl.

d) Plutarchus in Marcello pag. 305. Καζ μίντοι 200 'Δεχιμήδας 'Γίρωνι τῷ βασολά συγγινός ων 100 Φίλου etc.

e) Plutarch. pag. 307. quo in loco eibi fuepe ac potus oblitum refert. Idem alibe in libro, quod fuauiter viui non possit secundum Epicurum pag. 1094. et libro, quod seni gerenda sit Resp. pag. 786. narrat a feruis non varo abreptum veftibusque exutum et vnctum, strigili in vncto corpore fineas duxisse, quod notauit etiam Stobaeus ferm. 29. magi Ordenevias pag. 206. Cicero V. de finibus eap. 19. Quem ardorem fludii censetis fuisse in Archimede, qui dum in puluere quaedam describit attentus, ne patriam quidem captam senserit. Subtilifimus exquisitor dicitur Cassiodoro VII. variar. epift. V. Data opera ita occultaffe fna inquisitionis vestigia, quas inuidisset posteris fuam analyticen atque inucítigandi artem, arguitar a Walifio tom. II. Opp. pag. 782. Sed qui mox addit, hoc eum cum ceteris scriptoribus antiquis commune habere.

f) Diodorus Sic. lib. V. p. 217. Abalpharajus pag. 41. E claris etiam Mathematicis fuit Archimedes, qui Graecus fuit, at fcientiam ab Aegyptiis haufit. Dicitur aggeribus vinxiffe terras plerarumque Aegypti villarum et fundamenta pofuiffe pontium quibus a pago in pagum transitur, cum excreuerit Nilus.

g) Liuius XXV. 31. Athon. XIV. pag. 534. Itaque Florum II. 6. 33. merito reprehendit Salmafius. [adde Freinshem. ad Flori locum.]

k) Plutarchus Marcello pag. 308. Polyaenus VIII. 11 et 12. Syncellus pag. 285. Diodorus apud Tzetz. II. Chil. v. 134. De Sofide, fabro aerario, et Merico, Hifpano, Syracufarum proditoribus vide Liuium XXVI. 21. et XXV. 30. - [- Perizonius in animaduerff. hiftoricis cap. VIII. pag. 349 fq. editionis a me curatae Liuium inconfiantiae fuique obliuifcentis in vtroque loco reum imcufat: contra Cruisr putat, a Liuio totam hane de Merici proditione narrationem fuiffe turbatam. v. Drackenb. ad libr XXV. 30. p. 1020. et de Sofide ad libr. XXVI. 31. pag. 1095. tom III. qui iam laudat Cluuerium I. Sicil. ant. XII. pag. 164 fqq. vt alios hiftoriae romanae feriptores filentio praetermittam. Harl.]

i) Liuius XXV. 31. Platarchus Marcello p. 308 fq. Valerius Max. VIII. 7. ext. 7. Silius Italicus XIV. 677 fq. Tzetzes Chil. II. v. 135 fq. Militi irrumpenti dictum ab Archimede: ται κυβαλών, ngi μώ ται γραμμών, vt ex veterum aliquo tradie Georgius Valla lib. I. de rebus expetendis et furgiendis cap. 6. [conf. Gatacker ad Antonin. lib. 4. §. 1. pag. 185. Londin. 1707. 4. Varias diuerlasque marrationes refert Mongitor. pag. 81. Hard.]

Digitized by GOOG

Vol.III. p. 544 7 545

ARCHIMEDES

Lib. III. c. XXII. 173

maior leptus genario). Conful Marcellus vietor, qui hoc factum dolebat), [P] et diferto edicto prohibuerat "), inter triumphales laureas lugubri moerore illum exftintium defleuit, et corpus cognatis superflitibus honefte sepeliendum tradidit "), ipsogue honore est profequutus *). Tumulo Archimedis, quod viuus ab amicis rogauerat *), imposita est figura fphaerae in cylindro, cum epigrammate, de ratione, quam vylinder solidus continens haberet, ad Sphaeram in ea contentam. Haec a Cicerone 9, quum Quaestorem Siciliae ageret, multis post Archimedis mortem annis reperta est ante portam Syracufae Agrigentinam), exchis fere penitus epigrammatis verbis, neglecta vulgo et non multum e dumis eminente columella. Atque etiamaum sphaerae figuram ac cylindri observare licet, in Archimedis haud dubie memoriam, exstare in numis quibusdam prifeis Syraculanorum apud Parutam. Thema eius Genethliacum nescio qua fide exponit Iulius Firmicus libro V. Mathef. pag. 77.

II. Scripta Archimedis haec ad nos peruenerunt):

ΠΕΡΙ' ΤΗ Έ ΣΦΑΙΡΑΣ ') ΚΑΙ' ΚΥΛΙΝΔΡΟΥ, de Sphaeris et Cylindre libri II. ad Dofitheum [quod adparet ex verf. lat. Nam graeca funt ab initio mutila.] In hos Y 2

k) Tzetzes Chil. II. V. 105. Fabric. Conf. Chaufepie I. c. not. A. et B. Secundum Rivaltum apud Mongitor. pag. 79. In lucem editer eft Archimedes Olymp, CXXII. a. ante C. N. #. 289. fecundum Hambergerum in zuverläff. Nachrichten etc. tom. I. pag, 326. A. M. 3697. ante C. N. \$57. fecundum eumdem interiit A. M. 3772. ante C. N. 212. et tamen, aduotante Saxio in Onom. I. pag. 117. Syraculae coeperunt a Mareello onpugnari A. M. 3791. Olymp. CXLL 3. ante C. N. sr2. a. V. C. 540. Sic quoque Edw. Sim/on in-Chron. pag. 1270. qui pag. 1276 fqq. oblidionem atque expugnationem Syracufarum vberius exponit, interitum Archimedis adfignas A. M. 3793. Olymp. CXLIE. ante C. N. 250. V. C. 542. Hieronymus in Eufebii Chronico pag. 557. edit. Valerf, cuins notam conferes, Syrsoularum excidium collocat in Olymp. CXLI. 3. adde ibidem Pontacum pag. 186. qui Orafi lib IV. cap. 17. Syracufas secundum Varronis rationes captas effe A. V. 543. tradentis, et Fastorum Onuphrii rationes cum fog. adde Chaufepie L c. not. D. Harl. Eusebinnis componit. At Pighius in Annalibus magistratuum et prouinciarum S. P. Q. R. tom. I. pag. 180, Syracularum expugnationem confert ad annum ab V. C. DXLI. coff. Q. Fuluio Flacco III. et Appio Claudio Pulero, qui secundum Theon. I. ab Almeloucen fastos romanorum confulares fucsunt coff. a: V. C. 541. ante C. N. 212. Atque au-Store Riualto nonaginta annos natus periit anno onte C. N. 214. alli parumper differunt. vid. Mon-

gitor. pag. gr. Sic fafil et chronologi variare falent Harl.

h Cicero lib. IV. in Verrem cap. 58. Inlins Firmicus V. Mathef. pag. 77. vide etiam Nicephorum ad Synchum de infomniis pag. 366.

m) Valerius Max. VIII. 7. extern. 7. Plining Hift. notural. VII. 37.

n) Linins XXV. 31.

o) Plutarchus Marcello pag. 309.

py Phitarshus pag. 307. Hohhar di my xuhar me-פרדולה אראיזישה אלאידמן דעי קואשי לבא שאוא אני דעי ביא-זריותי, החום מעדה שודת דאי דואבטדאי להודקמורוי דע דע-Ou To's seenau Barorta Th' soaipar irro's su'Andper, Exception tor tor tor to the state of the second to the se per mpos to separationson.

a) Cicero V. Tuleulanar. quaeft. cap. \$3.

r) Ad portas Agragianas dedit Dauisius, at probauit Dorville in Siculis pag. 193. cum Dauifis fectionem cod. Vrfin. Achradinas. Harl.

s) De his intelligenter egit Montucle I. p. 233

t) Meminit huine operis etiam Abulpharajus pag. 48. Scriptum est post librum de lineis spire. libus. Laudet Archimedes Eudoxi Seugenmara ange ra regea, et Cononem iam defunctum. Epifiolam at Dofitheum his libris praemisism e od. met. edidit Andreas Schottus libro et capite primo Obferuatt. bumsnar. [De argumentis librorum vid. Montuelant et reliques ab initio lauda-. i . . . 105,

Digitized by GOOGLE

174 Lib. III. c. XXII.

ARCHIMEDIS

Vol. II. p. 545 2 546

hos libros extlat commentarius gracee scriptus ab Eutorio Ascalonita, de quo infra 6 vit. dixi, MS. codicom horum librorum, qui Georgii Vallae fuit, laudat Guil. Philander ad Vitruuium IX. 3. in quo praeter linguae doricae proprietatem et omifionem spirituum atque accentuum testatur occurrisse subinde syllabarum et dictionum notas, quae ne a Graecis quidem iplis hoc tempore latis agnolcantur. [] Editi etiam funt latine cum synopsi mathematica Marii Merlenni, et graece cum libro de circuli dimensione Paris. 1561. Loca quaedam Eutocii emendauit Marcus Meibamius dialogo de proportionibus. Hafniae. 1055. fol. 1. Conf. Guil. Oughtredi declaratio theorematum Archimedis de Iphaera et cylindro, in eius claui mathematica, Londini 1667. — Ferdinandi Ernefti Comitis ab Herberftein specimen archimedaeum, quo cuicumque sphaerae datae inscribit cylindrum rectum, habentem ad jolam Iphaeram eam proportionem, quam coni acquilateri eidem Iphaerae infcripti fuperficies ad superficiem sphaerae, in Actis eruditor. Lips. mens. April, 1710. pag. 161 sq. -Tybi Comes ab Herberstein laudat quidem Andream Tacquet e S. I. qui felecta ex Archimede theoremata demonificatiet; at docet tamen, ductu analyloos, breniori nonaumquam via ad veri agnitionem perueniri. add. Heilbronn. pag. 120. Hebraica versio Costae ben Luca. vid. in Walfis bibl. hebr. tom. IV. p. 962 lq. — Abu Sekel in propositiones quasdam libri secundi Archimedis de sphaera et cylindro arabice scripsit: cuius cod. est in bibl. Leidensi, vid. catal. bibl. etc. pag. 450. nr. 14. 15. Harl.]

HI. KYKAOY METPHEIE, de circuli dimensione liber ?), quem in duobus geometricorum elementorum libris Lugd. Bat. 1594. fol. praeter rem reprehendit vir fummus Iofephas Scaliger, vindicauit Adrianas Ramanus, eques auratus, in apologia pro Archimede ex exercitationibus cyclicis contra Scaligerum, Orontium Finseum et Raymarum Vrlinum, in decem dialogos distributa, Wurceburgi 1597. fol. Impoffibilem elle, Saurin. in mem. acad. Parifin. 1720. p. 18. monet. Hic Archimedis libellus lucem vidit etiam Parif. 1561. et cum praesat. Chriftoph. Moureri, Lipl. 1602. 8. sed graecis Eutocii commentariis illustratus cum versione as notis Ioh. Wallifi produit Oxon. 1676. 8. et in tertio tomo operum viri huius praestantissimi, ibid. 1699. fol. quem vide sis etiam tom. II. Opp. pag. 359 sq. et 478. [a Poleno, Patau. 1712. 4.] Couf. Thomae Gephyrandri confideratio noua in Archimedis opusculum de circuli dimensione, Tremoniae 1009. 4. et Lagnii in memoriis acad. scientiar. Paris. ann. 1723. pag. 78. Cyclometrica Willebrodi Snellii"), et quae de quadratura circuli scripfere contre Scaligerum Iac. Chriftmannus et Franciscus Vieta, contre Tho. Gephyrandrum Ca/p. Schottus Magiae vniuerial pag. 756. Contra Gregorium de S. Vincentio Marcus Meibomius lib. de proportionibus pag. 100 et 197 fq. Alis, quos de fabuili hoc argumento laudat Vossius pag. 136. de scientiis mathematicis, et Georgius Paschius lib. de inuentis nou-antiquis pag. 514 fg. edit. fecundae, addes ex eodem Vollio pag. 94. Hippocratem Chium pag. 182. 333. Guilelmum Grifauntum pag. 228. 333. Franciscum Leodicensem pag. 335. Ich. Buteonem pag. 435 fq. Ich. Campanum, ac praeter hos Tho_Hobbefium, Anfonium Pimentam "), G. G. Leibnitzium "), Detleuum Cluuerum "), Ben Ithem scriptorem Arabem

s) Auctor vite Archim. apud Cafir. 1. c. pag. 383. diftinguit librum de circuli dimensione a libro de circuli quadratura, et addit alium de circulis sesse tangentibus. Harl.

v) Vide Montuclam II. pag. 5 fqq. Harl.

10) Giornale de letterati in Parma 1687. pag. 56 sq.

x) Acta erudit. 1682. pag. 41 fq. [ibid. 10;7. pag. 526. ann. 1692. pag. 275.]

y) Acta erud. 1686. pag. 369.

Vol. II. p. 546 2 547

SCRIPTA EDITA

Arabem antiquum, quem a Petro de la Valle latinum factum teftatur Leo Allatius in apibus Vrbanis pag. 226. Carolum Marianum, Cremonensem, 1509. Iac. Falconum, 1591. Ioa, Christmannum, 1594. Thoman Fantetum, Lugdunensem, Io. Bashon. 1657. 1669. Mali lement de Messange, le grand probleme de la quadrature du Cercle, Parif. 1686. 12. Bernardin, Salin. S. I. Alphonfum Anton, de Sarafa, S. I. (cjusque magistrum, Gregorium de S. Vincentio,) Antwerp. circa ann. 1660. Gregor. de S. Vincentio, Lugduni 1654. 4. Antwerp. 1647. fol. 1656. fol. Anton. ta Lovera, Gallum, S. I. Tolofae 1651. 8. Franciscum Linum S. I. de pleudo- quadratura circuli Thomae Viti, Londini 1660. 8. Colin de Tourelles numerus minor quam 78, et maior quam 19 diameter ad peripheriam etc. Mem. de Trevoux, 1723. p. 904. Chriftian. Hugenii magnitudo circuli inuenta, Lugd. Batau. 1654. 4. - Anoaymum, in actis eruditorum, tom. VIII. fupplem. pag. 436. Remum Baudemont, Memoirs of literature tom. II. pag. 320. Guidenem Grandum Iourn. de Sav. 1712. II. pag. 520 et 525. Acta erudit. 1715. pag. 42. et tom. V. fupplem, pag. 260. Danielem Wagwell, Act. erud. 1715. pag. 47. Io. Polenum in quadraturae circult Archimedis et Hippocratis "), Chii, expressione cum eius dialogo de vorticibus coelestibus, Patau. 1712. (vid. Acta erudit. 1712. pag. 427 Iqq. Giornale d'Italia tom. X. pag. 27.) — Herculem Correzi, Men. de Trevoux, 1707 p. 438-- Hobbefii quadraturam confutat lo. Walkfur 1669. 4. philos. transactions tom. I. pag. 971. - Iac. Gregorium, Scotum, Iourn. des Savans 1668. pag. 111. - Sam. Klingenflierna, quadratura curuarum hyperbolicarum, in philof. transactions nr. 417, pag. 45 fqq. - Iuliamin. Potier in Hift. de l'Academie de Paris 1700. pag. 137. aliorum, Histoire etc. 1703. p. 77. Mem. pag. 24. - Io. Georg. Buchnerum, Historie der Gelehrsamkeit pag. 568. Alexandrum Marchetti, Giornale d'Italia tom, XII. pag. 221. - P. Caftel Iourn. liter. tom. XIV. page 479. — Mathulomus new memoirs, tom. VI. pag. 317. falsitatem demonstrationis suae oftensuro, 3000 etiam libras gallicanas numeraturum se pollicitus est, Hist. liter. del Europe, 1727. Sept. pag. 87. Iouan, des Sav. 1728. pag. 285. oftenis a Nicolio. ib. in Hiftoire etc. Novembr. pag. 193 fqq. Iourn. de Sav. 1728. Mart. p. 291 fqq. 307 fqq. 313. - Baffehn, Iourn. des Sav. 1735. Aug. p. 411. Ludolph. Henr. Roft, Hamburgi 1733. 4. [Noftra quoque actate a Merkeño, qui demonstrationem quadraturae circuli srustra tentauit, aliisque mathematicis in vtrumque partem disputatum esse, id significasse sufficiat. Franco Scholasticus et Hermannus Contractur nec non Guil. Grifauntus ante complura faecula fcripferunt etiam de quadratura circuli, vid. Heilbronner. 1. c. pag. 452. et 453. ac 489. Inter antiquiores fluduerunt quadraturam circuli invenire Bryso et Antiphon. vid. Heilbronner p. 149 fq. Harl.] Quod geometrice demonstrari non posfir circuli quadratura, perinde vt cubi duplicatio, disputatur in Ephemeridibus Parisiensibus anni 1697. pag. 199. edit. Amst. Hist. de l'Acad. de Paris. 1699. pag. 87. et conf. Nouv. Republ. lettr. 1700. pag. 630. Memorat hunc Archimedis librum Proclus quoque 4, in primum Euclidis pag. 110-

IV. ΈΠΙΠΕΔΩΝ ΊΣΟΡΡΟΠΙΚΩΝ ή ΚΕΝΤΡΑ ΒΑΡΩΝ ΈΠΙΠΕΔΩΝ de planis acquiponderantibus, frue, de centris grauium planorum libri II, Hos quoque libros graeco commentario illustrauit Eutocius. Κεντεοβαεικά [P] vocat Tzetzes Chil. XIII. v. 974. et Simplicius in II. de coelo comment. 63. latine ex Guidi V baldi e Marchionibus Mon-

2) Conf. Heilbronneri hift. mathel. pag. 119 fg. Acta erudit. Lipf. 1700. pag. 307 fqq. Harl.

176 Lib. 111. c. XXIL

vis paraphrasi cum eius scholiis prodiere Pisari ann. 1598. fol. Gallice librum priorem vertit Petrus Forcadel, Paris. 1565. 4. Confer de hoc argumento Pappum libro VIII. pag. 450. Meminit eiusdem operis Archimedei Proclus III. ad primum Euclidis pag. 51. vide etiam Commandinum de centro gravitatis solidorum Bonon. 1565. 4.

V. ΠΕΡΙ αμβλυγωνίων ΚΩΝΟΕΙΔΕΏΝ ΚΑΙ σχημάτων ΣΦΑΙΡΟΕΙ-ΔΕΩΝ, De figuris Conoidibus obtufis et de Sphaeroidibus libri II. ad Dofi heum. In editione Francisci Maurolyci Nobilis Siculi Panorm. 1685. Nau in prioribus editionibus ex Archunedis sententia recle vt vnus liber occurrit. Memorat Archimedes sub init. se in alio libro ad eumdern Dositheum egisse megi og θογωνίε κωναειδέος. Confer Ich. Kepleri Vas aufriacum, [Lentiae 1615. fol.]

VI. FIEPI' EAIKON de lineis spiralibus liber ad eundem Dositheum, in que theozemata super illo argumento a Comone, Archimedis amico et celebri geometra, ante plures annos defuncto, inexplicata relicta exponit. De huius libri eiusque demonstrationum difficultate queritur limael Bullisldus, cuius conferes librum de hoc argumento, cum exercitationibus eius geometricis editum Paris. 1657. 4. et Petr. Varignonium in historia academ. scient. Paris. 1707. pag. 58 squ. et Memoriis pag. 91 squ. Wallissi Opp. tom. L. pag. 375. 380. tom. II. pag. 324 squ. et 661. Ad hunc librum respicit Archimedes sub initium librorum de scient et cylindre, quos postes edidisse ex hoc ipso.constat.

VN. TETPAIONIEMOE MAPABOAHE, Liber de quadratura parabolae, ad eundem Dolitheum millus, Conone, quem hic iterum laudat, iam defuncto. [conf. Sturmii quadratura parabolae, methodo arithmetica infinitorum demonstrata, in actis erud. Lipí ann. 1685. Christiani comm. ad §. XVI. fin. laudat. pag. 30 sqq. Harl.]

VIII. YAMMITHE, De numero arenas liber ad regem Gilonem, quo probat non offe infinitum, sed efferçi et colligi posse, si vel maxime orbis terrarum totus arena constet. Nedum

posse aliquem certis numeris comprehendere arinam Littoris et fluctus omnes numerare marinos.

Huius libri quatuor exstant versiones. Vna Iacobi Cremonensis ab Heruagio edita [Balil. 1544. fol.] altera Fred. Commandini, qui longe melius vertit, et notas etiam addidit, sed mendolo codice vius, Vonet. 1558. fol. tereia Dau. Rimalti [Paris, 1557. 4.] qui Commandini versionem ac notas vel non vidit, vel neglexit, multa peius posuit: quarta denique accuratissima Ioh. Wallissi, qui alio charactere subinde verba quaedam sofui illustrando addidit et castigationes ad contextum graecum subiecit. Oxon. 1676. 8. et tomo tertio operum Wallisti ibid. 1699. fol. pag. 513 sq. [conf. infra de edd. plura.] Illustranit hunc librum etiam Christophorus Classus Bambergensis Iesuita, rei mathematicae peritissimus, in Digressione de arenze numero, in commentario in cap. 1. Sphaerae Iohannis de Sacrobosco pag. 237 sq. [s. Opp. tom. III. Mogunt. 1611. fol. pag. 120 sq.] Pasthoscus Hammelius "), Paris. 1557. 8. Consule

aa) In commentario in Archim. libr. de numefo arcane maris. Num Hammelius addiderit verto arcane maris. Num Hammelius addiderit verto arcane maris. Num Hammelius addiderit ver-

Vel. II. p. 547 2 548

177

Coafule etiam, si placet, Marium Mersinnum ad sex prima Geneseos capita p. 10 sq. Aloyfi Lollini epistolas pag. 470. Wallissi opera tom. 11. pag. 20 sq.

IX. MEPI'TON'OXOTMENON, De iis, quae ⁴⁵) aquis innatant libri II. [P] qui in Basileensi editione desiderantur, sed in Riualtina graece ac latine exstant, et latine ex versione Fred. Commandini ") cum eius commentariis prodierant, Bononiae ann. 1565. 4. et Pisauri 1572. 4. cum Aristarcho de magnitudinibus et distantiis solis et lunae. Meminit huius libri Archimedis Strabo lib. I. pag. 54. Hero Alexander in spiritalibus pag. 151. et Papgus Alex. in procemio libri octaui mathematicarum collectionum. Respicit etiam Vitruuius VIII. 6. A doctissimo Meursio in bibl. graeca hoc opus et alia quaedam praeter rem, ve existimo, tribuuntur Archimedi Tralliano. Gallice vertit notasque addidit Petrus Forea. dellus, Paris. 1565. — Italice, Nicol. Tartaglia, Venet. 1551. 4. et latine idem Tartaglia cum opusculo de ponderositate. Venet. 1565. 4. apud Curtium Troianum. — [Inter recentiores hoc opusculum fyllogae succorum de motu aquarum (Grandi), italice fcriptae, inferuit anonymus tom. III. Florent. 1723. mai. 4.] Adde Ioannis Bardi, Florentini, eorum, quae vehuntur in aquis, experimenta ad Archimedis trutinam examinata. Romae 1614.

X. ADSVMTORVM fiue LEMMATVM liber latine tantum cum tribus libris Apollonii Pergaei ex cod. msto arabico magni ducis Etruriae, interprete Thebet ben Kora, exponente Aimochtasso, editus ab Abrahamo Ecchellenss, qui hunc librum et Apollonii Conicorum V. VI. VII. ex arabico vertit, adiutus a Ioh. Alphonsso Borello, qui, arabice ignarus, tam callebat mathematicas disciplinas, quam harum imperitus Ecchellensis bene callebat arabice. Prodiit Ecchellensis translatio cum Borelli notis Florentiae 1661. fol. [In bibl. Bodleiana est exemplar cum not. msst. E. Bernardi.] Alteram editionem huius libri arabicolatinam debemus viro doctissimo Iohannii Grauio, Anglo, in Miscellaneis Sam. Fosteri, Lond. 1659. fol. Confer Acta eruditorum ann. 1700. pag. 518. et Tho. Smithum in Ioh. Grauii vita pag. 28. et in vita Ed. Bernhardi. Noua versio Isaarous in eius Archimede, Apollonio et Theodosio, Londini 1675. 4.

XI. ΠΕΡΙ' ΚΑΤΟΠΤΡΩΝ ΚΑΥΣΤΙΚΩΝ, DE SPECVLIS COMBV. RENTIBVS parabolicis, κατόπτρων τας έξάψεις vocat Tzetz. Chiliad. II. v. 153. et XIII. v. 974. Archimedem ev τοις περί κατοπτρικών laudat Theo pag. 10. ad Ptolemaeum. Hunc putant librum notari ab Apuleio in apologia pag. 19. edit. Pricaei, Alia praeterea eiusdem modi plurima, (de ratione speculorum planorum, tumidorum et globosorum cauorumque,) quas trastat volumine ingenti⁴⁴) Archimedes, Syracufames, vir in omni quidem geometria multum

cherkenntnis part. XI. pag. 323. Idem hacsitet, an nomen *Chr. Hunichii*, qui Archimedis opinionem de arenae numero explicuisse et examinafse dicitur, Lips. 1593. recte scriptum sit, et opinatur, *Aug. Christoph. Hennishium*, Rect. Stettin scribendum esse. Harl.

bb) Confer Ricciolum Almagesti poui lib. II. Vol. IV. cap. 5. Galilaeum de Galilaeis et historinu acad. feientiar. Parilin. 1700. pag. 192.

cc) Qui graecum codicem accepit a Cardinali Marcello Ceruino. vid. Giornale d'Italia, tom. 19. pag 156 fq.

dd) Ex h. l. coniicit Scheibel in Einleitung zur mathemat. Bücherkenntnifs, part. IX. pag. 268. Z. Archime-

Digitized by GOOGLE

178 Lib. III. c. XXII.

ARCHIMEDIS

Vol. II. p. 548

tum ante alios admirabili subtilitate, sed haud sciam, an propter have vel maxime memorandus, quod inspecterat speculum saepe ac diligenter. Exstat sub Archimedis nomine liber de speculis vstoriis ex arabico translatus latine ab Antonio Gongaua "). Occurrit hic liber etiam in Archimede Maurolyci, sed inter externa, et Ptolemaeo, mathematico, tribuitur. Archimedi fuppolitus videtur etiam ex fententia Gabrielis Naudaei Syntagm. de studio militari pag. 658. quia mentio in illo fit Apollonii, Pergaei, qui Archimede 1) iunior fuerit. Dioclis librum meei muelwe laudat Eutocius in lib. II. de sphaera ac cylindro pag. 30. et 15. De Anthemii Tralliani, qui Iustiniani temporibus claruit, circa a. Chr. 532. libro neel nacesdo Fan un carmuaran, qui cum vertione, licet imperfecta, Claudii Ancantheri, mathematici, MS. exftat in bibl. Vindobonenfi, et in quo itidem de speculis vstoriis egir, vide, si placet, Lambeeium VII. commentar. p. 191 fq. [P] [p. 406 fqq. edit. Kollarii, qui haud pauca Lam-Becii, alios in errorem deducentis, peccata correxit, vt postea videbimus.] De hoc Anthemio vid. Prorop. Caefar. de aedifie. lib. I. cap. 1. lib. II. cap. 3. de templo Constantin. S. Sophiae pag. 284. lib. 1. Kriou in manipulo Combefiliano : Avgémios de à Teaxinavos en ochios τη καλεμένη μηχανική λογιστατος & των κατ αυτόν μόνον άπάντων, άλλα και πεό αυτέ γενομένων πολλώ — — και μηχανοποιός σύν αυτώ έτερος Ισίδαρος ύπεργείν βασιλέξ. Hine constat de actate Eutocii, Ascalonitae, qui Isidoro et Anthemio libros suos inscripsit.

Archimedens magnum volumen de omnibus do-Arinis opticis confictiplifie. Harl.

ce) Quoniam libellus de speculis comburentibus Ptolemaco fuit a nonnullis adscriptus, Gongaug verfionem fuam, ex arabico factam, adiecit versioni suae Operis quadripartiti, a Ptolemaco confcripti, Louan. 1548. 4. in postremis quatuor foliis ita inscriptam: Antiqui scriptoris libellus de speculo comburenti concavitatis parabalae. Argumentum vero totius operis indicauit Scheibel in Einleitung zur mathematischen Bücherkenntnifs, part. IX. pag. 268 fq. Montucla vero L pag. 250. dubitat cum Borellio, ab Archimede profectum fuisse illud opusculum. Quia autem verfio illa Gongauae obscura eft, Orontius Finaeus theoriam speculorum vstoricorum parabolicorum, (parabolischer Brennspiegel,) sccundum Apollonium, et confectionem illorum docuit in libello, admodum zaro, et inferipto: De speculo vstorio, ignem ad propositam distantiam generante, liber vnicus. Ex quo duarum linearum. semper adpropinquantium et numquam concurrentium colligitur demonstratio. Orontio Finaco, Delphinate, auctore. Lutetiae, ex officina Michael. Vascofani. 1551. 4. - Eiusdem libelli vetflo italica exflat in Finaei Operibus, Venet. 1581. 4. vid. Freytagis analecia pag. 339. vbi plures laudantur, qui de Finaco egerunt, et Scheibel 1. c. pag. 292. - Idem Scheibel V. C. L. mem.

pag. 269. ca, quae Fabricius de Archimede Maurolyci scripfit, ita corrigit: Maurolyci opus, qued primum Messanae 1672. fol. praelo exierat, exceptis vno alteroue exemplari, in naufragio periiste; postea opera Borelli Panormi 1685. fol. reculum: at in hoc opere haud reperiri libellum Archim. de speculis comburentibus : sed opera exatica, f. externa, duobus foliis, exhibere tantum notitiam inventorum Archimedis; in his fubtitulo de speculis vstoriis nihil praeter loca ex Galeno et Tzetza; eadem pauca loca cum nonnullis adnotationibus, tantum reperiri in Archimedia Operibus per Dau. Riualtum, gr. et lat. Parif. 1615. fol. pag. 546. 547. Adde Montuciam I. pag. 251. et Iosephi Priestley historiam opticae artis. (Geschichte und gegenwärtiger Zustand der Optik, etc.) a Georgio Sim. Klügel in linguam germanicam conversam, Lipsiac 1776. 4. pag. 9 et pag. 25 fq. a Klugelio adnotara, et pag, 171 fq. historiam illorum speculorum recentiorem. Idem Klügelius in Addendis pag. 551 fqq. quaedam notatu digna adtulit. adde §. X.VI. de Archimede Maurolyci. Harl.

ff) Longis temporibus posteriorem Apollonium fcribit Naudaeus, sed supparem Archime li suisse, patebit ex iis, quae dicam infra §. 17. Fabric. At Schmidt in diss. §. 7. observat primum, plures fuisse Apollonios, tum Apollonium Pergacum revera actate antecessifie Archimedi. Harl.

Digitized by GOOGI

Adde Banduriam ad antiqq. Conflaminopol. pag. 772. Fabric. - vid. infra p. 767. vol. II. veteris edit. Lambreium, qui praeter hace Procopii et Tzetzae loca laudat de nostro quoque Agathiam de imperio et rebus gestis Iustiniani imper. pag. 140-153. in corpore hist. Ryzant. edit. Parif. et Paull. Silentiarium in carmine f. descriptione eiusdem templi Soph. part. I. verf. 134 - 140. edita gr. et lat. a Carolo du Fresne in corpore historiae Byzantinae Parif. 1670. fol. cum Io. Cinnami historia de rebus gestis imperatorum Ioannis et Manuelis Comnenorum. Kollarius ad pag. 405. notat, in cod. Vindob. non effe librum, fed exiguum libri mechanicorum Anthemii fragmentum, quatuor folum problematibus finitum. Primus vero e tribus Parisiens, bibl. reg. codd. et vno apographo Vindob. edidit cum gallica versione et notis criticis et II. capp. Observationum calci adjectis Puteonus (du Puy) in commentar. Acad. Paris. inscript. vol. XLII. Paris. 1786. pag. 392 - 451. (adde Histoire de l'acad. des Inscr. in eodem vol. pag. 72.) et sigillatim, huins sententiae:

Fragment d'un ouvrage gret d'Anthémius sur des Paradoxes de Mecamique. Revu et corrigé sur quatre MSts, avec une Tradaction Françoise et de notes. Par Mr. Dupuy, Secrétaire perpetuel de l'Academie Royale des I. et B. L. Paris. 1777. 4. Vatic. cod. V. L. aut apographum nancisci non potuit. Conf. censuram Kaeshneri in bibl. philol. vol. II. (Gottingee 1780.) pag. 17-22. Götting. ephem. litter. fupplem. 1779. pag. 403. et bibl. criticam Amstel. vol. II. part. II. pag. 126 -129. In procemio expositionis problematis II. quomodo efficiantur, ut ex spatio, quod non fit minus ialtu sagittae, incendium exstat per radios solis, adfirma. tur, (vt ait censor Batauus,) auctoritas historicorum, qui haius artificii facultatem Archimedi tribuerunt; et fimul negatur, illud effici potuisse secundum antiquorum explicatio-Igitur Anthemius novam ipfe proponit; quae eiusmodi eft, vt oftendatur, Archinem. medem ex tanto spatio naues Marcelli ad Syracufas incendisse ope complurium speculorum planorum hexagonorum. Quam rationem, Anthemianae ignarus, postes denuo inuenit Buffonus (in Mem. de l'Acad. des scienc. 1747, vbi suum inventum ad ea praestanda, quae de Archimede narrantur, explicuit.) In fecundo Obst. du Puy capite primum doctrina Anthemii de speculis Archimedis comparatur cum descriptione Io. Tzetzae in Chil. II. 35. qui Anthemium non intellexit, omniaque turbauit. Tum comparatur Anthemii ratio cum explicatione Vitellonis, mathematici, face. XIII. qui libros decem de re optica compositi es) et libri quinti propolitione 65, ita retulit Anthemii lententiam, vt eam non recte describeret, et a tradita in hoc fragmento ratione rerumque natura aberraret. Kepplerus igitur et Cartelius Anthemii mechanismum non potuerunt ex Vitellone nosse. -Kollarius 1. c. aegre fert, ipfo ignaro, apographum Vindobon. fuisse scriptum, adfirmatque, se et ea, quae a du Puy vitio vertuntur Lambecio ac Nesselio, iam pridem emendasse, et lubenter versionem suppeditaturum fuisse alienam. Tum ad pog. 411 sqq. ostendit Kollarius, Claudii Ancantheri versionem latinam in eodem codice non pertinere ad Anthemii fragmentum; fed effe verfionem fragmenti opusculi cuiusdam arithmetici, ab anonymo quodam auctore scripti, quod in codice statim confequitur Anthemii fragmentum: Anthemiani autem fragmenti latinam verlionem, a Spanagelio factam, in bibl. latere Vindobonensi, eiusque specimen praebet. Denique pag. 414.

gg) Vid. de hoe opere et auctore Heilbronner part. IX. pag. 277 - 280. Freytag in analect. liepag. 462 fq. in primis Scheibel Einleitung etc.

terar. pag. 976 - 980.

Lib. III. c. XXII. ARCHIMEDIS

in alia nota de Ancanthero, medico et historico, exéunte faeculo XVI. vberius disputat. Kol-Inrius in supplem ad Lambecii commentar. alium illius fragmenti codic. ex codice Colbertino descriptum, et ex bibl. Hohendorsiana in Caesaream illatum, p. 438 sq. copiose describit. — Authennii cod. de speculis vstoriis, est quoque Londini in cod. Galei, nr. 6070. teste Bernardo pag. 185. Adde ad sect. XIV. de speculis vstoriis adnotata. Harl.

XII. Scripta inedita Archimedis:

De fractione circuli ^{hh}), arabice per Thebit. Labbe bibl. nou. MSS. pag. 251. [Apud Cafr. pag. 384. de anguli rectilinei trifectione et proprietatibus.]

Perspessium, arabice. Labbeus p. 259. Fabrie. Scheibel l. m.¹p. 270. fuspicatur, perspectiuam Archimedis fuisse opticam, aut opus, ab Apuleio in praecedenti paragrapho memoratum, et part. X. fect. I. voi chronologico-mathematicam bibliographiam artis perspectivae diligenter concinnauit, pag. 408. de lite, num veteres, praecipue pictores ac sculptores, smte Christum natum perspectiuam artem nouerint atque exercuerint, nec ne? paucis agit, librosque, huc pertinentes, indicat; p. autem 409. existimat, Perspectiuam Euclidis atque Archimedis proprie nihil aliud esse, quam opticam artem, quoniam omnes doctrinae opticae olim nomine perspectiuae fuissent comprehensae. — Klügel ad Pristleyi librum part. I. sect. 5. pag. 75 sq. duce Lamberto, confecit historiam perspectivae, et in addendis pag. 565. quaedam suppleuit. Harl.

Archimedis elementa mathematica hèbraice MSta exflare in bibl. Vaticana, teflatur Barsoloccius tom. I. bibl. Rabbinicae pag. 484.

Opera geometrica Archimedis in compendium redacta per Albettam. Labbe bibl. nou. MSS, pag. 256.

[Liber meei loomeeinerewy. Sturm. epist. ad Aschanum, edit. Ackeri pag. 64. Heum.]

XIII. Seripta Archimedis deperdita:

'Aexa' ad Zeuxippum. Meminit iple in Plammite pag. 120. et 153 sq. edit. Basil. Confer Wallissum pag. 148. ad Pappi fragmentum et ad Archimedem pag. 166.

> Та ілгоїдіа на бъева Вівдіа "Ев бо "Нуво, "Лодеціов на лас махагоудавов Та іддіка¹¹3 те іздофая на лесиматька те Вхриклий те сомпанта на Экладодометраг.

> > Ichans.

hh) Klugel ad Prifiley I. c. pag. 25. vertit von der Brechung des Kreifes. Scheibel in Einleitung etc. part. IX. pag. 270. opinatur, fuisse libellum geometricum. Harl.

i) Apud doctifi. Vossium pag. 283. de scientiis mathematicis hoe verbum reddium quae clep/yaris docet horas metiri. Sed videntur respici potius, quae Archimedes docuit de supersisie et

pondere, quae in libris in sucher. [vid. Mongit. pag. 82. vbi ex Blancano plura, quae perifife dicuntur, Archimedis scripta recenset, diversaque variorum V. D. de quibusdam iudicia adfert. Commentaria vero in Homerum non habent nofirum mathematicum, vt quidam putarunt, auclorem, sed Archimedem, grammaticum Trallianum. vid. supra, vol. I. pag. 506. Harl.]

Vol. II. p. 549

Digitized by Google

190

Vel: II. p. 549 2550

Iohanin. Tzetzes Chil. XIII. hift. 457. Idem Chil. II. hift. 35. Βαρυελκόν Πνουρατικήν τας ύδροσκοπικάς το Kain Tutu de Të giportos Tur Bishur 'Aprimides.

[Liber datorum apud Cafir. 1. c. pag. 384.]

EOcolion, in quod scripsit Theodosius, Tripoliter, teste Suida, in Osodos.

Thee' Cuyow. Pappus lib. VIII. collect. problemat. 6. proposit. 10. pag. 461.

Myxanna fua memorat iple Archimedes de quadratura parabolae propos. 6. dedentras τέτο έν τοῦς μηχανικοῦς. Nifi intellexit libros de [P] planis acquiponderantibus 4). Confer Vossium de scientiis mathemat. cap. 48. §. 5. pag. 288. quo in loco contradicit fibi iple vir doctiffimus. Vitruujus praefat. libri VII. Non minus de machinationibus (feripferunt) Diades, Archytas, Archimedes, Ctefibius, Nymphodorus, Philo Byzantius, Diphilus, Charidar, Polyidus, Phyrus (an Sporus?) Agefiftratus. Porro viderit Suidas, [et Eudocia pag. 74.] qui mechanica tribuit Archimedi Tralliano, philosopho, siue grammatico, qui in Homerum commentarium ediderat. At locus Phutarchi in Marcello pag. 307. non negat, Archimedem, Syracufanum, aliquid scripfisse mechanici argumenti, quo principia illius artis et fundamenta vniuerle tradiderit; fed tantum negat, eum fcripto expoluisse rationem admirandarum illarum machinarum, quas ipfe diuino fuo ingenio eft commentus, quoniam illa veluti parerga quaedam duntaxat habuiflet ludentis geometriae, vt ait idem Plutarchus pag. 305.

Πεεί σφαιεοποίδας, quem solum librum mechanicum ab Archimede compositum adfirmauit Carpus apud Pappum procemio libri VIII.

Observationum coelessium Archimedis meminit Ptolemaeus in Almagesto lib. III. ap. 2.]

Librum de septangulo in circulo memorat Abulpharaius pag. 42. vbi addit, rem parum profecto credibilem, Romanos e libris eius, quindecim gestamina combussisse: [nec non in Cafiri bibl. arab. hilpan, pag. 383.]

Conica, quorum meminit Archime les ipse libro de quadratura parabolae et lib. I. de conoidibus et sphaeroidibus. Et Heraclises apud Eutocium existimauit, Apollonium, Pergaeum, Conica ex Archimedis opere, quod ineditum accepit, descriptiffe, et pro suis edidiffe. Sed iniuriam fieri Apollonio, idem Eutocias notat: Nam et Archimedes multis in locis velut antiquioris Conicorum institutionis mentionem facere videtur, et Apollonius ea scribit, non vt a se ipso inuenta: non enim dixisset vberius et vniuersalius haec a se, quam ab aliis trastata fuisse. Confer [infra ad §. XVII.] Vostium pag. 434. de scientiis mathematicis.

Macrobius II. 3. in fomnium Scip. Et Archimedes quidem stadiorum numerum deprebendisse se credidit, quibus a "terrae superficie luna distaret, et a luna Mercurius, a Merrcurio Venus, Sol a Venere, Mars a Sole, a Marte Iupiter, Saturnus a Ioue. Sed et a "Saturni Za

k) Arabs apud Caffrium pag. 384. nominat in- draulicis, vbi de cochleis, ad aquas exbaurienter seripte Archimedis librum de instrumentis hy- das idoncis. Harl.

Digitized by GOOGLC

Lib. III. s. XXII.

"Saturni orbe vsque ad ipfum stelliserum coelum omne spatium se ratione emensum pu-"tauit." - Confer eumdem lib. I. cap. 19.

XIV. Heraclidem⁴) (Lembum forte; confer Ionfium pag. 171.) in Archimedis vita lau. dat Eutocius procemio in lib. de circuli dimensione et commensario in Apollonium.

Archimedis scripta quaedam ante Eutocium illustrauerant Dionysodorus Eutocio memoratus, et, cuius iam e Suida memini, Theodofius Tripolites. [P]

Dialecto vlus est Archimedes dorica, vtpote Syracusanus, quod videre est etiamnum in $\Psi_{\alpha\mu\mu\mu}$ ry et plerisque aliis eius scriptis: quod vero in libro de circuli dimensione et in libris de sphaera ac cylindro exigua dorismi vestigia supersunt; id librariis potius, qui hoe libros frequentius descripterunt, tribuerim, quam Eutocio vel eius praeceptori Isidoro Milesio, mechanico, quibus hoc adscribit vir incomparabilis Ioh. Wallisus. Sane Entocius iple in lib. II. de sphaera ac cylindro pag. 30. edit. Bassil. summo se studio vetera Archimedie exemplaria indagasse testasus, difertis verbis queritur, se vix ea potuisse confequi, quae in prese triv Aeximides Osano docida yañorav articador, quas tes ex parte doricam dialestum conferualsent, qua Archimedes delestatur. Porro in constructionibus ac demonstrationibus suis Archimedes breuis est ac fuccinctus, qui passim supersona quaedam ac subintelligenda relinquit lectori: non enum tradit elementa, vt Euclides, qui perspicue et particulatim omnia designat; sed tradita adeeque iam intellecta praesumit ac supponit, vt. eidema Wallissio observatum.

XV. Iuuat hic etiam recenfere Archimedis inuenta ""), machinas, variaque opera admiranda, quibus non minorem ingenii et scientiae laudem, quam scriptis compositis promeruit, et propter illa a Cardano lib. XVI. de subtilitato p. 802. inter viros duedecim, quos ex omni memoria ingeniosissimos sclegit, primo loco ponitur. [conf. Mongitorem, Heilbronuer, in primis Montuslam II. citt. de iis copiose dissertes. Io. Isaac Berghous Geschichte der Schiffahrtskunde etc. Lips. 1792. 8. tom. 1. pag. 334. et quos ibi laudat.] Fuerunt autem haec:

MACHINAE BELLICAE, fambuca, helix, tollenones, catapultae, aliaeque, quibus patriam Syraculas vnus triennium sollertifime defendit aduersus Marcelli et Appii, ducum romanorum, impetus, et propter quas dictus est πολυμήχανες, έκατόγχεις et geometricus Briareus, describuntur a Polybio in excerptis libri VIII. pag. 718 sq. [tom. III. p. 14. edit. Schweighäuseri, s. tom. II. pag. 103 sq. edit. Ernest.] vbi de Sambuca, Liuio XXIV. 34. Plutarcho in vita Marcelli pag. 306 sq. Athenaeo V. pag. 208. Confer Silium Italicum XIV. 342 sq. Suidam in Excertidies, Zonaram, etc. Oribasium libro de Machinamentis cap. 6. 24. etc. Tzetzen Chil. II. hill. 35. Protium II. in primum Euclidis pag. 12. Scriptorem graecum de obstidione toleranda et repellenda pag. 319. 326 sq. in vetetibus mathematicis, Parif.

2) Meminit commentarlorum por Heratlidem ad Dofitheum a fe missorum Archimedes in limine libri de lineis spiralibus. Vincentius Auria in libro: Sicilia inuentrise, italice edita, cum observant. Antonini Mongitoris, Panormitani, Panormi, 1704. 4.

Digitized by

in

3009le

mm) Pleraque Archimedis inuenta celebrat

DIALECTVS, INVENTA arc. Lib. 111. c. XXII. 183

in fol. editis, Beffonum in theatro infirumentorum, Petrum Ramum in libro I. fcholar. mathemat. E recentioribus Magium II. 10. Mife. Schefferum de militia nauali II. 5. III. 3. pag. 193 fq. et Ez, Spanhemium ad Orat. I. Iuliani pag. 201. Riunltum ad Archimedem pag. 544 fq. — [De Helice vid. Berghaur Geschichte der Schiffartfiskunde etc. tom. II. pag. 76 et 698 fqq. Harl.].

Tormenta, qualibus hodie viimur, ab Archimede reperta elle, praeter rem scripfere Franciscus Petrarcha et Robertus Valturius, constutati ab Hisron. Magio lib. I. cap. r. Misc.

SPECVLA **) VSTORIA, quibus Romanorum conflagrarunt [P] naues. Ea fabulis adferibunt Magius, Kepplerus, Naudaeus, Cartefius, Joh. Dan. Maior cap. 13. genii errantis, et alii perinde vt Herculis speculum, in quo nanes, longistimo distantes spatio, liceret contemplari. vid. Bailii Lex. in Hercule nor. D. — [Montucla I. c. pag. 245-248. in vtramque partem disputans, argumentis corum tum qui negant factum, tum qui id defendunt, expositis, secundum nullum dirimit litem, adde Deschales in cursu mathem. vol. III. p. 722. Georg. Pasthium in inventis nou-antiquis, pag. 750. Martin Knutzen Abhandlung von den Brennspiegeln des Archimedes. Regiomont. 1747. 4. — Dubitat quoque Klügel in nota ad Prifiley hill. optices pag. 9. at, fi Archimedes speculis combufferit Roman, names, id factum fuisse contendit ope permultorum speculorum planorum, memoratque ex Mem. acad. Paris. doctrinarum ann. 1746. Buffonum ope 400 speculorum planorum in distantia 140 pedum plumbum et stannum liquefecifie, et in maiore distantiae spatio iis combussifile lignum. Harl.] - Speculis fimpliciter parabolicis hoc non potuisse Archimedem efficere, Thom. Bartholin. sub praesidio Erici Olai, in disquisitionibus ex vniuersa mathesi, Hafniae 1636. 4. quaest. 7. adfirmat. De Ifaaci Newtoni speculo sextuplici, in vnum focum reflectente, vid Derham astrotheologiam, p. 166. m. edit. Fabric. — [Brydone in itinere per Siciliam et Maltam tom. I. pag. 243. verf. german. late differit de situ loci, vbi Archimedes cremasse dicitur Romanorum naues, et turrinr, de qua id fecisse fertur Archimedes, adhuc monstrari ait, denique fuspicatur, si historia vera est, id vel per specula plana, (Spiegelgläser) aut plana eaque valde lucide metalla (fehr helle metallene Platten,) fuisse effectum. conf. Klügel 1. c. pag. 61 fq. - L. Dutens in opusculo, du miroir ardent d'Archimede, Paris. 1775. 8. narrationem de illa flupenda Archimedis arte speculisque vstoriis esse veram contendit, et ex cod. msto regio Anthemii, (de quo eiusque libro inedito fupra iam egi) locum, in quo firucturam fui speculi descripfit, gallice conversum dedit. Harl. - Equidem Polybius, Livius er Plutarchus, vbi de Archimede loquuntur, nullam speculorum mentionem faciunt. Diadori Siculi historia et Dionysii Halic. circa tempora Archimedis est manca. Lucianus adfirmat fane. Archimedem τως των πολεμίων τειήρεις καταφλέζαι τη τέχνη, in Hippia tom. II. cap. 2. pag. 742. [tom. III. pag. 67. edit. Reitz. vbi vid. Moyf. du Soul.] Sed speculis vstoriis hoc fecisse, non addit. Neque apud Galenum lib. III. de temperamentis tom. I. edit. Bafil. pag. 81. necesse est, vocabulum muelour de speculis, (vt facit Rivaltus pag. 546. Alphon/us

nn) Francisci Salafia Speculum Archimedis, in-quo reflexis radiis solaribus illustrium disquifitionum moralium R. P. Fr. Vincentii Candidi — omnes casus conscientiae practicabiles summarie digefti resoluuntur. Messanae 1655. 4. eft opus morale. vid. Mongitor. Bibl. Sicul. L. p. 238. Harl.

Digitized by Google

Vol. II. p. 551 7 553

184 Lib. III. c. XXII.

ARCHIMEDIS

Vol. II. p. 552

phonfus Pandulphus in libro de fine mundi pag. 73 fq. et I. Georg. Liebknecht diff. de fpeculis causticis, Ienae 1704. 8.) interpretari: žτω dn πως, (nihil autem de speculis, sed de alia materis, flammam facile concipiente, praecesserat,) δίμως κως τον Αρχαμήδην Φωσί διώ των πυelων έμπεδισως τως των πολεμίων τειήφεις. Confer Dan. Furlanum ad Theophrastum de igne pag. 178. Nic. Parthenium Giannetassum in Vere Herculano Neapoli. 1704. 8. lib. IH. cap. 7. pag. 253 fqq. sed et Athanass. Kircherum in magna arte lucis et vmbrae, libr. X. pag. 771 fqq. Isaac. Barrow tom. IV. Opp. pag. 127. Nec vobis hodie adeo mirabile est, catoptrices principia et leges mathematicae non ignorantibus, quo artificio magnus Archimedes romanas naues comburere potuit, nec a tot faecalis immobilem Vestam quomodo terram concutere potuisset. [adde Heilbronner pag. 262 fq. qui distentientium partibus accedere videtur.]. At Ioh. Tzeizes ⁶⁰) Chil. II. v. 119. diserte meminit de speculo hexagono, et reflexis in hoc per alia specula radiis:

> «Еξάγανδυ τι κάτοπτρου δτέκτηνου δ γόρω» «Από δε διαςήματος συμμότρε να κατόπτρα Μικρά τοιαύτα κάτοπτρα 3 ας τοτραπλά γανίασε Κινόμονα λοπίσι το καί τισι γυγγλυμίοις Μίσον έκανο τέβακου άπτίνων τών 'Ηλία Μοσημβριτής και βερινής και χαμαρινατάτης «Αναπλωμέτων δε λοιπόν ας τέτο τών άπτίνω «Έξαψις ήρθη Φοβορά πυρώδης τοῦς όλκάσο Και παύτας ίξοτίθρωσον δα μήκας τοξοβόλα,

Laudat fbi Tzetzes auctores huius rei Diodorum Siculum, Heronem, Philonem auum et nepotem µηχανογεάφες, et Anthemium, Dionemque. Eustathius ad Odys. N. 234. pag. 431. και αι τέ Λεχιμήδες δε καυτικά δια κατόπτεων ατεαπά δηλενται εξ ίτοριων.

Zonaras tom. I. pag. 424. Dionem eumdem laudans auctorem: Euflathius ad Iliad. 2. pag. 388. κατοπτεικήν τινα ἐπίνοιαν μηχανησάμενος Αεχιμήδης μέν ὁ σοφώτατος πολεμικας ἐνεπύεισε νήας, ὡς οἶα τις κεεαυνοβόλος. Sic et scholiastes Luciani tom. II. pag. 36. [tom. III. pag. 67. edit. Reitz.] Confer, quae infra libro quinto dixi in Proclo, quem fimilibus speculis vsum ferunt ad classem Gothorum accendendam. — [Klügel vero ad Pristley I. c. pag. 10. not. animaduertit, de Proclo, mathematico et platonico philosopho, mortuo a. 485. id intelligi non posse, quum Vitaliani conamen classis Gothorum accendendae incidat in annum 514.] — Rogeri Baconi de speculi vstorii fabrica, liber obuius; in bibliothecis Angliae. vid. Oudin. tom. III. de scriptoribus ecclesiasticis pag. 194. — adde Oswaldi Krugeri, Prutheni, S. I. catoptrocaustica, Vilnae 1636. 4. — Io. Andreae Segneri de speculis Archimedis tentamen, Ienae 1732. 4. — Andreae Gaertneri lib. von hölzernen Brennspiegeln, Dresdae 1715. 4. — Tschirnhaussi speculum causticum vitreum, quod radios non reflectendo, vt metallica vel lignea, scad. doctrinarum, 1702. Iourn. des Sav. 1705. pag. 986.

SPHAERA

0) Qui innegnariens ras and rav unronrous geometrise ope fieri notauerat Chil. XI. 592.

SPHAERA VITREA^{PP}, qua miro artificio, vt postea Posidonius, lunae, solie et quinque errantium motus illigavit, teste Cicerone II. de natura deor. [cap. 34. vbi vid. Davis.] pag. 379. edit. Lescaloperii, et I. tusc. quaest. pag. 193. edit. Camerarii cap. 25. Meminit et Claudionus⁹⁴) eleganti epigrammate pag. 257. edit. Heinsii, [XVIII. pag. 694. edit. Burmann.] et Sextus Empiricus VIII. adversus mathematicos pag. 329. [lib. JX. pag. 577. vbi vid. Fabric.] Lassantius II. 5. Firmicus lib. V. pag. 77. Marcianus Capella lib. VI. pag. 191. Heron. spirital, pag. 199. Ouidius VI. fastor. v. 277. [P]

> Arce Syracofia fuspensus in aëre clauso Stat polus, immensi parua sigura globi.

Plutarchus in Marcello inter instrumenta, ab Archimede inventa, numerat oxio9ngæ ngi oQaigas nai ywvias. Cassion. lib. I. variar. epistol. 45. vocat paruam machinam, grauidam mundo, caslum gestabile, compendium rerum, speculum naturae ad speciem artheris incredibili mobilitate volutatum. adde Kircheri artem magneticam pag. 245 sqq. 251. Similem machinam a Sinensi quodam philosopho circa a. Chr. 724. ex orichalco compositam, memorat P. Gaubil, lesuita. vid. Acta erud. Lips. 1732. pag. 374.

ORGANVM MVSICVM HYDRAVLICVM. Tertull. de anima cap. 14. Spe-Eta portentifimam Archimedis munificentiam, (qui hoc munus obtulifle videtur Hieroni,) organum hydraulicum dico, tot membra, tot partes, tot compagines, tot itinera vocum, tot compendia fonorum, tot commercia modorum, tot acies tibiarum, et vua moles erunt omnia. Sic et spiritur, qui illie de tormento aquae anhelat, non ideo separabitur in partes, quia per partes administratur, fubstantia quidem folidus, opera vero diuifur. Plinius Organi hydraulici inuentionem tribuit Ctelibio VII. 36. hift. — Figuram eius ex Vitsuuii X. 43. et Heronis mente exhibet 15. Vostius libro de viribus rhythmi pag. 99 fq. Confer Optatiani Porphyrii Panegyricum cap. 24 et 25. in editione Velseri. [Montuclam I. pag. 244 fq.] Nos, inquit Pignorius pag. 177. libro de feruis, huius generis organum Romae vidimus in Quirinali in hortis Pontificum, audinimusque non fine comitum admiratione, cum musicos modos variaret, nemine plettra manu tangente.

TRISPASTVS five Polyspastus, et alia instrumenta mognis oneribus tollendis apta. Tzetzes Chil. II. hist. 5. et Chil. III. v. 60 sq. Orihafius ⁷⁷) libro de machinamentis cap. 4. et 26. quod est de trispasto Apellidis five Archimedis. Pappus Mathemat. collect. lib. VIII. problemate 6. proposit. 10. pag. 460 sq. vbi quadragesimum hoc inventum mechanicum Archimedis vocat, datum pondus data potentia movere.

Huc spectat Helice, qua ingentem Hieronis nauem in mare protrudit. Vide Athenaeum V. pag. 217. Proclum II. in primum Euclidis cap. 3. pag. 18. [Vitrus. X. cap. 4.] Plutarchum Marcellø

pp) Ridicule pro fabula habet Octauius Lancellotus in libro, cui titulus, farfalloni degli antichi hi/lorici, cap. 44. pag. 101.

qq) Claudiani epigramma eleganter expressit Io. Bapt. Marinus, poetarum italorum nobilissi mus, in sua Galeria pag. 178. Mirò quaggiu dal Cielo il somme Giove etc.

Vol. IV.

Vel. II. p. 552 7 553

rr) Verba Oribasii graece e MSto codice regis Galliae producit Riualtus ad Archimed. p. 541 fq. — Libra Archimedis, Craeouise 1644. Valeriano Magno Capucino data a Tito Liuio Barutino, librando aeri, aquis ponderandis.

Aa

65: Lib. 111. t. XXII.

ARCHIMEDIS

Vol. II. p. 5537 554

Marcello pag. 306. vbi et dictum Archimedis ad Hieronem: da mihi, vbi confistam, extra terram, et mouebo terram, mä ßü nul magislavi var vär var vär andaar. [Sed Montuela I. yag. 243: adthuei nequit ad id credendum.] Tzetz. II. Chil. v. 130. Confer, fi placet, Nicephorum pag. 366: ad Synefium, Paullum Cafatum de terra, machinis mota, Romae 1658. 4. et quae de machinis variis, ab Archimede excogitatis, difputat Reu. D. Ioh. Andrear Schmidius in exercitatione de Archimede (Ienae 1688: 4.) pag. 24 fq. Facit hue itidem Iacobus Beffonus, Gallus, in theatro infirumentorum et machinarum, et Riualtus ad Archimedem pag. 540. Io. Wilkins, epifcopus Ceffriensis, in Magiae mathematicae parte ptiore, quam Archimedem inferipsit. Meminit Helicis Archimedeae etiam Eustatius ad Iliad. µ. pag. 866. et Marinus ad data Euclidis. Illam helicen eleganter deferibit Nicolaus Parthenius Giannettasius, poeta fuanisfimus, 'in extremo libri fecundi Nauticorum. Fabric. — adde Mongitor. I. pag. 807. Paulus Cafatus in disputat. mem. Archimedem, terrae motionem spondentem, ab arrogantiae sufficiente indisputat. mem. Archimedem, terrae motionem spondentem, ab arrogantiae fusicione vindicare sufficientis, in contrasiam autem fententiam iuit Sturmius, Prof. quondam Altdorfinus, in disputat. mem. Archimedem, terrae motionem spondentem.

COCHLEA ad exflanriendas aquas, Aiyumrianaj Koxliaj, quoniam in Aegypto ab Archimede inuentae funt. [conf. Mongitor. pag. 80.], Diodorus Siculus lib. I. pag. 21. (30.) V. [V] pag. 217. Athenarus V. pag. 208. Cafaubon. pag. 64. b. ad Strabonem. Ratio cochleae eiusmodi exponitur a Vitruuio X. 11. ne de recentioribus dicam, Guido Vbaldo, Iofepho Ceredo, aliis. Vide et Riaultum ad Archimedem pag. 537. [Mongitor. p. 80. a.]

NAVIS IMMENSA Hieronis, regis, viginti ordinibus remorum structa, in que praeter complura spatiosissima conclauia, gymnasium, ambulationes, hortus, bibliothece, balnea etc. Athenaeus V. pag. 206 sq. e Moschione, qui de illa naui singularem librum scripserat, περί της ύπο légeores τε Συρακυσία κατασκευασθείσης rews, he o Acxunidors in o rewnitrens eπόπτης "). Idem Athenaeus pag. 208. memorat Archimedis machinam λιθο Bóλov, quae faxum restances succession illerarum iaceret ac telum duodecim cubitorum vibraret.

DE LVCERNIS ex Archimedis officina, ipsis sibi nutrientibus incendium, vide fi placer, quae e Lactantio Ish. a Chockjer in face historiarum part. I. cap. 20.

Non fatis intelligo, quod apud Plutasthum lib. de non fusuiter viuendo fecundum Epicurum pag. 1093. legitur, Açzıµnony aveuçerta Tỹ yavia Tor Siaµetçor Të nhis Tnhisëte Të µeyisë xuxhë µeços ësar nhixor n yavia Tar tessaçar oçtar. [Sed vide Scheibel Einleitung etc. IX. pag. 270.]

INVENTVM, quo in corona ") votiss Hieronis, regis, Archimedes deprehendit furtum admissum ab artifice, qui argentum in auri vicem admiscuerar, describitur a Vitruuis.

IX. 3.

ss) Structuram huius nauis copiofe deferibit aliaque adfert lectu digna, multosque laudat et: veteres et recentiores de illa feriptores Io. If. Birghans in: Gefchichte der Schiffshmskunde etc. vol. 11. pag. 74-86: Harl.

tt) Vide Rivaltum ad Archimedem pag. 534 fq. Io: Baptiflae Hodierna, Ragufani, Archimede redivivo, con la stadera del momento, dove s'infegna il modo di scoprir le frodi nellu falssificatione del oro, et dell'argento etc. Panormi 1644. 4.

Vol. II. p. 554 7 555

INVENTA

IX. 3. et Q. Rhemnio Palaemone, fiue quisquis auctor poematis latini de mensuris ac ponderibus. cap. vit. Meminit et Plutarchus libro, guod non suauiter posst viui secundum Epicu. rum pag. 1094. et Proclus II. in primum Euclidis cap. 3. pag. 18. fed loco corrupto. Ita antem puto legenda Procli verba: To auro neg' legava, (male Reciova exculum,) Ocoriv erzen nvina TE SEQUINE un Lugertos or nateonevacer The orking Exast drever Two ourneagerain تكمت. Fabric. Simile Robenti Boylei. Journ. des Sav. 1675. p. 246 fqq. Philosoph. Transa-Ations nr. 115. pag. 329 fqq. conf. lo. Georg. Leutmannum in commentariis acad. Petropolit. tom. III. pag. 138 fqq. add. Mantuclam I. pag. 241 fq. Heilbronner et Chaufepie I. c. Hart.

LOCVLVS ARCHIMEDIVS, de quo Atilius Fortunatianus in arte metrica pag-2684. Vett. Grammaticorum, editorum ab Elia Putschio: Nam f loculus ille Archimedius quatuordecim eboreas lamellas, quarum anguli varii funt, in quadratam formam inclusas has bens, componentibus nobis aliter atque aliter, modu galeam, modo ficam, alias columnam, alias mauem figurat, et innumerabiles efficit species, falebatque nobis pueris his loculus ad confirmandam memoriam plurimum prodesse: quanto maiorem potest nobis afferre voluptatem, quantoque (ita leg.) plenierem vtilitatem etc. Victorinus lib. III. orthographiae pag. 136. Vt ille loculus offe Archimedius e quatuordecim crustis eburneis, nunc quadratis, nunc striangulis, nunc es vtraque specie varie figuratis et velut quibusdam membris artis struendae caussa sompositus esse proditur: Nam vt in illo prasfinito ac determinato crustarum numero, multiplici sarumdem variata specie nuse nauis, nune gladii, nune arbuscula et si quae alia figurantur etc. - ' Montucla I. pag. 244 fq. optat, vt Oedipus illud aenigma, ab Atilio propositum, nec ingenio Archimedis dignum, Tolust. Harl.] Confer Aufonii praefat. [P] ad centonem nuptialem pag. 505 fq. edit. Tollii, et Ennodium epigrammate 133. de oftomatio eburneo.

[Epiftola supposititia. vid. inter codd. e biblioth. Parif. notatos.]

XVI. Codd. mssti at aditiones Archimedis.

[Codices MSSi. Ab Heilbronnero in historia mathefeos e Montfauconii bibliotheca bibliothecarum MSStorum passim indicantur: quibus aliorum notitiam aliaque adieci: paginac autem simpliciter et parentheseos signis notatae indicant loca in libro Heilbronneriano. - In biblioth. Vaticana, Archimedes de figuris, (pag. 540.) - Inter libros MSS. archini Basilicae S. Petri, Archimedis quaedam. (pag. 547.) - In biblioth. Laurentio medicea : ego vero MSStos citabo ex Bandini catal. MSS. graec. tom. 11. pag. 14 fg. codicem membranac. IV. plut. 28. qui continet varia Archimedis opera et alia, recensebo. Sunt igitur in illo, faeculo XIII. fine accentibus in mai. 4. exarato, et figuris geometricis instructo, de sphaera et cylindro libri II. de dimensione circuli liber; de figg. conoidibus et sphaeroidibus, liber vnus, qui in edit. Franc. Maurolyci, Panormi 1685. contra veterum editt. et codd. msstr. fidem in duo dividitur; de lineis spiralibus lib. in fine adiicitur scholion in XVIIII. propositio. nem:

1644. 4. - Vitrum archimedeum inueniendse - Iac. Loupold cheatrum flatie. pag. 223. Soluit quantitati mixtorum metallorum descripsit Emm. Schwedenborg in parte I. miscellan. observatioaum circa res naturales, Lipfiae, 1722. 8. p. 113.

id quoque inuentum Franciscus a Schooten in fuis exercitationibus mathematicis, part. L

Digitized by GOOGLE

128 Lib. III. t. XXII.

zem; de planis aequiponderantibus, feu centris grauium planorum, libri II. Arenarius, sine de numero arenarum; de quadratura parabolae liber; *Eutocii* Afcalonitae, Ifidori Milefir mechanici difcipuli, in Archimedis libros II. de sphaera et cylindro, ad Ammonium; ins libr. de circuli dimensione, in libr. II. de planis acquiponderantibus ad Petrum quemdam. ---Citatúr Archimedes in florilegio fententiar, apud Bandin. J. pag. 253. — In biblioth. S. Marci Dominicanorum Florentiae Archimedis de rotundis pyramidibus; commentum Foannis de Chius in demonstrationes Archimedis; eiusdem de speculis, de dimensione circuli. — Florentiae in biblioth. S. Mariae cod. Archin. de Iphaera; auctore Israele Spachio in nomenclatore scriptorum philosophicor, atque philologicorum etc. Argentinae 1598. 8. pag. 377. – In b blioth. S. Marsi Venetiis, iidem Archimedis libri et Eutocii commentarii, qui funt in cod. Laurentiano. vid. catal. MSS. gr. Marc. pag. 144. cod. CCCV. lidem libri latine versit fine interpretis nomine proflant in eadem biblioth. tefte catal. codd. latin. pag. 140. cod. CCCXXVII. — In biblioth. Ambrof. Mediolan. Archim. de numero arenae et de quadrature parabolae. (pag. 561.) - In biblioth. regia Parifienfi, telle catalogo, vol. II. pag. 488 fq. funt in codd. MMCCCLIX. MMCCCLX, MMCCCLXI, MMCCCLXII, iidem libri Archimedis et Eutocii, qui in superioribus exstant codd et in cod. MMCCCCXLVIII. est Archimedis fuppolititia ad Eratosthenem epistola, fiue problema, alexandrinis versibus scriptum, de bobus foli facris. --- in eadem biblioth. inter codd. latinos, (vol. IV. pag. 327 fq.) cod. MMMMMMCCXV. Archimedis libellus de requiponderantibus ; cod. MMMMMMCCXX et MMMMMMMCCXXI. plura Archimedis et Eutocii in illum feripta; atque cod. MMMMMMCCCCLXV. Archim. libelius, de circuli dimensione, Manalyco interprete. - In biblioth. Tourimenfi, inter codd. latinos (catal. pag. 306.) cod. MXXXVI. tractatus Archimenidis (sic) de mensura circuit, cui subiritur Leonardi, Cremonensis, commentarius. ---In biblioth. Colbertina Eutocii in Archimedem, et Archimedes de ponderibus, (p. 576. 577.) - In biblioth abbatiae S. Petri de Selincurte, dioccef. Ambianenfas, Archimedis et Eutoeii Opp. (pag. 581.) - In biblioth. abbat. S. Remigir, Rhemenfis, Archim. Opp. (pag. 582.) - In biblioth. Bodleiana, Archimedes de figuris et curuis superficiebus. Archim. de sphaera com Euclidis datis aliisque in libro dicto, traffatus medii, arabice per Zin Eddin Abhari; üdein arabice, per Nassiredin Jusaerm - - Archim. de mensura circuli, arabice. - id. de quadratura circuli; id. de curuis fuperficiebus cum commentario Io. Tinecaue. — Arch. de circuli dimensione, nec non eiu dem Opp. et Apollonii conica, cum notis H. Sauil. gracce. (pag. 604. 610. 612. 613. 620.) — In biblioth. Cantabrig. Archim. de quadratura circuli. (pag.'630.) adde infra in fynopfi Bernardina. — In biblioth. Efcorilian. (Plüer in itiner. per Hilpan. pag. 157.) Archim. Opp. cum comment. Eutocii; iterum eadem fine commentario. --- Noribergae in biblioth. publ. fernatur cod. qui continet Archimedis Opera, (vide cel. de Murr memorabilia biblioth. publicar. Noribergenf. part. I. pag. 50.) quae haud diuerfa videntur ab iis, quae Pirkheymerus Roma transmiffa accepit. Nam, Bilibaldus Pirkheymerus acceperat cod. gr. et Io. Regiomontanus Romae nactus eft Archim- Opp. latina in gratiam Nicohai V. pontificis a Iacobo Cremonensi versa.

Ex his mestis, vt ad editioner progrediar, princeps graeca prodiit huius sententiae:

Acximises — Archimedis, Syracufani, philosophi ac geometrae excellentissi Opera, quae quideni exflant, omnia, multis iam saeculis desiderata, atque a quam pausissinis hastenus visa,

ET EDITIONES ARCHIMEDIS Lib. 111. c. XXII. 189

visa, nuncque primum et gracce et latine in lucem edita. Quorum catalogum versa pagina reperies. Adietia quoque sunt Eutocii Ascalonitat in cosdem Archimedis libros commentaria, item gracce et latine, nunquam antea excusa. Basileae Io. Heruagius excudi secit. An. MDXLIIII. (1544.) fol. "")

Curauit hanc editionem Thomas Gechauff, cognomento Venatorias. Exemplar cum notis insstis Ed. Bernardi est in biblioth. Bodleiana: vid. catalogum biblioth: illius pag. 64. Plura disputaui de hac editione rara in Introduct. in histor. L. Gr. I. pag. 548 sq. et diligenter descripsit illam Clement in biblioth. histor. et critique tom. II. pag. 6 sq. not. Sed Arch. oppantea latine versa iam lucem viderant, quorum editio paucis quidem cognita, ab codem tamen Clement indicata est:

Opera Archimedis Syracufani per Nicolaum Tartaleam, Brixianum. Venetiis. 1543. 4. Quatuor tantum continet opulcula.

Ab Io. Aurispa, Siculo, sec. XV. Archimedis opera fuisse translata, prodit Gesnerus: fed Mongitor. Bibl. Sic. I. pag. 323. nil certi dicere potuit.

Opera nonnulla Archimedis a Fed. Commandino in latinum conversa et commentariis illufirata, scil. circuli dimensio, de lineis spiralibus, quadratura paraboles, de conoidibus et sphaeroidibus, de arenae numero. Venetiis 1558. sol. apud Paul. Manut.

Vid. Giornale de Letterati tom. XIX. pag. 162. et catal. bibl. Bodlei. I. c. cumprimis catal. Bunau. I. pag. 142. — Addita quoque sunt Eutocii opera a Conmandino latine versa. svid. biblioth. Barberin. I. pag. 65.) In Serie dell'Edizioni Aldini (Patau. 1790. pag. 107.) ita citantur tamquam duo diversi libri: nr. 7. Archimedis opera nonnulla ex versione Federici Commondini. Venet. 1558. apud Aldi filios, fol. — nr. 8. Commentaria in nonnulla Archimedis opera, Venetiis 1558. Paul. Monutius. fol. Atqui funt revera II. tomi. vid. Freytag. analecta litter. pag. 33 sq. et Goetz. memorabil. bibl. Dresdens, II. pag. 245, vbi quoque principem is graecam recenset edit.

Arch. Opp. lat. cum comment. Nie: Tartaleae, Brixiani Venet. 1365. 4. — De Tartalea fiue Tartaglia vid. Montuclam II. psg. 462 fq.

De iis, quae vehuntur in aqua, lat. et cum commentariis per Fed. Commandinum. Bononiae. 1565. 4. vid. Niceronii Nachrichten von berühmten Gelehrten. tom. VII. verl. Baumgarten. pag. 53. vbi vita Commandini enarratur.

De infidentibus aquae, libri duo, Venetiis. 1565. 4. cat. bibl. Barber. L. c.

Aa 3

Archimedis

Digitized by GOOGLE

us) De hac editione Fabricius notauit, quae fequuntur: "Hanc editionem Riualtiana, de qua mox dicam, potiorem habet Ioh. Wallifius. Quamquam enim, inquit, Riualtus illam in levioribus quibusdam emendauit, vbi tamen erat nodus, vindice dignus, nihil est molitus. Quaeque mutauit, id fecisse videtur non autoritate codicis alicuius, fide dignioris, sed ex conictura sua, eaque non in omnibus, ne quid gravius dicam, fatis felici. Heruagius autem cum videatur etiam ea loca, quae manifesto erant depravata, ita edidiste, ut in MSto codice reporta fuerant, nobis integrum reliquit per veri, quae fuperfunt, vestigia nostras etiam coniecturas interponere absque xueadiogdularos praeiudicio. Meminit tamen Riusltus codicis, quo vsum se prostetur MSti, et ex Riuslto ipse in nosis ad Psammitem Wallifus.⁴⁴

Lib. III. c. XXII. ARCHIMEDIS OPERVM

Archimedis Opera, quae exstant, gr. et lat. nouis demonstrationibus commentari sque illufirata, per Dauidem Rinaltum a Flurantia, Coenomanum. Parif. apud Claudium Morellium 1615. fol.

Archim. vita, a Riualtio scripta, est praesixa, adiuncti autem Eutocii commentarii. vide de hac perrara editione Clement. loco cit. p. 7. not. — In catal. bibl. Barberinae I. p. 65. illa editio a. 1625. fignata est: nun igitur repetita sit editio, an typotheta in anni nota erraverit, equidem nescio. — Fabricius vero adnotauit, Riualti editionem reculam esse ex noua recensione Claudii Richardi, Profess. regii in academia Matriteuss. Paris. 1646. fol.

Archim. opera aliquot lat. (pag. 92 fqq.) cum supplemento (pag. 165.) latine, in Marii Mersenni synopsi mathematica, Paris 1644. 4. Nouam Archim. editionem molitus erat Edmund. Halley. vid. Iourn. des Sav. 1709. Ianuar. pag. 177. — Baithii interpretatio a Cafsiodoro lib. I. var. epist. 45. memorata, pridem intercidit. — In praesenti noua editio Archimedis, a Torellio, Italo, adornata, sub praelo adhuc sudat Oxonii in offic. Clarendon. Textus quidem iam ab aliquo tempore exiit praelo; etiam notae, venuste impressae: sed opus nondum absolutum eft. Robertson, lector matheleos, curam gerit. Harl.]

[Inscribitur editio, quae modo prodiit: Archimedis quae supersunt omnia cum Eutocië Ascalonitae commentariis, ex recensione Iosephi Torelli, Veronensis cum noua versione latina. Accedunt Lectiones variantes ex Cod. Mediceo et Parisiensibus. Oxonii e typogr. Clarend. 1793. fol. Beck.]

Archimedis opera illustrata a Francisco Maarolyso, nobili Siculo [P] et Abbate Messanensi, post mortem eius excusa sunt Messane 1672. fol.⁵⁰) cura Ioh. Alphonfi Borelli: et quum editionis illius, nondum ad vmbilicum perductae, exempla plecaque naufragio periissent, recusa Panormi ann. 1685. fol. apud Cyllenium Hesperium. In hac editione Arenarius Archimedis et $\pi e e^i$ dy supérar latine exhibentur integri e versione Commandini, reliqua vero scripta e traditione Maurolyci, qui omisit, addidit, interpolauit pleraque ¹⁰⁰⁰) pro libitu, prout ipse argumenta, ab Archimede tractata, quam optime ac plenissime clarifimeque explicari poste existimaret. Denique subscientur externa, aliunde scilicer adscita et adiuncta: Archimedis liber $\pi e e^i$ interpolauit science, non Archimedi ab aliis tribui dixi, nee non e variis foriptoribus collecta notitia de Archimedis corona, cochlea, helice, trispasto, de inuentis aduersus Marcelli et Appii machinas, de machinis aere et aqua mouentibus, de confectione sphaerae materialis etc.

Germanice Archimedis scripta transfulit et illustrauit mathematicus et physicus doctifimus Iok. Christophorus Sturmius, Altdorfinae academiae quondam **) decus. Norimbergae apud Paulum Furstium 1670. fol.

[Eodem

vv)- Conf. Bibl. universelle tom. V. pag. 348. Roberti Huntingtoni epistolas pag. 97 Completa library a. 1693. Mai. pag. 263. Iourn. des Savans a. 1692. p. 551. Fabric. — vide notam ad §. XI. Inscriptio libri rarissimi (Clement ait pag. 7 de la derniere rarité.) est: Admiranda Archimedis, Syracusani, monumenta mathematica, ex traditione Francisci Maurolyci. Mellanae. 1672. fol. Harl.

ww) Vide Acta erudit: ann. 1687. pag. 544 fq. [Clement II. pag. 7 fq. Tenzel. curieuse Biblioth. 1705. pag. 316.]

xx) Diem obiit supremum ann, 1703. 26. Dec.

Digitized by GOO_{2}

Vol. II. p. 556

EDITIONES ET VERSIONES Lib. III. c. XXII. 191

.

[Eodem anno Sturmium edidiffe Archimedis Opera latine versa praeter opusculum de infidentibus humido, prodit cl. Willius in Nürnbergischen Gelehrten - Lexicon tom. III. pag. 805. vbi quoque memorat eiusdem Sturmii versionem areuarii germanicam:

Archimedis arenarium, oder Sandrechnung, aus dem Griechischen in das Deutsche überfetzt und mit Anmerkungen erläutert. Nürnberg. 1667. fol.

Trattato delle cofe, che stanno sul liquido, interprete Guid. Grande, in Raccolta d'Autori de Moto dell'Acque. Florent. 1723. 4. tom. I. pag. r. vid. catal. Bunau. I. pag. 142. et Paitonium in bibl. degli autori antichi etc. I. pag. 88. — Arabes quoque verterunt Archimedis opera, aut in illa commentati sunt. vid. Casiri bibl. arab.- hispan. I. pag. 384. — De libro geometrico et msto arabico Tahrir per Nasseria din Al Thoussi, in quo Archimedis theoremata, de sphaera et cylindro aliaque, vid. Herbelos biblioth. orientale pag. 845 sq. — id. pag. 963. Ketab Arschemider, opus Archim. mathematicum, e graeco arabice versum: pag. 963. versio arabica linearum parallelarum: et alia alibi. vid. ad Herbeloti opus, indicem voc. Archimedes, et Montuclam II. 337 sq. et passin. Harl.]

Opera Archimedis, Apollonii Pergaei Conica et Sphaerica Theodofi Tripolitae illustrata et succincte demonstrata per Isaacum Barrow. Lond. 1675. 4. et inter Opera. fol. — Exstat et Marini Ghutaldi Archimedes promotus. Romae 1603. 4. vid. Iourn. des Savans 1675. p. 263. philosophical transactions nr. 114. pag. 314.

Andreas Taqueti elementa geometrica et selecta ex Archimede theoremata, Antwerp. 1654. S. et Cantabrigiae 1703. S. ex recensione Guil. Whistoni.

[Wallifii editt. libell. de circuli dimensione et arenarii, iam supra indicatae sunt. Addi debent :

The Aremarius of Archimeder translated from the Greek. With notes and illustrations, to which is added the differtation of Chriffopher Clauius on the fame fubject, from the Latin. Londini 1784. 8. cum praefatione G. Anderson. vid. quae feripli in Introduct. in his. L. Gr. I. pag. 550.

A variis varia ratione exposita sunt aut illustrata Archimedis opera placitaue : atque in superioribus paragraphis plurium iam sunt commemorata scripta et pericula. A Fabricio adscripta sunt margini:

Io. Kepleri Stereometrize archimedeae supplementum. Linciae 1615. fol.

Bernardi Lamy nous elements geometrize, gallice, in quibus compendium Euclidis et praecipuse Archimedis propositiones, cum analysi. Paris. 1690, S. Addantur

Promotus Archimedes, seu de variis corporum generibus, grauitate ac magnitudine comparatis, auctore Marino Ghetaldo, Patritio Ragusino, Romae apud Al Zannettum. 1603.

Io. Wilhelmi Christiani, Kiloniensis, commentatio, qua explicantur fundamenta calculi, quem ab infinito nominamus, et ostenditur, quomodo iis, quae tradideruat Enclides, Arthimedes, Apollonius Pergaeus innitatur calculus infiniti. Gottingae 1792. 4.

Alia cumprimis ex Milliet et Vossio laudauit Mongisor l. c. pag. 83. Harl]

[Inferendus est Moschion, Syraculanus, sub Hierone II. Syracularum rege, qui librum de admiranda Hieronis Syracularum regis naue scripsit. Athenaeur V. cap. 9. pag. 206. vid. Mongitor. bibl. Sic. tom. II. pag. 82. Harl.]

XVJI. Ar.

Vol. II. p. 556 7 557

XVII. Archimedi merito iungimus A POLLONIVM, a patrio, Pergo, Bamphyliae ciuistate, dichum Pergaeum, quem Euclidis ") discipulis longo tempore operam dedisse Alexandriae fcribit Pappus lib. VII. pag. 251. et sub Ptolemaeo Euergete, (primo zz) vt adparet.) wixille notat Heraclides """, in Archimedis vita laudatus ab Eutocio. [Soziur in Onomaft. litter. tom, I. pag. 108. adligat eius aetatem a. O. C. 3759. Olymp. CXXXIII. 3. ante C. N. 244. V. C. 508.] Iple quidem Pergami verlatum le elle et Alexandriae teflatur libro primo cpi-Atola ad Eudemum Pergamenum. Amonnavies Eudyma yauger. El Ta ompari eu diayers etc. Si et corpore vales, et aliae res ex animi tui sententia se habent, bene est : nos quidem fatis belle habensus. Quo tempore tecum Pergami fui, animaduerti, [P] te cupidum effe intelligendi conica, 'quae a nobis scripta sunt. Itaque mis ad te primum librum emendatum, seliquo's deinceps n'issurus, cum animo ero tranquilliori: non enim arbitror te oblitum, quos a me accepisti, quid scilicet causae fuerit, cur ego haec scribere adgressus sim, rogatus a Naucrate, geometra, quo tempore Alexandriam veniens apud nos fuit, et cur nos cum de illis obte libris egissemus, maiorem statim in his diligentiam non adhibuimus. Nam cum ipfe Naucrates quam primum effet nauigaturus, nos ea non emendau mus, fed quaecunque sese nobis obtulerunt, conferipfinus, vipote qui ca postremo essenus percursuri: quamobrem nune tempus nafi, vt quaeque emendamus, ita edimus. Et quoniam accidit, nonnullos alios ex iis, qui nobissum fuerant, habaisse primum et secundum librum, antequam emendaretur, noli mirari, fi in quaedam incidas, quae aliter se habent. Summis viris accentetur a Vitruuio libro et capite primo, cuius verba vide infra §. XX. fin. adducta. Fabric. - Cartefius minus benigne iudicat de Apollonio, (vid. Baiflet vitam Cartefii tom. II. pag. 39 et 101.) fed magnificentins de co fentit Newton in opulculis tom. L. atque Montucla. Iudicia de co collegit Thom. Blount in centura etc. pag. 41-43. Harl. Excellentem in mathematicis habitum adlecutus iure a Pappo celebratur, et propter id ipsum, de quo iam dicturus sum, Conicorum opus, magni Geometras 666) nomine venit: teste Gemino in fexto de mathematicis praeceptionibus libro, apud Eutocium. — Licet tempora conueniant: alius tamen videtur fuisse Apollonius, astronomus, (quamquam de Pergaeo nostro accipit Halleius;) de quo hacc Ptolesnaeus Hephaestio apud Photium cod. CXC. 'Aronnavios d' er rois re Dinonaroeos χρόνοις έπ Αςρονομία περιβόητος γεγονώς Εψιλον έκαλατο, διότι το σχήμα το Ε συμπεριφέρεται τω της σελήνης, περί ην έκεινος μάλιςα ηκρίβωτο. Miratur Scaliger in Eulebium pag. 117. quod figuram litterae epfilon cum luna conuenire fcribit Hephaestio, quum tempore Philopatoris, qui a. 205. ante C. N. obiit, aliter solita fuerit exarari, nimirum tamquam recoors mhay is five tridens reclinis in latus, ve Agatho auctor eft et Theodectes apud Athenaeum X. pag. 454. vel, vt Euripidi describitur, yeauun eis de Sny ula, Noza d' en wurns rees karesnesyuévez, resta linea, quae tres ab una parte transversas habet. Sane in antiquis monumentis graccae litterae epfilon et sigma lunae figuram vix referre observanmr ante tempora Domitiani. Notauit haec post-Ezech. Spanhemium scriptor anglus antiquitatum

gy) Auctor srab. philosophorum bibliothecae arabicae apud Cafir. tom. I. bibliothecae arabicohispan. p. 384. (vbi de Apollonio nostro agitur,) Apollonium, scribit, fuisse Euclide antiquiorem, quamuis Pappus et Heraclides illum hoc recentiorem esse tradiderint. Hark 22) Rebus praefuit ab Olymp. CXXXIII⁴/₂. ad CXXXIX⁴/₃. Euergetes regnare incepit a ante C. N. 247. cui Olymp. CXXXIX. fucceffit Philopator a. 222. ante C. N.

aaa) Male Heraclius in verfione latina.

bbb) Vid. Wallifii opera tom. 11. pag. 316 Sqq. -

Vol.II. p 557

.CONICA

Lib. III. 6. XXII. 393

quitatum Palmyrenarum, anu. 2696. adde Io. Rhodium de acia pag. 155. Iac. Sponium p. 132. miscell. Laurent. Begerum tom. I. thefauri Brandenburgici pag. 445. Montfaucon palaeogr. graces pag. 152. 153. Itaque Ptolemaeus Hephaestio, fortalle morem sure actatis respiciens, (vixit autem sub Traiano,) caussan Apolloniani cognomenti ex iugenio suo estinxit. Fabric. - Enimuero ex figura litterarum epfilon et figma nullum argumentum duci potest, vtpote quum non folum ante Domitiani tempora, sed etiam ante Augusti aetatem, immo vero ante primum bellum punicum C lunatum et E rotundum fuisse vsurpata, ex marmoribus nummisque abunde probarint Princeps de Torrenauza in: antiche Iscrizioni di Palermo pag. 237 log. 240. 264. Chandler in infeription. antiq. Oxonii 1774. pag. 89. Paciaudi in Marmoribus Peloponnessis, Romae 1761. vol. I. p. 38 sq. aliique, quos laudat cl. Villoisen in Anecdotis gr. tom. II. qui pag. 157-171. copiole disputat de illarum aliarumque litterarum figura Immo vero pag. 162. contendit, lunatam formain TE E efic omnium antiquiffiantiqua. mam, quod ea occurrit in monumentis etruscis, observante Gorio in libro: Difesa dell'Alfa. beto degli antichi Toscani, Florent. 1742. pag. 28. Etrusci autem characteres iis prorsus similes sunt, qui in antiquissimis observantur inscriptionibus graecis. vid. Oliuerii epistolam, infertam volumini primo Marmorum Peloponnel. pag. 80 log. adde Patioud. eadem monum. Peloponnel. tom. II. pag. 255. Sic 3 pro E a dextra ad finistram scriptum est perpetuo in tabulis Eugubinis in : Saggio di lingua Etrusca et di altre antiche d'Italia, Romae 1789. 8. 10m. III. pag. 674 fqq. adde paffim in tomo I. varia exempla antiquiffima et in tabula prima seri incifa inter formas feriptionis variae apud Graecos perantiquos; item frequentia eiusdem figurae in tomo II. occurrunt exempla, Lunatam 78 epfilon figuram este antiquislimam. docuerunt quoque Eckhel in num. vet. pag. 97 et 117. et Caetan. Marini in: Iscrizioni antiche delle ville e de pallazzi Albani, Romae 1785. 4. pag. 175. Lubricum igitur est argumentum pro Scaligeri sententia et Fabricii suspicione de diuerso Apollonio ex figura & sumtum.

De Apollonio Pergaco eiusque ingenio librisque plures egerunt:

Vessius de seientiis mathematicis cap. XVI. S. I. pag. 54 sq.

Weidlerus in historia astronomiae pag. 139 sq.

Bayle in Diction. vol. I. h. v. p. 265 fq. in not. D. adtingit crimen, Apollonium fuisse plagiarium, atque Archimedis feripta inuentaque compilasse et pro suis vendidisse. Eutocius quidem nomen Apollonii ab hac iniuria vindicauit; at illem male quidem caussam perorasse, ostendit Bayle, et tamen plagii maculam, Apollonio inussam, exstinguit. Adde supra §. XIII. fin.

Heilbronner in hist. vniuersae mathel. pag. 372-278.

Monstucla in Histoire des mathematiques, vol. I. p. 256 — 265. qui admirator est Apollonii, et de eius inuentis dogmatibusque praeclare sentit agitque: negat autem contra Eutocium, Apollonium sectionibus conicis primum dedisse id nomen. conf. tamen cl. Scheibel in Einleitung zur mathematischen Bücherkenntnis, part. III. pag. 228 sq.

Io. Frid. Weidler scripsit schediasma, in quo Apollonio Pergaeo doctrinae curuarum promotae gloriam vindicat (n. a crimine Heraclidis, qui Apollonium surti reum secit,) Wittembergae, 1715. 4. conf. Acta eruditor. Lips. 1715. pag. 327 sq. Mem. de Trevoux ann. 1717. pag. 1855. Harl.

Vol. IV.

BЪ

XVIII. Offo

Digitized by Google

194, Lib. 111. c. XXII.

APOLLONII PERGAEI

Vol. II. p. 557 7 558

XVIII. Obto fcripfiffe libros Conicorum, (Kaying sorying primos IV. libros refpiciens vocat Eutocius ad Archimedis II, de sphaera ac cylindro pag. 40.) sue de sectionibus ") Cosisis, in gratiam Nausratis, geometrae, ex verbis epistolae Apollonii ad Eudemum iam adduchis patet ^{add}). Argumenta fingulorum in cadem epiftola huno in modum prolequitur. Ex ofto libris quatuor primi huius disciplinae continent elementa: quorum primus quidem completi. tur generationes trium coni sectionum et earum, quae oppositae dicuntur; itemque principalia ipfarum accidentia, a nobis vberins et vninersalius, quam ab aliis, qui ea de re scripscrunt, (Euclide potifimum et Aristeo, Archimede, Cononeque Samio et Nicotele Cyrenzeo, vide Pappi lib. VII. p. 250. 251. et Apollonii epiftolam, libro IV. praefixam.) elaborata. Secundus liber tradiat ea, quae adtinent ad diametros et ad axes sectionum, et ad illas lineas, quae cum sectione non conueniunt; tum de aliis dissert, quae et generalem et necessariam utilitatem ad determinationes adferunt: quos autem vocem diametros et quos axes, ex hoc libro cognofices. Tertius ***) liber continet multa et admirabilia theoremata, quae vtilia erunt ad solidorum locorum compositiones, et ad determinationes; quorum complura et pulcherrima et noua sunt. Haec nos perpendentes, animaduertimus, non politam effe ab Euclide rationem componendi loci ad tres et quatuor lineas, verum ipfius tantummodo particulam quamdam, atque hanc non fatis feliciter: non enim fieri poterat, ut ea compositio reste perficeretur absque iis, quae a nobis inuenta funt. [P] Quartus liber tradit, quot modis conorum sectiones inter sele et circuli circum ferentiae occurrere poffint, et multa alia ad pleniorem dostrinam, quorum ninil ab iis, qui ante nos fuerunt, memoriae proditum est: consistentio, et circuli circumferentiae et oppositae sectiones, ad quot puncta oppositis sectionibus occurrant. Religui autem quatuor libri ad abundan iorem feientiam pertinent. Quintus enim de minimis et maximis magna ex parte agit. Sextus de aequalibus, et finilibus coni sectionibus. Septimus continet theoremata, ques determinandi vim habent. Octavus problemata conica determinata. At vero in omnibus his editis, licet vnicuique, qui in ca legendo inciderit, ex animi fui fententia iudicare. Vale. Ex his libris recenfitis '

ccc) In Io, Sauberti ră mazaștra orațione II. de Bibliothieca Norimbergenfi hos Apollonii libros de fectionibus videas male referri inter libros medicos fiue anatomicos.

ddd) Auctor arabicae philof, bibliothecae apud Casirium 1. c. pag. 385. "Filii, ait, Musae ben Saker, (tres germani fratres, summi mathematici,) in prolegomenis ad conicorum librum prodidere, Apollonium Alexandrinum eius auchorem esse, idque opus non vna de caussa deprauatum: primo ob illius describendi difficultatem, emendandique incuriam: fecundo, quod fit detritus, deletaque illius inter homines memoria; adeo vt interpolatus disiunctusque vltro, citroque vagaretur, idque ad Eutocii, Ascalonis incolae vsque tempora, qui diligentia, qua potuit, illius membra collegit, et quatuor illius tractatus castigauit. Practer ca illi addiderunt, hunc librum ofto constare traclatibus, q orum septem

ccc) In Ió, Sauberti vă mazașiva oratione II. de oficiuique partem arabice exftare adleuerant." bliotheca Norimbergenfi hos Apollonii libros de Harl.

> eee) Eutocius pracfat. ad Anthemium: Tertius conicorum liber dignus ab antiquis exifimatus eft; in quem multum fludii ac diligentiae conferretur: id quod variae ipfius cditiones oftendant. Sed neque epiflolam habet, vt alii libri, neque commentarios in ipfum dolti alicuius viri, qui ante nos fuerunt, quamquam in eo multa funt contemplatione dignifima.

> fff) Secundum milit per filium luum, Apollonium et iplum cognominatum, vt ex epistola, libro presenta, constat: Apollonio, filio meo, dedi, vi ad te perferret fecundum, librorum conicorum guae a nobis conferipta funt. Tu eum diligenter percurses et communicabis cum iis qui eo tibi digni videbuntar: Philonidae etiam Geometrae, guorum tibi Ephesi amicitiam conciliani, si quando in isthaec Pergami loca venerit, legendum dabis:

> > Digitized by GOOG

Vol. II. p. 558 R 559

CONICA

Lib. 111. c. XXII. 105

Digitized by GOOGLE

tis a le et emendatis primores tres ad eumdem Eudemum ⁴⁸⁸) milit, (Alexandria, vt videtur:) quartum, et reliquos forre quatuor Attalo inferiplit: Απολλώνιος Αττάλω χάίρεν. Πρότερον μεν εξέθηκα γράψας πρός Εύδημον τον Περγαμηνόν των συνταγμάτων ήμων Κωνικών εν όκτω βιβλίοις τα πρώτα τρία etc. Prius quidem ex obio libris quos de Conicis composuimus, tres primos edidi ad Eudemum Pergamenum scriptos. Eo autem mortuo, quum reliquos ad te mittere decreuerimus, quod meorum scriptorum lestionem ambitios fe desideras, in praesentia quartum librum mittinus. In eo haec continentur: ad quot punita plurima conorum settiones inter se et circuli circumferentiae occurrere possit, nifi totae totus congruat; praeterea coni settio et circuli circumferentia et oppositae settiones oppositis settionibus, ad quot punta plurima occurrent: ad haec alia non pauca his similia. Ex his, quod primo loco distum est, Conon Samius ad Thrafydeum scriptor explicauit, non reste in demonstrationibus versatus: Itaque Nicoteles Cyrenaeus sum leniter reprehendit. De secundo Nicoteles in libro contra Cononem mentionem sic fecit, tamquam quod demonstrari facile possit. Sed tamen nos negue ab isfo neque ab alio quopiam demonstratum inuenimus. Tertium vero etc.

XIX. Grnece nullus Apollonii huius liber lucem viderat, ante editionem Halleianam, de qua acta erud. Lipí, tom. VI. supplem. p. 145. etsi quatuor primores vna cum Eutocii commentario MSti exstiterunt in cod. Bauar. CXLIV. in regia Paris. aliisque bibliothecis, etiam primatis quibusdam, vt Tho. Galei et Gudiana. Igitur hoc debenus Edmundo Halleio, apud Oxonienses geometrize Professori Sauilliano, qui, a Io. Hudsono adiutus, eceptam a Dauide Gregorio telam feliciter pertexuit, et nitidissimam Apollonii Conicorum editionem dedit e theatro Sheldoniano inscriptam:

Apollonii Pergasi conicorum libri octo, graece et lat. cum Pappi Alexandrini lemmatis et Eutorii Alcalonitae commentariis: Sereni Antissensis de sectione cylindri et coni libri duo, nunc primum ex MS. gr. et latine editi opera Edm. Halleii, Oxoniae 1710. fol.

Libris quatuor primoribus ex cod. msto Sauiliano et D. Bernhardi, Theol. Prof. recenfitis, quemadmodum et commentariis Eutocii graece e cod. Baroceiano defciptis additor verfio Commandini passim emendata cum mathematicis figuris, fine quarum ope libri huiusmodi intelligi nequeunt. Libri tres proximi, quintus, fextus et feptimus ex noua Halleii versione, non e graecis, quae nusquam exstant, sed arabicis post Rauium et Ecchellensem concinnata: liber denique offauus ex eiusdem Halleii ingenio studiose restitutus, adiuncta funt omnium offo librorum $\lambda n' \mu \mu \alpha \tau \alpha$ graece et latine ex Pappo, Alexandrino, gr. hactenus inedito. Adiecti funt Sereni, philosophi Antissensi, de sectione cylindri et coni, libri duo, ex codd. MSS. graecis editi. — In vita Eduardi Bernhardi pag. 68. praeter posteriores a quarto Apollonii Pergaei conicorum libros ex arabica lingua latine versos, scholiisque illustratos contulit quatuor priores latine editos Bononiae 1556. cum graeco textu ab ipso margini ad.. dito et cum versione arabica. [conf. Clement. l. mem. pag. 417. not.]

Latine e graeco translati prodierant libri IV. priores, interprete [P] Io. Baptifia Memmio, Patricio Veneto, Venetiis 1537. quem pueriles errores commilifie, mathematicae prae-B b 2

ggg) Confer Gesneri Bibliothecam pag. 252. 253.

fertim ignoratione deceptum, notat Franciscus Maurolycus hand praefat. ad Cosmographians editam Venetiis 1543. 4. qui et iple emendatiorem translationem promilit, et edidit.

Federicus deinde Commandinus⁴¹¹), Vrbinas, et Apollonii libros IV. de integro vertit, et Pappi, Alexandrini, lemmata e libro collectionum cius octauo depromta Eutoclique commentarium itidem a fe translatum et proprias notas addidit, Bononiae ex offic. Alexandri Bee natii, 1566. fol. [Ann. 1566. bis fignata eft edit. in catal. Leidenfi p. 188. et ann. 1556. fignata occurrit quoque in catal. bibl. Pinell. tom. I. pag. 320. Clement. in bibl. etc. tom. I. pag. 415 fq. differit de hac rara edit. cum nota a. 1566. Additus praeterea eft Serenus Antiffenfis⁴⁴⁴) de fectione cylindri et coni, latine ex versione et cum commentariis Feder. Commandini. Sed quia Commandinus vius erat vitiofe feripto, codice non potuit tam bonam, quam voluit, versionem concinnare; Marin Ghetaldus mstum corrigere fuscepit fecundum auctoris mentem, et refoluere problemata in libro: Apollonius rediuiuus, feu restituta Apollonii Pergaei inclinationum Geometrica, et fupplementum Apollonii Pergaei tattionum geometriae pars reliqua. Venetiis. 1607. 4. vid. Bayle I. c. not. B. vbi de interpretibus et commentatoribus conicorum Apollonii differit. —] Illa vero Commandini editio nitide et emendate curante Nisolao Buti recula eft Piflorii⁴¹¹) Hetruriae, e noua tyi ographia Stephani Gatti a. 1696. fol.

Praeterea Claudius Richardus Iesuita, Commandini sequutus versionem, cosdem quatuor libros odidit cum commentariis suis eximiis, quos 2. 1642. Madriti auditoribus suis praelegerat, Antwerp. 1655. fol. Idem tellatur, se anno 1643. auditoribus suis tradidisse alios proprios quatuor conicorum libros, in quibus argumenta librorum Apollonii V. VI. VII et VIII. ex ingenio suppleuir, vel quae in iis ille demonstrauerat, divinavit. Exstant praeterea in Marii Mersenni fynopfi (Parif. 1644-4.) p. 276-312. libri Apollonii priores quatuor contracti latine, cum SERENI Antiffenfis, philosophi, (Apollonio, quem libr. I. proposit. 18. citat, et cuius conica commentariis illustrasse le innuit propol. XVI. libri I. pag. 16. edit. Oxoniensis, iunioris) libris duobus de sectione cylindri, et coni per verticem ad Cyrum amicum, pag. 313 — 328. itidem latine, Commandino, qui cos Apollonio Bonon. 1576. fol. fubiunxerat, interprete. Graece MS. in bibl. Bauar. cod. CXXXXIV. et bibl. regia Parif. tefte Labbeopag, 119. bibl. nouae MS. Nam graece quidem primum """") editi funt isti Sereni libelli, e III. codd. bibliothecae regis Christianistimi manu exaratis, in Hallciana, quam modo laudaui, Apollonii editione. Ante Commandinum cuius versionem Halleius graecis adiunxit, Maurolycus etiam in praefatione Cosmographiae Sereni libros editurum fe receperat.

Meminit hic Serenus lib. I. propof. 28. pag. 29. etiam Pithonis, geometrae, Euclide iunioris. Sereni autem meminit Marinus in IIgo Gewela ad data Euclidis pag. 457. edit. Oxon. fed

hhh) Vide Voff. de scientiis Math. pag. 59. 60. [conf. Clement bibl. curieuse hist. et crit. I. pag. 416. not.]

iii) Vide Giornale d'Italia tom. 19. psg. 160 lq. [Montucla I. pag. 463.]

kkk) In margine de hoe philosopho scripsit Fabricius: "In Commandini editione legitur Antin/enfis, quia in graeco repererat Astronom. Sedlatine dicendum erat Antiffensi, ab Antissa, Leebi insulae civitate. " Harl.

111) In historia operum erudi'orum ann. 1695. August: pag. 552. emendandum, quod scribitur: On fait à Pistoye une 2. edition a' Apollonius de Thyanes.

mmm) Errorem enim librarii esse existimo, quod in catalogo Bodleiano memoratur editio Sereni graecolatina Bononiensia.

fed itz; vt Archimede antiquiorem facere videatur. Πολλά γαζε τεταγμένα Φύσα υσεξον 'Rexinidas το Σεράνο έθεωςες, ότι τέτακται. Pro quo Dauid Gregorius legit υσεξον 'Agx.μήδος ό Σέρηνος έθεωχει.

[Practer codices graceos, a Fabricio iam memoratos, nominandi sunt Vindobonenses duo spud Kollarium in fupplemento ad Lambecium, pag. 425 fq. cod. LXIII. qui continet Apollomi Conicorum libros IV. et Sereni, Antisfensis, de cylindri fectione librum vnum, et de conf fectione librum alterum, tum Apollonii Conicorum libri duo priores ex Hohendorfiana bibliotheca, cod. LXIV. nee non codex Noribergenfis, qui continet Apollonii conicorum libros IV. edit. Eutocii, et Sereni περί κυλίνδευ τομής, κεφ. λζ. eiusdemque Sereni κώνυ τομήν κεφ. Ze. vid. de Murr Mcmorabb. bibliothec. Noriberg. tom. I. p. 45. — Ab Heilbronnero, duce potifimum Montfauconio, codices, in variis bibliothecis feruati, enumerantur, quos, figno paginae nude adposito, indicabo, aliorum notitia adspersa. — In bibl. igitur Vaticana libri Apollonii de pyramidibus : liber de speculis comburentibus. (pag. 540.) — In bibl. Ambrofana Mediolanensi, Conicorum libri IV. (p. 561.) — In bibl. Scorialensi regis Hispaniarum, Conicorum libri II. (pag. 568. Apud Pluer. in itinerario per Hilpan. pag. 157. nominantur Con. libri HI. et de constructione partium libri HIL item pag. 189. Sereni Antinefei (fic), philofophi, de cylindri fectione libri II.) — In biblioth. regia Parifienfi, conicorum libri in fex oodd. catal. tom. II. pag. 487 fqq. n. cod. MMCCCXXXXII. libri tres priores conicorum et Serenus de fectione coni et de fectione cylindri. cod. MMCCCLIV. conicorum libri IV. priores; cod. MMCCCLV. libri III. priores; cod. MMCCCLVI. libri IV. priores, ad calcem quaedam viri docti obferuatt. funt reiectae. cod. MMCCCLVII. libri IV. priores, cum nota graece inediti : item Eutocii Aleslonitae in eosdem libros commentarius, graece ineditus, Sereni Antiffenfis (fic) de cylindri fectione libri duo, graece inediti: cod. MMCCCLVIII. Eutocii commentarius in IV. libr. priores conicotum, et Sereni Antisfasi (lic) liber de cylindri et coni feetione. ---- cod. MMCCCCLXXI. conicorum libri IV. priores. --- cod. MMCCCCXIX. nr. 14-Apollonii, mathematici, apotelesmata. — In bibl. Mozavini: Eutocii in Apollonii conicon primum commentarii, Apollonii conic. alter et tertius Sereni de coni fectione et cylindri fe-Gione, (pag. 583.) — inter MSS. gr. de Mesme, Conica. (pag. 584.) — In bibl. Taurinenfi eod. LXXXII. Conicorum quatuor priores libri et Serenus de cylindri fectione libri II. teste canlogo pag. 176 fq. — In bibl. Bodleiana inter codd. orientales, Apollonius de fectione linearum fecundum proportionem cum aliis feriptis mathematicis. (pag. 610.) — libri poftenores Apollonii de conicis fectionibus, arabice per Thebit, filium Korrse, (rectius, Thabet ben Corrah. conf. Herbelot: Bibl. orient. pag. 846. Montucla I. pag. 346.) cum diagrammatibus, fol. eiusdem de conicis sectionibus, libri VII. (pag. 613.) - conicorum libri IV. graece, cadem gr. fed schematibus et demonstrationibus destituta, (pag. 617.) - inter codd. la tinos Apollonius analyticus, II. voll. 4. et Apoll. conica cum notis H. Sauilii, (pag. 620.) -In bibl. collegii vniuersitatis Oxon. Some things of Apollonius Pergaeus by Anderson, Snellius etc. Doctrine of angular fections etc. by Richard Rawlinfon. (pag. 624.) - in alits Angliae biblioth. Conicorum libri IV. er Eutocii commentar. in cos, graece. (pag. 637.) — In bibl, Vffenbachiana Apoll. de fectionibus conicis cum figg. artificiofiffimis. — idem de fection. conicis cum notis, II. voll. czedem propositiones, breuiori methodo demonstratze, ab Abdól Melick Sjirazita, Perla, (pag. 646.) Harl]

Bb 3

Libri

Digitized by GOOGLE

198 Lib. III. c. XXII.

Vol. II. p. 559 7 560

Libri quatuor posteriores conicorum Apollonii nusquam adhuc reperti sunt graece; verum quintus, sextus et septimus, arabice versi siue in epitomen missi ab Abalphato, filio Mahmudi, Ifphahauenfi, Perfa, ad regem Abicaligiarem, qui ab anno Hegirae 372. a. Ghr. 982. rebus pracsuit, ex MSto Florentino inciderunt in manus Abrahami Ecchellensis, qui, adiutus nmi) a lo. Alphonfo Borello, mathematicis exculto disciplinis, eosdem latine, haud ita commode, yt notauit Halleius, transfulit, et cum Borelli commentario edidit Florentiae a. 1661. fol. addito Archimedis libro assumtorum, de quo supra dixi. [vid. Clement. l. c. p. 416. [q. not.] Testatur hic Abalphatus, primos quatuor libros pridem a fuis lectos ex versione arabica, (illa fortafis, concinnata sub regno "") [P] Almamuni """), qui Caliphatum iniit ab anno Hegirae 203.) sed hosce tres a le primum fuisse translatos. Aliam arabicam versionem siue epitomen versionis Thabit ben Corrah eorumdem trium librorum, (nisi quod septimi libri propositiones postremae ab editore sunt omissae,) auctore Abedilemelico sine Abdolmelet Shirazita, Perla, ante annos 500. confectam ???), ex Oriente secum adtulit Chrifianus Rauius, et a Samuele Reyhero, mathematum professore ""), latine redditam vulgavit Kiloniae a. 1669. 8. aliis quibusdam arabicis Apollonii interpretibus in praefatione commemoratis, et breuiter etiam notatis iis, quibus arabica versio priorum quatuor librorum differt a Commandini fiue Richardi editione. Adtulit et lacobus Golius ex Oriente codicem arabicum librorum V. VI et VII. in quo fextus hanc praefixam habet epiftolam: Mitto ad te, Attale, Sextum conicorum, in quo propositum nobis est agere de settionibus aequalibus et inaequalibus, similibus atque dissimilibus, corumque divisione. Plura autem de hisce diximus. quam ii, qui ante nos geometras fuerunt, docuimusque etc. Ad calcem eiusdem codicis Goliani notatum fuit, quod octauus Apollonii liber non translatus fuit ab Arabibus, quod illorum exemplaria etiam illo libro carucrunt: quamquam testatur dostissimus scriptor Aben Nedin,

nnn) De hoc itaque intelliges, quod scripsit Richard Simon, tom. IV. bibl. critique pag. 45. tom. 4. Lettres choisies, pag. 39.

000) Hinc videtur falli Gregorius Abulpharajus, qui in Hift. Dynaft. pag. 41. non quatmor folos, sed septem libros Apollonii, tempore Almamuni translatos, fcribit. Certe fallitur in iis, quae fubiungit: Hic autem liber vna cum altero. ab codem composito, in causa fuit, quod compofuerit Euclides librum fuum longo post tempore. Constat enim, Euclidem Apollonio fuisse antiquiorem. Fabric. - conf. notam ad S. XVII. auctor arab. apud Cafir. l. cit. pag. 385. "Huius conicorum libri, bit, tractatus jeptem, etfi procemium ofto indicet, Almamone imperitante, in fermonem arabicum translati funt. Itaque liber offavus nonnisi librorum septem synopsis est, continetque corollaria quaedam, hypothefes nimirum, maxime vtiles scituque dignas. Is ab eo tempore ad hanc vsque diem a multis quidem huius disciplinae peritis perquifitus est; nihil tamen certi de illo compertum. Re cum quibusdam actatis no-

ftree mathematicis collata, ex iis vnus librum hunc fe vidiffe mihi testatus est: verum ex libri descriptione, quam mihi ille ab auctoris mente prorsus alienam exhibuit, cum libri argumentum nescire probe intellexi, quare ab illo discessi, hominem in sua relinquens infeitia." conf. not. ad §. XVIII. init. — Ibidem, "quatuor, feribit Arabs, priores libros, quos emendauit Ahmad Ben Musa, arabice conuertit Helal ben Helal Emessen Corrah, Harranitae, arabice prodiere." De hoc Thabete copiose agitur in cadem Casirii bibl. I. pag. 356 fqq. adde supra in notitia codicum versus finem. Harl.

ppp) Confer Renaudotum de barbarieis Aristotelis versionibus, supra in vol. III. p. 298. Harl.

qqq) Adde codicum notitiam fin. Harl.

rrr) Vide acta eruditorum Lipf. ann. 1685. pag. 399. magis, quam facile exifimari potest, barbare traduxiste Rauium, notat Halleius praefat. ad Apollonium.

Vol. 17. p. 560 🕈 561 "

CONICA

Lib. III. c. XXII. 199

Nedin, (Golii verba agnoscis apud Mersennum pag. 275.) qui philosophorum arabum operumque ab illis editorum circa quociringente simum a Mahammade annum elenchum descrip fit, partem illius oblaui libri versam fuisse, asseritque, omnes Apollonii libros sua exstare lingua, eosque plures, quam Pappus enumeret. Suspicatur quidem Claudius Mydorgius, libros illos, arabice editos, esse cuiusdam Arabis, sub Apollonio latentis, non ipsius Apollonii; sed argumentum, quo vtitur, tantum probat, interpretem, quod in aliis etiam scriptis Arabes feeisse conflat, libertate vium esie quaedam interpolandi. De octaui libri figuris quibusdam repertis meminit Bartholomaeus Herbelotus bibl. Oriental. pag. 119. Depuis le tems de Khalife Almamon jusqu'en l'an 10(0. et plus de l'Hegire ce huitieme livre n'a point été trouvé, et on croit, qu'il est caché dans quelques Bibliotheques des Grecs, ou il est conservé pretieusement a cause de fa rareté. Aben Moussa dit, qu'outre les sept livres d'Apollonius on a trouvé encore quatre figures du huitiems etc. Anmed ben Moussa Al-Hamosh, natif de la ville d'Ems ou Emesse, m a traduit les quatre premiers, et [?] Thabeth Ben Corrah a traduit les trois autres; c'eff ainsi qu'en parle l'Auteur du livre intitulé: Navader al akhbar, les narrations curieules. Halfan ben Mouffa Ben Schaker a revu et corrigé cette traduction. Gemina leguntur pag. 978. [Conf. notam antecedentem. In bibl. Leidenfi, (catalog. pag. 453 - 455.) inter codd. orientales, exstant Apollonii Pergaei conicarum sectionum lib. V. VI et VII. in arabicam linguam versi a Thabit ben Cora - Apoll. Pergaeus de conicis sectionibus, calligraphice et figg. geometricae necessariae ad explicandum Apollonium Pergaeum de sectionibus conicis. De arabicis Apollonii etc. verfionibus vide Affemani catal. msstorum biblioth. Florent. pag. 380. Montuclam I. pag. 357 [q. 379. Harl.] - Nouissime Halleius in praeclara sua Apollonii editione tres istos libros vertit latine ex cod. Bodleiano versionis arabicae, quam annis abhinc 450. et vltra composuit Thabit ben Corrah et emendauit Beni Moses; Nasir Eddinus Tusaeus vero circa a. Chr. 1250. recensuit. Adhibuisse etiam se testatur codicem Golianum arabicum feptem librorum, emendatum ab Ebn Mohamed Ebn Al-Hafan Tufaeo et Achmed Ebn Aly Abulfaray Mohamed; e quo codice varia emendauit ac suppleuit, etiam in prioribus libris quatuor graecis. Octanum denique librum ex Pappi lemmatis et ingenio suo restinuit addiditque.

De problemate Apollonii, dare in una fuperficie duas lineas; quae numquam toincidant, ficet semper adpropinquent, scriptum Rabbi Mosis prouincialis, latine versum a Francisco Baroccio. vid. Wolf. bibl. hebr. tom. III. pag. 806.

Apollonii Conica integritati suae, ordini et nitori restitutz ab Elia Astorino, Carmelita, Neapoli 1702. 4.

Guid. Grandi compendio delle sezioni coniche d'Apollonio, con aggiunta di nuove proprietà delle medefimi a fezioni. Florentiae 1722. 12. vid. Act, erud. Lipf. supplem. tom. VIII. pag. 434 sqq. Giornale d'Italia tom. 34. pag. 375.

[Elementa fectionum conicarum, conscripta ad vsum Faustinae Pignatelli — edita vero in gratiam studiosae inuentutis, autore Nicolao de Martino, regio mathem. professore, Neapoli, tom. I. II. 1734. 8. conf. acta erudit. Lipi. ann. 1736. Mense Ianuar. p. 44 sqq.]

Marini Ghetaldi Apollonium rediuiuum iam supra memorauimus. — Alexander Andurson, Aberdonensis, 1612. 4. Paris. edidit supplementum Apollonii rediuiui; quo persecit

ca, quae deerant in Ghetaldi libro: - Willebrordus Suellius Apollonii Pergaci libros de sectione determinate et de rationis ac spatii desectione latine vertit etc. 1613.

In Petri Herigonii curlu mathematico, Paril. 1644. 8. VI. tom. in tomo primo funt nr. 3 — 6. Apollonii Pergaei de determinata sectione geometrica a Will. Snellio reslituta; eiusdem Apollonii inclinationum geometria a Mar. Ghetaldo restituta, et tactionum geometria a Franc. Vieta reflituta.

Applionii conicorum libri IV. methodo noua illufirata et fuccincte demonfirata per I/aacum Barrow. Cum Archimedis operibus et Theodofii sphaericis per eunidem Barrow, Londini 1675. 4. vid. Clement l. c. pag. 416. not.

10. Bronau commentarius in Archimedis et Apollonii Pergaci sectiones conicas. Londini 1675. 4.

Paul. Matthiae Doriae ad Hyacinthum a Christophoro epistola, in que ostenditur, parabolam Apollonianam, quomodocunque describatur, lineam geometricam non esse, atque adeo falsa esse, quae de omnibus reliquis curuis tradi solent, (italice scripta.) Editio ab auctore revifa et aucta. Amstelodami 1718. mense Nou. examinatur in Act. erudit. supplem. tom. VII. pag. 201-210. et adduntur pag. 216 - 217. ad dialogos Doriae animaduería quaedam, in quibus ratio redditur excerptae methodi Dorianae, infertis actis ann. 1717. m. Maio. adde, quae sequentur a Fabricio obsernata, et Heilbronner pag. 276 fq. Harl.

Post dependitos Pappi, Sereni, Hypatias in Apollonii conica commentarios, e recentioribus plurimi post Apolloaium "") de ratione conicarum sectionum feripfere, vt iam lau. datus Mydorgius, ann. 1632. cuius elementa Apollonianis fimpliciora facilioraque Sereno in fynopfi fua fubiccit Merlennus. vid. Io. Wallifii Opp. I. pag. 295 fqq. et H. pag. 683. Grego. rius item a Sancto Vincentio, Ieluita, in acutislimis geometriae tomis, sub titulo Quadraturae Circuli editis, tum Iscobus Milnes ") in sectionum conicarum elementis, edit. III. ann. 1723. Isaacus quoque Barrow, et in Apollonio redivivo Willebrodus Snellius, Marinus Ghetaldus et Alexander Andersonus """), Franciscus Vieta in Apollonio Gallo, [in Opp. mathematicis, Parif. 1609. fol. - reculis opera Frane. a Schooten, Lugd. Batau. 1646. fol. nr. 11.] Beniamin Bramerus in Apollonio Catto, Vincentius Viuiani "") libro de maximis et minimis fiue geometrica diminatione in quintum conicorum Apollonii, nee non divinatione altera de locis folidis, Florent. 1659. fol. Bartholomacus Intieri Florentinus in Apollonio ac Sereno promoto, qui liber praela euaste Neapoli ann. 1704. 4. Guil. Franc. Marchio Hospitalius in tractatu analytico postumo gallice scripto, de sectionibus conicis. Paris. 1704. 4. anglice ab E. Stome, 1728, 4. conf. Memoirs for the curious 1707. pag. 365. Act. erud. 1708. pag. 45. Iourn. des Savans, 1721. pag. 3. - L. Trevigar, Cantabrig. 1731. 4. vid. Acta erudit. 1734. pag. 133. Poivreus

sss) Apollonium Pergaeum eum Rhodio confundi et scripta vtriusque perturbatissime referri videas in bibliotheca reali philosophica pag. 83.

##) Vid. A&a erud. Lipf. 1703. pag. 226.

vvv) Vide de hoc Viniani libro, quo solis sagacibus coniecturis argumentum libri V. Apollonii, numquam a se visi, adsequutus est, elogia bistorica academiae gallicae illustrium pag. 68. 69. Obiit vir pracelarissimus Florentiae in patria a. C. 1703. d. 22. Sept. actatis \$2. teste Iulio Neauu) Vide ad §. sequentem voc. Neveur. Harl. gri pag. 132. historiae feriptorum Florent. -

Vol. II. p. 561

Poivreus in Traité des sections du cylindre et du Cone etc. Paris. 1704. 8. vid. Act. eradie. 1707. pag. 132. Lourentius Lorenzinius, Viuiani discipulus, vid. Acta erudit. 1723. pag. 73: Vincentius Santini in: Delle Sezzioni coniche dedotte nuovamente in Piano dal Cerchio etc. Lucae, 1722. 8. vid. Acta erud. tom. VIII. supplem. pag. 431 fqq. Philippi de la Hire de sectionibus conicis libri IX. 1685. sol. vid. Acta erud. 1685. p. 398. Des Chales in mundo mathematico, [-- Christiani comment. de calculo infinito, vid. ad §. XVI. sin. Kaeslner. in: Hamburgisch. Magazin, tom. XVII. part. II. etc. aliique recentiores, quorum labores et cogitata hic recensere, neque vacat, neque opus est.]

[Inter deperdita aut nondum vulgata Apollonii fcripta olim numerabantur

Λόγε αποτομής libri duo de feilione rationir fiue proportionis. Pappus libr. VII. p. 241. **342.** 262 fq. meminit illorum. Versionem libri primi arabicam Thabet ben Korrah non modo accuratillime castigatile, fed duobus etiam commentariis exornasse, illorum vero secundum, qui vix intelligi posit, minime correxisse, perhibetur in arabica philosophorum bibl. apud Castr. L. m. p. 388. — Illi libri arabice exstant Oxoniae inter libros Seldenianos. Adde supra in notivia codicum mestorum: et

Xweis anorouns libri duo de spàtii sectione. Pappus libr. VII. pag. 241. 242. 263. Duo haec opulcula primum in lucem edita sunt ab Halleio:

Apollonii Pergaei de j'estione rationis libri duo. Accedunt eiusdem de sestione spatii libri duo restituti. Praemintitur Pappi Alexandrini praesatio (graece edita) ad V11^{mum} collectionis mathematicae cum lemmatilus eiusdem Pappi in hos Apollonii libros. Opera et sludio Edmundi Halley, epud Oxonienses geometriae Professoris Sauiliani. Oxonii, e theatro Sheldoniano, 1706.8.

Conf. acta erudit. Lipf. 1707. p. 103 fq. Clement l. c. p. 417. Libros de fectione rationis Halleius non tam ex arabico vertit interprete, quam potius ex figuris additis fenfum odoratus eft vir fagaciffimus, quum arabicae linguae vix mediocrem haberet cognitionem. At Bernardus iam decimam fere partem verterat, illoque mortuo Henr. Aldrich in verfione Bernardina caftigauerat nonnulla. Arabicum vero illud mstum ex lingua graeca in arabicam translatum elle, probat Halleius, quod in diagrammatis lineae notas fecundum ordinem alphabeti Graecorum dispositas habeant, qui ab ordine alphabeti Arabum plane diuersus eft. Factam coniicit haue versionem circa a. Chr. 820. auspiciis Almaimonis Chalifae sue imperatoris Saracenorum. *Isaac. Newton* maximi fecisse dictur Apollonii de fectione rationis libros, ex quibus clariorem analyfeos veterum ideam haurire liceat, quam quae ante editum ab Halleio hoc antiquitatis monumentum fuerit Geometris. vid. praefationem ad confpechum philosophiae If. Newtoni, (a View of Sir If. Newtons Philosophy.) Londini 1728. 4. et acta erud. Lipf. a. 1730. mens. Aug. p. 339. — Libros autem de fectione spatii, iam olim deperditos, post Snellium, Halleius ex ingenio propriisque meditationibus ita restituit, vt ab iplius Apollonii opere non multum discrepare confideret.

Apollonius germanice versus prodiisse dicitur Cassellis, 1658 et 1683. 4. Harl.]

XX. Scripta Apollonii cetera, deperdita pleraque, quae laudari observaui a Pappo et aliis, haec funt:

Έν αναλυομένω τόπω in leco resoluto laudatur ab Eutocio pag. 11. ad Apollonium, edit. Oxonieniis. conf. Marin. ad data Euclidis pag. 458. edit. Oxon.

Vol. IV.

Ċc

Διωεισμένης

202 Lib. HI. c. XXII. APOLLONIL SCRIPTA DEPERDITA Vol. H. p. 561 2562

Διωφισμένης τομής libri duo de determinata fessione wow). Pappar lib. VU. pag. 243. 263. 281. 305. Fabric. — In arabica philosophorum vita, apud Cafir. l. m. pag. 385. fcripta Apollonii recensentur: in his, "de determinata sessione libri II. quorum prior a Thabeto emendatus est: secundus, essi arabice conversus, vix intelligitur." Ibidem nominantur Apollonii fcripta:

De linearum sectionibus fimilibus, libri auo.

- De circulis seste inuicem tangentibus liber I. Argumentum de tactionibus ab Apollonio tractatum, illustrauit etiam Euangelista Torricellus.
- De duabus lineis, quae, extra angulos restilineos aliquantulum positae, inter sesse occurrunt, liber a Thabeto Ben Korrah memoratus. Hark

Περί ἐπαφων libri duo. Pappus lib. VII. pag. 243. 328. 345.

- Έν τῶ πεεί τῦ καχλίε γεάμματι Apollonium laudat Proclas II. ad Euclid. pag. 29.
- Έν τη καθόλε πραγματεία Apollonius laudatur a Marino in Προθεωρία ad data Euclidis Nation sub initium.
- Neusewy libri duo de inclinatione, fine de inclinatis corporibus, Pappus lib. VII. pag. 241. 249. 305. 313. 328. et Marinus ad data Euclidis, pag. 453. edit. Oxon. Alexander Andersonus, Aberdonensis Scotus Paris. 1612. 4. edidit supplementum Apollonii rediuiui sine analysin problematis'ad doctrinam Apollonii megi veusew, a Marino Ghetaldo, Patricio Ragusino, restitutam. Fabric. — [Lucem adspexerunt Apollonii inclinationum libri duo a Samuele Horsley restituti. Oxon. typis Clarendon. 1770. 4. Harl.]
- Περί της συγκρίσεως τε δωδικαέδου κά τε εκοσαέδου των είς την αυτήν σφαίραν έγγραφομένων. Binas huius libri έκδόσεις memorat Hypfieles praefat. ad lib. XIV. Euclidis. Locum Hypfielis integrum deferipfi fupra cap. XIV. S. 4.
- Téπων ἐπιπέδων libri duo de locis planis, Pappus lib. VII. pag. 241. 247 et 438. [P] [in bibl. arab. apud Cafir. l. c. citatur de locis planis, earumque jestionibus fimilibus liber primus.] Horum argumenta ac rationem diuinare et ex ingenio reflituere iam ante ann. 1634. conatus est Paulus Fermat, senator Tolofanus: in eius Opp. mathemat. p. 12 sqq. Tolosae 1679. sol. Inde Franc. Schooten. Lugd. Bat. 1657. [Postca prodierunt Apollonis locorum planorum libri II. restituti a Roberto Simfon, lat. Glasguae, Foulis. 1749. 4. Harl.]
- [']Ωκυτόβοος, quo in libro videtur egiffe de numeris quantumuis magnis inter le multiplicandis: quae res ante inuentas cifras paullo intricatior fuit. Eutocius ad Archimed. de dimensione circuli. Confer Wallifum ad fragmentum Pappi proposit. 18. Halleius ωκυτόκιον legit, velut a celeri productione repetito vocabulo.

['Alchindus

www) Ex ingenio fuo refituere conatus eff Willebrordus Snellius, quemadmodum etiam libros de rationis et spatii sectione, et de inclinatis lineis sue corroribus, vide descriptionem academiae Leidensis pag. 225. Fabric. — Inferiptio libri Snelliani est: Apollonius Batauus s. exsuscitata geometria Apollonii Pergaei regi diapes utras reguis. Leidae 1608. 4. Harl.

Vol. II. p. 562

EVTOCIVS ASCALONITA Lib. 111. c. XXII. 203

[Alchindus in Euclidis proposito refert, huius elementa geometrize ab Apolionio conscripta

- esse, eademque in libros XV. digesta. Quum autem huiusmodi operis studium successu temporis nonnihil intermissum/ esser, quidam ex alexandrinis regibus ad geometriae cognitionem sibi comparandam amplissicandamque excitatus, Euclidem, ea tempestate notissimum, laudatum opus cassigare atque illustrare iussisse dicitur in bibliotheca phi-
- losophorum arabica apud Cafir. 1. m. p. 340. vbi quoque commentatores in illud opus arabici nominantur. Harl.]

Periit et Hypatiae, quae Isidori philosophi vxor suit, commentarius in conica Apolmii, a Suida memoratus.

Inter fingulares viros Apollonius noster l:aud immerito refertur a Vitruuio libro et capite primo: Hi autem inueniantur raro, ut aliquando fuerunt Aristarchus Samius, Philo-Jaus et Archytas Tarentini, Apollonius Pergarus (ita etiam MS. Arundel. nam male quaedam editt. Pergamenus) Eratosthenes, Cyrenaeus, Archimedes et Scopinas (an Scopas?) ab Syracuss, qui multas res organicas et gnomonicas, numero naturalibusque rationibus inuentas atque explicatas posteris reliquerunt. [conf. ad §. XVII. notata.] Arabibus Apollonius dicitur, perinde vt Euclides quoque, Alnagiar, quod fabrum lignarium denotat, sed ab illis vsurpari videtur pro Geometra. Nam et a Graecis magnum Geometram dictum Apollonium, iam supra ex Eutocio notare me memini. Fabric. — Apud Herbelot in bibl. orient. pag. 978. a. Hagi Khalfah, dum memorat in bibl. su orientali arabicam Apollonii figurarum sonicarum versionean e graeco factam, Apollonium nominat Alnagiar, Alhakim Alriadhi, fabrum aut architectum, et.philosophum moralem. Harl.

XXI. Operae pretium est, tribus hoc loco verbis agere etiam de EVTOCIO, Ascalone, Palaestinae ciuitate, nato, qui *lfidori ****), mechanici, Iustiniano imperante clari, discipulus fuit, et commentaria sua in libros Archimedis de sphaera ac cylindro dicauit Ammonio, quem xectrizov Qilloro Qov vocat, Hermiae filium et Procli, a. C. 485. defuncti, discipulum, ni fallor, compellans. [vid. ad §. XI. circa fin.] Meminit etiam Eutocius Theonis ***), Alexan-Cc 2

xxx) In fine commentar: Εύτοκία ³Λοκαλωνίτα επόμισμα de το ³Λοχιμήδας, Ικδόσεως παραγγωσθάσης τη ³Ιοιδώςς, ήμων διδασκάλη.

Euronie המעדב אלטאבפטי הטיים, שי הסד לאמינה

Γράψαν τοῦς Φθαναροῦς πολλώπι μαμψάμανος.

Ifidori, Milesii, mechanici, mentio in Procopii, thetoris, descriptione S. Sophiae p. 284. libr. L. nrussintur.

yyy) Eutocius in proposit. 4. libri II. de sphaera ac cylindro p. 23. ως έτιν εύρων έντυγχώνοντας Πάπαφ νε και Θέωνι και Αγκαδίο έν πολλοϊς συντάγμασι έκ αποδακτικώς, αλλ' έπαγωγή το λεγόμενον παριεώσι. Idem ad lib. de circuli dimensione pag. 49. όπως di δώ σύνεγγυς την δύναμιν πλευράν τον δοθέντα άριθμον εύρων, άρηται μιν "Ηρωνι έν τοϊς μετρικοϊς, άρηται de Manne ne Bewu ne Eregois nheiora tenye pierois τήν μεγάλην σύνταξιν το Κλαυδία Πτολεμαία. . Μςminit etiam Pappi commentar ad Apollon. pag. 6. et ad Archimedem pag. 16. ad lib. II. de sphae. ra ac cylindro, vbi duas medias proportionales inuenire docet ex mente Platonis, Heronis, (iv My Xurinais הסביץ שאמנה אמל לי דסוה אואס הסואדואסוה) Philonis Byzanții, Apollonii, (Pergaei) Dioclis (iv τῷ περί πυρίων) Pappi, (δυ μηχανικαϊς άσαγωγαίς) Spori, (Nicaeni, quem iterum citat procemio in lib. de circuli dimensione pag. 49. et in finé pag. 55. mentionem faciens Apisorethiner cius mieiun fiue Mellificii Aristotelici,) Menaechmi, 'Archytae, (ex Eudemo Rhodio, Peripatetico, cuius Geometricam hiftoriam laudat pag. 49.) Eratofhenis ad regem Ptolemacum, subicctis eius philosophi versibus

Vol. II. p. 363

drini, qui [P] qui trecentis amplius post Christum annis fuit, et Pappi eadem cum Theone actate sub Theodosio M. clari Alexandriae philosophi. Monumenta Eutocii edita haec sunt:

- 1) Commentaria ad libros II. Archimedis de Sphaera as cylindro, scripte, vt iam dixi, ad Ammonium. Meminit horum ad Apollonii conica, pag. 14.
- 2) Commentaria ad librum eiusdem Archimedis de circuli dimensione.
- 3) Commentaria ad libros II. loogéomiker, quae Petro cuidam inferiplit.
- 4) Commentaria in quatuor priores libros conicorum Apollonii Pergaei, ad Anthemium 222), quem sodalem carissimum adpellat. Illa vna cum figuris, ab Eutocio, (vt ipse testatur pag. 7. et alibi,) additis, verum latine prodierunt ex versione Fred. Commandini, Bononiae 1566. fol. et Pistorii 1696. fol. Graece exstant MSta in biblioth. regis Galliae, telte Labbeo biblioth. nou. MSS. pag. 117. [in biblioth. ducis Mutinensis, tefte Montfaucon. adde indicem codd. Apollonii Pergaei supra exhibitum, et Heilbronner passim in historia matheseos.] -, Ex codice insto Barocciano, gracce, addita Commandiui versione, fubinde emendata, vulgauit Edmundus Halley in luculenta fua Apollonii editione. Oxoniae 1710. fol. [Mentio quoque hic iniicienda est Euphranoris unxavomis (mechanici), qui vnus fuit ex Sicyoniis exfulibus, tempore Antigoni et Ptolemaei, regis Aegypt. atque Ecdeli, Arcadis, philosophi. Is Arato, Cliniae, principis quondam ciuitatis Sycyoniorum, filio scalas fecit solutiles ad vrbem occupandam. vid. Plutarch. in vita Arati, cap. 6. pag. 514 fq. tom. V. Opp. Plutarchi, edit. Reiske. Harl. Ad calcem pracsationis ad libr. IV. ait Eutocius, fe posteriores etiam quatuor libros Apollonii fimiliter in gratiam Anthemii illustraturum, quod num fecerit, haud constat. Certe videtur recensuisse. — Meminit etiam pag. 14. suorum commentariorum in printum magnae Syntaxeos Ptolemaei.

versibus de cubi duplicatione,) et Nicomedis e libro nel tai xoyzondar ypa unar, non etiam Philoponi, nisi hune quoque in codice suo legit Georgius Valla, vt suspicetur sliquis e Philandro ad Vitruuii IX. 3. Sed in editis Eutocii commentariis Philoponum, qui saeculo sexto storuit, laudatum non inueni.

Citantur praeterea Eutocio Apollonius Pergaeus in elementis conicis pag. 40.

Br TH wxvroßow pag. 55.

Antipho et Hippocrates Chius quadraturam cireuli inquirentes pag. 49.

Hero i τῷ ὑπομνήματι τῷ ἀσ την Άριβμητικήν είσαγωγήν, (Nicomachi, Geraleni,) pag. 28.

Magni Logistica pag. 55.

Nicomachus ir πρώτω μετικής pag. 25.

Philo Gadarenus pag. 55-

Laudat et p. 1. illud Socraticum e Platone, ar τΞ θιῦ συλλαμβάνοντοι πάνο sinds 193) ini τίλοι ημῶτ τῆς σπαδῆς ίλθοῦ, quod et ipfum diuina adnuente benignitate me confecuturum confido.

222) Hic iple videtur esse Anthemius Trallianus, mechanicus, cuius meminit Tzetzes Chil. II. vers. 151. et XIII. hist. 457. et cuius librum zegi zugadožav ungzavnačrav adhuc superesses MS. notaui supra §. XI. Confer Procopis, rhetoris, locum supra, ad cap. de Archimede § XI. datum e quo constat, Anthemium hunc cum Isidoro Milesio celebre-illud S. Sophiae templum a. C. 532. condidisse. Plura de hoc Anthemio Agathias lib. V. pag. 144 sq.

CAPVT

Vol. II. p. 564 P 565

CAPVT XXIII

VETERVM MATHEMATICORVM SCRIPTA, QVAE REPERIRI POTVERVNT, DIGERENDA

VOLVMINIBVS XIV

quorum catalogum ab Edwardo Bernhardo) pridem compositum Thomas Smithus vir clariss. subject eius vitae ad calcem epistolarum Huntingtonianarum

editae Lond. 1704.8.

VOL. I. EVCLIDES;

I.

Elementorum libri quindecim iuxta editionem graecam, Basileae 1533. collatam cum MSS. Gr. Bodl. Arch. B. 25. et Bodl. S. 4. 9.

Vna cum vertione latina Fr. Commandini. Pilauri 1572. et Pilauri 1619. aliquot in locis emendata.

Principia, quorum in construct. et demonstrationibus vsus est, in margine adnotata. Schemata aeri incisa.

Demonstrationes, symbolis breuissime expressae, ex editis D. Barrouii, et scriptis D. D. Oughtredi et Rawlinsoni,

Scholia vetera

Graecorum, ex codd. MSS. et editione Commandini:

Arabum, ex MSS. Arab. in Arch. Bodl. recenfente Thebeto Corraide, [P] et in bibl. C. V. D. Pocockii, et in bibl. Coll. D. Ioan. Bapt. Oxon.

Item iuxta traditionem Chogia Nafireddini Persae, Romae 1594. Exstat autem et Perfice inter MSS. bibl. Coll. D. Ioan. Bapt. Oxon.

Item ex versione latina, quam ex Arabico fecit Adelardus, manuscripta in Museo Bodl. Ambulac. 178. et Arch. Digb. 174. et Coll. Trin. Oxon. 24. et MS. Bal. 239. et Cant. Pen. 61. et 69. et Caii 1. et Seld. Arch.

Per Campanum. Parif. 1516. et Bafil. 1546. et MSS. Bodl. A. 3. 8. Med. et Y. 1. 2. Th. Syriaca ex MSS. Syr. in Arch. bibl. publ. Cantabr.

Cc 3

Adnota-

a) Obiit Edwardus Bernhardus, viris maximis et actatis nostrae ornamentis merito annumerandus, Oxoniae ann. 1697. 12. Ianuar. anno actatis 95. — De Da/ypodii versionibus scriptorum graeeorum mathematic, yid, Keplerianas epistolas CXLIIII. Fabric. — Retinui hoc caput propter infertam codicum mestorum et aliorum librorum notitiam. conf. cl. Scheibel in Einleitung zur mathematischen Bücherkenntnis part, VI. Breslau. 1775. 8. pag. 651 — 673. Harl.

206 Lib. III. c. XXIII. VETERVM MATHEMATICORVM

Adnotationes viri illustris, D. Sauilii, et alierum, ex MSS.

Excerpta, (neceffaria quidem,) ex scriptis recentiorum iam vulgatis Fluss. Candallae, Peletarii, Zamberti, Tartaleae, Clauii, Billingleii nostratis 1496. Camilli, Taurelli, Welperi, Camerarii 1577. Cattaldi, Schulerii, Bettini, Io. Benedicti, Dibuadii, Puteani, Scheu. belii, Lansii, Tacqueti, Barrouii, Herigonii, Cottignez, Fabri, Arnoldi, Oughtredi, Wallisii, Sturmii, Cardani, Richardi, Dasypodii, Bouilli, praecipue vero Fr. Commandini.

Procli commentarius in elementorum lib. I. graece quidem ex edit. Basileensi ad fidem codd. in Arch. Pembr. 161. emendata. Idem ille liber, quo in versione sua concinnanda olim vsus est Baroccius; latine vero ex versione Baroceii, (sed correcta) cum notis.

Lamblichus meel nouvis pagnaturis gr. lat. Audio D. Tennulii, e MSS.

Problematum Euclideanorum Analysis per Fr. Schotenium ex schedis illius geometrae.

De superficierum diuisionibus opus egregium a Ioanne Dec, Londinensi, resistuum, Mohammede Bagdedino (Babylonio) vel auctore vel interprete. Latine cum notis Fr. Commandini iuxta edit. Pisaur. 1574. 4. Giornale d'Italia tom, 19. pag. 173 sq. Prodiit etiam italice, Pisaur. 1570. 4.

Thabeti liber confimilie argumenti, arabice et latine, ex codd. Arab. Seldeni cum notis

Excerpta ex Martiani Capellae libro fexto, collata cum MSS. antiquifimis in Arch. Seld. et in Coll. Ben. Cantabr. 181, et Digb. 221. Merton. 70. et Ben. 185. et Laud. L. 71.

Ex Boethio H. I. 10. [P]

Isaous Argyrus de figurarum eransmutatione gr. lat. e codd. MSS. Pembr. 70. 393. A Bembr. 111. 73. et Seld.

Maacus, monachus, in lex priores lib. Element. Argentorat.

Anonymus de mensurandis solidis MSS. Digb. 104. 154. et in bibl. Sauiliana. Vide et K. 44. et K. 17. in Arch. Land. item K. 61. Laud.

Mich. Pfelli geometris, hoc eft, geodaelis dia 5/xwy gr. MS. Pembr. 76. 412.

D. Sauilii praelectiones secundum edit. Londinensem 4.

Praefatio de Euclide eiusque operibus, quantum post Proclum ac Sauilium licet.

Nicephori Blemmidze fragmentum de geometriz et de stellis MS. gr. Pembr. 106. et in Pl. 8. ibidem.

Nicephori Gregorae quacifiones philosophieae et mathematicae : inter alia, de menfura arcae Noe ex Origene, gr. MS. Pembr. 43.

Idea Trigonometriae folio vnico.

Hic forte vel ad Heronem, et de geometria practica ex MS. bibl. Sauil. et Digb. et Seld. et D. Gronouii, atque ex Clauio, Herigono, Steuino, Tacqueto, Pitisco, etc. Sed quam breuissime.

Index

JOOGLE

Digitized by

Vol. II. p. 566 7 567

Index.

II. Euclidis data gr. lat. ex edit. D. Hardy, 4. Parif. 1625. collata cum edit. lat. Balil. ' 2546. et cum MSS. graecis in Arch. Pembr. 161. et cum MSS. arab, in Arch. Seld.

Vna cum praefatione Marini gr. lat. et scholiis veterum atque etiam recentiorum manuscriptis.

Thabeti Data arab. et lat. e codd. Seld. et ex cod. Bodi. Con. Apoll.

Iordani Data Arithmetica ex MS. Bodl. in ambul.

III. Euclidis introductio musica, et sectio canonis, gr. lat. iuxta edit. Meibomii 4, et Penate Paris. 1557. 4. collata cum MS. Ben. 183. et MS. gr. Pembr. 41. cum notis Meibomii et aliorum.

IV. Euclidis, (vti vulgo creditur,) optica et catoptrica gr. lat. vti pridem edidit Pena, Parif. 1557. 4. collata cum lat. Bafil. 1546. et Italica edit. Dantis Flor. 1573. et cum MS. gr. in Arch. Pembr. et in bibl. D. Ioan. Oxon. et cum MS. arab. Seld. et cum MSS. lat. in Ambul. Bodl. 178. [P]

Vna eum notis Sauilii et aliorum, et epistola Kepleri, et Penae praefatione.

V. Euclidis phaenomena gr. lat. ex edit. Argent. 1572. 8. et cum scholüs antiquis, et notis Maurolyci, Romae 1592. 4. collata cum MSS. gr. Coll. D. Ioan. Oxon. et Coll. Reg. Cantabr. et in Arch. Pembr. 161. et bibl. Vossianae, et cum MS. arab. Seld. et cum MSS. lat. in Ambul. Bodl. cum notis.

VI. Euclidis fragmentum de Leui et Ponderoso, lat. ex edit. Basil, 1546, collatum cum MS. in Coll. D. Ioan. Oxon. et in ambul. Bodl.

VOL. II.

APOLLONIVS, PERGAEVS, MAGNVS GEOMETRA.

I. Apollonii, Pergaei, conicorum libri VII. Quatuor quidem priores gr. lat. ex verfione, Fr. Commandini, Bonon. 1566. collata cum vertionibus Memmii et Maurolyci. Graece e cod. MSS- biblioth. Sauilianae et biblioth. Leidenfis et cod. regis christianistimi 103. Labb. pag. 271.

Adnexis commentario Eutocii lst. ex versione Commandini, et graece ex cod. in Arch. Pembr. 169. atque notis D. Sauilii, et aliorum.

Tres autem sequiores libri, scil. 5. 6. 7. (nam octavus ism olim perist.) arab. et lat. ex translatione arabica Beni Musa, qui editionem Eutocianam expressir, et nova versione latina vna cum notis Abdolmelic, Arabis, qui Apollonii Con. libros septem in compendium redegit, ex cod. MS Bodl. tum etiam notis Borelli, mathematici egregii, et aliorum, cum schematis et notis ex schedis D. Golii, viri summi. Haec cum lemmatis Pappi.

Translatio arabica Beni Mula ex cod. bibl. Leidenfis, (qui etiam MS. optimae notae in eatalogo librorum MSS. D. Golii 75 µanagiry apographum est.) transferipta fuit. Golia-

nus

208 Lib. III. c. XXIII. VETERVM MATHEMATICORVM Vol. II. p. 567 P 568. 569

nus codex etiam quatuor priores Conic. libros exhibet: ficut et iste in bibl. Florentina, quem latine vertit A. Echellensis, non adeo feliciter. [P]

II. Serenus de fectione Cylindri gr. lat. Graece quidem ex MSS. regis christianissimi, et lat. ex versione Commandini 1566. Bonon. cum notis ipsius, et Sauilii, et aliorum.

III. Apollonii, Pergaci, megi Noys anorcuns libri duo, numquam antehac in Occidente visi. Arab. et lat. ex MS. Seld. cum notis. Disquirendum, an liber de sectionibus in-bibl. Florentina, cuius mentio fit in bibl. Labbeana, fit idem illud opus.

IV. Thabet, Abu Hamed, Abu Sahl, Abu Mohammed, et aliorum clariffimorum, geometrarum, aggressiones de anguli rectilinei trisectione, arab. et lat. cum notis Forsteri, Borelli, et aliorum. Textum dant MSS. Seld. et Grauii.

V. Thabeti Lemmata arab. et lat. vna cum tractatu eiusdem de rationum compositione, etiam arab. et lat. ex cod. MSS. Seld. et Bodl.

Adde Maurolyci V. librum Conicorum.

Accedat, quod neceffarium est, ex Schotenio, Viuiano, Barrouio, Torricellio, Cavallerio, Gregorio a S. Vincentio, Mydorgio, Wernero Norimb. Baroccio, Wallisio, Andersono, Vieta, Herigono, Ghetaldo, Riccio, Scaligero.

YOL. III.

ARCHIMEDES, STRACVSANVS.

Archimedis opera: viz.

I. Circuli dimensio graece ex edit. Basil. 1543. et ex MS. 43. reg. christianisti. Labb. p. 275. Latine vero ex versione Commandini Venet. 1558. cum notis Arabum ex MS. Seld. arabicis et lat. MSS. in ambul. Bodl. et in Arch. Seld. et in Coll. Caii Cant. I. atque adnotationibus Commandini, Sauilii, Wallissii, et aliorum; ex Snellio, Pellio, Greg. a S. Vincentio, Lalouera, Gregorio Scoto, Hugenio, et M. de Angelis, aliisque, quod iuuat: fc. Regiomontano, Cuísno, Peletario, Bouillo, Christmanno, A. Romano, a Ceulen, Buteone, B. Porta, Castaldo, Alcalmo. [P]

Eutocius in lib. de sirculi dimensione gr. ex edit. Bas. et MSS. Gall. latine vero per Commandinum.

II. De lineis fpiralibus gr. ex edit. Bafil. et MSS. reg. Gall. lat. per Command. cum notis ipfius, et Sauilii, et aliorum. Confer ca, quae Wallifius, Bullialdus, et alii hac de re feripferunt.

III. Quadratum paraboles gr. ex edit. Bafil. et MSS. et lat. per Command. cum commentario ipfius, et opuículo L. Valerii eiusdem argumenti.

IV. De conoidibus et sphaeroidibus gr. ex edit. Basil et MSS. et lat. per Command. cuna comment. eius.

V. De

Digitized by

SYNOPSIS BERNHARDINA Lib. III. c. XXIII. 200

Vol. II. p. 569 7 570

V. De arenae numero gr. ex edit. Basil. et MSS. reg. Gall. latine per Command. vna cum ipsius annotatis.

VI. De sphaera et cylindro libri II. gr. ex edit. Basil. et MSS. Gall. lat. ex eadem editione Basil. (emendata tamen,) cum notis D. Sauilii, et scholiis Arabum ex MSS. arab. Seld. et lat. in ambul. Bodl. et Arch. Seld. et hebraice versi ex edit. Costae Ben Luca MS. B. 108.

Hanc mathefin ornarunt Torricellius, Tacquetus, Wallifius nofter, alii,

Commentatius Eutocii in libros de sphaera et cylindro gr. ex edit. Basil. et MSS. reg. christianiss. et latine ex edit. Basil. (sed correcta.) Huc refer, quae ad duarum mediarum proportionalium équéveron pertinent, ex Cartesso, Hugenio, Slusso, Gregorio vtroque, Wernero Norimb. Gruenbergio, Molthero.

VII. De aequiponderantibus libri duo gr. lat. ex edit. Bafil. et MSS reg. Gall.

Eutocius in libros de arquipond. gr. lat. ex edit. Bafil. collata cum MSS. regis chriftianiff. cum commentario Guidubaldi.

Heic de centro grauitatis ex Commandino, L. Valerio, de la Faille, Guldino, Torricellio, Villalpando, et praecipue D. Wallifio.

VIII. De iis, quaé vehuntur in aqu's, siue megi row ox unevor, gr. ex MSS. reg. Gall. latine vero per Commandinum, cum notis eiusdem, et Baldi, et D. Sauilii.

Heic Hydrostatica.

IX. Archimedes, vel potius Zenodorus, de isoperimetris, lat. ex MS. in embul. Bodi.

X. Archimedis exoterica ex Riualto, cum auctario. [P] Adiicere heic licet Marini Ghetaldi Archimedem promotum.

Propositiones ipsae Archimedeae collatae cum graecis Riualti.

Excerpta nonnulla ex commeutariis Rivalti, atque ex editione italica Nic. Tartalese.

Archimedem promittit D. Montonus Gallus. Dedit nuper Borellus librum, cui tit. Archimedes, ita et Fabrius. Legito inde, quicquid nouiter adinuentum.

VOL. IV.

PAPPVS, ALEXANDRINVS, et HERO.

I. Collectio mathematica, graece ex binis MSS. bibl. Sauilianae, edita aliquantum auchior. Habet et gr. MS. D. Lescuyer. Lat. ex versione Commandini, aliquot in locis emendata, vna cum notis ipsius atque aliorum: et ad lib. VII. Apollonii nonulla a Snellio, Ghetaldo, Vieta, et Schotenio restituta.

II. Heronis, Alexandrini, Pneumatica: ex codd. in Arch. Pembr. 169. 148. et Laud. C. 66. Lat. ex versione et cum notis Commandini.

Automata ex MSS. gr. Vossii et Pembr. 169. 195.

Belopoceica, Ctefibii potius, gr. lat. ex edit. Baldi 1616. 4. cum notis eiusdem ac aliorum, vid. Pembr. MS. 187. 13.

Vol. IV.

De

Digitized by

J009le

Vol. II. p. 570 7 571

De machinis bellicis MS. gr. Vossii, et lat. ex versione Baroccii, et e MSS. gr. Pembr. . 169. 137.

Barulcus arabi et lat. e cod. MS. Leidenfi, vel e schedis Golii, qui opus istud magni mechanici prelo aptissimum reliquit.

Alia avéndora eiusdem auctoris penes Is. Vossium.

Aristotelis mechanica ex edit. et cum notis Monantholii, Baldi, Blancani.

Pachymerii mechanica lat. per Bechtum, Bafil. 1560.

Adiunge I. Frontinum de aquaeductibus ex editt. praecipue vero [P] D. Auzotii, fi exflet: imo et Gromaticos ex edit. Turnebi ac Rigaltii.

Huc refer Procli Diadochi, si istius geometrae sit, opusculum de motu gr. lat. ex edit. Paris. 1542. et MS. Pembr. 161. 184. et Pembr. 76. 404. et Anonymi problema de motu, Digb. 93.

E fcriptis recentiorum mechanicis, feu de motu, excerpta, vti, (post Iordanem et Baconem,) Baldi, Varronis, Galilei, Gassendi, Borelli, Fabrii, Herigoni, et maxime Wallissi, qui ceteris omnibus in difficillima ista matheli palmam praeripuit: etiam Guidubaldi, Monantholit, Steuini, Schotti, B. Portae.

Anonymi Tactica, opus absolutissimum: vbi et de Thessalomachia, strategematis, stque acie ordinanda etc. Gr. MS. Pembr. 131. 262.

Pedialimi Synoplis Geodaetica ex MSS. Pembr. 169. 41. 161 et 70. 396 et 76. 412. et excerpta 111. 74.

Heronis Iunioris Geodaelia gr. lat. per Barocc. et ex MSS. Pembr. et Arch. Bodl. et bibl. Vossiana.

Heronis eiusdem de terminis geometricis, gr. lat. per Dafypodium, Argent. 1570.

Habet Vossius in sua le fissium bibliotheca, graece scripta, Apollodori Poliorcetica, Asclepiodori, philosophi, Tactica, Vrbicii^b) Tactica, Nicephorum megi magadeouns et alia issu Gregorae, Philonem Byzantium de machinis bellicis, et oppugnandis defendendisque vrbibus, Arriani et aliorum Tactica, Demetrii Cubicularii Naumachica, Constantini Porphyrogennetae Piratica, et Anonymum de strategematis bellicis, et alium de ordinandis aciebus.

Vegetius Laud. 42. I. MS.

Mechanici cuiusdam, qui sub Alexandro M. floruisse dicitur, Tactica: arab. et lat. e codice Lonae notae in Coll. D. Ioan. Oxon.

Hic de ponderibus et mensuris, quod idoneum, ex Grauio, Agricola, Brerwodo, Villalpando, Capello, Mersenno, Iordano, Gassendo, Gronouio.

VOL. V.

b) Vid. infra ad cap. de Polybio, Onofandro etc. in hoc volumine pag. 767. vet. edit. In cod. regio *Neasolitano* XXX. bombycino face. XIV. qui continet Onofandri et Mauricii sgurnyun, in fine adpendicis loco et Vrbicii iπιτήδευμα. Incipit: aj μεν πεστεταγμένας τάξας εύερημα των παλαιών ανιν ανδεών. Hark Vol. U. p. 571 P 572. 573

VOL. V.

ATHENAEVS.

Machinamenta bellica lib. V. at quintus inscribitur Philonis Athenaei, fol. 57. vna cum Ctessibio, (Beromena) Bitone de instrumentis bellicis, et cessis Africani, fol. 106. capitibus 169. et fol. 22. excerptis ex Apollodoro, gr. lat. ex MSS. in Arch. Pembr. 187. et optimo codice in Coll. Magdal. Oxon.

Anonymus de obfidione toleranda MSS. Pembr. 187. 137. et Voff.

Anonymi Strategemata veterum selecia. Pembr. 187. 156. et Voss. et Praecepta militaria ibid. fol. 172. et Voss.

Accedant Tactica Aeneae, Aeliani, Leonis, et aliorum.

Adde Vitruuium, artis architectonicae auctorem vnicum, qui ad nos vsque peruenire poteit, iuxta edit. Laet, collat. cum MS. in Coll. D. Ioan. Oxon. cum notis adnexis ex Barbaro, Barroccio, Cataneo, Villalpando, Frearto, aliisque, quae iuuent: (neque enim adeo ampla est ars issue, ac multi existimant.) tum de militari architectura tam veterum quam recentiorum. Confule hac in re pracstantifiunum Vossium, tum Maurolois, Tacquetum, Goldmannum.

Geoponica MS. Pembr. 54.

Excerpta ex Plinio, Columella, et Macrobio, quae videbuatur.

Galeacius de S. Sophia T. D. 110. MS. Laud.

Anonymus de eadem ecclesia C. 46. Laud.

Pictura arcae Noae Laud. K. 86. et templi Salomonis ad indicem Lyrae inter MSS. Laudinos.

VOL. VI.

DIOPHANTVS, ALEXANDRINVS.

Arithmeticorum libri fex, et de numeris multangulis liber vnus, gr. lat. cum commentario C. Bacheti. Parif. 1621. collati cum MSS. biblioth. Sauilianze. Conferatur etiam cum editione Xylandri. Quaere, an tredecim libri istius mathematici exstent graece in biblioth. Vaticana: multi enim id adforunt.

Theo de Mathematicis ad Platonis lectionem requisitis, gr. lat. per Bullialdum. Parif. 1644. cum notis eiusdem et [P] aliorum. Graeca conferantur cum MSS. in Arch. Pembr. et in biblioth. Coll. D. Ioan. Oxor. et in Arch. Laud. C. 66.

Nicomachi Geraseni Arithmetica, cum notis Cameratii.

Nicomachi Arithmetica Geoloys μενα.

Iamblichus in Nicomachi Arithmetica.

Afclepius in Nicomachi Arithmetica, gr. lat. ex codd. MSS. in Arch. Pembr. 4°. 4. five 113. et in Arch. Seld.

Dd 2

211

212 Lib. 111. c. XXIII. VETERVM MATHEMATICORVM

De Arithmetica tractatus imperfectus in Arch. Seld. bis.

Boethii Arithmetica ex MSS. Baliolensis Collegii 258. et Trin. Oxon. 24. et Pembr. 61 et 65. et 211. et Ben. 209. et Petr. 29. collatis cum edit. Russi et Clichtouei.

Barlaami, monachi, Logistica, gr. lat. ex edit. Chambers, collata cum MSS. biblioth. Sanil. et Seld.

Maximi Planudis Arithmetica fecundum Indos, gr. lat. ex cod. MS. in ambul. Bodl. et Laud. 68. et Ali Koshgius. Vide MS. Perf.

Thabeti tractatus de veritate propositionum algebricarum ex demonsfirationibus geometricis adslruenda, cum aliis tractatibus egregiis, quae Gebricam artem spectant, arab. et lat. e cod. MS. Bodl. Carpe ex Sexto Empirico gr. lat. quod decet.

Quae ex Leonardi Pilani Algebra.

Quae de Pellii nostratis praelectionibus in Diophantum.

Figurae, quibus mercatores Turcici vtuntur. MS. arab. Laud. B. 38.

De fractionibus tr. duo MSS. lat. Laud. E. 107.

R. Abrahami Caii Arithmetica, hebr. et lat. per Schreckenfulium. 1546.

Alchindus de sex quantitatibus.

Carpe, quod lubet, ex nostratibus, Bredon, Suisset, Wallingford, Bradwardin. Peccam.

Adde ex Beda et Martiano, quae huc speciant, iuxta fidem MSS. codd. Optimi enim feruantur vtriusque scriptoris in biblioth. Britannicis: tum ex Catsiodoro et Isidoro.

Confulantur recentes Algebristae, Tartalea, Cardanus, Clauius, Stifelius, Steuinus, Herigonus, Oughtredus, Harriotus, Cartesius, Wallisius, Fermatius, Paschalius, Anderfonus, Bouillus, Buteo, Caraldus, Lud. a Ceulen, Fr. Schotenius Faulhabers, Kinckhuyfen, Wassaner, Glareanus, Xylander, Iordanus, Malapertius, Mengolus, [P] Maurolycus; Nonius, Ramus, Scheubelius, Salignacus, Snellius, Taisner, Pellius, Billius, Reinoldinus, Cauallerius, Bombellus, L. Burgensis.

VOL. VII.

Mixeos 'Ascovópos, siuc parua syntaxis Alexandrinorum.

Continebantur in illo codice, (quem Arabes Tractatus intermedios vocant, scil. inter Srozewrity et Magnum Constructorem,) praeter ipsius Euclidis Data, Optica, Catoptrica, et Phaenomena.

I. 1) Theodofii Sphaericorum libri tres, gr. lat. fecundum edit. Penae, et illam Ven. collatam cum MSS. graec. in Arch. Pembr. et in bibliotheea Sauiliana, et cum arab. cod. Seld. et lat. in Ambul. Bodl. cum felectis notis ex Clauio, integrisque Sauilii.

2) De habitationibus gr. lat. coll. cum MSS. gr. Pembr. 166. 254. et MSS. arab. gr. et lat. cum notis Auriae.

3) De

Vol. II p. 574 P 575

3) De diebus ac nochibus, gr. lat. ex MSS. gr. Pembr. 166. 162. cum scholiis, et arab. et lat. cum notis Ions. Auriae et Dasypodii.

II. 1) Autolycus de Sphaera mota, gr. lat. ex MSS. gr. Pembr. 166. 166. et arab. et lat. cum scholiis, et cum notis Auriae.

2) De ortu et occasu, gr. lat. ex MSS. gr. Pembr. 166. 184. cum scholiis, et cum notis Auriae.

III. Menelai, (qui corrupte ab Arabibus, legendo v pro 3, Mileus vocatur) Sphaerica, arab. et lat. collata cum MSS. arab. Seld. et lat. in Ambul. Bodl. Adiectis notis atque etiam Sphaericis Maurolyci.

IV. Aristarchus de magnitudine luminarium, gr. lat. per Command. cum notis iplius et Sauilii, et explicationibus Pappi: ad fidem MSS. arab. Seld. et gr. Arch. Bodl.

V. Hypficlis Anaphoricus, gr. lat. secundum edit. E. Bartholini, cum notis eiusdem atque aliorum: collatus cum MSS. gr. Arch. Bodl. et cum arab. codd. Seld.

Huc accedat Beni Musa de figuris planis et sphaericis. [P]

VOL. VIII et IX.

CLAVDIVS PTOLEMAEVS. Quantus Scriptor!

I. Ptolemaei Meyáλη Σύνταξις fiue Almagestum, graece ex edit. Basil. 1538. et MS. optimo in Arch. Seld.

Latine ex versione noua, quae in bibl. Sauiliana servatur, collata cum Trapezuntina, recognita per Gauricum 1528. et 1541. et 1551. per Schreckens. et cum versionibus lat. ex arabico in Coll. Nou. 281. et in Coll. Magd. 136. et in bibl. Bodl. et edit. vulgatis.

Illustratum scholiis Arabum ex MSS. arab. D. Pocockii et in bibl. regia; et vberrimis commentariis arab. in bibl. Bodl. et persice in Coll. D. Ioan. Oxon. MS. et arab. MS. in bibl. publica Cantabr. inter MSS. Erpenianos, litteris hebraicis scriptum.

Commentarii Theonis et Cabafilae, gr. ex edit. Bafil. et MSS.

Notae Gaurici, Schreckenfusii, et aiiorum selectae, integrae Sauilii.

Io. Rasel translatio ex graeco Almagesti cum commentariis, et epilogo ad Nicolaum P. Rom. contra Iacob. Cremonensem. MS. lat. B. 170. Laud.

II. Al-Suphius de Stellis fixis arab. et lat. cum figuris geminis e cod. MSS. Pocockii, Theuenoti, et forte et ex muleo Golii, cum notis.

III. Liber egregius de erroribus in canone fixarum. arab. et lat. e cod. MSS. in bibl. Bodl. Con. Apoll. et bibl. Golii.

IV. R. Abrahae Aben-Ezrae astronomia MS. lat. Digb. et κόλεges inter MSS. Seld. Opus excellens: et forte MS. Pembr. 67.

Dd 3

V. Nafi-

214 Lib. 111. c. XXIII. VETERVM MATHEMATICORVM Vol. II. p. 575 \$ 576. 577

V. Nafireddini inflitutiones astronomicae, cum commentario luculento arabico Husian Ebn Mohammed, Nifaburiensis, qui Noddam vocatur, arab. et lat. ex MS. Coll. Ioan. Oxon.

VI. Cleomedis Meteora, gr. lat. per Balforeum, et ex editione Vallae et Bafil. 1547. collata cum MSS. opt. in Arch. Pembr. fol. 9. 75. et 50. 15. et 4°. 56. 57. et cum MSS. Sauilianis: cum notis felectis Balforei, et aliorum, et scholiis gr. (forte Pediasimi,) doctis quidem ex MSS. Sauil. et Pembr. 169. 75. et 161. et 70. 296. et 111. [7]

VII. Pfelli compendium quatuor artium, arithmeticae, muficae, geometriae et alironomiae, gr. lat. per Xylandrum, et per Murenum, Lipf. 1590. et ex MS. Pembr. 94.

Item Michaelis Pfelli marrodann didaonalia. Ro. 18. 256. vbi de stellis a capite 120. et fol. 294. b.

Eiusdem folutiones quaestionum physicarum fol. 665.

Item istarum scientiarum systema Pachymeris ex MS. Arch. Pembr.

Item Cassiodorus de iisdem, ex edit. Garetii et MSS.

De Palchate egregia, et excerpta ex Panario Epiphanii de codem.

VIII. Albategnius (Albatani) lat. ex edit. Venet. 1552. et MSS. lat. Digb. et Sauil.

IX. Alfragani astronomia arab. lat. ex editione ac illustratione Golii, collatis etiam. MSS. lat. Digb. et Sauil. et Laud. E. 107.

X. Nic. Copernici epístola avéxoros de tempore annuo, ex bibl. Sauil.

XI. Campanus e MSS. Digb. et Bodl. et MS. Coll. Noui 293. et Ben. 93.

XII. Ric. Wallingfordi libri IV. egregii de finubus ac proportionibus, cum Icholius Lenys lat. e cod. MS. Digb. 178.

XIII. Sim. Bredon super demonstrationes aliquas Almagesti. Opus perdoctum, ex MS. .eodem Digb.

Argyri astronomica quaedam gr. lat. e MSS. gr. Seld.

Ali, filii Aben Ragel, astronomia lat. Venet. 1485. per Aegid. de Tebaldis.

Petri Alliacenfis opera astronomica, lat. e MS. Orial, 14.

Afronomica MSS. Ben. 193 et 194. et Coll. Nou. 295. et Coll. Ioan. Oxon.

Manilius ex edit. Scaligeri ac Bullialdi coll. cum MS. CCC. 2.

Swinshed de motu coeli. Cant. Arch. 127.

R. D. D. Sethi Wardi astronomia geometrica: opus eximium. Idem de Cometis.

Introductio ad aftronomiam ex Gaffendo, Tacqueto, Ricciolo, Keplero, Scheinero, Heuelio, Bullialdo, Borello, Longomontano, Herigono, Peurbachio, Steuino, Galileo, Schickardo, Hortenfio, Oswaldo, Baroccio, Maurolyco, Guidubaldo, Maimonide in Mishne [P] Tora, Bettino, Langreno, Comite Pagano, Caffino, Blancano, Blanchino, B. Porta, Linnemanno, Heckero, Abrahamo Zacuth, Cauallerio, Malapertio, Vrílitio,

Clauio,

SYNOPSIS BERNHARDINA Lib. III. c. XXIII. 215

Vol. II. p. 577 7 578

Clauio, Santbech, Dante, Diaz, M. Scoto, Christmanno, G. Wendelino, Aristarcho Mersenni, Philolao Bullialdi, Ang. Riccio, Wernero Norimb. G. Bonato, Bouillo, Gaurico, Schonero, Rheinoldo, Nonio, Rhetico, Moestlino, Tychone, Iunchino, observationibus Hassiacis, Metio, Lansbergio.

Heic, vel in sequente vol de cometis et eclipsibus, tam ex scriptis vett quam recentiorum, Dasypodii, Cypia, Gemmae, Keppleri, Heuelii, Lobkowitz, Petiti, Auzotii, Pisonis, Snellii.

Accedants

Quaedam de Vietse harmonico coelesti, cuius mentio in astronomia Philol. Item de Salini problem. astronom. in Coll. Iesuit. Genuse.

Nic. Copernici Revolutiones, secundum edit. Mulleri et Rhetici: et Ioannis Regiomontani epitome Almagesti: et Gebri Arabis lib. IX. in Almagestum. cum notis Sauilii. Noremb. 133. ex bibl. Sauil.

Excerpta ex inflitutionibus astronomicis arab. MSS. in Coll. D. Ioan. B. et Almagesto, i. e. astronomia Auerrois. MS. arab. D. Pocock.

Thii mathematici observationes 7. gr. lat. ex astronomia philolaica et MS. in Ambul. Bodl.

Excerpta ex Plutarcho de placitis philosophornm. MS. Pembr, 131. 404.

Io. de Dandis opus planetarium, Appiani illo ingeniosius MS. Laud. 155.

Item alius de eodem argumento, fol. 345. et fol. 406. de accessu folis: et fol. 118. Eupégodos επιδεομή θεωεημάτων παντοδαπών, voi de problemate illo Anthemii mechanici, πως δε εν τω δεθεντι τόπω κατασκουάσαι ακτίνα πεοσπίπτειν ήλιακήν αμετακίνητον εν πάση ώεα και τεοπη.

VOL. X.

CLAVDIVS PTOLEMAEVS. [1]

I. Canones πρόχειρει gr. lat. Haec iam primum prodeunt ex MSS. gr. Sauilianis binis et Pembr. er Bodl. in Ambul. et Coll. Noui 252. vna cum duplici commentario Theonis gr. ex iisdem MSS.

II. Heraclii Imperatoris luculentissimus commentarius in canones meoxeeges gr. lat. ex codd. MSS. bibl. Sauil. et Bodl. in Ambul. cum tabb. nonnullis.

III. Claudii Ptolemaei Hypothefis et Canon Regum, et Proclus de Iphaera, ex edit. D. Bainbrigii, coll. cum MSS. Sauil. et Pembr. item Leontius de Sphaeropoeia, gr. lat. ex edit. Santandreana: item Procli hypotypofes astronomicae gr. lat. edit. Atlatii, et e MSS.

IV. Claudii Ptolemaei Anathema in templo Serapidis, et meei neuropie ex edit. D. Bullialdi et MS. Bodl. in Ambul. cum notis Bullialdi et aliorum.

V. Tabulae persicae, gr. lat. diversarum editionum: e codd, gr. Pembr. tribus, viz. 63. 38. et 100. et Seld.

VI. Tabulae

216 Lib. III. c. XXIII. VETERVM MATHEMATICORVM

Vol. IL p \$797 579

VI. Tabulae perficae Nafiroddini, perf. lat. ex bibl. Goliana.

VII. Tabulae perficae Ologbegi, viri principis, ex MSS. Coll. D. Ioan. Oxon. et Pocockii, et bibl. Sauil. et arabice in Coll. D. Ioan. Oxon.

VIII. Excerpta ex tabulis MSS. arabicis, 1) Ebn Schatir Damasceni in Arch. Seld. 2) Omadoddini, metrice, in Coll. D. Ioan. Oxon. 3) Cyriaci Presbyteri. Arab. Laud. B. 80. 4) Mugisal. fiue $\sigma v \lambda \delta \gamma \eta$ persica MS. Laud. A. 130. Astronomica. Habet, inter alia, praecipue de fixis stellis, de tempore, ventis, aestu maris, montibus et fluuis, mechanicis, Astrolabio, Telesmatis, et poetice. 5) Encyclopaedia fratrum germanorum, fiue Echwanol Sepha MS. arab. A. 159. et apud Pocock, vbi inter alia, de Quadriuio, quod vocat Boethius, atque praecipue geographica et musica. 6) Astronomorum aliquot persarum collectio: sunt autem, Yahya Ebn Mohammed excerpta ex Abu Abdalla Maredinense, Gelatoddin Mansfur, Hosein Ebn Hosein, Chowaresmius Alkobraeus, Fessol Hatem super Mohammed Giagermaeum, liber egregius. Tum Ali Sergiandius, perceleber astronomus, de sund fiphaera, de epochis, de vrbibus: Ali denique Koshgius, auctor optimus, de logistica fecundum Indos, et astronomia: seruatur in eodem [P] vol. et Nassiroddin Tusensis, tr. de Astrolabio. Persice omnia.

Tabulae astronomicae Abul Abbas Achmed Ebnól Banna arab. MS. B. 115. Laud.

Tabulae Ebn Atar fecundum dochrinam Ebn Shatir Damasceni MS. arab. A. 50. Laud.

Mohammed Abu Omar Ebn Kafem Andelusani, i.e. Toletani, astronomia, charactere Afric. in bibl. D. Ioan. B. Oxon. Ibidem eodem argumento ac charactere libellus Abu Isaac Ibrahim Ebn Mezerkal cum tabb. aliquot. Tum Mohammed Ebn Mohammed Alfuphius de sciatericis.

De compositione Tabularum tractatus, qui vocatur, HARTOR, i. e. Plinthus Arzachelidis, lib. elegans ac vtilis, hebraice, MS. Laud. 108. Tum tract. Iacobi Ben Macir Harasensis de Astrolabio, cum commentario, hebraice, ibidem: MS. lat. E. 107. Laud. viz. Calendarium Richardi Monke, Capellani de Anglia anno 1434. Ioannes de Sicilia super canones Arzachelis. Tabula mediorum motuum per Magistrum Rede: Almanach ad meridianum Oxon. canon fixarum, cum figuris constellationum, et tabulae Toletanae certe egregiae. Demonstrationes canonum tabb. Liber doctus. Theoria Planetarum. Calendarium Grossi capitis. Mumenuz Aegyptiorum. Philosophi et Magistri filiae Ptolemaei. Almanach, seu tabb. ab Arzachele mutatae in annos Alexandrinos, et a Magistro Ioanne Papiense in annos Christ. Ars quadrantis, et cylindri compositio.

De sphaera Digb. 93. Kenubi astronomus, Digb. 95.

Theorica Si. Bredou, Digb. 93. liber egregius.

Theorica planetarum, Digb. 93.

Tabb. W. Rede Oxon. Digb. 57. 25. Ibi fol. 41. tabb. aliae Oxoniense absolutissimae cum eclipsibus ab ann. 1376. ad ann. 1390. Ibi de vsu instrumenti, dicti Albion, inuenti, quod puto, per Ric. Wallingford. Ibi fol. 131. de acquatione dierum tract. perpulcher. Ibi rationes acquationum planetarum, et quantitas aunua per Thabet et R. Monke, et capitula Almagesti fol. 146.

De

SYNOPSIS BERNHARDINA Lib. III. s. XXIII. 217

Vol. II. p. 579 7 580. 581

De signis Zodiaci et de planetis, gr. Pembr. 76. 143.

IX. Arzachelis tabulae ex MSS. lat. Mert. 73. et Arch. Bodl. 122. et bibl. Sauil. [[7] Item tabb. Prophatii Iudaei, ex MSS. Mert. et Arch. Digb. et bibl. Sauil.

Canon fixarum per W. Wyrceftre 1440. Laud. B. 23. Ibidem.

G. Eucsham de motu octauae sphaerae. Oxon. 1316.

X. Alphonfi tabb. ex editt. et MSS. Laud. B. 23. et E. 107. cum notis.

XI. Observationes et tabb. MSS. P. Dacii.Ben. 330. Eshendem Orial. 65. Lemonicensea. Publ. Cantabr. 223. Si Bredon. 24. Alb. Batecomb. cum aliik. Magd. Oxon. 14. Killingworth. 168. Lumly. Caerleon. 188. Lumley. R. Wallingford, Read Oxoniensis.

De Calendario MS, arab. 4°, in legato Scaligeri et Chronico Samaritan, arab, ibid.

Quaere, an gnomonica hic interferi positi, tam secundum veteres, Latinos sc. et Arabas, quam recentiores, puta Clauium, Herigonum, Magnanum, Commandinum, Ougthredum, et e MSS. Rawlinsoni, Hoggii, et Forsteri.

XII. Harroxii observationes cum notis Wellifui, et Rooke, quod reperiri potest cunque.

XIII. Excerpte quam breuissima ex tabb. Rudolph. Philolaic. Lodoiticis, Mediceis, Danicis, Prutenicis, Bergens. Frisicis, Lansbergianis, illis Riccioli, Wingi, Streti, recentiorumque aliis, et ex observat. Tychonis, siue a Curtio, siue a Bartholino vulgatis.

XIV. Collectanea ex vett. marmoribus, historicis, chronicis, tabb. Paschelibus computisque MSS. de re chronologica, atque perparce ex Petauio, Scaligero, Simsono, Caluisio, Strauchio, aliisque recent. viz. Marshamo, Seldeno, Víserio, Senelchallo, Petito, Clauio, Vieta, Emmio, Allatio, Lydisto, Cardano, G. Mercatore, Christmanno, R. Ori per Christmann. Maurolyco, Gassendo, Baronio, Saliano, P. Alliacensi, A Ecchelensi in Byzant. histor. vna cum Censorino ex edit. Lugd. Bat. et MS. et Beda ex MSS. Ioan.

VOL. XI.

CLAVDIVS PTOLEMAEVS.

I. Περί Φάσεων απλανών και επισημασιών, gr. lat. multo emendatius, quain Petanius olim dedit, e codd. MSS. Sauil. et in Ambul. Bodl. cum notis Petanii et aliorum.

Anonymus de ortu et occasu fixarum, gr. MSS. Pembr. 94.

II. Claudius Ptolemaeus de Analemmate, lat. cum notis Fred. Commandini, mathematici praestantistimi, et amplissimi Sauilii ac aliorum: collat. cum MS. in biblioth. Bodl. in Ambul.

III. Geminus de adparentiis et ilagoge, etc. ex edit. 1590. et illa Petauii, viri fummi, et MSS. bibl. Sauil. et Pembr. 187. 206 et 165. 9.

Festus Auienus etiam ex MS. item Germanicus, et Cicero, et Hyginus.

Adde hic Hipparchum et Tatium, ex editt. Victorii ac Petauii, et MSS. bibl. Sauil.

Vol. IV.

Еc

IV: Arati

Digitized by GOOGLE

218 Lib. III. c. XXIII. VETERVM MATHEMATICORVM

Vol. II. p. 5817582

IV. Arzti gr. lat. iuxta edit. H. Grotii, incomparabilis V. collata cum MSS. Pembr. 4°, 419. 113. cum scholiis avendorous xee nadois et 8°. 133. et extra numerum, cap. 78. compendiola metaphralis Arati et docta. Pembr. 131. 429.

V. Heraclius, imperator, Philoponus, Nicetas, aliique Grzecorum de Afrolabio gr. lat. ex codd. MSS. Pembr. et Sauil. et Coll. Nou. et Bodl. in Ambul. vna cum fcholiis arabicis ex MS. arab. Con. Apoll. et ex MSS. lat. in Arch. Seld. et ex Hermanni Aftrolabio MS. Seld. et MS. Bodl. in Ambul. et Digb.

Philoponus, vt puto: elegans enim est, et meminit Ammonii, discipuli sui, et imperatoris, puto Heraclii, instigantis, de Astrolabio, gr. MS. Pembr. 166. 197.

Alius de codem, ibidem: et Anonymus de Quadrante, forte ex latino, (meminit enim Paris. et Montis Pessiulani,) gr. MS. Pembr. 187. 201. et Pembr. 165.

Item scholia Anonymi, imo et Macarii Hieromonachi, adiuuante illum fratre suo, Nieephoro Gregora, ibid. Item, nonnemo de Astrolabio, hortatu Manelli, cardinalis, ad Papam Romanum, vti videtur: ibid.

VI. Iordanus de Planifphaerio ex edit. Command. et per Valder. 1536. et MSS. in bibl. in Ambul. et Caii I. [P]

De prognosticationibus et observationibus aeris mutat. ex Rob. Lincoln. et Alkindio tam edit. quam MS. et Columella, et Plinio, et Macrobio, Prognosticon gr. MS. Pembr. 131. 262. et Pembr. 194. 88. et ibi de ortu et occassu fixarum optime.

Qu. de Bessarionis Card. Canone fixarum aut edito aut scripto in biblioth. Venet. D. Marci.

Alkindius de pluniis per planetas.

Hygini astronomicon ex edit. Basil. et MSS.

R. Abr. Cui de sphaera, hebr. et lat. per Schreckenf.

Commentarii in fphaeram et computum Io. Sacrobosci. MS. D. Ioan. Oxon.

VII. Ptolemaeus, vel veterum alius, de speculis, lat. ex edit. et ex MSS. vna cum commentario MS. in bibl. Sauiliana.

Heliodori optica, gr. lat. secundum edit. E. Bartholini, cum scholiis eiusdem: et ex MSS. Coll. D. Ioan. B. et Arch. Pembr.

Robertus Lincoln. de Refractionibus. E. 107. Laud.

Anthemii, mechanici, (cuius opus templum S. Sophiae,) fragmentum μηχανημάτων παιραδόξων, gr. lat. ex MSS. Coll. D. Ioan. Oxon.

Alhazeni Optica lat. ex edit. et MS. Cantabr. Petr. 23.

Vitellionis Optica.

Adde Pecchami Cantuar. et Baconis perspectius ex editt. et MSS. in bibl. Sauil. et Petr. 28. et Linc. 16. et Bodl.

Quaere Dioptrica W. Snellii nondum edita.

Hace

-9000L

Digitized by

SYNOPSIS BERNHARDINA Lib, 111, c. XXIII. 214

Haec cum notis et excerptis necessaries ex recentioribus Opticis, Steuino, Herigono, Kepplero, Cartelio, Fabrio, Gregorio, Barrouio, (seu, quod iste meruit, Varrone nofaro,) Hugenio, Porta, Guidubaldo Ghetaldo, Hobbio, Gualtero Wernero nostrate, Dz. sypodio, Rilnero, Maurolyco, Vossio, Nonio, Antonio de Dominis, Greinbergio, Cataldo.

Tum de arte perspectiva, quae nune vocatur, siue Scenographica, ex Nicerone, Du Bols, Herigono, Alberto Durero.

VOL XIL. CLAVDIVS PTOLEMAEVS. [7]

I. Claud. Ptolemaei Tetrabiblos et Carpus, graece ex editt. et MSS. Coll. Nou. 399. et C.C. C. 50. et Land. C. 100. et Penabr. 169. 328. Latino ex editt. et MSS. Cant. Publ. 224. et 152. et Coll. Nou. 75. et C. C. G. 49.

Excerpta ex Tetrab. Pembr. 131. 441. gr. MS.

Pol. II. p. 582 P 583. 584

Commentarii Procli, Theonis, Porphyrii.

Pauli Alexandrini introductio in spotelesmaticam ad filium suum Cronamonem. gr. MS. Pembr. 94. 76. Liber bonus de arte minime bona.

II. Mercurius Trismegistus de decenis, gr. lat. ex edit. et MS. gr. Coll. Nou. 299.

III. Vettii Valentis Anthologia astrol. e cod. MS. Seld.

IV. Excerpta ex Vettii astrol. gr. lat. e cod. MS. in Ambul, Bodl. et in MS. Seld. et Barrocc. 49. 68. et in MS. Sauil. gr. vbi Heraclii comment. in Canonas meoxices.

V. Firmici Astronom. Linc. Coll. 94. et Pembr. 64. MSS. collat. cum editis.

Petofiridis Prognostica ex MSS. Pembr. 166. 162. et 169. 376.

VI. Astrologia Ghamimei, Arab. charactere Mauritanico. MS. legat. Scaligeri.

Albumafar, (seu Abu Maasher,) de natiuitatibus, arab. et gr. MS. Pembr. 94. 68. MS. Laud. À. 137. Latine nullibi non reperitur.

Nafiroddin Tufensis de Geomantia. Persice MS. Laud. 154.

Alchebitius cum comment. Ioannis de Saxonia ex editt. et MS. Digb. 93. vhi tractat de amis. Ibi etiam Albumafar de partibus.

Proeli Vranodromus. Gr. MS. Pembr. 166. 162 et 169. 376.

Duodecim ronos Malale. Gr. MS. Pembr. 94. 100. Ibidem tabulae, et alia non omittenda.

VOL. XIIL

CLAVDIVS PTOLEMAEVS. [1]

Claudii Ptolemaei Geographia, graece ex edit. Basil. per Frobenium, et Paris. cum epistola Erasmi 1546. et gr. lat. per Bertium: et ex MSS. graecis binis optimae notae in Arch. Seld.

Ec 2

Latine

to Lib. III. c. XXIII, VETERVM MATHEMATICORVM

Vol. II. p. 584 7 585

Latine vero ex edit. Argent. per Vbelum 1513 et 1520. Lugd. per Villanouanum 1541. Bafil. per Münsterum 1542 et 1552. Coloniae ex versione Nouiomagi 1540. Romae 1590. cum tabb. partim aeneis, partim ligneis: et ex MS. lat. in Coll. Magd. per Nonium Pacinum. Liber pulcher. edit. italice per Gastaldum, Ven. 1584.

II. Eledrisii ') Geographia, (cuius compendium plane est illa, quae Nubiensis vocatur,) arab. et lat. cuin tabb. MSS. D. Pocockii et biblioth. Bodl.

III. Abulfedae Geographia arab. et lat., ex binis codd. opt. D. Pocockii, et vno bibliothpubl Cantabr. et, quod speramus, ex edit. Theuenoti. [vid. quos laudat Hartmann l. c. pag. 18.]

IV. Calcoshendius, scriptor accuratifismus, de Aegypto, arab. et lat. e MS. Seld.

V. Mappa regni Sinici, a Chinenfi quodam depicta, ex Arch. Seld.

Geographia Ibn Ifaac MS. arab. charactere Afric. Laud, A. 139. Liber eximit pretii.

Anonymus neel Gérews xorps. MS. gr. Pembr. 131. 427.

R. Bacon de situ orbis. Cant. Ben. 192.

G. Melherayae Mappa Mundi Ben. 255-

Hygini Descriptio mundi. Petr. 5.

W. de Worcester de longitud, et latitud, locorum in Anglia, Ben. 379.

Directorium terrae fanctae. MS. Coll. Magd. Odorici ininerarium. Ben. 4 et 72. et Luml. 247. Rubrocki itinerarium. Ben. 61. et Luml. 247. Necham. Ben. 262.

Adnectantur Scylax, gr. lat. ex edit. IL Vollii, cum notis eiusdem.

Marcianus.

Dicaearchus, gr. lat. edit. Hoeschelii et H. Stephani.

Nicephori Blemmydae geographia synoptics ex edit. et MS. [V] Laud. C. 6g. Item Nicephori Gregorae scholis in lib. I. Geographiae Ptolemaei, ibidem.

Solinus ex edit. Salmafii, τë πάνυ. Coll. cum MS. bibl. publ. Cantabr. 195. et Petr. 94. et G. C. 35. et Coll. Magd. Oxon. et Laud. cap. 118.

Mela ex edit. If. Vossii, incomparabilis viri, collat. cum MS. Coll. Nou. 285. Aethicus.

Tabulae Peutingerianae.

Antoníni itinerarium, cum notis Suritae, et ad fidem MS. Ben. 273. cum commentario Talboti.

Stephanus de vrbibus, gr. lat. secundum edit. Leidensem.

Strabo

c) f. potius Edrifii. vid. Herbelot bibl. orient. fq. 1 voc. Edrifi Io. Phil. Kurzmann comment. de phia A Africa Geographi Nubienfis. Ienae 1791. 8. pag. 4 fqq. H

fq. Io. Melchior Hartmann comm. de geographia Africae Edrifiana. Gottingae 1791. 4. pag. 2 sq. Harl.

SYNOPSIS BERNHARDINA Lib. III. c. XXIII. 221

Vol. II. p. 585 P 586

Strabo ex edit. Cafauboni, vel faltem variantes lectiones e cod. gr. MS. bibl. publ. Cantabr. 7. et lat. MS. Linc. Coll. 94. et bibl. publ. Cantabr. 91. forte et Pembr. 169. 178.

Dionyfii meginynois gr. lat. ex edit. Stephani cum scholiis Euslathii, et edit. Hilli, et ex MSS. gr. Bodl. 4°. M. 46. et Pembr. Arch. extra numerum C. et bibl. publ. Cantabr. 7. et Laud. C. 31.

Introductio ad Geographiam et artem nauticam ex Herigono, Ricciolo, Fournier, Wright, Borroughs, Merula, Ortelio, Atlantibus D. Bleau, Keplero, Maurolyco, Balthafare Conrado, L. Holffenio, Voífio, Baroccio.

VOL. XIV.

CLAVDIVS PTOLEMAEVS.

I. Claudii Ptolemaei, Harmonica. gr. lat. ex codd. MSS. gr. in Coll. D. Ioan. Oxon. optimae notae, et in Arch. Bodl. et in Ambul. Bodl. et in bibl. Savil. et Pembr. 124. cum scholiis, et Coll. Nou. 299. et Coll. Magd. Oxon.

II. Commentarius Porphyrii, gr. e cod. MS. Coll. Magd. feruatur fragmentum eius in Coll. D. Ioan. Oxon. atque liber ipfe in bibl. [P] regis Galliae et in bibl. Vosiii, et in libr. I et II. in Arch. Pembr. 41. 148.

III. Bryennius in Ptolemaei Harmonica gr. ex MS. Coll. Magd. Habet et Meibomius et bibl. regis Galliae.

Quaere, an Cleomedis, Dioclis, Pedialimi reperiantur in Vatic. aut Gallic. aut bibliotheca Voilir: et an Cleomedis Harmonica sit inter opera Georgii Vallae.

Pachymeris Harmonica e MS. Voffii, graece.

Lampadarius de Musica recentiorum Graecorum. gr. lat. ex MS. Seld.

Auicennae Musica arab. et lat. e codd. Pocockii et Grauii.

Musica, persice ex MS. cod. Coll. D. Ioan. B. Okon. partem bene magnam ex Ptolemeeo traducta.

Boethii Musica ex editt et MSS. Coll. Magd. Oxon. 131. et Coll. Bal. 257. et Trin. Oxon. 24. et Pembr. 61. et MSS. Seld. et Laud.

Antiqui scriptores musici, ex edit. Meibomii cum notis eiusdem, collat. cum editt. et eum MSS. viz. praeter Euclidem.

Aristoxenus. MSS. gr. Bodl. Arch. A. 113. et Arch. Seld. et Bodl. Th. 17. 22. et Pembr. . 41. 21.

Nicomachus MSS. gr. Pembr. 41. 122.

Alypius MSS. gr. 4°. Pembr. Arch. 41. 71. et Arch. Bodl. 113. et Coll. Ioan. B. Oxon.

Gaudentius MSS. gr. Coll. D. Ioan. Oxon. et Pembr. 41. 101.

Bacchius MSS. gr.

Arifyides MSS. gr. Arch. Bodl. 112. et in Museo Ambulacri, et in bibl. Saufl.

Ee 3

Excerpta

Digitized by

123 Lib. III. t. XXIII. XXIV. ATHENAEVS

Voi. II. p. 586 7 587. 588

Excerpts ex Martiano, et Macrobio, praelertim MSS. et Cassiodoro, et Censorino, et Dionysio Halicarnassensi, et Vitruuio.

Plutarchus de Musica ex editt, et MSS. gr. lat. cum notis.

Groftead in Mulicam et Arithmeticam Boethii. E. 107. Laud.

Musicae compendium MS. lat. biblioth. D. Ioan: Oxon. item Adnotationes egregiae in illud.

Item Guido coll. cum M9S. Coll. D. Ioan. Oxon. cum commentario perdocto: et iterum in eadem bibl.

De Theone ad Platonem, Vid. vol. VI. [7]

Habet et inlignissimus vir D. Is. Vossius, quae ad rem musicam spectant, alia,

Adnectantur tractatus Chilmeadi de Musica vetere, pones Bysh. Equitem.

Confulendus est Beda nostras, et conferendus cum MSS. Coll. Ioan. Oxon. binis.

Illustrarunt hanc doctrinam, omnium suauissimam, Galileus vterque, Keplerus, Cartelius, Mersennus, Brunkerus, Wallisius, Costignez, Kircherus, Iac. Faber Stapul. Zarlizus, Gasfurius, Gesueldus.

Hase fatis Superque.

CAPVT XXIV

DE ATHENAEO, MECHANICO, APOLLODORO, ARCHITECTO, ET ALIIS HVIVS ARGVMENTI SCRIPTORIBVS.

 Athenaei, mechanici, liber de machinis bellicis. II. Apolodori poliorcetica. III. Philonis Byxantii mechanicorum reliquiae. IV. Liber Philonis de septem spectaculis. V. Bitonis de machinis bellicis. VI. De Herone ac Ctesibio variisque Heronibus. VII. De Iulii Africani Cestis. VIII. Anonymus de toleranda obsidione. IX. Francisci Iunii catalogus artificum mechanicosum, statuariorum, pictorum aliorumque. X. Catalogus corum, qui de re pictoria et statuasia scips (crips) erunt.

[Cum auctario G. C. Harles.]

L

A THENAEVS) incertae patrise scriptor, et longe diuersus ab Athenseo Byzantio, quem inflaurandis vibibus muniendisque praesecit [P] Gallienus, imp. teste Trebellio Pollione cap. 13. quingentisque et sexaginta annis antiquior, magi un Xavnuárav, de machinis bellicis sibrum scripsit ad M. Marcellum, qui Syracusas cepit Olymp. CXLII. [conf. Lambec. VII.

a) Athenaeum, Athenienfem, voeat Ioan. Aurifpä in litteris ad Ambrofium, Camaldulenfem, tom. III. collectionis Martenianae pag. 714. Habeo ego volumen quoddam magnum vetufium Athenaei, Athenienfis, mathematici, cum pilu-

vis instrumentorum. Id volumen est antiquum et picturae non satis aptae; sed facile intelligi possunt. pag. 170. Άθηνοῦον περί ἀργαίων πολεμικῶν adpellat.

Vol. II. p. 588

VII. pag. 445.] Laudat Hero innior presefat. ad mechanica, vbi ait, eum ex Agelistrati et aliorum sapientum scriptis poliorcetica ad M. Marcellum composuisse. Non aliorum autem tantum, sed sua etiam inuenta in hos opere memorat et sormis adiunctis il ustrat: i γας μόvov, inquit pag. 9. des τα καλώς εύςεθέντα ύΦ' έτέςων edévay, αλλ' έπεππες ές iv ευκινησία περί την ψυχήν, και αυτόν τε εύςίσχειν des.

Memorat vero pag. 2. Daimachi) Poliorcetica, qui cum Alexandro M. fuit, rum Pyrrhi, Macedonis, πολωεκητικά δεγανα, p. 2. 9. et scripta Agesistrati, mechanici, (a Vieruuio ctiam praefat. libri VII. et ab Herone iuniore in procemio libri de bellicis machinis, vbi Athenaei huius meminit, laudati,) quem in Beruxois excelluisse testatur pag. 2. Huius praeceptorem Apollonium laudat pag. 3. tum Tyrium, naupegum, Pepha/menum et Geram, Carthaginienfem, qui zrietis ac testudinis vsum docuerunt. Practerea pag. 4. Polyidum, Theffalum, cnius discipuli, Diades et Chaereas, cum Alexandro militarunt, et Diadem by un aristis cur Vitrauii X. 16. pag. 19. edit. Lacti, dedit Turnebus aduerlar. XXIII. 31. et addite icone Rigaltius ad Onolandrum pag. 69 fq. [adde Schwebel ad Onofandrum pag. 120.] Hegetorem porro Byzantium pag. 5. ex quo defcriptionem teftudinis Turnebus XXIII. 33. cum Vitruuii verlione, et Epimachum, Athenienfem, qui Demetrio Poliorcetae, Rhodum oppugnanti, Helepolin confiruxit, pag. 7. (et apud Rigaltium pag. 76.) Callistratum, qui une tor unyavixor scripsit, tum pag. 8. Ctefibium, Alcrenum, fiue, vt in MSto, Acrenum, Athonaen Dipitoloph. IV. pag. 174. Keeta, quod forte ex illo deprauatum est, [in textu edit. Paris. est Aonanvos, sed in margine "Aonenvos et in vers, lat. Aferenus. vid. 6. VII. not.] qui in vrbe Alexandria mechanicus fuit. In extremo libri pag. 11. ait, fe etiam descripturum alio libro, quomodo machinis a se expositis occurri debeat. Όσα δέ δει πρός τα ειρημένα αντιμηχανήσασθαι, εαν τινα αναλεξώμεθα Tacea Tur acxautécur, mescarous da ou rareira yea day. Fraeserco mentionem quom in procemio fecit, Homeri, Stratonis, Heflii, fiuo, vt in MSto, Ifliaei, Archytae, Ariftotelis, Calani Indi, cuius dictum celebrat; Graecos de rebus paruis magna fcribere vo-Jumina, Indos breuia praecepta de rebus maximis tradere: Istorratis epistolae de pace ad Philippum, inita citius, quam Hocrates abfoluitifet fcriptionem, Callifihenis, isoencyea08, tum Delphici moniti, quod iubet zeors Geideo Say, item alterius fententiae, ori ra raies μέτρα eidevay, ogos φιλοσοφίας ές!. Hunc librum e quatuor MSS. regis Galliae, e quibus is, qui numerum MMCLXXIV. infcriptum habet, antiquissimus est et ante 700. amplius annos scriptus, graece recensuit Theuenotus, latine vertit Henr. Valefiu, ac Ioh. Baptifla Cotelerius. Exflat primo loco inter veteres mathematicos perquam nitide ac luculen-

b) [In textu gr. edit. Parif. eft Δηνέχε, in margine Διενέχε, in versione autem latina Deimachi.] Daimachi πολιοραητικά ύπομνήματα laudat Steph. in Λακιδαίμαν, et e Stephano Euflathius ad Iliad. II. pag. 222. Numerus λε apud Stephanum non numerum librorum, fed machinarum, quas Daimachus delcripferat, notare videtur. In bibliothecis adhur fuperesse hoc opus MS. testatur 1'0/fius de scientiis Math. cap. 48. 5. 23. pag. 295. Scipio Tettius commentario de Apollodoris: Exflant hodieque et expugnatoria vebium Apollodori nomine commentaria, huius, (Athenienfis, qui de diis feriplit,) an alterius, non plane dixerim, titulo Anollodos rel nologantati quae cum Daimachi, Athenaei, Cte/ibis, Bitonis, Pappi, Philonis, Anthemii eiusalemque et fimilis argumenti libris aliorum complurium circumferuntur.

Digitized by GOOGLE

224 Lib. HI. c. XXIV.

ATHENAEVS

91000c

Digitized by

ter cum latina versione et figuris, in aes incilis?), editos Parisliis e typographia regia an. 1693. fol.

[Infcriptio libri hace eft:

Veterum mathematicorum, Athenaei, Bitonis, Apoll dori, Heronis, Philonis, et aliorum opera, graece et lative pleraque, nunc primum edita, ex manuscriptis codicibus bibliothesae regiae. Parisiis, ex typographia regia. 1692. fol.

In praefatione primum de confilio operaque Theuenotii agitur: adnotatur praeterea, illum in Heronis pneumatica ex octo codd. graecis eum potitimum delegite, qui cum translatione Commandini latina maxime conspirasset, reliquis tamen non plane spretis; de la Hire, qui post obitum Theuenoti curam editionis suscept, et codd. mostos regios contuit cum excusis, illa Heronis gallice vertifie, additis adnotationibus; organi hydraulici et pneumatici descriptiones optime conversas esse ab eodem de la Hire in sermone latinum; Pouchard recognouisse Athenaei, Apollodori, Philonis Bitonisque opuscula; Boiutnium, (Boivin,) collatis Africani missis, varias lectiones delcripfiffe, coniecturas et adnotationes, quibus Africani librum corruptifimum multis in locis restituit, adiecisse, et auctorum collegille testimonia, huic editioni praemissa. Praefationem excipit recensio codd. msstor. in bibl. Parif. codd. MMCLXXIII. MMCLXXIV. (qui eft optimus,) et MMCLXXV. continent Athenasi libr. de machinis, Apollodori Poliorcetica, Philonis Bedonoina, Bitonis tractat. de construct, bellic, machinarum et Haronis opus de Chiroballistra, eiusdemque Belopoeica; cod. MMCLXXVI. eadern complectitur, exceptis Philonis Bitonisque libris. Heronis Pnetematica funt in ofto exemplaribus, nr. MMCLXIX. MMDCCXXII. MMDCCXXIII. MMMCXCI. (qui a ceteris plerumque discrepat,) MMMCXCII. MMMCXCIII. MMMCXCIV. Heronis automata praebent codd. MMCLXIX. MMDCCXXII et MMMCXCV. Julii Africani cod. MMCLXXIII. in biblioth. regia et cod. MDCCCCXCVI. in biblioth. Colbertina. De oblidione toleranda, fine auchoris nomine, cod. MMCLXXIII et MMCLXXV. atque in biblioth Colbertina, cod. MDCCCCXCVI. — Praeter opufc. in inferiptione editionis memorata, infunt quatuor theoremata, adjuncta spiritalibus Heronis, per Io. Baptistam Aleottum, Julii Africani Cesti, graece, lib de obsidione toleranda, nec non Bornardini Baldi in Heronis belopoeica notae et variae lectiones ac notae ad Iulii Africani librum cestorum, opera Ioannis Boivin.

Hic codd. quorum notitiam acquirere potui, msstos Athenaei et reliquorum, in hoc capite memoratorum, omidis Parifinis, fimul indicabo: quos ex Heilbronnero notaui, iis fimpliciter fignum paginae adicci. — In biblioth. Vindobon. auctore Lambecio comm. libr. VII. in cod. XLVII. nr. 13. pag. 197. edit. Kollar. Heronis tertii fub imperatore Heraclio faec. VII. introductio in Geodaefiam, eica ywyn rŵr yewµeresµēvwr, fed contracta atque interpolata. — ibid. cod. CV. nr. 2. pag. 399 fqq. eiusdem Heronis tertii introductio in geodaefiam, quae vtrobique prorfus diuerfa eft ab eiusdem Heronis libro de geodaefia, ad vfum rei militaris adcommodata et a Barocio edita. — ibid. in cod. CX. pag. 415 fqq. Heronis, Alexandrini, (fub Ptolennaco

e) Figuras in codd. msstis non fatis respondere Calaubonus, vid. Cafaubonis epist. 177. edit. Graeauctoris verbis, notarunt Iof. Scaliger et Ifaac. vii. ATHENAEVS

Ptolemaco Euergete IL.) spiritalium machinarum libri duo com figg. elegantissimis; eiusdem dioptrica. — eiusdem manuballistrae constructio et symmetria; — eiusdem fragmenta duo de campestribus et Camario, machinis bellicis ita diclis: - eiusdem belopoeetica. - ibidem in cod. CXI. pag. 420 fqg. Heronis, Alexandrini, belopoestica cum figg. -- Ap flodo-🕫 poliorcetica cum figg. machinarum obsidionalium. — Philonis, Byzantii, lib. de fabrica turrium, murorum aliarumque munitionum et de oblidione tum toleranda tum facienda. ---Sexti Iulii Africani Cefli, fine de re militari libri IX. (vbi Lambecius multus ell pag. 422 fqq. de hoc opere eiusque auctore.) — Imper. Constantini Porphyrogeniti liber tacticus etc. — Heronis tertii excerpta inftructionum militarium. — Heronis tortii (alibi, etiam in editione Parif. I. lylloge Thevenotiania, nullum auctoris nomen additur,) excerpta de toleranda et repellenda oblidione, (hunc codicem confpirare cum Colbertino cod. MDCCCCXCVI. notat Kollarius pag. 431 fq) - ibid. cod. CXII. (pag. 435.) Heronis', Alexandrini, belopoeetica cum elegantibus figuris coloraris. — ibid. cod. CXIII. pag. 437 fqq. cum Tengnagelii adnosationibus, quas Lambecium in vsum suum convertisse, Kollarius in not A. animaduertit; Heronis Alexandrini belopocetica, cum adpendice de manuballistrae constcuccione et fragmentis duobus de campestribus et Camario: in fine notanda est subscriptio ab antiqua manu exarata: Τέλος των ΆΡΧΙΜΕΔΟΥΣ Βελοποικών, των έξηγηθέντων παρα "ΗΡΩΝΟΣ KTHEIBIOT. Vude, (vt ait Lambecius,) adparet, Heronis Alexandrini belopoeetica, f. belopoeica ipli etiam Archimedi, Syraculano, olim fuille adtributa, et Heronem, Alexandrinum, eorumdem explanatorem potius fuisse habitum, quam auchorem. --- Heronis, Alexandrini, pneumatica. — Athenaei libr. de machinis bellicis, cum figg. — Bitonis lib. de constructione instrumentorum bellicorum et carapultariorum, cum figg. — cod. CXIV. pag. 444 I.q. Athenaei lib. de machinis bellicis cum figg. coloratis; Bitonis lib. de conftructione instrumentorum bellicorum et catapuliariorum ad Attalum I. Pergami regem; Heronis Alexandrini manuballistrae constructio et fymmetria, cum duplici adpendice de campestribus et Camario; Heronis Alex. belopoeetica; Apollodori, architecti, poliorcetica ad imper. Hadrianum; Philonis Byzantii liber de fabrica turrium, murorum aliarumque munitionum et de obsidione tum toleranda tum facienda; ex Sexti Iulii Africani Cestorum enneabiblo liber de re militari; Heronis tertii excerpta de toleranda et repellenda oblidione, (fed in codice mentio Heronis non initicitur, pariter in cod. codem nr. 9. pag. 452. vti in sod. CXI. nr. 6. Heronis nomen non additur, a Lambecio vero ita citaturis,) Heronis tettii excerpta instructionum militarium. — In Kollarii fupplem. ad Lambecii commentar. cod. LXV. p. 430 fg. Hero. ais Alexandrini spiritalium liber primus, vbi adnotatur et fusius declaratur, in codice illo Vindob. totum hoc opusculum aliter dispositum reperiri, atque in editis exemplaribus, et in hoc codice opus in duo libellos, XXIV. capitibus conflantes, diuidi; (vti in cod. Argentorat.) — in cod. LXVI. pag. 436 fqq. Heronis spiritalia, II. libris; — eiusdem Велотонтика (sic) telifatiua; — eiusdem dioptrica; — eiusdem τίνα Κλάσματα, fiue fragmenta quaedam, inter eius scripta seruata, aegre reperiunda, (at ista per Heronis spiritalia passim sparla sunt.) - eiusdem fabrica sponte se mouentium, περί αυτοματοποιητικής πραγματώας.

In biblioth. Monac. Bauarica, cod. CCXV. (catal. p. 79.) Athenaeus de machinis bellicis; item Biton, Hero, Iulius Africanus de re militari, Leonis Imperatoris de re militari et copiis instruendis diaráfers. Nicephori imper. de bellico adparatu libri XII. — Ind. CLXXVII. (catal. pag. 69.) Heronis ilagoge geometrica. — cod. CCXXXVIII. (catal. p. 82.) Vol. IV. Ff

226 Lib. III. c. XXIV.

ATHENAEVS

Heronis mechanica et Benomonntina naj eugopergina et id genus alia. - cod. CCXXXIX. (catal. pag. 83.) Iulii Africani de adparatu bellico.

In biblioth. Augustana: Her. isagoge geometrica, (Reiser cat. pag. 66.) fragmenta quaedam, quae alibi in fcriptis eius non exstant; eiusdem de spisitalibus liber, latine; fragm. geometricum, (ib. pag. 81.)

De codice Argentinensi cl. Io. Schweighaeuser, P. P. O. in vniuersitate litterarum Argentoratensi, ann. 1789. in peculiari disputauit prolusione scademics. Notitia autem codicis. a viro illo erudito feripta, quia breuis et docta eft, ab hoc loco haud aliena videtur. "Isaacus Casaubonus, ait Schweighaeuser, in fragmentis Polybianis laudauerat librum manuscriptum Anonymi Tactici, qui in regia exstat bibliotheca, hoc titulo omes xen riv דאה הסאוספאטעליאה הטאבטה סדפמדאיטי הפים דאי הסאוספאומי מידודמדדבס למן, אמן טוֹסֵוה באודאdevuasi raurny anoneses Day, id elt, qua ratione urbis obsessae praefectus obsesser obsessioni et quibus inflitutis repellere sam debeat : ex coque codice fragmenta nonnulla, minime spernenda, quae ex deperditis Polybii libris excerpta sunt, depromferat. Ex illis fragmentis vnum est, ad historiam oppugnationis Syracularum pertinens, cuius ope contextum Polybianum, qui a compilatore excerptorum ex Polybii libris XVII. prioribus conferuatus eft, opportune auxit Iac. Gronouius in fue Polybii editione lib. VIII. cap. 5. Aliud fatis amplum ac notabile Polybii fragmentum, quod ad Ambraciae obsidionem spectat, quam Liuius lib. XXXVIII. cap. 7. exponit, ex eodem regio codice ab Henr. Valefio fecum communicatum, publici inris fecit idem Iac. Gronouius in Disfertatione Epistolica, tomo II. Liuii, a se editi, subjecta, pag. 56 fq. Quod fragmentum Polybianum saepius laudans Drakenborchius, ad Liuii locum citatum, atque etiam ipfum exhibens tomo VII. Hiftoriarum Liuii pag. 148 fg. lectorem oblitus est monere, commentarium illum Tacticum, e quo fragmenta ista fucrant a Polybii editoribus depromta, iampridem interim integrum in lucem fuisse emission. Scilicet inter Veterum Mathematicorum, Athenaei, Bitonis, Apoliodori, Heronis, Philonis, et aliorum opera, quae Parifiis ex Typographia regia anno MDCXCIII. edita funt, ista, quam dixi, de repellenda obsidione commentatio, ex tribus codicibus regiis descripta, exhibetur: monuitque editor, camdem in codice msto bibliothecae caefareae Vindobonenfis (tefle Lambecio tom. VII. ad cod. CXI. et ad cod. CXIV. nr. 8.) ad auctorem referri Heronem, qui Heraclii imp. aetate vixisse creditur. Is igitur libellus quum et alias, et inprimis ob ipsa fragmenta, ex Polybio. ex Arriano, ex Iofepho ad verbum descripta, fit notabilis, vnde passim minus emendatis scriptorum illorum locis adferri medelam posse intellexi; subiit animum videre, an in codicum graecorum adparatu, quo inftructa est bibliotheca nostrae vniuersitatis, veterum mathematicorum scripta complectentium, eiusdem sortasse libelli inueniretur exemplum. Sed ea quidem spe frustratus, dum codices nostros perlustro, incidi in volumen, quo reliqua fere omnia veterum mathematicorum ad mechanicam praesertim partinentia scripta, quae Parifienfis illa, quam dixi, editio exhibét, continentur, et praeter illa vnus nec typis ad hunc dien descriptus libellus, et in manuscriptorum etiam codicum thesauris muentu rarisfimus. Heronis, non recentioris huius, quem modo nominaui, fed veteris illius Alexandrini, philosophi, qui duobus ante C. N. facculis claruit, neel Auénteas. Ac de hoc quidem libello. alio fortasse tempore locoque, vbi et maiori otio fruemur, et minus angustis chartae limitibus erimus conclusi, nonnulla differere licebit. Nunc vel solos titulos singulorum scriptorum, quae eodem, quod dixi, volumine bibliothecae nostratis continentur, breuiter recenfuisse

227

suille iunabit. Scilicet in codice nosiro insunt 1. Heuros 'Are Eardetus IIreuparine. quae, quum in edit. Parif. continua serie absque distinctione a pag. 145 - 232. excurrant, in manuferipto nostro in duos libros distribuuntur, suis rursus capitibus, minio notatis, distinctos. Prior liber, in XXIV. capita diffinctus, a fol. 1-34. excurrit: fed duo posteriora capita, cap. 23. ปป้อลบนเหยี อ่องส์พร หลรลงหะบท, ct cap. 24. อ่องส์พร หลรลงหะบทิ ผีระ ส่งยุ่นห ove/Corros etc. in edit. Parif. ad finem fere totius commentationis rejecta funt, pag. 227 - 230. Alter liber XXX. complectitur capita, a fol. 35 — 54. Sequentur folia nonnulla vacua, et fic fere deinde rurfus post cuiusque libri finem. Desiderantur autem in his Heronis Spiritalibus passim multa in manuscripto codice, quae in impresso leguntur. Il. Hewyos Adef. Bedomointince. fol. 57-75. In edito haec habentur pag. 121-144. et mendole ibi inferibuntur Beromoina. III. "Heavos Areg. meei Diomreas fol. 81-120. Liber ineditus, quem supra commemoraui: IV. 'Agyvais meei Myxavnuarav. fol. 122-132. In edit. Parilina pag. 1—13. V. Βίτωνος κατασκευα) πολεμικών δεγάνων και καταπελτικών. fol. 132 - 141. edit. Parif. pag. 105 - 114. VI. "Hewros Xereo Barriseas xaraskeun xai oumue. τεία. fol. 141 - 144. edit. pag. 115 - 120. VII. Hewvos Αλεξανδείως τινα κλάσματα, α έν τοις νῦν σωζομένοις αυτέ συγγράμματι μόλις ούρίσκοιτ' άν. tol. 147 — 167. Haec XXVIII. capitibus funt diffincta; in quibus quum sperassem, inedita fortalle nonnulla me reperturuma curatius perquirens intellexi, este cadem omnia, quae, vt supra monui, in Spiritalibus Heromis passim in manuscripto desiderata, in impresso ibi exhibentur. VIII. "Heaves' Ale Eavδεέως περί Αυτοματοποιητικής. fol. 167 — 193. edit. p. 243 — 274. IX. Ευκλείδε Κατοπτειxee. fol. 195-208. Haee non infunt in edit. Parif. fed et alias ab aliis et a Dafypodio, olim nostrate, cum ceteris Euclidis operibus edita sunt Argentorati 1571. X. Claudunt librum figurse, ad praceedentes commentationes pertinentes, rudi arte pictae, quarum fimiles paullo diligentius calamo delineatae ipfi contextui adiectae funt. Sed nonnullis locis in codice noffro, quemadmodum et in regiis codicibus, defideratur figura, ad quam in contextu prouocatur: veluti figura Sambucae, machinae oppugnatoriae, a Bitone descriptae. Eodem modo in Heronis commentario de Dioptra defideratur delineatio ipsius huius infrumenti, cuius construclionem a se vel tecens inuentam vel emendatam pluribus ceteroquin verbis explicauit auctor. " Hactenus cl. Schweighaeufer.

In bibl. Leidenfi inter codd. Scaligerianos, (catal. pag. 339. nr. 12. Heronis definitiones vocabulorum geometriae, graece, it. pag. 347. nr. 39.) Athenaei aliquid de machinis, cum formis Bitonis; adparatus bellicorum instrumentorum et catapultarum, fed excerpta modo. Iulii Africani cestuum aliquid: ibid. nr. 45. Heronis pneumaticon libri II. item περιτατών auromaray cum figg. - In codd. Vulcan. pag. 344. Heronis Alex. auromaromountina. nr. 7. Iulii Africani Cesti. - Inter codd. Vollisnos, (catal. pag. 391. nr. 3.) Athen. de machinis bellicis; Bitonis poliorcetica organa; Heronis chiroballistrae fabrica; Heronis et Ctefibii belopoiica; Apollodori poliorcetica; anonymus de munimentorum constructione. Iuliasi Africani firstegica et cefii; anonymus neel andintwy alter de firstegematibus; Nicephorus megi magadeouns et alia, ad rem bellicam spectantia. - ibid. (cat. pag. 393. nr. 36.) Iu. lius Africanus de bellicarum rerum adparatu, scriptum maga Avdets Daeuaels TE Emidaueis. - pag. 395. nr. 75 et 76.) Heronis poliorcetica, eiusdem de mensuris. p. 396. Her. pueumatica cum figg. fcr. 1454. Parif. per Angelum Bergicium Cretensem. - p. 397. nr. 44. ex libro I. pneumat. Heronis excerptum. - (cat. pag. 399. nr. 70.) de modo defendendae vrbis

Ffa

vrbis oblessae fragm. anonymi, quod tribuitur a nonnullis Iulio Africano, vt notatur in prima quoque pagina, praesertim de oblidione Tyri. — ina quoque (catalog. pag. 401. nr. 7.) Iulii Africani προς πολεμώσς παρασκευας cum Athenaeo, Bitone et parte Apollodori. — (catal. pag. 401. nr. 2.) Athenaei περί μηχανημάτων fol. IV. et dimid. item Bitonis cum V. L. nr. 6. Hero, Alexandrinus, περί των αυτεματοποιητικών Cyri Nicephori imper. περί παgudgouñs et alia bellica. — ibid. (catal. pag. 402. nr. 10.) Heronis χειζοβαλλίτζας καταεκευή καί συμμετρία, trium fol. Clefibii βελοποιικά ex Apollodoro πολιορκητικά, collata cum cod. Barrociano, anonymus περί απλήπτυ fic collatus. — ibid. nr. 17. Heronis; Alexandrini περί των αυτοποιητικών nr. 18. Heronis introductio των γεωμετεμένων Moschiomis ύποθήκαμ. — Euclidis elementorum libri fex, cum commentario Saidi ben Masoud, et cum fcholiis Heronis ad quaedam problemata, arzbice. (catal. inter codd. orientales pag. 453. nr. 399, T.) — ibid. (pag. 454. nr. 51.) Heronis Barulci libri III. de motu grauium, ex graeco in arabicum fermonem transfulit Costa ben Louca Baalbegensis, cum figg.

In bibl. Vaticana, Heronis Alex. pneumata. gr. (p. 544.) — In bibl. Barberina, Her. mathemat. (vid. meam introd. in bifl. L. Gr. I. pag. 66.)

In bibl. Archiuii basilicae S. Petri: Her. pneumatica, cum scholiis, opus mathematicum de ponderibus subleuandis, graece. (pag. 546.)

In bibl. Laurent. Medicea, teffe Bandin. catal. tom. II. p. 529. cod. XVII. plut. 59. nr. 6. et tom. III. cod. XIII. plut. 74. pag. 109. ex primo libro fpiritalium Heronis Alex. excerptum valde longum. — ibid. pag. 15. cod. IV. plut. 28. excerptum ex Heronis III. lib. de menfuris. Subiunguntur alia quaedam de ponderibus et menfuris, fortalle eiusdem Heronis, fufpicante Bandinio, quem vide. — ibid. tom. III. pag. 109. cod. XIII. nr. 35. plut. 74. Herosis introductio in terrae dimenfionem. — ibid. III. p. 371. cod. XXVIII. 1. Heronis, Alexandrini, fpiritalium libri II. — pag. 109. cod. XIII. plut. 74. nr. 35. Heronis III. introductio in terrae dimenfionem. — tom. II. pag. 233. cod. IV. plut. 55. Iulii Africani Cefii. plura vide apud Bandinin... — ibid. III. pag. 127. cod. XXIII. Ex Africani ceftis, fragmentum, quod dedit Bandin.

in biblioth. Veneta D. Marci telle catal. cod. CCCXXIII. nr. 3. p. 148. et cod. CXXXVI. pag. 154. Heronis, Alexandrini, ilagoge των γεωμετερμένων. Sed initium in vtroque differt. — pag. 271. cod. DVI. fu. Heronis flereometrica.

In biblioth. regia Tanrinenfi cod. gr. LX. (lecundum catal. codd. gr. pag. 159 fq. auchores fere iidem funt, qui editi fuerunt Parifis 1693. hoc ordine: Athenaei de niachinis bellicis liber: Bitonis conflructiones bellicarum machinarum et catapultarum: Heronis de conflructione et mensura manubalistae; ciusdem de telis conficiendis; ex Apollodori libris de machinis obsidionalibus: Philonis de telorum constructione liber quartus ab initio mutilus, et lib. V. Ex Iulii Africani cessis excerpta; anonymi quomodo obsessa vrbis praesectus in obtidione se gerere debeat, et quibus studiis illam defendere; excerpta ex (Heronis) institutionibus militaribus, qualis nempe debeat este dux exercitus. Nicephori imper. liber de praeparatione, $\piegi \piaegadgo \mu v cc.$ — ibid. cod. LXXXIII. pag. 178. Heronis spiritalium libri II. cum figg. eiusdem de automatorum fabrica libri II. cum figg. et Her. III. isagoze $\piegi \tau u v yes \mu ergs \mu evous -$ eadem isagoze geometrize in cod. CCXXVIII. p. 363., — ibid. pag. 390. cod. CCXCVIII. Heronis pneumatica et de automatorum fabrica.

In

In bibliotheca regia Neapolitana fecundum catalogum MSS, gr. juffu regis feriptum mihique missum, cod. CXLIII. Athenaeus meei unxavnuarov. Bitonis noragnevaj moheurκῶν ἰργώνων και καταπελτίσων Heronis χειεοβαλλίσεας κατασκευή και συμμετεία. Ηεronis, Ctefibii, βελοποιπα anonymi υποδάγματα προς πολιορκίαν ευχρητα Incipit ανέγνων σε, δέσποτα, την περί των μηχανημάτων έπισολήν κατασκευή έλεπόλεως, κόeaxos λεγομένης (torte Epimachi.) Inc. ή έλέπολις αυτη έκ τειών μερών των μεγίζων συγκεί τομ. Anonymi firategetica: praceedit index, in capita LXX. diftinctus: 1) πεεί σπλίσεως 2) zeei πολεμίων Φθοeäs etc. Iulii Africani cestus. Leonis, imperatoria, tactica: Nucephorus imp. de excursionibus cod. chartac. saec. XV. cum formis, eleganter descriptis. — In cod. V. Heronis liber de geometria, quae ad agrorum mensuram pertinet. --- in cod. LV. fin. Heronis ilagoge Tay yeaueresuévay Inc. xa Das nuãs etc. - cod. CLXXI. Heronis, Alexandrini, mreuuarina cum figg. ad marg. et in calce adpositis. cod. CCXXIX. Hercais acxn των γεωμετεβμένων ad Dionyfium. Inc. καθώς ήμας ο παλαιός διδάσκα λόγος. Eiusdem ασαγωγαί των περεομετρυμένων. Incipit σΦαίρας δοθάσης της διαμέτρυ ποδών ί ευράν το sepeon - cod. CCXXX. Anonymi, (Heronis) mager Bohai en Two sentrymon maguratewr. Inc. περί το όποιον έναι δει τον σρατηγόν "Οτι επιμελητήν και όξυν και ανδρέων.

In bibl, canonicorum regularium Bononiae Heron de machinis bellicis amanuense Valeriano Albino. (pag. 559.)

In muleo Caroli Auantii, Her. geodaelia, graece, (pag. 561.)

In bibl. Ambrol. Mediolan. Heronis fpiritalia, ter geometria, ter geodaelia. (pag. 563.) 563.) — In bibl. ducis Mutinensis, Her. mathematica, (pag. 564.)

In bibl. Seorialenfi, Hisp. Heronis Opp. iconibus illustrata. (pag. 568.) — Auctore autem Plüero in itinetib. per Hispan. pag. 157. Apollodori (qui et apud Plüerum et in Clarkii episolis de praesenti statu Hisp. secundum I. T. Kochleri versionem pag. 395. vbi quoque est catal. codd., Atheniensis grammaticus vocatur,) de obsidendis eiuitatibus quaedam: pag. 160. — Athenaei mechanica. pag. 162. — Bitonis fabricae bellicae, bis, et catapultorum. — Heronis de re militari, varia de geometria etc. de mensfuris, definitiones nominum geometriae, Chirobalistae exstrucció et proportio, pneumatica et automata, poliorcetica.

Inter MSS. Abbatiae S. Petri de Selincurse, dioecesis Ambianensis, Heronis geodacsia et spiritalia, (pag. 581. 582.) — in bibl. Cardin. Mazarini, Heronis spiritalia, eiusdem definitiones nominum geometricorum; Athenaei de machinis; Leonis manubalistae compositionis, eiusdem teisfactitia; Aposlodori de machinis bellicis. (pag. 583.) — Inter catal, MSS, graec. de Mesme, Heronis spiritalia, (pag. 584.7 — In bibl. Coissiniana, Heronis geodacsia et spiritalia, teste Montfaucon in bibl. Coislin. pag. 220.

In bibl. Bodleiana, Heronis Geodacha, item ex ea excerpta: eiusdem geodacha, figurarum meusluram ostendens. (pag. 592. 593 et 595.) — eiusdem poliorcetica, de geodacha, propositiones decem, eiusdem spiritalia, et de automatis fabricandis. — Athenesi aut diferrius Philonis, Atheniensis, de mechanicis, liber primus; Bitonis fabrica machinarum bellicarum; Ctessis, aut Heronis, belopoeica, ex Apollodori poliorceticis excerpta; Athenaei liber II. de fabrica helepoleos, lib. III. IV. et V. Iulii Africani Kezod- anonymus de fabrica et viu quadrantis. (pag. 594.) — Heronis introductio geometrica. gr. (pag. 612.) — Her.

Ff 3

defini.

230 Lib. III. c. XXIV.

definitiones geometricae. — Athenaeus et Bito de machinis bellicis; Iuliani Africani Cefli, capp. 79. (pag. 617.) — In bibl. vniuerf. Oxoniensis, Heronis libri III. quorum primus continet 37. capp. 2) περί αυτοματοποιητικής. 3) περί 5ατῶν αυτομάτων Athenaeus de machinis bellicis; Bitonis lib. de catapultis et aliis influmentis bellicis; Heronis lib. de chiroballistrae confluctione; Heronis Ctefibii lib. de telorum fabrica; excerpta ex Apollodori poliorceticis; Iulii Africani cefli: tractatus de obsidione repellenda; παρεκβολαι ἐκ τῶν 5ρατηγικῶν παρατάξεων Leonis Tactica; Nicephorus, imper. περί παραδομής. (pag. 627.) — In aliis Angliae bibliothecis, Athenaeus, Bito, Heron et alii auctores, rem bellicam pertractantes. — item Her. de geometria commentarii, bis, eiusdem sterometrica et reliqua eius opera; Iulius Africanus de adparatu bellico: Heronis fpiritalia cum figg. manu Angeli Bergitii, Cretensis. — eiusdem Automata seu neurospassica. Athenaeus, Biton, Apollodorus et alii de machinis bellicis. (pag. 633. 634.) — Heronis varia opera, gr. stripta, eiusdem geodaessa, gr. itemque excerpta ex illa; Bitonis liber de machinis bellicis; Ctefibii belopoeïca, (pag. 636. 637.) — Heronis poliorcetica, graece; Athenaeus et Bito de machinis bellicis; Iulii Africani cesti; anonymus de re militari. (pag. 640.) Harl.]

In horologium equarium huius Athenaei epigramma ⁴) Antiphili [**P**] (fine nomine auctoris licet) exflat in anthologia IV. vlt. emendatum a Salmafio ad Solinum pag. 637. edit. Parif. Athenaeum mechanicum et reliquos e codd. Palat. edere voluit cum versione adolescentis, (an Salmasii?) Ianus Gruterus. vid. dehortantem ob difficultatem negotii [vid. Sylburgii cat. MSS. gr. bibl. Palat. pag. 23. 123.] Iof. Scalig. epist. 420 fq.

II. APOLLODORVS, architectus, cuius praeter Aelium Spartianum in Hadriano cap. 19. et Dionem Cassium lib. 69. pag. 789 sq. meminit Hero iunior in praesat. ad librum de machinis bellicis, et Tzetzer Chil. II. v. 81. 91. [vid. Lamber. comm. de bibl. caes. VII. pag. 420 sq. de codd. paullo ante disputauimus.] Scripsit ad Hadrianum, imp. *moliogentica*, fiue de machinis obsidionalibus, nullos vetustiores scriptores laudans; sed quales iple parandas machinas bellicas existimaret, imperatori, per epislolam ') hoc requirenti, exponens, additis formis fiue diarygáµµæơi. Exstat in iam laudata veterum mathematicorum collectione Thevenotiana pag. 13—48. Hunc Apollodorum deinde ab Hadriano interfectum narrat Dio, [lib. LXIX. cap. 4. p. 1152 sq. tom. II. edit. Reimari, cuius not. confules,] quod paullo impudentius quondam praesente Traiano ipsum, nondum imperatorem, de operibus, ab Apollodoro sactis haud satis perite differentem, repulisse this verbis: abi et cucurbitas pinge, nam tu haee quidem certe ignoras ¹). Fuit tum temporis et alius architectus, quo Hadrianum vsum fuifse traditur a Spartiano, Detrianus nomine, pro quo Dexterianum vel Demetrianum legunt viti docti. Citat Apollodori poliorcetica Fulu. Vrsinus ad Caesar. pag. 83. Antwerp. 1595. 8. post fragmenta vett. historic. et Rigaltius not. ad Onosandrum pag. 75.

III. PHI.

d) Id tamquam ineditum produxit Cangius addendis ad Constantinopolin christianam pag. 192.

č) In exordio libri: ἀνίγνων σε Δίσποτα την περί τῶν μήχανημάτων ἐπιτολήν, ησε μακάριος ίγειόμην, ὅτε με κοινωνήσαι «κύτης σα τῆς Φροντίδος άξιον ἔκρινκε. [conf. Lambecii comment. de bibl. Caesarea VII, pag. 445 [gq.]

f) Vid. Cafaub. ad Spartian. cap. 14. pag. 144. coll Reimaro ad Dion. Caff. II. pag. 1153. §, 41. Harl.

Vol. II. p. 589 7 590

III. PHILO, Byzantius, circa annum vrbis Romae DCI. 9 clarus, Demetrio Phalereo rerum Athenis potiente, laudatur a Vi/ruuio praefat. libri VII. inter eos, qui de machinationibus feripferunt. Tzetzes vero duos hoc nomine meinorans, Hewv nei $\Phi i \lambda \omega v$, $\Pi \dot{\alpha} \pi$ πος τε nei παϊς μηχανογεάφος (fed legendum est nei τας) πας, atque Pappus intelligendus,) Chil. II. v. 152. notat, eum meininisse Archimedis: etiam pag. 56. 67. 72. 77. meininit Ctefbii, Archimedis aetate clari, vt mox dicam. Hero Philonis Byzantii meininit libro II. automatopoeetici pag. 263. et de codem argumento feripsisse innuit. Atque Philonis, architecti, qui Athenis armamentarium siruxit, impensa et elegantia visendum, mentio apud Valerium Maximum VIII. 12. vbi eloquentiam eius celebrat.

Exflat in eadem illustris Theuenoti collectione Parisiensi huius Philonis, mechanicorum, liber quartus pag. 49-78. ad Aristonem scriptus, et Bedomenika siue devavomenika" tractans, cum tertius) Aiperomoiina docuisset, alius pozzina, vt constat e pag. 49. 59. 61. Primus liber inter alia duplicationem cubi tradiderat, vt ipfe testatur pag. 51 fq. Vnus e sequentibus, πνευματικά pag. 77. et alius περί επισολών των κουΦαίως αποσελλομένων pag. 102. 'alius maeadonevasina') de bellorum adparatu pag. 103. Pag. 50. laudat Polycleti stawarii dictum, το εύ παρα μικρον δια πολλών άριθμών γίνεσθαι, richum inter multos numeros minimo aliquo constare, ibidem sui temporis mechanicos, Alexandrinos praecipue regum Qirodo Zoov et Qirote Xvov fauore suffultos, hanc artem vsu et experientia maxime perfecisse testatur. Cum Alexandrinis artificibus diu se versatum et in insula Rhodo plures architectos familiares habuille, ait pag. 51. Rhodi [P] fe verfatum teltatur quoque pag. 80 et 84. Chalcentonum fiue Chalcotonum, a mechanico Ctefibio Alexandriae repertum, memorat pag. 56. 67. 72. Aerotonum fiue felopetum, zeris vi iaciens tela, ab eodem Ctefibio inuentum et πνευματικά eius Sewenunta pag. 77 fq. quo loco le Ctelibii aequalem fuisse innuit. Κελτιxῶν et Ἰσπάνων μαχαιρῶν mentio pag. 71. Catapultam polybolon, a Dionysio Alexandrino Rhodiis constructam, refert pag. 73. [conf. Alb. Ludou. Frid. Meisteri de catapulta polybola commentatio, qua locus Philonis, mechanici, in libro IV. de telorum constructione exstans, illustratur. Göttingae 1768. 4. et Klotz in act. litterar. vol. V. part. III. pag. 335. Harl.] -Philonis et aliorum celebrium architectorum et de architectonice scriptorum meminit Ausonius in Mofella v. 300 sqq. [vbi vide interpr. in edit. Tollii pag. 396.]

> Non hoc spernat opus Gortynius aliger, (Dacdalus) aedis Conditor Euboicae, casus quem fiugere in auro

Conantem Icarios patrii pepulere dolores.

Non Philo Cecropius: non qui laudatus ab hofte (Archimedes)

Clara

g) Saxius in Onomast. I. pag. 131. adsignat actatem illius A. M. 3852. Olymp. CLVI. 4. ante C. N. 151. V. C. 601. conf. Vosius de disciplina mathem. cap. 48. § 9. pag. 291. et de histor. gr. III. pag. 318. Harl.

h) In moto Palatino, quo víus est Meursius, practizum erat Báτωνος, Bitonis, nomen. Sine nomine auctoris in codd. Lugd. Bat. et Andreae Schotti et Ant. Grimani apud Th. Bartholinum, quibus omnibus vti mihi licuit beneficio Io Grammii: itaque varias lectiones ex illis adferipfi ad oram edit. Parif. in Athenaco, Philonis quinto libro et Bitone. [Codices fupra enarraui.]

i) Philetaerium is Asperonous laudat Tzetzes Chil. II. verf. 87.

k) Qualia fint *mapaonevasius*, vide fis Cofaubonum ad Aencae cap. 7. pag. 1727. et ad cap. 21. pag. 1750 fq.

PHILO

Clara Syracofi traxit certamina belli. Forfan et infignes hominumque operumque labores Hic babuit decimo celebrata volumine Marci (Varranis) Hebdomas 1): Hic clari viguere Menceratis artés, Atque Ephefi fpestata manus: vel in arce Mineruae Istinus; magico cui nostua perlita fuco Allicit omne genus volucres perimitque tuende. Conditor hic forfan fuerit Ptalemaidos aulas Dinocharce (alii, Dinocrates:) etc.

Liber quintas pag. 79-104. ad eumdem Aristonem, agit de modo construendi turres; murosque ac foss, et valla horreaque et praeparanda alia ad obsidionem vique necessaria; pag. 83. memorat turres quinquangulares ac serratas a Polyido, mechanico, repertas; pag. 86 sq. de ciborum ac frumentorum generibus, in obsidionis tempus servandis, disserie, et pag. 88. Epimenidios trachiscos laudat, de quibus dixi lib. L cap. 6. §. 5. Figurae, quas pag. 86. pag. 63. et alibi auctor addidisse se fignificat, desiderantur. Aegyptiorum strategema, quo scalis scorteis muros vrbium, quas obsiderent, conscendebant, exponit pag. 102. Miror, quod pag. 103. contra ius geptium sudet, frumenta et aquas veneno letifero corrumpere.

1V. Referri solet ad hunc ipsum Philosum libellus ^m) elegans πegi των ἐπτα βεαμάτων de VII. orbis spistaculis, quem e biblioth. Francisci Barberini, sed postrema parte capitis de templo Dianae Ephesiae et integro capite vltimo de Mausoleo mancum primus e codice Vaticano in lucem edidit et versione sua notisque illustrauit Leo Allatius, Rom. 1640. 8. Caput de templo Ephesii mutilum, cum versione Lacae Halstenii, qui hunc librum edere voluit, exstat

n Hebdomas operum mirabilium, Scaliger left. Aufon. lib. I. cap. 4. Sed verius eft, decimam hebdomadem Varronis intelligi.

m) Vrbanus Chevraeus lib. VIII. historiae orbis terrarum, gallice editae, quo de septem miraculis copiole differit, cap. I. (tom. 4. pag. 290.) non adeo magni fecit hune feriptorem, qui ne mous dit presque rien de singulier, et qui dans le fond n'eft considerable que par les remarques de Leo Allazzi son interprete. Herodote, Diodore de Sicile, Strabon, Pline livr. 36. et quelques autres ont parle de ces Merveilles du Monde plus exactement, et si je les puis profiteray de ce qu'ils ont dit. --- Nicetae locum de septem orbis miraculis (Seamer) graece ex cod. MSto biblioth. Augustanae edidit Hoeschelius ad calcem Philonis de septenario pag. 42. 43. - Scholia graeca in carmina de septem orbis miraculis citat Allațius p. 7. de Nilis. Conf. Bedae libellum, tom. I. pag. 400. Caffiodorum VII. epift. 15. Epigramma An-

tipatri de vale lib. I. antholog. pag. 103. Martial. Spectac. epigr. 4. Hygin. fab. 223. incertum graccum, ab Allatio ad Philonem Byzant. pag. 22. éditum; Ampelium cap. 8. Adpendiculam Vibii Sequestris pag. 163 fq. edit. Franc. Heffelii: Villalpandum tom. II. in Ezechiel. part. II. pag. 559. vbi cum templo Hierosolymit. comparat. XIII. iambi in feptem spectacula apud Cedrenum pag. 81. (edit. Parif. pag. 170.) Septem mirabilia mundi ad calcem antiquitatum Iofephi, Augustae Vindel. 1470. fol. coll. Franckische Acta XIV. p. 87. Maiolus dierum canicular. pag. 949 sqq. Apud Montfaucon in diario italico cap. XX. p. 272 fq. in codice quodam graeco faec. XIII. in bibliotheca Baluzii, septem orbis mirabilia hoc numerantur ritu: 1) Thebae Acgyptiacse; 2) Babylonis moenia; 3) Maufoleum; 4) Pyramides; 5) Coloffus Rhodius, quem quidam, ctiam ibi, aiunt columnan aeneam effe 600 cubitorum; 6) Capitolium romanum; 7) templum Hadriani Cysicenum. vid. Montfaucon.

BITO

exflat tom. VII. thef. Gronou. pag. 389. Recufus deinde est Philo ex eodem cod. Vatie. Lugduni 166R 8. cum versione Dionysii Saluagni Boessii in eius miscellaneis, et infertus ex Allatii edit. tomo VII. thesauri antiquitatum graecarum Gronouiani. Allatium in Philonis versione non raro a fensu scriptoris aberrare, notat et vuo alteroque exemplo demonstrat Io. Henr. Maius, filius, libro II. observationum facrarum pag. 14 squ. et Boëssius quaedam rectius legit atque interpretatur, vt in limine statim: nei rois 'HAesous rijs' EAAados enson eau, pro: nei rois x'alois — . Memini, Colomessium ad Gyraldum pag. 493. su'picari, quod Guilelmus Choul ea, quae in libro gallico de veterum Romanorum regione pag. (194.) 211. ex antiquo graeco auctore MS. acephalo refert de Colosso, Rhodio, ex praesenti Philonis libello petierit. Sed alia funt, quae de Colosso paullo ante retuli; sed potius aliqu's e rhetorum numero non contemnendae aetatis, Philo forte Heracleotes, de quo dixi lib. I. cap. 22. S. 4. [in cod. Vindob. CXI. in tomo VH. Lambecii comm. Philomi tribuitur lib. de obsidione tum toleranda tum facienda.]

Fuit et Philo quidam geometra Tyanensis, cuius meminit Pappus lib. IV. proposit. 30. et longe antiquior Philo, Atheniensis, architectus, qui armamentarium, mille nauium capax, in-Munychia exstruxit, celebratum Straboni IX. pag. 395. Plutarch. Sulla p. 461. aliisque: et de codem armamentario atque de aedium facrarum symmetriis scripsit, teste Vitruuio praes. libri [?] septimi. Confer Franciscum Iunium in catalogo artificum, et egregii Hemsterhugsii notas ad haec Pollucis X. cap. 15. ev you th the vew montors, in Oldow in Oecdwoos (al. 'Amoλλόδωgos) συνέθηκε, γέγραπτας. De Philons Byzantio se, at Allatius, plura dixisse in diatriba de Philonibus, sed ea lucem non vidit. [De Philons Byzant. vid. Montucla I. pag. 278. de Philone Gadar. magistro Spori, ibid. pag. 329 et pag. 312. de Philons Tyanensi, qui scripsit meçi πληκτοerdow, implicantium et aliarum varii generis superficierum, vid. Heilbronner pag. 385.]

V. BITO, que patrie, incertum, ad Attalum^{*}), regem, de constructione bellicorum instrumentorum ex diuersis antiquioribus mechanicis scripsit, teste Herone iuniore praesat. ad librum de machinis bellicis. Laudat Hesychius in $\sum \alpha \mu \beta \epsilon_{xy}$, et sorte Aelianus Tactic. cap. L. laudane Bitonis Eiscaryayaés.

Exflant eius κατασκουά πολεμικῶν ὀφγάνων και καταπελτικῶν, MS..... τιςῶν, confirutiones bell:carum machinarum et catapultarum, pag. 105—120 in collectione Theuenotiana. Dicatus liber Attalo, regi: nam initio libri pro verbis ὦ πάλαι vel πάλλα βασιλεῦ legendum cum Lambecio [lib. VII. pag. 242. vbi de codice et Bitone ditleritur.] ὦ 'Aτταλε βασιλεῦ, atque ita in codice fuo reperit Thờ. Galcus, ve testatur in diff. de fcriptis mythologicis pag. 45. Fragmenta quaedam publicauit Rigaltius ad Onofandrum. Vtrum vero Attalum I. innuat, qui Pergami regnauit ab Olymp. CXXXIV. 4. ad CXLV³. an vnum e posterioribus duobus Attalis ab Olymp. CLV². et Olymp. CLX. habenas regni gerentibus adloquatur.

Gĝ

n) In Montfauconi biblioth. Coisliniana pag. 177. pro a nata fassides legendum a "Arvada. Ibidem ex Bitone metam adfert iconem gruls, qualis est in Athenaco pag. 12.

300gle

Digitized by

Vol. IV.

Vol. II. p. 590 🗗 591

234 Lib. III.-c. XXIV.

Vol. H. p. 591 7 592

adloquatur, haud liquido conflat, etfi primum illum libenter intellexerim. [Voff. de fcient. mathem. cap. 48. §. 22. pag. 295. adgregat Bitonem fcriptoribus incertae aetatis. Hamberger in zuverläff. Nachrichten etc. tom. I. pag. 362. fauet fulpicioni Fabricianae et aetatem Bitonis collocat in imperio Attali I. circa A. M. 3757. ante Chr. n. 227. Saxius in Onomass. I. p. 108. ponit annum aetatis, A. M. 3764. Olymp. CXXXIV. 4. ante C. N. 239. A. V. C. 513. Harl.] — Non procul ab initio libri Biton defcribit machinam petrariam, Rhodi fabricatam a Charone Magnesson, aliam pag. 107. Thessandro M. compositi Posidonius, Macedo: tum pag. 110. Sambucam Damii Colophonii, et pag. 111. yasga Qérny a Zopyro, Tarentino, Mileti confectam, p. 113. et aliam ab eodem elaboratam Cumis in Italia. Bitonis πολιοεκητικά laudat Hero cap. 25. [codd. notitiam suppeditaui.]

Opticorum suorum meminit Biton in extremo peginae 108. Ετι δε και τέτο μεθοδική Deweia, nu διήλεγμαι εν τοϊς οπτικοϊς.

VII. HERO, Alexandrinus, Ctefibii ⁹, Alcreni, qui Ptolemaei ⁹, [I] Philadelphi et Euergetae I. temporibus Alexandriae floruit, discipulus ⁹ et mechanicus insignis, in philosophia

o) De hoc *Çtefibio*, mechanico, eiusque repertis meminere Vitruuius praefat., VII. et IX. 9. X. 12. Plinius VII. 37. Athendeus IV. pag. 174. et XI. pag. 497. Athenaeus alter de machinis bellicis pag. 8. Philo in belopoeicis p. 56.67.72.

Scripta quoque huius Ctefibii olim fuere. Vitruuius lib. I. cap. 1. Item qui Ctesibii et Archimedis libros et ceterorum, qui eiusdem generis praecepta conscripserunt, leget, cum iis sentire non poterit, nisi his rebus a philosophis fuerit institutus. Idem praefat. libri VII. Non minus de machinationibus (scripserunt) vti Diades, Archytas, Archimedes, Ciesibius, Nymphodorus, Philo Byzantius etc. Athenaeus IV. pag. 174. Τρίθων δ' έν τρίτω περί όνομασιών συγγράψαι Φησί περί The udeauxews KinsiBion tor Myxavizor. Athenacus alter pag 8. de machinis bellicis : Krnoißios de 5 'ArxAnvois (MS. aliud 'Axenvois, Calaubonus IV. 23. ad Athenaeum 'Aongrais, Meurfius in bibl, gracca אסאפסטיסה.) ל די אאזצמילפאי אאראגעוגט'ג די דיוג טאטאיי magiv. Hero iunior de machinis bellicis cap. 23. Quemadmodum Afcraeus Ctefibius Heronis, Alexandrini, Magifter in fuis commentariis declaravit per huiusmodi machinam, [vid. supra, § I.] Apud Caffiodorum VII. 5. variar. epift. fufpicor, Ctesibii nomen reponendum effe pro Metrobio. Archimedes quoque, subtilisimus exquisitor, cum Metrobio tibi semper assistant. Ctefibium citans Turnebus II. 4 fq. Aduersar. Heronem intelligit, · codicem Belopoeicorum manu exaratum nactus;

quae Ctefibio malunt tribuere viri quidam docti: [et in aliis codd tribuitur Ctefibio.]

p) Ex Hedyli epigrammate apud Athenaeum XI. pag. 497. Salma fus pag. 638. ad Solin. et Franciscus Iunius in catalogo artificum pag. 57. colligunt, Ctefibium unzavozorov vixifie tempore Ptolemaei, Philadelphi. Philadelphus obiit Ol. CXXXIII. 3. ante Chriffum 248. Miror, Athenaeum IV. pag. 174. scribere, quod Ctelibius Hydraulidis inuentor fuerit sub Ptolemaco Euergete ferundo, (qui coepit regnare Olymp. CLVIII. 2.) et Aspendum incoluerit. Atqui meminit Ctelibii Athenaeus, mechanicus, qui scripsit circa Olymp. CXLII. Pro Afpendo Alexandriam legit Cafaubonus. Fabric. - Fuit inuentor Hydraulidis et organorum hydraulicorum. vide cel. Wernsdorf praefat. ad Publii Optatiani organon, in Poetis let min. tom. II. pag. 395. Forkel Geschichte der griech. Mufik I. pag. 46 et 475. Harl.

q) Magistrum Heronis Ctefibium vocat Hero iunior loco paullo ante adducto. Num pater quoque fuerit, vt Francisco Iunio visum pag. 57 et 95. catalogi artificum, dubito. Fuere et slii Ctefibis. [vid. supra in vol. III. pag. 515.] Fabric. De Herone vid. Vossium de scientiis mathem. cap. 27. §. 8 pag. 115. et cap. 48. §. 8. pag. 298. eumque post Archimedem et Athenaeum ponit. Saxius in Onom. lit. It pag. 116. collocat eius aetatem in A. M. 3786. Olymp CXL. 2. ante C. N. 217. V. C. 535. conf. Io. Andreas Schmid (iunioris)

Digitized by GOOS

Vol. II. p. 592 P 393

Iophia vero, vt Bernhardino Baldo in Heronis vita observatum, Epicurum maxime probana, fcripfit, quae exstant: [de codd. supra egi.]

Xeego βαλλίσεας κατασκευή και συμμετεία, de conftructione et mensura manubalistas fragmentum. Graece primus edidit Bernhardinus Baldus, et fine verfione fubiecit Belopoeicis, de quibus mox. Graece deinde ac latine cum figuris, in aes incifis, ediderunt Parifienfes, nescio, quo interprete, inter mechanicos, luculentis, vt dixi, typis editos p. 115 – 120.

Baruless fiue de oneribus trahendis libri III. Arabice a Iac. Golio ex oriente adlati funt, nondum editi in lucem. Fabric. - vid. Conring. de situ Helmstad. p. 4. Benzel. - Inscriptio est: Barulcus Heronis, siue operis de levandis rebus grauibus libri tres, quos ex graeca lingua in arabicam transferri iussit Achmed Mussafimides, imperii babylonici summus princeps, interpretationi praepolito Cofta, filio Lucar Heliopolita, de quo egit Anton. Brugmans, Prof. philof. et mathem, in vniuerfitate Groningenfi, in specimine mechanicae veterum per mechanicam recentiorum plenius expolito, et focietati doctrinar. Gottingenfi oblato: cuius summa exhibetur in ephemerid. litter, Gotting. plag. 63. a 1785. pag. 625 fg. De Cofta vid. Cafiri bibl. etc. I. pag. 419. Herbelot. in bibl. orient. pag. 964. b. citat arabicam Heronis machinarum bellicarum versionem. Harl.

Bedorenine, fue vt alii Bedorenne, fue vt rectius Eutocius ad Archimedis II. de 10 Iphaera ac eylindro vocat Bedenamruca, de telis conficiendis [P] iaculandisque liber. In Barthii aduerfariis II. 12. pag. 76. vitiole excufum beloponica. Rigaltius ad Onofandrum pag. 89. "in scidis mostis habui librum, au: potius libri partem aliquam, cui titulus Krnoißie βελοποιϊκώ multae ibi catapultarum aut ballistarum, quae non faxa, fed tela emittunt, Species, hominibus vero nostris nondum intellectae." [- Archimedi hoc opus in cod. Vindob. tribui, iam fupra animaduerfum est in notitia codicum msstr. subscriptio quidem, antiqua manu exarata, haec est: τέλος των λεχιμήδες βελοποιϊκών, των έξηγηθέντων παea "Heavos Krnoißis. vid. Lambec. VII. comment. etc. pag. 437. Harl.] - Graece et latine cum versione et notis Bernardi Baldi, qui vitam quoque Heronis adiunxit: [led codd. ad quos prouocat, haud nominauit,] Augustae Vindel. 1616. 4. et inter mechanicos, typis regiis exculos, Paril. 1693. fol, pag. 115-144. notis Baldi ad calcem voluminis rejectis.

Ilveouarma, Spiritalia fiue vt in bibl. Menarfiana pag. 35. video adpellari spiritatiua, vbi mst. graec. cod. Heronis et cestorum Africani memoratur, vii p. 48. Athenaeus de machinis, et Apollodorus de expugnandia vrbibus. Graece habuit Heronis myeuparine Marc. Meibomius. vide ad Musicos pag. 200. Ex Frid. Commandini versione et cum notis, quae prodierant Vrbini 1575. 4. Paris. 1583. 4. et Amstelod. 1680. 4. ") figurisque in aes incisis. Graece et latine exhibentur et inter mechanicos, Parifiis exculos, pag. 145 - 235 additis Io. Baptifiae Aleoiti quatuor theorematibus spiritalibus ex Italico latine convertis. Edita etiam funt Heronis Spiritalia ex Italica Aleotti versione, Bononiae 1647. 4. Ferrariae 1589. 4. italice Gg 2

ris) difp. sub praesidio Rud. Chr. Wagneri habita dilp. de Heronis Alexandrini vita, scriptis et quibusdam inventis, Helmstad. 1714. 4. Montucla I. pag. 277 fq. Heilbronner pag. 281 fqq. et de Ctefibio pag, 278 fq. Lambecius in comm. de bi-

blioth. caefarea toni. VII. pag. 415 fq. Harl.

r) Sed textum gr. notasque Commandini abeffe edit. Amstel. animaduertit Hamberger in zuverläff. Nachrichten etc. I. pag. 360 fg. Harl.

Digitized by GOOGLE

Dec

236 Lib. Hl. c. XXIV.

²5. r Alexandrum Georgium, Vrbinatem, Vrbini 1592. 4. [item Bonon. 1647. 4. per Carol. Zenerum. — aliae verfion. Venet. 1595. et Io. Bapt. Portae Neapoli. 1605. 4. vid. Paitoni bibl. degli autori antichi.gr. e lat. volgar. tom. II. pag. 24—27.] germanice, per Agathum Cationem, Bambergae 1687. cum adpendice Salomonis de Cous. [Hirii verfionem gallicam memorat editor vett. mathematic. in praefatione, fed alibi non inueni illius mentionem.]

Πεςì αὐτοματοποιητικῶν, de automato: um fabrice libri II. italice editi Venet. 1589. 1601. et 1661. 4. interprete Bernardino Baldo, cum eius animaduerfiqnibus, et praemissa diss. de artis mechanicae origine ac progressu. [vid. Paiton. l. mem.] Graece et latine cum versione D. Couturii prodiere vna cum reliquis mechanicis Paris. 1693. fol. pag. 243 — 274. Ex his sunt, quae ex Herone tum adhuc inedito producit Gaulmin. pag. 8. ad Euslath, pag. 504. ad Theodor. Prodrom. et lo. Rhodius ad Scribonium pag. 95.

In bibliotheca Vindobonenfi, teste Lambecio, occurrunt MSta Heronis Dioptrica fine liber περί διόπτρας, triginta fere foliis in quarto constans, cuius initium: της διοπτρικής πραγματείας πολλάς και αναγκαίας παρεχομένης χρείας. Fabric. Enimuero Kollariur ad Lambec. VII. pag. 417 fq. animaduertit clareque ostendit, Heronis dioptrica in illo codice haud reperiri integra, vipote quum inter illa triginta folia nouem fere integra, nullis tamen stumeris notata, fint vacua, quae manifesto late patentem indicent lacunam; adde notitiam codd. msstor. supra datam, Prifiley hist. optices pag. 23. Scheibel Einleitung zur mathemat. Bücherkenntnis, part. IX. pag. 267 fq.

Fragmenta duo de campestribus et Camario, machinis bellicis, edita quidem sunt a Bern. Baldo cum belopoeeticis; sed in cod. Vindob. CX. non mediocriter diuerse leguntur, observante Lambecio VII. pag. 418. Exstant quoque in Vindob. CXII, et aliis codicibus. Harl.

Perdita huius Heronis scripta sunt:

Tα περί υδροσκοπειών libris IV. quos landat Proclus in hypotypoli altronom. pag. 42. et Hero iple in limine πνευματικών, qui περί υδζείων ώροσκοπειών vocat. Pappus praef. libri VIII. περί υδρείων.

Myxavixaj eloaywyaj Eutocius ad Archimed. II. de sphaera as cylindro.

必っ たから れんモートル

Mn Xavinar libri, quorum tertium laudat Pappus lib. VIII. pag. 488. Heronem in mechanicis et catapulticis citat idem lib. 1. pag. 7.

Reel merenzor. Eutocius ad lib. de circuli dimensione.

neel Zuylov diversum opus ab automatis Heronis putat fuisse Bernardinus Baldus. Memorat Pappus praef. libri VIII.

Περί τροχιωδιών, de rotulis. Pappus lib. VIII. pag. 561.

Laudatur Hero fubinde a Proclo ad Euclidem, Nazianzeno Orat. 10. vbi cum Euclide et Ptolemaco coniungit, Heliodoro in Opticis, anederze yaç o unxavinos Heav ev rois auri unrentenois.

Fuit

Digitized by GOOGLE

HERONES DVO IVNIORES Lib. 111, c. XXIV. 237

Fuit et HERO fecundus, mathematicus, ante medium faeculum a Christo nato quintum clarus, Procli, philosophi, magister, teste Martino in Procli vita cap. 9. επί δε μαθήμασιν Hewni επέτεεψεν εαυτόν ανδεί Θεοσεβεί, και [V] τελείαν παρασκευήν εσχηκότι τών κατα παίδευσιν όδων. Confer Lambecium VII. p. 404. et Küsteri notas ad Suidam in Όλυμπιόδωgos. Huius vt opinor Heronis υπόμνημα eis την αξιθμητικήν εισαγωγήν (Nicomachi) laudat Eutocius ad Archimed. pag. 28. edit. Basil. [conf. longam de illo et Suidae loco notam Lambecii a Kollarjo VII. pag. 98 sq. adpositam et expositam.]

Vol. II. p. 593 7 594

HERONEM tertium sub Heraclio vixiste, contendunt viri docti. [Saxius in onomast. litt. II. pag. 72. eius actatem adserit a. post C. N. 623.] Sane Christianus suit et sub Imperatoribus scripsit, testatur quoque in Geodaesia, quam Barocius edidit, a Claudii Ptolemaei temporibus, scripsit sub Antonino Pio, ad suam vsque actatem stellas sixas processifies feptem graduum spatium, quod in 400. annis fieri observat Albategnius. Vide Iosephum Blancanum in Chronologia Mathematicorum pag. 54. cum eiusdem loc. mathemat. Aristotelis, Bonon. 1615. 4. et ex eo Vossii cap. 48. de scientiis mathemat. §. 20. pag. 294. et Gabr. Naudaeum de studio militari pag. 520. [Heilbronner pag. 397 sq. Montucla I. p. 331.] Eius haec scripta feruntur:

De machinis bellicis liber, (in cuius cap. 23. antiqui Heronis mechanici mentio,) latine tantum lucem hactenus vidit e versione et cum scholiis Francisci Barosii, Venet. 1572. 4-

[Ex litteris cl. Schow, ad me Bononiae d. XIV. Sept. 1790. fcriptis, in quibus do anecdotis Bononienfibus ex bibliothera S. Saluatoris egit, ca, quae fequuntur, excerpere et hic inferere iuvat. "In cod. nr. DLXXXVII. faec. XVI. a Valeriano Albino, cuius Montfaucon in catal. librariorum meminit, exarato p. 162. tit. Hewy (n. tertius) necouploy. Initium. Ora μεν των πολιορκητικών rel. Agit nempe de machinis bellicis, cuius figurae in iplo codice depictae funt. Huic libro adnexus est alter de geodaesia. Hic codex Fabricio ignotus fuit, et procul dubio vnicus est, qui haec Heronis opera serusuit: codex enim archetypus, ex quo Valerianus Albinus cod. S. Saluat. exfcripfis, periit. Codicem S. Saluat. doctifimus Abbas Mingarellius, bibl. S. Saluatoris praefectus, de graecis et copticis litteris immortaliter meritus, descriptit, suumque exemplar mihi hac conditione dono dedit, yt illud, possquam textum eiusdem in lucem publicam protulerim, bibl. S. Saluat. restituam. Hoc exemplar cum ipfo codice S. Saluat. contuli, illudque fumma diligentia exaratum effe deprehendi. Graecus Heronis textus versioni lat. Baroccii multum luçis adfundet, a qua multis in locis infigniter aberrat. Hanc varietatem ipfe Mingarellius in margine MSti fui diligenter nota-Vt stilus Heronis in hoc opere cognoscatur, initium procemii adscribam: Ora uev vit. των πολιοεκητικών μηχανηματών δυσχεεη και δυσεφικτα πεφυκεν, ειτε δια το ποικιλον και δυσδιαγνωτον της τυτων καταγραφης, ατε δια το των νοηματων δυσληπτον, ή μαλλον επειν, ακαταληπτον τοις πολλοις, ίτω (fic) δε τη αγνωσια. μονη πεειληπτων, ώς μηδ' απ' αυτης της των σχηματων θέσας (fic, pro θεσεως) το σαφες κεκτημενων κα εύληπτον άτε μη πασιν οντων εύκολων τε και γνω5ων, μητε μην προς κατασκευην και τεκτονευσιν εύχερων μονών δε των ταυτα έξευςηκότων και συγγεγραφηκότων μηχανικών σις την τυτων έξάπλωτιν και σαφηνειαν δεομενων, οίον τα Απολλοδωφου προς Αδρίανον αυτοκρατορα συνταχ. θεντα πολιοεκητικα, τα Αθηναι πεος Μαεκελλον εν των Αγκησιδεάτου. και έτεςων σοφων πρός πολιορκιαν εκτεθεντα υπομνηματα, τα Βιτωνος προς Ατταλον

Gg 3

78881

Digitized by

J009lC

238 Lib. III. c. XXIV. HERONES DVO IVNIORES

περι κατασκευης πολεμικων οργανων εκ διαφορων συλλεγεντα πρ. γενεσερών μηχανικων, βελοποιϊκα και τα πεος πολιογκιαν αντιμηχανηματα Φυλωκτικα τε και διατητικα, έπι τε συςασα και άλωσα πυλων διαΦοεα παεαγγελματα. ταυτα κατα την παλαι συνταχθωσαν των ανδεων καθολικην τεχνολογιαν, ώς τοις πολλοις νυν απεξενωμενα παντη και δυεδιαγνωσα δια τε την έκ τε χρονε παραδραμεσαν ληθην , αλλ' ότι και ασυνηθη κοινοις τυγχανα λογοις τα των επισημων ονοματα, τη παρμοη βιβλω μη ένταξαι πρεπον έκριναμεν, ώς αν μη της επιπολαζέσης εν αυτοις ασαφειας, τον νουν αντιπερισπωσης πεος έαυτην, και περι την των σαφων τις αυτονηση (fic, leg. αυτονοηση) διαγνωσιν. Μονα δε τα Απολλοδωρου, άπερ ess τελος διασαφησαντες, δι' έπεργασιων και έπενθυμηματων ouversequivances, Thesa not autor oun Owna reorevers not Tagadeneros or de en των λοιπων σποεαδήν συνελεξαμεθα, εύγνωσα και πεος αληθειαν εύκαταληπτα κοινης έννοιας αξιωματα κατα Άνθεμιον οντα, και απο μονου πεοβληματος και σχηματισμε καταλαμβανεωα δυναμενα, μηδεμιας διδασκαλιας η έγμηνειας δεομενα, ιδιωτεια λεξεων και άπλοτητι λογου ύΦ ήμων και αυτα μεταποιηθεντα προς το σαφεςερον, ώζε παρα των τυχοντων ευκολως και τεκτονευεωαι και κατασκευαζεωαι, τοις τον Απολλοδωρου και ταυτα συμπλεξαντες etc. Videmus ex hoc procemii principio Heronis confilium, qui Apollodori poliorcetica enarrat, variis a fe et ex aliis adiunclis illustrationibus. Hunc Heronem cum lo. Lydo de mensibus aliisque in Germaniam tuam redux quam primum e tenebris producam." Haclenus humanissimus Schow, cuius liberalitati haec et alia debeo. Harl.]

Geodaefia, quam [Montucla parui aestimat et] itidem latine vertit et scholiis illustrauit libroque de machinis subiecit Barocius. Graece nondum edita est: [vid. Lambec. VII. p. 399 sq. adde supra, codd. notitiam.]

Liber de obsidione repellenda et taleranda, อีกอร Xen Tor Tis πολιορκεμένης πόλεως σρατηγόν πρός την πολιορκίαν αντιτάσσεσθα, και οίοις επιτηδεύμασι ταύτην αποκρέεσθαι. Sine nomine auctoris graece tantum editus Paris. 1693. fol. cum reliquis mechanicis scriptoribus, p. 317 — 364. Heroni tribuitur in codice Vindobonensi, teste Lambecio, [VII. pag. 431. Kollar. cuius notam B. conferes,] et multa ex Polybio, Arriano et Iosepho ad verbum descripta exhibet.

Παρεκβολα) ἐκ τῶν σρατηγικῶν παρατάξεων περί τῦ ὑποῖον ἐναι δῶ τὸν σρατηγὸν etc. Sub Heronis nomine MStae in bibl. Vindobonensi exstant Lamberio telle, [pag. 430 sq. et 452.] quae Iulio Africano a Rigaltio in notis ad Onosandrum et in glossario Tactico tribuuntur, in Barberina et aliis bibl. sine nomine auctoris leguntur, teste Naudaeo.

De vocabulis Geometricis ac Stereometricis, 'Er Tav Të 'Heaves Ree' Tav Të Teape-Telas na Treeeaperelas dropatav, graece, et separatim latine cum primo elementorum Euclidis libro edidit Conradus Dasypedius, Argentorati 1571. 8.

Excerpta de mensuris ex Heronis?) Geometria graece ac latine com versione Bernardi-

s) Pro Herone male vocatur Hieron in Eliae du Pin biblioth. script. eccles. tom. 19. pag. 277. edit. Amstel. La lecture de ce monument scroit plus curieuse, si les anciennes monnoyes etoient un peu plus connües, ou si le traducteur s'etoit donné la peine de nous apprendre quel raport elles ont avec les nôtres etc. Hist. Ouvrag. 89. Mai. pag. 235.

d s

Vol. II. p. 594

Vol. H. p. 594 7 595

de Montfaucon vulgarunt Benedictini tomo primo Analectorum Graecorum, Paris. 1688. 4. pag. 308: 315. integram ex codice regio edere ob prolixitatem veriti. [vid. Bandin. cat. MSS. gr. Laurent, tom. II. pag. 15.]

Eleaywyn τῶν γεωμετεβμένων, nondum quod sciam cdita, quae [P] incipit: καθώς ήμας ὁ παλαιὸς διδώσκει λόγος, manu exarata apud me exstat. Respondet huic libello introductio Heronis in Geodactiam, (a Geodactia, quam Barocius edidit, vtique diuersa,) quam in bibliotheca Augustissimi imperatoris bis MStam, semel quidem aliquantum abbreviatam et interpolatam occurrere testatur Lambecius. [VII. pag. 339 sqq. aliud est initium in cod. gr. Veneto D. Marci. vid. catal. pag. 154.]

Heronis astronomica laudat If. Vossius ad Catull. pag. 302.

Fuere et alii Herones veteribus memorati, quos persequutus erat singulari diatriba de Heronibus Leo Allatius, sed quae lucem nunquam vidit. Mihi praeter iam dictos hi observasi sunt:

- Hero, Alexandrinus, Cynicus quem laudat Nazianzenus Orat. 23. licet Hieron. de script. Ecclesiast. nomen Heronis falso adscriptum et Maximi Cynici laudes illa oratione contineri observauit. vid. etiam Cotelerii notas ad tom. II. monument. ecclesiae graec. pag. 640.
- Hero, Atheniensi, Orator, cuius τας εν Αθήναις δίκας κεκειμένων ονομάτων libros III. επιτομήν των ήγακλείδε ίσοgιων et alia scripta Suidas memorat. [conf. Kollar. ad Lambec. VII. pag. 98 [q.]
- Herones duo feriptores infignes de chirurgia, quos laudat Cellus praef. libr. VII. Fabric.
 Illorum alteri inferiptum fuit collyrium pfittatus apud Galenum compof. fec. loc. lib.
 IV. cap. 7. vnde repetiit Alluarius meth. med. VI. cap. 5. adnotante I. Henr. Iuglero in biblioth. ophthalmicae specimine primo, Hamburgi 1683. pag. 43. Harl.

Hero, Luculli libertus, Plin. H. N. 35. cap. 18.

Hero, ex σχυτοτόμω fiue futore philosophus a Theone pag. 78 sq. progymnasm. memoratus.

Hero, Antiochenus post Iguatium episcopus, cuius ad eum fertur epistola.

Herones, Christi martyres, de quibus Eusebius.

[Hero perfonatus, i. e. Maximus Cynicus, de quo supra in vol. III. pag. 520. vid. Fabric. B. Gr. VII. pag. 517. et Kollarius in supplem. I. ad Lambecii comment. pag. 147 sq.]

Hero, Alexandrinus, monachus, de quo Palladius Laussaca p. gi et 125. edit. Meursii.

Hero, Thebanus. Caffian. II. 5, collat. Niceph. X. 29.

His addes denique Heronem, quem viginti libros de re rustica scriptisse, totidem fere verbis et ex iisdem auctoribus, ex quibus Geoponica collecta sunt, testatur Gyraldus lib. de re nauali tom. II. Opp. psg. 650. Meminit huius Heronis etiam Guil. Philander ad Vitruvium II. 4.

VII. Praeter

Digitized by GOOGLE

240 Lib. III. c. XXIV. IVLII AFRICANI CESTI

Vol 'II. p. 595 7 596

VII. Praeter iam dicta Athenaei, Apollodori, Philonis, et Bitonis scripta, siue ex illis excerpta de machinis bellique atque obsidionum adparatu, et Heronis de manubalista, tum Heronis-Belopoetica, Spiritalia et Automata, quae graece et latine cum versione latina Valesii, Cotelerii, Coturii, Iuliani Puchardi, Commandini etc. et figuris in aes incisis ediderunt Parisienles: Eadem Theuenoti collectio pag. 275 - 316. sed graece tantum exhibet Opufculum in capita LXXVU. diffinctum fub titulo: IVLII AFBICANI xezol 9. fed neutiquam eft opus illud [P] Africani integrum, quod fub Ceftorum titulo Alexandro Mammacae ab Africano dicatum constabat libris *) IX. vt tradit Syncellus pag. 359. licet Photins cod. XXXIV. libros XIV. vel Suidas in 'A@einavos [et Eudocia in Violario pag. 73.] atque ex eo auctor recens fcholiorum graecorum ad Anthol, epigramm, lib. VII. pag. 610. plane libros XXIV, numerent. In hoc opere, cuius Eufebius quoque VI. 31. Hift. ecclef. et Nicephorns. IV. 21. meminerunt, Africanus iareixav neg Quoixav neg yeweyixav neg zupeurixav admirandas duvauers complexus fuerat, vt tellatur Syncellus, et adparet e fragmentis, quae ex Africano in Hippiatricis et Geoponicis ") occurrunt, et quae ins Mich. Pfelli libro inedito Jaupasies ansoparer larginer nej Qusiner obuis, publici iuris fecit Lambecius commenter pag. 222-224. [pag. 472-479 edit. Kollarii, cuius notas conferes.] Suidas: evol de οίονει Ουσικά έχοντα έκ λόγων τε και έπαοιδών και γεαπτών τινων χαρακτηρων ιάσεις τε και αλλοίων ένεεγειών.

At enim haec, quae sub nomine xeroir Africani Parisiis prodiere, atque de re militari potifilinum ") rebusque variis et inuentis, ad eam felicius gerendam repertis, atque partem ex medicorum, chemicorum, magorum, physicorum et geometrarum officina petitis, disserunt, instruuntque duces et milites, et cap. XXV sq. pag. 298 sq. quaedam adspergunt rem russicam spectrantia, qualia etiam in Geoponicis leguntur: Haec inquam non sunt ipsum Africani opus, sed excerpta ex Africani Cessis et aliis scriptoribus, sue antiquioribus, vt Aenea Tactico, e quo integra capita descripta pridem notauit Casaubonus: sue etiam quibusdam longe iunioribus, vt tum alia ") ad oram paginae a me notata loca videntur innuere, tum Belisarii

t) Kerds Veneris acu picta zona, de qua Eufath. ad Iliad. 2. 214. Idem ad Iliad. y', pag. 323. neron interpretatur nerror of moinitor. Itaque Iulius Africanus libros suos, quibus de variis argumentis ex variis scriptoribus piurima collegerat, inscripsit nesses, quali spunaras' atque Varias et amoenas leftiones dixerit. Vtitur ip'e hoc vocabulo pag. 297 b. ri di Javuna a nai raro noga Xaeirus Thabis i "Hoa ngi yap nuga this 'Appoditus tas nesses idaváoure. Dicti etiam sunt cesti lora, quibus pugiles solebant manus et brachia innectere, quo fortius ferire poffent, vt videre est in antiqua imagine apud Guil. Choulium libro de balneis et exercitationibus veterum pag. 18. Confer, quae viri docti ad Virgil. V. Aeneid. v. 69. et Rigaltiura ad Onofandrum pag. 24 fq. 37. Stephanium ad hiftor. Saxonicam Io. Grammatici lib. IfI. fol. 84 fq.

u) Male XIX. excufum in *Tillemontii* Mem. ecclef. tom. III. parte II. nota 1. ad Vitam Africani edit. Bruxell.

v) Conf. Needhami et Niclafii- prolegomena ad Geoponica, pag. XLV fqq. vbi varia de Africano docte disputantur. Harl.

ev) Cafaubonus ad Aeneae cap. 7. testatur, in quibusdam codicibus inferibi meds modemine meneexevaj in aliis nodemine menenevoj.

x) Καζ 'Ρωμαίων ζε αύτοκράτορες σαλαιος p. 291. capite δ. έχρήσατο τῆ πάρφ ταύτη ης Σύρμος ό Σκύθης, ης Βαρδησάνης ὁ Πάρθος, τάχα δε πε ης πλάανες. ἀδαν ης αὐτὸς Ἐναγκάρε τἔ Βασιλίως [ης/] Μάκνε τἕ παιδὸς αὐτῶ πολλώκις παράσαντος δμῦ ὑΦηγησαμένε etc. pag. 300. capite n9'.

Digitized by GOO

Vol. 11. p. 596 P 597

IVLII AFRICANI CESTI Lib, 111. c. XXIV. JAI

Belifarii ") mentio aperte docet. [P] Ex libro quinto et fexto Cefforum repetita, quae in bibliothecis Vaticana, Palatina, Barberina, Farnesiana, Monachiensi et regia stque Colbertina Parif. et in aliis Germaniae, Belgii et Angliae bibliothecis reperiuntur, notat Gabriel Naudaeus II. 8. de studio militari, cap. 8. pag. 520. Corruptissima autem in MStis codicibus reperta sunt hace excerpta, prioribus maxime capitibus, quamobrem nulla etiam latina verfio addi potnit, licet eruditifiimus lo. Boiuinus ") in fuis castigationibus, ad calcem voluminis adiectis, innumera loca feliciter restituerit atque iliustrauerit ... Quoniam vero inter vulgaria quaedam atque inepta in hoc opusculo leguntur alia etiam digna notatu, et vix ac ne vix quidem alibi obuia, optandum est, vt in meliores et emendatiores codices incidant viri docti, quibus ad interpretationem huius opusculi excitentur. Exstant fane in codicibus etiam [Caefarianis, teste Lambecio aliisque, quos excitaui in notitia codd.] it. Bodleianis, e quibus descriptum memini me videre Lipsiae apud clarissi amicum nostrum Godfridum Olearium. fed, ni fallor, deerant prima capita XXIX. Non dubito, alia exemplaria in Italiae posse inveniri bibliothecis, in quibus pridem ea euoluit Politianus cap. 15. Milc. et Rigaltiur ad Onofandrum pag. 16. 23. 27 fq. 45. 84. Habet et Leidensis biblioth. inter libros If. Vosii; quemadmodum bina occurrunt praeterea Vindobonae in thesauro librario potentisiimi imperatoris. Fuit etiam in biblioth. Scorialenfi, tefte Alex. Baruoëtio, qui de illo, ne/cio, inquit, on tantum beni opus illud contineat, quantum continet mali: praeterquam enim quod sequioris aeui, adeogue fili fit autior ille, multa habet fimilia tatticis Leonis, quaedam etiam superstitiofa, as multa ridicula, ot de curatione per Abracadabra, quaedam mulomedica, falfa plurima. Fabric, - In duobus codd. Leidenfibus Africano tribuitur lib. de modo defendendae vrbis obsetse.

Hic posiliminii instar reducam, quae Fabricius noster de Iulio Africano disferuerat lib. V. cap. z. §. 3. pag. 268 sqq. vol. V. Ita vero ille:

"Sextus⁴⁶) IVLIVS AFRICANVS, Syrus, ex Emaunte, sub Antonino Helogabalo et Alexandro Seuero clarus"), de cuius Cestorum libris dixi lib. III. etc. [qui est noster locus.] Illa latine vertere coepit Iulianus Puthardus, ann. 1705. die XII. Decembr. a. aetat. 49. Parisiis denatus; sed non perfecit, neque interpretationem suam edere voluit: quod existimaret, quaedam in illis obuia reclius vulgo ignorari. Zachariae Lundii commentarium mst.

y) Τέτο δὲ Ιποία και Βολησάριος, Ιπά γάρ ἀττισχάν διὰ τὸ πληθος etc. pag. 309. b. capite ξτ'. ποιῦσι μὲν και ἀ ἐ ἡμιρον Ῥωποῦιοί το και ᾿Λραβες. pag. 310. capite ξή. Videtur Christianus scripsifie, quod legitur pag. 311. b. capite ở de transfugarum non repudiando matrimonio, ἐ και τιμώσιν τὰ και ἡμῶν Sanonavóμανα, si a religione nostra non sint alieni. Clausula libri innuitur pag. 300. ληγότω δὲ και νόδο τὸ σύγγραμικα κός τι ἀρχαῦςν και Φιλομαθές διήγημα. Capite κ. fue 29.

2) Eiusdem Boiuini latina versio suit in bibl. Rostgaardiana pag. 454. Daneschioldiana p. 402. Fabric. Boiuin. noluit latine illud vertere, quum de fontibus, veneno inficiendis, agant, et his talibus, ne durante bello hostes doctos obtrectarent,

Fol. IV. -

quafi confultores regi suo, ve inficiatur communibus generis humani vsibus destinata aqua. Hace mihi Boiuinus. Benzel.

aa) Opus valde vitiatum nominat Valcken. in adnotatt. vberioribus ad Adoniazuf. Theocriti p. 345. C. et pag. 346. A. notat, cod. Leidenf. olim Voffianum habere multa editis longe meliora. Harl.

bb) Sextum vnus vocat Suidas. Fabric. Eizvag feribitur, forfan operarum vitio, ab Eudocia 1. m. Harl.

co) Circa ann Chr. 221. vid. Saxii Onom. lit. I. pag. 352 fq. aut a. C. 228. vid. Hambergeri zuverl. Nachrichten. tom. II. pag. 525 fq. vterque plures eitat, qui de Africano egerunt. Harl.

Digitized by Google

42 Lib. III, e. XXIV. IVLII AFRICANI CESTI

inst. in Africani ceftos feruari, accepi Hafniae a Wolfio, regiae biblioth. cuftode. In illis fragmentis cap. 29. auctor teftatur, vidiffe fe Bardefanen Parthum, quem diuerfum mihi effe perfuadeo a Bardefane fcriptore: [De quo paullo post ad § IX. differetur.] Nam et huic minus conuenit illa iaculando pingendi fagittarumque ictibus formam eius, quem vellet, pulere deferibendi ⁴⁴) follertia, quam in suo Africanus praedicat, et hic Parthus suit, alter Babylonius. Denique qui sub Antonino vixisse feriptorem docent Porphyrius et Eusebius, si Elagabalum, non, Marcum philosophum intellexissent, perinde vt *Hieronymus* cap. 63. vbi de Africano differit, nota quadam addita Antonini nomen distinxissent. [Africanus sub Antonino Elagabalo et Alexandro Senero clarus, ait Saxius 1. c. argumento *Hieron*. de feriptor. eccles. cap. 63. fiue quod Chronographiae sub opus, h. e. libros V. de temporibus ab orbe condito vsque ad A. C. 221. perduxit, ratiocinatore Pagio in critic. Baron. ad 2. Chr. 220. nr. II. pag. 464. tom. II. sub quod Kess's fuos Alexandro, Iuliae Mammaeae filio, inferipsiffe dicitur.]

Africanum de bellico adparatu MS. de quo Casaubonus ad Suetonii Caesarem cap. '31. et Salma/ius epift. 123. ad Ilaacum Volfium, intellige partem Crftorum Africani, tum adhuc ineditam, sed postea graece Parisis euulgatam. Eodem refer, quod scribit Gassendus ad ann. 1622. Pejrescium obtinuisse tum ex Vaticana, tum ex Ambrofiana Mediolanensi exempla quaedam Africani aliorumque Talic rum in gratiam Lud. Machalti viri firenui, auftorumque militarium et mathematicorum studiosi. Et quod librum septimum Cestorum, qui est de re militari, habuisse MS. testatur Holstenius apud Morhofium lib. I. Polyhisloris pag. 69. Ex cestis etiam petita sunt, quae sub Africani nomine in Geoponicis et Hippiatricis graecis leguntur, ac fortaffe noftrum refpexit Fulgentius III. 7. mythologicon, vbi Africanum iatrofophiflam laudat. Certe in Ceflis la remais et Quque os duvaues atque la ges contineri, iam olim Eusebius in Chron. et Suidas in 'A Qeixavos notarunt. Inter edita cestorum capita est etiam illud, 57. neei neuqias inisorair eignounne, quod laudat If. Voffus ad Iuslini II. 10. quem vide etiam ad Catullum pag. 30. vbi de Africano quaedam erudite obferuat, et inter alia adfirmat, searnyixov, quae luperlunt, fragmenta, conflituisse fextum ac leptimum cellorum librum." — Reliqua, quae ibi Fabricius scripsit, paullo post adferam. — Cestos Africani gallo-francice vertit Guischardus: Les Cestes de Iule Africain, traduits pour la premiere fois a' un Manuscrit grec. vide tom. III. illius commentatiorum: Memoires critiques et histor, sur plusieurs Points d'Antiquités militaires par Charles Guischard, nommé Quintus Icilius, Berolin. 1774. 4. et 8. IV. volt. Harl.

Superest, vt referantur a me nomina scriptorum sane paucorum, quos in isthoc opusculo memorari reperi:

Euclidis 501χεία- pag. 295 b. Οι της εγχυχλίε μετείως επήβολοι παιδείας των Ευχλάδε 501χείων επιποτόν ώς είχος εφήψαντο.

Homerus

da) Quod Euremoniou Bilien vocat Africanus, apud Philostratum lib. II. de vita Apollonii cap. 28. pag. 81. dicitur ontaryon Ginoay Bileou. Magisque admirandum hoc, quam quod in veteri inferiptione apud Gruterum pag. D! XII. de Sorano Batauo: emiljumque arcu dum pendet in acre telum ac redit, ex alia fixi fregique fagitta. Vel quod de Domitiano Sueton. cap. 19. in pueri procul ftantis praebentisque pro scopo dispansam dextrae manus palmam, sagittas tanta arte direxit, vt omnes per interualla digitorum innocue euaderent.

Vol. II. p. 597

Vol. II. p. 597 7 598

Homerus pag. 292. b.

Ίαμβείον ἀςχαίον, ώς λυσιτελέσερος πασι τΕ προπετές δ ἀσΦαλής ήγεμών. p2g. 278. Versus ipie exstat apud Suetonium Augusto cap. 25. ᾿ΑσΦαλής γας ἐς' αμείνων, ή Θραούς σρατηλάτης.

Neptuniani Phylica pag. 301. b. Φιλοπονών περί την το παρόντος συγγράμματος Εκθεσιν, ανέγνων έν τοϊς Νεπτυνιανό Φυσικοϊς etc.

Oi Kurriluos. pag. 301. b.' Quinctilii fratres, qui sub Commodo, imp. clari scripserunt de re rustica.

Eumdem fuisse Sextum ") Iulium Africanum, qui Chronographias libros V. ") ab orbe condito ad a. C. 221. fcripsit, et Iulium Africanum, Cestorum scriptorem, credemus potius Eusebio, Photio, Syncello, et Suidae, hoc adfirmantibus, quibus Petauius, Vossius, Labbeus, Lambecius, Wetstenius, Tillemontius [Needham, Hambergerus, Saxius etc.] adfentiuntur; quam Iof. Scaligeri et H. Valessi virorum licet maximorum coniecturis contra nitemur. Ceterum, [P] quod Chronographiae et $xez \tilde{\omega} v$ libros pro vno codemque opere habuit Petauius XII. 40. de doctrina temp., hoc merito retractauit ipse VIII. 2. auctarii diss. [Chronographiae pars fuit, non peculiaris liber $e\pi/re\mu os$, quando legitur in Eusebii Chron. "A ϕ_{er} navos èv $e\pi/ro\mu \tilde{\omega}$, vti Fabricius in nota msta ad Suidam Basileensen apud Niclas ad Geoponica, prolegg. pag. XLVII. not. 5. docuit contra Meursium, qui in biblioth. graeca pag. 1199. ex illo Eusebii loco fingulare Africani opus, 'Em/roµov, exsculpit. Harl.]

Alia de Africano eiusque scriptis apud accuratissimum Tillemontium tom. III. 3. Mem. eccles, pag. 115, et praestantillimum Caucum [tom. I. pag. 110 fq.] in parte vtraque Hist. litera. rize lector eucluet, quibus ambobus in mentem venit suspicari, quod Cestos forte scripserit Africanus, nondum Christi facris initiatus : licet in altera parte Caueus malit subscribere eorum Sod de tota re melius iudicare liceret, sententiae, qui cestos ad alium referunt Africanum. fi opus ipsum exstaret, quod paucis forte fragmentis exceptis, vt iam notaui, intercidit. Nam et Boiuinius prima vix 44. capita Africano audet tribuere, cum 45. vaque ad 59. fere ad verbum fint descripta ex Aeneae Tacticis, et sexagesimum cum reliquis propter vocabula bar. bara et still diuersitatem, alium et recentiorem auctorem referant : e quibus illa megi Quad-Heronis forte iunioris esse idem eruditissimus Boininius coniicit. Ceterum nor pag. 315. Christianos etiam recerción sectatos, ac superstitionibus fatis crassis quandoque deditos fuisse, ne ab haereticis priscis Gnosticis, Priscillianistis etc. vel ex nostra aetate ducam argumentum, vetera conuincunt exempla, et Geoponicon scriptor, (haud dubie Christianus,) et Try. phonis, martyris, exorcismus infectorum hortis vineisque noxiorum apud Lambecium VII.

Hh 2

ee) Sextum vocat Suidas in 'Aopen. et Euseiren. Neque adfentiendum viris doctis H. Valefio ad Euseb. pag. 127. et Labbeo I. de Script. ecclef. pag. 659. qui Cestum dictum volunt a Cestorum opere.

ff) Iam vero historiam tibi tradituri sumus ex quinto libro Africani, scriptoris chronici: — — is quaecumque de nostris regibus (Armepag. 247.

niae) narrat, es depromit vniner/s ex tabulario Edessa, quae est Vrha: cuius quidem tabularii libri de fanorum historiis e Nesibi et Sinope Pontica fuere eo aduetti, sit Cheromensis Moses, qui Africani historiam Edessa excerpsit, pag. 101. edit. Whiston, Londin. 1736. vid. Niclas ad Needhami prolegom. ad Geoponicos pag. XLVII. ar. 5. Hark.

Digitized by Google

244 Lib. III. e, XXIV. IVLII AFRICANI CESTI

Vol. II. p. 598 7 599

'Ex '

Digitized by Google

pag. 247. et plura eiusmodi non adeo inobuia futura si quis diligentius inquisierit : inque his frequentată quaedam supersitiofa ita publice, vt conciliorum decretis prohibenda suerinț, de quibus Brunus, oratorii lefu presbyter, parte tertia libri, gallice ann. 1702. 12. editi, quem inscripsit: Histoire critique des pratiques superstitieuses qui ont seduit les peuples et embarassé les Savans. Ex eodem Geoponicon feriptore recte colligas, Africanum Christianum fuisse, quum Ceftos scriberet, in quibus commendauit efficax aduersus vini corruptionem remedium, fi dolio inferibantur 9 eac hace verba (Pfalm. XXXIV. 8.) Gustate et videte, quoniam suauir Dominus, vel, si pomum, his verbis inferiptum, proiiciatur in vinum. XIV. 5. Aderacive. *Αμήχανον τεαπήναι τον οίνον έαν έπιγεάψης έν τῶ άγγείω ή έν τοῖς πίθοις ταῦτα τὰ θῶα έήματα Γεύσασθε και ίδετε, ότι χρητός ό Κύριος. Καλώς δε ποιήσεις και είς μηλον έτω γεάφων, εμβάλλων το μηλον es τον olivor. Plura huiuscemodi farinae ex Geoponicis infra libro VI. refero, vbi de Hippiatricis quoque dicturus fum, quorum collectio et ipfa ex Africani Cessis quaedam habet adnotata, vti alius liber MS. Constantini Porphyrogennetae iusiu, vt videtur, [P] collectus, de quo Boiuinius in castigationibus ad Africanum pag. 360. Fabric. Add. L. El. du Pin nouv. bibliotheque tom, I. pag. 115. Stolle Nachrichten von den Kirchenvätern, p. 134 fqq. qui alios V. D. laudat, Ienae 1733. 4. – Io. Fabric. in hiftoria biblioth. Fabric. part. II. pag. 379. et part. III. pag. 359. Io. Chrift. Neu in acceffionibus ad Wheari relection. hiemales, pag. 255.

Pergo, ea, quae Fabricius vol. IV. pag. 269 sqq. de Iulio Africano scripserat, hic adiicere.

"Praecipuum Africant opus fuit Chronographia, annorum 5623. fiue libri V. de temporibus, ab orbe condito vsque ad a. Chr. 221. Olymp. 250. I. Grato et Selcuco Coss. Ex quo, licet hodie dependito, multa Eusebius in suo Chronico et Syncellus, Io. Malala, [qui octies eum citat, plerumque addito re oroquitate epitheto,] Theophanes, Cedrenus aliique chro. nologi, atque in his auctor chronici paschalis, quod Alexandrinum vulgo vocant, tum latino-barbarus feriptor excerptorum vtilissimorum ex Eusebio, Africano et alus, quae Scaliger edidit ad calcem chronici Hieronymiani pag. 58 sq. [Sed fragmenta Africani, Eusebii et Syncelli Scaliger confuse posuit; contra lac. Goaris follicite discriminauit in fua editione.] At enim liber de divisionibus et generationibus gentium, Canifio tom. II. antiquar. lection. pag. 579. atque emendatius Labbeo tom. I. bibl. nouae MSS. pag. 298. editus latine, quem Iulii Africani elle sufpicati sunt Voffus III. de histor, latin, part. IV. cap. 3. pag. 756. et Sandius ad Vollium pag. 279 fq. potius referendus eft ad Hippolytum, Portuenfem, Africani aequalem. Quamquam Africani etiam Chronicon fuere, qui latine interpretarentur, et fortalle, yt Dod. wellus diff. de fuccessione pontificum pag. 98. ex antiquo MS. latino chronici Eusebiani codice Mertonensi colligit, antequam Eusebii chronicon verteret Hieronymus. Illi interpretes vel etiam librarii, aut qui describendum sibi Africani opus curauerunt, diuersis deinde temporibus ad fuam cuiusque, que vixit, actatem continuarunt feriem confulum, aliaque pro fuo quisque captu addiderunt vel omiferunt interpolaruntue. Cestos Africani cum chronologia confundit Petauius XIL 40. de doctrina temporum, quod ipfe retractat VIII. 2. ad Vranolog. Africanum en rais zeorogen Glaus laudat etiam Maximus ad Dionyfii pleudo Areopagitae epifolam IV. Alia veterum loca, Africanum laudantia, quoniam a viris doctis, Scaligero et Valefio, ad Eulep. Allatium ad Eullath. Autiochen. pag. 5 fly. Lebbeo, Tillemontio, Cauco et Wetstenio (in notis ad episiolam ad Origenem de Susanna p. 148 ig.) adlata sunt, omitto.

IVLII AFRICANI CESTI Lib. TII. c. XXIV. 245

Ex codem Africani opere petita videtur, quam MS. in bibl. Vindobonenfi exflare testatur Lambecius tom. V. pag. 297. [pag. 623. edit. Kollarii,] διήγησις 'Αφεικανώ περί των αν Περσίδι γενομένων δια της έναν θρωπήσεως τώ Κυρίω και Σωτηρός ήμων 'Ιησώ Χριτώ. Incipit: έκ Περσίδος έγνώσθη απ' αεχής ο Χειτός ' άδεν γαε λανθάνει τως έν αυτή νομομαθείς απαντα Φιλοπονώντας. Όσα γαε κ. τ. λ. Vide et Africani fragmenta apud Lambecium lib. I. pag. 141. et lib. III. pag. 39. [adde catal. codd. gr. Venet. D. Marci pag. 42. fin. et catal. bibl. Monacli. Bauar. pag. 35.]

Etiam alfa martyrii Symphorefas filioramque eius, fub Hadriano pafforum, in missis codicibus Iulio Africano tribuuntur, et fub eius nomine a Mombritio Mediolanenfi tom. II. act. Sanctor. et in postrema Surii editione ad 13. Iulii edita funt. vide Baronium ad Martyrolog. rom. 18. Iul. Et quidem fieri potuit, inquit Theodoricus Ruinartus, qui iterum recudi curauit in actis felectis martyrum 20. in actis SS. Antwerp. ad d. XVIII. Jul. pag. 358. tom. IV. vt in Africani libris de Chronographia inferta fuerint. Sed in temporibus a Christo nato longe breuiorem, quam in antecedentibus actatibus fuisfe, testatur Photius cod. XXXIV. Itaque, fi verum est Eusebii, quod in iisdem actis additur, testimonium, quod Africanus acta martyrum, quotquot Romae et per Italiam passi erant, litteris confignauerit, in alio opere, ac in Chronographia fecerit. [Enimuero, illa este fupposititia, demonstrauit Sam. Basnage, Annal. tom. II. pag. 46 fq.]

Denique Hebed Iefu in catalogo librorum chaldaeorum nr. 15. adfirmat, exflare B. Africani, episcopi Emaus, commentarios N. T. et chronicon. Sane Origenes pag. 244. epistolae de Susanna Africanum laudat, vt πολλαis διατειβαis έχοντα έν ταϊς έξετάσεσι καj μελέταις της γραφής. Et Iulius quidam subinde in catenis citatur, et in catena Corderiana in Ioannem vocatur Iulius Episcopus. Laudatur etiam Iulii commentarius in Ioannem a Mose Barcepha, Syro, de paradiso. [In Nicetae catena sine sylloge interpretum Euang.] Lucae ex Africano quaedam elle excerpta, ait Montfaucon in biblioth. Coisliniana pag. 63.] Confer Paulli Colomessi de scriptoribus ecclesiasticis paralipormena.

De epistola ad Origenem scripta de Susanna historia et Origenis ad Africanum responfione, quae gracce et latine exstat, dictum est abunde in cap. de Origene. Meminere illius Euseb. VI. 31. hist. Hieronymus in catalogo cap. 63. Photius cod. XXXIV. Nicephorus V. 21. et Suidas in Apenavos ac Zwaávva. — [edita est illius

Ep fola ad Origenem de Susanna, cam initio responsionis Origenis, graece per Dau. Hoeschelium, cum Adriani ilagoge in facras litteras. Augustae Vindelic. 1602. 4. — et cum responsione Origenis, gr. et lat. cum notis Io. Rudolphi Wettstenii. cum Origenis dialogo contra Marcionitas. Basil. 1674. 4. pag. 220. — Pars epistolae Origenis ad Africanum est in cod. Coislin. XXI. olim CCXXXVII. teste Montsfaucon in bibl. Coislin. pag. 63. Harl.]

Ex epistola ad Aristidem, qua Matthaei et Lucae narrationes de genealogia Christi inter fe conciliantur, profert uonnulla Eusebins lib. I. histor. cap. 7. atque ex illo Nicephorus lib. I. cap. 11 fc. et catena MS. in Lucam apud Lamberium III. pag. 62. Licet traditionem, ab Africano in illa epistola laudatam, pro suspecta habeat Doduesllus pag. 38. ad Irenzeum. Laudat illam epistolam Eusebius iterum VI. 31. ac practer Hieronymum, Photiumque ac Nicephorum V. 21. Augustinus II. 7. retractationum.

Hh 3

Quae

Digitized by GOOGLE

246 Lib. III. c. XXIV. SCRIPTOR DE TOLERANDA OBSID.

Vol. II. p 599

Quae Io. Trithemius ab Africano scripta refert de S. Trinitate, de circumcifione, de Attalo, de Pascha, de Sabbato, nullus veterum, quod equidem sciam, commemorat.

Commentum absurdum de Abdiae Babylonici libris ex hebraico per Eutropium, nescio quem, graece, atque inde a Iulio Africano latine versis, et quae in Abdia ipso lib. VI. cap. 20. de Cratonis, discipuli apostolorum, libris decem assuma apostelicorum, per Iulium Africanum latine translatis, leguntur, reiectum a me videre, si tanti est, licet in codice apocrypho noui testam. part. II.

Iulium nostrum Africanum, Cestorum et Chronologiae scriptorem, in duo vel tres praeter rem distrahunt viri docti. In longe plures autem Hendreichius in pandectis Brandenburgicis. — Fuere tamen a nostro distincti 1) Iulius, Africanus, orator, quem concitatiorem, sted in cura verborum nimium et compositione nonnumquam longiorem, ac translationibus parum modicum fuisse, scribit Quinstilianus X. 1. — 2) oratoris nepos, Iulius Africanus, de quo Plinius VII. 6. epist. 3) Sextus Caecilius Africanus, ICtus, et alter iunior, Papiniani difcipulus, de quibus dixi in bibliotheca latina. Illud vero lepidum, quod Africanum poetam, coecum, ab Ennio laudatum, exsculpit Hendreichius ex Lactantii lib. I. institutt. diuinar, cap. 18. quum ibi Lactantius adferat versus Ennii, quibus loquens inducitur Scipio Africanus, iactansque clades, generi humano a se illatas, hisce verbis:

> Si fas caedendo coelestia scandere cuiquam est, Mi soli coeli maxima porta patet:

Quibus deinde Lactantius subiungit: O quantis in tenebris, Africane, versatus es, vel potius poëta, (Enni!) qui per caedes et sanguinem patere hominibus adscensum in coelum putas." Hactenus Fabricius. Harl.

VIII. Claudit collectionem Theuenotianam tractatus, Cafaubono pridem ad Polybium et Aeneam lectus, atque in Barberina aliisque bibliothecis obuius, [vid. notitiam codicum fupra datam,] atque a Parifienfibus itidem graece tantum editus de oblidione toleranda et repellenda, nefcio cuius fcriptoris; fed, vt videtur, Christiani, sub titulo: ones xen rov rns πολιοεκεμένης πόλεως searnydy neds thy πολιοεκίαν αντιτάσσεσθαι^{EE}), και αθις έπετηδεύμασι ταύτην αποκεέεσθαι. pag. 316 – 330. et pag. 361 – 364.

E Polybio, Arriano, Polyaeno et Flauio Iofepho pleraque ad verbum defcripfiffe, iam ab editoribus adnotatum est. Archimedes ευμήχανον σοφίαν laudat pag. 319. 326 fq. Non valde antiquum este patet, quod pag. 323. Iofephum accenset rois παλαιοϊs. Et Heroni tertio tribui in codice Vindobonensi, iam supra dixi, §. VII. [vid. Lambec. et Kollar. VII. comment. de bibl. Caesar. pag. 431. Africano tribuitur a Rigaltio et in cod. Leid. Anonymum poliorceticum vocat Casabon. ad L S. Aeneae.]

IX. Alios

gg) Eft vocabulum militare, Iacobi IV. 6. Plutarchus in Pyrrho tom. II. edit. Oxon. pag. 466. drzuzájas an mir lossý gyran, in aciem procedere

timuerunt. [conf. Krebs Obff. in N. T. e Iofepho pag. 222. et quae ego notaui ad Demofihenis orat. de corona cap. **31**. pag. 547. Harl.]

Vol. II. p. 599 P 600

BARDESANES

IX. Alios scriptores rei militaris infra cap. de Polybio S. XI. breuiter perfegutus, hoc loco mechanicos recenfere inflitueram, nisi eum laborem iam praecepisset erudita accurata. que Francisci Iunii, filii, industria, catalogus locupletissimus architectorum, mechanicorum, pictorum aliorumque artificum, fecundum feriem litterarum digestus, subjicitur editioni poslumae librorum eius III. de picture veterum, Roterod. 1694. fol. His pauce quaedam nomine e veterum fcriptis, plura ex antiquis marmoribus obferusui posse accedere. In praesenti vero vnum tantummodo locum supplementi loco adforibam ex Africani cessis, de Bardesane ha)quodam, Partho, qui tam probe calluit pictoriam et finual artem iaculandi, vt ictibus telorum potuerit imaginem eius, quem vellet, describere, quod Africanus festine vocat Zaryea-Onory Beneow five rolever yeapas, vel denique yeaper rolever to Enumari"). Verba eius hace funt pag. 301. "Ην δε αρα σοφος τοξότης Βαρδησάνης έπερ τις έτερος, οίδα δε ανθρωπου τοξεύσαντα οία ζωγράφον, ο δε τρόπος τοιόςδε. "Ανδρα κατάντικου ποτε έςησε νεανίαν [[] καλόν και εύεωςον, όν και γεαφεύς αν έξεκαμε μιμέμενος, πειβάλετο δε την ασπίδα ο νεανίσκος, τέτο γαι προσέταζεν ο Βαρδησάνης, ένδειχνύμενος την τέχνην ήμιν θεαταις. 'Ο δε οία ζωγεάφος αγαθός τον κατέχοντα μετέθηκεν επό την ασπίδα, πεώτην μέν δή την κεφαλήν έγραφεν ορθοίς βέλεσι κύκλον κεφαλής μιμέμενος. Είτα των οφθαλμών τας βολας, χάλεων άςμονίας, ξυθμόν γενάων, και ό λοιπός άνθεωπος ήκολέθει τη τάξει το σώματος. Ο δε εσεμνύνετο τοξική γεαφικήν συλλαβών, και γεάφων τοξεύμασι και τοξεύων γραφάς. Έθαυμάζομεν δε όρῶντες, ώς πολεμικόν επιτήδευμα το TOFEUMO

hk) Alius et antiquior fuit Bardesanes, Babylonius, quem sub Alexandro Seuero vixisse; (adeoque Africani fuifie acqualem,) male adfirmat Voffins lib. IV. pag. 483. de Hift. graec. Nam licet Porphyrius IV. megi amozis illum fcripfife ait actate mariquer illud tamen latius accipiendum eft, et Antonini tempora respicit, vt testatur Porphyrius iple fragmento de styge, vbi refert narrationem illam de aqua probationis Tantalia Brachmanum, tradidiffe ras ini ris Busilias ra Arrurha ระ if Empour as the Englan acentembre Bagdycary รษั In Meronovamias de Loyas aqueranivar. Es hoc loco colligitur quoque, cumdem effe Bardesanem, qui de Indorum philosophis, scripsit, teste Porphyrio et Hieron. II. contra Iouinian. et qui dialogum de fato ad Antoninum, imper. edidit, de quo infra lib, V. Neque difficilia folutu funt argumenta Friderici Strunzii in historia Bardesanis et Bardesanistarum, quibus contendit, duos diuerlos fuille. Sub Elagabalo Antonino vixifie contendunt Grabe I. spicilegii pag. 317. et Dodwellus IV. 35. diff. ad Irenaeum ex Porphyrii loco de Styge. Fabric. - Fabricio accedit Iac. de Rhoer ad Porphyrium de abstinentia ab esu animalium lib. IV. 6. 17. pag. 356. Porphyrii illud fragmentum publicarunt primus Andr. Schottus es cod. Augustini, in obst. human. pag. 229. et

post eum Luc. Holften. emendatius inter opuscula Porphyrii Rom. 1630. pag. 148 - 153. ex cod. Vaticano. Post Holstenium latine cum vertit Tollius in Fortuitis cap. 38. Emendatiorem tamen dedit locum cl. Heeren in Ioann. Stobaei eclog. phyficar. et ethic. libris II. part. prima, (Cottingae, 1792. 8.) pag. 140 fqq. et in notis accurate lateque differit de Bardifane et Babylonio et Syro, cuius nomen in haeretices hiftoria haud obscurum eft. Oppugnat autem Fabricium et docet, a Bardifane Syro plane diversum effe Bardifanem Babylonium, quem sequitur Porphyrius in fragmento citato, Vosique iudicio, illum Babylonium floruisie fub Alexandro Seuero, adeoque centum circiter annos a Bardifane Syro afuisie, subscribit, et sta- . tuit, vor 'Arraviver, vor if 'Eureour non effe Mar. cum illum philosophum; sed potius Heliogabalum, Alexandri Seueri antecefforem, qui, ex vrbe Emein ortus, quum imperator factus effet, Antonini nomen recepit. Concludit igitur, conftitui inde aetatem scriptoris, Bardisanis Babylonii, camque vtique ad Heliogabali' et Alexandri tempora cum Voffio reiiciendam effe. Harl.

ii) De Gratiani, imper. spiculis semper ferientibus destinata dictum va Gentians Birg Gebras ixay, Cangius ed Zonaram pag. 43.

JOOGLE

Digitized by

248 Lib. III. c. XXIV. CATALOGVS SCRIPTORVM

Vol. II. p. 600 7 601

τόζευμα ήν, αλλ ήν τι και τεςπνον, και κίνδυνος ήδονη. Ο δε καταθέμενος την ασπίδα είδεν αυτον έπι τε ιικάε οπλε γεγςαμμένον, και εχαιςεν γενόμενος ςςατιωτικόν ζωγςά-Φημα

X. Concludam hoc caput indice scriptorum de restatuaria ac pictoria, petitum ex eodem Francisco Iunio lib. I. de pictura veterum cap. 3. praeter quem de hoc argumento scripsere Aldus Manutius, Iulius Caesar Bulengerus et Lud. Demontiosius, (qui extiant recusi tom. IX. thesauri Gronou.) tum Io. Schefferus, [Winckelmann, Busching, Heyne alique.]

- Adacus, Mytilenaeus megi ayadµaromoiov de flatuariis. Athen. Deipnoloph. XIII. pag. 606.
- Alcetas libro II. πεζί των εν ΔελΦοϊς αναθημάτων, de iis, quae Delphis confeerata. id. XIII. pag. 591.
- Alexis, poeta, fecit drama, inscriptum: yeaon, pistura. Videtur autem fabulae islius argumentum ab argumento scriptorum, qui hic recensentur, non plane abhorruiss siquidem coniecturam facere licet ex eo loco, quein adduxit Athenaeus XIII. pag. 605 sq. Id ipsum quoque sentire licet do Pherecratis yeaopevos, Pistoribus, apud eumdem Athenaeus IX. p. 395. quemadinodum etiam de Diphili ζωγγάφω, pistore, spud eumdem VI. pag. 230. VII. pag. 291. De Alexandridis denique ζωγγάφωs apud Polluces Onomast. lib. X. cap. 14. Plurima adhaec e Pomponii, (Comici latini,) Pistoribus loca passim adducit Nonius Marcellus.
- Anaximenes scripsit de picturis antiquis, teste Fulgentie Planciade lib. III. Mytholog. in Actacone.
- Antigonus, statuarius, condidit volumina de sua arte. Plin. XXXIV. 8, Idem XXXV. 10. akterius, vi videtur, Antigoni meminit, qui de pictura scripsit. Antigoni opus neel nuváricov de Tabulis memoratur Laertio in Chrysippo VII. 188.
- Apelles de arte sua ad Perseum, discipulum, scripsie, ve est spud Plinium lib. XXXV. subfinem capitis 10.
- Aristodemus, Carius, operam fingulorum, qui pingendi artem altius euexerunt, [P] litteris prodidit, ac finul recensuit, quot reges vrbesque bene erga cam fuerint affecti. Testis Flau. Philostratus in procemio iconum, qui Aristodemum artis pictoriae causa per quadriennium domi suae aluisse se testatur, ipse clarus circa a. Chr. CCXX. vt infra libro IV. dicetur.

Artemon neel Layea Quy, de pistoribus. Harpocratio in Πολύγνωτος.

- Callifiratus in imaginibus, quae typis descriptae exstant inter scripta Philostrati: de quibus infra suo loco.
- Callizenus scripsit Zoryea for re nej avdeuarromous avaryea fiv, pistorum et statuariorum descriptionem. Atque ex hoc Callizeni scripto refert Photius cod. CLXI. coaceruatum fuisse librum XI. excerptorum variorum Soparri.

Chrestodorus, Coptita, scripsit ExOpaces Tor in Zeuginna ayaduáros descriptionem statuarum in gymnalio Zeuxippo. Vide Suidam in Zeuginnes et Xeizódogos. Haec descriptio

Digitized by GOO

Vol. II. p. 601 7 602

DE PICTORIA ET STATVARIA Lib. III. c. XRAPEL 340

descriptio superest hodie, ac legitur libro V. Anthologiae Epigrammatum Gradeor Mar. [vid. infra in catalogo poetarum epigrammatariorum h. v.]

Democritus, philosophus, scripsit meei Eureapins. Laertius IX. 48. in Democrito.

- Democritus Ephefius scripfit de templo Disnae Ephefiae. Laertius IX. 49. Librum primum illius operis laudat Athenaeus XII. pag. 525.
- [Dauidis Durandi historia picturae antiquae, Londini 1725. edita, recensetur et laudatur in bibl. angloife, 10m. XIII. pag. 225. Heumann.]

Duris Aïers neel ζωγεαφίας de pictura. Laert. in Thalete I. 38.

- Euphorion Eupopiav ev ποτηριογλύπτη in poculorum sculptore, citatur a scholiaste Theocriti ad vers. I. Eidyllii secundi.
- Esphrasor Ishimius pictor volumina compoluit de symmetria et coloribus. Plis. XXXV. 11.
- Hegesander, Hynoavdeos o Deroos ev to insyea Poueve inoprinate avderartor nor ayarrav, Hegesander Delphus in commentario, quem perscripsit de statuis et imaginibus. Athen. V. 210.
- Hippias Eleus sophista disputanit de pictura et statuaria, teste Philostrato lib. L de vitis sophistarum.
- Hypficrates meel mivanav de Tabulis, memoratur Laertie in Chryfippo VII. 188. Vide et infra in Xenocrate.
- Iamblichus περί α'γαλμάτων, de imaginibus (earumque cultu,) quod opus eius confutare adgressions est so. Philoponus. De vtroque vide Photium.
- Inda (filius), rex Mauritaniae, studiorum claritate memorabilior etiam, quam regno, vt est apud Plinimu V. I. Hist. scripsit πεξί ζωγξάΦων [[] de pissoribus, atque operis eius librum VIII. citat Harpocration in Παβξάσιος. Scripsit etiam πεξί γξαΦικώς de pissoria, eodem Harpocratione teste in Πολύγνωτος. Photius quoque in Sopatri variis excerptis citat Iubae librum seci γξαΦικώς, de pistoria. [vid. Memoir. de l'academ. Paris. des L. et B. L. tom. IV. pag. 457 squ.]
- Malchus, Byzantinus, fophista, scripsit rov europour ris dipuosias BiBAIODinens nei rev ayaAuatow re Auyusteis, Conflagrationen publicas bibliothecas et flatuarum Augustalis. Suid.

Margens, Aufonius Molella:

Forfan et insignes hominumque operumque labores Hic kabuit decimo celebrata volumine Margei Hebdomas — — —

ad quae verba vide Eliam Vinetum.

Melanthius pictor meel forgen Querie de pictoria. Lasert. IV. 18. in Polemone. [de quo loco vide Ignatii Roffi commentatt. Lasert. pag. 60 - 63.]

Menaechmur, statuarius, scripsit de sus arte. Plin. XXXIV. g.

Vol. 17.

Menaechmus.

Digitized by **GOO**

250. Ling HI. c. XXVI. CATAL. SCRIPT. DE PICT. ET STAT. Vol. II. p. 602 P603

Mengeshins, Sisyonius, negi rexvirav de artificibus. Athen. II. pag. 65. XIV. pag. 635. Menetor negi ava 9 nµárav de donis facris. Athen. XIII. pag. 594.

- Menodotus Mivodoros o Eccusos megi rov rara ro iegov ris Eaulas Heas, de iis, quae visuutur in Iunonis Samiae templo. Athen. XIV. pag. 655. Quamquam Monodotum Aunc nonnulla etiam de pictoribus scriptisse ex Laertis II. 108. discimus, voi de variis Theodoris agit.
- Pamphilus scripsit meet yea pixis xa faryea pau ersozar, de pistoria et pistoribus illustribus. Suid.

Pafiteles quinque volumina feripfit nobilium in toto orbe operum. **Plin. XXXVI. 5. Philostrati** vtriusque imagines exstant, de quibus infra lib. IV.

- Polemon περί πρώπων, de tabulis. Laert. in Chrysippo VII. 188. περί τῶν ἐν Σιπυῶνι πινάκων, de tabulis Sicyoniis, Athen. XIII. pag. 576. περί ζωγράΦων προϊ 'Αντίγονον, de pictoribus ad Antigonum, Athen. XI. pag. 474. Harpocration in Λαμπάς. Πολέμων ο περιηγητής τέτταρα Βιβλία συνέγραψε περί τῶν ἀναθημάτων τῶν ἐν τῆ 'Ακροπόλεs. Polemon, qui orbem descripsit, quatuor libros composuit de donariis in Athemarum arce, vt testatur Strabo IX. Geograph. pag. 396. Videturque idem esse, ac ille, quem sace, Polemon περί τῶν ἐν Καρχηδονι πέπλων. Athen. XII. pag. 529.
- **Perphyrius** meel αναλμάτων, de imaginibus. Adfert ex eo quaedam Stobaeus cap. XXV. Eclogarum Phylicarum. Ceterum is non tam de arte, quam de cultu fimulaerorum feriplisse putandus est, vt Jamblichus quoque, de quo supra.
- Protogenes pictor reliquit meei yea Othns nej oxnuárav BiBria B'. de pictoria et figuris libros duos. Suid.
- Sopatri libet XII. variorum excerptorum continebat plurima pictorum ac flatuatiorum historiam spectantia. Vide, quae paullo ante de Callixeno, et Iuba rege dicta sunt.

Theophanes meel yea Quens de pictoria. Laert. II. 104. in Theodoro Atheo.

Xenocrates flatuarius [et scalptor,] de sua arte compositi volumina. Plin. XXXIV. 8. et rursus XXXV. 10. Testatur idem, quod Antigonus et Xenocrates de pistura scripfere. Quamquam ibi forte Hypficrates legendum ex Laertio, qui lib. VII. 183. in Chryssporteres megi miváxor de tabulis scriptores coniungens, Polemonem, Hypficratem et Antigonum nominat. [Xenocratis nomen in gemma quadam, inter Socraticas, a Chisslerio editas, comparet: Menagius ad Laertium IV. 6. putabat, ibi repraesentari Xenocratem, philosophum, asino infidentem: sed iam dubitauit Perizon. ad Aelian. H. V. lib. III. cap. 18. p. 245. edit. Abr. Gronou. Atque Hermann Virich von Lingen in minor. opusculis, germanice feriptis, part. I. pag. 95. monuit, revera exhiberi Silenum cum thyrso, asino infidentem, et nomine addito indicare scalptorem, artificem nostrum. adde notam ad vol. III. pag. 191 fq. Harl.]

CAPVT

Digitized by

Vol. II. p 603 7604

MONVMENTVM ADVLITANVM Lib. 111. c. XXV. 25

CAPVT XXV

DE MONVMENTO ADVLITANO PTOLEMAEI EVERGETAE, ET DE COSMA INDICOPLEVSTE.

L. Monumentum Aduliticum fine Adulitanum. II. Cofniographia Christiana, lella pridem a Photio fine nomine autoris, quod doctiffimo editori haud observatum. 111. Eius autor num Cosmas? IV. Index scriptorum, in illa laudatorum. V. Scripta Cosmat dependita. [?]

[Studio G. C. Harles.]

ximium monumentum PTOLEMAEI Euergetae I. 9 in Adule, Aethiopum ciuitate maritima, suo adhuc tempore superstes observauit ') atque Cosmographiae suae christianae inferuit scriptor quidam graecus sub Iustino imp. clarus, qui mercaturae causa illa se Reperit vero Si@eov fiue fellam e candido marmore ad vrbis ingressium · loca adüsse testatur. a rege confecratam Marti, et in posteriori parte imagines Herculis atque Mercurii habentem infculptas, tum vndique infcriptam litteris graecis, et ingentes expeditiones, a Ptolemaco feliciter fusceptas, amplissimasque victorias satis gloriose celebrantem. Hoc monumentum primus edidit [e Vaticano, vt videtur, codice] cum latina fua versione Leo Allatius (non-Lucas Holftenius, vt memoriae laplu adfirmat M. V. la Croze in vindiciis veterum scriptorum, pag. 140.) Romse 1631. 4. recuf, Lugd, Bat. 1674. 8. fed edidit vitiofe admodum, ve notat I/. Voffius ad Melam III. cap. 8. pag. 263. [pag. 853. edit. Abr. Gronou. Lugd. Batau. 1748 8. Eiusdem tamen Allatiani, (ait cl. Saxius,) exempli fide et argumento vti Chrifian. Alam. Rupertus, quozd Arfinoes cum fratre Philadelpho matrimonium obiter vfus effe videtur in Observatt. ad Besoldi synopsin cap. XI, pag. 193. edit. Francqu. sic totam chartae Allatianae formulam repetierunt Abrah. Berkelin ad calcem genuinorum Stephani Byzantini fragmentorum, Lugd. Batau. 1674. 8. fub titulo: Ptolemaei Euergetae III. Aegypt. regis monumentum Adulitanum et vndecim annis poft Carolus Sponius in miscellan. Erudit. antiquit. fect. X. nr. CIII. pag 358 fq. Harl.] Integrius e codice Topographiae mundi christianae Florentino descripfit vir illustris doctrinae Emericus Bigotius, a quo acceptum Theuenotus vna cum gallica versione inferuit tomo primo operis praeclaris. quod in tria distinctum volumina prodiit Parisiis 1666, fol. sub titulo: Relations de divers unyages curieux qui n'ont point esté publiées. Ex hac editione descriptum graece exhibet Daniel Caspar a Lohenstein, poetarum germanorum fublimiffimus, in notis ad Cleopatram suam pag. 180. sed vitio typographi perquam inemendate. [Eumdern Florentinum codicem, vt verbis vtar humaniflin, Saxii, paullo ante inspexit 1/anc. Vossius, vnde excerpta quaedam Allatianis meliora leguntur in eius adnotationibus ad III. Melae pag. 387 et 390. edit. Franecquer. (pag. 849 et 852 fq. edit. II.

Ii 2

a) Circ. A. M. 3783. Olymp. CXXXIV. 3. ante Ch. N. 220. a. V. C. 532. fecundum Saxii rationes, Onomaft. I. pag. 112. vbi de hoc monumento diligenter differit: eiusque ego verba fuo loco inferui. Harl.

b) Colmae Indicopleustes lib. II. pag. 149. 4.

τή Λδάλη τη παλαμίνη τών Αίδιόπων πόλα παραλίη. Confer de hoc oppido et portu Guil. Stuckium ad Arriani periplum maris Erythraei, fol. 10. Cellavii Africam antiquam p. 96. Hodie Ercovo dicitur, vi Sponio notatum eft.

Digitized by Google

Abr.

252 Lib. III. c. XXV. MONYMENTVM ADVLITANVM

Abr. Gronov.) Labentibus annis, vti Bernardus Montefalcon. integram Cofmae, monachi Aegyptii, topographiam christianam, fic cum ea marmorei istius solii, dudum deperditi, epigraphen, fiue monumentum Adulitanum ad vtriusque codicis, cum Vaticani, tum Florentini fidem recentuit in Collectionis nouas patrum, Parif. 1706. fol. tom. II. p. 141 fgg. additis non modo Cosmas scholiis in Ptolemasi inscriptionem, fed fuis etiam animaduersfunculis, nec non picture d'Open IITODEMERIXE, ad pag. 188. (Ex hac Montf. fylloge repetierat Fabricius h. l. monumentum Adulitanum cum adnotationibus; fed ego omisi, quoniam illud cum insigni obfervationum adparatu postea locum invenit in Edm. Chi/hulli antiquitatum afiaticarum, part. I. Londini 1728. fol. pag. 79-87. Specimen codicis Florentini e bibl. Lavrentiana dedit quoque Montfaucon in Palaeographia graeca pag. 282. adde Clerici bibl. ancienne et moderne tom. IV. pag. 45 fqq.) Ab illo tempore nemo dubitauit, quin maxime fincerum effet Montefalconis exemplum. Vel fic tamen huic interceffife vifus eft Theoph. Sigefr. Bayerus, qui primam partem huius monumenti ex apographo codicis Vaticani fumma accuratione fecundum versus et litteras a Iosepho Simons Assenanno, (conf. hic ipsius Assenanti epistola ad Bayerum in Sylloge Vhliana, vol. IV. pag. 3 fq.) descriptam edidit in differtatione de sumit duobus Ptolemaei Lagidas, tom. IV. commentarior. academiae Petropolitanae a pag. 248. inferta. Ceterum non eadem omnibus huius monumenti auctoritas vila eft. Sunt, qui probae vetustatis esse credant, quorum sententiae me nondum poenitet. Alii vogenes accusarunt: in quibus fuerunt Hardwinus, Begerus, Io. Sartorius, aliquantulum dubitans, et Erasm. Froelichius. Harduini iudicium, in chronologia veteris tellamenti pag. 579. Operum felect. de eo latum, vanitatis conuicit La Crofius in Vindiciis veterum scriptorum p. 140-145. Begeri dubitationibus, in thefauro brandenburg tom. III. p. 31 fq. expositis, occurris Chi/hulin animaduerfionibus ad monumentum Adulitanum I. ante I. Eth vero defensio La Crofana virorum doctorum fuffragia tulit, ipfique Gisberto Cupero, testibus eius litteris criticis pag. 6. (adde Cuperi epift, ad La Crafium in thef. epiftol. tom. III. pag. 268.) placuit; tamen Io. Sartorio, Gedanenfi Professori, non vsquequaque fatisfaciebat, nonnullis ei ferupulis fubortis, quorum caussa ad La Crossum singulares scripfit litteras in thesauro epistolico La Crossiano tom. I. nr. 267. obujas. Respondit ei humaniter docteque La Crossus, eiusque epistolam ipse Io. Sartorius in libello, qui penes me est, satis raro de Ostracismo litterario, Gedani 1710. 4. pag. 78 fqq. promulgauit, a Iordano deinceps in historia vitae et scriptorum La Crossi, Amstelod. 1741. 8. pag. 108 sqq. typis renouatam. (adde tom. III. thes. epistolici La Crofiani, epist. 149. pag. 288 - 291. vol locus quidam in monumento emendatur.) Neque tamen Sartorius herbam porrexisse videtur, quaedam denuo suspicatus, vt adparet ex aliis litteris, ad eundem La Crofium datis, in the fauro La Crofiano, tom. I. nr. 268. (conf. epistolam Wolfii ad La Crosium in eodem thesauro epistol. tom. II. epist. 11. pag. 18 fq. vnde adparet, Sartorium riuis La Crosii suos irrigasse hortos.) Tandem vti totius monumenti fidem in dubium vocare autus non est Ercennus Froelichius in inferiptionibus antiquis, ad Annales Syriae regum illustrandos idoneis, pag. 125. ita alterain duntaxat illius partem fibi de fincera antiquitate suspectam esse foribit. Cuius tamen dubitationum remedia iam antea occupauerat vir litteratislimus Theoph. Sigfr. Bayerus, J. 1. Hactenus cl. Saxius. Harl.

II. Opus

Digitized by GOO

Vol II. p. 609 P 610 PHOTIC LOCVS DE TOPOGR. CHRIST. Lib. 111. 6. XXV. 253

II. Opus iplum in quo monumentum hoc exflat, infcribitur Zeisiavun romoyea Gias mavrie norus), defcriptio mundi univerfi, e mente Christianorum, et distributum est in libros duodecim, etti non simul ab auctore vulgatos, quia initio non tot libros mente conceperat. Duodecimus in Vaticano MS. desideratur, in mediceo codice mutilus extrema parte [n. vltisno folio postremi libri amisso,] est repertus, atque ita a Montfaucono cum reliquis XI. integris, [vid. Fabric. in Bibl. Gr. vol. XIII. pag. 835 squ.] editus. Argumentum operis fuccincte persequitur Photius), cuius locum doctissimo editori haud observatum adscribam. Ita vero ille codice XXXVI.

Ανεγνώσθη βιβλίον, & ή ἐπιγεαθή Χειςιανών βίβλος, έρμηνεία es την ἀκτάτευχον). Παμφίλω¹) δέ τινι πεοσφωνει τὸ βιβλίον ην δε ταῦς Ἱεςίνε) τῶ τῶν Ῥωμαίων βασιλέως ήμέεαις ἐνακμάζων. Απάεχεται μεν ἐν ὑπέε τινων ἐκκλησιαςικῶν δογμάτων, γεαφικάς, ὡς ἐδόκες, μαετυείαις αγωνίζεσθαι. Έςι δε ταπεινός την Φεάσιν) και συντάξεως ἐδε τῆς κοινῆς μετέχων ἀλλα παι τινα κατὰ την isoeiaν ἀπίθανα συντίθησι), διὸ και μυθικώτερον μῶλον ή αληθέςερον

c) Lib I. fub init, et pag. 114 fq. lib. II. pag. 125. 126. lib. VII. pag. 275.

d) Vid. Bibl. Gr. vol. IX. pag. 386. Harl.

e) Nullo modo huie operi conuenit titulus expositionis in oliateuchum, siue in primos octo facrae scripturae libros. Itaque hace verba innuunt potius expositionem siue tractatum, libris octo conftantem, siue in octauo libro desinentem. Nam quamuis mox ab ipso Photio duodecum numerantur libri, tamen postremi quatuor interiecto demum tempore scripti et prioribus additi sunt, et a Photio referuntur separatim.

f) Paniphilo Hierofolymitano. Vide.lib. I. pag. 114. lib. II. pag. 124. et lib. VIII. pag. 305. Hune Sempilsanov πατέρα vocat lib. II. pag. 185. lib. VI. p. 266. 3 τιμία πέφαλή ad eumdem lib. V. p. 260,

g) Lib. II. pag. 141. παρέντι ἐν μοι ἐν τοῖς τόποις προ τάταν τῶν ἐιωντῶν ἄποσε πέντε πλέον ἢ ἔλαττο, ἐν τῦ ἀςχῦ τῆς βασιλοίας Ἱεςίες τῦ Ρωμαίων βασιλίω, ἐ τηνικῶντα βασιλούς τῶν 'Λξωμιτῶν μέλλων ἰξιίνας ἀς πόλειον πρός τὰς Όμηρίτας τὰς πέραν etc. Expeditio illa Elesbani, Acthiopum regis, facta eft a Çh. 522. (confer Pagium, tom. II. Critic. Baron. päg. 517.) Iustini imp. quinto: Ergo auctor ista scriptit Alexandriae, (vide lib. II. pag. 114. lib. VI. pag. 6. pag. 264.) a. Ch. 547. Iustiniani 21. Lectum opus est, cuius titulus Christianorum liber, tractatus octo voluminum, Pamphilo cuidam dicatus ab auctore, qui Iustini, imp. romani, temporibus floruit. [P] Initio statim ecclesiastica quaedam dogmata, S. Scripturae, vt ipsi quidem videtur, testimoniis propugnat. Dictione vtitur humili, et plus quam vulgari compositione. Sed et incredibilia quaedam narrat vt fabulosis potius quam fide dignis accensere feriptoribus hominem fas sit. Pro quibus vero maxime I i 3 propugna-

b) Ipfe lib. I. pag. 114. libenter fatetur meçüs wes new aroundhes argumentum fuum diegitres new yne, inquit, irreiter egter, à Optioner duras à xevieroie. Nimirum a Pamphilo, qui Hierofolymis Alexandriam accefferat, etiam atque etiam ad hoc excitatus permisit se ad feribendum impelli, cum alioqui mercaturam fecifiet et a litterarum elegantiorum fludio fuisset alienus, praetereaque per morbos exhaustus etiam corporis viribus. Erezhie ทินกัง สะอุริ ระรรม 2 อิเอิงเพอร, น้อวิอาพีร พินพีง รบพุฎแรงรรมข דש סשֹתבדו, דמוֹה דם סֹשְׁיפו אַנָּ דאָ בּאַפְאָדאדו דעה אַמר אַ ג העלסוגלישי, את כטייצעי אסוהלי לה דביע מסשיאמות צעתאלם המולהים אמתייעליותי, אול הידיפונגוי דוציאה לאמר בידשי אבן בשמטאות אויאשי ל אלמהב צשרמאדערה בטישה דמן אלאסד בא מללידשר, אמן דעוג דע אוב אאסאטעג פער-Aspelver lib. II. pag. 124. itaque pag. 125. ait, fe feribere anen nenendeundra naj rezvina hoya ir idusтіхой то на) авдатон румать. Ес рад. 132. "Витоelas yag xágir talevou tès reas xilaus teres, ter te มมรน รหูง 'Pupurlas (in ditione Romanorum) พู τον Αράβιον, και τον Πορεικόν, και από των οικάντων לו א אַמי אגנידטי דעי דילה און, מאפואשו אושאשאשאש. Adde lib. III. pag. 178 fq.

i) Videtur refpicere ca, quae libro XI. tradit de variis animantibus arboribusque, quae tamen fi quis

24 Lib. III. . XXV. FHOTII LOCVS DE AVCTORE

Cov ทั้งคีรวิญ รอง สิ่งวิยุณฑอง, อีเหลอง. 'Trie שי לב לטיא שמדת ביוקמדמן, זהו דמשדמי "סדוים צרמעלה שא בהו הסמורואלה, שלא א אא, מאא ל μέν ώσει καμάρα *), η δε ετερομήκης 1). אמי אבאיטאאודמן ") דמ הבפמדם דע צפמעע ארמי ארמי דע שבנפעדע דאה אאי. אפן סדו המידבה ט מהלבבה หเขยีงราญ, ส่งาร่างอง ") สบรอ๊ด รที่ หเขตรอ อีเล่นอvertor, मुझे हेरहरू राण्ट रठावर्ग्रेटव. Поालेंरव्य אמן שה צי את בצוראמדם ") אשאאאזי אמן דאה וציי-סומה אפין דאה בצמלא , לומדפוצפי לב דע לוחיותם אמן דע שבטפומ, שה להוחמי דאה האזיאה "), לאוτρέχει δε και τως Προφήτας, κάκαθτι τως אתסקיאטר. אביצה לב סדו דם עביצאסה באב ס אלוסה לעם אלואמדשי "), אפן טדו טו "ארישאטו אי aqiv ev τῷ ἐξανῷ), ἀλλα μόνον ὑπες) τὸ Segéwha Kei Heg אושיי. אמן הדו ל אפוזים מיצאשט מהס דער איז איז, איז דס עבדמצט דע צפמ-אצ אפץ דצ בבר ששעמדסה) פוסאא שב. אבן סדו דצ-דם בזו אמן עומיטי א אמסואמע דשי צרמישי "). Aryes de nay alla Tiva allonora "). Проо-Φωνα δε τές μεν έζ αύτε λόγες ΠαμΦίλα TIVÌ

fi quis legat nostro tempore, quo historia naturalis tot hominum follertium lengissimis itineribus non leniter locupletata est, facilius iis habebit fidem. Certe pracelara mihi videntur et neutiquam contenunenda, quae scriptor ille obseruavit. Totum vero illum librum XI pridem e codice Mediceo a Bigotio deferiptum cum Gallica eins versione vulgauerat Theumotus tomo primo collectionis itinerum Paris. 1650. fol.

k) Quod nempe scriptum estet Es. XL. 22 6 sueus di zundens zor douter. Confer Eusebium ad illum locum pag. 511. et landata ab austore Topographiae Seueriani atque Chrytostomi verba, Allatium ad Eustathium in Hexaëmeron, p. 26 sqq. Petauii dogmata theolog. de mundi opificio lib. I. cap. 12.

6) Inftar mensae in facro tabernaculo. Vide lib. 11. pag. 138. dr. un pipe vocat pag. 129.

m) Lib. II. pag. 129. รอ่า ส่วนรอ่า xur' นั่นpe รอเร นั้นคองร รที่ร พูพิร ธบระอิหาร.

w) Lib. II. pag. 150. 155. lib. III. pag. 161. lib. IV. pag. 189. lib. VII. pag. 287. lib. IX. pag. 310 et 312 fq. propugnationem fuscepit dogmata, hacc funt : Coelum non elle orbiculari figura, nec terram [1] adea, fed illud fornicis inflar terrae incumbere, hanc longiorem effe, quam latiorem, et extrema coeli vitimis terrac iungi: Astra singula moueri ministerio angelorum, et id genus alia. Digressus in mentionem Geneleos et Exodi, cumprimis infilit enarrationi et contemplationi tabernaculi. Hine Prophetas percurrit, ac deinde Apoftolos. Solis magnitudinem duobus climatibus metitur terrae, et angelos non in coelo verfari, sed tantum infra firmamentum et no-Christum vero, biscum degere contendit. ascendentem e terris, ingressum este locum medium inter coelum ac firmamentum, idque solum esse regnum coelorum. [P] ۸dfert et alia absona: ac libros quidem lex Pamphilo alicui confectauit; e lex reliquis autem, (vniuerli enim duodecim funt,) septimum Anastalio, in que coelos dissoluendos negat, et

o) Libro quinto.

p) Quia apostolus tabernaculum vocat avan nerpuxor Hebr. IX. 2. Vide lib. I. pag. 115. lib. II. pag. 134 fq. lib. III. pag. 163. 173 fq. lib. V. pag. 179. 200 fq. lib. VII. pag. 297. lib. IX. pag. 309. 311.

q) Lib. VI. pag. 265, 267.

r) Sententia auctoris perfpicue patet e figura. Angelos autem in fupremo coelo effe, negat lib. 11. pag. 157. lib. V£1. pag. 256 fq. 239. lib. IX; pag. 313.

s) Non super stercoma fiue firmamentum, sed intra atque subter illud. Nam ex mente auctoris nihil supra firmamentum practor aquas supracaelestes et regnum coelocum.

t) Ac primus quidem. Vide Lb. VII. p. 277. lib. IX. pag. 314.

u) Lib. III. pag. 183.

v) Vt de monte Conico, columnis coeli, terra, viera Oceanum inaccella etc. De monte eiusmodi gewinam Braminum doctriuam refert Abraham Rogerus in: Indianischen Heidenthum pag. 291. adde Mem. de Trevoux 1713. pag. 1861.

Val. II. p. 610 611. 612

Vol. IL p., 614

TOPOGRAPHIAE CHRISTIANAE

τινί **), τῶν δὲ λοιπῶν ἐξ. (οἱ γὰς πάντες αὐτῦ δώδεκά ἐσι.) τὰν μὲν ἕβδομον Αναςασίω *), ἐν ῷ ὅτι ἀκατάλυτοί ἐσιν οἱ ἐςανοί *). Τὰν ὅγδοον δὲ, ὅς ἐςιν ἐις τὴν ῷδὴν Ἐζεκίε *) καὶ ἐκ τὰν ἀναποδισμὸν τῦ ἡλίε, Πέτςω **) πςοσ-Φωνει, ἐν ῷ, ὅτι καὶ ὑπομνημάτισε τὰ ἄσματα τῶν ἀσμάτων **) λέγει. Οἱ δὲ λοιποὶ τέσσαεες ἐ πεός τι πεόσωπον αὐτῶ συνετάγησαν. et octauum dicauit Petro, in quo Canticum Ezechiae et regreffionem solis interpretatur, testatus, se etiam Canticum Canticorum commentario explicuisse. Reliqui quatuor libri ad neminem sunt ab auchore diserte directi.

Lib. III. c. XXV.

III. Patet ex hoc loco, Photium in codice suo nullum auctoris nomen adscriptum reperisse. Vocatur tamen à viris eruditis Colmas Indopleustes. Allatius pag. 20. 47. de mensura temporum citat Christinum fiue Christianum, in christiana topographia. Alia Allatii loca adtulit Fabric. §. III. verfus-finem.] In codice mediceo [cod. 28. plut. IX.] hic index est operis, άδτη ή βίβλος χριτιανική τοπογράφία περιεκτική παντός το κόσμο παρ ήμιν ώνομασμένη. [Bandinius in catal. msst. graec. biblioth. Laurent. tom. I. pag. 437 — 449. de illo cod. faeculo X. scripto, de argumento operis et de Colma ipfo copiolus est. In cod, Laurent. pag. 20. b. post prologos H. legitur tamen Koopa povaze Loyos a meos res zersiavizer per iseλοντας, κατά της έξωθεν δε φφαιεοειδή τον θεανόν νομίζοντας και διξάζοντας. Bandinius iam memorat, in codice bibliothecae Caefarese apud Lambec. in comm. de illa biblioth. lib. III. cod. IX. exstare folummodo laciniam. Atqui Kollarius in nota ad Lambecii comm. III. pag. 47 fq. oftendit, effe tantum quatuor excerpta, quae quoque, editione Montfaucon. collata, diligenter defignat. Vaticanus codex vnciali charactere circiter faec. IX. in membranis manu exaratus eft, cum figuris ex vetustiori exemplari, et, opinante Bandinio, ex autographo depictis; fed caret libro XII. Cofmas enim, ait Bandinius, editam a fe topographiam christianam fecundis curis aliam in formam plerisque in locis deduxit, multis partibus auxit, et quum obstrepentibus naviterque pugnantibus aduersae sententiae viris, obiecta refellere opus effet, libros addidit nouos "), vnde aceidit, vt ea, quae a primo manarunt autographo exemplaria, longe breniora fint aliis, quae post fartum et tectum opus exféripta funt. Poltremi generis est Laurentianus codex saec. X. ad cuius fidem Montfaucon in collectione nous patrum tom. II. editionem fuam curauit, sdiutore Antonio Maria Saluinio. Iac. 12men Gronouius ad Minucii Felicis cap. 37. sententiam, ait, hanc non memini tegisse speciosius? illustratam, quam a Cosma Monacho in ista christianica topographia, nuper ita Paristis edita, vt potuisset emendatius id praestari. Idem Montfaucon tabulas nonnullas, quibus bene multis torus exornatus codex, fecit describi: dolet tamen Bandinius, omissas esse elegantissimas et ab amiquitatis studiosis maximi faciendas. Saluinium tulisse opem, docet Bandin. ex ipsius Montfauconii

to) Supra dixerat Photius, Pamphilo totum opus effe dicetum. Nunc lectione viterius progresius, recte monet, ei inscriptos esse auctore Libros solummodo sex primores.

x) Lib. VII. pag. 274. 2 Φιλοπονικώτατε ατόρων *Ανατώτιε. Eumdem Φιλόχριτον vocat pag. 275.

y) Lib. VII. pag. 275 fq. -

z)-Elaine LVIII.

aa) Lib. VIII. pag. 300. 307 et 308. vbi Gilé. Xpisov adpellat.

bb) Illud in Canticum Canticorum inommen, ais dedicasse se Theophilo amico, lib. VIII p. 300.

cc) Quod a Cosma Alexandriae a Chr. 547. factum effe, docet Hamberger in zuverläffigen Nachrichten etc. part. III. p. 387. vbi de Cosma differit. Ad eumdem annum actatem Cosmae refert Saxius Onom. litter. I. pag. 43. Harl.

256 Lib. III. c. XXV.

Vol. II. p. 612 7 613

Montfauconii epistolis, ad eunidem Saluinium datis ann. 1700. editisque tom. II. pag 140 sq. Symbol litter. Gorii. Ex epistola vero quinta pag. 200. efficitur, curam depingendarum tabularum, quae deletze paene erant in cod. Vaticano, demandasse Anfelmo Mar. Bandurio, a quo tamen nonnullae infectiptiones, difficiles captu, fuerunt praetermisse. --- Colmae procemium as Tor Yastries citatur a Niceta Choniate in the fauro orthod. fidei, telle Bandinio tom. I. catal. laud. pag. 432. b. Prologus iple in Plalmos oft in cod. Venet. D. Marci, (catal. pag. 261.) Prologum huius Colmae in Plalmos integriorem, quam Montfaucon tom. II. pag. 223. editurum fe promisit Magnus Crusius dill. epist. pag. 27. Lipliae 1728. Nec tamen confundenda est Ecphrasis in Plalmos, in codd. Vindob. tom. III. pag. 272. et tom. IV. pag. 475. neque enim est, vt Lambecius opinabatur, a Colma, Hierofolymitano, neque carmine iambico, fed versibus politicis scripta, vt docet Kollar. ad vtrumque Lambecii locum. Conf. Fabric, Bibl. Gr. vol. X. pag. 218. vbi plures Colinae enumerantur: quibus adduntur h. l. a Fabricio Cosmar, diaconus Apostolopitanus, tempore Chrysostomi, Lambec. VIIL pag 300. Co/mar, cuius fermo paraeneticus ad peccatorem contumacem, Lambec. VIII. pag. 449. Neffel. V. pag. 24. Cosmae Hieromonachi Equipreia The enishuns The xgusomolias, mstam in cod. regio, et Laurent. vid. Bandin. III. pag. 356. Cofmas, alexandrinus episcopus, Alleman. tom. II. biblioth. oriental. pag. 474. Fabricio ignotus fuit Colmas Caparifiota, cuius officium supplex in Islum, in cod. Laurent. medic. apud Bandinium tom. I. catalogi, cod. XVII. pag. 40. ibid. pag. 530. occurrunt Co/mor fub imperat. Romano feniore magistri officiorum sententiae duae de colonis. Decretum illius meel maeolnus exstat in cod. Veneto D. Marci, (catal. pag. 103.) Harl.] - Geographum christianum mst. biblioth. medicae de animalibus indicis citat Thom. Bartholinus lib. de voicornu cap. 24. pag. 211.

Sed vereor, vt proprium hoc, n. Colmas Indopleustes, eius nomen sit. Nam vt su doplaustes quidem dictus est a suscepta in longe dissita loca ^{ad}) nauigatione, ita Cosmos adpellatus videtur, quod scriptisset topographiam zoopus sine snundi "). Similiter Ioannes, abbas Sinaita dictus est Climacus, quod scriptisset librum, cui titulus nAlpas, vt omittam alia huius generis exempla, iam nota eruditis, et partim collecta ab Adriano Bailloto in libro gallico, quo scriptores sub falso vel nullo nomine latentes recensuit, p. 322. Video etiam, de auctore addubitare 1st. Vossium pag. 275. ad Melam: Quom antiquum si vocabulum, liquet ex austors topographiae christianae, sius is sit Cosmas Indopleustes, siue alius. Et pag. 276. Cum hoc conuenit Cosmas Indopleustes, sias quicumque olius rozrovgacolias Xersiavanis est austor. Cosmam [P] nescio an nostrum, libro primo Alyuzriczeo laudant scholiz graeca

dd) Conf. Calauboni et Salmafii notas ad haee Vopifci in Firmo naues quoque ad Indos negotiatorias faepe mifit, tom. 11. p. 709 fq. Fabric. conf. Robertfon in libro: an historical disquisition concerning the Knowledge which the Ancients had of India etc. Londin. et Edinburg. 1791. mai. 4. qui de Cosma agit, [p. 91 fq. versionis germ.] et distinguenda putat ea, quae ipfe viderit Cosmas ab illius hypothesibus physicis. Cl. Heeren librum similis fere argumenti qui nuper prodiit. nondum vidi. Hard. [A. H. L. Heeren Commentate de Graccorum de India notitie et cum Indis commerciis, Commentatt. Soc. etc. Gott. vol. X et XI. Eiusd. Comm. de Romanorum de India notitia, ib. vol. XI. Eiusd. Ideen uber die Politik, dem Verkehr und den Handel der vornehmiten Völker der alten Welt, Carthager, Acthioper, Aegypter. Gott. 1793. 8.]

es) Enimuero haec dubitatio, seu consectura leuis esse videtur: nam plares, qui Cosmae audiebant, exstituisse, cercum est. Harl.

Digitized by GOOG

Vol. II. p. 613

TOPOGRAPHIAE CHRISTIANAE Lib. 111. c. XXV. 357

in Apollonium IV. vf. 262. Colmas tamen Indopleustes citatur a Corderio in Plalmos tom. L pag. 53. 303. a Petro Gyllio lib. II. topographiae Conflantinop. cap. 25. Certifime Neftoria. num elle auchorem topographiae, notat M. V. la Crose in bibl. Bremenli, tom. V. pag. 663. in muleo Bremenli tom, I. pag. 85. et in historia christianismi apud Indos pag. 27 sqq. edita gallice, Hagae 1724 12. licet non diffiteatur, Mariam ab eo dici Deoronov pag. 260. C. add. Lofeph. Sim. Affemannus lib. HI. bibl. orient. part. 2. pag. XCI. DCXVII. qui circa a. Ch. 539. feriplisse eum pronuntiat. Comae tres inter patriarchas Alexandrinos referuntur in chronico orientali pag. 126. 132. 133. Topographiae quidem auctor in Aegypto diu verlatus eft, atque Alexandrize scriplit, vt testatur II. pag. 114. VI. pag. 264. Mercaturam exercuisse nou vno Se loco prodit, II. pag. 132. III. pag. 178. XI. pag. 336. Eumdem monachum vocat inferiptio libri: Κοσμα Λίγυπτίε μοναχε χειςιανική τοπογεαφία. Opificium exorcuise mona. chos olim, satis constat vel ex Epiphanio LXXX. 3 sq. et Palladii Lausiaca pag. 92. 142. 143. etc. ne adferam, quae in hanc rem collegerunt Alteferra in Afceticis, Thomafinus de difci. plina ecclesiastica et Gundlingius ad Eustratii delineationem ecclesiae graecae pag. 21 sed rationes commerciorum et frequentia itinerum cum monachi inflitutis minus congruere vi Igitur commerciis auctor forfan quum valedixiflet, monachi vitam est amplexus: dentur. nifi dicamus, eum fuisse inflar lesuitarum millionariorum nostro tempore, qui mercatores funt et monachi. Patriarcham Cairensem, Ioaunem Abulmagedum, antequam ad patriarchatum elcendiffet, exercuisse mercaturam, et sepius transiecisse in Indiam, leges in chronico orientali fol. 139. ad ann. 6707. Libro quinto topographiae plura occurrunt, quae iis. dem prope verbis memini me legere in Chronico Paschali, quod vulgo adpellant Alexandrinum. Fortaile vierque scriptor ex communibus hausit fontibus. Hinc Allatius in confense de purgatorio p. 942. Colman, suspicatus est, auctorem esse chronici Alexandrini. Idem Allatius pag. 50. de libris Graecorum ecclesiasticis locum adferens ex topographia christiana, 1 auctorem vocat Christinum fiue Christianum : ita et pag. 528. de confensu vtriusque ecclesine. Sed de purgatorio p. 936. et de consensu pag. 260. auctorem antiquum vocat, nomine aullo addito. [conf. Voffus de histor. graecis II. cap. 23. pag. 219. Fabric. infra in vol. VI. lib. V. cap. 4. pag. 142 Iqq.] Praecipus vero iucunda est huius topographiae lectio, quod ex ea veterum Christianorum sententia de orbe terrarum arcam Noae referentem, haud sphaerico. fed plano ") non modo explicata sit perspicue, sed etiam propugnata variis argumentis, atque its proposita, vt, quomodo secundum hanc hypothesiu eclipses, ortusque et occasus side. rum animo suo conceperint atque intellexerint boni illi homines, perspiciatur. Similem fere Siamenfium opinionem refert Luberius in descriptione regui Siamenfis, gallice edita, tom. 4. pag. 199. Indorum Laneus, Mcm. de Trevoux 1713. pag. 1861. Theodori Mopfuesterni apud Io. Philoponum in Hexaem. S. Diodori Tarfenfis apud Photium, Chryfoftomi et aliorum apud Petauium lib, dogmat. theol. de mundi opificio cap, 12. Lastantii III, 24.

IV. Index scriptorum et aliorum quorumdam, in Topographia Chrifiana memoratorum.

Amphilochius, familiaris S. Bafilii, in Iambis ad Seleucum. Lib. VII. pag. 292.

Anastasius,

ff) Conf. Lambee. III. pag. 21. Chronic. pa- lectis historicis et litterar. Obseru. IV. pag. 94 fq. schale pag. 237. 238. [Holfien in Lilienthatis fe- Harl. Fol. IV. Kk

Digitized by GOOGLE

258 Lib. III. c. XXV. SCRIPTORES IN TOPOGRAPHIA Vol. II. p. 613 P 614. 615

Anastalius, mechanicus. VI. pag. 264. Idem, vt videtur, cui libram feptimum inferiplit, Φιλοπονικώτατος ανδρών. VII. pag. 274. Φιλόχρισος 275.

Apion, grammaticus, Aegyptiacarum rerum scriptor. XII. pag. 341.

- Apollonius, Molo, quem inter scriptores rerum Aegyptiacarum, (e Iosepho, vt videtur,) refert. XII. pag. 343.
- Archimedes, geometra et arithmeticus incomparabilis. III. pag. 182. Eius rereayourspos xux a. ibid.
- Aristoteles. I. pag. 121. III. pag. 177. 179. Contra eumdem, quod coelum non constat e quinta quadam essentia. I. pag. 117 sq. Eius fententia de duplici qualitate singulorum elementorum explosa. pag. 123.

Arius, haereticus. V. psg. 242.

Athanasius, Alexandrinus episcopus. VII. pag. 292. Ex eius epistolis festalibus secunda, quinta, sexta, vicesima secunda, vicesima quarta, duo et vndetricesima, quadragesima, quadragesima secunda, tertia et quinta. X. pag. 316-319.

Oi #Ew9ev 'ATTIKOI. V. pag. 197.

Babyloniorum opinio, coelum esse sphaeram. VIII. pag. 305.

Basilius, Amphilochii amicus. VII. pag. 292.

Beroli zardaina yeannara. XII. pag. 340.

Brachmanes. II. pag. 137.

Cadmus e Tyro litteras in Graeciam intulit. V. pag. 206. XII. pag. 343.

Chaeremon, Aegyptiarum rerum fcriptor. XII. pag. 341.

Chaldaei ex rë yeves rë 'A Beaau barbaricam fphaeram Aegyptiis tradidere. III. pag. 159.

Christianus feriptor, qui, coelum sphaericum professur, illud dissoluendum esse aduersus ethnicos docuit, impugnatur VII. pag. 274. 299.

Dius et Menander, qui Tyriorum antiquitates in graecam linguam transfulerunt. XII. p. 342-

Ephorus, e cuius historiae libro quarto profertur infigne fragmentum. II. pag. 148. Hoc graece ex Mediceo Cosinographiae codice excerptum ediderat Iac. Gronouiar in calce

adpendicis ad Geographica antiqua. Lugduni Batau. 1699. 4-

Epiphanius de mensuris ac ponderibus. X. pag. 326.

Epistolae eatholicae Iacobi, Petri, Ioannis, Iudae non omnes ab omnibus ecclesiis recipiunrur. VII. pag. 292.

Oi & Eu, ei & Euger, ei entes. III. pag. 175. IV. pag. 190. IX. pag. 310. etc.

Euclides, arithmeticus et geometra. III. pag. 182. [P]

Eudoxus, Cnidius, Pythagonas ac Plato in Aegypto astrologiam didicerunt. III. pag. 159. Eusebius Pamphili. III. pag. 174. Eius Historia ecclesiastica. VII. pag. 293.

Eutyches,

J000[6

Digitized by

Apollinaris, haereticus. V. pag. 242. [7]

CHRISTIANA CITATI

Euryches, haereticus. V. pag. 242.

Vol. II. p. 6157 616

Graeci, Елдиний жлан. VI. pag. 260. 272. etc.

Gregorii Nazianzeni sermo de Paschate. X. pag. 319.

- Epistolae ad Hebraeos auctor Paulus, apostolus. V. pag. 254. 255.
- Hebraei in deferto plurimis lapidibus memoriam profectionis suae litteris Hebraicis insculpte. re, quos vidisfe se testatur auctor. V. pag. 205.
- Homerus numquam vous (5) vocabulo víus. XII. pag. 343.
- Hyperidis oratio contra Patroclem. V. psg. 197.
- Joannes rogatus a fidelibus euangelium scripsit velut in supplementum reliquorum quae prebauit euangeliorum. V. pag. 248.
- Ioannis Chryfoltomi fermo de Eleemofyna. X. pag. 327. Commentarius in spift. ad Ephefios, ibid. ad Hebraeos, pag. 328-

Iofephus. III. pag. 174.

Irenseus. VII. pag. 292.

Indaci no superior five Melliam expectantes. VI. pag. 378.

Lycurgus, legislator. XII. pag. 342.

Lyfimachus, Acgyptiarum rerum scriptor. XII. pag. 348.

Manetho de rebus Aegyptiis. XII. pag. 341.

- Manichaci. V. pag. 242, 262. VI. pag. 271. 272. 273.
- Magniwrizay. V. pag. 242.
- Menander, historicus. Supra in Dim.

Menander, comicus, V. pag. 198.

Movraroi, Montanifize. V. pag. 262.

Moyses, primus scriptor a deo litteras edoctus. III. pag. 174.

Origenes. VII. pag. 298. 299.

- Pamphilus, Hierofolymitanus, cui primos fex libros inferipfit auctor. I. pag. 114. II. pag. 124. VIII. pag. 305. a Tipia ReQain. VI. pag. 260. nareg 980Qinesare. pag. 266.
- Patricius, mathematicus, e Chaldaea profectus in Aegyptum, a quo edoctus auctor, quae de mundo tradit. VIII. pag. 306. Idein forte, quem [1] Seiorarov didáguatov vocat II. pag. 132. V. pag. 192. Byzantii defunctus II. pag. 125.

Petrus, cui inferiplit librum VIII. pag. 300. 307. Øidoxeisos. pag. 308.

Kka

Philonis

gg) Hanc observationem, vt alia, e Iosepho hymno in Apollinem v. 20. non tamen de lege cimutustus est noster. Vide lib. I. contra Apion. Occurrit quidem vom vocabulum pag. 1071.

vili fiue morum, fed eder

560 Lib. 111. c. XXV. SCRIPTORES IN TOPOGR. CHRIST. Vol. II. p. 616 P 617

Philonis Carpathii commentarius in Canticum Canticorum. X. pag. 329. in Hexaëmeron. pag. 330.

Plato. III. pag. 177. 179. Eius Timaeus. XII. pag. 341. Vide et supra in Eudoxo. Prochi commentarius in Timaeum Platonis. XH. pag. 341.

Ptolemaeus o Thy AlGionian modeunoas. VI. pag. 268. Ptolemaeus nempe Euergetes primus, cuius monumentum Aduliticum refert II. pag. 141 fq.

(Claudius) Ptolemaeus. III. pag. 177. Aftronomus incomparabilis. pag. 182.

Pythagoras. III. pag. 179. Vide et fupra in Eudoxo.

Pytheas, Massiliensis. II. pag. 149.

Pro Salomone M) legendum Solon. XII. pag. 342.

Samaritani, V. pag. 262. VI. pag. 271. 272.

Seueriani, Gabalorum episcopi, liber primus, secundus, tertius, quartus et sextus in Hexaemeron. X. pag. 320. liber contra Iudaeos. VII. pag. 192.

Socrates. III. pag. 179.

Solon. Vide paullo ante in Salomon.

Sopater mercator, cum quo auctor versatus. XI. pag. 338.

Stephanus, mathematicus, presbyter Antiochenus. VI. pag. 264.

Syri. VII. pag. 292.

Oi Tecarolóyos. V. pag. 205. 213.

Teucer, Locrorum legislator. XII. pag. 342.

Theodofius, Alexandrinus fchismaticus CPoli degens, tunc, quum suctor scriberet, adhuc superstes. Eius in quadragesima assumtionis. X. pag. 331. alia ¿źnynois. ibid. In dictum, Pater si possibile est, transeat calix iste, ibid.

Theophili, Alexandrini, epistola prima festalis. X. pag. 320.

Thomas, Edessenus, Patricii discipulus, archi-episcopus et catholicus Persidis. II. p. 125.

Timaeus, philosophus, (apud Platonem). XII. pag. 340. [?]

Timotheus o vaos, Theodolii Alex. decessor. X. pag. 332 fq.

Tryphon, Phalereus, quem confuluit Philadelphus de libris facris Hebracorum in graecam linguam transferendis. XII. pag. 344. Tryphonem pro Demetrio appellat auctor, ex memoriae vt videtur lapíu.

Xenophanes. II. pag. 149.

V. Scriple-

Digitized by GOOGLE

hh) Similem errorem oblemabis apud Theophilum Antiochenum lib. III. ad Autolycum pag. 120. edit. Parif. et in Nachenzeni orat. XV. pag. 226. Vol. II. p. 617

V. Scripferat et alia hic auctor Cosmographiae, quorum iple partim facit mentionem. Sunt autem haece

1) Deferiptio terrze ad Conftantinum. προς τον Φιλόχρισον Κωνσαντίνον βιβλίον, εν ώπες γέγραπται πλατυτέρως πάσα ή γη, η τε πέραν τε Ωκεανε και αυτη και πάσαι αι χώραι έτι τε και νότια μέρη τα από Άλεξανδράας έως τε νοτιαίε Ωκεανε, λέγω δη ό Ναλος ποταμός και αι παρακάμεναι χώραι και τα έθνη της το Λιγύπτε πάσης και Λιθιοπίας, έτι τε και Αράβιος κόλπος και αι παρακάμεναι χώραι και έθνη έως πάλιν τε αυτέ Ωλκεανε, όμοίως και ή μέση γη τε το ποταμε και τε κόλπε και άιχωραι και τα έθνη τα εν αυτέ.

a) Adumbratio fiue imago vniuersi et motus siderom sacta ad invitationem sphaerae armillaris Graecorum, atque de illa imagine liber ad Homologum, diaconum. O σκάειφος τῦ παντὸς καὶ τῆς ἀς ξώας κινήσεως ὁ παξ ἡμῶν γενόμενος κατὰ μίμησιν τῆς ὀξυανικῆς τῆς ἔξωθεν σΦαίεας, καὶ ὁ πεξ αὐτῦ λόγος πξὸς τὸν ΘεοΦιλέςατον διάκονον Όμόλογον ἀποί σαλές. lib. I. pag. 114. Idem forte opusculum respicit VIL pag. 274. vbi ait, se ἐτέξω συγ γεάμματι docuisse, quod coelum non sit sphaera, nec circulariter moueatur.

3) Commentarius fiue υπόμνημα in canticum canticorum, ad Theophilum, amicum fuum. VII. pag. 300.

4) Cosmas citatur in catena MS. Macarii Chrysocephali in Matthaeum. [An vero intelligendus est Cosinas Hierofolymitanus? Hic enim cum multis aliis vett. theologis teste Lambecio commentar. III. pag. 165. vti in cod. CCI. Coislin: teste Montfaucon in catal. bibl. Coislin. pag. 251. citatur in catena, fine commentario amplissimo in euangelium S. Lucae.' Illum quidem scripfisse etiam in Lucam, coniicit Caneus part. II. hist. litterar. Sed locus, quem adfert, hoc non probat, et quod Fabric. in nova msta observarat, petitum est e libro V. cosmographiae pag. 247. Similiter argumenta quatuor euangeliorum, quae in Matthaeum et Marcum sub nomine Cosmas Ind. copulatae, in Lucam et Ioannem sub Cosmas Indicopleufae nomine ex veteri cod. exhibet Muthius Flacius in praeclara glossa fua ad N. T. desumta funt, adnotante Fabricio in nota msta, ex codem cosmographiae loco, Basil. 1570. fol. gr. et lat. Inde forfan desumta quoque funt praefatiunculae Cosmae Indicopleusse in Matthaeum, Marcum, Lucam et Ioannem in codd. VIII et XI. Nanianis pag. 6 et 8. catalogi graecorum codd. MSS. apud Nanios-adferuatorum Hart.]

5) Expositio in Plalmos, [de qua iam ad §. III. quaedam adnotata sunt. Codex membran. est in bibl. Taurinensi, et in catalogo graecor. MSSt. p. 67 sqq. late describitur. Primum animaduerterunt editores, illo codice amplissima contineri commentaria in Plalmos et cantica vtriusque testamenti, quae prosecto eadem videantur, ac illa, quae refert Carolus Du Freine in glossario mediae et infimae graecitat. pag. 516. sub titulo, qui legitur in cod. Colbertino, Kooma Ivoinon Levis Expositions eis res Waxness isoenwas ye nai avayayre aus etc. Praesatio cum epigraphe, quae Cosmae Indicopteussae nomen praesett, aiunt editores, eodem sane modo, quo in Barocciano codice apud Oudinum tom I. p. 1412. Kooma re Ivoinon koome eis res Yaxness. Hanc praesationem in Plalmos edidit Montfoucon, tom. V. Opp. Chrysostomi pag. 540, ex msto Ottoboniano, in quo Io. Chrysostome adferibitur. Praesationem alteram excipit textus Flalmorum cum expositione lecorum difkk 3

Digitized by Google

262 Lib. III. c. XXV. XXVI. APOLLONIVS RHODIVS

Vol. II. p. 520

ficiliorum. Conlenium tamen cum iis, quae Corderius in Catena vulgauit, deprehenderunt editores illius catalogi. Est quoque huius Cosmae commentar. in prophetam Dauid, (vti scripsit Plüer in itinerario per Hispan. p. 163.) f. Plalmos in bibl. Escorial. et in cod. XIX. gr. bibl. reg. Neapolitame. Harl.] — Expositio Cosmae in Plalmos cum protheoria de ratione Plalmorum in cod. Colbertino 1476. Ex cod. Barocciano descriptum habere se tessa tur Ia. Christophor. Wolfius pag. 28. de catenis patrum, et ibidem graece describit expositionem Cosmae in Plalmum CX. 4. ex Nicetae thesauro orthodoxae fidei. Prologum illum, a laudato Wolfio ex cod. Barocciano XV. mihi communicatum, vidi, nihil aliud esse, quam amoormacquários, quod topographiae p. 223. legitur, sed nonnullis post verba p. 224. es un two field auctius. Laudatur etiam ab Allatio p. 595. de processione Spiritus Sancti. — [In cod. XXVII. nr. 2. bibl. reg. Neapolitamae est Cosmae, monachi, navor ry xugiany rov Baior, es rav mayakny iBdomáda. Harl.]

CAPVT XXVI (olim XXI)

DE APOLLONIO, RHODIO.

 De Apollonio, Rhodio, eiusque aetate. II. Libri IV. Argonauticon, qui exfunt. UI. Alii feriptores de hoc argumento, deperditi. IV. Scholia/lae et interpretes Apollonii, qui interciderunt. De fcholiis graecis editis, ibid. V. Scripta Apollonii deperdita. VI. Codices mssti et editiones Argonauticon. VII. Alii Apollonii. VIII. Index feriptorum, in fcholiis ad Apollonium citatorum.

[Cum supplementis W. Iasgeri et G. C. Harles.]

I.

Witam huius poetae perfequenti funt et de cius ingenio atque carmine indicarunt aut aliorum collegerunt indicia

Vossius de poetis graecis cap. VIII. pag. 66. et de histor. graecis I. cap. 16. pag. 82 sq.

Laurentius Crassur in Istoria de' poeti greci etc. Neapoli 1678. fol. pag. 52. admodum breuiter et tenuiter scripsit de nostro.

Adrien Baillet in Iugemens des Savans, tom. III. edit. III. Amsterd. 1725 4. p. 145 sq. nr. 1127. qui iudicis tam veterum, quam recentiorum, e. g. Tanaq. Fabri, Abreg. de poët. grecs pag. 159. Olai Borrichii diss. de poetis graecis nr. 46. Ren. Rapin Reflex. partic. sur la poët. etc. II. part. reflex. XV. etc. protulit.

Eorundem aliorumque de Apollonio iudicia collegit aliaque de co narrauit I. G. de Chaufepié in Nouv. dicl. histor. et crit. h. v. pag. 397 sq.

Plura dedit auctor, Biographiae classicae, (anglice scriptae et a Mursinna in linguam germanicam conuersae,) Halae Sax. 1767. 8. part. I. pag. 175-180.

Thomas Pope Bloant in centura celebrium authorum etc. Geneuse, 1710. 4. pag. 43 fq.

Sulzer in Allgemeine Theorie der schönen Künste, tom. I. voc. Argonautica, ibique ill. de Blankenburg.

Rariores

Vol. H. p. 520 P 521. 522 APOLLONIVS RHODIVS

Lib. III. c. XXVI. 263

Rariores Argonauticorum editiones recenset Dau. Clement in Bibl. curiense historique et critiq. tom. I. pag. 418 fq. Harl.]

APOLLONIVS, Sillei vel Illei F. Alexandrinus) fuit, fiue, vt Athenaeo placet, Naucratites), Aegyptius, ab aliis plerisque, quia ius ciuitatis apud Rhodios accepit, ibique rhetoricam per aliquod tempus cum laude professive est, dicitur Rhodius, Callimachi discipulus suit; sed postea inuisissimus, adeo, vt illum sub Ibidis nomine deuoveret diris, quemadmodum supra in Callimacho dixi. Qua demum tantopere ratione [P] offenderit Callimachum, incertum est, fiue quod ipsius fibi libros Apollonius arrogauerit, vt in Callimachi vita tradit vir doctus, fiue quod eius scripta contemserit samaeque eius detraxerit. Apollonium quoque perstringi putat If. Vosfius) a Callimacho hymn. in Apollinem v. 105.

> Ο Φθόνος 'Απόλλωνος όπ' σατα λαθριος απευ Ούα άγμωρη του αοιδόα, δε αδ' στα πόντος ααδα.

Erstoftheni fucceffit Apollonius, Rhodo Alexandriam revertens, in praefectura bibliothecae ") fub Ptolemaco Euergeta I. vt Apollonio Aristonymus, teste Suida "). Tzetzes ad Lycophronem ait, eum fuisse e Pleiade poetarum, certe in tragicorum Pleiade non fuit "), et ab aliis, illum referentibus, recte omittitur. Callimacho in vita quantumuis inuifus, tamen post mortem tumulo eius illatus fuit, si auctori graeco vitae Apollonii credimus: quod si ille fensisset, non minus fortassis moleste tuliste, quam Patruuius "), per fomnium indiguatus, se sepultum [[]] esse mendicum. Verum in morte non modo disparitas omnis cessat, fed discordia quoque, vel inuitis stolidis mortalibus.

II. Exflant libri IV. 'Aeyoraurinar fiue de Argonautaram expeditione, scripti carmine heroico, tanta cura, vt Longinus poetam απτατον ") adpellet, siue nusquam lapsum vitiique

a) Strabo lib. XIV. p. 655. Suidas in ^{*}Aπολ-Lúnes ^{*}Aλεξαυδρεύε₃ [tom. I. pag. 283. Küfteri, cui fere confenfit Endocia pag. 61. nifi vt haec in fine vltimam lineam omitteret, aut librarius duo vl. timos versus permiseret.] Anctor graecus vitae Apollonii: το μέν γένος ην ^{*}Aλεξαυδρεύε, viõs di Σελλίως, ús di τινος ^{*}Bλλίως, Çυλης Πτολεωώdos De hac tribu Ptolemaide vide, fi placet, Ioan. Brodaeum ad anthologiam pag. 284.

b) Athenaeus libr. VII- pag. 283. ex quo, vt multa alia, hoc petiit Aelian. XV. 23. de animel. 'Απολλώνιος δ 'Pódia: ή Ναυχρατίτης is Ναυχράτιως κτίso-etc. Conf. Ionfium de feriptor. hift. philof. I. cap. 2. pag. 15 fq. et Voffium lib. I. cap. 16. de hiftor. graccis.

c) Pag 342. ad Catulk.

d) Ab A. M. 3809. Olymp. CXLVI. 1. ante C. N. 194. ab V. C. 553. bibliothecae Alexandrinae practuisse videtur Saxio in Onom. lit. I. pag. 120. Harl.

e) Confer fuccefionem praefectorum biblioth. Alexandrinae apud Ionfium pag. 101. f) Sed in altera poetarum varii generis, quae non fuit nulla. vid. Nagel diff. de Pleiadibus poetarum graccorum, Altdorf. 1762. 4. p. 9 fqq. laeger.

g) Notum Petri Patrunii fiue Patrifii, gubernatoris Limorentis, fomnium, quod incipit: je fongeois cette nust etc. vid. Niceron tom. 24. Memoires etc pag. 171. Brokefii irrdifehes Vergnügen etc. tom. II. pag. 357. metaphrafis in Poefie der Nicderfach/en, tom. I. pag. 299. gollice et latine in Francifci Vauafforis epigrammatibus pag. 115.

h) Longinus περί υψες XXXII. 6. ἐπά τοι γε καβ απτωτος ό Άπολλώνιος ό τών Άργονωυτικών ποιητές, [Toup. in not. ad h. l. p. 344. malit legere, ό τος Άργοναύτως ποιήσας,] ως ἐτ Όμαρος ἀν μῶλλον ἀ Άπολλώνιος ἐβίλοις γοιέσβαι; Casaubonus epift. pag. 565. De Apolionio, Rhodio, critics pronuutias unt, ευτι αδιάπτωτον διαι, quum denotars vellent, plus fludis et curas in eo fuisse, quam ingenii; igi.

tur

Digitized by Google

664 Lib. III. c. XXVI. APOLLONII ET ALIORVM

que nullius reum. Quum enim admodum iuuenis specimen huius operis in patria praelegisfet et pro laude rifum et contentum tulisset, Rhodum concessit, ibique illud expolivit tam ungemi findio, vt, a dentibus criticorum minus iam fibi metuens, lucem videre posset non cum venia cantum, sed cum laude quoque. Quincfilianus X. 1. 54. non contemnendum opus vocat, compositum acquali quadam mediocritate. Prima illa mediocris Apollonii memorari videtur ex Cuperi observatione in scholis graecis ad libr. I. vs. 515. 688. et 801. Fabric. [Apollonium argonautica sus bis edidisse, contendit quoque Ruhnken. in epist. critica, edit. II. - Quinctiliani tamen iudicium aliquantum scuerius est. - Geographiam, Argonautarum fabulolam secundum Apollonium Rhodium diligenter exposuit atque illustrauit Car. Traug. Gottl. Schoenemann in commentatione de geographia Argonautarum, Gottingae 1788. 4. pag-49 - 65. adde cel. Heynium ad Apollodori biblioth. pag. 206' fqq. 210 fqq. Cataloguna Argonautarum vide apud Eudociani pag. 220 Iq. Harl.] - Argonautarum notitiam tradere adgreffi funt Eduardus Simfon in Chronico, Thom. Galens ad Apollodorum fed diligentius ante Valerium Flaccum suum Petrus Burmannus: [cuius catalogum ego etiam praefixi meae Valerii Flascii editioni, paucis additis adnotatiunculis.] De lasone adeundus Claudius Bachetus Meziriacus in erudito commentario ad Heroid. epistolam sextam Ouidianam Hypsicles ad Issonem. [Adde notas cel. Heymi ad Apollodori biblioth. pag. 177 fqq.] Quare Argonautae dicti Minyae, idem Bach. Meziriacus exponit tom. II. pag. 56. [itam schol. Pindari Ishm. I. 79. Heyne ad Apollodorum pag. 143 et 178.] de nave Argo pag. 69 sqq. [et Heyne 1. c. pag. 227 fq.] De Phalide, fluuio, pag. 93 fqq. Idem pag. 83. de Argonautis dicturum se promisit in commentario ad Apollodorum.

11. Argonautica praeter Apollonium apud Graecos scripsere:

[Antimachus in Aufy. vid. fupra in vol. 1. p. 379. 358 fqq. Groddeck 1. c. p. 108 fqq.]

Cleon, Curienfis, e quo multa nostrum transtulisse, adfirmat Asclepiades, Myrleanuss Apollonii discipulus, apud scholiasten ad lib. I. vs. 156. [couf. Toup. emendatt. in Suidam IIIpag. 374. edit. Lips. Groddeck über die Argonautika, in Bibl. der alten Litter. und Kunst part-II. pag. 70. Harl.]

Dionyfiur, Milestus, sine vt Suidae, Mitylenzeus, auctori scholiorum itidem laudatus. Fabric. — Mitylenzeum vocat eum quoque Eudocia pag. 132. traditque, eum scripsisse Argonautica ès BiBAlois & Ab eadem pag. 416. meei Divews citatur quaedam Dionyssi narratio ès ross Aeyorauraus. adde infra in catalogo Dionyssorum, pag. 801. vet. editionis et supra in vol. I. de Homero pag. 378. not. 99. Harl.

Epimenider,

tur magis vitiis carere, quam vt magnam laudem sit adeptus. Confer Cunaei praesat. ad librum III. de rep. hebr. Dan. Hinsius in dist. de Nonni Dionystacis pag. 183. Apoltonius, Rhedius, magis de verbis et structura, vt grammaticus, quam de ipsa periodo et occonomia sollicitus, diversorum astiones sed vnius itineris, neque nultum diuersi temporis, descripsit. Quem prosesso et subiestum et inscriptio et exempla aliorum in eodem subiesto desendunt. Inaequalitatum aliquam dictionis in Apollonio observasse, sibi est vi-

fus Tan. Faber libro de poetis: geographicae rei imperitiam Cafaubonus ad Dionem Chrytottom. pag. 102. et Vosius lib. I. Inst. Poet. cap. 3. §. 6. Languescere nimium et varietate iucunda destitui, conqueritur acerbus poetarum sensor, Renatus Rapinus in obseru. de poes §. 15. Fabric. adde el. Heynii indicium în o₁ usculis academ. tom. 1. pag. 85 squ. 92 squ. pag. 94. not. Groddeck 1. eit. pag. 65 squ. aliosque, ab initio huius capitis a me laudatos. Harl.

Vol. II. p. 522 7 523

Epimenides, de quo dixi lib. I. cap. 6. Fabric. [vol. I. pag. 33. Groddeck über die Argonautika etc. lib. cit. part. II. pag. 78 fq. Harl]

[Eumelus, Corinthius. Groddeck l. c. pag. 94 fqq. fupra in vol. I. pag. 379. Harl.]

- Herodorus, cuius Agyoravira, siue Agyoravira plus simplici vice in scholiis ad Apollonium citantur. Fabric. vide supra in vol. L pag. 515. Groddeck in diss. de hymnis homericis p. 13. inprimis in laudata bibliotheca antiquae litteraturae et artis l. c. p. 72-78. vbi copiose eruditeque disputat de eius aetate, patria, poematibus et ratione, qua eum imitatus sit Apollonius. Harl.
- [Hefiodus, si auctor est poematis, Aegimtus inscripti, de que supra in vol I. pag. 592. et Groddeck l. mem. pag. 79 sq. Harl.]
- Orpheus, cui tributa Argonautica etiamnum exflant, vt dixi lib. I. cap. 18. [P] [Num ex Orphicis haurire potuerit Apollonius, inquirit, idque negat Schweider. in fragm. Pindaric. pag. 76.]

Pindarus, pythionica quarta. Adde Mich. Ncandri aristolog. pindaricam p. 172 sqq.

Pifander, quem in Theogonia heroica Argonautarum expositionem descriptiss refert Zofimus lib. V. histor. cap. 29. [conf. supra in vol. I. pag. 590. Munsker. et Staueren. ad Hygini poetic. astronomic. pag. 475.] Ne dicam de Argonauticis a Mich. Neandro Lipl. 1588: 8. editis, quae incipiunt no triv Intervine vnde soloe έλλαβεν αξαχήν, cuius poematii pro antiquo scriptore a nonnullis habiti, vt ceterorum, eidem adnexorum, auctor est Laurentius Rhodomannus. Id latine vertit Petrus Laurembergius, vix XI. annorum puer, vt narrat Ioann. Cethmannus in eius vita apud Reinh. Henr. Rollium in memoriis philosophorum, decade II. pag. 164.

[Simonides, genealogus, nepos Simonidis, lyrici poetae, circa Olymp. LXXXII. vid. Grod. deck 1. mem. pag. 99 fq. lupra in vol. 11. pag. 151. not. Harl]

IV. Commentariis illustrauerat Argonautica Apollonii Charon quidam, {diuerlus a Charonte, Lampfaceno, prifco illo historico, vt recte Vossio ') observatum,) qui auto vi 'Arolland vie viente in the intervence of the intervence o

i) Voff. hift. gr. pag. 102 et 442.

1) In Ambrofii Camaldulenfis XVI, epift, t. col-Vol. IV. lectionis Martenianae pag. 489. pro Athenoae lege et Theone. Fabric. conf. Warton tom. I. edit Theocrit. pag. 135 fq. Havl.

Ll

266 Lib. III. c. XXVI. APOLLONII SCRIPTA PERDITA

Vol. II. p. 523 7 524

clara in poetam nostrum scholia graeca, vt praeter titulum, scholiis ipsis praefixum, testatur scholiastes Aristophanis ad nubes vs. 397. vbi taudans ea, quae in scholiis ad Apollonium IV. 264. leguntur, Tëro de Tënos negi oi meei rov Auxidav rov Taggaiov negi Soqonderev negi Olava égunvevortes rade Qaviv. Confer praefat. Stephani in Apollonium, [Rutgersii V. Lectt. lib. IV. cap. 18. p. 435 sq. et quae ego adnotaui ad schol. Aristophanis mem. p. 308 sq.] Holstenium ad Stephanum pag. 262. Colomessium ad Gyraldum pag. 154: Meursium ad Hesschium illustr. pag. 197. et H. Dodivelli dist. de scriptis et aetate Marciani, Heracleotae, S. 10. tom. I. geographor. graecorum soh. Hudsoni pag. 156.

Latino carmine Argonautica Apollonii transfulit olim totidem libris P. Terentius Varro, Atacimus '), quem his verbis celebrat Ouidius IV. ex Ponto 16. 21.

> Veliuolique maris vates, cui credere possi a , Carmina-caeruleos composuisse deos.

Et II. triflium 439. [7]

Is quoque Phasiacas Argo qui duxit in vndas.

Tum Properties II. 25 et 85.

Haec quoque perfecto ludebat Iasone Varro.

Apollonium quoque effingendum sibi, sed paullo liberius proposuit is, cuius poema infigne latinum Argonauticon, quamuis mutilum hodie habemus, Valerius Flaccus: sed ita eum effinxit, vt saepe superauerit, quemadmodum vno alteroque specimine ostensum a Petro Burmanno pracs. ad Flaccum. Loca Apollonii a Kirgilio expressa vide apud Hul. Scaligerum libro V. poetices cap. 6.

V. Mia etiam scripsit Apollonius noster, quae post Meursium ") Vossiumque paucis recensebo, quum nihil ex illis amplius exstet.

neel'Aexiloxs. Athen. X. pag. 451.

'Επιγεάμματα. Antonin. Liberal. cap. 23. Metamorph.

Kavaπos πρώτος και δεύτεςος. Steph. Byz. in Kógu Gos et Xώρα, [cuius locum emendat Toup. in emend. in Suidam et Hefych. tom. II. pag. 555 [q. Harl.]

Kriσers Origines vrbium; cuius partes, 'Αλέξανδζείας κτίσις. Schol. Nicandri Theriae. Καῦνος fiue Καύνο κτίσις. Parthen. Erotic. cap. 1 et 11. Κνίδης κτίσις Steph. in Ψυκτήeios. Ναυκράτεως κτίσις Athen. VII. p. 283. Aelian. XV. 23. de animal. Etiam Ποντικά

h) Vide Voffium lib. I. hift. lat cop. 16. Fabric. vt carminis ein - b. Weinsdorf ad poetas latinos minores, tom.
I. pag. 154 fqq. in primis tomi V. part. III. pag. 1385 fqq. et pag. 1392 fq. de /eius opere Argonauticorum, vbi. neque ip/um, ait, Apollomum ita eredo expressible Varconem, vt nibil aliud, quam verteret latine: imitatus est et vertit frequenter, sius de hift. gr.

ut carminis eius reliquiae docent; fed tam libere vertit et imitatus est, ut multis in locis suo uteretur ingenio. Hoc cnim dignum erat nomine poetae eic. Harl.

m) Meur/ius in notis ad Apollonium Dyfcolum, libr. 11. de Rhodo cap. 6. et in bibl. graeca. Voflius de hift. gr.

Digitized by GOOGLE

Vol. II. p. 524

APOLLONH RHODII CODD. MSS. Lib. 111. c. XXVI. 267

rina, quoram librum I. laudat schol. Apollonii II. vers. 159. Apollonio tribuere malit eruditissimus Galeus, quam Apollodoro.

[Critice et grammatice Homerum aut loca homerica pertractalle videtur. vid. scholia Veneta ad Iliad. α' . vers. 3. β' . 436. et indices auctorum, ab Euslathio reliquisque scholiassi citatorum, supra in vol. I. Num id in singulari, nunc dependito, opere $\pi \rho cc$ Znvéderov, ad quod schol. Venet. ad Iliad. ν' , vers. 657. prouocat, an in aliis quoque secerit libris, mihi incertum videtur. adde Villois prolegg. ad Homerum pag. XXV. et supra in vol. I. pag. 504 fq. Harl.]

Apollonii dictum avayvasis reofi hiteas kitio alimentum orationis refertur a Theone pag. 5. progymnalm.

VI. Apollonii Rhodii Codd. MSS. algue editiones.

[Przeter codicem, vnde descripta fuit editio princeps, eumque, ex quo, teste Brunckio, emendata passim est edit. Parisina, nec non illos, qui ad Venetain editionem concinnandam adhibiti esse traduntur, sunt

Parifis, in bibl. regia, antiqui et bonae notae codices quinque, nr. MMDCCXXVII. MMDCCXXVIII. MMDCCXXIX. MMDCCCXLV, MMDCCCXLVI. notati, quorum ex catalogo bibl. reg. notitia peti potest.

Viennae, in bibliothère caesarea, codex, cuius lectiones communicate fuerant cum nonifimo editore, Brunckio.

[Venetiis in bibl. D. Marci, in catal. MSS. gr. pag. 252. Harl.]

Guelferbyti, in bibliotheca ducis, codex, cuius lectiones itidem, Heynio conciliatore, ad Brunckium peruenerunt.

[Neapoli in biblioth. regia nr. 83. Argon. lib. 2. 3 et 4. pars vsque ad verf. 494. — nr. 131. Argon. cum verfione lat. interlin. cod. chart. faec. XV. — nr. 222. libri IV. cod. membran. faec. XV. Harl.]

[In Laurent. medicen cod. membr. VII. plut. XXXI. telle Bandimio, in catal. MSS. gr. tom. II. pag. 82. — cod. XI. ibid. pag. 86. cum fcholiis ad marginem, ex quo princeps editio profluxifle videtur Bandizio: cod. XXVI. ibid. p. 98. cum fcholiis: cod. IX. plut. XXXII. faec. X. cum fcholiis, ibid. p. 33. Bandin. de hoc infigni cod. copiofus eff: cod. XVI. ibid. pag. 142. — cod. XLV. ibid. pag. 204. — cod. XXV. plut. LXX. ibid. p. 685. — gr. commentarii cum vitis Apollonii: cod. VIII. plut. XCI. tom. III. pag. 427. Harl.]

In Scorialenfis Coenobii biblietheca zodex, cum scholüs incerti auctoris, (nondum a quoquam adbibitus,) teste M. Car. Christ. Pliver, in Reisen durch Spanien. Lips. 1777. 8. p. 157. In Eduard. Clarkii Briese von — Spanien, Lemgouiae, 1765. 8. p. 395. idem codex non nisilibrum primum Argonauticorum exhibere traditur; verum, cum Plüer, longe ille diligentior Clarkio, libros quatuor eo contineri testetur, nulla ratio habenda est istius incuriae vel scriptoris, vel interpretis Koëhleri, vel typothetae. [conf. Iriart. catal. codd. gr. reg. Matrit. pag. 537. qui ex illo cod. deorum epitheta publicauit.]

LI 2

J(

Digitized by

268 Lib. III. c. XXVI. APOLLONII RHODII

[In bibl regia Matrit. cod. LXI. Apollonii vitae, argumentum, velleris aurei notitia, (quam Iriarie l. c. pag. 213. graece primus dedit,) Apoll. Argon. libri IV. cum notis Lascaris. Iriart. pag. 212-214.

In biblioth. Vratislau. Rhedigeriana cod. ann. 1488. scriptus, Argon. libri IV. cum vita Apollonii et unoféges rav acyovaursais. Harl.]

Editiones Argonauticor. Apollonii Rhod.

Florentina; Apollonii Rhodii Argonautica, graece, c. scholiis graecis in margine, litteris quadratis s. capitalibus, per Laur. Flor. de Alopa, 1496. 4.

Hie annus in calce libri typis est expressus; alis-ponunt ann. 1498. vid. Clement biblioth. cur. etc. tom. l. pag. 418 sq.

Vensta, in aedibus Aldi et Andreae Soceri, graece, c. scholiis non in qualibet pagina apposinis, verum seorsum subnexis, curante Francisco Asulano, ann. 1521. 8.

Plura, vt fupra memorauimus, exemplaria manufcripta fe contulitse in praesati ait Asulanus. [In bibl. Leidensi est exemplar, cui multa adscripsit Gerardus Falckenburg teste catal. pag. 260. nr. 606. Harl.]

Parifina, graece, fine scholiis. 1541. 8. Prioribus emendatior editio et passim e scripto. codice emendata.

Francofurtenfis, graece, c. indice et scholiis ad calcem libri coniectis et separatim exsufis, ex offic. Petri Brubachii, 1546. 8.

Hace edit. Venetam expressit, sublatis aliquot operarum erroribus. [De hac edit. Fabricius hace scripserat: "Huius editionis, non admodum nitidae, exemplum possideo, quod suit Philippi Melanthonis"), qui in fronte hace ei verba manu sua inscripsit: Deo iuuante cras hora septima iuchoabo interpretationem carminis Argonautici, quod magna cum laude ab Apossono scriptum est. Oro autem filium dei, vt, sicut in arca Noae vexit suos Argonautas, ita nunc quoque rozo, vt hanc suam nauim vehat, in qua et nos sumus remiges et imperces inter magna pericula, in quibus sua nos seruet clementia. Franciscum quoque Portum, interpretantem Apollonii Argonautica Geneuae, auscultauit Sibrandus Lubbertus, vt refert Sixtinus Amama in oratione Lubberti funebri."]

Bafileenfis, graece, cum scholiis, separatim additis; dehinc poema integrum heroico carmine lat non infelici, licet a sententia Apollonii interdum aberrante, redditum a Valentino Rotmaro, Salisburgensi, cum eiusdem decuria annotationum, quarum 1) capite ritus varii ex Apollonio et eius scholiasse exponuntur, 2) prouerbia et sententiae, 3) mythica et geographica varia, 4) auctores, qui in scholiis allegantur, nec exstant, 5) descriptiones chronographicae, crepusculi v. g., aurorae, vesperae etc. 6) quae Virgilius et Ouidius ex Apollonio transtulerunt, 7) fabulae, variaque anisca et addivara, in Apollonio occurrentia, 8) sesta et facrificia, 9) Epitheta Iouis, Apollinis et Neptuni, et 10) varia miscellanea. Ex officina Henricpetrina, 1572. 8.

Hace

Digitized by GOOQ

s) Melanchthonis enarrationes exstant mestae in biblioth. publ. Noribergenfi. Hark

EDITIONES ARGONAVTICORVM Lib. 111. c. XXVI. 269

Haec edit. expressit Aldinam et Francosurtensem, teste Brunckio. Annum impressionia alii perhibent 1570. Verum 1572. indicant non solum Fabricius et Clement, supra laudatus, sed confirmat etiam catalog. bibliothecas Moerlianas, part. I. pag. 81. [Vir quidam doctus in litterar. ephem. Salisburg. ann. 1792. plag. 95. habuit duo exempla, vbi in calce textus graeci et scholiorum graec. scriptum est: Basil. ex offic. Henricpetrina ann. cloloLXXII. Sed tum sequitur nouus titulus cum Rotmari dedicatione, Ingolstadii 1570. metrica versio constans pagg. 309. cum notis pag. 127. Harl.]

Geneuenfis, Henrici Stephani, ann. 1574. 4. graece, cum scholiis in margine cuiusque paginae adpositis, et cassigationibus, (trium non amplius paginarum,) reiectis ad calcem. In praestat. etiam nonnullis Poetae et scholiorum locis Stephanus lucem adfundit.

Parifinam fere sequitur, adsumtis e Florentina et Aldina lectionibus, quas meliores esse censuit, paucisque in locis, e sola graecae linguae peritia, abluta soediore illuuie; nam codicem nullum adhibuit. In Petri Francii et Schabruchii p. 150. bibliotheca suit haec editio, refeita multis notis et emendationibus descriptis e codice Odéardi Biseti; quod narrat Fabricius, sed ita, vt nihil praeterea de illius codicis conditione commemoret. Laudatur accurata huive edit. interpunctio a Fabricio; sed non praetermittenda est observatio catal. Moerl. pag. 65. in ea libr. I. v. 90. Toios d' En' Alaxiday perenia Sov s piev äp äpa utotum este omissum. [vid. D.nis Merkwürdigkeiten der Garellischen Bibliothek, pag. 333. Harl.]

[Henr. Stephanus non edidit, vt quidam scripferunt, adnotante iam Hambergero in zuverläss. Nachr. tom. I. pag. 359. Apollonii Argonautica inter Poetas principes heroiei carminis, Parif. 1566. fol. at in Iac. Lessii Corpore Poetarum Graecorum, graece, cum vers. lat. lo. Hartungi, Geneuae, 1606. fol. typis sunt exscripta. Harl.]

Lugduno-Bataua: Apollonii Rhodii Argonauticorum libri IV. ab Isremia Hoelzlino in Latinum conuerfi; commentario et notis illustrati, emaculati; scholiis ad carmina numerato additis concinnati. Commentarius in verborum et rerum Indicem contractus. Lugd, Bat. ex officina Elzeuiriana. 1641. 8.

Haec editio, cui ad calcem commentarii Hoelzliniani adiectae funt Lucae Holfenii Obferuationes aliquot ad Apollonii Argonautica et graecum eius scholiasten, cum multis emendationibus Martini Sladi suit in biblioth. Petri Francii. Ceterum de Heelzlini commentario non vsque quaque praeclare sentit et nimium illi in captandis Hebraismis studium vitio vertit Aegid. Menagius, tom. I. Anti-Bailleti, pag. 390. Inclementius adhuc de eo iudicat Ruhnkenius, epist.crit. I. pag. 32. II. pag. 68. et Brunckius in praesat. pag. IV. et vir doctus in biblioth. crit. (Amstelod. 1780.) vol. II. part. II. pag. 31. [conf. Bayle Diction. voc. Hoelzlin. not. z.]

Oxoniensis: "Apollonii Rhod. Argonauticor. libri quatuor. Edidit, nona fere interpretatione illustrauit, priorum editorum notas praecipuas selegit, Santiamandi numquam prius editis nonnullas suas adiecit, nec non indices tres addidit Ioannes Shaw, A. M. II. voll. 4. mai. Oxon. e typographeo Clarendoniano, 1777.

Chartae et typorum elegantia haec editio reliquis praeslat; cetera omnia ita comparata sunt, vt ei vix in mediocribus locus concedatur, Sanctamandi notae, breues illae et paucae, meras habent coniecturas, neque vltra medium secundum librum pertinent. Praeserunt ta-

LIG

Digitized by Google

nen

270 Lib. 111. c. XXVI. APOLLONII RHODII

men plerumque fignificationem acuminis et doctrinae; quae etiam tribuitur notulis Io. Vptoni, in libri titulo non commemoratis. Shawius textum Hoelzlini fequitur, ac de eius are-Beia ita iudicat, vt fuam ipfius rei criticae imperitiam turpiter oftendat. Volumen primum complectitur ipfum graecum carmen; deinde feorfum versionem latinam, quam editor ipfe ex duabus versionibus, Hartungiana et Hoelzliniana, confecisse videtur. Altero volumini infunt interpretum animaduersiones et indices. Shawianarum animaduersionum praecipua dos est breuitas: monstrant tamen interdum Valerii Flacci imitationem, et leuiter exercitatis non nihil lucis et adiumenti adferunt. Ex Hoelzlini notis editor multa circumscripsit et sufuulit, ita tamen, vt iudicii elegantis in earum delectu vix vlla reperiatur fignificatio. Ex tribus, qui adiecti sund, indicibus primus exhibet memorabilia e notis^einterpretum; alter continet auctores, in fcholiis laudatos, diuersus ab eo, quem dedit Fabricius, fed eo minus perfectus et absolutus; tertius, isque vtilissimus, profert verba omnia, quae in Apollonii poeimate leguntur. vid. Biblioth. Crit. vol. I. part. III. pag. 213 fqq. et Brunch. praefat. p. IV fq.

Eadem edit. ibidem repetita est ann. 9778. 8. mai.

Argentorateufis: Apollonii Rhodii Argonautica t scriptis obto veteribus libris, quorum plerique nondum collati fuerant, nunc primum emendate edidit Rick. Fr. Phil. Brunck. — Argent. ap. — Bauer et Treuttel. 1780. 8. ct 4.

Nouam recensionem exhibet editor, locis permultis non solum e libris, sed etiam e coniectura cum sua, tum aliorum emendatis, ita, vt difficultates, quibus antea obsitum erat poema, pleraeque sublatae esse videantur. Brunckii tamen coniecturas sub examen vocauit Ruhkenius, in E. epistola crit. adiecta Homeri Hymmo in Cor. Lugd. Bat. 1782. p. 189-228. in qua Apollonius passim illustratur et quinque versibus nouis ex Etymologico MS. biblioth. Paris. augetur. Lectionum diuersitas virum magnum in cam adduxit sententiam, vt duplicem huius carminis editionem a poeta publicatam fuisse statut. De cetero Brunckius, omissa versione latina et scholiis graecis, textum tantummodo Argonauticorum dedit, eique varias lectiones, notas et emeadationes, et his postremo adpendicem subject. Quamquam opera viri doctissimi praecipse in crisi exercenda, constituendisque lectionibus versatur, non neglexit tamen munys interpretis, sed passim explicationem, et comparationem versuum Apollonii cum aliis notis criticis interferuit.

Versiones Argonauticorum Apollonii.

Latinae: Apollonii libri IV. profa primum donati a Iohanne Hartungo. Bafileae, 1550. 8. apud Ioh. Oporinum. In epiltola ad Ioh. Venatorium testatur Hartungus, sibi in hec scriptore vertendo fuisse faepe arcodendos ungues, saepius scabendum cap..., dum, quae hine inde corrupta erant, restitueret, obscurioraque uteunque explanando erueret. Praemissi et castigationes eorum, quae in editione graeca Aldina et Francosurtenssi perperam legi non dubitat. conf. Rutgerssi var. lection. VI. 6. Haec versio textui poetae adiuncta est in Corpore Poetar. Graecor. a lat. Lessio, Geneuae, 1606. fol. edito. De versione metrica Valentini Rotmari, subiuncta editioni Argonauticorum Basileensi, 1572. iam supra mentio facta.

Hoelzlinus,

VERSIONES ARGONAVTICORVM Lib. 111, c. XXVI. 271

Houlzlinus, qui in prolegom. pag. 41. Hartungi interpretationem allis non elle adfirmat, nouam dedit, quae quidem prioris illius, verbis graecis nimia religione adhaerentis, obscuritatem vitat, sed contra saepius a poetae fententia temere discedit.

Shaw nouam versionem suam ex duabus superioribus, Hartungiana et Hoelzliniana, concinnauit, inutilem fere nunc post tot, tantasque emendationes a Brunckio in textu graeco factas.

Italicae: [Orphei et Apollonii Argonautica italicis versibus reddidit Anton. Mar. Saluini. vid. Giornale d'Italia tom. XIV. pag. 132.] L'Argonautica di Apollonio Rodio tradotta ed illustrata. Roma, 1791. 4. [tom. I. a patre purpurato Filangieri, cum graeco textu e rec. Brunckii, et observatt. textui partim subiectis, partim, si longiores essent, adiectis. In praesat. de fabula carminis, de consilio poetae, iisque, quae ad litteraturam carminis pertinent, agitur. Tomus II. continebit duo posteriores carminis libros. Harl.] Nimis fidus interpres, dum epitheta singula reddere laborat, eneruata et verbosa oratione elegantiam poetae tantum non onnem perimit; interdum et a vera eius sententia aberrat. Textui subiectae funt adnotatt. breuiores; ampliores, in quibus bona malis, protrita reconditioribus miscentur, ad calcem cuiusque libri additae reperiuntur. Ceterum hic tomus exhibet librum I et II. Argonauticorum, vid. Allg. Litteraturzeit. aum. 1793. nr. 130.

Auglicoe: The loves of Medea and Iafon. A Poeme — translated from the Greek of Apollonins Rhodius's Argonautics, by I. Ekins, M. A. etc. London, 1770. 4.

Haec partem tantum carminis, scilicet amores Medeae et Iasonis, exhibet: totum, verfibus anglicis redditum et notis illustratum, dedit Eduard Burnaby Green, Lond. 1780. 2. voll. 8. min. et Franc. Fawkes, cum Coluthi carmine de raptu Helenae, ibid. 1780. 8. mai. vid. de vtraque versione N. Bibl. der schön. Wissensch. 25. B. pag. 168.

Germanica: versibus hexametris a Io. Iac. Bodmero, Turici, 1779. 8. [Hohl in: Kurzer Unterricht in den schönen Willenschaften für das Frauenzimmer, Chemnit. 1772. 8. oeconomiam carminis docuit, et versionem guarumdam particularum dedit. Harl.]

Scripta, Apollonium illustrantia.

Przeter Dau. Ruhnkenii supra iam laudatam epistolam criticam alteram, in cuius editione auctiore ann. 1782. publicata pag. 203. de cognomine Poetae "HA105 dissertur, hic merentur commemorari:

Jar. Tollii Comparatio Apollonii et Ouidii, (Metamorph. VII.) qua Apollonius vt plurimum praefertur, in *Iani Berkelii* differt. felectis criticis de poetis graecis et latinis. Lugd. Bat. 1707. 8. pag. 387 fqg.

Io. Lortinii Observationes quaedam in Apollonium Rhodium, subiunctis B. (h. e. Iat. Phil. Dorvillii) castigationibus, in Miscellan. Observ. vol. 4. tom. 2. pag. 192-196.

Georg. d'Arnaud Lectionum graecarum libri duo, Hagae Comit. 1703. 8. pag. 235-245.

I. F. Facii Epislola critica in aliquot Orphei et Apollonii Rhod. Argonautic. loca ad Theoph. Chrift. Harlefium, Erlangae, 1779. 4.

De

De huius libelli laude vid. Klotz. Act. Litt. vol. 7. pag. 245.

G. E. Groddeck über die Argonautika des Apollonius Rhodius. in Biblioth. der alten Litteratur und Kunft, 2. Stück. Goett. 1787. pag. 61 fqq. Quae in fine praeclarae huius commentationis pag. 513. promissa est clausula, adhuc exspectatur.

G. A. C. Scheffler von den griechischen Heldendichtern ausser dem Homer, — in Humanift. Magazin, Helmstädt, 1787. pag. 264—280.

A. Matthias Observationes Criticae - . Goettingae, 1789. pag. 26-31.

[Paull. Vindingii praclectt. msstae in Apollonium Rhodium.]

Io. Sal. Semlerus emendat. Icholior. Apollonii protulit in Miscellan. Faste. 2. (Norimb. 1749.) pag. 30. laeger.

[Io. Toup. in emendatt. in Suidam et Helychium tom. I. pag. 233. emendat Ichol. locum, in tom. III. pag. 224. emendat Apollonii locum: pag. 335 Iq. emplicat alium. Doruillius in animadu. ad Chariton. multis locis idem praesitit etc. Harl.]

VII. Apollonii nomen multis iam pridem commune fuit, quorum plesosque recenfuere 10. Msurfius in fyntagmate de Apolloniis, quo editionem historiae commentitiae Apollonii, Alexandrini, ornauit Lugd. Bat. 1620. 4. et in bibliotheca Graeca p. 1334. fq. [Repeti iussit et auxit Lud. Henr. Teucherur, in edit. Hist. commentitiae Apollonii Dylcoli, Lipf. 1792. 8.] Post Meursium Vossius de histor. graecis lib. I. cap. 23. Ionsiusque lib. III. cap. 9. pag. 258 fq. et in pandectis Hendreichius. Horum [P] observatis quum addere me nonnulla posse videan, volo et iple catalogum Apolloniorum hoc loco subicere.

Apollonius, cuius mentio in veteri inferiptione graeca Alexandri Seueri, Mem. de Trev. 1717. pag. 1765.

Apollonius inter duces Romanós, qui Perlis regiones ademerunt post Odaenathum Palmyrenum, meinoratus ab Euggrio III. 41. pag. 373.

Apollonii, Abderitani, mentio apud Hippocratem III. de morbis epidem. tom. I. pag. 739. Apollonius, Acharnenfis, qui scripfit de festis. Harpocrat. et schol. Aristoph.

- Apollonius, Adramyttenus, citatur in antiquis editionibus Strabonis lib. XI. sed Casaubonus pro Apollonio recte reponit Apollodorum.
 - Apollonium, Aegyptium, citat Theophilus Antiochenus III. ad Autolycum p. 127. 136. 139. ybi ex so refert, quosdam computalle tum annos ab origine orbis terrarum 15003075. fiue 15000375. vt habes pag. 136. Athenaeus V. pag. 191. Και παε Λιγυπτίοις δε το παλαιόν σωθεονικώς διεξήγετο το τών συμποσίων γένος, καθάπες εξεηκεν Απολλώνιος πεεί τέτων γεγεαφώς. Porro plures fuere Apollonii Aegyptii. Vide infra Alexandrinus et Memphites. Apollonius, Aegyptius, qui Caligulae mortem praedixit, telle Dione pag. 663. A.
 - Apollonius, Alabandenfis, Car, cognomento μαλακός fiue mollis, qui postea Rhodum se contalit, teste rursus Strabone XIV. pag. 655.
 - Apollonius Alabandenfis alter, cognomento Molon, rhetor eximius, quem Rhodi audiverunt Caelar et Cicero. Vide Ciceronem I. de Oratore cap. 17. et in Bruto cap. 91. Plutarchum

Vol. II. p. 527 7 528

373

Plutarchum in Caelare p. 708. et in Cicerone p. 862 log. Sustanium in Caelare cap. 4. stque ibi Torrent. ac Cafaubon. Aelian. XI. V. H. cap. 25. Meminit eiusdem Cicero alibi, vt lib. I. de invent. cap. vlt. lib. 11. ad Atticum epift. 1. et lib. 1. de Oratore cap. 28. vbi merito probat, quod hic Apollonius, quum mercede doceret, tamen non paffus est eos, quos iudicabat non posse oratores cuadere, operam apud sele perdere; verum eos dimifit, et ad quamcumque artem putaret esse ad eau potius impulit fuitque hortatus. Laudat et Strabo loco laudato ac Quinfilianus III. 1. XII. 6 Ex Iofepho autem lib. II. contra Apionem p. 1065. 1069. 1077. 1079. et 1080. adparet, hanc Apol-Lonium guaedam scriptiffe aduersus lacra Iudaeorum. Male My apud Euste IX. 19. praepar, euangel. Etiam in Homerum scripfisse nonnulla, colligas e l'orphyrii quaeflionibus Homericis pag. 10. Aue de riv areelas auros os xay Arohavies o re Mohaves magismer. [conf. fupra in vol. I. p. 505. et Villoifon. praef. ad Apollonii lexicon Homeric.] Ex Rhetorico quodam illius feripto definitionem figurae premit l'hoebammon lib. I. p. 98. Και Απολλώνιος δ επίκλην Μόλων ώρίσατο. σχημά ές μεταβολή είς ndowny εγάγεσα την αποήν. Ceterum [P] hic effe, videtur qui, vt refert Plutarchus p. 86a fq. cum Ciceronem in eloquentia etiam graece declamantem triumphare videret, Te nempe, Cicero, et laudo, inquit, et admiror : sed Graecorum sortunae me miseret, oum videam eruditionem et eloquentiam, quae sola bonorum nolis relifa crant, per te Romam accessifie. Idem porro est Apollonius Molo, et qui a Plutarcho ac Porphyrio vocatur Apollonius Mo-Ionis). Sic Athenodorus, Tarlenlis, Sandonis F. Plutarcho dicitur 'A Syrodwees & Serview. Conf. Valef. ad Ammian. XIV. 8. Smiliter Herodes Atticus passin audit, qui Attici erat filius, et Apion Plistonices Gellio, Clementi, aliis; qui Suidae 'Azior i Ildosovica. Sic Sol Hyperion, pro Hyperionide; aliis Lycaon, pro Lycaonide; Amphitruo, pro Amphitruonis filio; Moliones, pro Molionidis etc. vide notes Erasmi Schmidii sel Piadar. pag. 270 fq. Burmanni ad Ouidii Fast. VI. pag. 235. Immerito igitur reprehendisur Plytarchus tum ab aliis, tum a Ioh. Rualdo animaduerf. XXVIII. pag. 116 fg. Vide et Meurfi lib. de Rhodo pag. 101. Allatium ad epistolas Socraticorum pag. 215 fq.

Apollonius, Alexandrinus, peripateticus, Plutarch. περί ΦιλαδελΦ. Fuit et Alexandrinus patria Apollonius, Argonauticon scriptor, de quo ante dixi, et Apollonius alter, grammaticus, cognomine δύσκολος, de quo infra lib. IV. Fabric. Apollonius, Alexandrinus, alio nomine Anteros, qui Claudii temporibus Romae docuit. vid. Eudocia pag. 62 sq. Fabric. B. Gr. vol. VII. pag. 50. vbi quidam Apollonii grammatici nominantur. Hail.

Apollonius, Antiochi Grypi, Syriae regis Parafitus. Athen. VI. pag. 246.

Apollonius, Antiochemus, pater et filius, medici Herophilei atque Empirici. Meminit vtriusque auctor Ilagoges, quae legitur inter feripta Galeni tom. IV. pag. 372. Incertum, vtrius sit πegi μύχων liber laudatus Athenaco XV. pag. 688: πεgi ευποglτων Φαgμάκων

e) Acerrime contradicit Cafaubonus ad Suet. Caef. cap. 4, et ad Strabon. lib. 14. pag. 196. edit. Genou. 1587. Ridiculo errore hunc Apollonium suctorem Argonauticorum facit C. H. Heinecke in verf. german. Dionyfii *negi übus* edit. 1738. pag. 243. not. Iarger. Apollonius i rä Mohaves in Ichol. Venetis D. Marci vid. Villoifon. l. c. et in Anecdotis gr. 18. pag. 184. not. Atque Alexandrum Molonis eum vocari vult Huctius demon-Arat. euangel. propof. IV. cap. 2. §. 35. Harl.

Vol. IV.

Mm

μάκων quem plus fimplici vice citat Galenus. Vide infra in Apollonio Pergameno. Et idem forte patria Antiochenus, sed quod apud Pergamenos reges versaretur, Pergamenus vocatus est. Άπολλώνιος ό πρεσβύτερος, Zenoni Herophilio repugnans, laudatur ab Erotiano in ΆμΦιβάλλυσαμ. Forsan haud alius, qui Galeno aliquando dicitur à βuβλας.

- Aphrodistensis, apxieseris και isoginos, γέγεαΦε Καεμιά, περί Τράλλεων, περί ΌςΦέως και των πελετών αυτέ. Suid. [et Eudocia p. 50. collato supra, vol. I. p. 142.]
 Καεμιά pluribus constabunt libris, vt ex Etymologici auctore patet, et Stephano, qui XVIII. librum citat in Xωλον Texxos. Voss. Voss. Regi 2055. Apud eumdem Stephanum Byz. vbi citatur Apollodorus περί Αλεξανδρείας, περί γης, et ev Καρικοϊς, Apollonii, Aphrodisiensis, nomen reponendum este contendit Tho. Galens in diss. de feriptoribus mythologicis pag. 18.
- Apollonius, Archebuli fiue Archebii F. grammaticus, Apionis Plistonicae [P] praeceptor. Suid. in ^{*}Απίων. Scriplit περί λέξεων ⁶Ομηρικών ordine alphabetico, vt constat ex codem Suida in ^{*}Απολλ. et Helychio praef. Lexici. [Plura leges supra in vol. I. pag. 505 fq.]
- Apollonius, Agyingarwe, cuius trochiscum fiue pastillum refert Galenus tom. II. pag. 388. edit. graecae Balil.

Apollonius, Afcalonistes, historicus. Steph. Byz. in Aoxadar.

- Apollonius, aftrologus. Vide infra in Laodicenfis et Myndius. Etiam Apollonius, Tyanenfis, libros quatuor περί μαντείας αξέρων fcripferat, telle Philoftrato III. 13. Ptolemaco Hephachtioni lib. V. memoratur Apollonius Ptolemaci Philopatoris temporibus,
 Tr' αξρονομία περιβόητος γεγονώς, qui cognominatus eft Εψιλων, quod littera hace accedat in figuram lunae, in cuius ille confiderationem plurimum temporis fludiique contuliffet. [De antiqua litterae illius fcriptura memini iam fupra agere.]
- Apollonius, Athenienfis, sculptor, Neftoris F. quem e Gruteri infeript. pag. XLII. 2. obferuauit Franciscus Iunius in catalogo Artificum. Confer Ionfium pag. 251. et Sponii. Misc. pag. 122.
- Apollonius, Athenienfis, fub Seuero, imp. clarus fophisia, e de quo Philostratus II. de Sophist. pag. 597. [pag. 600. edit. Olearii, cuius not. conferes.] qui pag. 598. e declamationibus eius laudat Calliam^p), qua Atheniensibus voluit dissudere, ne corpora sepelienda cremarent. Vixit annos LXXV.
- Apollonius, Attalenfis (6'Arrahevs) cuius librum II. Onirocriticon laudat Artemidorus I. 94. et III. 28. pag. 33. et 175.
- Apollonius Βυβλαs fiue βιβλιακαs, (quafi helluo quidam librorum, confer Reinef. var. Lect. pag. 412.) medicus empiricus, qui de σημασίαιs apud Hippocratem scripserat

p) Olear. I. c. pag. 601 fq. putet, Calliam, Athenienlem, tale quid sussifie, nuspiam obvium esle, es nomen, quod istas partes sustine-

ret, pro arbitrio fibi forfan finxisse sophistan. Harl.

aduerlus

Vol. 11. p. 529 P 530

aduersus Zenonem Herophileum, teste Galmo tom. V. edit. Basil. p2g. 413. 414. Ivid. infra in vol. XIII. elenchum medicorum, vbi p. 74 sqq. permulti Apollonii, medici, recensentur. Harl.]

Apollonius, caslator, Spon. p. 123. Mile. vbi et memorstur Apollonius, Archelai, sculptoris, pater.

Apollonius, Coppadox. Infra in Tyansmir.

- Apollonius, Car. Supra in Alabandenfis. et mox in Crosses. 'O ra Kagesa yga yas, in Aphrodifienfis. Pro hoc Apollonio male Apollodorus legitor apud Stephanum.
- Apollonius, Chalchedonenfi: fiue Calchidenfis, praeceptor M. Aurelii Antonini. De hoe fupra in Stoicis dixi, [vol. III. pag. 539. vbi tres alii Apollonii, Stoici, indicantur.]
- Apollonius, Chaeridis F. Schol. Ariftoph, ad Vespas vs. 1190. Fabric. Apollonius i së Xaqudos schol. Venet. ad Hora. Iliad. y. 448. Sic bis quoque vocatus ab Apollonio, Archibii filio. Sed Villoifon in prolegom. ad Homeri Iliad. cum scholiasse Aristophanis legere malit à rë Xaiqidos. additque: "Huius sortasse pater, Chaeris, Xaique, laudatur ad Iliad. B. 311. Z. 71 et 1. 601. Ad Boeotiam vs. 372. pro oi megi Xaique voq Aiodagov, xai rus: rav xa9 nuas lego oi megi Xaique etc. vbi vides, nostrum de suae aotatis criticis loqui. Diodorus, qui cum Chaeride hic laudatur, fortasse Tarsensis est, ab Eustathio Aqusopaivenos vocatus, et de quo vid. Fabric. B. Gr. lib. 111. cap. 32. p. 777. tom. JI. "Hactenus Villoison, cuius quoque prolegomena ad Apollonii lexicon homeric. pag. 20. confules. adde supra in vol. I. pag. 304 sq. Hart.
- Apollonius, Chiss, medicus, quem Timotheo, patriarchae Constantingpolitano, (ann. 1621.) venenum praebuille, argnit Allatius de consensu pag. 1074.
- Apollonii duo, [tres] Christiani feriptores antiqui, faeculo II. post Christium natum clari, quorum vaus contra Montanistas scripsit, alter volumine, pro fide sus edito, martyrium sub Commodo imp. fortiter subiit Romae. Vide, quae viri docti ad Euseb. V. 18. et 21. Hilt. atque Hieron. cap. 42. Catalogi. [vide plora de his infra in lib. V. cap. 1. §. 15. pag. 191. vol. V. adde Teucher I. c. p. 30 sq.] De Apollonio Collatino, latino scriptore faeculi XVI. dixi in bibliotheca latina, De Guil. Apollonio, theologo [I] reformatae ecclessae, et aliis recentioribus huius nominis dicere de industria omitto.
- Apollonius, Chronicorum scriptor, Steph. in XaAuntogiov. Sed videtur legendum Apel. Iodorus, vt visum praestantissimo Galeo.
- Apollonius, Citieus, medicus. Strab. XIV. p. 683. Scripferat libros XVIII. pro Bacchio Tanagraeo aduerfus Heraclidis, Tarentini, libros tres de vocibus Hippocratis, teste Erotiano siue Herodiano in praes. Eidem in 'ΑμΦιβαλλυσαι laudantur quatuor Apollonii, medici. πρεσβύτερος, de quo supra in Antiochenus, Apollonius, ΜεμΦίτας, ev τω περί άρθρων. Apollonius, ό Θάρ, et Apollonius, Citiensis, ev τω περί άρθρων. Apollonios duos, qui chicurgiam inventis suis locupletarunt, laudat Celfus libro VII. praes. Memphiten intelligens, ni fallor, et Citiensen, qui ambo de articulis scripfere. Apolloaium, Citiensem, libro II. de Epilepticis laudat Coelius Aurelian. lib. I. cap. 4. chronicar. passionum. Idem lib. III. cap. 4. Alii phiebotomiam recusarunt in lieuicis, vt Apollo-

Mm a

Digitized by Google

nius,

nias, Citisnfis, alii probausrunt. [adde Halleri biblioth. chirurgic. tom. I. pag. 26. Harl.]

Claudii Apollonii Theriaca refertur a Galmo II. de antidotis tom. II. pag. 450.

Apollonius, P. Craff libertus. Dixi supra in Stoicis. Cie. ad diuers. XIII. 16.

Apollonius, Cronus, patria Iassius, Car, a quo discipulus eius, Diodorus, dialectiens, Croni nomen tulit, telle Strabone XIV. pag. 658. Confer Laertium II. 111.

Apollonium, Cyrlada, memorat Woweranus cap. 17. polymathiae ur. 20. e latinis Galeni edition. sed legendum Apollonius BuBaze, de quo supra.

Apollonius, Drepanitanus, Cic. in Verrem. Quinchil. IX. 2. pag. 782.

Apollonius Dyftolur, patria Alexandrinus, sub M. Antonino clarus grammaticus, pater Herodiani, itidem grammatici, de quibus vtrisque dicendi locus infra libro V. [add. Teucher ad Meursii syntagma de antiquis Apolloniis p. 10 sqq. edit. Apollonii Dyscoli hist. commentit.]

Apollonius, poeta è edorecé Geo, schol. Pindari ad Ilu Siovne edos B. pag. 181.

Apollonius, Empiricus. Supra in Antiochen.

Flanius Apollonius, Procurator Augusti. Vet. infcript, apud Sponium p. 52. Milcell.

Apollonius, Pergaeus, geometra, de quo supra.

Apollonius Glances, medicus. Eius libras de interioribus fine regi rai irres na Sai citat Caelius Aurel. IV. 8. tardar. passionnm.

Apollonius, Frammaticus, quem in καταλόγω νεών citat fcholiastes ad Iliad. 9. 284. non eff diversus ab Apollonio, Rhodio, cuius catalogus nauium et heroum ex lib. I. Argonauticon respicieur, vt ex schol. Pindari ad Nem. Od. V. notauit praestantissimus Galeus. [P] [Teucher ad Meursium I. c. pag. 17. eidem adtribuit έξήγησιν de vita Aeschinis et duplex argumentum in orat. adversus Timarchum; ἐξήγησιν Ηροδότε γλωσσῶν laudatam ab auctore Etymologici MS. in Σοφισής et Κωφός · ex hac desuman este putat Maussacus particulam ἐξηγήσεως, in Herodotum nonnullis Herodoti editt. praestxee, etc. Harl.]

- Apollonius, Herophileus. Vide in Apollonius, Antiochenus, et Mus. [et Teucher pag. 18.]
- Apollonius et Dexippus, Hippotratis discipuli, quos ab Erasisfirato male reprehenso, quum nullos ipsorum libros ossendere posset, notatum Galeno tom. V. pag. 83. edit. Basil.
- Apollouius, Laodicenfis, quem libros quinque de astrologia apotelesmatica edidiffe et Aegyptios de variis adculasse erroribus, testatur Paulus Alex. in praef. Ilagoges. Huius forte Apollonii Apotelesmata leguntur MSta in codice reg. Paris. MDCCCXLIII.
- Apollonius, Logificus, Vosio p. 149. memoratur, sed Laertio I. 25. et VIII. 12. est Apoltodorus. Idem de Apollonio Lemnio Heideareichii observabis e Varrone, Plinio et aliis.

Apollonius,

Digitized by Goog

Vol. II. p. 531 7 534

- Lib. 111. c. XXVI. 377
- Apollonius, mechanicus, Agelistrati praeceptor. Ashemasus, mechanicus, pag. 3. de machinis bell.
- Apollonius, medicus, tempore Antoninorum fine Apuleii, qui eius meminit Metamorphlib. IX. sub init. Incertum, quisnam notetur e variis Apolloniis, medicis, quos memoraui in Antiochensis, Citiensis, Memphites, Mus, One, Pergamenus, Pitaneus etc.
- Apollonius, Memphiter, citatur a Caelio Aureliano IV. 8. tandar. passionum, schol. Nicendri ad Theriaca et Erotiano in 'Augustana, voi eius scriptum zzesi de Seur commemorat. Meminit et Nicolaus Myrephus, epithema eius surjeulare referens. [fuit secta Erasistrateus. Eius medicamentum ad sugillata in oculis apud Aetium libr. VII. cap. 20. — Galen. in isagoge, et H. antidotorum, atque Aetium Tetrab. II. sect. II. cap. 33. et sect. III. cap. 20. notat Teucherus pag. 19. Harl.]
- Apollonius Mollis. Supra in Alabandensis.
- Apollonius Molo fiue Molonis, rhetor. Supra ibid. Inter Aegyptiacar. rerum scriptores laudat Cofmar, Indicopleustes, lib. XI. pag. 341.
- Apollonius, qui Muçaon. Plin. indice libri XXVIII. Supra în Antiochen. Apollonius Mus, Herophileus ?. Celf. praef. libri V. qui eundem videtur etiam respicere
 - praef. libri I. [Caelius Aurelianus Oxeon lib. If. cap. 13. Teucher pag. 31.]
 - Apollogius "), Myndius, qui apud Chaldacos studuille se professus est, peritissimus infpiciendorum natalium, tempore Alexandri M. Seneca VII. 3 et 17. nat. quaest. Nelcio an alius, quem grammaticum vocat Stephanus in Mordes.
 - Apollonins, Naucratites, fophifia, Adriani et Chresti auditor, de quo Philostratas lib. U. de Sophist. pag. 596. 608. [[] [pag. 600. edit. Olear. cuius notam conferes.]

Apollonius, Neftoris F. Vide fupra in Athenienfis.

In inferiptione apud Paciaudum, monument. Peloponn. tom. II. peg. 238. Άπολλωνισ Απολλωνισ Απολλωνισ Νικολαου Ηρακλισ Ηρακλισ Χρητοι Χαιρετε. Harl.] Apollonius, Nylasus. Vide lupra in Stoicis.

Apollonius, Organicus. Galen. com. II. pag. 397.

Apollonius, ΌΦω, Erotiam in procemio. Nelcio idemne fit Apollonius & One, eidem laudatus Erotiano in 'ΑμΦηβάλλυσαι.

Apollonius, Panormitanus. Cis. in Verrem. V. 7 Iq.

Mm g

Apollonius,

Digitized by GOOGLE

(q) Canf. Fahrie. Bibl., Gr. vol. XIII. gp. 74 fqq. vbi multi Apollonii, medici, recenfentur, et Io. Henr. Iugleri biblioth. ophthalmicam, Hamburg. 1783. 8. pag. 48 fqq. qui multus est de Apollonio nostro eiusque medicamentis oculariis, et contra Hallerum, in biblioth. botan. tom. I. pag. 51. et 100 fq. ac bibl. chirurg. tom. I. pag. 61. duo di-Ainguentem Apollonios Herophil. difputat. Harl.

r) Huie Apollonio pridem in mentem venit, cometas este propria sidera, quae altiora mundi secant, et tum demum adparent, quum in imum sui cursus venerint. Quae sententia hodie probatur mathematicis eruditissimis. Idem sum Epigene Chaldaeos adiit, testatus, apud cos exstare observationes 720 annorum, cochilibus laterculis inscriptas. Apollonius, Parianus, nullus eft, quém ex loco male accepto Steph. in Mages, Menrfius commentus eft, vid. Allatium de Georgiis, pag. 320.

Apollonius, Pergaeus, geometra de quo egi supra.

Apollonius, Pergamenus, medicus, Plinio lib. VIII. etc. Oribafio lib. I. Euporifion. cap. 9laudatus et VII. 19. collect. Videtur is iple Apollonius, qui παρί των ευπορίτων Φαξμάκων, teste Galeno, scripsit. Eius de virtutibus horbarum refert rursus Oribafius. Euporist. praef. Idem liber Apollonii περί βοτανών citatur et a scholiaste Nicandri ad Theriaca. Atque ideo fortassis inter sui rusticae scriptores a Varrone et Columella reponitur.

Apollonius, Pitanaeus, medicus, Plin. XXIX. 6. fed Myronides XXVIII. z.

Apollonius, Platonicus, Syrus. Spartian. Hadriano cap. 2.

[Apollonius, posta & eidoyeages. Teucher pag. 31.]

Apollonius, Prienenfis, Archelai, sculptoris, pater. Spon. pag. 123. Mile.

M. Vlpius Apollonius, propheta, in inferiptione graces apud Montfaucon tom. II. supplem. antiqq. tabula XLVIII. συνθεονάντων δυ Λιγύπτω Θεών Μ. Ούλπιος Δπολλωνιος πε-Φήτης.

Apollonius, rhetor. Supra in Alabandenfis. Alius, st existimo, de quo Seneca controuers. XIX. Apollonius Graecus et Buteo fatuam quaestienem monerunt primam etc.

Apollonius, Rhodins, flatuarius. Plin. XXXVI. 5.

Apollonius Sentor. Supra in Antiochemus.

Apollonii, Smyrnasi, Epigramma lib. IV. Antholog.

Apollonius, Solenfis, praeceptor Demetrii Alpendii. Laert. V. 83. Peripateticus.

Apollonius, Athenienfis, Setadis F. de patris sui Poematis scripserat teste Athenase XIV. pag. 621. De Sotade dizi lib. II. cap. 22.

Apollonii Stoici fuere multi, Nylaeus, Tyrii etc. de quibus supra cap. XV.

Apollonius, firategus Mytileuscorum, in nummo apud Seguinum pag. 61. cui floicus videtur.

Apollonius ο απο Στρατωνος, cuius de pulfibus laudatur a Galeno IV. de differentia pulfuum. Hunc Tiraquellus cap. 31. de Nobilitate, Stratonis filium adpellat. Sed malima Stratonium, e Stratonis, Peripatetici, Ichola.

Apollonius, Syrus, Platonicus. Spartian. Hadriano cap. 2.

Apollonius, Tesfenfir, modicus, sacpe laudatus Geleno libris de medicam. secundum genera et secundum locos.

(Apollonius o Të Oleaves laudatur in Icholiis Hom. Venetis. vid. Villoifon prolegom. ad Homeri Iliad. pag. XXIX. fub finem.

Apollonius, technicas, idem cum Dyscolo, vid. Villoifon 1. mem. Harl]

Apollogius

Digitized by GOOGLE

Vol. 11. p. 532 P 533 SCRIPT. IN SCHOL. AD APOLL. CETATI Lib. 111. c. XXVI. 279

Apollonius, δ Θης, fine bestia, medicus. Erotian. in ³Αμφιβάλλασαμ. Vide supra Apollonius ³Οφις. [P] [Apollonius, Tyrius, sub Hadriano, imperatore. vid. Fabric. lib. IV. cap. 24. pag. 61. vol. 111.]

Apollonius, The pienfis, medicus, nullus eft. Vide Galen, tom. II. psg. 266.

Apollonius, Tyanenfis, sub Nerone clarus, de quo infra lib. IV. [Meursius et Teucher 1. c. pag. 25 sqq.]

Apollonius, Tyanenfis, innior, sub Hadriano, imp. de quo Suid.

Apollonii duo Tyrii, de quibus dixi supra in Stoicis.

Apollonii, philosophi, et Zachasi, Christiani, dialogus de Veritate religionis, quem edidit Dacherius tom. X. spicilegii p. 1. videtar esse a seriptore latino, Afro, compositus, sub initium faec. V. vid. Tillemontii hist. imperator. tom. V. in vita Honorii, imperat. cap. 70. p. 1388 fq. [In indice hi et alii Apollonii producuntur. adde Spachii nomenclator. pag. 721. et alibi in indice. Harl.]

VIII. Index seriptorum), in scholiis grassis ad Apollonium eitatorum.

- Acarion. ad lib. II. verf. 168. fed Reinefus ad Daum. epist. LXXXV. pag. 215. legit Euphorion.
- Acclander en πρώτω IV. 1561. en πρώτω Kuenvns IV. 1750.

Aceltor ev rois meet Kuenvus II. 500.

Acufilaus II. 1125. IV. 57. 828. 992.

iv Tỹ y. IV. 992.

iv To megi yevealoyin IV. 1147.

⁶Ο τον Λιγίμων ποιήσας III. 587. ἐν δευτέρα *Φησίν* IV. **814**. Heliodo vel Cercopi hoc tributum poema dixi fupra lib. II. cap. 8. §. 17. Vide et Cafaubonum ad Athenseum XII. 15.

s) Indicem huiuseemodi, fed valde imperfefum, editioni fuse fubiunxerat fuisque in Apollonium locis communibus inferuerat Valentiuus Rotmarus. Alium, perquam accuratum, ad pagimas adornatum editionis pracelarae Stephanicae mifit ad me Oxonis vir doctiffimus Io. Hudfonue. Tertium, non minus diligenter ad fectiones graetas feholiorum concinnatum, quibus funt diftinfae editiones Bafileenfis et Francofurtenfis Purbachiana accepi Lipfia ab amicq, confectum nefcio quo auctore. Quartum, maxime communis, vt fpero, vfus, hoc loco edendum putaui, ad finAenelidemus in Tannarois, fine potius Trnanois, de rebus in infula Cycladum, Teno, gestis, omilius Vossio I. 1300.

Aefchylus I. 473. 636. IV. 269. 1348.

έν λυομένω (al. δεσμώτη) Προμηθέ IV. 284.

er 'Υψιπύλη er oπλοιs I. 773.

έν ψυχαγαγοῖς III. 846.

Agatho iv To TE Rovers (euferve) ReelRha I.

1017. torsan Samius, de quo Vossius.

Agethacles in rois interversation IV. 761. Babylonius fortallo, vel Cyzicenus.

ev éßdéum ibid.

Agroetes

gulos librorum Apollonii verficulos comparatum a Io. Christophoro Wolfio, Wernigerodenfi, collatumque cum indice Oxonienfi et Lipfienfi. Habui es quintum ad manus, quem fimiliter ad verficulos vniusculusque libri digefferat Christianus Henricus Postellus, é managirae. Intelligo praeterea, illustri Cupero indicem eiusmodi ante triginta circiter annos compositum, cum variis obferuationibus et castigationibus, quibus per magis ardua fummi viri negotia adhue carere coguatur studios.

Lib. III, c. XXVI. SCRIPTORES IN SCHOLIIS 280

Agroetas lib. I. ABunar II. 500.	te y meet Dew 1. 1123.
Lib. III. A.Buxar IV. 1396.	έν νεών καταλόγω III. 1089.
lib. XIII. Exuginary 11. 1252.	EV TO & TWY Ποντικών II. 159. Apollo-
Alcaeus I. 957. IV. 992. videtur Cupero in-	nium hic pro Apollodoro malit prac-
nui historicus hos nomine, cuius octauum	stantifimus Galeus, vt supra dixi.
Librum laudat Suidas in Drugixoy.	Apollonides II. 966.
Alcman IV. 972. [[]]	έν τω περίπλω της Ευρώπης IV. 983.
Alexander (Polyhistor) IV. 1515. 5 meei Ka-	1174.
plas yearbas 1. 925.	κατηγορθει τινές τε 'Απολλωνίε etc. 11. 257.
in I. Kazırav Ünournuatur L. 551.	αυτος ο Απολλώνιος έν τω καταλόγω των
lib. L. Kentikav VIV. 1492.	news I. 1317. respicitur hoc iplum poema.
Amerias II. 192. IV. 973.	in quo Heroes Argonautae recententur.
έν γλώσσαις II. 384. 1284.	Apollonius I. 1116. Liber I. Two urouvnus-
Anacharlis I. 1276.	Tow I. 430. is Tais Afers I. 1089. Vide-
Anscreon I, 789. II. 127. III. 106. 120.	tur Apollonius intelligi Alexandrinus, He-
Anaxagoras I. 498. IV. 269. 814. quem po-	rodiani pater, grammaticus.
fremum locum non, vt priora duo, ad	Araethus II. 500. Historicus, Vostio omissus.
Clazomenium, sed ad Anaxagoram, gram-	Aratus II. 500, 1100, 111, 996.
maticum Zonodoteum spectare putabat	Arati en Dios de xumer De 1. 1.
Meurfius ad Chalcidium.	Archemachus iv rais peranuplaus IV. 262.
Androetas), Tenedius, en To Teseinho The	lege metovapasias.
Пеоточтибос II. 159.	Archilochus I. 824. 1207.
Andron II. 713. Teius II. 948.	Aristarchus I. 299. a Aguragyesos I. 769.
צי דא באודסעא דשע סטיץ ציפישע 1. 45.	III. 37.
er τω περίπλα 11. 354.	Arifippus, philosophus, II. 77.
Andron, (divertis a Teio,) ir To Tegi Tor-	er Apradinois III. 1085.
7# II. 948.	Arifto, Chius, IV. scg.
Anticlides in Durianois 1, 1207.	ev Tois Secons (Krivers Rutgerl. lib. I. cap.
lib. II. Δηλαικών Ι. 1289.	18. V. Lectionum) IV. 204.
Antimachus I. 211. 1008. II. 178. 296. bis. IV.	Ariflocritus I. 186. respicitur eius liber de Mi
156. ev Tỹ Audy I. 1289. 11. 297. 11. 409.	leto, guem laudat Parthenius.
. IV. 259. 1153.	Aristodemus Mb. I. On Baixov inrygauga-
Antimenides er newro I. 741.	Twy II. 905.
Antipater ev to regi Goon IL 87.	Aristomenes I. 164. Hiltoricus, Vosio omil-
Antifthenes 11. 570.	fus.
Apion I. 292.	Aristophanes, comicus, (eigny) I. 917. IV.
Apollodorus I. 292. 599. 1063. 1116. III. 281.	280.
IV. 280.	Aristophanes, grammaticus, IV. 972.
er Too meet Dear III. 539.	Aristoteles L 188. 1050. 11. 28. 328. 948.
	जारो जार
• • •	
	A
•	wreises mentio in MSto sodice apud Lambesium I.
pag. 148.	

Vol. II. p 534 7 537- 536

AD APOLLONIVM CITATI Lib. 111. c. XXVI. 384

Callimachus in Trouvy acon I. 116. περί Ευβοίας πεπραγματευμένος [🗗 (ντ Callifhenes I. 211. 11. 938. in To meetman videtur in Eußoéau modireia lau lata a II_674. Libro peripli primo I. 1037-Strabone,) I. 558. Arifloteles Chalcidensis megi Eußolas citatur ab Harpo. Callifiratus II. 780. cratione in "Acysea. lib. II. Two xa? Heanderay I. 1125. Chamaeleon I. 139. ev & negi Iriados II. 906. εν Κεεκυεαίων πολιτεία IV. 983. Charis, (lege Charax,) lib. I. xecrow IV. έν Κιανῶν πολιτεία Ι. 1177. έν Σαμοθεάκης πολιτέα Ι. 917. 1470, Charon, Lampfacenus II. 2. et 479. έν τη Τεγεατών πολιτεία ΙV. 264. Charon (iunior) iv Ta meei 'Isoein Ta έν τελετώς IV. 972. Aristotelis alterius, qui coloniam Cyrenem Απολλωνίε II. 1055. deduxit, mentio IV. 1750. 1764. Xeigov à pairris memoratur I. 23. Choerilus I. 211. Armenidas, (nisi sit Antimenides, vt vult Cinacthon in Heanheir I. 1357. Vollius,) in rois OnBaixois 1. 551. Cleon, Curienfis I. 77. 623. Artemidorus IV. 259. Ephefius II. 948. 967. lib. I. Aeyovautixão I. 587. IV. 259. Clinias II. 1087. έν τη έπιτομη των γεωγεαθεμένων III.558. Clitarchus in Tais megi 'Are Earles isopiaus Asclepiades I. 23. 156. II. 178. Myrleanus L 623. II. 724. II. 906. Cnoffius Kyworos, (forlan innuitur Kyworos lib. X. Bryuvianary II. 791. Aenefidemus,) lib. I. yearyeaQinar The Asclepiades, Tragilensis 'Aσίας IV. 262. έν τεαγωδεμένοις II. 328. κωμική λέξις ή σύμμικτος feu Comicum [?] er B. seayasepérar II. 564. dictionarium lecundum ordinem alphabe-Athenion 1. 917. historicus vel mythographus, ticum non dispositum IV. 972. 1614. Vollio omitlus. Conon iv Ty Heander I. 1165. Atrometus III. 1178. lib. III. meei rne vyorafos I. 1265. Bacchylides I. 1165. II. 500. III. 467. IV. 972. Corinna III. 1177. Callias lib. X. Two meet 'Aya gontea III. 37. Colmas lib. I. Aiyumrianav IV. 262. Crates II. 1089. fed paullo ante ibi pro Callia legendum Ctefias a reciódor II. 1017. B. II. 401. Karrimazos de s The ligar Ongiv avaκασθαι ήθαισω άλλα την Λιπάζαν. Re-Daimachus I. 558. Deilochus I. 139. 961, 966. 976. 987. 1007. fpicit enim hymnum in Dianam vl. 47. vbi vide illustris Spanheimii comment. 1037. 1061. 1063. 1065. Callimachus I. 117. 187. 509. 670. 760. 957. lib. I. meei nu fine II. 98. 996. 1008. 1019. 1162. 1207. 1213. 1243. Demagetus I, 224. 1309. 1323. 1353. II. 4. 395. 700. 868. 906. Demaratus I. 45. 1289. III: 133. 1149. 1225. 1326. IV. 284. bis. 303. Demetrius, Cnidius I. 1165. Demetrius, Sceplius I. 230. 238. 1123. 1165. 426. 972. 983. 1322. 1561. 1614. ey έχάλη Ι. 1116. III. 134.

meet devewy I. 1049.

ידי דייז אפן דשי אמד 'Asias אידע אשי I. נוקר.

Vol. IV.

έν τῶ Τεωϊκῶ διακόσμω Ι. 1165.

Democritus, physicus IV. 269.

हेंग मर्वे ज्वहरे वंडहरुप्रमांवट II. 1100.

Nn

Demosthe.

282 Lib. III. c. XXVI.

SCRIPTORES IN SCHOLIIS

Vol. IL' p. 536 7 537

Demosthenes II 259.

μντοῖς λιμέσιν ΙΙ. 297. legendum Τιμοσθένης. Strabo IX. pag. 421. ἐμελοποίησε μεν ἕν Τιμοσθένης ὁ ναύαρχος τῶ δευτέσε Πτολεμαίε, ὁ καὶ τὰς λιμένας συντάζας ἐν δέκα βιβλίο:ς.

Derichidas. Vide Dieuchidas.

Dicacarchus ev πρώτω και δευτέρω IV. 272. Dilymus F. 972. 1139. IV. 1058.

Dieuchidas I. 118.

er tois peraginois 1. 517.

Dinias lib. 1. 'Agyonixar II. 791.

Diogenas, Apolloniates IV. 269.

Dionysius I. 54. II. 906. III. 530. in B. I. 256. II. 967.

Dionysius, Albianus II. 660.

- Dionysius, Atheniensis, in rais ") rungeor II. 279. [1]
- Dionyfius, Chalcidenfis I. 558. 1024. lib. I. ntiseav IV. 264.
- Dionystus, Milesius 9 I. 3. 1161. IH. 242. IV. 223. 222.
 - iv Tois Agyovautais II. 207. 1147.

έν ά των 'Λεγοναυτικών III. 200. IV. H9. έν β' IV. 1153.

Dionyfius, Mytilenseus I. 1289, IV. 177. Dionyfodorus I. 917.

Dionylophanes I. 826.

s) Optima lectio in conceptibus (animalium), quam adlatus inde locus, spinas ceruos effe docens, nonnihil confirmat. Dici autem vix poteft, quantam haccee vel spreta vel inobseruata lectio pruriginem excitauerit eruditis emendandi Etymologici M. auctorem, qui in *Restativayors* Sophoeleum scholiasten ad verbum exscripterat, vnica tamen laborante literula: nam pro in rais avisera exarauit in rais arisors, vice cuius Sylburgio consiciendi facultas suppeditauit in rais avisers, quam incongruentem emeradationem an quis hactenus improbarit, nescio. Imo Casaubonus Animadvers. in Athen. lib. X. cap. 14. ita suum adlensum patria, citato Dionysio Chalcidem adtribuendam

Diophanes lib. I. Two mortines isogier III. 241. Dioscorides I. 741. Duris I. 217. 498. II. 1253. lib. XV. µaxedovinav IV. 264-Empedocles I. 498. Ephorus 1. 976. 1276. H. 168. 1031. IV. 269. lib. F. I. 1168. lib. IV. II. 360. lib. V. J. 1289. II. 847. lib. IX. I. 1037. II. 967. Epicharmus II. 98. Epimenides II. 1125. III. 241. IV. 57. Eratosthenes I. 482. 565. 972. II. 42. 401. 1251. IV. 280. ir To acxitentovino I. 567. III. 232. έν γεωγραφία IV. 131. lib. III. γεωγεαφικών ή γεωγεαφεμένων IV. 259. 284. 310.. 1215. er ta equit I. 972. III. 801. Erycius II. 127. Evanthes er rois pugixois I. 1063. 1065. Eudoxus ev Ty megiode IV. 264. lib. IV. The megiod's I. 922. Enmelus I. 146. II. 948. III. 1371. iv Koein Giakoïs I. 148.

iv τη Τιτανομαχία Ι. 1165.

Eumolpus

putauerit, in quam opinionem pertraxit Phil. lac. Maussian not. ad Harpocrat. in 'Homeria et Vossian di Marpocrat. in 'Homeria et Vossian di Marpocrat. in 'Homeria et Vossian di Marson, se ante di Marson di Marson Milcell. Epiphyll. pag. 354. citatus Daumio epist. ad Reinefium XX. et ille, quem innui, Reinessias var. lect. lib. II. cap. 8. duos Dionysios, vtut actate, scriptis et patria differant, pro vno codemque agnolcunt. Dicas profecto ob ignoratam hane Dionysii praesentis citationem debere ludibrium Adrasteae ad vnum omnes. Haec auttor Indicis, Lipsia ad me transmissi.

v) Conf. cel. Heynij comment. de Apollodori biblioth. in tomo III. editionis illius pag, 923. et pag. 980 fqq. Harl.

Digitized by Google

AD APOLLONIVM CITATI

Vol. II. p. 537 7 538

Lib. 111. t. XXVI. 283

Eumolpus I. 696.	lib. H.
Euphorion I. 40. 179. 1063. 1119. II. 352. 354.	Ш
359. IV. 54.	1047.
er Aπoλλodwew (vide Reines. ad Daum.	IL 17.
epist. 85. pag. 215.) 1. 1063.	110.
Eupolis IV. 144.	lib. V. > της καθόλε < ΙΙ. 793.
έν Βαπταις I. 1139.	lib. VI. 11. 1057.
Euripides I. 498. 1077. 1079. 1266. 1281. II.	IV. 322.
253. gto. III. 1621. IV. 71. et 269. II. 12.	lib. VIII.
13. 43. III. 4. IV. 9. 23. (vbi pro Elaspé-	lib. X. IV. 1309.
vnde legendum: Neize per nde ex Helenae	lib. XX. J (1. 1289.
initio.)	Herodorus I. 23. 31. 45. 127. 139. 211. 747. 1024.
er Banxais I. 635.	1289. Il. 354. 534. 686. 754. 850. 856. 897.
Nereigw 1V. 144.	1125. 1147. 1214. 1252. IV. 86. 89.
in Darvisoners IV. 808.	is tois Apycrautais five Apycrautinois
iv Φρίζω II. 384.	II. 903. 111. 594. IV. 259. J. 71. 773.
	943
Garamas IV. 1492. nomen, vt videtur, cor-	êv Tois meel Heandains II. 817.
ruptum.	Herodotus II. 677. III. 1084. IV. 269. 277.
Gigantomachiae auctor I. 555.	έν β'. I. 1024.
Glossophi I. 402. II. 436.	Hefiodus I. 45. 156. 456. 482. 498. 730. 747.
0 -	824. 859. 1165. II. 178. 187. 276. 296. 297.
Hecataeus, Milelius I. 256. 11. 677. 948. 1002.	440. 1253. III. 26. 52. 202. 242. 311. bis.
IV. 239. 266. 284.	1034. IV. 54 57. 259. 266. 284. 892. 1396.
lib. I. 1500100 1. 551.	. ἐν τοῦς καλεμένους μεγάλαις ήσίαις Ι. 118.
meei Twy Ymee Bogiewy II. 677.	1125. lib. IV. 57. 828.
Hegelagoras in rois peragunois [1, 211. whi	er α καταλόγω lib. 111. 1085.
tamen Helagoras. Beek.]	έν τῷ γ καταλόγω lib. II. 18ι.
Hegefistratus, Ephelius II. 401. [P]	iv Ta Knukes yaya lib. 1. 1289.
Hellanicus I. 40. 131. 146. 608. 769. 916. bis.	Hippias, Delius, es egrar ovoparias lib. III.
1129. 1207. It. 178. 201. 713. 1055. 1057.	1178.
1147. III. 265. 335. 1084. 1185. bis.	Hipponax lib. II. 127. lib. IV. 322.
in τω περί Agnadias I. 162.	Hippys lib. IV. 261.
lib. 1. της Δευκαλιωνίας III. 1085.	'O isoginos. lib. IV. 1174.
έν τῷ περί έθνῶν IV. 322.	Homerus lib. I. 5. 11. 40. bis. 57. 68. 69. 87.
lib. I. Tewixwv I. 916.	149. 152. 156. 164. 176. 179. 184. 204. 224.
lib. I. Dogwidas III. 1178.	262. 264. 272. 275. ter. 296. bis. 303. 304.
Heracleon III. 2.	305. 322. 408. 413. 431. 436. 441. 468. 482.
šv τη π' της 'Ιλιαίδος Ι. 769.	498. 517. bis. 537. 558. 587. 608. 631. 650.
Hermippus IV. 269.	665. 723. 735. 760. ter. 783. 794. 831. 834.
Hermogenes ev To meei Deuylas II. 724.	859. 862. 893. 904. 910. 919, 922. 923. 931.
Herodianus I. 232. II. 401. 1274.	933. 949. 955. 1016. 1026. 1035. 1049. 1062.
in Ty xa 90/28 II. 401.	1079. 1081. 1089- 1115. 1123. bis. 1141. 1146.
	Nn 2 - 1166.
	· · · -
•	•

Digitized by Google

284 Lib. 111. c. XXVI. SCRIPTORES IN SCHOLIIS

Vol. II. p. 538 7 539. 540

Mnesimachus, Phafelites, lib. II. 479. 1166. H80. 1207. 1300. 1309. 1310. 1350. 1354. lib. II. 42. 106. 115. 123. 128. 257. έν διακόσμοις lib. IV. 1412. 261. 263. 276. 285. 359. 398. 547. 633. 779. in Th Eugeway lib. 11. 1017. 943. bis. 944* 1055. 1089. 1203. 1286. Lib. er a πeel Σκυθών lib. II. 1017. 11. 52. 53. [1] 120. 146. 233. 257. 281. 291. Moeris lib. II. 789. Mulacus lib. 111.\467. 1034. 1377. **453.** 761. 774. 806. 875. 898. 996. 1006. 1017. bis. 1241. 1388. lib. IV. 14. 111. 175. έν τοϊς els Μεταΐον αναφερομένοςς lib. III. r. 565. 761. 828. 974. 992. 1093. 1329. 1404. έν γ τῶν eis Μεσαΐον αναφερομένων lib. 1558. 1614. 1636. 1659. IV. 156. iv, τη Βοιωτία lib. 1. 884. iv Καταλόγω lib. 1. 977. έν τῷ πεςί Ίσθμίων lib. III. 1239. ib. 11. 440. 875. έν γ της Τιτανογεαφίας lib. III. 1178. Myclus, Neapolitanus, lib. IV. 1405. Ibycus lib. I. 146. 287. lib. II. 780. lib. III. Myrleanus. Vide Asclepius. 26. 106. lib. IV. 814. 1348. Myrtilus in a AeoBiaxan lib. I. 615. in a. lib. IV. 57. 814. er τη eis Γοεγίαν ώδη lib. III. 158. Naucratites. Vide Staphylus. Idomeneus lib. I. Tewixwy lib. I. 916. Vide Neoptole-Ναυπακτικά πεποιηκώς. Ion in Siguiau Ba lib. 1. 1165. mus. Irenaeus lib. II. 127. 904. 1017. Nearchus lib. I. 308. er & Απολλωνία lib. I. 1299. Neoptolemus, o ra vaumantina moingas [[] Ifocrates lib. 1. 40. 485. 981. lib. II. 299. lib. III. 242. 513. lib. IV. 59. Ister- fiue Istrus lib. II. 207. 86. 87. Leander lib. II. 708, bis. Nicagoras lib. IV. 269. Learchus * * Nicander, Colophonius, lib. I. 29. lib. II. Leo lib. I. Two meas The untega lib. IV. 262. 130. ev πεςίπλω lib. II. 297. έν β' Λιτολικών lib. IV. 57. έν γ lib. I. 419. Oi yeyea potes neel Kunge ney Auguns lib. iv B' érecoispéver lib. I. 1236. iv & Eugenstrys lib. IV. 57. IV. 1552. Lucianus lib. II. 329. èv ά τῶν Οἰταϊκῶν lib. l. 1304. Lycophron. lib. II. 285. Nicanor, Cyrenaeus, (er perovopaoiaus,) Lylimachus, Alexandrinus, lib. IV. 262. έν α των Θηβαϊκών lib. III. 1177. Nicocrates lib. I. 831, bis. Nymphis, Heracleotes, lib. II. 168. 674. 780. β' τῶν Νότων lib. I. 558. Lylippus, Epirotas, έν τω έπιγραφομένω 789. 856. ασεβών καταλόγω lib. IV. 1093. έν τῷ περί Heanheias lib. II. 652. 817. iv & meel Heanderas lib. II. 731. 754. Menander lib. I. 721. 1125. lib. II. 121. lib. er 5 πeel Heanheias lib. IV. 247. III. 294. Nymphodorus lib. II. 1031. lib. III. 202. lib. Metrodorus lib. I. meet isoeias lib. IV. 834. IV. 1470. lib. I. Two meet Tryeavny lib. IV. 133. er TITI vopous lib. II. 1012. Mnafeas lib. I. 131, 917. lib. II. 500. 677. 1055. Onalus iv B' A µa Zovidwy lib. I. 1207. Two lib. IV. 264. a megi 'Arjas lib. I. 1129. Αμαζονικών 1236.

Oraculam

Digitized by

Vol. II. p. 540 7 541

AD APOLLONIVM CITATI Lib. 111. t.

Lib. 111. c. XXVI. 285

Orpheus lib. I. 23, 495. 557. 1134. lib. II. 262. 686. 931. lib. III. 26.

Oepina lib. II. 948. lib. III. 1. bis. 467.

- Palamedes lib. I. 704. lib. III. 106. lib. IV. 1563.
- Panyalis er Audia lib. IV. 1147.

Paufanias lib. IV. 1187.

- Perigenes iv τῷ πεςὶ τῆς χαλκιδικῆς, (nili fcribendum ducas χαλδαικῆς,) τῶν μαθημάτων lib. III. 1377.
- Phanodicus ἐν τοῦς Δηλιακοῦς lib. I. 419. lib. I. Δηλιακῶν lib. I. 211.
- Pherecydes (Athenienfis) lib. I. 4. 45. bis. 139. 152. 211. 230. 411. 645. 735. 752. 760. 831. 1129. bis. 1289. lib. II. 178. 373. 500. 992. 1055. 1235. lib. III. 62. 230. 467. 1085. lib. IV. 57.

lib. L. IV. 1991.

Tib. II. ' I. 146. 1213. lib. II. 992. 1252. lib. IV. 1715.

lib. III. I. 1212.

lib. IV. 111. 1185.

- lib, V. III. 1178.

- lib. VI. I. 23. lib. II. 181. 271. 299. 1153.
- lib. VII. IV. 156. 223. 228.

lib. VIII. I. 188.

lib. IX. I. 102.

iv 1 izogla lib. 1. 741. lib. IV. 1396. lib. XII. IV. 1011.

in Ty Decyonia lib. Il. 1214.

Philammon lib. 1. 23.

Philetas lib. I. 1298. lib. II. 279. εν ατακταις γλώσσαις lib. IV, 989.

ey Tηλέφω 11b. IV. 1141.

Philo lib. III. 118.

Philochorus in Ta Reel Durion lib. I. 517. Philostephanus 1 b. I. 985. 1014. [P] lib. II.

706. 948. bis. lib. 111. 1242.

ev rois ບໍ່ກາວມາກໍມູລາການ lib. II. 124.

O The Docuvida our gers hb. I. 1129.

O THIS PRUVIUS LOYUS YEAr Yas lib. I. 558.

Phylarchus lib. II. 400. $\frac{2}{57}$ ζ' . lib. IV. 1561. Phyliologi lib. II. 360.

Pindarus lib. I. 57. 411. 752. 1087. 1289. lib.

II. 479. lib. III. 1243. lib. IV. 1552. 1567. 1750.

in Maiarow lib. I. 1086.

ir Mugiovinais lib. 11. 500. lib. IV. 259. 1750.

อ้า Пь9บองไหลเร อ้า รที่ ครร 'Agregihaov องชีพิ. lib. IV. 1552.

Pilander lib. I. 152, 471, 1196. lib. H. 98, 1189lib. IV. 57, 1396.

Pifistratus, Liparaeus lib. IV. 786.

Polemon iv wriges 'Irakixwy אפן צוגבאואשי lib. IV. 324.

Polygnostus in rois meet Kulize lib. I. 995.

Polidippus, epigrammatographus lib. J. 1289. Polidonius lib. II. 106. 677.

- Promachidas. lege cum Voltio Promathidas.
- Promathidas, (Heracleotes, Athenaeo etiam laudatus,) libris meel 'Heandeias lib I. 1125. lib. II. 817. 847. 913. 931.

Proxenus lib. 1. 97.

Pythaenetus ev a. neei Aiying lib. IV. 1712.

Pythagoras lib 1. 645.

Pytheas in yns megicda lib. IV. 761.

Pythius, (Apollo in oraculo,) lib. II. 366.

Rhianus lib. III. 1. et 1089.

Sappho lib. I. 727. 1123. lib. III. 26. lib. IV. 57. Σχολιογεάφοι lib. III. 375.

- Scylax, Caryandenfis, lib. J. 1177. lib. IV. 1215.
- Scymnus lib. IV. 254. in rois megi 'Aslas lib. IV. 277.
 - in 15^t (lego cum Holftenio in τοϊs) πegl Eugumns 1:b. IV. 284.

Seleucus in oumpintois lib. II. 1055.

Semus lib. I. 1304.

Silenus in yrangas lib. I. 1299.

- Simonides lib. 1. 211. 583. lib. III. 814. lib.
- IV. 177. 814. Genealogus lib. 11. 868. N n 3

Oraculum lib. II. 366.

286 Lib. III. c. XXVI. SCRIPT. IN SCHOL. AD AFOLL. CIT. Vol. H p 341 2 542. 543

Thales lib. I. 498. Milefius lib. IV. 269. iv Th vaunaxia lib. L. 211. er oumpinters lib I. 763. Theochteflus lib. I. ABUREV lib. IV. 1750. Theocritus lib. I. 152. 1079. 1289. lib. 11. 8. Socrates lib. IV. 072. in To The Eldo Seon lib. I. 1207. Apud lib. IV. 57. Suidam in Xia fer est Irongarns en rois έν τοις βεκολικοις έν τῷ Υλα έπιγγαΦομένω tib. 1. 1236. mess endostan. er rais eminingers lib. I. 966. Theodorus er anoza ervara lib. IV. 264. Sophocles lib. 1 1079 1125. lib. H. 178. lib. Confer Ichol. Ariltoph. HI. 242. 281. 1371. lib. IV. 269. Theolytus lib. I. 623. έν Αἴαντι μασιγοφόςω lib. L. 1337. Theophanes lib. I. 1125. / lib. II. 1259. er 'Aχιλλέως έραςαις lib. IV. 816. [P] Theophrastus lib. II. 1252. lib. IV. 200. ir izoginois imournman lib. IV. 834. er Iraxa lib. 1. 580έν τη πρός Φανίαν έπισολη lib. I. 972. er IElovi lib. IV. 14ty Konxia, lib. HI. 1039. 1370. lib. IV. er τω περί Φυτών lib. I. 872. Theopompus ev & I. 308. Lib. IV. 1187. 2. 8. w κωφοίς σατύχοις lib. I. 972. 1125. it y .. lib. IV. 272. Ev. x.a. lib. IV. 308. To Anjurious lib. I. 773. in Naunanta lib. IV. 1695. fod leg. Naviv ne. lib. IV. 672. Thia, wind Suidem in Karshag o Phoev enonoiois lib. IV. 57. Timzeus lib. II. 400. lib. IV. 786. 965. 983. tii Lexico observauit doctiss. Neocorue. Iv MoruEing lib. H. 1123. 1153. 1216. 1217. · + Pigoropois lib. 111. 1213. Timagetus 1ib. II. 1033. lib. IV. 284. έν λιμέσιν lib. IV. 324. του περί λιμένον Er Erugars lib. IV. 223. 284lib. IV. 306. er Tahan lib. IV. 1547. er α, περί λιμέκων lib. 1V. 259. ev Diver lib. H. 178. Soliphanes ev Mereayow lib. 11. 553. Timonax ev a. Twy Einersterwy lib. IV. Softratus lib. IV. meel Zwwy lib. I. 1265. 1217. [] Staphylus Naucratica lib. 1. 580. er a. meel Enugar lib. IV. 328. έν ά. τῶν περὶ Θεσσαλίαν lib. IV. 816. er β'. Σκυθικών, lib. III. 1235. Stefichorus lib. L. 230. Ib. IH. 106. 16. IV. Timolthenes, lib. 11. 519. 526. 533. Lib. IV. 1712. confer supra in DemoRhene. . 972. 1910. iv To it nynting lib. III. 846. iv Ty Fugiovidi lib. 1. 211. er τη Σκυλλη lib. IV. 828. Tryphon, lib. I. 907. Stefinbrotus lib. I. 1125. 1304. Strabo ev yswyca@suevois lib. II. 944. Xanthus Lib. II. 724. Suidas negi Eußolas nengaypareuperes lib. Xenagoras lib. I. 633. IV. 264. er a zeorar lib. IV. 262. 1. 558 έν Θεσσαλικοϊς lib. I. 555: in a Geasadirar lib. II. 1235. in B. lib. Zeno., lib. I. 498. II. 1017. έν γ. των περί Θεσσαλίαν lib. Zenodotus lib. I. 1081. er yhworaus lib. 11. 1007. IV. 816. Tarrhaeus lib. I. 187. 1049: 1083. 1165. Zenothemis, lib. IL 967-

CAPVT

Digitized by GOOGLE

APOLLODORVS ATHENIENSIS Lib. 111. c. XXVII, 287

CAPVT XXVII

DE APOLLODORO, ATHENIENSI, ANTIGONO CARYSTIO ET_ALIIS QVIBVSDAM.

I. Apollodorus, Athenienfis. II. Eius bibliotheca num epitome maioris operis. III. Scriptores in ea laudati. IV. Editiones valgatae. V. Promiffae. VI. Scripta huius Apollodori deperdita. VII. Alii Apollodori, VIII. De Antigono Caryftio. IX. Parthenio. X. Antonino Liberali.

[Cum supplementis G. C. Harles.]

Ι.

De APOLLODORO, Athenienfi, feriptoribusque eius cognominibus dicturum retrahit prope ac retinet multorum eruditorum calamus in hoc argumento iam exercitatus, Scipionis Tettii ⁹, Ioh. Meurfii⁶), [V] Gerhardi Iohannis Vofili ⁹, Iohan. Ionfii⁶), Thomae Galei⁹), ne de Morerio, Holmanno et Hendreichio⁵) dicam. Non omittendum tamen mihi videtur, pleniorem huius linguse feriptorum notitiam tradere adgréfio, nomen inter auctores graecos celeberrimum. [In primis commendanda et confulenda efi cel. Heysis commentatio de Apollodori bibliotheca nouaque eius recensione fimulque vniuerle definteratura mythica, quae praefixa est parti III. editionis ab ill. Heynio curatae: quarin integram commentationem lubentifiime hie infererem, faltem excerperem, nifi illam editionem in manibus eruditorum effe existimarem: quare praefiare videtur, lectores ad illam ablegare editionem; nec mythicae veteris curiofos iteratae illiu's lectionis, credo, poenitebit. Quaedam tameu ex illa liceat excerpere. adde Baugginville in Mem. de l'acad. Parif. des Infer. vol. XXIX. pag. 81. Harl.]

Fuit itaque Apollodorus, Afclepiadae O filius, Athenienfis, grammaticus, discipulus Aristarchi, grammatici, et Panaetii, Rhodii, Diogenisque ") Babylonii, philosophorum Stoicorum.

a) Tractatu fiue differtatione de Apollodoris, quae adiuncta fertur editioni bibliothecae Apollodori Romanae 1555. 8. cum Benedicki Aegii Spoletini verfione et notis, et non ita ridem in auctione quadam publica apud Batauos veniit quatuor fere florenis, licet mole perexigua fit.

b) In Bibliotheca Attica.

Vol. II. p. 660 P 661

c) De hift, gr. lib. I. cap. 21.

a). Lib. II. cap. 17. de scriptoribus hist. philofoph. et cap. 15. pag. 194.

e) In diss. de scriptoribus mythologicis cap. 2 fq.

f) Morerius et Hofmannus in Lexicis, atque Hendreichius in pandectis Brandenburg.

g) Galeus ezistimauit Suidam, quum 'Απολλόδωρου 'Ασκληπιώδα vocat, hoc iplo innuere, illum discipulum fuisse Afelepiadae, grammatici Myrleani. At quamuis constet, genitiuum ita positum nonnumquam praeceptorem denotare, non semper parentem, vt exemplis quibusdam docuit etiam

Ionsius, (pag. 24.) quo minus tamen praesenti loco id mihi persuadeam, facit, quod Suidas mox praeceptores Apollodori notat Panaetium et Aristarchum. Atque ita video clarissimum Neocorum quoque in suo Suida verba illa accepisse, vt Apollodorus, Asclepiadae silius, denotetur.

h Scymnus Chius, de Apollodoro nostro agene, (licet non nominet,) sub initium periegeleos:

> Τῶν ἀΑττικῶν τις γνησίων τε Φιλολόγων Γεγονώς ἀκασψε Διογένας τα Στωϊκά, Συνοσχολακώς δε πολύν ἀΛρισάρχος χρόνοτ.

Fabric. Corfinus comen in F. A. tom. IV. pag-107 fq. ex Scymni loco fufpicatur, Apollodori chronica vsque ad Olymp. CLXII. perueniffe. Etenim Scymnus, ait, ad Nicomedem, Bithyniae regem, feribens a. 3. Olymp. CLXII. diffimulato Apollodori nomine laudat eius Agoroppa Giar souxã.

e n x

Digitized by GOOGLC

288 Lib. III. c. XXVII. APOLLODORVS ATHENIENSIS

Vol. II. p. 661 7662

corum. Chronicon suum perduxit vsque ad annum ab Ilii excidio 1040. hoc est Olympiad. CLVIII. 4. ⁴) [P] idemque dicauit Attalo secundo Philadelpho ⁴), Pergami regi, qui obiit, Olymp. CLX. 3. ante Christum natum CXXXVIII. Quandiu postea vixerit Apollodorus, non constat.

11. E scriptis eius nihil ad nos peruenit praeter fragmenta et bibliothecae libros III. in qua, sicut post Apollodorum libris primoribus bibliothecae suae Diodorus Siculus, (verum non graoca tantum, sed barbara quoque $\mu v \partial o \lambda \sigma \gamma \delta \mu e v a$ persequutus,) veluti per synopsin collegit, quascumque⁴) de diis et heroibus ad Troiana vsque tempora fabulos traditiones et genealogias iactabant Graeci, Homerus, Hesiodus, tragici, cyclicique poetae praecipue. Inde Salmassus pag. 847. ad Solinum Apollodori bibliothecam nihil aliud, quam epitomen cycli epici este observat.

[E P I M E T R O N.

Hic varia funt observanda et corrigenda. Primum in scholiis ad Homeri Iliada Venetis Apollodorus ad Iliad. a. 195 et 196. in newro, ad Il. a. 42. et B. 103. in Seutéew, ad Boeo. tiam vs. 1. in retro laudatur. Tum, vt cl. Heyne l. c. pag. 905 sqq. egregie docet singulaque late eruditeque persequitur, Apollodorus mythorum, feu fabularum, cyclum exponit, non fecundum opinionis alicuius commentum, (nos hypothefin adpellamus,) fed ex poetis scriptoribus principibus nude ac terse, ordine lucido et ratione commoda. Distinctio autem vulgaris, (quanquam forfan antiqua,) in libros et capita indocte facta, ab Apollo. doro profecta este non videtur. Primis enim capitibus (lib. I. 1-6.) continentur fere, paucis alis interpolitis, mythi ex theogoniis et colmogoniis profecti. Sequitur hinc altera leftio ad finem libri primi; mythi hellenici, (multorum igitur carminum argumenta.) feu priscae narrationes, a maioribus fando acceptae, de auctorum flirpis hellenicae, inprimis aeolicae, fatis rebusque gestis, sermone antiquo primum expositae, hominumque prisca omnia in miracula vertentium ore traditae, tandem a poetis varie ornatae. Alter liber, vt nunc quidem libellus dispescitur, Inachi genus, Perfei stirpem, Herculis res gestas fataque et Heraclidarum fata vsque ad Aegyptum, Crelphontis filium, exponit. Tertius liber perfequitur Agenoris fti**rpem**,

en axei vir fiz, chronographiam versibus defcriptam ad hoc usque tempus. adde infra ad Apollodori fcripta deperdita voc. Xporumi et Fabric. infra, lib. IV. cap. 2. de Scymno, vol. III. pag. 35. vet. edition. Harl.

i) A. M. 3860. ante C. N. 134. A. V. C. 609. calculos fubducente Saxio in Onomaft. lit. I. pag. 136. At Corfin. F. A. IV. p. 107. fufpicatur, Scymni locum, vbl tempus illud indicatur, vitiatum effe, aut Apollodorum ipfum chronicis fuis poftbaec partem aliquam adieciffe, immo vero Apollodori chronica veque ad Olymp. CLXII. perueniffe. Harl.

k) Confer H. Dodwelli diff. de setate Scymni

Chii tom. II. geograph. minorum Hudsoni pag. 90 fq.

1) Summa capita totius bibliothecae Apollodori, licet eo non nominato, refert Lucianus de faltatione tom. L pag. 801 - 801. Fabric. f. tom. II. a cap. 37. pag. 290 fq. edit. Reitzii. Gale in notis ad Apollodorum pag. 95. fufpicatus eft, Lucianum 1. m. redegiffe noftrum in compendium: at cel. Heyne p. 910. monet, Lucianum de Apollodoro ne cogitaffe quidem, diuerías fabulas, diveríumque fabularum ordineun fequi, instituto quoque vti proríus alieno, et fabularum, a pantomimis feltari folitarum, agere recenfum. Harl.

Vol. 11. p. 662

APOLLODORI BIBLIOTHECA Lib. III. 1, XXVII. 289

firpem, aliasque fabulas, res geltas, mythos laconicos, et fabulas Troianas. Paullo abruptius ad Acaci flirpem procedit narratio (lib. III. 12, 6.) nec minus fubito inde ad fabulas atticas cap. 13. donec in Thefei rebus deficit libellus, qui deductus este debuit vsque ad bellum Troianum et errores ducum, Troia capta redeuntium. Iple enim lib. I. 3, 4. meei av. (Sirenum) ait, er rois meet Obucoteus égémer. Perierunt adeo, (vt idem elegantiflimus Heyne observat,) non modo de Theseo reliqua, cum primis, quae lib. III. 1. promittit Apollodo. rus, de Phaedra et Ariadne, verum omnino Pelops, et cum hoc Tantalus pater, et cum Hippodamia Oenomaus ac Pelopidarum stirps adeoque de Atreo, Thyeste, Agamemnone eiusque progenie narrata, et alia: quzedam confilio videtur omilisse. Ex deperditis quaedam ab alie deprointa effe suspicatus Heynius, loca p. 909 sq. indicauit. Idem ille, postquam de mythorum origine corumque tradendorum et trachandorum inter veteres ratione. fimulque de mythorum natura atque ratione (a pag. 911 — 936.) erudite acuteque differuit. et viam quali ad meliorem mythorum horumque commutationum et actatum intelligentiam speruit; clare doces, eo confilio mythos, quos alii in fronte historiarum fiue catholicarum. fine graecarum collocarant, Apollodorum collegiffe videri, vt vno volumine proponeree compendium sorum muthorum, qui a poetis maxime essent frequentati, inprimis, qui in cyclo epico occurrerent. Manifestum, ait Heyne, hoc fit comparatione corum, quae Proelus in Chreftomathia, (claffico loco apud Photium cod. CCXXXIX.) cyclo epico comprehenfa dixit. Multa tamen adtexuit Apollodorus, quae in aliis poetis, etiam in tragicis et lyricis occurrerent: id quod epigramma, (a Fabricio iplo paullo post adlatum,) testatur. Omnia haec ordine dispoluit lucido, partim ad sua genera, partim ad tempora sua revo-Nec tamen Apollodorus, quantum adfequi sibi licuisse fatetur doct. Heyne e poctis cando. cyclicis ipsis, fi Hesiodum excipias, ea excerpsit; sed sequutus esse videtur autores mathicas, quorum etiam nomina interdum adponit. Principes ex illis funt Pherecydes, Acufilaus, alii, de quibus Hoyne cum figillatim, tum in indice auctorum, ab Apollodoro lauda. torum disputsuit. Hine voique sedulo indagauit Heyne, quem suctorem in iis, quae narraret, seguntus effet Apollodorus. Hic vero, quae praecipua iplius laus est, servauit multorum veterum carminum argumenta, multa ex veteribus mythographis, qui periere, etiam eveli epici velligia aliqua: une immifeuit interpretationes phylicas aut allegorias, nec fabulis adhaesit orphicis, in quibus multa absurda occurrebant. Ex his etiam Salmassi fententia, Apollodori bibliothecam elle tantummodo epitomen cycli epici, poterit iudicari. Harl.]

Photius cod. CLXXXVI. **) περιείχε τα παλαιότατα των Έλλήνων όσα τε περί θεών και Ήρώων ό χρόνος αυτοϊς δοξάζειν έδωκεν. Ονομασίας ποταμών και χωρών και έθνών και σόλεων etc.

Vetus 'epigramma "):

m) Hune locum citat, corrigit et illustrat Hey- thologiam epigramm. Planudeam Steph. pag. 534. me l. c. pag. 940 sqq. Harl. Brunck. Analect. tom. III, pag. 271. laudatum ve-

2) Hoe epigramma, cuius auctor nimis magnifice de Apollodori libello fenferit, Photius iam legerat cod. CLXXXVI. Llatum quoque cft in an-Vol. IV. Ailines

Digitized by GOOGLE

thologiam epigramm. Planudeam Steph. pag. 524. Brunck. Analect. tom. III. pag. 271. laudatum vero a Salmajio ad Solin. pag. 597. qui edidit: Aliτων σπαρήματ' αφ. alii-que, ab Heynio autem pag. 937. fie verfum: Hauriens orbern (cyclum) eru-0 0

Lib. III. I. XXVII. APOLLODORI BIBLIOTHECA

Αἰῶνος σπάρημα ἀφυσσύμενος παρ ἰμῶτο Παιδάης, ΄μύθμε γνῶθι παλαογινέας. Μήδ'-δς Όμηράην σελίδ' ἔμβλεπο, μήδ' ἐλεγάην, Μή τραγικήν Μῦσαν, μηδὲ μελογραφίην: Μή Κυκλίων ζήτα πολύθραν τίχου δε μὲ γώρ ἀθρῶν. Βύρήσας δι ἐμοὶ πάνθ' ὅσα κόσμος ἔχα.

Saeculorum spiram licst hic cognoscere paucis Si veterem hanc nostram perlegis historiam. Maeonidae ne volue volumina, neue elegiam, Ne tragicam Musam, ne melicos numeros: Multifonos Cyclicum versus ne quaere, quia in me Inuenies, quidquid maximus orbis habet.

Fabric. adde Galei dissert. edit. eius praefixam pag. 37. Harl.

Iosephus Scaliger in elencho orationis Chronolog. Dauidis Parei p. 81. Apollodori bibliotheca opus sans ingeniosffimum et elegantissimum, sabula est, non si homines, sed si hominibus attributa considerantur. Eam totam, si velimus, possumus narà vereas °) in certum chronicum coniicere »). Virorum doctorum sententiam, quibus hoc Apollodori opusculum vel plane indignum Apollodoro nostro visum est °), aut existimata est epitome [[]] ab Euphorione ") vel Sopatro °) concinnata ex libris XXIV. eiusdem Apollodori maei 9 saor, arguunentis

ditionis antiquitatis, difce ex me (libellus lequitur) veteres fabulas, neque homericum volumen inspice, nec elegias, aut tragicam musam, aut carmina lyrica, aut cycliorum poetarum carmina require: me enim inspetto inuénies cunita; quae mundus habet. Harl.

o) Genealogicas tabulas XVIII. ex Apollodoro concinnatas habes in editione Galei. Fabric. Me-Hores tabulas XIX. genealogicas fecundum Apollodorum confecit Heyne pag 998-1034. l. c. tom. III. adde Chriftopkori Saxii Tabulas genealogicas, fiue stemmata deorum, regum, principum, virorum illustrium, qui per id tempus, quod Varroni mythicum dicitur, vel vixisse, vel populis, a se nominatis, ortum dedisse vulgo oreduatur, ad fidem Hestodi, Apollodori, Hygini et aliorum contexta etc. Traiectis ad Rhenum 1783, m. fol. Harl.

p) Hee Scaligeri effatum praestare nolit Heyne It e. pag. 938 adde Galei diff. pag. 37. Harl.

q) If. Voffius ad Melam pag. 36. [1 8. pag. 591. edit. Abr. Gronou.] Autior ille, qui de diis. fcripfit, quique, Apollodori nomen vulgo praefert, (ex Aegii scilicet Spoletini errore titulus bibliothecae Apollodori praefixus est de Deorum origine libri III. cum plane diuerfum opus a bibliotheca, quae exstat, fuerit opus Apollodori. πολύβιβλον de diis, alterum vero in cod. MSS. Vaticano et Palatino, quos infpexit Gudius, tum in aliis bibliothecarum Italiae, Galliae, Angliae, quos memorat Galeus pag. 35. tum apud Photium denique nullum alium quam bibliothecae titulum habet.) ad Atlantem in Hyperboreis Hesperidas collocat. Sed scriptum illud plane indignum est tanto grammatico. Pleraque ea, quae veteres. citant ex Apollodoro de diis, aut non exstant in hoc libro, ant faltem longe aliter concipiuntur. Vade liquet, fcriptum"illud vel titulum mentiri, vel alterius effe Apollodori. Vossio adsensus cst Henr. Valchus, tefte Colomefio pag. 97. Opufc. Epitomen tantum effe, adfirmat Rich. Simon tom. IV. 16. epist. select. [conf. Graeuius lectt. Hesiod. cap. 23. pag. 118. bis. Heumann.]

r) Ita Barthius ad Statii lib. I. Thebaid. I. Sed Euphorion Apollodoro antiquior fuit. Vnde Barthium, quid feriberet non fatis cogitaffe, adfirmat Borremanfius libro de Poetis pag. 51. Adde Reinefii epiftolas ad Daumium 85. pag. 215. 216. Epitomen habere nos Apollodori, etiam alibi adfirmat Barthius vt LIII. 1. Aduerfar. fed de Euphorione recte tacer, et ad Statium Theb. I. 121. pag. 460.

Digitized by Google

Vol. II. +. 663 2'664

APOLLODORI BIBLIOTHECA Lib. 111. - XXVII. 201

mentis variis confutauit praestantissimus Galeue, pag. 37 fq. 'hoc praecipue, quod diuctfum fuerit argumentum, tractandique ratio, et quod veteres, vt schol. Sophoclis, Apollodori bibliothecam ab opere meel Dew diligenter distinguunt, quodque eorum, quae ex libris meel Sew pallim citantur, in bibliothece nec vola adparet nec vestigium. Haec porro vtrum ab iplo suctore in tres libros diffincta fuerit, praeter Photium, qui BiBidaeior, vocat, dubium reddunt codices MSti, in que illam distinctionem viri docti ') exstare negant. Librum secundum tamen citat Homeri graecus scholiastes ille, qui sub Didymi nomine ambulat, ad Iliad. c. vl. 42. Liber tertius (praeter lacunam, qua Icari nativitatem, Daedali incarcerationem et vtriusque ad Cocalum fugam pag. 238. desiderari notat Galeus, e Tzetza ad Lycophronem illa vtcumque fupplens,) [P] extrema parte mutilus eft; itaque in editio. Bibus adscriptum, Leines nolla, multa defunt "), tres feilieet vel quatuor paginae de iis, quae sub initium libri tertii pag. 151. receperat iple, dicturum se de Phaedra et Ariadne, de expeditione Amazonum aduersus Athenas, de Pelope eiusque regui divisione, de belli Troiani origine, excidio Ilii et erroribus Graecorum quorumdam post captam Troiam. Quac Lingula ex codem Tzetza peti possunt, qui sua videtur ex Apollodoro mutuatus esse. Fabric. Enimuero Tzetzae commentario ad Lycophronem perlecto, (vti fcribit cl. Heyne pag. 911.) vix tuto pronunties, quaenam ex Apollodoro profecta esse videri debeant: hariolari autem de hoc vel illo et dininare parum fiuctuosum est. Ceterum passim laudantur nonmulla ex Apollodoro, quae in eo non reperiuntur. Enimuero, ait Heyne pag. 944. funt illa aut ex vltima bibliothecse parte, quae interiit, aut ex aliis Apollodori libris, in quorum fragmen. Et paullo post idem V. D. pergie: Interea negari nequit, et ipsum tis illa redhibentur. libellum Apollodori nos habere valde interpolatum et multis locis lacunofum, mutilum et truncatum: nec mirum, quum ipfum libelli argumentum homines inuitaret, vt margini aliunde fibi nota adscriberent, aut concile dicta explerent, alia expungerent, ve minus nota. Fraeter ea omnia exemplaria, quae habemus, nimis recentia sunt et propagata ex 002 Auo

peg. 460. [Barthii fententiae fubscribit Burmann in catal. Argen in Calais. Harl.]

s) Ita Tan. Faber ad Apollodorum pag. 261. et Reinefius, epift. ad Rupertum pog 410 fq. quibus fundus sententiae sure Photius cod. CLXI. ouraλαπτας δε Σωπάτρο το βιβλίον έκ πολλών και διαφόζων боройт на уранийтых. To но Iv пратох пері тах me "Extra mugotoyeniver grer diaten Bare, o our είλεπται in των Άπολλοδώρε περί θεών γ λόγε. Άθηpours de à 'Anoracours און זירא אומדואלה דער דבאיאי. Oun in TE Teize de moror à inhorn auto mensintay, an-And de nai) B' nai) d' nai) é nai) F, इन्हें उह ne mather nai) 1,5' angi ud' te nai is' mixer të xd'. Sed parum verilimile eft, Photium cam male memorem fuiffe, vt cod. CLXXXVI. non observaret, Sopatri se eclogas legere, cum feriplit: ly to avto di teize (in quo Cononis narrationes) no Ano. Loduge youu-בומדואם בובאולמסוסי מיויייש שלו, בואאוס איא מטרווי א anyeschi. Nec video, quo argumento probauerit Valclius, haec non effe Phetii. Neque magni momenti videtur, quod Tan. Faber pag. 263. Alibi dixit (Apollodori bibliotheca) Aeacum fervare claues Inferorum, quod videri possi essa homine Christiano, quamquam scio. Poetam dixisse avias äda. Alibi etiam avisasda videtur vsurpasse es sciente avisas sciente avisasda videtur vsurpasse es sciente avisas sciente avisasda videtur vsurpasse es sciente avisas sciente avisas sciente avisas vsurpasse es sciente avisas sciente avisas sciente avisas niae locum et Axiochi Platonici in notis Galei ad Apollodor. pag. 52. Vindetum de vita functorum statu pag. 28. et Grotium ad Apoc. 1. 18. Apud Platonem quoque in Politico legas in tur reviewer vsuorum avisastivas di be tu vsu sciente sciente sagi diassamines.

t) Gale diff. de scriptoribus Mytholog. pag. 40.

JOOQIE

Digitized by

u) Gale in notis ad Apollodor. pag. 95 fq.

Vol. II. p. 664 P 665.

IV. Codi-

vno non admodum antiquo, valde corrupto, et vocum litterarumque compendiis obscusis et ambiguis laborante, quae librarii indocti adfequi non poterant. Harl.

III. Scriptorum, qui Apollodori in bibliotheca laudantur, catalogus ") hic eff:

Acufilaus pag. 68. 69. 78. 108. 160. 187. 203. 212. 231.

Alcmeeonidis 🖤) scriptor 34, 🗉

Apollonii, Rhodii, Argonautica 55.

Afelepiades, Myrleanus 70. 151.

Afius 3), poeta 189.

Caftor "), chronographus 69.

Cercops, Milesius 70. 77. [conf. Heyne pag. 97.9.]

Demaratus 52.

Dionyfius *), Mytilenaeus 5a.

Eumelus, poeta 189. 190. 203.

Euripides 72. 179. 186. 193.

Herodotus **) 52. 167.

Hesiodus 33. 54. 68. 69. 78. 81. 167. 178. 193. 224.

Hefiodi Afpis 84. [7]

Homerus 9. 78. 81. 148 167. Mnelagoras ^{bb}) 199. Naupacticoh feriptor 1 :9. [Nó701 II. 1, 4. vid. H: interpag. 990. Harl. Orphici 199. Panyalis 15. 199. 224. Pherecydes 12. 15. 24. 52. 70. 95. 132. 148. 157. 177. 189. 213. Philocrates 221. [Pindarus II. 4, 2. fed locus est interpolatus, vid. Heyne pag. 300 et 996.] Pisander 34. Stefichorus 199.

Thebaidos scriptor 33.

Telesilla 167.

Tragici 69. 77. 78.

v) Paginarum numerus respicit editionem Gaseanam, in qua liber secundus pagina 67. tertius pag. 147. incipit. Fabric. Cel. Heynius indicem mon solum suae editioni adcommodauit, et auxit; sed etiam de singulis fere vberius disputauit, et fontes, ex quibus hausit Apollodorus, indagauit atque aperuit a pag. 973-997. Omnino ille index doctus, sed longior, quam vt eum hic repetam, est comparandus et litteraturae antiquae studiosis valde commendandus. Har!.

w) Citatur etiam a Strabone, et videtur fuisse pars Cycli Epici, perinde vt Naupacuca, Nóros, Onsois. [vid. Heyne pag. 976.]

(x) Afium, poetam praeter eumdem Strabonem Jaudant Paulanias et Athenacus, [XII. pag. 525. conf. Valcken. distrib. pag. 58 fq. Heyne p. 57.7.]

y) Hunc Caflorem, Rhodium, nonnulli, Voffium fequuti, Apollodoro crediderunt iuniorem et bibliothecam ideo Apollodori effe haud poffe. Sed rectius lonfius lib. II. cap. 15. 1. qui Apollodori aequalem fuisse observat. [vid. Heyne p. 978.] 2) De Dionyfio hoe Cycli Hiftorici scriptore dixi lib. II. cap. 2. inter scripta Homeri deperdita vel ei supposita nr. 15. [vol. I. pag. 378 not. qq. infra, ad cap. de Dionyfio Halie. pag. 7/9. vol. II. vet. edit. Mytiler.aeus dicitur a schol. Apollon. I. 1290. sed leg. δ Miλigane. vid. Heyne l. m. pag. 980 sq. Harl.]

aa) Male Herodotus legebatur. Heyne et ante eum Tan. Faber in fua edit pag. 269. not. correzit Herodorus Heideges, et pag 984. de eo egit. Nomina vero illa duo faepe confusa fuifie, iam monui fupra in vol. II. pag. 348. adde Groddeck in Biblioth. der olten Litteratur und Kunft, part. II. pag. 72 fq. Harl.

bb) Vitio laborare nomen et refingendum Amelefagoras vel Melefagoras, (aut viraque forma forfan viu fuit frequentata,) monent Meurfius ad Antigon. Caryft. cap. 12. Voff. H. Gr. I. 2. pag. 58. Opp. Heyne pag. 987. Hark.

APOLLODORI CODD. ET EDITT. Lib. III. 1. XXVII. 293

IV. Codices et editiones dibliothecae Apollodori..

[Codices MSSti. Galeus in diff. pracfixa eins editioni pag. 35. provocat ad codices, manu erraratos, quos Aegius Romae vidit, aut quos feruant bibl. Venetae, Florentina, Palatina, Altempfiana, Montchaliana, Gallicana regia aut Oxonienfis, qui huic libello hunc dant titulum: 'Arohhodoves' A 9 mais yeau untike BiBhiognen. Oxonienfis tamen, quem contulit Galeus, transferiptus fuifle videtur ex codice Palatino, qui nunc est bibl. Vaticanae nr. 52. quo cum reliqui codd. ver in vitiis, lacunis, hiatibus, interpolationibus ita conspirant, vt exemplar istud, propter litterarum compendia, quae in aliis hucusque collatis tarditate librariorum quali fontes exfliterunt aliarum corruptelarum, feriore actate exaratum, mater veluti reliquorum, qui collati funt, codd. enasceretur, vel cum aliis ex communi quodam fonte, seque contaminato, manaret. — Aggius sequetus est cod. Metellinum, a lano Metello Sequano accepto: tum contulisse videtur cod. Farnefianum ex bibl. Alexandri Farnefii Cardinalis, cod. Io. Honorii, nisi idem cum Farnesiano sit; et codicem Scipionis Tettii, Neapolitani, descriptum ex Radulphi Cardinal s exemplari: - Alius cod. exstat in biblioth. Vaticana nr. 1071. — In catalogo Gudiano pag. 513. memoratur Salmurienfe exemplum, collatum cum binis msstis Vaticanis. Parifis in biblioth. regia funt quatuor codices nr. MDCLIII. MDCLVIII, MMDCCXXII. qui tantum habet fragmentum, et MMCMLXVII. In bibl, Laurent, Medicea, teste Bandinio, catal. II. pag. 618. eff cod. chartac. facc. XV. Cel. Heyne accepit, opitulante Ruhnkenio, adparatum variae lectionis, quem Gerardus Iac. van Swinden ") olim in Apollodorum conquifiuerat. In eo fuit varietas lectionis e codd. Palatituo, altero Vaticano, Laurent. Mediceo, Vefuntino, et duobus Parifienfibus regiis, quibus acceffit varietas lectionis cod. tertii Parifini, et cod. Dornilliani. vid. Heyne praef. ad tom. I. pag. 6 fg. et tom. III. pag. 950 fgq. whi de codd. adhibitis curatius differit. - in cod. CCXXVII. biblioth. reg. Taurinenfis Apollodori bibliotheca mythologica, praemisso rerum memorabilium indice, secundum alphabeti ordinem : catal. pag. 314. - Neapoli in biblioth. regia cod. XLVIII. Apoll. BiBrie Sur, cod. chartac. facc. XV.

Editiones.

De his breuiter quidem, at intelligenter acuteque iudicat Heynius 1. c. pag. 946 sqq. Princeps est

Apolledori Atheniensis, bibliotheces, siue de deorum origine, tam graece, quam latine, luculentis pariter ac doctis annotationibus illustrati et nunc primum in lucem editi libri III. Benedictio Argio, Spoletino, interprete: acc. Scip. Tetti de Apollodoris commentarius. Romae in acd. Ant. Bladi, 1555. 8.

Reprehenditur Aegius a Borthio III. ad Statium pag. 1585. atque, iudice Heynio; infinitis in locis feriptorem correxit et interpolauit, plerumque ex scholiasse Lycophronis, Homeri, Apollonii et ex Diodoro, interdum etiam ignoratione seu semonis, seu fabulse.

003

ce) Swinden vero, nouam Apollodori curaturus editionem, vndique conquiliuit fublidia, et expoluit fuum adparatum, idemque de fontibus mythologiae differuit in *jpecimine nouae editio*- nis Apollodori et commentarii ad eum, perdocti quidem, at iusto, opinor, copiosioris, in Nouis miscell. observationibus criticis, tom. 111. Amstelaed. 1741. 8. pag. 37-99.

Eius

Digitized by GOOGLE

194 Lib. III. e. XXVII. APOLLODORI EDITIONES

— Eius venio feorium recula exitat Antwerpias spud Io. Bellorum, f. s. 8. (quam Gale nouam editionem Apollodori effe putabat,) in Bibl. Thottianae catalogo tom. IV. pag. 253. occurrit Apollodor. de deorum origine, latine, Antwerp. Guil. Siluius, 1565. 8. — item Lugdusi 1608. (quam Fabric. tamquam nouam editionem recensuit,) et ad calcem Hygini aliorumque mythographorum. Parif. 1578. 8.

Apollodori — graece et latine: ex interpretatione Bened. Aegii, Spoletini: editio. emendata et illustrata per Hieronym. Commelinum. ex offic. Commelin. 1599. 8.

Ope cod. Palatini detexit nulta, quae infarferat Aegius, emblemata; ca tamen, paucis exceptis, omnia reliquit: at, quae in cod. Palatino non reperiebantur, cancellis inclufit. Opere nondum ad calcem perducto, quum ille diem obiret fupremum, needum vltimam admouisset manum, filuam variae lect. cum adnotatiunculis nonnullis ex illius schedis *Iudas Bonutius*, eius necessarius, adiecit. In bibl. Leidensi est exemplar, noratum manu Iof. Scaligeri.

Apollodori biblioth. cum Hygino, Arato etc. Lugduni, 1608. 8. vid. supra p. 103 fq.

'Aπολλοδώge — Apollodori Athenienfis bibliotheces fiue de diis libri tres. Tanaquillus Faber recenfuit et notulas [calci adiectas a pag. 257 — fin.] addidit. Salmurii apud Io. Lenerium. 1661. 8.

Fundus est edit. Commel. notse quidem sunt fere subitanese, at tamen acumen editorie produnt. Aegii versionem lat. et Passeratii versionem gallicam saepe correxit multaque loca melius interpretatus est. Iustum commentarium idem Faber olim parasse se in Apollodorum significauerat Claudio Sarraujo, sed postea mole deterritus confilium abiecit, vt testatur pag 259. Vbi tantam UANV, inquit, quae a me hine et hine congesta suerat ex Pausonia, Plutarcho, poetis graecie latinisque, scholiastis veteribus, Luciano, Origene, Tertulliano, Clemente, Lassantio, Herodoto, Gyraldo, Meursio, Vosso, Bocharto totque alist bonarum litterarum proceribus, voi, inquam, illam congeriem contemplatus sum, coepi cohorrescere, et constitum ipse damnaui meum. Editio certe in tantam molem excreuisset, vt fine muli Mariani opera circumfersi liber non potuisset.

Apollodori bibliotheca a luda Bonulio, gr. et lat. Amstelod. 1669. 8. vid. Pinelli bibl. tom. III. pag. 40. nr. 5852. fed edit. Commel. tantum recula videtur.

H ftoriae poeticae scriptores antiqui. Apollodorus, Atheniensis, Conon grammaticus, Ptolemaeus, Hephaest F. Parthenius Nicaensis " Antoniaus Liberalis, graece et lat. Accelfere breues notze et indices neccilarii. Paris. typis F. Mugunt. Prostant apud R. Scot, bibliopol. Londinensien. 1675. 8.

Praemissa est docta disp. de feriptoribus mythologicis. Galeus textum quidem nec curauit, nec recensuit: sed tamen eins notae sunt eruditae et acutae, guamquam male digestae et tumultuariae. vid. Heynium pag. 948 sqq.

Collettio

dd) Conenis narrationes et Ptolem. Hephaeft. libri VII. funt potius excerpta e Photii biblioth. cod. CLXXXVI et CXC.

APOLEODORI EDITIONES Lib. 111. c. XXVII. 295

Vol. II. p. 686.

Collectio gracca ex Apollodori billiotheca, Luciani dialogis mortuorum et Demosfihenis oratione de pace. Versionibus adiectis et Apollodori fere noua: in vsum iuventutis scholasticae. Halae 1762. 12.

Kirchnerus in vtili hac collectione dedit duo priores Apollodori libros, emendationibus Galei indubitatis in textum admiss, et in praesatione docet exemplis, (a Fabricio ad §: II. not. o. maximam partem adductis,) Fabrum ex quibusdam dicendi formulis male suspicatum esse, Apollodorum suisse Christianum.

Apollodori Atheniensis bibliothecae libri tres ad codd. MSS. fidem recussiti a Chr. G. Heyne. Göttingae. tom. I. (qui continet textum graecum) 1789. 12. tom. II. III. et IV. qui peculiarem habent inferiptionem:

Ad Apollodori Athenienfis bibliothecam notae, auctore Chr. G. Heyne, cum commentatione de Apollodoro, argumento et confilio operis, et cum fragmentis. part. I. II. III. Gottingae 1783. 12.

Haec est praestans illa et optima editio, ad quam saepe prouocauimus. Quorum codd. misstorum varias lectiones et quem adparatum V. D. habuerit, iam supra declaratum est. Nactus quoque est ex venditione publica librorum P. Burmanni II. tria exemplaria Apollodori, variis lectionibus, manu adscriptis, instructa, ex quorum vnico, lectione codicis Dorvilliani stipato, fructum tantummodo capere potuit. Sed quomodo versatus sit in restituendo, emendando illussirandoque auctore, ipse clare copioleque expossit in commentat. part. III. pag. 953 stq. Notae praebent critices, litteraturae, antiquitatis et mythologiae antiquae thesaurum.

Apoilod. Biblioth. cum indice verborum graeco-german. locupletisimo 2 K. H. Ioudens, Berol. et Libau. 1789. 8. Textus gr. repetitus est ex recensione Heynians. conf. Ien.. Allgem. Litteraturz: m. Aug. 1789. nr. 271: pag. 619 sq.

Latinam Argii versionem, eiusque editiones iam supra in notitis principis editionis memorauimus. — Gallice vertit Ianus Posseratius, Paris, 1605. 12. — germanite cl. I. G. Meusel, in praesenti Prof. histor. Erlangensis, Halae Sax. 1768. 8.

Bachet Meziriat. in notis, gallice scriptis, ad Ouidii epistol. Her. passim et frequenter illustrat Apollodori loca. — Chr. Guil. M.tscherlich, in praesenti Professor Gottingensis, eruditam scripsit Epistolam criticam in Apollodorum ad V. Ill. C. Gottlieb Heyne. Accedunt nonnulla in Statium et Catullum. Gottingae 1782. 12. — Koen ad Corinth. grammat. sliquot Apollodori loca; multo plura autem Henr. Verheyk in notis ad Antoninum Liberalem passim illustrarunt aut correxerunt: Harl.

V. Éditiones promisae.

Dolendum est Bacheti Meziriaei et Henrici Valessi commentarios in Apollodori bibliothecam intercidisse. De illo ") Claudius Sarrauius pag. 99. epist. ad Alex. Morum data 14. Martii 1644. Burgii Sebusianorum diem obiit ante decem aut circiter atmos vir infignis Caspar Bachetus

ee) Vide Simonii biblioth, critic, tom. IV. cop. 16. pag. 129 fq. Heumann:

Vol. II. p. 866 7 067

Bachstur Meziriacus. Habere fe dicebat paratum Apollodorum cum eruditifimis commentasiis, in quibus omnis mythica theologia explicatur. Vir erat dobius et accuratus, vt cenftat ex eius libello de Aefopo et fabulis Aefopicis aliquotque facris epiflolis ad Ouidianarum exemplum concinnatis, quae omnia video a magnis viris in fummo pretio haberi. Sane concidifle ff) fertur spes omnis edendi huius operis, etsi anno 1661. adhuc Tan. Faber scripsit in notis ad Apollodorum pag. 259. Praeterea nondum fortasse defperandum est, promisso olim Meziriaci commentarios editum iri; sille certe oliquid praeclarum et se dignum praesserit, qui quidem longe dostissimus fuerit, rem amplam babuerit, et otio abundarit plusimo. — De Henrico Valesso Colomessus in opuseulis pag. 97. Parmi fes ouvrages Manuscrits il me dit qu'il avoit des remarques sur l'Apollodore qui écrit de Dis gentium, qu'il distingue tres dostement avec rexcellent Mr. Vossus sur Pomponius Mela, de celuy dont nous avons la Bibliotheque. Fabric. — Simile fuit sur fundium et consilium Bignoni, vid. eius Elogium in Hist. de l'Acad. des Infeript. tom. XVI. pag. 337. — Cl. Schow, Danum, novam Apollodori, eamque e codd, italic, correctiorem edicionem paraturum este cognoui. Harl.

÷. •

VI. Scripta Apollodori deperdita.

Heei των A Shvyow Eraugidar. Athen. XIII. pag. 567. A. pag. 583. D. XIV. p. 586. A. 591. C. Etymol. M. Harpocrat. et Suidas in Νάννων ac Φανοσεράτη. [vid. Heyne, qui fragmenta collegit atque illustrauit, part. III. pag. 1163 fqg.]

'Autry ea Qn steas the Agison hiss exison ne. Athen. XIV. pag. 636. [vid. Heyne pag. 1172.]

- Γης περίοδος, κωμικῷ μέτεῷ ⁶²). Chorographia, versibus iambicis. Strabe XIV. pag. 677. Siepis. in 'Αβυλλα et Αυγίλα, Γαυγάμηλα, Νέβαι et 'Ogβίται, vbi vide Holsten, [Apud Stephan. Byzant. in Taugéess occurrit Apollodorus ἐν πεώτω γεωγεαΦεμένων.] At epud Tzetzem III. hist. 100. το περί νήσων, πόλεων και δήμων βιβλίον non referendum est ad Apollodorum, cuius nomen praecessit, sed Stephanum Byz. cuius nomen sequitur, quod ex particula δε videtur esto perspicuum. [vid. Hayne pag. 1126 sq. qui plura collegit et partim examinauit.]
- ['Ey γλώτταις. Citatur Apollodorus in scholiis Venetis ad Homeri Iliada, a. 244 et 567. Niss hoc opus idem sucrit, quod dicitur alias πεφί έτυμολογιών, sut pars illius: multa fragmenta aut nomina, quae ab Heynio ad lib. de etymologiis referentur, ex opere γλώτται deproduta videntur. Harl.]
- Regi Andiev non videtur librum scripsifie Apollodorus, sed obiter de illis quaedam tradidisse in opere etymologiarum, vel alio volumine. []] Vide Athen. IV. pag. 172 sq. In

ff) Vide Rich. Simouis lettres choifics, bibl. eritic. tom. IV. epift 16. Effais de literature, tom. V. pag. 247. ann. 1715. Spès ficha est commentariorum Meziriaei Parifiis edendorum. vide Acta eruditorum, germanice scipta, tom. IV. pag. 625 sq. Ipfe Meziriaeus prouocat ad illos commentarios in nots ad Ouidii Heroides tom. I. pag. 343. 349. tom. II. pag. 63. 151. 181. 205. 'gg) Metrum comicum, (ait Heyne pag. 1075.) de iambis fenariis, quales in comicis occurrunt paullo liberiores, accipiendum effe, nullus dubito: translatum hoc ad rerum expositionem brevem, quae memoria facile ita kgata oratione comprehendi posset, a Scymno, Chio, yidemus, Apollodori, vt ipse ait, exemplo. coll. p. 1072 fq. vbi Scymni, Chii, versus adfert atque explicat. Harl.

ñsdem

Digitized by GOOS

Vol. H. p. 667 7 668

iisdem etymologiis forte tradidit quoque rationem prouerbii youis segimos, quam ex Apollodoro repetunt Helychius et alii. Sic rurfus apud Athenaeum XI. pag. 482. KúµBæ ποτήgιον. 'Aπολλόδωges παφίοιs, male de dramate Apollodori, comici, cui titulus fuerit παφιοι, cogitarunt viri docti nam fenfus est, apud Paphios cymbam fuiffe nomen poculi, idque tradidisse Apollodorum èv τῷ πεξί ἐτυμολογιῶν, vt diferte legas pagina proxima 483.

- **Δογμάτω** συναγωγή. Εποττ. Chrylippo VII. 181. eft Apollodori Ephilli, Stoici, de quo dixi cap. 10. huius libri, [tom. III. pag. 539] et quem Laertius in Zenone VII. 39. diferte laudat έν τῷ πεώτω τῶν εἰς τὰ δόγματα εἰσαγωγῶν.
- Περί Ἐπιχάςμε ſextum librum citat Suidas in Καεδιώττειν. Epicharmum ΚωμωδιογςάΦαν in tomos siue volumina decem digessit Apollodorus, Atheniens, teste Porphyrio in Plotini vita [cap. 24. vid. Heyns pag. 1142 sq.]
- ²Ετυμολογίας. Varro lib. IV et V. de lingua lat. Harpocrat. Etymol. M. schol. Apollonii fll. 281. et librum focundum Athen. II. pag. 63. D. [Multo plura congessit Heyne pag. 1144 - 1162.]
- H91xn, quam laudat Laertius in Zenone, Apollodori Ephilli fuit.
- Heel Sewy opus de diis in XXIV. libros distributum, telle Photio: quo tempus adnia illu-Araverat Apollodorus, vt in bibliothece, quae exflat, tempus µv9mor, et in chronicis tempus isoentor. Vide Galei diff. de foriptoribus mytholog. cap. 4. [cuius tamen apinionem rejecit et rem melius explicuit Heyne pag. 1040 fqq. et Sopatri, qui Constantini M. temporibus vixit, locum adfert et sub examen vocat. Harl.] Sopatri ecloges meei Tar mae' "EAnoi µu90hoysµevar 9ear, ex Apollodoro concinnatas, memorat Photius cod. CLXI. Librum primum Apollodari megi Dear citat Steph. in Audavn. Secundum Stobaeus eclog. phys. et Erotianus siue Herodianus in Xagires. Sextum Harpocrat. in Amonounas. Nonum Steph. in "Ageros nayos. Quartum decimum Macrob. 1. 17. Sat. Decimum sextum Steph. in 'Aexa's. Decimum septimum schol. Sophoelis Oedip. Col. v. 481. Vicefinuui Porphyrius fragmento de Styge apud Stob. eclog. I. [vid. Henne pag. 1074 fg. qui locum explicat.] Quamplurimis aliis idem opus laudatum fine librorum diferimine, vt idem praeslantissimus Galeus adnotauit, [pluribusque ostendit exemplis Heyne, qui p. 1039-1072. loca, ex opere de diss servata, persequitur.] Saepius illud respicit Tzetzes ad Lycophronem, quando Apollodorum, historicum, Atheniensem, citat.
- Hegi Ingiwv. Athen. XV. pag. 681. D. [Aclian. H. A. VIII. 7. schol. ad Nicandr. aliquoties. Sed Heyne pag. 1170. dubitat, an ille liber ad nostrum Apollodorum recte possit referri. Harl.]
- Apollodorum in the residence i dem foriptum XI. pag. 479. a. et. 497. f. [et alibi. vid, Heyne pag. 1166 fqq. qui putat, non fingularem librum, sed caput operis etymologici suisse. Harl.]

Heol νεών καταλόγε vel περί νεών vel fimpliciter περί καταλόγε, libri XII. de nauium catalogo apud Homerum, opus [P] luculentum. Porphyrius apud Eastathium ad Iliad. β. pag. 199. και Απολλόδωρος δ Αθηναίες έπραγματεύτατο τα περί τε καταλόγε Vol. II.

298 Lib. III. c. XXVII: APOLLODORI SCRIPTA DEPERDITA Vol. II. p. 668

äqi5α έν δώdera βιβλίου. Laudat et respicit passim praeter eumdem, sed cuius tempore iam periisse videtur, Eustathium, et auctorem schol. minorum in Homer. Strabo, vt VI. pag. 254. IX. pag. 405. 416. X. pag. 453. 457. 460. XIV. pag. 677. 678. 680. Reprehendit et quandoque vt VII. pag. 298. XII. pag. 553 sq. XIV. pag. 677 sq. [Plura Strabonis loca profert, interdum corrigit explicatque Heyne, qui a pag. 1099 — 1125. fragmenta illius operis colligit.] Librum primum citant scholia minora ad Iliad. β. 20. Oucput. In Agysga, et IIAataia, scandum Oundo L. pag. 21. VII. pag. 298. scholia minora ad Iliad. á. 42. Tzetzes Chil. VII. v. 761. quintum Athenaeus III. pag. 82. feptimum Steph. in Kogávy. Laudatur etiam hoc opus a schol. Apollomi III. 1089. et Steph. in Tévedos. [Conf. Villoifon prolegg. ad Apollonii lexic. Homer. pag. 24.]

- neel vouoGerwy librum secundum citat Laert. in Solone lib. I. sect. 58.
- Apollodorus év rois Oµnge. Schol. Nicandri pag. 80. Videtur respicere libros in nauium catalogum, de quibus iam dixi.
- Περὶ μύρων κωὶ τοφάνων. Athen. XV. pag. 675. Forte Apollodori, medici. [vid. Heyne pag. 1173.]

Ilaeguxá. Athen. XV. pag. 682. funt Apollodori Artemitae, de quo infra.

Περί Σώφρονος de Sophrone fiue commentariorum in Sophronis mimos, [et quidem es rès avdgeiss μίμες et eis rès γυναικείες μίμες Sophronis] libri, Athen. III, pag. 89. VII. pag. 281. Etymol. M. in Αλφητής, Ασαλής etc: Librum tertium citat Athen. VII. pag. 281. quartum schol. Aristophanis ad Vesp. v. 483. Confer Casabonum ad Athenaeum VII. 6. Vetus scholion graec. in Nazianzeno apud B. de Montfaucon in diar. ital. pag. 214. [Heyne pag. 1138. Villoison. prolegom. ad Homeri Iliad. pag. 29.]

Περί Φιλοσόφων αίρέσεων. Laert. in Solone lib. I. fect. 60. nifi fit Apollodori Ephilli, Stoici.

- Tçæγιάμβων primum auctorem fuisse Apollodorum, scripsit Suidas in 'Απολλόδ. et Tçæγήματα, [et Eudocia pag. 63.] forte, quod primus iambis ^{AA}) scripsifiet res ferias, historiam scilicet et geographiam. Confer Galei diss. de scriptoribus mytholog. pag. 47 sq. [Is vero tragijambos cum comicis iambis idem fuisse putat.]
- Φυσική, fiue φυσική κατ' αεχαίαν. Laurio in Zenone laudata, auctorem potius habuit Apollodorum Ephillum, Stoicum.
- Xgovina, siue χgoving σύνταξις a Troia capta ad sua vsque tempora, versibus iambicis, opus, historiam annorum 1040. ") complexum, atque Attalo, Philadelpho **), Pergami regi, dedicatum,

hh) Sed tragici iambi a comico metro, (vid. notam antecedentem,) diuerfi videntur: nec noftrum Apollodorum forfan alium inuentorem effe tragi iambi, et Suidae locum negligenter exferiptum, fit credibile. vid. Heyne p. 1075 fq. Harl. — Cercidae μιλιαμβο. Laert. VI. 76.

ii) A Troia capta ad Olympiadem primam annos 408. interceffiffe, Apollodorus docuerat. Incidit igitur ex eius calculo Troiae excidium in annum ante C. N. 1184. fubductis inde annis 1040. fupra memoratis, chronica patet fubfitiffe in Olymp. CLIX, I. A. C. 144. V. C. 610. Ptolemaci Euergetae II. anno altero, et anno XVI. Attali, Philadelphi, adnotante *Heynio* pag. 1074. qui a pag. 1072 — 1099. fragmenta aut memoriam illorum congeffit partimque illuftrauit. Sed vide notam fupra ad §. I. et Scymaus ann. 3. Olymp. CLXII.

Digitized by Google

Vol. II. p. 668 7 669

dedicatum, teste Scymno, Chio, [in periegesi v. 16-49.] Vide Galei dis, de scriptoribus mytholog. cap. 6. Menagium ad Laert. lib. I. scft. 37. et II. 2. Librum primum, fecundum, tertium, et quartum Chronicorum laudat Stephanus Byz. tertium etiam Laertius IV. 23. 28. offauum huius, vt videtur, operis Syncellus pag. 185. Citantur etiam [P] Apollodori Chronica a Diodoro Sic. Strabone, Luciano in longaeuis, Gellio XVII. 4. et aliis quam plurimis. Confer Ionstium pag. 194. Praecipue diligenter eo in aetate philosophorum adsignanda vsus est Laertius. [Apollodorus enim non folum epochas illustriores, sed etiam virorum clarorum aetates passim designauerat in isto opese, cuius iactura deploranda est.]

VII. Apollodori plures ").

- Apollodorus, Adramyttenus, Strab. XI. pag. 525. fed legendum videtur Artemites. Ita quoque fortallis pag. 516.
- Apollodorus, architestus, de quo supra cap. 24. huius libri §. 2. Vide et notas elegantissumi Hemsterhasis ad Pollucis X. cap. 51.
- Apollodorus, Artemites, fiue vt Stephano Byzant. audit, 'Aeremprevos, Parthica scripsit, memorata Straboni II. pag. 118. XI. pag. 509. et initio libri XV. Athenaso XV. 682. vbi librum quartum. [vid. Heyne pag. 1177.]
- Apollodorus, Afpendius, philologus, in veteri Inferiptione Ephefina apud przestantist. Sponium: ή βελή ετίμησεν Πόπλιον Αίλιον Φλαβιανόν Άπολόδωςον Άσπένδιον Φιλόλογον. Το δε μνημώον κατεσκεύασεν Πόπλιος Αίλιος Φλαβιανός Ζώιλος ο άδελφος αύτε.
- Apollodorus, Athenienfis, pater Archelai, qui Socratis magister fuit. Laert. 11. 16. Iustimus Mart. Alius, pro quo Isaci oratio, υπές το Αποιλοδώς κλήςε.

Apollodorus, Athenienfis, comicus, de quo supra lib. II. cap. 22.

Apollodorus, Athenienfis, pictor, infra in Enserverações.

Apollodorus, Caryfius, comicus, de quo supra lib. II. cap. 22.

- Apollodorus Kassavderus, Caffandrias tyrannus, in Thracia ab Antigono, Macedoniae rege, oppressius; de quo vid. Heinfius ad Ouid. II. ex Ponto v. 43.
- Apollodorus, Citieus, (al. Scilleus) ac Tarentinus laudantur a Plinio XX. 4. Forte alter horum, Galeno laudatus foripfit, περί 3ηρίων de beftiis venenatis, fohol. Nicandri p. 50. b. et Plin. Indice lib. XI. Περί μύρων και 5εΦάνων, Athen. XV. pag. 675. Plin. de odoribus indice lib. XII et XIII. Περί βοτανών. fohol. Nicandri pag. 47. b. Apollodorus, medicus, in volumine, quo fuafit Ptolemaeo, regi, quae vina biberet. Plin. XIV. 7. [conf. Heyne l. c. pag. 1171 et pag. 1173.]

Ppa

Apollodorus,

CLXII. laudat Apollodori chronographiam. vid. Fabric. Biblioth. Grace. vol. III. pag. 35. vet. edit. Harl. kk) De hoc Philadelphi cognomine vide Edm. Chis hull antiquitt. asiaticas pag. 148 fq.

11) Conf. Ionsius II. 17. pag. 204. Heumann.

Apollodorus, Corsyrens, Clem. Alex. V. Strom. pag. 570.

- Apollodorus, Cumanus, grammaticus primus et criticus dictus Clem. Alex. I. Strom. pag. 309. Amphictyonibus honorem tribuentibus. Plin. VII. 37. Hill. [vid. Heyne p. 1176.]
- Apollodorus, Cyrenneuss, grammaticus, fchol. Eurip. Orefle v. 1485. Etymol. M. in Βωμαλόχοι. Athenaeus XI. pag. 487. Suid. in Αντικους, Βωμαλόχος, Νάνιον et Βδελύσσω. De poculis feriplisse innuit Athen. XI. pag. 573. Etiam de diis aliqua compositi, fi credimus Natali Comiti III. 16. 17. 18. et IX. 5. nisi Cyrenaeum cum Atheniensi, grammatico, confudit. [P] [conf. Heyne pag. 1174 squ. et pag. 1167. num hic, an Athenienfis de poculis scripferit.]

Apollodorus, Cyzicenus, Lawr. in Democrito IX. 38. male Apollodotus legitur apud Cismentem II. Strom. pag. 417.

Apollodorus, Damascenus, architectus. Procop. lib. IV. de aedificiis Iuftiniani.

Apollodorus, Democriti adlectator, qui magica scripsit. Plin. XXIV. 17.

Apollodorus o Dweseus. Schol. Theocriti Idyll. I. v. 52.

- Apollodorus Ephillus, Stoicus, cuius est ήθική laudata Laertio in Zenone et Φυσική (κατά την αξχαίαν) quam citat idem Laertius et Stobaeus pag. 20. eclog. Vide, quae notavi fupra cap. 10. huius libri, [vol. III. pag. 539.] et Suidam in Θέων. Idem forte est Apollodorus, quem cum Chryfippo iungit Tertull. cap. 15. de anima.
- Apollodorus, Epicureus ^{mim}), ἐν πεώτω πεςὶ τῦ Ἐπικέςε βίε. Laert. X. 2. Mentio eiusdem fect. 10. et forte 25. vbi κηποτύςαννος vocatur, quasi regnum quoddam tenens in horto fiue fchola Epicuri, et quadringentorum amplius voluminum auctor, ac praeceptor Zenonis, Sidonii. [conf. fupra in vol. III. pag. 600.]
- Apollodorus, Erythrasus. Lastant. lib. I. cap. 6. ex Varrone, et de ira dei cap. 22. Photius quaest. 160. ad Amphilochum.
- Apollodorus, Gelous, comicus, de quo supra lib. II. cap. 22.

Apollodorus à yeau des res unves. Erotian. in Téggeov. [Alias ignotus.]

- Apollodorus, Lemnius, meei yeweylas. Ariftot. Politic. lib. I. cap. 7. Varro de re ruft. Plinius indice libri XIV. XVII. XVIII.
- Apollodorus, Logisticus. Laert. Solone I. 25. et Pythagora VIII. 12. Agiopuntines Athenaeo X. pag. 458. Male Apollodotus apud Plutarchum de non fuou. viu. secundum Epicur. pag. 1094.

Apollodorus, mechanicus, et architectus, de quo dixi cap. 24. huius libri §. 2.

- Apollodorus o Meyagirns, Megarenfis, citatur a Stobaco, 'vt notauit Scipio, Tettus, et, qui ex co pleraque retulit, Simlerus in biblioth.
- Apollodorus, Nicaenus. Stephanus in Nizaua. Male Kaiaza in Meursii biblioth. graeca p2g. 1232.

mm) Hune confundit cum Apollodozo, Atheniensi, Bofins ad Cic. Attic. XII. 23. Harl.

Apollodorus.

APOLLODORI PLVRES Lib. 111. c. XXVII. 301

Vol. II. p. 670 P 671

Apollodorus, Parius, Apollonii F. de quo inferiptio graeca apud Sponium pag. 336. mileell. et emendatius apud Bernardum de Montfauton in diario italico pag. 38.

- [Apollocorus, Pafionis F. Hunc, qui multas dixit caussias orationibus, quas Demosthenes fcripferat, habitis, Heynius V. C. pag. 1178. apud Athenasum XIII. pag. 573. B. intelligit. Harl.]
- Apolledorus, Pergamenus, rhetor, qui Augustum imp. Apolloniae instituit, auctor sectae Apollodoreae. Strabo XIII. p. 625. qui et eius rixvas memorat. Citatur saepiuscule a Quinchiliano, etiam in dialogo de oratoribus. Vide et Sueton. Augusto cap. 89. Meminit et Plinius, (nisi Apollonii nomen reponendum, indice lib. XV.) Eusebius Chron. et Lucian. Macrobiis, qui 82. annos vixisse testatur.
- Apollodorus, Peripateticus, forte, ad quem epistola a Lynceo Samio Theophrafti discipulo feripta laudatur ab Athen. IX. 14.
- Apollodorus, Phalereus, Socratis amentifimus, aliis omnibus afper, ideo μανικός dictus. Plato Sympofio, Plutarch Catone minore. In epistolis Socraticis Allatianis pag. 46. vocatur μαλακός, forte, quod Socrati [V] morituro tulit tunicam ex pretiola lana pulchreque textam et fimile pallium, rogauitque, vt fie ornatus demum cicutam biberet. Action. I. var. Hist. cap. 16.
- Apollodorus, shetor. Vide fupra, Pergamenus. Alius Apollodorus, shetor, iunior, quem S. Nilus lib. I. epist. 75, reprehendit, quod, quam Christo nomen dedisset, ad idola reuertisset.
- Apollodorus oniayeá Qos circa Olymp. XCIII. Plin. XXXV. 9. Euflath. ad Iliad. n. Francifcus Iunius catalogo pictorum pag. 24.

Apollodorus, Scilleus. Supra in Citico.

Apollodorus, Socraticus, vide paullo ante, Phalereus.

Apollodorus, flatuarius. Plin. XXXIV. 8.

- Apollodorus Syllus. Cic. I. de natura deor. [cap. 34. vbi vide Dáuif. eff lupra inter Stoicos de Apollodoro, Ephillo, vol. III. pag. 539.] Nisi potius distincte legendum Apollodorus, Syllus.
- Apollodorus, Tarentinus. Supra in Citious.
- Apollodorus, Tarsensis, tragicus, de quo supra lib. II. cap. 19. [Alius Tarsensis, grammaticus. vice Heyne pag. 1174.]
- Apoliodorus, Telmissenfis, avne entroyupos, de somniis scriptisse videtur. Laudatur Artemidoro lib. I. cap. 82.
- Apo'lodorus, Tyramuus, memoratus Platoni, Aeliano, Plutarcho, Valerio Maximo, Seneeae II. 4. de ira et VII. 19. de beneficiis, et, qui fepulcrum eius memorat, Paufaniae in Atticis. Euphorionis Chalcidenf. poema, cui titulus Άπολλέδωςος, teste Parthenio, schol. Apollon. et Lycophron.

P p. 3

Non

Digitized by

J009le

302

Lib. III. c. XXVII.

Vol. II. p. 671 7 672

Non raro etiam Apollodori nomen pro Apollonio positum obseruarunt viri docti, vt apud Stephanum, vbi Apollodori Carica citantur, vel vbi Pontica, vt in scholiis ad Apollon. Rhodium. [II. 159. conf. Heyne p. 1177 sq] Etiam Apollodorum, Ephesium, ingerunt nonnulli pro Artemidoro.

Fuit et Apollas, aduersus quem scripsit Chrysippus, teste Laertio, VII. 193. 197. nescio, an is, qui Apollodorus dicitur apud Ciceronem I. de natura deor. cap. 24. Zeno quidem non sos folum, qui tum erant, Apollodorum, Syllum, ceteros figebat maledistis etc. Ita enim rectius videtur locus iste legi in melioribus edit. quam, vt alii coniungunt, velut vnius hominis nomen, Apollodorus Syllus. At Apollas ev τω περί των ev Πελοποννήσω πόλεων, laudatus Athenaco IX. pag. 369. idem videtur viris doctis, qui Marciano Heracleotae pag. 63. est Aπελλώs o πυρηνώσε, et cuius Δελφικώ citat Clemens protreptico pag. 31. Fuit et Apellar, scepticus, apud Laert. Timone IX. p. 597. vbi citatur eius liber, cui ab alio sceptico huius nominis titulum fecerat Agrippam. Etiam apud Sextum Empiricum mentionem huius Apellaeⁿⁿ) fieri, notauit Meursus, qui locus me fugit. Alios Apellas refert Menagius ad Laertii Chrysippum pag. 342. et Grotius ad Rom. XVI. 10.

Non omittendus et Apollos in facro Actorum Apostolicorum libro XVIII. 24. et 1 Cor. I. 12. III. 4. etc. et Tit. III. 13. atque in Clementis Romani epistola cap. 47. memoratus, quia Aπολλώs per contractionem [P] pro Apollodoro dictum esse notauit Salmassius epist. ad Menagium de Herode infanticida pag. 65. Απολλώs ο Αλεξανδρεύς λόγιος, ο ποτιςής τών Xousé μαθητών inter discipulos Christi rigator, ita enim reddenda mihi videntur verba S. Nili II. 49 epist. vir Alexandrinus ex Iudaeis valde eloquens et perfectus in lege, episcopus Corinthiacorum. S. Hieron. in Tit. III. 13. De eo consulendi Io. Prideaussus Opp. latin. pag. 463 sq. et Vitringa III. 21. var. obs.

Apollodorus ès surives citatur a Plutarcho quaest. graec. pag. 301. nec dubitarunt aliqui, surver Apollodori, comici, dramatibus adscribere. Sed locum consideranti patchit, historicum opus respici, Apollodori forte Tarentini, et fortasse pro ès surives legendum est Tagarrives, licet de Tarentinorum duce Dinone alius quoque Apollodorus tradere hoc potuerit, quod commemorat iam dicto loco Plutarchus, eum praecone suffragia plura contra sententiam lata iactante, praetulisse pauciora, $a\lambda\lambda' auray$, inquit, $\beta e\lambda \tau'ss$, at have meliora surve.

Praetereo alios Apollodoros, vt Tyrannum Cassandrensen, de quo Aelianus XIV. 41. XV, 15. Var. Excerpta Peiresc. pag. 265. Plutarch. de sera numinis vindicita pag. 555. 556. Po-Iyaenus, Muret. XVII. 17. var. lect. etc. Cyzicenum, ducem Atheniensium. Aelign. XIV. 5. Var. Apollodorum, Amphipolitanum, praesectum Babylonis, Dioder. Sic. XVII. pag. 538. Curt. V. 9. Arrian. VII. pag. 161 sq. Apollodorum, Siculum, Plutarch. Caesare pag. 731. Apollodorum sub Honorio et Arcadio impp. Comitem et Procos. Africae, ad quem aliquot Symmachi epistolae exstant. Conf. Iac. Godofredus in prosopographia cod. Theodofiani pag. 350 sq. tom. VI.

nn) Non huius, sed Apellis pictoris facit mentionem Sextus Empir. L. Pyrrhon. sect. 28. [conf. Fabric. not. ad Sextum Empir. pag. 41.]

Digitized by GOOGIC

Vol. II. p. 672 7 673

_ ANTIGONVS CARYSTIVS Lib. 111. c. XXVII. 303

tom. VI. Fuerunt et Apollodori inter Archontes Athenis Olymp. LXXXVII. 3. CVII. 3. CXIV. 4. CXV. 2.

VIII. Apollodoro fubiiciam ANTIGONVM, illo licet antiquiorem, vtpote qui fub Ptolemaco Philadelpho fcripfit ⁶⁰). Huius vnicus libellus ad nos peruenit izoeiūv παeadičuv συναγωγή, hiftoriarum mirabilium collectio, qua mirandae ^{pp}) et fingulares obferuationes de animalibus et aliis rebus naturalibus breuiter referuntur, excerptae ex auctore libri de admirandis auditionibus, qui inter Ariftotelis fcripta ⁶⁰) legitur (a cap. XXXII — CXXVII.) tum e Cakimachi ^{rr}) έκλογή τῶν [I] παεαδόζων (a cap. CXLIV — CLXXXIX. fiue ad finem libri) et aliis quibusdam fcriptoribus, quorum catalogum e Meursii editione fubiunxi, [et ego ex Beckmanni edit. aliquantulum auxi:]

Aelchylus rogorios cap 127.

Alcman 27.

Amelefagoras, Athenienfis, 'A79/51 12.

- Amoineti ανάπλυς έκ ΜέμΦεως είς την καλυμένην Ισιδος κρήνην 164.
- Archelaus, Acgyptius, negi nagado Ewr. 23. Negi Jaupaoiwr 96.
- Arifloteles 18. 23. 24. 26. 31. 32. 43. 52. 66. 97. 127. 159-185.

Πεεί ζώων 66.

Callinachus 177. Aegyptius 51. Callimachi, Cyrenaei, ἐκλογή παραδόξων 144.

Ctelias 16. 128. 160. 165. 181. 182.

oo) H. Dodwell. diff. de actate peripli Hannonis §. 21. pag. 33. Voff. Hift. gr. lib. I. cap. 12. pag. 78 fq. Fabric. — Saxius in Onomast. lit I. pag. 103. actatem illius confert ad A. M. 3733. Olymp. CXXVII. I. ante C. N. 270. a. V. C. 482. aut paullo post: Hamberger in zuverlässigen Nachrichten etc. tom. I. pag. 325. ad A. M. 3700. ante C. N. 284. Harl.

pp) Alios mirabilium et paradoxarum narrationum feriptoreasetuli lib. I. cap. XXII. 6. IV.

tionum feriptores retuli lib. I. cap. XXII. §. IV. qq) Vide, quite fupra cap. V. §. XXI. p. 245. Fabric. — cl. Schneider Periculo critico in Anthologiam Conftantini Cephalae, (Lipfiae 1772. 8.) fubiccit cap. V. pag. 132 — 147. emendationes in Ariflotelem et Antigonum Caryflium; in quo vt. permulta loca, a Meurfio non curata, ex ipfis Ariflotelis libris felicitate ingenii fui reflituit; ita ex Antigono Ariflotelis loca emendauit. Statim vero ab initio capitis, nego yidi, ait, mirabundus, aullum fere caput effe in Antigono ex Ariflotele Eudoxus 135. 144. 153. 162. 169. 177. 178. Hellanicus, Lesbius 139. Heraclides 167. Herodorus 48. Herodotus 25. Hefiodus, nomine quidem non addito, 25: Hippon (Hippys), Rheginus, 133. Homerus 28. Lycus 66. 148. 170. 175. 185. 188. Rheginus 154. Megasthenes Ivdixoïs 147. Myrfilus λεσβιακοïs 5. 17. 129.

-

Nicagoras 173.

Phanias

Digitized by GOOGLC

fumtum, quod non corruptelae aliquam maculam ignoratione libratiorum conceperit. Duo in vnum capita confula; verba omiffa, fine quibus fenfus laborat. — — Fatendum tamen eft, faepe Antigonum eximiam opem corruptis philofophi locisemendandis praestare; qua in re tamen cautione effe vtendum magna facile video, quia Anrigonus interdum verba aliquot de suo addit, resque ab Aristotele traditas saepe aliis verbis eloquitur. — — Mira suit interdum Antigoni socordia, qua philosophum exscripsit, ea, quae vel caput rei faciunt, vel sine quibus reliqua vix intelligi posiunt, omittentis. *Harl.*

rr) Observatum hoc post Stanleium clariffimo Bentleio, qui multa Antigoni loca egregie illufirat atque emendet in fragmentis Callimachi pag. 328 fq. Fabric. — f. tom. I. edit. Ernesti, 1761. 8. pag. 444 — 455. coll. Schneidero I. c. p. 136. qui tamen de loco quodam culpat Bentleium. Harl. ROG I.ib. III. c. XXVII.

ALII ANTIGONI

Phanias 171. 187. Philetas (ev Egunveia) 8. 23. Philo AiGiominicois 100. Philokenus 441. Pindarus 155. Polycritus 150. Theophrastus 145. 174.

Theopompus 14. 15. 131. 152. 156. 180. 186. 189.

Timaeus 1. 149. 155. 168. Είυς Σικελικαζ isogias 1. Zenophilus 166.

Zauarar deur auctor 132.

Primus Antigonum graece et latine cum versione sua edidit Guil. Xylander, descriptum e bibl. Palatinae⁵⁵) vetustissis membranis, rarissimo minique alias namquam viso litterarum genere conscriptis, quae eius sunt verba in praes. ad Albertum a Steten. Prodiit Xylandri editio vna cum M. Antonini libris eis éaurov et Apollonii, Dyscoli, Sauuassios, ac Phlegonte Tralliano, graece, et seotsim latina Xylandri horum librorum versione, per Thom. Guarinum, Basil. 1568. 8. [adnotat. ad Antigonum leguntur pag. 320-322.] — Joannes deinde Meursius Antigonum seotsim edidit cum interpretatione Xylandri, addiditque erudi. tas notas Lugd. Bat. 1619. 4. ") exemplis quibusdam huius editionis annum 1622. praeserentibus.' Nam Londinensem Hendreichio memoratam chimaericam este existimo, [IP] neque vidi alteraru Xylandri Argentoratensem, quam idem commemorat anni 1590. 8. Fubric. Conf. Clement bibl. curicuse etc. I. pag. 369 fq. — Nouissima, plenissima optimaque est editio:

'Avtryova — Antigoni Caryftii historiarum mirabilium collectanea, explicata a Icanne Beckmann, Prof. Gotting. Additis annotationibus G. Xylandri, I. Meursii, R. Bentleii, I. G. Schneideri, I. N. Niclas aliorumque cum interpretatione G. Xylandri. Subiectis sub finem annotationibus ad Aristotelis auscultationes mirabiles. Lipsiae 1791. 4.

Praemitla sunt excerpta ex przefatione Xylandri, przefat. Meurfii, excerpta ex Schneideri periculo critico in antholog. (ex quo libro, quae ad Antigonum adnotata sunt, excerpsit;) et ex Dodwelli diss. de peripli Hannon's zetate. Notze criticae separatae sunt ab exegeticis, quae multa historize naturalis capita egregie explicant. Censor in ephemerid. litter. Gotting. nr. 89. pag. 977. ż. 1791. quaedam adnotat et corrigit. — Salmassur, qui Solinum multa debere Antigono, pesperam, credo, arbitratus est, in Exercitatt. Plinianis pasfim, e. g. pag. 107. b. D. pag. 157. b. A. pag. 173. 179. et alibi varia Antigoni loca tentauit aut exposuit. Harl.

Practer hanc izopier maçado Eur ouvay wyn Phlegonti cap. 28. mirabil. et Stephano Byz. laudatam in "") Fuages, scripferat Antigonus, Caryflius, etiam alia, vt:

Biss

ss) Conf. Sylburg. in catalogo MSStorum in bibl. Palatina in Monumentis pietatis et litterariis virorum — illustrium, Francof. ad Moen. 1701. 4. png. 124. cod. CCCLXXXIX. qui praeter alios continet Parthenii de amatoriis adfectionibus, historiolas XXXVI. Antonini Liberalis metamorphof. fabb. 41. Apollonii historias mirabiles, Antigoni historiarum incredibilium collectionem etc. De editionibus conf. Beckmann. praef. p. IV fqg. Harl. .tt) Apud Ifaac. Elzeyir. Metrfius permulta loca egregie fanauit, et, collato Aristotele, restituit. Illa editio repetita est in Operibus Meurfii, a Io. Lamio collectis vol. VII. pag. 3 — 72. Harl.

sue) Xylander in Stephano fuo Byz. adnotauit, Antigonum, Caryftium, hunc ipfum effe, cuius Saupe'ona nuper in-lucem erviferit. Non primum itaque hoe a Meursio observatum fuit.

Digitized by GOO

Vol. II. p. 674 7675

Biss fiue vitas philosophorum, Lacrtio et Athenaco, Eusebio XIV. 18. praep. et Hieron. de fcript. cccl. celebratas, de quo opere videndus lonsius II. 4. L. Respicit et Suidas in Ωroθλadias.

Thee' Low Hefych. in "Ixios.

Teel Nézews Athen. III. pag. 88. VII. pag. 297. 303.

Poema heroicum, cuius titulus 'Artizarges. Athen. III. pag. 82. qui duos inde versus adducit.

Videntur etiam huic Antigono tribuendae andowares five metamorphofeon liber, quema laudat Antoninus Liberalis cap. 23. At isoeixa unouvnuara, quae ex Athenaci XIII. p. 610. inter scripta huius Antigoni doclissimus Vossius refert, Carystio Pergameno tribuenda sunt ex plurimis aliis Athenaei locis, non Antigono, qui a patria Carysto, Euboeae ciuitate, Caryflius dicitur. Alii fuerunt 1) Antigonus, Alexandrinus, grammaticus, citatus ab Ero. tiano in procemio et in Ilenvier. Hic forte respicitur a scholiaste Nicandri, vbi citat An-2) Antigonus, Cumanus, qui de re russica scripsit, laudatus Varroni, Plinio, tigonum. 3) Antigonus, pictor, qui de pictura scripsit, teste Plinio XXXV. 10. meet Columellae. srivanov, de tabulis pictorum. Laert. Chrysippo VII. fect. 188. Diuersus, vt videtur, 4) Antigonus, qui de toreutice feripfit, teste rursus Plinio in indice libri XXXIV. Hunc, inter Statuarios commemoratum, de arte sua scripsisse ait XXXIV. 8. Videtur etiam fuisse 5) An. sigoms quidam, mathematicus, vt ex auctore scholiorum graecorum in tetrabiblon Ptolemaei pag. 201. Meursius colligit, idem, vt suspicor, qui inter Arati interpretes recensetur. 6) Antigonus, rex Macedoniae, cuius epistolam ad Zenonem, Citieum, refert Lacrius VII. 7. Eruditionem huius Antigoni Diocles in episiola meoquianting apud Paulum Aeginetam lib. I. cap. vlt. praedicat his verbis: ineron our suplaives prover around navres Baseλέων γεγονέναι, και πλασον χρόνον βεβιωκέναι, φιλοσοφίας τε πάσης έμπαρον όντα συγχάνειν, και τοις μαθηματικοίς πεωταγωνισην, υπολαμβάνων βασιλικήν και οικεία εναι την Φιλοσοφίαν την περί των ύγιανων ακοήν τε [[] και θεωρίαν, γέγραφά σοι etc. Fuerine is auctor meennynoews Manedovings, laudatae a Stephano in ABavris, dubito. Alius certe 7) Antigonus, Italicae historiae scriptor, quem laudat Feslus in, Romam, et Dionystius Hal. I. antiq. pag. 5. At Plutarchus in Romulo pag. 28. Antigoni, regis, dictum refert, non, vt Voffio vilum, Antigoni, fcriptoris, Italicam historiam respicit. 8) Antigonus, medicus infignis castrensis, cuius pastillum ad capitis dolorem refert Galenus II. de medic. secundum locos cap. 2. Meminit eiusdem Marcellus Empiricus et collyrium eius commendat cap. 8. [conf. Fabrie. B. Gr. vol. III. in elencho medicor. pag. 63 fq.]

IX. Cum mollodoro Galeus edidit PAR THENII^{III}), Niczeni, volumen, quod de amantibus composuit, vii Probus ad Eelog. 3. Virgilii vocat, ad cap. 15. huius libri respiciens: sine narrationes, soluto sermone scriptas, de iis, quae amantibus acciderunt: mac Sevis Nucceus wegi ecoretium Gallum¹⁰¹⁰) qui sub Augusto imp. storuit et suaitate

vv) Vide Bayle diftion. supplem. voc. Parthenius. Harl.

ww) De hoc Gallo videndus vir, doctrina et Vol. IV. ingenio praestans, Iufus Fontanini libro de seriptoribus Foroiuliensibus. Fabric. — Iuji. fontanin. histor. litterar. Aquilciensis libr. Romae Q.q. 1742.

Digitized by GOOGLE

Vol. II. p. 675 7 676

tate carminum excelluit; ad quae componenda perquam opportunam huiuscemodi narrationum lectionem ipfi commendat. Τα πλατα αυτώ τε παςέται eis Επη και έλεγκας ανάγειν τα μάλιτα έζ αυτών άςμόδια etc. ΜεταμοςΦώσεις eius memorat Suidas in Nέτως, quem et ipfum ait librur eo titulo scriptisse. Scriptores ==) e quibus narrationes suas collegit Parthenius, hi funt:

Alexander Actolus, ex cuius carmine elegiaco, cui titulum fecerat Apollinem, profert versus quatuor et triginta cap. 14.

Andrisci Naziana cap. g.

Apollonii, Rhodii, 'Agyovaurizar a. cap. 28. Kauvos cap. 1. fiue Kauvo ariois, cap. 11. Poema epicum, cuius decem versiculos Parahenius confermanit, emendanit If. Voffins ad Melae lib. I. cap. 1. 16.

Aristocritus cap. 11.

Aristodemus o Nuraevs es a. isoeias cap. 8.

Aristoteles cap. 14.

Asclepiades, Myrleanus, Biguvianov a. cap. 35.

Cephalo, Gergithius, er TEwixeis cap. 4 et 34.

Dectades cap. 13.

Diodorus enairns (Gesnero medicus, Vossio circulator: sed interpres [P] forte rectius legit Elaites,) èv èdergenes cap. 14. Galeus in notis ad Parthenium pro Diodoro mauult Dionysiadorum, Troezenium. Vossius lib. de poetis graecis, memoriae, vt videtur, lapsu pro Diodoro Dionysium posuit.

Euphorion Anotheologie cap. 28. Deaxi cap. 13 et 26.

Hegelippus Minnoianov te. cap. 16. Пажлучної cap. 6.

Hellanicus Tewixer a. cap. 34.

- Hermesianax cap. 22. Aiorri (fiue reclius Acorrio, vt apud Athenaeum et Antoninum Liberalem cap. 39.) cap. 5.
- O rhv AéoBe xriow moinous, (Apollonius, forte Rhodius,) cap. 21. vbi ex illo poemete versus heroicos viginti et vnum adsert.

Licymnius, Chius, µeromoios cap. 22.

Oi ra Minneiana cap. 14. Vide fupm in Hegelippo.

1742. 4. pag. 1-62. Ego quoque de co plura dedi in introductione in notitiam litteraturae romanae, tom. I. pag. 333 fq. et in notitia breuiore litterat. rom. pag. 231 fq. Hinc Saxius in Onomaft. lit. tom. I. pag. 182. adligat Parthenii setatem A. M. 3975. Olymp. CLXXXVII. 3. ante C. N. 28. a. V. C. 724. Adde Volfium de histor. grace. II. cap. 1. pag. 129 fq. et de poetis graceis cap. VIII. pag. 70. Harl.

Moero.

xx) Le Beau iunior, nominat et explicat auctores, e quibus Parthenius libros sus amatorios concinnauit in Histoire de l'Academie des Infer. vol. 34. Paris. 1770. pag. 63 sqq. Harl.

Digitized by Google

Vol: II. p. 676 7 677

ET ALIA SCRIPTA Lib. III. c. XXVII.

Moero, Moiga, (poetria Byzantia,) in Tais agais cap. 27.

Neanthes in B. cap. 33.

Nicaenetus cap. 11. Augua cap. 1.

Nicander cap. 34. in To meel momton cap. 4.

Phanias, Eresius cap. 7.

Philetas Leuy cap. 2.

Phylarchus cap. 25 et 31. ev il. (interpres libro IV.) cap. 15.

Simmias, Rhodius cap. 33.

Sophocles Evenation cap. 3.

Theophrastus in To meos rus nouves (interpres libro IV.) cap. 9. in a. Ton meos rus noueus cap. 18.

Timacus Einelinois cap. 29.

Xanthus Audiaxois cap. 33.

Primus hunc scriptorem in lucem edidit cum versione sus loannes Cornarius, Zuiecaviensis, Basil. 1531. 8. apud Frobenium. — Cum eadem interpretatione prodiit iterum Basil. 1555. fol. inter scriptores de exemplis virtutum et vitiorum, quos infra in Aeliano recenseo, et ex officina Commelini graece et latine iunclus Achillis Tatii, et Longi Eroticis a. 1601. 8. [Habeo editionem: Achillis Tatii — lib. VIII. Longi sophistae — lib. IV. Parthenii Nicaeenssis de amatoriis affectibus lib. I. iterum edita graece ac latine in bibliopolio Commeliano. MDCVI. (1606.) 8. Praesatio sudae et Nicolai Bonnuitiorum ad Gruterum scripta est 1601. prid. Kal. April. Éssen et inferiptio mutata? Harl.] Vidi etiam latine cum Eustathii fiue Eusmathii amoribus excosum Lugduni Bat, 1618. 12. Gallice vertit Iohannes Formerius, Montalbanensis, vna cum Plutarchi narrationibus amatoriis, Lugd. 1555. et Paris. apud Aegidium Robinotum 1556. 8. Denique cum Apollodoro et aliis gr. et lat. nitide recudi curauit Tho. Galeus, additis breuibus, sed eruditis notis, quibus interpretis etiam subinde errata quaedam emandauit Paris. 1675. 8. [7] pag. 341-402.

Eumdem esse Parthenium, qui has narrationes prola scripsit et poetam huius nominis, docet auctor iple, versus suos de Biblide et Cauno referens cap. II. Tum Plutarchus, qui in parallelis minoribus pag. 308. quum de Leucone et Cyanippo narrationem e capite 10. repetisset, subiungit: és superior de scriptés. Itaque non dubito, eum iplum esse, cuius Stephanus in Nication meminit, Lucianus vero de scribenda hist. tom. L pag. 637. iungit cum Euphorione et Callimacho: quemque Suidas [et Eudocia pag. 357.] tradit Heraclidis et Eudorae, such ex Hermippo quodam iuniore, (Smyrnaeus enim ille, qui de vitis scripsit, Parthenio antiquior suit,) Tethae filium Nicacensem vel Myrleanum in espesoroior nei puéreer dia Géger montrir, captum a Cinna in bello. Mithridatico, (anno V. C. saltem 670.) postea propter doctrinam liberum dimissum, vsque ad Caesaris Tiberii tempora vizisse. Tibe-

Qqa

rive

308 Lib. III. c. XXVII. SCRIPTA PARTHENII

Vol. II. p. 677 7678

rius ") imperare coepit A. V. C. 767. centum fere post Cinnam interfectum annis. Itaque Tiberii nomen vel a Suida, vel ab alio quodam praeter rem esse adiectum non dubito, quamquam Parthenio h. e. poe natis ipsius delectatum Tiberium auctor est Suetonius cap. 70. Fecit. et graeca poemata, imitatus Euphorionem et Rhianum et Parthenium, quibus poetis admodum delectatus, scripta eorum et imagines publicis bibliothecis inter veteres et praecipuos aufores collocauit. Virgilium Parthenio praeceptore vsum in graecis, et quaedam illius verfibus suis expressifie, notant Macrobius V. 17. et Gellius IX. 9. et XIII. 26. sed et in codice bibl. Ambrosianae²² Moreto Virgilii haec verba adscripta observauit Is. Vossius: Parthenius Moretum scripsit in graeco, quem Virgilius insitatus est. Scripta Parthenii haec commemorantur in veterum monumentis:

Av9innn. Steph. in Keavides, Aaunera.

Acontos (coniugis) eyxáplor. Libris III. Suidas [et Eudocia] in Mac9.

Achtys Enixhdesov. id. [Eudoc. post enixho. addit the yauerne.]

Els Agxeraida emixéderov. Hephaeflio pag. 4. qui totum elegiacum fuisse testatur, solo extremo versu iambico adiuncto.

Eis Auzigenin enixyderon. Steph. in Takyoron.

Δηλος Steph. in Βεληδόνιοι et Γεύννοι, et "Ωyevos vbi vide Holften. et Salmaf. [P] ad Solin. p. 842. ex quo loco videtur referendum hoc poema ad Parthenium, Phocenfem. [vid. infra in catalogo *Dionyfiorum*, voc. Dionyfius, Alexandrinus.]

Έλεγεία. Artemidor. IV. 64.

'Eλεγέτα els 'Aφeodirny. Steph. in 'Aκαμάντιον, Suid. [et Eudocia] Παεθ. Male ad Chium Parthenium referentur in fchol. graecis recentibus ad anthologiam epigrammatum graecor. II. 50. pag. 236.

Heaning Steph. in Iroa et Olvary Etymol. M. in Augooxas et Egioxylos.

"IQUENTOS Steph. in Acadesa.

Kewayoeas Etymol. M. in Agrue.

Aeunadiay. Steph. in 'IBnelay.

Meraμog@ώσess. Suid in Néswe, (licet Parthenio, Chio ass), tribuit in Παεθ.) Eufath. ad Dionyl. vf. 420. ώς Παεθένιος ό τας μεταμοεφώσεις γράψαι λεγόμενος. Vide et ad Iliad. β'. pag. 248. edit. Balil. His vium Ouidium, non dubitant Gyraldus et Voffius. [Add. Mellmann Comm. de auctor. narrat. de mut. form. p. 79 fqg. Beck.]

Moretum,

yy) Doctifiimus Voffius exiftimat, verba Suidae accipi posse de tempore, quo Tiberius storere et rem gerere coepit, 29. antequam imperaret annis. Sed vsu veterum scriptorum constat, tempora imperatorum non de aliis, quam imperii annis computari. De Parchenio, Tiberii luberto, vide su Gundlingiana XXX. 3zz) Vide Voffium, patrem, de poetis graecis p. 70. Fabric. — cel. Heyne ad Donati vitam Virgilii pag. Cl V fq. tom. I. Opp. Virgil. et tom. IV. p. 203. in procemio in Moretum, edit. II. Harl.

aaa) Hune discernit Eudocia 1, c. Harl.

Morstum, quod imitatus est Virgilius, vt paullo ante dixi.

Пеопецитихоч. Steph. in Koeuxos.

Memoratur practerea Parthemius in veteri epigrammate Polliani pag. 236. libr. H. Anthol. cap. 25. a Stephano in Neµauos, Nixaua, Begue Sévas et ExeQavriva, quae loca in indice scriptorum, editioni Berkelianae subiecto, vt non pauca alia desiderantur.

Vir infignis, Ianus Cornarius, sufpicatus est, librum de fluminibus, de quo inter Plutarchi feripta dicam, auctorem agnoscere hunc Parthenium; sed parum verisimilitudinis habet illa sententia.

Fuit et Parthenius, Phocensis, Stephano memoratus in ForSos, Dexertus et Dyevos, nifi Danaevs fcriptum aliquando pro Ninaevs, aut Nicaeni illius, quem Stephanus quoque in Nizere agnofeit, cun Phocenfis scriptis a Stephano confusa. Ceterum Phocenfis iste Parthenius haud diuersus "") mihi videtur ab eo, quem Parthenium, D.onyfis (discipulum) vocat Athenaeus laudato primo eius libro meei roir maea rois iscenneis Nelew gyreuevor XI. pag. 467. 50r. et XV. pag. 680. eumdem respicit Eustathius ad Iliad. ψ . pag. 1412. et in Odyff. 6. pag. 567. Hunc grammaticum vocat Suidas in Alovio. et Dionyfii, Alexandrini, a Nerone vsque ad Traianum clari, discipulum fuisse testatur. Minus praeclare sensisse de Homeri poematis, nec dubitasse Ilisdem stercus "), vel sentes, Odysseam lutum adpellare, adparet [P] ex epigrammate veteri graeco, quod in lucem edidit doctifimus Neocorus ad Suidam in MaceGévios. Ibidem Suidas [et Eudocia] alterius Parthenii facit mentionem, patria Chii, Theftoris, quem carmine celebrauit, filius: qui ad Homerum originem generis fui referebat, sed, (propter genus forte scribendi parum lucidum atque dige Aum,) cognominatus est Chaos. Huic Metamorphofes, quae Parthenii Nicaeni funt, male isthoc loco tribui, ipfo Suida auctore conflat in Nézwe, vt paullo ante notabam. [Eudocia Parth. Chio non tribuit Metamorphofes.] Alius Parthenius, poeta, Domitiano 2 cubiculo, cuius vua cum Sigerio meminit Dio, vbi narrat Domitiani caedem [lib. 67. cap. 15. tom. II. pag. 1113. edit. Reimari, cuius notam conferes, et cap. 17. pag. 1115. adde Sext. Aurel. Visior. Epit. XI. 11. fub Nerus autem misere interfectus est a militibus. vid. Aurel. Victor. epit. XII. 8.] Nec minus Mart alis III. 42. IV. 79. XI. 1. XII. 2. Sueton. Domit. cap. 16. et Tertullian. cap. 35. apologetici. Praetereo Parthenium, filium fororis Ennodii, ad quem Aratoris elegia exstat, edita a Sirmondo ad Ennodium, qui illius saepe meminit. De Partheniis, servis imperatorum, Nic. Hieronym. Gundling. in Gundlingianis XXX. 3.

X. Collectionem scriptorum historiae poeticae Galeanam claudit ANTONINUS LIBERALIS, de quo et ipso pauca hoc loco addere, atque ita capiti huic colophonem imponere constitui. Nihil huius scriptoris habenus, praeter MerzupogQuosewv suvaywyn sue transformationam narrationes capitibus XLI. collectas ex scriptoribus, quorum nomina fequ. pagina vides:

Q q 3

Antigonus

bbb) Phocenfem a Parthenio Dionyfii diftinguit G. I. Voffius lib. II. de Hift graecis cap. 1. , כככ) חותאלי 'Odussan אבן המידי 'Ihiado. Pro המ-דיי Kufterus legit שמידיי.

Vol. 11. p. 679 P680

Antigonus ev rais a Aoiwores cap. 23.

Apollonius, Rhodius, er enryeaupars cap. 23.

Areus, Laco, 'Ageus & Aaxwy ey as parts xuxy cap. 16.

Athanadas 'Außeaninois cap. 4.

Boeus, (Plinio etiam' et Athenaco laudatus,) equiforyovice cap. 3. 11. libro primo cap. 7. libro fecundo cap. 16. 18. 19. 20. 21.

Corinna cap. 10. Eregois Méror a. cap. 25.

Didymarchus uerauoeQwoewr y'. cap. 39.

Hermetianax Acortia B. cap. 39.

Hefiodus in merandans notans cap. 23:

Menecrates cap. 35.

Nicander cap. 35. Eregoispievou á. cap. 1. 2. 4. 22. 23. 38. B. cap. 13. 17. 30. 31. y. cap. 1. 2. d. cap. 8. 9. 10. 12. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 32.

Pamphilus &. cap. 23.

Pherecydes cap. 33.

Simmias, Rhodius, 'Anonaws cap. 20.

Xanthus Lyciacis cap. 35.

Quis demum fuerit hic Liberafir, vel quando vixerit ⁴⁴²), perquam est incertum, etti antiquum este et scribendi ratio et, quibus vius est, monumenta, iam pridem vniuersa deperdita, fidem faciunt. Certe non mutto iuniorem este mihi persuadeo Aebutio Liberali, cui libros de beneficiis [P] Soneca inferipsit, quemque laudat epistola XCL neque M. Antonio Liberali, rhetore, Palaemonis aemulo, de quo in libri de claris rhetoribus parte deperdita Suetonius, vt ex indice capitum adparet, quemque in Chronico sub Claudii, imp. temporibus memorat S. Hieronymus ⁴⁴⁷). Non eumden ⁵⁵⁷) autem cum isthoc rhetore latino este praesentem metamorphoseon scriptorem graecum, facile crediderim Iosepho Scaligero, qui pag. 192. ad Euseb. et in animaduerss. ad Rob. Treium pag. 15. 16. atque alibi Antonii,

ddd) Cl. Saxius in Onomatt. I. pag. 303. aetatem noftri refert ad tampora Antonini Pii, imperatoris, circa a. Ch. 147. et, "nominis, ait, faltem ratio haudquaquam impedit, quo minus Antoninorum fiue Pii, fiue Marci libertum, corumque temporum acqualem fumere liceat. Nam, quum nonnulli cumdem effe opinantur, atque M. Antonium Liberalem, rhetorem, temporum Claudianorum, apud Hieronym. in chron. Eufeb. ad Olymp. CCVI. pag. 160. ad diferimen, quod intereft inter Antonium et Antonium, item rhetorem latinum et mythographum graecum, animum non aduertiffe videntur. "Hine Hamberger in zuverläff. Nachrichten etc. tom. IJ. p. 41. num alios fequutus Antonini Liberalis actatem temporibus Claudii a. Chr. 50. recte adfignarit, ex his colligi poterit. Harl.

ere) Crediderim, verum auctorem esse Astoninum illum, gracce doctissimum, ad quem exfant tres Plinis epistolae, lib. IV. epist. 3 et 18. ac lib. V. epist. 10. Idem lib. II. epist. 11. et lib. IIL epist. 9. meminit Saluii Liberalis. Heumann.

fff) Pro codem habent If. Cafaub. ad Suctor. Abr. Berkelius et alii.

Digitized by GOOG

Val. II. p. 680

ANTONINVS LIBERALIS Lib. 111. c. XXVII. 311

tonii, (non Antonini,) Liberalis metamorpholes laudat. Diuerlum effe, non vno etiam argumento contendit Vofius III. de Hift. graecis psg. 326. Confer Maussai diff. ad Plutarchum de fluminibus pag. 30. vbi testatur, nonnullos istum quoque de fluminibus librum Liberali, metamorpholeon scriptori, leui coniectara tribuisse. Primus euverywyn Antonini Liberalis e codice Palatino and vna cum Parthenio edidit graece viz praestantissimus Guil. Xylander, suamque scossim subjunxit latinam interpretationem Basileae a. 1562. 8.

At codem anno correctius editi sunt ab codem Xylandro

Autonini Liberalis transformationum congeries, Phlegontis Tralliani de mirabilibus libellus, Antigoni histor. mirabil. et M. Antoninus de vita sua, gr. et lat. G. Xylandro interprete; cum adnotationibus et indice. Basileae per Thom. Guarinum 1568. 8. Admodum raram esse hanc editionem, testatur Clement in Bibl. curieuse etc. tom. 1. pag. 386. not.

Separatim post centum annos edidit Antonimun Liberalem notisque paucis iisque ieiunis instruxit Abraham Berkelius, gr. et lat. Lugd. Bat. apud Dan. a Gaesbeck. 1674. 12.

Melius, quam Berkelius, de Antonino Liberali meritus est Them. Gale, quamquam in notis ad Antoninum illustrandum parum operae contulit. Is autem Berkelii editionem, etiam in mendis presse sequences est in Historiae poet. Jeriptoribus antiq. Paris. 1675. 8. gr. et lat. — Eiusdem Berkelii recensionem notasque reddidit I. Georg. Walch. ad calcem editionis sua Phaedri fabularum, Lipsiae 1735. 8.

Multo meliorem et doctiorem editionem debemus diligentise atque eruditioni Munckeri, in editione:

Antonini — gr. et lat. Guil. Xylandro interprete. Thomas Muncker recensuit, et notas adiecit. Amstel. I2nsi. Waesberg. 1676. 12.

Hic annus, auctore typographo, in fronte confpicitur: nam editio a. 1675. iam typis defcripta erat. vid. ipsum Muncker. ad iteratam Hygini editionem cap. 59. et epistolam VIL Kal. Nou. 2. LXXV. 2d Nic. Heinfium, vna cum Liberali recens edito feriptam. Dolendum est, eius curas secundas aut nouam editionem Liberelis, quem, nouis eruditionis antiquae reconditaeque luminibus illustratum, Gracuio testatur Nic. Heinfins, tarditate et ignorantia beredum periisse. vid. Verheyk pracf. ad fuam editionem, qui multus quoque est de iniquitate atque iniuria, qua Munckerum adfecit Berkelius. Hic enim, arbitratus, multas fibi emendationes, ques olim cum Giplone quodam communicarat, a Munkero sublectas este, mutato, vt noua videretur editio, titulo, editionem fuam anno sequenti repetiit, et adnotationibus aduerlus Munckerum iniuriis et peracerbis infamauit et onerauit potius, quam ornavit. Contra Muncherus in altera fua mythographorum latinorum editione plaeide et moderate, oblata occafione, defendit Antoninianas suas adnotationes a proteruitate et calumniis Berkelii, huius notas, fi necesse visum fuerit, honesto modo at docte resellit, et ita passim, idque frequenter Antoninum Liberalem explicuit aut illustrauit. -- Has Munckeri notas, et editioni illius subiectas et in notis ad mythographos latinos sparsas, collegit, digestit, mutavit interdum aut diminuit Verheyk in Inculenta doctaque editione, fic inferipte:

AVTONINS

ggg) Vnicus is eft, qui hucdum repertus eft, in quo effet Antonin. Liberalis,

Digitized by Google

312 Lib. III. C. XXVII. ANTONINVS LIBERALIS

Avravsvu — Antonini Liberalis Transformationum congerits, interprete Gulielmo Xylandro, cum Thomae Muncheri notis: quibus suas aduccit Henr. Verheyk. Lugd. Batau. apud Sam. et Ioan. Luchtmanne. 1774. 8.

Verheyk de mythologia et antiquitate bene meritus, superioribus editoribus praesitit; multas doctas congessi animaduersiones, multa bene acuteque vidit, et egregie interpretatus est. Neque tamen pauca, aliis denuo inuessiganda, meliusque explicanda, ab iplo relicta este, facile patet. Antoninus enim, qui e poetis multa sumsit, ideoque multas immiscuit poeticas dicendi formulas, omnia hausit ex antiquioribus mythologiae foriptoribus, res narrat aut potius congessit lepidas mireque fabulosas, quae ad intelligentiam atque inuessigationem foientiae et religionis antiquissimae facerent, et viam quassi munirent. Quare originem quoque ac diuersitatem caussasque illarum fabularum penitius inquirere, cum aliorum narrationibus comparare, et, quantum fieri potess, fensum illarum abditum eruere atque exponere debuerat; aut alius, rei mythologicae non minus quam criticae peritus, exemplum vestigiaque Heynii, in Apollodori bibliotheca monstrata, fequi poterit. Atque in ephem. litterasiis Gotting. ann. 1775. plag. 117. multa, ratione methodi atque interpretationis, culpantur. Neque fagacis illius cenforis monitis obsequutus est Teucherar, nouissimae auctor editionis, fic inforiptae:

'Arrowing —. Antonini Liberalis transformationum congeries, cum notis Guil. Xylandri, Abrah. Berkelii, Thomae Munckeri et Henr. Verheykii. Accesserunt Aesopi fabulae aliquot, quae in Aesopearum editionibus haud leguntur, et Babrii nonnullae hab.). Curauit Ludou. Henricus, Teucherus: Lipsiae 1791. 8.

Xylandri et Berkelii notas, quas praetermiserat Verheyk, etiam omisit Teucherus; contra interdum contraxit aut omisit quasdam Verheykii aliorumque adnotationes. — Idena *Teucherus* edidit solummodo correctum graecum contextum, et interdum recepit certiores eriticorum emendationes:

Antonini — congeries, graece, cum Gabrias live Ignatis Diaconi fabulis iambicis totrastichis et Babrii nonnullis in vium scholarum edidit L. H. Teucherus. Lipsiae 1791. 8.

Hic præter ca memorandus est: Antoninus Liberalis puer in stellionem, ex historia illustratus ab Hermann von der Hardt, in huius Aenigmatibus prisci orbis, Helmstad. 1723. fol. pag. 22. Harl.]

Fuit et Tiberius quidam Claudius Liberalis, cuius mentio in veteri inscriptione apud Sponium pag. 61. Misc. et pracfectus fabrorum, in Fabretti Inscript, pag. 253. — Metamorphoses e veteribus graecis scriptere praeter Liberalem et, quos ipse laudat, Antigonum, [Boeum] Corinnam, Didymarchum et Nicandrum, Callisstenes, Dorotheus sine Theodorus, Nestor, Larandensis, Parthenius et Adrianus, sophista. [P] [Multo subtilius et doctius in sauctoribus recensendis versatur Commentatio de causis et aussoribus narrationum de mutatis formis ad illusstrandum maxime et disudicandum opus metamorphosem Ouidianum, aussors Io. Guil. Lud. Mellmann, A. M. Class. gr. et lat, in gymn. Moscov. Rect. Lipsize et Gött. 1786. 8. vbi de Antonino pag. 89 sq. agitur. Beck.]

hhh) Illas nempe, quas Tyrwhitt edidorat, et ego recudendas curati.

CAPVT

Digitized by GOOGLE

POLYBIVS

Lib. 1/1. c. XXV 1/1. 31

CAPVT XXVIII (olim XXX) DE POLYBIO ET AENEA TACTICO ALIISQVE REI MILITARIS SCRIPTORIBVS.

I. Polybii aetas, dignitas, diffio. II. Libri quadraginta hiftoriarum. III. Quot ex illis fuperfint, et num excerpta, quae exflant, fint ex M. Bruti epitome. IV.V. Polybii codd. mssti et editiones. VI. Scripta virorum dolforum, quibus Polybiana quaedam illustrantur. VII. Verfiones Polybii in linguas vernaculas. VIII. Scripta Polybii, quae interciderunt. IX. Alii Polybii. X. De Aenea Taffico. XI. De firategico Onofandri. XII. Catalogus feriptorum firategicorum et de re militari, qui in bibliothecis adhuc delitefcunt, XIII. vel plane periere.

[Cum supplementis G. C. Harles.]

Quod cl. Schweighäuser, Professor Argentoratensis, noufflimus Polybii editor, in tomo V. post praefationem diligentius et curacius egit, quam Vossus atque Fabricius, de vita, aetate, ingenio scriptisque Polybii, tam iis, quae supersont, quam quorum aut memoria tantummodo, aut fragmenta servata sunt, et veterum tessimonia sollerter collegit, atque, si necessarium visum suerit, docte explicuit; idemque errores aliorum cassigauit: equidem praecipue in maxima huius paragraphi parte ita eum sequar, vt, quae latius ille exposuit, contraham, iisque, quae Fabricius scripferat, haec aliaque notata immisceam.

Polybius ^a) natus est Megalopoli in Arcadia Olymp. circ. CXLIV. vel Olymp. CXLV. inter A. V. 550 et 556. ^b) Atque iam Cafaubonus in fynopsi chronologica historiae Polybianae definiuit aetatem Polybii, hunc ineunte Olymp. CXLIV. i. e. circa A. V. 550 vel 551. natum statuens, regnante apud Aegyptios Ptolemaeo Epiphane. Pater fuit Lycortas, non Lycus, (vt male tradiderunt Suidas in Πολύβιος et Eudocia pag. 350.) vid. Vosilium 1. c. et in arte histor. cap. 22. Is vero praetor suit Achaeorum post Aratum Philopoemenemque nobilif. fimus, cuius res pace belloque gestae meritoque a Polybio ipso passim, a Liuio XXXVIII. 30. XXXIX. 35 sqc. Plutarcho in Philopoem. pag. 368. Pausan. VII. 9. lustino XXXIII. 1, 9. celebrantur. Polybius iuuenis Philopoemeni fe adiunxit eiusque disciplina formatur; (Plutarch. an seni gerenda respubl. pag. 790 sq.) et in exsequis Philopoemenis vrnam defuncti portat, (id. ibid. p. 368.) Quum minor adhuc esse estate legitima ad rempublicam capessen dam, decernitur ei cum patre legatio ad Ptolemaeum Epiphanem, Aegypti regem, Olymp. CXLIX. 4. A. V. C. 574. Polyb. XXV. 7. Bello Persico Polybius cum patre Lycorta, metu potentiae Romanorum, primum censuerat, neque Perseum, neque Romanos iuuandos.esse ab Achaeis. (Polybius XXVIII. 3 et 6.) Praefectus deinde nominatur equitum Achaeorum,

a) Vide Prideaux histor. V. T. tom. II. pag. 336. Polybius et Macrobius sunt synonyma. Heumann.

b) Claris argumentis id firmauit Schweighäufer, et refutauit Voffium, qui lib. I. cap. 19. natum effe Polybium, feripferat, Olymp. CXLIII. a. 4. a. V. C. 543. cumque fequuti funt Fabricius et Saxius in Onomaft. lit. I. pag. 133. Hamberger

in zuverläff. Nachrichten etc. tom. I. pag. 382. pofuit A. M. 3780. ante Ch. N. 204. — De Megalopoli eiusque praetoribus praeter alios confuiendus eft *Reinerius Reineccius* tom. III. hiftoriae Iuliae pag. 522 fqq. et de Lycorta pag. 529. de cauffis interitus reipublicae Achaeorum *Iac. Gothofredi* oratio in eius variis opusculis, Geneuae 1654. 4.

Vol. IV.

Rr

Digitized by Google

qui

314 Lib. III. c. XXVIII.

qui auxilio deflinantur Romanis. (id. ibid. 6.) et legatus A. V. C. 585. ab Achaels ad Q. Marcium, Col. bellum cun Perseo gerentem. (id. ibid. 10 fg.) A. autem V. C. 586. pro praesecto equitum suxiliarium ab Achaeis petunt eum Ptolemaei fratres, Aegypti reges. (id. XXIX. 8 fq.) Postea A. V. C. 588. cum mille ex nobilisimis Achaeis, a Callicrate adcufatis, quafi bello Persico Romanis parum fauissent, Romain euocatur; at, ceteris exsulibus per Italiae oppida diuifis, ipfe rogatu Fabii et Scipionis, Aemilii Paulli filii, veniam impetrat a practore Romae manendi. (Polyb. XXXII. 9. Paufan. VII. 10.) Quod quidem postea et ipsi et patriae aliisque et litteris admodum falutare fuit: ipse vero artisfimam contraxit cum Scipione Aemiliano '), annum decimum octauum tunc agente, confuetudinem. Quanta autem Polybius gratia valuerit apud Romanorum principes, vel inde patet, quod illo auctore Locri leuati funt onere et fumtu militiae aduersus Dalmatas, (Polyb. XII. 5.) atque exfulibus Achaeis, Scipione in gratiam Polybii apud Catonem intercedente, conceffus est tandem A. V. C. 604. anno decimo feptimo, posquam euocati erant, reditus in patriam. Veri cognoscendi caussa, et vt certiora, quam alii, tradere posset, et ne, quam in Timaeo reprehendit, locorum ignoratione ipfe historiam concinnaturus peccaret, itinera per Alpes, Africam (a. 607 fq. Plin. H. N. lib. V. cap. I.) Hilpaniam, Galliasque suscept, et maria traiecit, null's deterritus periculis. (Polyb. III. 48 et 59.) Scipioni in pluribus bellis, praefertim illi confuli (fecundum Saxii calculos) A. M. 3859. Olymp. CLVIII. 3. ante C. N. 144. A. V. C. 607. et initio a. 608. Carthaginem oppugnanti expugnantique comes ac focius bel-, licorum laborum aderat. (Appian. Libyc. pag. 82.) Anno post vidit Corinthum incensam a L. Mummio, qui illam ingenti clade fubiecit Romanis. Sanc Corinthi expugnationi eum praesentem fuisse, constat ex Plutarchi extremo vitae Philopoemenis, et testatur ipfe Polybius apud Strabonem lib. VIII. pag. 381. Quo facto in patriam rediit, cui iam antea (A. V. 604.) vtilis esse coepit, dum popularibus suis de servanda inter se concordia et de colenda maieslate populi Romani salubria confilia dedisse videtur, quibus si paruissent, in calamitatem non incidifient, vt ipli fassi funt in inferiptione, mox memoranda. In patriam redux, apud imperatorem romanum et decem legatos honores Philopoemenis et Arati, virorum de Achaeis immortaliter meritorum, defendit, impetrauitque, vt corum et Achaei statuac. quum iam ex Peloponnelo in Acarnaniam transportatae effent, fuis reponerentur locis. Polyb. XL. 8. tom. IV. pag. 720. cdit. Schweighäuf : quae res adeo plaquit Achaeis, vt flatuan ei e marmore ponerent. Post discession legatorum romanorum ex Achaia Polybius ex corum mandato vrbes obiens, controuerfias earum indicauit, res earum legesque conflituit, ciuitates ordinauit, ac Romanos iratos illis, qui-dicto su audientes esse volebant, reconciliavit): in quo negotio ita le gestit, vt summo beneficio ab illo adfectos omnes se profiterentur.

c) Excerpta Peireleii e lib. 31. pag. 149. Plin. VIII. 16. ibique Harduin pag. 158. Salmaf. ad Solin. p. 304. Plutarch. IV. 1. Sympol. Velleius Paterc. lib. I cap. 13. 'Aelian. Tactic. cap. 1. Ammianus XXIIII. 2. Paufan. in Arcadic. fiue lib. VIII. cap. 30. pag. 663. vbi ait, omnia, quaccumque e Polybii monitu gesterit Scipio, feliciter ei cessifile, in aliis ipsum offendisse, n. in rebus, ad Carthaginem gestis. Scipionis didismator

vosat Polybium Appianus in Punicis pag. 82. Scipionis inisatus fine pracecutorem dicit Diodorus Siculus pag. 329. Excerptor. Peirefeii, [pag. 585 fq. edit. Wesseling.] Fabric.

d) Excerpta Peiresciana pag. 192. fiue in edit. Schweighäuseri tom. IV. lib. 40. eap. 10. pag. 722 fqq. ad Olymp. CLIII. 3. V. C. 609. Plutarch. in Catone maiore pag. 341. Pausan. Arcod. cap. 30.

Digitized by GOOg

Vol. IL p. 753

tur, et certatim statuis aliisque cum honoribus prosequerentur. Statua autem eius memoriam coluerunt Mantingenfes, teste Paujania in Arcadicis fiue libro VIII. cap. 9. Megalo. politani, idem ibid. cap. 30. Pallantienfes, idem ibid. cap. 44. Tegeates, idem ibid. cap. 48. rum Methydrini, ibid. cap. 37. cum infcriptione: ¿¿ aexis re un av opariva, riv erra δα, Α Πολυβίω τα πάντα επώθετο, και άμαετέση δι εκώνον βοήθωαν αυτή γενέσθαι movoy, et initio effugituram fuisse Graeciam, si Polybii monilis per omnia paruisset: et deinde, postquam peteauit, illi uni falutem fuam debere. In Aegypto quoque postea, circ, A. V. 611. verfatus est fub Ptolemaco Physicone s. Euergete (), qui anno V. C. 603. fratri Philome. tori in regnum fucceffit. Post hace hiltoriarum opus, antea iam praeparatum, perfecit, (Polyb. III. 1-5.) anno tamen vrbis 620. Scipionem, iterum confulem, videtur in Hilpaniam comitatus, indeque, abfoluto iam reliquo perpetuarum hifloriarum opere, hifloriae belli Numantini componendae occasionem cepille. Tandem, rure domum repetens, qu'um ex equo excidifiet, et morbo inde fuisset correptus, diem obiit supremum, annos octoginta duo natus 1), Olymp. CLXIV. 2. ante Chr. N. 124. fecundum Fabricium: ille autem Olympiados annus confpirat apud Saxium L. c. I. pag. 141, cum A. M. 3882. ante C. N. 121. vrbis conditae a. 631, apud Schweighäufer, pag. 15. tom. V. circa A. V. C. 634. Si Manueli Malaxo credimus, cadauer eius fub Ioanne Comneno imperatore integrum repertum eft: vid. Nic. Comnenum pag. 387. praenot. myflagog. ex Malaxi memoriis rerum Peloponnelia. cerum. Harl.]

In scribendo laudem tulit viri nec in dictione prorsus negligentis, sed bene ac perspicue narrantis et docentis ⁶), licet iis, qui collocationem verborum non admodum curarint, adnumeratur a Dionysio Halicarnasseo ^h). At longe maiorem habuit rationem rerum, quarum peritissimus, et veri, cuius amantissimus suit: vsque adeo, vt Zenonem, Rhodium ⁴), reprehendat, quod dictionis elegantize magis quam rerum inquisitioni et argumenti sui trachationi studium impenderit, iubeatque, se ^k), sicubi de industria mentiri compertus suerit, citra venine spem increpari, vti vicissim ex ignoratione lapso sibi, tamquam homini, in tam longo praesertim opere dari cupit veniam. A losepho XII. 9. 1. avige avados, vir probur, adpellatur: [ab Acliano in Tacticis cap. 1. avige πολυμαdis, vir multissie eruditionis. Livius, qui, eum inprimis sequutus, integros etiam libros, tantum non presso vbiuis pede latinum in fermonem conuertit, (vid. Schweighäuser praes. tom. I, pag. VI.) libr. XXX. cap.

Rr 2

s) Strabo lib. XVII. pag. 797 fq. let in editione Polybii Schweighäuseriana inter reliquias libri XXXIIII. cap. 14. tom. IV. pag. 655 fq.

f) Lucianus in Macrobiis cap. 23. tom. III. edit. Reitzii pag. 225.

g) Cafaub. dedicatione Polybii ad Henricum IV. pag. 43. Fabric. Conf. Degorei Whear relectiones hiemales, sect. XIII. pag. 61 fqq. edit. Neu, Tubingae 1715. 8. et Neuii accessiones pag. 3. in primis pag. 107 fqq. qui Casauboni praefationem incomparabilem plane et dignam iudicat, quae ab vnoquoque historiarum studioso non legi tantum, sed relegi saepius debeat. Testimonia et iudicia veterum collegit Schweighäufer tom. V. pag. 16 – 22. 'adde Thom. Pope Blount cenfuram celebrium auctorum pag. 46 fq. Harl.

45.

Digitized by GOOGLE

h). Regi our 36. in water tom. II. pag. 5. [cap. 4. tom. V. edit. Reiskii pag. 28 fq. coll. Schweigh. cit. 1. pag. 20 fq.]

i) Excerpt. Peirefc. pag. 75.

k) Excerpt. Peirefe. pag. 81 fq. odde lib. XII. cap. 5. Vbertus Folieta in differtatione de fimilitudine normae Polybianae, fiue vtrum historia non sit, nisi verarum rerum narratio, vt sentit Polybius: tom. I. thefauri Italiae Graeuiani pag. 1241 sq.

316 Lib. 111. s. XXVIII. POLYBIVS HISTORIARVM SCRIPTOR Vol. 11. p. 753

45. nominat com haud quaquam spernendum (h. e. maximae auctoritatis,) aufforem '), (vid. Ducker, et Drackenborch, ad locum Livii, et Volfium de hist. graecis I. cap. 10. pag. 123 fg.) ac lib. XXXIII. 10. non incertum autorem cum omnium verum, tum praecipue in Graecia geflarum; Cicero de offic. III. 32. bonum autiorem inprimis. Harl.] - In omni re accuratif. fimus et priscae religionis bonitatisque sudiosus celebratur a Philesp XVII. 1. epistol. Singulare est, quod Ioh. Hoornbeschius p. 39. Orationum refert de Carolo Maetio, qui, quando ad correctionem interpretationis Belgicae bibliorum se accingeret, crebra Polybii lectione mentem imbuebat, quod eius phrasin ad graeci in nouo testamento textus intelligentiam non parum momensi adferre arbitraretur. Vide et, fi placet, Alex. Morum ad Galat. II. 13. vbi notat, Paulum, apostolum, frequenter vocibus vti Polybianis. If. Cafaubon. ad Matthaeum I. 19. Cafauboniana pag. 69 fq. Meric. Cafaubon. pag. 210. ad Polybium, Chriftoph. Wollium diff. an nouum testamentum sit auctor classicus, Lipsiae 1733. 4. S. 17. vbi Diodorum Siculum, Arrianum, Laertium Polybii imitatores commendat. Hinc dictionem Polybianam cum N. T. contendendi confilium se cepisse scribit I. Chr. Wolfius in notis ad Casauboniana pag. 275. atque idem vt quam diligentifimo fludio exfequendum fusciperet, spero, me perfualisse Georg. Raphelio. Immo hic praeclaras suas e Polybio et Arriano in N. T. observationes edidit Hamburgi 1714. 8. (rec. Lugd. Bat. 1747. cum aliis, II. voll. mai, 8.) Miror tamen, quod pag. 321. Atticorum non postremum adpellat Polybium. Scribit enim, genere fermonis, non speciatim attici, sed illo, quod Konver dicit Plutarchus. vid. Seimasium de Hellenistica pag. 3. Pariter παεαληλισμον noui foederis et Polybii ratione dictionis edidit Georg. Guil. Kirchmaier, addita Io. Erici Oftermanni oratione de stilo N. T. vere graeco. Idem Kirchmaierus edidit Noui foederis Polybiano maxime silo exa-Witteberg2c 1725. 4. rati defensionem a soloecismis etc. Witteberg. 1732. 4. -, Polybium scriptorem Lucae lestum vocat Grotius ad Acta apostol. XI. 26. Polybius quem sequi amat Lucas, id. ad Acta apostol. XVII. 18.

II. Scripfit 'IΣΤΟΡΙΩΝ βιβλία μ'. Hiftoriarum de rebus toto fere terrarum orbe per annos LIII. ") geftis, (vnde ipfe opus fuun vocat i50giav καθολικήν) ") ab anno primo Olymp. CXL. [ab V. C. 535.] et initio belli Punici fecundi, vbi defierant Timasus ") et Aratus, Sicyonius "), ad euerfionem regni Macedonici, fiue Perfen, Macedonum ") regem; a [[] Romanis

1) De hoc elogio diuería vide iudicia apud Cresium animadueríion. philolog. parte IV. p. 51 fqq. v. Barthii Adueríaria lib. XXVI. cap. 1. Biblioth. Angl. tom. XV. pag. 516. (Liuius X. 30. praemia haud quaquam spernenda, et cap. 40.) Buchnerus lib. I. de commutata dicendi ratione cap. VI. Eodem modo apud Origenem seepe occursit àn sinaracoportes, observante Boherello in notis criticis ad eius opus contra Celsum pag. 4 et 40. Heumann. Sic Horat. Od. I. 1. 20. Nec partem solido demere de die Spernit: vbi vid. Lambin. et rel. interpretem carpit Reiske in praefatione ad sua Polybiana, vol. V. animaduersion. ad graecos scriptores pag. 767 sqq. adde Fabricii notam infra in notitia de editione Gronouiana. Harl.

m) Polybius praefat. lib. III. cap. 1 et 4. Xeiver merrynorra ngi reury. Zosimus lib. I. sub init.

n) Polybius lib. II. (cap. 37. ygu Ørray xu Jiks, lib. III. 32. [conf. Schweighäufer adnott. tom. V. pag. 105 [qq.]

o) Lib. III. cap. 32. lib. I. 5. vbi traditur Timaeus in Olymp. CXXIX. defiiffe.

p) Lib. I. cap. 3. [conf. Ca/aubon. ad Polyb. I. 1, 5.]

q) Lib. III. cap. 32. Steph. in Μογάλη πόλα. Suid. in Πολύβ.

Digitized by

900c

Vol. II. p. 754 7 755

POLYBII QVAE SVPERSVNT Lie. III. c. XXVIII. 347

Romanis victum Olymp. CLIII. 1. [f. 3. A. V. 587.] libros quadraginta, vid, lib. III. 32. quorum duo primores veluti meenaraoneuns et introductionis loco praemilli Arichim perleguuntur ") reip. romanae res a capta per Gallos vrbe, duce Erenno Olymp. XCVIII. ad primam traiectionem in Siciliam, factam Appio Claudio Cof. A. V. C. 490. atque inde paullo difertius vsque ad initium belli Punici secundi 3). Vt vero diligentitimus fuit in rebus Romanorum describendis; ita egregie quoque explicavit res Carthaginiensium; Achaeorum, Macedoniae, Syriae, Aegypti, Ponti, Cappadociae, Persidis aliarunque gentium, multa de ingenio ducum, de re militari, de ratione et forma rerumpublicarum, de caulis interioribus, initiis ac modo gestorum przeclare observauit, vbique przestans recti etiam in hoste laudatorem, inimicum vitiis, prudentiae ac virtuti plus tribuentem quam fortunae et confictis prodigiis, cultorem tamen dei diuinaeque pronidentiae religiolum '): Historicum denique, non minus narratione integra ac fide digna, quam faluberrimis monitis fludentem, prodeffe lectoribus fuis "), licet ob hoc ipfum non defint, qui eum infectentur, vt post Seb. Maccium, Italum ") fatis acerbe fecit Vignolius Maruillius Miscellaneorum tom. II. pag. 21. Latinae linguae peritus Polybius libros Cenfuales et alia eiusinodi monumenta Romae commendatione Scipionis e Capitolina aede vtenda accepit "), de pluribus ex Laelii ore et memoriis factus est certior, testatur etiam "), se incidisse in indicem siue tabulam aeneam scriptam et Lauinii politam ab Hannibale, quum in Italia ille verlaretur, et hanc se sequutum, vnde Punice etiam calluisse possis supported to the provide the possible po rimum tribuit Arato, minus contra fidendum docet Philino III. 26. Fabioque (vid. I. 14. 111. 8 et 9.) et Phylarcho, Chaereaeque ac Sofilo, quorum duorum feripta non hiftoriam, fed sabulas ex tonsoris officina referre adfirmat, lib. III. 20.

III. Ex illis quadraginta libris, (quibus adhuc integris vsum Caelarem Bryennium fufpicatur Possinis in notis pag. 114.) non plures hodie integri exstant, quam primores quinque. E libris VI. vsque ad [P] XVII. excerpta tantummodo ad nos peruenerunt, quae Isaasus Casaubonus sufpicatus suit esse partem epitomes, quam e Polybii opere secisse tremis vitae suite supportions traditur M. Brutus ⁹). Sed merito hace viri docti coniectura

Rr3

parum

Digitized by GOOGLE

r) Confer Synopfin Chrenologicam Hift. Polybianae tom. II. edit. Gronou. pag. 1586 fq.

s) Tu vero confer Schweighäuser. l. c. tom. V. pag 110-112. et pag. 495 fq. Harl.

t) Cafaub. dedicatione Polybii pag. 41 fq. Mottanus Vayerus tom. I. Opp. pag. 245. edit. in folio. Vide et Xiphilinum in Augusto pag. 41. vbi Polybium excusat, quod prodigiorum in historia rationem non habuerit. Ei μαν άδ' αν γενίσθαι νομίζαν, μεμαντώς, πλήρης γαρ τών τωάτων ή isogia. Εί δ' ώς άχ isogisaus γε αύτος, συγγρατώς, συγγρα-Φην γώς πηοποχώρητο. Polybii iudicium de iis, qui ευσηβάαις χώριν incredibilia intexunt scriptis, vide lib. XVI. cap. 11.

u) Quo fenfu Polybius historiam fuam meryumringi dixerit, inquirit Schweighäufer in notis ad

Polyb. I. 2. pag. 125 fqq. et interpretatur hifloriam ciuilem vel politicam. Harl.

v) A quo lib. II. de Hift. cap. 20. Polybius, vt fordida ftirpe prognatus, traducitur; at reprehenditur ab Augustino Mascurdio, de arte histor. p. 250 fqq. hic tamen lib. III. cap. 2. culpat eum copiosiorem longioremque in digressionibus, lieet lectu dignissimis.

w) Veterem latinam linguam primorum confulum temporibus vsitatam, fic notat ab illa', quae deinde obtinuit, differre, vt vix peritifiimi poffint illam adsequi, lib. III. cap. 22.

x) Polybius lib. III. cap. 33 et 56.

y) Plusarchus in Bruto p. 985. Fabric. Omnino conf. est Schweighäuser. in praefat. ad tom. I. pag. 7 sqq. qui de excerptis atque eclogis et alio fragmento plene differit. Harl.

HE Lib. III. c. XXVIII. POLYBII QUAE SVPERSVNT

Vol. IL p. 755 2 756

parum credibilis visa est Henrico Valesio, qui eam refellit et excerpta ab epitome distinguere docet in prolegomenis ad excerpta Peiresciana, licet probatam etiam Mottano Vayero, viro ingeniolistimo. In bibliotheca *) Augustissimi imperatoris in codice Historico XXV et XXX. atque adeo bis exstant manu exarata excerpta adhuc inedita libri XVIII et XIX. quae in lucem protrahi operae pretium sit. Post haec enim verba, quae in editione Calauboni et Gronouii vleima funt libri XVII. έκ οκνήσομεν διασαφείν τα παρακολεθήσαντα ταις έξεσίαις αυτών απεεπή, sequentur in illis codicibus: Πολυβίε ἐκ τῦ ή. λόγε. Ἐγώ δὲ κατά την έκτην βίβλον έν έπαγγελία καταλιπών, ότι λαβών του άρμόζοντα καιρου σύγκρισιν ποιήσωμαι το καθοπλισμο Ρωμαίων και Μακεδόνων. Ομοιου δε και etc. Deinde poft excerpta e libro XVIII. Πολυβίε έκ τε 19'. λόγε. Περί της Σκιπίωνος τε Αφεικανε ήγεμονικής έμπαιρίας. Κατά δε τον καιρον τέτον νεανίσκοι τινές των Ρωμαίων επιτυχόντες παεθένω κατά την ακμήν και το κατά κάλλος διαφερέση των άλλων γυναικών etc. Denique excerptum meei Mndias, quod incipit: 571 roivur n Mndia nara re ro utres or ris Xúgas ažicxgews etc. ""). Libri quinque primores et excerpta iam edita e libris sexto vaque ad decimum septimum ") exstant etiam in manuscripto codice praestantissimo Augustae Vindelicorum, cuius varias lectiones edidit et illustri viro Iohanni Capellano dicauit Iohannes Henricus Boeclerus, Argentorat. 1670. 4. [et nouo ae diuerso titulo, ibid. 1681. 4. de consilio et opera Boecleri grauiter iudicat Reiske in praef. ad sua Polybiana, in Animaduersion. ad graecos auctores, vol. V. Lipfiae 1766. 8. psg. 793 fqq.] Alia ex hiftoriis Polybianis excerpta de legationibus iussu Constantini Porphyrogeniti " pridem felecta, graece edidit Fuluius Vrfinus Antwerp. apud Plantinum 1582. 4. additis eruditis suis notis et aliis fragmentis a se collectis, in quibus sunt quaedam e Suida, quae ipse ex sola coniectura parum certa, imo, vt Valesius da) observauit, non raro falla Polybio tribuit. Denique alias praeclaras [P] eclogas de virtutibus et vitiis ex codem Polybiano opere eiusdem Constantini iusiu excerptas "), codice

2) Nesselius parte V. catalogi biblioth. Vindob. pag. 54 fq. et pag. 56. [Reimmanni praef. ad bibl. Vindobonenf. 6. XI.]

aa) Inedita effe, quoque putarat Lambecius libro nono commentariorum de bibl. Caesarea Vindob. cuius initium ex MSto edidit Schelhorn in amoenitatt. literariis, tomo V. pag. 110 fqq. Sed Fabricium incuria Neffelii, qui codicem Vindobonensem negligenter inspexit, deceptum effe, et illa, quae putabantur, inedita fragmenta, effe excerpta excerptorum ex libris X. XI et XVII. quae in editis iam sua occuparunt loca, primus perspexit et demonstrauit Kollarius in epistola in Actis eruditor. Lipfiens. ann. 1760. mense Maio pag. 286. quod ctiam ex Kollarii epistola notarunt Emefti in praefat. ad tom. I Polybii pag. XIV. et peullo vberius explicuit Schweighäuser in praef. ad tom. II. pag. XI fq. At diligentius et copiofius isaudem illam aperuit Kollarius, idemque loca, vbi fragmenta illa, quae perperam habeban-

tur inedita, in editione Ernesti iam excusa deprehenduntur, indicauit in fupplementorum ad Lambecii commentarios libro primo codd. LXXVII et LXXVIII. pag. 479-486. Harl.

bb) Decimi octaui quoque excerpta legi in illo codice, notauit in fuo catalogo Elias Ehingerus. Sed errore numerorum deceptum virum optimum notauit Boeclerus.

cc) De his excerptis ago infra lib. VI. [Conftantinus ille Porphyr. malo confilio et inftituto Graecorum historicorum opera minutas in partes concidenda, ex istisque particulas eas, quae prae ceteris maximi viderentur esse momenti, in his excerpta illa de legationibus, per LIII, titulos siue locos digerendas curauit.]

dd) Valefius pract. ad excerpta Peirefc.

es) Quae in hisce excerptis pag. 146 sq. leguntur de Scipione, ea Io. Henr. Bosclerus noua verfione et adnotationibus illustrauit Argentorat. 1659. 4. sub titulo: Scipio Polybii colloquio Academico

Digitized by GOOQI

Vol II. p. 756

Lib. III. c. XXVIII. 319

codice Fabricii Peirefcii vius Henricus Valefius, vir eruditillimus, graece et latine in lucem edidit cum notis Paril. 1634. 4.

[IV. V. Codd. MSS. et editiones.

Antonius Sanderus libro de claris Antoniis, Louanii 1627. 4. pag. 169. Antonium Eparchum, Corcyraeum, narrat, aliquot Polybii hiftoriarum libros, nondum aut graece aut latine editos, in latinum fermonem transfulifie, adnotante Fabricio in margine fui exemplaris.

Codd. MSS. atque editiones quod intelligenter pleneque iam recenfuit el. Schweighäufer in praefationibus ad tom. J. II. et V. primum eos codd. quos laudauit ille, tantummodo paucis nominare licebit. Sunt vero 1) Bauaricus, qui continet historiarum Polybii libros quinque, (perperam in catalogo nr. 197. dicitur, offo ineffe libros.) priores. Idem est codex, quo vsus est olim Obsopoeus ad procurandam primam Polybii editionem, (vid. Schweighäuf. praef. tom. I. p. XXXIV fq. et tom. V. p. XV.) 2) Augustanus, quem quidem Boeclerus iam contulit, et lectiones, ex illo excerptas, in fingulari libello, supra memorato, vulgavit; at multas bonas probasue lectiones vel prorsus praeteriit, vel parum recte enotauit. Continet V. priores Polybii libros et excerpta ex reliquis libris a fexto ad decimum octauum. 3) Regii Parisienses III. Schweigh. praef. tom. 1. pag. XXXVIII et LII-LVII.) qui quoque V. priores libros continent. In catalogo MSS. Parif. regg. praeter tres illos codd. enumerantur quatuor de variis rerumpubl. formis, et quinque, excerpta praebentes. 4) Vaticanus, vnus omnium, qui hodie supersunt, antiquissinus, et circiter saec. XI. exerctus. Hi omnes ex communi fonte per diuerlos canales atque variis temporum successionibus derivati sunt. Alii codd. Polybiani in bibl. Vaticana cuftodiri dicuntur. 5) Florentini duo, alter in bibl. Benedictinorum B. Mariae, a. 1417. exaratus, alter ex illo a. 1435. descriptus in bibl. Laurentiana Medicea. (Bandin. in catal. codd. Laurent. graec. memorat vol. II. pag. 628. cod. IX. qui continet Polyb. hiftor, libros V. et excerpta ex eiusdem Polybii hiftoriar, libris XII, a fexto vsque ad XVII. ibid. p. 641. cod. XXI. Polybii hiftoriar. excerpta ex libris VI. VII. VIII. IX. et X. vol. IIL pag. 203. cod. XIII. nr. 11. Excerpta III. ex libro VI. et XVIII. et X.) 6) Vrbinas f. Vrbino Florentinus, praebet is excerpta ex quinque prioribus, et ex VI. ac sequenubus libris. 7) Volni, qui et codicem, ex quo edidit Eclogas de legationibus, et alium. qui quinque priores libros Polybii complectitur, (nisi fuit idem ipse Vatieanus, sed vide praef. ad vol. II. pag. XVII fq. vbi Schweigh. fuam deferit fententiam,) adhibuiffe videtur Schweigh, pag. XLVIII fq. praef. ad I. volumen. 8) cod. Suidae Polybianus, de quo idem ibid. pag. XLIX fq. vberius differit #), - 9) Cod. Perotti, ex quo versionem latinam is confecit,

demico accommodatus. Hace diatriba, paucis foliis constans non legitur inter differtationes Boecleri academicas, iunctim editas Argentor. 1701. 4. [Fabr. in ora adscripfit: Elogium Scipionis in excerpto e lib. 31. illustrat I. H. Boecler. tom. II. diff. academ. pag. 576 fqq.] In Nic. Bellermontani differtationibus academicis ad optimos veteris et nouae historiae scriptores, vndiquaque vt Iac, Thomasius 9. 239. de plagio observat corrasis, et excuss Francof. 1626. sunt etiam Polybium spestantia quaedam pauca.

ff) Idem vir dochiffimus Polybii fragmenta ad expeditionem Antiochi M. arabicam pertinentia ex Suida collegit in diff. Emendatt. et obsernatt. in Suidam fascic, I. pag. 19 sqq. Argentor. 1789. 8. ---

POLYBII CODD. MSS. L.b. III. c. XXVIII. 120

confecit, et quem in biblioth. Vaticana, fignatum numero 1005. adhue superesse sufpicatur Schweighäuser 1. c. pag. L ly. 10) Veneti, vnus in bibl. Dominicanorum, et duo in Marciana. 11) Oxonius in bibl. Laudiana, qui nr. 498. continet libros III et IV. et est alterum volumen et continuatio codicis Paris. nota C. a Schweighäusero signati, qui est eiusdem formae et scripturse atque complectitur libros I ac II. - 12) In Bodleiana secundum catalogum, sunt, praeter modo memoratum, nr. 3361. 3366-3368. pag. 162. excerpta ex variis Polybii libris hiftor. - pag. 264. nr. 26 - 28. If. Cafauboni notze et curae Polybianae et pag. 266. Calauboni observatt. de vocc. ac phrasibus Polybianis. 13) Codex San Germamenfir nr. 318. vid. Montfaucon. catal. Coislin. pag. 430. et biblioth. MSSt. tom. II. pag. 1063. 14) Leidenfis, 15) Doruillianus, 16) Arlenii, vid. Schweigh. praef. ad vol. II. p. XII.) De codd. qui Excerpta fiue ex libris deperditis fiue ex quinque etism prioribus liabent, curate copioseque agit Schweigh. in praef. ad vol. II. Sunt 1) Vrbinas, fiue Vrbino-Vaticanus, 2) Vrfini, 3) Augustanus, 4) Mediceus, 5) vna cum Baroccianis, et regio Paril. (vid. Schw. praef. ad vol. II. pag. XIII fq.) de quibus antes iam fermo fuit et de duorum codd. Vindobonenfium conditione supra iam adtulisnus cognitu necefiaria. Alii codd. habent excerpta ex vao potissimum libro sento Polybii, notabile illud argumentum de reipublicae ac militize romanae ratione ac preestantia, et fragmenta nonnulla ex aliis libris decerpta, n. de armature et aciei instructione Romanorum atque Macedonum; de Scipionis animo imperatorio et exercitationibus militaribus. 6) cod. Tubingenfis; incipit a libro VII. defunt libri XI et XII. habet quaedam ex libris X et XVII. quae male inscribebantur titulo epitomes librorum XVII et XIX. (vii in aliis codd. quoque factum eft: vid. Schweigh. praef. ad vol. II. pag. XI.) quem cod. diligenter descripfit, variis illius lectionibus ex illo curate collectis et cum aliis codd. atque editionibus collatis, cl. Ier. Dau. Reufs, (in praesenti Professor Goningensis,) in Beschreibung einiger Handschriften aus der Universitätsbibliothek zu Tubingen. Tubingae. 1778. 8. -7) cod. Vefontinus, ad biblioth. abbatiae S. Vincentii, quae Vefontione in comitatu Burgun. diae eil, pertinens: quem Schweigh, contulit. vid. praef. ad vol. 11. pag. X. whi p. XIV fqq. fuse differit de codd. Paciano, Vrsiniano, Schottano et Bauarico, (cuius contenta indicat pag. XXVI Iqq.) excerpta meei meen Bew, vulgo meno Berov, exhibentibus, et de Vriini atque Cafauboni emendationibus, item de collectore illarum eclogarum: adde Reiskiam in praefat. ad sus Polybiana, vol. V. animadu. pag. 772 sqq. Vrsinus sutem de iis, quae in ipfius codice scripta erant, sus auctoritate matauit: tum pag. XXII. de 7 huani cod. qui fingebatur. 8) Codex Peiressianus eclogarum de virtutibus et vitiis. vid. Fabric. B. Gr. vol. VI. pag. 491 fqy. Schweigh. II. pag. XXVII. qui pag. XXVIII fqq. procemium, codici illi praemilfum gr. et lat. cum variis cod. Schottani lectionibus, formulis typographicis curauit describi. - In monte Athone servari nouem integros Polybii libros ex seremise Constantinopolitani fide scribit Graeuius in episiola ad Nic. Heinfium, tom. IV. pag. 69. fylloges Burmannianae. - Inter codd. quibus Mendozam donauit Solimannus II. Turcarum imperator, fuerunt ex Polybii libris libri XII. a VI. vsque ad XVIII. vid. Iriart. catal. codd. MSS. grace, regiorum Mattit. pag. 277. - Inter codd. gr. E/corial. Polybius de variis rebus publi-

8. - Toup. in Emendant. in Suidam et Hefyadfignare non dubitauit: nempe tom. I. pag 18. chium, octo in Suida odoratus eft, et partim emen-323. 400. 419. II. pag. 104. ar. 307. 349. IIL danit, partim explicuit fragmenta, quae Polybio pag. 65.

cis

Digitized by GOOGLE

POLYBII EDITIONES Lib. III. q XXVIII. (ol. XXX.) 321

cis et potestatibus, teste Plüero in itiner. per Hispan. pag. 188. — In bibl. regia Neapolitana cod. CXXI. Polybii historia in epicomen redacta a VII. libro ad XVII. et cod. CLX. cadem epitome a libro VI. ad XVII. — In bibl. Augustinensium et Ioannis ad Carbonariam Neapoli, Polybii histor. liber VI. sequentur reliquorum excerpta vsque ad lib. X. cod. chart. facc. XV.

Editiones^{EE}).

Primum libros Polybii V. priores, sed latine a se versos edidit Nicolaus Perotsus cum praefat. ad Nicolaum V. pontificem rom. in calce: Conradus Suusynhsym: Arnoldus pannartzgus magistri, Romas impressent. M. CCCC. LXXIII. (1473.) fol. vid. Audisfredi catal. histor. criticum roman. editt. sec. XV. pag. 130 fq. Zeni Dissertazioni Vossiano, tom. I. p. 262 fq. catal. biblioth. Ducis de la Valliere, tom. III. nr. 4879. qui est codex manu exaratus, et nr. 4480. quae est editio ipsa. — rec. Brixiae 1488. fol. — Venetiis per Bernardin. Venetum, 1498. fol. (in biblioth. acad. Erlangensi.) — cum Titi Liuii epitome, Luc. Flor. in aedibus Aldi et Andreae Soceri, mense Martio, Venet. 1521. 8. (vid. Maittaire A. T. IV. p. 504. 664. II. pag. 613.) — Florentiae 1522. 8. (vid. Goetzii Mem. bibl. Dresd. II. pag. 102. et Bandini Iuntarum typographize sunales tom. II. p. 175.) — Lugduni 1542. 8. — Basse cum Sexti Ruffi epitoma de gestis Romanorum, excud. Henr. Petrus, mense Martio, 1530. fol. (Maittaire A. T. indic, f. tom. V. part. II. pag. 169.) — Perotti versioni postea a libro VI. vsque ad libr. XVII. addidit latinam Epitomes et fragmentorum nonnullorum interpretationem Vuolfgangus Musculus:

Polybii Megapolitani historiarum sibri priores quinque, Nicolao Perotto Sipontino interprete, item Epitome sequentium librorum, vsque ad XVII. Vuolfgango Musculo interprete, Lugduni 1554. 8. Balil. apud Episcopium iuniorem, 1557. 8. Geneuse 1597. et 1608. 12. In edit. Basileensi pag. 533. lib. VI. legitur: "Quae sequuntur, ab A. Iano Lascari sunt versa, èt iam antea a. 1537. vulgato: " pag. 750. fin. lib. XII. "Ingens hic lacuna in graeco exemplari eft, quod Augustae Vindelicorum in bibl. publica adleruatur." pag. 767. in fine libri XIII. Religua defiderantur. Perotti verfio valde liberalis est. Montfaucon tamen praetulit Perotti interpretationem Calaubonianae, de qua postea sermo erit. Tanto autem hominum adplausu excepta fuit Perotti versio, vt ex acmulis eius nonnulli, quemadmodum a Paullo Iouio scriptum est, illem antiquissimam furtoque surreptam dicerent: quod ridiculum videtur H. Stephano de graecae linguae studiis, de infidis gr. linguae magistris pag. 116. neque credibile diarii eruditorum Italiae scriptoribus tom. 13. pag. 452. Atque Hustius de claris interpretibus, (Stadae 1680. 8.) iudicat, Perottum quidem habuille litterarum latinarum exquifitam peritiam; fed a fidelis interpretis absolutione afuisse longislime, et tam leui graccae linguae cognitione fuisse imbutum, vt vix in eius scientiae cortina videretur adsitisse. adde infra, a Fabricio de edit. Cafaubon. adnotata, Schweighäuf praef. I. pag. L fq. et Mittarellum in adpendice librorum faec. XV. ad bibliothecam codd. MSS. monafterii S. Michae. lis Venetiarum etc. pag. 382.

gg) De his docte et copiole egerunt Reiske pracfat. ad Polybiana fua, in vol. IV. Animadverfionum ad graec. auctor. pag. 771. etc. et Er-

nefli atque Schweighäuser in praefationibus ad Polybium.

Vel IV.

S:

Pars

322

Pars graece primum prodiit:

Liber, ex Polybii h floriis excerptus, de militia Romanorum et caftrorum metations-inventu rariffimus, a Iano Lascare in latinum translatus, iplo etiam graeco libro, vt omnia conferri possint, adiundto. 10. Antonius de Sabio excudebat Venetiis M. DXXVIIII. (1529.) Kal. Martiis. 4.

Maistaire A. T. vol. V. part. H. pag. 169.

Polybii historiarum libri quinque. Graece, adiuncta in fine Perotti verlione latina. Hagenoae, typis Secerianis. 1530. fol.

Vincentius Obsopeius, Auspacensis, graecum contextum ex codice, a lac. Ottone Aetzelio, caussarum patrono Noribergensi, communicato, qui in ora varias lectiones habuit scriptas, cum fide et religione, primus edidit, vid. Ernessi praef. pag. XIII. Schweigh. praef. ad vol. I. pag. XIV sq.

De Romanorum militia et caftrorum metations, ex Polybii historiis per A. Ianum Lascarem excerptus, et ab codem latinitate donatus, ipso etiam graeco libro — adiuncto. Eiusdem Iani Lascaris epigrammata et graeca et latina. — Item Iacobi Comitis Purliliarum de re militari lib. 2. Basileae (curante Io. Oporino,) Balth. Laser et Tho. Platter. 1537. 8. sum notis et animaduersionibus Ratbodi Hermanni Schelii, cum eiusdem Hygino, Amstel. 1660. 4. et in thes. antiqq. roman. I. G. Graeuii, tom. X. adde paullo post ad §. VI. notata.

De eclogis atque excerptis ab Vrsino ac Valesio editis, a me et a Fabricio iam antea disputatum est. — Quinque fragmenta decerpta ex Polybii historiarum libris XL. Raphael Cyllenius vertebat Venet. 1549. 8. Cinelli IV. pag. 87 sq. — Marci Paulli Tartessi, Cremonensis, qui a. 1560. obiit, versionem latinam ineditam memorat Francist. Aristus tom. II. Cremonae literatae pag. 243. notante Fabricio in margine exempli sui. — Polybii opuscula aliquot graeca, in latinum conuersa per Alb. Torinum. Basil. 1544. 4. Catal. bibl. Burmann. II. pag. 60.

Πολυβίs — Polybii — historiarum libri priores quinque, Nicolao Perotto, episcope Sipontino, interprete. Item epitome sequentium librorum vsque ad decimum septimum, Wolfg. Musculo interprete, Basil. per Io. Heruagium. 1549. fol.

Graecam orationem curauit Arlenius, qui in praefatione ad Diegum Hortadum Mendozam profitetur, fe ex illius codize, e Corcyra adlato, duodecim posteriorum librorum epitomen nunc primum adiecisse. Idem insignem lacunam, quae in Obsopoei editione lib. I. cap. 19. fuit ex codice Augustano suppleuit. Hunc autem cod. Aug. MDXLVIII. contulit Xystus Betuleius in gratiam Wolfgangi Musculi, qui, dum Tiguri exsulabat, actate iam grandi versionem Perotti alieno rogatu ad illos codd. correxit et fecit pleniorem. Vndenam vero illud initium et finem epitomae sextae habuerit Heruagius, et an epitome sexta Parifiis apud Io. Lodaicum suerit excusa, quod Arlenius significare videtur, definire non posfum cum cl. Schweighäusero, praef. ad tom. I. pag. XVI sq. de illa editione, ab Hagenoensi pluribus locis modo iure, modo perperam discrepante, at permultis locis culpa librariorum vitiosa, latius iudicante. Adde Ernessi praefationem pag. XIII sq. et Reiske 1. c. pag. 775 sq. et Goetzii memor, bibl. Dresd. II. pag. 100 sq. vbi aliae quoque editt. recensentur.

Excerptum

Digitized by GOOGLE

EDITIONES

Excerptum e libro XVI. de proelio nausli circa Chium primum grasce vulgarat illufiraueratque Lazarus Bayfius libro de re nausli edito primum a. 1537. et reculo tom. XI. antiquit. thefauri Gronouiani psg. 581 fqq. Profitetur autem Bayfius, illud accepisse se victore Fausto: cuius, inquit, copiam mihi fecit Victor Faustus, dum Venetiis a rege chrifianissimo legatus commorarer. Edidit et illustrauit quoque Meibomius. vide paullo post, §. VI.

Polybii fragmentum ex legationibus, collatum cum Liuii loco de honoribus, Attalo et Rhodiis ab Atheniensibus habitis. Paris, apud Fed. Morel. 1594. 4. vid. Maittaire A. T. III. pag. 806.

Πολυβίε ἐκλογή πεςὶ ἐλευθεςώσεως τῶν Ελήνων. gr. (forfan apud Prevosteau,) 1604. 4. Maittairs ibid. tom. V, part. II. pag. 169.

Noua lux accenía est textui Polybiano cura operaque Is. Casaubóni in editione, a Schweighäusero pag. X sqq. et XIX sqq. atque Ernessio in praesationibus et a Reiskio I. c. pag. 784 sqq. diligenter copioseque descripta, et sic inscripta:

Polybii historiarum libri, qui supersunt. Isaacus Casaubonus ex antiquis libris emendauit, latme vertit, et commentariis illustrauit. Aeneae vetustissimi Taliici commentarius de toleranda obsidione. Isaacus Casaubonus primus vulgauit, latinam interpretationem ac notas adietit. Paristis apud Dreuardum. 1609. fol.

Sunt exempla, in quorum titulo hace leguntur: Typis Wechelianis apud Claudium Marnium et haeredes Aubrii MDCIX. nullo vrbis nomine adiecto. At ex co Fabricius aliique perperam collegerunt, editionem Parisiensem ad verbum eodem anno recusam este Ha. nomiae 1609. 44) fol. typis Wechelianis. Primum illi librarii in privilegio Caefareo Marnio. et Aubrii heredibus dicuntur ciaes et sypographi Francofurtenfes. Tum, vii Schweigh. pluribus demonstrauit, res ita se habuit. Casaubonus, Geneuse adhuc degens, de Polybii editione egerat cum heredibus Wechelianis, qui illam suis sumtibus Francosurti suscipiendam ei spoponderant. - Ille vero, postquam Lutetiam commigrauit, negotium, vt ipse operis pracesset, detulit Drouardo, qui propter commercium frequens cum Wechelianis heredibus Polybii caussa societatem ea lege contraxisse videtur, vt, quae exempla Francosurtum mitterentur, iplorum nomen in titulo praeferrent. Hine, quoniam vna cademque est editio, nulla in pagina nec vlla quidem syllaba discrepant exemple, quae Wecheliana citantur, a Parisiensibus. - Fabricius de egregia illa editione, cuius basis est exemplum Basileense, "Casaubonus libros quinque primores e codicibus MSS. haec, quae sequentur, scripfit. tribus, regis Galliae, Bauarico et Antonii Verderii, (sed in quo duo tantum primi libri erant,) emendauit, adhibitis insuper vetustifilimis membranis Vrbini Ducis, in quibus excerpta ex primis libris XVII. atque adeo quinque etiam illis continebantur. Excerpta e libris VI-Ss 2 XVII.

hk) Benzel in nota masta observat, exemplum Hanou. in biblioth. Vpsaliensi praeserre annum 1519. edit. illam ann. 1519. notat laudatque Harwood in edit. et versione Pinelli, (Prospetto di varie edizione degli autori elassici etc. Venez. 1780.) pag. 54. In catalogo biblioth. Burmanni II. pag. 10. occurrit *Polybins* gr. et lat. If. Cafauboni, *Parif.* 1619. fol. an nouus titulus practixus erat editioni fuperiori?

Digitized by Google

334 Lib. III. t. XXVIII.

POLYBII

XVII. recensuit ad fidem tum earundem membranarum, tum aliorum codicum MSS. regii, Memmiani, et Francisci Pithoei, quod, inquit, deprehendimus, esse illud ipsum, unde Bafileinsis editio fuerat desunta. Codicem Cardinalis Ioyeusii, Rothomagensis archiepise demum inspexit absoluta iam sua editione. Excerpta legationum, a Fuluio Vrsino pridem edita, emendauit et suppleuit e codice MS. Andreae Schotti, et e codice excerptorum a nefcio quo Theodosio paruo¹¹), quae tum idem Schottus ad Casaubonum miserat, tum Cafaubonus ipse in bibliotheca repererat Thuasa. Vniuersa iam recensita, et eclogas quidem legationum primus vir doctissimus fide, eruditione, et elegantia insigni vertit latine; fragmenta non pauca collectis a Fuluio Vrsino adiunxit, et Synopsi chronologica Polybium illustrauit. Addidit etiam Aeneae Polybio memorati Poliorceticum ineditum hactenus, cum versione et adnotationibus, de quo infra hoc ipso capite dicam.

Ex commentariis vero, quos in Polybium molitus fuit Cafaubonus, illos tantum habemus in capita vicefima libri primi, tanto viro digniffimos, atque, vt vere Morhofiur I. Polyhift. pag. 220. aureos, qui post auctoris obitum lucem viderunt Parisiis⁴⁴) ann. 1617. 8. deinde, Boeclero curante, cum notis in Theophrassi characteres, recussi Argentorati a. 1654. 8. ac denique in Gronouianam Polybii editionem, de qua mox, recepti. Ex horum lectione incertum est, maioremne vsum et voluptatem capiant sum of a dolorem, quod non minus maxima elegantissimi operis parte carere coguntur, quam Adparatu Casauboni ad Commentarium Polybianum, quo militiae graecae et romanae aliarumque gentium veterum explicationem, fortunam et cum hodierna comparationem tradere instituerat, tum indice graeco in Polybium et trassatu de stylo Polybiano, quae parentein sum in adfectis habuisse respiratori parentissa pag. 2015 se 2015 se 2015 se 2015 se 2015 se 2015 se 2015 and faubono praemissa elegantista de statu de stylo Polybiano, quae parentein sum in adfectis habuisse regem, qua praeclare disseria fue epistola lectu dignissi ad Henricum IV. Galliae regem, qua praeclare disseria de volu ac praestantia historiae, tum de-Polybio ipso eiusque virtutibus, quem cum aliis historicis veteribus confert, et ab impietatis crimine absoluit. "

Eodem Cafaubono interprete, libri V. et ex libris VI — XVII. excerpta, tum excerpta de legationibus et Aeneae Tactica, cum prolegomenis eiusd. Cafauboni ad Polybium Francof. typis Wechelianis ann. 1610. 8. Ad hanc versionem sufficiendam plus simplici vice hortatus Cafaubonum est Iosephus Scaliger. Nam illa Musculi, inquit, ridicula est: Perotti ad quinque libros, manca, aliam non vidi. Epist. 114. Casaubonus ipse epist. 413. Perottus latine quidem loquitur, sed longe ab autiore discedit. De Musculo nihil dico, in quo praeter egregiam voluntatem nihil inuenio, quod landem. Habeo in manibus Pompilii Amassi versionem eorum, quae ex interpretatione Musculi vulgo leguntur. Vellem vidiss, vt confilium dares, acquiefcendumne in ea sit, annon. Elegans prosetto est et comta. Sed vir probus hac cautione vsus est, vt obscurissimas quasque περικοπώs non attingeret, contentus, lectorem monere, peti possi eorum versionem a Musculo. Nobis vero non licet est fe tam securis. Respicit Casaubonus

ii) Titulus excerptorum MS. codice Thuanco: O sparseas ro mapor Guodónios isi o purgos. vid. infra IV. 10. 10. [conf. Schweighäuf. praef. ad tom. II. pag. XVIII [qq.] kk) In Lipenii bibl, philosophica perperam traditur, Polybium Casauboni graece et latine prodiisse Paris, 1617. 8.

Digitized by Google

EDITIONES

Lib. III. c. XXVIII. 325

nos eclogam primam et tertiam e fexto Polybii libro de diuerfis rerump.⁴) formis deque Romanae praestantia, quae Alexandro Farnesio Cardinali dicata "") Pompilio Amasato, (Romuli Amalaci, qui Paulaniam et Xenophontis quaedam latine convertity, filio,) interprete prodierunt Bononiae a. 1543. 4. apud Io. Baptistam Phaellum. Idem Cafaubonus epift. 425. "Tandem imperaui iple mihi, et versionem a me expressi, vel potius initium versionis. Kalendis enim Nouembris (a. 1605.) prima eius ducta est linea. Scis, quam non contemnendus Perottus sit, qui vir, si graecarum litterarum cognitionem habnisset, in eo genere feriptionis paene mihi regnare vidererur. Sed rudem fuisse TE EAAnvious reaple deprehendimus, fie tamen, vt rov xaloxaya 90v Musculum, qui fragmenta vertit, multis paralangis anteiret. Epist. 426. In Polybio scis me nune este, cuius versionem ne me poeniteat fuisse adgressium, Perotti interpretis fatuitas facit, qui mille amplius locis omisso Polybio Liuium descripfit nobis, quare merito Itali tui latinitatem hominis sunt admirati: sed de fide illius, quod praedicat Iouius "") quis ferat acquo animo? irascor et vehementer quidem. Confer Calauboni praefationem, pag. 71 fq. qui ne vnam quidem paginam Polybii recte intellectam a Perotto arguit. Etiam Vincentio Opfopoeo notante, Perottus non paucos locos praetermisit, et interdum totas subtersiluit paginas, quamuis Franciscus Sabinus in apologia aduersut L. L. calumniatores, Perotti Polybio nihil adfirmet effe politius. Confer flupra ad primae edit. f. Perotti versionem notata,] Anton. Borremansii varias lech cap. X. pag. 117. et Leon hardi Nicodemi additamenta ad biblioth. Neapolitanam Nic. Toppi pag. 185 fq. Hactenus Fabricius.

Ss 3

Calau

JOOGLE

Digitized by

U) Hanc Polybii elegantifimam differtationem expressifie videri poteft *Machiauellus* lib. I. diff, in decadem primam Liuii cap. 2.

mm) Practer illas duas eclogas ex cius versione editae Cafaubonus in praefat, ad Polybium.teftatur e Sylburgii biblioth. ad manus fuas perueniste schedam paruam, titulos XVI. continentem, variarum lucubrationum, quas hie vir doctissimus Amafaeus illuftrando Polybio composuerat. Postea, inquit, etiam litteris viri Magnifici Marci Velseri sumus admoniti, exflare adhuc elibi in Italia eorum libellorum nonnullos, qui fi ab eruditis hominibus fuerint aliquando publicati, fructuofam corum lectionem studiofae iuuenputi futuram non dubitamus. Nos eorum nihil widimus, praeter versionem eclogarum, quas Musculus sermone Romano expresserat, in quo **genltum admirati fumus difficillima quaedam** fragmenta ab Amajaco non ejje verja, jed Mufouli translationem retentam, a Pompilio kuiter sastigatam. Erant tamen in ea, quam diximus, schida aliquot tituli, prolixam explicatiosom pollicentes, et eius eclogae, qua Romana militia declaratur, et omnium penitus locorum huius secundae partis affinis argumenti, quae

omnia haltenus cum inuifa nobis atque incomperta sint, nihil habemus, quod amplius de iis dicamus. Pompilii Amafaei observationes in Polybium memorat Velserus in litteris ad Robert. Titium, (in Velseri scriptis pag. 272.) et missurum se ad Casaubonum testatur ann. 1604. Scd illas Casaubonus non accepit. Fridericus Sylburgius in epistola ad Ios. Scaligerum, data 1528. scribit, se versionem Polybii, a Pompilio Amasaeo interpolatam, accepturum ex Italia, tom. II. sylloged Burmann. pag. 317.

nn)'Iouius pag. 34. elog. Exinde Romae Graecas litteras pertinaci fludio confestatus (Perottus) fretusque Beffarione, generofo Massecuate, adeo exaste feliciterque profecit, ut ab eo Polybius grauissimus historiarum scriptor latinitati donaretur. Non defuere tamen ex aemulis, qui eius austoris traduttionem antiquissimam fuisse furtoque surreptam existimarunt, quod'Thucydidem, 'Diodorum, Plutarchum et Appianum clarissimo ingeniorum certamine conuerso unus Polybius egregia fide latinus aequabili ac praeduloi somani fermonis puritate prorsus antecedati

316 Lib. III. c. XXVIII.

POLYBII

Calaubonianum textum cum vitiis operarum typographicarum, quibusdam tamen aucum acceffionibus, reddidit Iac. Gronouius in editione, cuius haec est inscriptio:

Polybii historicorum libri, qui supersunt, interprete Isaaco Casaubono. Iacobus Gronouius recensuit, ac vtriusque Casauboni, Ful. Vrsini, Henr. Valesii, lac. Palmerii et suas notas adiscit. Accedit Anneas commentarius de toleranda obsidione, cum interpretations ac notis Isaaci Casauboni, Tomi I—III. Amstel. 10. Ianss. a Waesberge et Io. a Souceren. 1670. 8.

Praeter ea, (inquit Fabricius,) quae in Parisiensi leguntur omnia, in hac reperies a) commentarios Cafauboni postumos in librum Polybii primum, 2) excerpta de virtutibus et vitiis e Polybiano opere, cum versione et notis Henrici Valefii: 3) Merici Casauboni notas ante hac ineditas in quinque primos Polybii libros, ex parentis ipfius Isaaci cassigationibus collectas, quas orae codicis Bafileensis vel etiam Parisiensis suae adleuerat, in quibus modo vera lectio Polybio reflituitur, modo versio cassigatur, quae interdum iam tum non graecia editis, sed illis correctionibus respondet. 4) Fuluii Vefini notas ad excerpta legationum. quibus praecipue confert Polybium cum ") Liuio, qui eum frequentissime est sequutus, et non raro ad verbum expressit, licet nonnumquam etiam ab eo dissentiat nominatim, vt lib. XXXIX. 52. 5) Iacobi Palmerii a Grentemefnil animaduersiones ad varia Polybii loca, quae ediderat in observationibus suis ad scriptores graecos Lugd. Bat. 1668. 4. p. 78-95. 6) Polybij fragmenta, post Fuluii Vrlini et Calauboni curas ab H. Valesio et Iacobo Gronouio e Suida potifimum collecta et ab Aemilii Porti hallucinationibus hinc inde vindicata. 7) Iacobi Gronouii ad Polybium notas, in quibus Cafauboni quoque plus fimplici vice notatur interpretatio. 8) Indicem pleniorem et accuratiorem. Hactenus Fabricius.

Gronouius tamen, multa suae editioni deesse probe perspiciens, post illam absolutam, omnia subsidia ad nouam Polybii editionem procurandam in Anglia, Italia et Parisis conquisiuit. Londini ex exemplo editionis Basileensis, quo vsus erat Is. Casaubonus, multiplicem observationum, ad Polybium pertinentium, materiem, ab codem Casaubono congestam, atque in ora illius exempli simul cum lectionibus codicis msti Vrbinatis adnotatam, descripsit, atque in fingularem libellum in forma octaua retulit. Indicem graecitatis Polybia-

11

00) De Liuii et Diodori Siculi imitatione, qua Polybium in historiis suis expresserunt, notata etiam nonnulla sunt a Boeclero ad calcem variar. lectionum e codice Polybii Augustano Argentor. 1670. 4. [adde Liuium, edit. Drackenb tom. VII. pag. 81.] pag. 169 fq. Idem dixeris de Arriano, quem ideo cum Polybio recte coniunxit Georg. Raphelius, vtriusque dictionem cum dictione sacra N. T. conferens. Quod vero Polybius a Livio XXX. 45. non alio elogio mactatur, quam *kaudquaquam spernendi autoris*, (h. e. testis, vt vocabulum illud recte intellexit illustris Grotius,), non duxerim loliginis vel inuidiae esse rum F. Vrsino, Palmerio, Clerico I. artis Criticae pag. 463., non magis, quam impietatis, cum *Iouem*, digit. non contemnendum, sed Airérere grauitati historiae conuenientem et Polybio non minus honorificam, quam quod Ciceroni III. offie. csp. 32. audit Polybius bonus autior imprimis, et Straboni IX. pag. 422. arige aziologos. Confer exempla huius figurae apud Gellium II. 6. et plura notata a Casaubono pag. 1547 sq. edit. Gronouii, Vossio IV. 10. 8. Instit. Orator. Crenio IV. animaduerfipeg. 91 sq. Ioh. Rualdo in vita Plutarchi p. 58 sq. Elia Boherello ad Origenem contra Celsum p. 4. Menagio ad Laert. II. 97. Ioh. Weitzio ad Terentium p. 644. Drussio ad Sirach XV. 13. Jan. Fabro ad Longinum pag. 223. edit. Tollii. [adde supra iam notata de illa formula Liuiana.]

1198

uae ex Cafauboniano ad Polybium adparatu accepit: qui index hodie compactus est cum tomo tertio exempli Polybii Gronouiani in bibl. Lugdunensi. Oxonii et Parisiis codd. nonnullos excussit, corumque varias lectiones ad oram exempli suae editionis adscripsit. Parifiis accepit ab Henr. Valesio fragmenta nonnulla, ad Polybium pertinentia, ex Heronis libro de repellenda obsidione excerpta; in his fragmentum de obsidione Ambraciae, quod disfertationi epistolicae in loca quaedam T. Liuii, tomo II. Liuii Gronouiani pag. 65 sq. tom. autem VII. pag. 148 sq. Liuii Drackenb. adiunctae inferuit. Florentiae e tribus quatuorue aodd. L. V. enotauit: domum reuertens variarum observationum filuam et supplementum notarum, in Polybium olim a se editarum, vel exemplis suae editionis adscripsit, vel in peculiares digessit schedas. Qui adparatus Gronouianus ad Polybium, diu in obscuro latens, a Ruhnkenio in bibliothecam publicam Leidensem illatus, postea cum Schweighäusero, (vid. praef. ad vol. I. pag. XIII et XXIII sq.) communicatus est.

Graecus textus Gronouianus, nonnullis manifeste vitiosis hinc inde correctis, cum versione Casauboni latina renouatus est Lipsiae, cum praefatione Ernessi, ad regendum illud institutum a librario rogati, qui praeter ea adiecit praefationem Valesianam ad excerpta Peiresciana, et emendationes Fuluis Vrfini, ad edit. Bassil. factas, atque glossarium s. lexicoa Polybianum, de quibus ornamentis aliisque mutationibus factis Ernesti ipse in pruesat. more suo, h. e. erudite disservit, et historiam editionum criticam concinnauis. Inscripta vero est editio haec veilis et satis correcta:

Πολυβία — Polybii, Lycortae F. hiftoriarum quas fuperfunt, interprete II. Calaubono: ex recensione Jac. Gronouil, cum notis Calaubonorum, Vrsini, Valesii, Palmerii et lac. Gronouii. Accessit Aeneae Tassici comm. de obsidione toleranda cum interpr. et notis Ifaaci Cafauboni. Praesationem et glossarium Polybianum adiecit Jo. Aug. Ernessi. tom. I. Lipsiae 1764. (quo anno absoluta est integra haec editio, et generalem accepit inscriptionem,) apud Io. Paul. Krausium, bibliopol. Vindobon. 8. — tom. II. qui continet Eclogas libr. VI — XVII. et Legationum. Vindobonae 1763. — tom. III. qui continet excerpta Valesii, fragmenta et indices. Vindob. 1763. In Lexico multa loca etiam critice pettractantur.

Nouam plane recensionem gr. textus e codd. et edd. nec non ex ingenio aut de conieftura aliorum fecit, ordinem vulgarem mutauit, ita, vt fragmenta excerptaque suo quoduis libro infereret, versionem correxit, eruditas adnotationes, quae partim in interpretatione verborum, cum grammatica, tum maxime critica, versantur, partim in rerum et historiae illustratione, seu plenum commentarium, a contextu gr. et omni lectionis variae et coniefturarum filua seiunctum, duobus referuauit voluminibus, in praesationibus denique historiam codd. msstor. atque editionum criticam compositi, et de subsidiis varii generis, quae nactua est ad ornandam editionem, disservit, atque adeo egregiam procurare coepit editionem cl. Schweighäuser, cuius studium operamque sepe laudauimus. Inscriptio haec est:

Πολυβίz — Polybii Megapolitani historiarum quidquid superest. Recensuit, digesti, emendatiore interpretatione, varietate lestionis, adnotationibus, indicibus illustrauit Iohannes Schweighäuser, Argentoratensis. Tomus primus, liber I. II et III. Lipsiae in libraria Weidmannia. 1789. m. 8. — Tomus II. liber IV et V. cum reliquiis libror. VI et VII. ib. 1789. — tom. III. Reliquiae librorum VIII — XVI. ibid: 1790. — tom. IV. Reliquiae librorum XVII — XL. 1790. — tom. V. 1792. continet praesationem litterariam, testimonia

Digitized by Google

348 Lib. 111. c. XXVIII. SCRIPTA POLYBIVM

monia veterum de Polybio, spicilegium reliquiarum ex certis libris historiarum ex libr. VI. et reliquis, tum reliqua fragmenta ex Suida maxime et Stephano Byzantino collecta, et Schweigh. adnotatt. ad lib. I—III. — tom. VI. adnotatt. ad lib. IV — X. 1792. — tom. VII. 1793. Indices aliaque, quae defunt, nondum exierunt praelo. Vsus quoque est Schweigh. notis Scaligerianis, Vossianis, Reiskianis, de quibus postea fermo erit, et adparatu Gronoviano, supra memorato. vid. praesat. ad tom. II. pag. 34 squ. et V. pag. XV squ. vbi quoque institutum sum et consistium, quod in curanda sua editione tenuit, vberius exposuit.

Oxonii a pluribus annis editio noua Polybii sub praelo sudat: textus erit Gronouiano-Ernestinus, addita variarum adnotationum farragine. Harl.

VI. Post Gronouianam editionem nonnulla Polybii loca illustrauit Maraus Meibomius in libro de fabrica triremium ^{pp}) pag. 70 sq. castigatis subinde Casaubono, gallico interprete Reyero, (quem errores augere potius, quam tollere adfirmat,) et Iacobo Gronouio. Idem pag. 148 sq. exhibet pugnam naualem ad Chium, a Polybio lib, XVI. descriptam, cum noua sua versione et eruditis, animaduersionibus, ad quarum calcem subinugit haec verba: His perlestis spero, iudicaturum lectorem, antiquitatis peritum, interpretatione, quam edidit Casaubonus, tt castigatiorem sieri posse, (hoc aliquot exemplis etiam docuerat H. Valesius firaesat. ad excerpta Peiresciana,) et Romani sermonis perspicuitate aliquanto ornatiorem. Notas huius viri in primum librum, quod post obitum sint editae, rigidius excutere nolim. An praessare passim in ceteros, quantum ab illo suit exspectatum, mallem, si [P] otium esset, in publicum prolato hos scriptore perpetuis commentariis illustrato probare, quam varia pollicitatione doctos homines su suita tenere.

Inter Antonii Quaerengi scripta video laudari, de Platonis, Aristotelis et Polybii in politicis rebus diffensione: Item, de historiae pragmaticae Polybianae triplici fine. — Vberti Folistas de fimilitudine normas Polybianas ad Rainaldum Corfum, Ichum, inter varia eius Opuscula, Romae 1579. 4. et tom. I. thesauri Italiae Graeuiani p. 1341-1246. Intelligit autem normam manscribendae historiae. In Ludouici Morerii Lexico perperam exculum est Nomina Polybiana. Fabric. — [Polybium, Scaligerianis notis onuflum, 2 Nic. Heinfio petiit Graenius in tomo IV. pag. 340. fylloges Burmannianae. Illae Scaligerianae notae, edit. Bafileensi 1549. adscriptae, post varios dominos ad clar. Car. Segaar, Professorem graecae linguae in academia Traiectina peruenerunt, a quo illas accepit Schweighäufer, qui eas in adnotationibus suis laudauit. vide paullo ante de edit. Schweighäuseri adnotata. - Io. Iac. Reiske integrum volumen quartum animaduerfionum suarum ad graecos auffores, Lipsiae 1763. 8. dicauit emendandis illustrandisque Polybii reliquiis; praefationem vero ad sua Polybiana, in qua de fide et editoribus Polybii superioribus libere copioseque iudicauit, volumini quinto animaduerfionum etc. pag. 757 fqq. inferuit. — Car. Christoph. Foersteri lib. in quo locos quosdam Polybii a latinis interpretibus, Liuio, Casaubono et Valesio perperam franslatos propoluit et examinauit, subiunctis animaduersionibus I. Iac. Reiskii ad libellum Plutarchi de tarda Numinis ira, Lipf. 1755. 8. Harl.]

Quum

pp) Prodiit Amstelodam, 1671. 4. reculus tom, XII. thefauri Antiquitatum Rom. Gracuiani.

Digitized by Google

ILLVSTRANTIA Lib. III. e. XXVIII. 92

Quum diligentifimus fuerit in re militari Romanorum describenda Polybius libro VI. excerpt. cap. 17 — 40. illum locum separatim latine non infeliciter transfulit lanus Lascaris, homo graecus, Basil. 1537. megi rns run omanorum ex non infeliciter transfulit lanus Lascaris epigrammatis et Iac. Comitis Purliliarum libris duobus de re militari: latine etiam Lugd. 1592. 8. 1607. 4. [Castrametatio Romanorum ex Polybio lib. VI. a Lascari versa, inferta quoque legitur editioni Vegetii a Stewechio curatae Antwerp. 1584. 4. Lugd. 1592. 8. etc.] Postea eruditis commentariis illustrarunt illum Franciscus Patricius in opere de militia romana, (quod ex hetrusco idiomate in latinam linguam a Ludolpho Neocoro translatum in thesauri Graeuiani tomo decimo habent studiosi,) tum Iustus Lipstus ⁴⁹) in libris V. de militia romana, de quo videnda censura Casauboni in epist. 21. ad Bongarssum. Ab eo tempore Herguannus Ratbodus Schelius ⁴⁷) in differtatione de castris et agmine Polybiano, quae cum aliis húius argumenti ab eodem viro elegantissima doctrinae concinnatis diatribis in eodem thefauri antiquitatum romanarum tomo decimo occurrit. Fabric. — [Separatim exeusus atque vberioribus notis et criticis et vero antiquariis instructus est ille libellus:

Πολυβίz — Polybii, Megapolitani, de militia romana libellus, verfione latina, commentatione perpetua et iconibus illustratus; nec non indice rerum et dictionum latino et fyllabo vocabulorum graecorum locupletatus, studio et opera Io. Georgii Poeschelii, ill. Gymn. Heilsbronnensis Conrectoris. Norimbergae 1731. 8. conf. quoque Acta eruditorum germanice scripta, 164. tom. 14. pag. 563. Fränkische acta erudita etc. sasc. 23. Noribergae 1732. 8. pag. 977 sq. Harl.]

Italice, Florent. 1552. 8. — Polybius de armis Romanorum, cum apophthegmatibus quibusdam ex Plutarcho et nominibus ordinum militarium ex Aeliano. Florent. 1552. 8. — Conferendus est praecipue Salmafie de militia romana liber postumus, quo et alia Polybis loca illustrantur.

Interpretibus Polybii quodammodo etiam accenfendus Leonhardus Aretinus eft; eius enim de bello Punico libri duo in MS. cod. in bibliotheca MSS. S. Michael. Venetiarum, de primo bello punico et de bello Romanorum cum Gallis. Eft quoque in bibl. Mediceo-Laurentiana plut. LXV. nr. 14. conf. Mittarelli bibl. codd. MSS. bibl. S. Mich. Venet. p. 659. — Princeps editio ita inferipta: Polybius, hiftoricus, de primo Bello Punico, latine, Leonardo Aretino interprete. Plutarchi paralela a Guarino Veronenfi in latinum verfa; primum prodiit Brixiae per Iac. Britannicum, 1498. fol. vid. Maittaire A. T. tom. IV. part. II. p. 661. Goetzii memor. bibl. Dresdenf. II. pag. 103. — tum Venetiis die oct. Nouembr. 1504. fol. in bibl. publ. Erlangenf. Parif. 1512. et Augustae Vindel. 1537. 4. 57) veluti in Liuii fupplementum editi magnam partem e Polybio funt expressi ". Prior agit de bello Punico primo, poste-

qq) Conf. Gabr. Naudaei Bibliograph. militar. ibique not. Crenii, in huius opere de eruditione comparanda p. 510 fq. Harl. Ier. Woeldike Index bibliothecae militaris fcrippt. vett. (Hauniae, 4)

Vol. N. p. 761

rr) Hyginus et Polybius de castris Romanorum, cum notis et disfertatt. de re militari populi romani: R. H S. (i. e. Schelii.) Amstelod. 1660. 4. Heumann.

Vol. IV.

ss) De hac edit. rara vide *Clement* bibl. eurieufe etc. II. pag. 29. qui vero facit iniuriam Fabricio ac fi h. l. fcripfiffet Parif. edit. prodiiffe 1552. Harl.

tt) Conf. Apoft. Zeni differtazioni Voffiane, tom. I. pag. 90 fq. Harl.

Digitized by GOOGLE

Tt

330 Lib. III. c. XXVIII. VERSIONES POLYBIE VERNACVLAE Vol II. p. 761 762

postcrior de seditione militis conductitii, et populorum Africae a Carthaginiensibus deleetione, bello item Illyrico et Gallico. [Partem priorem Leonardi Aretini, italice versam, Florent. 1526. 8. et Venet. 1545. 8. notauit Clement l. c. Sed illam quidem Liuii e Polybio et aliis optimis fcriptoribus supplendi spartam longe plenius feliciusque ab eo tempore or-Continuationem nauit Ioh. Freinshemius, vir egregius, de quo dixi in bibliotheca latina. historiarum Polybii siue libros τών κατά Πολύβιον olim composuerat Strabo, quorum lecundum laudat libro XI. Geograph. pag. 515. XLIII. libris illud Strabonis opus confiitifie tefiatur Suidas in Πολύβιος, vbi addit, Posidonium quoque, Olbiopolitem, sophistam, Polybii historias continuasse. Libris LII. constitusse, testatur idem Suidas in Moverduvios, vbi male tribuit hoc opus Posidonio, Stoico, Alexandr. Ille fortassis Posidonius citatur a Plutarcho in Fabio Max. fol. 185. [add. Eudoria in Violario pag. 365. fupra inter Stoicos, vol. III. pag. 573. Harl] Scylax vero, Caryandenfis, mathematicus et musicus, scripferat, teste eodem Suida, avriyea Oniv neos rnv NoruBis isoelay, quod viri docti ita intelligunt, vt aduerlus Polybium scripferit. Potest et ita accipi, vt composuerit historiam, Polybianae aemulani, quemadmodum Alanus hoc sensu poema suum latinum inscripsit Anti-Claudianum: et Homero Amazones adpellantur avriaveren Iliad. y. 189. quod scholiastes bene explicat a ioa ката бухами ardeasu. [conf. infra, lib. IV. cap. s. S. 6. vol. IV. pag. 32. edit. vet. Voffus de histor. graec. lib. I. cap. 19.]

Apud Vossium hist. gr. libro IV. pag. 510. legas e Suida [quocum conspirat Eudocia pag. 267.] referri, Cleoxenum et Demeoclitum egisse de Persis, eorumque historiam exornatam [P] a Polybio. Sed Suidae locus ita legondus: $K\lambda soletors xod \Delta n\mu on \lambda erros, ëyeu war$ reed ruegow, (de ratione fignificandi in bello per faces elatas siue ignes,) wur (scil. ruegow)the measuparties integes and soletor soletors is Meyadomolus in Correxit Paul. Leopardus in Emendatt. lib. V. cap. 11. et rescriptit illustrauitque Küsterus insuidae editione tom. II. pag. 324. adde notam ad §. IX. circa fin. —] — Confer Polybii lib. X. excerpt. cap. 41 et 42 sq. Colomesium ad Gyraldum pag. 403. Suidam ipsum inAiveias.

VII. Versignes Polybii in linguas vernaculas.

Germanice e versione Guil. Xylandri, Basil. 1574. fol. quae reliquis vernaculis longe praefertur a Casaubono, dedicat. pag. 23. Non etiam defuere, qui in vulgares linguas tantum Polybii verterent, quantum latine expositum inueniebant: si tamen vertere est romanae interpretationis sexentos errores aliis totidem cumulare, atque interim grascae linguas peritiam in prima libri fronte mentiri. Vnicam excipio germanicam versionem, ab homine longe eruditismo prosestam, sed quod tes arguit, et alia eius scripta testantur, variis semper euris occupato. Fabric. conf. Goetzii memor. bibl. Dresd. II. pag. 103. Beyträge zur kritischen Historie der deutschen Sprache etc. part. IX. (Lipsiae 1734. 8.) pag. 237 fq. A Centurione de Oelsnitz, cum interpret. et adnotatt. Folardi et Guischardi etc. Breslau. ac Berol. 1755-1769. VII. tom. 4. cum figg. — (a Bione,) Viennae, Pragae etc. 1759. VI. tom. 4. e lingua gallica male versus est Polybius: — a D. C. Seybold, cum adnotationibus et excerptis ex Folardi et Guischardi operibus, ad artem veterum militarem spectantibus, Lemgou. 1779-1783. 8. IV. tom. conf. Vollständige Samınlung aller Uebersetzungen der Griechen und Römer,

Digitized by **GOO**

Vol. II. p. 762 VERSIONES POLYBII VERNACVLAE Lib. III. c. XXVIII. 331

Römer, (Francof. et Lipf. 1785. 8.) pag. 74 sqq. et Einige Schriften der Altdorf. deutschen Gesellschaft, pag. 162 sqq. noua litteraria Lipsiens. german. 1760. pag. 83 sqq. Harl]

Italice per Lud. Dominicum Venet. 1546. 8. tom. I. ac 1553. tom. II. iterum 1564. 4. quae posterior longe praestat editio. Fabric. — Dominicus, linguae graccae ignarus, versione tantum Perotti vii potuit. Hinc illam versionem Iulius Landi secundum graccam orationem correxit, et suppleuit, notasque subiecit, Veronae 1741. mai. 4. cum tabulis geographicis, II. voll. addiditque vol. III. ibid. 1743. Le Ambascierie tratte dalla Storia di Polibio dal Greco in Italiano —. vid. Baumgarten Nachrichten von merkwürdigen Büchern etc. tom. III. pag. 425 squ. et Paitoni voc. Polybius. — Polibio dell' accampare per Philippo Strozzi. — con Eliano de nomi militari, tradotto per Lelio Corani. Florent. 1552. vid. Maittaire A. T. Indic. voc. Polybius. Harl.

Gallice post veterem versionem, e latina Perotti concinnatam a Ludouico Maigreto, Lugdun. 1548. it. 1558. ac Parif. 1557. editam, qua Polybium libenter et saepius perlectum a. Carolo V. imp. narrat Christophorus Pezelius praef. ad chronicon Strigelif a. 1586, editum, transtulit Petrus Ryer, Calaubonum fere secutus, Paris. 1655. fol. 1670. 12. III. voll. 1669. 8. II. voll. Amstel. 1670. 12. III. voll. [conf. Goetzii mem. bibl. Dresd. II. pag. 103.] Nouam versionem gallicam meliorem cum supplementis notisque criticis, politicis et historicis ac militaribus nec non iconibus proeliorum aliarumque rerum parauit Anton. Vincentius Thuiller, Benedictinus congregat. S. Mauri, additis Folardi observationibus, [VI. tomi, Paris. 1727 fqq. 4. conf. Baumgartenii Nachrichten etc. III. pag. 428 fqq. Goetzium l. c. pag. 104] vid. Iourn. des Sav. 1721. pag. 237 Iqq. Mem. de Trevoux 1727. pag. 1552. - P. Bougeant, S. I. epistola de illa versione in Mercurio a. 1724. Thuilleri ad illam responsio. - Add. Philippi le Cerf bibl. histor. et critique des Auteurs de la Congregation de S. Maur. etc. p. 473 fq. Bibl: françoise tom. X. pag. 156 sqq. Histoire lit. de l'Europe 1727. Oct. pag. 273. lourn. des Sav. 1728. pag. 516. m. Mai. pag. 32. Octob. pag. 226. de tomo II. a. 1729. pag. 611. de tomo IV. Mem. de Trev. 1729. pag. 1893. - rec. Amstel. VI. voll. 4. vid. Bibl. rai'onnée tom. IV. pag. 44. tom. V, pag. 109. Bibl. françoise tom. XVI. p. 180. Sexto, sue vltimo tomo, nulli a Folardo additi sunt commentarii, quia illos censurae et conditionibus praescriptis noluit subiicere auctor. Iourn. des Sav. 1730. Novembr. pag. 424. de commentariis in V. tomum vid. pag. 472 sqq. [rec. et supplemento locupletatum est opus Amstelod. 1753. tom. I - VII. 4. conf. Acta erudit. Lipf. a. 1754. pag. 233 - 237. Gottschedii Neuestes aus der anmuthigen Gelehrsamkeit, a. 1753. pag. 414 [qq] Contra Folardum, Iourn. des Sav. 1733. Iul. pag. 421. fentimens d'un homme de guerre etc. lettres serieuses et badines tom. II. pag. 90. tom. IV. pag. 461. 465 sqq. et supplement au IV. tome pag. 473. - Folardi apologia in bibl. françoise tom. XVI. pag. 17. - Nous perdons malheuresiment une bonne partis du grand Ouvrage de M. Fuilard par les Intrigues et cabales de gens, qui ne peuvent souffrir la fincerité et la verité, indicatur in Bibl. raisonnée tom. VIII. pag. 328. - Reflexions sur les Commentaires de M. Folard. fur le 1 et 2 livre. Parif. 1728. 12. Journ. des Sav. 1729. pag. 232. Bibl. franç. tom. XIV. pag 150. - Huc pertinent Folardi nouvelles decouvertes sur la guerre, dans une dill. fur Polybe. Paris. 1724. 12. vid. Mem. de Trev. 1724. pag. 1230 et 1729. pag. 551. Fabric. - Folardi et Guischardi siue Quinti Icilii, (qui Folardum multorum errorum fecit

T + 2

reum,)

332 Lib. 111. c. XXVIII. POLYBII SCRIPTA DEPERDITA

Vol. II. p. 762 7 765

reum,) opera pluribus iam indicaui in Introd. in histor. L. Gr. pag. 568 fq. adde Saxii Onomast. I. pag. 135 et 556. Harl.

Anglice, interprete Henrico Sheers, cum vita Polybii et iudicio de eius scriptis, auctore Iohanne Dryden. Lond. 1693. 1699. 8. 2. voll. [Edward. Grimeston, Londini, 1634. fol. Hamton, Londini, 1756. 4.]

VIII. Scripta Polybii deperdita.

Scripferat praeterea Polybius libros III. de vita et rebus gestis Philopermenis, ducie Achaeorum, vt iple testatur lib. X. (excerpt. Peiresc. pag. 28.) Ei μεν εν μη κατ' idiav επεποιήμεθα την περί αυτε (Φιλοποίμενος) σύνταξιν, εν ή διεσαφειμεν και τίς ήν και τίνων, και τίσιν αγωγαϊς έχρήσατο νέος ων, αναγκαΐον ην ύπερ έκασε των προειομιένων Φέρευν απολαγισμόν. Ἐπεί δε πρότερον έν τρισί βιβλίοις έκτος ταύτης της συντάξεως τον υπερ αυτε πεποιήμεθα λόγον, τήν τε παιδικήν αγωγήν διασαφεντες και τας έπιφανεζάτας πράξεις, δήλον κ. τ. λ.

Suos de infiruenda acie commentarios [l. commentarios tafficos,] commemorat Polybins lib. IX. excerpt. cap. 16. [cap. 20. vbi vid. Schweighäufer, tom. VI. pag. 522. et tom. V. pag. 24 lq.] υπές ων ήμῶν ἐν τῶς πεςὶ παρατάζεων υπομνήμασιν ἀκειβέσεςον δεδήλωται. Etiam inter scriptores τακτικῶν laudatur Polybius ab Aeliano cap. 1. in Tactic. et cap. 3. et cap. 19. pag. 37. edit. Arcerii, item Mauricio lib. Tactic. [P]

Singulari opere descriptisse bellum Numantinum, a Scipione Acmiliano gestum ""), tolligitur ex his Ciceronis lib. V. epist. 12. ad L. Lucceium: Deesse mihi nolui, quin te admonerem, cogitares, coniuntiene malles cum reliquis rebus nostra contexere, an, vt multi Graeci fecerunt, Callisthenes Troicum bellum, Timaeus Pyrrhi, POLTBIVS Numantinum: gui omnes a perpetuis suis historiis, ea, quae dixi, bella separauerunt, tu quoque item ciuilem coniurationem ab hostilibus externisque bellis seiungeres.

Epiflolas fuze ad Zenonem Rhodium de Luconicae fitu, quem perperam ille in historia fua tradiderat, meminit Polybius lib. XVI. (Excerpt. Peiresc. his verbis: Περί δε της τῶν τόπων ἀγνοίας τῶν κατὰ τὴν Λακωνικήν, διὰ τὸ μεγάλην ἐναμ τὴν παράπτωσιν, ἐκ ῶκνησα γράψαμ καμ προς αὐτὸν Ζήνωνα etc. Ceterum de illa situs Laconicas ignorations, εο, quod grauis esse error videretur, (confer, quae in iisdem excerptis dixerat Polybius pag. 73 sq.) ad ipsum Zenonem litteras scribere non dubitaui, hominis ingenui esse arbitratus, non ex alienis erratis gloriam captare, quod nonnulli solent; sed non nostris tantummodo, verum etiam alienis commentariis visitatis publicae gratia, quantum in nobis est, curam atque emendationem adhibere.

De habitatione circa acquinosfialem, [f. fub acquatore,] fiue, quod Zona torrida (f. duae zonae acquatori vicinae,) non fit deflituta incolis, fingulari libro difputaffe Polybium, docet Geminus Element. Astronomic. cap. 13. in Petauii Vranologio, tom. III. pag. 31 fq. Πολύβιος

un) Quo Numantia Hispaniae decus a Romanis cuersa est A. V. C. 620. Olymp. CLXI. 3. octo vel nouem ante obitum Polybii annis.

Digitized by

Vol. II. p 763 2 764

ALII POLYBU

Πολύβιος έν ο ίσοριογράφος πεπραγμάτουται βιβλίον, ο έπιγραφην έχει περί της περί τον ίσημερινον οἰκήσεως. Αυτη δέ έςιν έν μέση τη διακεκαυμένη ζώνη, και Φησίν οἰκείσθαι τες τόπες, και ευκρατοτέραν έχειν την οἴκησιν τῶν περί τα πέρατα της διακεκαυμένης ζώνης οἰκήντων. Hoc Polybii opus refpicit Ashiller Tatius in Ifagoge ad Aratum cap. 31. notans, Polybium fex numeraffe zonas, οἱ μὲν γαρ έξ ζώνας ένπον, ὡς Πελύβιος και Ποσειδώνιος, την διακεκαυμένην ἐκ δύο διαιρώντες. Polybius enim fex faciebat Zonas; duas, aequatori proximas, duas tropicis, et duas frigidas, vt Strabo teftatur. [vid. Mannert. Geographie der Griechen und Römer, tom. I. pag. 99 fq.] Confer Strabonem lib. III. p. 96 fq. Iof. Acoftum lib. II. de natura noui orbis, Huetium in Huetianis pag. 262 fqq. I. C. Coleri auserlefene theologifche Bibliothek, tom. VI. pag. 975 fqq. Fabric. — Schweighäufer in tom. V. p. 25. not. f. fulpicatur, libellum illum fortaffe pon nifi partem fuiffe libri XXXIV, historiarum, in quo geographica ex professo di tractauit Polybius. Harl.

Librum etiam, vel libros de Rebuspublicis, ab historiarum opere diuersos, scripserit Polybius, si credimus Lipsio in praesatione ad militium. Sed e loco, e quo hoc repetit vir doctus, nihil tale necessario colligitur. Ecce tibi eius verba lib. X. excerpt. cap. 16. únie táres de té méges égentas IPO'TEPON hui duà nheisvor èv tois neel nohisteias. De has re, (quomodo milites iureiurando adigantur ad fidem seruandam,) dista sunt nobis plura fuperius, quum de reip. romanae institutis agerennus. Manifesso respicit locum lib. VI. excerpt. cap. 31. [P]

IX. Alii Polybii.

Fuit et alius Polybias, Megalopolitanus, fenior, qui Philopoemeni adfuit in praelio aduerfus Machanidam, Lacedaemoniorum tyrannum, Olymp. CXLIII. 2. cuius mentionem facit noster lib. XI. excerpt. cap. 13. Alius Polybius, itidem Megalopolitanus, cui Iofephus inferibit fermonem de Maccabaeis, in codice, quo víus est Erasmus. Praetereo Polybum "), medicum, quem Polybium nonnulli adpellant, de quo dixi lib. II. cap. 24. 6. 5. tum Pohrbium quemdam, ineptum et infulfum hominem, cui glorianti, quod ab imperatore ciuitate donatus effet, Demonax, philosophus, vtinam, inquit, Graecum te potius, quam Romanum fecisset, vt refert Lucianus in Demonacte tom. 1. pag. 867. Polybium, libertum Augusti, Dio Call. pag. 590. Sueton. cap. 101. cuius mentio in veteri infeript. apud Graenium in notis pag. 797. alium Polybium, Claudii libertum, (Sueton. cap. 28. Dio LX. pag. 684.) cui Seneca confolationem inferipfit, fratris mortem lugenti. A. Firmium Polybium, e collegio Puteolano Dendrophororum, apud Sponium pag. 55. Milcell. Polybium, epilcopum Trallenfem, cuius meminit S. Ignatius epist. ad Trallian. Denique Polybium, episcopum Rhinocurorum, Icriptorem vitae S. Epiphanii tom. II. pag. 353 Iq. laudatum Meurfio Cangioque in gloffariis graeco-barbaris, cuius nomine epiftola ad Sabinum, epifcop. Conftantienfem, tom. II. Epiphan. edit. Perau. pag. 379 fq. Fabric. — latine tantum; fed graece exflat in cod. Mediceo; tefte Bandinio catal. MSS. graec. tom. I. pag. 503. nr. 7. ibid. nr. 6. eft Polybii il-Tt ? lius

ev) Fuerunt et Polybus e procis Penelopes vaus, Polybus vates apud Homerum et Cic. I. de

diuinat. Polybus, Corinthiorum rex, Oedipi expositi nutritor: Polybus, rex Sicyoniorum etc.

534 Lib. III. e. XXVIII. AENEAE TACTICA

Vol. II. p. 764 7 765

lius in reliquam vitam Epiphanij, episcopi vrbis Constantiae, insulae Cypri. — Addatur -Polybiur, Sardianus, cuius libelli manu exarati de soloecismo et de speciebus ornamentorum orationis reperiuntur in biblioth. Medicea, (auctore Bandinio l. m. tom. III. pag. 391. cod. X. nr. 13. ac 14.) atque regia Matritensi, teste Iriarto pag. 147 sq. cod. XL. vbi non solum indicat libellum huius Polybii mstum de soloecismo, sed etiam eiusdem de acyrologia, et vtrumque valde breue opusculum, (quae potius fragmenta maioris operis esse videntur,) primus publici fecit iuris. Vtrumque opusculum, at emendatius, in eadem bibliotheca exstat in cod. XCV. quem cum superiore contendit, et varias vtriusque enotauit lectiones Iriart. 1. c. pag. 373 sq. Aliae autem eaeque plures particulae grammaticae, quae in vtroque codice, a reliquis partibus separatae, nec vlli adscriptae auctori inueniuntur, ad eumdem Polybium pertinere et maioris operis grammatici membra esse auctori inueniuntur, ad eumdem Polybium pertinere et maioris operis grammatici membra esse videntur. Iriarte id etiam odoratus esse saturatione, ($\pi egi \sigma_X \eta \mu \alpha \tau_1 \sigma \mu s$,) et de structurae (orationis) speciebus, Polybii esse coniecit, et formulis typographicis describendas curauit. Harl.

ww) Non ab re dubitari posse, adfirmat Cafaubonus, fitne hic Aeneas ille Stymphalius, Arcadum imperator, qui, ficut testatur Xenophon in secundo in sinter, circa tempora pugnae ad Mantineam h. e. anno 2. Olymp. CIV. (male in editione Aeneae Amstelod. p. 1637. legitur XIV.) [A. M. 3642. ante Chr. N. 361. A. V. C. 391. ratiocinatore Saxio in Onom. I. pag. 73.] viuebat, et res Arcadum non fine laude fortitudinis et prudentize administrabat. .Idioma fane Peloponnesiacum ac nominatim Arcadum probe sibi notum fuisse, cap. 27, de voce núveros agens, oscendit. Equidem vt pro vero adfirmate hoc non aufim, ita de co nullus dubito, Aeneam nostrum aut àcqualem illorum temponum fuisje, ast non longo certe interuallo ab illis abfuiffe. Argunento fit etiam illud, quod machinas obsidionales commemeians, quae Aristotelis cetaie, vt ipse scribit, frequentius parllo vsurpari a graecis hominibus incipienant, arietis quiden et arrivair nec ren catapultas ac testudinis faltem leuiter meminit, helepoleos vero et zereo Bohav manganorum ac fimilium, quae posterius sunt inuenta, nullam i 1cit mentionem.

xx) Aelisnus cap. 1. Tactic, igneynsaro de the Sempine the tanting Aissias to dia nations o spary. ying BiBhin inny sources autres, in initality i ferrahos Kutas incince. De hoc Cineae opere Cicero IX. epift. 25. ad Paetum. Summum me duceme litterae tuge, reddidere. Plane nesciebam, te tam peritum esse rei militaris. Pyrrhi te libros es Cineae video lestitasse. Fabric. vid. ad §. XIII. voc. Cineas. Harl.

yy) Suidas: Airaas Eros Sypade megi mugeur, Se Φησι Πολύβιος, ης περί σρατηγημάτων υπόμνημα. Legendum meei sparnyinar unournuara ex Polybis X. 40. vbi de facibus, in signum elatis, pyrseutarum Geunsupärrus vocat Onosander cap. 25. pag. 74. pag 90. edit. Schwebelii, cuius notam conferes, [fine nepi nuprav agit : Airaas Bahy Jas dieg Ja-כמש למן דווד דטומטדאי מאסבומי, ל דמ אבפו דשי בפמדאיםxwr unouvymara surreraymeros. Vide et quae notaui supra pag. 596. et pag. 598. Svet. edit. de Iulii Africani cestis.] De nuporius modo antiquo II. Calauboni epistolam separatim vulgauit loach. Morfius, Rostochii, 1617. 4. vid. Thom. Crenii epistola ad Io Frid. Leopoldum, in nouis litterariis maris Balthici supra ad §. VI fin. Schwebel. ad Onofandrum p. 35 fq. Wernsdorf. ad Himeril brationem, a me editam, Erlangae 1785. 8/ pag. 60 fgq: Harl:

Digitized by GOOG

Vol. II. p. 765 P 766

AENEAE TACTICA Lib. III. c. XXVIII. 335

leranda obsidione, quem in Vaticana biblioth. **) manu exaratum exstare pridem tellatus est Simlerus, Verba ex illo graeca laudato Aeneae nomine produxit Turnebus XXII. 26. et XXVII. 7. Aduerlar. denique ex codice biblioth. regis Galliae manu Angeli Bergicii, hominis graeci, Icripto edidit et versione ac notis illustratum subjecit Polybio Isaacus Casaubonus, qui e Vaticano codice regium manasse sufficiatur. Paris, 1609. fol. et Amstelod, 1670. 8. 040) Ac latine tantum ad calcem Polybii e Cafauboniana versione Francos, 1610. 8. et cum scriptoribus rei militaris, Vegetio, Frontino et Aeliano, a Petro Scriuerio recensitis, Lugd. Bat. 1633. 1644. 12. [Vefaliae Cliuiorum, 1670. 8. graece, inter mathematic. vett. Parif. 1603. fol.] In codice Mediceo "" membranaceo DCC. amplius annorum non Aeneae, fed Aeliano tribuitur, legiturque hoc titulo: Αίλιανδ Τακτικό ύπόμνημα περί το πως χρή πολιορκυμένος άντί-Quod Rigaltio fignificans Frid. Lindenbrogius in litteris, datis 20. Iul. a. 16.8. addit Xeriudicinm suum his verbis: Casaubonus Anneae nomine vulgauit, quam bene, ipse viderit, di-Etionem enim aliud arguere puto. Sed non dubito, veriorem esse Vaticani et regii codicis infcriptionem, et minus notum Aeneae nomen a librario forte mutatum in notius Aeliani, praecipue quum in calce MSti medicei legatur Alvées πολιορκητικά η Αίλιανδ, καθώς ή aexn. Longe alia quoque scribendi ratione vtitur hic scriptor, quam Aelianus, et ad alios commentarios suos hinc inde prouocat, vt ad magaskevazikýv BiBhev cap. 7. 8. 20. megesunny (fortalle περί πόρε γρημάτων,) cap. 14. et ςρατοπεδικήν cap. 21. tum ακέσματα live BiBhoy angouator exemplorum librum cap. 11. 22. 28. 38. et in calce libri acturum fe recipit meel vaurings rakews. Quamplurima exempla adfert; sed antiqua omnia et Aeneae actati congruentia: memorantur fiquidem ab illo practer populos varios Aristagoras, Artabazus et Aftyanax, Lampfaci tyrannus, cap. 31. Athenodorus, Imbrius, cap. 24. Chares, Atheniensis, cap. 11. Charidemus, Orita, cap. 24. Datames cap. 40. Dionysius, [P] tyrannus, cap. 10. Euphratas, Lacon, cap. 27. Glus nauarchus cap. 31. Iphicrates cap. 24. Iphydiades, Abydenus, cap. 28. Istiaeus cap. 31. Leuco, Bospori Fex, cap. 5. Nicocles, praefidii praefectus post nauale ad Naxum certamen cap. 22. Pilistratus cap. 4. Pytho, Clazomenius cap. 28. Temenus cap. 18. et Timoxenus cap. 31. Non pauca ex Aenea ad verbum repetit Iulius Africanus in Cestis, Casaubono observante "): sed nominetenus nec ille, nec Polyzenus, qui eo aliquando vtitur, nec reliqui scriptores rei militaris mentionem eius fecerunt, nisi in codice Tacticorum Leonis imp. Vindobonensi, cui praefixa Lambecius vncialibus litteris reperit nomina scriptorum, quibus Leo vsus est, sub nomine MHNA, quod fuspicor, latet AINEIA ddd). Loca quaedam ex MSto Mediceo Aenese emendauit ac restituit Iacobus Gronouius in supplementis lacunarum in Aenea Tactico, Dioue Cassio et Ar. riano de expeditione Alexandri. Lugd. Bat. 1675. 8.

XI. De

zz) Eft quoque cod. elegans et figuris necessaris ornatue in biblioth. electorali Bauarica. Harl.
aaa) Conf. Gronouii supplementa in Aenea etc.
pag. 4 sqq. Harl.

bbb) Vide Bandini catal. MSS. gr. bibl. Laurent. tom. II. pag. 230 fq. Harl.

ccc) Vide Gabriel. Naudaei bibliograph. militarem, ibique Crenii not. pag 498 fq. in Crenii collectione opulculorum de eruditione comparanda. Lugduni Bat. 1695, 4. Harl.

ddd) At Kollar. ad illum citatum locum in Lambeeii comm. de bibl. Vindob. VII. pag. 455. notat, claris litteris feriptum effe MHNA, et cenfet, deperditis, qui de re militari feripferunt, auctoribus, hune Menam effe accenfendum. Harl.

Digitized by Google

336 Lib. 111. c. XXVIII. ONOSANDRI STRATEGICVS

Vol. II. p. 766 2 767

XI. De AELIANI et ARRIANI Tacticis dixi infra libro IV. fuo loco feripta vtriusque referens: De commentariis Vrbicii, Leonis et Conftántini, Porphyrogeniti, etc. libro V. Leonis Naumachica dedi vol. VI. pag. 372 fqq. Bafilii Patricii, VIII. pag. 136 fqq. Itaque praefenti loco Aeneae tantum a me fubiicietur ONOSANDER, Platonicus philosophus, qui scripsit searnyindo Lóryov de imperatoris institutione s. de arte imperatoria eximium librum, (Suidas vocat Tantina megi searnynuárov^{ere)}, more suo, vt supra in Aenea, confundens searnyúnara et searnyina) ad Q. Veranium^{III}, illum fortaise, cuius Tacitus meminit, vnde de aetate Onosandri coniecturam licet facere. Memorat librum etiam Leo imp. in Tacticis p. 215. Ovínavdeos de naj autos searnyinov surrazas Lóryov. [P] Fabric.

[Liber Buro de Zur-Lauben in praefatione ad suam gallicam Onofandri versionem et Schwebel. in praef. ad suam editionem de Onosandro, eius aetate, opere, codicibus atque editionibus iam bene et copiose disserverunt. Paucis igitur comprehendam, quae illi fusius probarunt atque exposuerunt. In tacticis Leonis constitutionibus, (cap. 14. §. 112.) et codice olim Busbekiano, qui nomina auctorum, per quos profecit Leo, operi praefixa habet, et nunc in biblioth. caesarea Vindobon. adseruatur, diferte adpellatur 'Ovnoavdeos. Ex actate Q. Veranii, Zur-Lauben pluribus demonstrauit, Onosandrum vixisse sub Claudio, imperatore, et Veranio anno LIII. post C. N. dedicasse strategicum suum; cui Schwebelius. (qui aliorum rationes et opiniones de Onolandri actate commemorat.) et Saxius in Onomast. litt. I. pag. 248. adsentiuntur. In philosophia sectatus est Platonem et in scribendi genere » Xenophonte, quem potifiimum ad imitandum proposuit fibi, colorem orationis in primis duxit. Hinc paene omnes veteres, et Graeci et Romani, qui post eum de re militari scriplerunt, inprimis Leo, imperator, vestigia eius legerunt aut compilarunt, atque recentiores eum mire laudarunt. Vide Gabr. Naudaeum in bibliographia militari et Thomae Crenii not. ad eum in Crenii collectione plurium libellorum de eruditione comparanda etc. Lugduni Bat. 1699. 4. pag. 470. 501 fq. (vbi Crenius repetiit Fabricii nostri iudicium de Onosandro eiusque imitatore Leone, imperatore, ex eius centuris plagiariorum ac pleudonymorum.) 509 et 510. - Zur - Lauben ex Montfaucon. bibl, bibliothecarum XIII. codd. Onofandri MSStor commemorat, nempe III. in bibl. regia Paris. vnum in bibl. Selincourt. (fecundum catalog. MSS. in bibl. regia Parif. VII. codd. Onofandri Strateg. occurrunt.) duo in biblioth. Ambros. Mediolanenfi, vnum in bibl. Laurentio - Medicea; (de quo vid. Bandin. catal. codd. gr. biblioth. Laurent. tom. II. pag. 232.) et reliquos in biblioth. electorali Bauarica, Patauina, et Vaticana: praeteres alium codicem in biblioth. quadam anglica, ex codem Montfaucon tom. I. pag. 682. nr. 6038. - Rigaltius varias lectiones, ad calcem editionis fuae reiectas. excerplit exquatuor codd. msstis; quorum vnus fuit vetuslus membranaceus, Mediceus; alter recentior Mediceus ex biblioth. reginae Catharinae; tertius itidem recentior; quartus Friderici Morelli. (vid. Rigaliii praefat.) - Schwebel. tres codd. in biblioth. Vaticana, in his vnum quondam Palatinum, exstare tradit. Insuper contulit cod. Bauaricum et alium, quem Nagelius, Prof. quondam Altdorfinus, possedit, qui vero recentiores, ex vno eodemque fonte

eee) In edit. Küfter. II. p. 599. male diftinguitur TARTIRA Regi Sparnyn Marwr. Vnum enim eft opus. Harl. fff) confer Salmafium de militia rom. cap. 13. pag. 1389. tom. X. thef, antiqq. rom. Triftanum tom. 1. pag. 284.

ONOSANDRI EDITIONES Lib. III. c. XXV III. 337

sonte profluxisse videntur. Idem Schwebelius habuit V. L. codicis cuiusdam Florentini, et ex biblioth- Leidens ineditas emendationes, ques Iof. Scaliger et Mascus Vosiius ad Onofandrum scripferant. Atqui Onofandrum, manu Scaligeri pluribus locis correctum habuit Voffur, vt iple in litteris ad Grotium, ann. 1622. 8. August. testatur. - In biblioth. Taurinens cod. XLIX. (catalog. MSSt. graecor. pag. 153.) Onofandri strategicon. - In biblioth. regia Neapolitana cod. XXX. faec. XIV. Onofandri seurnyinov ad Q. Veranium.

Edition Lucem Quofander vidit latine primum interprete Nicolao Saguntino:

Onofander ad Q. Veränium de optimo imperatore eiusque officio per Nicol. Sagundinum (fic) e graeco in latinum traductus. cum Vegetio, (vbi in calce: Romae impressium per Eucharium Silber Alamannum, anno M. CCCC. XCIII, (1493.) die XXIIII. Oct.) et Sexto Iul. Frontino, Modefto et Aeliano de infiguendis aciebys. In Onofandro, quidem aliae, occurrunt fignaturae, maiusculis litteris expresses, ab A ad DII, pertingentes; neque alla temporis nota adiecta est: fed omnes illi auctores sunt codem romano minueque eleganti Silberi charachere. vid. Audiffredi catalogum editt. roman. facc. XV. pag. 329 fq. - Ex hac editione, aliis ignota, fluxifie arbitror editiones Onofandri ex Nicolai Saguntini interpretatione, Balil. 1541. 12. 1558 et 1570. 8. memoratae a Fabricio, qui in margine exempli fui manu adferiplit: "Secundinus dicitur in MS. Iofephi Valettae, vid. Neuen Bücherfaal LVIII. pag. 762. Giornale d'Italia tom. 24. pag. 80. et tom. XIV. pag. 385. vbi mentio codicis MS. apud Apollolum Zenum, cum praemissa dedicatione ad Alfonsum, regem Neapolitanum." 60 Editionem ab codem in margine notatam, Venetis cum Vigetio non reperi. -- Nicitaus autem Saguntinus, scriptoris mentem ac Ailum minus adsequutus, optimo tamen exemplari vius Rigaltio videtur. ma ma le or un la

Ex Saguntini verfione latina, an e cod. gr. manarint interpretationes gallicie et italicae, equidem nelcio. Prior inferipta est in praef. L. B. Zur - Laubens 20 19 100 100

L'Art de la guerre, composé par Nicof. Machiavelli; l'état auffi et charge d'un Lieutenant-Genéral d'Armée, par Onofander, ancien Philosophe Platonique: le tout traduice en vulgaire francois, par Ichan Charrier natif d'Apt en Provence etc. Paril. 1546? fol.

Italica est huius sententiae;

Onofandro — dell'ottimo capitano generale --- tradotto di Greco in lingua volgare Italiana per M. Fabio Cotta, nobili Romano. In Vinegia appresso Gabriel de Ferrari. 1546. 4et 1548. 8. vid. Pinelli Catalog. tom. IV. pag. 81.

Onosandri commentarius de re militari, in fermonem latinum conuersus a Ioathimo Camerario, et nune primum a filie editus, cum procemio ad Lassarum Schwendium et epistola ipsius, praeter es Franc. Petrarchas de officio et virtutibus imperatoris. Noribergae ex offic. Gerlachiana, 1595. 8.

Camerarius vnicum eumque cortuptifimum librum nactus, ingenio, (iudice Rigaltio,) quo valebat plurimum, et doctrina Onofandrum felicius atque elegantius expressit; sed ita, vt veluti partes et membra, quae in codice graeco deerant, in eius quoque versione ta el la farantica di Ano (m. . non femel defiderentür, 20 mgelt all seite

Vol. IV.

٧v

Grasse

Digitized by

1900e

938 T.H. III. C. XXV.HI. ONOSANDRI EDITIONES

Grasse primus editus est a Rigaltio:

Onofandre Strategious et Orbicii inacetum, graece et latine: Nicolaus Rigaltius nune primum e vetust. codd. graecie publiczuit: Latina interpretatione et notis illustrauit: Lutetide 1599. apud Abrah. Saugranium etc. ad calcem: excudebat Stephan: Prevosteau. M: D. XCIIX. (1598.) 4:

Vid. Maittaire A. T. tom. III. part. II. pag. 833. qui in notis magnam praefationis Rigaltianae partem recudi fecit: et de codd. quos Rigaltius contulit, fupra in notitia MSStorum. Rigaltius in notis eruditis, vti in glossario suo tactico Parisiis 1601. 4. edito, passim citat scriptores poliorceticos tacticosque, tum temporis adhuc ineditos. Addidit Rig. Onofandro Ouglinis Vrbicii intrivienum suo page adhuc inditos. Addidit Rig. Onofandro Ouglinis Vrbicii intrivienum suo page 123 — 130. Incipit al met meteraray miscay tales, petitum ex libro duodocimo searnymi, quod sub Mauricii nomine deinde, (vt Fabricius in nota meta animaduertit,) Io. Scheferus vulgauit pag. 364. In codice regio Neapolitano XXX. Mauricii strategico adpendicis loco adhaetet Vrbicii intrivienuas, quod incipit al met metarori, imperatoris, taxtina fub Vrbicii nomine exstare, docet Salmasius eisiv avdess. — Hadriani, imperatoris, taxtina fub Vrbicii nomine exstare, docet Salmasius ed Spartianum pag. 83. conf. Naudaeum in bibliographia militari pag. 508 sq. in Crenii collect, opusc. de eruditione comparanda.

Onofandri et Arifiotelis mechanica, graece et lat. per Henr. Monantholium, cum eiusdem commentariis, Lutetiae Paril. 1599. 4.

In catalog. biblioth. Lugdunenf. Batau. pag. 182. nr. 239.

Rigaltiana editio gr. et lat. recuía est, adiunctis Annilii Ports castigationibus. in bibliopolio Commeliniano. 1600. 4.

In titulo etiam memoratur vberior Iani Gruteri commentarius. Fabricius scriplerat, se eum in libri exemplis, in quae incidisset, frustra quaessuisse. Enimuero et in catal. biblioth. Askeu. pag. 92. ita citatur Onofandri strategicus, gr. et lat. a Nic. Rigaltio cum notis I. Gruteri et Aemylii Porti. apud Commel. 1600. 4. et Schwebelius in praesat. notat, istos Varios discursus fiue vberiores commentarios Gruteri ad infigniora loça Taciti atque Onosandri, anno illo editos, se ad manus habuisse. Fuit quoque in biblioth. Thomassana exemplar illius editionis cum copiosioribus Iani Gruteri commentariis ad aliquot Taciti et Onosandri loca infigniora, apud Commelin. pars I. 1604. 4. pagg. 182. pars II. 1605. 4. pagg. 194. At Gruterus, vii Chekierius rerum tantum, non verborum aut critices rationem in fuis commentariis habuerunt ass. Chokierii vero editio haec est:

Onofandri strategicus, gr. et lat. (cum Rigaltii versione,) notis sius dissertationibus Io. e Chokier illustratus. Additae in extremo operis variantes lectiones, ex codd. diversorum MSS. (n. Rigaltian.) depromtae. (line anno: dedicatio tamen et praesatio scriptae sunt Romae 1610.) 4. repet. Moguntiae 1613. 4. (hunc annum etiam Zur-Laubon posuit: sed Fabric. manu correxit 1615.) et parte II. thesauri politicor. aphorism. Leodii., 1643. sol. — Coloniae 1853. 4. — In catalog. bibliothecae Lugdun, Batau. pag. 151. duae huius operis editiones ita citantur:

Ioannis

ggg) Conf. Naudaeum in bibliographia militari pag. 509 fq. ibique Crenii natan.

Digitized by GOOGLE.

ONOSANDRI VERSIONES Lib. 111. c. XXVIII. 339

Ioannis à Chokier thefaurus aphorismorum politicorum. Onofaniri firategicus, cum notis I. a Chokier. Moguntiae 1613. 4. Item aucharium istorum aphorismorum, Francof. 1615. 4. II. vol. (Forfan inde, nescio quo casu aut qua de re? Fabricius suffinuit anni notam mutare.) — Idem thefaurus cum austrario; accedunt eiusdem dissertatt. in Onosandri strategicum, spectantes disciplinam militarem. Moguntiae 1619. 4.

Rigaltii versio separatim fuit recula Helmsladii 1619. 4. cum Bafilii, imperat. exhortationibus ad filium, itidem latine tantum subanctis, et Forrandi, diaconi Carthaginiensis, VII. praeceptis, duci religioso observandis.

Post longum temporis interuallum noua, e codicibus emendata et doctis instructa animaduersionibus editio lucem vidit:

Ovocavdes searnyshes, Onofandri Strategicus, fiue de imperatorie inflitutione liber ad codicum MSSt. fidem expressus, et ex antiquorum tacticorum potifiunum collatione, notis perpetuis criticis emendatus, nec non figuris, aeri inciss, illustratus. Accedunt due indices, vnus rerum, alter verborum et locutionum graecarum: vna cum versione gallica L. B. de Zur Lauben etc. ad calcem libri adiecta. Cura et studio M. Nic. Schwebelii, Gymnali patrii Rect. et P. P. Impensis Georgii Lichtenstegeri, chalcographi Norimberg. Norimbergae, 1762. fol.

Conf. Klotzii scha litterar. vol. I. part. I. pag. 22-28. Nona acht erudit. 1765. menf. Maio pag. 201-211. et iterum 1768. Iul. pag. 313-319.

V er $\int i$ on es.

De antiquis ifalica et gallica versionibus iam supra in catalogo editionum disputatum est. Gallice quoque Onosandri opus verterunt Blassus de Vigenere, Paris. 1605. 4. — L. B. de Zur-Louben, Paris. 1754. cuius versionem Schwebelius suse adiecit Onosandri editioni; et Carobus Guischard I. Quintus Icilius, in Mémoires militaires sur les Grecs et les Romains etc. Hagae Comitum 1757. 4. tom. II. pag. 49—106. — Hispanice Iac. Diegen. Gratianus, Barcinone, 1567. 4. — Germanice: Onexander von den Kriegshandlungen und Raethen der hocherfara guten Hauptleut. cum Frontine, germanice reddito, Moguntiae, apud Iuonem Schoeffer. 1531. fol. Catalog. biblioth. Bunau. I. pag. 145. In hac versione deprehendit Zur-Lauben caput de Atheniensibus, Lacedaemoniis et Macedonibus, populis pugnandi peritissimis; quod neque in editionibus graecis, neque in vlla alia Onosandri versione inuenit. vid. Histoire de l'Acad. Paris. des Infcr. vol. XXXVI. ann. 1774. pag. 164 sq. — Onosanders Unterricht eines Feldherrn. Uebersetz und mit Anmerkungen erläutert von A. H. Baumgaertmer, Mannheim, (sub titulo, et iuncto Claudio Aeliano: Vollssung Sammlung aller Kriegsschriftsteller der Griechen) 1777. tum feorsim, adsunto titulo, primum memorato, 1786. 4: cum figg. aeneis. Harl.

In bibl. Sarraziana pag. 67. memoratur Dominicus Syllenius Graecus de vetere et recentiore scientia militari, omnium bellorum genera terrestria perinde ac naualia, nec non tormentorum rationes complectente. Venet. 1599. fol.

Onolandri librum non vna ex parte corruptum elle, queritur Salmafins ad Spartianum tom. L pag. 96.

V ¥ 2

Commen-

Digitized by GOOGLE

Vel. II. p. 767

340- Lin III, CXXVIII. SCRIPTORES GRAECI

"Commentaria Quofandri in Platonis Politiam, Suidae memorata, interciderunt.

Salmafum antiquae malitiae graecae feriptores illustratos arque in his Onofandrum edere constituisse, testatur Gabriel Nandquus in fyntagistate militari pag. 498. Fabrit. Szlma-1 fii' inedita et :ad rem militarem pertinentia aduersaria, nec non scriptores tacticos atque strategicos, Aelianum, Athenaeum, Apollodorum, Onofandrum, notis eiusdem msstis ornatos, polt varios cafus in bibliothecam regiam Parifinam tandem translatos fuiffe, adnotauit Schwebel, in prachatione, vid Niceron. Memor. clariffim. virorum etc. ex interpretatione Baumgartenii germanica tom. II. pag. 428. med. 452. et Labbeum bibl. nou. MSS. pag. 181. 4.1 Praeterea. Rigaltius pleniorem et correctiorem Onofandri editionem curaturus erat. vid. eius praefat. pag. 13. Hugonis Grotii epift. 163. ad Gerh. Io. Vollium, pag. 62. Amftel. 1687. fol. et Is. Calauboni epist. 441. ad Gruterum edit. Roterod. a. 1709. fol. Gruterus quoque Onofandrum cum reliquis Tacticis arque strategicis e codd. Palatinis erat publicaturus. vid. Iof. Scaliger. in epiff. pag. 420. Fabric. lib. V. cap. 5. pag. 370. not. vol. VI. Sed haec omnia in herbis' exartserunt aut evanuerunt. adde Naudaeum in bibliogr. militari 6. X. pag. 515 fqq. in Crenii collectione faepius memorata, vbi de Salmasio aliisque; qui de militia antiquorum scripferunt, et §. XI. pag. 518 sq. de iis, qui militiam veterem cum noua compararunt, a Naudaco et Crénio copiole agitur. Harl.

XII. Seriptores Graess de re militari, qui in Bibliothecis adhus delitescunt MAD.

Alexius.

Anonymus meel naranásews andiners de fossatorum metatione, a Rigaltio citatus in gloffario tactico etc. Paris. 1601. 4.

Alius Anonymur, quem Nicolaus Sophianus latine vertit et dicauit cardinali Barberino. Nicolai Sophiani de machinis bellicis ad Card. Beflarionem, MS. inter libros Beflarionis, Venetiis: [conf. Naudaei bibliograph. militar. pag. 503. in Crenii collect.] — Anonymi liber de re militari et inftrumentis bellicis ex graeco latine versus a Sophiano ad spectatissimum virum Laelium de Valle MS. in bibl. Rostgaardiana pag. 468. Fabric. — In cod. regio Neapolit. CXLIII, praeter alios anonymi umodery mara meds moluentar euxense item naraoneun éheméheus néganos heromérum (forte Epimachi.) it. Anonymi strategica. Atque ita in aliis bibliothecis e. g. Laurentio. Medicea tom. II. pag. 218. 225. 227. 229. 232. 234. 565. III. 114. 148 et 14. codices eiusmodi anonymorum tacticorum etc. reperiuntur. Harl.

Anthemis

khk) Adde supra synopsin veterum mathematicorum Bernhardinam, de vol. IV. (vbi quoque de Vrbicio,) et V. — In codd. Medic. Florent. (Bandini catalog. graccor, MSS. II. pag. 218 sqq.) cod. IV. sunt collectiones Tacticorum auctorum cum cognitorum tum anonymorum et ineditorum vberrimae. Bandin. pag. 221. ex priore collectione f. Vrbicii militaribus virtusibus collegit et se-

cundum alphabeti ordinem digeffit extrantes ac barbaras loquutiones et voc. de reliquisque opufeulis fuse differit. Guil. Naudaeus in bibliographia militari, §. VIII. pag. 496 sq. collect. Crenii, dedit notitiam corum, qui in biblioth. latent, Graecorum et Latinorum etc. pag. 508. de Vrbicio. Harl.

Digitized by Google

Vol. 11. p. 767

Vol. II. p. 767 2.768

DE RE MILITARI Lib. III. c. XXVIII. 341

Anthemii neel naeado Ewy un Kavnuarwy memoratur a Philandro ad Vitruuium X. 15. et in Vaticana atque aliis bibliothecis exftat MS: fed de aliis potins, quam militaribus machinis sgit. Dixi de hoc Anthemio Tralliano, qui Iuftiniani,- imp. temporibus. claruit, · Supra pag. 348 et 563. (vet. edit.) Meminit eius Procopius Caefareenfis lib. Ι. περί μτισμάτων. I. A. Taffius, (cuius bibliotheca in Ioanneam Hamburgensem transiit,) in litteris ad P. Lambecium cal. Maii 1650. testatur, se hune Anthemii cod. MS. accepisse • ex Italia, dignum, qui lucem publicam adipiciat; sed vitimis partibus mancum. Fabr. - In bibl. Laurentio - Medicea tom. III. pag. 114. est anonymi de terrae motuum cauffis ac de Anthemii, mechanici, machina aduersus rhetorem, Zenonem, quam con-Aruxit ad eius domum fuccutiendam. Citatur quoque liber V. adde Lambec, et Kollar. VII. pag. 405 fqq. 411. Harl. Artemidorus de militia, Possenino in bibl. selecta memoratur. Asteriodorus five Asteriodotus, cuius régen reasting citatur a Lambecio ad Codinum, nr. 65. [P] Ex reginae Christinae codice descriptisse fe testatur Hustius de vita sua pag. 319. vbi, Theuenotium et Cafaubonum, narrat, molitos fuisse Tacticorum edi-Afclepiodoti, philosophi, rantina no ana, MSS. Leidae inter libros Voftionem. Exflat quoque cum iconibus, in bibliotheca Medicea et in XII, capita diuidifianos.

tur. [vid. Bandini catal. MSS. gr. tom. II. cod. IV. qui plurium tacticorum feripta continet, pag. 229. vbi legitur Afilepiodotus, et Bandinius pag. 234. notat, Io. Theoph. Cobsrum, Saxonem, Afclepiodoti opufculum et duo alia inedita ex hoc codice a. 1760. defcripfife.] conf. Bandurius p. 798. ad antiquitatt. Conflantinop. [Lambin. ad Georg. Codinum de originib. Conflantinopol. l. cit. Parif. 1655. fól. et ad comm. de bibl. Vindob. tom. VII. pag. 85. fupra in vol. III. pag. 164. h. v. Harl.]

- [Conftantini, imperator. fragmentum strategici etc. e cod. Mediceo primus publicauit Lamius in edit. Opp. Io. Meursii, "tom. VI. pag. 1409. Florent. 1745. fol. In bibl. Heinsianae catalogo parte II. pag. 155. fuerunt Constantini Porphyrogeniti imperat. Constantin. libri de militia equestri, pedestri et nauali, mssti. — In bibl. Medicea, plut. LV. cod. IV. (Bandin. II. pag. 235.) est illud Constantini fragmentum, a Lamio editum, strategici de variarum gentium moribus, et quomodo vnaquaeque carum pugnat, et quomodo ei pugnando resistere oporteat. adde Lambec. comm. de biblioth. Vindob. VII. pag. 429. Harl.
- Dalmachi commentarios obfidionales MStos ex Creta Venetias aduectos vidisse fe testatur Magius II. 8. Misc. tom. II. facis artium Gruterianae pag. 1330. confer, quae supra pag. 588. notabam in Athenaeo. In bibliographiae militaris Naudaei vtraque editione, tum quam G. Schubartus, tum quam Thom. Crenius curauit, perperam excusum est Damiaci. Δαίμαχον έν πολιορκητικοϊς ύπομνήμασι laudat Eustathius.
- Epimachi Helepolin fiue descriptionem Helepoleos in Vaticana et aliis bibliothecis exflare te-Atatur idem Naudaeus: [in cod. CXLIII. Neapolit. regio.]
- Lapi Birogi f. Lampi Buragi, searnyskàv contra Turcas. MS. in biblioth. S. Marci Venetiis. Montfaucon. in diario italico pag. 42. Fabric. Confer notam Crenii ad Naudaei bibliograph. militar. p. 505 fq. in collectione opusculorum de eruditione comparanda. Harl.

Vv 3

Leonardi

343 Lib. III. c. XXVIII. SCRIPTORES DEPERDITI' GRAECI

Vol. II. p. 768

Leonardi Fortii fiue Phortii, Romani, searnyinnes nearparéaes, de re militari et variis instrumentis bellicis, quorum expressa funt imagines, libellus, graeco vulgari sermone scriptus versibus prodiit Venetiis 1531. 8. Rigaltius in glossario p. 132. 202. citat.

Dionyfii Longini fiue Longiniani Tactica multi laudant et exstare ferunt, fed vbinans locorum, neminem halfenus vidi, qui diceret, inquit Naudaeus.

Nicephori Blemmidae libellus de officio imperatoris, quem inter Miscellanea edere voluerat Leo Allatius.

Nicephori, imp. de euentibus bellicis et excursione, meel magadeoune, in pluribus bibliothecis exflat, Viennenfi, [vid. Lambecii comment. de bibl. Caef. VII. pag. 453] Ingolfladienfi, Vaticana, aliisque, quas refert Naudaeus. Fabric. — In biblioth. Vindobonenfi, tefle Lamberio in commentariis, tom. VII. p. 432 fq. exflat codex graecus, Nicephori, imperatoris Conflantinopolitani, liber de re militari, in capita LV. diuifus, cuius procemium incipit his verbis neel naeadeouifs noticus, të Kueë Nikhoes të Barillos etc. Citatur hic liber, tamquam ineditus, faepifime a Ioanne Meurfio in glossario graeco-barbaro e cod. meto Palatino, et imperatori Nicephoro adtribuitur. Quod vero auctor in praefatione, (cuius longam particulam dedit Lambecius,) profitetur, le ex Barda Caclare, ex Conflantino Meleino, Patricio, et Nicephoro, imperatore: profecisse: Lambecius dubitat, id opus Nicephoro posse adscribi. At Kollarius notat, facile intelligi posse, opus illud imperatoris Nicephori iusiu ab anonymo auodam scriptum, eidem ipsi imperatori, non sine exemplo persimilium scriptorum, fiue adulatione, Graecis admodum familiari, fiue facri mandati reuerentia fuisse tributum. Atque Fabricius iple infra de Nicephoris variis, libro V. cap. V. tom. VI. pag. 346 fq. animaduertit, illum librum is//a Nicephori, imperatoris, II. Phocae effe conferiptum. - Eft quoque in codice Taurinenfi LX. fol. 175. (catalog. pag. 160.) - In bibl. Mo-. naco. Bauarica, cod. LX. Nicephori de bellico adparatu diasta Ess XIV. cum lacunis non paucis, item cod. CLXXXVI. et cod. CCXV. — In bibl. regia Nsapolitana cod. CXLIII. de excursionibus: incipit The The Tagadeouns us Dolor magaderay Berlouevos etc. ibid. cod. CGXXX. Nicephorus περί παραδρομής πολέμε in capita 26. cum praefatione distinctus, quorum primum περ βίγλων και πόσον διάξημα διθέλει απ' αλλή-Nor und Ender duranged. Convenire videtur cum codice Vindobonensi. Harl.

XIII. Scriptores deperditi graeci de re militari.

Alexander, Pyrrhi F. Aelianus et Arrianus.

Archytae Taffisa ex Aeliano memorat Scaliger epist. 132. sed in Aeliano non reperio. Artemonis machinis in bello aduersus Samios vsus est Pericles, teste Plutarcho p. 167. [Bardas Caesar. vid. paullo ante in §. XI. ad Nicephorum notata. Harl.] Bion. Aelian. vbi Gaza legit Beiwr, Arcerius Birwr.

Cineas. Cicero, [Tulcul. quaest. I. 24. vbi Dauis. plures laudat, qui eius fecerunt mentionem, Cic. ad diuers. IX. 25, 1. Pyrrhi te libros et Cineae video lessitasse, vid. supra, not. ad J. X.] Aelian. [Tactic. csp. 1.] Suid. voc. Kovéas, Liuius epitom. libri XIII.

[vbi

DE RE MILITARI Li, III. (XXVIII.

Vol. II. p. 768 7 769

[vbi vid. Ducker.] et lib. XXIV. 4. Platarch. in Pyrrho p. 391 fq. [vbi Pyrrhus de hocfux ormore traditur praedicatle, plures captas effe fibi vrbes eius erationibus, quam fuis armis.] Valefii excerpta Peirefciana pag. 586 fq. [Eutrop. II. 12. vbi vid. Hearnium et Verheyk. pag. 78. edit. Verheyk.] Himsrins spud Photium pag. 600. [in editione Himerii Wernsdorfiana, eclog. X. 15. pag. 190.] cuius locus non eft praetereundus: w roowrow loxuoas rois hoyous, door ngi rov Gerrahov anda Kowkav (lege Kokav,) es ov Basihe IIuge yn inion nadaw ngi Sahassav, nge rww μηχανημάτων rois hoyous ras nohes Inhuev. [Plura vide apud Reimarum ad Dionem Caffium tom. I. pag. 18.] Baptift. Fulgofus VIII. 7. pag. 604.

Clearchus. Aelian. et Arrianus. Solensem, Peripateticum, Naudaeus intelligit, Afeerius ducem Graecorum in expeditione Cyri: Sed hunc diserte remouet Arrianus.

[Constantinus Meleinus, vid. §. XII. voc. Nicephorus, Harl.]

Demetrius Phalereus. Polyb.

Democritus. Laert. Suid. [vid. fupra, vol. III. pag. 640. an legendum est Damocritus? qui feripfit Tactica duobus libris, apud Suidens I. pag. 507. et Eudociam pag. 128.]

Euangelus, cuius Tacticis delectatus Philopoemen, existimans την τακτικήν των άκρων της πολεμικής τέχνην έσαν. Plutarchus Philopoemene pag. 358. 364. Aelian. Arrianus.

Eupolemus. Aelian, et Arrian,

Fronto. Aelian. [de Frontone vid. Corfini vitam Plutarchi, eius edit. de placitis philosophorum praemissam pag. IV sq. Harl.]

Harposratio. Naudaeus ex Aeliano, sed apud Aelianum non reperio.

Hermias. Aelian.

Hermolytus, Tafficus. Eustath.

Iphicrates. Aelian, et Arrianus, qui monet, ducem non intelligi.

Macri militarium libri II. Index pandectis Pilanis praemitius.

Arrii Menandri libri IV. Idem.

[Menar, iudice Kollario. vid. ad S. X. not. fin. Harl.]

Pausanias. Aelianus et Arrianus.

Polybius. lidem.

Inlins Pollux tasticum et strategicum librum promittit lib. I. Onomasi, cap. 10.

Posidonius, Rhodius, Stoicus. Aelianus et Arrianus.

Pyrrhus, rex. Cicero IX. 25. epist. ad Paetum, Aelianus, Plutarchus tom. II. pag. 441. edit. Oxon. Donatus in Eunuch. IV. 7. Pyrrhas peritifimus strategematum fuit, primusque, quemadmodum ea disciplina per calculos in tabula traderetur, oftendit.

Stratocles. Aelianus.

Syrianus. Conftantinus Porphyrog. commendat προς πολέμως και κατρομαχίας βιβλία ίτορικα, έξαιρέτας δε τον Πολύαινον και τον Συριανόν.

Tarrutini

343

344 Lib. III. c. XXVIII. XXIX. NICANDER

Tarrutini Paterni militarium libri IV. Index Pandochis Pilanis praemifias.

- Theodori, Rhodii, [l. Rhodiorum imperatoris,] searnyë insepretura. Suidas in Marina despare.
- Theodorus, Syraculanus, Tantinov Icriptor. Last. II. 104. [vid. Mongitor. biblioth. Siculam, tom. II. pag. 248. quo tamen notante, Iacobus Bonannus in Syrac. illust. lib. II. pag. 345. dubitat, an fuerit opus historicum, vel de praeceptis militaribus. Alias ille inter oratores eximios locum occupauit. -Historiam quoque graecam scriptisse illum, ex Eusebio in Chron. Ioannes Iacobus Adria apud Mongitorem colligit. Harl.]

Xenocrates, tacticus, valde antiquus, memoratur a Laertio IV. 15.

CAPVT XXIX (olim XXVI)

DE NICANDRO, COLOPHONIO.

 L De Nicandro et illius aetate. II. Eius Theriaca, et in haec scholia graeca, quae exstant, tum scholiastae varii deperditi. III. Alexipharmaca et duplicia scholia edita, Eutecniique inedita paraphrasis. Epigramma Nicandri in Othryadem. IV. Scripta deperdita Nicandri. V. Codices et variae editiones atque interpretationes. VI. Nicandri plares. VII. Index scriptorum, in scholiis graecis citatorum. VIII. De Andromacho et aliis Theriacon scriptoribus deperditis.

[Cum supplementis G. C. Harles.]

Ι.

NICANDER, Damnaei filius, vt ipfe [et Eudocia pag. 308.] auctor est, (Xenophania, vt Suidas habet,) grammaticus, medicus et poeta inclutus fuit; patria passim a veteribus dicitur Colophonius, etiam in veteri ") epigrammate lib. I. Anthol. cap. 39. in medicos pag. 85. quo Colophon, Ioniae ciuitas, celebratur eo potissimum nomine, quod duo insignia lumina protulit, Homerum et Nicandrum. Scriptor quidem graecus vitae Nicandri testatur, Dionysium Phaselitem, (libro de poesi Antimachi, cuius imitator et $\zeta_{N}\lambda\omega\tau n \kappa$ Nicander suit,) tradidisse, quod Aetolus genere suit. [Atque Eudocia 1. c. Airwades, ait, $\tau \delta \gamma \epsilon v s \delta \eta v$, (quoniam diu et forsan iam ab incunte aetate aut iuuentute, in Aetolia vetsatus est, in Aetolia natus facile credebatur,) $\eta c \delta i \epsilon \rho \epsilon v \kappa \lambda \alpha \epsilon s \lambda \alpha \kappa \delta \lambda \alpha v o s$.] At idem Dionysius libro de poetis retulit, Nicandrum a maioribus suis hereditate accepisse facerdotium Apollinis Clarii, qui lucum et fanum habuit non procul Colophone "). Oppidum quoque fuisse

a) Καζ Κολοφών «giðaλos etc. Clara vrbes inter Colophon, quae mente valentes («gusovéus)

Praestanti natos educat una duos. Masonidem primum, Nicandrum deinde, Camoenis

Aethereis quoniam carus vierque fuit.

conf. Benedict. Aueranius tom. II. pag. 345. diff. 75. ad Ciceron. [Nicandrum Colophonium dicit quoque Cicero de orat. I. 16.]

b) Conf. Schneider ad Nicandri Alexipharm, pag. 81 fq. Hark

Vol. II. p. 618 P 619

NICANDER Lib. III. c. XXIX. (ol. XXVI.) 345

fuisse Clarum, (quod video, eruditissimum Cellarium addubitare tom. II. notitiae orbis antiqui pag. 77.) docere videtur Nicander in extremo Theriacon, ita de se loquens:

Tor Beebe Khage riffeeren mehigen.

Ceterum in Aetolia quoque versatum, vitae auctor ait, patuisse ex eius de Aetolia commentariis, quibus non modo res Aetolorum, sed quoque situm regionis, plantasque, quae illa profert, diligentissime descripserat. [Quam temete Eudocia aut eius interpolator omnia corraserit, vel inde sit manifestum, quod principio ab ea dicitur Nicander genere suisse Aetolus; et tamen paullo post traditur commoratus esse in Aetolia, diéreeue dè év Airaehia rès Ahéiovas Xeóvas is Qaveeov ex taiv meel Airahias ouvyeauuátov nel suis alahns moinseas, morauar te taiv meel Airahiav nel tómav taiv éxesse te nel alahaw diapóeav dinynseav isti dè nel Quar islostnots, aleos te nel euxeasias. Floruit temporiribus Attali, Pergami regis, qui sceptrum tenuit ab Olymp. CLV², ad Olymp. CLX³. [Secundum cel. Ackormann. in institution. historiae medicinae p. 385. a. Olymp. 158. ante C, N. 147. V. C. 605. floruit Nicander : scundum Hambergerum vero in zuverlässigen Nachrichten ete. tom. I. pag. 398. ab A. M. 3825-3845. ab A. C. N. 155-137.] Illi regi librum inscripsit, (vnum ex iis, qui perierunt,) adloquutusque regen est his versibus:

> Τευθρανίδης δε αλήρου από πατρώτου έσχας Κέπλυθι· Μή δ' αμιγισου απ' απτος υμνου έρύξης [P] "Ατταλ' έππ σέο βίζαν έπέπλυσο 'Ηρυπλήσς Βίσετι Αυσιακής το περίφρουος, ήν Πελοπηδι 'Ιπποδάμαα Gύτευσευ ότ' απιδος ήρατο τιμήν.

Facile ex hac temporum differentia scriptor graecus 9 vitae Arati, sub Ptolemaeo Lago ac Philadelpho clari poetae, refellit fabulam, quam nonnulli pridem temere tradiderunt, quafi acquales ambo vixiflent Aratus et Nicander apud Antigonum, Macedoniae regem; et bic Arato, qui medicus fuerit, praecepisset, vt phaenomena coelessia scriberet, Nicandro contra astrologo et rei medicae imperito iniunxisset foribenda Theriaca et Alexi-Tam parum credibilis est haec fabula, totsque commentitia, vt ne Gypharmaca D. raldo quidem velim adfentiri, qui ex ea Nieandrum quemdam, a poeta nostro diuersum, Arati acqualem, aftrologum, colligit. Neque scriptori graeco vitae Theocriti, per Aldum edito, credo, sequales fuisse fub Ptolemaco Philadelpho Aratum, Callimachum, Nicandrum. Hoc faltem est certiflimum, diu posteriorem Arato Nicandrum nostrum fuisse; et in Georgicis quidem, vt docet Cicero de Orat. I. 16. non autem in ceteris suis monumentis res, a Icientia sua et studio alienas, litteris tradidisse. Effigies Nicandri, qui medicis a Plinio plus fimplici vice accenfetur, inter medicos occurrit altera manu tenens librum, altera ferpenti medicamen obuertens, in vetustissimo codice MS. Dioscoridis bibliothecae augustissimi imperatoris, ex quo dedit illam Lambssius tom. II. comment. pag. 551. [pag. 183. edit. Kollarii, et Lamb. pag. 209 fq. de Nicandro videndus eff.] et e Lambecio Neffelius parte III. pag. 7. et Gronouius

 c) In Vranologio Petauii pag. 149. edit. Amft.
 d) Auctor vitae Arati apud Iriart. in catalog.
 codd. gr. Matrit. pag. 202. quoque tradit, nonmullis placere, Aratum fuille facultate medicum, totumque genuinum opus Theriaca feriplise Nicandro, mathematico, eique tradidise; ipsum vero ab co vicifim accepific phaenomena, et qual propria descriplise. Harl.

Digitized by GOOGLE

Vol. IV.

Хx

346 Lib, 111. c. XXIX. NICANDRI THERIACA

Vol. II. p. 619 P 620

Gronouius thesauro antiquitatum graccar. tom. III. litt. hh. [item Winkelmann in monument. antiq. ineditis nr. 185. pag. 242. sed compara Schneideri de illa Nicandri imagine iudicium in praefat. ad suam Nicandri editionem p. XVIII. De Nicandro vid. Ger. Io. Vossium de histor. graecis, lib. IV. cap. 14. Io. Ionstum de scriptor. hist. philos. II. cap. 13. 7. Thom. Bartholis. in diss. de medicis poetis, Hafniae 1669. 8. pag. 100 sq. Petr. Castellan. de vitis illustrium medicor. pag. 76 sq. et alios historiae medic. conditores. Harl.]

II. Ex scriptis Nicandri duo tantum haec poemata heroica supersunt, quamquam poemata negat effe Plutarchus 9, quia, licet versibus scripta sint, nihil tamen fingunt more poetarum. Vnum eft @HPIAKA') five de bestiis venenatis et aduersus illas remediis ad Hermelianactem, amicum suum. Hoc sine ratione Nicandro abiudicare ausus suit [P] scholiaftes ineditus Dionyfii Thracis in loco quem descripsi supra lib. II. cap. 8. 6. 11. [vol. J. pag. 576.] Tribuunt enim Theriaca Nicandro praeter veterum codicum fidem feriptores antiqui fine controuersia, Strabo lib. XVII. pag. 641. Galenus de theriaca ad Pilonem tom. II. p. 461. (vbi versum 150. cum seq. adducit) Athenaeus, Plutarchus, Apuleius in apologia, Artemidorus II. 13. Epiphanius, Tertullianus in limine Scorpiaces, aliique gramplurimi. Metaphrasin Oneianov Nicandri iambis graecis 1370. fcripserat Marianus quidam sub Anastalio, imp. tefte Suida. Nicandri Theriaca olim latinus poeta Aemilius Macer imitatus libris Theriacon, Quinefil. [X. 1. 56. f. edit. Burmann. tom. II. pag. 894. vbi vid. notas.] Hodie graeca scholia in istud Nicandri carmen exstant incerto auctore, antiqua tamen et docta, quae forte legit auctor etymologici magni in 'Αντίζων quum ait: Ετως εύρον έν ύπομνήματι Ninavdes ev Oneraxois. Multi autem Nicandrum olim et hoc potifimum poema interpretati funt grammatici; Stephanus enim Byz. in Koeúnn, quum verba e Nicandri Theriacis v. 613. protulifiet, subiungit: οι δε υπομιηματίσαντες αυτον Θέων χω Πλέταεχος και Δημήτειος ο Φαληgeus φασι etc. Plutarchum intelligit Chaeroneum, inter cuius scripta Lamprias memorat es ra Ninavdes Oneiana. Sed Demetrius vtique iunior aliquis intelligendus, quia celeber ille Demetrius Phalereus Nicandro, vt notum est, antiquior fuit, vnde vocabulum Phalerei ab aliena manu in Stephani codices irrepfisse fulpicabatur Ionfius pag. 210. Demetrium vero medicum, Galeni aequalem et M. Aurelii, imp. archiatrum, respici exislimaverim, cuius meminit ille cap. 12. de Theriaca ad Pisonem et lib. 1. de Antidotis cap. 1. vel Demetrium Chlorum, qui in scholiis graecis subinde citatur 5). Porro iam animaduersum eft

e) Plutarch. de audiendis poetis p. 16. [cap. 2. pag. 10. edit. II. Krebiii,] ἐκ ἴσμαν δε ἄμυθαν ἐδε ἀψωνδη ποίησην. Τκ δ' Ἐμωτεδοπλίας ὅκη και Παρμαχίδε και Θηρωικά Νικάνδρε και γνωμαλογίαι Θεόγνιδος λόγου ἀσὶ, κεχρημένοι παιρά ποιητικής ῶσπες ὅχημα χον ὅγκον και το μέτρον Για το πεζον διαΦύγωτιν.

Ex vtroque carmine potiora momenta scite excerpsit Kurt Sprengel in: Versuch einer pragmatischen Geschichte der Arzneikunde part. J. Halme Saxon. 1792. pag. 424 sqq. Harl.

g) Item a Sexto Empirico I. contra grammaticos fect. 84. Ab illo Demetrio Chloro Bandinius in catal. codd. gracc. in bibl. Laurent. tom. II. pag. 32. diftinguendum iure cenfet alium Demetrium Chlorum, aftronomum, cuius methodus, qua ratione inueniatur Horofcopus, feu pars oriens fine errore, manu exarata cuftoditur in illa bibliotheca: atque ex iis, quae excerpfit Bandin.

Vol. II. p. 620 7621

NICANDRI ÄLEXIPHARMACA Lib. 111. 6. XXIX. 347

eft a doctiff. Holftenio, ea, quae ex grammaticis illis Stephanus dicto loco profert, in scholiis, quae habemus, non reperiri. Pamphili, grammatici Aristarchei eie rai Nizairdes airežnynra Suidas [et Eudocia pag. 359.] memorat in $\Pi \alpha \mu \varphi$.^{*}) Diphilum, Laodicensen, iv rois nzel raiv Nizairdes Ongiazzair citat schol. Theocriti Idyll. 10. Athenaeus VII. p. 314. Isaacium Tzetzen, Nicandri interpretem, Ambrosius Calepinus in dictionario, vbi agit de locustis; quod Gesnero mirum merito visum. Euteenii, (alii Eutechnium vel Euthenium imale scribunt,) Sophistae, paraphrasis [quondam] inedita Theriacorum et Alexipharmacorum Nicandri latet in bibliotheca imperatoris, teste Lamberio lib. II. commentar. p. 566. 594. [pag. 260 sq. edit. Kollarii, qui locus est consulendus, ton. VI. pag. 205 sq. vbi Kollar. videndus est.] latet etiam in bibliothecis Galliae, vt notat Labbeus in bibl. nov. MS. pag. 123. 386. ') At icones infectorum venenatorum, quae describit Nicander, ex codice bibl. Caesareae cum interpretatione exhibuit Lamberius lib. VI. pag. 294 sq. [in edit. Kollar. pag. 436 sq.] et post Lambecium Nelfelius catalogo MSS. biblioth. Caesareae parte III. post paginam octauam. [T]

III. Alterum poema heroicum Nicandri, quod habemus, inferibitur 'A $A E \Xi I \Phi A' P$ -MAKA, de remediis aduerfus venena, (non ictu, vel morfu bestiae inflicta; de illis enim Theriaca agunt, sed per cibum vel potum hausta,) ad Protagoram, Cyzicenum. In haee praeter Eutecnii paraphrasin [olim] ineditam, de qua iam dixi, duplicia scholia grazea exstant sepius vulgata, breuiora altera, altera prolixiora, incertis auctoribus: quamquam Mi-X x 2

Bandin. adparet, eum vixisse saec. XIV. Plures Demetrios medicos recenset Fabricius infra, in elencho medicorum vett. vol. XIII. pag. 136 sq. Harl.

h) Conf. I.ambecii comment. de bibl. Caef. lib. II. pag. 141 fqq. edit. Kollari, vbi de Pamphilo hoc multis differitur. adde pag. 164. pag. 167. vbi locus Suidae emendatur, ac tom. VI. pag. 205. Sed compara Kiifter. ad Suidam, voc. Πάμφιλοι, tom. III. pag. 14. Needham ac Niclas prolegomeria ad Geoponica, pag. LXIII fqq. Harl.

i) Nicandri Theriaca et Alexipharm. cum paraphrafi Eutecnii, Sophistae, cod. in bibl. Efcorial. apud Plüer. in itiner. per Hispan pag. 183. vbi operarum forsan vitio Eutecnii editum est. Eugenium in illo codice scriptum este, alius fidem et narrationem aut errorem sequutus, Fabricius in vol. XIII. B. Gr. pag. 345. tradit. — In codice suediceo Florentino IX. plut. 86. nr. IV. fragmentum Eutecnii in Nicandri Theriaca, et nr. VI. ac VII. legitur Eutecnii Sophistae paraphrasis in Nicandri Theriaca et Alexipharmaca, ex quo et ex cod. Vindob. paraphrasin aut, vii pariser in cod. dicitur, metaphrasin Eutecnii descri-

ptam primus in lucem protulit Bandin. in fua Nicandri editione, et in catalog. codd. gr. mediceorum tom. HI. pag. 327. vbi de illo codice multus eft, lacunarum, quas in editione reliquerat, supplementa dedit satis ampla. In codem codice exstat initium Dioscoridis, (vti scriptum est.) de antipharmacis, quod tamen, Fabricio in Bibl. Gr. vol. III. pag. 96. edit. vet. et Bandinio docentibus, iudicio Francisci Redii in Obse uationibus de Viperis pag. 199. auctorem habet Eutecnium, Sophikam. adde Vollium in epift. ad Nic. Heinfium tom. III. fyllog. Burmann. pag. 633. - Codex Nicandri Gottingensis habet quoque in marginibus paginarum fragmenta paraphraseos Eutecneae manu recentiore adferipta. Conf. Schneideri praefat. ad Nicandrum pag. XI fqq. `vbi de illa Euteenes paraphrasi et codicibus vberius disferit. Haller in biblioth. Botanica tom. I. pag. 54 fq. vbi de Nicandro agit, Eutecnii paraphrasin, paullo severius iudicat, satis inutilem esse. - Cod. XXXVIII. chart. fzec. XV. codicum graecorum MSSt. qui adservantur Neapoli in biblioth. Augustinenfium S. Ioannis ad Carbonariam, continet scholia in Nicandri Ongrana quae cuius fint generis, equidem dicere nequeo. Harl.

Digitized by

900c

348 Lib. III. c. XXIX. SCRIPTA NICANDRI DEPERDITA

Vol. H. p. 621

chael Neander, vbi scriptores, in Gnomologia Stobacana citatos, recenfet pag. 11. laudat Athemacum, fcholiorum graecorum in Alexipharmaca Nicandri auctorem. Iulius Caefar Scaliger lib. V. poetices cap. 15. vbi Nicandrum confert cum Lucano: Neuter, inquit, vulgaris. Lucanus seitentiis anxius. Nicander verbis atque numeris accuratus. Kix inuenias apud Graecos postam politiorem. Magna ei laus, quum ne quid ineptum, aut inepte dicat. Itaque nitidiffime suos describit serpentes, quo nitore atque elegantia tantum acquisiuit gloriae in Georgicis Maro etc. Fabric. - Longe distat judicium Halleri in bibl. botanica l. cit. faltem. quod ad res, quas tractat Nicander, adtinet: "fuperest, inquit, poema meel alegi Qaeu. cuius alia est editio nostra ab ea, quam Plinius legit, (lib. XX. nr. 96.) In ea enim Hippomarathrum defiderabatur, quod in nofiris non omittitur. — Defcribit venena, eorum malos effectus, ex herbis quidem. — — Descriptio vix vlla, Symptomata fufe recenfentur, et magna farrago et incondita plantarum, potifilmum alexipharmacarum, fubiicitur." Tum, meneration aliquanto longius [et vero multo difficilius ad fingula remedia recte cognofcenda et interpretanda,] est poema. Ad rem herbariam ob plantas pertinet, quas ad variarum bestiarum morsus vtiles esse credit; longa, incondita, et nullius fidei farrago: hactenus vtilis, vt plantarum nomina teneas, et vnam forte alteramue notam. Diofcorides tamen multa videtur ex Nicandro habere. " Immo vero et alii. vid. Schneideri praefat. pag. XV Iq. A Galeno saepius citatur Nicander, tom. I. pag. 262, tom. II. pag. 125. 137. tom. III. pag. 269. tom. V. pag. 618. et aliis in locis. Harl.

Epigramma in Othryadem fub Nicandri nomine, (incertum an nostri,) occurrit in anthologia lib. III. cap. 5. pag. 299. Legitur et alius versiculus Nicandri in eadem anthologia lib. I. pag. 125. sed quem petitum ex Theriacis (v. 767.) iam observauit Ioh. Brodaeus. Fabric. — Tria Nicandri epigrammata dedit Branck. in analectis vett. poet. graec. tom. II. pag. 2. qui tamen in lectt. et emendatt. siue tom. III. pag. 121. primum, putat, in Planudea pag. 250. verisimilius tribui Nicarcho. Harl.

IV. Seripta Nicandri deperdita.

Airωλικά. Etymol. M. in 'Ασέληνα. Tzetza ad Lycophronem: fcriptor graecus vitae Nicandri tum Nicandri et Apollonii fcholiastes, qui tertium librum citat. Tertium etiam librum Athenaeus VII. pag. 296. Primum ibidem et XI. pag. 477. et Harpocratio in Ouzur, et Macrobius V. 20. [Scholiast. Venet. in edit. Villoif. ad Iliad. XIII. 824. p. 329.]

Ex Nicandri Bojoriaro binos verfus hexametros profert Athenaeus VII. pag. 329.

Ieogyned. Suid. Laudat et Eustathius et schol. Aristoph. et saepe Athenaeus, [qui multa eaque insignia, at mire vitiata a libradis seruauit fragmenta.] Citero autem I. de Oratore cap. 16. de rebus rusticis, inquit, Nicander, homo, ab agro remotissimus, poetica quadam facultate, non rustica, scripsit praeclare. Nicandrum tamen uon imperitum suisse agriculturae, probare sufficier. Aueranius, diss. 73 fq. tom. II. Opp. p. 341 fq. Fabric. conf. Haller Bibl. bot. I. pag. 54. et tom. II. in addendis pag. 625. Triller in observatt. criticis libr. III. cap. 7. p. 180 fqq. locum e Georgicis apud Athen. XV. p. 684. face critica operose illustrat. Hadr. Iunius in animadu. lib. I. cap. 10. in Gruteri lampade f. thesauro critico tom. IV. pag. 322 fq. agit de ciborio et colocasia. Harl.

Γλώσσας.

Val. II. p. 621 F 622 SCRIPTA NICANDRI DEPERDITA Lib. 111. c. XXIX. 349

- Γλώσσαι. Eustath. scholiastes Aristoph. [Equit. 406. ex hoc Endocia p. 87.] Athenaeus VII. pag. 288. Νίκανδρος δ έποποιος έν τρίτω γλωσσών.
- [De epilepfia tertium librum citari ab Aureliano Chron. III. notat Haller. L bibl. botan. pag. 54. Harl.]
- ⁶Ersgoisμένων, f. de alterationibus formarum, (its legendum, non έταιφοισμένων, viderunt viri docti, Rutgerflus II. 18. var. lect. Ionfius pag. 183. (217.) Harduinus ad Plin. tom. I. pag. 122. Voffius IV. 14. de hift. gr.) libri quinque. Suid. [vbi vid. Küfter. tom. IJ. pag. 621.] Primum Stephanus Byz. in 'Λσπαλά Seras. Quartum citat Antoninus Liberalis cap. 12, et Athenacus VII. p. 305. [conf. Ca/auhon. 2d Athen. VII. cap. 12. contra quem Voffius et Rutgerf. 11. citt. difputant.] Refpicit hoc opus Antoninus Liberalis cap. 35. ^(a) et Tzetzes ad Lycophronem. Laudat et fchol. Apoldonii ad lib. I. v. 47. Athenacus III. pag. 82.
- Eugersteines five meei Eugerstein II. citat schol. Apollonii IV. 7. Confer Rutgerstum II. 18. var. lect. Vossium pag. 474. de hist. graecis. Librum quintum laudat Stephanus in "A9cos. [P] [vid. Verheyk ad Antonin. Liberal. metam. cap. 1. pag. 3.]

HuiauBos. Schol. Nicandri.

- OnBeixer librum tertium laudat schol. Nicandri. Respicit Plutarchus de Herodoti malignitate.
- Oganna Nicandrum scripsifie, suspicatur Ionsius ex loco schol. Apollonii lib. I. v. 29. sed non est necesse, cum Thracine vrbis, Zonae, in alio meminisse opere Nicander potuerit.
- láseav ourayayn. Suid. Neseio, vnde hauserit doctifismus Bartholinus, quod pag. 100. de medicis poetis adfirmat, hoc Nicandri opus scriptum fuisse versibus senariis.
- Koλoφωνιακών librum III. Athenaeus VII. pag. 296. XIII. pag. 569. Librum fextum Harpocratio in Πάνδημος.

Meliooseyma. Athenaeus II. pag. 68.

Νύμφιοι. Schol. Nicandri.

Oiraixão librum I. Schol. Apollonii 1. 50. librum II. Athenaeus VII. p. 282. et IX. p. 411.

Nicandrum ev Όφιακῷ laudat fchol. Nicandri. Suidas in Πάμφιλοs ait, grammaticum hune fcripfiffe eis τὰ Νικάνδου ἀνεξήγητα, κοὶ τὰ καλύμονοι Όπικοί. Quo in loco Küfter. legit Ὁφιακὰ, quod malim, quant Ὁφιονικὰ cum Lambecio II. de biblioth. Vindob. pag. 541. [pag. 166. edit. Kollar.] fulpicato, Nicandrum fuiffe auctorem illorum Ὁφιονικῶν, quae fub commentitii Conchlacis nomine edita memorat et explodit Galenus lib. VI. de fimplic. medicament. tom. II. pag. 68 fq. Fabric. Küfteri fententiam comprobant Nesdham et Niclas in prolegom. ad Geoponica pag. LXIV fq. Hart.

Xx 3

Antoninus Liberalis in permultis metamorphofeon capitibus multas fabulas ex quatuor Nicandri libris de akterationibus, - nullo librorum ordine feruato, refert: et ex quinto libro, (freEle memini,) nihil diffinfto nomine adlatum reperi. Conf. Munker et Verheyk ad initium primi capitis, atque Verheyk ad caput XXIII. Hark

Nicander

Digitized by

350 Lib. III. e. XXIX. NICANDRI CODD. MSSTI

Nicander iv Ento megimereiov. Athen. XIII. pag. 906. Ionfius pag. 153. legit meei mereivov. Heei mointov. Parthenius Erotic. cap, 4. meei tov iv Kohodovi mointov, Schol. Nicandri.

< ...

Vol. II. p. 622

In hoe libro Nicander Homerum Colophoniis adleruit, vt ex vita Homeri et illa, quam Plutarcho tribuunt, et illa, quam Allatius edidit, observat Ionsius.

Regyvasikav. Hippocratis metaphrafis carmine heroico. Suid.

Dinehia. Schol. Nicandri, Librum decimum Steph. in Zaynhy.

Yaxwyes. Schol. Nicandri.

myos. Schol. Nicandri.

Hegi Zensneiwr martwr libri III. Suid. Male Lonicerus, libros quinque.

V. Nicandri codices MSSti et editiones atque verfiones.

li, qui in bibliothecis Vindobenensi et Laurent.-medicea atque Escorialensi Codices. cum Eutecnii paraphrasi, tum in biblioth. Neapolitana custodiuntur, iam ad §. II. supra sunt memorati: atque de iis quoque vberius egit Schneider, qui L c. reliquos etiam, quos partim adhibuit, diligenter recensuit. Sunt vero Riccardianus cum scholiis, quem nominauit Lamius biblioth. Riccardianae pag. 294. at falfo tradidit, fola complecti Theriaca; Goettingenfir, qui practer scholia non solum integriora multis in locis, sed etiam auctiora, manu gemina, altera vetustiore, recentiore altera scripta, et glossa interlineares, habet quoque in marginibus paginarum adscripta recentiore manu fragmenta paraphraseos Eutecneae, (hunc cod. a bonitate lectionum valde laudat Schneiderus;) Parisiensis, nr. MMCCVII. Mosquenfis, Dresdenfis et Augustanus. De hoc vid. quoque Reisers catalog. codd. msst. biblioth. Augustanae pag. 69. nr. XL. Codicem Theriacorum cum scholiis in biblioth. Ambrosiana, Mediolani, memorat Montfaucon in diario italico pag. 16. et pag. 238. Nicandrum cum scholiis, Romas in aedibus Chiggiis. - In biblioth. Laurent. Medicea, in cod. XVI. plut. 82. funt Nicandri Theriaca, fine principio, et Alexipharmaca; varias lectiones dedit Bandinius in fua editione tom. II. pag. 142. (catal. codd. gr. tom. II. pag. 142.) eadem in cod. X. plut. 91. (catal. tom. III. pag. 430.) — In biblioth. Veneta D. Marci eadem cum scholiis marginalibus, bis in cod. CCCCLXXVII et cod. CCCCLXXX. (catal. codd. gr. pag. 251 et 252.) - In bibl. Leidensi, inter codd. Voslianos, vtrumque carmen. (catalog. pag. 398. nr. LIX.) - Ia bibl. regia Parif. bis, nempe nr. MMCCCCIII. et MMDCCXXVI. telle catalogo.

Editiones.

Paucis eas designat Schneider in praesat. pag. X. Litterariam tamen carminum Nicandreorum historiam, qua quidem in praesenti aegre caruimus, se in altero tomo concinnaturum esse promisit.

Princeps editio est Ald.na:

Dioscorides graece: Nicandri Theriaca atque Alexipharmaca, graece, cum scholiis graecis, (margini adscriptis.) Venetiis, apud Aldum, 1499. fol.

Vid. Scemilleri biblioth, acad. Ingolfiad. incunabula typogr. fafc. IV. pag. 111 fq. in cuius exemplari typis aliis aduexa funt feorfim fcholia in Alexipharmaca Nicandri.

Nicandri

Digitized by GOOGLE

NICANDRI EDITIONES Lib. 111. e. XXIX.

Nicandri Theriaca et Alexipharmaca, graece. Interpretatio innominati auctoris in Theriaca. Commentarii diverforum in Alexipharmaca: cum ignynoes 509 μων, μέτρων, σημείων και χαρακτήρων. Venet. Ald. menf. April. 1522. 4. scholia prodiere ann. 1523.

Vid. Serie dell' edizioni Aldine ed. II. pag. 55 fq. Hinc editio illa interdum, vt in catalog. Askew. pag. 91. dicitur prodiisse ann. 1523. Ab Aldina recensione seriores multis in locis discesserunt, et verba poetae variis vitiarunt modis, iudice Schneidero. - Hallerus L c. ex Seguier. citat Venetam edit. ann. 1506. fol.

Nixavdes — Nicandri Theriaca. eiusdem Alexipharmaca. Interpretatio innominati auctoris in Theriaca. Commentarii diuerforum auctorum in Alexipharmaca graece. Coloniae opera Io. Soteris. ann. MDXXX. (1530.) 4.

Soter in epistola nuncupatoria de ratione, qua versatus est in curanda hac editione, nihil adtulit: post vitam tamen Nicandri, e Suida sumtam, et post epigrammata in poetam, libet, ait, h. l. indicare tibi, vnum aut alterum locum aliter alibi, quam vulgata habent exemplaria, deprehensum.

Ioannes Loniserus latina prola et Nicandrum et scholiorum selecta transtulit, quae verfio lucem vidit Coloniae 1531. 4. Haec interpretatio quoniam cafu aut voluntate primi polsessoris adhaeret interdum exemplaribus graecis superioris editionis: fit, vt, quamquam minus accurate, illa Soteris editio, vti in catalogo Menkeniano I. pag. 107. et ex eo apud Hambergerum, ita citetur: Nicandri Ther. et Alexiph. graece et lat. ex interpretatione Io. Loniceri, cum scholiis graecis et adnott. lat. Coloniae opera I. Soteris 1531. 4. A meo quidem graeco exemplo abest Loniceri interpretatio.

Nicandri Theriaca carmine latino heroico reddita et Icholiis explanata a Petro Iacobo Effere, Valentino, Valentiae 1551. 8. (a Fabricio in margine, fed apud Hallerum ex Bumaldo, et in catal. bibl. Bodlei. p. 225. voc. Nicander, a. 1552. a. 1550. apud Schneider. in praef. pag. XI. et apud Fabric. in elencho medicorum vett. f. vol. XIII. B. Gr. pag. 345.)

Nicandri Alexipharmaca. graece cum Io. Gorrasi latina metrica versione et adnotatt. Parili apud Vascolanum. 1549. 8. vid. Maittaire A. T. III. pag. 580. In catalogo bibl. Bernenfis tom. I. pag. 326. dicitur Colónias 1549. haec Gorraei editio prodiiffe.

Nicandri Theriaca. — Alexipharmaca. gr. et lat. interprete Io. Gorraço, Parificnfi. Eiusdem interpretis in Alexipharmaca praefatio, omnem de venenis disputationem summatim complectens et adnotationes. In Nicandri Theriaca scholia auctoris incerti et vetusta et In einsdem Alexipharmaca diuersorum auctorum scholia. gr. (cum exGéoes de vtilia. menfuris et ponderibus, grzece.) apud Guil. Morelium, in grzecis typographum regium. 1557. 4.

Tres sunt partes, quarum quaeuis suam habet inscriptionem, quae tamen vnum efficiunt volumen. vid. Hamberger Kurze Nachrichten tom. I. pag. 189. et Goetz. memor. bibl. Dresdens. tom. II. pag. 180 fq. Hinc in catalogo Menken. et bibl. Bernensis J. pag. 326. ita citatur, vt partes totius operis effe videantur, Nie. theriaca, gr. lat. Parif. apud Morel. 1557. 4. (1556. apud Menken.) - idem liber, graece apud Morel. 1557. 4. adde catalog. biblioth. Thottianae tom. IV. pag. 104. nr. 514. — Exemplari in bibl. Leidenfi multa adicripta funt manu Iof. Scaligeri. (catal. pag. 141.)

351

Alexi

Digitized by GOOGLE

359 Liv. I.J. I. XXIX. NICANDRI EDITIONES

Alexipharm. et Theriata non infeliciter quidem, at paullo licentius atque arrogantius, mutato etiam, vbi commodum videbatur, ordine, carmine latino reddidit Euricius Cordus, medicus Marpurgensis ac poeta, (mortuus Bremae, d. 24. Dec. 1535.) separatim, Francos. 1552. (sic correxit manu Fabricius numerum anni 1532. olim signatum,) 8. tum inter Cordi poemata ab Henrico Meibomio collecta, Helmstad, 1614. 8. cons. Th. Bartholin. de medicis poetis, pag. 100.

Henr. Stephanus auctoritate scholiorum et beneficio ingenii multa in verbis graecis correxit, atque Nicandri carmina, graece, sine scholiis edidit inter Poetas principes heroici carminis, Paris. 1566. fol. — Textum Nicandri graecum, a Stephano constitutum, reddidit Iac. Lessius in Poetis graecis veteribus carminis heroici etc. Aureliae Allobr. 1606. fol. gr. et lat. Lessius, notante Schneidero, Theriacis latinam poeticam Iac. Greuini, Galli, versionem subiunxit: Alexipharmacorum vero versionem a Io. Gorraco prosectam iuxta posuit. A Lectio tamen in elencho eorum, qui poetas graecos, illo volumine collectos, latine interpretati funt, Alexipharmacorum interpretem visio et tarditate forsan operarum nominat Io. Gerracum, (num pro Greuino, an, vt Goetz. opinatus est in memor. bibl. Dresd. II. p. 332. pro Iac. Gorraeo, nescio, qui opus ad manus non habeam,) et Theriacorum interpretem, Iac. Gorraeum. Fabric. in B. Gr. VII. pag. 724. Greuini metaphrasin, scribit, vtrique carmini este additam. Ex Iac. Greuini, qui versibus latinis Nicandrum reddidit, metaphrasis locurn adfert Io. Rhodius ad Scribonium Largum pag. 269. 274. et in catalog. biblioth. Bodlei. II. pag. 225. Nic. Ther. et Alex. in latinum carmen translata per Iac. Greuinum. Ant. 1571. 4.

Io. Gorraei Opera. Nicandri Theriaca et alexipharmaca. Item Hippocrates — ex interpretatione et cum notis Gorraei. Parif. 1622. fol.

Vid. catalog. biblioth. Leidenf. pag. 136.

Nicandri theriaca et alexipharmaca. Io. Gorrhaeus latinis versibus reddidit; italicis vero, qui nunc primum in lucem prodeunt, Ant. Mar. Saluinius. Accedunt vatiantes codd. lectiones, selectae adnotationes, et graeca Euternii, sophistae, metaphrasis ex codd. Mediceae et Vindobon. bibliothecae ac nondum edita, curante Ant. Mar. Bandinio, Florent. 1764. 8. conf. Klotzii acta litterar. vol. IV. part. IV. pag. 449 sq. Kollar. ad Lambecii comment. VI, pag. 205 sq.

Nucavdeou AAE. Nicandri Alexipharmaca, seu de venenis in potu ciboue homini datis corumque remediis carmen, cum scholiis graecis et Euternii sophistae paraphrasi graeca. Ex libris scriptis emendauit, animaduersionibusque et paraphrasi latina illustrauit Io. Gottleb Schneider, Saxo, eloq. et phil. Prof. in Viadrina Vniu. Halae 1792. 8.

Noua est recensio carminis, ex codd, supra iam memoratis, veteribus gr. commentariis, editionibus et comparatione medicorum graecorum, qui ex codem cum Nicandro fonte plurima praecepta hauserant, aliisque subsidiis facta. In eruditis animaduersionibus tum in alexipharmaca tum ad scholia graeca, multo hic correctiors, de lectionis varietate atque veritate non minus, quam de rebus, iis praesertim, quae ad historiam naturae et medicinam antiquam pertinent, docte copioseque disputat vir doctus, Eutecnii paraphrasin, per lacinias excerptam fingulis locis, integram tamen codemque ordine quo edita a Bandinio exstat, multis tamen in locis ex codice Gotting, et ingenii felicitate correctam adpo-

fuit.

VARII NICANDRI

Vol. II. p. 6237624

suit. Optandum est, vt alterum carmen, a Schneidero emendatum illustratumque, lucem adspiciat. Harl.

Ottonem Brunsfelfium in Iatrii sui Medicaminum libr. IV. veluti epitomen retulisse teeius Nicandri, notauit Generus in bibl.

Gallica.

Versibus gallicis Nicandrum complexus est Iacobus Greuinus), quem nec latino vtut mitido interprete Gorraco, nec graecis ipsis cedere elegantia scripsit Thuanus ad ann. 1570. Prodiit Greuini interpretatio vna cum duobus eius libris de venenis et antidotis Antwerpiae apud Christoph. Plantinum. ann. 1567. 4. Fabris. — [in catal. bibl. Barber. pag. 116. tom. I. citatur illa versio, Anuers. 1568. 4.

Io. Caroli Zeuns animaduerss. ad Nicandri carmen vtrumque. Vitebergae 1776. 4. conf. Schneideri censuram in noua bibl. philolog. part. II. Lipsiae 1777. pag. 322 fqq. — Caspar Hosmann var. lection. lib. III. cap. 20. pag. 126. de quatuor castanearum generibus ad interpr. Alexiph. — Errores quidam notantur in scholiis ad Nicandri alexipharmaca a Marssilio Cagnato in variarum observatt. libro II. cap. 22. pag. 167 fq. Romae 1587. 8. ibid. lib. I. cap. 12. pag. 35 fq. varietas lectionis Nicandri in theriacis de amphisbaena expenditur. Nicandri carmina aut schol. permultis locis emendat, aut explanat citatue Salmassius in Exercitatt. Plinianis et exercitatt. de homonymis hyles iatricae. — Toup, in emendationibus in Suidam et Hesychium libr. II. III. in primis IV. permulta loca Nicandri eiusque schol, emendat: plura ad Hesychium illustrandum laudat. — Doruillius in animaduerss. ad Charit. passim haud pauca Nicandri et schol. loca laudat aut corrigit. Harl.]

VI. Alii Nicandri.

Nicander, Alexandrinus, cuius meel ror 'Aersoretas pagnror laudat Suid. in Alexelor. [P] [vid. supra in vol. III. pag. 500.]

M. Fonteius Nicander, medicus. in vet. inferiptione apud Fabrettum, pag. 6. et apud Spon. pag. 142. mife. erudit. antiq. Francisci a Cruce Caenomana bibl. gallicam pag. 187. Io. Neandrum de medicinae laudibus et origine pag. 196 fq.

Nicander, facerdos Delphicus apud Plutarch. meei ro Es. pag. 386.

Nicander, Apolloniatarum praefectus, in numo apud Laur. Begerum tom. I. thefauri Brandenburg. pag. 610.

Nicander, Chalcedonius, quem ir reragra Twr Ilesois (Bithyniae regis) suparaparwr citat Athenaeus XI. pag. 496.

Nicander, Euthydami F. quem colloquentem inducit Plutarchus lib. de sollertia animalium et in symposiacis. Eidem librum meel rë artées inscriptit.

Nisander, ineptus sophista, cuius mentio apud Philostratum in Damiani vita pag. 601.

1) Vide fis de hoc Greuino et eius scriptis Verderii Biblioth. Gallicam pag. 604 sq. Vol. IV. Y y

- Lib. III. c. XXIX.

[Nicandri,

[Nicandri Nucii peregrinationes, libr. II. graece cod. in bibl. Bodleiana f. Guil. Laudi. nr. DCLXIX. catalog. MSS. Angliae et Hiberniae, pag. 55. Harl.]

Nicander, Thyatirenus, cuius Glossis Atticis saepius vitur Athenaeus et Harpocratio, qui librum XVIII. 'Artikäs dialektus laudat in Eneal oi Oeiv et librum megi tur dinuw, (de populis Atticae) in Ougyweiday et Titakiday. Sed Thyatirenum a Colophonio h. u l distinguendum, coniicies ex Stephano in Ouateiga.

Nicander, pater Zenonis, apud Goltzium in numo. Ionsius pag. 117.

Ambrofius denique Nicander, Toletanus, qui circa a. Chr. 817. S. Cyriaci episcopi Anconitani martyrium versibus latinis scripsisse, et Catalopses siue argumenta in Silii Italici libros composuisse traditur.

VII. Index Scriptorum in Scholiis graecis ad Nicandrum laudatorum, concinnatus a me ad editionem Aldinam 1523. 4.

Pag. 27. incipiunt scholia in Theriaca.

Pag. 63. b. Icholia priora breuiora in Alexipharmaca.

Pag. 66. scholia posteriora prolixiora.

Acufilaus 27. b. Apollodorus 56. b. 87. 88. in rois Ounge 80. b. er to meel Botavar 47. b. Aegyptii 35. Acoles 44. b. Apollonius 38. b. Aefchylus 71. Apollonius, Memphites, 28. b. Apollonius, Rhodius, ir Tỹ Ths 'Arezariv Bassaeis, 38. decias xrises 27. b. Actoli 38. 50. 67. b. Agathocles in To Teel Sicitys 50 Aratus 32. b. 42. b. Archaeus (forte leg. Achaeus) ev rois meei Aglaias 64. b. Alcibius, Alcibii herbae repertor, 46. b. 47. Αεχαιανακτίδην και τον πεός Έευθεαίον 51. b. πόλεμον 49. b. Alexander in To meet Syeianor 62. b. oi aexaios 28. b. [Amphiloshus ad Theriac. 617, eft corrigenoi vewreen 50. b. 69. b. dum pro vulgato Archilochus; docente Archelaus ey roïs diquéoi 58. b. Ruhnkenio ad Vellei. Paterc. I. cap. 5. pag. Archilochus 34. 35. b. 39. 49. b. [Sed vide 20 Iq. vbi de Archilocho et nominis illius paullo ante, voc. Amphilochus.] confusione acute disputatur. Harl.] Aristarchus 55. b. Aristeua's 52. b. forte leg. Crateuas. Amyntas 58. Anacreon in Ta meet & forouting 49. Aristides 41. Andreas, medicus 58. b. 65. b. 86. 88. b. iv Aristophanes in The Shea 38. b. τῷ ἐπιγεαφομέγω νάζθηκι 52. ከ. Aristoteles 29. b. 45. b. 54. 58. 64. b. 65. 78. Antigonus 36, 41. b. 48. a. b. 55. 56. b. 59. b. 80. b. διαλεγόμενος περί ήρύγγε 51. έν Antimachus 38. b.' 44. b. τῶ περί ζώων 64. b. 78. b. έννεακαιδεκάeius imitator Nicander 27. τω ποεί ζώων 67. Apollodorus 56. b. 87. 88. in Ta megi Inelan Asclepius, fiue Aesculapius, Coronidis F. mes 54. b. 80. ev To meei Boravov. 47. b. [7] disus 52. b. Attici

Vol. II. p. 625 7 626

Attici 28. b. 32. 44. b. 51. 60. b. 65. 82.

Ο Βαφιλεύς ἐν τῷ Ͽηριακῷ 54. regem Mithridatem potius intellexerim, quam fcriptorem, cuius nomen proprium Βασιλεύς, vt video in mentem venisse Meursio in bibl. gr.

Bartos vide Partos.

Callimachus 29. 40. b. 46. 63. b. 64. a. b. 65. 66. b. 69. b. 70. 73. 82. a. b. 88. b. έν τη Έκαβη ή Έκαλη 62.

Chiron, Chironii inuentor 45. b.

Chryfippus ev τω πεέλ λαχάνων 59. b. / Cleanthus 43. b.

Conilus, herbae xoviAns inventor 50.

Corinnus 28.

- Crateuas 46. 51. 60. in fiferouix of 52. b. Supra in Arificuas.
- Demetrius 34. 50. 56. b. Xiagos 41. b. 46. b. 48. b.

Demophon itunohoyar 64. b. 80.

Diocles 50. iv Ta éisotopina 5k

Diogenianus 36. b.

Δίων ἐν τῷ πζώτο τῆς τρίτης συντάζεως 49. b.

Dionyfius Periegetes 34. b.

- Dionyfius iv rois bisorominois 46. Poeta 49.
- Dionyfius Phafelites de Antimachi poefi. Vit. Nicandri.

Dioscorides 28. b.

Empedocles 44.

Epacter, inuentor herbae 50. b. ad versum Theriac. 694.

Epachetus έν τω περί λαχάνων 48. b.

Eralistratus iv To megi gavaoiµwv 64. 69.

Eratosthenes 44. b. ev egivvui 42. [7]

Euphorion 28. b. 29. 34. b. 38. 42. b. 60. 70. b.

Euripides Oreste 42. b.

Gloffographi 64. b. 77.

Hephaestio 50.

Heraclitus 64. b. 73.

Hermelianactie Regence xej Ta Devouera eis Thy 'ecouting 27. Hermesianax iunior, Nicandri acqualis 27. Hermonax in Kentikais Aileri 45. b. Λαιμώσσα σε χαλος ώς ήρωδε 44. b. Herodotus in The TETALETY MAY and Ag. b. Hesiodus 28. 44. 50. 51. b. 65. 70. 82. b. - ėv τοῖς πεαττομένοις 27. b. Hippocrates 64. 67. h. 69. b. Hipponax 44. b. 83. ev To mewito tov Audias laußon so. b. Homerus 27. 28. b. 33. b. 34. b. 35. b. 39. 40. 42. b. 44. a. b. 48. b. 49. b. 50. b. 55. 57. 61. 63. b. 64. b. 65. 66. 69. 70. a. b. 71. 73. b. 74. b. 77. 80. b. 86. έν τοϊς είς Ομηρον αναφερομένοις υμνοις 71. Homeri imitator Nicander 33. b. Iambe, iambici inuentrix carminis 64. 71. Iolaus 52. b. έν τῷ περί πελοποννησιακῶν πό. λεων 46. Iones 75. b. Lycon 48. Lycophron 44. 68. Lylimachus 65. 17770xgerros 80. Menander 74. b. Menecrates 64. b. 72. b. Metrodorus ev Ta meel suvn Seias 49. b. Μίκτων έν τῶ περί έιζοτομικῶν 49. b. Nicander 35. 40. b., 44. 56. b. πεςί τῶν ἐν κολοφῶνι ποιητῶν 27. ir Teito InBainar 35. b. περί τινων είς Λιτωλίαν έςχομένων διηγέμενος 36. Έν ήμιαμβοις 41. b. έν τῶ έπιγεαΦομένω υπνω. ibid.

iv corana ibid.

iv Sineria ibid.

er rumpions ibid.

έν έπιγςαφομένω υακίνθω 48 b.

Nefcio quid fibi velit pag. '70. πεςσείης δε είπε το άςχαίον από τε Θεοδοσιακε Νικάνδεε μεταγεγεαμμένοι.

Nicandri exegetae 29.

Yy 2

Nixcow

356 Lab. 111. c. XXIX. ANDROMACHI ET ALIOR. THERIACA Vol. II. p. 626 P 627

Νικόων εν ταις δυνάμεσι 48.

- Numenius 37. ex eo expressit quaedam Nicander 36. b.
 - ir Tũ Inciari 50. b.

Oppianus 31. b. 48. b.

ΟεΦέως δεύες 44.

Parmenio iv rois Iaußers 58.

Πέτειχος έν Οφιακοϊς 47. b. έν Οφιακώ 50.

Pharicus, Cretenfis, inuentor herbae cuiusdam go. b. vbi male exculum φαςμακέ pro φαςικέ. [**P**]

Philetas 27.

Phocylides 65. 82. b.

Plutarchus 31. b.

Praxagoras 65. b. 78. 80. b. 87. b.

Promenus, Cretenus, inuentor pomi cuiusdam 84.

Protagoras, Cyzisenus, cui Nicander Alexipharmaca inferipfit 66.

Oi ra sisorouina yea vartes 69. Vide fupra in Anacreon, Crateuas, Diocles, Dionyfius, Micton.

- ⁹ Pῶλος ὁ Δημοκρίτειος ἐν τῷ περὶ συμπα-Θειῶν και αντιπαθειῶν 56. lege Bῶλος. [vid. Marfilii Cagnati variar. obsl. libros IV. Romae 1584. pag. 123. funt Doli Mendefii commentaria. Harl.]
- Sophoeles 64. έν αιχμαλώτοις 28. b. έν κα-Φοίς (Σατύροις) 40. b.
- Sophron 46. 60. in µiµous 34. b.
- Softratus 55. ἐν τῷ περὶ Φύσεως ζώων 47. b. ἐν τῷ περὶ βλητῶν ἢ δωκετῶν 55. b. et 56. vbi male Σώκρατος.
- Theo iv υπομνήματι (in Nicandrum) 36. b. [conf. Warton. ad Theocrit. tom. I. pag. 135 fq.]
- Theocritus 31. b. 48. 50.
- Theophraslus 28. b. 39. b. 42. b. 45. b. 47. b. 51. 60. 61. 64. 65. b. 88. b. περί Φυτῶν 49. b. 51. εν τῶ τεσσαζεσκαιδεκάτα τῶν Φυτικῶν 70.
- Tyrannion. 28. b.

Zenodotus Theophilus 28.

VIII. Nicandro non absurde subiiciam alios de Theriacis scriptores, ANDROMA-CHVM praesipue, Cretensem, insignem medicum et Neronis archiatrum, ad quem de Theriaca^m), siue, vt ipse adpellauit, αντιδότω γαλήνη, carmen non inelegans elegiacum scripsit, cuius primos versus dat Tzetzes Chiliad. XII. vs. 397 fq. sed integrum exhibet Galenus libro de Theriaca ad Pisonem, et lib. I. de antidotis tom. II. pag. 428 fq. edit. Basil. Latinis versibus reddiderunt Iulius Martianus Rota et Ioh. Guinterius Andernacus.

[Conf. de hoc, etiam de eius filio, Gerh. Io. Voff. de philof. cap. XII. pag. 95. Bayle dict. tom. I. pag. 235. voc. Andromaque, qui contra Vossium, de Andromacho, astrologo, disputat. — Dan. le Clerc hist. de la Medicine, part. III. lib. II. cap. I. pag. 585 et 598. — Halleri bibl. ehirurg. tom. I. p. 63. atque in bibl. botanica, tom. I. p. 76. ac de filio p. 103 sq. [De vtroque Andromacho etiam Sprengel. Versuch einer pragm. Gesch. der Arzneykunde tom. II. p. 44 sq. egit.] Quod vero Fabricius de vtroque vberius disputauit in elencho medicorum veterum, s. infra in vol. XIII. pag. 60 sq. totum illum locum huc referam. Hari.]

Andromachus, senior, Cretensis, Neronis imp. archiatrus, i. e. primerius medicus, eui salutiferam illam yannys siue Theriacae") compositionem acceptam ferunt medici, ve

m) Conf. Marsilii Cagnati Obst. variarum lib. II. cap. e4. pag. 171 sqq. edit. romanae. Harl.

a) Plinius Valerianus lib. III. cap. 57. et lib. IV. cap. 38. ait, theriacam apud infulam Coum in templo Aclculapii incifam fuiffe lapide et verfibus dedicatam. Codex latinus a. 1479. exaratus, in quo theriacae conficiendae ratio ex Democrito et Andromacho MS. in bibl. Vffenbachii, Vide catal. eius MSSt. pag. 689 fqq.

ex

SCRIPTORES DE ANTIDOTIS Lib. III, e. XXIX. 357

ex Galeno refert Actius p. 648 fq. edit. H. Stephani, meminitque Eutychius tom. I. Annal. pag. 339. Eam graecis versibus ad Neronem scripsit, quos Galenus (locis citatis) integros exhibuit. Ita autem de eo loquitur statim post princip. lib. de Theriaca, quod medicam artem non solum experientia rerum probe calluit; sed etiam sermonis elegantia rationem in ipsis copiose exercuit quinque libris. Ioannes Tzetzes Chiliad. XM. hist. 397. initium illius operis. Neroni dicati, refert his versibus:

> Κλύβι πολυβρονία βριαρόν σθένος αντιδότοιο Καϊσαρ, άδαμαντα δώτος °) έλευβορής. Κλύβι Νέρων έλαρήν μιν έπικλάμοι γαλήνην.

Hoc eft, ex versione Iulii Martini Rotae:

Antidotum multis insignom viribus audi, , Caesar, qui nobis otia tuta facis. Tranquilla haec hilarisque suo pariterque serena.

Vertit etiam fidelius, quantum memini, Io. Guinterius, Andernacus, cuius mihi non eft iam ad manus interpretatio.

[Separatim editum est carmen cum profeica Tidicaei et poetica Iulii Martiani Rotae versionibus, aliisque illustrationibus, a Galeno ad plenam Andromachi intelligentiam propositis, in libro:

De theriaca et eius multiplici vtilitate, ac recta conficiendi ratione, in Andromachi fenioris carmen graecum, de theriaca ex viperis infcriptum, commentarius. — Auctore Francisco Tidicaco, Torunii, A. Coten. 1607. 4. vid. Hamberger Zuverläss. Nachricht. II. pag. 119.

Andromachi fenioris antiquissimum de Theriaca carmen ad imperatorem Neronem, recusum occasione Theriacae recens paratae in officina Leinkeriana. Noribergae 1754. 4. graece et cum noua editoris latina versione poetica. In praesatione de Andromacho et versione Rotae et alius V. D. latina quaedam adnotantur.

Theriaca Andromachi. conscribente Mose Charas, Geneuae (f. a.) sumt. Ioan. Ludou. du Four. mai. 4. III. part. I. vol. cum figg. aen.

In vltima pagina 275. ad finem poematis adiuncti et Ethiofophium inferipti, legitur: Pangebat M. Charas, Parifiis, a. M.DC.LXXIX. (1679.) Neque vero est carmen Andromachi, sed examen errorum, qui in praeparatione huius Theriacae committi solent: et Moses Charas in praef., quod pericula, quae instituit, chemica non omnibus, qui viderunt, fidem secerunt, traditurum se, scribit, retiones, propter quas celebris huius antidoti praeparationis generalis et particularis aliquelem emendationem adgressis fit, per septem aut octo saecula omnino illibatae et intactae. De vipera, eius natura, viribus, veneno etc. multa observantur, et tom. III. exhibetus "series nouorum experimentorum circa viperam sus fus estimation de natura illius veneni, respondens epistolae, a Fran-Yy 3

•) Conf. Tristanum tom. I. de-nummis imperator. pag. 235.

358 Lib. III. t. XXIX. SCRIPTORES DE ANTIDOTIS

cifco Redi, nobili Arezzino, conferiptae ad Bourdelotium et Morum, editae Florentiae ann. 1670. auctore Mole Charas. " codd. gr. funt in bibl. Galei, (citante Hallero, bibl. botan. II. pag. 630.) et Vindobonensii, de quo in fine huius additamenti. adde bibl. MSS. Vsfenbach. part. II. §. 26. et part. IV. §. 106. Andromacho aut eius filio probabiliter inferipsit Erotianus glossarium suum: quamquam Marfilius Cagnatus variar. observatt. Abr. II. pag. 189 sq. Romae 1587. 8. veretur, ne recentior aliquis, temporum ignarus, falso titulo et simulata dedicatione librum Erotiani ediderit, vt opinione vetussatis auctoritatem ei compararet. Sed conf. Fabric. B. Gr. vol. IV. pag. 573. edit. vet. inprimis Franz. praef. ad Erotiani, Galeni et Herodoti glossaria in Hippocratem etc. pag. XII sq. Harl.

Andromachus iunior, prioris filius, itidem Neronis erchiater, scripfit libros duos meet our Séoreus Que paxar, quorum primus externa medicamenta ra entos siue ra Elaser έπιθέμενα Φάεμαχα tradebat, fecundus interna, τα άτω το σώματος λαμβανόμενα, quibus accessit tertius de medicamentis, quae oculis medentur ra rar ogganuar sine ra raти тис обдалийс Фаенана, Galen. tom. V. pag. 647. tom. II. pag. 252. 325. [conf. Ie. Henr. Ingler bibliothecae ophthalmicas specimen 1. pag. 78] Idem opus hoc respiciens Andromachum laudat Galenus saepissime, vt tom. II. pag. 162. 191. 234. 242-246. 252. 261. 263. 267. 269. 272. 1273. 274. 275. 276. 280. 281. 284. 286. 289. 291-296. 298. 300. 305. **308. 309. 321. 322. 324. 32**9. **3**30. 331. 332. 333 — 337. 33**9. 342. 344. 357. 358.** 363. 365. 366. 367. 370. 383. 384. 385. 388. 390. 396-404. 411. 419. 420. 423. 430. ir Paruánus Erw usylenv & Liv, iudice Damachare apud Galenum tom. II. pag. 402. Multa collegit medicamenta, et non pauciora, quam libris decem', dederat Afclepiades cognomento ; Qaeuanion Galenus tom. II. pag. 235. o Ardeouaxes monnas no evance durauers, new exceder su λάττες των έν τοις δέκα τε Φαρμακίωνος Λσκληπιάδε. Sed reprehenditur, quod praeparationein et retionem vtendi adnotare neglexit: tom. II. pag. 323. 325. 358. Xwels dioeigus ra Oaeuana yeauas tom. II. pag. 363. 399. Ideo libri eius, quamplurima licet optima medicamenta complexi, a medicis negliguntur, tom. II. pag. 397. Citatur Andromachus frequentissime ab Actio, qui etiam medicamentum eius cyphoides describit. De codice arabico msto, in quo descriptio theriacae Andromachi senioris continetur, vide Lambecium tom. VI. pag. 143. [pag. 321 lqq. edit. Kollarii. In illo cod. XXXIV. eft nr. 3. ex Galeno I. de antidotis fragmentum, quo continetur Andromachi fenioris carmen de compositione theriacae per admixtionem carnium viperarum: per quam occafionem defcribit codicem illum arabicum, fol. inter codices orientales caesareos, magna ex parte litteris sureis exaratum, et multis' zeque antiquis imaginibus, in his Andromachi, exornatum, quo ex professo adcurate agitur de viperis et de Theriaca Andromachi senioris. Kullarius in nota A. pag. 323 sqq. primum observauit, arabici huius commentarii auctorem esse Jahja, grammaticum Alexandrinum, de quo pluribus egisse se scribit in Maeasquesses lib. I. pag. 377. (adde Cafiri bibl. arabico-hilpan, tom. I. pag. 283. idem commentatus est in varia Aristotelis opera. vid. Casirium ibid. pag. 304 fq. - et 244 fqq.) Tum subiecit Kollarius exordium illius operis in linguam latinam conuerfum, in quo Iahja de Andromacho quoque sen et occasione, per quam ad inventionem Theriacae ductus fuerit, quoque differit. Aliquot de ca theriaca libello's Arabum exstare et Iudaeorum ex Herbeloti biblioth. orientali pag. 966. docet Haller. Bibl. botan I. p. 76.] - Lepidus error Riccioli, qui hunc Andromachum inter aftrologos tamquam primum theoricas inventorem e Clauio refert in almagefto. [adde Bayis L c. not. A.] Galenus

Vol. II. p. 627 7 628

SCRIPTORES DE ANTIDOTIS Lib. III. e. XXIX. 359

Galenus eodem libro de Theriaca ad Pisonem cap, 12 sq. confert Theriacam descriptam a Xenocrate, Dámocrate, Demetrio et Magno pag. 464 fq. Et libro de Theriaca ad Painphilianum, Critonis de Theriaca scriptum memorat pag. 472. et Menecratis pag. 471. Idem libro I. de antidotis, quum retulisset Mithridatis Attalique regum in exploranda antidotorum vi fludium fingulare, teftatur, de Theriaca commentatos praeterea Heraelidam Tarentinum, Crateuam, Dioscoridem, Nigrum, Iollam et Rufum Ephesium pag. 424. Exponit etiam, quae de Theriaca feripferat Andromachus, filius, in libro, profa composito, cui didagnadian Two erros ?) Oacyanowy titulum fecerat, pag. 430. tum suos ipse versus vadeeim [P] Hexametros de Hedrychoi mogmatis compositione pag. 431. Galenus adscribit, et pag. 437 sq. Damocratis 9 versus iambicos plusculos de Theriaea ex eius carmine de antidotis, hinc aliam descriptionem, nescio quo auctore, carmine hexametro pag. 438 fq. Denique, quae Crito de Theriaca foriplerat tertio Tar Oneuaxiridar BiBray. Libro fecundo de antidotis Galenus refert Mithridaticae confectionem ex praescripto Andromachi, filii, tum Antipatri et Cleophanti, variaque alia antidota Orbani Indi, Aphrodae, Nicostrati, Achi Caii p. 441. (Galli leg. ex pag. 447 fg.) et Zopyri, quas idem Andromachus descripterat. Hinc Mithridatican et alia quamplurima autidota versibus iambicis a Democrate tradita pag. 441 - 444. et 453. 454. Similiter, quae Asclepiades, Bithynus, in quinto Tay evres magay, quam "Arayes (Mnafonis, pag. 449. Nasouves) inferipfit, et quae propinauit Apollonius Mus. Hine pag. 443. improbat seripta de venenis, Orphei, theologi, Hori Mendessi iunioris, Heliodori Mendessi et Arati "), versibus quibusdam Heliodori hexametris productis in Two meos Nineuayor amo-AUTIKOV. Sequuntur deinde antidota varii generis variorum pag. 446. Claudii Tufci, Apellae, Zopyri, Mithridatis Eupatoris p. 447. Aelis Galli, p. 448. Archibii, Antipatri, Aelir Galli, Euclidis Palatiani, Zenonis Laodiceni et Minuciani, Nicostrati et Xenocratis, p. 449. Nili Antipatri (ús Neilos Антіпатев.) Afclepiadis Bithyni, Antonii, Coi Cratippi (ardgos και επισήμε και κυνοτεόΦε,) Herae Cappadocis, Belchionii, qui a Czefare antidotum suum accepisse se aiebat, et Xenocratis, Laodiceni, pag. 450. Claudii Apollonii, Menippi, Menelai, Baphulli, et Abscanti, qui Lugduni medicinam fecit, pag. 451. Zoili et Epaphroditi Carthaginiensis, Arabae Thebani, Charitonis oglaywys, Simmise, Medi, quem et iplum iofra oxraywyov adpellat, Andreae Apollodori, (nv naj Heanreidns o Taeavrives ev ra neos Azodauarra avayea (es), pag. 452, Dorothei Elei, Apollodori ac Softrati Eudemi, (cuius versus hexametros de Theriaca Antiochi Philometoris?) Galenus scribit.) Heraclidis [?] Tarentini

p) Scripferat etiam Andromachus filius dorémas sees sa darde libris tribus. Menuinit Galenus de composit. medicament. per genera. Fuit et Grassumaticus hoc nomine, de quo infra in Grassmaticis. [vol. VII. pag. 49. Androm. rhetor, vol. IV., Pag. 478-]

9) Hic Damocrates, sue, vt Plinius XXIV. 8. vocat, Democrates, fansuit filiam M. Seryilii Gemini, qui conful fuit anno vrbis conditae 756. tertio post Christum natum, vnde de actate Democratis constat. Laudat praeterea Galenus eius Swimper, adounir et Iludinor, vt obseruauit Meurfius in biblioth gracca. Porro valde probantur Galeno compositiones medicae, versibus scriptae, quod in illis facilius adparent, fi quid in verbis numerisue fit ab exscriptoribus peccatum. [conf. infra in elencho medicor. yett. f. vol. XIII. pag. 135.]

r) Arati ovideen Queguánur dueunur initian memorat Suidas, et respicit Gelenus pag. 445. Sed Eudocia pro Sugantir habet intgür, vid. supra pag. 103. Harl.

s) Plinius lib. XX. cap. 24. tum alter, qui Valerianus vulgo vocatur, lib. III. de re medica cap. 57.

J009le

Digitized by

360 Lib. 111. c. XXIX. SCRIPTORES DE ANTIDOTIS

Vol. II. p. 628 7 629

Tarentini, Hybristae Acutirostri ('Theisë devery 2/18) et Apollonii Memphitae: pag. 452. Herae Cappadocis, cuius iam supra meminerat, et pag. 456. Nicostrati atque Amaranti, grammatici. [adde Epiphanii locum I. adu. haeres. pag. 3. a Fabricio infra ad Dioscoridem §. VI. vol. III. pag. 100. vet. edit. laudatum.] Obiter addam, quod apud Plinium XXIX. 1. vbi Theriaces meminit, locus ita mihi legendus videtur: Theriace vocatur excogitata comgostio luxuriae. Fit ex rebus sexcentis, cum tot remedia dederit natura, quae singula sufficerent. Pro sexcentis male puto in libris editis este externis. Fabric.

[Fabricius subiecerat poetam antiquum de viribus herbarum deo alicui confectatarum, quem iisdem, quibus Nicandrum typis graece pridem edidit Aldus, ac Dioscoridi subiecit, Venetiis 1518. 4. At virorum etiam praestantissimorum ita sugit industriam, vt pro inedito haberent laudarentque Lusas Holftenius notis ad Stephanum Byz. pag. 270. Isaac. Vossus ad Barnabae epistolam pag. 23. et Thom. Bartholinus de medicis poetis pag. 103. In codice msto, quem memorat Labbeus pag. 125. biblioth. nouae MSStorum subicitur Ioannis, Damasceni cuiusdam medici, libro de pharmacis, ad purgandum idoneis. Adiecerat Fabricius versionem notasque doctas Io. Rendtorsii, Hamburgensis, denati Hamburgi d. VI. Nouembr. 1723. Ego vero illud carmen, eum versione et notis Rendtorsii, si viris placuerit doctis, et deus vires mihi vitamque concesseri, in volumen supplementorum coniiciam; hoc vero loco pauca adhuc adnotabo.

De auctore non confentiunt viri docti. Manethonem elle, fuspicatur Bernard in epistola ad Reiskium, in huius vita pag. 356. Ex Pamphili, grammatici Alexandrini, historia herbarum esse fragmenta, scribit Lambecius in comment. de biblioth. Caesarea tom. VI. pag. 206. (vbi in codice Vindob. illud carmen mstum adseruatur,) sed Pamphilum, Alexandrinum, oratione illigata et ordine herbarum alphabetico scripsifile, tradidit Galenus, et Kollarius in nota ad illum Lambecii locum, et multo copiosius in nota ad librum et vol. II. cap. 7. de codice Dioscoridis, pag. 121 sq. (vbi quasdam Lambecii alucinationes refert et constrtat,) monet, carmen illud non esse Pamphili, Alexandrini, fed Rust, forsan Ephessi, sub cuius nomine fuit ab Aldo cum Dioscoride excusum. Fabricius quoque ad hunc locum manu scripserat: Rustus, forsan Ephessus. conf. eumdem Fabric. infra in vol. III. pag. 103. vet. edit. XIII. pag. 385. Atque Rustus Ephessus e Galeno supra §. VIII. inter cos numeratur, qui de Theriaca commentati sunt. Adde Kollaris epistolam in Actis erudit. Lipsiens. mense Maio 1760. pag. 285 sq. Harl.]

cap. 57. et lib. IV. cap. 33. narrant, descriptionem huius Theriacae vorsibus dedicatam fuisse apud infulam Coum in limine aedis Aesculapii. Fabric. — At Marsilius Cagnatus variar. obst. libro II. cap. 25. pag. 174 sq. edit. Rom. negat, Antiochum Philometoris cognomine vllum occurrere, sed Antiochum M. regem ex mente illius Galentim et Eudemum dixisse oportuit: eam enim describunt theriacam, que secundum Plin. N. H. Ub. XX. cap. 24. Antiochus, rex, aduersus omnia venena vlus traditur. Nec verlus, quos Galenus fcripfit, Eudemii fuiffe videntur Cagnato, qui opinatur, Eudemium potuiffe illos verlus ex lapide, in quo in limine acdis Aelculapii ineifi fuiffe dicuntur, in fuum volumen transtuliffe. Idem Plinium, Galenum et infcriptionem illam comparat atque explicat. Hallerum igitur in biblioth. botan. I, pag. 53. fugit Cagnati fuspicio, dun Amtiochum Philomet. e Galeno laudauit. Harl.

Digitized by

CAPVT

900

Vol. II. p. 769 770

CAPVT XXX (olim XXXI)

DE DIODORO SICVLO, ALIISQVE DIODORIS.

I. Diodori Siculi setas. II. Quibus autoribus profecerit, et qua ratione in historia scribenda sit vsus. III. Eius historiae catholicae libri XL. IV. Librorum XV. qui ex his exstant, argumentum. Ex reliquis fragmenta quaedam. Diodorus a variis desensus. V. Eius editiones atqué interpretes. VI. Epistolae sub Diodori, Siculi, nomine editae, italico idiomate, tamquam e graecis translatae. VII. Index scriptorum, in Diodori, Siculi, bibliotheca memoratorum. VIII. Varii Diodori.

[Cum fupplementis G. C. Harles.]

I.

[P R A E M O N E N D A;

De vita, actate, silo fideque historica Diodori, Siculi, plures egerunt?

Gerard. 10. Vossius de historicis graecis lib. II. 2. et Mallineroti paralip. de histor. gr. p. 75. f. p. 133. in supplementis et obss. ad Vossium de historicis gr. et lat. a Fabricio editis.

Degoreus Whear in relectionibus hiemalibus, cap. XI. pag. 56 sqq. it. pag. 4r sqq. 45. et alibi; ac Io. Christ. Neuis accessiones ad Whear. relect. pag. 104 sq.

Anten. Mongiter. in biblioth. Sicula, tom. I. pag. 156 fqq.

H. Stephanus, Rhodomannus ac Wesselingins, in praesationibus ad suam quisque editionem; atque duorum priorum eruditas praesatt. Wesselingius primo suae edit. volumini praemisit.

Com. de Caylus in histor. academ. Parif. Infcript. tom. 27, pag. 55. ann. 1755. qui iniquius iudicat de Diodoro eumque ceteris Graecorum historicis longe postponendum censet. — Graue quoque iudicium tulit St. Croix in Examen critique des Anciens Historiens d'Alexandre le Grand. Parif. 1775. 4. pag. 31 sqq.

Larcher de chronologia Herodotea, vol. VI. versionis gallicae Herodoti pag. 176 sqg.

De fide historica atque oeconomia operis et fontibus, ex quibus hausit Diodorus, Siculus, doctissime disputat cel. Heyne in recitationibus tribus ann. 1782 — 1785. praelectis in commentatt. societatis regiae doctrin. vol. V. Gotting. 1783 sqq. [cum Epimetro repetitis vol, I. edit. Bipontinae Diodori Sic. p. XIX sq. vbi etiam p. CV sq. Ien. Nic. Eyring quaestio de operis Diodori genere et virtutibus, et p. CXXIX sq. eiusdem Eyringii descriptio accuratior bibliothecae hist. D. S., e vernaculo sermone vtraque in lat. conversa et aucta, habetur. Beck.] adde ad §. III. notata, et cl. Meu/s/ii biblioth. histor. I. part. I. pag. 55 sq. et part. II. p. 312 sq. Richey in nota msta laudavit quoque Reinharti theatrum prud. eleg. p. 143. Boecleri bibliogr. critic. pag. 178. Pope Blount in censura pag. 43. Eyben in Eponymol. Magiri pag. 276 sq. Du Pin biblioth. des Histor. pag. 229 sq. Harl.]

DIODORVS, ex Argyrio fiue Agyrio), Siciliae oppido, genus se duxisse [P] ipse testatur,

a) Diodorus lib. I. cap. 4. mass is 'Apyuple ro yins the Euclide orten Philippus Cluverius II. 6. Siciliae antiquae contra Fazellum disputat seri-Vol. IV.

bendum 'Ayupin, et sane dietum fuit 'Ayupan, 'Ayupan, 'Ayupan, sed Tzetzae quoque ad Lycophronem v. 1017. vocatur 'Apyupan, et hodieque Zz zomen

362 Lib. 111. c. XXX. DIODORI SICVLI BIBLIOTHECA

Vol. II. p. 770

testatur, licet a Plinio in indice libri V. vocetur Diodorus, Suracusanus "). Vixit sub Iulio Caefare, (vt Eu/abius in Chron. ad ann. MDCCCCLXVII.) et fub Augusto, vt Suidas auctor eft, certe supernixisse videtur annum V. C. 746. quo Augustus ') tricesimo sexto 'post interfectum Iulium anno, calendarium culpa pontificum iterato deprauatum emendauit et bilenti non, vt ante post triennium, sed post quadriennium ") intercalandi rationem restituit, quae losephi Scaligeri observatio est pag. 156. ad Eusebium, probata itidem Vosto lib. II. de hist. graecis cap. 2. [- Hieronymus quidem in Chron. Eusebiano pag. 152. indicauit. nominis eius celebritatem ad Olymp. CLXXXII. 4. V. C. 705. fed Saxius in Onomaft. litterar. I. p. 198 fq. ratione biffexti romani motus, floruisse, notat, Diodorum A. M. 3997. Olymp. CXCIII. 1. ante C. N. 6. V. C. 746. Aliorum calculos et errores refert Mongitor. l. c.] Post Caefaris mortem scripsifie fe innuit Diodorus lib. V. pag. 208. xa9' nuão de Taios Kaïrae ó dia ras πράξεις έπονομασθείς ό Θεός. et pag 211. δν έν τοις καθ ήμας χρόνοις Καίσαρ όκληθείε Oros. et in procensio cap. 4. vbi ait, fe historiam suam deduxisse vsque ad bellum, a Romania gestum contra Gallos, na9 or hyspersos Fatos Ishus Kaisae o dia ras meazos messay. eru Jeis Geos etc. Similiter loquitur lib. IV. pag. 158. Sub Tiberio militafie, nelcio, quo, auctore, tradit Constantinus Lascaris, idem, qui ait, se omnes Diodori libros quadraginta vidisse in biblioth. imperatoris constantinopolitani, in epist. de illustribus Siculis ad Ferdinandum Acunam. [conf. Fabric. Bibl. Gr. vol. XIV. pag. 29. nr. 9. Villoison. anecdot. graec. tom. II. pag. 264. not. Welfeling. praefat. circa finem. Sed vana res eft, vti quoque aliud fuit figmentum, quod Fabricius in nota mata observauit: M. Volserus epist. ad Robert. Titium ann. 1607. (pag. 881. Opp.) "Passo di qua questi giorni, chi mi affermo trovari in Firenza in mano del Signor Riccardo Riccardi intiero tutto Diodoro Siculo, che fenza altro farebbe grandissimo Tesoro da stimar più, che tutta la preda portata da Bertoni di S. A. quest'anno. Mà per dirlo ingenuamente, non ne credo nulla, la fama potrebbe effere nata da Fragmenti, che fi vedono in flampa, cavati dal libro del Sign. Ludouico Alemanni." Ex illo cod. edidit eclogas Hoefchelius, vt in notitia editionum adnotauimus. Harl.]

II. In eodem procemio libri primi testatur Diodorus, se, quo magis accurate de singulis scribere posset, nec locorum ignoratione peccaret, magnam Asiae et Europae partem, Aegyptum quoque (lib. L pag. 29.) non absque periculis atque serumnis perlustrasse, latinae etiam linguae gnarum ex priscis Romanorum commentariis in των παε insistus uπομνημάτων in πολλών χείνών τετησημένων res et gesta illorum describenda petiisse: queinadmodum res Aegyptiorum, Assuria, Medorum, Persarum, Graecorum, Cartheginiensium, Siculorum, Rhodiorum petiit ex Herodoto, Ctessa, Beroso, Thucydide, Xenophonte, Philisto, Callisthene, Theopompo Chio, Apollodori Chronicis, Hieronymo Cardiano et Marsya, rerum Macedonicarum scriptore, tum Ephoro, Timaeo, Zenone Rhodio, Antiocho Syracusano

nomen illi eft S. Filippo a' Argirone. Fabric. 55 'Ayuele defendit Rhodomannun, et cescripsit doctrina temporum. Wesseling, ad locum Diodori citatum pag. 8. codd. misstos et ipsum Diodorum, vrbem 'Ayuelov adpellantem, XIV. 9. XVI. 83. etc. sequutus: Harl.

b) Hune a nostro Diodoro alii distingunat. vid. infra in catalogo Diodororana, Harl. c) Vide Solinum cap. 1. et Petanium IV. 3. de doctrina temporum.

d) Cum Olympiade, h. e. quadriennio, bifextum confert Diodorus: n di Όλυμαιώ: πληράτου κατά τίττορας χρόνας, έτι di öneg ei Paquaës unduies. Bionitor.

Vol. II. p. 770 7711. 772 DIODORI SICVLI BIBLIOTHECA Lib. 111. c. XXX. 363

Syraculano aliisque: res Cretensium ex Epimenide, Doliada, Soficrate et Laoshhenide?. Nimis frequentem vium orationum et rhetoricationum reprehendit in limine libri XX. ridens eos, qui *meee Inxuv èmoinsavre riv donv isoglav ris dnunyoglas, totam historiam velut ad*pendicem consionum fecere: contra praeclarum ducit historiae encomia [?] digna virorum praestantium et malorum vituperationes intexere, (lib. XI. pag. 266.) quibus iusta de rebus fama constet, et eis anavva riv aiova in omne acuum (pag. 262.) posteris tradatur. Quae vero sola lectorem offendere potett in eiusmodi opere, vniuersalem plurium gentium historiam per annorum ordinem tradente, interruptio narrationum, cam excusat lib. XX. (tom. II. pag. 780.) Prouidentiae diuinae adsiduus est praedicator, bonis praemia, sceleratis iustas, lieet quandoque feras tribuentis poenas: fed quas praeterea memorat hinc inde diuinationes, prodigia et innumeras variis populis traditas creditasque fabellas, non ita fe illis habuisse oftendit fidem, vt propterea superstituios feriptor a Vayero¹) dici iure meruerit, sed eas fideliter referendo boni historici officium impleuit. [Atque potest temporis vulgique superstitione excusari.] Atheis vero adscribi a Stillingsseto in originibus facris et a leakino Thomatio in historia atheismi pag. 141. omnino magnopere miror.

III. Scripfit Diodorus historiam catholicam, fiue res ab vltimis inde actatibus vsque ad Olymp. CLXXX. 1. per cognita loca orbis (iv rois yvweilouis uteeor rus oinsuting lib. 19. tom. II. pag. 651.) res per annos mille et centenos (lib. III. sub init. tom. II. pag. 133.) gestas libris XL. Tempus annorum triginta in hoc opere componendo infumfisfe fe testatur in procemio, titulamque illi fecit Bibliothecam), quod hanc ex quorumcunque superiorum historicorum scriptis contexuisset, vt recte observat Ioannes Rainoldus praclect. 100. de libris apocryphis tom. I. pag. 1233. Plinius praefat. histor. natural. Apud Graecos defit nugari Diodorus, et BiBA109 nuny historiam fuam inscripfit. Iustinus Martyr, Cohortat. ad Graecos pag. 10. και ο ενδοζότατος δε παις ύμιν των ίσοςιογράφων Διόδωςος ο τας Βιβλιοθήκας έπιτεμών έν τριάκοντα όλοις έτεσιν *), 'Ασίαν τε και Ευρώπην, ώς αυτός γέγραφε, διά πολλήν ακείβειαν περιελθών και αυτόπτης των πλείτων γεγονώς, τεσσαράκοντα όλα της έαυ-TE isoelas BiBria yeyea per. Theodoretus cuin laudat er Ta Teraera Tar BiBriognaw, lib. 3. pag. 42. Degameur. Eusebius lib. 1. Praeparat. cap. 6. o Sineliwins Diodweos groverμώτατος ανής τοις Έλλήνων λογιωτάτοις ώς αν υπό μίαν συναγηοχώς πεαγματείαν απασαν την ίσορικην βιβλιοθήκην. [vid. elegia et iudicia auctorum de Diodoro Siculo, collecta et posita a Wesselingio tom. I. edit.] Praecipue diligentem rationem habet notationis temporum, [P] complexus vniuersis quadraginta libris historiam annorum a Troia ') capta 1138. Zza vt

e) Vide indicem scriptorum in Diodori bibliotheca memoratorum, infra §. VII. et cel. Heyne 1. c. Harl.

f) Mottanus Vayerus tom. I. Opp. edit. in fol. pag. 302. loquens de Diodoro, Siculo: Si j'avois à le blamer, ce feroit bien plutoft de la grande fuperstition qu'il fait paroitre dans tous fes écrits, aussi bien que Tête Live parmy les Latins. Atqui Liuium iple alibi Vayerus tuetur et superstitionis notam ab co remouet, vt in latinis scriptoribus notaui.

g) Vide Stephani praefat. init. Harl.

h) Male interpres: triginta totis annis Afiam - t. Europam peragrauit. Nam verba ir τριάκοντα όλοις ίτσου referri debent ad praecedentia, ve ex Diodori praefat. f. cap. 4. conftat.

 f) Troiam captam supponit 408. annis ante Olympiades, sequutus Apollodorum in Chron. ad Euseb.

364 Lib. III. c. XXX. DIODORI SICVLI BIBLIOTHECA

Vol. 1. 772

vt ipfe in procemio libri I. [cap. 5. p. 9. vbi vid. Wesseling.] et XIII. adnotauit. Et quamquam dolendum eft, in Romanis praecipue rebus, non femper accuratifime temporum calculum ponere), et nomina, vt queritur Dempsterus, corrumpere: pauci tamen scriptores veteres exstant, e quibus tanta lux definiendis temporibas et feriei rerum, a Graecis et aliis gentibus gestarum adfulgeat, quam e Diodoro, licet ne dimidia quidem pars illius operis ad nos peruenit. Exstant enim libri duntaxat quindecim; primores quinque nimirum et undecimus, quique hunc excipiunt vsque ad vitefimum. Fabris. [- Nostra actate quachio agitata eft, num Diodorus scripferit, et vero primus suerit, qui concinnaret historiam catholicam siue, quam vocant, uniuer falem, nec ne? Omnis quidem controuerbae cardo vertitur in notione eiusmodi hiftoriae, et finibus rite definiendis. conf. Ernefti praefat. ad volumen primum historiae vniuerfalis, a Guthrio anglice scriptae, et a variis in linguam theotiscam translatae, et Ier. Nicolai Eyringüi in diff. de historiae vniuersalis apud Graecos Romanosque et nostros iam scriptores diuersa ratione. Gottingae 1763. 4. pag. XVI fg. inprimis eiusdem viri doct. et humanifimi commentationes II. (in I. C. Gattereri historische Pibliotheck, Vol. IV.) a) Gedanken von der Stelle, welche Diodor unter den Schriftsfellern, und besonders unter den Geschichtschreibern verdient. Defenditur Diodorus Siculus, ab iniquis acerbisque Io. Ludouici Viuis, Bodini et de la Mothe de Vayer, seu de Burigny, Ernestique etiam Cayli iudiciis, nec ad collectaneorum auctores; fed ad classem eorum, qui historicorum nomen, dignitatem fidemque mercantur, quamquam non ad primain et sobilifimam, tamen non ad infimam refertur: id quod diligentius fusiusque demonstratur in fectione altera, in qua confilium, institutum feu occonomia operis et ordo rerum per singulos libros dilucide explanantur, s. b) von dem Plane des Diodors aus Sicilien, p. 20 - 214. tum in vol. V. p. 29 - 38. continuatur ille labor, et de vitiis ac, quae plures nitent, virtutibus nostri historici agitur. Rerum quidem 🧳 compositio, (Plan) vitiola censetur; sed tamen et opus historiis, quae vocantur, vniuersalibus, et Diodorus, historicis, qui dicuntur, pragmaticis, adnumeratur, p. 30 sqg. Compolitio rerum quoque valde culpatur, et historiam f. bibliothecam Diodori actorum fere diurnorum et annalium formam prae fe ferre, iudicatur a Iacobo Moor in periculo de historica compolitione, ex Moeri Ellays read to a Litterary Society etc. Glasguae 1759. 12. funto et ab Eyringio in eodem V. volumine histor. bibliothecae p. 38 sqq. germanice verso, p. 66 sqq. Eyringii Commentatt. latine redditae tom. I. edit. Bip., vt fupra dictum eft. --- Saepe vocabulis, e medio petitis, Diodorum vti, notat Salmasius de modo vsurarum pag. 476. plagium vero in Posidonium ei obiicit Ca/aubon, ad Strabonem pag. 64 et 65. Harl.]

1V. Primi, quatuor libri theologiam resque antiquissimas et magnam partem ante Troianas Aegyptiorum, Babyloniorum, Citaldaeorum, Indorum, Scytharum, Arabum, Aethiopum, Libycorum, Graecorumque perfequuntur, et in his fabulosa quidem non pauca, sed inter gentes illas pro veris gestis atque originibus iactata et credita; liber quintus, (β/βλοs νησιωτική dicta ipsi Diodoro,) infularum celebriorum origines et praecipuas antiquitates perstringit. In quinque proximis erat memoria totius vetustatis regnorum ') Orientis, quae multum

Euseb. pag. 156. licet aliorum alia fuerit sententia, vt notauit Ioh. Christoph. Artopaeus, Prof. Argentoratensis, in dissert. de incertitudine notationis temporum per Olympiades 2an. 1699. edita, k) Vid. Sealigerum ad Eusebium pag. 156.

1) Scaliger. ad Eufeb. pag. 156.

Vol. II. 'p. 772 773 DIODORI SICVLI BIBLIOTHECA Lib. 111. c. XXX. 365

multum historiae facrae allucebat, tum Corinthiorum aliorumque graecorum populorum, Romanorumque origines, et res, per totum orbem gestae, a Troia capta vsque ad Xerxis in Graeciam expeditionem. Sed de illis nibil nobis praeter exigua fragmenta fuperest. Liber undecimus incipit a Xerxis in Graeciam irruptione Olymp. LXXV. 1. et Annalium more hiftoriam persequitur, notatis ad fingulos annos archonte Atheniensi ac Romanis, quos minus quidem accurate digerit, Confulibus, et al fingulas Olympiades Olympionicis, quam laudatifimam industriam in omnibus reliquis libris adhibet, et res, ab illo, quod dixi, tempore, per totum orbem gestas, continuat vsque ad tempora Philippi, Macedonis, cuius temporibus liber XVI. et Alexandri Magni, cui liber XVII. deftinatus, tum Alexandri fuccefforum, quorum bella et varias res, illorum aetate gestas, in tribus proximis libris exponit vsque ad bellum, quo Antigonus ab aemulis regibus fuperatus occubuit Olymp. CXIX. romanas res parce et breuiter adtingit Diodorus in libris, quos habemus; fusius dissert de rebus Carthaginienfibus, quaeque in patria fua Sicilia contigerunt, [P] fusifime de Graecis. In postremis viginti libris hiftoriae telam codem modo pertexuerat vsque ad Olymp. CLXXX. et bellum a Caefare contra Gallos gestum : sed, vt dixi, illi iampridem interciderunt, exceptis eclogis nonnullis ac fragmentis, ab H. Stephano, F. Vrano, H. Valesio [et Wesselingio] editis. Ex libro septimo fragmentum de origine vrbis Romae seruauit Syncellus pag. 194. Dictionem Diodori fimplicem ac perfpicuam historiaeque congruentem laudat Photius cod. LXX. tra acerbiores Bodini et Lud. Viuis cenfuras eum defendunt [Degor. Whear,] Gerh. Vollius ac Mottanus, Gallus, de hift graecis, et ante vtrumque, apologiam Diodori scripferat Henricus Stephanus.

V. Primus quinque ") libros primores latine vertit Poggius Florentinus, fi modo verfionis ille auctor, quae Vincentii Opfopoei iudicio non recle Poggio adferibitur. Neque enim verifimile est, inquit, adeo spurciloquum et virulentum sycophantam et vitilitigatorem quidquam Graecitatis calluisse, qui ne latinam quidem linguam, cuius sbi videbatur peritissimus, rette calluit. Nec defunt "), qui verum auctorem dicant suisse lob. Phream "), Anglum, Balliolensis collegii socium, qui litteras elegantiores sub Paulo I. in Italia docuit, et a. 1465. Episcopus Bathoniensis designatus diem obiit supremum.

Z z 3

Antequam

m) Numerantur quidem a Volaterrano et antiquis illius verfionis editionibus libri fex, fed primus in duos all interprete diuifus eft, quia Diodorus librum illum, vti decimum feptimum quoque, in duo $\tau \mu i \mu a \tau a$ distribuerat, quorum postesius incipit pag. 28. edit. H. Stephani.

a) Cum primie Brianns Twynus in antiqq. acad. Oxoniení. lib. III. p. 371. atque Guil. Burtonus in historia L. Gr. p. 55. aut in Groschuffii noua librorum rarior. collectione, fascie. IV. pag. 698. Harl.

o) Vide Io. Leland de feriptoribus Britanniae pag. 467. qui grauiter abnegat Poggio, Baylii Lexicon in Phrea, et Voffum Hift. latin. p. 549. ybi de Poggio. [Sed Io. Bapt. Recanatus in vi-

ta Poggii cap. XI. et alii in vita Poggii, ipfius historiae Florentinae, Venetiis 1715. mai. 4. pracmiss, Apostolus Zenus in Giornale de' letterati d'Italia tom. VIIII. pag. 174 sqq. et 454 sqq. atque in Differtazioni Vossiane, tom. I. pag. 41 sqq. Niceron in memoriis etc. tom. X. pag. 44 fqq. ex interpretat. Baumgartenii germanica, Manfius in edit. bibl. lat. med. et inf. actat. Fabric. tom. V. pag. 307. vbi pag. 305. plures, qui vitam Poggii persequuti funt, nominantur; Freytag in adparatu litter, tom. II. pag. 1228 Sqq. Wesseing, in praefat. plura argumenta protulerunt, quibus du-Eti Poggio illam adsererent versionem : stque Freytag. et plures laudat V. D. et argumenta bene explanat. Add. Iul, Nigri hiftor. fcriptor. Florent. pag. 474. Harl.

366 - Lib. III. c. XXX.

DIODORI SICVLI

[Antequam ipfas editiones persequar; cedices mestor, mihi cognitos, enumerabo. Weffelingius statim in limine praefationis suae recenset codd. quos et ipse et Francisc. Dionys. Camulatus, qui nouam Diodori editionem parauerat, vel cum editis contulit, vel aliorum opera collatos adeptus est. Nominantur vero Coistinianus saec. XV. qui complectitur libros Diodori priores et XI. XII. XIII. XIII. XV. omniumque quos Camulatus vidit, optimus, et quo vsus est H. Stephanus in procuranda sua Diodori editione. (vid. Montfauc. bibl. Coislin. pag. 213 fq. cod. CXLIX.) - Duo Claramontani, quorum alter sub faeculum XV. exaratus. et Coisliniano in plerisque confentaneus cenfetur; in altero autem sunt libri XI. XII. XII. XIV. XV. Practer ea Camufatus adleuerat exemplaris sui margini V. L. ex codice regio Parif. MMDXXXVIII. qui sequentes quinque siue postremos eius decadis libros lecturo offert: tum ex cod. Mutinensi, a Michaele Apostolio in Creta ex antiquo et optimae notae libro descripto excerpta, e bibliotheca autem Leidenfi Iol. Scaligeri ac II. Voffii coniecturas, vtriusque libro adpositas, nec non II. Casauboni manu transscriptas veteris codicis lectiones libr. XVIII et XIX. nactus eft. Weffeling. copiose describit codices, quorum lectiones habuit, en. tres Parifienfes, Vaticanum CXXX. membr. alium bombycinum. fchedas ad libros XI-XV. aliasque ad quinque postremos; cod. Venetum D. Marci, aliumque monasterii Dominicanorum S. Ioannis et Paulli. Vindobonenfem, olim Neapolitanum, et Mediceos Florentise nominauit quidem, fed contendere aut viura lectionum frui non licuit. [conf. Notitia litt. praemissa tom. I. edit. Bipont. pag. CLXV fq.]

De Vindobonensi cod. facc. XI. exatato, multus est Kollarius in supplement. ad Lambecii commentarios pag. 486 sqq. et cum edit. ac notitia Wesselingiana comparat. Accessit, cod. LXXX, olim Iani Pannonii, dein Brafficani, nunc Vindobon, hinc inde mutilus, manu Ioan. Scutariotae Florentiae 1442. scriptus, qui continet libr. XVI-XX. ex quo Obsopoeus illos libros primus publicauit. vid. Wesselingii praef. et Kollarium l. c. p. 491 fgg. - In eadem bibl. cod. initio XVI. faeculi feriptus, quo continentur Diodori Sic. bibliothecae liber primus et quintus. vid. Kollar. 1. mem. pag. 496 Iqq. et Lambeeium in Schelhornii an oenitatt. litter. tom. V. pag. 113 fqq. - Denique in eadem bibl. codex, faeculo XV. exaratus, qui teste Kollario 1. c. pag. 498 fqq. comprehendit Georgii Gemifti Plethonis ex Diodori Siculi bibl. hiftoricae libro fecundo excerptum de Assyriorum et Medorum regibus, (in Wesselingii edit. tom. I. pag. 113. v. 27 - pag. 148. v. 17. conf. Wesselingii not. 2. pag. 113.) eiusdem Plethonis ex Diodori Siculi et Plutarchi operibus narrat. rerum gestarum post pugnam Epaminondae ad Mantineam: (compara Diodor. edit. Wesseling. tom. II. pag. 72. nr. 25.) denique eiusdem Plethonis execrpta quaedam ex Diodoro Siculo. (vid. Welfelingii editionem tom. II. pag. 92. nr. 60.) Gemisti epitome de Asfyr. et Medor. regibus e libro II. Diodori est quoque in cod. alio Vindobonenfi, (vid. Lamber. comment. VII. pag. 210. et vol. I. pag. 241 fqg.) Leidenfi inter Vossianos, nr. 73. (catal. pag. 399. et pag. 493. nr. 6. inter codd. Perizon.) et in cod. Bauarico. vid. Reichardi praef. ad edit. Georgii Gem. Plethonis lib. II. de iis, quae post pugnam Mantinensem apud Graecos gesta sunt. Lipsise 1770 8. - In bibl. regia Neapolitana, Diodori — libri V. priores, codex bombycinus faec. XIV. mutilus in principio et in fine. - In bibl. S. Io. de Carbonaria Neapoli Diodori bibl. - In bibl. regia Parifienfi, fecundum catal. tom. II. pag. 383 fq. cod. CLVIII et CLIX. Diodori — libri V. priores. — cod. CLX. libri decem ab vndecimo ad vicefimum. - cod. CLXI. ab libro XI. ad XVII. qui mutilus eft. - cod. CLXII et CLXIII. a libro XI. ad XV. - cod. CLXIV et CLXV. hb. XV.

Digitized by Google

24

CODD. MSSTI ET EDITIONES Lib. 111. c. XXX. 367

st XX. - sod. CLXVI. ib. XV - XVIIIL verum imperfecti ordineque inverso et perturbato. --- codd. CLXVII. CLXVIIk CLXIX. liber XVII. --- In eaden Parif. bibliotheca inter codd. latinos cod. MMMMMDCLXXXIX. Diodori libri V. priores a Poggie Florentino latine verfi. - MMMMMDCCXII: Diodori Siculi lib. XI. XII. XIII. XIV. interprete Georgio Trapezuntio. In bibl. Benedict. Rem. et St. Vincentii, Befontii, Diodori biblioth. apud Montfaucon - Traiecti Mosae, (Montpellier) Diodori libr. XI - XVII. apud eumdem. In bibl. Laurentiana, Florent. telle Bandinio in catal graec, codd. tom. II. cod. I. plut. 70. Diodor. lib. L. II. III. V. (psg. 654 fqq.) — cod. V. nr. X. ex XXXII. libro excerptum, (pag. 661. conf. edit. Welfeling. tom. II. p. 519.) - cod. IX. nr. IV. libri IV. (p. 670.) cod. XII. lib. XI - XX. (pag. 672.) - cod. XV. libri V. priores. (pag. 676 fq.) - cod. XVIII. libri I. fectio altera, (in Wesselingii edit. tom. I. pag. 51-170. lin. 30.) ac libri II. III. V. (p. 677 fq.) - cod. XXXIV. (p. 690 fq.) lib. I. in duas partes divifus, lib. II. III. cuius tamen magna pars'deoft, vti liber IV. integer, et ex libro V. hic tantummodo superest frag-Clauditur codex epigrammate graeco et graeca amanuenfis f. scriptoris Georgie. mentum. Binsoni Chryfoeoceae fubleriptione, a. 6935. h. e. anno Chr. 1427. quod latine tantum Montfancon in Palasogr. graeca p. 77. refert. — Citatur in violar. comp. apud Bandinium tom. 🖡 pag. 549. — In bibl. Veneta D. Marci cod. CCCLXXV. Diodori libri ab XI. ad XX. vide cand, codd, gr. illius bibl, pag. 179 fq. vbi variarum lectionum specimen exhibetur: --- cod. CCCLXXVF. libri V. a XV - XX. (ibid. pag. 180.) - in bibl. regia Taurinenfi lib. V. priores, (catal. pag. 69.) et inter codd. latinos cod. DCXXX. pag: 172. verfio latina ab anonymo. (editor catal, sufficatur a Frane. Philelfo.) versa et Paullo II. pontifici rom, dedicata. - In bibl. Efcorial. Diod. Siculi — libri XV. demtis 6. 7. 8. 9. 10. (Plüeri itinerar. pag. 165.) — In bibl. Mediulan. Diodori epitome, apud Montfaucon. — In bibl. elect. Bauarica Diodori libri XI - XV. (catal. pag. 74) - in bibl. Augustana Vindel. plut. V. Diodori fragmenta. - In Anglia in bibl. Bodleiana inter codd. Barocc. codd CXIV et CXVII. Excerpta ex Dio.) doro Siculo. — In bibl. Cantabr. collegu S. Benedichi cod. MDLXXXV. Diodor. a Poggio olim latinus, nunc anglicus a Skeltono factus. - in bibl. Westmonaster. cod. MCLVI. Diodori libri quidam, lat. - et in biblioth. Norfolciana Diod. libri VI. latine, teste catalo. go codd.

Editiones.

Diodori Siculi historiarum libros V. priores Poggius; Florentinus, (vti iam memoratum est.) latine primus vertit: sed quia primum librum in duo diuisit, sex libri in fronte nominantur. Princeps editio latina est:

Diodori Siculi historiarum priscar. libri VI. e gracco in latinum traducti per Fr. Poggium. Acc. Cornelii Taciti de situ, moribus et populis Germaniae libellus aureus. Bononiae 1472. fol.

Catal. bibl. ducis de la Valliere tom. III. nr. 4835. (vbi nr. 4833. elegans illius versionis codex mstus saec. XV. describitur: cuius initium: Prohemium in libros Diodori Siculi quos Poggius florentinus latinos fecit ad Nicolaum V. fummum Pontificem.) Catal. bibl. Pinell. tom. II. nr. 2487. pag. 33. Maittaire A. T. IV. pag. 319. Orlandi Origine e progressi della Stampa, pag. 110 et 321. vbi sequentes quoque nominantur. — Saepius enim repetita est hace versio, cuius princeps editio olim habebatur 2

Diodori

368 Lib. III. c. XXX. DIODORI: SICVLI

Diodori Siculi historiatum libri VI. fine titulo, custode, paginaque in fine: Diodori. Siculi bibliothece historias libri: in quibus priscae res, fabulae et multa ac varia de fitu locorum ac moribus gentium continentur: Impressi Venetiis per Andream Iacobi (filium) Katharensem — M.CCCCLXXVI. (1476.) prid. Kal. febr. acc. Taciti de fitu — Germaniae libellus aureus. fol.

Diligenter describit hanc editionem et Poggio adserit versionem Denis in memorab. bibl. Garellianae pag. 60 Iq. adde Goetzii memorab. bibl. Dresdenfis II. pag. 403. Maittaire A. T.' IV. part. I. pag. 360. Io. Bened. Mittarelli bibl. codicum MSS. monasterii S. Michael. Venetiarum, in adpendice librorum editt. faec. XV. pag. 136.

Diodori Siculi sex libri latine, interprete Pogio et Cornel. Tacitus de moribus Germanorum. — Impressi per Thomam Alexandrinum, Venetiis 1481. fol.

Maistaire l. c. part. II. pag. 422. Mittarelli l. mem. bibl. Smithian. pag. CCXV. Seemilfor. incunab. bibl. Ingolftad. III. pag. 3 fq. et Pinelli catal. l. m. pag. 33.

Lucianus de veris narrationibus et Diodorus Siculus. In calce. Explitit feliciter opus Diodori Siculi diligenter ac accuratissine emendatum atque Venetiis impressum per Philippum Pincium Mantuanum. 1493. fol.

Gostzii memor. laud. II. pag. 122. qui monet, Maittar. IV. pag. 558. perperam addidisse Iuftinum et Florum. Pinelli catal. tom. 111. pag. 288. nr. 7583.

Diodorus Siculus. tum inc. pag. I. Liber primus. Pogius Florentinus ad Nicolaum V. Pon. max. — In calce: Explicit foeliciter opus Diodori Siculi diligenter ac accuratisfime emendatum per Bartholomacum Merulam: Acque Venetiis impraessum Magistrum Ioannem de Cereto de Tridino alias Tacuinum. Anno salutis dominica. M. CCCC. LXXXXVI. (1496.) Kalen. Offobris. fol.

In bibl. acad. Erlangenfi. adde catal. bibl. Schwarzianae tom. II. pag. 239 fq.

Diodorus Siculus. Denis Ross etc. Venundantur in vico Santit Iacobi etc. 4. Eft verfio Poggii, rec. Parifis circa initium faec. XVI. vid. Freytag. adpar. litterar. tom. II. p. 1297, fqq. qui multus est de Poggii versione: Baumgarten Nachrichten von — Büchern. IX. pag.. 307 fqq. Aegidius de Maseriis editor esse dicitur in nota Fabricii msta. Idem Fabricius adfcripfit, Poggii versionem repetitam esse Bassif. 1530. (an rectius 1531?): 1559. (quam et eam a. 1578. postea amplius indicabinus,) 1628. Paris. 1531. 8. apud Simon. Colinaeum, (de qua, vide Maittaire A. T. II. pag. 754.) Lugduni 1552. 1559. 12. apud Sebast. Gryphium. (vid. Smithian. biblioth. pag. CXLVII.)

Diodori Siculi striptoris gracci libri duo, primus de Philippi regis Macedoniae, aliorumue quorundam illustrium ducum, alter de Alexandri fili rebus gestis. V trunque latinitate donauit Angelus Cospus. Bononiensis. Alexandri regis vita, quam gracee scriptam a Io. Monacho (l. Zonurs.) Ang. Cospus vertit in nostram linguam. In calce: Impréssum Viennae Pannoniae per Hieronym. Vietorem. Mense Aug. Anni 1516. fol.

Luculentis typis exculum exemplar est in bibl. acad. Erlang. Sed hand admodum rarain editionem quia Denis in Memor. hibl. Garellianse pag. 263 — 265., diligenter et copiose descripsit, equidem tantummodo adnotabo z a Colpo hic yerlos esse libros XVI et XVII. ex.

EDITIONES

cod. Budenfi graeco, qui libros fex graecos a lib. XVI — XX. (itz quidem fcripfit et numerauit Cufpinian. in Caffiodor. Coff. pag. 123. notante.Denifio,) continet, et quem cum libris "Cufpinianis in biblioth. caefaream Vindob. migraffe opinatur idem Denif. — Recuf. Venetiis per Ioannem de Tridino, alias Tacuinum a. 1517. fol. (Maitt. A. T. indic. pag. 340.) tum auctior et infcripta:

En damus Diodori Siculi historici graeci, quae nune quidem extare noscuntur opera, nempe de illustrium regum Philippi et Alexandri, nec non aliquot aliorum nobilium ducum Macedoniae praeclare factis, Bartholomaeo Cospo Bononiensi interprete, lib. II. de fabulosis Aegyptiorum gestis — a Pogio Florentino latinitate donatos, lib. VI. Io. Monachi ex libris historiarum sur de vita Alexandri ab eodem Bartholomaeo versum, lib. I. Bocatii aliquot instignium foeminarum, quarum apud varios autores crebro sit memoria, historias, ex eiusdem lib. X. Nunc denuo diligenter recognita et a mendis, quibus hactenus laborabant, studiose vindicota. Basileae excudebat Henr. Petrus mense Aug. MDXXXI. (1531.) fol.

Est exemplar in bibl. acad. Erlang. adde Wesselingii praefat. et Freytag. adparat. litter. III. pag. 573 sqq. vbi magna pars praesat. H. Petri est repetita. — Praeter ea, adnotante Fabricio, ibid. rec. 1535. 1545. sol.

Libri XVI. XVII. XVIII. XIX et XX. non emendatifiimi quidem, variis tamen locis meliores illis editionibus, quae cultifiimae funt habitae, Wesselingio indice, graece primum prodierunt,

Diodori Siculi historiarum aliquot, quae extant, opera et studio Vincentii Obsopoei in lusem editi. Basileae, apud Io. Oporin. sumt. Robert. Winter. 1539. 4.

Vide supra in notitia codd. de cod. Vindobon. Modicas has, inquit Obsopoeus, Diodori reliquias a lane Pannonio quondam, Quinque ecclessensi episcopo, ab interitu vindicatas ac deinceps ab eruditissimo viro lo. Alexandro Brassicano nobis per Ioh. Petreium communicatas, et nunc tandem a me transscriptas edimus.

In catal. biblioth Leidensis pag. 226. nr. 473. citantur. Diodori Siculi libri VI. priores. Dictys Cretensis de bello troiano. Reliqua Diodori Siculi, Basileze 1548. fol.

Asodogu —. Diodori Siculi bibliothecae hiftoricae libri quindecim de quadraginta. Decem ex his quindecim nunquam prius fuerunt editi. Anno M. D. LIX. (1559.) Excud. Henricus Stephanus, illustris viri Huldrici Fuggeri typographus. fol. Parisiis: graece.

Libros quinque priores et vndecimum ad XV. funfit ex MSS. Claromontanis, non optirnis vtique, haud neglectis tamen, quod Wesselingio elarissimum in modum adparuit, aliis; inter quos num etiam Fuggeri, cui suam *kudoosi* inferipsit, liber fuerit manu exaratus, sicuti memorarat Fabricius, dicere non potest Wesselingius. Addidit Stephanus, qui, inter historicos graecos ex sua officina Diodorum Siculum primum in lucem prodire iussit, libros ab Obsopoeo editos, et adnotationes, sed festinato, vt saepe indicauit, nec tamquam per otium scriptas. Hinc plura reliquit aliis felicius fananda. Praeterea adiecit fragmenta quaedam, ex libris Diodori perditis, cum versione a se confecta, illisque supplementum libri XVII. ex Arriano et Curtio desumtum subnexuit. Praemistit diatribam de scriptis Diodori et apologiam aduersus Viuem. Conf. Gostzii memorab. bibl. Dresdens. tom. II. pag. 401. in primis Not. IV.

Freytag. in adparatu litter. II. pag. 1300 sqq. vbi quoque Rhodomanni et Wesselingii editiones recenset, et quaedam de Diodoro Siculo tradit...

Idem Henr. Stephanus vulgauit, sed ignarus, Diodori esse, illustre fragmentum de Cleonnide et Aristomene inter Polemonis et Himerii declamationes, Paris. 1567. 4. — Id tamen fragmentum II. Vossius reperit in cod. Florentino sub nomine Diodori Siculi, vid. Ger. Io. Vossium in addendis de historicis graecis pag. 529.

Diodori Siculi bibliothecae historicae libri XV. hoc est, quotquot gracce extant de quadraginta, quorum quinque nunc primum latine eduntur, —. Adiesta his sunt ex iis libris, qui non extant, fragmenta quaedam. Sebastiano Castalione totius operis correctore, partim interprete. Praeter ea interiesta est Distys Cretensis et Daretis Phrygii de bello Troiano historia, ad supplendam lacunam quinque librorum, qui inter quintum et undecimum desiderantur. Basileae per Henr, Petri. 1559. fol.

Est collectio plurium interpretationum latinarum. Priores V. libros Poggius, libros XI — XIV. anonymus, librum XV. Marcus Hopperus, lib. XVI et XVII. Angelus (alias, Bartholomaeus,) Cospus, reliquos Castalio verterunt. — Illa collectio recusa est et post Darctem, Phrygium, additum Thryphiodori Ilii excidium, Guil. Xylandro interprete, et in calce accesserunt fragmenta historica Diodori latine versa, ibidem in offic. Henripetrina 1578. fol. curante Io. Iac. Grynaco. vid. Goetz. l. c. II. pag. 403 fq. et thesaurum bibliothecalem tom. II. pag. 345 fqq. Noriberg. 1738. 4. vbi Schurzsseifchii et aliorum iudicia de Diodoro memorantur.

Excerpta ex Diodoro Sículo de legationibus, cum notis Fuluii Vrfin: cum Excerptis ex Polybio de legationibus, Antwerpiae. 1582. 4. conf. infra, in vol. VI. pag. 230. Dau. Hoefchelius eclogas seu fragmenta e libr. XXI, XXII. XXIII. XXIV. XXV et XXVI. dedit ex codice Ludouici Alemani, Florentini, a R. Thomson, Britanno, exscriptas, sed mire vitios, (vid. syllog. epistol. P. Burmanni, tom. II. pag. 354.) in Excerptis e Diodoro graece, ad calcem eclogorum de legationibus, Augustae Vindelic. 1603. 4. pag. 150 — 172. conf. infra, vol. VI. pag. 491. 492. scholia tamen adiecta, quae a Rhodomanno prosecta este docet Wesseling. in praesat., ad vitua eradicanda bene faciunt.

Stephani hortatu libros Diodori, quos habuit, latine vertit vir vtriusque linguas peritus Laurentius Rhodomannus, Cheruscus, nullo alio MS. codice, sed sola Stephani editione vsus. Inferiptio haec est:

Diodori Siculi biblioth. hiftoricae libri XV. de XL. quorum V. priores Aegypti, Afiae, Africae, Graeciae, infularum et Europae antiquitates continent: Reliqui decem res a Perfis, Graecis, Macedonibus et ceteris orbis terrarum populis; ab expeditione inde Xerxis in Graeciam vsque ad Antigoni caedem, geflas exponunt. His accefferunt eclogae feu fragmenta, ex libris quibusdam auctoris, qui defiderantur. Omnia cum interpretatione latina, fummis rerum capitibus in margine ac temporum annotatione illustrata. Cui adiecta chronologia duplex; Archontum atticorum et magistratuum rom. ad Mundi, Olympiadum et vrbis C. annos fuccincta rerum quolibet anno gestarum indicatione, supputatorum. Index praeterea tergeminus et phraseologia ex V. libris mythologicis, ac tandem (Stephani ac Rhodomanni) in contextum graecum. Studio et labore Nicolai Rhodomanni. Hannouiae typis Wechelianis. 1604. fol.

De

Digitized by GOOGE

De rara hac editione vid. Goetz. memorabilia cit. II. pag. 402 fq. Car. Henr. Langii vitam Laurentii Rhodomanni cap. III. §. 34. pag. 371 fqq. Baumgarten Nachrichten von merkwürdigen Büchern, part. IX. pag. 300 fqq. — Rhodomannus addidit cum versione su eclogas s. fragmenta e deperditis Diodori libris, tum illas, quas Stephanus adiunxerat, e libro XXXI. XXXII. XXXIV. XXXVI et XXXVII. tum alias ex libro VI et VII. ab Eusebio es Syncello feruatas, et quas e libro XXI. XXII. XXIII. XXIV. XXVI et XXVI. cum ipso communicauerat Hoeschelius, et quas e libro XXXI. XXXII. XXXIV. XXXVI. XXXVII. XXXVII. XL. excerpsiv Photius Patriarcha cod. CCXLIV. conf. infra, vol. IX. pag. 398 et 495. Omisit tamen, incertum qua de caussa.

Rhodomanni versio latine separatim in lucem emissa est: Diodori Siculi bibl, historicae libri XV. reliqui. Quibus accesserunt eclogae —. Omnia ex interpretatione Laur. Rhodomauni, Cherusci, suis capitibus seu paragraphis distincta: quibus respondet cod. locupletillimus. Hanouiae typis Wechelianis, apud haeredes Io. Aubrii 1611. 8. Omissa tamen est in margine temporis notatio, quam optimo consilio addiderat Rhodomannus, et e re lectoris erat, in fingulis paginis superiore loco adnotari. — Posthaec accesserunt

Fragmenta ex Diodori Siculi libr. histor. VI. XXI. XXII. XXIII. XXIV. XXV. XXVI. XXXVI. XXXVI. XXXVI. graece et lat. cum Henrici Valefii notis, in H. Valefii Excerpt. Peiresc. Parif. 1634. 4. pag. 220 squ.

Nouam editionem parauerat Iof. Walleus, vid. Acta erudit. Lipl. a. 1711. pag. 528. Giornale d'Italia tom. IX. pag. 454. Clerici bibl. felect. tom. 21. pag. 376. Mem. de Trevoux 1716. pag. 118. infra in vol. IX. 'de fcriptoribus in Photii biblioth. pag. 495. item Francisc. Dionys. Camufatus, vt iain ex praefatione Wesselingii supra adnotaui. adde Act. erudit. 1727. p. 287. At enim lucem non adspexerant illorum editiones promisse.

Fragmentum Diodori, fine nomine auctoris ab H. Stephano editum, *Io. Boiuinus* latina donauit versione et triplici lingua vulgauit in tomo II. Memoriar. academ. Paris. litterarum humaniorum, Paris. 1717. 4. pag. 84. et edit. Amstel. 1719. 12. tom. III. pag. 106 sq.

Tandem omnia, quae Stephanus ac Rhodomannus collegerant, vna cum excerptis ab Vrsino et Valesio in lucem proditis, nouisque fragmentis hine inde conquisitis edidit, e codicibus, (quos supra iam enumeraui,) aliisque litterarum ingeniique praesidiis, docte verecundeque secensuit, sagacissimis et eruditissimis adnotationibus ornauit Diodori reliquias, ineditas Ios. Scaligeri, Is. Vossi, Cl. Salmassi et F. Vrsini conjecturas aliorumque V. D. notas adiecit et latinam Rhodomanni interpretationem, mutatis tamen, vbi graeca dati poterant meliora, nonnullis, adponendam curauit *Welfelingius*, vniuersitatis Vltraiectinae ad Rhenum quondam ornamentum, in splendida editione, infessipta:

Diodóige — —. Diodori Siculi bibliothecae historicae libri, qui supersunt, interprete Laurentio Rhodomanno: ad sidem MSS. recensuit Petrus Wesselingius, atque Heur. Stephani, Laur. Rhodomanni, Fuluii Vessii, Henr. Valesii, Iac. Palmerii et suas adnotationes adiecit. tom. I. II. Amstelodami. 1746. fol. cum sex indicibus.

Doctant Wesselingii praefationem excipiunt Stephani et Rhodomanni et Grynaei dedicationes ac praefationes aliaque iam memorata: in fine tom. I. leguntur excerpta ex Io. Chr. de Iordan adparatu chronologieo etc. fect. V. de chronologia Diodori Siculi. conf. Baumgar-

Aza 2

tenii

372 Lib. III. c. XXX. DIODORI SICVLI EDITIONES

Vol. II. p. 774 2 775

tenii Nachricht. etc. l. c. p. 303 fqq. Acta erudit. 1747. p. 1 fqq. bibl. raifon. tom. XXXVI. part. I. art, 6. part. II. art. 2. — Excerpta dederunt Schütz. in Chrestom. gr. et Stroth. etc. Harl.

[Editio Weffelingii repeti nuper coepit Biponti in typographia Societatis, curante Extero:

△iodwgos. Diodori Siculi bibliothecae htforicae libri, qui fuperfunt, e recensione Petri Wesselingii, cum interpretatione lat. Laur. Rhodomanni atque annotationibus variorum integris indicibusque locupletissimis. Noua editio, cum commentationibus III. Chr. Gotti. Heynii et cum argumentis disputationibusque Ier. Nie. Eyringii. Volumen primum. 1793. 8. Quod praeter Stephani tractatum, et Heynii atque Euringii commentatt. p. 361. indicatas, continet p. CLX. Notitiam litter. editionum D. S. plenam, Wesselingii praefat., et librum Diodori I. cum animaduerss. — Volumen secundum. Lib. II et III. In margine argumenta capp. notata funt. — Clar. Ludou. Wachler. Gymn. Herford. Rect. editionem parabiliorem tribus' voll. secundur. Beck.]

Nonnulla Diodori loca illustrat Jacobus Palmerius in exercitationibus ad optimos auctores graecos pag. 96-150. et Latinus Latinius tomo II. bibliothecae, pag. 76. Io. Ienfius in epistola ad Graeuium de locis aliquot Diodori, subiecta eius lectionibus Lucian. Hagae 1608. 8. Petri Fabri notas ineditas ad Diodorum Siculum memorat Francisc. Grauerel. in notis ad epistol. Petri Bunelli. [Loca plura emendantur aut illustrantur a Corfinio in fastis atticis II. pag. 15. III. pag. 250. IV. pag. 27. 63. a Vakkenario in Herodoti editione Weffelingiana, paffim, a Doruillio in animad. ad Charitona, a Toupio in emendatt. ad Suid. et Hefych. tom. I. pag. 76. 174. II. 205 — 310. 625. n. Calp. Fr. Munthii obsf. philol. in facros N. T. libros ex Diodoro Siculo collectae. Hafniae 1755. 8. Accedit index vocum Diodorearum, quibus lexica locupletari et suppleri possunt etc. Harl.] Praecipue notatu digna sunt, quae de Iudaeis scriptor ille tradidit et de Moyse in Ecloga 🤊 libri XXXIV. XL. et libro I. pag. 84 fq. licet locum illum aliter longe acciperet Iustinus, et e Iustino Cyrillus, quam in rem videndi Huetius pag. 104. demonstrat Euangelic. et Simon Patricius, episcopus Eliensis, ad Exod. IV. 16. [P]

Librum XVI et XVII. latine vertit ante Rhodomannum Bartholomaeus, (fiue vt in libro iplo vocatur Angelus ?),) Co/pus, Bononienfis, et cum Iohanne, monacho, de vita Alexandri M. edidit. [Editiones iam fupra indicatae funt.] Fragmenta quaedam Diodori Siculi, Melanthone fuadente, latine vertifle Fridericum Staphylum, lego in huius vita, praemisla foriptis Staphyli iunctim editis, Ingolstadii 1613. fol. — Tres postremos libros, versos ab Andrea Dudithio, notauit Nic. Commenus tom. II. hist. gymnafii Patauini pag. 89.

Gallice versus prodiit Diodorus a libro XI. ad XVII. Iacobo Amioto interprete, Paris. apud Mich. Vascolan. 1554. [1654. in catal. Bunau. I. pag. 149. vitiose forsan.] fol. Tres primos libros verterat in eamdem linguam Antonius Maccaultus, Paris. 1535. 4. Diodorss Siculus, gallice ex Roberti Maccault. et Iac. Amioti versione, cum notis Ludou. Regii. Paris. 1585. fol. Claudius Seyffelius gallice composuit e libris 18. 19. 20. Diodori et Plutarchi vitis, libros

p) Videtur hace respieere H. Stephanus pag. 7. Apologiae pro Herodoto: il me souvient aussi d'avoir leu en une librarie d'Italie un fragment de l'Histoire de Diodore Sicilien, auquel il accoufire Moyse de toutes façon. 9) Angelum etian vocat Bumaldus in biblioth. Bonon. p. 13. Frefius in epit. Gesner. p. 51. Richey not. ust. Angelum semet ipse in versione sua Diodori vocat. Harl.

Digitized by Google

Vel. II. p. 775

Libros quatuor historiae successorum Alexandri Paris. 1530. fol. et apud Sim. Colinaeum et inde apud P. Gualterum a. 1545. 12. Luxembourg. 1705. 12. [Hiftoire universelle de Diodore de Sicile, traduite en François par M. l'Abbe Terrasson, Amfterd. 1737 fqg. 8. (al. 12.) IV. tom. cum notis, interdum criticis et erudita praefatione de Diodoro Siculo, eius historia, oeconomia, fide historica, fragmentis, editionibus; versionibus tum latinis tum gallicis de suaque opéra et confilio. conf. quoque Boumgartenii Nachrichten etc. l. c. pag. 308 fqg. Bibl. railon, tom. XX. part. I. art. 5. vbi alize verfiones in varias linguas recenfentur. Harl.]

[Germanice verterunt Io. Herold; Diodori des Siciliers fechs Bücher — verdeutscht durch lo. Herold, cum tabb. ligno incifis, in Heroldi Heydenwelt, Bafel 1554. fol. Francof. 1643. fol. et Stroth, Francof. ad Moen. 1782 [99. 8. VI. voll.

Italice. Paitoni in bibl. degli autori-volgarizzati; (vbi sub voc. Diodora persequitur italicas Diodori versiones,) pag. 288 sq. incertus citat'ex Osfervazione letterarie tom. II. Diodoro Siciliano da Girolamo Sopravatico. Venezia 1481. fed est latina Poggii versio, ibidem codem anno cum Ieronymi Squareiafici epistola, (quam reddidit editor catalogi Smithiani pag. 215 fq.) recula. vid. fupra in notitia editionum ad h. a. — VI. priores libri, (ex Poggii diuisione,) italise versi prodierunt, Florent, apud heredes Philippi Iuntae 1526. 8. — Venetiis per Gabriel Iolitum, Ferrariensem, 1542. 8. ibid. 1547. 8. 1566. 8. - In catal. biblioth. Barberinae I. p. 344. citatur: Nauigatione di Iambolo Mercante, tradotta di Greco da'libri di Diodoro dal Ramufio. — Historia, ovvero libraria istorica di Diodoro Siculo — tradotta di Greco in latino da diversi Auttori et nella nostra lingua da M. Francesco Baldelli. Venet. apud eumdem. II. tom. 1574. 4. vid. Paitoni l. c. pag. 290 fq. et Iuft. Fontanin. della eloquenza Italiana etc. Venet. 1737. 4. pag. 610 fq. adde Mongitor. 1. c. Harl.]

Anglice, G. Boothus, Cestriensis, Londin. 1699. (1700.) fol. vid. Works of the Learned, 1699. pag. 570.

Danica, Michaelis Wogelii interpretatio supra lib. II. cap. 25. §. 13. memorata, lucem nondum adspexit, quod sciam.

Vtinam verum effet, inquit H. Stephanus epistola ad Huldricum Fuggerum, quod olim ex dostissimo viro Lazaro Bayfio audiebam', et quod ille ad se scriptum legere mihi solebat, nimirum totos quadraginta libros visos in Sicilia nostro tempore fuisse. Saltim verum fuisset, quod Gesnerus audiuisse se tradit in bibliotheca, libros, qui quintum sequentur vsque ad decimum in Sicilia superflites asservari, et in appendice ad bibliothecam apud Cardinalem S. Crucis Romas et Augustae Vindelicorum apud D. Ioh. Iacobum Fuggerum. [adde' Mongitor. loc. cit.]

Auctor Chronici Paschalis, (quod Alexandrinum vulgo vocant) pag. 44. relato epitaphio Iouis, quod monstrabant Cretenses, addit, megi & ouvergen faro Diodugos o Doquitaτος χρονογράφος, ός χαι έν τη έκθέσει το συγγράμματος αυτό περί Θεών ώπεν ότι Ζευς ό τη Κρόνη vios ev τη Κρήτη κείται. Caue tamen, ex hoc loco colligas, Diodorum Siculum peculiarem de diis librum composuisse.

[VI. De spuriis Diodori Siculi epistolis huc reducam, quae Fabricius noster in vol. XIV. pag. 227. notarat. "Antonius Mongitor in bibl. Sicula, edita Panormi 2. 1707. fol. tom. I. pag. 158 sq. de Diodoro Siculo differens refert, sub eius nomine, italica lingua prodiisse epifolas

Aza 3

374 Lib. III. e. XXX. DIOD

DIODORI SICVLI EPISTOLAE

folas LV. in Petri Carrerae historia Catanae, tom. I. pag. 457. Proditt illa historia italice, Catanae 1639. fol. in que notas nonnullas Carrera addidit, et pag. 492. tradit, epistolas illas latine e graeco translatas a. 1470. a Cardinali Beffarious, Nicaeno: italice vero ex latino verfas nonnullas ab Octauio Archangelo, nobili Catanenfi, qui circa a. Chr. 1600. floruit. Nec graeca hactenus in lucem protulit quisquam, nec latinam, quam Bessario dicitur concinnasfe, versionem. Quamquam vero idem Carrera dubitat, sitne Diodori Siculi, an Theorritä Chii 7); tamen neutrius videntur esse, quum nemini veterum memorentur, neque mistus illarum codex vsquam potuerit reperiri, ac minime obscura vo Peices et recentioris actatis argumenta in ipsis deprehendantur epistolis: vnde Placidus Reina pro recenti cas otioli ingenii commento habet 9, et laudatus Mongitor tom. II. pag. 107. apocryphae putantur a nasutioribus non fine rationum pondere. Idem vifum Gisberto Cupero Exerc. I. de elephantis in numis, capite IX. tom. III. thefauri antiquitatt. rom. Sallengriani pag. 87. et Petro Burmanno, qui praefat. ad tom. X. thefauri fplendidi fcriptorum Siciliae, ex officina Petri van der Aa, Lugduni Batau. 1723. fol. in quo cum Carrerae historia, Catanae recusa, epistolae illae exstant italice cum versione exsitalico latina, antea inedita Abrahami Preigeri: Addit deinde aliud argumentum (Carrera,) quod nulli, credo, critico placebit, ex epistolis Philanthropi, pontificis maximi Catanenfium ad Cocalum, et Catanenfium ad Daedalum, quas e graeco vertit Beffarion latine, et Diodori alicuius Siculi effe iastantur. Has enim fpurias et recentioris alicuius sophistae esse quis non videt? Mentio ibi fit Iulii mensis et legionis, naumachiae, et cirei, quas ip/a nomina diu post Cocali tempora inualuerunt. Has epistolas, quarum auttoritate paffim vtitur, et se decipi patitur, dicit versas ex latino in italicum sermonem ab Offauio Archangelo, et seruari in primo volumine chronicorum Catanae: ipsum tamen eas non potuisse Romae, quum ibi a. 1636. effet, reperire. — Idem Burmannus pag. 9. Vt lectoribus aestimandi copiam Carrera dare posset, qua autioritate fretus plurima inaudita eruditis tradat, Diodori illius epiftolas, ab Archangelo italice ver as adiecit operi suo: Quos same docet, bona fide Carreram his fidem habuille, quam e re fua confultius aliter fuillet, eas acterno filentio premere : manifestissimas enim fraudis et spuriae ignobilitatis notas praeserunt, quas hic longo ordine exponere nihil adtinut, quam nemo humanitatis et elegantiae veteris fludio/us uon statim eas deprehendere queat. Lepidum vero, quod suspicatur, non Diodori Siculi este, sed forte THEO-CRITI CH11, quia Suidas eius historiam Libycans, (quan belli inter Libycos et Catanenfes gesti esse aredit,) et epistolas admirabiles memorat. Infirmo certe argumento, quum illae epifiolae Daunaoiaj videantur argumenta rerum incredibilium^t) habuisse, ut eo titulo meet Dauuaalwv Phlegon librum inferipfit, quem in fenfum fi quis illas velit referre epiftolas, per me licet. Sed f ipsi ineptissimarum epistolarum lettio eas falsitatis non statim damnaret, quaefo videat, an Theocriti 'Chii aeuo, qui aequalis Aristoteli et Theopompo tempore Alexandri vixit "), vt adparet ex ATHENAEO libr, XII. cap. 9. comueniat Marcellus et Laelius Metellus,

r) Vid. fupra in vol. III. pag. 775. §. IV. Harl. s) Idem fenferunt Moshemius in epistola ad Crozium in thesauro epistolico La Croziano tom. I. p. 297. es Derville in Siculis cap. XII. p. 204. qui, epistoles, ait, illas Diodori nugaces et recentifimas valere inbeamus cum ipio Carrera, homine nugacissimo. Harl.

t) Hoc minus verifimile mihi videtur: nam ita dixisset epistolas non Saumas'as, sed meel Saumao'av. Consuetum autem Suidae, epistolas, quas laudat, admirabiles nuncupare. Ita de Phalaride: Eyender inischals Saumaslas máru.

u) Lib. III. cap. 16. §. IV. pag. 775. vol. III. Hari.

Digitized by

INDEX SCRIPTORVM IN DIODORI BIBLIOTH. Lib. 111. c. XXX. 375

Metellus, (ignobilis homo,) quorum epiflolas etiam hic producit. Certe Marcellum toto faeculo Alexandro iuniorem fuiffe conflat." Hactenus Fabricius, qui ipfas Diodori epiflolas LXV. integras cum hiftoriola notabiliorum dictorum et factorum Catanenfium e versione Abrahami Preigeri latina ex opere illo grandi caroque exhibuit: quas equidem, quia Weffelingius easdem, refcifis Carrerae notis, volumini Diodori fui fecundo fubiccit, in hac editione omittendas duxi. Lenney in Valekenarii praefat. ad Phalaridis epiftolas pag. V fq. fulpicatus eft, Phalaridis epiflolas propter magnam in quibusdam conuenientiam effe ciusdem, cuius funt epiftolae fub Diodori Siculi nomine italice et latine vulgatae. Et fi non idem fit, Phalaridis tamen epiftolas fequutum effe, ex collatis quibusdam epiftolis collegit Lennepius. Enimuero Valckenarius bene diffentit, et, ex his, ait, horumque fimilibus (exemplis) nihil aliud conficias, nifi id vnum, has ficti Phalaridis epiftolas a litterato nugatore lectas, qui, homo forfan Italus, ad fimile quid tentandum hoc exemplo motus, iftas fub Diodori Siculi nomine latine fcripferit, vel italice, tamquam a fe de Graecis conuerfas." Addé fupra in vol. I. pag. 664. not. g. adfcriptam.

Diodoro Siculo Crassus in Historia poetarum graecorum pag. 155. adtribuit comoedias, quas Diodoro Simopenfi ab Athenaeo rectius, opinor, adscriptas suisse, supera in vol. II. pag. 437. notatum est. adde Mongitor. l. c. pag. 158. Harl.]

[VII. Inferam ex editione Wesselingii indicem feriptorum in Diodori Siculi bibliotheca memoratorum: quorumdam nomina Fabricius in margine exempli sui notauit, quorum quaedam interiiciam. De plerisque consulendus est Heynius in Comm. de fide Diod. Sic. inprimis Comm. tertia.

Agutharchides, Cnidius, tom. I. pag. SL. Aeschines, Socraticus, II. 62,

Aleman I. 25a.

C.*

Anaxagoras I. 11. 46.

Anaximenes, Lamplacenus, II. 62. 73.

Anaxis, Bocotus, II. 78.

Antander, Syraculanus, II. 492.

Antimachus I. 234. 630.

Antiochus, Syracufanus, I. 528. (cuius libri IX. Tŵr DineAmŵr a Cocalo, Sicanorum rege, ad Olymp. LXXXIX. I. libr. XII. pag. 120. edit. Rhod. Fabric. not. msta.)

Antiphon II. 641.

Apollodorus, Atheniensis, I. 9. 626. 630.

Aratus I. 323.

Aristophanes 1.504.

Aristoteles II. 62.

Artemidorus, Ephefius, I. 81.

Aftydomas I. 676.

Athanas, Syracufanus, II. 77. (vbi Wesseling. notat, Athanam res maioris Dionysir primore Sicularum rerum libro obiter perstrinxisse, et de poetico eius studio ineptisque ver-

boru

INDEX SCRIPTORVM Lib. III. c. XXX. 376

borum compositionibus quaedam admiscuisse. adde Mongitor. biblioth. Siculam tom. I. pag. 89. Harl.)

Athenaeus I. 134.

Cadmus, Milesius, I. 44.

Callias, Syracufanus, II. 492. 561.

Callisthenes I. 246. 731. II. 93.

Carcinus, tragicus, I. 334.

[Charondae leges XII. pag. 79 fq. Fabric. not. msta.]

Clitarchus I. 120.

Ctefias I. 66. 114. 117. 120. 128. 135. 146.

Daphes, Tirefiae F. I. 311.

Democritus I. 47. 647.

Demophilus, Ephori F. II. 93-

Demosthenes II. 147. 267.

Dionyfidorus, Bocotus, II. 78.

Dionyfius, Milesius, I. 220. 236. [Ex eo Diodorus sua passim sumsit. vid. Heyne ad Apollodori biblioth. pag. 227. 923. inprimis p. 980 sqq. vbi discedit a Wesselingii opinione L. pag. 220. prodita infra in catalogo Dionyforum. Harl.]

Diyllus, Athenienfis, II. 93. 141. 491.

Dofiades I. 396.

Duris, Samius, II. 50. 490:

Empedosles I. 608. (verfus XIII. pag. 204. Fabric.)

Ephorus I. 13. 44. 48. 246. 330. 505. 572. 584. 589. 606. 647. 685. IL 141.

Epicurus II. 509.

Epimenides I. 396.

Euemerus IL 633.

Eumolpus I. 15.

Eupolis L 505.

Euripides I. 11. 46. 626. II. 416. 435.

Fabius, Pictor, II. 636.

Hecataeus, Abderites, I. 44. 56. 158.

Hellanicus I. 44. II. 636.

Hermiar, Methymnaeus, II. 31. (libri X. vel, vt alii distinguebant, XII, EineAmer in anno I. Olymp. CI. definentibus, lib. XV. pag. 355. Fabr. nota mst. Wesseling. vero negat, Vossium facile obtenturum, vt ceters, quae Hermine nomine citantur, huius sint opuscula.)

Herodotus I. 44. 46. 145. 433.

Hefiadus I. 252. 528. 383, 11. 633.

Hieronymus,

Digitized by GOOGLE

IN DIODORI SICVLI BIBLIOTHECA Lib. III. a. XXX. 377

Hieromymus, Cardianus, II. 289. 351. 395.

Homerus I. 14. 15. 16. 23. 55. 80. 108. 128. 169. 175. 235. 252. 276. 319. 328. 331. II. 99. 126. 633.

Hyperides II. 264.

Iambulus I. 167.

[Inscriptio tropaei Delphici, pag. 13. aliae pag. 26. 47. Fabric. not.]

Laoftenidas I. 396.

Linus I. 236.

Lycurgus II. 149.

Lyfias 1. 724.

Marsyas, Pellacus, II. 443.

Matris I. 28. (Heyne ad Apollodorum pag. 340. Diodorus, ait, IV. 12 fq. res Herculis rhetorice ornauit ad pragmaticae historiae morem, sequutus, vt suspicor, Matridem, cuius encomium Herculis olim lectum: v. c. Ashen. X. pr. pag. 421. B. Harl.)

Menodotur, Perinthius, II. 513.

Moses, Iudaeus, II. 544.

Oenopides, Chius, I. 50.

Orpheus I. 15. 16. II. 633.

Philemon, comicus, I. 487. II. 502.

Philinus, Agrigentinus, II. 502. 509.

Philistus I. 334. 625. II. 73. 505.

Philoxenus I. 679. II. 7. 8.

Polybius II. 686.

Polycletus, Lariffacus, I. 608. (ir reis izogieus lib. XIII. p. 204. 376. Fabr. in not.)

Polydius I. 679.

Pronapides I. 237.

Plaon, Platacenfis, II. 490.

Simonides I. 412.

Solon II. 317. (lex de inningens pag. 83. Fabric. in aota.)

Sophocles I. 625.

Sophocles iunior I. 684.

Soficrates 1.396.

Sofilus, Ilienfis, II. 513.

Telefter, Selinuntius, I. 679. Pel. IV.

B b b

Thales

Vol. II. p. 775 776

Thales I. 46.

Theopompus I. 44. 246. 573. 709. II. 84. 139.

Thucydides I. 44. 502.

Thymoetes I. 237.

Timaeus I. 267. 330. 334. 584. 589. 606. 607. 608. 614. 631. 685. II. 470. 492. 560. Timotheus, Milesius, I. 679.

Tyrtaeus II, 54.

Xenophon I. 44. 573. II. 62. 73.

Zenon, Rhodius, I. 373. Harl.]

VIII. Agam hoc loco de aliis etiam *Diodoris*, qui dochrinze vel scriptorum laude ce. lebres suerunt. Observati sunt in scriptis veterum hi "):

Diodorus, Procopii, sophistae, amicus, quem commendat epistola 12.

Diodorus, practer Adramyttenum, philof. academicus, caussidicus ac shetor, cuius meminit Strabo XIII. pag. 614.

Diodorus ex Alexandria Troadis, tragicus, cuius meminit idem Strabo.

Diodorus, Alexandrinus, mathematicus, quem citat Eudorus, philosophus, apud Achillem Tatium Isagoge ad Aratum. [P]

Diodorus, Antiochenus, ad quem Basilii M. epistolae. Infra in Diodoro, Tarsi epise.

[Diodorus, Apollinarista, haereticus. vid. infra, in vol. VIII. pag. 332.]

Diodorus, Aristophanius. Vide infra in Diodoro Tarsens.

Diodorus, Afpendius, Pythagoreus, de quo lib. II. cap. 13. Cynicis eura moribus vixiste, notat Athenaeus IV. pag. 163.

Diodorus, Comicus. Vide infra Diodorus, Sinopènfis.

Diodorus, Iaffius, cognomento Cronus, ab Hieronymo Socraticus adpellatur et a Laertio refertur lib. II. qui est de Socraticis. [vid. supra in vol. II. pag. 720. §. 44. et vol. III. pag. 626. Eudocia pag. 136. quae eum dialecticis adnumerat.] Apollonii, dialectici, cognomine Croni, auditor suit, praeceptor vero Philonis, dialectici, ac Zenonis, Sidonii, quem eumdem cum Citieo Ionsius fuspicatur pag. 116. Vide et 119 fq. vbi de quinque huius Diodori filiabus, itidem dialecticis, et de sophismatibus huius, quae adferunt Sextus I. Mathem. pag. 62. et Laertius II. 111. De dogmatibus eius confulendi idem Sextus, Cicero, Lactantius, Clemens aliique. Fabric. — conf. supra in vol. III. pag. 559 fq. vbi plura de hoc suprata. Harl.]

Diodorus, Crotoniata, Pythagoreus, de quo feci mentioneun lib. II. cap. 13.

Diodorus,

v) Conf. supra in notitia tragicorum deperditorum, vol. II. pag. 295. voc. Diodorus. Harl.

Dialarar, Cynicus. Supra in Diodoro Alpendio.

Diodorus, dialesticus fiue Sapientiae dialesticae professor, ve vocatur a Plinio VII. 53. De eo dictum paullo ante in Diodoro, Crono.

Diodorus, Elaites, cuius elegias laudat Parthenius cap. 15.

- Diodorus, Ephofius, qui de Anaximandro scripsit, teste Laertio. Hic mihi videtur laudari a Chalcidio p. 291. Alius Diodorus, Ephesius, tyrannicida et sub Demetrio Plutarchus, ' de quo Polyzen.
- Diodorus, Epicureus, qui fibi ipfi necem confciuit gulamque praesecuit, vt refert Seneca de vita beata cap. 19.
- [Diodorus, Theophili F. Halacenfis, vel Synodi Iouis hofpitalis, vel nauclerorum et mercatorum *meočeves*, cuius mentio est in decreto Musei Nanii, et de quo copiosus est *Clemens Biogi* in tractatu de decretis Atheniensium, Romae 1785. 4. cap. 34. pag. 295 fqq. Harl.]
- Diodorus, medicus, qui Empirica fcripfit, Plin. XX. 12. et XXIX. 12. At XX. 8. Diodoti Petronii antilegomena citantur, licet et ibi quidam Diodorum legant: vti apud Athenaeum X. pag. 434. pro Diodoto Erythraeo, qui Ephemerides Alexandri fcripfit. Diodori, medici, etiam mentio apud Galenum aliquoties, vt iam notauit Tiraquellus pag. 355. de nobilitate. [conf. in elencho medicorum, vol. XIII. pag. 141 fq.]
- Diodorus, Megaricus. Euslath. ad Odys . a. pag. 1397. edit. Roman. Idem cum dialectico fiue Crono, de quo supra.
- Diodorus, monachus; infra in Diodoro, Tarsi episcopo.
- Diodorus, Periegetes, qui megi unpuctor foripfit, teste Plutarcho in Themistocle, Theseo, Cimone. [P] Idem forte, qui megi diquer siue populis, (non, de bellis,) atticis scripsit, teste Harpocrat.
- Diodorus, peripateticus, Critolai auditor, de quo dixi supra in catalogo Peripateticorum.
- Diodorus, Prienaeus, qui scripsit de re russica, tesse Varrone, Plinio, Columella."
- Diodorus, Sardianus, rhetor senior. Vide infra in Diodoro Zona. Rhetorices definitionem e Diodoro refert scholiastes Aphthonii, vt Meursio observatum, quod sit everring divauis negi seugeveuring mera norus rav evdenouteveur midavair ev mavri hoya.
- Diodorus, Sardianus, rhetor iunior, Strabonis amicus, qui tellatur, eum scripsisse isogina ouyyeauara, carmina lyrica aliaque poemata, libro XIII.
- Diodorus, Sinopenfis, comicus, de quo ex Athenaeo et Suida mentionem feci lib. II. cap. 22. [tom. II. pag. 435. Diodoro Siculo illas comoedias adicribi a Crasso, supra fin. §. V1. iam notaui.]
- Diodorus, Socraticus, ab Hieronymo I. contra Iouinianum dicitur, qui aliis Cronus et dialetticus, de quo supra dixi.

Diodorus, Stoicus, quem citat Achilles Tatius in Aratum. Idem forte, contra quem scriplit Chryfippus, cuius cum illo controuersia megi re adveare memoratur etiam a S.

Bbb 2

Hiero-

Vol. II. p. 776

Hieronymo. [Supra in catalogo Stoicorum 114. pag. 559, idem dicitur Diologue; Gromus, de quo paullo ante.]

- Pro Diodoro, Stoico, Ciceronis magistro, meliores codices referunt Diodotum. [vid. supra loco memor. pag. 559.]
- [Diodorum, Syracufanum, quem Plinius inter eos adducit auchores, ex quibus librum tertium et quintum historiae suae naturalis collegit, actatis obscurae, diuersum esse a Diodoro Siculo, bibliothecae auchore, Bonannus Syrac. illustr. lib. II. pag. 345. et Mongitor. bibl. Sicul. I. pag. 156. statuunt. Gesner in biblioth. pag. 198. de vtroque Diodoro disserens, illum Syracufanum forsan eumdem cum Diodoro Siculo sus fusicatur. Harl.]
- Diodorus, Tarlenfis, grammaticus, cuius effe απομνημονεύματα Laertio laudata, γλώσσας Ιταλικώς et πεος Λυκόφεονα, quae citat Athenaeus, tum librum πεεζί ταθμών a Suida in τάλαντον, (et auctore fcholii graeci ad Nazianzenum in diario italico Montfauconii pag. 214.) citatum putat Meurfius, quem vide pag. 21. ad Chalcidium. Idem Diodorus, vt notatum Meurfio, laudatur ab Erotiano fiue Herodiano in Kάμοεον et Hefychio in Διαγόεας. Eumdem existimo, qui ab Eustathio 'Aesto adpellatur. [Citatur in scholiis Marcianis ad Homerum. vid. Villoison prolegom. ad Homeri Iliada pag. 29.]
- Diodorus fine Theodorus, ex antiocheno presbytero Tarfi episcopus, clarus sub extremum quarti a Christo nato faeculi, scripferat praeter alia, (de quibus Photius, Suidas et e recentioribus Caucus hiftor. litter. ecclesiaftica ad q. Chr. 378.) commentarios in libros V. T. in quibus fenfum historicum fectatus, allegorias missis fecit, teste Socrate VI. 3. De libro contra Photium, Sabellicum, Marcellum Ancyranum et Malchionem vide Theodoritum libr. II. cap. 11. haeret. fab. Liber politicorum huius Diodori, quem Syriace exstare foripfit Hebed Iefu, haud diuerfus est a libro eius de prouidentia, vt notatum Rich. Simoni III. 19, epist. felect. Fabric. [Plura de hoc Diodoro leges infra in vol. VIII. pag. 358 sqq. aliisque locis, in indice notatis. Per hanc occasionem observabo, auctorem quaefionum ad orthodoxos, quee inter opera Iuflini Martyris edi solent, (vide infra in vol. V. p. 58. nr. 10.) este Diodorum, Tarsensem episcopum, probatum iuiste Maturinum Veussiere la Croze de scriptore quaestionum ad orthodoxos, in epistola ad Io. Laurent. Moshemium in bibliotheca hiftor. philol. theol. Bremenfi, claff. V. pag. 656 sqq. Argumenta, quibus vtitur, hace fere sunt. Auctorem quaestionum ante Isidorum Pelufiotam vixisse, et quidem temporibus Iuliani, ostenditur et ad Diodorum Tarsensem refertur, hunc esse auctorem illius libri, probatur ex formula, qua vtitur, qua de Christo homine loquens, eum rov desmorny Xessov, Christi autem dei et hominis mentionem faciens eum, rov zugiov Xeisor adpellat. Qua phrasitum vtebantur Nestorianismo fauentes, in cuius sufpicionem et hic Diodorus venit. Non este Theodoreti foetum, vt Sylburgius initio notarum ad quaestiones illas arbitratur, ex stili efficitur diuersitate, qui in Theodoreto eff elegantior. Diodorum esse auctorem, porro offenditur, quod et Diodor. et Theodoretus fuerit monachus et Synufiaffarum aduerfarius et sphaeram damnauit, matrem domini non adpellauit Georóxer. Quod Suidas in operum eius catalogo, quem vnus feruauit nobis ex Theodoro Lectore, minime recensuerit, respondet Crozo, quaestiones forte esse ensuen, quae its ibi memorantur,

meòs

Digitized by

medes Eugeóniov Quiñosofor untre meiorin neu américanos, et Theodor. Hafaeus in nota observat, addi posse, quod pleraeque materiae illae, de quibus libros scripsiffe Diodorum hunc, siue, vt Photius vocat, Theodorum, Tarsensium episcopum, commemorat Suidas, tractentur quoque in illis ad orthodoxos quaessionibus: Basilius M. Caefareae Cappadociae archiepiscopus, meminisse videtur illius scripti, ad se missi in Epistola CLXVII. ad Diodorum, Oper. tom. II. pag. 951. Laudatur ab Athanasso, Epishanio, Meletio, Basilio, Ioanne Chrysostomo et pluribus aliis, infamatus Cyrillo in epistola I. ad Succensum; quo factum est, vt eius' scriptorum memoria oblitteraretur, aliis in nominisbus, praesixis iis operibus, quae inuito aduersariorum eius odio ad nostram vsque aetatem peruenerunt.

Hasaus in not. p. 656. addit, Wilhelm. Ern. Tenzel. in Exercitt. felectis p. 187 sqq. et 436 sqq. de illius libri suctore plures laudare sententias. vid. Ern. Grabium in Spicilegio patrum saec. II. pag. 164. Dallaeus in lib. de Confirm. libr. II. cap. 12. abnegat quoque Iustino: huius, inquit, operis auctor Irenaeum et Origenem laudat, vtrumque Iustino, vt notum est, iuniorem. Manichaeorum meminit, quorum parens A. D. 261. primum emersit, ascetas et monachos memorat, ab Antonio exortos, qui A. D. 358. est denatus, de anachoretis agit, cos ávdeas aexauss vocat; sic loquitur, quasi euersus sus temporibus fuerit Paganismus, imo hunc a Christianismo debellatum dicit, quod nonnisi sub Christianis Augustis vere dici potuit; et alia multa habet, quae hominem produnt, nonnisi quarto, quintoué faeculo viuentem. Harl.

Diodorus, tragicus. vid. supra Diodorus, Alexandrinus.

- Diodorus, Tryphon, presbyter, Magnetis, quem ignotum prius hospitio exceperat, deinde aduersarius. Vide Epiphanium de mensuris ac ponder. cap. 20. et haeresi LXVI. cap. 11. Ad hunc Diodorum epistola Archelai, edita a Valesio ad Socratem pag. 200. et a Zacagnio. Idem forte Diodorus, quem XXV. libris contra Manetem scripsifie refert Photius, cod. LXXXV. licet videam inter scripta Diodori, Tarsi episcopi, referri etiam ab Hebed Iesu librum aduersus Manichaeum. Tryphonis inter aduersarios huius haeresiarchae meminit etiam Photius libro I. contra Manichaeos, cuius opus tetrabiblum etiamnum ineditum mihi olim legendum concessit, qui eius editionem meditabatur, D. Abraham Hinkelmannus o µaxaegirns.
- Omitto Diodorum, Tryphonem, qui Syriae rex fuit Olymp. CLIX. et Liuío aliisque memoratur.

Diodorus, Tyrius, episcopus, ad quem S. Athanasii epistola.

- [Diodorus cognomine Valerius, patria Alexandrinus, Pollionis filius, Teleclis discipulus, quem Suidas et Eudocia pag. 136. testantur scripsifis την αττικήν λέξιν. Vixit sub Hadriano. Fabricius infra, lib. IV. cap. 34, 4. pag. 517. vol. IV. eumdem esse putat cum Theodoro, cuius atticae glossae laudantur ab Athenaeo. add. Photium cod. CXLIX. Fabric. 1. cit. pag. 583. et vol. IX. pag. 418. Suidas in Πωλίων citat huius έξηγησιν τῶν ζητεμένων παρά τοῦs i śήτορσιν. Harl.]
- Diodorus, cognomento Zavas, rhetor. Supra in Sardianus. Strabo lib. XIII, Zonae cuiusdam (huius, vt videtur,) epigrammata graeca leguntur in anthologia. [vid. infra in catalogo poetar. epigrammatariorum. Harl.]

Bbb 3

CAPVT

J00916 Digitized by

Vol. II. p. 778 2779

LH. III. c. XXXI, DIONYSIVS HALICARNASSEVS

$\mathbf{C} \mathbf{A} \mathbf{P} \mathbf{V} \mathbf{T} \mathbf{X} \mathbf{X} \mathbf{X} \mathbf{I}$ (olim XXXII)

DE DIONYSIO HALICARNASSENSI ET ALIIS DIONYSIIS.

I. Dionysii Halicarnassei aetas et Antiquitatum Romanarum opus XX, librorum. II. Libri priores XI. superstites, et ex aliis fragmenta. III. Codices MSSti, editiones et interpretes Antiquitatum. IV. Ioh. Canabutii ineditus in locum Dionysii commentarius graecus. V. Laus accurationis et stili Dionysiani. VI. Epitome Antiquitatum Dionysii et commentatio weel xesson dependita. [P] VII. Critica et rhetorica eius scripta, composita ante Antiquitatum libros. VIII – XV. Recensentur, vbi et de singulorum interpretibus. XVI Scripta dependita Dionysii. XVII. XVIII. Vtrum austor sit libri weel seguiváes, qui sub Demetrii, et vitae Homeri, quae sub Plutarchi momine exstat. XIX. Index scriptorum, a Dionysio citatorum. XX. Alii Dionysii.

[Cum auctario G. C. Harles.]

De Dionyfio Halisarn. eius aetate, scriptis, ingenio, fide dicendique genere disputarunt

Ger. Io. Vossius de historicis graecie lib. II. cap. 3. pag. 169 sq.

Martin Hankius de romanaruma rerum scriptoribus, Lipsiae 1669. 4. part. I. cap. 8. pag. 52 sqq. et part. II. pag. 227 sqq.

Degoreus Whear in relectionibus biemalibus etc. sect. XVI. pag. 69 sqq. edit. I. Christiani Neuii cum huius accessionibus pag. 110 sqq.

Bellanger in praefatione ad suam Dionysii etc. versionem gallicam, Paris. 1723. 4.

De Dionysii aetate Henr. Dodwell, qui etiam tabulas confecit chronologicas, additis adnotationibus, in editionibus Hudsoni ac Reiskii.

Boivin maior compositi canonem Dionysii chronologicum, in Memoir. de litterature — des I. et B. L. tom. IIII. pag. 17 sqq. edit. Amsterd. 1719. 12. f. tom. II. edit. Paris. 1717. 4. pag. 373 sqq. vbi pag. 379. Vossii, vel potius Meurssii errorem, quemdam σύγχεουον Polybii occurrere apud Polybium lib. XIV. (vbi nullus occurrit Dionysius Halic.) repetit; quum scribendum sit, apud Strabonem. Ibidem idem opinatur, opera, quae in tomo II. (probabiliter edit. Sylburgii,) exstant, alterius esse Dionyssii; at praeter fidem historicam: sed non noua essential opinio. vid. notam graecam infra in notitia MSS. ex cod. Laurent. Medic.

Plurium tam veterum quam recentiorum de co testimonia sunt collecta ab Hankio l. c. a Thoma Pope-Blount in censura celebrium authorum pag. 80 sq. et ab Hudsono, huius et Reiskii editt. praemissa.

-Cur ionice non scripserit, disquirit M. V. la Crose pag. 120. vindic. veterrum scriptorum. Harl.]

DIONYSIVS, Alexandri F. e Caria Halicarnassensis , ciuis Herodoti, vir doctif-

fimus

a) Fuit et alius Dionysius Halicarnasseus Adriani, imperatoris, temporibus celeber, Aelius

praenominé, e nostri posteris, quem Atticistam Suidas vocat, et cuius de atticis vocibus libros V. recenset

Digitized by GOOQ

Vol. II. p. 779 7 780

DIONYSIVS HALICARNASSEVS Lib. 111. c. XXXI. 383

fimus et criticus ¹), ac rhetor fua aetate praestantissimus, in Italiam venit ¹) post finem bellis ciuilibus impositum ab Augusto Caesare circa mediam Olymp. CLXXXVII. (A. V. C. 723. ante Christum anno XXX.) atque ab co tempore ⁴) per annos XXII. Romae versatus latinae linguae facultatem et alia, ad historiam romanam scribendam necessaria monumenta ac subsidia, sibi comparauit, partimque e familiaritate cum viris eruditis, partim e commentariis latine fcriptis Porcii [7] Catonis, Fabii Maximi, Valerii Antiatis, Licinii Macri, Aeliique et Gellii et Calpurnii et multorum aliorum materiam sibi amplam et vberein ad futurum opus digerendum congessit. Manum admouit operi Olymp. CXCIII. I. ⁰) Anno vrbis conditae Catoniano 745. (Varroniano 746, Dodwell. 747.) ante Christum VIII. [apud Saxium Onom. litt. I. pag. 195. A. M. 3996. Olymp. 192, 4. ante C. N. 7. V. C. 745.] et scili ac perspicuo, et fingularem elegantiam⁵) prae se ferente scriptit Antiquitatum su Coriginum Romanarum 'Poouus invis

recenset Photius cod. CLI. De hoe dixi infra §. 20. et libro IV. Sed Dionyfius Halicarnaffeus δ xu9 ήμας Διονύσιος συγγραφεύς Straboni XIX. p. 656. vbi de Halicarnasso agit, laudatus idem plane est cum nostro, tum, quum Strabo ista scriberet, ism defunctus, vt notatum H. Dodwello in diff. de Dionysii actate pag. 326. [p. LV. tom. primo edit. Reiskii.] At Meurfius ad Helladium pag. 36. Polybio pro Strabone nominato Dionyfium Halicarnasseum commentus eft, nostro longe antiquiorem. [Eumdem errorem commMit Vojfius de graecis hiftor. lib. IV. cap. 13. pag. 471. qui me diu vexarat, Polybium quoque pro Strabone (XIV. pag. 970. Almel.) ponendo. Meurfium coeca fide lequutus videtur. Harl.] - Verum hic recte omifius est in Meursii libro de Dionyfiis tom. X. Antiquitat. Graecar. pag. 587.

b) Eunapius in Porphyrii vita: Λογγινος δ zghar γε τος παλαιός βπιτίταατο, χαθάπες πρό διάνα πολλοί τους ύτερος, ng) δ δια Kaglas Διονόσιος πάντον αριδηλότερος. Etiam Suidae Dionyfius nofter dicitur παντοΐος λόγιος, Vir Usquequaque doftiffmus. [adde Gregor. Nazianzen. in epift. 121. et H. Valef. de re critica lib. I. cap. 2. pag. 149. addit. eius Emendatt. a Burmanno editis. Harl.]

c) Dionyfius ipfe lib. I. pag. 6. Ιγώ καταπλεύσας ώς Ίταλίαν άμα τῷ καταλυθήνας τὸν ἐμΦύλιον πόλίμον ὑπὸ τῦ Σεβάς καίσαρος ἐβδομης και ὀγληποτής και ἐκατοςής Όλυμπιάδος μισάςης, και τὸν ἐξ ἐμάνα χρίνον ἐτῶν δύο και ἀκοσι μέχρι τῦ παρόντος γενόμενον ἐν Ῥώμη διατρίψας, διάλεκτόν το τἐν Ῥωμαϊκήν ἐκμαθών etc. [Secundum Dodwell. de actate Dionyfii Halicarn. fect IX. ille natus eft intra annum Varronianum 676 et 700. ſ. Olymp. CLXXV — CLXXXI.]

d) Fallitur itaque Rogerus Aschamus, qui lib. I. epift. 12. Dionyfium noftrum confundit cum Dionysio, qui docuit in aedibus Ciceronis, aut cum liberto M. Varronis, vti Franciscus Philelfus XXIII. 11. epist. ad Ioannem, episcopum cardinalem Portuensem: Dultissima illa mihi videri seruitus debet, quam qui seruit, et melior redditur et illustrior. Quum et Alemander penes Lycurgum, et penes Platonem, Phaedon feruos gerunt, et Dionysius Halicarnasseus penes M. Varronem: videmus, hune in historiographum nobilem euskife, Phaedonem in philosophum non ignobilem; at Alemandrum ex temerario atque importuno adole/cente in virum continentem ac frugi. Dionyfium Halicarn. ovyzevor fuisse Apionie, Plistonicae, notat Suidas in 'Δπίων.

e) Claudio Tiberio Nerone II. et Cn. Calpurnio Pifone Coff. anno imperii Augufti 24. vnde nullo modo eft eredibile, Virgilium, quem anno 13. Augufti conftat mortuum, ex Dionyfio partem materiae Aeneidos haufiffe, quod viris quibusdam praeclaris, [Voltario in periculo de poefi epica, et cenforibus in biblioth. Françoife, tom. XII part. I. nr. 2. vid. ephem. litter. Lipfienf. a. 1729. menfe Iul. pag. 548 fq.] in mentem veniffe video: cos quidem ante oculos potuit habere Virgilius, quorum veftigiis infitit etiam Dionyfius.

f) Photius cod. LXXXIII. Scriptorem vocat τψν φ₂uσuv ng) λίξιν καισυσηριστώ. [Varie iudicarunt de noftro viri docti: vid. testimonia, sb' Hankio, Blount et Hudsonio congesta: quibus addes graue Reiskii iudicium in praestat. ad tom. I. meam sententiam dixi in Introduct. in histor. L. Gr. tom. I. pag. 592. Harl.]

Digitized by Google

384 Lib. III. c. XXXI. DIONYSII HALICARNASSEI

Vel. II. p. 780

μαϊκής 'Αςχαιολογίας 5) libros XX. De Romanorum genere, originibus, republica et rebus gestis ab vrbe condita vsque ad Olymp. CXXVIII. 3. siue initia belli primi Punici, a quo incipit Polybis') historia, quam aemulatus videtur Dionysius Herm. Conringio iudice de ciuili prudentia cap. 14. vt Iosphus vicissim Dionysii exemplo creditur historiam suam iudaicam libris viginti complexus esse, et inscriptiffe 'Αεχαιολογίαν Isdaünír.

II. E libris ') XX. Dionyfii Originum fiue antiquitatum non plures exflant, quam priores undesim, definentes in anno vrbis CCCXII. et fragmenta quaedam de legationibus, quae ex posterioribus libris vulgauit graece Fuluius Vrfinus, tum fragmenta quaedam e libro XII. quae in excerptis Peirescianis graece et latine edidit H. Valefius pag. 529-545. notisque illustrauit. [T]

HI. [De codicibus mestis primum agemus. Ex Vaticano Vrbinat. nr. 103. et antiquitate et bonitate praestantissimo, lectiones habuit Hudson (ouius vid. praestat. in primis pag. XXIX. tom. I. edit. Reiskii, coll. ipsius Reiskii praefatione) et saepius Reiskius textum emendauit. Recentioris codicis Vaticani nr. CCCCL. ex aliquo peruetufto libro exferipti, nec multum illi, quem habuit Lapius, diffimilis, lectiones in libro XI. adhibuit Hudsonius, quem vide in pracf. 1. c. Ex alio Romano et Veneto Sylburgius Stephanei exemplaris lacunas suppleuit, multaque fanauit vitia: Idem fragmenta legationum, a Fuluio Vrsino publicata, ad codicent mst. Iulii Pacii emendauit. In edendis rhetorisis libris idem Sylburgius fex codices, vnum ex bibl. Bononiensi per Amuszeum, quatuor ex bibl. Dudithii et slium sliunde habuit, sed, auum serius aduenissent, non potuit omnes conferre, vt iple testatur in praefatione, cuius particulam recudi feci in Introductione in hilt. L. Gr. pag. 588 fq. tom. I. - In Montfoucon bibl, bibliothecarum traditae funt codicum notitiae, at, vt Reiske in praefat. pag. XXIII. iam conquestus est, tam perplexae et ambiguae, vt aenigmati sint similiores, quam-plano atque perspicuo testimonio, eamque biblioth. vocat ille vastam et indigestam molem, parum fru-Auolam farraginem. — Alios adhuc nominabo. Romae in biblioth. Barberina funt cod. CCCXXXVII. chartac. faec. XV. Dionyf. Halic. de arte panegyr. et cod. chartac. faec. XV. de Thucydide. - Ibidem in bibl. Angelica cod. membr. XV. qui vero et quot libri infint, nefcio. - Ibidem in bibl. Chiggiana cod. membr. nondum collatus, faec. IX. (vid. Introd. meam. prolegomen. pag. 62. 65 et 66.) atque hic Chiggianus cod. idem esse videtur, de quo Montfaucon. in palaeographia graeca, libr. I. pag. 24. nec non in diario italico pag. 238. (vbi eum cod. faeculo X. adfignat, proditque, se nullum eius scriptoris vidisse pari antiquitate et prae**ftantia**

g) Sunt, qui titulum 'Αρχακολογίας putent tantum conuenire primis libris, non toti operi. Vide Voffium II. 3. Hift. Gr. Photius quoque illius tituli plane non meminit, sed vocat βιβλία isopαῶν λόγων ἀχοσι. Α Cyrillo Alex. VI. in Iulian. pag. 193. laudatur Διονύσιος δ 'Αλικαρνασιός τώς 'Puμασίων isoplas σύ μάλα συντεθαχώς. At Stephanus Byz. in Kursárran laudat Dionysium irreaxaidexára 'Puμασίκῆς 'Δεχακολογίας, vnde patet, totum opus ab eo lectum fuisse hoc titulo.

h) Notauit hoc etiam Euagrius lib. V. cap. vlt. Hiftor. Ecclef. et Photii cod. LXXXIII. Confer Dodwellum ad Chronolog. Dionyfii Halic. p. 106.

i) Falli Gelenium, qui libros XX. a Dionyfio abfolutos negat, Photii, Stephani Byz. aliorumque testimoniis reuincit Vosfius II. 3. Histor. Gr. et Martinus Hankius lib. II. de Rom. rerum scriptoribus pag. 223.

Digitized by GOOGLE

CODD. MSSTI Lib. UI. t. XXXI. (ol. XXXII.) 385

Aantia codicem,) et vberius tom. 1. biblioth. bibliothecarum pag. 174, expoluit, atque Lucae Holstenii retulit iudicium. Ille codex suppeditauit imaginem Dionysii, quam aere caelatam Montfauc. in palaeographia gr. dedit, et ex eo Reiske titulo voluminis I. edit. adponendam curauit. - Neapoli in bibl. regia in cod. LII. chart. faec. XV. Dionysii Hal. ars rhetorica, περί των έν μελέταις πλημμελεμένων, περί λόγων έζετάσεως, περί των Θεκυδίδε ίδιωμάτων · ex Demetrio Phalereo, (lic) περί γλαφυρέ χαρακτήρος · ex Dionylio περί τε πως δε έπις έλλειν. — Taurini in bibl. regia cod. LXXVI. (catal. p. 171 fg.) Dion. Hal. de conftructione orationis liber, ad cuius calcem fubiiciuntur problemata rhetorica in flatus orationis, (eis rais sarrers.) fiue argumenta varii generis. - In bibl. Veneta D. Marei cod. CCCLXXII. chart. faec. XIV. Dionysii Hal. antiqq. rom. libri X. priores, ex quo Theupolus in catalogo pag. 177 sqq. variarum lectionum specimen exhibuit. -- cod, CCCLXXIII. membran, in fol. face. XV. romanar. antiquitatum libri XI. postremus fine mutilus est. (catal. pag. 170) cod. CCCCXV. membran. in 4. faec. XV. Dionysii Halicarn. de structura orationis, - cod. CCCCXXIX. membran. in 4. faeculi XV. Dion. ars rhetorica. - cod. CCCCXLIV. chart. in 8. faec. XIV. Epitome operis Dion. Hal. de verborum compositione. - cod. DVIII. chartac. in 4. faec. XV. Dion. de verborum compolitione, meei ruis iv rais menéraus minuμελεμένων, περί @skudids idiauatov. - cod. DXXII. membran. in 4. faec. XV. de characteribus Lysiae rhetoris. (in catal. pag. 201. 210. 230. 273. 281.) - In bibl. Laurent. Medicea, Florent. (tefte Bandinio, in catal. codd. gr. tom. II.) cod. XXII. chart. in 4. faec. XV. plut. 58. Dionyfii Halic. ad Ammaeum de iis, quae Thucydidi propria funt. (pag. 463.) --cod. XI. chart. in 4. faec. XV. (cuius meminit Montfaucon. Palaeogr. gr. pag. 86.) methodus orationum panegyricarum etc. f. ars rhetorica ad Hechecratem. Hic vero obferuanda est nota ab scriptore codicis cap. X. περί των έν μελέταις πλημμελεμένων pracfixa: Τέτο το μονόβιβλον, σίμαι, Διονύσιος ο Αλικαρνασσεύς συνέταξεν ο Πρότερος μέμνηται Yae ev aura is endedoppeve aura TE meei pippineas tum (nec non in cod. XVI. plut. 60. et cod. XVIII.) de iis, quae Thucydidi propria lunt, quam epiftolam ad Ammaeum omifit Montfaucon in fuo catalogo; fed male libellum de imitatione citauit, et fortaffe pro titulo operis notam illam scriptoris paullo ante memoratam perperam accepit. - porro, de compositione nominum fiue de structura orationis, (catal. pag. 499 fg. 605 et 608.) — cod. XVIII. plut. 60. et cod. XXV. nr. VIH. de compositione nominum epitome: initium tamen confpirat cum edit. Sylburg. reliqua, in compendium contracta, ab ista plane discrepant. (pag. 608 et 615.) - cod. XV. plut. 59. (pag. 527.) de compositione nominum, et de oratoribus atticis ad Ammaeum commentarii, quos Victorius descripfit misitque ad Petrum Anton, Iacominum, vid. epp. lib. IX. pag. 210. - Dion. Hal. romanarum antiquitatt. liber XI. in fine diuersus est codex. — Dion. Hal. epitome, gr. inter codd. Io. Rhodii msstos, in Tomasini bibliothecis Patauinis msstis. Vtini 1639. 4. pag. 139. - Teste Montfaucon in diario italico pag. 13, in bibl. Ambrofiana Mediolanenfi, Dion. Hal. recens cod. - pag. 365. Florentiae in bibl. monasterii etc. Dion. Hal. de nominibus, cod. membran. saec. XV. --Mabillon tom. I. Musei italici pag. 171. narrat, in bibl. abbatiae S. Mariae Florentiae exstare MS. Dion. Halic. de compositione nauium; sed legendum erit vocum. - In bibl. regia Parifiensi permulti codices modo plures, modo pauciores libros rhetoricos; pauci archaeologiam Dionysii Halie, continent: in cod. chart. MDCLIV. a. Chr. 1535. exarato sunt antiquitatum romanarum libri V. priores, in cod. chart. MDCLV. a. Chr. 1540. fcripto, libri II. VII. VIII. IX Vol. IV. Ccc

Digitized by Google

386 L.S. III. . XXXI. DIONYSII HALICARNASSEI

et X. in cod. chart. MMCMXXXIII. a. Chr. 1474. fcripto, excerpts e libro primo historiae. Contra lib. de structura orationis in undecim codd., ars rhetorica in duabus; 'de antiquis oratoribus iudicium in quinque; de aetate fcriptorum Demosthenis et Aristotelis in uno; de iis, quae Thucydidis propria sunt, in osto; de Herodoti et Xenophontis scriptis iudicium, in vno; de admirabili vi dicendi in Demosthene in quatuor; et Lysiae vita in uno; Epistolae denigue in guatuor codd. fecundum catalogum exthant, quorum omnium plenem enumerationem fore longiorem molestamque arbitror. - In bibl. Coisliniana, auctore Montfaucon in catalogo MSSt. illius bibliothecae pag. 302. in cod. CCXLIX. Excerpta pauca ex Dionysio Halic. — pag. 214 sq. cod. CL. romanarum antiqq. libri XI. ex codem exemplari exferiptus hie cod. videtur Montfauconio, vnde manarunt editiones. Mihi quidem videtur codex quidam peruetuftus, qui forfan periit, at vndecim tantum Dionyf. archaeologiae libros comprehendit, vnicus fons fuisse reliquorum codicum, variis temporibus varia ratione feriptorum. — pag. 593 fq. in cod. CCCLXXXVII. ex quo Montfaucon longum exhibuit locum graecum, Dionysii Hal. definitio rhetorices laudatur et explicatur, idemque pag. 597. inter grammaticos refertur. - In cod. Matritenfi, teste Iriarto pag. 357. 1. Dion. Hal, iudicium de Lysia rhetore. — In cod. Estorialensi, auctore Pluero, itiner. per Hispan. pag. 165 fq. Dion. Hal. methodus panegyricorum; epitome de compolitione nominum; problemata de rhetorica; de V. dialectis, vnde et ex quibus dialectici (fic) ortum habuerunt; de Thucydidis proprietatibus. — In biblioth. Vindobonenfi, tefle Nesfelio, catalog. part. IV. cod. LX. pag. 37. Dionysii Hal. ars rhetorica; de figurata oratione; de charactere Thucydidis, et de compositione nominum. — pag. 129. 237. Dion. Hal. de compositione nominum. — In Siblioth. Heidelbergenfi olim fuerunt Dion. Hal. de Thucydide, Demosthene etc. rhetorica. bis; de dictione. — In biblioth. Guelferbytana, Dion. Halic. fed quinam fint libri, nefcio: tum ex biblioth. Gudiana, Dion. Hal. rhetorica. — In biblioth. Monaco - Bauarica, excerpta ex libro I. Dion. Hal. et lib. de compositione. (vid. catel. pag. 72 et 81.) - In biblioth. Vratislauienfi (tefte Kranzio pag. 88. Memorab, biblioth, Elifabetanae Wratislau.) multa Dionysii Halicarn.

Editiones.

Libros XI. latine primum e duobus codicibus vaticanis transfulit Lapus Biragus), Florentinus, dicauit Paullo II. quem Platina quidem notat fummo odio humaniorum litterarum Audia habuisfe. Princeps editio post dedicationem habet inferipsionem :

Dionyfis

k) Nomen illim vario modo feriptum reperi: in Adelungii Fortletzung und Ergänzung des loecher. Gelehrten-Lexic. vol. J. pag. 1883. feri. bitur Birago, Lampugnino, fiue Lappus, Lampus, patria Mediolanensis. Mazznehelli diftinguit Lapum de Castollione et in Serittori d'Italia, vol. II. part. II. p. 1259. tradit, Biragum, (Lampugninum f. Lampum,) Mediolanensem medio face. XV. familiarem Franc. Philelfi, in latinum fermonem transfulisfe primum librum Dion. Ha-

lic. camque versionem mstm latere in bibl. Ambrof. Mediolanensi. In bibliotheca codd. MSSt. Monasterii S. Mich. Venetiarum edit. Mittarellä in adpendice librorum saec. XV. pag. 86. (adde pag. 139.) vocatur Biragus Lappus, dictus etiam Lampus. In epistola nuncupatoria ad Pontificem rom. Paullum II. quam recudendam curavit Pafehalius in bibliotheca Smithiana (Venetiis 1755-4.) pag. CXCIX sq. ab initio exaratum est nomen: Lopus Biragus; Florentinus, in fine autem

Dionyfii Halitarn. Originum fue antiquitatum' romanarum liber I. (infunt vero libri decem, cum vndecimo imperfecto:) in calce: Taruifi per Bernardinum celerium deluere. a. Ch. n. M. CCCC. LXXX. (1480.) Biffexto Kl. Mart. fol.

De hac rariffima edit et Birago eiusque verfione vide praeter eos, quos in nota laudavi, Cardinal. Quirin. adpend. ad Mich. Canenfii vitam Paulli II. §. 24. p. 273. Ger. Io. Voff. de histor. lat. lib. III. cap. 10. pag. 807. Bure bibliogr. instruct. Histoire, tom. I. nr. 4796. pag. 522. Braunii notit. de libris — bibl. monasterii ad SS. Vdalr. et Afram, tom. II. pag. 77 fq. Bellangerium in praef. ad versionem gallicam pag. XXI sqq. Catal. biblioth. Finellian. tom. II. nr. 2491. vbi scribitur Lampus Biragus; Goetzii memorab. bibl. Dresdens. tom. II. (vbi nr. 200 sqq. plures Dion. Hal. editiones recensentur,) pag. 155. Seemilleri incunabula typogr. bibl. Ingolitad. fasc. II. pag. 50 sq. vbi est exemplar, cui Glareanus sus correctiones et mutationes manu adscripterat. Rec. est illa edit. Regii 1498. fol. per Francisc. de Mazalis, d. XII. Nouembr. fol. (vid. Maittaire A. T. tom. IV. part. II. pag. 660. catal. biblioth. Bernenf. tom. I. pag. 281. in Seemilleri incunabulis mem. fasc. IV. pag. 101.) Tum eadem repetita est: Dion. Hal. — infignes historias in XI. libros digestae. — Paristis M. D. XXIX. (1529.) venundantur ab Gallioto Pratensi et Petro Vidouaeo, universitatis Paristis bibliopolis. cum privilegio supresnae curiae Parlamenti. Galliot du Pr. fol.

Hanc valde incognitam edit. vberius describit, et de illis bibliopolis ac Birago agit Fregtag. in adparatu litter. tom. III. pag. 577 sqq. — Sylburgius de versione Biragi ita iudicat: Etsi vero Lapus pleraque parum latine, multa etiam sinistre vertit; tamen, qu'a duos vetusses codd. quos a Paullo 11. acceptrat, in sua versione sequetus est, et verbum verbo reddere suduit, saepe zuhi ad verae lectionis inuestigationem viam patefecit. adde, quos citat Freytag. libr. men. tom. II. pag, 1305 sq. Quare Henricus Glareanus recognouit Biragi versionem, et, se 6000 errores sultuisse estima estimation in editione information.

Dienysii Halicarnassi antiquitatum sue Originum rom. libri XI. a Lapo Birago Florentino latine versi, ac per Henricum Glarcanum P. L. recogniti, ab imnumerisque mendis repurgati, et illustrati annotationibus (300.) Adiunsta est per sumdem chronologia temporum in Diosusti h storia comprehensorum. Bassileze in offic. Frobeniana. 1532. fol. vid. Goetz. 1. c. pag. 155. — Rhetorica quaedam graece ediderat Aldus Manut. in collectione rhetorum, Venet. 1508. fol. (conf. infra S. VIII sq. et in vol. IV. lib. IV. cap. 31. S. 16. pag. 457.) sed libri antiquitatum primum graece prodierunt:

Alovosis — Dionyfii Halicarn. antiquitatum roman. libri X. Ex bibl. regia — Lutstiae. ex-officina Rob. Stephani, typographi.regii, typis regii. M.D.XLVI. (1546.) fol. et

Ccc 2

Dicvuola

tem Lappus Biragus Flor. A Philelfo, eius magiftro, in epiftola ad Leonardum Aretinum feripta 1435. dicitur I apus Caftelliunculus, a Fabricio in bibl. lat. mediae et inf. aet. tom. IV. pag. 244. vbi de co agitur, Lapus Biragus, de Caftellione Florentinus, obiit Florent. face. XV. vergente. Atqui metrum pugnare videtur pro feriptura, Lapus. Nam Vgolinus Verinus in eum feripfit: Te, Lape, mors iuuenem nimis invidiosa peremit, Ingenii sed multa tui monamenta supersunt. Adde de illo sul. Nigrum de scriptor. Florentin. pag. 343. Mansus tamen ad Fabricii loc. Lapum seu Lampum nominat cum. Enimuero el. Morellius in litteris ad me datis, Lampus, ait, Biragus, Mediolanensis, differt a Lapo, Florentino, qui Castelliunculus poins, quam Florentinus esse

988 Lib. 11 J. c. XXXI. DIONYSII HALICARNASSEI

Διονυσίz — Dionyfii Hal. de compositione, seu orationis partium apta inter se collatione ad Rusum. Item, quo genere dicendi sit vsus Thucydides, ad Ammaeum. Lutet. ex offic. Rob. Stephani. M.D.XLVII. (1547.) fol.

Opusculis rhetoricis Rob. Steph. addidit nonnullas emendationes, ad varios codd. expresses. Plura de splendida hac editione et libris, quos illa continet, docte disputat Freytog in adpar. litter. tom. II. pag. 1304-1313.

Diomyfii, Alexandri F. Halicarn. antiquitatum f. originum rom. libri X. Sigismundo Gelenio interprete. Addidimus undecimum ex versione Lapi, chronologiam Henr. Glareani, P. L. simulque indicem, commonstrantem, quicquid est antiquitatum etc. Basileae per Hier. Frobenium et Nic. Episcopium. 1549. fol. — item apud Seb. Gryphium, Lugduni 1555. 12. II. voll. et ibid. apud Vincentium 1561. 12. in quibus tamen minoribus edd. exclusa est chronologia Glareani.

Gelenius, (de quo copiosus est Bellanger in praefat. ad vers. gallicam pag. XXIII sqq.) meliorem quidem, nec tamen omnibus omnino probatam, latinam dedit versionem decem tantummodo librorum; vndecimi enim libri ordo est in codd. gr. perturbatior.

Dionyfii Hal. scripta quaedam critica, graece. scil. Provemium Dionyfii de antiquis rhetoribus tractatus, quod deeft in impressi libris; Dionyfii responssio ad Cn. Pompeij epistolam de Platonis stilo; eiusdem comparatio Herodoti cum Thucydide, et Xenophontis, Philisti, Theopompi inter se; eiusdem ad Ammaeum epistola, aduersus cos, qui Demossionem ab Aristotele praecepta eloquentiae didicisse contendebant; eiusdem de praecipuis Graecorum poetis, historicis, rhetoribus elogia: Maximi illius, qui Iuliani imperatoris praeceptor extitit, libellus de oppositionibus infolubilibus. Graece apud Carolum Stephanum, edente Henr. Stephano. Lutetiae 1554. 8. H. Stephan. quaedam primus inuenerat apud amicum quemdam in Italia, vt ipse testatur in praesat. ad Victorium et adiecit emendationes. Illius praesat. tam graece quam latine scriptae maximam partem recudi fecit Maittaire in Ann. typogr. III. part. II. pag. 641 fqq. De fingulis opusculis criticis ac rhetoricis, eorumque editt. paullo post disputabitur.

Dionyfii Hal. nonnulla opuscula, latine, Stanislao Ilouio interprete, ex officina Rob. Stephani, Lutet. 1556. 8.

Maittaire loc. cit. pag. 682.

Post Stephanum de opp. Dion. Hal. egregie meruit, et nouam recensionem, certe meliorem et locupletiorem Sylburgius parauit editionem, sic inscriptam:

Dion. Hal. scripta, quae exstant, omnia, et historica et rhetorica, gr. et lat. E veterum librorum austoritate, dostorumque hominum animaduersionibus, quam plurimis in locis emendata et interpolata: eum latina versione ad graeci exemplaris statem denuo sic collata, et conformata, vt plerisque in locis sit plane noua. Addita sragmenta quaedam, cum Glareani chronologia et duplici appendice. Additae etiam notae, quibus de vtriusque textus vel emendatione vel explanatione agitur. Adiesti praeter ea duo locupletissi rerum et verborum indices, alter graecus, alter latinus. Opera et studio Frid. Sylburgii Veterensis. Francos. apud heredes Andreae Wecheli. 1586. fol.

Fabricius .

Digitized by

EDITIONES

Fabricius de hac editione ea, quae sequentur, iam scripserat: "Sylburgius graeca ad varios codices MSS. doctorum virorum opera recensita emendauit, atque e Romano potissi mum ac Veneto codice suppleuit, Gelenii versionem innumeris locis castigauit, librum vndecimum et fragmenta de legationibus, a Fuluio Vrsino edita, et iam recens ad Iulii Pacii codicem emendata, de integro vertit, Glareani chronologiam, Aurelium Victorem de origine gentis Romanae cum notis A. Schotti, leges regias et decemuirales cum notis et glossario, notasque e Victorii, Mureti, Brodaei, Leopardi, H. Stephani, Camerarii, Guil. Canteri, Xylandri, Wolfiique scriptis excerptas et sus propria industria concinnatas, indices in Dionysium, qualibus solet editiones sus ornare, locupletissimos graecos et latinos subiunxit. — Recusa est Sylburgii editio graece et latine, Lipsiae ann. 1691. fol. minus emendate, nec verbulo adiecto, quo ex virorum doctorum faeculi integri industria aliquid noui ornamenti Dionysio accederet. "

De altero tomo, qui ratior est et separatim editus atque continet libros rhetoricos et criticos, e codicibus et de coniectura tam aliorum quam Sylburgii emendatiores, duobusque nusquam ante vulgatis auctos, cum notis eruditis, vberius egi in Introduct. in hist: L. Gr. I. pag. 587 sq. Versiones libellorum latinae, textui gr. adiectae, a diuersis interpretibus sunt profectae. H. Stephani epistola aut praesatio, graece scripta, excipit praesationem Sylburgii brevem, in qua trium, quibus is vsus est, exemplarium meminit, primi, quod ab Roberto Stephano cum priore Dionyssi tomo Lutetiae est editum 1547. alterius, quod ab Henr. Steph. ibidem a. 1554. in lucem cst emission; tertii, quod e medicea bibliotheca P. Vistorii opera prolatum, Lugduni Io. Tornesii typis exaratum est.

Latine versa separatim prodierunt:

Dionyfii Halic. scripta, quae extant, omnia, historica et rhetorica; nune primum vniversa latine edita: illa quidem olim per Gelenium; sed ita modo interpolata per Frider. Sylburgium, vt pent noua versio dici queat: Hace vero a variis translata etc. Hanouiae, (male scripsit Bellanger in praesat. cit. pag. XXV. Hanover,) typis Wechelianis, apud hered. Io. Aubrii. A. 1615. 8. II. tom.

Possibaec libros solos Dion. Hal. XI. antiqq. rom. latine vertit suisque illussiant notis Aemilius Portus, Francisci F. Excud. Eustathius Vignon sibi et Henr. Stephano 1588. sol. (vid. Pinelii catalog. tom. II. pag. 34.) — 1590. 12. apud Anton. de Harsy. — et cum notis suis, H. Stephani et Is. Casauboni¹); item excerpta de legationibus ex triplici versione et cum notis H. Steph. Frid. Sylburgii et ipsius Porti. Lugd. 1592. sol. apud Vignonium: (tess Fabricio nostro. adde Hudsoni praesationem.) — Libri XI. antiqq. rom. Dionysii, e Porti versione statim recusi, cum argumentis librorum et Gnomologia Dionysiana, Geneuae, apud Iac. Stoer. 1603. 12.

 $\Delta_{10}vv\sigma's$ — Dionyfii Halicarn. Opera omnia, graece et latine, feil. cum versione lat. Áemilii Porti emendata, notis observationibusque variorum et variis lestionibus codd. vatica-Ccc 3 norum;

1) Notas in Dionyf. Halic. a fe editas memorat man. Cafanhônus ad Polybium pag. 128. Niceron in Aem Mem. clar. viror. tom. XIII. pag. 122. verf. ger- tae p

man. If. Casaubono tribuit edit. cum versione Aem. Porti. Geneuae 1588, fol. et Casauboni notae parum laudantur.

390 Lib. III. c. XXXI. DIONYSII HALICARNASSEI

norum; accedunt Excerpta de legationibus, graece, cum versione Henr. Stephani, et variorum notis; Peiresciana, cum H. Valesii interpretatione, et Observationibus H. Dodwelli, dissertatio de actate Dionysii as tabulae chronologicae Dionysianae. Opera et studio Io. Hudsoni. Oxoniae e theatro Sheldoniano, 1704. II. tom. fol.

Conf. de has splendide, nec adeo frequenter obuia editione Act. erudit. 1704. p. 529 sqg. Bibl. ancienne et mod. de M. Clerc. tom. XIV. pag. 246 fqq. History of the works of the learned 1704. pag. 417. 490. Fabric. de illa ea, quae sequuntur, notauit. "Graeco textui ad editionem Sylburgii recensito adiungitur Porti translatio hinc inde emendata "), et fingulis paginis fuperius adleripta temporis notatio ex mente viri egregii H. Dodwelli, infra autem praeter notas et observationes variorum substratae variae lectiones codicis. Vaticani ante 700. annos scripti per libros primores decem et per vndecimum alterius Vaticani recentioris, quas viris praestantisimis Laur. Zacagnio et lac. Perizonio in acceptis refert editor humanissimus, Excerpta de legationibus cum versione H. Stephani et variorum notis, Peirefeiana cum Henrici Valefii interpretatione, et observationibus exhibet, operique praemittit veterum' recentiumque ") de Dionysio testimonia ac iudicia, ad calcem tomi II, reicctis no is quibusdam variorum in quaedam Dionysii loca copioforibus F. Vrsini, Is. Casauboni, H. Stephani, Sylburgii etc. In his pag. 323. H. Dodwelli, supra laudati, dissertatione de actate Dionysii, et vocabulo -yevece °), tum ab eodem Dodwello concinnatis et summo studio elaboratis tabulis chronologicis Diony fianis." Hactenus Fabricius. Sed non omne, quod nitet, aurum est. Atque de illa editione, mendis typographicis contaminata, quae praeter ca Sylburgianas animaduerliones, non integras, fed mutilatas exhibet, Behanger in praef. ad verf. gall. pag. XXVII - XLII. multis locis vitiofe fiue versis, fiue expositis, in medium prolatis limaque adhibita, et Reiskius, cui Hudsonius neque ingenium, nec industriam quidem adprobauit in Dionysio ornando, in praef. pag. XV-XX. grauiter aperteque iudicant. Reiskius vero, Georgii, librarii Lipfienfis, qui Dionyfium Hudfoni typis repetere coepit, precibus motus, quamquam aliis laboribus districtus, curam Dionysii, postquam plures primi voluminis plagulae iam praelo exicrant, fuscepit, et non folum textum a vitiis typographicis sedulo purganit; sed fide quoque codicum, praecipue Vaticani saepius, et ex ingenio interdum correxit, singulisque tomis notas adiecit, maximam partem criticas, quas ante absolutum opus et ante obitum adhuc parauerat; in praef. ad tom. I. dedit filuam lectionum a pag. 2-464. vbi demum folia singula a praelo mustea recensere coepit, a mendisque purgare, quae vel vitiole excusae erant, vel ab Hudsono e cod. Vaticano rescribendae videbantur. Inferipta autem est editio:

Diony fii

m) Qvoiqu'il proteste dans sa presace, qu'il l'à corrigée, il y a cependant laisse plusieurs sautes, Bellangerius prass. pag. XXVII – LIX add. Mercure Galant d'an. 17:3. Ianv. Fevr. et Mars.

8) Plura collegerunt Martinus Hankius, libro veroque de Rom, rerum feriptoribus, Christianus Wilhelmus Exbenius ad Ioh: Magiri Eponymologicum, Thomas Pope Blount etc. Prae ceteris lectu iucunda funt, quae de Dionyfio observat Mottanus Vayerus tom. II. p. 305 sq. edit. in fol.

o) Hac voce plerumque non certum numerum annorum, sed Airpes ac successiones notari, contendit vir doctiffimus, perinde ve Matthaei primo capite. Confer eiusdem exercitat. de actate Pythagorae pag. 170 sq.

Digitized by GOO

EDITIONES

. Lib. III. e. XXXI.

341

Dionyfii Halic. Opera omnia, graece et latine. Cum annotatt. Henr: Stephani, Frid. Sulburgii, Franc. Porti, Isaaci Casauboni, Fuluii, Vrfini, Henr. Valesii, Io. Hudsoni et Io. Iac. Reiske. Lipfiae 1774-1777. VI. voll. in 8. cum icone Dionyfii Halic. ex cod. Chiggia-Volumen fextum, cuius curam post Reiskium mortuum gessit Morus, etiam nunc no. inter coelites triumphans, ornant a pag. 1170 fqq. Coperronneri observationes codici regio Parif. arte typographica recentiori adicriptae et vel ex alio cod. ductae vetufiore vel ex ingenio viri cuiusdam docti profectae, quas Capperron. in Mem. de Facad. des Infer. tom. XXIV. pag. 1 — 29. in Obfervat. fur l'ouvrage de Denys d'Halic. intitulé meei rijs Dentrings Anuor geres dervornros publicarat. Accefferunt Toupii cogitationes et emendationes ") ex eius curis in Suidam nouissimis, eiusque emendationibus in Suidam excerptae. Addi etiam folet vita Reiskii, a Moro èleganter scripta et seorsum edita. -- Futuro tamen editori, quum Reiskius propter temporis penuriam operisque festinationem nec satis instructus a praesidiis necessariis, accederet, nec omnino praeparatus ad operam historico criticoque nostro commodandam a bibliopola inuitaretur, plura supersunt, in quibus emendandis illustrandisque ingenium atque eruditionem oftendere possite. Plures codices sunt excutiendi, et historia tam illorum quam editionum critica est conficienda. Pernulta loca egent medicina, ad vulnera. quae multa, vel tarditate librariorum, vel incuria operarum editorumque facta, restant, caute prouideque lananda, aut ab alicrum praua curatione et corruptione vindicanda. Plura defiderant legitimam interpretationem cum grammaticam, tum vero historicam. Namque inquirendum erit, quos Dionysius Halic. sequutus sit auctores, et qua ratione id fecerit; tum in gnibus ab aliorum narratione et iudicio differat. In opusculis criticis et rhetoricis scriptores ipfi, de quibus ille differit, curativs diligentiusque sunt conferendi. Denique, quae adhue supersont, fragmenta plura sunt conquirenda. Amplus igitur patet campus, in quo editor virtutes ingenii atque litterarum copiam cum laude exponere possit. Atque cenfor vltimi tomi Reiskiani in Berolin. bibl. vniuerf. fupplem. III. a 1779. pag. 1865 fqg. haud paucas nouas adtulit coniecturas. Bene praeiuit Grimmius, idemque modestum tulit indicium de edit. Reiskiena, et plura loca particularum, quas ex libris antiqq. Dionyfii excerpfit, critice, grammatice, historiceque persequutus est in libro bonse frugis et commendando infcriptoque:

Dionyfi Halicarnassenfis Archaeologiae romanae, quae ritus romanos explicat, synopsis. Adornauit, animaduerssoi es interpretum suasque et indicem in vsum tironum locupletiorem adiesis Dauid Christian. Grimm, A. M. et Lyc. Annaemontani Rect. Accedunt auciaria quaedam, Lipsue sumtu Weidman. hered. et Reichii. 1786. 8.

Seletti Dionyfii Halic. de prifeis surptoribus tratiotus. gr. et let. cum adnotztt. Guil. Holwell, et diss. de vero mediae vocis viu. Lonuini. 1766. 8. – lidem ab Eduardo Rome Mores, gr. Oxon. typis Clarend. 1781. 8.

Ex Diongfii Halicarn. archaeologiae romanae lib. X. cap. 1 – VIII. explanauit Io. Sam. Herfligius. Lipl. 1790. 8. Textus Reiskianus cum nona versione latina et aduotationibus

p) Repetitae illae sunt passim in tribus prioribus voluminibus Operis Toupiani; Emendationes in Suidam et Hesychium etc. Oxonii 1790. 8. IV. voll.

Digitized by Google

te 20

392 Lib. III. c. XXXI. DIONYSII HALICARNASSEI

tam criticis; quam antiquariis et granmaticis bonis exhibetur. conf. Ien. Allgem. Litteraturz. 2. 1701. mense Aug. nr. 208. pag. 239.

Verfiones,

1) italice, Francisci Venturi, Florentini, Venet. per Nic. Bascarinum, 1545. 4. — cum vita Dion. a Tommas. Porcaccio (Porcacchi) scripta, cum adnotationibus, tabulis geographicis et chronologicis etc. est septimus annulus, (il settimo anello della Collana historica greca.) Veronae 1738. 4. (vid. Freytag. anal. litter. pag. 291.) — La Militia Romana di Polibio, di Tito Livio e di Dionigi Alicarnasco. Da Francesco Patricii dichiarata, e con varie figure illustrata etc. Ferrarae per Dominicum Marmarellum. 1583. 4. De his vid. Paitoni bibl. degli autori — volgarizzati, tom. I. pag. 303 sq.

2) gallicae : veteris gallicae versionis Petri Meissonier, medici Lugd. meminit Anton. Verderius in bibl. gallica; sed non videtur esse edita nec illam vmquam fuisse repertam, observat P. le lay in praef. ad suam versionem. - Libros tres priores gallice e latino Lappi translatos a Claudio de Tefferat, nobili Parifino, testatur Franc. a Cruce Cenomane in biblioth gallica, Neque hanc memorat le Iay, qui profitetur, se primum gallice vertisse libros pag. 64. Dionysii Halic. - Les Antiquitez Romaines de Denys d'Halicarnasse, traduites du Grec par le Gabriel François le lay, de la Compagnie de lesus. Avec des Notes historiques, critiques et geographiques. tom. I. II. Parif. 1722. 4. lay in praefat. valde laudat Dionysium, eumque fere praefert T. Liuio, et multos laudat, de eo benigne iudicantes. Notae, maximam partem historicae atque antiquariae futurum editorem quodammodo iuvare possunt. Bene vero fecit-Iay, quod formas nominum propriorum latinas retinuit, nec more reliquorum suorum popularium truncauit et peruertit. Le lay quidem adseuerat, se e graeco sermone secundum Hudsoni editionem vertisse; at alii ex latina versione gallicam confectam esse censent. Melior quidem, ex ipsa graeca oratione concinnata esse iudicatur interpretatio Bellangerii, Doctoris Sorbonici: Les Antiquités Romaines de Denus d' Halicarnasse. traduites en François, avec des Notes historiques, geographiques, chronologiques et critiques. Par M * * * tom. I. II. Paris. 1723. 4. Docte eruditeque in praef. agitur de Dionysio Hal. eins charactere, virtutibus historicis et scribendi genere, atque editionibus, interpretibus, in primis pag. XLII fqq. de verfione P. le Iay, cuius verfionis plura loca feuere examinantur. Îpla verfio Bellangeri ab aliis V. D. praefertur superiori, et notae subiectae cum criticae tum historicae atque antiquarise dignae sunt, quae a suturo editore conferantur atque expendan-In plerisque actis litterariis gallicis vtriusque versio recensetur, et patres societatis lesu tur. mire laudarunt socium le lay. vide, si vis, Mem. de Trevoux p. 1722. pag. 550. a. 1723. nr. 50. 2. 1724. nr. 5. pag. 64 fqq. pag. 645. Le Iay, (iudicatur,) à donne une traduction (des pensees,) Bellanger une version (des mots.) adde lourn. des Sav. pag. 470. a. 1724. pag. 304. pag. 426. In bibl. Françoise tom. XIV. pag. 101. dicitur: Le Pere le Iay peut être mieux écrit, mais Mr. Bellanger à incomparablement misux traduit.

Traité de l'arrangement des mots traduits du Grec de Denys d'Halicarn. avec la Langve grecque et la Tragédie de Polieucte de P. Corneille avec les Reinarques par M. l'Abbé Batteux. Parif. 1788. 8. conf. ephem. litter. Gothan. ausländische Litteratur. 1790. nr. 17. Ien. Allg. Litteraturz. mense Dec. 1789. pag. 588 sqq.

3) anglice

Digitized by Google

Vel. 1. p. 783

3) Anglice vertit Edward Spelmann, cum notis et differtatt. Londini. 1759. 4.

INTERPRETES

4) Germanice, Io. Leur. Benzler, Lemgou. 1771 fq. 8. conf. philol. bibl. vol. I. part. 7. Gottingae 1772. 8. pag. 431 fqq. Coriolani historiam in Thomsons Agamemnon et Coriolan. Lipsiae 1760. 8. — de charactere Thucydidis libellum vertit Meufel in bibl. histor. Gatterer. vol. VI. nr. 1.

Versiones latinas iam antes memoratae sunt.

Scripta illuÁrantia.

Io. Christiani Gottleberi Observatt. in quaedam loca Dionysii Halic. specim. I -- IV. Annaemontan. 1769 et 1770. 4. et in nouis actis erudit. Lips. 1771. mens. Maio et lun.

Grimmii progr. lection. Dionylian. falc. I-IV. Annacmont. 1782 fq. cf. ciusd. praef. ad edit. Archaeol. Dion. pag. XIII.

Chr. Frid. Matthaei progr. de Dionysio Halicarn. Wittebergae 1789. 4. Insunt obss. in Dionysii epistolam ad Ammaeum et iudicium de Isocrate.

Schlofferi Apologie des Thucydides gegen einen Tadel des Dionys. von Halikarn. in: Neven Deutschen Muleum, part. II. m. Febr. 1790. pag. 153 sqq.

Boivin tres commentatt. in Mem. Parif. des Infer. vol. II. pag. 319 fq. 374 fqq. 400 fqq. item Couture diff. fur un endroit du II. Livre de Denys d'Halic. ibid. tom. IIII. pag. 573 fq. — In Hiftoria illius focietatis Parif. varia loca Dionyfii explicantur aut emendantur; a Baudelot tom. I. (ex versione Gottschedise germanica,) pag. 217 fq. Dionyfius ex Thucydide corrigitur, de Acantho, qui primus in Iudis Olymp. mudus certauit de praemio; tom. IX. pag. 126 fqq. a Frereto de origine primorum in Italia populorum, et quidem de coloniis pelasg. ac graecis. Is putat, primum Halic. archaeologiae librum fimilem esse libello romanensi. Alios libellos iam antea memoraui, et paullo post in notitia minorum Dionyfii opusculorum indicabo. Harl.

IV. In locum libri I. Antiquitatum de infula Samothrace ac diis Troicis prolixos commentarios gracce scripsit Iohannes Magister, cognomine Canabutius fiue Canabuza, [paullo] ante a. 1463. origine forfan Italus, natione vero Graecus,] quos memorat Labbeus pag. 108. bibl. nou. MSS. et edere pridem constituerat Leo Allatius. [vid. Leon. Allatium de mensura temporum etc. edit. a Bartoldo Nihusio, Colon. Agripp. 1645. 8. in adpendice pag. 249. nr. 46.] Exftant etiam manu exarati in biblioth. Vindobonenfi imperatoris, diffincti in capita XCVI. quorum titulos 96. post Lambecium edidit Neffelius in catalogo MSS. inter codices hiftoricos pag. 165 fg. [P] Fabric. - Sed de Canabutio codice Vindobonenfi, et argumento, longe copiosius diligentiusque disserverunt Lambesius et Kollarius in supplem. ad Lambecii commentarios, cod. LXXXIII. pag. 504-534. - De codice Parif. inferipto: Iwarras Kavaßerign te Mayisopos meds tor augety (lege, ve est in cod. Vindobonensi, augertny) Tis Airs xey Zauogeánis, multus est St. Croix in: Notices et Extraits des MSSts de la Biblioth. du Roi lùs au Comitè etabli par Sa Majesté dans l'Acad. des Infer. tom. I. Parif. -1787. 4. pag. 538-541. Cum cod. Parifino conuenit cod. CCXXXIV. in bibl. regia Taurinenfi. vide catal. codd. graecorum illius bibl. pag. 316 Iqq. vbi procemium integrum, (quod Vol. IV. ctiam

394 Lil. III. c. XXXI. DIONYSII HALIÇARNASSEI

Vol. II. p. 713

etiam maximam partem a Lambecio et Kollario factum esse, scire nondum potuit editor illius catalogi,) graece cum versione latina promulgatum est. Petrus Morinas, (notante Fabricio in nota msta,) in Opusculis pag. 406. ait, Canabuzium ibi maxime se probasse, vbi refellit Dionysii Halicarn. errorem, ex illis Hellenismi tenebris ortum, quas lux euangelica discussit. Hari.

V. Testatur Dionylius iple 1), se in historia sua voluisse referre ac servare characterem ¿E ฉ่าส่อทร idéas แหร่ง, evayovis to หญ่ Jewentings quiddam ex rerum gestarum sarratione et speculatione philosophica mixtum, itaque vt diligentissime et romanis ipies scriptoribus longe accurations deferibit rempublicam romanam ritusque, et temporis notationem adfidue magno studio adiungit; ita hinc inde digreditur, et orationes quandoque longiores interiungit, quo ipfo iucundiorem leclu esfe iudicauit Photius. Stoicae philosophiae fauisse, Vos-Fus observat lib. I. de Idololatria cap. 10. Dictione autem vtitur tam pura ac dilucida, vt cognitionem graecae linguae confequi cupientibus Dionyfii lectionem, non ab re prae ceteris commendarit Hermannus ab Hardt in Studiolo 7 fuo graeco. Hugo Grotius epift. 189. ad Gallos, in romana, inquit, historia obliniscendum non est, plus ferme frugis e graecie au-Horibus, quam e romanis hauriri, quia mores ritusque publicos exteri diligentius obferuant traduntque. Idem Polybii et Dionyfii exemplo probat auctor differtationis, gallice editae, in diario litterario Hagenfi, Lettres serieuses et badines, tom. IV. p. 550 sqg. que les Etrangers sont plus en état d'ecrire l'histoire d'un pais, que les naturels memes. Dionysium temen, hominem graecum, interdum esse falsum imperitia proprietatis vocum latinarum, notat Salmafius pag. 698. de modo viurarum.

VI. Scripferat praeterea Dionysius Epitomen harum antiquitatum libris quinque, Stephsno Byz. laudatam in 'Aginesa et Kogloλλa, sed illa iam pridem intercidit. De ea videndus Photius cod. LXXXIV. et H. Stephanus operae I. in Dionysium cap. 5 et 7. Etiam librum megi χρόνων scriptisse se, innuit Dionysius lib. I. p. 60. in quo docuit, qua ratione graecam supputandi ad romanam rationem liceat dirigere. Meminit et Clemens Alex. I. Strom. p. 320. Παλαίτερα δε τῶν Ἐλληνικῶν ⁵) τα 'Αργολικά, τα από Ἰνάχε λέγω, ώς Διονύσιος ὁ Άλεκαρνασσεύς ἐν τοῖς χρόνοις διδάσκει. Suidas: Εὐριπίδης τραγικός, τῶ προτέρε αδελΦεδῶς ώς Διονύσιος ἐν χρονικοῖς. Sed haec Hudsono pridem observata. [Boivin l'ainé in Mem. de Litterat. des Infcr. vol. II. pag. 380 sq. probatum it, Epitomen illam et librum de temporibus fuisse vum idemque opus, aut librum quemdam epitomes fuisse canonem temporis.]

VII. Nunc ad alia Dionyfii scripta accedere par est, critica et rhetorica, tum illa, quae exstant, tum, quae perierunt. Exstant vero hase sane eximia et lectu digna, nisi quod acerbam nimis criticam quandoque exercere videtur Dionysius, in his scriptis, quae iunior actate et feruentior edidit, neque enim dubium est, hase ante antiquitates ab co composita fuisse.

q) Lib. I. pag. 7.

7) Editus eft Helmstadii 1700. g. s) Pro Hellenieis alii male posuerunt Grascos, quod reprehendit Boivin, neque tamen emendatum est in nous editione Clementis Oxonienfi pog. 379-

Conf.

TTTT

Xal. II. p. 785 7 784 SCRIPTA CRITICA ET RHETORICA Lib. III. c. XXXI. 395

Conf. de editt. Works of the Learned 1704. psg. 422. . [De Dion. critico Valel emendatt. et de critica pag. 149.]

VIII. MEPI' $\Sigma T N \Theta E' \Sigma E \Omega \Sigma' O NOM A'T \Omega N'? de firústura Oratienis liber, ed$ Rufum Melitium ") fiue, vt Sylburg. Minucium "). Graece primus edidit et [P] Aldusinter veteres Rhetoras, Venet. 1508. fol. Prodiit et graece Argent. 1550. 8. cum aliis Dioayfii opp. edit. Rob. Stephani in fol. et Sylburgio curante in tomo posteriore operum Dioayfii Wecheliano. — Latine vertit vtcumque et exempla latina addidit Samuel Birkouius,Polonus, in academia Samoscensi professor. Prodiit graece et lat. Samoscii a. 1604. 4. [plurade rara hac editione notat*Io. Dan. Janozki*in Nachricht von den in der Zaluskischen Bibl.sich befindenden raren polnischen Büchern, part. V. pag. 214 sq. vbi a. 1602. per erroremeditum scribit librum, sed in catalog. biblioth. Bernensis I. pag. 281. idem annus 1604. notatur. Illam edit. laudat Casaub. lib. de Enthussiasmo cap. IV. pag. 118.] Eadem Bircouis versio ab A. Schotto recensita et breuibus scholiis illustrate exstat in editione Dionysti latina Hanov. 1615. 8. — Longe emendatiorem versionem edidit, graece castigauit, et notas Sylburgii variorumque et suas addidit*Iacobus V ptonus*, Etonensis, Lond. 1702. 8. cuius editionemlaudatam, si placet, vide in actis erud. a. 1703. pag. 44.

[In hac editione Sylburgii recensionem erat sequutus. Postea secundis curis, vhus subfidiis, quas Hudson a Michaele Lequienio accèperat, emendatiorem emisit editionem, in qua, vt ipse Vptonus in praefatione ait, multa prius aut mutila aut luxata e codicibus calamo exaratis, duobus praecipue regiis et vno Colbertino feliciter in hac impressione restituta sunt. Épigraphe autem haec est:

Διονυσία Άλικ. πεçì συνθέσεως ονομάτων. Dionufii Halic. de firutiura orationis liber. Ex recensione Iac. V ptoni, A. M. collegii regalis apud Cantab. nuper socii: qui et veterem interpretationem emendauit, et notis integris Frid. Sylburgii selectisque aliorum, suas passim animaduersiones adiecit. His accesser integris Bircouii exempla latina, (graecis Dionysii respondentia,) cum duos indicibus. Londini, impensis R. Knaplock. 1728. 8. — Tertium emendatiusque ibidem 1747. mai. 8. (vid. Acta erudit. Lipf. a. 1754. m. Febr. pag. 57 sqq. vbi quaedam corriguntur,) Bircouii versionem valde carpit V pton. in praefatione.

Fabricius in margine manu fcripferat: "Theodorus Gaza librum Dionyfii Halic. de compositione orationis latine vertisse traditur apud Oudinum! tom. III. de fcriptoribus ecclefiasticis pag. 2541." Idem tom. IX. B. Gr. pag. 195. ex Volaterrano lib. XV. comm. vrb. Ddd 2 fol. 157.

5) Etiam Dionyfius Longinus hoc de argumento duobus libris scripferat post nostrum Dionyfium [vid. Longin. de sublimit. sect. 39.] et longe acriore atque exquisitiore iudicio valuisse videtur Tan. Fabro in notis ad Longin. pag. 208. edit. Tollianse, pollicito, hoc se ostensfurum in locis, quos vierque examinauit. Io. Hudson praefat. ad Longinum suspicatur, illi potius adtribuendum hune librum, quam Dionysio Halicarmasseo. [lo. Sicekiots in comment. msto in Hermogenem multum pracfert Longino Dionyfium: fed iure diffentit Ruhnken. in diff. de Longino, §. 6 et 12. Har!]

u) In meto regio Paril. et Colbertino Metilium.

v) Conf. Morkof. polyh. lit. VI. 1, 4. Dionyfil Halic. librum Valefius ad Eufebii hiftor. ecclef. VII. 25. pag. 137. errore memoriae nominat wegi swraifent dropairur. Heumann.

Digitized by GOOGLE

- 396 Lib. III. c. XXXI. DIONYSII HALICARNASSEI

fol. 157. refert, Gazam vertifie; addit vero, neminem fe vidifie, qui illam interpretationem memoraflet. Enimuero reuera exflat illa verfio, typis deferipta, et a cel. Morellio in nota ad Pinelli bibl. tom. III. p. 9 fq. rarifimi illius libri editio diligenter curateque notatur, ita inferipta:

Dionyfii Hal. praecepta de oratione nuptiali, de oratione natalitia et de oratione epithalamio a Theodoro Gaza latine reddita. Oratio in nuptiis Hugutionis Contrarii et Camillae Piae. Claudiani carmen de Phoenice. Cremonae fine anni et typographi nota, faec. XV. 4. (ante annum 1492. fortasse per Bernardin. de Mifmits praelo exisse illam editionem; animaduertit Morellius, vir humanissimus.) Idem Morellius I. c. pag. 21. et Saxius in historia lit. typogr. Mediol. p. DCX. alteram editionem indicant huius sententiae:

Chirii Confulti Fortunatiani rhetoricorum libri III. Dialectica et computus. Dionyfi Halic. praecepta de orat. nuptiali, natalitia et epithalamiis, latime reddita a Theodoro Gaza etc. edente Francisco Puteolano; absque vila nota, (Mediolani,) saec. XV. 4. Add. Demis supplem. annal. typogr. Maitt. pag. 553. Harl.]

Denique ex Vptoni editione hunc librum in posteriorem Dionysii sui tomum recepit Hudsonus, versione locis quibusdam interpolata et graecis castigatis ad codices binos regis Christianissimi, et vnum Colbertinum, quorum vsum Michael le Quien ipsi comparauit. [Hardionis emendatio loci cuiusdam, in: Hist. de l'acad. des Inscript. vol. V. pag. 138. aut secundum vers. Gottschediae germ. tom. III. pag. 254 sq. Harl.]

IX. TEXNH, Ars Rhetorica ad Echecratem, duodecim capitibus conftans et omnium, quae ex Dionyfii fcriptis exftant, Hudfono iudice, mendoliffimum. Graece inter Rhetoras Aldi 1508. fol. et in editione Dionysii Parisiensi Rob. Stephani, et Wecheliana. Prima quatuor capita περί των πανηγυρικών, μέθοδον γαμηλίων, γενεθλιακών et έπιθαλαμίων latine vertit M. Antonius Antimachus, Ferrariensis, quae versio ex edit. Basil. 1539. fol. legitur in calce editionis Wechelianae tom. II. pag. 199. At caput V. µ29000 neor Qurnuation et VI. ênira Olwy latina interpretatione donauit Guil. Gratius, Brugensis, Lesuita. Caput VII. neoresortinor agantais et VIII. neel is xnuarioulevor transfulit Andreas Schottus. IX. neel έσχηματισμένων fiue de figurata dictione tractatum posteriorem, tum et X et XI. περί των έν μελέτη πλημμελημένων et περί των έν μελέταις άτεχνίας Guil. Gratius. Caput XII. περί Noyav ezeraoras A. Schottus. Latine haec omnia leguntur in editione Dionysii latina Hanouiensi ann. 1615. 3. sed capita X. XI. XII. a prioribus male distracta sunt, et reiecta ad pag-16g fq. Hudsonus versionem hinc inde emendauit et graeca cassigauit ad codices binos regis Gallize, tum ad Colbertinum, Iamefri item, theologi Cantabrigiensis et Rogeri Galei. Tan. Faber in notis ad Longinum pag. 135. Téxny Dionysii nostri, quod miror, esse negat: atqui Dionysii dictionem habet ac characterem, pollicetur etiam librum de imitatione pag. 64. quem a noftro feriptum conflat. Laudat sane Nicoffrati dictionem pag. 36. Ale de xenseor αθελει μαλλον έγγυς Ξενοφωντός τε και Νικοςεάτε βαίνοντα. Sed neutiquam intelligendus Nicoffratus, Macedo, fub M. Antonino [P] clarus, de quo Suidas, Philoffratus de Sophist. pag. 618. et Altiatus II. 49. parergon, non magis quam fophista iunior Tarpezuntius, qui historiam scripsit a Philippo Arabe ad Odenatum vsque Palmyrenum et Valeriani infelicem in Perfas expeditionem, tefte Eulagrio lib. V. cap. vlt. Historiae Ecclef. Constat enim, plures floruisse Nicoftratos antiquiores, vt illum, aduersus quem Demosthenes dixit Orationem LIX.

Digitized by

Vol. H. p. 785 7 786 SCRIPTA CRITICA ET RHETORICA Lib. 111. c. XXXI. 397

nem LIX. ne de aliis in pracsenti memorem. Menander quoque sue Alexander, rhetor, (Dionysium, vi videtur, noscient sequetus,) Xenophontem ac Nicostratum coniungit, eorumque, sed et Dionis Chrysostomi ac Philostrati dictionem eius, qui heroica atque imagines scripsit, adfirmat $a\pi\lambda szégan avay ngi as Qalezégan.$ [In biblioth. Bessarionis quondam fuisse Nisostrati libellum hodie deperditum, de senatu habendo, ex aliorum narratione refert Villoisson anecd. gr. tom. II. pag. 263. not. Illum libellum laudat Pompsius Festus voc. Senasula. adde Nicostratum, comicum, de quo supra in vol. II. pag. 472. Harl.] — De Mureti vero errore, qui ex loco $\tau i \chi v \eta s$ huius, quo pag. 37, Dionysius Isocratem $i \tau aigen$ sum vocat, iuniorem quendam Hoeratem est commentus, dixi lib. II. cap. 26. §. 5.

X. TON HAAAION XAPAKTH PEZ¹⁰ liue $\tau \omega v \omega e \chi \omega \omega v zelous$, graece primum eum aliis quibusdam Dionysii scriticis, mox commemorandis, prodiit Paris. an. 1554. 8. edente H. Stephane, qui e Cicerone et Quinctiliano iudicia de iisdem scriptoribus adianxit. Latine vertit Stanislaus Ilouius, Polonus, Basil. 1557. 8. inscriptique de praecipuis graecas linguas autoribus elogia. Ilouii translatio recusa est in editione Wecheliana tom. II. pag. 206. et in latina Hanouiensi, et in graecolatina Hudsoniana. Scriptores, de quibus iudicium fert Dionysius in praesenti libro, hi sunt: Homerus, Hessous, Antimachus, Panyafis, Pindarus, Simonides, Stefichorus, Alcaeus, Aeschylus, Sophocles et Euripides: Herodotus et Thucydides, Philistus et Xanophon, ac Theopompus, tum Pythagorei et Plato atque iterum. Xenophon et Aristoteles. Lysias praeterea et Ilocrates, Demosthenes, Aeschines, et Hyperides.

ΧΙ. ΠΕΡΙ' ΤΩΝ ΑΤΤΙΚΩΝ 'ΡΗΤΟΡΩΝ υπομνηματισμοί προς Αμμαΐον. De Orgeoribus Atticis ad Ammaeum commentarii. Horum prima pars duntaxat exflat, neei Tor neer Butéeur, de antiquioribus, Lufia, l'ocrate, l'aco. Ex altera de iunioribus Oratoribus Atticis, Demostheme, Hyperide et Aeschine superest tantummodo caput, initio mutilum et hinc inde hians, mee) The Dentixing Anuoogéves Servérnros, et tractatio non integra de Dinarcho. Tertia pars de Historicis et ceteris scriptoribus Atticis, a Dionysio promissa incertum, an perfecta, certe ad nos non peruenit. Quae de Lufia et Ilocrate commentatus est Dionyfius, primus cum Lyfiae orationibus et llocratis graece edidit Aldus ann. 1518. fol. poft Aldum R. Stephanus ad calcem Antiquitatum Dionysii ann. 1547. fol. [Prooèmium in H. Steph. scriptis Dionysii criticis, in 8. — Dion. iudicia de pluribus oratoribus Reiske inseruit editioni fuae oratorum graecor. atque illustrauit. Harl.] Latine translulit [P] Matthias Martinez de Waucquier, Middelburgicus, et quae de Isocrate, Hieron Wolfius, cuius versionem Sylburgius quoque in Wecheliana editione exhibuit. Tom. II. pag. 211. Quae autem de Isaco et Dinarcho, P. Victorius graece vulgauit e biblioth. Medicea Lugd. 1580. 8 Fin catal. Pinell, III. pag. 8. indicatur a. 1541. 4.] apud Tornael. — Vertit latine A. Schottus, ac de Ddd 3 Dinarcho

te) De charactere σεμυν, in quo χνῶς ἀρχαιοπινής et χώρις ἀβίασος, vid. Hift. de l'Acad. des Infer. tom. III. pag. 191 fqq. Salmas. ad Tertull. de pallio pag. 233 fq. et contra Cercoëtium pag. 173 fqq. Gedoyn in Hift. de l'Acad. des Infer. vol. V. pag. 126 fqq. et Hardio pag. 136 fqq. aut fec. versionem Gottschedise german. tom. III. pag. 239 fqq. et 251 — 254. prior contra Salmasium disputat, et Petawii expositionem maximum partem amplectitur, Harl.

398 Lib. III. c. XXXI. DIONYSH, HALICARNASSET VIA. B. Vol. H. p. 786 P. 20

Dinarcho idem, quem dixi, Martinesius siue Martinius. Que de dicendi vi denique, que singularis suit in Demostheme, primus e recentiore MS. codice et schedis, e Lollini bibliothece a Don Zellino communicatis graece edidit Frid. Sylburgius, latine Martinesius convertit. Exstant haec latine in editione Hanouiensis a. 1613. 8. Graece in Weeneliana, graece et latine in Hudsoniana, qui duobus MSS. biblioth. regis Gallize ad graeca cassignada vsus est, et in Isaco ac Dinarcho et Demosthene, codice ex MS. biblioth. Bodleianae.

XII. EPISTOLA I. AD AMMAEVM, (quem Ølararov liue amicifimum vocat.) de aetate feriptorum Demosthemis et Aristotelis, fiue quod Demosthemes artem rhetoris cam non didicerit ex Aristotele, neque orationibus suis ad eius praecepta conformatis omnium oratorum praestantislimus eusserit. Graece primus edidit H. Stephanus 1554. 8. [- gr. et lat. item Franc. Fabritii vita Demosthemis, Colon. 1573. 8. in catal. bibl. Bernens. I. pag. 281.] latine vertit et textum graec. addidit in su Demosthemis editione H. Wolssur, (Francos. 1604: fol. pag. 50 fqq.) cuius versionem recudi curauit Sylburgius tom: II. pag. 223. A. Schotti² translatio cum eius notis exstat in editione Dionystii Hanouiensi latina a. 1615. 8. et in graecolatina Hudsoni, qui vsus MS. codice regio ad graeca castiganda.

XIII. EPISTOLA II. AD AMMAEVM *meși rav Oscubils idiaucerar, de sir, quae Thucydidi propria funt.* Scripta post librum copiosiorem de Thucydide, de quo mox, et graece vulgata ab Aldo [cum Thucydide, Venet. i502. fol. et a Iunta, Florent. 1526: fol. ab Aldo itidem] inter graecos rhetoras a. 1508. fol. tum a Ioachimo Camerario a. 1540: et aliis quibusdam Thucydidis editoribus, et ab Rob. Stephano cum antiquitatibus Dionysii a. 1547. fol. et in editione Dionysii Wecheliana. Latine Matthia Martinez interprete in editione latina Hanouiensi et in graecolatina Hudsoni, qui ad graeca emendanda adhibuit duos regios gallicos codices et vnum Colbertinum.

XIV. DE THVCYDIDE, Liber ad Q. Atliam Tuberonem πεξί το Θεκυδίδο χαεκκτήςος και των λοιπών το συγγςαΦέως ίδιωμάτων. Graece primus e codice Andreas Dudithii, Pannonii, quem a Paulo Manutio acceperat, edidit Sylburgius in editione Wecheliana. Subiunxit idem tom. II. pag. 241. perelegantem Dudithii translationem, quae prodierat Venet. 1560. 4. apud Manutium, et Bafil. 1579. 8. [in Penu artis hiftoricae, tom. I. pag. 916.] Exflat etiam in latina Dionyfii [P] editione Hanouienfi et in graecolatina Hudfoni, qui vfus ad graeca caftiganda codice MS. Bodleiano, erudita H. Sauilii manu hinc inde notato. Laudant hunc librum ex merito Rogerus Afchamus in epiftola de imitatione, fcripta ad Ioh, Sturmium, et adnexa etiam Rolandi Marefii epiftolis pag. 602-604.

XV. EPISTOLA AD CN. POMPEIVM (προς Γναΐον Πομπήϊον) de Platone, qua exponit, quid in eius philosophi dictione et quam ob rem improbarit, adiuncto iudicio de historicis, quos praecipue imitatione dignos esse putat, Herodoto, Thucydide, Xenophonte, Philisto, Theopompo. Hanc epistolam graece primus cum alüs quibusdam Dionysii

z) Confer Vites Demofthenis et Ariftotelis comparatas & Schotto suctore, Augustae Vindel, 1603. 4.

SCRIPTA DEPERDITA Lib. III. c. XXXI. 359

nylii Içriptis vulganit Carol. Stephanur, Paril 1554. 8. [vid. fupra in notitis editt. ad hune annum.] latine vertie Stanislaus Houses, Polonus, Balil. 1557. 8. diuilam in bina opuscula, quorum vaum sub titulo comparationis excellentissimorum historicorum inferiptum dedicauit Ioh. Tencinio Coiniti, alterum inferipsit Caelio secundo Curioni, praeceptori suo. Haec versio recusa legitur in editione Wecheliana, tom. II. pag. 239. et in latina Hanoutensi, atque in graecolatina Hudsoni, qui codice MS. regis christianissimi vsum se testatur ad graecum contextum castigandum. Gedoyn gallice vertit. vid. Histor. acad. Paris. Infer. tom. III. pag. 1871 201. 203.

Guod Sylburgius in praefat. ad tomum polleriorem promittit primi tomi spicilegium et fecundi aucharium, lucem non vidit, sed cum praestantissimo auctore intercidit.

XVI. Perierunt etiam scripta varia critica et rhetorica Dionysii ipsius, vt eidem Sylburgio iam observatum.

Defiderantur fane hace, practer epitomen operis antiqq. rom. supra, §. VI. memorutari :

1) Πεςὶ μιμήσεως, de imitatione ad Demetrium ὑπομνηματισμοὶ γ΄ commentarii III. an, et quinam et quomodo imitandi fint fcriptores eximii ⁹). Dionyf. Epift. ad Pompei. pag. 128. et lib. de Thucydide fub init. Scholiaft. Hermogenis 1) πεςὶ ἰδεῶν pag. 378. laudat Dionyfium πεςὶ μιμήσεως, χαξαάτήξων καὶ συνθέσεως ὀνομάτων, quae tria diffincta funt fcripta. Nam eadem pagina citat Dionyfium ἐν τῶ πςώτω χαξακτήζων, mox ἐν τῶ πεςὶ συνθέσεως ὀνομάτων, atque iterum ἐν τῶ πεςὶ μιμήσεως, ex quo etiam proferuntur quaedam pag. 411. atque ex fecundo πεςὶ χαξακτήζων. Recte igitur Meurfius in libro de Dionyfiis diffinxit fcripta πεςὶ μιμήσεως et πεςὶ χαξακτήζων. [adde Valefii einendatt. III. cap. 14. pag. g6. Harl.] — Non ablurde autem Sylburgius operis πεςὶ χαξακτήζων ἐχλογὴν effe putabat τῶς τῶν παλαιῶν χαξακτῆξας, de quibus dixi fupra §. 10. et de libro πεςὶ συνθέσεως ἐνομ μάτων, §. 8.

2) Περί της πραγματικής Δημοσθένες δεινότητος, de Demosthenis in rerum tractatione admirando acumine ac vi, (vt περί λεκτικής δεινότητος eiusdem oratoris differuit in υπομνηματισμοϊς, quos habemus de rhetoribus Atticis ad Ammaeum.)

3) De Hyperide et Aeschine, tum historicis, philosophis, ac ceteris scriptoribus Atticis inouvnuatiquol. [P]

4) Liber πεςί της έκλογής ονομάτων, de delecte verborum, quem Rufo promitti in lib. de verborum compositione. Fabric. Schol. Venetus ad Hom. Iliad. ó. 705. laudat Dionys. Halic. in τετάςτω αττικών ονομάτων et particulam excerpit. Sed Aelium Dionysium habuisse auctorem videtur Villoisonio in proleg. ad Hom. pag. 29. fin. Harl.

5) Liber

Digitized by Google

g) Vide fupra in notitis codicum de cod. medic. Florent. et Reiskium in pracfat. ad vol. I. png. XX, vbi locum circt es fehol. ad Hermoge-

- - RZ

Val 4. 1-787 7 788

nem ab Aldo editis pag. 411. lin. 15 – 19. E libro negi mimireus, et pag. 412. lin. 15 – 36. alium ex libro Dionyfii negi zagunrogur. Harle 5) Liber de Lysia et internoscendis eius orationibus idiar de meei re énroços menyumreiar ourrarroueros etc. Dionyfius in Lysia pag. 86. Confer in Isaco sub init.

6) 'Y mèe The modifier Pilosopias medes medes autore autore autore additas, adversus cos, qui politicam philosophiam iniuste reprehenderunt. Diomyf. lib. de Thueydide pag. 137.

Denique Dionylium Halicarnasseum inter eos, qui *Episuri* famam scriptis lacerarunt, refert *Laertius* lib. X. sect. 4. quod forte in libro iam dicto de ciuili philosophia factum.

XVII. Citatur praeterea Dionysius Halicarnasseus meçi équnveixes in scholiis ad Aristoph. Nubes v. 400. Vnde librum de elocutione, qui legitur sub nomine Demetrii Phalerei, et in quo locus a scholiaste comici laudatus occurrit, Dionysio nostro tribuunt Angelus Politianus I. 64. miscell. et lib. I. epist. I. Aldus Manut. sue Marcus Musurus in orthographia dictionum graecar. ad Statium voc. Sunion, H. Valessus ad excerpta Peiresciana pag. 65. [et de re critica pag. 156. vbi tamen in nota dissentit Burmann.] 15. Vassus ad Catull. pag. 153. et in libro de poematum cantu et viribus rhythmi, Menagius pag. 59 et 222. ad Laertium. Bernard. Moneta tom. III. Menagianorum p. 580 sq. Sed hoc de libro dictum a me est instra lib. IV. cap. 31.

XVIII. Dionysio etiam nostro librum de vita Homeri, qui sub Platarchi nomine exstat, tribuit praestantissimus vir, Thomas Galeus, qua de sententia vide, si placet, quae dixi lib. II. cap. 1. §. 4.

XIX. Index scriptorum, a Dionysio Halicarnassensi estatorum, accommodatus ad paginas editionis Weschelianae, cuius paginas Oxoniensis, unde hic elenchus depromtus est, in ora paginarum interiori adscriptas habet. A. Tomum priorem,

B. posteriorem denotat.

Acufilaus, Argiuus	B. 138.	Anaxilaus	А. т.
Aelii		Anaximenes	B. 111, 120. 167.
Aelius Tubero	A. 67.	Andocides	B. 82. 161.
Agathyllus A. 58.	Agathyllus, Arcas, poe-	Antias. Vide Valerius.	
ta	Λ. 39.	Antigonus (seu potius	Antiochus) A. 5.
	187. Aelchylus in Пео- А. 34.	Antilogus (vel potius A nus	
	196. 185. cius locus B.	Antimachus B. 68. Ar nius	atimachus, Colopho- B. 22.
Alcaeus		Antiochus pag. 5. Ant	iochus, Syraculanus
Alcidamas		· A. 10. 18. 27. 59. 1	
Amelefagoras (feu l	Melelagoras), Chalcedo-		Λ. 10.
ການເ	. B. 138.	Antiphon B. 120. 162. 16	7. Antiphon, Rham-
Anacreon		nulius	
Anaxagorae	B. 47. 57.	Antisthenes, Socraticus	B. 161.

Aphareus,

Digitized by GOOGLE

Aphareus, Ilocr. f.B. 102. 119.Cephalo, GergithiusA. 39. 58.C. AquiliasA. 200.Cephalo, GergithiusA. 39. 58.ArathinusN. 200.Cephalo, GergithiusA. 39. 58.Archilochi verfusB. 16.Charon (feu Potius) CharonB. 12.Archilochi verfusB. 16.Charon, LampfacenusB. 13.Archilochi verfusA. 55. 56.Chryfippus, Stoicus B. 5.S yeathas meelAriflorelesA. 52.Täs ovräžeas täv të Nays usajawB. 57.AriflorelesA. 52.CrainusB. 47. 67.AriflorelesA. 58. B. 2. 72. 28. 192. by tä tärgäCrainusB. 47. 67.AriflorelesA. 58. B. 2. 72. 28. 192. by tä tärgäCrainusB. 47. 67.AriflorelesA. 58. B. 2. 77. 28. 192. by tä tärgäCrainusB. 47. 67.AriflorelesA. 58. B. 2. 77. 28. 192. by tä tärgäCrainusB. 47. 67.AriflorelesA. 58. B. 2. 77. 28. 192. by tä tärgäCrainusB. 47. 67.Tray Bi/BAw för tartyvär B. 121. 121.CruitusB. 28. 111. 161.125. by tä tartistaB. 29. cruitusB. 28. 111. 161.AriflorenusB. 29. cruitusB. 192. 124.AriflorenusB. 192. Ariflorenus, mulicusB. 198. [P]AriflorenusB. 29. cruitusA. 59. Demetrius, Mannes & tä ste tärgäAriflorenusB. 29. cruitusB. 192. 124.AriflorenusB. 29. cruitusB. 192. 124.AriflorenusB. 20.CelliusAriflorenusB. 20.Ariflorenus	Vel. II. p \$9 7790	A DIONYSIO-HA	LIC. CITATOR. Lib. 11	I. t. XXXI. 401
C. Aquilius A. 200. Cephilodorus B. 111. 120. 127. Cephilodorus, Archinochi verfus B. 16. Charon (Launpfacenus B. 132. Archinous A. 55. 56. Charon, Launpfacenus B. 133. Archinus A. 55. 56. Charon, Launpfacenus B. 133. Charon, Launpfacenus B. 133. Charon, Launpfacenus B. 134. Charon, Launpfacenus B. 135. Charon, Launpfacenus B. 135. Charon, Launpfacenus B. 135. 56. Charon, Launpfacenus B. 135. Charon, Launpfacenus B. 136. Charon, Launpfacenus B. 135. Charon, Launpfacenus B. 136. Charon, Launpfacenus B. 135. Charon, Launpfacenus B. 136. Charon, Launpfacenus B.	Aphareus, Ifocr. f.	B. 102. 119.	Cephalo, Gergithius	A. 39. 58.
Aratinus *).Vide Archinus.AthenienfisB. 102.ArchinosB. 16.Charon (feu rotus) CharonB. 123.ArchinusA. 55. 56.Charon, LampfacenusB. 138.ArchinusA. 55. 56.Chryfippus, Stoicus B. 5. 5 yreat/ars reelTäs curratieus rei to koyte magionArtifloclesB. 115.Cincius A. 105. 106. L. Cincius, fenator, A.Ariflochanes B. 23. eius locusB. 29.CratinusB. 47.Ariflophanes B. 23. eius locusB. 29.CratinusB. 47.Ariflophanes B. 23. eius locusB. 29.CratinusB. 47.Toranza, airaduturaj et medoratica yreadB. 12.CratinusB. 28. III. 161.Toranza, airaduturaj et medoratica yreadB. 12.CratinusB. 28. III. 161.Toranza, airaduturaj et medoratica yreadB. 12.CratinusB. 28.Tag devréga Bildha tai ta 12.Locus eis irTä eitra gildha tai yreagi ariDemaftes, SigenfisA. 58.Tarifloxenus B. 192.Arifloxenus, mulicusB. 12.Demaftes, SigenfisA. 58.Tarifloxenus B. 192.Arifloxenus, mulicusB. 13.Demetrius, Magnes èr ti medi tainausArtiflus vel Arithous è yreat/was ta AreaduraiB. 13.DemocritusB. 138.ArtimenesB. 13.B. 10.B. 10.DemocritusB. 138.Artiflus vel Arithous è yreat/ess arat AreaduraiB. 13.DemocritusB. 138.Artiflus vel Arithous è yreat/ess arat AreaduraiB. 130.DemocritusB. 138.ArtamenesB. 130.B. 130. <t< td=""><td>C. Aquilius</td><td>A. 200.</td><td>Cephilodorus B. 111. 120. 1</td><td>27. Cephisodorus,</td></t<>	C. Aquilius	A. 200.	Cephilodorus B. 111. 120. 1	27. Cephisodorus,
ArchinusB. 178.Charon, LampfacenusB. 138.ArchinusA. 55. 56.Chryfippus, Stoicus B. 5. i yyeát/as meelAridaeus (flue Arifleas), Proconnelius B. 146.ArifloclesB. 115.Ariflophanes B. 32. eius locusB. 29.Arifloteles A. 58. B. 2. 27. 28. 192. iv $\tau i \pi \pi e^{i}$ $\tau y BiBA pi E. \tau i p eftrepuisB. 121. eius\tau y BiBA pi E. \tau i p eftrepuisB. 121. eius\tau y T devrée a BiBA raw, eius locusB. 29.\tau y BiBA pi E. \tau i p eftrepuisB. 121. eius\tau y T devrée a BiBA raw, et up or mad ovrácCratinusr y devrée a BiBA raw rex vir ex devree viraB. 28. 111. 161.\tau rex viraB. 21. 122.r rex viraB. 20. etc.Ariftoxenus B. 192. Ariftoxenus, mulicusB. 112.Ariftus vel Arithous é yeat was raw ApraaduxaA. 112.Ariftus vel Arithous é yeat was raw ApraaduxaB. 193.Ariftus vel Arithous é yeat was raw ApraaduxaB. 194.Ariftus vel Arithous é yeat was raw ApraaduxaB. 195.AritamenesB. 195.Bacchylidis locusB. 200.Callius bornesCallius bornesCallius chrisB. 195.Callius bornesB. 195.Callius chrisB. 196.Callins chrusB. 195.Callius bornesB. 195.Callius bornesB. 195.Callius bornesB. 195.Callins chrusB. 195.$	Aratinus 2). Vide	Arctinus		
ArchinusB. 178.Charon, LampfacenusB. 138.ArchinusA. 55. 56.Chryfippus, Stoicus B. 5. è yréathas meelArgiuorum facerdotum commentariiA. 50.ArifloxelsChuryfippus, Stoicus B. 5. è yréathas meelArifloxlesB. 136.ArifloxlesB. 136.ArifloxlesB. 23.AriflotelesB. 23.ary Bibha fe. 7% of propuisB. 121. $\tau y Bibha fe. 7% of propuisB. 121.\tau y Bibha fe. 7% of propuisB. 121.\tau y first feirBibha taw tray of propuis\tau y first feirBibha taw tray tray of propuis\tau y first feirBibha taw tray tray tray trayf y first feirBibha taw tray tray tray tray tray\tau y first feirBibha taw tray tray tray tray trayf y first feirBibha taw tray tray tray tray tray trayf y first feirBibha taw tray tray tray tray tray tray tray tray$	Archilochi versus	B. 16.	Chaeron (seu 'potius) Cha	aron B. 129.
ArchinusA. 55: 56. Argiuorum facerdotum commentaritChryfippus, Stoicus B. 5. ir growt a few rie down a filler and the set of the set	Archinus /	B. 178.	Charon, Lampfacenus	
Argiuorum facerdotum commentariiA. 50. $\tau \ddot{g}s \sigma v \tau \ddot{a} \ddot{z} cos \tau \vec{w} \tau \vec{v} \lambda \sigma y u \muaquarB. 5.Ariflozeus (fiue Arifless), Proconnefius B. 146.Cincius A. 105. 106. L. Cincius, fenator, A.Ariflophaues B. 23. eius locusB. 29.Ariflophaues B. 32. eius locusB. 29.Ty BiBAw fc. \tau \ddot{n}s hyropenxör B. 121. eiusCratinusTo \pi \pi \alpha \alpha d, avalorux a et \mu u = 9 \sigma \tau n \alpha d ov \tau \dot{\alpha}Zers memorantur B. 121. 122. locus eius ivCratisesTy BiBAw fc. \tau \ddot{n}s hyropenxör B. 123. 124.125. v \tau \ddot{y} regiver B. 132. 124.126. Arifloxenus B. 192. Arifloxenus, mulicusB. 193.Ariani oratoresB. 194.Afiani oratoresB. 20. etc.Afiani oratoresB. 20. etc.Afiani oratoresB. 30.Cadmus, MilefiusCallius \delta race Aya Doxlets regazes avargea\sqrt{as}Callinas \delta race Aya Doxlets regazes avargea\sqrt{as}Callinas \delta race Aya Doxlets regazes avargeaCallifratusA. 11. 220. quaete reliqui in Porcius.CallifiratusCallifiratusCallifiratusCallifiratusCallifiratusCallifiratusA. 11. 220. quaete reliqui in Porcius.CallifiratusA. 11. 220. quaete reliqui in Porcius.CallifiratusA. 11. 220. quaete reliqui in Po$	Arctinus			o yearbas meet
Ariflaeus (liue Ariflezs), Proconnesius B. 146. Ariflocheus B. 23. eius locus B. 24.Cincius A. 105. 106. L. Cincius, fenstor, A. Ariflocheus B. 23. eius locus B. 24. Cratinus B. 24. Cratinus B. 24. 67. Cratinus B. 28. 111. 161. Creating Crating Crating Crating Crating B. 143. Cratinus B. 123. 124. Derastatur B. 121. 122. locus eius ei regwän Arifloxenus B. 132. Arifloxenus, mulicus B. 143. Tegwän Arifloxenus B. 132. Arifloxenus, mulicus B. 133. Cratinus crating contract a Apaadana A. 333. Artamenes B. 130. Artamenes B. 130. Artamenes B. 130. Callus for ac' Aya Joxhéss πράζετε avaryeá Arialita s' rac' Aya Joxhéss πράζετε avaryeá A. 58. Callinachus B. 105. 112. 116. 171. Callinachus B. 105. 112. 116. 171. Callinachus B. 105. 112. 116. 171. Callinachus Prio. A. 11. 220. quaere reliqua in Porcius. Callornii A. 11. 220. quaere reliqua in Porcius. Canon, 11. 220. quaere reliqua in Porcius. Canon A. 11. 220. quaere reliqua in Porcius. Canon A. 11. 220. quaere r	Argiuorum facerdotu			
AriftoclesB: 115.I. 5, 60. 64.Ariftophanes B. 23. eius locusB. 29.CratinusB. 47. 67.Ariftoteles A. 58. B. 2. 27. 28. 192. $ir \vec{x} \vec{x} e \vec{\omega}$ CratinusB. 47. 67. $\tau y \beta/\beta \lambda \omega$ fc. $\tau \vec{x} s$ $in ropensisB. 121. eiusB. 28. H1. 161.\tau \sigma \sigma n naj, air arcon nave in the second over air is emotorantur B. 121. 122.Icelias, CnidiusB. 9.\tau \vec{y} \delta/\beta \lambda \omega fw ropensionB. 121. eiusB. 28. H1. 161.\tau \sigma v naj, air arcon nave in the second over air is emotorantur B. 121. 122.Icelias, CnidiusB. 9.\tau \vec{y} \delta \omega r d \mu arcon nave in the second over air is formation in the second over air is formation.Demaftes, SigenfisA. 58. B. 138.125. ir \tau \vec{y} \tau \vec{r} r y \beta/\beta \lambda \omega fw \tau \sigma ropensionDemaftes, SigenfisA. 58. B. 138.125. ir \tau \vec{y} \tau \sigma ropensionB. 123. 124.Demaftes, SigenfisA. 58. B. 138.125. ir \tau \vec{y} r \sigma \vec{y} ropensionB. 123. 124.Demaftes, SigenfisA. 58. B. 138.126. 197. 180. 192. Ariftoxenus, mulicusB. 15.Dematers B. 127. Demetrius, CalantianusAriftoxenus b. 192. Ariftoxenus can second area for a formation is toresB. 30.B. 130.ArismenesB. 30.B. 30.DemoclidesB. 11. 17. 20. 28. 39. 46. 53. 61.Bacchylidis locusB. 130.DemoclidesB. 17. 18. 75. Active secan second area for a formation second area formation second area formation second a$				
Ariftophanes B. 23.eius locusB. 20.CratinusB. 47. 67.Ariftoteles A. 58.B. 27. 28. 192. i^{0} t^{0}			•	-
Ariftoteles A. 58.B. 2. 27. 28. 192. iy $r y \pi e dotCratippusB. 143.ry \beta i \beta \lambda \mu ic. r \eta s \beta \eta rop n n d fE. 121. eiusCratippusB. 28. 111. 161.rom n d d fFor m d d d d d d d d d d d d d d d d d d $	Aristophanes B. 23.	cius locus B. 29.	Cratinus	
τη βίβλω fc. της έμτορικής B. 121. eius τοπικα), άναλυτικαj et μεθοτικαj συντά- ζεις memorantur B. 121. 122. locus eius èv τη δευτέςα βίβλω των τεχνών B. 123. 124. 125. èv τη τρίτη βίβλω των έμτορικών τεχνών B. 29. etc.CitiasB. 29. Lienchus, Proconnelius DemodesB. 138. B. 138. [T]125. èv τη τρίτη βίβλω των έμτορικών τεχνών B. 129. Ariftoxenus, mulicus B. 19.Damaftes, Sigenfis A. 58. B. 138.A. 58. B. 138. B. 136. [T]Ariftoxenus B. 192. Ariftoxenus, mulicus Ariftus vel Arithous ό γράψως τα Αρκαδικά A. 39.Damaftes, Sigenfis A. 58. Demetrius, Magnes èv τη πεξί τών όμωνύμων περαγματεία B. 112. Demetrius, Palereus B. 139.Demodes B. 132. Toemetrius, Magnes èv τη πεξί τών όμωνύμων περαγματεία B. 112. Demetrius, Palereus B. 139.Atiami oratores B. 80. 81.B. 30. B. 30.B. 30. B. 30.Democlides B. 113. Democlides B. 117. Democritus B. 120.B. 138. B. 29. B. 138.Bacchylidis locus Callias ό τας Άγαθοκλέες πεάζεες αναγρά ψας Callinachus B. 105. 112. 116. 171. Callimachus CallimachusB. 105. 112. 116. 171. B. 105. 112. 116. 171. CallimachusB. 105. 112. 116. 171. Callimachus B. 105. 112. 116. 171. CallimachusCallia for a se i τω αταλέμε B. 58. έν τω ατατά άνατα Κύνωνος B. 170. έν τω αταλέμα B. 56. 57. 124. έν τω πεξί τω τουμαορίων B. 46. 56. eius ota- τω πεξί τω τουμαορίων B. 46. 56. eius ota-			Cratippus	
τσπικα), αναλυτικαί et μεθοτικαί συντά- ζεες memorantur B. 121. 122. locus eius èv τη δεντέφα βίβλω τῶν τεχνῶν, B. 123. 124. 125. ἐν τῆ τείτη βίβλω τῶν ἑφτοφικῶν κείβλω τῶν τεχνῶν, B. 29. etc. B. 29. etc. B. 12.Damaftes, SigenlisA. 58. B. 138. Deiochus, Proconnefius B. 138. [P]125. ἐν τῆ τείτη βίβλω τῶν ἑφτοφικῶν τεχνῶν, B. 192. Ariftoxenus, mulicus B. 11.Damaftes, Sigenlis Locubus, Proconnefius B. 138. [P]Damaftes, Sigenlis Locubus, Proconnefius A. 58. [P]Ariftoxenus B. 192. Ariftoxenus, mulicus B. 192. Ariftoxenus, mulicus B. 193. [S. 194. [P]Demagoras Locubus, Magnes ἐν τῆ περί τῶν όμωνύμων πραγματεία B. 112. Demetrius, Phalereus B. 19. 127. 166. 195. Democles, Phygelenlis (feu potius Phyga- leulis)Artamenes B. 20.B. 30. B. 30.B. 19. 127. 166. 195. Democles, Phygelenlis (feu potius Phyga- leulis)Bacchylidis locusB. 130. Callias ὁ τῶς Αγαθοκλέας πράξεις ἀναγρά- ψῶςDemoclides B. 117. DemocritusB. 132. Democlides B. 117. DemocritusCallias ὁ τῶς Αγαθοκλέας πράξεις ἀναγρά- (μῶς CallinachusB. 105. 112. 116. 171. A. 55.S. 105. 112. 116. 171. callifratusCallinachusCallinachusB. 105. 112. 116. 171. CallifratusA. 63. A. 60. 225.S. 20. 172. 182. 183. ἐν τῶ περί τῶ φεωβείας B. 56. 57. 124. ἐν τῷ περί τῶν συμμοριῶν B. 46. 56. eius ota-				
Eess memorantur B. 121. 122. locus eius èv Tỹ devréeæ BiBA view rexview B. 123. 124.Damaftes, SigenfisA. 58. B. 138.125. èv Tỹ reity BiBA view rexview B. 125. èv Tỹ reity BiBA view rexview B. 29. etc.Damaftes, SigenfisA. 58. B. 138.125. èv Tỹ reity BiBA view rexview B. 29. etc.Damaftes, SigenfisA. 58. B. 138.Ariftoxenus B. 192. Ariftoxenus, mulicus B. 110.Damaftes, Sigenfis Demochus, Proconnelius Demoders B. 192. Demetrius, Magnes èv Tỹ reit Tör opurviuw reavpartea B. 112. Demetrius, Phalereus B. 127. Demetrius, Magnes èv Tỹ reit Tör opurviuw reavpartea B. 112. Demetrius, Phalereus B. 127. 166. 195.Ariamenes Ariami oratoresB. 30. 81. B. 151.B. 105. 12. 16. 171. Calleichtri dictum CallinachusB. 105. 112. 116. 171. A. 62.Democlides B. 105. 112. 116. 171. A. 65.Democlides B. 105. 112. 116. 171. califiratus CalifuratusB. 105. 112. 116. 171. A. 64. Vide Pifo. Cato A. 11. 220. quaere reliqua in Porcius. Cato A. 11. 220. quaere reliqua in Porcius.Damaftes, Sigenfis Demochus, Proconnelius Demochus, Proconnelius Demochus, Magnes èv Tỹ regi Tör opurviuw reavpared Base B. 58. év Tip Arei Tare Rei Tär Rei Stare Arity sei Tär Arei Tare Pare Arity sei Tar Arei Tare Arity sei Tar Arei Tare Pare Arity sei Tar Arei Tare Pare Arity sei Tar Arei Tare Arity sei			Ctefias, Cnidius	
τη δυντέχα βίβλω τῶν τεχνῶνR. 123. 124.Damaftes, SigenfisA. 58. B. 138.125. ἐν τη τρίτη βίβλω τῶν τεχνῶνB. 29. etc.DemotesB. 138.125. ἐν τη τρίτη βίβλω τῶν ξητορικῶνB. 29. etc.DemotesB. 138.Ariftoxenus B. 192. Ariftoxenus, mulicusB. 11.DemadesB. 76. 119. 124.Ariftoxenus B. 192. Ariftoxenus, mulicusB. 11.DemagorasA. 58.Ariftoxenus B. 192. Ariftoxenus, mulicusB. 11.DemagorasA. 58.Ariftus vel Arithous ὁ γράψας τὰ Αρκαδικά A. 39.B. 151.Demotinus, Magnes ἐν τη περί τῶν ἀμωνύμων πραγματέα B. 112. Demetrius, PhalereusB. 19. 127. 166. 195.Atiami oratoresB. 80. 81.Democles, Phygelenfis (feu potius Phyga- lenfis)B. 130.Bacchylidis locusB. 130.DemoclidesB. 117.Cadmus, MilefiusB. 146.DemoclidesB. 117.Callaetchri dictumB. 30.Callais ὁ ταs 'Aγαθοκλέαs πράζεις ἀναγφά- ψαςA. 58.DemoclidesCallias ὁ ταs 'Aγαθοκλέαs πράξεις ἀναγφά- ψαςB. 105. 112. 116. 171.δ. 69. 112. 163. 171. του τη Αρείδασα B. 170. έν τη Δισχίνει κατήγορία B. 28.191. 172. 171. έν τη Αρείδασα B. 58. έν τῶ περί τῶν αφαπρεσβείας B. 58. έν τῶ περί τῶν συμμοριῶν B. 40. 50. cius ota-CalimachusB. 105. 112. 116. 171. CaliuratusA. 60. 225.S. 60. 225.Cato A. 11. 220. quaere reliqua in Porcius. Cenforiae tabulaeA. 60. 225.S. 50. 60. 212. έν τῶν συμμοριῶν B. 40. 50. cius ota-				
125. iv $r v r v r entropensorDeiochus, ProconneliusB. 138. [P]125. iv r v r v r v r v r v r v r v r v r v r $			Damastes, Sigensis	A. 58. B. 138.
τεχνώνB. 20. etc.DemadesB. 76. 119. 124.Ariftoxenus B. 192.Ariftoxenus, muficusB. 11.DemagorasA. 58.Ariftus vel Arithous & γεάψας τα ΑρκαδικάB. 11.Demetrius B. 127.Demetrius, CalantianusAristmenesB. 11.Demetrius B. 127.Demetrius, CalantianusArtsmenesB. 151.DemocliusB. 113.127. 166. 195.Afiani oratoresB. 80. 81.B. 80. 81.DemocliesB. 113.Bacchylidis locusB. 30.DemocliesB. 113.128.Cadmus, MilefiusB. 146.DemocliesB. 117.DemocritusB. 28.Caldnus & MilefiusB. 146.DemocliesB. 117.20. 28. 39. 46. 53. 61.Callias & τα's Αγαθοκλέυς πεάξεις αναγεάA. 58.Democlies B. 17. 120. 28. 39. 46. 53. 61.69. etc. eius locus B. 7. 8. 30. 45. 71. 168.Callina chusB. 105. 112. 116. 171.Ev τα' κατα' Κόνωνο B. 170. έν τα' κατα'74. 52. έν τα' κατα'CallinachusB. 105. 112. 116. 171.Ev τα' κατα' Κόνωνο B. 170. έν τα' κατα'74. 52. έν τα' κατα'CallinachusB. 105. 112. 116. 171.Ev τα' κατα' Κόνωνο B. 170. έν τα' κατα'74. 52. έν τα' κατα'CallurniiA. 6.75.76. 119. έν τα' κατα' Κόνωνο B. 170. έν τα' κατα'CallurniiA. 6.75. τα'				
Arifloxenus B. 192.Arifloxenus, muficus B. 11.DemagorasA. 58.Ariflus vel Arithous é yçá bas rà Apaadixa ArismenesB. 11.Demerius B. 127.Demetrius, Calantianus B. 127.ArtamenesB. 151.A. 39.A. 39.Demetrius, Magnes èv rỹ $\pi e e i$ tw ó μωνύμων $\pi e a y μ a t e i a$ B. 113.Demetrius, Magnes èv rỹ $\pi e e i$ tw ó μωνύμων $\pi e a y μ a t e i a$ B. 12.ArtamenesB. 151.A. 39.PhalereusB. 113.Demetrius, Magnes èv rỹ $\pi e e i$ tw ó μωνύμων $\pi e a y μ a t e i a$ B. 113.Bacchylidis locusB. 30.B. 30.Democlides DemoclidesB. 113.Bacchylidis locusB. 130.Democlides B. 1130.B. 114.Cadmus, MilefiusB. 130.Democlides B. 130.B. 114.Callaefchri dictumB. 30.Democlides i box i b rỹ Aeisoxea tw AxsB. 105.Callias ò rais Aya θοκλέεις πεαίξεις αναγρά VasA. 58.29.171.CallinachusB. 105.112.116.CallifiratusA. 55.Teel rai area Koiworos B. 170.ev tai vara vara Koiworos B. 29.CalifiratusA. 55.Teel rai area Seixes B. 58.ev tai vara varaCalpurniiA. 60.Teil rai areaTeil rai area tai				
B. II. Ariftus vel Asithous \circ yeá $\forall as \tau a' Ae a adixa Arismenes Artamenes Artamenes B. 151. Afiani oratores B. 80. 81. Bacchylidis locus B. 80. 81. Bacchylidis locus B. 30. Cadmus, Milefius Callaetchri dictum Callies Callinachus B. 105. 112. 116. 171. Calliftratus Callimachus B. 105. 112. 116. 171. Calliftratus Callouriti Callouriti Callouriti Callouriti Callouriti Calliftratus Calouriti Callouriti Callouriti Callouriti Calliftratus Callouriti $			Demagoras	
Ariflus vel Arithous é ygátuas rad ApradixadB. 5. Demetrius, Magnes èr tỹ $\pi e e^j$ two óµωνύµων $\pi gayµateia B. 112. Demetrius,hagnes èr tỹ \pi e e^j twoóµωνύµων \pi gayµateia B. 112. Demetrius,hagnes èr tỹ \pi e e^j twoóµωνύµων \pi gayµateia B. 112. Demetrius,hagnes èr tỹ \pi e e^j twoóµωνύµων \pi gayµateia B. 112. Demetrius,hagnes èr tỹ \pi e e^j twoóµωνύµων \pi gayµateia B. 112. Demetrius,hagnes èr tỹ \pi e e^j twoóµωνύµων \pi gayµateia B. 112. Demetrius,hagnes èr tỹ \pi e e^j twoóµωνύµων \pi gayµateia B. 112. Demetrius,hagnes èr tỹ \pi e e^j twoóµωνύµων \pi gayµateia B. 112. Demetrius,hagnes èr tỹ \pi e e^j twoóµωνύµων \pi gayµateia B. 112. Demetrius,hagnes èr tỹ \pi e e^j twobygelenfis (feu potius Phygalenfis)Bacchylidis locusBacchylidis locusB. 30.B. 30.B. 30.DemoclidesDemocritusB. 138.B. 138.DemocritusBacchylidis locusCallacichri dictumCallias ô tas Aya Doxhéss \pi e a f e e f e e e e e e e e e e e e e e$	• •			
A. 39. $\partial_{\mu}\omega\nu\nu\mu\omega\nu\pi\rho\alpha\nu\sigma\rho\alpha$ B. 112. Demetrius, ArtamenesArtamenesB. 151.PhalereusB. 112. 10 emetrius, B. 112. 166. 195.Afiani oratoresB. 80. 81.Democles, Phygelenfis (feu potius Phyga- lenfis)Bacchylidis locusB. 30.DemoclidesB. 138.Bacchylidis locusB. 30.DemoclidesB. 117. 	Aristus vel Arithous	γράψας τα Αρχαδικά		
ArtamenesB. 151.PhalereusB. 113. 127. 166. 195.Afiani oratoresB. 80. 81.PhalereusB. 113. 127. 166. 195.Afiani oratoresB. 80. 81.Democles, Phygelenfis (feu potius Phygalenfis)B. 138.Bacchylidis locusB. 30.DemoclidesB. 138.Bacchylidis locusB. 30.DemoclidesB. 117. 20. 28. 39. 46. 53. 61.Cadmus, MilefiusB. 146.DemoclidesB. 117. 20. 28. 39. 46. 53. 61.CadeciliusB. 130.DemoclidesB. 11. 17. 20. 28. 39. 46. 53. 61.Callaefchri dictumB. 30.196. 197. 180. $e^{i} \tau \tilde{y}$ Alox/ivs xathyoela B.Callias $\delta \tau \alpha s' A \gamma \alpha flox hess meakers avaryea-VasA. 58.VasA. 58.29. 171. e^{i} \tau \tilde{y} Alox/ivs xathyoela B. 171.CallimachusB. 105. 112. 116. 171.Krmai (Dairros B. 29. 172. 182. 183. e^{i} \tau \tilde{a}CalliftratusA. 55.Tael magameer flows B. 58. e^{i} \tau \tilde{a} xataCalpurniiA. 60.Tael T T Taes Travis B. 18. 56. 57. 124. e^{i} \tau \tilde{a}Carto A. 11. 220. quaere reliqua in Porcius.Tai Tael T Tai Tael T Tai Tael T Tae$	`		όμωνύμων πεαγματεία	B. 112. Demetrius
Afiani oratoresB. 80. 81.Democles, Phygelenfis (feu potius Phygalenfis)Bacchylidis locusB. 30.DemoclidesB. 138.Bacchylidis locusB. 30.DemoclidesB. 137.Cadmus, MilefiusB. 146.Democlihenes B. 11. 17. 20. 28. 39. 46. 53. 61.CaeciliusB. 130.Democlihenes B. 11. 17. 20. 28. 39. 46. 53. 61.CaeciliusB. 130.Democlihenes B. 11. 17. 20. 28. 39. 46. 53. 61.Callaetchri dictumB. 30.196. 197. 180. $iv \tau \vec{y}$ Acts arthyogia B.Callias $\delta \tau \alpha s' Aya 9 on \lambda is s meakersavargea\psi \alpha sA. 58.29. 171. iv \tau \vec{y} Acts arthyogia B. 171.CallimachusB. 105. 112. 116. 171.iv \tau \vec{w} xata Kóvwors B. 170. iv \tau \vec{w} integCalliftratusA. 55.Taefei tagameer Beins B. 58. iv \tau \vec{w} xataCalpurniiA. 60.\Delta 64.Vide Pifo.Cato A. 11. 220. quaere reliqua in Porcius.Taefei tag tage tage tage tage tage tage tage $	Artamenes		Phalereus B.	119. 127. 166. 195.
lenfis)B. 138.Bacchylidis locusB. 30.DemoclidesB. 117.DemocritusB. 28.Cadmus, MilefiusB. 146.Demolhenes B. 11. 17. 20. 28. 39. 46. 53. 61.CaeciliusB. 130.Demolhenes B. 11. 17. 20. 28. 39. 46. 53. 61.CaeciliusB. 130.Demolhenes B. 11. 17. 20. 28. 39. 46. 53. 61.Callaefchri dictumB. 30.Demolhenes B. 11. 17. 20. 28. 39. 46. 53. 61.Callaefchri dictumB. 30.196. 197. 180. $iv \tau v t v t v t v t v t v t v t v t v t $	Asiani oratores		Democles, Phygelenfis (fo	u potius Phyga-
DemocritusB. 28.Cadmus, MilefiusB. 146.Demolhenes B. 11. 17. 20. 28. 39. 46. 53. 61.CaeciliusB. 130.Demolhenes B. 11. 17. 20. 28. 39. 46. 53. 61.CaeciliusB. 130.69. etc. eius locus B. 7. 8. 30. 45. 71. 168.Callaeichri dictumB. 39.196. 197. 180. $iv \tau \vec{y}$ Airxiv xathyogia B.Callias ô ta's Aya Jox A'ess meakers avayea171. $iv \tau \vec{y}$ Aersone attractive xathyogia B. 28. ψas A. 58.CallicratesB. 105. 112. 116. 171.CallimachusB. 105. 112. 116. 171.CalliftratusA. 55.CalpurniiA. 60.CalpurniiA. 60.Cato A. 11. 220. quaere reliqua in Porcius.A. 60. 225.Cenforiae tabulaeA. 60. 225.	•		lenfis)	
Cadmus, MileliusB. 146.Demolhenes B. 11. 17. 20. 28. 39. 46. 53. 61.CaeciliusB. 130.Demolhenes B. 11. 17. 20. 28. 39. 46. 53. 61.CaeciliusB. 130.G. 146.Demolhenes B. 11. 17. 20. 28. 39. 46. 53. 61.Callaeichri dictumB. 130.G. 130.G. 197. 180. iv $\tau \vec{p}$ Airxive xathyogia B.Callias δ tas Aradon keus meatiqueR. 39.196. 197. 180. iv $\tau \vec{p}$ Airxive xathyogia B.Callias δ tas Aradon keus meatiqueR. 58.29. 171. iv $\tau \vec{p}$ Aregi tav ateles with B. 171.CalliferatesB. 105. 112. 116. 171.Kthouldevros B. 29. 172. 182. 183. iv taCalliftratusA. 55.Taef taga argeo Beias B. 58. iv ta xataCalpurniiA. 60. $\Phiihi \pi\pi v$ B. 28. 163. 175. 176. 190. iv taCato A. 11. 220. quaere relique in Porcius.Ta regi tav soupleair B. 18. 56. 57. 124. iv Cenforiae tabulaeA. 60. 225.Ta regi tav soupleair B. 46. 56. eius ota-	Bacchylidis locus	B. 30.	Democlides	B. 117.
CaeciliusB. 130.69. etc. eius locus B. 7. 8. 30. 45. 71. 168.Callacichri dictumB. 39.196. 197. 180. $ir \tau p$ Airxivs xathyogia B.Callias ó tais Ayadoxhiss πράζεις αναγρά- ψαςA. 58.196. 197. 180. $ir \tau p$ Airxivs xathyogia B.VasA. 58.199. 171. $ir \tau p$ Aregi tair aregi ta	•		Democritus	B. 28.
Callaeichri dictumB. 39.196. 197. 180. $ev \tau v Airxive varnyogia B.Callias ó tas Aya Jonnées meakers avayea171. ev \tau v Airxive varnyogia B. 28.VasA. 58.29. 171. ev \tau v areit ava vera vera vera vera vera vera vera $	Cadmus, Milesius	B. 146.	Demolihenes B. 11. 17. 20.	28. 39. 46. 53. 61.
Callaeichri dictumB. 39.196. 197. 180. $ev \tau v Airxive varnyogia B.Callias ó tas Aya Jonnées meakers avayea171. ev \tau v Airxive varnyogia B. 28.VasA. 58.29. 171. ev \tau v areit ava vera vera vera vera vera vera vera $	Caecilius	B. 130.	69. etc. eius locus B. 7.	8. 30. 45. 71. 168.
Callias ô ras Aya Jonn hers meakers avayea171. èv rỹ Aeizonearro sarmyogia B. 28.Vas171. èv rỹ Aeizonearro sarmyogia B. 28.Vas171. èv rỹ Aeizonearro sarmyogia B. 28.CallicratesB. 1. 18.CallimachusB. 105. 112. 116. 171.CallifratusA. 55.CallifratusA. 55.CalpurniiA. 60.Calpurnii Pifo A. 64.Vide Pifo.Cato A. 11. 220. quaere reliqua in Porcius. $\sigma meel reliqua in Porcius.Cenforiae tabulaeA. 60. 225.$	Callaeichri dictum	B. 39.	196. 197. 180. iv Tỹ Alox	ive rathyoeia B.
$\psi \alpha s$ A. 58.29. 171. iv $\tau \alpha$ $\pi selt$ $\pi selt$ $\pi \omega v$ $\alpha \tau state\alpha v\alpha t state\alpha v\alpha v\alpha t state\alpha v\alpha v$	Callias à Tas Ayago	κλέες πεάξεις αναγεά-	171. ร้ง รที่ ^ คุเรอหคูส์รษร	хатпуоріа В. 28.
Callimachus B. 105. 112. 116. 171. ΚτησιΦῶντος B. 29. 172. 182. 183. ἐν τῶ Callifratus A. 55. κτησιΦῶντος B. 29. 172. 182. 183. ἐν τῶ Calpurnii A. 55. περὶ παραπρεσβείας B. 58. ἐν τῶ κατὰ Calpurnii A. 6. Φίλίππε B. 28. 163. 175. 176. 190. ἐν τῶ Calpurnius Pifo A. 64. Vide Pifo. περὶ τῶ πρὸς Βασιλέα πολέμε B. 162. ἐν Cato A. 11. 220. quaere reliqua in Porcius. τῶ περὶ τῶ συμμοριῶν B. 46. 56. eius ota- Cenforiae tabulae A. 60. 225. τῶ περὶ τῶν συμμοριῶν B. 46. 56. eius ota-			29. 171. ev Ta megi Tav	ατελοιών Β. 171.
Callistratus Λ. 55. περί παραπρεσβείας B. 58. έν τῶ κατα Calpurnii Λ. 6. Φιλίππε B. 28. 163. 175. 176. 190. έν τῶ Calpurnius Pifo A. 64. Vide Pifo. περί τῶ προς Βασιλέα πολέμε B. 162. έν Cato A. 11. 220. quaere reliqua in Porcius. Γῶ περί τῶ Στεφάνε B. 18. 56. 57. 124. έν Cenforiae tabulae Λ. 60. 225.	Callicrates	B. 1. 18.	🔍 έν τῶ κατα Κονωνος Β.	170. ev Ta une
Calpurnii Λ. 6. Φιλίππ8 B. 28. 163. 175. 176. 190. iv τῶ Calpurnius Pifo A. 64. Vide Pifo. περί τῶ προς Βασιλέα πολέμε B. 162. ἐν Cato A. 11. 220. quaere reliqua in Porcius. τῶ περί τῶ ΣτεΦάνε B. 18. 56. 57. 124. ἐν Cenforiae tabulae Α. 60. 225.	Callimachus	B. 105. 112. 116. 171.	ΚτησιΦώντος B. 29. 172	. 182. I83. er Ta
Calpurnius Pifo A. 64. Vide Pifo. περί τῶ προς Βασιλέα πολέμε Β. 162. περί τῶ προς Cato A. 11. 220. quaere reliqua in Porcius. τῶ περί τῶ Στεφάνε Β. 18. 56. 57. 124. εν Cenforiae tabulae A. 60. 225. τῶ περί τῶν συμμοριῶν Β. 46. 56. eius ora-	Callifratus	A. 55.	त्रहरों त्रवट्टवत्रदृह0 Beias B.	58. ev tã xata
Cato A. 11. 220. quaere reliqua in Porcius. τω περί τῶ Στεφάνε B. 18. 56. 57. 124. ἐν Cenforiae tabulae A. 60. 225. τῶ περί τῶν συμμοριῶν B. 46. 56. eius ora-	Calpurnii	Λ. 6.	Φιλίππε Β. 28. 163. 175	. 176. 190. iv та
Censoriae tabulae A. 60. 225. To megi Tor ouppogion B. 46. 56. eius ora-				
tioncs	Censoriae tabulae	A. 60. 225.	τῷ πεςὶ τῶν συμμοςιῶν Β	46. 56. eius ora-
	•	-	, ,	tioncs

z) Falfam effe hane feripturaiu et lectionem in Dionyfio Hal. patet quoque ex co, quod Ioan. Magister Canabutius legis ri ypa (m à mourris d'g-

Vol. IV.

x+7res etc. vide Ioannis illius locum apud Kollarium in fuppl. ad Lamb. comm. pag. 53. Hark.

gle

Digitized by

Eee

Vol. II. p. 790 791

พ.ยุไก้เพ.อื

•			
tiones memorantur B. 120. 123. 1	194. 125.	Tewineis A. 38. ev Ty ATTING	ξυγγεαφη
126. 171. 191. 197.	C	B. 141. Hellanicus, Lesbius A.	10 22. 20.
Dennus (seu potius Demetrius) M	agnehus B. 112.	B. 138. ev Tỹ Qopwvidr Heraclides	B. 5.
95 9 5 2 W 1 1		Hermippus o res brongares mag	
Dinarchus o in Twy on topwy Tow AT	TIKGY D.	riching a the rockettes have	B. 104
112 etc. ο τας περί Κρήτην συν	αγαγων	yeautas Herodotus A. 21. B. 3. 26. 28. 5	-
μυθολογίας Β. 112. ο Δήλιος Β.			
περί Όμήρε λόγον συντεθεικώς Β.	112. El-	139. etc. eius locus A. 23. B. 3.	· · · · · · · · · · · · · · · · · · ·
narchi rhetoris locus ev To xara	Πεοζενα	128. 189. Heliodus B. 26.	33. 68. 188-
B. 113. orationes eius recensentur	гр.нд.		
116. 117. 118. 119.		Hieronymus A. 6. B. 45. Hierony	B. 5.
Dion	B . 178-	dianus	
Dionysius, Chalcidensis	Λ. 58.	ร์ ง รหี жееो รฉึง Eπιγόνου ж	ia vhatea
Dionyfius ipfe Halicarnassensis	▲ . 7. etc.		A. 5.
Duris	B. 7.	Hieronymus, peripateticus	B. 99-
the second second second	B. 22.	Hippias	B. 126.
Empedocles, physicus	•	Hippodamas	B. 127.
Ennius, vel Eucnus, vel Euxenus	A. 27.	Hiltoriae communis auctores	
	b. 26. 111.	Homerus A. 36. 476. 479. 480. B.	15.01. eius
Epicuri diclum	B. 28.	locus A. 43. 476. 477. 479. B. I.	· 3· 4· 5· 0·
	A . 60-	14. 15. 16. 17. 19. 20. 21. 31. 32	• 37. 42. 48-
Eudemus, Parius	B. 138-	49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56.	58. 59. 60.
Euenus, vel Evenus, vel Euxenus	A. 27.	67. 87.	
Eugacon (ver Eugeon), Samius	B. 138.	Hyperides B . 71. 81. 1	12. 114. 120.
	B. 47. 67.	Iphicrates B. 85. in The meet The e	xoros B. 85.
Euripides B. 16. 26. 69. etc. eius lo	ocus B. 4 .	έν τῶ πεςὶ τῆς πςοδοσίας Β. 85.	eius locus
	n Obern	ty Ta me os Achodian	B. 103.
Β. 10, έν τη Μεναλίππη σοφη	B. 47. 57.	Isaeus B. 104. 120, 167. etc. eius	locus ev tr
Euxonus	A. 27.	άμφισβητήσει υπές χωςίε τ	
Fabius A. 67. 70. 105. 106. 107. 211.	220. 224.	δημοτών κατεσχημένε Β. 107.	in Tã UTEP
261. Fabius Maximus A. 6. Q.	Fabius A.	Ευμαθές B. 105. 106. έν τω ύπε	ο Ευ Διλή τΗ
	<u>N. 64</u> ,	B. 110. eius orationes memora	
	-	107. 108. 110.	· · · · · · · · · · · · · · · · · · ·
Gellii A. 6. Gollius A. 131. 211. [1]	349. 416.	Hocrates B 20, 26. 30. 31 49 etc.	ET TO TPE
	. 100, 13 6.	της αντιδοσεως B. 57. 102. 172.	TW TW APPA
Gergithius. Vide Cephalo.		παγιτικώ B. 30. 96. έν τω Α	aviorium B.
Gorgias, fophista B. 92. 94. Gorgias	, Leonti-	97. Ev Ta meei The elenvirs B	
nus B. H. HIL etc.		Παναθηναίω Β. 94. έν τῶ Πα	www.auron B.
	B. 138.	57.99. έν τη παραινέσει προς	
Hecaraeus, Milefius		where B an in the more Diant	1770 B. 06.
Hegesias, Magnes B. 5. 18. eius le	JCUS D. 74	vine B. 37. Ev To neos OliAnt. 57. eius locus ev To Accorany	
and a second second	1 8.	ร้า เป็น กะคู่เ เพิ่ร ยังหมู่ กะอากสา	02.173 etc
Hegelippus & περί Παλλήνης γεάψ	ass 1.39.	εν τω περι της αρηνης Β. 100. 1 έν τω πανηγυρικώ Β. 99. 188.	Ly ma Tam
Hellanicus B. 129. 139. 140. Hellanic	us ey 7015	EF TO MONTY USING D. 99 100.	το 1 σα- πεζιτικώ
			110 11 1430

> 101

ole Digitized by

महीराग्रह्म B. 109. Ifocrates iunior (at qui	Philochorus B. 119. in rais isogians B. 113.
dam male arbitrantur) B. 37.	118. Ly Tais ATTIKAIS isogiaus B. 113. Ly
Licinius A. 115. 211. 314. 337. 349 417. Lici-	TO OYDON CL EV TH EVINTH - [ci] A TTIVAL
nius Macer [P] A. 6. Licymnius B. 82. 133. 148. 179.	500100 B. 113. iv 5. THE AT Sidos Bibra
Licymnius B. 82, 133, 148, 170.	B. 123. 123.
Lycurgus B. 71. 119. 120.	
Lylias B. 39. 82. etc. 162. 164. 165. Ex To	
men my lawanne anna R or ata aina	
Treel TE IQueentes encovos B. 85. etc. eius	
locus B. 92. 93. έν τω προς Αργεβιασην	
B. 106. έν τω κατα Διογείτονος B. 88. 89.	23. 81. 129. 167. 179.
90. er τη κατά Νικίε άπολογία Β. 86.	Pilo A. 106. 107. Pilo, Censorius A. 105.
έν τῶ κατα Tíσidos B. 169. ἐν τῶ περί Φε-	L. Pilo ev τη πρώτη των ένιαυσίων isopia
ervixe unter TE Ardgondeise ndnge B. 105.	A. 230. L. Pilo, Centorius A. 105. L.
106. eius orationes memorantur B. 85. 86.	Pilo Frugi er rais eriauolais πραγμα-
88. 92. 105. 106. 1 69.	Texas A. 212.
	Plato B. 28. 166. έν τη Σωκράτυς άπολο-
Macer. Vide Licinius.	γία B. 46. 57. 178. εν Κρατύλω B. 14.
L. Mamius A. 16.	cius locus B. 33. 65. 66. 178. 179. in Th
Melefagoras. Vide Amelefagoras.	Σωκράτες απολογία Β. 46. 56.
Menander B. 67. 69.	Έπιτα φίω (η Μενεξένω) Β. 8. 17. 78. 175.
Menecrates, Xanthius A. 38.	180. 181. ev Dauden B. 128. 166. 167. ev
Menefaechmus B. 117.	
Molo B. 117.	Φιλήβω Β. 177. τη πολιτέα Β. 30.
Myrfilus, Lesbius A. 19. 22.	in τω συμποσίω Polus B. 82, 196, 199, 149
Naucrates B. III. Naucrates, Ifocraticus	Polybius A. 5. 6. B. 5. Polybius, Megalo-
•	politanus A. 25. 60. [P]
B. 39.	Polycrates B. 167. Polycrates, Athenienfis
Nicollratus B. 36.	B. III.
Oraculum A. 16. 55.	Pontificum tabulae A. 525.
	Porcius Cato A. 6. 9. 60. 64. o Tais yeven
Panyalis B. 68.	λογίας τῶν ἐν Ιταλία πόλεων συναγαγών
Pergamenses Grammation B. 112.	A. 8.
Phanodemus o The ATTSHAR YEar de Xaso.	Priapei verlus B. 4.
λ_{cylar} A. 50.	Prodicus B. 126. Prodicus Ceius B. 04
Pherecydes, Atheniensis A. 10.	Protagoras A. 717. ed. Oxon. B. 94. 126. 128.
Philagrius. B. 115.	Proxenus, pag. 3. fragmenti Valesiani.
Philarchus. Vide Phylarchus.	Pyrrhus, rex, ev idiais unopringan ibid.
	[Pfaon vid. 6aon.]
	Pytheas er τη Δημοσθένες κατηγορία Β. 104.
Philiftus B. 69. 70. 111. 120128. 131. etc. iv	· · · · · · · · · · · · · · · · · · ·
τῶ πορὶ Διονυσία Β. 131. ἐν τῶ περὶ Σι-	Rhetoricarum (leu Oratoriarum) tabularum
κελίας B. 131. $iν$ τη δευτέρα των περί	
Einelins B. 131. Philiflus, Syracufanus	Dit 1+ + 1 201 144.
A. 18.	
· -	Ecc 2 Saon

Vol. IL p. 791 P 792. 795 A DIONYSIO HALIC. CITATOR. Lib. III.

Digitized by Google

4C4 Lib. III. c. XXXI. INDEX SCRIPT. A DION. HALIC. CIT. Vol. II. p. 793 794

	•	
Saon **) B. 5.	67. 69. 82. 113. etc. 128. etc. 137. etc. eius	
Sappho B. 19. 26. 37. 183. eius locus B. 26. et	locus B. 4. 7. 17. 24. 25. 47. 58. 65. 67. 129.	
B. 29.	133. 134. 135. 136. 139. 140. 141. 142. 143. 144.	
Satyrus o res acxaiss μύθες συναγαχών	145. 146. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154.	
A. 55.	155. 156. 157. 158. 199. 160. 164. 187.	
Sempronius A. 11. C. Sempronius A. 9.	Timaeus A. 6. B. 82. 115. Timaeus, histo-	
Silenus A. 5.	ricus A. 54. Timaeus, Siculus A. 5. 60.	
Simonides B. 26. 62. 69. 72. eius locus	Timotheus B. 19.	
B. 32.	Tifias, Syraculanus B. 94.	
Socrates B. 47.	Tubero. Vide Aclius.	
Sophocles B. 28. 69. 73. eius locus B. 8.		
έν Ίνάχω Λ. 20. εν Λαοχόωντι Λ. 33. έν	Valerias Antias A. 6. 86.	
Τειπτολέμω Α. 10.	Varro (Terentius) A. 112. is Agxaiohoylaus	
Sofigenes B. 115.	Α. 11. 12. εν τη θεολογική πεαγματεία	
Songenes D. 115. Sotadea carmina B. 4.	A. 11. 13. 29 17 Stordying 2 ga y a 1 60.	
-		
Stefichorus - B. 19. 28. 69. 72.	Venonius (leu Vennonius) A. 220.	
Telestes B. 19.	Xanthus, Lydus A. 22. eius locus A. 22.	
Terentius Varro. Vide Varro.	Xenagoras A. 58.	
Theodectes B. 2. 111. 120. 192. Εν τω Άλκ-	Xenomedes, Chius B. 138.	
µайыны В. 125.	Xenophon B. 9. 36. 128. 130. in Ty ava Baces	
Theodorus B. 120. 126. 167. Theodorus, By-	B. 49 57. iv Ty ava Base TE vew ties Ku-	
zantius B. 111.	28 B. 130. ev TOIS anouvnuoveumaoin B. 57.	
Theophrastus B. 83. 95. 113. 165. in Tois meet		
Réferes B. 95. cius locus in tois meei Baoi-	έν τω είς Αγησίλαιν τον βασιλέα λόγω	
λείας Α. 336. έν τοις περί λέξεως Β. 86.	B. 57. is Ti mauderos B. 47. 57. is Ti Kuge	
Theopompus A. 1. B. 20. 111. 128 Theopom-	παιδέα Β. 130.	
pus, Chius B. 131. etc.	naterą 2.130.	
Theramenes B. 94.	Zeno B. 138.	
Thrasymachus B. 83. 120. 116. Thrasyma-	Zenodotus, Troezenius A. 112.	
chus, Chalcedonius B. 111. 165. eius locus	Zoilus 112. 16. 127. 167. Zoilus & Ta's xa9'	
B. 165.	Ομήγει συντάξεις καταλιπών B. 111. the-	
Thucydides A. 20. 22. B. 22. 40. 42. 46. 58.	tor B. 126.	
I muey undes so A0. An. D. An. 40. 40. 30.	····· 3), 120,	

XX. Dio-

a) Enimuero iam Sylburgius in indice, quie hic effet Zaw, merito dubitauit. Nec vero, vt Vossus de hist. gr. III. pag. 410 refert, is est, qui ab Athenaeo Saeus vocatur. Mehus Heur. Valesius emendate. libr III c p. 14. pag '96. et Ionsius de scriptor. hist philos. lib 1. cap. 2. probante Burmanno ad Valesii locum, correzerunt Wawre ex Diodoro Sículo Iib. XXI. atque recepit Reiske. Fuit autem *Plaon* Platacensis, qui Divlli, Atheniensis, historiam continuauit libris XXX. eirca tempora Agathoclis, teste Diodoro, lib. XXI. 5. tom. II. pag 490. edit. Wesseling. vid. supra, in vol. II. pag. 744 Havl.

Digitized by GOOS

XX. Dionyfios alios quam plurimos Io. Meursius ad Helladium et singulari libro, qui in tomo decimo thefauri Gronouiani pag. 1580. exstat, commemorauit, de multis monitum etiam Voffio atque Ionfio III. 8. de nonnullis praeterea mihi obferuatum : itaque catalogum corunidem hoc loco subiungere conveniens instituto meo dixi: [conf. indic.]

Dionyfius, ad quem Libanii epist. 33. lib. I. conf. epist. 41. 84.

Vol. T. p. 794 P 795

Dionyfius, Aegienfis, Aurvanov Scriptor. Phot. cod. CLXXXV et CCXI.

- Aelius Dionyfius, Halicarnafleus, auctor hiftoriae muficae, libris XXXVI. buyunaw v vaouvaμάτων libris XXIV. Μεσικής παιδάας five διατριβών libris XX. et de iis, quae mulice dicta funt apud Platonem libris V. Suid. [fecundum Eudociam pag. 131. fcripfit ouguχῶν ὑπομνημάτων βιβλία είκοσι τέσσαεα· μεσικής ίσοείας βιβλία λς· μεσικής παιderas, ή διατειβών, βιβλία xB. Harl.] qui sub Hadriano, imp. clarum et sophiftam ac mulicum vocatum effe refert. Ionfio III. 8. idem videtur cum Aelio Dionyfio, qui Lexicon Rhetoricum et Atticum scriplit, de quo infra lib. IV. et cum eo, cuius libro de Alexandria víus Sopater apud Phot. cod. CLXI. Fabric. — Num hic Dionylius fit Cyzicenus, aut idem cum Dionysio, Milesio, sophista, et epigrammatum auctor, inquirit Reiche in notitia poetarum anthologicorum pag. 206 Igg. fubiecta Antholog. graecae Cephalae. In schol. Venetis D. Marci ad Hom. Iliad. O'. 705. citatur in Ta τετάετω των αττικών ενομάτων. Quem noffrum effe arbitratur Villoifon, in Prolegom. ad Hom. pag. XXIX. circa fin. aliosque, qui in scholiis illis memorantur, adducit Dionyfios. adde infra tom. VII. pag. 57 fq. vbi praeteres plures Dionyfi, grammatici, recenfentur. Harl.
- -Dionufius quod Athenienlibus sussit, vt numis zeneis vterentur, dictus Aeneus, teste Athenaco XV. pag. 669. poeta et rhetor perantiquus Atheniensis, cuius Poemota laudat Plutarch. Nicia, pag 526. Elegias Arifioteles III. 2. Rhetor. et Athenaeus. X. pag. 443. et XV. pag. 668. Fabric. Num ad hunc, an ad alium referri poffint duo Hymni, fatis noti, quacrit Snederf de hymnis veterum graecorum, pag. 62 lq. Harl.

Dionufius, Afer, a quibusdam dicitur feriptor meenynoews, quae exflat. De eo infra lib. IV. Dionyfius, Albianus, Schol. Apollon. II. v. 660.

Dionysius, Albae in Italia episcopus. Nicepis. IX. 33.

Actius Diomyfius, Alexandri F. Halicarnaffeus. Supra in Actius Dionyfius. [7]

Dionyfias Alexandrinus a plerisque vocatur megnyijoews scriptor, quam habemus et de qua me dicturum recepi infra lib. IV.

Dignyfius Alexandrinus, Glauci F. grammaticus, fub Nerone deinceps clarus vsque ad Traianum, qui imperatori fuit ab epistolis et legationibus ac responsis et bibliotheca. Suid. [et Eudocia pag. 133.]

Dionylius, Alexandrinus, priore, vt videtur, antiquior, ab eo diflinguendus, (licet apud Suidam confundi videatur.) magifter Parthenii, grammatici, Chaeremonis vero, phi-Jolophy, difergulus et in 6 hola Alexandrina Iuccetlor. Parthenius Dionyfii (feil. difeipulus) memoratur apud Athenacum, vt notaui supra pag. 678. [vet. edit.] vbi Parthenium

Ecc 3

406 Ltd. III. c. XXXI. DIONYSII VARIA

nium intelligebam Phocenlem, quod forte de Parthenio accipienduin erat Nicaeno, quem imitatus est Virgilius.

- Dionyfius, Alexandrinus, Teri F. grammaticus, discipulus Arislarchi, et Dionyshi Thraeis nomine notior, de quo et scriptis eius dixi lib. IV. [coof. Villoisonii prolegg. ad Homeri Iliada, edit. Venetae pag. 29. fn.]
- Dionyfius Magnus, Alexandriae epifcopus, discipulus Origenis, quein ab Alexandro Dionyfio, cuius commentar, inchoatus in Ecclesialten memoratur Eusebio, Hieronymo et Suidae, perperam distinguit doctiff. Meursius. De co consulendus egregius vir Guil. Causus in vitis patrum tomo I. et in hist. litteraria scriptor. eccles. ad A. C. 254. In bibliotheca Augustana occurrit catena MS. in epistolam ad Romanos, tum ex aliis, tum e Dionysio Alex. congesta. vide B. D. Reiferi catalogum MSS. pag. 9.
- Dionyfius, Alexandrinus, schetor, itidem Christianus, superiore longe iunior, cuius sunt commentarii in Dionysium Areopagitam, quos in bibl. cuiusdam nobilis Veneti Lollini manu exaratos exstitisse auctor est veterum librorum helluo, sed non satis accuratus eriticus, Franciscus Turrianus. Vide Algertinum de Eucharissia pag. 261. et Ephemerides Parisienses a. 1702. 20. Martii.
- Dionyfius, Anthropographus, qui homines tantum pingebat. Plin. XXXV. 20.
- Dionyfius, Antiochenus, sophista, de cuius epistolis, quae exstant, dixi supra lib. II. cap. 10. §. 31.
- Diony fius, Apollinaris, haeretici, discipulus. Infra in Areopagita.
- Q. Aquilius Dienyfius. Vet. infcriptio apud Rhodium pag. 296. ad Scribon:
- Dionyfus, Arei, philosophi, F. cuius contubernium iniit (Alexandrise, vt e [P] Plutarche ,constat,) eruditionis graecae caussa Augustus, imp., telle Sueton. cap. 89. [vbi vid. Oudendorpii aliorumque interpretum notas.]
- Dionyfius, Arcopagita, cuius Act. XVII. 34. mentio, et sub cuius nomine scripta etiamnum multa exstant, quae ab Eutychianis primum edita in lucem observat Morinus de sacris
 - Eccleliae ordinat. p. 241. Dionylio, Apollinaris, haeretici, discipulo tribuit illustris Stillingfleetus. Vide quae infra lib. IV.

Dionyfius, Arginus. Clemens Alex. I. Strom. pag. 321.

Dionyfus, Argiuns, flatuarjus. Vide Francife. Iunium in catalogo artificum.

- Dionyfius, Aristartheus, grammaticus Alexandrinus, qui vulgo Dionysius Thrax. De co infra lib. IV.
- Dionyfius, Afcalaphus. Etymol. M. in $\Delta_{10}v_{0}\sigma$. Idem, iudice Meurlio, qui Athenaso XI. 475. Aerros fiue gracilis, voi eius commentarium in Theodoridam fiue carmen de amore memorat.

Dionyfar, astronomus, apud Ptolemaeum a. 463. Nabonassari, h. est, ante Christum 285.

Dionyfus, Athenienfis, rais zuńszesi schol. Apollon. H. v. 279. Etymol. in Ileokównoss, in rais zrńszai, pro quo emendant zriszaj. Vide supra pag. 282. not. Kriszes scripferat stiam Dionysus, Chalcidensis, de quo suo soco. Fuit praeterea Dionysius, Atheniensis,

Digitized by GOOG

Vol. H. p. 796 7792

aienlis, qui Aeneus diclus. Dionyfium quoque Athenienfem in numo apud Goltzium Ionfius observauit. Athenis Dionyfium, Stoicum, audiuit Atticus, teste Cic. II. Tusc. De Dionysio, Attico, rhetoro, infra in Pergamenus. De Atticista, in Aelius.

Aurelius Dionysius, Inscriptio vet. apud Gruterum pag. 845.

Dionystus Bar Sakibi, Syrus, Iacobita, a. Chr. 1171. defunctus. De co leges in epistolis Huatingtonianis pag. 111 fq. 113 fq.

Dionyfus, Bithynus, dialecticus, Strab. XII, p. 566. auditus a Theodoro, atheo. Laert. II. 98.

- Diomyfii, Byzantii, αναπλυν βοσπόςυ, Stephano ac Suidae memoratum, edere promifit tomo terno geographorum graccorum minorum laudatiffimus Hudsonus. Initium e MS. regis christianist. gracce vulganit Cangius in CPoli christiana. Eiusdem Dionysii Threnos sine poema epicedäs referentr Suidas memorat, et akibi in Δαυνσ. Μυσων/υ Periegesin quoque ait Byzantii Dionysii sibi videri, nisi ibi legendum Bithynus pro Byzansio, vt volunt viri docti. [conf. Eudec. pag. 132. Fabric. Bibl. Gr. Lib. IV. eap. 2. §. rg. pag. 83. tom. III. edit. veter. Harl.]
- Dionufius e Caria, criticus, spud Eunapium procem. haudquaquam diuersus est a Dionysie, Halicarnass. euius scripta exstant.
- Dionyfius Calshedonius Ionfio memoratus nullus eff: nam apud Clementem I. [P] Strom. pag. 333. inter antiquiflimos feriptores memoratur Dionyfius & Kagendovnes Carthaginienfis.
- Dion fins, Carthagimenfis, Laert. II. 106. nisi legendum cum codem Ionsio Xadandonos pro Kagandonos, vi Dionysius Bithynus intelligatur, de quo supra. Chalcedon enim civitas Bithyniae.
- Dionyfius, Carthufanus, de quo Caueus fine Warthonus ad a. C. 1430.
- Dionufius, Chalsidenfis. Quinque libros xriseew scriptit, tesse Marciano in periplo. Meminit et Strabo XII. pag. 566. Laudatur in scholis ad Apollon. [I. 558. 1024. inprimis IV. 264.] et Aristoph. [Nub. 397. vbi vide, quae notani,] tum a Suida et Harpocratione. Meminit et Plutarchus lib. de Herodoti malignitate pag. 860. Respicit Clemens I. Strom. p. 333. vbi ex Dionysio refert, Thasum conditam Olymp. XV. Dionysius Halic. lib. I. p. 58. et forte Zenobiur, Dionysium, Chalcidensem, laudans V. 64. prouerb. Vide Rutgers. IV. 18. var. [et el. Heynii opuscula academ. II. pag. 339. not. b.]

Diomyfius, Chalcus, Supra Acneas.

Dionyfius, Charmidae F. fchol. Pindari Nem. VII. pág. 381.

Dionyfiur, chirurgus. Scribon. Largue composit. med. cap. 212 fq.

Dionyfius, praeceptor Ciceronis filiorum, de quo VIII. 30. ad Atticum: Dionyfium dunifi a me, pt magifirum Ciceronum, non libenter, ot hominem ingratum, non inuitus. Confer VI. I. VII. 4. 8. 16. VIII. 4. IX. 3. 14. XIII. 1. De codem foite Cice: o XIII, ad famil. 77. Dionyfius, feruus meus, qui meam biblio hecam multirum summos um tradiauit, quum multos libros furripuissit, nec fc impane laturum puiaret, aufugit. Haec e Ionfio pag. 251.

Dionyfus,

Dionyfius, filius eius Dionyfi, qui Ciceronis filium docuit, elegans magis declamator, quam vehemens. Sen. lib. I. controuerl. 4.

Dionyfus, Colophonius, qui sub Menippi nomine libros edidisse fuit creditus. Vide Lasrt, VI. 100.

Dionyfius, Colophonius, pictor nobilis, de quo Francilcus Iunius in catalogo artificum et Ionsius pag. 254. [Aslian. V. H. lib. IV. 3.

Diomyfius, Corinthius, poeta epicus, cuius vizo 9 nizas, Aíria et Meresego loyé peva, tum prola scriptum commentarium in Hesiodum Suidas [ex coque Eudocia pag. 132.] memo-

rat, teflatus, etiam Periegelin a quibusdam ad eum veluti auctorem referri. Eius forte fuere libri λ. βικών carmine scripti, de quibus infra.

Dionyfius, Corinthi episcopus et martyr, de quo vide Coursem ad a. Chr. 170. et quae infra libro IV.

Dionyfius neutrixão feriptor apud Laertium I. 36. non diuerlus videtur a Dionysio Halicarnafseo, cuius scripta exstant.

Dionyfius, Cyclographus. Vide infra in Dionyf. Milefio, historico et Samio. [P]

Dionysius Cyrtus, medicus insignis Aegyptius. Steph. in Kueros.

Dionyfius, Cyzicenus, cuius epigramma in Erstosthenis funus legitur III. Antholog. p. 420.

Dionyfii, Delphici, filios, Acacidem et Aristotimum, acquales suos, laudat Plutarchus de sollertia animal, pag. 965.

Dionyfius Diacenus : infra in Dionyf. Philadelphienfi.

Dionyfius, dialecticus: supra in Dionys. Bithyno.

Dionyfius, Diogenis F. geographus, laudatus a Marciano in Periplo.

Dionyfius Exiguus, auctor aerae vulgaris christianae, quae ab illo Dionysiana adpellatur. Floruit circa A, C. 530.

Flauius Dionyfius, consularis Phoenices A. C. 328, de quo Vales. ad Euseb. IV. 42. de vita Constantini.

Diony fus, Fiyarticolos Scriptor. Steph. in Kehadwin et Nérrav.

Dionyfus, Glauci F, supra in Dionyf. Alexandrino.

Dionyfius, grammaticus, cuius mentio apud Platonem égasais et Platonis iplius magiller, fi Lagrito III, 4. et Apuleio fides: licet dubitet Ionfius pag. 250.

Dionyfus Halicarnasseus maior: de quo hoc capite satis dictum.

Dionyfius Haliernasseus iunior. Supra in Aelio Dionyfio.

Dionyfius, Heliopolites. Artemidor. II, 71. pag. 152. e quo loco Onirocritica scripsific colligitur.

Dionyfius, Heracleotes, Arati praeceptor, vt traditur in vtraque Arati vita. Idem, vt videtur, cum Metathemeno, de quo dixi supra cap. XV. et quem anno actatis LXXXI. vt

Vita

Vol. II. p. 798 P.79)

409

Digitized by **GOO**

Lib. III. c. XXXI.

vita abiret, cibo abstinuisse, refert Censorinus cap. 15. Sophocli Parthenopaeum supposuisse Laert. V. 92.

Dionyfius, Historicus, qui sub postremis imperatoribus scripsit et a lornande cap. 19. de rebus Geticis citatur.

Dionyfius, Hydragogus. Plutarch. quacit. nat. pag. 914.

- Dionyfins, Iambus. Plutarch. de mulica pag. 1136. Clemens Alex. V. Strom. pag. 569. vbi versum hexametrum adfert. Eius πεgi διαλέκτων. Athen. VII. pag. 284. vbi fine caussa Casaubon. suspicatur legendum iaµβοποιέs vid. Guil. Cuper. III. 13. Obst. pag. 317. Aristophanis, grammatici, praeceptor, circa Olymp. CXL. clarus, vt e Suida in 'Ag1500. Ionsus observant. Fabric. Floruit Olymp. CXLV. Fuit poeta acer et iambicus: hinc eius cognomen lambus. const. Barett. comment. soc. Paris. Infer. tom. XIII, p. 232. Hunc Dionysium fuisse auctorem duorum in Musas et Apollinem hymnorum, coniicit Burettius in Histor. acad. Paris. Infeript. tom. V. const. Snedorf. 1. cit. pag. 57 fq. Haril.
- Διονύσιος ο Ίτυκαΐος. Έτι δε Ίτυκη πόλις Σικελίας (imo Λιβύης) schol. Luciani tom. I. pag. 38. Vide infra Dionys. Vticensis.
- M. Iunius Dionyfius, medicus. Inferiptio vetus apud Rhodium pag. 297. ad Scribon. [P] [vid. Symmachus lib. VIII. epift. 4. Heumann.]

Dionyfius, Leptus fiue gracilis, fupra in Ascalapho.

Dionyfius, Leustricus. Athen. XIII. pag. 609.

Diomyfius scriptor Λιθιακών, (f. λιθικών) poets, idem forte cum Periegete. Euflath. procemio, siue epillola ad Joh. Ducam. Maximus ad Dionys. Areopagit. de myst. theol. cap. 2. tom. II. pag. 28. Suid. in Διονύσ. Koelvθιos.

Dionyfius Longinus, de quo infra lib. IV.

- Dionyfius Magnes, rhetor, Olymp. CLXXIII. Ciceronis, annum XXIX. agentis, praeceptor in Afia fuit, tefte Cic. in Bruto cap. 91. Plutarcho in Cic. pag. 862.
- Dionyfius, medicus, Cell. VI. 5. Plin. XX. 3 et 11. Supra in Iunio et Cyrto ac paullo post in Milefio, Sallustio et Samio. [conf. infra, in elencho medicorum vett. f. vol. XIII. pag. 143. vbi plures quoque Dionyfi, medici, enumerantur.]
- Dionyfius, confessor, episcopus Mediolanenfis, a. ante C. N. 360. de quo Acta Sanct. tom. VI. ad diem 25. Maii pag. 9 sq.

Dionyfus, Melitenfis, Plutarchi familiaris IX. 14. fympol. quaesc.

- Dionyfius, Heracleotes, Metathemenus dietus, quod a Stoicis ad Cyrenaicos vel Epicurum defecifiet, vt dixi fupra cap. XV. Vide Ionfium pag. 250.
- Diomyfius Milefius, Historicus, claros circa Olymp. LXV. teste Suid. in Exar Paios, res Darii, (Hystafpis, sub quo suit.) scripsit libris V. teste rursus Suida in Asovis. qui prae-Vol. IV. Fff terea

Dionyfus 'Heanheireros Laert. IX. 15.

410

Lib. III. c. XXXI.

DIONYSII VARIL

Vol. T. p. 799 7 800

terca cius Perfica^{bb}), ionica dialecto composita, commemorat: tum libros tres de rebus Troianis, itemque Mugina et Kundov isoemov libris septem. (five, vt Clemens in protreptico p. 30. vocat, uleeos.) At vndecimus laudatur in schol, ad Euripidis Phoenist. v. 1123. [ad quem locum conf. notam Valckenarii pag. 734. qui eum Dionyl. Samium vocat.] De hoc opere, quod se@avev vocat Socrates III. 23. et ex co Niceph. X. 36. Tripartita VII. 2. et Samio Dionyfio Athenseus tribuit, dixi supra lib. II. cap. 2. 6. 24. [vol. I. p. 378. vbi plura de co adnotavi. Harl.] Suspicor sutem, Mugina five madaias mu gomailas, vt vocat Diodorus Sie. 11. 66. p. 140. (200.) et Temina, Suidae memorata, non fuisse diversa a Cyclo illo historico. Vide Diodorum Siculum lib. III. cap. 52. pag. 129. (185.) Forte nec Perfica eius diuerfa fuere a libris Tary zara dagesor "), quod expono de rebus Dario imperante gestis. Sic apud Plutarchum de sera Numinis vindicta pag. 363. The yevoueve med' nais Rear oyeves, reche Xylander: qui nobifeum fuit, non, qui post nos. Ceterum periegesin Orbis etiam Suidas [atque Eudocia pag. 128 fq. vbi libros Dionyfii indicat,] tribuit huic et mox Samio Dionyfio. Perperam fane, fi illam, quam hodie habemus, intellexit; alium enim, illo longe iuniorem Dionyfium, auctorem habet; vt dicturus fum infra lib. IV. Argonauticorum Dionyfii Milefii primum et fecundum librum laudat schol. Apollonii 44), nisi Mytilenaeum intellexit, quem et ipse alibi et Suidas tradit feripfisse Argonautas. Quamquam Dionysium quoque Milesium, (fed in cyclo hiltorico, [P] vt fuspicor,) de Argonautis scriptisse tradit Diodorus-Sic. loco laudato, et respicit, vbi de Argonautis loquitur, Apollodorus in bibliotheca sue, historici, vt alibi dixi, Cycli epitome.

Dionyfius, Milesius, medicus, cuius mentio ap. Galenum IV. 7. xara ronus et alibi II. de antidot. Plinium lib. XII et XXII. Caelium Aurel. etc.

 Dionyfius, Milefius, Sophifta, Ifaei Affyrii auditor, fub Hadriano imp. clarus. Vide Philofirat. I. de Sophift. pag. 513. et pag. 522 fq. Dionem LXIX. pag. 789. [tom. II. pag. 1152. editt Reimar.] De epistolis, quas huic Dionyfio male tribuit Meurfius, diski fupra lib. II. cap. X. §. 31. Epigrammata quoque Dionyfii Sophistae, quae in Anthologia leguntur, Antiocheno libentius tribuerim. Fabric. — Adde Eudociam p. 130 fq. Harl.

Dienyfius, Muficus. Supra in Atlius Dionyf. Alius apud Nepotem in Epamin.

Diony fi Musonii F. Samius, vel fecundum alios, Rhodius, scripsit, Suida teste, isogias rommas libris VI. Ex his forte fuerunt Bassagana, Stephano memorata et Eustathio ad periegeten. Addit Suidas [quocum consentit Eudocia p. 129.] isogias maideurinis libros X. et (quae alterius Dionysii est) oins µévns meginynow. Samio etiam libros megi rö Kúnhos tribuit Athenaeus sed Dionysius é nundoyea Gos aliis Milesius est, vt paullo ante dixi.

Diony fiss.

86) Dionyfii Perfeca laudat etiam Cicero de N. D. I. adde Reinefii var. lection. pag. 325. [qui le-Gionem Dionyfii defendit. Locus autem Ciceronis est in libro I. de diuin. cap. 23. vbi vero Gruterus, Dauisus, Ernesti et Hottinger, spreta Dionyfii lectione, rescripserunt ex Dinouis Perficis. Harl.]

cc) Eudocia pag. 128 fq. Suidam, tom. I. pag. 601, fequuta, diftinguit sa' mora Δαισών in βιβλίοις sirre a Perficis. Harl.

dd) Vide fupra in hoc vol. pag. 252. not. v. es pag. 264. Harl.

Digitized by GOOGLE

Vol. 11. p. 800 7 801

DIONYSII VARII

Dionyfius, Mytilenseus. Infra in Scytobrachion.

Alius Dionyfi. s. Mytilenes metropolita, qui Philippi Solitarii dioptram recenferi et a Philalito quodan: dictionem illius operis graecam caftigari iuflit.

Neftor Dienyfius, Nouarienlis Minorita, auctor dictionarii latini, editi Argentinae 1502.

Dionyfrus, Oignthius, inter cos, qui de Homero ejusque genere et actate scripferunt, laudatus

a Tatiano. At zeoviza apud Suidam in Euginidns, non huius funt Dionysii, vt Meursio visum, sed Halicaruassei.

Dionysii duo, 'Ougrorinar scriptores, ab Athenaco citantur.

Dionyfius, Oxymachi F. medicus, a Rufo laudatus libro de partibus humani corporis.

Dionyfius, Parisiensis, quem ab Areopagita diffinguere docuit Io. Launoius.

Diouysius, Pergamenus, cognomine Atticus, Apollodori, rhetoris, qui Augustum imp. docuit, discipulus, σοφισής iκανός κως συγγεαφεύς κως λογογεάφος. Strab. XIII. p. 625.

Dionyfius, Phaselites, citatur in schol. ad Pindarum Od. 2. Pyth. p. 421. edit. Oxon. eius, meei rns 'Avrimáxes moinoraus et meei mointair ab auctore graeco vitae Nicandri.

Dionyfius, Philadelphienfis, siue a Ptolemaco Philadelpho in Indiam missus cum Megasshene, vt vires gentium proderct, teste Plinio VI. 17. 'OeviGiana', illi tributa a quibusdam, refert Eustathius ad Dionysii periegessa, addens, illum dictum vulgo diainevov siue inanem, dia héžeus ainugadoylav. [V]

Dionyfius, Platonis feruus, Lacrt. 11. 42.

Dionyfius Marcus Pomponius, libertus. Cic. IV. 7. 11. 15. ad Attic. ad diuerf. XII. 24.

Dionyfius, Rhodius: supra in Dionyfii Musonii F. Tertull. de anima cap. 46.

Dionyfiur, episcopus Romanus ab A. C. 259? ex cuius epistola ad Dionyfium Alex. legitur fragmentum apud Athanas. de decretis Synodi Nicaenae. Nam, quae ipsi praeterea tribuit Lud. Iacobus a S. Carolo in bibl. Pontificia, atque in his librum de situ orbis siue periegesin e fabulos Luitprando, recte explosit praestantiss. Caueus. Fabric. — Hic vir eruditissimus et plane admirandus vocatur ab Eusebio hist. eacl. VII. 7. vid. ibid. cap. 26 et 27 et 30. fin. Heumann.

Dionyfius Sallustius, medicus. Plin XXXII. 7.

Dionyfius, Samins, vide supra in Dionys. Musonii F.

Dionysius, Samius, medicus. Galen. IV. 13. de medic. secundum genera.

[Dionyfia, faltatrix. Cie. orat. pro Q. Roscio 8. A. Gellius I. 5. Harl.]

Dionyfius, Scymnaeus. Tzetz. ad Lycophronem v. 1247. An forte intelligitur Aelius Dionyfius Halicarnasse iunior, qui Scymno Lexicon suum inscripsi? ita Ionlius pag. 242.

Dionyfius, Stytobrachion, fine Scyteus, paullo ante Ciceronem vixit, Ionfio obferuante ex Suetonio de Grammat. cap. 7. Auctor fuit historiarum, ques alii ad Xanthum Lydum retulere, teste Athenaeo XII. pag. 515. Citatur ab Eustathio ad Iliad. 7. Huic Dionysio Coronam tribuit Ionfius, a Socrate, (ipfe extmemoriae lapfu Eusebium citat,) Fff 2

· Digitized by GOOGLE

- Dionyfiur, Seleuciae episcopus, qui intersuit concilio generali quinto Constantinop. 553. Dubitant, fueritne episcopus Seleuciae in Syria, an in Isauria. Sed Syriae Seleuciam intelligendam esse, patet ex vita Simeonis iunioris, stylitae nr. 154. tom. V. Maii p. 365.
- Dionyfius, Siculus, Syracularum tyrannus, de cuius scriptis videndi praeter Suidam viri docti, Iaudati a me lib. II, cap. 19.
- Dionyfius, Siculus, iunior, superioris filius, tyrannus et ipse Siculorum, quem epistolas et de poematibus Epicharmi scripsifie Suidas [ex eoque Eudocia pag. 136.] testantur. Epistolam eius ad Speusippum exhibet Lasert. IV. 2. De hoc prouerbium Dionysius Corinthi. Vide Iustin. XXI. 5. Fabric. Adde Stauseren. ad Corn. Nepot. X. cap. 5. edit. min. De Dionysio, magistro Corinthi, disputarunt Heumannus, qui negauit, et Frid. Guil. Roloff, qui narrationem illam bis defendit. vid. Roloffii progr. sue Nouas veterum auctorum, qui Dionysium F. Siciliae tyrannum litteras Corinthi docuisse tradant, vindicias, Traiecti ad Viadrum, 1737. 4. Harl.
- Dionyfius et Cephalo, legislatores, qui e Corintho in Siciliam venerunt. Plutarch. Timoleonte pag. 248.

Dionyfus, Sidius, Etymol. M. in 'Ynon regewy, forte legendum Didwylos pro Didios.

- Dionyfius Sidonius. Varro hb. IX. de lingua lat. et Eustath. ad Odysf. á. [P] [schol. Venet. D. Marci ad Homer. variis locis, et ad Iliad. E. 40. atque Iliad. y'. 128. simpliciter vocacatur Sidonius. vid. cl. Villoifon prolegg. ad Homeri Iliad. pag. XXIX. fin. Harl.]
- Dionyfius, Sinopenfis, comicus, circa Olymp. C. cuius dramata quaedam laudari ab Athenaso notabam lib. II. cap. 22.
- Dionyfii, Stoici, duo vel tres, de quibus supra cap. X. [vol. III. pag. 560.] vnus Heracleotes. [Cic. acad. quaest. IV. 22.] alter, quein citat Laertius VI. 43. et contra quem scripsit Chrysippus: tertius, quem Athenis Atticus audiuit tesse Cic. 2. Tusc. cap. 10.

Dionyfius, Syrus, faeculo XII. post Christum natum clarus. Supra in Dionyfius Bar Salibi.

Dionyfius, dictus etiam Terus, a patre, et ab eiusdem patria Thrax. Grammaticus, discipulus Aristarchi, de quo infra lib. IV. Videtur etiam pictoriae peritus fuisse et sculptoriae. Confer Athenaeum XI. pag. 489. et Etymol. M. in Alorvo. Franciscum Iunium catalogo pictorum pag. 79. Si idem fuit, de quo Athenaeus, docuit Rhodi.

Dianyfus, Thebanus, musicus antiquisimus, de quo dictum lib. II. cap. 15.

Dionyfius

Digitized by

Lib. III. c. XXXI. XXXII. DIONYSII VARII 413

Dionyfius, Theophanti F. supra in Dionys. Metathemenus.

Vol. II. p. 805

- Dionyfus, Tryphonis F. grammaticus, qui meel evoucérous scripsit, laudatus Athenseo, Harpocrationi et Stephano Byz.
- C. Valerius Dionyfius, sui ius Quiritium siue ciuitatis Romanae a Traiano dari roget Plinius, X. epift. 105.
- Caffius Dionyfius Vticenus, qui Magonis, Carthaginienfis, libros XXVIII. yeweyinav, punice fcriptos, libris XX. graeca lingua eff complexus et Sextilio, Praetori, mifit, tefte Varrone, lib. I. 1, 10. Meminit huius operis Plinius quoque et Columella I. 1, 10. et Athenaeus. Citatur etiam Dionysius in Geoponicis lib. I. cap. 11. licet Magonis opus eiusque epitome, tum illa Dionyssii, tum altera sex librorum, a Diophane, Bithyno, missa ad Deiotarum, regem, iam periisle videantur, quum Geoponica iuslu Constantini, Porphyrogeneti, concinnarentur, tantum abest, vt, quod viris quibusdam doctis in mentem venisse video, Geoponica, quae exflant, fint ipfi illi XX. libri, a Dionysio Vticensi e Magone com-Picorouine huius Dionysii memorantur in scholiis ad Nicandrum v. 520. et a politi. Stephano Byz. in Irunn, atque respiciuntur, vt Meursius observat, etiam a Servio ad I. Georgic. Fabric. Dionysii, Itacaci s. Vticensis, liber quartus yeweynaw laudatur ab Athenaco XIV. pag. 648. Idem scripsit meel Qurwy. vid. Fabric. infra in elencho medic. vol. XIII. pag. 143. et Needham in prolegom, ad Geoponica pag. LVII. edit. Niclas. Harl.
- Dionyfus, Zopyrus. Schol. Aristoph. ad aues v. 1299. Nisi legendum Dionyfus et Zopyrus. Nam, vt Laertius VI. 100. notat, Dionyfius et Zopyrus, Colophonii, lub Menippi, Cynici, nomine libros ediderunt. [P]

CAPVT XXXII. (olim XXVIII) ANTHOLOGIA SIVE FLORIDIS EPIGRAMMATVM DE GRAECORVM.

I. Breuis Anthologiae graecae historia, et de prima collectione, a Meleagro facta et de editt. II. De Philippo, Theffalonicensi, et Strabone. III. De Agathia et Constantino Cephala huiusque collectione et edition. _ IV. De Maximo Planude. V. Codd. mssti et editiones anthologiae Planudeae. VI. De editionibus promiss Menardi, Salmasii, Clerici et aliorum. VII. Catalogus poetarum, qui epigrammata composuerunt, cum variis observationibus et accessionibus.

[Studio G. C. Harles.]

1. Breuis Anthologiae graecae et antiquiorum illius collectorum hiftoria et de Meleagro.

fiftoriam epigrammatum quamdam, ex Francifci Vauassoris libro de epigrammate, cap. - XVI. Parif. 1669. 8. (rec. 1678. 8. et in eius operibus, Amstelod. 1709. fol. p. 85 [qq.) repetitam, Fabricius huic capiti praemilerat, et paucis illustrarat observationibus. Enimuero Vauaffor, quamquam multa praeclare fcripferat, et quaedant, fuo tempore adhuc inedit2,

Fff 3

414 Lib. III. c. XXXII. BREVIS ANTHOLOGIAE

ta, primus produxerat in lucem : tamen, quia post illius et ipsius Fabricii tempora viri doch. in historia et collectione epigrammatum diligenter versati, multo plura praestiterunt, et multa curatius de antiquipribus epigrammatum colloctoribus dilleruerunt, aique e codicibus mstis eruerunt permulta, illis incognita; valde mancam conficere potuit historiam et amplum aliis reliquit spicilegium. Praeter ea edidit epigrammata, quae posshaec ab aliis cum saepius meliusque emissa funt in lucem, tum curatius explicita, et vero alia, quae a nostro abessent instituto, inferuit. Quare priores quinque paragraphos ita immutaui, aut potius refecui, vt ea, quae mihi estent cognita ab aliisus melius excogitata probataque, substituerem, breuitati tamen maxime inferuirem. Adhuc vero defideratur plena adcurataque anthologiae graecae eiusque poetarum historia, in qua varia illius poeleos generis fata secundum ordinem temporis ab infantia paene vsque ad fenectutem rite deducantur clareque exponantur. Illam tamen a Schneidero, aut Iacoblio, aut Mansone, VV. CC. qui quidem illius spein fecerunt, forfan licet exspectare. Primas tamen lineas antiquioris historiae primaeque periodi scite duxit cl. Carolus Gottlob Sonntag in : Hifloria poefeos graecae breuioris ab Anacreonte vsque ad Meleagrum ex Anthologia grassa adumbrata. Lipfiae, 1785. 8. Conferenda étiam funt, quae Leffing in: Vermischten Schriften, part. I. et Herder in: Zerstreuten Blättern, Gothae, falc. I. 1785. 8. pag. 99. et falc. II. pag. ro3 sqq. de origine et natura epigrammatis acute ingenioleque disputarunt; quamquam in diuersas partes abire videntur. Epigrammatis vero vocabulum duplici fumitur fensu, vel etymologico, eoque antiquissimo, qualia in ava9nmarn erant in viu, et mere historica, quae praeter nomen hominis, qui dedicauit ava 9 nua, et dei, cui aliquid confecrabatur aut offerebatur, nihil, nec femper caufiam, cuius cauffa figebantur, continere folent; vel fenfu nobiliors, vbi, vt poster videbimus, per varias occafiones, aut eriam animi delectandi ludendique causia, modo ad laudem et commendationem, modo ad vituperationem rei hominisque, modo ioci libidinisque causia, ornatus verborum aut ingenii acumen adhibebatur, fenfaque animi, fiue pii gratique, fiue ira odioque aut amore commoti, varia ratione diversoque scribendi genere, prouti rei conditio mentisque et ingenii natura exigebant, sententiose acuteque, (a bonis quidem poetis,) at breuiter, expri-Ab ortu lyricae poeleos id genus epigrammatum florem atque incremientum acmebantur. cepit, et plures exstiterunt homines ingeniosi, qui illis conficiendis nominis celebritatem consequerentur. Enimvero non tam historiam et doctrinam epigrammatis, quam breuem anthologiarum veterum graecarum notitiam hoc loco daturus, primum quosdam excitabo, qui post Vauassorem historiam aliquam epigrammatum atque collectionum, nec non poetarum epigrammateriorum modo breuiorem, modo longiorem concinnarunt.

Leo Allatins in epistola ad Gabr. Naudaeum inter F. Liteti responsa de quaesitis per spistolas. Bononiae, 1640. pag. 308.

Emman. Martin in epist. var. a Wesselingio, Amstel. 1738. editis, V. ep. IV. libr. pag. 184. (quam epistolam recudi fecit Meinecke sub finem edit. suae Meleagri,) et VI. lib. V. pag. 216.

Io. Henr. Leichius in praefat. ad carmina fepulcralia, et Io. Iac. Reiske, primum in novis miscellaneis Lipsiensibus, vol. IX. Lipsiae, 1752. 8. tum in praesatione ad Anthologiam graecam, a Constantino Cephala conditam, atque in notitia poetarum etc. subnexa; de quibus libris in fectione de Constantino Cephala paullo suffus disputabimus.

Chriftian.

Digitized by GOQ

GRAECAE HISTORIA Lib. III. c. XXXII. 41

Christian. Adolph. Klotzins in presef. ad Stratonis aliorumque veterum poetarum graecorum epigrammata, nunc primum edita. Altenburgi 1764. 8.

Richard. Frid. Phil. Brunck. in praefat. ad Analesta veterum poetarum graecorum, tom. I. Argentorati. 1772.'8.

Frid. Iacobs in praef. ad Emendationes in epigrammata anthologiae graecae. Lipfiae 1793. 8.

Adde Sulzer in: allgemeine Theorie der schönen Künste etc. tom. IV. voc. Sinngedishte, ibique cel de Blanckenburg, qui nubem aliorum excitauit, qui scripferunt de epigrammate, vel in diuersis linguis epigrammata confecerunt, aut luserunt; Burmann. II. in epistola dedicatoria, vol. I. Anthologiae vett. latinorum epigrammatum et poematum etc. Amstel. 1759 4. praemissa, et cel. Back. in comm. de litteris et auctoribus gr. ac lat. part. I. sect. I. pag. 12 squ.

Ritu autem antiquissimo suit sancitum, vt, quemadmodum antes paucis significaui, homines inferiptionibus aut breuibus carminibus vel res, variis de cauffis confecratas diis, tum ad religionem teftificandam, tum ad vota concipienda ornarent, vel magnos illustresque homines, aut ingenio scriptisque, aut eximits in patriam fingulosue homines meritis, aut victoriis in bello, certamine ludoque partis, claros, etiam feminas celebrarent, vel memoriam defunctorum cum fignificatione grati moessiue animi studerent conferuare vel publica priuataque loca, aedificia aliaque monumenta, pictas tabulas, statuas hermasque illu-Hinc in corporibus Inferiptionum, a Grutero, Reinefio, Sponio, Muratorio ftrarent. Donio aliisque, de quorum studio et operibus hic disserve non vacat), sollerter collectis, multa occurrunt eiusmodi epigrammata, seu breuia carmina. Alii homines faceti atque ingeniosi lepidique sensa animi paucis argutisque, interdum lasciuioribus versibus conclusa exprimere, iocari, etiam pungere et lacerare alios confueuerunt: vinde orta funt epigrammata amatoria, dedicatoria, fepulcralia aliaque diuersi mixtique generis. Sic Anytes, Myrus, Nossidis, Leonidae, Callimachi, aliorumque epigrammata supra in capite de lyricis poetis et alibi laudauimus, corumque indicauimus collectiones atque editiones. Ipfe Meleager in carmine, quod coronae fuae procemii loco addidit et post Vauassorem ac Fabricium a Reiskio, Brunckio aliisque repetitum atque explicitum est, poetas, e quibus contexuit illam, suo cuique flore adsignato, scite recensuit. Breuibus vero illis carminibus quum homines valde delectarentur, exstiterunt, qui illa colligerent, ordinarent et collectionem. nomine Anthologiae aut Coronae infignirent. Neque enim Meleager primus fuit aut vnicus, qui ca ratione variorum epigrammata aut inferiptiones feruaret ab interitu. Atque. inuat, hoc loco Fabricii notam inferere. Ille enim, pofiquam Vauafforis de Meleagro aliisque Anthologiae gr. conditoribus narrationem repetierat, "non tantum, ais, ex collectionibus hactenus recensitis epigrammatum, et ex omni genere scriptorum graecorum; fed et ex Epitaphiis et Inscriptionibus antiquis, in Graecia tum obniis, et ex parte hodieque superstitibus, collectam fuisse anthologiam, observat Iacobus Sponius pag. 91. Mile. antiquit.

a) Vid. Burmannum I. c. et lo. Frid. Christii ke - von Io. Carl. Zeune, Lipfine, 1776. 8. Abhandlungen über die Litteratur und Kunstwer- 6 fect. III. pag. 48 fag.

416 Lib. III. s. XXXII. BREVIS ANTHOLOGIAE

et pag. 94. itineris fui edit. germanicae, a Menudierio curatae. Idem testatur, Florentiae in bibl. medicea descripsisse le inscriptiones eiusmodi graecas quindecim ex membrana, inqua Monachus quidam ante quadringentos vel quingentos annos illas congesserat. Neque heri vel nudius tertius probari coepisse studium islud epitaphia et veteres inscriptiones consulendi, satis patet ex Herodoto, Dionysio Halicarn. Pausania aliisque, ad illarum tessimonium hinc inde prouocantibus. Philothorus quoque, Atheniensis, inter alia collegerat έπεγεάμματα αττικά, tesse Suida, et Polemonis periegetae, qui a fingulari in hoc genere studio 5ηλοκόπαs dictus suit, πεεί τῶν κατά πόλess ἐπεγεαμμάτων laudat Athenaeus X. pag. 436. 442. Confer, si placet, Casabonum VI. 5. Aristodemi librum I. 9ηβαικών ἐπεγεαμμάτων citat schol. Apollonii II. 906. Neoptolemus Parianus ἐν τῶ πεεἰ ἐπεγεαμμάτ των. Athen. X. pag. 455. Notum praeter ea est., ab Euhemero historiam deorum contextam esse est itulis et inscriptionibus satirs, quae in templis habebantur, ve testatur Lassantins lib. I. cap. XI. Diogeniani ανθολόγιον ἐπεγεαμμάτων memorat Suidas in Διογεν." Hactenus Fabricius.

Sed inter Graecos, (nam de latinis epigrammatibus horumque Anthologia hic fermo non est, et Burmannus II. in epist. dedic. memorata copiose docteque agit.) quorum nomina, labores, meritaque in colligendis vet. epigrammatibus adhuc celebrantur, et quorum anthologiae partim supersunt in missis codd. partim ope formularum typographicarum vulgatae ab omnibus, quibus volupe erit, legi possunt, inprimis Meleager Gadarenus, Strato, Philippus Thessalonicens, Agathias, Constantinus Cephala et Planudes eminuerunt. De his igitur, et primo quidem de Meleagro paucis agemus.

Meleager autem fuit Eucratis F. natione Syrus et oppido Gadarenus, aut verius forfan ortus Atthide, oppido aut pago non fatis nobili, in regione Coelefyriae fito, haud procul Gadara, in qua tamen vrbe magnam vitae partem confumfifie videtur. (vid. Martin. apud Meinecke pag. 150. coll. Reiskia in notitia poetar. anthol. pag. 232. de fensu voc. Atthidos disputante, et Mansons in praes. atque ad carmen 126. Meleagri pag. 157.) Quando autem fuerit in viuis, magna inter viros doctos intercedit controuersia. Vauaffor, cui non repugnat Fabricius, Reiskius in notitia pag. 131 fqq. vbi de Meleagro fuse disferit, aliique contendunt, eum vixisfe Seleuco VI. (qui regnum iniit Olymp. CLXX. 3.) rege Syriae Accedit fides et testimonium schol. graeci, ynuasev ini Sereines TE is zare. vltimo. Atque Saxius in onomast. litter. I. pag. 142. annum, quo ille floruit, fic designauit, A. M. 3907. Olymp. CLXX. 3. ante C. N. 96. V. C. 656. Contra ea sequalem fuille Antipatro Sidonio seu Tyrio, qui circa Olymp. CLX. floruit, Reiske ex carmine 620. suae collectionis et quia laudes Antipatri canat, probatum iuit. Salmafius in prolegom, ad homonyma hyles iatr. pag. 4. Martin. l. c. et Klotz. in praefat. ad Stratonis epigramm. pag. 7. potifimum ex Diogene Laertio lib. VI. cap. 8. §. 99. effecisse sibi videntur, Meleagrum fuisse Menippi acqualem atque ciuem, et in scurrilibus aemulatorem eiusdem cum co sectae. Ideo aetatem Meleagri referunt ad a. Olymp. CXLVIII. 1. ante C. N. 186. quo Seleucus Philopator, Antiochi M. filius regnum capefliuit. At enim id argumentum effe parum validum, monuit Manso, qui quidem ipse ob carmen 50. Anal. II. p. 20. in quo Corinthi excidium, (Olymp. CLVIII. 4.) vt calus recens, memoratur, aetatem Meleagri imperio Demetrii II. Nicatoris eiusque successorum adligare malit; neque tamen, quoniam Meleager se in carmine 126. πολυετέα

Digitized by GOOGLE

GRAECAE HISTORIA Lib. 111. c. XXXII.

417

Digitized by GOOGLE

zolvertez vocat, Vauaforis Reiskiigue rationes plane rejicit. Ab his omnibus discedit cl. Schneider, in periculo critico pag. 65 Iq. opinatus, Meleagrum in epigrammate Anthol. VII. pag. 450. imitatione expressifie et corrupisse Stratonis carmen XII. (apud Klotzium,) adeoque suniorem elle Stratone, qui tempore Augusti vixit. Quid? si dicamus, Stratonem ante oculos habuille et ornaffe Meleagri carmen. In vrbe patria, nobilifima Tyriorum, Menippi quoque, quem in scribendo exemplum, quod imitaretur, proposuisse sibi dicitur, patria, unaximam iuuenilis actatis partem transegit, vrbem quoque Tyrum incoluit, fenex autem in infula Co, quo se forte ob bella, Syriam tum vastantia, contulit, ibi diem obiit supreenum. vid. epigramma in Meleagrum, quod post Vauassorem e cod. Barberino produxit Martinus l. c. apud Meineck. pag. 151. qui praeter ca arbitratur, Meleagrum, senio iam confectuu, ante funus id fibi ipfum exarafle, in qua fententia quoque verfatur Reiske in potitia pag. 233. Brunck. vero in analectie gr. poet. tom. III. p. 271. epigr. 572. inter adéaneта ётгуехициата refert et in lectionibus pag. 285. probat Holflenii, qui in notis ad Steph. Byzant. voc. Iconea idem edidit, emendationem (a Martino quoque pag. 151, et Crenio ad Calaubon, de fatyrica poefi lib. II. cap. II. pag. 205. edit. Rambachii propofitam.) Meyarzeieus loco vitiosae, quam dederat Fabric. µerreious. Holstenius vero suspicionis suae praesidium reperit in alio epigrammate lib. III. Anthol. cap. VI. pag. 302. vbi Meleager profitetur in inventa Menippi, ciuis sui, imitatorem le suille: Пета Marinnaus auvreenaras Xaeisiv. Crinagoras in epigrammate, quod edidit Salmaf. ad Solinum p. 850. *) (apud Brunk. anal. II. pag. 146. epigr. 24.) Dur TI Has anda, Merimze, DaBeu Pines isoga zu-×λον Γεάψας, ω πάσης ίδει γεωγεαφίης. Eum in infula Co defunctum effe vita, teltantur versus, a Martino ex margine cod. Palatini et ab Holstenio ex cod. Barberino-prolati;

ύ Μελάσγρος Γαδαρηνός ην το γένος Ξύχος, άτελούτησαν όν Κη τη νήση,

Quando auteni Fabricius fupra vol. III. pag. 521. Meleagrum noltrum în catalogo Cynicorum recenfet, iam ibidem prouocaui ad catalogum poetarum epigramm. Hic igitur adnotabo, aliis Meleagrum et Cynicum et nostrum videri vnum eumdemque fuiste, aliis fecus, eosque plane diuerfos. Atqui moribus quidem et inuerecundia, faltem genere feribendi compar fuit noster Cynicis notae peioris: et Schneider distinguit eum ab eo, qui Cynicus audit. Atque aliquantum quoque dubitasse videtur Reiskius in notit. pag. 232. fed ex eo, quod Fabricius eum inter Cynicos refert, nondum fequitur, eum fuisse Diogenis Cynici discipulum aut aequalem temporibus regulorum Alexandri M. provincias lacerantium, h. e. Olymp, CXVIII. ferme. Namque potest aliquis philosophi cuiusdam placita fequi, neque tamen eius discipulus femper dicitur, multo minus eidem aequalis. Certe Fabricius neutrum diserte feripsit, (quod tamen Schneiderus ac Reiskius, ex verbis illius colligunt,) et ipse quod ad aetatem adtinet, fecum pugnaret. Nostrum vero Meleagrum et Cynicum Vossius in libro III. de historicis gr. pag. 388. et Gesnerus apud Ionsium aliique discernunt. Contra Menagius ad Laertium pag. 266. Ionsius et Crenius aliique haud distinguunt, nostroque vei etiam

b) Menippus in epigrammate Crinagorae esse videtur cel. Heynio diuersus a Gadarensi. Est Pergamenus.

Vol. IV.

Ggg

418 Lib. 111. c. XXXII.,

DE MELEAGRO

etiam Reiskius citat in notitia p. 233. tribuunt oun onov fed cl. Schneider p. 109 Reiskium refutaturus, feribit, ab Athenaeo pag. 502. C. (qui Martéayeos, ait, ¿ Kuyixès év tö runnoria stari yeardes) id clare Melesgro Cynico vindicari advoque eum dillingui a Gadarenti, additque, le de ea re plura alias disputaturum effe. Id fi omnino certum eff et exploratum, ex alio Athenaer loco colligi poteft, Mcleagrum Cynicum eriam fuifle Gadarenfem arque libros, quos alii notiro Meleagro ? adferibunt, yaevras et ovyneven Xeni9r new Oanie ab illo Cynico confectos. Athenaum enim libro IV. cap. 14. pag. 157. vb fex. Cynici et Carneus Megarenfis (de quo tamen vide fupra in vol. III. pag. 5.3 notata,) in conuivio discumbunt, eosque adloquitur Nicium, scortum, (n xuva usie Nikuov) inter alea, παθάπες, ait, ο πρόγονος ύμων Μελέαγρος ο Γαδαρεύς έν ταις Χάρισιν έπεγραΦομέναι ΚΟη. του Ομηρον Σύρον όντα το γένος, η μόνον ανέγνωτε σύγγραμμα αυτό το περιέχου Rexide nay Oanis ovyneiow; etc. an ut in opere, quid Gratias vocanis, feribit veller auus Meiesger Gidurentis, Homirus genere Syrus - an vero eius opus folummodo legifis, quod lenvis et olearise trullae 9 contentionem atque comparationem continet? Totam historiam et nomina habere ficta, quum durum fit, Meleager Gedarenfia auctor illorum opufculorum et Cynicus declaratur : at enim res nondum confecta videtur. Namque quod meovores illorum Cynicorum dicitur a Nicio, nondum omnino fequitur, Meleagrum ipfum funte Cynicae disciplinae addictum; atque fieri potuit, vt Nicium erraret aut per iocum et ad Cynicos illos praesentes irridendos quaedam adfingeret. Nofter igitur Meleager innui potuit; nec tamen philosophus fuit Cynicus, aut, quod verisimilius mihi esse videtur, Cynicus a nostro diversus etiam Gadaris ortus et opusculorum memoratorum parens. Haec omnia a probabilitatis specie minus abhorrere sentio, et certiora edici potuerant, si Athenaeus Cynicos, quos discubuisse feribit, clare nominasser, corunque aeras curate definita ester, fed litem fecundum vilum dirimere non conor. Quidquid eff, id certum eff, Melezgrum noftrum colligendis veterum poetarum epigrammatibus fuisque iplius, quae ad nostram peruenerunt memoriam, maiorem perpetuamque confeguutum effe nominis celebritatem. Geminam vero coronam, (h. e. corpus, collectionem, vid. Salmaf. exercitt. Plin. pag. 596. edit. Vitraiect. et Reiskii notit, pag. 241 fq.) feu anthologiam carminum graecorum nexuit, alteram camque petulantioris atque lasciuloris argumenti, in amores puerorum; alteram in amores puellarum omnesque vitae humanae cafus atque inftituta. Priori praefixit epigramma, in quo finxit, ab Amore iplo hanc Coronam Veneri elle contextam, puerosque quorum formas in ea cecinera, floribus comparat et quod incipit πάγκαεπόν σου, κύπευ. καθήεμοσσ erc. (vid in Reiskii notitia pag. 244 fq. in Brunckii analect. I. et in Meineckii edit. nr. 2. in Man'onis editione nr. 47.) Illam deinceps auxit Strabo, nomine tamen Meleagri oblitterato, ita, vt de folo Strutone nomen acciperet 7; fed Agathias atque Planudes ascuerunt a fuis collectio-

e) Paulanias pag. 284. meminit Meleagri cuiusdam rai inu noistauros xúneus.

d) Si, ve in textu est, retines *leul9a*, vertendum est *pifi*; sed si trullae oteariae reddis, sei bendum 2mm/9a. Atqui cel. Heynio id verius esse videur, et, ve verbis illius ver, "suit, puto, Satyre Mcleagri, (leu Menippi, videtur enim nomen corruptum effe,) qua comparatur vite lautior et mollis cum tenus vietu. Aisudes vas vnguentarium. 4

e) Vid. Reiske pag. 244. Sed cenfori Brunck. analectorum in biblioth. critica Amftelod. vol. I. part. JI.

Posteriorem vero Agathias, Cephalas et Planudes ad suum quisque ingecollectionibus. nium, refinxerunt. Hanc coronam ita texuit Meleager, vt (more forlan aliorum, qui ante illum eiusmodi collectiones curarunt,) ex diuerlis totius antiquitatis lex et quadraginta feriptoribus epigrammatum decerperet flores, Diocli dedicaret atque inferiberet, Stillarov inyogunatur, (vide Salmas. ad Solin. pag. 848. f. p. 596. edit. Vitraiect. et Holftenii nutas ad Stephanum Byzantin. in Tadaea, vbi tettatur, collectionem Meleagri, nobilis poetae, exflare in bibliotheca Cardinalis Barberini). Ordine alphabetico poluit nomina corum, ex quibus contexuerat coronam, et progemii loco carmen versuum quinquaginta et octo adfinxit, vbi et poetae^f) nominatim et flores adpellantur, atque, vt suus cuique adsignatus flos est, inter fe junguntur. Id carmen post Vauassorem et Fabricium aliquoties editum hic omisi. Equidem id recudi feci in Anthologia graeca poetica, Byruthi 1792. pag. 252 fgg. Antea vero e cod. quondam Palatino, nunc Vaticano Emman. Martinus, cuius epistol. V. libri IV. confules, tum Brunck. in Analect. poetarum graecorpm, tom. I. pag. 1 fqq. collatis notis in tom. III. pag. 335. et Reiskius in notitia poet. epigrammat. pag. 234 sqq. ediderunt, emendarunt atque illustrarunt. --- Brunck. guoque L cit. a pag. 1----38. omnia, quae fuperfunt, Meleagri carmina iunctim edidit, et CXXIX. numerauit; in his carmen XXXII. quod tamen fub Pefidippi nomine exflat in Planudea edit. Wechel. pag. 587. et in tom. III. pag. 3. Lection. Polidippo tribuere ille malit, quamuis parui referat, nosse, num hunc, an Meleagrum habeat auctorem. [Apud Jacobfium in Anthol. gr. leguntur tom. I. pag. 4-40.] Plura vel integra vel eorum distiche exstant in Anthologia Planudea et a viris doctis passim edita, interdum emendata funt. Qui vero vel primi ediderint fingula aut correxerint quaedem, diligen. ter adnotauit cl, I. C. F. Manfo. Ab illo autem V. D. feparatim edita funt

Medearyes ta sadoueva. Meleagri reliquiae: lestionis varietatem, versionem metricam et commentarium perpetuum adiecit I. C. F. Monso, (in praesenti Restor et Prosessor Gymnasi Breslau.) Ienae in officina libraria Croeckeriana 1789. mai. 8.

Ordo carminum hic non is eft, quem fecerat Brunck; sed secundum argumenta illorum constitutus. Numerauit autem CXXVIII, epigr. quoniam ex carm. 61 et 62. apud Brun-Ggg 2 ckium

part. II. pag. 23. videtur Strato, Sardianus, epigrammata, quibus de puerorum amore luferat, volumine peculiari edidiffe: atque contendit, quod Reiskius putarit, ab Meleagro priorem quoque coronam effe factam et a Stratone auctam, id falfa niti meleagrici carm.nis interpretatione.

f) Scholion graecum quod recenfet nomina, Fabricius margini exempli fui adferipfit, quod hie ponam: Obres & Meltarpes Polus ir rus and Παλαισίνης πόλαστ ποίησε & το Βαυμι΄ συν τατον σον των έπιγραμμαίτων είθανου συνέταξε de αυτόν κατα τοιχώου. 'Αλλά Κωνσαντίνος & ίποτομαζόμενος Κεφαλής συνέχειτ αυτόν αφωρίσας de κυφάλασα, ήγεν έρωτικά idius, ποι άναθήματα, ποι Ιπιτύμβια, ποι Ιαιδαπτικά, ώς νου ύπος τέαπτοι b τῷ παρόντι κυκλιο. "Ότι ό Μελοάγρος Γαδαρυτός ψτ, το γίνος Σύρος ότο λεύτυστο δε Κῷ τῷ τώσψ. Οι τῶν δαιγραμμάτων αυτητα), ἐς συνόταξο ὁ Μολεώγρος δε τῷ πας' αὐτῦ πλακόστι σεφάνψ, Σιμανίδυς, 'Ρίανος, 'Αλς... ('Αλκοῦος,) Λεωνίδυς, 'Ανύτη, Μυρώ, Σαπφώ, Μελάνιππος, Νόσοις, "Ηριεεχ, Σαμμίας, Μεπσάλχας, ΠάμΦελος, Παγκράτης, Τύμους, Νικίας, Εύφημος, Δχμάγυτος, Καλλίμαχος, Εύφορίων, 'Ηγίσιππος, Πόροιος, Διότεμος, Μενεκράτης, Νικαότοτος, Σιμμίας, Παρθέριος, Βαχυλίδυς, 'Ανταπρόων, 'Ανδήμιος, 'Αγχίλοχος, Πολύκλατος, 'Αντίπατρος, Ποσίδοππος, "Ηδυλος, Σιπελίδυς, Πλάτων ὁ μέγας, 'Αράτος, Χαιρήμων, Φαίδιμος, 'Ανταγόρας, Θεοδαρίδης, Φαρίας μου αὐτός ἰό Μελόαγρος. Έγραψε δε τὸν, ςύφαρον πρός Διοκλόα. 'Ημμασεν ἐκό Σελεύκο το δεχώτο.

430 Lib. III. c. XXXII. DE MELEAGRO

ekium effecit vnum, nr. 64. Textui graeco a pag. 57. addidit felecta Melesgri carmina, versibus latinis expressa. Laudatur haec editio, ita tamen, vt quaedam emendentur aut aliter explicentur, in Fphemerid. litterar. Gottingensibus a. 1789. nr. 88. Lipsiensibus, eiusd. anni, nr. 74. Noribe gensibus, nr. 84. mense Octobr. Annal. litterar. Helmstad. mense Iulio 1789. pag. 22 sq. bibl. vniners. Berol. II. part. 2. pag. 536 sq. adde, Esprit des sourn. tom. VI. pag. 144.

Ordinem et ve plurimum recensionem Brunckii retinuit, fingulis eseminibus bene pracfixit argumentum, notas criticas textui subjecit, historicas autem et grammaticas secretum cum Martini epistola adjecit cl. Albert. Christ. Meinste, (in praesenti Rector scholae Soest:)

Merenyes ra ougoueva edita e recensione Brunchii cum commentario. Lipliae 1789. 8. conf. Ephene. Norberg. Liplientes, (nr. 28.) et reliquas citatas.

Idem Meineke leparatim euofgauit gracce eum Hugonis Grotii metrica versione lating, et interpretatus est

Metragri Idyllium in Ver, Gottingae 1788. mai. 8. — Ego quoque inferui illud cum tribus alius Meleagri carminibus Anthologiae meae gr. poet. edit. Baruthin. pag. 255. item Koeppen in Griechilcher Blumenlete, part. III. pag. 206 Iqq. — Germanice autem verterunt Gedicke in Leipzig. Malenalmanach. 1781. atque Gotthelf Guil. Christoph Starke inter sua carmina, Bernburg 1788, edita, — Id carmen quamquam ism diu suit cognitum et vulgatum in editione principe Anthologiae Florentina in fine prioris libri, ot ex ea, fine mutationo et aberratione in Stephaniana (1506. 4.) Frobeniana, Basil. 1549 fol. pag. 170. fine nominis auctore, atque Wecheliana (1000. fol. vbi pag. 180. Vinc. Obfopaei versio latina metro elegiaco feruatur.) tamen Italus quidam 10. Bop. 181a Zemobetti illud, praefixo titulo,

Ver, Idyllium Meleagri, e cod. Valicano mito editam et illustratum, Romae 1759. 4. tamquam hucusque aséxdorov et egregium venerandae antiquitatis monumentum, quafi recens detectum primus tibi videbatur e cod. Vaticano edidiffe, atque doctis cenforibus in Iourn. de Trevoux, Ian. 1760. vol. I. pag. 61. fucam fecit: adde ibid. pag. 180. fed breni post errorem detexit personatus auctor epistolae, ibid. mense Martio pag. 763. datae, cui inferta est quoque Grotii versio metrica e codice primum eruta. vid. Brunck. in lectionibus tom. III. Analect. pag. 104 et 314. vnde illam narrationem Meinecke pag. 20. illius cariminis et in edit. Reliquiarum Meleagri pag. 133. et Manso pag. 5. edit. repetierunt: adde hune quoque in notis pag. 98.

II. Meleagri inflituto atque exemplo Philippus Thessalonitenfis, nonam concinnanie anthologiam ex poetis, qui floruerunt post Meleagrum, huiusque more in recta litterarum ferie finguios. e quibus delegit carmina, poetas, pro culusque ingenio cum fingulis floribus, vel plantis vel arbusculis comparanit suumque librum adpellanit coronam, adiectis suis quoque haud paucis carminibus acutis acque as venustis. In praesatione apud Vauasso rem, Martinum locis citt. Brunck. anal. tom. H. pag. 201. epigr. I. nominauit poetas ..., equibus

g) Schol. ad col. Palat. "Ereper, sit, silpares Μελεάγρυ. Σύνηξε ημή αύνδε από τως Ιμφερομίτων Φιλίκπα Θεσεαλωικίως, οι έποίησε δι κατωμιμέσο ποιητών δε Αντιπάτρα, Κριναγόρα, Τυλλία, Φιλοδή-

[&]quot;M.F.-

quibas contexuit coronam: addit vero, exemplo Meleagri, le ex aliis quoque poétis, fui ecui, dericutus dixit cos, flores in fuam legitie coronam.

Philippum claruille Augustr Caefaris Octaviani actate, Vauaflor ex tribus epigrammatibus euicitie fibi persuasit. Primum ex carm. LXL apud Brunck, aut in edit. Stephan. p. 26. DoiBov anneautry more Dawy etc. quo Caelari sponte enatam ex eius ara faxea lauream gra-Tum ex carm. in plittacum, pag. 84. Anth. Stephan, qui doctus faine domine aulatur. divere evolutit dimifius in filuam, camdemque formulam reliques docuit aves: pfittacus autem, reference Macrobio, Augustum ab actiaca victoria redeuntem formula, aus Carfar, wiffor imperator ! confalutavit. Tertium argumentum petitur ex carmine pag. 07. Steph. quo elephanti praedicantur curtum Caelaris triumphalem agentes. Duo posteriora argumenta per le minus valida funt atque idonea ad actatem Philippi definiendam. At dictio caraninis in elephanium, collati cum alio pag. 444. edit. Steph. in apes, mel in rollris Actiacia facientes, tum carm. in Herum, h. e. Herodotum aut Herodorum, Laodicensem atfiletant, aui etiam in Actiacia er Pergamenia vicisse dicitur Anth. Steph. pag. 295. et carm. pag. 426. Anth. Steph. quo auctor pro aegrotante Caelare vota et facra fecifie ait, inprimis carmen pag. 321. Anth. Steph. in quo moles in finu Puteolano ab Agrippa condita A. V. 717. pracdicatur, linee igitur aliaque carmina Reiskio in notitia etc. pag. 268 fag. graniora effe videntur argumenta ad setatem Philippi seuo Augusti imperatoris adlerendam. Enimueroquod in hanc coronam recepts funt nomina poetarum, Antiphili aliorumque, Vefbafiano arque Hadriano iuniorum, in carmine pag. 119. Steph. more violenta Aelii Hadriani imperatoris, sponte suscepta, celebratur, et vocabulum sequioris acui, navos pro ogoanuos occursit⁵), ex his scure fane conifcit Reiske, duo fuisse Philippos, alterum antiquiorem C. Iulii Cacfaris Dictatoris et Augusti Octaviani acqualem, alterum sesqui faceulo ferme iuniorem, Atqui plures fuerunt Philippi, vid. infra in catalogo poetar. cui Anthologiam debenus. epigramm. Forfan tainen ita rem expedire lieet, vt existimemus, Philippum, I helfalonirenfern, fuisse conditorem arque collectorem illius, quae sub nomine eius aircumferebatur. anthologize, quae vero deinceps a librariis aliisque aucla fuit fimilibus carminibus: aut opinemur, slieram Philippum recognouisse anthologiam, s Philippo Thessalonicensi factame et quibusdam ferioris acui carminibus auxiste. Reiskius ex carm. quod in fensianis nr. 134. (in Anthol. Cephalze Reiskiana nr. 785. pag. 164. coll. pag. 257 (q.) legitur in Glyconem, Pergamenum athletam, ab Horatio Epift. I. J. 30. celebratum probabili specie, (namque id ahi noftro Philippo, alii Antipatro tribuunt,) concludit, Philippum Augufi setste floruitie. Lelling quoque in vermischten Schriften, part. I. Berol. 1771- 8. pag. 323. epigramma in Gly. conem confirt ad illustrationem loci Horatiani. Item cenfor libri Lessingiani in b blioth. philologica vol. I. part. VI. Gottingae, 1772. pag. 325. multus eft de hoc carmine, idque a Philippo, Theilalonicenti, profactum, eundemque auctorem fuille procemii in hanc, ques

Ggg 3

na, Magueriavor, AvriQuira, Auroutforrot, Zava, Beiropos, Arteyore, Arthur , Evine vai aute fila + vocabulum exemplo atque auctoritare antiquio-"Εγραφο δ' έτος δ Φίλι πος τόν σέ ανος πρός του α **63**. Kapuller.

b) Brunck, tamen in Anal. tom. III, pag. 185. femilie

non offenditur illo vocabulo; contra scribit, id rum etiam poetarum, in his Moschionis apud Stobacum in Aorilegio Grotii pag. 437. poste de-

Digitized by GOOGLE

423 Lib. 111. e. XXXII. DE PHILIPPO ET STRATONE

cei vulgo tribuitur, coronam, adeoque sub Augusto, imperatore, storuisse. Id si verem est, ille verus suit collector, et meae consecturae accedit aliquid ponderis. Haec autem est sum ma illius disputationis omnino eruditae. In Anthologia pag. 445. occurrit quoque Philippus, Macedo, auctor duorum epigrammatum, quae in indice Reiskiano desiderantur. Duorum igitur Philipporum alter confecit epigrammata in donaria et statuas nuda, ab omni ornatu, sententia didactica, aut ingenioso carminis exitu destituta, versibus *iambicis*. Hos iambos vnum eumdemque habere auctorem, sibi persuadet censor, suamquam duo eiusmodi carmina in vulgari Anthologia pag. 445. Macedoni, siria autem eiusdem generis in Cephalae Anthologia pag. 3, 23 et 89. Thessatta

Alter autem Philippus, pariter multas inscriptiones s. epigrammata in donatia, metro elegiaco, at maiore adhibita sermonis venustate et puritate leporeque scripsit. Ingeniosus quidem saepe videri cupit, quamquam haud selici success. Horum neutrum carmina sudisse amatoria, existimat censor; posteriori tamen adscribit epigrammata in quosdam imperatores. Quod igitur in Anthol. Cephalae Reiskiana pag. 7. Philippo, Thessalonicensi, epigramma, metro elegiaco confectum, diserte adtribuitur, idemque eodem metro praesationem ad coronam exarauit, concludit censor, eunidem parentem esse reliquorum metro elegiaco conditorum carminum. Contra serio versuum genere concinnata epigrammata Philippo, Macedoni, huiusque aetatem aeuo Augusteo adserit ducibus inferiptionibus in duas statuas duobus athletis, Damostrato, Sinopensi, (pag. 284. vulg. anthologiae,) et Herae, Laodicensi, (pag. 434. pag. 295. Steph.) in ludis Pergamenis, ab Augusto primum institutis, vietori positis. Concludit igitur, Heram et Philippum'), Macedonem, sub Augusto wixisse. Haec tamen omnia in coniecturis, quamquam acutis ac probabilibus, posita sunt.

Multa Philippi, Theffalonicenfis, carmina reperiuntur in Anthologia tam Planudis quam Cephalae: et passim a viris doctis per occasionem edita sunt. Iunctim ea atque correctius recudi fecit atque aliis auxit Brunckius in Analect. tom. II. pag. 211 — 235. et critice pertractauit in Lectionibus, f. vol. III. pag. 179 — 186. vbi praeter ea ex codice epigramma Philippi ineditum euulgauit: sed de setate poetae ne yeù quidem. Pag. 180. incertum illi videtur, virum Leonidae, Tarentino, an Philippo carm. IX. sit tribuendum. [Apud Iacobsium in Anth. tom. II. pag. 194 — 219. sunt LXXXV. Philippi carmina.]

Inferendus est Straton, qui Sardianus dicitur a Salmasso ad Solin. pag. 339. F. Maiús quidem in Observatt. sacris (vbi quaedam carmina e cod. Vstenbachiano edidit,) libri tV. pag. a et 65. et in Catalogo MSS. Vstenbach. pag. 574 sq. scribit $\tau \tilde{s}$ Kaçdiavë, (vti etiam, teste Schneidero,) in periculo pag. 130. in carminis primi inferiptione in cod. Dresdensi et schedia Thryllitsch.) et intelligit Cardiani filium; Fabricius vero in catal. poet. epigram. voc. Sirato interpretatur in nota msta, patria Cardianum. Ego vero putem, primum scriptum suffe CAPAIANOY. Figuram vero illam lunatam C librarius, ignarus, ita quoque in monumentis antiquis litteram Σ , h. e. S scribi, (vid. Villoison, in anecdotis gr. tom. II. pag. 158 sqq.) et C Latinorum arbitratus, mutalle videtur in Graecorum K. Rectius igitur Salmassus, Brunck. aliique legisse atque edidisse videntur Sardianum. At de eius aetate vitaeque ratione V. V.

5) Philippum, Theffalonicensem, pro auctore carminis in Hersm a Reiskio haberi, antea notavinus.

'V. V. D. D non confertiont. Rei Ainr in praefat. ad Cephalae anthologiam pag. XII fq. inprimis in notitia poet. antholog. voc. Sreator pag 261 - 265. (vbi aliquot Stratonis carmina dedit.) Stratonem eun propter filentium Melesgri et l'hilippi, Theffalonicenfis, tum propter multa poetarum, Augusto, Tiberio, Hadriano atque etiam Seuero aequalium, nomina, quae in Mula hominis exflant, inter Philippun atque Agathiam collocandum elle, et tertio faeculo post Chr. nat seuo Seueri, imperatoris, vixisse suspicatur. Neque enim illi videtur probabile elle, tot poetarum carmina post Stratonem ab alio fuisse addita, quae Musae illius partem haud contemnendam efficient. Stratonem tamen Meleagro esfe antiquiorem, coniecerat Schneider in periculo etc. pag. 45. et pag. 109. vti iam fupra monuimus; at suam retractauit sententiam pag, 46. inprimis pag, 130. et clarius eins actatem acuo Hadriani adfignauit: "Quod enim, ait, perstringit Capitonem, medicum, lib. II. pag. 215. edit. Wechel. rem conficit. Est is Artemidorus Carito, qui scripta Hippocratis recensuerat, fuamque Exdoors Hadriano imperatori, aliisque probauerat; fed Galenus eum Hippocratis verbe faepiflime interpolatie docet tom, V. pag. 4. edir. Bafil. atque idem Galenus eum per totum commentarium perstringit. Inde adparet clarifime actas Stratonis. " Ab illo diffinguit duo Capitones, qui non fuerunt medici, nempe Capitonem; Alexandrinum, poetam, cuius ientina laudat Athenaeus pag. 427. eiusdem ad Philopappum commentarios pag. 350. et Capit nem quemdam, ad quem Aristides orationem tertiam Platonicam, tom. II. pag. 315. edit. Oxon. scripfit.

Sub nomine eius collectio carminum, Madiny Meres inferipta et in variis codicibus, seu potius apographis, de quibus possea disputabimus, seruata est. Omnes autem, qui tractauerunt exempla, profitentur, inter illa epigrammata reperiri complura, quae ob rerum turpitudinem et verborum obscoenitatem summa reprehensione, nec luce digna sint. Tam in Anthologia edita et inter illa, quae Maius et Reiske promulgarant, sunt Stratonis quaedam, quae verecundiae et pudoris leges migrent, vid. Klotzii praefat, pag. 36 iq. Strato autem num priorem Meleagri anthologiam in amores puerorum, tantummodo auctain, nomine tamen Meleagri oblitterato, iterum ediderit, quae est Reiskir aliorumque sententia, an, quod est censoris Amstel, iudicium, volumine peculiari epigrammata, quibus de puerorum amore saepe obscoenius luserat, euulgarit, hanc quaestionem iam supra adtigimus, Ex musa autem Stratonis puerili permulti viri docti, Salmasius, I. Henr. Maius, Doruillius, I. Christianus Wolf, Pierson, Reiskius sliique, quos paullo post in sectione de Constantino Cephala excitabo, et quorum plurimos idem Reiske in indice carminum Mulae puerilis a viris doctis editorum penultimo, cius Anthologiae Caphalae Iubiecto, nominauit, pal-Separatim tamen non ex codice quidem Stratonis epigrammata edidit fim euulgarant. Klorzius; fed ex spographo Vimariensi alicuius hominis, qui ex alio quo apographo Salmaliani apographi partem carminum enotarat. Is igitur quaedam, antes non vulgsta, eaque, quae, licet laudent pulcritudinem puerorum, tamen verborum rerumque minus careant oblicoenitate, quam alia iam etite, e codice in lucem prodire iuflit, et inferiptionem pracfixit:

Stratonis aliorumque veterum poetarum Graecorum epigrammata nuns primum a Chriff. Adolpho Klotzio eduta. Alteuburgi. ex officina Richtoria, 1764. 8-

Pracmilit

424 Lib. III. c. XXXII. DE STRATONE ET AGATHIA

Praemilie longam praefationem, in qua de anthologiis graecis, de quibusdam codicabus, de Tryllitichio, aliisque rebus etudite disputat. Subject pauças et suas et viri cuiusdam doctas adnotatiunculas. Conferri tamen debet

Periculum triticum in Anthologiam Conftantini Cephalas, cum editam, tum ineditam, Accedunt emendationes in Aristotelem et Antigonum Carystium. Scripst Ioan, Gottl, Schnei, der. Lipsiac 1772. 8.

In cap. I et II. anthologiae a Reiskio in milcellaneis Lipfienfibus editae, epigrammata multa, in his quaedam Stratonis, emendantur et explicantur: Cap. III. perluitrantur epigrammata, a Klotzio edita. Cap. IV. epigrammata Mulae Stratonis, partim edita, partim inedita illustrantur: vbi pag. 80. admiratur ingenium molle et facile Melsagri et Stratonis, quo dulciffimas amoris imagines fingunt, omniumque artium, philosophiae, physices, atque adeo iplius Homeri spoliis eamdem rem exornant, quo fassidio lectorum occurrant. Queedam inedita hine inde primus euulgauit; et pag. 106. in addendis promittit catalogum poetarum epigrammatographorum, cuius editio omnibus, credo, illarum deliciarum studioss, haud ingrata erit. Pag. 110 squ. ad carmina Klotziana varietates lectionum enotauit, petitar illas ex apographo codicis Dresdensis, qui vbique, atque etiam in numero carminum conspirat cum schedis Tryllitschii. Dicitur in inferiptione sum softe ex eclogis Anthologiae II. Voshi: notae et emeidationes adscriptae in codem codice Dresdensi.

Omnia epigrammata (XCIX.) e Stratonis Mula, (neque vero omnia iplius funt Stratonis) recensuit et reposuit Brunchius in Analect. poet. graec. tom. H. pag. 359 sqq. et in tom. III. p. 207 sqq. tum, vnde singula sumferit, indicauit, tum critice pertractauit. Toupius, qui in emendationibus in Suidam pauca Stratonis epigrammata tentauerat, in nota ad tom. III. pag. 114. nouae editionis distichon apud Suidam in $K_{\omega\mu\alpha\sigma\sigma\mu\alpha\gamma}$, cum Brunckio Anal. III. pag. 45. reddidit Asclepiadae, quod in priore editione tribuerat Stratoni.

III. Sequitur nouus conquifitor epigrammetum et collector idemque historicus, AGA-THIAS, Alianus et Myrinaeus, qui quoque scholassicus adpellatus est. Vixit auteur regnante lustiniano, exeunte faeculo fexto, et Saxio in Onomast. lister. vol. II. p. 64. (vbi plures, qui de co egerunt, V. D. nominat,) ipfique Fabricio noltro infra in vol. VI. libr. V. cap. 5pag. 261. vbi de co, qua historico, disputat, videtur Agathias ante A. C. 593. historiam fuam non abfoluisse, nedum publicasse. Adde quoque Fabricium paullo post in catalogo poetarum epigr. voc. Agathias. Hie exflitit nouae anthologiae auctor, qui praeter antiquiora, sua quoque et acqualium poctarum epigrammata collecta vno in septem libros divilo volumine edidit. Ipfius Agathiae epigrammata LXXX. quae leguntur in Anthologia. metaphrafi a lof. Scaligero et lano Doufa donata gr. edidit cum illius historia Bonau. Vulcanius, Lugduni Batau. 1594. 4. — repet. Agathias Scholastici de imperio et rehus gestis Iustiniani imperatoris libri V. Ex bibliotheca et interpretatione Bonau. Vulcanii. Acce/for runt Agathias epigrammata fat non ex nouo codice petita, fed ex anthologia Stephani trans. scripta,] cum versione lat. Paris. 1660. fol. — rec. Venet. 1729. fol. — Epigrammata graece, cum adnott. Io. Brodaei et Vinc. Ob/opoei. In Epigr. graec. Francof. hered. Wechel. 1600. fol. Brunck. autem, aliis additis, emendatius reddidit XCV. epigr. in Analect. tom. III. pag. 33-68. et in odem volum. inter Lectiones etc. pag. 240 fqq. illa criticis vt plurimum

gitized by GOOS

mum obleruationibus illustravit, et libros laudauit, vbi plurima iam antea promulgata fuerunt atque emendata. Agathias vero Meleagri anthologiam, a Philippo, Theffalo, auctam. proventu cum fuo, tum aliorum, aut aequalium fibi, aut paullo vetufliorum, locupletauit, (conf. Brunck, praef, pag. XI fq.) at carminum ordinem, a Meleagro et Philippo feruatum, Atque Reiskius, qui in praefatione ad Anthologiam Cephalae pag. XII fqq, tum deleruit. in notitia poetarum anthol. pag. 178 fq. vbi versus ex eius praefatione, quibus ordinem fuae anthologiae expoluit, a Vauaffore olim excerptos, recudi fecit, denique pag. 115. multus eft de illius collectione, opinatur, duce iplo Agathia in provernio, primum librum tenuisfe dedicatoria, secundum sic dicta enderrince seu descriptiones variarum rerum); tertium fepulcralia; quartum ca, quae cafus humanae vitae tractent, quintum fatyras, feu aculea. tas inferiptiones, fextum amatoria; (feu potius lufus in amores feminarum 9; feptimum tandem laudes vini et conuiualia. Idem collectionem Agathiae non eo ordine, quo ille digefferat, in codicibus ") leruatam esle, animaduertit pag. 115. Carmini 555. subjecti sunt in codice quidem Lipf. Iqq. tituli: Τέλος των αναθηματικών επιγεαμμάτων Άγαθίε εχολαsing. אמן ô των αναθηματικών ήμιν έπιγραμμάτων χαρακτής πεπλήρωται, inaves Exer ώς έμαυτον πάθω. — — Transit ad sepulcralia, quae hoc habent primordium: αξχή έπιτυμβιδίων έπιγραμμάτων, ω (R. connicit as vel ων) έσχεδίασεν ο Κύρις Κωνσαντινος ό Ke Φαλαs etc. Num carmen 278. Agathiae a Reiskio in nouis miscell. Lipf. IX. pag. 99. editum loco praefationis ad illius anthologiam fuerit feriptum, nec ne? Reisk. pag. 100. et rag. 438. disputat. Posteriore tamen loco priorem quidem sententiam reuocat; suspicatur autem, quum Agathias et iambico et heroico genere lacpius praefatus sit Anthologiae suae, eumdem elegiaco quoque idem fecisse. Postquam codicis quondam Vstenbachiani, nune Lipfienfis libros duo primos in Agathiae collectione locum habuiffe nullum monuit; qui in codice, iudicat, nostro terrio loco positus, et a nobis anno superiore (in nouis miscell. Lipf.) publicatus fuit, eum librum fuisse sextum, secundum constitutionem Agathiae. Dedicatoria, quae hactenus et edidimus et expoluimus, in codice Agathiae duxisse agmen, quae nostri codicis abdita fuere medio finu, et quartum obtinere locum iusia. Sepulcralia, ad quae nunc accedimus, quintam et extremam partem nostri codicis, tertiam fuisse in Abelle a nostro codice illam, quae penes Agathiam secunda erat, ea Agathiae chartis. ipla, si quid video, quam lensius ante nos primus prodídit, nos ex co repetemus deinceps. - Fieri nequit, vt haec ordinis, ab Agathia inflituti, turbatio illi Conflantino Cephalae non debeatur, quem et prolatus a nobis hie loci titulus ait carmina sepuleralia or reducioner, h. e.

 k) In praefat, pag. XIII. vbi idem argumenta amatoria cum feminis feptem librorum refert, argumenta II. priorum detorquebit. vid. Me librorum aliter defignat et paululum a femet Aliter vertit Vauaffor. ipfe difcedit: nam ad primum, ait, caput redibant carmina, laudes deorum celebrantia, fecundum dabat dedicatoria, etc.

1) Poeta ipfe in procemio Exraior, ait, di pilos Externou KuShen di dapas intera magaretura nopénn, ng) yhungels is ipurat h. c. Venus, fextum volumen fibi furtim vindicans, elegiae institutum ad amatoria cum feminis colloquia et dulces amores detorquebit. vid. Menagiana tom. III. pag. 162. Aliter vertit Vauaffor.

m) Ipüus tamen collectionis, ab Agathia factae, codices non amplius exftant. Meleagri enim et Philippi coronae perierunt; nee non Agathiae collectio. Seruatus est Cephalas in vno cod. Palatino. Sola Planudea in pluribus exstat codd. misstis. Conf. quae de Cephala paullo post adnotaui.

Digitized by GOOGLE

Vol. IV.

Hhh

426 Lib. III. e. XXXII. DE AGATHIA ET CONSTANTINO CEPHALA

h. e. in schedas suas deposuisse, et aliud elogium, quod e codice meto Vaticano Coronae Meleagri citauit Emman. Martinius epift, pag. 193. et ex eo repetitt Leichius pag. V. praefationis ad carmina fepulcralia, a fe hoc ipfo ex codice Lipf. eiusque illo capite depromta, cuius iam limina falutamus. Hactenus Reiske, qui doctrinam atque ingenium Agathiae admiratur atque veneratur. Stephauus tamen, et lof. Scaliger apud Vauafforem et Brunck. in praefat, pag. II. minus benigne feutiunt de illius carminibus. Recte tamen Reiske (praef. pag XV.) et ante eum Vauassor, indicarunt, fatius futurum fuisse, et ad maiorem animi delectationem et auctores multorum, quae nune dicuntur, adnaw indagandos, ad iudicium de ingenio actareque fingulorum curatius ferendum et ad cognofcendum, quomodo aliu alium imitatus fit, multo aptius, fi carmina ad temperum, quae fua cuique fors tribuit, ordinem, ab Agathia iisque, qui sequuti sunt, disposita, ipsique a se poetae non discerpti, nec aliorum aliis admixta epigrammata, nec mala cum bonis propemodum alternis confufa fuissent. Agathias autem suum opus ad Theodorum decurionem roy Kooud conferipsit, et, (vt notam Fabricii saque, quae manu adferipfit, hie ponam,) fecit titulum: 'Ayagis Σχολατικέ 'Λσιανέ Μυειναίε (male Σμυεναίε apud Salmafium pag. 849. ad Solinum,) συλλογή νέων έπιγεαμμάτων. Iple auctor etiam σέμμα vocat in praefat.

> — μιζ δ' ύπό αυζυγιβίβλφ Έμπορίην ήβροισα πολυξάνοιο μελίσσης Καὶ τόσον έξ έλέγσο ») πολυσπερές άνβος άγάρας Στέμμα σοι εὐμύβοιο Χαβήρμοσα Καλλιοπάης.

Succeffit Constantinus Cephalas qui veterem Anthologiam ita reformauit, vt et multaret illam et augeret. Quorum autem veterum poetarum bene multorum carmina in Constantini Cephalae collectione prostant, ea index amplus, a Reiskio confectus et illius editioni Cephalae fubiectus, suppeditabit: asterisco notati sunt, quorum epigrammata non reperiuntur in Planudea collectione. At cod. Lipsiensis non continet integram illius Anthologiam;

JOOQLG

#) Sie Fabrie. fed vitiole, puto.

HYIVSOVE COLLECTIONE ET EDITIONE Lib, 111, c. XXXII, 427

logiam; fed-tantum partem, libros III. Quis vero fuerit Constantinus ille, inquisiuit Reiskius in notitia poetar antholog, pag. 225 fq. Duorum enim Constantinorum, alterius Rhodii, alterius Siculi, epigrainmata, quae absunt Planudea, in Cephalae collectione (ur. 637 - 640. edit. Reiskii) occurrunt. Rhodius autem Reiskio videtur idem effe. atque Conflantinus Cephalas auctor huius collectionis. "Actatem, ait Reiske, iple fuam prodidit et parentes patriamque in carmine 639. (pag. 106.) quo ait, le, filium Ioannis et Eudociae, regnante Leone et eius fratre Alexandro filioque Constantino, Lindo oriundum. Rhodi oppido, crucem in patria dedicasse. Vixit ergo saeculo decimo post C. N. ineunte et scripsit illud carmen circa a. Chr. 906-911. Nam illo natus fuit celeber ille tot libris relictis Constantinus; hoc a studiis litterarum quoque clarus Leo, pater eius, obiit. " Contra ea Siculum Constantinum fuisse Rhodii magistrum, coniicit Reiskius, ex titulo 78 uarapis. qui ipfi trihuitur carm. 637. et quandoquidem, addit, carmen scripsit, ad quod Theophanes, historicus saeculi IX. respondit. vid. carm. 636 et 637. Idem suspicatur, eumdem effe illum Conflantinum Siculum, philosophum, cuius carmen graecum alphabeticum Anacreonticum super periculo parentum et fratrum suorum in mari, mstum in biblioth. Caelarea memorat Lambecius, indice Fabricio B. Gr. tom. X. pag. 282.

Quod autem Agathiae collectio illius acui ingeniis, quae dudum a verae pulcritudinis fenfu descuerant, aptior videbatur: antiqua illa, a Meleagro et Philippo collecta carmina, paullatim abierunt in obligionem, et forsan intercidissent, nisi Constantinus Cephalas nouam condidiffet anthologiam. Hic enim multa quidem ex Agathia et posterioribus poetis, haud pauca tamen ex Meleagri guoque et Philippi coronis legit, vel potius Agathiae collectionem pro fundo fecerat, suaque sub finem subiecerat; aut illius collectioni suam iple superstruxerat, resciss aliis, aliis additis; priorem quoque Meleagri partem, siue si malis, Stratonis Musam puerilem et alia fortals, quae in nulla trium antecedentium Anthologiarum exflarent, adiecit: et syllogen epigrammatum graecorum in capita secundum argumentorum genera reduxit: sequutus in hoc quoque Agathiam. Vide Allatium cap. 14. de patria Homeri, pag. 1831. vbi meminit codicis misti antiquissimi, qui e bibliotheca Palatina venit in Vaticanam; item Reiskium, Leichium et Brunck. II. citt. ac schol. gr. supra ad sectionem de Meleagro adscriptum. Atque idem, quod Meleagri, Philippi atque Agathiae collectiones, a vetustate temporisque absumtae iniuria, fatum expertae sunt, forsan mansiffet Conflantini opus, nifi Sylburgius, cum primis Salmasius in bibliotheca Palatina exemplum, antea parum cognitum, reperisset, et descripsisset sibi: quo factum est, ve ex co pluribus apographis et excerptis factis in plurium hominum notitiam manusque perveniret. De illo tamen, quo vsus est Salmasius, codice, qui in praesenti custoditur in biblioth. Vaticana, fatisque illius postea disseremus. Salmasius vero ad Solinum et hi-Aoriae augustae scriptores, Küster ad Suidam, (qui multa carminum ex illa collectione fragmenta sparsit per Lexicon suum,) Warton et Toup ad Theocritum, Klotz in lectionibus Venufinis et ad Tyrtaeum, Io. Christian. Wolf in editt. Sapphus et poetriarum graecarum, Holstenius ad Stephan. Byzantinum, Wesseling. Bentleius, Valckénar. Albertus. Koen, Goenfius, Musgrauius aliique in notis ad varios auctores, Pierfon in verifimilibus, Ruhnken in epist. crit. Wasse in Obst. belgic. miscell. Doruillius, nouam paraturus editionem, in Vanno critica, in primis in animaduerfionibus ad Charitonem, Bandinius in catalogo bibl. Laurent. Zeune in animaduerfionibus ad Anacreontem etc. multa epigrammata. Hhh s nondum

428 Lib. III. t. XXXII. DE AGATHIA ET CONSTANTINO CEPHALA

nondum euulgata, in lucem protulerunt, emendarunt atque illustrarunt. Plura tamen ex apographis separatim ediderunt lensius, I. H. Maius, Leich, inprimis Reiske atque Brunck. De postremi studio opereque postea in catalogo editionum disputatur: hic reliquorum labores paucis persequemur. Iensius igitur edidit

Lucubrationes Helychianas: Observata in stylo Homeri: Vetera epigrammata pro anecdotis prodeuntia. Roterd. typis Io. Dan. Beman. 1742. mai. 8.

Ienfius epigrammata illa 154. quae inter schedas varias casu repererat, hic tamquam inedita fine verfione pag. 305-354. in lucem emifit, perpaueis emendationibus adduts. Enimuerò et vitiofe funt edita, et malta iam antea promulgata erant, vid, ad Steph. Byzant. voc. Aufie et Ougless, Ruhnken in epiftola I. critica et ex ea noua acta erudit. 1750. nr. X. pag. 475 et 476. Dorville ad Chariton pag. 81 fq. vbi Epigrammata a Icufio inconfulto confilio edita ille scribir, ac pag. 185. idemque pag. 370. 433 sq. 600. cassigat quaedam. Dorville dum inuchitur in Ienffum et Leichiunt, quod illi epigrammata quaedam, olim iam ab aliis in lucem protracta, tamquam hactenus inedita venditarint, iple reprehensionis immemor et labilis memoriae atque infimitatis iple testis, in notis ad Chariton, pag. 332 et 348. duo, quali nondum edita, euulgauit, quae iam dudum alii dederant, indice Reiskio in nou. mile. Lipf. IX. pag. 87 fq. Hoc exemplum criticos feneros docere potest imbecillitatem humanam et maiorem in aliis reprehendendis verecundiam atque modeftiam, Pluta Iensiana face critica perforutatus illustrauit Adrianus Heringa in Observatt, criticarum libro, Leowardiae, 1749, 8. capp. 17. 22 et 31. - Antea I. C. S. (h. e. Io. Conrad Schwarz, Director quondam Gymnafi Coburgenfis,) nouis milcellaneis Lipfienfibus vol. IV. part. I. pag. 94-138. inferuit Explanationem epigrammatum quorumdam graecon um a lo. lenfio pro eversorois editorum, atque permulta epigrammara graece repetiir, latine vertit et copiose illustrauit: sed non fatisfecit crisicorum subtilitati. Enimuero paullo durius est iudicium Doruillii ad Chariton. pag. 82. vbi, "fateor, inquit, haec, (quae a lenfio et Leichio scripta notauit,) iocum et ludum esse, si compares cum iis, quae nescio quis in Misc. Lips. vol. IV. pag. 1. ad lenfiana illa epigrammata conferibillauit, nec fine faftu: quibus nihil par aut fecundum in his litteris vmquam obuium habuisse fateor." --- Omnia-illa lensiana carmina Reiskius recepit in Anthol. fuam Cephalae. et pag. 174-265. vario observationum, maxime eriticarum, genere illustravit, et quae ab aliis iam antea promulgata aut correcta explicitaque fuissent, sedulo indicauit.

In amplissima Vffrnbachii bibliotheca olim duo fuisse codices, vel potius exempla, (Copien) paullo post indicabitur. Ex altero aliquot epigrammata I. H. Maius, Professor quondam Giessensis, primus evulgavit in fuis Observationum facrarum libris: ex altero plura idem dedit et latine vertit carmina in Bibliotheca MSta Vffenbachana, pag. 578 sqq. Hic codex Vffenbachianus postea transiit in bibliothecam Lipsiensen Senatoriam. Hinc ex codem paullo post Io. Henr. Leichius carmina sepulcralia selegit, edidit, docte illustravit praesixa inferiptione:

Sepulcralia carmina ex Anthologia M. S. graecorum epigrammatum delecta cum versione tatina et notis. Accedunt ad graecas Muratorii Inscriptiones, in miscellaneis Lipsiensious tom. 1. part. 111. explicates, curae secundas et nouas emendationes. Lipsia: 1745. mai. 4.

Leichius,

Leichius, quamquam diligenter versatus erat in emendandis explicandisque hisce reliquiis, operam tainen viris, harum rerum intelligentibus, haud omnino probauit, cumprimis, acrius interdum, notatus a Doruillio ad Charitonem pag. 78-82. 185 sq. 251-254. 409. 516-518. 531 et 532. Atque a Ruhnkénio in epist. I. critica arguitur, Musis Gratiisque inuitis ad opigrammata-graeca emendanda-accessifile. Modeste quaedam notauit censor in nou. Act. erud. Lips. 1746. m. Iunio, pag. 318 sq.

Denique Reirke de Anthologia graeca, maxime de ea, quam Cephalas contexuit, bene meritus, e codice Lipfienfi, olim Vffenbachiano, omifis Stratonicis aliisque, tertium caput et librum, qui 118. carmina continet amatoria in foeminas, in quatuor, et fcripfit, miffus divifum, exhibuit in vol. IX. nouorum Mifcellan: Lipfienfium in part. I. pag. 80—148, primum miflum, fecundum, in parte II. pag. 207—323; tertium in parte III. pag. 434—481. et quartum in parte IV. pag 661—697. gr. cum verfione latina, et animaduerfionibus tam historicis, quant criticis. Poftea quartum et quintum librum, f. dedicatoria et fepulcralia carmina ex codem codice feparatim edidit, adiectis Ienfianis, h. e. a fo. Ienfio quondam publicatis, latine vertit, doctamque poetarum anthologicorum notitiam, et copiofas eruditas ad carmina notas fubiecit, praefationem autem longam eamque haud fpernendam de hac praefertim inedita et edita Anthologia praemifit. Inferiptus vero eft liber:

Anthologiae graecae a Conftantino Cephala conditae libri tres. Duo nunc primum, tertius post lensium iterum editi, cum latina interpretatione, commentariis et notitia poetarum. Lipsiae in bibliopolio Gleditschiano: 1754. 8: — iterum Oxon. 1766.

Indices villes adiecti funt: 1) poetarum', quorum carmina in Conflantini Cephalae collectione proflant: 2) poetarum, quos Meleager in praefatione ad fuam coronam laudat, et quorum carmina illi intexuit. Afterifco notantur, quae defunt Anthol. Cephalae. 3) poetarum, quos Philippus, Theffalonicenfis, adhibuit et in praefatione nominauit. 4) carminum Mufae puerilis, a VV. DD. editorum. 5) vocum, vnde carmina quaeque ordiuntur. Vberior huius editionis notitia exflat in nouis actis eruditorum Lipf. m. Mart. a 1757. pag. 115—125. doctior autem, interfperfis pluribus animaduerfionibus, in Gottingenfibus relationibus de libris nonis, falc. XI. f. a 1754. pag. 133—161. auctore, ni fallor, I. M. Gesnero. — De Schneideri periculo critico iam fupra pluribus difputaui.

IV. Venio ad MAXIMVM PLANVDEM, postremum inter antiquiores collectorem epigrammatum. Is autem suit Monachus Constantinopolitanus, grammaticus, retor et theologus suae aetatis clarus doctusque, et ab Andronico II. Augusto, cui carus erat, a. Chr. 1327. orator ad Venetos millus. Quando naturae debitum perfoluerit, non constat Sizio in Onomast. litter. II. pag. 355. vbi plures, qui de eo egerunt, V. D. memorat; refert quidem, elle, qui eum a. 1355. supernixisse existiment; fed, quam Doruillius in Obss. miscell. vol. II. tom. III. pag. 429. feribit, Maximum Planudem ab omnibus obsisse tradi MCCCLIII. locupletem sance eius samae auctorem requirit. Fabriciur sance B. Gr. lib. V. cap. 45. vol. X. p. 533. vbi feripta recentet Maximi Planudae, hune adnotat, adhue a. 1353. vixisse, ad te Villoyon. in anecdotis gr. tom. II. pag. 153. not. Nos vero hie tantum eius operam confiderabinus in colligendis epigrammatibus gr. positam. Nemini enim, (vt Fabric. in margine manu notauit,) perfuadebit Io. Harduinus, quod pag. 495. Opp. felect. illum, H h h 3

430 Lib. III. c. XXXII. DE MAXIMO PLANVDE

scribit, non repurgatorem tantum, ut vulgo habetur, sed verius auftorem esse anthologiae. Auctor tamen lemmatum, quae epigrammatibus praefixa funt, habetun, notantibus Huetio pag. 34. et Fabricio, qui etiam de titulo av garavias citat Benedicii Aueranii diff. I. toni I. Opp. et in eius laudem diff. 21. Cephalae autem anthologiae nouam induit formam, ita, st illam, Agathiae exemplo, in septem libros distribueret, neque tamen eadem, quae Agathiat, in quodque referret volumen. Multa enim omilit carmina, et quam plurima obscoeniora vel resecuit, vel interpolauit. Aque schol. graec. libro VII. pracmissum: in Twole To έβδομφ τμήματι περιέχεται εταιρικά τινα αποφθέγματα, τα μεν ώς εγκώμια τα ם שה באובסאמו דמ ל שה מי באמבסי בדעצוי סדמ גא חצים דם מסואיטידופסי אמן מוסצרםτορον αποκλίνει. Τα γάς τοιαύτα πολλά έν τω αντιγεάφω όντα παρέλιπε, Φησίν o Πλαγέδης. Fuluius autem Vrfinus in suo codice adnotauit: αλλα και ταυτα έν παλαιώ ero, παρ' 'Αγγέλε τε Κολλωτίε ". Planudes vero, quod obscoena refecuit, id bene ac prudenter egit, nec ea iterare et quali commendare, perfonam monachi decuit. Enimuero quum neque historicus, neque poeta bonus effet, haud debuerat interpolare, multo minus, multa Meleagri, Philippique proscribens obscoena, ex recentiore tamen acuo Sileutiarii, Macedonii aliorumque nibilo illis castiora recipere. Id igitur fecit, vt multa relinqueret, alia resecaret, non tam pudoris, quain compendii ratione ductus, Cephalaeque volumen ad minorem redacturus molem. Alioquin non omifisset permulta, caque pudica epigrammata Illius quidem itidemque monachorum cauffam strenue defendit Vauassor; dedicatoria. at tamen eum non absoluit. conf. Brunck. praefat. pag. IV Iq. Quaeflio autem atque illius examen, num et quatenus carmina veterum flagitiola typis euulgare liceat, ad nostrum non pertinet studium; et multi in hanc palaestram descenderunt. vid. quae Reiske et Kløtz. in praefat. suis disputarunt, aliorumque adtulerunt iudicia.

Ista a Planude compilata Anthologia per plura saecula litterarum typis sola erat vulgata. — In bibl. Coissiniana exstant quoque anecdota Anthologiae graccae, Leonardi Phisarae, vulgo Villeret, Atheniensis, (qui Cardinalis Richelii tempore vixit circa a. 1630.) manuscripta: sunt autem epigrammata, ex variis auctoribus collecta ab eodem Leonardo Philara, qui multa iu fine, a semet ipso adornata, descripsit. vid. Montfaucon catal. illius bibliothecae pag. 519. qui quidem, vtrum illa sint anecdota, iussit inquirere, nomina autem auctorum ibidem posuit.

V. Codises atque editiones Anthologiae epigrammatum graecorum, praecipue Planudeae.

Codices.

Antiquiffinius codex este videtur *Mediolani* in bibl. Ambrosiana, membranaceus, sacculi XI. teste Montfaucon in diario italico pag. 18. Quaenom tamen sint epigrr. aut cuiusnam, aut a quo collecta, Montfaucon non indicauit^P). An igitur hic codex is est, vade Lascaris

o) Atqui Vrsinus videtur anthologiam Cephalae respicere, et ex his Vrsini verbis colligere licet, ipsum illum sodicem Palatinum suisse antes Angeli Collotii. p) Diu tamen multo poft, quum Muratoria anecdota graeca Patau. 1709. 4. in manus fumerem, in mentem venit, in illo cod. forfan reperiri Gregorii Nazianz. tantum carmina.

CODD. MSSTI ANTHOLOGIAE PLANVDEAE Lib. III. t. XXXII. 431

Lascaris suum (qui in praesenti est Matritis) descripserit? Comprehendit quidem varia id volumen. — Eft autem in bibliotheca regia Matritenfi cod. XXIV, denfiore charta atque optime leuigata, totus Conftantiai Lascaris manu descriptus, Mediolani a. MCDLXIV. fol. ab Iriarto autem in catalogo codd. etc. pag. 86 - 120. diligenter lateque recensions. Is practer Mussical de Herone et Leandro carmen, Orphei Argonautica et Hymnos, item Hymnos Homeri et Callimachi, continet veterum 490. epigrammatum collectanea. In anthok edita Planudea, Francof 1606. fere omnia, fed non sodem ordine posita deprehenduntur. In illa tamen edit. defiderantur feptem et vigiati epigrammata, quae ex hoc codice friarte notitiae fuae inferuit luceque publica donauit: fedulo autem indicauit, in quo capite et libro editae anthologiae fiugula huius codicis epigrammata reperirentur. Id etiam notatum est ab Iriarto, nonnulla codicis illius vel nomen auctoris, vel lemma, siue titulum, ab co diuerfum, praeferre, quam in edita reperias anthologia, multa plenius exhiberi, multa vero praetermitti; frequentiflime plura vaius auctoris, in editione distributa, in codice in vnum quali coire: quaedam in mato nomen auchoris praebere, quae in excutis anonyma refezuntur ac vice conucría, etc. Porro auctorum nomina, ex quibus depromta funt, quotque iple Lascaris diserte adpellat, secundum litterarum ordinem pag. 117. digessit Iriarte. Multa practer ea memorantur vel adnas vel adiomera. Cum notitia Iriarti, tum maxime codicis iplius collatio futuro anthologiae editori omnino erit fructuola et vero necellaria. ----Tum cod. LXXII. eiusdem biblioth. (pag. 257 fqq. Iriarti,) continet inter alia Maximi Pla. sudis aliquot epifiolas et verlus, — epigrammta varia ex graecorum epigrammatum anthologia; alia tamen quoque, quae neque in Planudea anthologia, eiusue adpendice, neque in Cephalea reporit Iriarte vid. pag. 260 fqq. — Pag. 262. protulit Ioannis Tzetzae epigramma, antea ineditum. — pag. 263. primus euulgauit Maximi Planudae carmen in laudem Ptolemaei, Geographi, versibus heroicis XLVII. qui etiam exstant in bibliothecae Coislinianae cod. CCCLV. arque in eius catalogo pag. 520. memorantur: tum primus exsudi fecit epigramma Aristotelis elegiacum in templo Corinthi, et Eumeli, poetae, de Aceta verfus VIII. hexametros, f. fragmentum. — Agathiae ineditum, Hadriani, Luciani aliorumque perpauca epigrammata pag. 450. in cod. CXIV. indicantur. — Codices duo, qui grammatica Planudeae opulcula continent, ab eodem Iriarto pag. 372. 387 lq. et 391 lq. recensentur. — Ibidem pag. 526 sqq. passim, coll. pag. 562 sq. inter Vincentii Marinerii Valerii opera inedita, quam plurima occurrunt epigrammata varii generis,

In bibl. Laurentio-Medicea, Florent. (teste Bandinio tom. II. catal. MSS. gr. p. 99 fqq.) cod. XXVIII. faec. XV. chartac. optime feruatus diligenterque conferiptus, in 4. plutei 31. continet Anthologiam f. florilegium variorum epigrammatum, in VII. libros diulfum et a Maximo Pianude collectum, vt ex primi libri titulo, paene suanido, eruitur. Singulis autem libris index capirom praecedit, rubrisa conferiptus; itemque vniuscuiusque epigrammatis titulum, auctorisque nomen rubrae litterae diffinguunt. Nee defont interdum in margine parua quaedam feholia, ab cadem manu exarata. In fine legitur rubris characteribus conferipta haec nota: (gr. feripta, quam ex latina verfione reddimus:) "Finis feptimi tomi Anthologiae diuerforum vna fimul comprehenforum epigrammatum, quae plane expendimus, et vt licuit, emendauimus, ego Demetrius Chalcondyla et Ioannes Laurentii anno a natiuitate Donnini MCCCCLXVI." Bandinius, fe, quidem gloriatur, hunc codicem praecipua quadam recenfione dignum exifimalfe, ideoque fingula epigrammata, in ipfo contenta.

Lib. III. c. XXXII.

CODD. MSSTI

contenta, cum Florilegio edito in corpore poetarum graecorum veterum Iac. Lechii ita contulisse, vt corum initium ac finem in vtroque exemplari inter se component, quae vel deelle, vel abundare in alterutro compererit, ea omnia lectori fignificaret. Enimuero cur Bandinius codicem non contulit cum principe editione, quam iple paullo poft, neque tames diligenter descripfit, vt videremus, num et quomodo illa differret et num Florentinus codex fuerit apographum codicis Matritensis, Lascaris manu scripti, an ex communi fonte manarit, an plane fit diuerfus, quum ipfe Lafcaris in praef. ad editionem principem nee fontem, vnde hauserit, nec, quem codicem sit sequatus, indicarit? Ex indice et collatione Bandiniana id tantum cognoscimus, in Florentino codice, alia aliis auctoribus, ac in Lectii editione, interdum tribui, alia alio loco polita, aut omifia effe, aut auctiora, aut plura legi epigrammata etc. Iple fensit incommodum, et circa finem contulit quoque edit. Francof. a. 1600. fol. Cur id non feeit perpetuo? - Telle eodem Bandínio in eodem tomo pag. 140. cod. XVI. epigrammata nonnulla, ex anthologia fortalle defumta: et p. 145. in eodem codice epigrammata XXVII. ex anthologiae libro V. defcripta: alia varii generis in cod. L. membranaceo. — pag. 382. cod. XXIX. ur. 12. permulta epigrammata. — p. 575. cod. XLIV. plutei 59. nr. 11. ex Anthologia praeter Empedoclis sphaeram epigrammata XXIII. Antipatri, Archiae, Afclepiadis, Leonis philosophi, Leonidae, Mnafalcae, Philippi et anonymi, tum duo Planudae opuscula grammatica. — pag. 622. in cod. II. plut. 69. et in cod. XVI. p. 638. cum Thucydide, tetrassichon address in illum historicum, quod, quoniam differt ab edito in anthologiae libro I. c. 44. Bandinius excudi fecit: tom. III. p. 110. cod. XIII. plut. 74. nr. 46. epigrammata quaedam, ex anthologia forlan lumta, folutae tamen orationis inftar exarata. — pag. 425. cod. VIII. plut. 91. nr. 3. epigr. 50. Antipatri, Archiae, Archilochi, Demarati, Gauradae, Hadriani Caefaris, (al. Germanici,) Leonidee, Leontii, Luciani, Metrodori, Moschi, Nicarchi, Oreflis, Paulli Silentiarii, Philippi, Platonis, Posidippi, (sic exaratum est nomen,) Simonidis et Zenodoti.

Io. Lamius in Deliciis eruditorum Florent. 1743. 8. edidit eatalogum gr. codd. incertae cuiusdam bibliothecae, faec. XVI. a monacho quodam fcriptum, cum versione Elmii lat. In illo p. 186. memoratur cod. paruae longitudinis, qui continet Epigrammata et Theoguidis ad Cyrnum.

In bibl. D. Marci Veneta, cod. CCCCLXXXI. pag. 252 fq. Anthologia epigramm. in fectiones VII. distributa: Omnia paucis exceptis, etiam exstant in edit. Lubini. 1604. sectionum tamen tituli nonnumquam differunt ab edius, et aliquando pluces sunt, aliquando pauciores,

Planudeae anthologiae codex cum scholiis est in bibliotheca Monatenfi.

Planudes vero quod Cephalae collectionem eamque ex libro, parum emendato, fere excerpferat, epigrammmatibus in capita per locos communes digestis, Cephalae anthologiae memoria per plura faecula penitus oblitterata suit. Vnicum tamen exemplar, (vti plurimi credunt,) ab interitu, servatum, quod Heidelbergae in bibliotheca illa, quondam celeberrima et optimis libris scriptis referta, custodiebatur, tandem, (vt supra, vbi de Cephalae anthologia egimus, iam offendimus,) sedulitate et sollertia Claudii Salmassi detectum, in plurium venit notitiam. (vid. Leich. praesat. pag. VIII sq. qui coniicit, Michaelem Sophianum e Graecia secum adtulisse illum codicem, et de Sophiano sufficient. Salmassius

enim,

ANTHOLOGIAE PLANVDEAE Lib. III. c. XXXII. 433

enim, quum Heidelbergae ante direptum illum, et maximam partem postea Romam delatum thefaurum tres annos commoratus, omnia excuteret, in veteres, (vt verbis vtar Brunckii, praef. pag. VII fq.) incidit membranas: quas quidem ante eum adtigerant viri aliquot docti, sed supine, et non eo, quo par erat, studio investigauerant et perserutati fuerant, ita, vt, licet cognoscoretur, graeca in iis haberi epigrammata, non satis tamen perspectum effet, quantum ab editis cum numero, tum singulorum integritate differrent. Salmafio noftro referuatum erat, vt pretiofifimas illas veteris acui reliquias e tenebris erueret, hocque incremento rem litterariam bearet, qui, diligenter euclutis his membranis, quum primum comperistet, veterem illam ibi contineri anthologiam, omnia fedulo, quae edita erant, ad exemplar editionis Wechelianae a. MDC. contulit, cuius in oris varietates membranarum adnotauit, quaecumque autem essent anecdota, separatis descripsit in chartis, e quibus orta est Anthologia illa inedita, quae solius Claudii Salmassi studio debetur, quo nomine fummo viro immortales gratiae habendae funt, Hactenus Brunck, qui praeter ea quorumdam apographorum, ex Salmafii schedis descriptorum, fata et conditionem enarrat. Salmasius quidem ipse paraturus erat editionem, (vide quae Fabricius ipse de editionibus promissis postea, et Brunck. e vita Salmassi praef. pag. XV. notarunt;) neque tamen aliis inuidit illas dapes. Ex illis igitur schedis plurima derivata sunt avrivea Qa; in quorum tamen plerisque multa menda remanferunt, multae corruptelae, quales scribarum aut ignorantia aut praua corrigendi fedulitas inuchere folet. Alii ex illis apographis fecerunt excerpta, aucha mox aliis vndecunque petitis et adscriptis: vnde orta est horum diuersitas. Prioribus quoque, vt adnotat Brunckius, non eadem omnibus infunt, nec eodem ordine: alia aliis vberiora, prout variis temporibus a Salmasio communicatum fuit exemplar, quod habebat in manibus, et adsiduo siudio in dies ornabat magis. Ex eo, at nondum integro. nec curate scripto, primum manauit id, quod deferipfit Fr. Guietus, (quod tamen Salmafianis coniecturis perspersum oft,) deinde in bibliothecam Menagii, denique in bibl. regiam Parisiensen illatum eft, et a Boiuinio in actis acad. Parisiensis Inscript. tom. II. pag. 261 fqq. late expositum. Idem Boiuinius poetas, quorum epigrammata in illa collectione occurrunt, fecundum ordinem alphabeti nominauit; ad hoc quaedam epigrammata graece cum duplici versione, altera gallica prosaica, altera latina metrica excerpsit, docteque explicuit. Guetiano apographo vberius et melius est Boukerianum, Diuione, nec tamen ipfum omnibus partibus integrum, Vtrumque apographum habuit et sequutus est Brunck. Ex Boiuiniano codice formatus effe videtur Reiskio cod, Bigotianus, quo fe vlum fatetur Küfler ad Suidam voc. OeivaE.

In Biblioth. Lugdunenfi Batau, duo funt codd. mssti. Alter (tefle catalogo pag. 335. nr. 34. b.) Στράτωνος παιδική Μέσα, cum aliis epigrammatibus, quae inter dottos Anthologiae vocabulo dicuntur, fed obfecenae, manu lof. Scalgeri, unde plurima fatta funt exemplaria. (Haec funt excerpta ex apographo Salmaliano:) alter (ibid. pag. 399. nr. 8.) Anthologia, h. e. epigrammata colletia ex variis poetis, numquam edita, quorum primum eff Stratonis. Hie eft celeber ille codex Vossianus, ex quo multa fluxerunt apographa et excerpta facta funt; et ex quibus Bataui, Angli Germanique passim et quasi certatim per occafionem publicarunt epigrammata. Sic, quum Vossius in Anglia commoraretur, ex Vossiano codice Eduard. Bernardus librum suum confecit, unde a Rich. Bentleio et in fragmen. us Callimachi et distert. Phalaridea passim citatur, quod exemplum hodie pars eft biblio-Vos. IV.

Lib. III. c. XXXII. 434

CODD. MSSTI

thecae Bodleianas. (conf. tamen lablonsk. epift. in thefauro Lacroziano epift. I, pag. 176 fg.) Ex eodem Ezechiel Spanhemius magnam anthologiae partem exfcripfit, e quibus fchedis, Berolinum translatis, natae sunt schedae de la Croze, quarum exemplum habuit I. C. Wolfins et postea illatum est in biblioth. publ. Hamburg. Croz. schedae Lipsiam in bibl. Senator, per-De schedis la Crozianis vide Reiske in nouis miscell. Lipf. IX. pag. 147 sq. et venerunt. la Croze hanc iis praefixit inscriptionem: Epigrammata grasca inedita, descripta primum a Friderico Sylburgio e cod. MSto bibliothecae Palatinae, ex cuius apographo, quod erat apud Ilaac. Vollium, en descripfit Ill. Ezech. Spanhenius, ex cuius codice ego en descripfi Berolini A. C. 1716. Differunt paullulum ea, quae scripfit Groze in Thesauro epistol. tom. III. p. 43. adde tom. II. pag. 344. Tum excerpta ex illo Volfiano facta continet codex Vimariensis, quondam Schurzfleischianus, ex quo Klotzius Stratonis aliorumque ediderat epigrammata, et de quo atque Volliano codice idem multus est in praefatione sua : idem observat pag. 13. Vimarienfem codicem non este manu Tryllitii scriptum, (vti Gesnerus scripserat,) sed ab hoc in margine tantum ea carmina notata, quae in Anthologia edita iam exstarent. Sed quia Vossianus codex, a Frid. Sylburgio olim e cod. biblioth. Palatinae descriptus, (teste Colomefio in Opp. a I. A. Fabricio Hamburgi a. 1709. editis, pag. 860. coll. Klotz. in praef. pag. 27 fq.) a Salmasiano, quantum constat, multis differt rebus, v. c. dispositione capitum, et quod multa funt in vno, quae defunt alteri, quaestio orta est, num reliqui omnes codices, quos constat Palatini propagines et veluti furculos esfe, ex vnone Salmasiano apographo creuerint, an ex aliis quoque apographis alii? vid. Reiskii praefat. pag. XIX.

Videtur quidem posse lis ita componi, vt cum Brunckio, (vti supra adnotatum est.) dicas, non ex vno, fed ex pluribus diuersisque apographis Salmasianis aut ex eo exemplo Salmassii, prouti hic variis temporibus siue plenius siue alio ordine instructum in manibus habuerat, diuersisque temporibus cum aliis communicarat. Enimuero id, quod a Sylburgio, decem amplius ante annis, quam Salmasius Heidelbergam venerat, in summa fenectute iam mortuo, fcriptum erat, e Salmafiano manare non potuit, nec, vtroque apographo multis rebus discrepante inter se, Salmasiús, cui omnes thesauri Palatini a Iano Grutero recluderentur, temere descripsifie videtur Sylburgianum. Quare Gesnero, (quem cenforem fuisfe opinor Anthologiae graecae Cephal. a Reiskio editae in relationibus Gottingensibus de libris nouis l. cit. pag. 139 sq.) probabile videtur, diuersa esse apographa, ac forte ne vnius quidem libri Palatini, Sylburgianum et Salmasianum, atque adeo Sylburgianum illud, quod Vossianum postea factum est, a Salmasiano esse diversum, et ex alio plane codice, Palatino ipio quoque, descriptum, cuius notitia Salmafium fugerit 9. Nam quae varietas profertur, ea, vt ait Gesner, maior eft, quam vt ab ingenio 'alterius viri docti, aut ab erroribus posteriorum descriptorum profecta possit videri. Ex vtro autem illorum fluxerit cod. Lipfienfis, quem ab Isaaco Grutero, qui superiore saeculo ad finem vergente ludum litterarium apud Haganos (vti opinatur Reiskius p. XX. præf.) moderatus decessit, habuerit Gisb. Cuperus, haud omnino certum est. Isaacus ille Gruterus, Iano Grutero

catalogo in monumentis pietatis equidem, nifi et in VII. libros digefta, in quarum prima fchogrammatum factam, n. pag. 41. nr. 13d. Epigram- Epigrammatum folia VIII. 4.

e) In Sylburgiano MSS. graec. bibl. Palatinae matum Anthologia e diuerfis auctoribus collecta oculi aberrauerint, bis inueni mentionem epi- lion' Maximi Planudis fol. et paz. 128. nr. 418.

Digitized by

ANTHOLOGIAE PLANVDEAE Liv. 111. c. XXXII. 435

Grutero iunior, si exscripsit codicem Heinstanum, sequutus est apographum quoddam Salmalianum, cuius copiam Dan. Heinfius a Scaligero impetrarat. Probabilius tamen e codice Vossiano ductus est Lipsiensis. Hie autem primum a Cupero, ad Vssenbachium pervenit, et inde cum cercinoniali Conffantini Lipsiam. Quare quum 1. H. Maius, et Reiske, ille in Bibl. MSSt. Vffenbach. hic in initio primi millus in nou's Milcell. Lipfienf. et in praef. ad edit. Cephalae nec non Leichius in praef. ad carm. fepulcralia pag. XI fq. iam copiofe disputarint de illo, equidem hic nolo esse multus. Ex Vffenbachiano MSto exemplum fibi fumfit Steinheilius, quod in manibus habui; et Maius iple, cuius exemplum est in bibliotheca Gietlensi atque a viro quodam do to in bibl. philologica, vol. III. Lipsiae 1781. 8. part. I. pag. 4 [qq. non modo descriptum, fed etiam variae lectiones, cum Brunckii editione comparatae, inde enotatae, arque continuatae funt in noua biblioth. philolog. et critica. Gottingae 1782. vol. I., fasc. I. pag. 91 sq. et fascic. II. pag. 193 - 220. - In Bibl. Leidenfi inter codd. Vollianos funt quoque in cod. LIV. pag. 398. epigrammata graeca, item cum scholiis, et in cod. XVII. pag. 402. epigr. quaedam graeca. — Coistinianus codex, cuius Montfaucon in catal. Coislin. pag. 519. meminit, ex Anthologia formis excufa descriptus videtur Leichio in praef. pag. XI. qui etiam pag. XII. memorat exemplar G. C. Goetzii, Lipfienfis, e schedis Holstenianis descriptum. Quod Dorville quaedam publicauit epigrammata, quae in reliquis haud leguntur apographis, id nihil ad rem facit decernendam. Nam illum, conflat, ipfum Romae codicem Palatinum accurate defcripfifie, nouanque (vt iam memoraui,) paraturus erat editionem. Schedae autem illius post mortem in Britanniam ad heredes delatae, num adhuc illaefae fuperfint, aut quo loco in praefenti lateant, equidem ignoro. Ad eum miserat I. A. Fabricius epigrammatum graecorum msta duo vetera et notas ineditas virorum doctorum, vid. Fabricii vitam, a Reimaro fcriptam, pag. 57. Forfan alterum fuit id, quod acceptrat Fabric. a Io. Baptista Deforfet. vid. ibidem pag. 247. - In cod. quodan Vindobonensi esse epigrammata aveniyea Qa. conieceram ex Georgii Wallini epiftola ad Crofium. vid. Thef. epiftolic. Lacrozianum rom. I. pag. 344. At, quum cel. Alterum, Prof. L. Gr. in vniuerf. Vindob. per litteras adirem, vir ille humanissimus respondit, ibi non exstare cod. anthol. gr. Anthologium, a Nesselio memoratum, effe librum ecclefiasticum Graecorum, neque philologicum: fe tamen in cod. phil. CCCXI apud Neffel. reperille nonnulla epigramm. gr. variorum veterum auct. in IV - VI. fol. a Nesselio omissa.

Romae quoque eft in bibliotheca Barberiniana apographum, quod Allatio et Holfenio praesto fuit; fed illud vnde sumtum fuerit, dubium nonnullis videbatur. At iam Gesnerus in Relat. Gotting. 1. c. pag. 138. et Brunckius praef. pag. XII. divinarunt et quafi edixerunt, vtrumque authentico illo Heidelbergensi esse vsos. Cernora tamen mihi per litteras. Romae polltidie nonar. Mai, 1789. exaratas, fignificauit cl. Schow. (qui in praesenti vniuersitatem ornat Hafniensem.) Neque ego ingratum me fecisie lectoribus arbitror, quod longiorem ex illis particulam huc transtuli. (Diu haec fcripferam, quum in eph. litt. legissem. cl. Schow in peculiari comm. de illo cod. nuper egisse: at ego nondum vidi illam.)

"Praefenti, tempore in apographum illud celebre Holftenianum inquiro, in quo epigrammata graeca continentur, quodque ipfe Holftenius interdum vt codicem bibliothecae Barberin. citàt. Id autem apographum transscriptum est ipla Holsenii manu, quae mox agnolci-

lii 2

Lib. III. c. XXXII. CODD. MSSTI 436

agnoscitur ex celebri illo apographo Salmasiano, quod, dum Lucas Holstenius Parisis agebat, in bibl. regia feruabatur. Patet ex apographo Holfteniano, Salmafium Heidelbergae haud alia ex codice l'alatino descripfisse epigrammata, quam ca, quae suo tempore aut vitiole edita erant, aut prorfus incognita. Hinc selectum tantum quemdant epigrammatum MS. Holstenianum exhibet, multis ex iis, quae in edd. hodiernis et analectis leguntur omissis. Fostea vero quain Holstenius Romani adierat, apographum suum cum ipso codice Palatino, qui in bibl. Vaticanam iam translatus erat, contulit, atque multa inde emendauit. Ex hac collatione natae funt animaduerfiones, emendationes, variaeque lectiones, quae hine inde in margine apographi funt notatae. Vides igitur, quam felicites Brunckius veritatem diuinauerit in praef. Analect. dum de hoc MSto bibl. Barberin. logui-Textus apographi Holfton adeo vitiole et negligenter scriptus eft, vt vix mihi fingere tur. possim, quomodo vir doctus tali modo transscribere potuerit, nisi forte culpa huius negligentiae temporis angustiae, qua premebatur, tribuenda sit. En titulum apographi Holsten et ordinem epigrammatum, qui idem est, ac in cod. Palatino, nifi vt hic epigrammata Christianorum omittantur: Paulli Silentiarii ExQeasis magnae ecclefiae S. Sophiae et Ambonis eiusdem erclefiae. Ex MSS. codd. Palatinae bibliothecae. Ex Cl. Salmafii exemplari tronsferiplit Lucas Holftenius cloloCXXVI, ad IX. Kal. Sept. et reuidit Romae ad ip/um codicem Palatinum Vatit. biblioth. cloloXXIX. a. d. VII. id. April. In MS, Holften, guod fol. CLXXXI. conflat, continentur ?

1. Παύλε ποιητέ Σιλεντιαςίε Κύρε έκφεροις ώς την μεγάλην έκκλησίαν, e τε την erviar $\Sigma o \phi i a v$, fol. 1 – 23.

11. Παύλο Σιλεντιαςίο έκφεασις το "Αμβωνος fol. 23 - 35.

111. Μελεάγευ ποιητέ Παλαιτίνυ τέφανος διαφόρων επιγεαμμάτων fol. 35-40.

19. Φιλίππε ποιητέ Θεσσαλονικέως ςέφανος ομοίων και διαφόρων έπιγραμμάταν fol. 40-44.

Αεχή τῶν ἐεωτικῶν ἐπιγεαμμάτων fol. 44 — 55.

VI. Aexn Two ava Inpatinw fol. 55-73.

νιι. Άρχη των επιτυμβίων επιγραμμάτων, ων εσχεδίασεν ο κύριος κωνταντίνες έ κα-Φαλάς, ο μακάζιος και ακιμιήτος και τριπόθητος άνθεωπος fol. 73 - 105.

VIII. 'Aeyn Tov enidentinov fol. 105 - 1:3.

1x. 'Aexn Twv meoreentixwy fol. 133-135.

x. 'Aexn Two onwatinwy new dia Goewy fol. 135-141.

x1. 'Aexn Twr Steatwros TE Saediare fol. 141-157.

XII. Kounta fol. 157 --- 158

x111. Διαφόρων μέτρων διάφορα επιγράμματα fol. 158 - 163.

x1v. Γυμνασίας χάειν και ταῦτα τοῖς Φιλοπόνοις πεςτίθημι, Να γνῶς, τί μεν πα-Aaray mardes, Ti de vewy tol. 163-181.

tv. lady-

statur, iple facile cognotees virimque indicis sliquid earum amplius superesse. Harl.

r) Si hune indicem contuleris cum co, quem diferimen. Brunck itidem notauit, integras Mo-Brunck praef. pag IX fq exhibuit, et queu in sleagri et Philippi coronas f. collectiones non ibi fronte ipfius cod. Vatiani feriptum effe idem te- - exitore, nec prae-er provemia, fingulis praepofita,

Digitized by GOOGLE

ANTHOLOGIAE PLANVDEAE Lib. 111. 6. XXXII. 437

Cel. Bartheid. Nicel. Krohn, praeco verbi diuini apud Hamburgenfes, notat in catalogo fuae bibliothecae, (Hamburgi 1793. 8.) pag. 187. nr. MMCCCCXLIV. fragmenta codicis susti membranacci Anthologiae graccae, VIII. folior. faec. XIV. med. 4. Continentur epigrammata numero XLVI. Doct. possesseries view codex ille excerpta ex Anthologia Planudea exhibere. Neque tamen epigr. vt in Planudis collectione, in fuas classes funt relata; fed promiscue alia excipiunt alia. Ego vero, quantum ex nota V. D. coniicio, codicem illum, fit tantae eff vetultatis, fingularem, et diligentiore comparatione dignum oste cenfeo, nifi fuerit vnus ex Fabricianis. — In bibl. publica Hamburg. ost codex mstus in 12. qui fedecima foripta veterum Graecorum complectitur, a I. Mich. Dilherro donatus. In eo est Anthologia epigr. graecorum, XXX. pagg. quae cl. Pitisco descripta este videtur.

Plena igitur integraque epigrammatum editione, quae Palatinum exemplum fideliter adcurateque expression referat, certoque contextu adhuc caremus; quamquam Brunckii fedulitati, diligentiae atque ingenio praeclaram epigrammatum cum editorum tum ineditorum; et in vnum quali corpus redactorum editionem debemus, infcriptam:

Analesta veterum poetarum graecorum editore Rich. Frid. Phil. Brunck. graece. tom. I. Argentor. 1772. II. 1773. III. 1776. 8.

Editio, nonnili titulo mutata, quarto volumine augenda, ibid. 1785. — tomo tertio adiecit acutas lediones feu notas, maximum partem criticas, raro fedem aut auctorem carminis inquifiuit, aut historicam dedit notitiam; grammatica autem interpretatio, quae fenfum verborum aut artem ingeniumue poetae declaret, propemodum plane desideratur. — Ordinem epigrammatum mutauit et poetas sua cuique carmina adtribuens, secundum aetates disposuit, initio a Meleagri carminibus facto.

Studuit igiur, quantum potuit, epigrammata omnia, etiam Stratonis, integra et emendata edere : hisque ad unxit quaedam diuersi quidem generis, ab Anthologia tamen ex menre illius non alieni, qualia sunt Theocriti. Bionis et Moschi bucolica variaque idylliz, Anacreontia et lyrica quaedam, Callimachi, Cleanthis et Procli hymnos, fragmentaque aliorum aliquot poetarum, quorum integra carmina in Meleagri collectione olim lecta suisse lii 3

438 Lib. III. c. XXXII.

EDITIONES

certum sit. Praeter apographum Guyetianum coque melius neque tamen omnibus partibus integrum Bouherianum, et praeter praestantislimas Planudeae anthologiae et reliquorum poetarum editiones aliaque subsidia, de quibus copiosus est in praestatione, habuit quatuor haud optimae notae codd. scriptos ex biblioth. regia Parssiens, quorum vnus epigrainmata nonnulla praebuit, quae in editionibus non exstarent. Sed longiorem et adcuratam eruditamque huius editionis notitiam, interspersis multis correctionibus et subsidia, leges in bibl. critica Amstelod. vol. I. part. II. pag. 20 – 49. Adde cl. Frid. Jacobs, (qui maius opus et commentarios in anthologiam molitur,) emendatt. in epigrammata anthologiae graecae, Lipsiae 1793. 8. qui in praest. pag. X. sobrie prudenterque iudicat de Brunckii editione, Cum sacobsii libello compares censuram in ephem. Gotting. 1793. plag. 109. pag. 1080.

[Repeti Iacobsius, multorum VV. DD. sualu, textum graecorum epigramm. Brunckianum, sed ita, iussit, vt infereret, quae Brunckius vol. III. inter Var. Lect, aut alibi edidit, suo loco, omitteret gnomicorum poetarum, et Anacreontis, Sapphus, Erinnae, carmina, Callimachi hymnos, Bucolicorum Idylsia, et alia, denique varietatem lectionis nonnullis epigrammatis adderet: Anthologia Graeca siue poetarum Graecorum lusus. Ex recensione Brunthii. Tom. I. II. Indices et Commentarium adiecit Frider. Iacobs. Lipsiae, MDCCXCIV. 8.]

De Boschii confilio Anthologiae cum versione Grotii metrica edendae, infra in notivia editionum promissarum egi.

Progredior ad editiones anthologias epigrammatum graccorum Planudeas.

Princeps est Florentina:

Haec est inscriptio raritlimae editionis, graecis litteris capitalibus ex recensione Ioannie Lasearis Rhindaceni, quam vberius describit Clement in bibl. curiouse historique etc. tom. I. pag. 361 fq. whi et alias raras anthologiae editiones recenfet: item Firdin. Follows in catal. codd. faec. XV. impreffor. --- in bibl. Magliabechiana, Florent. 1793. fol. pag. 106 fq. in qua feruatur exemplar et membranaceum et chartaceum. Vitima feptem folia in quamplurimis desiderantur exemplis, in iis autem est Io. Lascaris epigramma graecum, praefatio latina eiusdein ad Petrum de Medicis, denique fubscriptio: Impressium Florentiae per Laurentium Francisci de Alopa Venetum. III. Idus Augusti. M. CCCC. LXXXXIIII. (1494.) 4. Omnia litteris quadratis. Quod septem illa folia plurimis absunt exemplis, (vid. Montfaucon in diario italico pag. 410. Scemiller loco mox citando etc.) fieri folet, vt illa editio saepe occurrat et eitetur fine loco et anno. Sed Maittaire A. T. tom. I. edit. primae p. 272-283. maiusculis litteris illa septem folia ita typis renouanda curauit, vt singulis paginis lineisque primae editionis omnia responderent. Idem Maitt. ibid. pag. 268 fg. 284. vol. IV. part. L. pag. 98. pag. 102. (vbi animaduertit vitium typographicum apud Leonem Allatium animadu. in antigg. Etrufc. fragm. Parif. 1640, 4, pag. 61. 6a. qui fcribit, editam effe illam Florentiae 1484.) it, pag. 103. Fabricius errorem typogr. a. 1497. in suo iple exemplo manu correxit, et verum annum restituit. Bandinins quoque in catal. codd, graec. Laurent. Medic. vol. II. pag. 105. epigramma et praefationem Lalcaris, (docte fuleque probantis, litteratum figuras, quibus

Digitized by GOOGLE

ANTHOLOGIAE PLANVDEAE Lib. 111, c. XXXII. 439

quibus prifci Graeci vtebantur, omnes fuise capitales,) litteris' minusculis excusa repetiit, adiunctis paucis animaduersionibus. Adde de hac editione Iriart. catal. codd. msst. gr. p. 379. coll. pag. 243 fqq. vbi exemplari addita funt anecdota quaedam mssta ab Iriart. ibi publicata. Seemiller in incunabulis typograph. biblioth. Ingolstad. tom. IV. pag. 54. Goetz. memor. bibl. Dresd. I. pag. 29. cel. Panzer in annal. typogr. vol, I. pag. 421 fq. qui plures laudar. In bibl. Pinelli fuerunt duo exempla; alterum membranaceum, alterum chartaceum. vid. catal. tom. II. pag. 256 fq. — Leick in praesat. pag. VIII fqq. multus de hac editione, animaduertit, notarum partem in exemplo bibl. Senat. Lipsiensis passimeditis illis haberi auctiorem. — Cl. Pitisco, Prof. Hamburg. in litteris ad me fcr. videtur ex codice peruetusto litteris vncialibus olim in magna Graecia exarato, 170. fol. descriptus. Praesationem Lascaris in posterioribus editionibus per typographorum auaritiam escusum, fuit in bibl. Krysiana, Iac. Krysii, Hagae Comitum 1727. 8. p. 94. — Anni 1488. nota litteris capitalibus: in bibl. Markiana, Hagae Comit. 1727. 8. part. I. p. 111. apud Clement. cum hoe mihi vitios videtur.

Florilegium diversorum epigramm. in septem libros digestam. graece. Post Aldinum stemma sequens nouus titulus, (qui est in Florentina principe edit.) Ανδολογία δια Φόζων επιγεαμμάτων etc. In calce legitur breuis graeca epistola Scipionis Carteromachi ad Aldum, et post illum: Venetiis in aedibus Aldi mense Nouembri M. DIII, (1503.) 8-

Exemplar membranaceum fuit in bibl. Askew, (vid. Cat. pag. 35.) et est in bibl. Laurentio-Medicea. vid. Bandinii Catal. MSS. gr. tom. II. pag. 104. qui epistolam gr. reddidit et notauit, Scipionis Fortiguerrae, Carteromachi dicti, vitam a Iusto Fontaninio descriptam esse in Diario litteratorum Italiae tom. XX. art. XI. §. II. Exemplar cum notis mestis viri docti faec. XVI. fuit in bibl. Pinelliana. vid. catal. l. c. adde Gostz. mem. bibl. Dresd. I. p. 30. et Serie dell'Edizioni Ald'ue etc. p. 23. [Aldina exempla a. 1503 et 1521. habet bibl. Paullina Lipf.]

Alteram Aldi editionem: Florilegium epigramm, grace. in aedibur Aldi et soteri. Venet. 1517. 8. mense Nouembri memorat Maittaire A. T. pag. 303. sed, quoniam eodem, vii prior, mense Nouembri finita dicitur, nec memoratur ab auciore serie dell'ediz. Ald. neque a Pipello ad Harwoodium, suspicor, cam vel dubiam esse, vel vltimum tantum folium mutatum, addita anni illius nota.

Florilegium diuersorum epigrammatum in septem libros. 'Avyoroyia dia Gogav έπιγζαμμάτων etc. — Impressum Florentiae per heredes Philippi Iuntae Florentini: 1519. 8. graec.

Vid. Bandinii Iuntarum typograph. annal. part. II. pag. 151. Est in biblioth. Gotting. Exemplar cum notis insstis est in bibl. Bodleiana. vid. Catal. vol. I. pag. 398.

Bafileenfis a. 1521. 8. memoratur in catalogo biblioth. Bigotianse II. pag. 202. Sed effe dubia videtur. Forlan est editio: selecta epigrammata graeca, latine versa ex septem epigr. graecorum libris, Basileae ex aedibus Io. Bebelii. mense Aug. 1529. 8.

Florilegium diuerforum epigramm. in septem libros. Solerti nuper repurgatum cura M. D. XXI. (1521.) Nune exit castigatius, quam alias vyquam pristinis elustratum erroribus, multisque adaustum adiestis epigrammatibus. gr. Venetiis, in aedibus Aldi et Andreae foceri. mense Ianuario. 1521. 8. vid. Geetzii Mem. biblioth. Dresd. I. pag. 32. Clement. 1. c. pag. 362 sq. Est quoque in bibl. Giessensi, Gottingensi etc. Exempl. in bibl. Bodleiana 1. c.

40 Lib, III. c. XXXII. EDITIONES

'cum V. L. manu Iof. Scaligeri. Haèc editio ad codicem Palatinum a Frid. Sylburgio collata fuit guondam apud Graeuium, vt ipfe refert in praefat. ad Callimachum.

Florilegium epigrammatum, follerti unper tura repurgatum. Paril. 1531. 8. apud Iodoe, Badium. — Est in bibl. Hamburg. publ. et Gottingensi. Fuit quoque in bibl. Sarraziana nr. 1328. et Pinell. 1. m. etc. Repetitio superioris Aldinae esse videtur. Quae enim illa in titulo profitetur, eadem hace editio gloriatur. At enim de hac editione idem pronuntiandum erit iudicium, quod H. Stephanus tulit de Aldina recentiore, et quod postea referemus.

Epigrammatum graecorum libri VII. annotationibus. Ioannis Brodaei Turonenfis illufirati. Quibus additus est in calce operis rerum ac vocum explicatarum index diligentisses conscriptus. Froben. Basileae 1549. fol. graece.

Sigismundus Gelenius in praefatione ſ. epiflola ad Io. Frilium, Tigurinum, auncupatoria mirifice laudat Brodaei commentarios et variam illius exactamque omnis generis librorum cognitionem. Commentarii, epigrammatibus Iubiecti, funt omnino docti et a multis VY. DD. laudati: at enim iufto copiofiores, interdum tenues; admodum raro, (quantum equidem animaduerti,) de lectione critice difputatur; fed ex mythologia, aut antiquitate aut grammatica interdum vel res tritae vberius explicantur: bona epigrammatum pars latine verſa eſt. Num vero Brodaeus plagii fit reus, et adnotationes olcant Tufſani, regií graecae linguae Profefforis Parifijs, actore quodam apud Maittarium A. T. H. p. 356 fq. alii iudicent. conf. Freytagii adparat, litt. H. pag. 781 fq. In biblioth. Leidenſi eſt exemplar plurimum confcriptum a viro docto. Sequuntur ſeptem volumina, ruditer colligata, im quibus ſunt verſiones epigrammatum latinas a variis tentatae, vt Railleto, Volcardo, Caſtellio, Labaeo, Mekercho etc. vti notatur in Catal. pag. 335. nr. 25.

Anthologia fiue florilegium diuersorum epigrammatum, cum nonnullis epigrammatis recens inuentis, rejectis ad calcem, gr. Venetiis apud Aldi liberos. 1550. 8.

Hic annus adfignatur illi editioni, laudatae ab auctore ferie dell'ed. Aldine pag. 90. in catel. Pinelli l. cit. a Fabricio nostro aliisque. Exemplum, quod est in bibl. Hamburg. illum quoque annum prae fe fert. Contra Maittaire in A. T. III. pag. 604. refert cam inter libros, qui a. 1551. prodierunt. Vérum tamen titulum exemplaris, quod est in bibl. Gottingensi, vir quidam doctus milique amicus his verbis indicauit: Florilegium diuerforums epigrammatum in septem libros distinctum, diligenti castigatione emendatum. Cui nonnulia nuper inventa epigrammata in fine adiesta sunt, una cum indice tam rerum, quam auctorum copio fifimo. - Venetiis apud Aldi filios. M.D.L. (1550.) - Illem editionem, filiam forfan superioris Aldinae editionis, valde reprehendit H. Stephanus in praef. ad suam editionem, quod editor non erubuerit, pro magna epigrammatum acceffione, quam in titulo pollicitus suerat, septem aut octo versiculos Anacreontis dare deprauatos: et editionem multis mendorum millibus locupletatam esse, grauiter pronuntiat. Fabricius in margine B. Gr. manu scripfit, illam editionem cum notis MSS. Lucae Langermanni, collatam cum MS. Palating fuisse apud Schelium, Hamburgensem, se quoque apud eumdem euoluisse anthologiam ineditam et plurima collectanca, castigandis epigrammatibus graecis ac supplen. dis idonea, etiam notas MSStas ex Hugonis Grotii editione excerptas.

Flor Ie-

91000e

ANTHOLOGIAE PLANVDEAE Lib. 111. C. XXXII. 441

Florilegium epigrammatum graccorum. Venet. apud Petrum et Io. Mariam Nicolinos Sabienfes. 1550. 8. vid. Catal. bibl. Thottianae, vol. IV. pag. 278. nr. 620. Hanc edit. rarif. fimam adpellat Brunck Anal. III. pag. 39. Atque vel ipfis Venetiis adeo rara eft, vt cel. Morellius fe nullum exemplar vmquam vidifle mihi fignificaret.

'Aνθολογία. — Florilegium diversorum epigrammatum veterum, in septem libros diuifum, Magno epigrammatum numero et duobus indicibus aucium. — gr. M.D.LXVI. (1566.) Duplici indici subiciuntur oxidia Malius, wy uveray Excudeb. Henr. Stephanns - 4. έποιησάμην σελίδι ξτ'. et Henr. Stephani adnotationes in quosdam Anthologiae epigrammatum locos, et potissimum eos, qui secus, quam in hac eius editione aut scripti aut interpuncti inueniuntur scholia et adnotationes. - Noua quodammodo est recensio. Multa quidem in leclione, plura in interpunctione, titulis, et leparatione aut coniunctione epigrammatum mutauit: heroum epitaphia epigr. e codice Mediceo, yeiQuon pag. 835. ex vetere cod. epigrammatum, quem Louanii habebat Ioan. Clemens, Anglus; alia ex Herodoto aliisque graecis auctoribus descripsit. - Quis vero Maximus ille auctor scholiorum graecorum fuerit, non omnino certum habemus atque exploratum. Andr. Riuinus in praef. ad Anthol. pag. 2. adfcribit ea Maximo Planudae. Verum Fabricio nostro auctor videtur admodum recens, et ex vulgaribus libris, Suida, Euslathio, schol. in Apollonium, Athenaeo, Stobaeo, Pausania aliisque, quos nominatim citat, pleraque collegille. Hinc suspicatur, esse pleraque alicuius Planudae etiam iunioris; licet alia recte tribuantur Maximo, yt, quae in Wecheliana edit. occurrunt ante notas H. Stephani, referenda ad pag. 98. Conf. Freytag. adpar. litter. II. pag. 783-787. Raumgart. merkw. Bücher etc. tom. V. pag. 63 fgq. - In bibl. Leidenfi duo funt exemplaria cum variis virorum doctorum notis msstis. vid. Catal. illius biblioth. p. 260. nr. 9 et 10. et in bibl. Comit. de Thott fuit exemplar cum multis adnotatt. margini manu ad-Scriptis. vid. Catal. tom. IV. pag. 34. aliud exemplar cum note msstis in bibl. Bodleiana.

Epigrammatum graecorum annotationibus Ioannis Brodaei, Turonenfis, nec non Vincen. tii Opfopaei et graecis in plercque epigrammata scholiis illustratorum, libri VII. Accefferunt Henr. Stephani in quosdam Anthologiae epigrammatum locos annotationes. Additi funt indices tres, pernecessarii. Francof. apud Andr. Wecheli heredes Claudium Marnium, et Io. Aubrium, a. 1600. fol.

Haec editio fatis nota, raraque quidem, nec vero tantae raritatis, quantae superiores, in graecis sequitur H. Stephanum. Praeter adnotationes Vincentia Opfopaei) et Brodaei animaduersiones, e chirographo illius auctas, et singulis vtrasque epigrammatibus subiectas. nec non H. Stephani castigationes vna cum indicibus' ad voluminis calcem coniectas, in ora libri patlim exhibet scholia gracca, in quibes nonnulla loca haud infeliciter illustrantur, ex cod. Francisci Pithoei, quem cum altero Paula Petaui typographus contulit." Adde Clement. 1. c. pag. 363 fq. Goetzii memor. bibl. Dresd, I. pag. 30 fq. Ad scholia graeca pertinere videntur,

B" Huins adnotationes antea seorsum prodierunt inferiptae: In graecorum epigrammatum libros quatuor annotationes longe dollissimae iam primum in lucem editae, Vincentio Obsopoeo auffore, cum indice. Bafileae in officina Nicol. Brylingeri 1540. 4. Quatuor tantum libros enar-

rauit, I. II. IIII et VII. cuius confilii rationem in praefatione declarat. Observatt. funt grammaticae atque eruditae, et sensum vel carminis vel vocabulorum diligenter explicant. Multorum epigramm, vel fuam vel aliorum VV. DD. versionem latinam camque metricam adiecit Opfopeius. Kkk

V.al. IV.

Digitized by GOOGLE

442 Lib. III. c. XXXII.

EDITIONES

videntur, quae If. Cafaubon. lection. Theocrit. cap. 2. scripsit. "Vidimus, partim etiam habemus quam plurimas eznynoes et scholia in plerosque omnes poetas antiquos, etiam in graeca epigrammata et in Oppianum; quae omnia olim a nobis, discendi cupiditate inflammatis, auidillime comparata, lectione deprehendimus esse plane, quod Theocritus ait aray gurov, Angeov eni Angeo aliud nihil."

Anthologia feu florilegium graeco-latinum; h. e. veterum Graecorum epigrammata: quae iam olim ex trecentis plus minus auctoribus, ab Agathia scholassico et Maximo Planude fuerunt collecta: Quotquot in hanc vsque diem, dochislimorum virorum opera, latino carmine conuersa exstant: cum ipsis interpretationibus nunc recens edita ab Henrico Megifero. — Praemissi funt tres indices, locorum videlicet communium, seu capitum, authorum atque interpretum huius operis. Francosurti sunt. Authoris, excudit loachimus Brathering. 1602. 8. — rec. dicitur 1613. 8.

Haec editio rara continet VII. libros. In tertio indice enumerantur 93. interpretes. vid. Hamberger zuverläss. Nachrichten, tom. IV. pag. 570. Fabric. eam edit. enumerarat in catalogo librorum fingulorum vel epigrammatum selectorum.

'Avθολογία. — Florilegium, h. e. veterum graecorum poetarum epigrammata, comprehensa libris septem, Interprete Eilhardo Lubino, (Professore quondam in vniuersitate litterarum Rostochiensi.) In bibliopolio Commeliniano. 1604. 4. vid. Clement. l. c. pag. 364. In bibl. Lugd. Batau. est exemplar, ad cuius oram aliqua sunt adscripta a viro docto: vbi autem ilta editio a. 1603. adsignatur. Exemplar tamen, quod est in bibl. Hamburg. habet quoque a. 1604. praesixum, et sic alia. [Nimirum epistola dedic. est d. 2. Sept. 1603. scripta.]

Variorum epigrammatum libri VII. gr. et lat. interprete Eilhardo Lubino. in Corpore poetarum graecorum tragicorum, comicorum et epigraminatariorum. Colon. Allobrog. 1614. tom. II. pag. 495 fqq.

'Aνθολογίας διαφόςων ἐπιγςαμμάτων els έπτα βιβλία διηςημένης το πςῶτον In adversa pagina Raccolta di vari Epigrammi divisa in sette libri ex regia typographia. Neapoli 1788. imper. 4.

Quatuor volumina, quorum primum duobus tomis lucem adspexit, necdum vltra primum librum opus proceilit, Planudis; duo autem alii Constantini Cephalae Anthologiam comprehendent. Gaetanus Carcani metrice vertit in linguam italicam. Splendidum esse dicitur opus; sed exspectationi atque votis censoris in ephem. litterar. Gotting. a. 1789. pag. 117. minime respondet : equidem id nondum vidi.

Anfelm. Bandurius in Imperio orientali, f. antiquitatt. CPolitanis, Venet. 1729. fol. tom. I. pag. 115 — 153. librum feptimum dicauit variis epigrammatibus, (ex libr. III. IV. et V. anthol.) et poematibus tum veterum tum recentiorum poetarum atque inferiptionibus in celebriora vrbis CPolitanae monumenta: atque Bandur. in tom. II. varii generis observationibus illustrauit.

De Iensii, Reiskii, Brunckiique editionibus epigrammatum gr. iam supra est disputatum.

Libri

Digitized by GOOGLE

ANTHOLOGIAE PLANVDEAE Lib. III. c. XXXII.

Libri singuli vel epigrammata selecta.

Graecae literaturae dragmata Io. Oecolampadio autore, Basileae apud Andr. Cratandr. a. MDXXI. — Compendium grammaticae graecae Iac. Ceporini iam de integro ab ipfo authore calligatum et locupletatum. Hesiodi georgicon ab codem Ceporino breui scholio adornatum, vbi dictiones et sententiae quaedam obscuriores atque obiter graecorum carminum ratio declaratur. Epigrammata quaedam lepidiora vice coronidis adiesta etc. Basileae apud Valentinum Curionem. min. 8. Epigrammata Polidippi, Metrodori, Archiae, Luciani, Palladae et aliorum habent inferiptionem suam: envyeauuara riva onoeadny ouyroμισθέντα. Exstat in bibl. publ. Giessensi et Lipsica.

Epigrammata graeca veterum elegantissima eademque latina per Io. Soterem collecta, (e libr. I. II. III. IV.) Coloniae 1525. 12. - 1528. 8. - rec. Friburgi Brisgoiae, Stephanus Melechus Grauius excudebat 1544. 8, quam editionem typographus Grauius praedicat, Soteriana esse multo castigatiorem, ex collatione emendatiorum codicum a mendis repurgatam et nonnullis epigrammatibus ex graeco exemplari adiunctis locupletiorem. vid. Freytag. ad. par. litt. II. pag. 790 fq.

Seletta epigrammata graeca latine versa, ex septem epigrammatorum graecorum libris 9. Accefferum omnibus omnium prioribus editionibus ac versionibus plus quam quingenta epigrammata, recens versa ab Anarea Alciato, Ottomanno Luscinio, ac Iano Cornario, Zuiccauiensi. — Basileae ex aedibus Io. Bebelii. mens. Aug. MD. XXIX. (1529.) 8.

Quod Cornarius in praefatione, (cuius partem dedit Maittaire A. T. II. pag. 725.) ait. fe hune libellum tribus centuriis a se ver sorum austum mittere; suspicatus eram, sequentem librum, cuius notitiam amicus mibi per litteras dedit, sed anni notam, (qua num liber ipse careat, nescio,) non adscripsit, prius in lucem exiisse. En exteriorem titulum:

Seria iocique dulcifimo litterarum Meccenati D. Antonio Fuggero ab Ottomanno Luícinio non fine infigni delectu congesta, quorum elenchum sequens monstrabit pagella. --- Interior autem titulus in auería pagina hic est:

Plutarchi — commentarius, quo non alius vtilior, docens, quibus argumentis deprehendas, circa virtutem, morum vitaeque integritatem te certo profecisse, Ottomanno Luscinio interprete. — Epigrammatum graecum centuriae duae, latinitate per sumdem donatae, fingulis illustratorum argumentis, vnde graecas illas argutias leporemque incomparabilem facile allequaris licebit: ita vt ad res serias, iocos, in vniuersa acta vsui esse possint. - Index. rerum per epigrammata sparsim digestarum, quo sint inuentu faciles. Sed quum cl. Am. Ende comment. doctam de vita scriptisque Ottmari Nachtgalli, (qui etiam nomen saepius mutauit more illius aeui et se nominauit Luscinium, Philomelam, Progneum, Aidon,) in cl. Strobelii Miscellaneen literaritchen Inhalts, part. IV. Norib. 1781. 8. conferrem, pag. 51 sq. reperi, librum illum in lucem prodiisse Argentor. 1529. 8 et dedicationem esse datam ex academin Friburgensi, idibus Ianuar. 1529. Ibi quoque notatur, Epigrammata, a Luscinio versa, interdum mutata, in aliis eiusdem generis collectionibus fuitle repetita, c. gr. in Epigrammatibus graecis veterum - per Soterem collectis, Colon. 1528. 8. in selectis epigrammat.

Kkk a

Digitized by Google

t) Eft Soteriana collectio.

EDITIONES

Lib. III. c. XXXII.

444

mat. graecis latine versis - a Iano Cornario, Basil. 1529. 8. (diuersa igitur omnino est haec editio paullo ante memorata, et vtriusque edit. exempla in B. Gott.) atque in collectione latina, inferipta: feholae christianae epigrammatum libri duo ex variis christianis poetis deéerpti, in víum adolescentulorum. Basil. 1339. 8. Plura de illa editione et Luscinii iocir adnotauit cl. Am - Ende.

Cafpari Vrlini Velii epigrammatum graccorum in latinum fermonem verlorum liber, in eius poematibus editis Bafil. 1522. 8.

Epigrammata veterum poetarum cum epitaphiis et epigrammatis Ioachimi Camerarii et Iac. Micylli "). Basileac ex officina Heruagiana. - In calce: Basileae apud Io. Heruagium et Io. Erasm. Frobenium. Anno M. D. XXXVIII. (1538.) 8.

Anthologiae graecorum epigrammatum liber primas universus per Franciscum Bellicarium Pequilionem in latinum fermonem metricum conversus. Excud. Ludouicus Grandinus. IX. Kalend. Mart. Parif. 1543. 4. Maittaire A. T. III. pag. 354.

Epigrammata quaedam excufa graece. Parif. 1544. 4. exflare, notauit Fabricius; nifi hace eadem fit editio, quam modo ex Maittario indicauimus.

Epigrammata selectiora e graecis scriptoribus. Epigrammatum centuriae duae. Tiguri apud Frosch. (Froschouerum.) MDXLIIX. (1548.) 8.

Singulari quidem titulo infignita est haec collectio: sed esse adpendicem libri, quem Ioannes Frifius, Tigurinus, hoc emilit titulo: Hefodi Afcraei poema inscriptum "Eeya ngy 'Huéeey, i. e. Opera et dies. Accedunt in idem breuia scholia a Iacobo Ceporino primum conferipta, nunc per Ioannem Frifum Tigurinum infigniter aulita. - Item felebra aliquot Graecorum epigrammata, quibus propter vtriusque linguae studios latinam translationem adiecimins, — patet non folum ex hac generali libri inferiptione, sed etiam ex praemissa Rodolphi Gualthi epifiola. vid. Freytagii adpar. litter. II. pag. 779 fqq.

Anthologia epigrammatum Luciani. graece. Parif. apud Guil. Morellium. 1551. 4.

Anthologia epigr. Antipatri. graece. Parif. apud Guil. Morelium 1551. 4.

Vid. Maittaire A. T. III. part. II. pag. 605.

'Avgoroyinov Erryinis' nog éwyavis' - per Mich. Neandram. Bafil. per Io. Oporin. 1556. 8.

Epigrammata graeca in S. Diony fum Areopagitam. Paril. spud G. Morelium. 1562. 8. In bibl. Sarraziana. fect. IV. pag. 92.

Epigrammata graeca sclesta ex Anthologia. Interpretata ad verbum et carmine ab Henr. Stephano; quaedam et ab aliis. Loci aliquot ab eodem annotationibus illuftrati. — Eiusdem interpre-

u) Titulus huius editionis eff gracce feriptus: Neuropixa Politiani, pag. 100. Micylli, pag. 103. Ε'πιγράμματα Έλληνικά των παλαιών ποιητών και in. Ioach. Camerarii, pag. 122. eiusdem epitaphia, דה (ה שודה דהי להוץ בששמידווי 'ושמצ מעוב Kauepagia pag. 138. 'Orapozeirixaj pag. 145.' Versiones nonng) Inxuße 78 MixiAAe. Subjects funt pag. 97. nullorum latinae.

interpretationes centum et sex vnius distichi, aliorum item quorumdam epigrammatum varlae. Anno M. D. LXX. (1570.) Excud. Henr. Stephanus. 8.

Vauafforis reprehensionem iam Fabricius paullo post in notiția edit. Riuini memorauit, adde Freytag. l. cit. pag. 786 sq.

Epiger. gracca in Homerum ex libris Anthologiae, ab H. Steph. aliisque latine versa. apud H. Stephanum. 1573. 8. In bibl. Bodleiana.

Selecta quaedam de moribus/epigrammata, ex primo Anthologiae libro: gr. et lat. ex variis interpretibus. Paris. apud Ioan. Bene-nat. 1577. 4.

Epigrammata in Homerum. gr. ex offic. Feder. Morelli. Parif. 1587. 4.

Epigraminata latina ex anthologia Graecorum petita: latino carmine reddita a Paullo Stephano. Eiusdem Pauli Stephani iuuenilia. Lugduni (Geneuae) apud Francisc. le Preux. M. D. XCIII: (1593.) 8.

Anthologiae siu epigrammatum graecorum (91.) liber 1. ad vsum scholarum hoe modo seorsim excusar. Colon. Agrippinae. In offic. Birckinannica, sumtibus Arnoldi Mylii. 1598. 8. gr. fine vlla praefatione.

Florilegii diversorum epigrammatum veterum in septem libros distributi, primus, cum interpretatione (latina metrica, codem, quo Graeca, carminis genere ita expressa, vt versus versui, et verbum verbo paene respondent,) Eilhardi Lubini, e regione opposita. — Rostochii: e praelo Myliandrino. 1600. 8.

Num eadem sit, aut quomodo differat, (differt quidem forms,) alia, mihi per litteras ab amico quodam ex bibl. quadam publica indicata:

'Ar9ολογίας διαΦόςων ἐπιγςαμμάτων, eis ἐπτὰ βιβλία διηςημένης, το πςῶτον, μεταΦςάζοντος Ἐλάςδε Λεβίνε. Florilegii variorum epigrammatum in feptem libros difiributi primus, interprete Elardo Lubino, Professore poeseos in academia Rostochina publico. 4. fine anni et loci nota, equidem dicere nequeo. An est illa Lubini editio, qu'am supra in notitia editionum integrae Planudeze anthol. 2d 2. 1604. indicaui? an pars tantum?

Excerpta ex Anthologia Martiale et Theocrito quaedam. Parif. 1606. 8.

Epigrammata in imagines ducum, regum, imperatorum, ex graeca anthologia selesta, latinis versibus a Fed. Morello reddita; inscriptio vetus in via Appia esfossa, quae dedicationem sundi continet ab Herode saliam, graece, latinis heroicis ab eodem Morello expressa. Lutet, apud cumdem Mor. 1607. 4.

Maittaire A. T. III. pag. 851. Catal. bibl. Menken. I. pag. 84. bibl. Askew. pag. 146. nr. 3548.

Epigrammata ex libris graccae anthologiae a Flor. Christiano feletta et latinis versibus reddita. — Accessit Musaei poemation versibus lat. ab eodem expressium. Lutet. ex typogr. Rob. Stephani. 1608. 8. Askew. bibl. pag. 61. et Maits. 1. c. pag. 853.

Epigrammata felesta ex florilegio et alia quaedam ex veteribus poetis, comicis potifimum, latino item carmine conversa. Romae 1608. 12. apud Barthol. Zannetum. vid. Freytag. 1. c. pag. 191 fc.

Rkk z

Grasca

.116

Graeca veterum epigrammata in imagines regum, ex secundo anthologiae libro, Parif. e typographia Io. Liberti, 1609. 4.

Omnium horarum opsonia, fiue graeca epigrammata ex septem libris Anthologiae selecta, cum metaphrasibus variorum. Francos. 1614. 8.

Epigrammatum graecorum felectorum pars prima. Ingolstadii ex typographico Ederiano, 1617, 8. et pars secunda, ac pag. 124—241. Ἐπιγεάμματα ἐκ τῆς Ἀνθολογίας ἐπίλεκτα, tamquam pars tertia, τομή τείτη. quamquam ante Moguntiae prodiisse, ex praefatione colligas,

Anthologia poetica graeco-latina. Antwerpiae 1617. 8.

'Aνθολογία διαΦόςων 'Επιγςαμμάτων παλαιών — Florilsgium diverforum epigrammatum veterum in centurias distributum, a M. Elia Cüchlero, Gorlic, P. C. Opus nou-antiquum, Lusatiae litteratae facrum. Versione latina gemina, soluta et ligata, cum autoris perpetua, tum aliorum diversorum saepius textu adornatum, Centuria prima —, Gorlicii Iohannis rhaMbas typi eXCVDebant. (h. e, 1618.) item Centuriae II — V, 1618—1619. 4.

Epigrammata selecta cum latina versione. Monachi, 1622.8.

Anthologia epigrammatum graecorum selecta et ab omni obscoenitate vindicala, Cum latina interpretatione ræræ hégiv. Flexiae apud Ludou. Hebert. — M. DC. XXIV. (1624.) 8. vid. Freytag, 1. cit. pag. 792 fq.

Florilegium epigrammatum graecorum. gr. et lat. editore Th. Farnabio, Londini 1628. (1629. in catal. bibl. Bodleian. I. pag. 398.) — 1650, 8.

Io. Laurenbergii otium Soranum, siue epigrammata ex graecis latinisque scriptoribus. Hafniae 1640. 4.

Graccorum epigrammatum libri duo austore Io. Cottunio, cum eiusdem versione latins. Patauli 1653. 4.

Epigrammata selecta. graece ed calcem Cyclopis Euripidei cum metaphrafi latina Q. Septimii Florentis Christiani. Helmstad. 1653. 4.

Bohuslai Balbini, S. I. examen melissaeum, seu epigrammatum libri quinque, quibus sextus ex graecis fontibus additur. Pragae 1663. 12.

A. Lieinij Archiae et Luciani Samofateni epigrammata graeca, in rem et commodum studioforum Φιλελλήνων edita a M. Christiano Saalbach, humaniorum litterarum P. P. — Gryphiswaldiae ex officina Starkiana. 1692. 8.

In Valentini Acidalii epigrammatibus Helmstad. 1589. 4. pag. 37 — 42. versa e Graecis; — in Viti Amerbachii poematibus Basil. 1550. 8. pag. 22 — 30. — in Io. Matthaci Toscani florilegio f. epigrammatibus selectis graecis, latinis versibus redditis, Burdigalae 1620. et Geneuae, 8. — in Dan. Heinsti carminibus, Lugd. Batau. 1640. 8. viginti propemodum ex anthologia inedita occurrunt graeca epigrammata cum latina versione metrica; conf. Reisks in nouis misc. Lipsiens. IX. pag. 146 sq.

Riuini editio in fronte, nouam instituti rationem amplis verbis ipsa declarat:

°Av96200

Digitized by GOOGLE

ANTHOLOGIAE PLANVDEAE Lib. III. c. XXXII. 447

^ANyohoylæ — feu Florilegium graeco latinum diversorum epigrammatum veterum, CCLXXVII. auctoribus graecis ratioribus, et quorum opera interciderunt, ab Agathia Scholastico et Maximo Planude iam olim collectorum, et in VII. libros digestorum, nunc in trium chiliadum centurias distributorum, recens vero et superioribus retro secu'is a CCCXXX. variarum nationum latinis poetis samigeratissimis civitate praetextaque romana donatorum, et carminibus totidem latinorum translatorum; praemissa fud cuique epigrammati secundum litteram et ad verbum prosaica, in bibliopoliis hacterus desiderata Eliae Cuchleri aut Eil. Lubini verfione, iunstis rerum, austorum et interpretum indicibus. Cura studio atque opera, vt et collectione, confessione, et impensis An. Rivini, Halis-Saxonis, Philos. et Medic. D. C. P. Caesar. Poeticaeque P. P. — Opus nou-antiquum — vtile etc. Gothae. Prelo Reyheriano; excud, Io. Mich. Schall. aera Dionysii 1651. Venund. Lipsiae ab editore. 8.

De hac rara edit. vid. Clement. 1. c. pag. 365. et Fabricius ea, quae sequentur, adnotavit. "Andreas, inquit, Bachmannus fiue Riuinius", Professor, Lipsiensis, variis scriptis haud ineruditis et illustratione poetarum quorumdam veterum Christianorum latinorum clarus, nouam integri florilegii epigrammatum in trium Chilladum centurias diuisi editionem molitus est hoc consilio, vt singulis epigrammatis, graece descriptis, subliceret versionem profariam, qua redditur verbuin verbo, tum poeticas metaphrafes adjungeret, non vnam vel duas, sed denas et amplius, bonas, malas, mediocres, aliorum et suas ipsius. Non inutile hoc fortaffis inflitutum elle duxit, pro tironibus, docendis, quid diftent aera lupinis, et quomodo eadem sententia suauius tersiusque efferti possit et debeat. Henrici vero Stephani fludium, qui postremum distichon epigrammatis graeci VI. 6. Anthologiae, quod incipit Des novis Ayxions, in editione anni 1566. quinquaginta distichis latinis exculit, quinimmo, (quod virum fagaciflimum fugifle miratur Colomefius,) inter felecta epigrammata a. 1570. vulgata, centum et quatuor diffichis latinis est interpretatus, reprehenditur : Vauassore cap. 17. libri de epigrammate pag. 203. tamquam puerile, quod diffichorum illorum vel optimum naeuo quodam suo non careat, cetera in plerisque absona et incondita reperiantur. Sic Chriftianus Daumius, Cygneze 1625. 8. edidit Movosixomouxikomaigvior, feu versiculum ex anthologia dib. I. cap. 8. epigr. 6. πολλοί μέν ναεθηκοφόροι παύροι δέ τε Banχoi, latinis hexametris plus trecentis redditum. Atque in schedis adhuc habuisse aiunt eumdem versum expression hexametris 2000, phalaicis 250. vide Godofr. Ludonici historiam rectorum et scholarum, part. III. pag. 113. - In Rivini autem collectione occurrunt fere ad pleraque epigrammata interpretationes vna vel plures satis bonse et amoenae, quales fere sunt lo. Gorraei, Q. Sept. Florentis Christiani, Iani Dousae, Pauli Stephani et aliorum. Sed non pervenif

v) Rector primum scholae Nordhulanie, deinde in Academia Lipstensi Poeseos ac denique Pathologiae Professor, diem obijt supremum a. 1655, natus Halae Saxonum a. 1601. Vide Io. Henr, Ernesti Orat. de professoris poeticis per saeculum XVII. Lips. 1702. 8. Henningi Witte memorias philosophorum, part. II. pag. 251. Eius fili tres nostra actate patriam illustrarunt asque vno extincto chamnum ornant triplici genero studiorum egregii viri, Tilemannus Andreas Riuinus, verbi diuini praeco difertus ac grauis piusque et linguae hebraeae, quam publice docebat adprime gnarus, defunctus initio anni 1692. De quo confulendae Henrici Pippingii Memoriae Theologor. p. 406 fq. Quintus Septimius Florens Riuinus, iuris romani et Saxonici confultifiimus, et Augustus Quirinus Riuinus, medicus ac botanicus excellens.

Digitized by Google

venit vltra librum fecundum, cum quo primum etiam epigrammatum graecorum millenarium absoluit. Produit Gothae a. 1650. ") 8. licet exempla quaedam (folio tituli, vt fieri solet interdum, recuso,) prae se ferant annum 1657. Catalogum latinorum poetarum, quorum metaphrafes in hoc opere vndique congestae sunt, editor praemisit vaegrandem; e quo illos tantummodo referam, qui plura epigrammata e graeco funt interpretati, vt funt: e veeribus Aufonius, e recentioribus praeter Rivinum ipfum, Andreas Alciatus, Benedictus Brugnolus, (in Lecriti verlione,) Bonauentura Vulcanius, Caspar Barthius, Vrfinus Velius, Christianus Daumius, Claudius Minor; Claudius Roselletus, Daniel Heinsfius, Daniel Alsuortus, Def. Erasmus, Eilhardus Lubinus, Elias Cuchlerus, Publ. Fauftus Sabazus, Franciscus Bellicarius, Franciscus Modius, Franciscus Schottus, Fridericus Morellus, Georgius Buchananus, Gregorius Bersmannus, Guilelmus Canterus, Guarinus Veronenfis, Hadrianus Iunius, Henricus Stephanus, Hieronymus Megiferus, Hugo Grotius, (led cuius versionem totius Anthologii, de qua infra dicturus sum, Rivinus non habuit,) Iacobus Thomasius, Joannes Benedictus, Ianus Cornarius, Ianus Dousa, Io. Fidlerus, Reichenbacensis, Ianus Gruterus, Ianus Guilelmius, Io. Gorraeus, Io. Lauterbachius, Ianus Lernutius, Io. Pannonius, Io. Pierius Valerianus, Io. Sleidanus, Io. Stigelius, Io. Seter, Io. Venatorius. loach. Cameravius, Iofephus Scaliger, Iulius Caefar Scaliger, If. Cafaubonus, Lambertus Alardus, Leodegarius a Quercu, Lucas Fruterius, Martialis Monerius, Matthaeus Toscanus, Nich. Bentinus, Natalis Comes Venetus, Nicodemus Frischlinus, Nicolaus Borbonius, Ottomarus Luscinius, Paulus Melistus Schedius, Paulus Stephanus, Petreius Tiara, Philippus Melanchthon, Polycarpus Wirthius, Q. Septimius Florens Christianus, Scaenola Sammarthanus, Stephanus Paschafus, Theodorus Beza, Tho. Morus, Thomas Venatorius, Valens Acidalius, Vincentiur Obsopoeus et Zacharias Friedenreich. Praetereo reliqua Rivino memorata nomina vltra trecenta ac viginti, quia nemo fere est, qui poesin latinam vel primis adtigit digitis, quin in vno vel altero epigrammate gracco expertus sit vires, saltem de latino vertendo in aliud latinum.

Ab eo tempore, qui operae pretium in hoc genere fecerit memorare iuuat vnum *Petrum Francium*, Amstelodamensium Musarum decus, in cuius Poematis bene multa exstant epigrammata translata de Graeco suauissime et felicissime. Viderunt lucem Amst. 1682. 12. et 1697. 8.

Nouus Graecorum Epigrammatum et Poematum delectus cum nous versione et notis, opera Thomas Iohnson, editio III. et emendatior Lond. 1706. 8. typis Io. Barber." Hactenus Fabricius.

Himerii, Sophistae, oratio els Basiléa etc. et epigrammata quaedam graeca, ex Anthologia mst. Omnia in vium praelectionum publ. ex codd. Vifenbach. nunc. primum in lucem emisia a Io. Henr. Maio, F. Giessae 1709. 8. cum versione lat. et adnotatt. Maii ad orat. et anthol. calamo adscriptis, in bibl, Krohnii V. Cl. vid. huius-catal. pag. 199. nr. 6.

'A, 90λ.

w) Num. anni 1651. habet exemplar, quod vidit quidam in bibl. publ. cel., itemque Clement. lium fit tantummodo mutatum,) Lipline. 1661. et in catal. bibl. Menken, I. pag. 117. duplex edi-Harl.

ANTHOLOGIAE PLANVDEAE Lib. III, c. XXXII. 449

Avgedeylas fine epigrammatum ex Avgedeylas edita MS. Bodleiana, aliisque austoribus, dele Sus, Oxon. 1724. 8. — noua edit. Londini 1780. 8. in vium scholae Westmonasteriensis.

^ANOohoyla deuriça fiue poematum graecorum minorum delectus in usum scholae West. monasteriensis. — Edit. altera, aucha et emendata. Londini sumtib. Guil. Ginger, ad insignia collegii Westmonaster. iuxta scholam regiam. 1769. 8. Haec tamen editio continet non tam epigrammata, quam potius particulas ex Hesiodo, Theocrito, Bione, Callimacho, Pindaro, Anacreonte, et carmen de Herone atque Leandro.

Nouus grassorum epigrammatum seu mosparav (sic) delectus sum noua versione et notis (criticis.) Opera Th. Iohnson. edit. noua recognita et emendata. Etonse. 1777. 8.

Raymundi Cunichii e S. I. Anthologica fiue épigrammata Anthologiae Graecorum felecta latinis verfibus reddita et animaduer sionibus illustrata. Romae typis Mich. Angelli Barbiellini. 1771. 8.

Kleine Anthologie. Aus den Brunkischen Analekten gesammlet, und zum Behuf der Schulen herausgegeben. Duisburg. 1789. 8.

Carmina ex antiquis lapidibus — observationibus et notis illustrata a P. Franc. Maria Bonada. Parmae 1751 et 1753. 4. II. voll.

Scelta d'Epigrammi greci, tradotti in versi latini ed italiani. Liuorno, 1772. — tum X. epigrammatibus et nonnullis profaicis aucta, Pesciae 1780. — Edit. III. auct. X. epigrammatibus. Florent. 1790. 4. Auctor est Auerardo de Medicis, nobilis Florentinus.

Centum epigrammata in italicos versus transfulit Girolam, Pompeius, quae cum textu graeco exstant in eius Operibus, italice scriptis, tom. II. Veronae 1790. 8. — Inter Io. Thomasii Cavazzas scripta in Giorn. d'Italia tom. XVIII. pag. 288. memorantur Gli Epigrammi greci tradotti in verso Italiano.

Il Satirico innocente Epigrammi transportati dal Greco all'Italiano da Antonio Giulio Brignole Sale. Genova per il Calenzana. 1648. 12.

Varj Epigrammati (130) della greca Anthologia recati in lingua volgare etc. Venet. apud Anton. Zatta 1752. fol. — Anton. Maria Saluinius multa epigrammata italice vertit. vide Novelle letterarie di Venezia 1729. et Paitoni biblioteea degli autori antichi — volgarizzati, tom. I. pag. 68.

Opusceli postumi di Giovanni Paolo Ricolvi, continenti 1) Saggio sulla critica, poema del Signor Alessandro Pope etc. 2) Differtaz. sevra l'Antologia, o sia Raccolta di Epigram. mi Gress. 3) Lezione acad. sovra Menandro etc. 4) Homeri Batrachomyom. lat. atque italo metro reddita. In Torino. 1777. 4, De historia atque ingenio diuersitateque epigramm; primum pauca, eaque nota refert Ricolui; tum ex Anth. edita magnum epigrammatum; secundum classe sulla distributorum, numerum delegit, eaque graece cum versione metrica tam latina quam italica posuit et quaedam est interpretatus.

Ex Scipionis Massei opulculis in Giornale de' letterati d'Italia tom. 32. pag. 213: a Fabricio notatur: "Il Maggi avendo tradotti dal Greco alcuni epigrammi dell'Antologia, quafi essi fossero imperfetti o rozzi, aggiunse a cia scheduno la chiusa, cioè una sentenza nel fine, con che vengono i più di que' componimenti a deformasi, e a perdere ogni belleza." Vol. IV. L11 Herder

45a Lib. III. c. XXXII. EDITIONES

Herder in zerstreuten Blättern, collect: I et II. et Car. Gottlob Sonstag in: zur Unterhaltung für Freunde der alten Literatur etc. part. I. Rigae 1790. 8. multa epigrammata gracea germanice verterunt et partim illustrarunt.

[Plurium epigrr. versiones vernaculae collectae sunt in libro: Griechische Blumenlese in deutschen Ucberstetzungen, Grottkau, 1788.12.]

Epigrams translated into english verse from the original Greek and felected from the Compilation of Rich. Fr. Phil. Brunk etc. Londini 1791. 8. conf. the monthly Review for April. 1792. pag. 381 sq. et Neue Bibl. der schönen Wissenschaften etc. tom. 50. part. I. pag. 275 sq. et in part. II. pag. 337. laudatur A selection of greek Epigramms or Inscriptions from Bruncks Anthologia; to which is annexed a Translation in english verses, with Notes. Oxon. 1792. 8.

Gallice pauca quaedam epigrammata vertit in poematis suis Ludou. Hestellus, (Hesteau,) Io. Aurati discipulus. Paris. 1578. 4. — Menardierii Galli paraphrasin epigrammatum quorumdam Anthologiae laudat Io. Capellanus pag. 253. Melanges litteraires; atque Fabric. in margine memorat Hippolyti Iulii Pilet de Mesnardiere imitationes quasdam Anthologiae, in eius poematibus, Paris. 1656. fol. — Francisc. Carpentarius, se non pauca epigrammata vertisse, testatur in Carpentarianis pag. 189. — Exstant et alia ex gallica Tamiserii versione, hoc titulo: Anthologie, ou Recueil de plus beaux epigrammes grees, pris et choisies de l'Anthologie grecque. Mis en vers Français, sur la version de plusieurs doctes personages. Avec les opuscules de Phocylide, Naumache et Pitagore, aussi traduits du Latin. Par Pierre Tamisfer. Lugduni. 1597. 1617. 8. — Longapetraeus vertit quaedam versibus gallicis, in motis ad Anacreontem, Moschum etc.

Nonnullis codicibus atque editionibus addita elle scholia, ex recensione codd. msstorum atque editionum, facile est cuilibet intellectu. Nec mirum, quum multis, e quibus constata est Anthologia, poetis, iau antiquioribus temporibus contigissent interpretes: e quorum commentatiis grammatici serioris acui varia fortuna compilarunt scholia sua fuisque interdum auxerunt et vero contaminarunt observatiunculis, ex quibus deinceps alia diuersi generis pretiique orta sunt scholia, codicibus poetarum et ipsarum anthologiarum adseripta.

Quare fieri potuit, vt etiam Planudeae collectionis codicibus fcholia vel ex superioribus anthologiis petita, vel ab imperitis lectoribus facta, adponerentur. Hinc gemmae quoque in stercore quasi reperiuntur. Atque tanta illius tempestatis inscitia observationes, quo leuioses et quo peiores erant, eo faciliores interdum visae sunt, coque magis placuerunt librariis.

Quaedam scholia ex recentioribus scriptoribus congesta suerent. vide ad notitiam edit. Stephan a. 1566. et edit. Wechel. a. 1600. notata. Quibusdam epigramm. addita suffe videtur paraphrasis, interdum, vt videtur, vel milera vel frigida. Cel. quidem atque humanisfimus Morelliur, per litteras, super demum mens. Decembr. 1793. ad me exatatas, hance dedit graeci cuiusdam epigrammatis notitiam, ex qua hominem quemdam leuis atmaturae cognoscimus. "Est apud me, ait V. D. in codice msto saeculi XVII. epigramma graecum is ro ornitator rë Maxedoris, in insula Cretensi cum glossa interlineari et paraphrasi Zaxagis iegios rë Mataqueçã re Kubavairs. Epigramma post Graterum et Muratorium Doruillius denuo edidit et explicavit pag. 491. ad Charitonem; postea Reiskius in Anthologia

reculum

JOOGLE

Digitized by

Vol. II. p. 702 7703

ANTHOLOGIAE PLANVDEAE Lib. 111. c. XXXII. 451

recufum dedit pag. 109. Graeculi mei paraphrafis vix vilius pretii eft; eaque profecta ab ho. mine, qui epigramma vel suis oculis non vidit, vel legit perperam. Namque versu primo pro seeos ταλλαίοις ideunere habet seeos αταλαίοι iden. verlu decimo pro diman habet δήλην et alia eius modi. "

Recentiorum commentatorum pluzimi criticis, pauci grammaticis aut historicis observationibus illufirarunt epigrammata, vt e notitia editionum et ex iis, quae ab initio paffimque adnotauimus, facile patebit. Qui vero lingula vel primi in lucem protulerint, vel pet occalionem interpretati fint aut emendarint, qui multi funt, cos omnes enumerare, aut fedes fingulorum inquirere, id et longum foret, et a nostro instituto alienum. Atque de permultis Reiskius, Brunck. aliique iam bene monuerunt. Enimuero vt plenus, quantum fieri potell, catalogus tum veterum, tum recentiorum commentatorum conficiatur, addito iudicio, et fedes fingulorum epigrammatum inuefligetur, id optandum eft: namque is labor ad billoriam atque intelligentiam anthologiae permultum faciet. Forfan cl. lacobr, quem fupra iam laudaui, et qui in : Biblioth. der alten Litteratur und Kunst, part. IX. a. 1792. seriosit p. 22 Iqq. obleruatt. in nonnulla epigramm. anthol. gr. et in Emendatt in auctores gr. et let. Gothae 1786. multa epigrr. emendauit, id praestabit. Harl.

VI. Editiones promissae.

'Cum in Anthologia edita non modo quamplurima epigrammata, [7] etiam honefliffi. ma et eruditillima, deliderentur, quae in MStis codicibus collectionum Meleagri et aliorun, qui fupra funt continemorati, occurrunt; fed et in illis, quae edita funt, multa legantur inemendata et parum intellecta ab interpretibus: viri docti iam pridem de noua aliqua pleniore et emendata Anthologiae editione cogitarunt, qua non dubium eft et ad graecae linguae et ad antiquitatis cognitionem, haud exiguum aliquid posse accedere. Vetulti enusmodi ac plenioris codicis meminit lofephus Scaliger in epifiola ad Gruterum CCCCXXX. Audini non femel ex Frantisto Porto Cretenfi, optimo et eruditisfimo sene, se in manibus Nicolai =) Sophiani, hominis gratci, integrum dy 90%05/10%5 codicem fummat vetustatis vidisse, in quo omnia illa Epigrammata, quae narras, exftabant', quae non dubium eft propter praetextata verba et obscoenitatem a Planude Monacho damnata fuisse. Anthologiam nouam ex codicibus Vaticanis se editurum pollicitus est Lucas Langermannus, teste Colomesio pag. 515. ad Gyraldi dialogum extremum de veterum poetarum historia. Chrissian. Daumius epist. ad Nie Heinfium, a, 1673. tom. V. lyllog. pag. 317. Quid empliff. Langermannus agit? Ecquando anthologia grasca auctiore nos beabit et ceteris promissis? Heinlins pag. 218. ad, Daumium respondit, totum illum foro deinde addictum elle. Cumprimis autem dolendum, quod ¿ záru Salmafius inflitutum non peregit, qui testatus est, se optimi libri Palatini ope, (qui nunc est in bibl. Vaticana,) aliquot millia optimorum epigrammatum partim in lucem editurum, partim nitori suo refituturum, ad Trebellii Pollionis Claudium cab. 5. tom. II. Scriptor. Hill. Augustae pag. 361. 9) Passim idem vir doctus in scriptis suis, ad So-- linum the Ll 2

x) Michaelis Sophians legendum, vt notault Coa y) XXV. Epigrammata, e cod. meto bibl. Pala-lomefius cap. 18. cimeliorum litterariorum. Fabr. tinae ad Iac. Gujionium a Salmafio miffa, gracca De ille egit Leich, in practet, ad sum Anthol. etc. exhibet Philippus de la Mare in vita Guijonio-Harl.

' rum, pag. 139 lqq. Heum,

Digitized by GOOGLE

EDITIONES PROMISSAE Lib. III. c. XXXII. 452

Vol. H. p. 703 7 704

linum praecipue, et ad illos, quos dixi, Hiftoriae Augustae scriptores inedita epigrammate graeca producit et explicat; et non tantum ditionem Anthologiae, integrae; sed et ad eam commentaria molitum se innuit, vt p. 262. ad Tertull. de pallio. Confer etiam, si placet, Iofephi Scaligeri ad Salmasium epistolam CCXLV. et sq. quibus inter alia eum monet, vt addat epigrammata, quae passim apud auctores veteres leguntur, et alia praeterea, quae in veteribus inferiptionibus exflant D. Vidi in bibliotheca Gudiana Salmafii Suidam, in cuius ora libri praecipue notauerat, quae ad epigrammata facerent. Suidas enim innumeras lacinias tum ex edita, tum ex inedita Anthologia, vt notum eft, adducit. Verum ea loca diligentiffime obferuata et erudite excuffa funt a praeclaro Suidae editore Ludolpho Neocoro. Non pauca [XXXXV.] inedita epigrammata difficillima, Arithmeticos complexa griphos, ex libro Salmasiano descripsit, et versione sua ac notis illustrata edidit eruditissimus Claudius Bachetus Meziriacus ad Diophantum, Tolofae 1670. lib. V. pag. 262 fg.

[Gotthold Ephraim Leffing in libro: Subfidiorum ad hiftoriam et litteraturam etc. (Zur Geschichte und Litteratur, aus den Schätzen der Herzogl. Bibliothek zu Wolfenbüttel.) part. I. pag. 135 lqq. memorat codicem mstum graecum, quondam Gudianum, nunc Guelferbytinum in quo praeter quaedam Libanir opulcula aliaque etiam continentur plura epigrammata graeca, in his Pauli Silentiarii eis ra ev nugiois geena, nuiauBia Sinerea xarandnerie, quibus Aldus suam Anthologiae editionem primus auxit: de quo carmine infia in catalogo poetarum epigrammatar. voc. Paullus Silentiariut fulius dilputabitur. Idem Lefingius ibid, part. II. pag. 421—446. notat, in illo codice interdum meliores deprehendi lectiones; praecipue autem de problematibus et gryphis arithmeticis, a Bachetio publicatis atque ab Heilbronnero in historia matheleos, (Lipliae 1742. 4.) pag, 845. iteratis agit, et obferuat, problem. XLI. XLII. XLIII et XLIV. iam in Anthol. Planudea, lib. I. fect. 46. proflare, et XLV. ab Aldo Manutio in adpendice anthologiae fuifle antea editum. Idem tamen ex codice primus graece euulgauit, additis scholiis graecis atque eruditis et suis et Heusingeri atque Leistii adnotationibus, problema XXXXVII. επερ Αρχιμήσης έν επιγράμμασι εύρων, τοις έν Αλεξανδρεία περί ταυτα πραγματυμένοις ζητών απέςειλεν, έν τη προς Έρατοσθέ-אוע דטי Kuenveriov באוקסאאין, vna cum tribus aliis aenigmatibus, hexametro versuum genere scriptis, diuersis vero ab quinque illis, enigeaupara geiosof inscriptis, quae Henr. Stephanus ex vetere codice epigrammatum, quem Louanii habebat Io. Clemens Anglus, deferipta, editioni suae Anthologiae adiecerat. Harl.]

Iohannem quoque Lauremberglum [?] graeca epigrammata non diffimilis argumenti cum interpretatione fua et commentariis edidisse constat Hafniae 1640. 4. Sed illorum ipfe est auctor. Planudis Anthologiam variis ineditis ") locupletatam, latinis versibus interpretatus

z) Ezech. Spanhemius epist ad Nicasium data que j'en aurois tire à cet age là et du secourt, de Sammaile voulut me confier l'edition des Epi- lanca, pag. 100. grammes grecs anecdotes, qu'il avoit tires du MSt. et qu'il ne croyoit plus de faijon dans fa Un demelé qui survint par sa faute vieilleffe. entre feu mon pere et luy, me priva de l'honneur,

a. 1697: à l'age ou j'etois de 15 a 16 ans, MS. qu'il m'y suroit donné. vid. Leibnitiana miscel-

aq), Grotius, epifola \$27. ad Gerh, Ioh. Volfum: Adieci epigranmata non pauca praeter ea, quae suae editioni subnexerat Henricus Stephanus ex inscriptionibus et libris. Ad Grotium BUCCER

Vol. II. p. 704 7 705

Lib. 1.11. 6. XXXII. 455 **EDITIONES PROMISSAE**

tatus est elegantifime, vt solet, vir maximus Hugo Grotius. Ex eius metaphrasi, quas needum integra vidit lucem, epigrammata quaedam produxerunt viri docti, Franciscus praecipue Iunius libris de pictura et catalogo Artificum, tum ad Plinium praecipue ad libr. 34. et Themissium Io. Harduinus, Io. Clericus in siluis philologicis, ac, ne alios in praesenti commemorem. Franciscus Vauassar libro de epigrammate cap. 17. vbi los. Scaligeri interpretationem quorumdam cum Grotiana confert, et Grotio palmam merito tribuit. Grotius iple versionem fuam din pressit exspectatione Salmasianae editionis, vt. scripsit ad Salmasium a. 1633. Epistola 314. Viinam et Anthologia prediret: nam sola ca mora eff., que minus de edenda noftra Planudeae ouxxoyns verfione cogitem, quia prius velim videre, quae abs te ant ex libris aut ex ingenii felicitate emendata sunt, ne corrupta Graecae intelligendo fasiam, ut nihil intelligam. Idem innuit epiftola 368 et 418. a. 1635, in quibur Salmalium rogat, vt, quoniam editionis fres in longum protrahatur, ne dedignetur fecum caffigationes fuas conimunicare. Has ab illo impetrafie feitestatur in litteris, eiusdem anni menfe Decembri feriptis ad Gerh. Io. Voshum (epist. 327.). Cum feirem, Salmasium rev new illa sadem epigrammata enm antiquae fider codicibas contulisse, impetraui ab so, quae annotauerat, quaeque ego ex conieflura notaucram, in ils vidi mihi librorum auftoritatem accedere. Nunc parata funt omnia, vt in vulgus dari possint, graeca et latina sodem modulo quo Stobacana illa et scenica, vt velut ad duos fratres pari cultu tertius addatur. Confer epift, 573 et 692. ad eumdem Vossium; et Vossi episiolam CCCXX. e qua videbis, Blauwium nouas operi moras inieeiffe: Ifaacus Voffus ad Nic. Heinfium (tom. III. fyllog. Burmana. pag. 648.) Amftelod 1652. d. 181 Octobr. Qued veretur, ait, Lucas Langermannus, ne Salmahus eum in edende anthologia prasueniat, id frustra veretur. Numquam huis operi manum adhibebit. Diem obiit Salmafius d. 3. Sept. 1653. Addenda etiam, quae Heinsfus ad Vossium ibid. pag. 656. Ceterum ex inedita Anthologia graeca a multis viris doctis producta epigrammata videre licet, vt, fi quis ca colligere adgrediatur, non exiguum numerum fit reperturus in Salmafii feriptis, Allatio de Simeonibus, sed et in Holstenir notis ad Stephanum Byzantinum, illustris Spanhemii, Bentleique ad Callimachum, et doctifiimi Neocori ad Suidam. Petri Francii poema graecum ad Iacobum Goierum (Twineev,) qui ineditam Anthologiam ad eum miferat, legitur pag. 491. poematum. Et videtur vir ille doctus lingularem operam in epigrammatis graecis illustrandis [P] collocaste; nam in catalogo bibliothecae exquisitistimae Francianae pag. 133. memoratur editio Brodaei Basileensis cum notis MSS. et pag. 138. Anthologia inedita MS. tum editionis H. Stephani a. 1566. aliquot exempla cum notis Canteri, Palmerii, Hugonis Grotii et, (quas Grotio communicauerat,) Salmafii, Vulcanii, item et b) Berkelii, Petri Francii et aliorum; et pag. 143. editio Aldina anni 1551. cum notis perpetuis Petri Francii. -Tum editio Aldina prior auni 1521. collata cum MS. Palatino per Sylburgium et Gruterum: practerea

LII 3'

autem iure quis transferat, quod de Paullo Ste-Scilices hog, quod Roma tibi nee Bilbilis illi phano Rich. Thomsonus: Dolla dedit ,: tu das ; Graena vilta iacet. Quum tua componograecis epigrammata; Groti !

bb) Vide Io. Clerici hibl. felectam tom. VII.

Digitized by Google

• I - I

Dispeream, ni te surripuisse putem

Et genium ingeniumque illis laudemque rotundi Pag. 210. Oris et hanc penitus quae placuit Venerem.

454 Lib. 111. c. XXXII. EDITIONES PROMISSAE

Vol. TT. p. 705 7 706

praeterea Florentina a. 1519. quae olim Iani Rutgersii et H. Gruteri fuerat, cum perpetuis obferuationibus et emendationibus MSS. Marci Sladi. Intelligo etiam, Petrum Meuardum "), Turonensen, inter alta ingenii sui monumenta reliquisse itidem ineditam hactenus latinam poeticam interpretationem Anthologiae graecae, plus dimidia parte locupletioris. Eius specimina quaedam habes lib. I et II. CPolis Christianae praessantiss. Cangii.

IOANNES CLERICVS, tomo VII. bibliothecae felectae pag. 191. nouam epigrammatum graecorum editionem ") adornare fe, fcribit hoc titulo: Epigrammatum graecorum Anthologia duobus libris auctior, emendata et latinis verfibus reddita ab HVGONE GROTIO, enius accedunt prolegomena. Subielta sunt scholia Graeca, ac notae Ioannis Brodaei, Vincentii Opsopoei, Henrici Stephani, Petri Danielis Huetii ") et aliorum D. Accesser collationes MSS. Codd. veterungue [] editionum et animaduerfiones. Quo ad--paratú sutem hoc opus adgressus sit, ipse testatur his verbis, quae non dubito gallice subiicere, cum illam linguam paucifimi hodie ignorent. Pour commencer par le texte Gree, celui qui a entrepris cette edition, a l'exemplaire de Grotius, dans lequel ce grand homme a corrigé de sa main quantité d'endroits, et sur lequel il se reglera parce qu'il mettra a coté fa balle version latine de cet ouvrage. Neanmoins il ne se contentera pas de cela, parce qu' il a là dessite des secours que Grotius n'a pas tous eus. Il a un exemplaire collationne par Sylburge et par Gruter, avec un Manuscrit de la Bibliotheque Palatine, qui est opparement d présent dans celle du Vatican; et dans ce MS. il y avoit divers auteurs des Epigrammes qui ne sont point dans les editions communes, des vers entiers suppleez, et quelques Epigrammes qui n'ont jamais été publicés. Outre cela, on a l'ancienne edition de Florence de MCCCEXCVII. qui

. . . .

ec) Menardus hie ante paucos annos feptuagemario maior Turoni defunctus nihil edidit praeter Academiam principum a iuuene vulgatam in vsum Delphini; et Concordiam Chronologorum, gallice. Ceterum plura dicitur reliquisse in scriniis, digna luce, vitas philosophorum veterum tomis IV. Philosophiam Pythagorae, Commentarium in Gellium et Anthologiam, l'Anthologie des Epigrammes Grecques, traduites en vers latins et augmentée de plus de la moitié de ce qu'on en a recueilli jusqu'a present. Vide memorias litterarias Triuultinas fiue Dombenfes a. 1701. menie Febr. pag. 102. Diuerius ab hoc lacobus Menardus, quem laudat magnus Gracuius preef, ad-Ciceronis Oretionee; Claudius Menardus, qui edidit indiculum/de haerefibus tributum S. Hieronymo; Hugo denique Menardus, Benedictinus, quius notifima eruditis feripta in Barnabae epift. in Sacramentarium S. Gregorii M. luculenta S. Gregorii editione reculum; differtatio de vnico Dionysio, Martyrologium Benedictinorum et Concordia Regularum Benedicti Abbatis Anianenfis etc, Obiit Parif 1644. al. Iun.

dd) Adde acte erudit. Lipf. tom, VI. supplem. 85 fq. vbi Saluini emendationum, ad Chericana ab Henr. Newtono millarum, fit mentio.

ec) Hustii loca quacdam Anthologiae fubiiciuntur eius poematis edit. IIII. Vitraiecti 1700. 12. Implent paginas 49. Cetera vsque ad p. 82. funt vberiores adnotationes ad Paulli Silentiarii carmen de thermis Pythiis et aliorum epigrammata quaedam, quae adpendicis loco H. Stephanus fubiecit.

ff) Harum notarum quibus Iof. Scaligeri castigationes insertae sunt, mentio occurrit in litteris illustris Huetii ad Petrum Francium datis Abrinciae 3. Eid. Sept. MDCXCVIII. Nune quidem pemes me non est in hoc secessi Anthologiae extemplar Scaligeri notis austum, de quo scribis perpantae sunt notae illae et satis leues. Si quid bonae frugis est, relatum a me suit inter observationes, quas ante annos aliquot expressi a me Graeuius noster, et oppressi calamitas temporum. Inter epistoles ad P. Francium p. 444.

Digitized by GOOGLE

EDITIONES PROMISSAE Lib. III. c. XXXIK 455

aui est toute en lettres capitales, et qui paroit être la premiere de toutes. On a encore diverses anciennes editions, d'Alde, des Juntes, de Badius etc. sans parler de celles d'Etienne, de Froben et Vechelius, avec les notes de Brodaeus et Opfopoeus. On a eu auffi foin de faire acheter dans l'Aussion de la Bibliotheque de feu Mr. Francius, Profisseur en Eloquence à Amsterdam, tous les exemplaires de l'edition d'Etienne, qu'il y avoit, avec les remarques de divers favans hommes écrites aux marges. Tout cela fervira beaucoup à établir la veritable maniere de lire du Texte, et l'on en rendra compte tres exactement dans les notes noupelles, ou l'on mettra toutes les varietez de quelque consequence. Grotins avoit eu sans doute connoissance du MS. Palatin, ou de quelque autre, car il y a beaucoup de ses corrections et de ses supplements, qui s'y rapportent. Outre cela il avoit eu de quelcun, peutêtre de Sanmaise, diuerses Epigrammes, qui n'ont point été imprimées, et dont il a fait une addition confiderable à la fin de son exemplaire. On a resolu de faire des additions d'Henry Etienne et de celle là un livre VIII. car comme l'on fait, il n'y a que VII. livres dans les editions ordinaires. De plus on a de quoi faire un livre IX. de diuerses Epigrammes auciennes, que Ron tirera d'un Recueil MS. d'Epigrammes, que leur extreme obscenité ne permet pas de On en prendra seulement ce qui peut paroitre aux yeux des honétes publier toutes. gens. [P]

Ceux qui liront la version de Grotius, admireront également et le génie heureux et la patience de cet excellent homme; qui a traduit tout ce livre en autant de vers, qu'il y en a dans P Original, qu' il égale tres-fouvent et qu' il surpàsse méme quelque fois. Pour les additions nouvelles qu'il n'a pos traduites parce qu'il ne les avoit pas, on les mettra seulement en prose; aussi bien qu'un endroit de l' Edition d' Etienne se) qu'il n'a pu traduire. On aime mieux en user ainfi, que de joindre à Grotius des vers qui n'egaleroient pas les siens, et d'ailleurs les lesteurs n' y perdront rien pour l'intelligence de l'Original. Il y aura d'abord une tres-belle preface de Grotius, ou il traite et de l'Anthologie et de la version qu'il en a faite. Les notes seront sous le Texte, et outre toutes celles qui ont été imprimées sur ce recueil et dont le titre parle, 3) l'Auteur aura soin de ramasser de tous les plus illusires Critiques les endroits dans lequels Ils ont eclairci ou corrigé quelque passage d'Anthologie: 2) il recueillera toutes les varietez de lesture de diverses editions qu'il a pli trouver, toutes les conjestures et les explications qu'il jugera bonnes, des marges des exemplaires qu'il a, et les confirmera par de nouvelles raisons; ous s' il y en a de fausse, qui pussent tromper que cun, il ne manquera pas de les réfuter en peu de mots, 3) il ajoutera diverses remarques qu'il a faites lui méme sur quantité d'endroits de l'Anthologie. Pour les scolies Greques je ne sai pas fi elles sont anciemies, mais assurement elles ne le sont pas ha) soutes, puisque Henri Etienne y est quesque fois cité Lomme

gg) Pag. 483 fq. Vide quae infra in catalogo poctarum epigrammatariorum, vbi de Paulo Silentiario.

Tel. II. p. 706 7707

. bh) Rece hoc notatur a viro doctifimo. Tosus enim feribendi genius, latinismi, et ratio eitandi scriptores docent, hace scholia composita effe non a Gracco antiquo, fed Gallo aliquo vel

quisquis fuit, non tantum e codicibus scriptis, quorum duos potifimum eucluiffe videtur, vnum άρχαιότατον άντίγραφον Παύλα τε Βυκάρε dv Παταβίφ pag. 43. fed etiam ex impressi Anthologiae editionibus pag. 426. is attois BiBties sugieneray more de Kournra inronugir. Planudes citatur pag. 589. Arlenius pag. 14. Interdum inemendata funt ex-Italo XVI, facculi. Varias lectiones notat auctor, - cufa illa fcholia, vt pag. 82. edagar legendum pro exevizer.

Digitized by

456 Lib. III. c. XXXII. EDITIONES PROMISSAE

Vol. II. p. 7PT

comme à la page 264. (de l'edition de Wechel) Ces scolies ressent fort à celles de Bises sur l'Aristophane, et elles pourroient bien être de lui ou de quelque autre habile moderne de son tems ⁴). [P] Fabric.

Illos vero labores, quorum fructus neque Grotius neque Clericus percipere potuit; edendos ac profligandos fuscepit Hieronymus de Bosch, et confilium declarauit in peculiari programmate, inscripto: Hieronymi de Bosch' descriptio edendae anthologiae gr. ab Hug. Grotio latinis versibus redditae, anno 1793. typis Wildii et I. Altheer, typographorum Vltraiectinorum in forma 4. exculo. Mandatum ipfius Grotii in epistola ad Isaac. Vosiium nr. 1608. p. 733. expression sequences, graecum contextum ex edit. Francofurtana a. 1600. ad quam Grotius suam versionem vnice composuit, paucis mutatis in duobus voluminibus in forma quarta repetendum curabit versione Grotii latina in altera paginae parte adposita. Tertium volumen continebit Brodaei, Opsopoei, Stephani, Huetii, Doruille, Reiskii, Eldickii, Schneideri, Toupii, Ruhakenii, Wyttenbachii, Brunckii et aliorum ipsiusque, Bolchii animaduerfiones, vna cum carminibus a Vauassore, Salmasio, Iensio, Küstero, Holftenio, Wolfio, Leichio, Doruillio, Reiskio, Toupio, Ruhnkenio, Brunckio aliisque sparsim editis, quibus Boschius suam adiiciet versionem latinam. Quartum volumen comprehendet versiones latinas, quas a renatis litteris permulti confecerant viri eruditi. Grotii verfio a Burmanno II. e codice Doruillii, (illam olim edituri, vid. Obferu. miscell. tom. VII. pag. 67.) descripta peruenit ad Boschium, qui praeter editiones Anthologiae duo habet exempla editionis Wechelianae, cum adnotationibus Burmanni II. et Schraderi aliorumque scriptis, nec non II. codices s. apographa, e quibus inedita publicaturus est epigrammata, cum animaduersionibus Lennepii ac Schraderi, quibus accedent ineditae Boiuinii notae ad Anthologiae graecae editionem Aldinam et epigrammata anthologiae, a Planude mutilata, nunc vero ex vetustis codd. MSS. in integrum 'restituta. Haec eft fumma programmatis, in quo editio illa haud adeo commoda adnunciatur. Quaedam tamen prudenter monentur et adnotantur de isto Boschii consilio in ephem. litter. Götting. a. 1793. nr. 109. m. Iulio.

Chardon de la Rochette Anthologíae editionem gr. parare perhibetur, atque Abb. Fontani, bibliothecae Riccardianae Florentinae praefectus supplementa promisit et 900 fere inedita reperisse dicitur: item de Foncemagne, qui suam versionem gallicam et observatt. misit Brunckio. vid. Histoire de l'acad. des Inscr. tom. XLV. pag. 82.

Oddyum, Anglum, novam epigrammatum graecorum e cod. Bodleiano paraturum fuisse editionem, narratur in Neuen Büchersal der gelehrten Welt, part. 28. Lipsiae 1731. pag. 285.

Petrus Violletus ex S. I. cuius MSta feruabantur Lugduni, grandaeuus adhuc epigrammata tam veterum quam recentiorum iocola lepidaque in linguam graecam transferre sueue-

rat,

σχινάζαν. p. 150. δν 'Αχαϊκοϊό pro 'Αρχαϊκοϊε. p. 216. Πολυδεύκης βιβλίφ δ'. pro βιβλίων ε'. Interdum loco mota funt; vt pag. 314. vbi scholion graecum exstat, quod pertinet ad epigramma primum paginac proximae 315. Etiam pag. 193. pro Πολύ-

dupos legendum Holudevans. Mentio enim dopudgenava apud Pollucem lib. I. fect. 120.

ii) De confpectu hoc et de ipla Anthologia finistrum et iniquum iudicium legitur in Mem. de Trev. 1705. Dec. pag. 2158 fq.

Digitized by Google

Vol. II. p. 708 CATALOGVS POETARVM EPIGRAMMAT. Lib. 111. 6. XXXII. 457

rat, tesse Dominico de Colonia tom. II. pag. 724. histor. litter. Lugdun. qui illud Didonis apud Ausonium,

> Infelix Dido nulli bene nupta marito, Hoc percunte fugis, hoc fugiente peris,

a Violleto ita graece verfum,

Δ ἀτυχής Διδώ εῦ ἐδονὶ ἀνδρὶ γυμῶσα τῶ Φύγες ὅλλυμένα, τῶ δὲ Φυγόντος ὅλα.

exempli loco adtulit. — A Wolfgango Schoensledero, S. I. anthologiam graecorum epigrammatum latino carmine redditam effe, memoratur a Philippo Alegambe in Bibliotheca' Ieluitica. De Cyriaco Anconitano, qui primus fere inter Italos inferiptiones et epigrammata vetera, carminibus composita, summo labore congessit, vid. Leich. in nouis miscell. Lips. tom. I. pag. 450 sqq. et Burm. II. praestat. ad vol. I. Anthol. veter. latinor. epigrammat. pag. IX sqq. et Fabricii notam ad I. paragr. Sed haec sufficiant. Harl.

VII. CATALOGVS POETARVM VETERVM

quì epigrammata graeca condiderunt.

Quibus fignum crucis additum, illorum tantummodo in inedita anthologin aliquid feruatum legitur:

Quibus afteriscus praefixus est, sub eorum nomine nulla Epigrammata in Anthologia edita leguntur, in qua plurima quoque occurrunt adna, sue quae nullum; multa, quae falsum auctoris nomen habent adscriptum **).

Abbianus, Lucillii aequalis, circa extremum faeculi a Christo nato quarti vixit; vterque enim Flaccum, rhetorem barbarum, perstringit lib. II. Epigr. eis δήτοςαs, pag. 251. Eorte autem Ammianus pro Abbiano legendum. Nam litterae β et μ frequenter in MSS. confunduntur. Fabric. Atque sub Ammiani nomine Brunck. anal. II. pag. 385 sqq. edidit XXVII. epp. Harl.

[Ablabius illustrius: in difcum Asclepiades pag. 379. Henr. Steph. in MS. Brunck. anal. II. pag. 451.]

Aceratus,

Digitized by

900t

kk) Cl. Schneider in Periculo critico, in primis in Analectis criticis in feriptores veteres graecos et latinos, fafeicul. I (Traiecti ad Viadrum 1777. 3.) nr. 1. dedit notitiam quorumdam epigrammatographorum, quorum nomina et fragmenta in analectis Brunckianis exftant. Ipfe Brunck. tom. I. praefixit catalogum poetarum alphabeticum, quorum carmina recepit in Analecta poet. graec. Eiusmodi nudum catalogum eorum, quorum epigrammata in codd. Parifino et Vffenbachiano continentur, Boiuinius confecit in Mem. de l'acad. Parif. des Infer. tom. II. pag. 264. et Maius in biblioth. msta Vffenbachiana. Copiofius differuit Reiske in notitia poetarum anthologicorum; qui practerea in indice primo nomina poetarum, quorum carmina in Conftantini Cephalae collectione proftant, dedit: tum quot carmina, et quo in illa collectione loco reperirentur, memorauit, denique afterifeo notauit, quae in Planudea non effent: quod ideo hic praemoneadum confui, vt in fequentibus vna tantum alteraque littera fyllabaque pofita breuitati inferuise liceat. Harl.

Mmm

Vol. IV.

458 Lib. III. c. XXXII. CATALOGVS POETARVM

- Aceretus, grammaticus, cuius exstat epigramma lib. III. cap. 14. in Hectorem Homerico, poemate celebratum. [Brunck. II. pag. 189.]
- Adarus fine Addarus, Mytilenaeus. Vnicum fub huius nomine occurrit epigramma III. 22. [In Brunck. anal. II. pag. 241-243. decem epigr. duo in Boiuinii msto.] Num legendum Alcarus? Etiam in H. Stephani editione pag. 421. et in Aldina pag. 246. b. exculum Addars Manedovos, quod iple Stephan. alibi legit Aλnais. Fuit tamen et Adarus, Mytilenaeus, cuius liber περί αγαλματοποιών et περί διαθέσεως laudatur Athenaeo pag. 471. et 606. Idem forte, ad quem Polemo fcripfit, vt idem Athenaeus auctor eft. Alius Addeus, Comes et Magister vtriusque militiae per Orientem, ad quem lex de Iudaeis coelicolis et Samaritanis lib. 8. cod. Theodof. Fabric. [Plura vide in Brunckii lection. pag. 188. in primis in Reiskii not. pag. 178 fq. qui carmen lensian. 67. tribuit Adaro iuniori. Harl.]
- Adrianus, imperator, cuius etiam latina quaedam epigrammata exflant. Confer Barthium XXXIII. 12. Aduerfar. Graecis fludiis impenfe imbutum refert Spartiauus cap. 1. ingenie eius fic ad ea declinante, vt a nonnullis Graeculus diceretur. Poematum et literarum omnium fludiofiffimus — Nam et de fuis dilettis multa verfibus composuit, amatoria carmina feripfit. id. cap. 14. Ineditum huius Adriani epigramma graecum in Traiani imp. donaria Ioui Casio de spoliis Geticis adpensa primus publici iuris fecit Salmasfus ad Hist. Aug. tom. I. p. 133. [deinde Buinin pag. 268 sq. gr. cum versione su et al. et p. 275 sq. notas adiecit et pag. 297 sq. disput. de loue Casio.] In vulgatae Anthologiae codicibus lib. I. cap. 54. vnicus Hadriani versus hexameter legitur [P] in Magni Pompeii tumulum, is iple quem refert Dio lib. LXIX. pag. 792.

Τῷ ναοίε βρίθοντι πόση σπάνιε έπλετο τύμβε,

Paene caret tumulo, cui tot modo templa fuerunt.

Fabric. Brunck. II. pag. 285 fq. dedit quinque epigr. praeter vnum illum versum hexametrum; adde eiusdem Lection. p. 196. Reimar. ad Xiphilin. pag. 1130. Reiske notit. pag. 180. in primis in notis ad carmen 540. quod est Hadriani, pag. 107 fq. Harl.

[Admetus, Vnus versus hexam. apud Brunck. II. pag. 308. Harl.]

- Augis, alius, vt opinor, ab Aegide fiue Aegia, hiftorico, quem laudat Clemens Alex. I. "Strom. pag. 321. MS. "Ayudos pro Aryudos. Fabric. Atque Brunck. I. pag. 185. dedit "Ayudos. Sic quoque editio princeps. Schneider in peric. pag. 129. Agis, inquit, paeta Amphiptolemi filius occurrit apud Pausan. pag. 124. Forte idem, cuius of agrinas laudat Athenaeus pag. 516. Harl.
- Aemilianus Nicaenur, diuerfus a Palladio Aemiliano feriptore latino rei ruficae et ab Aemiliano Maurufio, quem in Dipnosophistis colloquentem inducit Athenaeus. Inter tria eius epigrammata [apud Brunck. II. pag. 275. coll. lecht. pag. 194.] vnum in Venerem Praxitelis, vulgata Anthologia exhibet.
- [* Aefchines, rhetor, aequalis Straboni, vt ex eius geographia XIV. pag. 942. patet, suspicante Reiskio, notit. pag. 180. Epigramma apud Buigin. et in Brunck. anal. tom. I. pag. 176. et in Reiskii anthol. pag. 62. carm. 539. coll. notis, pag. 106. Harl.]

AIXXIQ

Digitized by GOOGLE

Vol. II. p. 709

EPIGRAMMATARIORVM Lib. 111. c. XXX/I. 459

AI ΣΧΙΩΝΟΣ το Σαμίο, pag. 222. edit. H. Stephani, quod incipit: Έγω φιλαινίς etc. Fabric. — Apud Brunck. L. pag. 189. inscribitur Aloxelwros. Harl.

Aeschylus, tragicorum princeps, cuius exerveia citat Plinius XXV. 2. praeter alios lib. II. cap. 16. §. 8. a-me laudatos. Fabric. — Brunck. I. pag. 148. et II. pag. 523.

[* Aefopus. Brunck. I. pag. 76.]

Agathias Myrinaeus, e Myrina; Acolidis ciuitate, Scholaflicus "), fub Iufliniano, imp. clarus praeter alia, de quibus libro quinto dicendi erit locus, non modo xuxder tar véar 'Emγραμμάτων ex aliis poetis collegit, de quo fupra §. III. hoc capite dictum eft; fed et ipfe libr. VII. plura de suo epigrammata addidit, quae ex authologia edita iunctim cum latina sua versione, (fingula enim versibus reddidit non infeliciter,) ad calcem historia. rum Agathiae exhibet Bonauentura Vulcanius: it. 1of. Scaliger, nonnulla etiam Ian. Doufa. Vnum perquam difficile de lusu Zenonis, imp. illustrat Salmaf. ad Vopiscum Proculum, Tho. Hyde in historia Nerdiludii pag. 44 fq. et felicius Io. Corn. de Paw in diatriba de alea veterum, Traiecli 1726. 8. Grotii metaphrasis in Bibl. anc. et moderne tom. 25. pag. 224. Mentio Agathiae epigramm. apud Tzetzen proleg. in Lycophronem et apud Suidam in Meyas Basilieus. Ineditum quoddam, quod incipit snilar xai yea-Oides etc. a Valent. Hermanno Thryllitio vulgatum, habes in nouis litterariis Lipfienfibus ann. 1719 pag. 175. Fabris. Praeter ca, quae fupra disputaui de Agothia, add. Boivin, Iriarte cat. mssto grace. Matrit. pag. 107. nr. 124. Illud a Thryllicio publicatum eft ep. LVIII. pag. 53. Brunck. tom, I. inter 95. Agathiae epigrammata a Brunckio ibid. pag. 33 fqq. edita. conf. Brunckii lection. pag. 240 fqq. Reiske notit. pag. 177 fq. Harl.

Aitistyus lege Antistius.

Alcaeus Macedo, an Addaeus? Fabric. — Boivin. adde Schneid. anal. pag. 10. et Reiskium . in Adaeo. Harl.

Alcaeus Meffenius, Philippo, regi Maced aequalis; H. Steph. pag. 254 et 272. fiquidem is fuit Alcaeus, quem epigrammate αντεκωμωθείτο Philippus apud Plutarchum Flaminio pag. 373. Conf. 1/. Voffum ad Catull. pag. 42. Fabric. Conf. fupra, in vol. II. p. 88. Hemfterhuf. ad argumentum Pluti Ariftophan. pag. 7 fq. Is intelligit eum Alcaeam, qui Philippum, Macedoniae regem, a T. Quintio debellatum, virulentis carminibus profeidit, commemoratum quoque a Plutarcho in romani imperatoris vira pag. 353. D. et locum fchol. veteris ad Homerum noftro Alcaeo e membranis erutum ex Anth. II. cap. 47. ep. 5. interpretatur atque emendat. adde Boivin. Brunck. I. pag. 486 fqq. dedit XXII. ejus epigrammata, coll. lection. pag. 114 fq. qui ad carm. XIX. de confusione vtriusque Alcaei et de auctore illius epigr. 'cuius interiptio olim erat 'AAØeig MiruAyvaig, fed quod noftro eft vindicandum, paullo vberius differit. Rei kius in notit. pag. 180 fq. opinatur, eumdem etfe poffe cum Alcaeo, Epicureo, circ. A. V. C. 580. feu Olymp. CXLIX. 1. quem Aelian. V. H. lib. IX. 12. ob epicureae fectae professionem M in m 2

Digitized by GOOGLE

1) Exchasize in Europy pag. 341. H. Steph. in MS.

460 Lib. III. c. XXXII. CATALOGVS POETARVM

Roma eiectum perhibet, aut cum Alcaeo, Polybio aequali; vid. Excerpt legat. 122. pag. 1323. 10. Reiskii coniecturam haud spernendam eile centet Schneider in Anal. vbi pag. 10 — 13. copiosus de Alcaeo eiusque carminibus, Vossi de Alcaeo, comico atque epigrammatis auctore, et Scaligeri de duobus Alcaeis, epigrammatum scriptoribus, altero Macedone, altero Messenio, sententias reiicit. Harl.

- Alcaeus Mytilenaeus, cuius epigrammata, (ὑμνοπόλον enim vocat,) intexuit Coronae fuae Meleager. Licet aliud videatur Allatio de patria Homeri cap. 14. p. 1331. De hoc et aliis Alcaeis dixi lib. II. cap. 15. [vol. II. pag. 84 kgq. adde Iriart. cat. p. 90. 97. Vilboi/on. proleg. Homer. pag. 33.]
- Alcaeus ἐπιγςαμματογςάφος recentior, sub Vespasianis clarus. Tzetz. praef. ad Lycophronem. Fabric. Tzetzae errorem cassigat Scimeider in per. crit. pag. 98. et aual. pag. 10. Harl.
- Alexander Actolus, temporibus Ptolemaei Philadelphi floruit, et praeter alia poemata, de quibus lib. II. cap. 19. [vol. II. pag. 283.] dixi, feriplit etiam epigrammata fiue in yein, quorum vnum in Agathoelem ab Athenaeo refertur XIV. pag. 699. [vnum in Anthol. Cephal. nr. 780. vid. Reiskii not. pag. 180.] Alia tria leguntur in Anthologia: [plura in Brunck. anal. I. pag. 418 fqq. collatis lection. pag. 98. vbi quoque de Alexandris, altero Pleuronio, altero Ephelio, differit.] Videtur hie elle [P] Alexander quem inter cos laudat Meleager e quibus Coronam fuam adornauit.
- Alexander Magnes. H. Steph. pag. 432. Пічене бочівоч. Fabris. Sed illud Brunck. tribuit Alex. Aetolo. Harl.
- Alexis, cuius decassichon lib. VI. Anthologiae eap. 5. exstat, nelcio, an comicus, de que dixi supra lib. 11. cap. 22.
- Alpheus (Αλφeros), Mytilenaeus, Antipatro Sidonio iunior. Macrinum epigrammate quodam adloquitur, dubito, an imperatorem lib. I. cap. 12. Fabric. conf. fupra, vol. II. pag. 91. Reisk. not. pag. 180-182. Brunck. II. pag. 128 fqq. qui XII. dedit Alphei epigrr. et in Lection. pag. 155 fq.

Sommianus. Vide fupra in Abbianc.

- Ammonidis, Aµµwvide, diflichon vnicum exstat lib. II. Antholog. cap. 73. Ammonii, H. Steph. pag. 339. eiui µiv. Fabric. in Brunckii anal. II. pag. 448. idem cum alio eiusdem epigrammate. Hart.
- [Amometi nomen proprium quidam reperille fibi vili funt in versu 31. primi carminis Meleagrici; fed ibi vocab. αμωμήτοιο elt adiectioum. vid. Brunck. lect. pag. 1. Manfo edit. Meleagr. pag: 95. Reiskio not. pag. 237. videtur elle nomen poetae; cui confesiti Schneider. in per. crit. pag. 109 fq. Harl.]
- Anacreon, poeta lyricus, cuius carminibus Coronam suam illustrasse testatur se Meleager. De Anacreonte dixi lib. II. cap. 15. [vol. II. pag. 91 sq.]

In Anaxagoram, Lampfacenorum epigramm. epitaphium eft apud Laert. II. 15. Corinthiorum in Periandrum. lib. I. fect. 97. Lindiorum in Cleobulum fect. 93. Privnensium in Biantem sect. 85. Lesbiorum in Pictacum sect. 79. Lacedaemoniorum in Chrionem fect. 73.

Vol. II. p. 710

sect. 73. Epigramma nescio cuius in imaginem Solonis sect. 62. et in Thaletem sect. 39 et 34. in Linum et Eumolpum sect. 3. 4.

- [* And onicur. Boisin. Philarae anth. ap. Montfaucon bibl. Coisl. pag. 519. vbi auctorum nomina pariter referentur, Brunch. II. pag. 293. Reiske not. pag. 184. Harl.]
- [* Anims. Boinin Harl.].
- Antagoras, quo et iplo vfus Meleager, vid. verl. 52. carm: 1. Vide et Latrt. IV. 21 et 26. Fabric. Carmen in edit. Anthol. pag. 526. aliud in adpendice Wechel. pag. 24. Duo in Brunckii An. I. pag. 260: Familiariter vfus est Antigono primo, quorum mutua kommata refert Plutarch. Apophth. pag. 192. idem scomma refert pag. 668. adnotante Sthneidero in per. crit. pag. 129 sq. qui num cum Antagora, Rhodio, Arati Solensis aequali, idem esset, adhuc haesitabat: sed in Anal. pag. 3. Rhodium fuille et epigrammatum et Thebaidos auctorem, vberius iuit demonstratum. Diversa disputant de Antagora, Rhodio, Henssterh. ad Callinach. tom. I. pag. 591. Burmann. II. ad Propert. pag. 472, a. Schellenberg ad Antinachi Colophonii seliquias pag. 25 sq. Harl.
- Anthemius videtur esse nomen poetae in hoc versu Meleagri, cos, e quibus coronam suam concinnauit, celebrantis: es d' interse storroger 'Avsture. Memoratur quoque in graeco scholio inter nomina poetarum, e quibus Meleager coronam suam contexuit. Fabric. Vauassor non intelligit nomen proprium, sed accipit pro flore anthemio; cui accedere videtur Reisklus pag. 183. et copiosius de eo voc. disputat p. 237 fq. ad vers. 36- carminis: vbi vocabulum littera minuscula excudi secenat Brunck. et Manlo, cuius notas pag. 3 et 95 vide. Harl.
- * Antigonus, Caryflius, cuius epigrammata fuae inferuit collectioni Philippus, Theffaloniconfis, [et dedit Brunck. II. pag. 244.]
- [Antimachus, Colophonius. Henr. Stephan. pag. 340. Brunck. I. pag. 167. et in Lection. p. 29. Schellenberg in Antimachi reliquiis pag. 33. et pag. 115. Supra, in vol. H. pag. 104 sq. Harl.]
- Antimedon, Cyzicenus, vid. infra, Automedon.
- Antiochus, forfan Aegaeus, Sophifta, de quo Philostratus. Fabrit. II. epígr. in Brunckií anal. II. pag. 305. Harl.
- Antipater Macsdo, videtur mihi illo Antipater, cuius mentio fit a Meleagro inter cos, e quibus Coronam fuam contexuit. Fabric. Vixit aetate Philippi, aut patris Alexandti M. aut penultimi regis Macedoniae, patris Perfei, circa Olymp. CXL. vsque ad CL. iudice Reiskio in not. pag. 185. vbi de hoc et duobus reliquis Antipatris eff copiofus, cique wibuit epigr. του πάξος 'Oeßiλοwo, Steph. anthol. gr. pag. 435. et, quamquam valde haefitans, carm. 37. et 94. in Ienlianis: fed Brunck. illud, quod incipit του πάξο. Oeßi rom. II. pag. 10. nr. 18. recepit inter epigrammata Antipatri Sidonii, cuius CXI. epigrammata pag. 6 37. dedit, et pag. 527. duo alia pofilininii inflar reduxit. Adde Iriart. catal. pag. 109. et faepius in notit. illius cod. Anth. Harl.
- Antipater Sidonius, paulle ante Ciceronem clarus, quo tempore bellum cum Mithridate gerebant Romani, vid. Scaliger ad Eufebium pag. 152. [De illo, Stoisorum adfecta, vid. Minum 3]

•

463 Lib. III. c. XXXII.

Vol. II, p. 719

200c

Digitized by

fupra, vol. III. p. 537.] Huius epigrammata collectioni fuae infervisse videtur Meleager, cuius epigramma în Antipatri huius obitum edidit et illustrauit lo. Corn. de Pato in diatribe de alea veterum pag. 115. aliud Antipatri pag. 133. Epigramma pag. 465. in Venerem Apellis Anad. eleganter exprimit latine Aufonius epigr. 106. et illustrat Bened. Aueranius diff. 19. 20. tom. I. Opp. pag. 57 fqq. Fabric. - De aetate illius fuse disputat Reiske not. p. 185 lqq. et ex pluribus epigrammatibus efficere studet, eum floruisse ab Olymp. CLVI. vsque ad Olymp. CLXXI. et fuisse aequalem L. Crassi atque M. Antonia neque multum ab aetate M. T. Ciceronis, fecundum Ciceron. de Orat. III. cap. 50. Idem disputat, num Antipater Tarsensis, Stoicus, idem sit cum Sidonio, quod cum Vossio et Ionsio existimat haud improbabile esse: 'disfentit Fabric. supra in vol. III. p. 537. Leich. in sepulcr. carminibus dedit, lavine vertit atque illustrauit Antipatri Sidonii carm. X. XI. XIII. XIV. XVI. XVIII. pag. 12 fqq. et in notis pag. 16 fq. addidit aliud eiusdem tum ineditum: în praefațione adnotat, eius în Homerum carmen et alia, manu 10. Thessail Scutariotae a. 1452. descripta haberi in bibl. Laurentiana, tesse Montfauconio biblioth. MSS. pag. 306. D. Boivin 1. c. pag. 268 fqq. dedit graece cum versile gallica et latina tam soluta, quam ligata, et pag. 284 sqq. adircit observationes, in quibus etiam animaduertit, in Anthologia edita, Sidonium et Thessalonicensem faepe confundi. (quod etiam norauit Reiske l. c.) Idem Boivin ex Anthologia edita atque msta pag. 287 sq. plura edidit, vertit atque exposuit vtriusque Antipatri epigrammata. Adde Brunck. lection. pag. 121 fqq. cui pleraque, quibus in codice nomen gentile non adpolitum eft, et ille asteriscum praefixit, Thessalonicenti tribuenda videntur, et pag. 155. repoluit ex Buheriano apographo epigramma corruptum, cui manum adhibuit medicam. Schneider in peric. pag. 120. ex edit. Florentina iungit, cum Huetio, duo disticha carminis in Anacreontem, in aliis editionibus separata. In codd. Matrit. apud Iriartum pag. 92. 97. 108. 238 etc. faepe occurrunt epigrammata vtriusque Antipatri. Harl.

- Antipater, Thessaury, fiue vt lib. I. Antholog. cap. 87. et în cod. Hug. Grotii et apud Küster ad Suidam in "Aens, legitur, Thessaury, tempore Augusti, imper. clarus. Hic est, qui nouem lyricas poetrias et Alcmanem versibus celebrauir. Memorat et Archilochi et Homeri natales cultos. Fabric. De eius aetate plura disputat Reiske l. cit. adde Boivin I. mem. Schellenberg în reliquiis Antimachi pag. 40 sq. vbi ex Brunckii anal. II. p. 115. repetit carmen in laudem Antimachi additque versionem Grotii ligatam. Brunck. in anal. II. pag. 109—127. carmina 69. Antipatri, Thessaury, et in Lection. pag. 149 sq. illustrauit: carmen tamen quartum Antip. Sidonio malit, adsignare. add. pag. 235 sq. — Schneider in peric. crit. pag. 105. carmen vulgatit, antea a nemine editum. Harl.
- Antiphanes, Macedo, Megalopolita, quo in collectione fua vium fe profitetur Philippus, Theffalonicenfis. [IX. epigr. in tom. II. pag. 204 fqq. et aliud III. p. 331. dedit Brunck. add. Reiskii not. pag. 190. Brunck. lectt. pag. 309. Toup. emendat. in Suid. pag. 1499. edit. Lipf. Harl.]

mm) Thessalonicensem a Thessalo distinguit Baudelot de Dairval in explicatione gemmae antiquae, in Mem. de Trev. 1711. pag. 537.

EPIGRAMMATARIORVM Lib. 111. c. XXXII. 463

Antiphilut Byzantiut, cuius et ipfins epigrammata collectioni fuae Philippus intexuit. [P] — Tiberii Neronis tempore vixille eum, adparet ex epigrammate lib. I. pag. 119. quo illius imperatoris beneficium, Rhodiis praeflitum, [a Chr. 53. V. C. 806. telle Tarito Annal. XII. 58.] celebrat. Faric. — vid. Leich. praefat. pag. V. et epigramma quoddam cum verfione lat. et interpretatione pag. 1 fq. Boivin. ac Brunck. in cuius tom. II. pag. 169—18t. XLIII. Antiphili exftant epigrammata, atque Reiske not. pag. 191 fq. qui variis diuerforum carminum rationibus motus, parum abeft, quin ftatuat, duo fuille Antiphilos, alterum aequalem Augufti et Tiberii, alterum Neronis et Domitiani: immo vero fulpicatur, tertium fuille Antiphilum faeculi III. post C. N. auctorem epigrammatis, quod Du Cange add. ad Conflantinop. Chrift. p. 192. et emendatius Salmaf. exercitt. Plin. pag. 449. ediderunt, in horologium aquatile, ab Athenaeo mechanico factum: neque tamen fibi conftat. Adde Brunckii lection. pag. 168 fq. et 172 fq. vbi ex apographo Buheriano duo edidit epigrammata, quae Reiske in Anthol. Cephalae pag. 141. coniecturis fuis interpolata vulgauerat. Iriart. in catal. codd. gr. pag. 108. mr. 125. Harl.

- Autifii vnum epigramma in Priapum, agri custodem, lib. IV. Anthologiae pag. 478. edit. Wechel. Antistii, medici, mentio apud Suetonium Caefare cap. 82. — Antistii Sosiani, qui, factitatis in Neronem carminibus probrosis, exsilio est multarus, apud Tatitum XVI. 14. In Antistium Veterem, (qui A. V. C. 747. Consul suit,) epigramma latinum Laureae Tullii apud Plin. XXXI. 2. Fabric. — Mais catal. pag. 375. Beiuin. Reiske not. pag. 190. Brunck. II. pag. 284. vbi tria edidit Antistii epigrammata, et in lection. pag. 195. aliud ex Doruillii adnott. ad Charitonem pag. 57. Harl.
- Autonius Argiuus, cuius bina epigrammata graeca exstant in florilegio edito, in vrbes dirutas vtraque, Mycenas, (quod alius cod. tribuit Munatio,) et Argos. Fabric. Vnum in Brunck. anal. II. pag. 240. Harl.
- Autonini, poetae, epigrammata graeca impense laudat Plinius iunior in epistola ad eum fcripta IV. 3. adde eumdem IV. 18. et V. 10. Fabric. — De illo Antonino plura scripserunt Catanaeus et reliqui interpr. in edir. Cortii ad primum Plinii locum pag. 251 sq. Harl.
- * Anytes epigrammata fuere in Corona Meleagri. De ea dixi supra lib. 11. cap. 15. [tom. 11. pag. 106 fq. add. Reiskii notit. pag. 192 [qq.]
- * Apion in epigrammate. Suid. in 'Ayuerns, Σπιλαδες, Σφαεαγον, Τείγληνα.
- Apollinaris, diuerlus, vt existimo, ab Apollinari, poeta Christiano, Fabric. In Brunchii anal. II. pag. 283. dicitur Apollinarius, et duo eius leguntur epigrammata; in lection. autem pag. 195. Apollinaris. Harl.
- Apollonides, Smyrnaeus, quem Augusti imp. aetate vixisse notat Casabouns ad Svetonii Tiber. cap. 14. Fabric. — Bowin et Reiske in not. pag. 194. ducibus epigrammatibus diffinguunt duo Apollonidas, alteram Smyrnaeum, quem cum Apollonida, Nicaeno, (vid. Iouss. de script. hill. phil. 111. 3) eumdem suisse existimant, tempore Augusti, alterum, aetate Hadriani imperatoris, et sua cuique adfignat carmina. Brunck. 11. pag. 132—139. vnius Apollonidae Smyrnaei XXX. dedit epigtr. adde einsdem Lection. pag. 156 fqq.

Vol. II. p. 710 771

156 sqq. et pag. 159. reposuit epigramma illius corruptum, a Salmasio e cod. Vatic. descriptum. Harl.

- Apollonius, grammaticus: in edit. H. Stephani pag. 95. distichon, quod incipit: Καλλίμαχος το κάθαρμα etc. Fabric. — in Brunck, anal. II. pag. 358. Harl.
- Arabius, Scholasticus, sub Iustiniano clarus, Longinum, praefectum CPol. celebrat in epigrammate lib. IV. Antholog. pag. 431. Fabric. Tria dedit epigr. Brunck. 1N. pag. 109. Harl.
- Aratur cuius epigrammatis Meleager vius est ad coronam suam concinnandam. Vide, quae de Arati έλεγειών libro dixi capite 20. huius libri §. 9. Epigramma eius ineditum, quod incipit αεχηγός Φιλοκλής, in bibl. litter. Londini 1722. 4. nr. 2. pag. 28. [In Brunck. anal. I. pag. 253. incipit 'Aeyeros etc. et aliud Arati epigr. editum est. Harl.]
- Arcefilai, philosophi, epigrammata producit Laertius IV. 30 sq. Fabric. In Brunck anal. II. pag. 62. adde supra, in catal. Platonicorum, III. pag. 162. Harl.
- Archelai, (al. Afclepiadae) epigramma in statum Alexandri, factam a Lysippo. Lib. IV. Antholog. pag. 554. Fabrie. Brunck. II. pag. 58. et tria alia ex Antigono Caryslio p. 77 et 22. tom. III. pag. 330. vid. Lection. pag. 309. pag. autem 137. is notat, Arehelaum vixisse fub Alexandro M. et, quod etiam cum Ptolemaeo, Lagi F. in Aegypto commoratus est, ab Antigono Car. hist. mir. cap. XXII. dici Aegyptium. Harl.

[* Archestratus. Boivin. Harl.]

Archiar, Antiochenus, pro quo exflat Ciceronis oratio, qui mirificam illius în versibus graecis pangendis facultatem celebrat cap. 8. Eius epigrammata collecta funt et iunctim edita cum versione Nicodemi Frischlini, vna cum Callimacho. Etiam gr. Chris-Roph. Salbachio curante, Grypswald. 1692. 8. cum Luciani epigr. Latinis versi. reddita Sunt a Dan. Alsworto, Anglo, Rom. 1596. 8. eodem, qui Virgilii Bucolica Graeco reddidit carmine. conf. Cinelli bibl. volante II. pag. 11. Ei quoque in MS. quod olim Lipliae inspezi, tribuitur epigramma, quod in Wecheliana editione pag. 76. incipit, Σοι πατεί Θεσσαλίη. Fabric. Eius epigtamma in Delphinum publicauit Küfter ad Suídam voc. Dowlorow. — In Boininii apographo et Jensian. carmen 108. inscriptum est Archiae receptiori. Quare coniicit Reiske notit. pag. 197. vel alium poetam, illo Tulhiano posteriorem, claruille, aut voc. vewries Graeculo inepto esse imputandum, aut Suspicandum, 'Aexurs legendum effe pro 'Aexis - Brunck. II. p. 92 fqq. edidit 34. Archiae epigrr., et in his illud lensianum et aliud pag. 528. Id autem, quod Fabricius notauit, equidem inter Brunckiana non deprehendi. adde Br. lection. pag. 145 fqg. qui samen observat pag. 148. in cod. Vaticano alia tribui Archiae Mitylenaco, [vt femper in cod. quem contulit H. Grotius,] aliud Archiae, Macedoni; aliud Archiae, Byfantio, [fic quoque in edit. H. Stephani pag. 257.] aliud Archiae, grammatico, aliud denique Archiae recentiori. adde eiusdem Lection. pag. 236. Harl.

Archilochum inter eos, e quibus coronam suam contexuit, memorat Meleager. De Archilocho dixi lib. II. cap. 15. Elegos eius laudat Athenaeus. Fabric. vid. Brunck. I. 40. et in Lecht. pag. 156. pag. autem 236. duo alia ex Athenaeo pag. 447 et 594. dedit. Harl.

Archimedis

Digitized by **GOO**

EPIGRAMMATARIORVM Lib. II

Digitized by GOOGLE

Archimedis primum. H. Steph. pag. 274.

Vo'. II. p. 711 7712

Archimelus Emryeauµarav montris laudatus Athenaco, qui eius epigramma in nauem praegrandem Hieronis mille modiis tritici a rege remuneratum refert lib. V. pag. 209. [duo dedit Brunck. II. pag. 64. adde Lection. pag. 138 fq. Harl.]

Arenaeur, 'Agnivaios 'PauGegerdágios, cuius vnicum epigramma in mulierem, lasciue et procaciter se gerentem, exstat lib. VII. Antholog. pag. 606. [P]

Argentarius. Infra Marcus Argentarius. [Reiskii notit. pag. 195 fq.]

* Ariar, hoc enim nomine poetam epigrammatarium innuere videtur Meleager his versibus 43 sq. vbi eos, e quibus coronam concinnauit suam, commemorat:

> Каў μіч як) 'Аріль รахьбтріха Элхато зардоч, "ТихоЭбтас брай дадон а'адбильног.

Fabric. At enim Reiske not. p. 239. item Brunck. edidit nej un noj Suelar, et Manse, cuius notam confules,) cum Salmafio Suelny. Harl.

[Arion. Brunch. III. pag. 327. et Lection. pag. 308. fupra vol. II. pag. 110. Harl.]

[Ariphron. fupra II. pag. 111. Brunck. I. pag. 159.]

Aristo, idem ni fallor, qui citatur a Mario Victorino in arte grammatica. Vel Aristo, philosophus, cuius versum in Arcesilam profert Laertius IV. 33. Fabrit. — Aristonis carmen 739. in Anthol. Cephalae tria in Brunckii anal. II. pag. 258 fq. Schneider in peric. crit. pag. 127. tribuere malit Aristoni, Ceio, de quo plura disputaui supra in volum. III. pag. 467 fq. Harl.

[Ariftocles. Brunck. H. pag. 108.]

- * Aristodemi librum primum 9ηβαϊκών Ἐπιγραμμάτων citat schol. Apollonii II. vs. 906. [conf. Valcken. ad schol. Euripid. Phoen. p. 732. vbi plura de eo sunt collecta. Harl.]
- [Ariflodicus, Rhodius; Boiuin. H. Steph. pag. 266. duo epigr. in Brunckii Anth. II. p. 260. coll, Lection, pag. 191. Harl.]
- Aristoteles. Vide Laertium V. 6. et quae de peplo, ei tributo, dixi supra cap. V. huius libri §. 35. [vol. III. pag. 275 sq. vbi etiam de eius carmine in Hermiam.]
- * Arriani epigrammata spud Athenaeum citantur. Sed legendum Rhiani, vt habent quoque meliores editiones.
- [* Artemidorus, grammaticus: epigr. in Theocritum, (vbi de eo quaedam sunt notata,) et aliud, in Brunckii An. I. pag. 263. Harl.]
- [* Artemov. Boivin; Mains; Brunck. II. p. 79. Reiske notit. p. 196. qui suspicator, illum esse eumdem cum Artemone, τῶ μελοποιῶ, de quo supra in vol. II. pag. 112 fq. vbi plures quoque recensentur Artemones. Harl.]

Afclepiades, qui epigrammaté celebrat Berenicen p. 438. edit. Wechel. et Cleopatram p. 490. Non videtur elle idem auctor epigrammatis in Aiacem pag. 344. quod parodia in Cynicos imitatus Mnefalcas apud Athenorum IV. pag. 163. et fine nomine auctoris affert Euftathius ad Iliad. B'. e Porphyrio. Afclepiadi tribuit MS. νοξ μακεή, quod Meleagro N n n H. Ste-

466 Lib. III. c. XXXII. CATALOGVS POETARVM

Vol. II. p. 712

H. Stephanus pag. 451. et Øeidy macgOevias aliud apud Ezech. Spanhem. pag. 334. ad Iuliani Caefares. Fabrie. — Vtrumque illud epigr. et praeter ea 37. alia sub nomine Afilepiadis, Samii, et aliorum eiusdem nominis dedit Brunck. I. p. 211—219. coll. Lection. p. 43 sqq. De Asclepiade Samio, qui Theocrito sui aequalis, et aliis cognominibus plura disputauit Reisks not. pag. 197 sqq. et tria inferuit Asclepiadis, lyrici siue Adramytteni, epigrammata. adde, quae supra sunt notata in vol. II. p. 113 sq. school. ad Theocr. VII. 40. Schneider. in Anal. pag. 1 sq. de Asclepiade Samio, tum in per. crit. pag. 14 sq. 37. vbi repetit epigr. quod dederat Toup. ad schol. Theocriti pag. 215. et Klotz. ad Tyrtaeum pag. 26. edit. scc. et pag. 119. aliud ex notis Klotzii ad Tyrtaeum pag. 3. Harl.

- [* Asclepiodotus. Brunck. II. pag. 490. et in Lection. pag. 231. Harl.]
- Afinius Quadratus. Ei in MS. spigr. vltimum p. 203. edit. H. Stephani. Fabria. Brunck. anal. II. pag. 299. in eos, qui ab Sulla, Romanorum confule, interfecti funt, vnde eius aetas adparet. Harl.
- Aftydamas, tragicus, fe iplum epigrammate efferens Suid. et Apostolius in Saurin in sauris. A. Schottus ad prouerbia pag. 151. Fabric. — Brunck. III. pag. 329. vbi dicitur tragicus poeta, eiusd. Lectt. pag. 309. supra vol. II. pag. 289. Harl.
- Athenaeus ò emryeauuaromoios. Laert. VI. 14. VII. 30. et X. 12. Tzetza procem. ad Lycophron. [Brunck. II. p. 257. epigr. II. dedit. Iriart. catal. p. 103.]

Athenodori epigramma in Sodamidem piscatorem lib. III. Anthologiae pag. 369.

- Automedos, Cyzicenus, cuius epigraminatis ad fuam collectionem concinnandam Philippus Theffalonicenfis vius eft. Fabric. — Brunck. II. 207 fqq. vndecim edidit illius epigrammata et aliud tom. III. pag. 331. conf. Br. Lection. pag. 200. qui opinatur, eum in Italia aut faltem sub Romanorum imperio, primo aut secundo post Chr. N. saeculo vixisse. Harl.
- Baschylides cuius carminibus coronam suam illustrauit Meleager. Dixi de eo lib. II. cap. 15. [vol. II. pag. 114 fq.]
- [Ioannes Barbucallus. Brunck. III. pag. 11. et Leclion. pag. 238. XI. exflant epigrammata. Harl.]
- Lollius Baffus, Sinymaeus, in meto, quod Grotius infpexit, Lampin amicum fuum adloquitur in epigrammate p. 101. edit. Wechel. quod Horatius videri possiti imitatus esse. Bacocos Λολλιος vocatur pag. 244. [et apud Maium.] Bassi fuere multi, quos infra lib. VI. in Geoponicis recenseo. Lampis haud alius occurrit, quam rauxλnemes ille apud Hutarchum an seni gerenda Resp. pag. 787. Idem Lampon viderur adpellari pag. 789. Lampes Aegineta apud Themissium in Orat. Sophista pag. 297. [V] Fabrie. — At num Lollii Bassi carmen in Anthol. Planud. pag. 6. Horatius imitatione expresser, dubium et vero falsum esse videtur: nam in Cephalae authologia apud Reick. carm. 603. in Leichii carm. sepuler. carm. I. pag. 2 sq. et carm. X. in anal. Brunckii, qui tom. II. pag. 160 sq. vndecim Basso tribuit epigrammata, ess Bassi Lollii epigramma in Germanicum, Caesaris nepotem, Neronis patrent, et quidem in eius mortem, a. Chr. 19. V. C. 771.

ogle

vel

Vol. II. p 713

EPIGRAMMATARIORVM Lib. III. c. XXXII. 467

vel 772. Vel igitur antiquior Bassus fuit carminis illius in Germanici victorias, vel probabilius Horatius et Lollius Bassus ex communi fonte hauserunt. Arque Leichius in praes, pag. VI. dubitat, omnia, quae in Anthologia Bassi nomine feruntur, debere ad vnum Lollium Bassum referri. adde *Reisks* in notiria pag. 200 sq. Brunck. Lectt. pag. 167 sq. Harl.

- Bianor, cuius epigrammata fuae intexuit collectioni Philippus Thessalonicensis. Inter alia pag. 150. luget Sardium cladem, quae motu terrae concussa funt anno quarto Tiberis imp. telle Tacito II. 47. annal. Alius Bianor, cuius mentio in Chionis epistola XI. Fabric. In Brunchii anal. II. pag. 154 sqq. leguntur XIX. epigrr. adde eiusd. Loction. pag. 165 sq. Ritris notit. pag. 201. Schneider per. crit. pag. 16 sq. Hart.
- [Bias. Eius scolia recepit Brunch. I. pag. 154 sq. Harl.]
- Bisantinus, incertum, an Besantinous (Helladius), an Byzantinus, (ita in cod. msto, quem contulit Hugo Grotius,) (Antiphilus forte.) Huic male etiam in codice MS. quem olim Lipsiae inspezi, tribuitur distichon, quod pag. 33. edit. Wechel. Theogaidi restitutum est. Fabric. — Sed Schneider per. crit. pag. 129. intelligit Phaedimum Bisanthenum. In codice Matrit. Bisantino dilucide adsignatur distichon, quod etiam in nota ad oram capitis CXV: Stobaei sermonum adposita tribuitus vel Theogaidi vel Bisantino, teste Isianto in catal. msstor. graec. pag. 106. qui Bisantini nomen tuetur et varietatem locsionis Pentametri in cod. Matrit. aduotat. — In Byzantina autem quaedam monumenta reposuit epigrammata Brunck. in anal. III. pag. 132 sqq. et explicat in Lection. pag. 256 sqq. Harl.
- Boethus, Tarfenfis, poeta Straboni XIV. pag. 675. memoratus. Pyladem pantomimum sub Augusto imp. celebrem effert epigrammate, quod legitur lib. I. Antholog. pag. 23. et emendat Scaliger ad Euseb. ann. 1995. illustratque Benedist. Aueranius tom. I. diss. XVI sq. pag. 49 sq. Fabric. — adde Schneider per. crit. pag. 17. Harl.
- Callias Argiuus, cuius vnicum tetrassichon exstat in Polycritum compotorem p. 243. Fabric. — Brunck. II. pag. 3. Harl.
- Callicerus, Rhodonem, medicum furacem perstringit disticho, quod legitur pag. 217.
- Nicolaus CALLICLES, Alexii Comneni archiater, ab Anna Comnena memoratus libr. XV. pag. 496. cuius poefin et iambos plurimi fecit Georgius, epifcopus Corinthi, libr. de confiructione orat. ad quem etiam exflant epiflolae Theophylacti, Bulgariae archiepifcopi 38. 39. 56. 57. Illius funt epigrammata aliquot, iam olim ab Hieronymo Contio edita, quorum duo dat etiam Caugius ad Alexiadem pag. 424.
- Callifier. Καλλίπτης Mavτισίs in msto diflichon, quod pag. 179. edit. H. Steph. Parmenioni tribuitur. Fabric. — Cillaster in apogr. Boivin. atque Reiske not. p. 210. coniicit, legendum elle Kivka τέ έπτοςος, et quaedam de co observat. — Callister apud Brunck. qui in Anal. II. pag. 294:- sub cius nomine tria recepit epigrammata, et aliud pag. 529. addidit: conf. eiusdem Lection. pag. 197 et 236 Harl.
- Callimathus cuius epigrammatis vins etiam Meleager ad coronam suam contexendam. De iis dixi capite 17. huius libri: [vol. III.]

Nnn 3

Callinus,

468 Lib, III, c. XXXII. CATALOGVS POETARVM

Vol. 11. p. 715

Callinus, cuius ἐλεγεία ab Athenaeo citantur XII. pag. 527. Nomen eius quandoque cum Callimacho coafunditur. Pro Kαλλιν/s edit. H. Steph. pag. 25. Grotius adnotauit Kuλλαν/s. Fabric. — vide notam dd. ad vol. I. p. 726. H. Vale/ium emendation. lib. IV. cap. 14. ibique notam Burmanni II. pag. 116. Doduelli exercitat. II. de aetate Pythagorae pag. 110 fq. qui eius aetatem adfignat Olymp. XXXVI¹/₂. Brunck. anal. I. pag. 39. et quae ego notaui in Anthologia graeca poetica edit. Baruth. pag. 40. Harl.

[Callifratus. Brunck. I. pag. 155. Plura fcripli in Anthol. mem. pag. 90 fqq. Harl.]

- Capito. Huie tribuitur in meto pag. 481. H. Stephani elegans distichon Kάλλοs även etc. [quod etiam Brunck. anal. II. pag. 199. dedit sub illius nomine,] deinde sequitur hoc Archiae: Όπλίζευ Κύπει τόξα, etc.
- [Carcinus, tragicus. vid. fupra in vol. II. p. 290 fq. Eius decastichon iambicum de Cerere eiusque filia, in cod. Matrit. 114. qui multa plurium continet epigrammata, telle Iriarto catal. pag. 450. Harl.]
- Carphylides, cuius elegans epigramma in senem singulari felicitate vitae et coniugii vsum legitur pag. 279. edit. Wechel. [duo epigr. in Brunckii anal. II. pag. 401.]

Carpyllides, idem vt videtur, cum superiore.

- Cerealis epigramma vnicum fed scitum ac prudens in Rhetorculos obscura affectatione ineptos exstat pag. 246. [Tria Keeseulis epigri: in Brunck. anal. II: pag. 345.]
- Chaeremon inter cos laudatus a Meleagro, e quibus coronam fuam adornauit. Ineditum eius epigramma in Eubulum, Athenagorae filium, produxit Cangius addendis ad Cholin Christianam pag. 193. [Tria illius epp. in Brunck. an. II. p. 137. qui illud, a Cangio publicatum, alii Chaeremoni tribuere malit.]
- Chrestodorus, Coptites Thebanus, cuius epigrammata de imaginibus, in Gymnasio CPolitano Zeuxippo dedicatis, leguntur libro V. Anthologias. Vide Suidam in Zeuzimmos. Vixit Christodorus post Leonem Thracem sub Anastasio Dicoro, vt ex epigrammate in Pompeii statuam collegit praestantissimus Cangius in CPoli Christiana lib. J. pag. 91. quem vide de Zeuxippo erudite disferentem. Fabric. — Eudocia in violario pag. 436. ex Suida tom. III. pag. 688. h. v. Xe15080eos Πανίσκε, από Κόπτε πόλεως της Λιγύπτε, inonoiós ctc. Tum prodit, illum floruisse sub Anastalio imperatore, et scriplisse 1) Lawyence in BiBhios 5'. h. e. expugnationem Ifauriae, ab Analtafio factam; 2) Epigrammatum libros tres; 3) episiolarum libr. IV. 4) descriptionem statuarum in gymnafo Zeuxippi; quae hodie exstat; 5) Originer, Πάτεια, a) Conflantinopolis, lib. 12. carm. epico; b) Thessalonices lib. 25. c) Nacles, vibis circa Heliopolin; d) Mileti in Ionia; e) Trallium, f) Aphrodifiades et alia forfan: vide schol. gr. in margine de Claudiano adferiptum. — Ab hoc distinguit illa cum Suida Christodorum, Thebanum, Illustrium, qui scripsit l'Eeurina di enav et Daumara rav ayian avayuean (Suidas avaeyvear, led Küster scribendum cenfet et in versione expressite paervear,) Κοσμά και Δαμιανό. — Chriflodori έχφεασις, fiue delcriptio etc. legitur quoque cum notis Anstelmi Bandurii in libro VII. antiquitat. Constan inopol. Parif. 1711. fol. pag. 153 lqq. aut edit. Venet. 1729. fol. pag. 131 lqq. conf. Bandur. pag. 602. aut edit. Venet. pag. 464. Illa deferiptio, ab Aldo et aliis in particulas male diferpti et diffincte, a Bruncko

Digitized by GOOG

Vol. II. p 713 7714

Brunchio Anal. pag. 456 Iq. ex edit. Florent. et Vaticano codice coniuncia et reflituta est, additis duobus aliis epigrammatibus jam olim editis, et explicata in Lection. p. 227 sq. In 10. Cinnami hist. lib. VI. legitur epigr. Cruci inscriptum, in memoriam Hunnorum, bello victorum sub Manuele Comneno pag. 284. edit. Tollii, (sol. 152. edit. Parisin.) Adde Reiske notit. pag. 272. Harl.

- [Cillaster f. Cilliastor. Boiv. et Mai. Nomen fulpectum Reiskio in Milcell. Lipf. IX. p. 114. vid. fupra, Callister. Harl.]
- Claudianus, inter latinos poetas celebratisfimus, graeca quoque epigrammata non infeliciter composuit, quae in Barthii [Burmanni II. pag. 693 — 707 fq.] et aliis quibusdam editionibus collecta leguntur ***). [P] Fabric. — Quinque in Brunchii analect. p. 447 fq. tom. II. — Reiske not. pag. 220. Scripsit quoque Gigentomachiam, carmen graecum, cuius infignia fragmenta e cod. primus vulgauis notisque instruxit, et de co carmine copiosius differuit Iriarte in catal. msst. graecorum Matrit. pag. 215—222. addita notitia Lascaris et Bembi epistola de illo poemate. Particulam, (XI. prope verss.) Arsense. Monembaliae in Peloponneso archiepiscopus, iam ediderat in libros 'Αποφθέγματα praeclara dista philosophorum, imperatorum, oraiorum et postarum etc., line 1. et a. in 8. notante Iriarto. Hart.
- *Cleobulines aenigma e commentariis Pamphilae producit Laertias lib. I. fect. 91. Fabric. De Cleobuline et Cleobulo vide vol. I. pag. 578. et duo epigr. Cleobuli in Brunckii anal. I. pag. 76. Harl.

* Cleobuli epigramma in Midae Maufoleum Laertius lib. I. fect. 89.

- Cometar, Scholasticus et chartularius, idem ni fallor de quo dixí lib. II. cap. 2. §. 21. Fabric. Boiuin. tum Brunck. anal: III. pag. 15. dedit VI. epigrammata; coll. eius Lection. p. 238. In Antiqq. constantin, edit. Banduri pag. 128. edit. Venet. exstat vnum epigr. Harl.
- [Conflantini, alter Rhodius et christianus; alter Siculus; Maius in cat. MSS. Vifenbach. et Reisk. in collect. Cephalae, carm. 637-640. et not. pag. 167 fq. Reiske in notit, pag. 225 fq. qui Rhodium habet eumdem cum Constantino Cephala, auctore collectionis f. anthologiae, Siculum autens sufficient fuisse illius magistrum, eumdemque, de quo Fabric. Bibl. Gr. vol. X. p. 282. – Ineditum vulganit Iriert. in catal. MSS. gr. p. 234-Harl.]

Cornelius Longinus.

Cofmas, Mechanicus, (leg. Monachus **)). Praeter Cofmam, Aegyptium, de quo supra cap. 25. suit etiam Colinas, poeta Hagiopolites sue Hierofol. saeulo VIII. post natum N n n 3 Christum,

no) Exstant etiam quaedam in Anthologie inedita. Sunt ille haud dubie Christiani; ve patet ex epigrammate in Christum servatorem, quod incipit à Ilugos devéces etc. Scholia in margine: Klaudiari dis res Sari a Eres & Klaudaros, S ypátas ra sárgen Tagei, Augiaphe, Bayore, Necessa.

Fabric. — Forlan Chrestodorus eft faribundum, et id epigr. a Brunchio omiflum, ei tribuendum, quia in fchol. auctor πατείων etc. originum dicitur. vid quae, quamquam paullo diuería, modo de Chrestodoro adnotaŭ. Hark. oo) Sic in Brunchis Apal. III. p. 127. Harl-

1: .

Digitized by GOOGLE

470 Lib. III. c. XXXII. CATALOGVS POETARVM

Chrislum, auctor hymnorum et plasteris Dauidici, versibus politicis redditi; tum Cosmas Bestirwe suc Vestiarius, auctor quarumdam orationum.

Crates, Thebanus, Philosophus Cynicus, cuius quaedam apud Laertium et Iulianum leguntur. Vide, quae de illo supra cap. 9. huius libri, [tom. III. pag. 514.] Fabric. — Vnum epigr. dedit Brunck. II. pag. 3. ducibus Salmasio et Toupio, quos laudat in Lection. pag. 121. conf. Schellenberg. reliq. Antimachi pag. 40. Harl.

Crinagoras, Phi'ofophus, cuius epigrammata collectioni fuae intexuit Philippus, Theffalonicenfis. In H. Stephani edit. pag. 84. pro Φιλίππε legendum e MS. Κριναγόρε. Crinagorae epigr. in Tiberium illustrat Tristanus tom. I. pag. 158. Fabric. — Clinagoram quoque legi, notauit Lascaris in cod. Matrit. apud Iriart. pag. 98. — Brunck. II. pag. 140 sq. edidit 46. epigramm. et in Lection. pag. 159 sq. plura notauit; pag. 164. autem fragmentum epigr. post lensium et Reiskium subionxit atque emendauit. Reiske in notit. pag. 221. distinguit duo Crinagoras, alterum Aegyptium et antiquiorem, cuius aetatem secundum carm. 669. adsignat Olymp. CXXXIII. Ptolemaeo Euergeta rege; alterum, iuniorem, sub Augusto, imperatore, auctorem plusium epigrammatum, et de argumento atque occasione plurimorum epigrammatis, et Hemsterhas. Adde Valchen. in diatr. Euripidea p. 290. de loco cuiusdam epigrammatis, et Hemsterhas. ad Lucian. tom. I. pag. 145. b. Harl. Cl. Mausso editio epigrammatis Crinagorae nuper promissa

Cyllenius Petianus. Fabric. Brunck. II. p. 282. et Lectt. p. 195. Harl.

- Cyrillus, grammaticus, ille fortafis cuius Glossae feruntur et cui vocabulorum diuerle meoswolsuevav érecompagias nonnulli tribuunt. [Brunck. II. p. 491. et Lecit. p. 231.]
- Cyrus Küços and inacrow, Flauius Cyrus, qui CPoli Confulatum geflit a. Chr. CCCCXLI. Idem poeta Eudociae [p. 271.] probatus. Cyrus Panopolita fub Theodofio iuniore, de quo Euagrius lib. I. cap. 11 et 19. Valefius ad Euagrium pag. 63. nec non Suidas, Chronicon Palchale pag. 318. ex Prisco hill. Est et alius, pater Paulli Silentiarii, de quo Hanckius de scriptor. Byzant. p. 164. Alius denique, qui vulgo vocatur Cyrus, cuius verum nomen est Theodorus Prodromus, (Küços enim recentioribus Graecis pro Kúçuos positum, Dominum fignificat) qui sub Io: Comueno vixis et cuius epigrammata graeca aliaque poemata viderunt lucem Basileze 1536. 8. - De huius scriptis dixi infra libro V. Kúgu Tế µryails in MS. epigr. vltimum pag. 110. edit. H. Steph. Sed noster Kũços i momptis, lib. IV. Anthologiae p. 493. et lib. III. p. 334. Fabric. — Brunck. II. p. 254 sq. VII. epigrr. et Lectt. p. 226. Reisk. notit. p. 225. Harl.
- Damagetns, cuius epigrammatis vlus est Meleager, quum Coronam suam necteret. Fabric. Mai. Boiv. Brunck. II. 38. dedit XII. epigr. et aliud tom. III. pag. 331. quod vero in Lection. p. 309. abiudicat Damageto. De eius aetate vid. R. isk. not. p. 203 sq. Harl.
- Damocharis sue Democharis, grammaticus, CPoli vixisse videtur saeculo quinto vel sexto post natum Christum. [Brunck. III. 69. Lectt. p. 245. Ab Endocia p. 35. citatur Demagoras Samius de Halcyonidum numero. Harl.
- Damascius cuius vnicum distichon habemus in funus Zosimae servae p. 341. non diuersus a philosopho, de quo Photius ac Suidas. Nam in codice, quem Grotius inspexit, inferibitur

Digitized by GOGLE

Vol. II. p 714 2715

fcribitur Aaµaonis Øileooogs. Fabrie. — Et eam quoque epigr. quod dedit Brunck. Anal. II. p 475. habet inferiptionem. Harl.

- [Damosfratus. Boiuin. Brunck II. pag. 259. et in Lection. p. 191. arbitratur, illum in poetarum epigrammatariorum censum venire non debuisse, et titulum epigr. $\Delta \alpha \mu \alpha s c \alpha \tau s$ ara $\beta \eta \mu \alpha \tau \alpha s$ Nu $\mu \phi \alpha s$ nomen eius, a quo dedicatio facta sit, tantummodo significare, nomenque poetae librarii negligentia omissum esse, quia in veteri codice epigrammata dedicatoria fere omnia praeter poetae nomen, illius etiam nomen praescriptum habeant, a quo dedicatio facta sit. In Ienssiana edit. nr. 143. bis legitur $\Delta \alpha \mu \alpha'$ $s c \alpha \tau os^{\circ}$ sed Reiske ad exemplum Doruillii dedit $\Delta \alpha \mu \phi s c \alpha \tau os$, ratus, eum forsan eundem esse cum Demosfrato Apameensi, sentore romano, auctore Halieuticon seu de piscatione operis faeculi primi a Chr. nato. vid. Fabric. B. G. vol. XIII. pag. 138. Harl.
- Daphitas fine Daphidar, Telmissenfis, grammaticus, ob maledicentiam fixus cruci instantia Attali, Pergami regis. Versiculos eius regi insurios servauit Strabo XIV. p. 647. De eodem meminere Cicero de fato, Valerius Max. lib. I. cap. 8. Hefychius illustris et Suidas. Fabric. — Eudocia p. 132. Brunck. III. p. 330. Lection. p. 309. Harl.
- Demanter, cuius epigramma de Theano, interim, dum eius maritus Apellichus nauigaret, mortua, exflat p. 336. [P]
- Demaratus iunior, Spartanus, qui Hadriani vel Germanici Caelaris epigramma, quo Romanos Graecorum victores celebrauerat, repressit parodia ex Homero et Archilocho. Vide Anthologiam pag. 145.
- Demetrius Bithynus in Myronis bouem' epigrammata fcripfit, quae leguntur pag. 444. edit. Wechel. [Brunck. anal. II. pag. 65. Variorum carmina in Myronis bouem germanice vertit et illustrauit Sountag in lib. zur Unterhaltung etc. pag. 100 sqq. Demetrii ep. in innidos publicauit Iriart. p. 259.] Alius Demetrius, poeta, euius versus profert Laertius V. 85.

Deminrgus. epigr. in Hesiodum pag, 270, edit. H. Stephan. "Extados every. etc.

Democharis. Vide paullo ante, Damocharis.

Demotritus, epigrammatom poeta oa Que av Sueda ve av Sueda us Laertio IX. 49. Eius vnicum epigramma superest pag. 465. in Venerem, e mari emergentem: [et in Brunck. anal. II. pag. 260.]

Demodoci nomine tria epigrammata leguntur lib. II. cap. 43. fed primum, quod incipit neg réde Anuodoxy apud Strabonem et Eustath. ad Dionys. Phocylidi tribuitur, et non de

 Chiis, sed de Leriis agit, vt in graecis scholiis notatum ^{pp}): de Demodoco Lerio dixi nonnulla lib. I. cap. 5. 5. 7. [III. epigrr. Demodoci, Lerii, in Brunck. anal. II. pag. 56. lectt. pag. 137. Harl.]

[Dicacus Gallus, cod. Vffenbach. Mai.]

[Diceles

Digitized by GOOGLE

pp) Phocylidis epigr. leuiter immutarat-Demodocus. Harl,

472 Lib. III. 1. XXXII. CATALOGVS POETARVM

Vol. II. p. 715

[Diocles Caryflins. Boiv. et Mains. IV. epigrr. in Brunckii anal. II. p. 182 fq. Lection. p. 173. qui notat, in cod. Vatic. titulum effe Ishle Alonhess, non, vt in Planudea, Ishlavë, quod fraudi fuillet Reiskio in not. p. 266. rato, vtrumque nomen esse rectum. Harl.

- Diodorus, Sardianus, cuius epigrammatis Philippus Theffalonicenfis fuam locupletauit collectionem. Vixit Neronis tempore, vti patet ex eius epigrammate es Nécesses. Fabrit. — In epigrammat. occurrunt, adnotante Reiskie in not. pag. 205 lq. Diodorus Sardianus Zonas, alibi Zonas simpliciter dictus, senior ac rhetor, bello mithridatico clarus, et Diodorus Sardianas sunior, rhetor, ac Strabonis aequalis, qui nudo Diodori nomine interdum'reperitur. Conf. Strabo pag. 931. de clasis Sardianis. -Reiske addit tertium Diodorum, grammaticum, Tarlenlem, in epigr. nomine Diod. grammatici infignitum. Atque Diodori, Tarfenfis, MS. pag. 198. edit. H. Steph. Iuniori tamen Sardiano Schneider in anal. pag. 15 fq. malit tribuere carmina, quam cum Reiskio tertium Tarfensem grammaticum adlumere, et plura disputat de illis Diodorie. Diodori Sardiani, 78 Diozei See in Neronem, quum ex Scyro llium peteret pag. 34. (ap. Brunck. II. pag. 187. nr. 6. qui id carm. ad Diodor. iuniorem retulit,) fed cod. Palat. omittit nomen 78 Aurei 985. Brunck, in anal. diffinguit verumque, ac Diodori Zonas epigramm. dedit tom. II. pag. 80 sug. et III. pag. 331. iunioris autem epigrr. II. pag. 185-189. et interpretatur in Lection. pag. 140 fq. et pag. 174. Adde infra, in v. Zonas, et supra, cap. 30. in catal. Diodororum pag. 379 et 381. et Bandin. catal. bibl. mediocae, tom. II. pag. 607. Harl.
- Iulius Diocles. Supra, in Diocles.

Diocris in Myronis bouem pag. 444.

Diogenis, Phrygis, spiscopi Amiseni, in tumulum filii pag. 375. [Brunck. II. pag. 492.]

- Diogenes Laertius, qui in opere de philosophis, quod exstat, passim epigrammata ex pammetro suo refert. Pausmetrum ipsum non videtur Planudes vidise; sed epigrammata, quae in Anthologiam retulit, e libris de vita philosophorum petiisse. [sed epigrammata, ap. Iriart. pag. 100 sq. et pag. 103. epigr. in Chrysippum multum abhorret a vulgatis. conf. Menag. ad lib. VII. segm. 184.] De Diogene Laertio dicetur infra libro IV. Idem refert et aliorum quaedam epigrammata suo loco notata et nonnulla sine nomine, vt in Pythagoram, athletam, VIII. 48. in Epicharmum, 78. in Heraelitum IX. 16.
- * Diogeniani Heraeleotae, grammatici, qui sub Adriano imp. claruit 'Ανθολόγων Έπιγραμμάτων memorat Suidas.
- Qui Dionyfio pag. 32. Anthologiae tribuitur versus Lon eçav, Lon de yauer, Lon de memaus Say, Timonis est apud Athenaeum XIII. cui etiain tribuit Grotinis in Ecclefiastae III. Plura Dionyfii in anthologia inedita leguntur.

Dionyfus Cyzicenus, Eratosthenis, Cyrenaei, funus epigrammate decorauit, quod legitur p. 420.

Dionyfius, Sophifta, idem fortallis Antiochenus, cuius epiflotae exftant. Fabric. — vid. Brunck. anal. II. pag. 253 et 529. Catal. Dionyfiorum in cap. de Dionyfio Halic. Reisk. notit. p. 207 fq. qui plurima tribuit Dionyfio, cognomine Mufici et Sophiftae, sub Hadriano, imperatore. Adde Schneideri peric. crit. pag. 9 et 22 fq. Harl.

k * Diony fi

91000L

Digitized by

EPIGRAMMATARIORVM? LU III. . XXXII. 475

- *Dionyfis Annes (Xalkös) Eleverate Athen X. pag. 443. XV. 688. Sed non [F] magis ea huc spectant, quam Critiae, vel Hermesianactis, Melanthië et Xenophanis, quae apud cumdem laudantur.
- [Diophanes, Myrinaeus, Boiv. Mai. Reiske notit. pag. 209. Brunck. anal. pag. 259. Lection. pag. 191. Harl.]
- [Diophantus. Eius problema arithmeticum edidit Meziriac, et Brunck. Anal. II. pag. 307. coll. Léction. p. 199. Harl.]
- Dioscorider, Vicopolita, poeta Meleagro antiquior, qui eius epigrammatis vius est ad texendam suam coronam. Fabrie. — Eum in Aegypto post Anyten vixiste, imperantibus Ptolemaeis, post Olymp. CXX. suspicatur Reiske in nosit. pag. 208. Brunck. edidit XXXVIII. illius epigrr. in Anal. I. pag. 493 sq. et explicit in Lection. p. 115 sq. Carmen quoddam, a Wartono ad Theocrit. pag. 181. editum, emendat atque interpretatur Sthueider in peric. critico pag. 95 sq. Dioscuridam tainen scibendum esse suspicatur.

adde 'infra libr. IV. cap. 3: de Dioscoride, §. 11. nr. 3. Harl.

- Diotimus, cuius epigrammatis idem Meleager coronam fuam exornauit. Vide et Salmaf. ad Tertull. de pallio p. 262. — Diotimus, Milefius, p. 483. H. Steph. Diotimi, Athen Minifus, 78 Auorei 985 p. 208. H. Steph. Diotimi, Myrinaii, quaedam exstant in Anthologia inedita. Fabric. — Diotimi, nullo patriae nomine addito, XI. epigramma-
- ta equidit Brunck. aual. I. pag. 250 253. Reiske in notit, p. 208 fq, suspicatur, Diotimum Authologiae intelligi debere illum Diotimum, rhetorem, quem cum aliis decem collegis Antipater, Macedoniae rex, sibi ad supplicium dedi flagitanit, teste Suida voc. 'Authores. Plures Diotimos recenset Ionsius de scriptor. etc. II. 15. fin. Contra
- Schneider in per. crit. p. 129. exiftimat, Diotimum, a Meleagro memoratum, illum effe Adramytenum, qui Gargaris litteras docuit, in quem Arati epigramma Stephanus voc. Forguaga haber, et Anthol. p. 239. edit. Wechel. Idem Stephanus Diotimi
- ландовала анаунората memorat voc. Павоасуа9. Harl
- Dorieur, (Awgisus 5 moments) cuius epigramma in Milonem Athen. X. pag. 412. [Brunck. anal: H. p. 63.]
- Duris, Éleates, fiue, (vt Steph. Byz. in Εφεσος.) Ελφίτης. Epigramma in Pherecydem e Duridis fecundo των iegων refert Luertius lib. I. fect. 120. [Brunck. l. c. p. 59. es τον κατακλυσμον Εφέσε.]
- Empedècles, philosophus, cuius epigramma in Paulaniam exflat apud cumdem Laertium VIII. 61. et in Acronem, medicum, 65. Empedoclis itaque nomen addendum in Anthologia p. 348. edit. Wechel. [Brunck. I. p. 163. duo illius epigramm. edidit.]
- Epigonus, Theffalus, siue potius Theffalonicensis, vt in edit. Ald. p. 13. et a Grotio adnotatum video pluribus locis; paucorum, sed non inelegantium epigrammatum auctor, quale est illud p. 121. quo ait, multos, etiam si vinum non bibant, infanire; Φευ, rives υδως πίνεσιν μανίην σώθρονα μαινόμενοι! Fabric. Brunck. II. p. 306. Έπιγόνε Θεσσαλονικέως duo epigrammata. In Lection. p. 198. notat, in membr. titulum esse Έπιγόνε Θεσσαλονικέως, in ora adscriptum, Σεκένδε Ταςαντίνε. Harl.

Pol. IV.

Vol. IL: p. 715 776

000

Digitized by GOOGLE

474 Lib. H.f. c. XXXII. CATALOGVE POETARVINE

Vol. H. p. 710 777

Eratofthemer innior, sub Iustiaiano imp. clarus, cuime epigramma in sunus Anastassiae legitur p. 374. Idean videtur auctor distichi in Xenophontem ebriosum p. 571. vbi Eratosthenes, Scholasticus, adpellatur in MSto, quod Grotius inspexit, et edit. Wechel. p. 606. et in inedita Anthol. apud Vstenbach. Fabric. — Brunck. in Anal. I. p. 477. dedit tria poematia Eratosthemis, Cyrenae, at tom. III. p. 123 sq. quatuor epigrammata Eratosthemis, Scholastici. adde eiusdem Lection. p. 111 et 254. Reiske not. p. 209 sq. Harl.

- Erinna Lesbia, cuius epigranimata Meleager suae împlexuerat coronae. De ca dictum lib. II. cap. 15. — Erinna Mytilenaea.
- Erysius. Vide Puteani diatribam de Erycio cap. 7. et Menagii amoenitates iuris p. 198. Erysius, Cyzicenus, p. 199. edit. Steph. — Erysius, Theffalus, ibid. p. 249. Fabric.
 — in cod. Matrit. apud Iriart. p. 97. legitur 'Egels in Sophoelem. — Sub Erycii, Cyziceni, nomine Brunck. in anal. II. pag. 295 fqq. XV. edidit epigrammata et illustrauit in Lection. p. 198 fqq. ad carm. autem XII. Eryc. Cyzicenum sub Augusto vixisse contendit, et distentit a Reiskio, qui in notit. p. 210. Parthenium, in quem Homeri obtrectatorem Erycius epigramma scripsenat, (nr. 597. Anth. Ceph.) adeoque Erycium Traiano fupparent scerat. Harl.

Etrufei, Moffenii, epigramma in Hieroclidam, pilcatorem, lib. III. Anthol. p. 359. [Branck. II. pag. 307]

Sub Euclidis nomine Griphus occurrit inter epigrammata, ab Aldo Anthologiae fubiuncta: neque vero Euclides mihi auctor elle videtur; fed aenigma vehuti proponi foluendum Euclidi: einë ro përgor deuse yewpergins ëniizwe.

Qui deinde lequintur versus in septem planetas, leguntur etiam in Eclogie Stohaei, et velut ante non editi in Gronquii notis ad Manethonem.

Eusmur, cuius coigrammate Philippus; Theffalonicenfis, in fuam collectionem retulit. Huic Eusno tribuebater etiam in codice, quem [P] evolui Lipfiae, epigramma, quod exflat p. 18. edit. Wechel: et incipit sur ourges. Idem Eucno tribuit Carol. Neal polis ad Ouid. faftor. I. 357. In anthologia inedita Eucnus hic dicirur grammaticus. De Eucno dicere me memini lib. II. cap. U. S. 7. Fabris. — Sed fupra vol. I. p. 729. Reiskium et Schneiderum laudaui, atque pluribus adnotaui, Eucno cuidam iuniori multa, quae in Anthologia exflant, carmina effe adferibenda. Harl.

Eugenis iambi, in Anacreontem exflant p. 597. Ex Leonida, vt videntur, expressi, [Brunch. If. p. 453. in Lection. p. 226.]

Euhemerus, perantiquus scriptor, historiam Deorum contexuit ex inferiptionibus (epigrammatis) facris, quae in templis habebantur, vt refert Lassantius lib. 1. cap. XI. Du Euhemero iplo, quem Deorum ethnicorum contemtorem Atheis plesique accentent, et de eius opere, quod latine olim convertit Q. Ennius, vide elegantissimum feriptorem et eruditissimum Hieron Columnam ad fragmenta Ennii p. 212. edit. praeclatae Wetstenianae: Fabric. conf. Sevin. in Mem. de litter. — des Infer. vol. VIII. p. 107 sq. super in vol. IIE p. 646. Harl.

۲ ،

l'Ennomia

Vol. 11. p. 717 718

Digitized by Google

[Eisominnus in tithlo carminis lenfiant 40. et apogr. Boiula. non eft nomen hominis, fed son abhao⊓£ r Enolus; Ecolos. [Branck. H. p. 288. * Exphemus, cuius epigrammatis suam le exornalle coronam innuit Meleager. EUDAUS T' apporeo Oor malea Lor. Exphorion, cuius epigrammatis idem vius est Meleager ad coronam suam conciunandam. Eius quaedam in inedita anthol. Fabrie. — Duo epigramm.'edidit Brunck. 11. p. 256. Boisin. Reiske notit. pag. sit. com Suida artatem illius adligat Olymp. OXXVI. adde Schneider. in analoct. p. 7 fq. Toup. epift. crit, p. 134. edit. Lipl. f. animadu. in Suidam et Helych, tom, II. p. 603 fq. Supra in catalogo deperdit tragicorum vol. II. pag. 304. Harí. Expithius, Athenienfis, grammaticus, 6. 5/2005 The uagons ([cil verymy,) qui Herodiane grammaticum opus interpunxit et recensuit. Vide p. 35. edit. Wechel. [Brunck. II. pag. 402. Escripides, tragicus, cuius epigramma refertur etiam ab Athenaeo. [Brunch. II. p. 57.] Eustathios in suis ad Homerum commentariis epigrammata quaedam producit fine nomine auctoris, vt in aquas infalubres Dienfes p. 280. C. edit. Rom. In Aidcem, e Porphyab rio p. 285. As in In Nettorem 1 206. By in Einotheum, eitheroedum, mag. 313. A. The . Eringam, poettiam, prepar, A. In Arcadionem p. 746. G. in Ligum p. 1163. C. In Hecaten p. 1197. B. In tripodem, a Diomede Apollini facratum, p. 1313. C. In Archilochum p. 1320. A. In Nioben p. 1368. In Phyallum, Crotoniatem, p. 1591, 54. - La Medicum Acronem p. 1634, 10. Vide et p. 1400, 13. et 1457, 23. Entolmini Illuftris. [Euronule ozonasus Innesele IV: epigr. in Branch anal. III. p. 8.] Flaceus (infra in Statilius.) [Mains citat duo Flaccos.] Eronto. Deovroves duo epigrr. edidit Brunck. II. p. 346. Reiskio in notit. pag. 271 fq. vide. tur este Fronto, Emelenus, rhetor, tempore Seueri Augusti. vid. Suid. voc. Deovrav. Schneider in peric. crit. pag. 34. explicat epigr. contra Reiskium in Milc. Lipl IX. pag. 127. Harl. . Main this ator to Gabriel, praefectus CPolis "), in cuius imaginem epigramma Leontii leginur, initio libri quasti Anthologiae. Lusit et iple versibus in Amorem, qui in libo, pipere insparso, 414 effictus crat dormiens p. 471. [Brunck. II. p. 7.], Gastus, nisi sit truncum nomen lars, pro larshis. Gartulius, fine Getulicus, Lentulus Geetulicus, de quo Plinius lib. V. opift. 3. [P] Martialis pracf. libri I. epigrammatum. Vide Sirmingdum ad Sidon- p. 243. Fabric. --- Reiske in milcell, Lipf, IX. p. 146. et in notit. p. 201. Brunck. II. p. 166 lag; dedit IX. epigre. se in Lection, p. 168. illa perlequitur. Schneider in Anal, p. 13 fg. refutat Reiskium et de Cn. Lentulo, Gaetulico, qui ex triumpho, de Gaetulis reportato, cognomen Gaetu-000.8 lici

(19) Vide fupra inter aftrologos inchisos in voc. To. Laur. Philadelph. Lydus.

Vol, II. p. 718

11.27

lici traxit, atque confulatum gessit A. V. 752. et de illius filio cognomine, a Caligula interfecto, atque historiarum et epigrammatum scriptore, copiole disserit. Harl.

Galli in Tantalum Hexastichon p. 447. edit. Wechel. [vid. Reishii notit. pag. 201 sq. Due epigrr. in Brunchii anal. 11. p. 106. et in Lectt. p. 149.]

Gaurades, cuius carmen Doricum, postremas singulorum versuum syllahas recantans, produxit etiam Politianus cap. 22. mile. [Brunck. II. p. 440.]

Geminus infra in Tullius Geminus. [Brunck. II. p. 279.]

Germanicus Caefar, quem non latino tantum, fed grasco etiam carmine valuifie conflat. Huic Gratius in msta notat, tribui epigrificcundum p. 44. edit. H. Steph. non vero primum, quod fit Hadriani imperatoris. [Vnum ep. dedit Brunck. II. p. 159.]

Getulius sive Getulicus. Vide paullo ante Gastulius.

Glaucus, Athenienfii, (Niropolita p. 252. edit. H. Stephani,) cuius epigramma in Baccham infanientem, a Scopa, scuptore, efficiam, exstat p. 436. et cum Grotii versione apud Franeiscum Iunium in catalogo artificum p. 197. Idem mihi videtur cum Glauco, scifta, quem laudat *Philostratus* II. de Sophist. p. 597. Fabric. conf. Reisks in notit. p. 202. vbi vnicum Glauci, quod in Musa Stratonis nr. 40. exstat, inferit et vertit. Brunck. II. p. 347 sq. fex Glauci epigrr, dedit. et supra, in vol. II. p. 122. Harl.

[Giyro. Vnicum eins epigr. recepit Brunck II. p. 278. In Planudea duidem edit. p. 29. duo funt epigramm. quorum neutri praefixum eft. auctoris nomen; fed vid. epigr. lib. I. p. 18. edit. H. Steph. Atque Brunck. fecundum cod. Vatic. vbi integrum carmen Glyconi tribuitur, duo illa coniunxit. vide eius Lection: p. 195. Quod addi debet iisi quae in vol. I. p. 122. de Glycone feripta funt. Mert.

Gregorius II Anonymi epigramma p. 283, quodincipit in Jude Tunfor Exer etc. in cod. Falat. notatur petitum in Tor inrygannator TE ayis TPHFOPIOT TE Oschoys-

Gregorii, Theologi, Nazianzen, epigrammata plura edidit Billius in fua Nazianz. editione; multo tamen plura ex cod, perantiquo Ambrofiano primus vulgauit, et copiofe doctoque illustrauit, ac vers. adiecit latinam Lud. Anton. Muratorius in Anecdotis graecis, ex msst. codd. etc. Patauii 1709. 4. p. 1-217. Open illi tulerunt Io. Boivin, qui ex codd. Paris. quaedam descriptit aut contulit et Io. Bapt. del Miro, qui ex codd. Florent: Vaticaniz quaedam inedita suppeditauit. Hart.

Hadrianus, imper. Salmaf. fol. 37. ad Spartian. Kuffer. ad Suidam in Kerower. [vid. supra voc. Adrianus. Sex epigr. in Brunchit Anal. II. p. 285 fq. Harl.]

Hedylus, Siculus, est inter cos, e cuius epigrammatibus coronam suam Meleager concinnasse se profititur. Eadem landanter ab Athenaco IV. p. 176. C. VIII: p. 345. 'Meminit etiam Strabo. vid. Io. Meursii biblioth. atticam. Fabric. - Reiske in iniscell. nou. Lips. IX. p. 460. et in nötit p. 212. dissent a Fabricio de patria, ratus, Sicelidar in versu Meleagri non ad Hedylum pertinere, sed esse nomen, per se positum, diversumque Siceliden ab Hedylo. (vid. quoque Manso ad Meleagri carm. I. vers. 46.) Hedylus num Atheniens, an Samius suffit, dubitat Athenaeus VII. p. 297. Eum tamen aetate Ptolemaei, Philadelphi, vizisse, ex Anthol. Steph. p. 521. S. carm. IV. ybi Ctessibum, mechani-

Digitized by Google

Vol. II_ p. 718;

EPIGRAMMATARIORVM Lib. 111, c. XXXII. 477

mechanieum, memorat, efficit Reiske, et notat, in titulo quidem carminis 355. Anthol. Cephal. fchedas de la Croze dare Παύλη fcil. Silentiazii; fed praefert lectionem Hdúλn. — Brunck. p. 483 fq. feptem illius dedit epigrr. et quartum emendat in Lectt. p. 235. — Schneider in per. crit. pag. 100. Hedylo aliquod epigr. tribuere malit: aliud epigramma, a Brunckio omiffum, at a Strabone pag. 683. feruatum, addit in Anal. pag. 9 fq. vbi de Hedylo difputat. Harl.

Hegessppus, cuius epigrammata itidem Meleager suae Coronae intexuit. Fabric. — Boium. Mai. Leich. praesat. p. VI. Reiske notit. p. 212. nihil certi potuit de eius patris, aetate et rebus expiscari. Brunck. I. p. 254 sq. octo illius edidit epigrammata. Harlust.

[Heliodorus: Boiuin. Branck. II. pag. 306. Harl.]

Helladius. Huic in msto, quod inspexit Hugo Grotius, tribuitur distichon (pag. 90. edit. H. Stephani,) quod incipit: *Qeuyene rus mistivrus* etc. Fabric. — Aliud Brunck. II. pag. 438. Hart.

Heraclides, Sinopenfis, Emsycauparar mantus Asyogos, Laertio V. 64. memoratus. [Tria epigrr. in Brunckii anal. II. pag. 261.]

Hermes Tryphon. Infra in Tryphon.

Sub Hermetis Trismegisti nomine vel Oxphei carmen reel des por legitur in adpendice, iant ab Aldo libris septem Anthologiae subjecta. De co dixi lib. II. cap. 9. §. 7. et cap. 18. §. 6.

Hermocreon: cuius bina exflant epigrammata; vnum p. 7. in fontem nymphis facratum; al

terum p. 41. in flatuam Mercurialem sub platano; dedicatam a Nicagora quodam; du-

bito, an illo, qui Execution's ingë nge vocatur a Philostrate pag. 623. de Sophist. [Brunck.anal. II. p. 252.]

Hismodori epigtamma in imaginem Venerls, lib. VI., anthologiae p. 464. Fabric. Brunck. H. pag. 262. Schneider in Anal. p. 2 fq. In Meleagri carm. I. 44. legitur équis discor kiendiuevor vade, tamquam e latebris, Em. Martin. epiff. p. 153. edit. Meineck. produnit Hismodorae poetae nomen, probantibus Reiskio, Mansone, Meineckioque in notis ad illum versum. Harl.

[Herodes, Atticus. Brunck. II. p. 300. et in Lection. p. 198. Harl.]

Herodicus, Babylonius, cuius Cratetii, grammatici, in Aristarcheos legitur epigramma apud Athenaeum in extremo libri V. Dipnolophist. [Brunck. II. p. 65.]

FHeronax, Sardianus. Boiuin.]

[Hippias, Brunck. II. pag. 57.]

[Hippo, id. III. p. 330, ex Clemente Alexandrino p. 48. vid. eiusdem Lection. p. 309. Harl.] Hipponax. Vide pag. 31. edit: Wechel.

Homeri in Midam epigramma pag. 319. exftat; fed integrius exhibet H. Steph. in adpendice p. 16. De illo vide Tollium ad Longin. p. 1992 De aliis epigrammatis, Homero tributis, dixi lib. II. cap. 2. §. 5. Omitto illud, quod apud inferos composuisse fibi eum fimgit Lucianus II. Verae Hist. tom. I. p. 681. [P]

000 3'

Jrodnuz

Digitized by Google

Vol. 11 p. 719

≋่⇔่ไ เมชื

ILodius in MS. epigramma alterum pag. 232. edit. H. Stephani. Tiberius Illus. Infra in Tiber.

Ianus Lastaris, epigrammata illius graeca excusa Basil. 1537. 8. cum Polybio de castrorum metatione, et lacobi Comitis Purliliarum libris duobus de re militari. [In triarti catal. MS. gr. multa Lascaris citantur epigrr. vid. paullo post, v. Lascaris (Constantinus.) Harl.]

Ioanner, grammaticus, p. 494. forte Tzetzes, qui perinde, vt Philoponus, hoc venit nomine. Sed e Lambecio et aliis constat, plures fuisse olim Iohannes, cognomento grammaticos.

- Icannes Posta Barbucallus, hilpanus, qui inter alia Beryti conflagrationem defleuit, Synefii Icholastici aequalis. Vide lib. IV. Antholog. pag. 431. Fabric. — Vide supra, voc, Barbucallus. — Brunck. III. p. 11. et Lectt. p. 238. Iriart. in bibl. reg. Matrit. codd. graec. pag. 114. b. negat, certo colligi ex schol. graeco, Barbucallum suisse Hispanum, Harl.
- Ion, Chius, cuius Exerence laudat Athenaeus. Laert. II. 121. Fabric. Brunck. Anal. I. pag. 161 fq. Iriart. 1. cit. p. 97. nr. 112. p. 199. nr. 115. Harl.

[Irenaeus, referendarius, Mai. Harl.]

Ifidorus, Aegeates, p. 357. [Brunck. II. p. 473 Iq. Lecit. p. 228.]

Isidorus, scholasticus, [Aegyptius,] p. 553. [Brunck. II. p. 474. Lectt. p. 228.]

Inlianus, imperator, de quo infra libro V. [Brunck. II. p. 403. et III, p. 332.]

Inlianus, anteceffor, idem forte, cui Priscianus, qui faeculo medio sexto grammaticam docuit CPoli, libros suos inscripsit. [Branck. III. p. 9. Lectt, p. 238. Anecd. Iriart. pag. 100 fg. e cod.]

Iulianus, praefessus praetorio, (απο υπάφχων) sub Iustino imp. pag. 279. Aegyptius. [vide supra inter Lyricos, nr. 35. vol. 11. pag. 126 sq.]. Fuit et alius Iulianus, praesectus Aegypti, sub Theodosio magno. Confer 'Iac. Godosfredum ad Codie. Theodosian. tom. VI. p. 369. vbi de pluribus Iulianis. [Brunck. II. pag. 493 sq. vbi dedit 71. epiger. Lectt. p. 231 sq. Reisks notit. p. 219. et in notis pag. 238 sq. a Brunck. Loctt. pag. 232. valde notatus. Harl.]

Iulianus (fiue vt p. 106. Iulius) Diocles p. 567. Versum, qui derst, supplet MS. Δατυβόλει τέτω δε πας' Hiover πςοκάλαιοι Fabric. vid. supra, voc. Diocles. Harl.

Inlius Leonides, pag 105. edit. Wechel. Fabric. — conf. Heringae Obseruatt. pag. 162. Brunck. II. p. 190 sqq. illi 43. epigrammata tribuit: in Lection. tamen p. 174 sq. carm. XII et XXX. Leonidae, Tarentino, adserit. Reiske in notit. p. 218: notat, 'Iλ's Aewvids inscriptum esse in cod. Lips. carm. 26. Musae Stratonicae, schedas autem de la Croze dare 'Isλ's, notato tamen in margine, cod. Palatinum 'Iλ's praessare. vid. in voc. Leonides, Horl.

Talins Polyaenus, Sardianus, pag. 50 et 59. Inlio Polyaeno Grotius etiam tribuit e cod. msto, quod in H. Steph. editione lib. I. p. 41. Iuliano adicribitur: incipit πολλάκις ευζαμένω. [Brunck. II. pag. 287 fq. IV. epigrr.]

[Lacon.

Digitized by

Vol. II. p. 719

- [Lason. Maius in catal. MSS. Vffenbach. Apud Reiskium in notit. pag. 226. tribuunt aliqui carmen 458. Laconi, poetae plane incognito; alii Philippo, Theffalonicenfi. Reiske, at ipfe dubius, opinatur, eumdem effe cum Lacous, quem Tacitus VI. ad A. V. 786. inter primores Achaeorum a Tiberio adflictum fuisse prodit. Sed censor in biblioth. philolog. vol. I. part. VI. (Gotting. 1772. 8.) pag. 327. contendit, nomen Lacous in catalogo poetarum epigrammat, esse exstinguendum, idque carmen Philippo tribuendum. Harl.]
- [Conftantinus LASCARIS. Eius epigrr. varia in cod. Matrit. notante Iriart. pag. 462 462 Iqq. in catal. MSS. graec. etc.]

Laurea Tulhus. Infra in Tullius.

Les, philosophus, imperator, de quo infra lib. V. Fabric. — Boivin. duo apud Maiam. Reitkius in notit. pag. 227. sentit, Leonem illum, cuius in Anthol. Cephal. carmina quaedam leguntur, et vnum p. t. Anthol. Steph. non esse illum sic dictum Leonem, philosophum, imperatorem Constantinop. (qui a. Chr. 911. obiit,) nec alterum Leonem, philosophum, ei aequalem, (de quo Allatius de Pfellis pag. 2 fq.) sed Leontium vov EAAnva, patrem Eudociae, (cuius nomen cum Leone et Leonida saepe confundatur,) et diuersum a Leontio, scholossico, Anthol. Planudeae. adde infra in vol. XIV. p. 24. de Leone, philosopho, et Leonida in cap. de Allatii catal. Symmicton. Sub nomine Alevros φιλοσόφs Brunck. anal. III. pag. 128 sq. edidit decem carmina; in Lection. autem p. 255. Reiskii opinionem acriter perstringit, et vel Leonem, imperatorem, vel alterum Leonem, Mich. Pfelli discipulum censet fuisse epigr. auctorem. Harl.

Leonides, Tarentinus, cuius epigrammata, quae plurima supersunt, fuae iam'coronae innexuerat Meleager. De eo pag. 94 et 408. Epigramma ineditum apud Küfterem ad Suidam in 'Portizie' De illius 'Iro / 19015 " vide Huetium de vita sua p. 146. Huetiana 1.1 B. 254 fg. et ad Antholog. p. 40 fg. Octo carm. cum latina metaphrafi exhibet Joan. Tuuenis lib. III. de antiquitate et fortuna Tarentinorum cap. 3. vbi de eruditis Tarentinis, in tom. IX. Thef. Italiae part. V. Fabric, - Vixit circa Olymp. CXXVI. ante Chr. nat. 276. quod colligitur ex epigr. a Pausania pag. 31. laudato et in Brunchii analectis toni. I. (vbi p. 220 lqq. centum illius Leonidae epigrammata leguntur.) epigr. 21. pag. 225. repetito. Docte et copiofe disserit de Leonida, Tarentino, eius ingenio, et virtutibus vitilisque poeticis atque praesfans illius epigr. in Anadyomenen gracce cum eruditis adnotatt. Subnectit Cart David Ilgen nunc Professor tenensis eet., in Specimine poeleos Leonidae, Tarentini, Lipliae, 1785. 8. Reiske in notit. p. 228. pauca de eius zetate adfert; Brunck. in Lectt. p. 47 sqq. critice persequitur loca difficiliora, et Alb. Chriftian. Meinecke, apud Sulatenles rector, vtriusque Leonidae carmina gr. cum lectionis

rr) Toologa calculis acquata nomina, vel isologços versus vocant, qui, collecto litterarum singularum, quibus constant, valore, cumdem explent numerum. Vide Muretum XIV. 13. var. lection. et quae ad Gellium XIV. 6. visi docti notaruno, Scaliger. ad gracos Eusebii pag. 408. Guil. Maf-

fien in tom. III. hift. acad. Infer. pag. 317. — Απthol. pag. 94. Γράμμα Λεανίδεω, δίσιχα γαρ ψήφοισε δσάζεται et pag. 244. Δαμαγόραν και λαμόν δούμη-Φός τις ακέσας etc. pag. 427. Λεωνίδα de δαίατητοις δούμηφον, pag. 562 fqq. plura δούμηφα Leonidae.

480 Lib. HI. C. XXXII. CATALOGVS POETARVM

Vol. II. p. 71

nis varietate et commentario separatim edidit Lipsiae 1791. 8. In praesatione enarrat vitam vtriusque Leonidae. adde Schweider fragmenta Pindar. p. 36. nr. VI. Harl.

Leonides, Alexandrinus, sub Marco imp. elarus. vide pag. 562 sq. Fabric. — XXXXIII. epigrr. dedit Brunck: II. p. 190 sqq. ac Meinecke t. c. conf. Brunckii Lection. p. 174 sqq. Reiskii notit. p. 229 sq. qui docet ex epigr. eum floruisse sub Nerone, Vespatiano et Hadriano, h. e. a. Chr. 59—127. Heringae Observatt. p. 186 sq. Harl.

Leonteus, Acorteus. pag. 69.

Leontius, fiholaftisus, CPoli vixit, et inter alia Gabrielem praefectum epigrammate decorauit, quod legitur p. 430. Citatur in Geoponicis. [vid. Needham prolegom. ad Geopon. p. LXI fq. de nominis varietate.] Fortasse referendarius ille sub Iustiniano. vid. Alemannus ad Procopium p. 151. De Leontiis pluribus scholassicis Bandurius p. 837. ad antiqq. Constantinopol. Fabric. — Hunc ipsum Fabr. vide infra in vol. VII. p. 451. not, qui ibid. p. 455 sq. variorum Leontiorum dedit catalogum. — Brunck. IIIk p. 103. dedit XXIII. Leontii, scholassici, epigrammata, coll. Lection. p. 250 et 255. vbi Reiskii opinionem refellit. Iriart. in catal. MSS. gr. Matrit. pag. 109. dedit atque latine et hispanice vertit epigramma quoddam. Harl.

Libanius, ep. in Iulianuta penultimum, quod in edit. Henr. Steph. p. 219. Iuliano tribuitur. Fabric. — In Brunckii anal. II. p. 404. prostat sub nomine Libanii. Harl.

Bassus Lollius. vid. Bassus.

Cornelius Longinus p. 453. 555. Fabrie. — vid. Brunck. II. p. 200. et Lecht. p. 177. Harl. Lacianus, Samolatenlis, de quo dixi lib. IV. [Brunck. II. pag. 308. Lecht. pag. 199. Iriart. pag. 104 fq. 108.

Lucilling, cuius plurima epigrammata exflant. excorrine pleraque et diasverine, vt notauit Casaubonus cap. 6. lect. Theocrit. [et qui epigr. quoddam p. 84 sq. edit. Reiskii interpretatur.] Cum Lucillo Tarrhaeo prouerbiorum feriptore, praeter rem, ni fallor, confundunt viri docti. Ad Neronis tempora male refertur in Mem. de Literat. tom. I. p. 80. Actatem eius cognoleas ex eo, (p. 86. edit. Wechel.) quod fecit in funere Magni medici, illius, ni fallor, qui Galenum epigrammate decorauit pag. 485. diu post, sub extremum nempe saeculi quarti a Christo nato clarus. Potamonem, malum poetam, et Hermogenem, chirurgum et medicum peflimum, perstringit Lucillius p. 237. 217, [P] Fabric. Hermogenis medici meminit Galen. p. 13. edit. Bafil. et Xiphilin. ait, illum, sub Hadriano vixisse. De hoc intelligendam esse inscriptionem epigrammatis, contendit V. D. in biblioth. philol. tom. I. part. VI. Gottingae 1772. p. 311 fg. Brunch. II. p. 317 fqq. dedit 124. Lucillii epigrammata, et in Lection. p. 201 fqq. eft interpretatus. Schneider in per. crit. p. 131. explicuit carm. p. 187. edit. Wechel. in Cratippum, Luxos h. c. Oldonaus. Harl.]

Lycaeus male codices quidam pro Alcaeo.

[Lyfimachus. Boiuin.]

Maccius, in MSto Boiuin. et epigr. quartum MSt. p. 114. edit. H. Steph.

Macedo.

Vol. II. p. 720

Macedo. vide Philippur.

- Macedonius, Conful, Agathiae et Pauli Silentiarii aequalis, teste Suida in 'Ayaglas. In msto, quod Grotius inspexit, Maxedovis Georadovinées. Viderit Obsopocus, qui p. 339. Macedonium Alexandri M. aequalem fecit. Fabric. — Reiske notit. p. 231. Macedonio adferit sarmen, quod p. 96. Anth. Steph. sub titulo Maxédovos, h. e. Antipatri Macedonis, legitur. In Brunchii anal. III. p. HI et 332. reperiuntur 42. carmina atque pag. 551 sq. ac 310. explicantur. Harl.
- Quintus Maecius fiue Metius, cuius varii in Priapum et Cupidinem lufus exflant, Etrufci Meffenii aequalis fuisfe videtur, quoniam et ipfe Hieroclidem piscatorem epigrammate celebrat p. 117. [Reiskius in notit. pag. 230. argumentum Fabricii, Maecium aequalem fnisse Etrufci Messenii, quoniam vterque Hieroclem piscatorem carmine celebret, non fatis firmum essente, quia nomen illud possit fictum esse, aut alterum fuerit insitatus, neque constet, quando vixerit ille Etrufcus Messenius. Idem decernere non audet, atque equidem valde dubito, num Metius hic sit Metius Tarpa, aut Metius Pomposiaaus, a Domitiano sublatus, de quo vid. Dio Cassis p. 1110. — Maecii Kowrs Mauxis, epigramm, in Brunckii anal. II. p. 236 sq. et 111. p. 332. atque explicantur in Lection. p. 186 sq. Harl.] Alius Metius Tarpa, criticus, auditor adsiduus poematum et poetarum, qui carimina sua in aede Apollinis vel Musarum praelegebant. De hoc agunt viri docti ad Sueton. Augusto cap. LXXXIX, et ad Horatium I. Sat. X. 38.

Magnus, medicus, vide supra in Lucilio.

[Marcellus. Brunck. II. p. 302.]

Marcus Argentarius p. 444 et 622. et in catal. MSS. Vffenbach. p. 584. Fabric. Boiuin. Leich. praef. pag. VI. ac pag. 28 fq. edidit epigramma cum verl. latina et notis. Quo vixerit tempore, feriore quidem, non constat. Reiske notit. pag. 195 fq. haeret; sed vide eum; ego enim nolo hariolari. Apud Schneider in peric. crit. p. 114 fq. in cod. Dresd. Argentario tribuuntur epigr. quae alibi aliis. In Brunchii anal. II. pag. 266 et 529. epigramm. XXXIV. proflant, atque in Lection. p. 192 fqq. explicantur. Harl.

Marcus Pompeius. Infra in Pompeius.

- Marjonur, Scholasticus, cuius epigramma eis éçora ézepavouévov illustrat Begerus I. thesauri Brandenb. p. 39. [apud Brunck. II. pag. 511 sqq. sunt V. epigrr.] Alius Marianus, Lupercaliorum poeta latinus, cuius fragmentum emendatur a Rutgersio p. 70. var. lect.
- [Marinus, Neapolitanus. Boiuin. Brunck. II. p. 446. Fabric. B. Gr. vol. VIII. p. 463. Reisks notit. p. 231. Harl.]
- [Matron: Ex Tor maguolion Leivava VI. fragm. Brunck. II. p. 245 fqq. ex Athenaeo atque Eustathio pleraque iam dederat H. Stephan. in Parodiis cum certamine Homeri et Hefiodi etc. 1573. 8. vid. Brunck. Lecit. p. 189. et supra in vol. I. p. 516. nr. LXX. et p. 550. infra vol. XIII. p. 623. Harl.]
- Melanippidis epigrammata fuae fe coronae implexuisse testatur Meleager. [vid. Eudoc. p. 302. fupra in vol. II. p. 129 [q.]

Vol. 1V.

Ppp

Meleager.

482 Lib. III. e. XXXII. CATALOGVS EOETARVM

Vol. 11. p. 720 7711

- Meleager, Gadarenus, Coronae epigrammatum, qu'am concinnauit e variis poetis, fua et ipfe adnexuerat: vt libr. I. p. 49. τίνας αν έποι λόγες Μελέαγος. De co fatis dictum fuit fupra §. 1. huius capitis. Floruit fub Seleuco VI. Syriae rege annis ante Chriftum natum fere 100. Bina in eum epigrammata leguntur pag. 405 fq. anthologiae edit. Wechel. Eius aliud anecdoton dat Io. Cornel. de Pato in diatr. de alea veterum p. 111. Maius Obfernatt. IV. p. 147. quem vide etiam p. 159.
- Menandri iunioris diflichon exflat p. 287. Menandri, Byzantii, epigramma in Menandrum, comicum, legitur apud Scholiasten Hermogenis, quod produxi supra lib. H. cap. 22. Fabric.' Menandri epigr. in Themistoclem atque Epicurum dedit Brunck. anal. p. 203. et supra in vol. III. p. 607. est exhibitum. Harl.
- Mesonedis carmen in vitri conflationem pag. 517. (lyricis numeris digestum a Salmassi ad Iulii Capitolini Antoninum Pium cap. 7.) Hic fuit Mesonedes, Cretensis, quem poetam Hadriano imp. carum eiusque libertum, praeter alia μέλη compositis laudem Antinoi, testatur Suidas. Citharicorum carminum musicum poetam vocat Hieron. Chron. ad a. MMCLX. Lyricum poetam Capitolinus [P] loco laudato, vbi Antoninum narrat falarium ei imminuisse. Eius Aenigma, antea ineditum, vulgauit Salmassius ad Capitolin. Eiusdem, vt videtur, est hymnus in Nemessin, de quo supra, [in vol. II. p. 130 fq. et vol. III. p. 644 fq.] memoratus etiam Ioanni, Philadelphiensi.
- Metrodorus, grammaticus, Ioannem quemdam alterum veluti Solonem celebrat p. 434. et Posidippi epigrammati, de vitae genere deligendo, contradicit p. 28. [II. epp. in Brunck. anal. II. p. 476.] De variis Metrodoris, (fuit enim alius Metrodorus, Smyrnaeus, poeta antiquior. Aristides tom. I. p. 495 sq.) dixi supra in catalogo Epicureorum, [tom. III. p. 606 sq.] Metrodorus vero iste, epigrammatum poeta, Chrestodori et Iuliani, Aegyptii, aequalis fuisse videtur, siquidem Ioannes iste idem est, qui a duobus his celebratur p. 279. epigr. apud Salmas. ad Solinum p. 1058. [Brunck. in Lecit. p. 229. alterum Metrodoro Scepsio, Mithridatis aetate, alterum epigr. alii, cognomini, malit tribuere. Harl.]
- Michaelis, grammatici, (forte Pfelli,) epigramma p. 514. în Agathiam, rhetorem ac poetam, eiusque parentem Memnonium. Alia in Anthologia inedita. Fabric. — Boisin. Maius in bibl. Vffenb. p. 582. Reiske in notit. p. 245. hunc, Agathiae probabiliter aequalenı, discernit ab alio, cuius epigr. in imaginem Deiparae in cod. Lips. et Reiskii edit.

carm. 642. figlam habet MH. atque interpretatur Michael; intelligit antem Michaelem Pfellum, feniorem, doctorem Leonis, imperatoris Macedonis, (vid. Allatium de Pfellis pag. 2. in Fabric. B. Gr. vol. X.) — Brunck. III. p. 144. edidit Mexandis yeapeparms eis einova Aya Sis Σχολασικό, atque in Lectt. p. 255. tantum fcripfit: "Mich. PSELLI epigr. edidit Cangius in additamentis ad CP. Chron. in calce Zonarae p. 151." Hari.

Minnermus, Solonis aequalis. Vide Laertium lib. 1. fect. 60. De Minnermo dixi lib. II.

Mnasatcas,

JUOQIC

Digitized by

Vol. IL: p. 721

Musafalcar, Sicgoniur, fiue, vt alii, Plataeenfis, cuius epigrammâtis coronam fuam veluti flosculis exornasse le foribit Méleager. Laudat et Athenaeur IV. pag. 163. Fabric. — Boiuin. Mai. Leich. praef. p. VII. et carm. XXI. p. 28. gr. ac lat. cum notis. Branck. I. p. 190 sq. dedit XVIII. illius epigrr. collat. Lectt. pag. 34 sq. Reiske in notit. p. 245 sq. qui eum Alexandro M. supparem fuisse ex carm. 420. colligit, nec tamen audacter pronuntiat. Ortus fuit Sicyone ex δημω Plataeis, teste Strabone lib. IX. p. 632. qui initium inuidiosi carminis Theodoridae de poesi Musafalcae dedit. Plinc Schmeider pag. 6 sq. anal. Musafalcae aetatem ad Theodoridae tempora circ. Olymp. CXXXVL retulit. Harl.

[Moero, Byzantia, alias Myro. Boiuin. Maius.]

Moschus, Bucolicon scriptor, de quo supra cap. XVI. huius libri. [vol. III. p. 805 sq.]

Mundus Munatius ep. est in MS. pag. 100. edit. H. Steph. [quod sub eius nomine exstat in Brunchii anal. II. p. 240. in Lecht. tamen p. 188. monet Brunck., vitium esse in praenomine. In edit. Planudea p. 147. adscribitur Antonio Argius. Harl.

[Mucius Scaenola, Boiuin. — Brunck. II. p. 265. ex Toupii addendis ad Theocritum p. 391. vid. Brunck. Lection. pag. 192. Reiskius tamen fuspicatur, nemine de Mucii Scaeuolae peritia graecarum litterarum memorante, in titulo errorem nominis accidisse. — An Musicii, vitio per compendium scribendi et inertiam librarii orto, et Scaeuolas nomine ab interprete, qui Mucii nomen in suo exemplo repererat, addito? Harl.]

Musicius, sub cpius nomine epigramma exstat p. 20. edit. Wechel. quod alii referre malunt ad Platonem.

[M. Musurius. Mai.]

Myrinus p. 193 et 410. ⁵²) [Brunck. II. p. 107. Maius. Reisk. notit. p. 247 Iq. qui Mueivav Murenam, Varronis filium adoptatiuum, qui periit A. V. 732. Alfu Augusti, intelligit. Harl.]

Myro, Byzantia, cuius epigrammata fuae coronae intexuisse se testatur Meleager. De ea dixi lib. II. cap. 15. [vol. 11. p. 131 sq. Brunck. I. p. 202]

[Naucrates. Maius.]

* Neoptolemus, Parianus, έν τῷ πεςὶ ἐπιγςαμμάτων. Athen. X. p. 455. 9

Neroni, imp. p. 305. tribuitur vox inhumana ins 900 ovtos yaia mix. 94700 muei, quae auctorem habet nec Neronem, nec Tiberium, licet virique probata. Vide Dionem LVIII. p. 634. Suetonium Nerone cap. 38. Excerpta Peifelc. p. 802. Suidam in Tißig.

Neftor, Larandenfis, idem ni fallor, de quo Hefychius illustris et Suidas. Sed ex meto ab Hugone Grotio adnotatum video Nézogos Nizaéos. p. 67. Nézogos es rèv IlúGiov deaxovra. Huetius putabat, esse fragmentum maioris operis. Fabric. vide supra, in vol. I. p. 134. Neftorem, Larandensem, h. I. intelligendum esse, adsentitur et ex in-Ppp 2

ss) An Agathias Myrinus? vel Diotimus Myrinus? Myrini etiam quaedam in Anthol. inedita Vffenb. et apud Salmaf. ad Solinum p. 272. tt) Conf. Groddesk in Bibl. der alten Litterat. und Kunft. part. II. Gotting. 1782. 3. pag. 92. Harl.

t.

484 Lib. III. c. XXXII. CATALOGVS POETARVM

Val. D. p. 721 7712

fcriptione carminis 797. quáe illum claris verbis auctorem adpellat, vii in apogr. Boiuinii, Reiske docet in notit. pag. 248. Idem animaduertit, Neftorem, quem Antipater, Theffalus, carm. 283. adloquitur, videri potius Neftorem, Tarsensem, esse, de quo Strabo p. 992. narrat. Adde Schneider. per. crit. p. 11 sq. Brunck anal. II. p. 314. tria fragmenta Nézogos Augardéas, et alios duo versus tom. III. pag. 146. XX. profert illustratue in Lection. p. 204. Harl.

- Nicaenetus Abderites five Samius, e cuius epigrammatis coronae fuae aliquid decoris adferre conatus est Meleager. Laudatur ab Athenaeo XV. p. 673. Fabric. - Quo au-Aore Fabricius eum faciat Abderitam, nescire le fatetur Reiske in notit. pag. 248 sq. Meleager in carm. I. 29. (vbi vid. Reiske p. 237: et Manfon. in edit. p. 3.) euni fuisse Smyrnaeum, eidem cecinisse videtur. Quare hic sufpicatur, quum ille ab Athenaeo dicatur Samius, vel Smyrnaeum diuerfum esse a Samio, vel Nicaenetum nofrum e patria, Sinyrna, Samum migraffe, ibique fedes fixifie. A Reiskio autem discedit Schneider in per. crit. 116-118. vbi late de poeta nostro disferit. Monet igitur primum, ex Athenaei loco certum effe, illum fuiffe Samium; tum apud Meleagrum voc. $\Sigma \mu \nu e$ vaiss, (pro quo in cod. Palat. legitur µudéivaiss) accipi non debere pro patria poetae, fed pro herba, foliis myrrhae Nicaeneti, vel fatiuae illius, vel filuestris. (Sic guroque interpretatur Brunck. in lection. p. i. ad vf. 29.) Denique defendit Schn. Fabricium, qui auctorem habeat Athenaeum, in quo lib. XIII. p. 590. - Nixaivers 78 Sauls n ABongirs. Ex Athenaco p. 672. patet, cum vixisse ante Phylarchum, historicum. Stephan. denique Byzantinus voc. 'ABdnew Nicaenetum dicit 'Exorois', eulinque Abderis ortum prodit. Concludit igitur Schneider Nicaenetum, Samium, nulla re nunc differre ab Athanaei Nicenaeto. Brunck. in anal. I. pag. 416. dedit fex epigrr, infcripta Ninauvers rs Sam's et in Lectt. p. 96. explicuit. Harl.
- Nitandri versus, qui p.g. 125. Anthologiae legitur, est in Theriacis 767. epigramma in Othryadem 'Spartiatan: p. 299. De Othryade agit Launsie II. 5. Epiphyllid. et Meursiur IV. 13. Misc. Lacon. Fabric. — In Brunck. anal. II. p. 2. tria Nicandro tribuuntur epigramma. quorum primum quidem in Planudea Nicarcho adscribitur: quod etiam Brunckio in Lection. pag. 121. videtur verifimile; sed, qui codic. Vatican. in titulis epigramm. semper sequitur, id quoque sub Nicandri nomine recepit. Harl.
- Nicarchus, cuius plura epigrammata exflant. Ex his p. 215 fq. quibus perfiringit malos medicos fui temporis, Phidonem, Diodorum, Agelaum, Alexin, et Zopyrum, quo postremo nomine medicum Epicureum Plutarcho memorari notauit Brodaeus. Sed Nicarchus hic Plutarcho iunior eft, et sub CPolitanis imperatoribus scripsit, [P] vt colliges ex epigrammate eius in Dulcitium, Procos. p. 278. Alius Nicarchus longe antiquior, quem ab Aristophane perstingi notauit Suidas in Mixeos ye µincos et Qarior. p. 418. edit. H. Steph. Fabrie. — Boiuin: — Reiske in notit. p. 249. qui Fabricium, ex epigr. in Dulcitium, pocon colligit, quemdam esse Nicarchum iuniorem, resutat, animaduertendo, illud carmen in pr. edit. Florentina esse àdéomorov; Nicarchum vero, ex eius epigrammatibus coniicit, fuisse Samium, et vixisse faeculo post Chr. nat. primo aut secundo. Brunck. in anal. II. p. 349 sq. dedit XXXVIII. epigrammata, in Lection.

p. 205.

Digitized by

epigr. quintum tom. III. p. 334. Nicarchi quoque esse indicavit. Harl.

- Niteratus, cuius epigramma in Cratinum, vinolum poetam, pag. 122. Fabrić. Sed in cod. Dresd. tribuitur Nicaeueto, sub cuius nomine etiam leges in Brunck. anal. I. p. 417. IV. et Schneider in per. crit. pag. 116. adsentire videtur, nonnulla quidem corrigit, atque variam adsert codicis Dresdensis lectionem. Nomen in cod. Dresd. recte feriptum elle, ""contendit Brunck. in Lection. p. 96. Hinc Nicerati nomen non comparet in eius indice poetarum, volumini I. praemisso. Harl.
- Niciar, Meleagro antiquior, qui eius epigrammata fuae intexuerat coronae. Fabric. Boium. Maius. — Reishe notit. pag. 249. coniicit, eum cum illo Nicia, Milefio, medico, ad quem Theocritus scripsit idyllium suum vndecimum, esse eumdem. Atque Brussek. I. p. 248 sqq. edidit nouem epigrammata Nixis Midnoss: Harl.

Nicodenni, Hermacleotae arriseé dovra five retrograda carmina lib. VI. antholog. cap. IV.

[Nicomathus. Boiuin. Maius. Brunck. II. p. 283. Patriam eius et actatem expiscari non potuit Reiske in notit. p. 249 sq. Harl]

Nicomedis epigramma in Hippocratem, (quod alii codices tribuunt Basso,) p. 85. Aliud in

- Aesculapium. Poffin: p. 462. tom. II. ad Pachymerem. Fabric. Brunck. in anal. II. pag. 383. edidit, praeter epitaphium in Nicomedem, X. carmina, inscripta, Nicourides
 - Duograis large, (in his lunt octo retrograda, avasgeporta i aranintuna,) et in Lecit.
 - pag. 216. haec adnotat : "Iflae IX XI. infcriptiones primum vulgatae funt ab Obtauio
 - Falconerio in Inscript. athleticis, Romae 1668. iterum a Sponio in Misc. erud. antiquit.
 - p. 131. vnde eas repetiit Fabric. B. G. tom. XIII. p. 348. quorum ridiculum errorem correxit Gorius Infoript, antiquarum tom. l. p. 271. Harl.
- Nili, Scholaftici, in imaginem Satyri ex opere mufiuo p. 480. Fabric. In Branck anal. III. p. 14. eff epigr. in imaginem Satyri. — aliud in iconem Archangeli in anthologia inedita. Harl.
- Noffis, cuius epigrammata coronae fuae infernisse se testatur Meleager. Del es dictum lib. II. cap. 15. [vol. II. pag. 133.]
- [Numenius, Tarfenlis. Mai. ex cod. Vifenbach. Quis fuerit et qua aetate, non confiat. vid. Reiske in notit. p. 251 lq. Vnum ep. in Brunckii anal. II. p. 346. Harl.]
- Ornomai (diuerfi, vt fulpicor, a Cynico huius nominis, de quo supra cap. XIII.) in Cupidinem, paterae insculptum p. 490. [Brunck. II. p. 402.]
- Oneflus, Corinthius, male alicubi Oreflus; aliis Onefles. Oneflus, Byzantius, p. 253edit. H. Stephani. Fabric. Atque in Brunckii Lection. pag. 196. carminis IX. titulus in cod. Vatic. Ovi58 Buζavris. VI. autem et VII. tribuuntur Onefli, Corinthio: in ceterorum titulis non addita funt gentilia. Reiske notit. p. 252. nil certi explicare aut augurari potuit. Brunck. in anal. II. p. 289. decem edidit epigrammata. Harl:
- Palladar, Chalcidenfis, grammaticus, qui de paupertate fua conqueritur lib. I. cap. 17. de eius aetate conftat ex epigrammate, quod composuit in Themissium, quum praesectus CPoleos factus esset sub Valentiniano et Valente, p. 274. edit. Weehel. Meminit Pal-

Ppp 3

486 Lib. III. c. XXXII. CATALOGVS POETARVM

Vol. H. p. 725

ladae Tzetzes praef. ad Lycophronem. Palladam Alexandrinum dici in msto, fubindonotat Hugo Grotius. Fabric. — Reiske in milcell. nouis Lipf. tom. IX. p. 128. in notit. p. 253 fq. vbi fuspicatur, illum esse eum Palladium, ad quem et de quo non paucae exstant epistolae in Libanii illis, a Wolfio editis, atque fuisse rhetorem, h. e. iuuenun in agendis caustis forensibus magistrum. Idem alia, vt plurissum in coniecturis posita, de illo atque, qui videntur illi, acqualibus, et de doctrina, num christianae disciplinae placita amplexus, an, (quod is probabilius esse putabat.) idolorum cultor fuerit, copiole disputat: at, num Chalcidenfis fuerit, nondum Keiskio videtur certum atque exploratum, faltem id ex epigr. pag. 146. A. Steph. haud effici demonstrat. Atqui Brunck. anal. II. p. 406 Iqq. epigr. 147. et alii, quod cum Salmafio ad hift. Aug. p. 132. adfcripfit Palladae, tom. III. pag. 332. et in Lection. p. 310. praefixit titulum Πάλλαδα AAEZANAPE O. In Lectionibus p. 120 fgq. quaedam notat: carm. 22. quod in membranis fine auctoris nomine legitur, et nouislimus editor inter Lucianea retulit, Palladae tribuit com Salmalio; tum ex carments, in Hypatiam, ab Alexandrinis christia. nis interfectam, definit actatem et addit, ex multis illius carminibus adparere, eum non fuisse Christianum. — In cod. Matrit. apud Iriartum p. 104. sqq. plura citantur Palladas carmina, et p. 107 fq. Iriart. dedit vertitque epigr. in aurum, Harl.

- Pamphilius, cuius epigrammata itidem fuae eoronae intexuerat Meleager. [Duo epigrr. in Brunck. anal. I. p. 258. Lection. p. 57. Harl.]
- Pancrhtius, fine Pancrates, cuius epigrammatis fuam se exornasse coronam Meleager refert. Fabric. — vide supra in vol. I. pag. 153. L. B. Reiske not. p. 152 sq. Brunck. I. p. 259. Lection. p. 57 sq. vbi recte monet contra Reiskium, de Pancrate, Alexandrino, Hadriani Athenaeique aequali, non esse cogitandum; coniicit vero, Pancratem, Arcada, cuius halieutica et Conchoreïdem laudat Athenaeus, etiam epigrammatum, quae Meleager super super
- **Pantelii** in Callimachum et Cynaegirum epigramma p. 13. omifium legitur in calce edit. Wechel. [Brunck. anal. II. p. 404. Lection. p. 219. Harl.]
- [Panyafis, Halicarnaff. Brunck. III. p. 328 fq. quatuor edidit epigrammata et fragmenta, ex Clemente Alexandrino, Stobaeo, et Athenaeo. vid. Lection. p. 308 fq. Harl.]
- Parmenion, Macedo, (non ille Alexandri dux; fed Parmenio alius iunior,) cuius epigrammata fuae implexuit collectioni Philippus, Theffalonicenfis. Erit tamen forte, qui duci illi tribuendum non negauerit epitaphium diflichon in Alexandrum, quod legitur p. 347. edit. Weehel. Fabric. Sed dux Parmenio mortuus est prior Alexandro M. vt constat e Curtio. Heumann. Παεμενίων in cod. Matrit. apud Iriart. pag. 450. Parmenon, Boiuin et Maius. Reiske in notit. p. 256 fqq. multus de eo, primum obferuat, eumdem esse, qui Parmenon et Parmenion audiat; tum illum quoque probabiliter dici a Stephano Byzant. voc. Bedivoi et Opixlov, Parmenontem Ryzantium, (quia in Macedonia natus apud Byzantium aetatem egiste videatur,) et illum ipfum inter Ceph. carm. 263. (id fi ad nostrum pertinet,) vocari Parmenontem. (Atque Brunck. recepit id inter adioπora, cartn. 121. et in Lection. p. 265. animaduertit, titulum Παεμένοντος non esse auctoris, fed dedicantis nomen.) Denique inquirit Reiske, num idem fit cum Parmenide, cui in schedis Crozianis tribuitur carmen, quod gr. et latine exhibet;

Vol. II. p. 722 7725

EPIGRAMMATARIORVM Lib. 111. s. XXXII. 487

exhibet; dubium tamen ei videtur, vtrum hic titulus ad versum praesationis ad coronam Meleagri 32. vbi Maesévidos, debeat refingi, an potius illo versu reponi Maeuévidos ad hoc exemplum, an tandem Parmenis et Parthénis sint diuersi. — Brunck. 11. p. 201 sqq. dedit XV. epigrr. Parmenionis Macedonis. add. Lection. p. 277. Harl.

[Parrhafius. vid. Brunck. II. pag. 60. vbi tria extiant carmina fiue fragmenta, et in Lection. pag. 138. Harl.]

* Parthenis, cuius epigrammatis ad fuam adornandam coronam Meleager vius eft. [vid. Brunck. ad Meleagr. carm. I. 31.]

Paulus "), Silentiariur, Agathiae aequalis. vid. anthol. p. 603. edit. Wechel. et Suidam in 'Ayagias "). sub Iustiniano, imp. clarus, cuius plurima epigrammata referuntur. Sed et in adpendice, ab Aldo a. 1519. adjuncta, comparent eiusdem nulaußa dimerca xara-Anarikas in Thermas Pythias, ita vero scripta in codd. msst. qualem et iple possideo vnum, vna cum graecis scholiis, (diuersis ab iis, quae Vulcanius edidit,) et ab Aldo excufa, vt bini versiculi iuxta in vna serie legendi [P] positi sint; sed in posterioribus editionibus perperam singuli ad imum paginae pergendo desuper lecti coniunctique funt et totum poema inde sic perturbatum, vt nullus exsculpi possit sensus, quamobrem a Grosio etiam fine interpretatione est omissum. Vide Io. Clerici www) bibl. fele-Cham tom, VII. p. 209 fq. Huetium de vita fua p. 145. Federicus vero Morellus ordini genuino reflitutum poema edidit separatim eodemque carminis genere reddidit Paris. 1598. 8. folio, ve confueuit facere, fugitiuo: [cum aliis, in bibl. Leidensi. vid. Catal. bibl. pag. 46. nr. 113.] Aute Morellum Bonauentura Vulcanius idem Silentiarii poemation nitori suo restitutum graece subiecerat Gregorii Cyprii encomio maris **) Lugd. Batau. 1591. 8. Henricoque Stephano inferipferat his verbis : Mitto tibi pro Mufa tua principat manitrice avribucov Pauli Silentiarii carmen, quod in anthologia epigrammatum graccorum pessime ab aliquo typographiae tuas enoxono habitum (neque enim adeo crassum auaernum in religiosam tuam diligentiam cadere potest) a me restitutum et brevibus aliquot notis grassis Emanuelis nifi fallor Chrysolorae illustratum tuo nomini inferipfi. [In bibl. Askew. p. 157. eft Paul. Silentiar. in therm. Pyth. a Vulcanio Lugd. Batau. 1593. 8.] Exstat et eiusdem Silentiarii descriptio siue ExQeasus poetica templi CRolitani S. Sophiae, de qua dicam infra lib. V. inter scriptores historiae Byz. vol. VI. pag. 278 sqq. Ex libro Aristotelis de mirabilibus materiam poematis sui in Thermas, repetiiffe

su) De dignitate et officio Silentiariorum in Aula CPolițana vide vtrumque Cangii gloffarium.

υυ) Quoniam vero Agathiae aequalis fuit Paullus iste; mirum, quod in cod. medic. scamn. LV. nr. 7. [vid. Bandin. cat. msst. tom. II. pag. 256. et de codd. postea,] cuius apographum exstitit in bibl. Gudiana, inscriptio carminis in thermas ita se habet: Παύλε Σιλεντικρίε de τὰ ir IIuSious Θέρωα ήμπαμβα δίμετρα πρός τὸν βασιλία τὸν Κωνταντίνου τὸν Πορθυρογίνητον. Incipit ibidem: βέλα μαθάν, Avysse, Kursurröte Kgurise, Oiguür ärezvor. An igitur dicemus, duos diversis temporibus fuisse Paullos Silentiarior, dignitate et facultate carmina scribendi claros? Fabric. — Id diserte scribit infra, vol. VI. pag. 280. Harl.

ww) Qui tamen male tradit, Huetium primum animaduertiffe versuum confusionem. Harl.

xx) Vel potius feribendum eft, Vulcanium editioni fuae Ariflotelis de mundo fubiccifie tamquam adpendicem, et Silent. carm. et Greg. Cyprii encomium. vid. vol. III. p. 347. Harl.

468 Lib. III. t. XXXII. CATALOGVS POETARVM

repetiille Paullum, notanit Huetius in Huetianis pag. 304. cuius eruditae observationes ad hoc carmen leguntur post eius notas in anthologiam p. 50 — 78. Vltraiecti. 1700. 12. Fabrie. - Paullum Silentiarium latinos poetas habuiffe ante oculos, Imman. Gottlieb Huschke oftendit in epistola critica in Propertium, Amstel. 1792. 8. p. 39 et 40. -De Paulli epigr. in Homerum vid. Iriart. catal. MSS. gr. Matrit. p. 96. - Supra ad 6. VI. haud longe ab initio apographi olim Gudiani, nunc Guelferbytani, et Leffingianae differtationis de illo codice atque Paulli Silentiarii poemate eruditae feci mentionem; Fabricius vero de ordine versuum in exemplo Aldino, indeque in posterioribus editt. orta confusione, a Vulcanio autem correcta ca, quae scitu essent necessaria, iam Quapropter ego hic primum quosdam codices et editt. memorabo. expoluit. Quo facto ea, quae Leslingius docte acuteque et copiole scripserat, paucis comprehendam. Bandinius in catalogo codd. gr. msst. in bibl. Laurentio - Florentina codd. aliquot Tom. II. pag. 256. in cod. VII. plut. 55. nr. XIII. funt sontentiae et Paulli describit. epigrainmata externorum fapientum ex iis, quae collecta funt a Maximo Planude. Inter haec epigrammata p. 255. inferuntur Paulli Silentiarii, h. e. fecretariorum primicerii, in thermas Pythias semilambi ad imperatorem Constantinum Porphyrogenitum cum scholiis marginalibus et glossis interlinearibus, (forte Manuelis Moschopuli, vii Bandin. in indice fuspicatur,) et incertam falsamue Fabricii probat fententiam, hunc Paullum esse iuniorem et longe diuersum a nostro Paullo Silentiario, qui sub Iustiniano imperatore floruit. — lidem femiiambi, cum gloffis interlin. et scholijs ad calcem, in eod. XXXIV. plutei 57. (pag. 390. nr. XIV.) — tum in cod. XXIII. plut. 58. nr. 2. (p. 464.) — denique in cod. XIII. plut. 74. nr. 45. (III. p. 110.) — In codice Leidensi, olim Bonau. Vulcanii, nr. 2. cum scholiis, teste Catal. pag. 343. — In bibl. Parisiensi regia quinque carminis illius sunt codices, seil. DCCCCXCVIII. MCCCX. MMDLXII. MMDXCVI. cui addita dicuntur scholia, adhuc inedita, MMDCCXXXIX. - In bibl. Vindobonenfi cum Man. Molchopuli Icholiis, telle Nellelio.

Comparet illud carmen cum eius epigrammatibus in Anthologia Planudea ab Aldo et reliquis edita: multa epigrammata funt in Anthologia Cephalae, a Reiskio vulgata; item ex Anthologia, in Imperio orientali, a Bandurio edito, part. III. edit. Venet. p. 117. 119. 122. 130. — Brunck. anal. III. p. 71 — 102. inferuit LXXXIII. epigr. in his nr. LXXIV. carmen eis ra ev nuglois gequa, versibus in ordinem suum reductis, atque in Lection. p. 245 fqq. critice tractauit: cuius carminis ordinem, putat pag. 249. primum ridicule peruersum esse, vt omnes versus non geminis in eadem pagina columnis distribuerentur, sed continua exprimerentur serie, in edit. Ascensiana, a. 1531. quam imitati funt H. Steph. et Wecheli heredes: atque "typographi, ait, Itali, qui poft Ascensium et Frobenium Anthologiam ediderunt, Aldo meliorem, quem sequerentur, ducem non quaesiuerunt; proinde carmen hoc in Nicolinorum editione Veneta a. 1550. et ea, quae anno post subsequuta est, filiorum Aldi, legentibus res facile procedit." Enimuero ridiculam illam verluum confusionem ex edit. Iuntina 1519. in Badianam f. Ascensianam aliasque manasse, monet Lessing. I. c. p. 140. Idem docet, Claudium Ancantherum, in versione latina, inscripta: — Piulli Silentiarii Hemiambia dimetra catalectica, in Thermas Pythias, latine facta, epico carmine (versibus 170.) Venet. 1586. 8. (vid. Pinelli catal. tom. II. nr. 4320.) exemplum Aldinum, adeoque rectum versuum ordinen

an indexe an an indexe

Digitized by GOOGLE

EPIGRAMMATARIORVM Lib. III. c. XXXII. 489

ordinem esse sequutum. Contulit tamen mstum cuius ipsi copiam fecerat sodalitas canonicorum Lateran. D. Joannis cognomento Viridarii, (vid. Leffing. p. 160.) Tum differit de Stephani negligentia, et quae Ancantherus, Huetius, Vulcauius, Fabricius, Bandinius praestiterint aut modo bene, modo male adnotarint. Posshaec 1) gr. contextus, in ordinem suum reductus atque ex cod. Guelferb. et fagacitate Lessingii correctior, 2) scholia gracca; 3) adnotationes Lessingii. Has excipit docta inquisitio, vbinam illa iv IIvoleis Deeua fuerint, et num Paullus quidam iunior auctor poematis haberi possit? Docet igitur ex Procopio de acuif. 70 Ain dib. V. cap. 3. pag. 98. edit. Maltret. thermas istas ev nu9/015 in Bithynia a Infiniano, vario modo amplificatas et palatio aliisque rebus vtilibus ornatas fuisse; auctorem igitur poematis in istas thermas meliore iure videri Paullum Silentiarium, qui sub Iustiniano vixit, quam iuniorem Acute autem sentit et l'fuse demonstrat, codicis Florent, inscriptioquemdam. nem neds tor Bacilia Riesor Karzartivor tor NocQueorieryntor et verba in initio carminis Auyeze Kauzavtive Keatize à reliquis abeile codicibus nec carcre fraudis et fassitatis subjicione. Denique probabile et paene certum illi videtur, thermas cum ruderibus et reliquiis [patiofi aedificii apud locum quemdam, qui hodie dicitur Eskicher, (vid. Paul. Lucas Voyage fait par l'ordre du Roi, tom. I. pag. 103. Amstel. 1714.) effe thermas, quas Paul. Silentiar, carmine celebrauit. Harl.

Paufaniar in descriptione graeciae plura refert epigrammata, quae olim anathematis et aliis monumentis antiquis inferipta reperit. Eorum accuratum et pleniorem, quam est in praeclara editione Lipstensi, indicem dabo infra lib. IV. Pausaniae quaedam leguntur in anthologia inedita.

Peritus. H. Stephan. pag. 337.

Vol. II. p. 723

Perses, cnius epigrammata Meleager suae intexuit coronae. Perseus in cod. Vstenbach. Perses, Thebanus, in codice, quem inspexit Hugo Grotius. Πέσσε ποιητέ vltimum in edit. H. Steph. p. 257. et Πέσσε Μακεδόνος p. 288. Epigr. p. 416. πολλάκι etc. Perse tribuit, et cum eo, quod ibi fequitur, iungit Huetius. Fabric. — Brunck. II. p. 4 sq. Person, Thebani, octo exhibet epigrr. et in Lection. pag. 121. explicat, omittit tamen id, quod Huetius tribuerat Perse. Reiske in notit. p. 258. parum vel nihil potuit de illo adferre. Harl.

Cyllenius Petianus, pag. 114. edit. Wechel.

Phacellus, pag. 365.

[Phaedius. Maius.]

Phaedimus inter eös laudatus a Meleagro, e quibus coronam luam compoluit. Vide et Steph. Byż. in Biσάν, 9n. Phaedimi quacdam in Anthologia inedita extlant. Fabric. — Reiskius not. pag. 266. nihil certi de illo potuit proferre. Brunck. I. pag. 261. quatuor Phaedimii recepit carmina, et de tertio differit in Lection. p. 58. Schneider in peric. crit. p. 129. obferuat, in edita anthol. p. 63. Biσαντίνε carmen legi, quem Fabric. fupra in voc. Byfantinus vel Helladium, vel Antiphilum facit; fed Schneider. intelligendum cenfet Phaedimium noftrum Bifanthenum, eiusdemque fulpicatur effe libros πeel new. News, quos memorat Athenaeus p. 498. — Phalaris epift. 130. cuidam fcribit Phae-Vol. IV.

490 Lib. III. c. XXXII. CATALOGVS POETARVM -

Vol. II. p. 7.23 -

dimo. Fabric. ad carmen Meleagri I. (quod ex Vauassore repetierat,) vs. 52. scripsit: Φαίδιμος h. l. non eft epitheton Antagoras; sed nomen poetae proprium, cuius meminit Stephanus Byzantinus, Βισάνθη πόλις Μακεδονίας, αφ hs Φαίδιμος έλεγείων ποιητής. At apud Theodulphum Aurelianensem lib. IV. carm. I. Sedulius vocatur rutilus, i. e. Φαίδιμος luculentus, vnde Rulilum, poetam, inuitis, ni fallor, Musis, effinxerunt viri eruditi." adde Schellenberg. reliquias Antimachi pag. 25. not. i. de Antagora. Hart.

- Phaemus, çuius epigrammatis Meleager coronam suam decorauit. Fabric. Brunck. I. p. 257. praebuit duo epigrammata. Schneider. per. crit. p. 125. probat lectionem quamdam cod. Palatini. Harl.
- Phalaecus in epigrammatibus laudatur ab Athenaeo X. p. 440. Fabric. vid. vol. I. p. 134. Reiske in notit. p. 266. notat, e carmine anth. Ceph. 445. folum conflare, eum post Olymp. CXXV. vixisse, quia Gallorum meminerit. Brunck. edidit I. p. 421. fragmentum et quatuor epigrammata, et tom. II. p. 525. vnum adhuc. Adde Lection. p. 99 et 235. Harl.
- Phanias quo et ipfo vsum se prostetur Meleager. In anthologia inedita Phaenias. Eius epigramma edidit Küster ad Suidam voc. Xeavreseav et illustrauit Christian Gottlieb Schwarz diss. de varia supellectile rei librariae veterum § 14. Altdorf. 1725. Fabric. Reiske in notit. pag. 266. contendit, nomen rectius scribi Davias aut Davéas, (quod nomen habet Polyb. init. excerpt. lib. XVII.) quam Davéas in cod. Lips. Tum notat, eum vixisse poss posses et ante Meleagrum, aut cum eo, vt ex vers. 52. praesationis eius constet. Brunck. II. pag. 52 sq. octo Davis epigrr. edidit, et in Lection. p. 135 sq. explicut. Hari.
- [Phidias. Vnicum eius carmen dat Anthol. Cephal. lib. II. initio, nr. 249. vid. Reiskis notit. pag. 266. Harl.]

[Philemon. Brunck. II. pag. 61.]

Philetae, Coi, epigrammata memorat Suidas. Fabric. — vid. Iupra vol. II. fin. I. p. 874. Philetae duo epigrr. dedit Brunck. I. pag. 189. novem alia epp. ac fragmenta, tom. H. p. 523. et quinque alia tom. III. p. 254 fq. In inferiptione carminis 712. apud Reiskium adpellatur Samius, et Reiske in notit. p. 266 fqq. multus de illo, arbitratur, Melcagri Samium (versu 14. praefat.) cum Polybii Samo, (vel rectius Samio leg.) Chryfogoni filio, circa Olymp. CXL. regis Macedoniae penultimi, Philippi, tum iuuenis fodali, ab eodem tamen Philippo deinceps sublato, fuisse eumdenr. De Samio illo Melcagri vid. Brunck. Lectt. p. r. in primis p. 114. vbi suam retractauit fententiam. Schneider. in anal. p. 5 fq. de Phileta eiusque feriptis differit, neminem vero adluc praeter interpretem Theoriti reperire potuit, qui eum diceret Samium; Nažanai tamen ex Heraclide, grammatico, apud Eussai elgendum elle ait Φιλητάν. — Philetae Coi fragmenta, quae reperiuntur. Collegit et notis illustratic Car. Phil. Kayfer, Enzhemio Palatinus. — Praefixa est epift. Chr. G. Heynii ad Io. Ge. Schlosserum. Gottingae 1793. 8. Horl.

Philades.

Vol. II. p 723 7724

- Philiades, Megarenfis. Vide Stephanum Byz. in Okorrese. Eustath. ad Iliad. B'. pag. 266. edit. Rom. [Vnicum epigr. dedit Brunck. HI. p. 329. adde Lection. p. 309. Harl.]
- Philippus Macedo sub Caio Caesare scripsit. Vide lib. IV. Anthologiae cap. XI. p. 461. [vid. supra, §. 2. de Philippo Thessal. Philippi regis Maced. vaicum epigr. reposuit Brunck. I. p. 492. adde Lection. p. 115. nr. XXII. Harl.
- Philippus, Thessa on the fair of the second seco
- Philippus iunior, faeculo quinto vel fexto post natum Christum clarus, cuius est epigramma pag. 472. in amores sibi arridentes CPoli. Confer Cangii CPolin Christianam lib. II. p. 167. Philippi Byzantii epigramma in Herculem. Natalis Comes mythol. VII. pag. 701.
- [Philifens, cuius epigr. in Lyliam, rhetorem, dedit Brunck. I. p. 184. ex Plutarcho in Lyliae vita p. 836. vid. Brunck. Loction. p. 34. Harl.
- [Philo, Byblins, grammaticus. Suidas voc. Diλων, tom. III. p. 612 fq. tradit, eum circiter tempora Neronis, etiam sub Hadriano vixisse, eumque ipsum testari, Seuerum Erenulum suisse consultan, quum ipse annum egisset LXXVIII. Olymp. CCXX. atque foripsisse de comparandis atque eligendis libris, libr. XII. de vrbibus et claris viris, quos vnaquaeque tulit, libr. XXX. (quod opus in epitomen redactum suisse at claris viris, quos produnt Suidas in Segñnos et Etymol. v. Buzigas.) tum, (nisi is alius fuerit Philo.) de imperio Hadriani et alia. Eadem narrat Eudocia in Violario p. 424. addit tamen, eumdem quoque foripsisse spigrammatum libros quatuor. Harl.]

Philonis in canos hominis stulti p. 33. [Brunck. II. p. 401.]

* Philochorus, Atheniensis, collegerat envyeoupara 'Arraa. Suid.

Philodenus, cuius epigrammatis Philippus, Theffalonicenifis, fuam adornauit collectionem. De eo dixi inter philosophos Epicureos, [supra, in vol. III. p. 609.] Eius ineditum epigr. in Menagianis, tom. III. p. 371. aliud in Salmassi Plin. exercitatt. p. 850. A. edit. Vitraiect. aliud fragmentum oupmorinov, ibid. p. 749. A. Fabrie. — Philodemi 31. epigramm. collegit Brunck. II. pag. 83 sqq. et illustrauit, duoque alia addidit in Lection. pag. 144 sq. Pauca de eo tradit Reiske in notit. p. 271. Quaedam correxit Valcken. in diatr. Euripid. p. 286 sq. et comprobauit Schneider in peric. crit. p. 5. vbi aliud epigr, quod ädntov legitur in Anthol. VII. p. 483. vindicat Philodemo: aliter emendat versum p. 105. — p. 115. carmen, quod in cod. Dresdensi inforibitur Argentario, malit modo, vti factum est in edita anth. p. 468. tribuere Philodemo, modo tamen Argentario: p. 116. in codice Dresdensi, cui confentit Palatinus, carmen adscribitur Philodemo, quod in Anthol. Steph. pag. 484. legitur ädntov. — p. 122. Schneider emendat epigr. Philodemi in libro VII. p. 468. idemque aliud epigr. 381. anthol. Cephal. et emendat, idque Philodemo malit reddere, quam Silentiario inforibere. Harl.

Qqq2

Philoftratus

Digitized by GOOGLE

A92 Lib. III. c. XXXII. CATALOGVS POETARVM

dae

Digitized by

J(

Philostratus in imaginem Telephi vulnerati p. 452. [Brunck. II. p. 400.]

- [Philoxenus. Brunch. II. p. 58. coll. Lection. p. 138. in collectione Ienfiana, nr. 140. Reirkio in notit. p. 271. videtur effe Philoxenus, tragicus, de quo vide fupra, vol. II. p. 315. Atque Schneider in anal. pag. 3 fq. quoniam id epigr. eft in Mercurium a Thepolemo, Myrenfi, Polycriti filio, dicatum in fladio, Thepolemum autem illum Olymp. CXXXI. vicisse Pausan. p. 394. scribit, inde efficit, Philoxenum, poetam, cum Dionysio feniore vixisse, et ex carmine iplo ostendit, eum Myris, Lyciae vrbe, oriundum, et Polycrito patre natum fuisse. Harl.]
- Phocylides, Milefius, in msto secundum ep. p. 117. edit. H. Stephani. Fabric. Brunck. I. 77. edidit novem, et II. p. 522. adhuc vnum epigr. conf. Lectt. p. 13. Harl.
- [Photius, patriarcha. Reisk. not. p. 272.]

[Phronto. Maius. vid. supra, voc. Fronto. Harl.]

- Pinytus, cuius duo versus in Sapphonem exstant pag. 403. Fabric. Brunck. II. pag. 288. Schneider in peric. crit. p. r29. contendit, illum Pinytum, Bithynenstern, fuisse Epaphroditi "") libertum, grammaticum, et Romae docuisse, laudatque Stephan. Byzant. voc. BiStynov. Harl.
- Pifgnder, Nestoris forte filius, Larandensis, de quo Suid. Sed in msto, quod Grotius inspexit, Messavdes Podís, p. 203. H. Steph. Fabric. — conf. supra in vol. I. p. 215. et p. 590. not. tt. — Brunck. II. p. 294. edidit epigr. Pisandro, Rhadio, inscriptum, et ita quoque in cod. Vaticano, probatque in Lectt. p. 196. Harl.

Piso, eins epigr. p. 168. edit. H. Steph. Fabric. — et in Brunchii anal. II. p. 108. Harl. Pittacus. duo scolia dedit Brunck. I. p. 154.]

Plato, philosophus, cuius epigrammatis Meleager coronam suam illustratit. Confer, quae exstant apud Laertium III. 28 sq. Gellium etc. De eo dictum hoc ipso libro crp. 3. [tom. III.] In Platonem epigrammata varia exhibit idem Laertiner III. 43 sq. Sed in Anthologia exstant nonnulla, quae videntur Platonis iunioris. Fabric. Atque Brunck. viriusque distinxit epigrammata: nam in anal. tom. I. p. 169. dedit XXX. epigrr. Platc. nir, philosophi, tria autem iunioris Platonis p. 179. adde eius Lectiones p. 29-32. et Iriart. codd. MSS. gr. Matrit, p. 92 et 93. inprimis p. 98. de epigr. Platonis in Aristophanem: item p. 103 sq.

 Polemo periegetes περί τῶν κατὰ πόλess ἐπιγραμμάτων, Athtn. X. p. 436. 442. — Pohemonis regis Ponti epigr. in iaspidem artificiose sculptum p. 489 Wechel. Fabrie. — Polemonis regis tria epigrr. recepit Branck. II. pag. 184. et explicuit in Lection. p. 173 fq. Harl.

Pollianus, (Πωλλιανός, Πωλιανός, Πωμιανός). Florum poetam persiringit pag. 236. num Hadriani imp. aequalem? Meminit ibidem Parthenii et Callimathi ex Homero plera-

gy) An cius Epaphroditi, a quo etiam Epictetus manumillus eff? Hark

que mutuatorum. Fabrie. — MwXXI.ave quinque oppiesollegit Brunch. II. pág. 139 fq. et in Lection. pag. 223. illustravit. Harl.

Iuliur (MS. Iulianus) Polyacnus. Fransiscus Redi Ollervaz: intorno alle vipere p. 37. Fabris. IV. Epp. in Brunck, II. pag. 287. et Lection. pag. 196. Hatt.

* Polycletus, intér eos, e quibus coronam sum concinnauit, celebratur a Meleagro.

Polystratur et ipfe a Meleagro adhibitus est inter eos, e quibus coronam suam contexuit. Fabric. — Reiskius ex carmine pag. 203. H. Steph. coniicit, hominem fuisse magnae Graeciae, qui circa Olymp. CLVIII. 3. V. C. 608. aut Romae aut in Italia viueret. In Brunkii anal. II. p. 1. duo exstant epigrr. et p. 121. Lection. vnum locum cortexit. Hart.

M. Pompeij iunioris in Laidem p. 328. in Mycenas p. 146. Fabric. - Brunk. H. pag. 105. Lection pag. 149. Harl.

Posidippus, Siculus, inter cos, e quibus coronam suam confecit, a Meleagro commemoratus. Posidippi epigrammata laudantur ab Athenaco X. p. 412. 414: et scholt. Apollonii lib. I. 1289. Eius epigramma de vitae genere deligendo imitatus Aitfonnur Idyllio XV. confer Politianum cap. 49. Mife. et Franc. Iunium catalogo artificum p. 114. Fabrit. fupra in vol. I. p. 728. not. 00. vbi Brunck. in gnomie. poet. et Reiskium iam laudaui: Küster ad Suidam voc. Nov. tom. III. p. 159 et 160. Villoisen. prolegg. in Homerum p. 33. — Brunck, anal. II. pag. 76 fqg. — In cod. Medic. Florent. XXXIV. plut. 57. (Bandini II. catal. pag. 392. nr. XX.) eff. epigr. αδέσποτον, versibus elegis X. et incluit ποίην τις etc. quod vero in codice XVI. plut. 87. (tom. III. pag. 402.) Pbsidippo, ab atiis Phitoni, comico, adscribitor. adde cod. XIII. plut. 74. nr. 46. (Bandin. III. p. 117.) — Posidippi carmen, Iriart. p. 115. — Schneider in peric, crit. p. 70 fq. ep. a Klotzio et Warton. vulgatum adpoluit emendatius atque exposuit: et p. 118. carm. quod Polidippo lib. VII. p. 452. tribuiur, Meleagri este pronuntiat. adde Brunck. lection. p. 3. Harl.

[Praxille, II. Jeoka apud Brunck, pag. 157. Harl.

* Precli inter epigrammatarios poetas meminit Tzetzes praef. ad Lycophronem. — [Proolus Lycius. Boiu. Brunck. II. p. 441 [qq. Reiske notit. p. 259: Harl.]

[Michael Pfellus. Brunck, III. p. 127. vid. fupra, voc. Michael. Harl.]

[Ptolemaeur, rex. Brunch. II. pag. 65. tria epigrr. Harl.]

[Pythagoras. Bomin:]

[Pytheas. Vnicum ap. Brunck. II. p. 244. vid. Athen. p. 465. Harl.]

[Afinius Quadratur. vid. fupra, voc. Afinius. Harl.]

Quintus, Singrnaeus: Huie Tzetzes Chiliad. II. 38. tribuit carinen de laboribus Herculis, quod fine nomine auctoris legitur in Anthol. lib. IV. p. 443. Fabris. — Recepit id fub nomine Quinti Brunck: II. pag. 473. et in Lection. pag. 228. notauit, in vno regiorums codicum titulum effe els ro auro Keivres Epugvais, as épol dones. Hart.

Rhianner, cuius epigrammata Meleager suae coronae intexuerat. De co [P] dixi lib. H. cap. XI. S. 7. [vol. I. p. 734.] Eins poematis delectatum Tiberium, auctor ef Sueto-

LI93

Digitized by GOOGLE

494 Lif. 111. c. XXXII. CATALOGVS POETARYM

nins cap. 70. Citat epigrammata eius Athenaeus XI. pag. 499; [vid. Brunck. I. pag. 479 fqq. II. p. 526. et Lection. p. 112 fq. et p. 235. Reiske notit. p. 259. Harl.

Rafinus, cuius epigrammata Erotica XXVIII. leguntur p. 615 fq. p. 486. μισῶ etc. Eidem MStum tribuit π⁸ σοι Kāra etc. p. 482. H. Stephani. In codem msto legitur distichon, quod in editis desideratur: 'PsQüves xỹ μỹ etc., Fabric. — Brunck. tamen tom. IL p. 396. nr. 25. id cum aliis 37. Russini carminibus dedit, et in Lectt. p. 217 fqq. illustravit. — Quaedam loca emendauit exposuitque Schneider in peric. crit. pag. 80 fq. et p. 103 fq. vbi carmen exhibuit auctius. — adde Reiskii notit. p. 259. Harl.

Rufus, domesticus, p. 615. [Brunck, II. p. 490.]

- Sabinus, p. 555. forte sophista, qui sub Hadriano claruit, Suida teste. In meto dicitur grammaticus. Fabric. — Atque Brunck. II. pag. 304. scripsit et dedit Sabini recupierne epigr. Harl.
- Samius. Σαμία epigrammatis Meleager suam fe ornalle coronam tellatur hoc verlu: και Σα μία δάφνης κλώνα μελαμπέταλου. Fabric. vide supra, voc. Phileta et Schneider anal pag. 4. Brunck. I. pag. 485. duo dedit Samii epigrammata, cuius Lectt. pag. 114. conferes. Harl.

Sammins. Vide infra in Simmia.

- Sappho, cuius epigrammata pauca Meleager coronae fuae intexuerat. De ca dixi lib. IL cap. 15. [vol. I. p. 137 Iqq. adde Paw ad Anacreont. p. 308. Harl.]
- Sarapion, pag. 302. [Serapionis Alexandrini epigramma in Brunck. anal. II. pag. 291. et mst. epigr. p. 207. Steph.]
- Satyrius, five Satyrus Thyillus. Infra in Thyillus.
- [Scythius, fiue Scythinus. Boinin. Maius. Reiske notit. p. 261. nihil de eius aetate rebusque reperire potuit: ei tamen videtur Scythius a Scythopoli, vrbe Palaestinae apud Iordanem, dictus fuisse. In cod. Lips. carm. 10. editum a Klotzio, inferibitur Σκυθίε, in carm. 213. auctor Σκυνθίνος dicitur: vtrumque corrupte, Schneidero in per. crit. p. 228. iudice, qui vero sufficatur, poetam istum elle Scythinum, qui a Stephano Byzant. voc. Truos, Teius iambicorum ποιητής vocatur. Apud Athenaeum XI. cap. 11. p. 461. vbi vid. Cafaubon. σκυθινές ο Inios έν τη έπιγρα Φομένη isoela. Animaduectit quoque Schneider, eum bis a Plutarcho laudari, in opusc. moral. p. 715. atque p. 402: simpliciter Σκυθινόν memorari, ibique exstare infigne iamborum fragmentum. — Brunck. II. p. 104. edidit duo epigrammata Σκυθίνει Τηίε. Harl.

Secaeus (Synaios), p. 624.

Secundus, CPoli scriptiste videtur faeculo post Christum natum quinto vel sexto. [III. epp. Brunck. III. p. 5. dedit, et in Lection. p. 235. refellit Fabricium et existimat, eum suise

supparem ils poetis, quorum carminibus Philippus suam nexuit coronam. Harl.]

[Serapion. vid. Sarapion.]

Simmiar, cuius epigrammata suae ornamentum coronae adiecit Meleager. De Simmia dixi hoc ipso libro cap. 16. [vol. III. p. 808.] Simmias µñves citantur a Stephano Byz. in

Άμύκλαμ.

Aμύκλαγ. Eiusdem Astáλλων laudat Steph. in Hulicoves et Tzetzes Chil. VII. hilt.. 144. Forte et in anthologia edit. Wech. pag. 517. pro Σαμμία legendum Σμμία, nili malis Σαμία. [vid. Brunck. Lection. p. 38 fqq. 114. et p. 235. qui dedit Simmine Thebani II. epp. tom. I. p. 168. Simmine autem Rhodii carm. I. p. 204 fqq. et II. p. 525. adde vltimum ep. 260. edit. Steph. et p. 274 et 275]

Simonidir Cei epigrammata Meleager itidem coronae suae intexuerat. De illis dixi lib, II. cap. 15. [vol. I. pag. 142 sqq. Iriart. catal. pag. 94.] Post vers. 1. p. 209. edit. Stephan. addendum hoc Simonidis ess Γόργιππον ἔπιτύμβιον Οὐκ ἔπιδών νυμΦέσα λέχη Κατέβη τον ἄφικτον Γόργιππος ξανθής Περσεφόνης Θάλαμον. Fabric. — Brunck. in Lection. p. 17—25. opinatur et acute docet, quaedam dubia aut incerta side tribui Simonidi, neque, quae ibr Simonidea legantur, oinnia esse eiusden hominis, quum plures suissent cognomines; denique p. 25. duo fragmenta, ab Aristotele servara, reponit; conf. Reiske notit. p. 260 sq. Harl.

Subpenfium epigramma in Diogenis Cynici flatuam. Laert. VI. 78.

[Solow. vide fupra, vol. I. p. 735 fqq. vbi iam Brunck. aliosque editores laudaui. Harl.]

Sophoelis, tragici, in Euripidem ex Athenaei XIII. p. 604. [Brunck. I. p. 63.]

- Sophronii, patriarchae Hierololymitani, in fanus Iosnnii, patria Cyprii, papae, liue patriarchae Alexandrini, p. 282. Aliud in Xenodochium ab Eulogio, patriarcha Alex. conditum p. 497. [Brunck. III. p. 125. et Lection. p. 254.]
- Sofipater. MS. tribuit illi expainer XeiAn pag. 487. edit. H. Steph. quod p. 129. edit. Wechel. legitur. Coniungendum effe cum diflicho, quod adéomorov fequitur, notat et interpretatur Huetius. Fabric. — Illud fub Sofipatri nomine cum duobus aliis epigtr. dedit Brunck. I. p. 504. et expoluit in Lection. p. 119. Harl.

Speusippi, philosophi, in Platonem p. 418. [Brunck. I. p. 176.]

- Statyllius (Statilius) Flatsus, coius fex vel septem epigrammata in gnaco florilegio leguntur. Dubitat Gassindus II. 6. de vita Epicuri, an sit idem cum Statilio epieureo, de quo Platarch, in Catone minore et Bruto: vide etiam infra in Tulio. Fabriz. — Stratylsus male in cod. Lips. vid. Reiske notit. p. 261. Brunck. II. pag. 262 fqq. XII. edidit epigramm. et examinauit in Lectr. pag. 192. Dissichent, Xeurov avie event, quod in An thol. I. cap. 84: inscribition Statyllio, apud Diog. Laert. tribuitur Platoni, notante Briart, catal. pag. 104. vbi aliud quoque dissichon latine et Mispanice verit. Harl.
- Strate, non philosophus ille Peripateticus, sed poeta hoc nomine iunior, Epicuri, vt videtur, de grege porcus. Capitonem medicum perstringit pag. 215. Cardianus dicitur in Amhologia inedita, vid I. Hens. Maii Observatr. sacras libr. IV. pag. 1 et 65. et catal. MSS. Vsienbach pag. 574 sq. Equidem accipio Sreatnaves TE Karediare, non, vt Maius, Cardiani filium, Huius Stratonis meadine cum aliis epigraum, ineditis illustrare voluit Salmasius, conf. Menag ana ton. IV. pag. 229. Stratonem, Sardianum, vocat Salmasiur pag. 338. ad Solin. Fabric. Abunde disputatum est de illo supra ad §. II. Hart.

[Sulla. vid. Brunch Lection. p. g. 267. Harl.]

Sgmhus,

496 LISTIFICAXXXL CATALOGVS POETARVM

Vol. II-p. 725 7726

Synefius, philosophus, desquo infra libro V. Brunck. H. pagarago do alla second

- Synefii, fcholastici, in Hippocratis imaginem ab Eusebio Byzantio politani, pag. 485. [P] [Brunck. III. pag. 11.] '
- [Thales, Milesius, Boius, At cave, ne intelligas antiquission philosophum; nam verum nomen erat Thallus aut Thyillus. Harl.]
- [Thallus, Milelius, sub Caesare Germanico, vt vult Beiske, qui in notit, pag. 214, de eo varia hariolatur, aut sub Tiberio, vi Boiuin. interpretatur, qui Mem. cit. toh. 11. p. 268. dedit, et p. 270 sq. illustrauit epigr. Brunck. 11. p. 164 sq. quinque recepit epigramm. et in Lection. pag. 163. cum Boiuin. p. 291. carm. 1. in natalem Tiberii imperatoris scriptum censet; et adnotat, in cod. epigr. I. Θάλλα, H et IV. Θαλα Μιλησία, V. Θάλλα Μιλησία, et III. Θυηλώς inscribi; vude aut Θάλλα aut Θμάλλα faciendum putat. adde Reiske 1. c. pag. 218. voc. Θυήλαοs. Harl.]
- Theaetetus. Laert. IV. 25. VIII. 48. Fabric. Brunck. II. pag. 251 fq. quinque, et H. pag. 131. vnum adhuc dedit epigr. coll. Lection. pag. 189. fin. Hemsterhus. ad Lucianum, vol. I. pag. 433. e msto edidit emendauitque Theaeteti epigr. Reiske in notit. pag. 214 fq. hunc et sequentem Theaetetum scholasticum h. e. caussarum patronum, vnum eundemque fuisse hominem arbitratus, varia de co disputat. Harl.
- Theaetetus, fcholosticus; sub Iustino Imp. claruit CPoli. Vide Cangii CPolin Christianam lib. II. p. 152. Fabric. — Huic Brunck. II. p. 514 sqq. VI. epigrr. adlerit, et in Lectt. p. 232. critice tractat illustratue. Harl.

[Themislius. Brunck. II. p. 404. conf. eius Lection. p. 219 et 256. V. Harl.]

[Theo, Alexandrinus philosophus, celebris Hypatiae pater, circa fin. facculi IV. Leich. praef. p. VII. Maius. Fabric. B. Gr. vol. IV. p. 451. Reiske notit. p. 217. — Brunck. II. p. 505. duo vna cum monosticho, et duo tom: III pag. 4 fq. dedit carmina, atque in Lection: p. 219 fq. et 237. ea partim vindicauit illi, partim critice atque grammatice perfequetus eft. Harl.]

Theocriti, Chii, epigramma in Hermiam. Laert. V. 11. [Brunck. I. pag. 184. de Theocrito Syracuf. in vol. III. abunde difputatum est.]

²⁵ Theodorides inter eos celebratus a Meleagro, e quibus coronam luan contexuit. Eius quaedam leguntur in Anthol. inedita et longe plura in edita. Pag. 215. H. Steph. male Deodweirs pro Deodweida, qui recurrit p. 253. 342. 439. Fabric. — Brunck. II. p. 450. tamen dedit Theodoreti, grammatici, epigr. in imaginem Philippi', äexorros ev Speigevy (et Anthol. Steph. pag. 235.) pag. autem 4t fqq. XVIII. Theodoridae carmina; et in Lection. pag. 132 fqq. illustrauit. Reiskius in notit. pag. 215. etc. multus de illo, agit de foriptura nominis varia, diuersitate hominum Theodoriti aut Theodoreti, grammatici, atque Theodoridae, huiusque patria, quam Aeolidem stuffe conflicit ex carm. pag. 214. Anthol. Steph. Eum vero intra Olymp. LXIX et CLXX. vixis posita funt. — Schneider in per. crit. p. 86 sq. duo epigrammata Theodoridae docte suffeque illustrate atque explicat, et contra Ruhnkenium disputat. Idem V. D. in anal. pag. 7 sq. ad Reiskij

EPIGRAMMATARIORVM Lib. III. c. XXXII. 407

Reiskii coniecturas refellendas ea carmina, quae quidem ex msstorum librorum fide ad Theodoridam auctorem relata funt, late curateque peruefligauit, vt hominis aetatem, certis indiciis oppreffam, teneret. Praecipue ex carmine IX. in tumulum Euphorionis, Olymp. CXXVI. tefte Suida nati, fcripto efficit, aetatem Theodoridae fere ad Olympiadem CXXXVI. vsque pertigifie. A Clemente Alexandrino Stromat. V. p. 678. laudatur Euphorionis avrivea Qn meos Geweidav, vbi Schneider legere iubet Geodweidav, cuius nomen faepe confutum et corruptum fuisfe oftendit. — Theodoridae $\mu i \lambda os$ in Amorem commentariis Dionyfii ($\tau \tilde{s} \lambda s \pi \tau \tilde{s}$) explicatum memorat Athenaeus XI. pag. 475. Noftrum, denique fulpicatur Schneider, fuisfle Theodoridau, Syracufanum, auctorem Dithyramborum, ex quibus vnum, Kevraúges, nominat Athenaeus XV. pag. 699. illiusque verfum hexametrum profert Hegelander, Delphus, apud Athenaeus VI. p. 229. coll. VII. p. 302. Tarentinum ei videtur facere Pollux Onomaft. X. §. 187. Harl.

- Theodorus, epigrammatum poeta. Laert. II. 104. Etiam Theodori quaedam in Anthol. inedita exstant, et in pridem edita p. 203. 320. Fabric. — In Anthol. Steph. p. 140 et 220. cum titulo Theodori Anthi. vid. Reiske I. c. pag. 215. et Maium. — Theodori, proconfulis duo epigrr. in Brunchii anal. III. p. 6. conf. Fabric. B. Gr. vol. IX. p. 191. Harl.
- [Theophanes, feriptor faeculi X. vid. Fabricii B. Gr. vol. VI. pag. 151 fq. Reiske notit. pag. 217. Harl.]
- Theofobias epigramma in Ablabii medici funus, lib. III. pag. 348. Fabric. Brunck. II. pag. 450. Harl.
- Thomas, scholasticus. Epigr. p. 514. vbi, se, ait, tres mirari prae ceteris, Demosthenem, Thucydidem et Aristidem. Fabric. — Brunck. III. p. 125. qui p. 124. alium, Thomass Patricium et Logothelam, distinguit huiusque epigr. in Anaslasium edidit. Harl.
- Thucydides, historicus. cod. Vffenbach. [in cod. Lipf. carm. 558. quod tamen tanto nomine indignum censet Reiske in notit. pag. 217.] aliud in Euripidem in H. Steph. Anth. p. 273. [in Brunchi anal. II. pag. 236.]
- Thýmocles. Vossii et Vssenbach. cod. Timocles. Fabric. carmen vnicum, a Doruillio et a Brunck. II. p. 259. editum, praestat Musa Stratonis. Reiske in notit. pag. 218. dubius est, num ille cum Timocle, comico, (de quo supra in vol. I. pag. 503 sq.) idem suerit. — Timoclem quoque Rhodium nominat Maius. Harl.
- Satyrus Thyillus pag. 111. etc. Σατυρία eis τρεϊς αδελΦάς, lib. VI. cap. 15. Fabric. Satyrii Thyilli epp. VI. repoluit Brunck. II. p. 276 fqq. et illustrauit in Lection. p. 194 fq. Inter αδέσποτα, in tom, III. p. 184. carm. 173. ediderat Salmafius in Pliniann. exercitt. pag. 83. iterumque pag. 766. cum latina versione; quo loco aiebat, auctorem esse veterem poetam Satyrum. Brunck. igitur in Lection. p. 267. sufficient, in membranis adscriptum esse saturges, adeoque eumdem forsan auctorem, qui vulgo Satyrius Thyillus nuncupetur. Reiskii coniecturas, de varia nominis scriptura homineque iplo leges in Notit. pag. 214. voc. Θάλης f. Θάλλος. Harl.

Vol. IV.

Rrr

[Thyellaus.

498 Lib. III. c. XXXII. CATALOGVS POETARVM

- [Thyellaus. cod. Lipf. carm. 446. quod tamen Eueno potius infcribendunt putabat Reiske in notis pag. 34 fq. adde eumdem in notit. pag. 218. de scripturae varietate nominisque confusione, et supra in voc. Thallus notata. Harl.]
- Tiberius Illus, pag. 62. 63. 64. Fabric. Tiberii 'IAAssels nomine Brunck. III. pag. 7. duo reddidit epigrammata. Harl.
- [Tiberii, imperatoris, epigrammata artemque rhetoricam memorant Suidar, voc. Kaioae, et . Eudocia in Violar. pag. 270. Harl.]
- [Timocreon, Rhodius, Themistocli et Simonidae aequalis. vide fupra, in vol. I. p. 504. in primis ibid. p. 159. vbi distichon adfertur, quod, teste Reiskio in notit, p. 265. in fine libri secundi Anthol. Cephal. nr. 277. legitur. Duo carm. praebet Brunck. I. p. 148. et fcolion quidem ex distinctione Io. Alberti in obseruu. philol. in N. T. p. 401. ipso fatente in Lection. p. 25. Harl.]
- Timon, e cuius fillis Laertius, Sextus et alii plura referunt. Fabric. Brunck. I. pag. 153. Timonis, misanthropi, vnicum epigr. ex Plutarcho in Antonii vita tom. V. p. 138. edit. Bryani, (vid. Lecht. p. 26.) et II. p. 67. ex Timonis Phliafi Sillis, 39. fragmenta refert, et quaedam illustrat in Lection. pag. 139. conf. supra, in vol. II. pag. 616. et vol. III. pag. 623 sq. Harl.
- Traianus, imp. cuius vnicum tantum distichon legitur lib. II. antholog. cap. 13. [Brunck. II. pag. 265.]
- Troilus, grammaticus, pag. 435. [Brunck. II. pag. 450.] Ab hoc diversus fuit Troilus, sophista, de quo dicam lib. IV.
- Tryphonis Hermetis in Terpem, fiue Terpandrum, citharoedum, p. 77. [Brunck. II. p. 451.]
- Tullius Geminus, cuius epigrammata Philippi, Theffalonicenfis, collectioni inferta fuerunt. Fabric. — Reiskius notit. pag. 202. discedens a Fabricio, dubitat, num Tullius adpellatus sit Geminus, et Geminus idem sit cum Tullio, cuius epigrammata Philippus, se coronae suae, ait, intexuisse: immo vero suspicatur, illum Tullium, a Philippo memoratum, posse eumdem esse cum Tullio Laurea. Brunck. tamen II. p. 279. X. epigrr. dedit Tullio Gemino inscripta, nec aliquid monet in Lection. p. 195. quinimo adnotat, carminis IX. titulum in Vat. cod. esse Tuλλis Seulivs Sassivs. Harl.
- **Fullii Laureas** in Sapphonem p. 404. Vide et fupra in Antifio. An Laurea Tullius Ciceronis libertus? Ita videtur. Pro Στατυλλία pag. 247. edit. H. Steph. in MS. Λαυφέα Tυλλία. Fabrit. — Reiskio etiam in notit. pag. 226. procul dubio idem atque Tullius Laurea, libertus Ciceronis, effe videtur, cuius vnicum carmen in Anthol. Steph. p. 279. legitur: vnum aliud eius carmen eft in Mula Stratonis nr. 28. quod Reiske fic pofuit ibidem, vt legendum exiftimauit. At Brunck. II. pag. 102 fq. id cum duobus aliis non folum multo aliter conflitutum dedit; fed auxit quoque difficho, et in Lection. p. 148. rationem reddidit. Harl.
- [Tymnes, Boiuin. Tymna, Maius. Tymnes, Brunck, qui tom. I. pag. 505 VI. illius edidit epigrammata, et in Lection. pag. 119 fq. non folum illustrauit, sed etiam carmen IV. ex Plutarchi Moral. pag. 240. vbi discerpta disticha tamquam e diuersis epigrammasin male

Vol. II. p. 726

male adferuntur, paullo aliter 'constituit, et vno disticho locupletauit. Idem est ac Tymneus, qui sequitur. Reiskio in notitia pag. 265. quia Tymnes Anth. Steph. p. 337. Priapum celebrat, videtur aequalis, non antiquior Meleagro fuisse, qui eum in corona sua pancarpo vers. 19. nominat. Idem quoque e pag. 229. Anthol. Steph. vbi Tymnes Eleuthernam, oppidum Cretae, memorat, colligit, eum Cretensem suisse, aut in Creta vixisse. Harl.

Tymneus, Meleagro antiquior, qui eius epigr. coronam suam exornauit.

Xenocratis, iunioris, in imaginem Mercurii p. 467. [Brunck. II. pag. 59. repetitum p. 256.]

Xenocritus Locrus, poeta coecus natus, cuius meminit Heraclides de politiis apud Stobaeum. Nescio, eiusne sit epigramma, quod legitur p. 367. anthologiae edit. Wechel.

[Xsnocriti, Rhodii, ep. pag. 254. edit. Steph. et Brunck. II. pag. 256.]

Zanus (an Zonas?), pag. 368. [vid. Zonas.]

Zelotes, pag. 113. [Zelotus. Brunck. II. pag. 400. duo epigrr.]

Zenobius, grammaticus, cuius in Victoris, grammatici, imaginem epigramma exstat p. 507. [Brunck. II. pag. 402.]

- Zenodotus, pag. 56. Forte idem cum superiore: quoniam Zenobii et Zenodoti nomina palfim confunduntur, vt obseruo infra lib. IV. vbi de Zenobio, prouerbiorum scriptore. [Brunck. II. pag. 61. Zenodoti, Ephesii, tria dedit epigramm. add. Lection. pag. 238. Harl.] Epigramma Zenodoti, Stoici, in Zenonem, produxit Laertius VII. 30. [Brunck. II. pag. 78.] Etiam versus quosdam iambicos Zenodoti refert Stobaeus ferm. 2 et 61.
- Zonas, cuius epigrammata collectioni fuae implexuit Philippus, Thessialonicensis. Fabric. Recte Fabric. paullo ante coniecerat, loco Zani (in Planudea pag. 368.) legendum esse Zonas; atqui in msto Vatic. Zava Zagdiavš. vid. Brunck. Lection. pag. 141. Zonas autem ess essential dem cum Diodoro Sardiano, rhetore seniore, vid. Reiskii notit. pag. 212. Atque Maius ita notauit e cod. Vssenbach. Zonas Sardiaeus, (lege, Sardianus, vt Reiske pag. 205. notit. titulum carminis 593. enotauit.) qui et Diodorus. — conf. supra, voc. Diodorus. Harl.
- Zofimus Thafius, pag. 105. 565. 566. Fabric. Brunck. II. p. 452 fq. edidit quatuor illius epigramm. add. Lection. pag. 226. Harl.

E recentioribus Ia. Baptista Bratceschi, Florentinus, ord. Praedicat. circa a. 1586. [criplit Ἱεξοχιλιάδα epigrammatum graecorum in laudem Sanctorum et virorum illustrium. vid. Biblioth. Dominican. tom. II. pag. 382.

[Hippolyti Iulii Pilet de Mesnardiere imitationes quaedam Anthologiae in eius poematibus. Parif. 1656. fol. vid. fupra in cat. editt. fin.]

[De Vincentii Marinerii Valentini epigramm. mest. vid. Iriart. catal. gr. codd. Matrix pag. 520. 528 sqq. et saepius. adde indicem pag. 563. voc. Epigrammata. Harl.]

Subiiciam indicem epigrammatum alphabeticum, ex diuersis libris conflatum, quem singulari humanitati cel. Heynii me debere, cum tessificatione grati animi profiteor.

Rrr 🛛

▲. [•]∧ dan`

A Sern' AvTINDERS., A. 287. a. Br. I. 247.

A deshare TU QUEDI. A. 517. Theocr. p. 288. Br. I. 378. * A Banna maciaper. A. 297. Br. II. 347. 'A Bous à τικτουσ'. A. 304. Br. III. 195. Α δαμαλις δοκεω μυκησεται ήν. Α. 303. Br. II. 21. **Α καλον αυτοπονητον.** Β. Π. 177. Α κονις αετισκαπτος. A. 234. Br. II. 261. A Kuπeis Ondera. A. MS. n. go. Br. I. 3. А Киженс изиосион. А. п. Br. I. 175. A Kuneis ou navonpos. Br. I. pag. 379. A Kungis ngaw yumar. A. 62. Br. III. 163. Α Κυπεις ταν κυπειν. A. 323. Br. III. 200. **A** Kunges tor equita. A. 37. Br. I. 404. (et II. 477.) A Kutten att KuSneas. A. MS. n. 122. Br. II. 46. ' Λ λιθας es apegusos. A. 350. Br. I. 175-* Maketis de rereude. Br. II. 157. A marne Zwov. A. B. 552. Br. I. 224. A pera Barriadao. Br. III. 270. A μιτρα τοδ αλουργες. A. 425. Br. I. 483. "А нольвог катехн. А. 303. Br. III. 195. А падос ащатову. А. R. 442. Br. II. 8. Α ναυς (ατομον) α το μονον. A. MS. n. 255. Α παιços αντιφθογγον. Α. 264. Br. 11.99. **Д** жатеа Nuxaua. Leich. 7. А. R. 631. A magos éuduntos. A. 284. 2. Br. III. 247. Α ποτε παςθενικαισιν. A. MS. pag. 77. 8. Br. I. 165. A TEXOTOVYNOOS. A. 246. Br. II. 167. A mupator rapathea. A. MS. 264. Br. I. 38. A ouery ETITOL wde. A. 3. Br. I. 191. A saha Bacugoura. A. R. 712. Imf. 62. Br. I. 189. A Saka Qee ilou Tiv Exer. Leich. II. A. R. 619. B. H. 32. A sake ourgappen. Leich. 12. A. R. 620. Br. 1. 35. Α σφααγιε ύακικθος. Α. 351. Br. I. 125.

A TE Quives Swelos. Theoer. pag. 292. Br. I. `A τεχνα τον ελεγχον. A. 302. Br. III. 218. Α φιλεεως χαλεποις. Μ. L. IX. 303. Br. I. 20. Α Φοεμιγέ τα τε τοξα: Α. 436. Br. II. 10. Α χλοεεα πλατανισος. Α. R. 769. Ι. 115. Br. II. 165. A βαλε μηδ' έγεναντα. A. 221. Br. III. 62. Α Βαλε χειμεςιον. Α. 73. Br. II. 275. ABevolaitos anne. Athen. L. XII. p. 543. D. Br. II. 60. Αβόηεων πεοθανοντα. Α. 197. Br. I. 118. ABeotovov Ognicoa Yuvn. A. R. 583. Br. III. 283. ABeous vay tov šewta. A. MS. n. 64. Br. I. 12. *Αβεοχιτων δε Φυλαξ. Α. 23. Αβεοχον απλανεος. Α. 446. Br. III. 88. Αβεοχον έν πελαγεσσι. Α. 106. Br. IL 344. Αγαγε και Ξεςξης. Α. 10. Br. I. 490. Ayyerhou rade doeras. M.L.IX. 319. Br. I. 19. 'Ayyeke GeegeGovns. Capyar. opulc. p. 165. 'Ayyeλiny neouser. A. III. Br. 11. 136. Ayis Agisayeenv. A. 109. Br. I. 484. Άγλαος έςηχει. Α. 392. AYRI5COV TETTOINKAS. A. MS. n. 229. Br. II. 377. Ayrugar 24 Bevoinor. A. R. 403. Br. II. 212. Ayvoy Xen vnoio. Br. UI. emend. pag. 311. Άγεαυλώ ταδε παν. Α. 432. Br. II. 93. Ayras es remevos. Br. III. 199. Аусеооас точ veßeov. A. MS. п. 136. Br. I. 48I-Ayeios ési Xaewv. A. 259. Br. II. 507. Ayeros ouros 'Adarres A. Ms. p. 79. 2. Br. II. 496. Ачеон ипнофання шипоато. А. 133. Br. 11.331. Ayeovouw rade mare A. 420. Br. I. 228. Ayeos Axauperidov. A. 110. Br. III. 238. Аудота син ПСПИнана. А. 534. Br. III. 190. Ayeoreewy Geos espu. A. 337. Br. II. 134. Aygou XERIdar. Br. III. Ein. 3H. Αγροφυλαξ έςηκα. Α. 339. Br. II. 284. Αγχι δε Κυπεις έλαμπεν. Α. 386. Ayx,

EPIGRAMMATVM

Lib. [1]. c. XXX[].

501

'Αγχι μεν έλπις έςωτος. Α.'353. Br. III. 91. Λι αι λυγεα παθουτα. Λ. 261. Αγχιαλου έπγμινος. Μ. L. IX. 102. Br. IL. Ai aj μοι τι παλιν. A. Ms. n. 66. Br. II. 371. 196. Al a voure Bagera. A. 261. Br. I. 145. Ayziony Ku Secera. A. 398. Br. III. 105. Ai ay machevias onopeoros. A. 263. Br. I. Αγχισην χυθερεια κ' ένδυμ. Λ. 403. Br. 111. 17. 'Ayxironov garugov. A. 209. Br. II. 255. Ai ai mugayoens. A. 287. b. Αγχουεοι μεγαλαι. Α. Β. 669. J. 18. Br. II. Al af Touti Kakisov. A. 262. 145. Λί βιβλοι τινες έςε. Λ. 91. Br. II. 172. ΄Αδ' έγω ά τλαμων απολις. Λ. 102. Br. III. 13. Λί δ' αγετε ξουθαι συμβληίδες. Ienf. 120. 'Λδ' έγω ά τλαμων άζετα. Λ. 237. it. p. 498. Br. II. 81. it. p. 525. Br. I. 193. Ai λυκομηδους παιδες. A. R. 503. Br. I. 223. Αδ' έγω ά Φοιβοιο. Α. 509. Br. III. 252. Ai vomimoi duo yenes. Br. I. 251. Ad' έγω ή πεςιβωτος. Α. 226. Ai rum Qay Tor Banxor. A. 82. Br. I. 32. Λδ' έγω ή ποσακις Νιοβη. Α. R. 602. Λί μιτραι τοθ' άλουργες. Br. I. 483. Αδ έγω ή τειταλαινα. Br. III. Em. 304. Ai παντων ψηφοι. A. 399. Br. III. 18. Λδ' έσθ' άδ' έλατεια. Λ. R. 582. Br. II. 283. Λί πολιαι συν νω. Λ. 21. Br. II. 401. 'Ад' пеанлывич. Л. 499. Ar. Ep. p. 91. Br. Αί πτελεαι τω πανι. Α. R. 446. Br. II. 164. III. 308. Ai oamay, Bitto. A. 452. Br. 1. 215. Ade ROLUNDETOIO ROLUEING. A. 320. Br. II. Ai Teess Oexopervou xaleites. A. 355. Br. III. 440. 'Лde псЭ' a хлена. Л. 99. Br. III. 55. Ai terson note nurses. A. 32. Br. III. 249. Ade tos Acx100. A. 242. Br. III. 293. Λίτεισσα, Σατυεη τε. Α. 423. Br. II. 94. An aditaveure. A. 221. Br. III. 291. Ai reioray Xagires. M. L. IX. 458. Br. I. 25. Adns HEV OUNNOEV. A. 258. Br. III. 294. Ai reixes no orgas. Br. II. 309-Adiov ouder écorros. M.L. IX. 311. Br. I. 194. Ai Xagites Lousayto. A. 351. Br. III. 220. Adenseia τε Δια. Λ. 41. Br. II. 186. Ai xagires Mourger M. A. 27. Adeiaxoio xurous. A. 379. Br. 11. 228. Λί χαριτες τεμενος. Br. I. 171. Αδυμελεις Μουσαι. B. I. 25. Ai Xagites tees eser. A. 63. Br. III. 160. Αδυ μελος και πανα. Br. I. 25. Λί χιμαροι τι ποτ' αρα. Α. R. 685. J. 34. Aevaov nagaenv. A. 364. Br. III. 227. Br. 11. 265. Aegonns danguov iegns. A. 416. Br. II. 382. Ala See Mnen Te. A. 188. Br. II. 22. ASavarour Geois. A. R. 752. I. 101. Br. II. **Λίαζω** Διοτιμον. Λ. 164. Br. I. 253-446. Aia Car 750 NUARY Dov. A. R. 765. J. 114. Br. I. A 9 avator Rovertage A. 355. Br. III. 222. 262. Agavatov matea. A. 504. Br. III. 187. May. vid. aloar. Αθανατος μεγοπων. Br. III. 315. Alav όλην νησους τε. Δ. 120. Br. H. 99. Agavatur Tourator Br. 111. 328. Aiartos maca tup Box. A. 9. Br. III. 248. 'ЛЭ> поас ное толь. Л. 429. Aios év reoin. A. 238, Br. III. 108. A9 cer pos dia marros. A. Ms. n. 66. Br. III. Alas Kassavdeav. A. 539. Λίγα μετην εύθηλον. Α. 46. Br. II. 147. Al ay alersanearerz. A. 286. a. Br. I. 193.

- Λίγειεαν Φυλλω Α. 158 Br. H. 330.
- Λίγιαλιτα πριηπε. Λ. 414. Br. II. 238.
- Λίγιαλου τεναγεσσιν. Λ. 61. Br. II. 175.

Rrr 3

Ni ay nay AiBuar. M. A. 19.

AT ay ray ou gaves. M. A. 2.

Α:γιβατη

Digitized by GOOGLE

502 Lib. III. c. XXXII.

Aiyi Bery rode meri. A. Ms. p. 80. 4. Br, II. 351.

AlyiBotou oaugoio. A. 34. Br. II. 186. Alyuntou medeousa. A. R. 480. Br. H. 214. 'Aid' υπες Έλλανων τε. Α. 512. Br. I. 132. Aide not worlda yalar. A. 504. Br. I. 226. 'Aidew Dumnge Sinnovn. A. 284 b. Br. I. 235. Aidn, is raurns. A. R. 593. Br. 11. 81. Агборечя халка. Л. 402. Br. III. 23. Адореча цеч сожен. А. 390. + Aidos & KERUNYE. A. 284. b. Br. II. 101. Aidws xay KAEOdapov. A. R. 747. J. 96. Ales Sylutegyow udwe. A. 73. Br. H. 122. Ales x guosov no 90. A. 167. Br. 11. 3. Aies Daeriady. A. 315. Br. III. 250. Ales ληϊται και αλιφθοροι. Α. 255. Br. I, 242. Aler Her Ku Segera Gegers. A. 325. Br. II. 500. Aies µ01 duves. A. 471. Br. I. 16. Ales GOJ YOOS NEY. M. A. 47. Λίει τοι λιπαζω έπι σηματι. Α. 274. Br. H. 298. Aiere TINTE BeByzas. A. 288. a. Br. III. 266. Aleros & Zeus na gev. A. 483. Br. III. 151. Aierou ayxuhoxeshor. A. R. 478. Br. II. 14L Alethy ROLZOIGI. A. 501. Ar. Ep. p. 94. Aige marte p' idida Ze. A. 110. Br. II. 454. Aide of mirage warrow. A. 354. Br. 111. 19. Aiguorar & Badas. A. 319. Br. 11. 172. Algoperaus ino dasw. A. 416. Br. II. 383. Aiguns Erve Tovde. A. 268. Br. I. 192. Airre Ray ou yag wife. Br. I. 471. vid. Airre. Airivov wxu μο eq. A. R. 545. Br. II. 186. Aldios Augovins seatins. A. 199. Br. II. 134. Αίλιος Αυσογιών υπατον. Α. 107. Airies & gewouxere. A. 199. Br. II. 218. Aivator marteren. A. 498. Ar. Ep. p. 91. Airopupor duo yenes. A. R. 762. Icnl. 111. Aivie xay ou yae abe. Ient. 122. A. R. 773. Call. ep. 65. Br. I. p. 471. Ailive. Airiger per acisor. A. 182. Br. H. 424. AiroBogor Banxn. A. R. 586. Aivos TIS ESTIN. Br. III. Em. 308.

INDEX

Aive nheav 911. A. 531. Aiore, nuego 9 arr. Br. I. 249. Aiorinov maga TUMBON. A. 279. Br. H. 103. Aloλον ήμεροθαλες. A. 49. Ainohixay sugiyyes. A. Ms. n. 119. Br. I. 10. Aice Ta dixtua tauta. M. L. IX. 133. Br. II. 266. Λίσαν τιμομαχον. Λ. 302. Br. III. 213. Aio Yudov Eupoeraros Plut, meei Ovyns. pag. 1073. Br. II. p. 523. Aloxunov noe never. A. 273. Br. II. 188. Aitwhes more rovde. A. 507. Br. 111. 193. Λίχμητης δ' ανιουλος. A. 393. Alwy manta Offer. A. 121. Br. I. 172. Alwros orreignua. A. 534. Br. III. 271. Aiwen Sneerov inasoonevos. A. 220. Br. II. 97. Ακαλον αυτοποιητον. Λ. 84. Ακλαυσοι και αθαπτοι. Λ. 200. Br. I. 192. Ахджеас усафибести. А. 446. Br. II. 495. Ακμαιη προς έρωτα. Α. 226. Br. III. 291. Anuaros éodin vni. A. 75. Br. H. 16. Ακμας έσακυαν έπι. Α. 200. Br. I. 133. Anun dudenerous. A. Ms. n. 4. Br. II. 360. Aneas no seo xees. A. R. 695. J. 45. ARCHTOV Having Exios. A. Ms. n. 106. Br. IIL 156. Аксева вписксто ислитесон. Leich. 22: A. R. 572. Br. I. 192. Areidi ta rat deougar. A. 265. Br. L 200. Angeli nay TETTIYI HUGO. Leich. 22. A.R. 573. Br. II. 273. Аксы інши ататула. Д. 266. Br. I. 32. Axeira OoiBw. A. R. 479. Br. II. 237. Axeov inteov execut. A. 539. Ar. Ep. p. 94. Br. I. 163. ARTainy maga Sive. A. R. 772. J. 121. Br. II. 154. Antains vnoidos. Br. IL 238. Акту ет перехебер. А. В. 798. L 147. Br. III. 148. Ακτιτα, καλαμεντα. A. 62. Br. II. 54. Λλικες, ey τε κομαy. A. 439. Br. II. 42. Δλκαιου ταφος ούτος. Α. R. 720. I. 70- Br. Ш. 271.

ALKHTIS

Digitized by GOOGLE

AAxysis ven eine. A. 232. Br. III. 291. Αμφιλοχος τεθνημεν. Μ. Α. 31. 'Αλκη και μυθοισιν. Br. III. 274. Αμφιτευων ότ' έμελλ. Α, 508. Br. III. 179. Αμφιτευων μ' ανεθηκε. Br. 111. 179. A. 537. Αλκιβιη πλακαμων. Α. R. 422. Br. I. 41. Δλκιμενης δ. πενιχρος. A. 430. Br. III. 186. Αμφοτες ωςχευμην. Β. III. 184. **Λμφοτε**gas πολυμυθε. Br. III. 16. Алхимо алхиечта. А. 309. Br. III. 18. Άλκιμοι αγζειφναν. A. R. 529. Br. 11. 53. Анфотерии жар' обоют. А. 343. Br. I. 227. 'Αλκιμων σ' ω' ersonderon. A. Ms. n. 250. Br. Augoregos 9nBn9e. A. 327. Br. III. 201. Αμφοτεςος es μουνος. Α. 407. Br. III. 30. I. 116. Adrussion, Annale, meders. Leich. 20. A.R. Augorecous adiness. A. 5. Br. II. 286. Αμφυτείων δ' ήσεαπτεν. Α. 396. Br. II. 405. Αμφω μεν ήμεις είχισι. Α. 68. Br. 11. 489. Άλλ' er μη Θυμον γε λεων. Α. 204. Call. E. 68. 'Αλλ' ότ' έπι χρονος έλθη. Br. II. 524. ΑμΦω μεν πηςοι. Α. 4. Δλλα πεειζ μ' όμνασθην. Theocr. p. 294. Αν μ΄ ἐσιόης, και έγω. Α. 535. Br. III. 323. Αν μεν αποντα λεγης. Α. 144. Br. II. 283. Άλληλοις παζεχουσι. Β. II. 377. 'Лу µет' 'Але Еанбеенан. А. 131. Br. 11. 408. Άλλην μεν κλειη. Μ. Λ. 89. Ау ил уельшен. А. 113. Br. II. 431. 'Αλλην δ' ευπατεςesav. A. 386. Av urnun av gewre. A. 114. Br. 11. 432. Άλλην δρυν βαλανίζε. Α. 136. Br. III. 162. Аллонни одаш бонакин. А. 118. Br. II. 403. Αν πανυ κομπαζης. Α. 24. Br. II. 409. 'Ay περιλαφθη μικρον. A. 21. Br. III. 237. Аллоіс неч уесашу. А. 7102. Br. III. 24. Ач тои усаннатиюн. А. 136. В. И. 327. Άλλοις παυσαμενοιση. Α. 399. Br. III. 18. Алдон Астотелин. А. 188. Br. 111. 58. Avaλφαβητος ούτος. Br. III. 267. Avdgas 0000v. A. 538. Theocr. Ep. pag. 94. Άλλον υπες νικας. A. 299. Br. III. 138. Αλλος απο σαλπων. Α. 428. Br. 11. 194. J. 92. Br. III. 258. Аллос неч кенталлон. А. 439. Br. II. 194. Arde eider muer Br. III. 320. Avdeaoiv équis equi A. 329. Br. III. 202. Αλλος μεν Novrns. M. A. 95. Άλλος ο Μηνοφιλας. Α. 484. Br. II. 269. 'Avde' ¿µov ¿ĸτav'. Br. III. 324. 'Ardge δυώ Φιλοτητι. A. 237. Br. III. 282. Αλλος ο χιος. Α. 518. Br. I. 263. 'Avoges in' 'Agradins. A. 91. Br. III. 148. Άλμα ποδων δισκε. Β. III. 247. Avoges 9' of not' evalor. A. 527. Br. 111. 329. Αλσος δ' ώς ίκομεσθα. Α. 332. Br. I. 174. Arder mer ausmenner. A. 533. Br. III. 234. ADOOS HEV MOUTOUS. Br. III. 183. Αλφειου 50μα Φευγε. Α. 130. Br. III. 165. 'Avdei μεν ίππαιμων. Α. 203. Br. II. 294. Λλφεος agger udwe. A. 373. Br. 111. 234. Анбеоводин онотехне. А. 264. Br. 111. 69. 'Avdgo Dev enne 200' in mos. A. 313. Br. III. Aparetis de rereuge. A. 274-Αμβαινων έλικωνα. Α. 12. Br. II. 289. 208. Λμητος πολυς ές. Α. 141. Br. 111. 9. 'Ανδεοκλος 'Ωπολλων. Β. III. 85. Анталася кау тубе Эсон. А. 241. Br. J. 192. [•]Ανδεομαχη δ' έςη**κε.** Λ. 389. Ανδεομαχης έτι Θεηνον. Α. 90. Br. II. 129. 'Антел' ёты ты. В. І. р. 190. Αμπελε μη ποτε Φυλλα. Α. Ms. n. 128. Avdgos aguseusarros. A. 511. Br. I. 136. Αμπελε τι πρηζωμεν. A. 8. Br. III. 142. Ardeo Porce oa Geor. A. 30. Br. 11. 436. Λμπελος ώς σηλη. A.R. 690. J. 40. Br. 1. 241. Avega Ing Xegaalov. A. 61. Br. II. 178. ΑμΦαςατζας κοηδεμνα. Λ. R. 516. 'Aveca λυσσητηςι. A. 457. Br. III. 79. Анжелія н. Філандитос. Л. R. 739. I. 88. Ανερα μη πετρη τεκμαιρεο. A. 275. Br. II. Br. II. 258. 123. Aveca

50À

'Aντολιας, burges. A. 297. Br. IL 345. 'Avega TIS λιπογυιον. A. 4. Br. I. 175. 'Ανέζα τον πολυμητιν. Λ. 498. Ar. Ep. p. 90. 'Aντολins, δυσιος τε. Α. 405. Br. III. 28. Artuyos ougerins. A.188. 'Avecas nevnoavto. A. 130. Br. III. 150. Aveges oios µeµnder. A. 177. Br. III. 116. 'Ажае µои техохтог. А. 306. Br. II. 225. `Απαν μεν έργον. Λ. R. 640. 'Ανες ζαφηταν ώς όρω. Α. III. Br. II. 422. Апас Ахань итра. А. 273. 'Aνης νοσφι ποδων. A. 313. Br. III. 208. Απισχ. απισχε χαιρας. A. 252. Br. II. 261. 'Avgea ou dervas. Br. 11. 211. 'Aπληεωτ' 'Aida. Br. III. 305. 'Av9ea Tov vaunyov. Br. 11. 125. Acazoxerea raura. A. R. 405. Br. II. 212. 'Ανθεα πολλα γενοντο. Br. III. 308. 'Ανθεμα σοι Μελεαγγος. Α. R. 443. Br. I. 33. 'Αεγαλεως Φεεεται. Λ. 121. Avgeriv & Torroiriv. A. Ms. n. 182. Br. II. 'Aeyeins 'Exerns. A. 320) Br. III. 110. Aeyenos davdis zadiodeopos. A. Ms. n. 259. . 367. 'Avger' 'Avazayoons µe. A. 338. Br. II. 134. 'Aeyeros severos. A. 501. Br. I. 179. 'Avgero ooi Roguvny. A. 425. Br. 111. 175. Agyesos Qidondas. A. Ms. n. 120. Br. 1.253. 'Ανθηκεν τοδ' αγαλμα. A. Ms. n. 264. Br. I. Aeyos, ounging muge. A. 100. Br. II. 130. 'Aeyueen nenvus. A. 82. Br. II. 244. 140. 'Ανθοδιαι τε μελισσα. Α. 196. Br. I. 30. Αεγυεεη λιμω. Α. 186. Br. II, 322. 'Ανθεακα και δαφνην. Α. 139. Br. H. 341. Agyugeov vuxiwe us. M. L. IX. 101. Br. II. *Аудеании бека µетеа. Л. 146. Br. II. 208. 262. 'Ay gewa' ou Keoisou. A. 209. Br. I. 145. Apyupeon 501 Torde. A.R. 477. Br. II. 141. Aygewre Zoms regiperdes. A. 253. Theoer. Aeyueeos motos ouros. A. 378. Br. III. 230. p. 289 et 295. Br. I. 378. 'Αεγω το σκαφος ειμι. Br. III. **3**33. 'Ay θεωποι δαλης. A. 174. Br. 11. 208. 'Aeea και παφιην. A. 322. Br. III. 200. 'Ανθεωποι μοχ 9erre. A. 525. Br. II. 257. Actos evrea raura. A. 324. Br. II. 195. 'Augewrois oniyos per. A. 178. Br. 11. 204. Aces 'Aces Beotohoiye. A. 153. Br. II. 336. 'Av θρωπες μεν Ισως. A. 55. Br. II. 315. Acgess & avens. A. 158. Br. II. 330. 'Avide xay ou yag wide. A. R. 775. Lenf. 122. 'Aeradas oux oura. A. 159. Br. 11. 357. 'Аунь' апо птодене. А. 199. Br. 11. 297. 'Aeradina Geos eini. A. 321. Br. II. 385. Avt Boos Xeureos. A. 423. Br. 11. 406. 'Aexes µos yains. A. 213. Br. II. 198. 'Ауті µ' ёсотос ёсота. А. 331. Br. II. 279. Aeres Hos Xrainns. A. 14. Br. 11. 203. 'Aντι ταφου λιτοιο. A. 198. Br. 11. 281. Acres TETTIYAS MEGUTAY. A. 94. Br. II. 116. 'Αντι τοι ευλεχεος. Α. 263. Br. 1. 200. Αγκεσιλαε τι μοι. Λ. 530. 'Αντιγενης ό γελωος. Α. 108. Br. 11. 121. Agniov non por moories. A. Ms. n. 186. Br. II. 'Autryoun Gikenn. M. L. IX. 126. Br. 11. 267. 368. 'Avreyoun esegue. A. 145. Br. 11. 267. 'Лемечос и Еенчологи. Br. I. 174. 'Autingatus ydes. A. 132. Br. II. 90. * Aemovins iscov Onters A. 101. Br. H. 290. 'ANTION neλιου Snows. A. 141. Br. 11. 265. 'Agrestay Tov igota. A. 475. Br. 11. 395. 'ANTIMOTEON YUMMIN. A. 141. Br. 11. 448. 'Agrestay tor éguta texes. A. Ms. n. 59. Br. 'Αντιπατεος μ' έφιλητε. Α. Ms. n. 83. Br. III. Ι, ς. *Αεπαλεως Φεζεταγ. Br. III. 244. 154. Антипатеос пессон. А. 39. Br. II. 113. 'Αεπαλιων ό πεεσβυς. Α. R. 406. Br. 11. 8. 'Αντιπατρον έητηρος. Λ. 285. a. Br. II. 345. Аставора писосован. А. 332. Br. II. 128. 'Аутюпалов е́ног. Л. 145. Вг. II. 417. Αεπασαι τω τοσσον. Λ. Ms. n. 137.

Aceintoi

Digitized by GOOGLE

EPIGRAMMATVM

Lib. 111. c. XXXII.

505

'Λεχσε τ' αμφιμαχος. Λ. 500. Br. I. 180. "ACCMRTOI MOICON. A. 98. Br. II. 161. Acontor interv. A. 70. Br. II. 315. •Λεχολις ή φευγιη. A. R. 447. Aerevas αλλος έχοι. Λ. 466. Br. III. 123. Ασβαλας αυτε θεων. Br. III. 212. Άσκαλαφου τζοιη. Α. 499. Ar. Ep. pag. 91. 'Летени валоч ёхоита. Л. R. 519. Br. I. 194. Agreus Sniotness. Br. 11. 38. Br. I. 178. Αςτεμι παν σοι τοξα. Α. 341. Br. III. 206. Asidos acxiecnos. Br. III. 309. Λετεμι σοι τα πεδιλα. Α. R. 517. Br. I. 261. 'Локачие реуа ханде. Л. 416. Br. II. 383. 'Летени дов тачтуу. Л. R. 425. Br. II. 11. 'Λσκληπιαδης iargos. Δ. R. 646. 'Δετεμι τιν τοδ' αγαλμα. C. E. 35. Br. I. ²Локоч тач агенач. Л. 145. Br. Ц. 410. 468. 'Λσκοπον άγγελιαςχον. Λ. Με. p. 80. 7. Br. 'Αςτεμι τοξα λαχουσα. Α. R. 495. Br. II. 38. ° 111. 46. Астерия и уосуго Филад. А. 342. Br. IL 41. Аокен неч татенс. А. 270. Br. I. 193. Астерис ібешвою. Л. 97. Вг. III. 148. Ασμενας ήδε δαμαρτι. Μ. Λ. 30. Acti ysverador. A. Ms. n. 16. Br. 11. 262. 'Aσπιδ' 'Aχιλληος. A. 28. Br. 111, 233. Асть Өалассень. А. 326. Br. II. 500. Астьба неч пеонахоз. А. R. 404. Br. II. Agri Kalos Diodwee. A. Ms. n. 8. Br. II. 164. 361. Астьва таиссиру. А. 442. Br. III. 86. Αςτι λοχευομενην. Α. 78. Br. II. 176. 'Ασπιδα, Φευνον, οφιν. Br. III. 333. Agti µe yevouevny. Br. 111. 305. 'Aσπis 'Arezardeor. A. R. 510. Br. I. 190. Aeri He myvuherny. A. 78. Br. II. 176. 'Λσπις απο βεοτεων. Λ. 443. Br. I. 254. 'Λετι μεν έν θαλαμοις. Α. 224. Br. H. 234. Ασπορα παι λοφιητα. Α. 419. Br. III. 46. Aet se toy 9αλλοντα. Leich. g. A. R. 648. ASakidny toy kenta. A. 283. a. C. E. 23. Br. Αςτηγενων σε χελιδων. Α. 266. Br. II. 23. 1. 471. Agrimaryn fodingir. A. 78. Br. III. 243. Αςεμφη ποδαγρην. A. R. 528. Br. I. 223. Actixarn goia te. A. 430. Br. IL 80. Aseeas erages. A. 210. Br. I. 169. Aexam ourdernve. A. 178. Br. II. 270. Α5ης πειν μεν έλαμπες. Br. I. 173. Aexauas & Pros. A. 249. Br. I. 244. Asois nay Erreoisir. A. 28. Br. 1. 382. Αχεατασσαν έχω. Α. 252. Br. I. 170. 'Asos èpoi nay Eervos. A. 357. Br. III. 226. Άςεα και ή φιλεεωσι. Μ.L. IX. 456. Br. Αςχελεω με δαμαςτα. Λ. 224. Br. I. 502. Αεχετ Άεης άπ΄ έμωο. Λ. 123. I. 20. Aggeruπon Δideus. A. 320. Br. III. 216. Азеа нег пранеште. Л. 90. В. І. 233. Αςχη γζαμματιχης. Α. 23. Br. II. 416. Λσφαλεως απησεν. Λ. 133. Br. III. 9. Agxiloxov xay 5291. Theocr. p. 293. Br. I. Agwais nenny. A. R. 770. J. 119. Br. II. 289. 'Ατθι κορα μελιθρεπτε. Α. 86. Br. I. 166. 381. Αεχιλοχαν μα θεους. Α. 227. AT91005 ευγλωσσε. Λ. 118. Br. 111. 265. Aexav EµE @Eodweov. Br. III. 280. Λτ9ις έγω, κenn yag. Λ. 233. Br. II. 298. Agxov ogas Geodagov. ibid. **Λ**τλας ουραινον. **Λ.** 539. Αςχιλοχον ταδε μετρα. Α. 93. Br. HI. #57. Argamoveis Aldew. Br. 11. 524. A & XILOXB TODE ONJUR. A. 371. Br. IL 286. · 'Ατςεκεως μαλα πασι. Br. II. 437. 'A exome 9' 'Hλiodwee A. 163. Br. 11. 332. Атеенные тантыч. А. 87. Br. III. 145. 'A exertes λαπιθων. A. 500. Br. I. 182. Атениа точ тинвоч. А. 272. Br. I. 246. Aexas Iwaings. A. 149. Br. III. 126. Атеенас и Ееге Ване. А. 208. Br. I. 37. Acxes od' in Tuyens. A. 500. Ar. Ep. p. 93. Ατεομος in τυμβυ. Α. 252. Br. II. 198. Sss Vol. IV. ATTIXOS

506 Lib. 111. c. XXXII.

ATTINOS es EUNNY. A. R. 742. J. 91. Br. III. 101 ATTIKOU Hewdys. Br. III. 272. Aua Toi Entaprovis. A. 5. Br. II. 297. Avarew de Daens. A. 391. Λύγαζω τον άφυκτον. Α. 36. Br. II. 272. Auyenny égeenve. A. 67. Br. II. 488. Augnoor Nixara. A. R. 628. Auda Covri eoinev. Tzetz. Chil. VIII. 427. Audnoes to yeara th. A.R. 577. Br: II. 297. AUNY LE TAATAVIJOY. A. 10. Br. II. 16. Айлакая Зитоеши. А. 446. Br. II. 496. Αύλακι κ. γηρα. Α. 421. Br. II. 241. Αυλια και νυμφεων. Λ. 4. Br. I. 229. Aυλιν Aeiseryogens. A. 106. Br. 1. 498. Αύλοι το Φρυγος έργον. Α. R. 655. J. 4. Br. I. 496. Αύλον καμινευτηςα. Α. 447. Br. II. 216. Λύλους πανι Μελισκος. Α. 441. Br. III. 88. Augus iou Geovorv. A. R. 724. J. 74. Auerov & Senow σε. M. L. IX. 476. Br. III. 111. Augiov eis Aitny de. Br. III. p. 145. Αύσονιη με λιβυσσαν. Α. 261. Br. II. 124. Λύσονιω πεισωνι. Λ. 327. Br. II. 112. AUGOVIEV DEGTIOIVEN. A. 300. Br. III. 138. Λυσονιων σοφιης. Br. 111. 277. Λυσωνος Ηγεριου. Leich. 16. A. R. 595. Br. II. 125. Auta en nengwos. A. 216. Br. I. 238. AUTA TIMORNES. A. 228. Br. I. 243. AUTA TOI TEEGGAYTI. A. R. 749. J. 98. Br. 11. 115. Autor molyauvovra. A. 368. J. 107. Br. I. 218. Auter ooi sonateogiv. A. 93. Br. III. 268. Λύταις συν κιχλησιν. Α. 83. Литае ёк почтого. А. 326. Br. II. 95. Λυταν που ταν κυπειν. Α. 325. Br. I. 418. Αύτας έγω 9αμινης. A. 123. Aurn µos xu Degena. A. 463. Br. III. 33. Aurn oos xu gegera. A. 425. A. R. 402. Br. : II. 204. Λύτη σοι πλασαρα. Α. 368. Br. III. 70. Айтп жеозЭен ёпн. А. 474. В∴ II. 394.

INDEX

AUTH TEROUGA TRE DEVOS. A. 642. Authy yeaumatinny. A. 368. Br. II. 402. Auny Geodorny. A. 229. Br. II. 502. Authy Mateuny. A. 333, Br. III. 202. AUTO TO TUE KOUDEN. A. 35. C. E. 67. Br. III. 160. Aurogenes xagnus. A. 25. Br. I. 232. Aύτοθελης ήδισος. Α. 174. Br. II. 290. Auto Der offanivor. A. 328. Br. I. 416. Αυτοι την απαλην. Α. 451. Br. II. 47. Ι υτομαται σοι κεηναι. Α. R. 557. Ms. 5. Айторатов белау. А. 283. a. Br. I. 252. Айтонатыс сатисьтке. А. 339. Br. III. 49. Αυτομεδοντ' Αχιληι. Α. 501. Ar. Ep. p. 94. Br. I. 182. Αυτομελιννα τετυπται. A. R. 550. Br. I. 195. Aύτον Αλεξανόζον. A. 314. Br. HI. 217. AUTOV Banxeutyv. A. 363. Br. II. 116. Autor 1warry. A. 294. Br. 11. 476. Aurov ogav IoBanxov. A. 363. Br. III. 225. Autor aço de Medor. A. 170. Br. III. 171. Autor mogQueior. A. 399. Br. III. 19. Autor nugarogn. A. 380. Br. III. 259. Αυτονομα Μελιτεια. Α. R. 503. B. I. 222. Autos avaz eµBauve. Br. II. 239. Autos avaz venegnos. A. R. 741. J. 90. Br. II. 510. Auros éaurov év eixovi. A. 301. Br. III. 218. Αύτος έγω χρυσους. Br. III. 189. Αύτος έχει ταγχα τουτο μυρων. Β. Ι. 165. Auros Iwarry émida prios. A. R. 763. J. 117. Άυτος νηον έξειψα θεω. Μ. Α. 74. Auros à Bous inerns. A. 33. Br. I. 33. Autos ooi QoiBois. A. 346. Br. II. 144. Auroo ava E eu Bauve. A. R. 661. J. 10. (Br. II. 239.) Αύτου έφ' αιμασιαίσι. Α. 337. Br. I. 229. Aun Znuos od' oinas. A. 356. Br. III. 225. . Αυτου μοι seφανοι. 'Α. 472. Br. I. 211. Αυτου σοι πας αλωνι. Α. 266. Br. II. 37. Λύτω σοι πεος ολυμπον. Α. 411. Br. III. 198. Αύτω τη γημας. Br. III. Em. 177. Αύτφ και τεκεεσσι. Α. 206. Br. 111. 285.

Augnoor

Avynoov Ninaia. Leich. 4.

'ΑΦλοιος και αΦυλλος. Br. I. 492.

'A Φρογενους παΦιης. A. 324. Br. III. 200.

Αγμας τεττιξ. Α. 265.

Aexors inv or xunv. Br. II. 429.

- Αχeι σευ, α δειλαιε. Α. 107. Br. II. 149.
- 'Αχei τινός ταυτην την δφeum. A. Ms. n. 172.

Br. II. 365.

- 'Axers ar is arayos. A. 20. Br. II. 342.
- Άχευλις n φευγιη. Br. I. p. 481. (Cf. supra Aexoris.)
- Άχω φιλω μοι συγκαταινεσον. Α. 320. Br. II. 440.
- Awou 77 go Xout. A. R. 594. Br. II. 284.

- Baia Gaywr nay Baia miwr. A. 212. Br. III. 286.
- Βαιαν.αποπλανιην. Α. 29. Br. 11. 231. Baior emisyons. Br. III. 292.
- Baus iden à meinmos. A. 57. Br. II. 96. Baxteov xay mnen. A. 284. b. Br. II. 291. Banxov meteov deisov. A. 180. Br. I. 166. **Βακχυλις ή βακχου.** Br. II. 22. Βακχώ και μουσησιν. Α. 212. Br. II. 188. Βακχω και νυμφαισι. Α. 379. Br. III. 8. Βαλλεθ υπες τυμβου. Α. 215. Br. I. 503. Βαλλετε νυν μετα ποτμον. Α. 8. Br. III. 144. Βαπτων παντα βαφευ. A. 90. Br. II. 438. Βασκανος ή γεαφις έσσι. Α. 300. Br. III.

225. Bassaes evennoun. A. 417. Br. III. 43. **Βασσε**, Φιλος χριτω. Μ. Α. 43. Βαττιαδεω παεα σημα. C. E. 37. Br. I. 475. Beβλησθω πυβος. A. Ms. n. 108. Br. I. 17. Βελτερον 351 τυχης. Α. 15. Br. II. 429. BEATEROV MYEMOVOS. A. 149. Br. II. 418. Bnoas e Øgevas exev. A. 129. Br. II. 305. BiBAos Aciso Parcus, A. 93. Br. II. 115. BiBros Searros. A. R. 755. J. 104. Br. III. 128.

Biβλos μηχανικη. A. R. 755. J. 104. Br. III. 128.

BiBAWY & YAUXERY. A. R. 670. J. 19, Br. H. 14].

Biguvvis Rugeen. A. R. 462. Br. II. 12.

Breyov es équoyenne. A. Ms. n. 47. Br. I. 493.

Boidiov aunters. A. 450. Br. I. 138.

- Boidiov eini Mucaros. A. 302. Br. III. 195.
- Boidior où xoavois. A. 303. Br. III. 196.
- Boexos & Bounaumv. A. 96. Br. II. 177.
- Boomeger 129 ucerros. A. 508. Br. III. 180. Βοσρυχον ωμογεροντα. M. L. IX. 678. Br.

III. 74. Borgues alvomenavros. A. R. 481. Br. II. 141.

Boteuwar anaparta: Br. III. 85.

Bourohe ma meageer. A. 305. Br. II. 497.

Βουκολε προς τω πανος. Α. 96. Br. II. 296.

Βουκολε ταν άγελαν. Α. 302. Br. III. 196.

Βουκολε την αγελην. Α. 153. Br. II. 222.

Bounchov nv eorons. A. 304. Br. II. 272.

Βουκολος έπλεο Φοιβε. Α. 62. Br. II. 6.

Βουλαι μεν και αεθλα. Br. III. 280.

Bouλes μαθen av θρωπε. Α. 488. Br. III. 94.

Boureves Aya give. A. 144. Br. III. 169.

Βουλομενος ποθ' ό λεπτος. Α. 158. Br. III. 172.

Bor idian more Bows. A. 303. Br. III. 195. Barnaus ω πολλων. A. 322. Br. II. 14. Bouπ conte μελισσα. A. Ms. n. 237. Br. II. 379. Bouseopor areosidaeov. A. R. 407. Br. II. 170. Bouxardns à λεβns. A. R. 441. Br. I. 197. Βεεγμα παλα λαχνατον. Α. 53. Br. II. 190. Bei9u μεν αγεαυλιον. Λ. 438. Br. II. 452. Βειθω έγω σαφυλη. Α. 123. Βεωματα μοι χοιεων. Α. 145. Br. II. 411.

Βωλοτομαι μυςμηκες. A. 47. Br. II. 232. Bωμου 'Agisoteληs. A. 507. Br. III. 266. Bours Trade Geos. A. R. 434. Br. III. 180.

г.

Γαια και είληθυνα. Α. 221. Br. III. 122. Γαια λαβ' 'Αδμητε. B. II. 308. Γαια μεν έν χολποις. A. 288. a. Br. III. 266. S \$ \$ 2

508 Lib. III. c. XXXII.

Гана тарантичич. А. 213. Br. II. 163. Γαια Φιλητον πεεσβυν. Α. 210. Br. III. 288. Галач неч Фачесия. В. II. 523. Tains in yalator. A. 168. Br. 11. 108. Γαιαν την Φερεκαρπον. Br. III. Em. 186. Tains in various. A. 494. Br. III. 4. Taios en Trevoas. A. 150. Br. II. 328. \mathbf{F} arrand ruberns. A. 533. **Γ**αλλα 'Aeisayoens. A. 152. Br. I. 497. Γαλλος ο χαιταιες. A. R. 483. Br. 11. 295-Газера неч бебалахта. А. 176. Br. III. 43-Газера инспоене Эгос. А. 109. Br. II. 427. Гекасотия Асхания. А. 74. Br. II. 121. Festova mag Sevor ex v. A. 474. Br. 11.394. Terroves Equevea TE. M. A. 66. Testoves au tentray. A. 292. Br. II. 144. Teven Dev To TERVOV. A. 184. Br. H. 338. Геотноч со évoncev. A. 181. Br. II. 420. Teggios ou regymer. A. 210. Br. II. 421. Γη μεν **Αχαι**ίς. Α. 500. In mer ray worne. A. 55. Br. 11. 152. In new éale Koonos: A. 52. Br. III. 290-Ingurar nege naudos. A. 29. Br. II. 137. Ineay on nata torde. A. R. 400. B. HI. 175. Гусай кац жену. А. 222. С. Е. 70. Br. Ш. 296. Ingaleov me yuraines. A. 175. Br. II. 407. Ingaheov vepenas. A. 434. Br. II. 9. Ingas Eurov on Suver. M. A. 56. Гпрас ётач неч атр. А. 21. Br. I. 4-6. Theasnes xay Xadnos. A. 381. Br. 14 173. Ins eπeßnu yupavos. A. 13. Br. 11. 428. Inguanto de veßeos. Br. II. 524. Fryvaora Xaenerra. A. 484. Br. II. 88. **Γ**εγνωσκεπ σε Se∧as. A. 136. Br. III. 168. TLAUR ETTINUSER Br. III. 147. Γλαυκας ο Neggatoro. A. 75. Br. U. 180. Γλαυκα και Nyger. A. 4:9. Br. H. 311. Thaurov xay noguow. A. R. 408. Br. II. 295. Глеинопотана сатидона. А. 418. Br. I. 225. Глуни пасуочны. А. К. 766. J. 115. Br. H. 138-

INDEX

Гликон то жесуартнон. А. R. 785. J. 134. Br.-II. 126. Γνησιος «μι Φιλος. Α. 117. Br. I. 77. TYW91 GEOKPITOY. A. 2. Br. I. 139. Trwoopay of TI repers. A. 518. Theocr. p. 291. Br. L 380. Гушта нау тур. A. R. 551. Br, I. 195. ГРАТИР Тентоатных. А. 431. Br. II. 495. γομφισδουπα χαλινα. Α. R. 482. Br. II. 237-Γραια καλη συ γαρ οιδας. Br. II. 349. Геала Филл Эсептенса. А. 483. Br. I. 250. Геанна песього ёхно. А. 160. Br. III. 170. Генина тов 'Асттоно. А. 66. Br. II. 19. Геанната бибен' ёхек А. R. 700. J. 50. Br. III. 275. Геаннатиког, наноч. А. 137. Br. H. 223. Геаннатико Znvov. A. 138. Br. 11. 317. Геанистикоз пот' очы. А. 137. Br. 11. 283. Featuratizou Suyarne. A. 54. Br. II. 415. Геаннатика плудочта. А. 445. Br. HI. 69, Генираткин пескеча. А. 137. Br. IL 205. Γρωπτην έν τοιχω. Α. 139. Br. II. 341. Γραψας Δευκαλιωνα. A. 146. Br. 11. 337. Геаче полиучитоз. Br. I. 142. 82. Tenyoeie Syntwy Lev. M. A. 53. Гепуссион Воошос. М. Л. 87-Tenyoeros Novvos Te. M. A. 101. Γεηγοειος ποιμην τε καλος. M. A. 77. Fenyoeios, tode Jauma, xaen. M. A. 78. renvoerou Noivne In Secureous. M. A. O2. Tenyopios Norvns TE Owhor. M. A. 68. Гения бупре Фікінос. А. 134. Br. II. 191. Ferreus TIS MOYEETREV. A. III. Br. III. 55. Teurea Tor Reeo Boy. A. 247. Br. II. 102. TUMNAN eide macis. A. 324. Br. III. 200. Γυμνην ην έσιδης. Α. 451. Br. 1. 21. Γυμνικον αν ποτ αγωνα. A. 285. b. Fupror Boura Raxawa. A. 5. Br. HI. 247. **Γυμνος δ' δβειμοθυμος** Λ. 393. Fupros écos dia touto. A. 332. Br. 11. 426. Tueor Kuarens. A. 445. Br. III. 87. D. Darda

Digitized by (100

• •

Auda Revis nuces. A. R. 558. Br. III. 295. Donnageras rendenva. Br. 1. 248.

- Δαιμονα πολλα λαλων. Α. 143. Br. II. 110. Aasparvar Tis & ev older A. 216. C. E. 15. Br.
- l. 473.
- Sauppres our poer, M. L. IX. 130. Br. 11. 392,
- Daimori Te overy. A. 413. Br. III. 176.
- Daneva nay nopes. A. 473. Br. II. 47.
- Laxeua per Éraßy. A. 286. b. Br. I. 173.
- Δακευα μοι σπονδουσαν. Μ.L. IX. 686. Br. III- 75.
- Langua dos nay vee gev. A. 228. Br. I. 30.
- Daxeves Oesowr. A. 183. Br. 11. 354.
- Δαχουεις, έλεετα λαλας. Λ. 467. Br. IL 84.
- Δακευχεων γενομην. Α. 18. Bri 11. 428.
- Dartuhinny UnGov. A. 184. Br. 11. 425.
- Дарачовач хар Лониоч. Л. 168. Br. III. 167.
- Daparee mehuraeme. Br. U. 108.
- ∆aµis o Nikaieus. A. 255. Br. II. 36.
- Δαμοπριτω μεν έγω. Λ. 267. Br. I. 257.
- Damoshus o xoenyos. A. 518. Theoer. pag. 290. Br. 1. 379.
- Δαμοχαεης μοιεης. A. 913. it. p. 281. Br. 111.
- Lapo xay Magupras. A. R. 710. J. 60. Br. II. 260.
- Dagrais noy moreous. A. 27.
- Δαζη μει πλοκαμιδα. Α. 381.
- Da Cryr xay Nio Byr. A. 162. Br. II. 419.
- Δαφιμακων βιβλων. A. 425. Br. IIE 45.
- Δαφνιτ ο λευκοχρως. Λ. 516. A. R. 448. Theocr. p. 286. Br. l. 376.
- △ Øvis o oventas. A. 441. Br. III. 118.
- ARIEN & Xagnood Merencari. M. L. IX. 683. Br. III. 75.
- Leiλaia Mraσiλλa. Λ. R. 689: J. 39. Br. II. 4.
- Les due, TI DE MENTON EMOS. M. L. IX. 134.
- Br. II. 151.
- Art anos TI RY007 IV. A. 213. Br. II. 152. Дениато на ехаФешу. Л. 32. Br II. 135.
- Desparo Marzynovoc. A. 361. Br. 11. 455.

Денато на Енгон, А. 354. Br. III. 106. Dervos iews, Servos. A. 470. Br. I. 16. △ evdeov êyw maxaestov. A. 360. Br. II. 501. Δεξαι μ neandness. Λ. R. 449. Br. I. 254. Δεξαγ Φοιβε το δεστονον. Α. 129. Br. II. 209. Δεξιτερην αίδαο. Λ. 227. Br. I. 34. DeErregny oryev dos. A. Ms. n. 241. Br. II. 380. Dezo avaz neovida. A. 505. Br. III. 177. Δεξο καλαν χρισμων. Α. R. 549. DEGRED NOT TUMBON. M. A. n. 37. Деекео не хеатеешу. Л. R. 684. J. 33-Δεεκεο μοι σκυμγογ. Λ. 385-DECREO HOT XACEDIHOV. A. 391. ∆еркео ичетонох.Эс. А. 308. Br. III. 209. Degree mus diquy. A. 160. Br. III. 170. Ceenes toy Teomis. A. 99. Br. II. 171. Segnoperos Ecoros. A. 340. Br. 111. 205. Δεεμα και δεγυκαια. Λ. 435. Br. I. 485 Geomony Newsoes. Br. III. 183. Deve ide xay Jau Bnoon. A. 318. Br. 111. 215. Deug' ide maudo Nerescar. A. 318. Br. 111. 214. Deug' 191 Bason ofira. A. 375. Br. II. 512. Δαμεχαρι κλυσομητί. Α. 293. Br. III. 226. Δηθονα κλεοφαντις. Α. 458. Br. III. 79. Animutou Koesns. A. 501. △nipo Bos µer new ros. A. 383. Br. II. 456. Данатен ту жихану. А. Ма. п. 270. С. Е. 41. Br. 1. 466. Anjeoyeews de vonue. A. 392. Δημοσ 'A 9η aw. A. Ms. pag. 79. 1. Br. I. 147. Δημοφικος τοιοιεδε. A. Me. n. 18. Br. J. 493. Δημω λευκοπαgess. M. L. IX. 304. Br. I. 24. Δημω με κτεινα. Λ. Ms. n. 159: Br. II. 83. Δημωναξ μη παντα. Br. 111. 334. Δια λιαμαιη. A. R. 409. Br. 11. 80. Anous Ray Roughs. Br. III. 281.

- Angroator neu9w. A. R. 681. J. 36. Br. II. 44.
- Δκείων όμηςε. Λ. p. 367. Br. III. 256. Дівпран ката Эпроч. А. 227. Br. I. 191.
- Dinkidas augeriva Eev. A. 456 Br. III. 79.
- BIREQUEW BIREENTO. A. 440. Br. III. 44.
- Bortva oos por Bo. A. 415 Br. II. 218. DIKTUG S11 7

Digitized by GOOGLE

Lib, III, t. XXXII,

510

AINTUR TOI TROE TRY. A. 433. Br. II. 182. Autury Toloy. A. I. 343. Br. 111. 204. Dixtuoy angenoribdov. A. 414. Br. III. 118. AINTUON ENGEWORONTO. A. 44. Br. III. 239. Divoupa xay Ogurins. A. R. 499. Br. I. 221. Διογενες, αγε, λεγε. A. 531. Dioyeveus rode onpa. A. 284. C. Br. II. 28. Διου όρειβασιου. Λ. 59. Br. III. 275. Διεφυος έδμηθημεν. Α. 203. △15 µ8 τυςαννησαντα. Br. III. 216. Диага тенновици. А. 204. Br. II. 166. Δισσα Qan Miλητe. A. 192. Br. H. 169. Δισσαις συν κιχλαισιν. Br. II. 98. Δισσαν έκ βεοχιδων. A. 85. Br. 11. 27, Δισσοι με τευχουσι. Α. Ms. n. 92. Br. III. 153 Dioros igus aiges Yuxnv. A. Ms. n. 95. Br. II. 1 Δισσων 9ηλυτέρων. Α. 462. Br. III. 37. Διψων ώς έφιλησα. Α. Ms. n. 124. Br. I. g. Δμωίον ίπποκρατευς. Λ. 19. Br. II. 35. Dows Ingroue govras. Br. III. 304. △oexados aetitoxoso. A. 43. Br. II. 287. Δοεχιον ή Φιλεφηβος. A. Ms. n. 146. Br. I. Δes μoi τ' oun yains. A. 180. Br. II. 80. Δος πιεαν ίνα βακχος. Α. 175. Br. II. 412. Δουλκιτιον μεν ανακτες. A. 191. Br. III. 297. Δουλος έγω, ναι δουλος. Α. 235. Δουλος έπικτητος γενομην, A. 289. Br. III. 272. Douranas angoderous. A. 412. Br. II. 217. Δουεας Άλεξανδεοίο. Α. 443. Br. II. 171. Δεαγματα σοι χώεου. Α. 418. Br. II. 217. Δεαχμης εύεωπην. M. L. IX. 135. Br. II. 7. Δύσκολος ει κεηνη. Α. 88. Δυσκωφω δυσκωφος. A. 154. Br. II. 357. Δυσμοιεων 9αλαμων. A. 32. Br. II. 126, Δυσμορε Νικανωρ. A. 253. Br. H. 126. Δυσμοgos έκευφθη. Α. 247. Br. II. 273. Quante NioBns. A. 316. Br. II. 499. Quidenern Tor maila. A. 258. C. E. 20. Br. I.

474

INDEX

Δωματα μοι σεισθεντά. Leich. 17. Λ. R. 596. Br. II. 180. Δωειδα την έοδοπυγαν. Μ. L. IX. 121. Br. I.

504.

Δωςιδος έκ μασης. Α. R. 561. Br. HI. 263. . Δωςον Ιουτιναο. Α. 381. Br. HI. 138.

- Дося нон к. Лаве халкоч. А. Ms. n. 197. Br. II. 372.
- Δωκε Θεω θυσιην. Μ. Α. 1'0.
- $\Delta \omega$ eixay obtea μ ev sa. Br. II. 51.

E.

EBdouor eis de nator. Br. III. 311.

EBPON Seminiou. A. 31. Br. II. 231.

Eßeou και δειλοιο. J. 64. A. R. 714. Br. H. 138.

EBeau Xernegion. A. 250. Br. 11. 264.

Έγγυθι δ' ευευσεενος. Α., 385.

'Eyyugi The VIRME. A. 400. Br. III. 20.

- 'Εγγυθι της σκυλλης. A. 185. Br. 111. 136.
- Έγιγυθι της σφετερης. Α. 405. Br. III. 28.

Έγκεφαλον Φοςεω. Α. 536. Br. 111. 318.

Έγκυρσας νεπιδεσει. Εχ. cod. Guelph. n. 3. Έγκων ουν μ' έλαθες. Milc, Lipf. IX, p. 323. Br. I. 19.

- Έγνως νυν Άγαμεμνον. Α. g. Br. III. 142.
- 'Eygee Korsavtive. A. 406. Br. III. 29.
- Εγχει και παλιν είπε Διοκλεος. Α. Ms. n. 56. C. E. 31. Br. I. 28.
- Έγχει και παλιν είπε. Μ. L. IX. 297, Br. I. 461.

'Exxee Augidians. A. 480. B. II. 268.

Έγχει τας πειθους. Μ. L. IX. 299. Br. I. 28. Έγω Φιλαινις: Α. 222. Br. I, 189.

Έδια γαιμων έξειπτες. Α. 319. Br. III. 109, Εδοης χαλκεοπεζου. Α. R. 698. J. 48. Br. II. 447.

εζευξ Ελλησποντον. A. 321. Br. 11. 232.

- 'Εζημιωσας ασθενων. Α. 8. Br. III. 143.
- EGNTOUN TING KW. A. 186. Br. II. 322.
- ECOMEVAS MEN TYDE. A. 377. Br. III. 92.

Egrea Boswtwr. A. 508. Br. 111, 181.

Egeausgys

EPIGRAMMATVM Lib. III. c. XXXII. Egeavogns noes. A. 74. Br. II. 272. Ei με φιλας, έγω. Α. 144. Br. II. 343. El Bion en megomerer A. 33. Br. III. 122. El µe Qires, pures µe. A. 143. Br. II. 255. El uev avne nness. A. 89. Br. III. 190. Ei βουλes τον παιδα διδαξαι. Α. 170. Br. II. E' μεν απο Σπαρτης. A. 99. Br. III. 55. 385. Εί γαμος αμφοτεςων. Leich. 8. Ei µev yneasnes. A. 472. Br. II. 376. El yeros eureßewr. A. 192. Br. III. 297. Ei µev éxwy dexer errex. A. Ms. n. 109. Call. Ei yea Oinov muyny. A. Ms. n. 19. Br. H. 362. E. 44. Br. I. 462. El duos restouernoa. M. L. IX. 117. Ei per epe seclers. A. Ms. n. 102. Br. II. 254. Ei dugin oun ioxugas. A. 475. Br. II. 395. Ei μεν έπ' αμφοτεςοισιν. Α. 476. Br. II. 397. Ei Mer in ATTERaBous. A. 159. Br. II. 331. El Geus én youns Guntous. A. Ms. n. 181. Br. II. 367. Ei µev iQue anuntos. A. Ms. n. 14. Br. II. El Ceus Resvos et esiv. A. Ms. n. 69. Br. I. 13. Ei Gwyea Qerv TIS igeney. A. R. 641. Ei µev gns iraqov. A. 186. Br. II. 337. El Seos ésiv Oungos. A. 366. Br. III. 255. Ei µev Dyntos ¿Qus. Br. III. 256. El Deos n Onun. A. 115. Br. II. 436. Ei μεν τις σοφος έσσι. A. R. 637. El Kagunegge Dabois. A. Ms. n. St. Br. I. Ei μεν τους απο αλφα. Α. 42. Br. II. 389. Ei un nov moti tade. A. 303. Br. II. 21. Ei nay a µeron Twr. A. 283. b. Br. II. 509. Ei µn vuv naepvinos. A. Ms. n. 188. Br. II. Ei nay danguoers. A. 273. Br. UI. 264. 36g. El nay ini Eesvois. A. 262. Br. III. 102. Ei un rozov écus. A. Ms. n. 80, Br. I. 7. Ei un xauen Qrae. A. 162. Br. II. 439. Ei ray *éenpan*, A. 99. Br. Il. 105. Ei nay mixeos iden. A. 267. Br. I. 237. Ei un xarnos eraumer. A. 321. Br. III. 207. Ei xoy vuy mohin. A. 453. Br. III. 39. El moen moyos isi. A. 486. Br. I. 165. El nay de Zevoque. A. 529. Ei μοι σωζομενος πολεμων. A. Ms. n. 31. Br. Ei και σευ πολυφωνος. Α. 40. Br. II. 287. II. 362. Ei xay oos édeasos. A. 38. Br. II. 148. El poi TIS per Voito. A. 483. Br. III. 161. E' xay ogs mreeuyes. A. 333. Br. I. 234. El por xaceros opos. A. Ms. n. 28. Br. 11. 102. El nay ou reixo portos. A. Ms. p. g. Br. II. El povaryos TI TOTOIde. A. 189. Br. H. 424. -Ei πενομαι τι παθω. A. 182. Br. II. 424. 361. Ei nay Throtegu. A. 459. Br. III. 82. Ei modas exe diwr. A. 153. Br. II. 222. Ei και το σημα λυγδινης. Α. R. 600. Br. II. El nogenv pe didazas. A. 37. Br. III. 141. Ei πολιν Heakhnos. A. 369. Br. III. 228. 150. Е нау ило х9он катау. А. R. 597. Br. II. Ei nore per uigaens. A. 454. Br. 11. 37. El mreex dos meodenesto. A. Ms., n. 79, Br. 297. Ei xadda xavxa. A. 472. A. Ms. n. 216. Br. ·ii 1, 211, El mueos al Jopevou. Br. III. 318. II. 376. El neiois èsi natw. A. 106. Br. III. 239. El de mogoi Fegyoudiv. A. Ms. n. 22. Br. I. q. Ei KURYO duratay Rogudos. A. 103. Br. III. Ei oe Oikwy adinw. A. Ms. n. 174 Br. II. 366. El rais a'Angeraioir. A. 117. Br. II. 61. 250. El Aumns nearenn. Br. III. 272. Ei Touras à Reisins. A. 476. El pe venus naregumes. A. 207. Br. 111. 251. El rague est to Qaryen. A. 128. Br. II 310. Ei pe Thatwo ou year A. 65. Br. III. 266. Еіті паралласся A. 287. b. Br. III. 263. Et us To TUYICON. A. Ms. n. 231. Br. U. 378. Ei TIV EXERS ΔΙΟΥυσον. A. 144. Br. 11, 342. Ēľ

Lib. III. c. XXXII.

512

INDEX

El TIVO Sevogov ignes. M. A. 64. El TIVie un TESTE. A. B. 662. J. II. Br. II. E'9' Eya ev nervois. A. 524. Br. III. 329. 204. Ei Tiva nou naidair, A. Ms. n. 141. Br. III, Eige godor yevounr. M. L. IX. 132. 156, Ei TIVA TWATOT AROUSAS. A. 239. Br. III. 282. Ei TIS anne acxwy. A. 63. Br. 11. 435. Ei TIS anayE209ay. A. 89. Br. III. 190. Ei TIS araz ynpas, A. 19. Br. III. 237. Ei Tis ag av Sew Tav. A. 533. Br. III. 234. El TIS Yngaoas. A. 21. Br. II. 342. El TIS beous Kagumeggev. M. A. 73. El τις Τανταλος ές Ν. Μ. Α. 3. El TO KALAUS JUNGHEIV. A. 200. Br. I. 131. Ei to µerer duratay. A. 120. Br. II. 433. Ei TO HEV indedavernas. A. 184. Br. II. 221. Ei TO TREPEN TWYWYA. A. 188. Br. II. 312. Ei To Geeov of Geees. A. 18. Br. II. 428. El Toi ASnvains. A. 124. Ei roinv Xagiv eixe. M.L. IX. 131. Br. II. 393. El Tolos Aloyutos. A. 13. Br. 11. 127. El Toios 9n Bns. A. 311. Br. III. 212. Ei Toiosde News. A. 294. Br. II. 132. El Tous avoge poveus. A. 103. Br. II. 414. Ei rous in merayes. A. 486. Br. III. 163. El rea Peens naons. A. 372. Br. III. 228. E: @90105 ngepeor. A. 402. Br. III. 23. Ei φιλees μη παιμπαν. Α. 452. Br. III. 34. Εἰ χλαμυδ είχεν έςως. Α. Ms. n. 82. Br. I. 5. Elagiva Xerpavi. Br. III. 157. Elagos ny 9es µev. A. R. 542. Br. II. 142. Eid' ayere Eougay. A. 85. J. 120. Elder aresogin. A. 240. Br. 11. 450. Erdov aneigenounv. A. 392. Eldov iyw 799200705. M. L. IX. 673. Br. III. 73. Eldov eya note. Br. III, 324. Eldov iya Twa nawa. A. Ms. n. 7. Br. II. 360. 👘 Eldov iyo Tov TTORE. A. 419. Br. III. 54. Ein πочтопова пхоос. А. 244. Br. I. 243. Ein ooi xara yns. A. 167. Br. 11. 387. Eins iv parageoous. A. 277. Br. 11. 26.

El9' avenos yevonne. A. 478. Br. 10, 162. Elde µe πανταασιν. A. SI. Br. II. 118. Einava Karsaytire. A. 405. Br. III. 27. Είκονα Λογγινω. Α. 376. Br. III. 109. Eixova uny raginy. A. Ms. a. Gr. Br. I. 6. Eixova unvodotou. A. 145. Br. 11. 191. Einora merte Bowr. A. 350. Br. I. 172. Einova ooi Baoireu. A. 185. Br. 111. 136. Eirova ou TCLURLAS. Br. 111. 289. Eixova The d' erages. Br. III. Em. 286, Eixova the xnAns. A. 439. Br. 11. 317. Eixores au gew mous IV. A. 376. Br. 111. 171. Eirovi Xadrey. A. 399. Br. III. 19. Егеростия пасач. М. А. 22. Einorerous ow Serros. A. 126. Br. 11. 319, Fixors & Auna Barser. Br. III. 212. Eixori yeunsac. A. 146. Br. 11. 337. Einogi pe (noavra. Br. III. 309. Einory Equoxearea. A. Ms. p. So. b. Br. IL 125. Eixcoi xallinearea. A. 226. Br. III. 288. Eixwy η Σεξτου μελετα. Α. 169. Br. III. 171. Einwy naλλιτου. A. 376. Br. III. 278. Einov TIS o ave. Ane; roya. A. 375. Br. III. 224. Einer TIS & are Syne, Fire. A. 296. Br. II. 450. Eiμι Δικων vios. A. Ms. n. 260. Br. III. 174. Είμι μεθυ το γλυμμα. Α. 350. Br. I. 218. Εἰμι μεν έλλαδη. Α. 362. Br. III. 104. Ejui per er norapor. A. 374. Br. II. 280. Eimi nev evgwennos. A. 98. Eiui ner euregaioio. A. 339. Br. II. 448. Είμι μεν ου φιλοοινος. Α. 462. Br. 111. 39. -Eim marcos Levnois. Br. III. 323. Elui Xaca lieceus. A. 533. Br.-III. 194. Eiv aidy onavis nv. A. 59. Eiv Evi Bigyikoro, Br. III. 275. Eir éve xindunous équipor. A. 72. Br. II. 193. Eiray µer nuvinor. A, 187. Br. II. 323. Eiray vomige QirogoQov. A. 64. Br. H. 435. Eirahie

Digitized by GOOG

EPIGRÄMMÄTVM

513

Digitized by GOOGLE

Elvalie LaBueir 9e. A. R. 474. Br. II. 41. Еiene то неч то б' е́нелле. Br. II. 344. Eivalion nlestoe: A. 431. Br. II. 9. Eis a'ya 9nv oure Bnuer. A. Ms. n. 205. Br. II. Eivi puxois readins. A. R. 651. Br. II. 85. 374. Είνοδιη σοι τονδε Φιλης. A. R. 454. Br. II. Els ayoean Badisas. M. L. IX. 454. Br. 1.217. 120. Eis aidhr igera. A. 54. Br. III. 245. Eivodiny xaevny. A. 25. Br. I. 173. Els aïdos natemente. A. 147. Br. II. 325. Eirodiny 500 x01 x A. Ms. n. 118. Eis aiwras Ounge. A. 366. Br. III. 255. Eis Bagur nato. A. 46. Br. III. 240. Eivodios ser x wv. Br. I. p. 10. Eis Davanv égéeuras. A. 480. Br. II. 201. Eiroo, QUADOV opos. A. 328. Br. I. 249. Eis Aniwy TEM Vara. A. 202. Br. I. 502. Eizov iuoi da Quns. A. 347. Br. III. 49. Eis iegov ποτ' αγωνα. A. 128. Br. II. 321. Είπ' αγε μοι κευσαλλε. Α. 350. Br. II. 448. Егла de кау пали ста. А. Ms. п. 121. Br. Eis σίων με ποθων λιμενα. A. Ms. n. 96. Br. III. 159. III. 154. Elmas naie, xauge. A. 289. C. E: 24. Br. I. Eis πελαγος πλεομεν. A. 166. Br. II. 340. Els nooiv a genoura. A. 229. Br. III. 14. 474. Eis fodov ei miteuroi. A. 132. Br. II. 352. Eine yuvay Tis éQus. Leich. 15: Br. H. 30. Eine dinauaexera. A. R. 599. Br. II. 173. Eis σαλπιγγ ένεπνευσε. Α. 132. Eine RUOV TIVES divdeos. A. 283. b. Br. IIF. Eis de nay avenders. A. 120. Br. III. 244. Eis TI Harny VITTERS. A. 128. Br. II. 310. 268. Eine News OSimergio. Leich. io. Br. II. 31. Eis TO NEVOY METE Gener A. 338. Br. II. 311. Eine Luxaividi Soeras. A. 451. Br. I. 19. Eis Ouranny Brngers. A. 161. Br. II. 339. Eis avenos, Suo vnes. Br. III. 321. Eine noi eleopevo. A. 168. Br. II. 313. Είς γαμος αμφοτερων. Α. Κ. 632. Eine HOI W KOLOKUNGE. A. R. 725. J. 75. Eins voueu, Tivos eioi. A. 374. Br. III. 15. Eis δομος αλλ υπενες 9e. M. A. 17: Eis du ader Qesous. A. 196. Br. III. 291. Είπε Πολυξειη. A. 390. Еле по деч оц интеня. А. 132. Br. II. 426. Eis Aigos, acen. A. 351. Br. III. 219. n. 121. Eine nor Eugaras. A. 57. Br. I. 233. et 122. Eine noti @9inv. A. R. 751. J. 100. Br. III. Eis ode Ninardecu. A. R. 709. J. 59. Br. III. 387. 287. Eis προς ένα ψηφοισιν. Α. 428. Br. H. 194. Eine TI GOI EUVOV. A. 327. Br. III. 201. Eine Tivi The Eess. A. 355. Br. III. 78. Eis upas neonoderhoy. Br. III. 330. ElGETI HEY ZWOVTI. A. 405. Br. III. 27. Eine ris Heanderre. A. 288. b. C. Ep. 2. Br. Eisi nay iv pourgoiv. A. 162. Br. II. 439. I. 472. Είπες σην 'Ρωμην. Br. III. 268. Eloidev Avrioxos. A. 153. Br. II. 327. Είπεν έληλυθεναμ. Α. 131. Br. II. 326. Eloure Douglos oùros. A. 322. Есточ анецеонеча. А. 214. Br. I. 35. Elooner outos à Jougos. Br. III. 224. Еіпри еуш кау песся Эен. А. 473. Br. II. 169. Είσοβαων μελέων. Α. 305. Br. H. 497. Είπον έμοι χαζιεσσα. Μ. L. IX. 689. Br. Eisnnes de πλατων. A. 386. III. 76. Eignnes KAUTIOS. A. 392. Еглоч тія тічоя ёсогі. А. 195. Br. I. 140. Eire Ge Koueidins. A. 353. Br. H. 222. Eleyopern Øireen pe. A. 687. Br. IIL 35. Eire os Kuavenoiv. A. 482. Br. III. 163. Elenin martessiv. A. 130. Br. III. 164. Eire ouy devec Goirov. A. Ms. pag. 80. g. Br. Евете беахоч. А. 46. Br. III. 146. III. 184. Ttt Eixo Vol. IV.

Eixe nocewo Berov. A. 242. Br. III. 293. Eiχe φιλων λεμβον. Λ. 166. Br. H. 358. Elzev Agiseidne. A. 31. Br. II. 33. Eixov ana opinews. A. 284. a. C. E. 28. Br. I. 475 (Br. II. 473.) Έκ γαιωμοειης. Α. 257. Έκ δεκα πεντ' άνδεων. Br. III. 189. Έκ. γης λωτοφαγων Α. 146. Br. 11. 418. Έκ Διος αεχωμεσθα. Λ. Ms. n. I. Br. 11. 359 Fr Zwys me Geos Tev Zar. A. 315, Br. III. 214. En Joins Quos. A. 39. Br. 111. 240. Ex Jupper Rhauray; Br. 11. 524-Ex Kuros eize Kuwr. A. 44. Br. U. 159. < Ех не уеюновия. Вс. II. 473. Έκ με πικεης έκαλεσσε. Μ. Α. 72. Ex reaus Touty. Br. III. 339. En Neµens o λeon. A. 309. Br. III. 331. Ex TENIS as cio 900. A. 420. Br. II. 2001 Ек пою vacu. A. Ms. n. 242. Br. H. 380. En marcu étapes. A. 166. Br. II. 340. Ex 70100 0 Tarne: A. 162. Br. 11. 334. Ек поте тробе полещо. А. 502. Br. III. 181. Ек поте тіс Фенктова. А. 426. Br. II. 13. Ex rugos ilianou. A. 119. Br. III. 244. En rugos à écusne. A. 447. Br. I. 259. Ек лидок a вините. А. 342. Br. 111. 206. Ек так вотериан. А. 153. Br. 11. 327. Er Qirader Gens: A. 291. Br. H. 450. En Qoview megowy .. A. 27. Br. 111. 248. Еквалле уинини ти А. 478. Br. H. 397. Engoges autalinge. A. 298. Br. III. 134. Епхауен ёк ЭпВан. А. 92. Br. III. 260. Endos-Inv avenoise A. 78; Br. 111. 232. Έκλασθην έπι γης: Br. 11. 400. Exanom ex 9es. A. 161. Br. II. 357. Ендияни жасса соц. А. 110. Br. II. 427. Енраниен Хеглир. Л. 487- Br. 1. 504. Extares, era µe Santer A. 207. Br. 111.252. ENTIGAS AUTAGRACAR. A. 527. Br. II. 78. ENTONET CIROSON BE. III. 285-ENTOP OPPNION aluar A. 98: Br. II. 285. Extor oungenoraiv. A. 238. Br. I. 189. Entoge Her TIS destes A. 363. Br. III. 104.

HNDEX

Extore Tor Triamon. Br. 111, 289. Ектоен неч теот Л. 239. Br. 11. 528. Extoes torde perar A. 502. Ar. Ep. p. 95. ENTWE MANTI E. POS. A. 238. Br. 111. 233. Έκφεονα την βακχην. Α. 296. Br. It. 89. 'EDDere πeos repevos. A. 92. it. p. 369. Br. **UI.** 260. 'EDSoiper ποτι ναον. A. 342 EAGOIGER TOTL VEON. A. R. 799. A. 341. J. 148. Br. I. 194. Έλθων eis Aidav. A. 15. Br. III. 248. Έλ 9ων έξ Λμυδωνος. A. 502. Ar. Ep. p. 93. Елке талан жее интеоз. А. 231. Br. H. 275. Еднос ёхо тон ёсата. А. 454. Br. III. 113. Ехнос Ехан в Еснос. Л. Ms. п. 123. С. Е. 45. Br. J. 464. Έλλαδοs evværmees. A. 25. Br. III. 145. EARados everyoeou. A. 270. Br. U.L. 179. et 257-EAdavis reinmanea. A. R. 707. J. 57. Br. III. 64. Έλλανων agχayos. A. R. 453. Br. L. 133-Έλλας μεν 9ηβας. A. 20, Br. 111. 194. Έλπιδα και νεμεσιν. Λ.33, Br. III. 173-Екливес андештин. А. 208. Br. I. 252. Έλπιδος oude τυχης. Α. 15. Br. H. 429. Έλπις des βιοτου. Α. 33. Br. II. 287. Едли нау во тоху неуа. А. 110. Br. II. 437-HI. 286. Енвола халночения. А. 444. Br. II. 220. Ерои Эачонтос усла. Л. 210. Br. III. 286. Emmedonkers de per autre. M. A. 85. Έμπνα παν λαευσιν. Α. 335. Br. I. 489-Eurrous à Xadreus. Br. III. 127. Bandur. p. 178. Енжория ли санта А. 206. и. р. 252. Вс. І. 492. Ентеноw от Эцен; А. Ms. n. 240. Br. II. 379. ΈμΦεονα χαιλκος Όμηρος. Α. 394 Er Boi rad eµaxorro A. 305. Br. II. 497-Ev yn nearnoas A. 408. Br. Mt. 21. Ev InBais nadieur A. 101. Br. II. 220. En dang por Super Br. I. 260.

Digitized by

Er

Ergade Tugwarta. A. 285. a. Br. I. 145. Έν καλαμώ πηξας. Α. 156. Br. II. 328. Ev RUa 900 Tov igora. A. 351. Br. H. 402. Ένθαδε σωμα έλειπεν. A. R. 783. J. 132. Έν μεμφει λογος έςι. Λ. 55. 'Ev9ade την ieeav. Λ. 268. Br. III. 256. Έν μεν τη Ξευξιππου έχου. Λ. 358. Br. III. Ένθαδε την iegny κεφαλην. Λ. 285. a. Br. II. 105. 235. Έν μικεω μεγαλη λουτεω. Α. 352. Br. III. 221. Evgade The Teu Deens. A. 225. Br. II. gt. Er naour peguourn. A. 129. Br. II. 311. Ένθαδε τον Καλλιτον. Λ. 499. Λr. Ep. p. gr. Er παφη κυθερωα. Λ. 473. Br. II. 47. Ergade TupBos exer. A. 194. Br. III. 297. Er πολυθαητω. A. 507. Br. IIL 187. Ένθαδ' 🕯 πλατον άληθατε. Br. III. 259. Er ποντω Σωδαμις. A. 255. Br. 111. 293. Erger "AreEardeos. A. 364. Br. III. 228. Έν ποτε παμφαινοντι. Λ. 30. Br. II. 97. Errea nay denaymros. Br III. Em. 304. Er cos rape, Moione. A. Ms. n. 146. Br. Ervea Tas Nieuras. A. 92. Br. I. 171. 1. 14. 'Ewen των πεωτον λυγικων. Vrl. Fragm. Lyr. Έν τε φιλοισι Φιλοιο. Br. III. 276. p. 62. Έν καιλον vida τοπαν Α. Ms. n. 100. Br. I. 13. Evrea Beerrios avdees. A. R. 421. Br. I. 195. Er Gavega yerophy. Br. III. 318. Εντελλος δε Δαεητος. **Λ. 391**. Er τοδε παμμητειεα. M. L. IX. 307. Br. Evros éuns neadins. A. 450. Br. I. 28. I. 29. Έντυνοι Γ.,μος. Λ. 123. Evoluta nay milonapous. A. R. 485. Br. 11 EE airs musigeorov. Leich. 19. A.R. 578. Br. I. 254. 284. Ένθ' έκατονταετης. Μ. Α. 71. Έξ αλος ίχθυσεν. Br. III. 325. Έξ άπαλων χειζων. Α. 301. Br. I. 58. Ένθα ποτ' εύχομενη Νοννη. Μ. Α. 105. Ένθα ποτ' ευχομενης τοσσον. Μ. Α. 103. Έξ άτομων έπικουgos. Α. 157. Br. II. 329. Ἐξ κύτου Διος έςιν. Α. 336. Br. III. 204. Ένθα ποτ΄ ευχομενης. Μ. Α. 96. Έξ έμεθεν Λυκαβαντος. Α. 123. Br. II. 519. Er9a ava Enews. Br. III. 287. EZ nous eis vunta. Athen. L. IX. p. 473. init. Ev9ad anogenzas. A. 218. Br. I. 153. 'Er9ad' sya λησηος. Λ. R. 777. J. 126. Br. Br. II. 526. III. 288. Έξ όζεος χωρουσι. Α. Κ. 423. Ένθαδ' έγα Σοφοκλης. Λ. 275. Br. III. 287. Έξ, έν, πεντε. Br. III. 334. Έξ πόδες έν χωραισι. Br. III. 334. Ένθαδε εεω θαλιωνα. Ms. n. 5, 319. Έξ ώραι μοχθοις. Α. 122. Br. III. 199. Ένθαδ' ieiδμαινουσι. Α. 347. Br. III. 90. Έζαιζων ποτ' ακανθαν. Α. 157. Br. II. 387. Etgade yeeysou n Kurnov. A. 289. Br. III. EEepheyny ore geodis. A. Ms. n. 156. Br. IL 278. Evgade diaroyos. Br. MI. 308. 364. Evgade genos Oungos. A. 269. Br. III. 257. Έξεφυγον Διοδωρε. Br. I. 493. Едикочта телез. А. 468. Br. II. 87. Ένθαδε λουσαμενη. Α. 355. Br. III. 220. Έξηκοντουτης Διονυσιος. Α. 222. Br. HI. 386. 'Ergade λουσαμενων. A. 352. Br. III. 223. EZore Kausavrives. A. 404. Br. III. 26. (bis) Ένθαδε μεν χλοαουσα. Λ. 464. Br. III. 42. Έξοτε μοι πινοντι. Λ. 459. Br. III. 77. 'Ergade μισυλλουσι. A. 382. Br. III. 89. EZOTE TARE OILOU Br III. 37. Ev9ade. maideucuory. A. 23. Br. 11. 417. Έξω παιδευers παιριδος. A. 138. Br. II. 318. Evgade negyapidar. A. 502. Ar. Ep. p. 95. Ergade miecidar. A. 269. Br. III. 101. Έπεκλυσε και σε. Α. 530. Ένθαδε πλατον αληθαας. Λ. 538. Έπεεπε Πυθαγοεης. Α. 387. Tit 2 Ежеепе

516

Digitized by

J1200e

Еперне ось, Дешбосе. Л. 370. Br. III. 133. Έπτα βρων σΦεηγιδα A. 350. Br. II. 184. Епта генбранчоны А. 366. Br. III. 253. Епта не біз Лиха Вачтаз. А. 262. Br. III. 68. 'Епта не кан бека панб'. Л. R. 627. Епта не Финнента Br. 11. 209. Επτα πολers διεειζουσι. vid. Hom. et Hel. certain. pag. 53. Επτα πολας μαρναντο. Α. 366. Br. II. 18. Έπτα πολυπλανεες. Α. 494. Br. III. 2. Епта оодогнороиз. А. 170. Br. II. 385. Έπτα σοφων έρεω. Α. 118. Br III. 149. Έπτα σοφων κλεοβουλε. A. 285, b. Br. II. 22. Епта тепкогтебои. А. 180. Br. II. 86. 'Ептапилии Эндин. А. 501. Ar. Ep. p. 94. Έπταςον αγχι ταφοιο. Α. 24. Br. III, 121. 'Еебоі тях е́µаЭех тіс. Вг. II. 149. Есналоия при Афесбитов. А. 179. Br. II. 354. Equas rad' ésana. A. 342. Br. I. 198. "Есраная od" "Алекандеш. А. 539. Eeμan Eurow. A. 328. Br. 111. 251. Fewan, onearyos. A. 413. Br. III. 176. Ferenou Eurouxou. A. 523. Br. I. 184. 'Един Кассинан. А. 759. J. 108. Br. II. 97. [•]Εεμη τετεακεφαλε. Α. 508. Еени то Zeu gers. Л. Ms. n. 133. Br. III. 156. Есини тои клеттну. Br. III. 198. Eeuns whus eyw. A. 327. Br. 11. 59. et 256. 'Εεμιονη πιθανη. M. L. IX. 304. Br. I. 214. 'Еенсуги тоу істеоч ібшу. А. 149. Br. II. 324. Есноуеи точ істеоч о. А. 147. Br. II. 325. 'Едиондатия тия билоз. А. 140. Br. III. 6. Есиоликои чустие. А. 142. Br. II. 415. Έρνος αμωμητον. Μ. Α. 26. Четоиса, тетшиеча. Br. II. 293. Εεπυλιδας, icarwy. A. Ms. p. 80. b. *Eprovers & Quenv. A. 225. Br. III. 63. Есеето пине ексто. А. Ms. 2. 257. Br. I. 255. Lecois ionioio μολυπτοιητε. A. 253. Br. 11. 189. Ευαγεω λαγοθηκα. A. R. 802. J. 151. Br. I. 224. 'Eexτo και κατ' έμαν. A. 27. Br. III. 303. "Есхета покис неч. "Ауушоч. А. Ms. n. 254. Есити паин Линос. А. 38. Br. I. 186. Eewra mingor. A. R. 683. J. 32. Br. III. 129. Eußouhar erenvwaer. Br. 11. 55.

'Es Σκωθην 'Αναχαρσικ. A. 286. b. 'Es τι πιτυν. Λ. 78. Br. 11. 400. Έσβεσε τον λυχνον. Α. 129. Br. II. 311. EoBeogn Ninavdeos. A. Ms. n. 44. Br. III. 198 'Εσβεσ9η Φλογεζοιο πυζος. Α. 456. Br. 111. 77. 'Εσβεσθηε γεραιε. A. 274. Br. I. 147. 'Eo9ie, πive, μυσας. A. 87, Br. II. 410, 'Eo 9λα λεγεν κies. A. 35. Br. 11. 427. 'Εσθλος 'Αρισοκρατης. Α. 193. Br. I. 237. Έσπεςιην Moigis με. Λ. Ms. 163. Rr. 11. 363. Erneeins margins X govos. Br. III. Em. 287. Естерног неух харна. А. R. 484. Br. II. 164. Естерион и прон. А. R. 774. J. 123. Br. I. 240. 'Εσπεριον Μαρκελλος. A. 440, Br. II. 143. Έσπευδον τον έςωτα Φευγειν. Λ. 485. Λ. Με. n. 86. Br. 1. 23. Esa91 Tyde nearea. A. R. 417. Br. I. 197. Έσε γας αj τςιποθητοι. Α. Ms. p. 75. L. 'Ε seve δ' 'Αμφια enos. A. 392. Έςηκ' αμΟι κομαις. Br. 11. 524. Esnues de Merardeos. A. 396. Έςην 🖓 Φοεμιγγι. Α. 100. Br. II. 290. Е 5 пр в териахыг. А. 202. Br. II. 40. Esnoer meciavdeos. A. 348. Br. 11. 154. Ές, διπουν επι yns. Br. III. 321. Est Seanwr Tis EphBos. A. 104. Br. H. 387. Έ5ι λαλων αγλωσσις. Br. III. 370. EFI TIVAY TOV Πανα. A. Ms. n. 129. C. E. 46. Br. I. 462. Έ51 Φυσις 9ηλerz. Br. 111. 321. ESIV TI DEVOROV. Br. 111. 332. ESUROS TO RIHONOS. A. 130. Br. II. 7. Έσω μητεοπολις. Α. 137. Br. 11. 386. Έσχατιος Λιβυων. A. R. 708. J. 58. Br. III. 235. Eu eidus ori gunros. A. 217. Br. I. 185. Εύ πεαττων Φιλos. Br. II. 316. Eußons yeyes former. A. 201. Br. I. 173. EuBains Kontato. A. 51. Br. 11. 178. Εύβοτευων, ακαμαντα. Α. R. 445.

Euyasts

JOOGLE

INDEX

Evya 9115 Aan 19avos. A. R. 535. Br. II. 53. Εύρου με τηχεια. Λ. 245. Br. I. 244. EUYE DEYON TON ROLLON. A. 112. Br. II. 431. Eugou Xermeeray. A. 249. Br. 11. 5. Εύγε μακας τληθυμε. Α. 372. Br. 111. 52. Euguding iega mohintis. Br. III. 183. · Εύγε ποιων λυσιππε. Λ. 381. Br. III. 45. Ευχυμεδων ποτε μελλεν. Α. 530. Ευγε τυχη με ποιεις. Α. R. 636. Eugurogov megi onpia. A. 235. Br. II. 44. Εύδαιμων, ότι τ' αλλα. Call. E. 63. Br. I. 463. Eugar Kountas. Br. III. 16. Eudoupour rearroy. A. 20. Br. 11. 209. Εύςωπης 'Adins te. A. 20. Br. 111. 142. Euders ayeurvous. A. 332. Br. 11. 263. Ευεωπης, το Φιλημα. A. 477. Br. 11. 397. · Euders ev Q91 μενασιν. A. 277. Br. 11. 26. Ευσεβιη τυ μελαθεον. A. 358. Br. 111. 119. Euders ZnroQiña. M. L. IX. 315. Br. 1. 25. Εύσεβιος, βασιλισσα. M. A. 46. Euders QUADOSEWTI. A. 516. Theocr. p. 287. EugSereos, To prapa. A. 518. Theocr. pag. Br. I. 376. 290. Br. I. 379. Eudnucs Tor vncr. A. 419. Br. I. 153. EUSADie YNURECOV HEY EXERS. A. 259. Br. III. Eudia nev morros. A. 77. Br. III. 53. 47. Eun 91 Teurwos. A. 234. Br. I. 506. EuseQios µ' έδαμασσεν. A. 70. Br. III. 243. Ευθαλεα πλατανον. A. 82. Br. 11. 229. Eusoxa SneoBoreste. A. 336. Br. 11. 296. Εύθυμαχων ανδεων. Λ. 205. Br. I. 130. Eure ris en mevins. A. 112. Br. III. 56. Fuguess av écesor Br. 1. 236. Eurehidas nay Xeurogenis. A. 506. Br. 111. 178. EUGUGAVER ZWYNY. A. 457. Br. I. 220. Euruxes, ou @ govew. A. Ms. n. 2. Br. 11. 370. Eunaigas µciasasav. A. 478. Br. II. 398. Euqaperre veos Br. III. 154. Euxaleus more maidoreißne. A. Ms. n. 204. Εύφημου τοι σφαιεαν. Α. 440. Br. I. 228. Br. II. 374. Ευφημός γλωσση. Α. 50. Br. II. 95. EURAHTTES ayriseov. A. 412. Br. I. 226. Εύφοριων ο περισσον. Α. R. 6c 8. Br. II. 43. EURAEAS aia REREUGE. A. 205. Br. I. 132. Eupoetoi vaes. A. Ms. n. 58. Br. I. 23. Eurherdy Circover. A. Ms. n. 212. Br. 11. 376. Eugeargers ouverwes. Br. III. 301. Euroros équesas. A. 56 Br. II. 13. Еофеатпу ип-кан. А. 235. Br. I. 503. EURGATEW MEREAYOUV EXW. A. R. 614. Br. III. Eu@ew xay Qais. A. 104. Br. I. 138. Εύχαι τε σοναχαι τε. Μ. Λ. 91. 271. Euna ginv gresto. C. E. 52. Br. I. 467. Eugeo Tijuwvanti. A. R. 432. Br. I. 118. Eupaca 90v neywra A.R. 790. J. 139. Br. I. 234. Euxeo tois Sweeis. A. R. 465. Br. I. 143. · Euneregns merger ne. M. L. IX. 111. Br. 11. 349. Ευχομενη βοωσα. Μ. Α. 94. Ευχεσθω τις έπειτα. Α. 232. Br. II. 121. Eupereos x rednuos Br. III Em. 195. Έφθανεν Hλiodweos. A. R. 598. Br. H. 139. Ευμολπου Φιλον υίον. Α. 270. Br. 111. 253. Έφθεγξω και κυπειν. A. Ms. n. 131. Br. I. 12. Елероч @ поллоч. А. 348. Br. III. 185. Έφ90s à καλλιχθυς. Br. 11. 526. Eurcus µer Basiles. A. 373. Br. III. p. 133. 7. Έχθαιεω το ποιημα. Λ. Ms. n. 48. C. E. Eurouxos TIS exer. A. Ms. n. 217. Br 11. 376. Euconto Ray neos or. A. Ms. n. 111. Br. 11. 46. 30. Br. I. 461. Ευπαλαμος ξανθον μεν έγευ. 9. A. Ms. n. 224. Έχθαιεω τον έεωτα. Α. 431. Br. I. 486. Έχθες απαγχεσθαι. Λ. 183. Br. 11. 353-- Br. II. 6. Ευπεταλον γλαυκαν. Α. 343. Br. 11. 239. Έχθες δωπνησας. Α. 185. Β. 11. 209. **Ευπυλιδας**, Έζατων A.Ms. p. 80. b. Br. 11. 2. Έχθες έπι ξενιαν. Α. 172. Br. 11. 388-Έχθες έχων ανα ιυκτα. A. Ms. n. 10. Br. Euge Quois moris. A. 360. Br. III. 255.

II.-361.

Ttt 3

Euger egoti xala. A. Ms. n. 150. Br. J. 212.

Ex 9es

517 🔨

Lib. III. c. XXXII.

Digitized by GOOGLE

518

'Eχ 9es λουομενος Διοκλης. A. Ms. n. 294. Br. 11. 370.

'Ex 9es μοι συνεπινε. Α. 180. Br. III. 115.

Έχθισε Μουσαις σελιδηφ. Λ. R. 671. J. 20. Br. J. 167.

Έχθεος ύπες Δαναους. Λ. 312. Br. III. 213. Έχεην μεν στησα. Br. III. 269.

Ζευ βασιλευ. Α. 41. Br. III. 250. Ζευ πατες οθευαδα. Α. 205. Br. II. 2. Ζευ προτεεω τεεπου. Α. Ms. 73. Br. III. 151. Ζευγος αδελφειων. Α. Ms. n. 234. Br. II. 378. Ζευζιδος ή χεοιη. Α. 350. Br. II. 189. Ζευς, Αρης, Παφιη. Α. 125. Br. II. 405. Ζευς, κυκνος, ταυεος. Α. 56. Br. III. 161. Ζευς πισης μεδεων. Α. Με. n. 68. Br. I. Αδ6.

Ζηνι Θεων βασιλει. Α. 505. Br. III. 178. Ζηνι και Απολλωνι. Α. 300. Br. 11. UI. Ζηνι και Απολλωνι. Α. 308. Br. III. 178. Ζηνι τοδ Αινεωδης. Α. 8. 540. Br. II. 285. Ζηνι τοδ ομΦαλιον. Α. 442. Br. III. 87. Ζηνογενους οίκος. Α. 140. Br. II. 190. Ζηνος ίω κεαιπναισι. Br. III. 182. Ζηνος και Αητους. Α. 426. Br. II. 924. Ζηνωνα πτολιαεχος. Α. 299. Br. II. 134. Ζησας ώς δει την. Br. III. Em. 303. Ζησων λογισμω. Α. 16. Br. III. 248. Ζητων Έξευges βιοτου. Α. R. 782. J. 131. Br. H. 438.

ΖωγεαΦε ταν μοεΦαν. Α. 380. Br. III. 12. ΖωγεαΦε τας μοεΦας. Α. 146. Br. II. 309. Ζωεν ειναλιη. Br. II. 490, Ζωην συλησας. Α. 207. Br. III. 251. Ζωμα σοι ω λατοι. Α. R. 518. Br. IH. 173.

Ζωου απημησαντες. Ariftaen. Epift. pag. 95. Ζωοτυπος τολμησεκ. Α. R. 625. Ζωςοποται και τουτο. Α. 521. Br. I. 483.

Ζωροποτει δυσερως. Α. Ms. n. 54. Br. I. 4. Ζωσιμη ή πριν έουσα. Δ. 235. Br. II. 475.

H. 'Η γας έπος τοδ' άληθες. Α. 513. 'Hδe παλαισμοσυνην. Λ. 391. 'H 9eos ήλ9' έπι γην. Λ. 301. Br. II. 225. 'Η καλον αι δαφνου. Λ. 89. Br. II. 276. Η καλον αλσος έρωτος. Α. 374. Br. II. 511. Η καλος Hearhertos. A. Ms. n. 38. Η κεν ίδων άγασαιο. Α. 391. Η μαλα δη περι σειο. Br. III. 309. 'Η μαλα δη ποθεουσα. Α. 504. Br. III. 177. H MEY' 'Agyrouois. A. 513. Br. I. 131. H μη ζηλοτυπει. A. Ms. n. 161. Br. 11. 363. Η που σε χθονιας. A. 234. Br. II. 35. Η έ όλιγον γε το σημα. Α. 285. b. Br. IIL 257. Не ито то ханевая. А. 209. С. Е. 14. Вг. I. 473. Ή έα γε και συ Φιλιννα. Λ. 463. Br. III. 40. Ή έα γε που το Φευαγμα. Λ. 112. Br. III, 56. Η έα 11 τα κλεονικε A. Ms. n. 112. Br. I. 480. Н датирос тоу Халхоу. А. 340. Br. III. 208. Η σον έτι Φθινοπωρον. Λ. 457. Н таха ты истолия 9e. A. Ms. n. 247. Br. HL 381. 'Η το δεςας χαλκειον. A. Ms. n. 303. Br. I. 165. Η το φιλεν περιγραψων. Λ. 474. Br. 11. 184. H to de the Kugeeeav. Br. III. 220. H TOIOV Kugeesav udwe. A. 357. Η χαλκον ζωωσε. Λ. 305. Br. II. 497. H Banxn neovidny. A. 297. Br. II. 347. Ή βασις ή κατεχουσα. Α. 305. Br. II. 280. Н Весевижоия Воиля. А. 120. Br. II. 316. Н Веорион Беската. А. 243. Br. II. 273. Н уликерон редирата. Л. 241. Br. 11. 502. H yeaus euβouλη. A. 70. Br. II. 174. Η γεαυς ή Βακχου. Α. 160. H years & Tesnogaros. M. L. IX. 688. Br. HI. 35. Hyerus n @ Dovern. M.L. 1X. 691. Br. 111. 36. H yeaqis aryueen. A. 379. Br. III. 241. "11 yenus, n xeguntes. A. R. 458. Br. H. 213.

Н устия Ninco. A. 222. C. E. 71. Br. I. 147. Н выстичени. A. 521. Athen. L. XI. pag.

488. b. Br. I. 482.

'H burs

. . .

Н бил лентоисущита. Вг. II, 106. 'H товагот углатата. Л. 421. Br. Г. 170. Ή καθα**επ**, νυμφαι γαε. Λ. 88. Ή σοφιη 51βον. Λ. 532. Br. II. 449. H nay et en Beepeos. A. 39. Br. 11. 117. Ή τα πεδικα Φεςουσα. Α. 411. Br. II. 114. "Η κλανη πασχοντας. Λ. 130, Br. II. 380. Н та фоба фобоготан. А. 478. Br. II. **154**. H wonun, Nacavoge. A. Ms. nr. 35. Br. I. 486. Η τε Σαμου μεδεουσα. Λ. 426. Br. II. 185. Ή κομψη μοινον με: Λ. 470. Br. II. 84. H TIGEBW Swons answer war to s. A. 81. Br. II. H nogus auporegny. A. 362. it. p. 444. Br. 177. IL III. H TEXNI OUR GEREN A. 322. Br. III. 199. Η κεοταλοις δεχησεις. Λ. 226. Br. II. 277. "Η το καλον και παση. Λ. 225. Br. H. 105. H numers ou mardiques. Theocriv. pag. 291. H το παλαι Λαις. A. 104- Br. 11. 306. Ή λαμυρη μ. έτρωσε. Μ. L. IX. 305. Br. I. 214. Н то жен айхновон. А. 104. it. pag. 422. H λigos aspanter. A. R. 396: Br. III. 219: Br. IH. 166. Η μεγαλη παιδευσις. A. 107. Br. 11. 423. H Toy Sugor Exour. A. 301. Br. I. 119. H μηθων αδικον: Λ. 938. Br. HI. 257-H reises in nogesones. M. A. III. Ή μια και βιοτοιο: Λ. 248. Br. II. 307. H reolany aya. A. Ms. D. 63. Br. 1. 480. H vaus an ieywy: A. 80- Br. II. 219-Hreuchen He nyeevore M. L. IX. 437. Br. I. H νεμεσις προκεγος. Λ. 334. Br. III, 202. **49**4 H'veneous muxiv narexas A. 334: Br. NI. 203. H ØITIERES Xagonovs: A. 470; M.L. IX. 303. H mais wher awgos. A. 261. Br. 11. 198. H. Quois ézeuger. A. 119. Br. II. 433. H mar 100 gos in M. R. 663. J. 12. Br. 11. 281. H Quois wdivaoa. A. 285. a. Br. 11. 508. Η παgos αγλαίησι. Λ. 463. Br. III 38. "Н хахети ката панты. Л. 469. Br. II. 237. H magos avronator. A. 72. Br. II. 405. H 29a uara in interios. A. 288. a. Br. 11. 124. H magos ev, Seupoion: A. 25. Br. 11. 282. НВа реч ое проархы А. R. 682. J. 31. Br. H magoe euneradiosin. A. 21. Br. II. 306. 1...gg. "H magos evideoioi: A. 88. Br. II. 205 ... Нуасары в Ліанта. Л. 390. Нупсаных в осощи А. 387. H mar mu Segen A. 323. Br. I. 170. H πηση και χλαινα. Λ. 381. Br. 11. 173. Ηγασαμεν δ" Ελενης. Λ. 389. H migan µ' êsewsen M. L. IX. 119, Br. I. Hyaraper de nerourar: A. 388-494. Нуецочесси бе инсэон А. 502. Br. III. 180. 'Η πολη ηξοταφοισι. Α. 134. Br. Π. 160. Hypogarous microspous. A. 141. Br. 11. 324. H works "Aye grav. A 376. Br. HI. 124. Hyogaras Xalxour. A. 161. Br. 11. 357. Η πολω **Σειρητω**ν. Br. 111. 310. Hypeu Inv eumeoo Jev syw. A. Ms. n. 27. Br. H 70709 81 00705. A. R. 522. Br. II. 12 et 1-12 Hygunrage Acortis: M. L. IX. 462. Br. III. 522 H 75 AUXPUTOS EYON A. 100. Br. II. 240. 172: H nore rudiowood. Br. III. 307. Hyeren ny in iguros: A. Ms. n. 226. Br. III. "H rew ASyvams: R. 422. Br. II. 35r. 152. Hager syar Megonos: A. 102. Br. II. 240. Н б[°] ёую я тотаны Br. II. 162. "H 75TWXWY XXERETON A. 180. Br. 11. 184. Н бе хичен Эпвессон А. 270. "Н пись панта токоиса. А. 52- Br. 11-2391 Ное хУши кохполет. В. Ш. 268. H gadam perirm A. 463: Br. 111. 40-Нова такта кехецяа. А. 18. ВК П. 503. H GIRM GIRVOU TEGI: A. R. 775. J. 124. Ноег неч поленон. А 153: Br. П. 159. "H éis nasolos ésin A. 140- Br. IIF- 168-Hoere YUXPOID TOTON. A. 534. BR. HE. 191. Hom

Ήδη γας ποτ' έγω. Α. 117. 'Hon en seating of was. A. Ms. n. 200. Br. 'HOENOV av Thouter. A. 171. Br. III. 246. II. 372. Hôn xay godov esi. A. 53. Br. II. 91. Hon Karretnhov. A. 77. Br. II 514. 'Hon λευκον ion θαλλes. Λ. 448. Br. I. 26. 'Hon μεν γλυκυς δεθεος. A. Ms. n. 76. Br. I. 7. Hon per Sequedio. A. 76. Br. II. 277. Ήδη μεν ζεφυςοισι. Α. 77. Br. III. 89. Нбп неч пеокоенс. А. R. 675. J. 24. Br. II. 34. Ήδη μεν τετειπται. Α. 215. Br. I. 238. Ήδη μοι Διος αξα Α. 429. 'Hon μοι πολιαι. A. Ms. n. 228. Br. II. 377, 'Hon πηλοδομευσι. Α. 76. Br. II. 277. Hon nou nargns. A. 251. Br. II. 181. 'Ηδη τηδε μενω. Α. 443. Br. I. 190. Ηδη φιλτατε λυχνε. Λ. 483. Br. III. 162. Hoisov Qireouri veois. A. R. 609. Br. L 499. Hou Secous di Warts. A. 487. Br. I. 215. Ηου μεν ακρητω κρεασαι. Λ. Ms, n. 151. Br. I. 11. Ήδυ μεν έςι φιλημα. Μ. L. IX. 669. Hou magnidar. A. 35. Br. II. 133. Ήδυ τι μοι δια νυκτος. A. Ms. n. 116. Br. I. 9. Hou to Biver isi. Br. II. 529. Ήδυ Φιλης μειδημα. Br. III. 72. Houering Neswe. A. R. 567. Br. III. 283. Houmeners Mouray. A. 47 🗗 Ήδυμελυς vn Πανα. A. 448. Hous o mais nay Throw . A. Ms. n. 143. Br. I. 14. HE TENN QWYNV. A. 345. Br. 111. 265. Herdov HEV EYWV. A. 91. Br. 111. 146. Hersov viknoe. A. R. 660. J. g. Br. III. 278. Ήελιον πυροεντά. Α. 528. Hega λεπταλεον. Λ. 114. Br. II. 432. Ήεριας νεφελας. Α. 101. Br. II. 59. Heen yeeavera nanov. A. R. 703. J. 53. Br. I. 143. H9ere deinus ayar. A. 140. Br. 11. 318. Ηθελε Κωνσαντινον. Α. 406. Br. III. 29. НЭеле Меллоцечич. А. 334. Br. 111. 11.

НЭеле неч Вастлеис. А. 28. Br. II. 502.

Ηθελες ανθεωποιαι λιπειν. Α. 287. b.

 Η Θελες ώ Ζηνων. A. 288. b. Ήθελον ου χρυσον τε. Λ. 176. Br. 111. 116. Higeois our esi. A. 465. Br. III. 41. 'Ηίθεον μεγαλοις μεγαν. Μ. Λ. 45. Ήκμασε Νικονοη. Λ. 136. Br. II. 352. Ήλθε θεαιτητος. A. 94. C. E. 8. Br. I. 469. HAGe καy es Minntov. A. 517. Theocr. pag. 289. Br. I. 378. Ήλθεν τοι μεγα πημα. Λ. Ms. n. 29. Br. II. 104. 'Ηλθες έμοι ποθεοντι. M. L. IX. 477. Br. III. Ήλθες έμης ζωης. Br. III. 314. Ηλικιην παις είμι. Br. III. 188. `Нлікіп' Філос егрі. А. Ms. п. 185. Br. II. 368. Ήλικιη μοεφη. Br. III. Em. 303. 'Ηλιος ανθεωποις. **Λ. 18**2. Br. II. 424. Hλιos ήν, ou παις. A. 514. Athen. XIII. pag. 604. F, Br. I. 163. 'Ηλις και μεθυει. Λ. 533. Athen. X. p. 442. E. Br. III. 234. 'Ηλλακτ' έξαπινης. Λ. 114. Br. III. 332. Ήλλαχθη θανατοις. Λ. 236. Br. II. 139. Ήλυθε κ' Άμφιλοχοιο. M. A. 29. Ηλυθες ουκ αβοατος. Br. III. 299. 'Ημαθιην òs πρωτος. Α. 203. Br. II. 243. Ημαξευσα και αύτος. Α. 54. Br. III. 290. Ήμασιν έξηκοντα. Α. 371. Br. III. 133. 6. `Ниев ией патеситес. А. 177. Br. III. 42. Ήμεςι πανθελκτειςα. Λ. 276. Br. I. 136. Ημεριδας τρυγοωσιν. Μ. L. IX. 475. Br. III. Hμετεραις βουλαις. A. 503. Br. III. 187. 'Нипу & Xeesov каланос. Л. 23. Br. III. 232. °Нµпи 50Лагхия. Вг. III. 300. 'Нипу кау пеопасою 9e. A. R. 652. J. I. Br. II. 169. Hµ10vos ovyyneos. Br. II. 309. Hylovos nay ovos. A. 493. Br. I. 168. "Ημισυ μεν ζωειν έδοκεν. A. R. 786. J. 135. Br. II. 206. Ημιτυ μεν πισσης. A. 522. Br. II. 526.

Ήμισυ

Digitized by GOOGIC

- Hμισυ μοι ψυχης. A. Ms. n. 77. C. E. 43. Br. I. 462. "Ниют иот тединке. А. 5. Br. II. 286. 'Ниітеля Эалацоч. А. 262. Br. II. 187. 'Hy eram. 'Hy nagaen, $vu\mu\phi\alpha\gamma\alpha e$. Br. II. 134. Hy yeos, αλλα πενης. A. 89. Br. III. 243. 'Hy erat. Hy aga △nµongitoio. A. 283. b. Br. III. 259. Hy aga xay xay 30001. A. 139. Br. II. 413. Hy dea Nugayoens. A. 531. "Hy Beadus Euroxions. A. 155. Br. II. 321. 'Ην δ' έσιδειν Μενελαον. Α. 389. Hy de noy Equeins. A. 393. Hy duas, ny isen. M. A. 20. Hy rades Heardertos. Br. I. 9.
- Ην λακεδαιμονιος χειλων. Λ. 538. Br. III. 258.
- Ну нег Агабінетас. А. 385.
- Ну опоте усаннают. А. 96. Br. II. 195.
- Hu or env βροτω eixeλos. Ex cod. Guelp. n. 2.
- Hy ore παιδας έπειθε. A. Ms. n. 49. Br. II. 347.
- 'Ην ότε συν λαπιθησι. A. 535. Br. III. 322.
- Ήν 5εφανος πτωχος. Λ. 179. Br. II. 354.
- Ну таха оцея бочтос. А. 335. Br. III. 110.
- Ну хеонос, тика усла. А. 345. Br. IL 304.

'Hy erant.

'Hy aga kanewoi. A. 502. Br. III. 180.

Hy fi.

- Ην αρα Μιλητου Φοιβηίον. Α. 251. Br. II. 139.
- Hy d' erida Ingava. A. Ms. n. 65.
- 'Hy δίζη πιμαςχον. Α. 195. C. E. 11. Br. I. 472.
- 'Hy έσιδης κεφαλη. Α. 129. Br. II. 311.
- ²Ην ἐσιδω Эηςωνα. Α. 485. Λ. Ms. n. 65. Br. I. 12.
- ³Ην έσιδω τινα λευκον. A. Ms. n. 232. Br. II. 378.
- Ήν κλασης μ' ανεωγα. Α. 378. Br. III. 230.
- Ήν λαχανων σ' ό Πειηπος. Α. 343. Br. III.

197.

Vol. IV.

'Ην μ' έσιδη Μοσχος. Α. 304. Br. II. 69. 'Ην μεν αλιτζαινης. Α. 378. Br. II. 502.

Lib. 111. c. XXXII.

- 'Ην ο Φιλος τι λαβη. A. 63. Br. II. 413.
- Hy παριης Hewas, A. R. 767. J. 116. Br. II. 242.
- Ήν τι παθω Κλεοβουλε. Α. Ms. n. 78. Br. I. 7.
- Hy τιν έχης έχθρον. Λ. 147. Br. II. 325. Hy τινα και παριδαν. Α. Ms. n. 208. Br. II.
 - 375.
- Ήν τουτω Φεονεης (τουτω Φωνης). Α. Με. n. 193. Br. II. 370.

Hv articulus.

- ⁴Ну то жаçоs Філеескеs. Л. 351. Br. III. **р. 220.** ⁴Нудачеч ачЭештоіs. Л. 525. Br. II. 251.
- Hune de toi mardes. A. 48. Br. L. 197.
- Hyina Magriviavos. M. A. 5.
- ⁴Ηνικα μεν καλος ής. A. Ms. p. 79. 2. Br. II. 212.
- Ника Пидачоспс. А. 119. Br. III. 258.
- Hyogens odernee. A. 293. Br. III. 227.
- 'Ηξεν όλα τι τυ τενδ'. J. 112. A. R. 763. [vbi incipit ex coniectura R. ω ζεν' όδιτα.]
- Hos 27 everany. A. R. 488. Br. II. 143.
- Hover rode on a. A. 212. Br. II. 230.
- Hous avyere xauge. Br. II. 22.
- Ηπαφε και σε μυωπα. Λ. 305. Br. II. 498.
- Ηπειςω μ αποδουσα νεκυν. Λ. 248. Br. II. 235.
- Ηπιος ην ξεινοισιν. Δ. 272.
- Hea TIMPEODO. A. R. 511. Br. I. 194.
- Неанлиес тепхена. А. R. 397. Br. II. 255.
- · Неаклепс б' аноилон. А. 388.
- Heandera maters. Br. III. p. 138.
- Неанлетов ёча. А. 288. b. Br. III. 259.
- Неаклес енпеботине. М. А. 86.
- Heanthes που σοι πτος 905. Λ. 310. Br. II. 280. Ruhnk. Ep. crit. pag. 77.
- Hear 9nv Inpous. A. 169. Br. II. 83.
- Heard Any, EQILOUY. A. 487. Br. III. 164.
- Hear 9ny Tis d' ouxi. A. 468. Br. 11. 88.
- Heao 9ns πλουτων. A. 468. Br. JI. 269.
- 'Heen' ύπες τυμβοιο. A. 274. Br. J. 168.
- Hen εληθυιων μητης. A. R. 489. Br. II. 143.
- Ήρη τουτ΄ αρα λοιπον. Α. 310. Br. II. 226. V V V 'Ήρη

'Hey και παφιη. A. 355. Br. III. 70. Heigher πολυν όλβον A. 32. Heigher note navtes. A. 53. Br. II. 230. 'Heicy Αμφιλοχοιο M. A. 35. Heior eiμι Βιτωνος. A. 249. Br. I. 417. Heiov oboy vuxt: A. 214. Br. I. 242. "Herov our eπι πατει. A. 216. Br. II. 54. Нентеч ё акенс. А. 19. Br. II. 155. Ήρισαν αλληλαις. Α. 476. Br. II. 390. Henray Hos neadings. A: Ms. D. 117. Br. I. 10. 'Нечитанто кау аддау. А. 260. Br. II. 153. Heodorov Auzew. A. 509. Br. III. 263. Heodoros Mouras. A. 95. Br. III. 263. Herragas & Nixoundes. M. A. 41. Непатетия vup Qnv. A. 231. Br. II. 438. Ή εωος πειαμου. Α. 238. Br. II. 24. Ήεωος μεγαλου τυμβος. Br. III. 296. Hews Heriwos. A. 375. C. E. 25. Br. L. 468. Неws Пештевілае. А. R. 601. Br. II. 233. Heword AiBuwy ogos. A. R. 475. Br. I. 416. Нешич хасик адетас. А. 269. Br. II. 24. Нешон ольуга нен. А. 99. Br. Ц. 130. Heway Tov Roldov. A. 268. Br. I. 487. Ής αν και Φθιμενας. Α. 512. Horodos d' Aongouos. A. 384. Horodos Mouraus. A. 270. Br. III. 180. Ногобои поте Вівлоч. Л. 95. Br. II. 268. Howdov tod' aeropa. C. E. 29. Br. I. 469. How net nya Geor. A. R. 420. Br. I. 190. "H50 d' "Лииншин. A. 385. 'Hseave улики каллос. А. Ms. п. 104. 'Ητεια μοι βυβλων. Br. II. 195. "Ηφαιτος μ' ετελεσσε. Α. 379. Br. II. 451. Ήφαιτω ποτε Παλλας. Α. Ms. p. 78. 11. Br. III. 319. Hyners TETTIE. Br. I.32. Ήχηεσσα 9αλαττα. A. 254. Br. I. 239. Ήχω μιμολογον. Α. 321. Br. II. 288. Ήχω πετεηεσσαν οςας. Α. 321. Br. II. 288. Ήωοι Μελανιππον. Α. 261. C. E. 21. Br. I. 474-

Hus έξ ήους καταπεμπεται. Α. 52. Br. II. 389.

Ø. Qaeo Toy Beomiou. Br. I. 199. Θαησαιμ. Athen. 6. pag. 232. Θаллої тетеановицвос. А. 275. Br. II. 25. Θαμνου ποτ ακρους. A. R. 787, J. 136. Br. II. 138. @αεσαλεον κελτοι A. 64. Br. III. 150. Θαζσαλεως τεηχeiav. A. Ms. D. 147. Br. III. 154. Θαεσει και τεταεσι. A. R. 727. J. 77. Br. III. Em. 164. Θαεσυμαχε πλουτον πολυν. Α. 154. Br. II. 338. Oacoovos ou yac Euns. A. 98. Oaray Tov avderavta. Theocr. p. 292. Br. I. 380. Oatton env Deurous. A. 171. Br. 11. 312. Θαττον ποιησει μελι. Α. 167. Br. II. 386. Θχυμ αξετας μοςΦαν. Α. 301. Θαυμαζειν μοι έπεισιν. Α. 171. Br. II. 312. Θαυμα τεχνης, ταυρον τε. Α. 311. Br. III. ... 212. OCULACE TOV XIVUENV. A. 294. Br. II. 132. Oaver à pe rrevas. A. 206. Br. III. 252. Oeroyerns Her Dwr. A. 67. Br. 11. 112. Gerovons endarev euns. A. 261. Br. II. 159. Geros Aerso Qaveous. Br. II. 821. Qeios Ouneos of esiv. A. 509. Br. III. 356. BEOV HEV ENTOS. A. 114. Өесиа таб' атсекеше. А. 351. Br. HI. 107. Θεεμαινει μ' ο καλος. A. 479. Br. II. 236. ӨЕТНОГ ЦЕУ ЦЕЦЕЛЛУТО. А. 258. Br. III. 64. @ 10 moy eques oux olde. A. 464. Br. 111. 84. Θεσπιδος εύγημα τουτο. Α. R. 611. Br. I. 497. Geoniees tov igwta. A. 331. Br. I. 230. DEGRIS obe reaginny. A. R. 610. Br. I. 497. Θεσσαλε πζωτεσιλαε. Λ. 236. Br. II. 179. Θεσσαλιης evin nos. A. R. 728. J. 75. Br. II. 229. Gerrahine Rheorume vel ovine. A. Ms. n. 75. C. E. 32. Br. I. 461. Θεσσαλον ίππον έχεις. Α. 151. Br. II. 337. Oerrahos Innongarns. A. 240. Br. III. 265. Θεσσαλος

EPIGRAMMATVM

Θεσσαλος ούτος ανης. A. 497. Ar. Ep. p. 89. Gesogions d' aga partis. A. 385. Өеофата начтотс. А. R. 754. J. 103. Br. Inthe μεροπων Inπoneates. A. 346. Br. III. III. 128. 274. Θευδοσεος τοδε τειχος. Λ. 371. Br. III. 133. Inthe tis epoi. A. 150. Br. II. 312. Oeudors xndepoves. A. 262. Br. II. 44. Θηβης δ' ώγυγιης. A. 396. Inteos neatens. A. 149. Br. III. 16g. Ontus in ogentuis. A. 363. Br. III. 104. Inteos Thy yeaus. A. 148. Br. II. 355. Θηλυς έζως καλλισος. Μ. L. IX. 136. Br. II. 266: 361. $\Theta_{\eta \lambda \upsilon} \varphi_{\alpha \nu e s} \pi_{\alpha e \alpha} \delta_{\delta_{\lambda} \delta_{\lambda}}$. Br. II. 418. Θηζευτην Λαμπωνα Br. 11. 23. Ικαςε χαλκος έων. Λ-311. Br. II. 499. Θηφευτης δολιχον τ.δε. Β. ΙΙ. 276. Ικαριην το παρος πλωων. Α. 73. Br. II. 235. Θηςη μεν πολεμου. Br. III. 236. Θηςιον ei παςα γςαμμα. Br. II. 386. 234. Θηςιν τον τεκγεςοντχ. Βς. Ι. 244. Θηεις ο δαιδαλοχεις. Br. I. 227. Θησαυρος μεγας ές'. Br. III. 241. Θλιβε δεακοντειους. Α. p. 307. Br. III. 209. 447. Өнокан Есионсатия: А. 184. Вг. II. 338. Ornta ta per Grntar. A. 17. Br. 11. 342. Θνητων μεν τεχναις. Λ. Κ. 539. Br. I. 176. III. 247. Θουκυδιδης δ' έλελιζεν. Λ. 396. Θεασομαχε πλουτον πολυν. Λ. 184. vid. `Ιμεςοess 'Αλφese. Λ. 105. Br. III. 146. Θαίσυμαχε. Θεηϊκα χευσολυεαν. **Λ.** 503. Λr. Ep. p. 93. Циертп µарт. А. 467. Вг. II. 493. Br. III. 253. Θεηϊκα χευσολυεην. Λ. 270. Ivaxins esnoev. C. E. 61. Br. I. 467. Ogninas aiverta. A. 16. Br. II. 100. **Онея сон тобе усащих.** А. 428. Br. II. 193. Θυμαςετας μοςΦαν. Br. I. 195. Θυςσις ο κωμητης. A. 283. a. Br. II. 107. Ίξαλος ευπωγων. Α. 10. Br. I. 236. Θωμαν παμβασιληος. Λ. 293. Br. UL 47. Ίξω και καλαμοισιν. Λ. 240. Br. II. 474. I. Ieruπης Διος devis. A. 30. Br. II. 137. 'I βυκε ληϊζαγ σε. Α. 278. Br. II. 27. 'Id' ώs ο πρεσβυς. Α. 367. Br. I. 230. 'ld' ώs ο πωλος. A. 306. Br. II. 225.

Ίδας μαςπησαν. Λ. 539.

Ίεςεη Δημητςος έγω. C. E. 42. Br. I. 471.

Tegor Eguern. A. 342. Br. III 197.

Ίζεν άπας ύπο τηςδε. Α. 27. Br. I. 198.

Icev un' airegoiour. A. 364. Br. I. 248.

']ζεο υπο σκιερων. Α. 26. Br. II. 252. Inthe meyas outos. A. 346. Br. III. 275.

Lib. 111. c. XXXII.

Ιητεος καπιτων χευσην. Α. 148. Br. II. 381.

'Ιητρους εύρον ποτ' έγω. Α. Ms. n. 17. Br. II.

Inager, nyeos per se. A. 311. Br. II. 498. -

Ixagou w veo Postov. A. R. 686. J. 35. Br. III.

Ικεια μοι Βυβλων. A. R. 657. J. 6.

- Пладі усарратіка. Л. 138. Br. II. 310.
- Ίλα 91 μοι φιλε φοιβε. Μ. L. IX. 132. Br. II.
- IAnxois moliouxe. A. 40. it. p. 102. Br. 111.54.

Ιλιας ω μεγα έργον. Α. R. 722. J. 72. Br.

Ιλιος όφευοεσσα. Α. 7. Br. III. 143.

Ιμεςον αύλησαντι. Α. 13. Br. II. 116.

Ίμεςτη Φιδαλεια. Α. 298. Br. III. 194.

Ivor Xins our equi. A. 224. Br. III. 187. n. 185.

- Ivon Begunnov. A. R. 717. J. 67. Br. II. 242.
- Ivous ω Μελικεετα. Α. R. 546. Br. II. 90.

1εω Δεξιονικος. A. Ms. n. 132. Br. I. 481.

Ίουλιανος μετα Τιγειν. Α. 219. Br. II. 404. Ιουλιανος ούτος άςμα. Α. 409. Br. III. 32.

Ίουλον ανθων πεωτος. Λ. 408. Br. III. 21.

Iousivov nata Xgeos. A. 300. Br. III. 138. ИППЕ иму ридиние. А. 157. Br. 11. 329.

Ίπποι μεν σφηκων. Α. 85.

V v v 2

Ιπποκεατης Φαος ήν. Λ. 59. Br. II. 383.

Ιππολυτος της γεηος. Λ. 312. Br. 111. 48.

Digitized by GOOGLE

Lib. III. s. XXXII.

'Іжпонення Філеоиоа. А. 460. Br. III. 83. Ίππον Αθηνων ήσεν. M.L. IX. 299. Br. 1. 495. Тапоч даобхоценос. Л. 151. Br. II. 337. Ітпоs ёнч ахаенчос. А. 313. Br. Ц. 288. Иппос есенуетан андеа. А. 313. Br. III. 208. **Паж**ичос тобе спра. Br. III. 330. Ica Sewr, aya Sus. A. 357. Br. III. 199. Ισθμια δις γεμεα. Λ. 513. Iσθμια και πυθοι. A. 2. Br. I. 140. Igias & Sumvois. A. 482. Br. 11. 269. Isidi Ragmotone. A. 344. Br. III. 206. Isoxeateus AQaeus. Br. III. 267. 'Ισον κυδαλιμοις. Λ. 407. Br. III. 31. 'Ισσου έπι προβολησιν. Α. 200. Br. II. 35. 'Isato d' 'Алхµшwy. А. 397. **Члато б' ЕснаФеоблос.** А. 387-"Isato d' Euginoio. A. 384. [•]Ισατο Σαεπηδων. Λ. 393. Isoeias deizas. Br. III. 314. 1500iny ereneora. A. R. 699. J. 49. Br. III. 275. 150 YUNTOS EMMS. A.R. 687. J. 36. Br. II. 187. Ισχετε την βακχην. A. 296. Br. III. 208. Ισχετε χειρε μυλαιον. Λ. R. 653.. J. 2. Br. II. 1/9. Ισως με λευσσων. Α. 295. Br. II. 224. 'Ιτοριαιο ταχοι. Br. 11. 316. Iuγξ ή Nacaus. M. L. IX. 469. Br. III. 172. 109140 Too en avoer A. 214. Br. II. 188. Ιφιδαμας ούτος τε κοων. Λ. 539. Iquer typater ta xerge. A. Ms. n. 262. Br. 1. 142. 'I φιων ταδ' έγεαψε. Λ. 302. Br. I. 142. 1290as ayrisea. A. 38. Br. 11. 401. Ιχθυβολο πολυωπο. Α. 413. Br. II. 514. 129 un à yeurros. A. 140. Br. 11. 190. Ix900 Inentnea Meresparov. A. 197. Br.H. 138. 1x9 UTI xay motor 40. A. 31. it. p. 248. Br. II. 157. Ιω παζεςπων, μικζον. Λ. Ms. 168. Br. I. 219. Ίων ώπυμεςων. Α. 498. Ar. Ep. p. 90.

К' антес беше о птакос. А. 472. Br. I. 22. Кауш Кипендос айра. А. 341. Br. III. 205.

INDEX

Καγω παιδοφιλησω. Br. II. 527. Kaipe Tov iv opingers. A. 345. Br. II. 4. Kay aut n d' ήχλυσσεν. Δ. R. 723. J. 82. Kay γag έγω κανων. Λ. 537. Br. III.-189. Kay yeverar Touveege. A. 239. Br. II. 100. Και Διϊκαι βεομιω με. Λ. R. 750. J. 99. Br. II. 254. Kay λιθος ως Παφιη. Α. 325. Br. II. 15. Και καπυεον γελασας. Λ. 208. Br. I. 196. Kay Rhave Ray Seva Se. A. 330. Br. II. 140. Kay KohoQwv a eronhos. A. 60. Br. III. 270. Kay xeavaas Baburavos. A. 711. Br. II. 20. Kay Kumens amagras. A. 325. Br. II. 15. Kay λδγον isoen. A. R. 659. J. 8. Br. II. 195. Kay Manedow o sidneos. A. R. 629. J. 79. Br. П. пт. Kay μελιθον Περααγ. A. 344. Br. III. 203. Kay mogous airerre. A. Ms. n. 102. Br. II. 373. Kay Μιτυληναιω τον πνευμονα. Α. Ms. p. 75.3. Kay venus a zenus rcs. A. 256. Br. 11. 127. Kay venus w' Timan. A. 219. Br. III. 283. **Και νceens άφθεγκτα. Λ.** 394. Kay vuxtos peratns. M.L. IX. 137. Br. II. 84. Και παιανιεων δημηγορος. Λ. 384. Και παλιν είληθυια. C. E. 57. Br. I. 466. Kay 75811 xay iews. M. L., IX, 117. Br. IL 381. III. 160. Kay meer our geoms. Br. H. 49. Kay πive κay τεςπου. A. 173. Kay more dunners. A. 73. Br. II. 135. Kay more Sumonings. A. R. 704. J. 54. Br. II. 38. Kay more per Garrens. A. Ms. n. 144. Και πεομος εύχαματων. Λ. 397. Και πυει και νιφετω. Α. 450. Br. III. 160. Και πως, es μη Φοιβος. A. 283. b. Key σε κλεηνοριόη. Α. 244 Br. I. 118. Και σε πρωταγοζη. A. 588. **Και σε** λακυδη. Λ. 530. Kay oopos Heanhertos. A. 395. Kay Salikas kay Athra. A. 436. Br. 1. 185. Kay συ Γεωςγιοιο Φιλον. M. A. 50. Kay ou µe9' éonregmu. A. 374. Br. III. 53.

Kay

Кан оч пот' Енжевонден. А. 287. b. Kay ou rugy deomoira. A. 111. Br. II. 422. Kay συ τυχη λοιπον. Α. III. Br. II. 423. Kay συριας σελαγιζε. Λ. 395. Και τι γε σημα Φερεις. Λ. R. 638. Kay TIS 200 50005 wde. A. 283. 8. Kay TIS às oux etλη. A. 287. a. Br. II. 139. Και τοδε Δημοδοκου. Α. 167. Br. II. 56. Kay rode ons Za Sens. A. 118. Br. III. 277. Kay Tor and Tenxiros. A. 312. Br. II. 348. Kay Tov acoucator. A. 33. Br. II. 228. Και τειτατην θαμβησα. Α. 393. Kay τειτος εύχαιτης. Λ. 393. Kay Tewyers or merte. A. 155. Br. II. 322. Και τυπος άβεος έλαμπεν. Α. 395. Kay Qae Swy yea Qideoou. A. 291. Band. pag. 136. Br. III. 103. Και Φιλος Λύσονιοισι. Λ. 397. Και χαλκη περ' έουσα. Α. 304. Br. III. 196. Kay Xgurov Qirew. A. 90. Br. III. 243. Kaumee our Geoms. A. 520. Athen. L. XI. pag. 412. Br. H. 49. Kaleer yrw91 000wr. A. Ms. n. 184. Br. II. 368. Καισας δ' έγγυς έλαμπεν. Α. 386. Калоадно ФЭгречон. А. 63. Καλα Ποσειδαων. A. 28. Br. III. 233. Kuha Ta Macgerms. A. 20. Br. III. 93. Киллен неч чинис. A. 291. Band. p. 136. Br. III. 103. Калличаныя лектеон. А. 377. Br. III. 92. Kaλλiyereus Διοδωρον. A. R. 745. J. 94. Br. II. 33. Kuhhryevns ayeomos. A. 133. Br. 111. 59. Καλλιμαχον πωλω. A. 22. Br. II. 416. Каллинахоз то кадаена. Л. 95. Br. II. 358. Καλλιμαχου το τορευτον. A. 95. Br. 11. 144. Καλλιμου έκ πατεης σε. Μ.Α.60. Каллита клиторох 9e. A. 404. Br. III. 25. Каллия Васихна. А. 369. Br. III. 279. Υαλλιοπη μεν έγω. Α. 334. Br. III. 225. Kaλλioπη πολυμυθε. A. 8. Br. II. 255. Kaλlonn σοφιην. A. 94. Br. II. 513. Karrowns guyareg. Br. I. 184-

Καλλισπης ος Φηα. Α. 270. Br. III. 253. Καλλι5η το παςοιθε. Α. 515. C. Ε. 27.

Kaλλiseatos σοι, ζηνος. A. Ms. n. 249. Br. I. 261.

Καλλεχοςον τοδε τειχος. Α. **R**. 626.

Καλλος αν έν χαριτων. Α. 481. Br. II. 199.

Kaλλos exess Kungeloos. A. 474. Br. II. 394-

Kaλλos μεν Kuθegera. A. 421. Br. II. 494.

Kaλουμεν συγοδεμνον. A. 109. Br. III. 33.

Καλος ό παις, '**Λ**χελωε. Α. 485.

Καλώ συν τεττεγι. Λ. 440. Br. II. 42.

Καμε σοΦη ποιησε. Br. III. 319.

Каре точ ёч орикеон. А. 345. А. R. 801. J. 150. Br. II. 4.

Каряторегоиз dovaras. А. 114. Br. II. 493-Кач ре катакенятуз. А. R. 591. Antholog. Steph. pag. 207. Br. III. 257.

Kav mexers Heanheous. A. 169. Br. 11. 387-

Kardaurou rode onpa. A. 216. Br. III. 63.

Каптабокан. Фаилог µеч. А. 168. Вг. II. 56. Каптабокан пот' ёхлоча. А. 168. Вг. II. 56.

Каппабоког ину аснора. М. А. 12. Капрог ин хөрсө. А. 96. Br. Ш. 121.

Kaenervov nehios. A. 123.

Карка Энрі ото тихтог. А. R. 490. Br. IL. 185.

Кастесоs ev поленои. А. 197. Br. I. 118.

Kag Qartes dover. A. R. 789. J. 138. Br. II.

Karavdenv d' ivonaa. A. 390.

Катдаче µеч деобадог. А. 281. Br. II. 508. Катдачеч плюбадог. А. 207.

Kat Javes & Thugewy. A. 289. Br. II. 509.

Κατθανον, άλλα μετω. Α. 55. Br. III. 286. Καυματος έν θαμνοισι. Α. R. 665. J. 14. Br.

Καυμα μ' έχει μεγα. Α. Ms. n. 166. Br. IL. 364

Kauom ή το παροιθε. Α. R. 541. Br. II. 14. Kaurn dn e' ήχλισεν. Br. II. 150.

Kautos icos o ntatos. Br. I. 22.

Kauna Dat 2- Runs A ML D B2

Кенран, λαξ έπιβαινε. A. Ms. n. 53. Br. I. 11. Кезеанечос Ульгруг., A. 48. Br. I. 488.

Vvv 3

II. 154-

Keisay de Xeuseav. A. R. 415. Br. I. 202.	Клане виденфинтия. А. 329. Br. II. 238.
Кеятан ён Теоня. А. 238. Br. III. 107.	Класденопя <i>татеа</i> s. Br. III. 188.
Кето неч 'Алкинечиз. А. 150. Br. III. 57.	Клас Энтря поте иног. А. 74. Br. II. 120.
Кенипнис хеония. А. 413. Br. II. 495.	Kλaudios Augeoλω. Br. III. 285.
Kengomi faive λαγυνε. M. L. IX. 144. Br.	Khaudies intry Br. III. 276.
II. 48	Κλαυσατε παντες έμον. Br. III. 302.
Keneoπιδαι Διι τονδε. Α. 356. Br. III. 226.	Kherdouxos veruwe. Leich. I. A. R. 603. Br.
Keneomions d' ทระณฑระ. A. 383.	Ш. 162.
Κεκεοφαλοι σφιγγουσι. Α. 457. Br. III. 81.	Клене Эгос реусслено. А. 8. Br. Ц. 129.
Кеннабоя адтитокоч. А. 43. Br. III. 7.	Κλεινην ούκ αποφημι. Α. 81. Br. II. 118.
Κεντρα διωξικελευθα. Α. 412. Br. II. 90.	Κλαινιαθην de τεθηπα. Λ. 386.
Кеевере безналену. А. 271. Br. II. 507.	Kλesvois in δαπεδοισι. A. 286. b. Br. III. 258.
Keedareous digeoge. A. 359. Br. II. 501.	Кленгочансь вио успяз. А. R. 762. J. 111.
Керньба тач ос. 9 слов. А. 424. Br. II. 12.	KXervos Iwavvys. A. 191. Br. II. 472. (et 509.)
Керива тлу Філасівоч. А. 422. Br. II. 8.	Kλesous aj duo πaides. A. R. 553. Br. 1.259.
Κεςκιδα την Φιλοεςγον. Α. 422. Br. III. 173.	Клентории тов' ауалиа. А. 505. Br. III. 177.
Кеспибая ос Эсолалоны. Л. 424. Br. II. 216.	Kλεοσθενης μ' avegnuev. A. 506. Br. III. 178.
Keexidos ou xenfers. A. 141. Br. 111. 169.	Κλευας Τιμοκλειος. Λ. R. 680. J. 29. Br.
Kyyw Ewo Deou. A. R. 778. J. 127. Br. I. 501.	II. 35.
Κηία με προσελθε Φλυαρια. Λ. Ms. n. 277.	Кле цоцев ахен тичог. А. Ms. n. 26. Br. H.
Br. I. 148.	362.
Килии инлитои. А. 142. Br. 111. 169.	Kλeywer Podonn. M. L. IX. 474. Br. III. 71.
Kny yy Kny Torta. A. 255. Br. J. 245.	Kληüdes πουτου σε. A. 253. Br. IL 44.
Kην με κατακουπτης. Λ. 207.	Κλιμακος έξ όλιγης. Α. 222. Br. II. 188.
Κην με Φαγης έπι διζαν. Α. 10. Br. L. 165.	Κλινας αυχενα γαυζον. Α. 331. Br. H. 496.
Кпу нихоч искачаюч. А. R. 664. J. 13. Br. IL	Κλυθι Άλεξανδεεκα. Μ. Α. 67.
145.	Κλυθι και ουκ έθελουσα. Br. 111. 322.
K'y πευμνη λαχετω. A.R. 718. J.68. Br. III.	Клитоя Iwarrows Extida prios. A. R. 768.
Em. 172.	J. 117.
Kny διψης έπι λαια. Α. 482. Br. H. 140.	Клачев атпорнов. А. 26. Br. II. 172.
Knnos env ode Xweos. A. 382. Br. III. 140.	Купривас, Эшенка. А. 443. Br. III. 8.
Kneullos. vid. Kueillos.	Krwoolov Loopernos. A. 49. Ar. Ep. pag. 91.
Knguξ και ταφος. Br. III. 507.	Leich. n. 3.
Kneusseray ares. Br. II. 61.	Κογχος έγω ζεφυριτι. Α. 514. C. E. 5. Br. I.
Κηευσσω τον έεωτα. Α. 450. Br. 1. 26,	468.
Kn Oeus 'Ardeomedyv. A. 319. Br. III. 110.	Kosvy πας xλsosy. A. 66. Br. III. 238.
KILLOV EYEave The Jugar. A. 361. Br. L. 142.	Kcigavci upersenv agerny. A. 298. Br. III.
Kiova TETERTALUCOV. A. 349. Br. III. 132, 2,	224.
Клотокона Всонии. А. 417. Br. III. 118.	Kospavos Eugamas. A. 10. Br. III. 182.
KIGGW MEY AIOVUGOS. A. 110. Br. 111. 241.	Κολχιδα την έπι παισιν. Α. 318. Br. II. 226.
Kiyλiζeis χρεμετισμα. Λ. 46L Br. III. 113.	Kuxλadav duznvov (A. R. 719. J. 69. Br.
Κλαγγης πεμπεται ηχος. M. L. IX. 690.	Koλχes του dusnvor) III. Em. 173.
Br. III. 160.	Конбитон нов бел. А. 60. Br. II. 412.
	Kovtov

Kortor avne natenske. A. R. 726. J. 76. Κυπει τοι μοι τεισσους. Α. 485. Λ. Ms. n. 93. Κοσκινον ή κεφαλη. Α. 126. Br. II. 320. 'Br. I. 59. Koo µov "lourives Baoireus. A. 360. Br. Ките філенневтя. А. 325. Br. II. 226. III. 91. Kuneidi xero λαγυνε. A. R. 491. Br. II. 271. Kouea παλλαντος. A. R. 538. Br. I. 153. Κυπειδι κουεστ οφω. Α. 416. Br. II. 383. Kumerdos ad exwy. A. 298. Br. 1. 218. Koverus nay éa Giorus. A. 154. Br. 11. 418. Koven Inagioio. Ex cod. Guelph. n. 4. Киженбос анфидалис. Ms. A. p. 79. Br. III. Kough TIS & EQIANGEV. A. 487. Br. III. 161. ١ 162. Kovens iagioio. A. 501. Br. I. 183. Kuπgidos oùros i χωges. A. 56. it. pag. 340. Κουξον αποπλανιην. Α. 54. Br. II. 158. Br. I. 198. Royas ex Onyou. A. R. 410. Br. 11. 213. Κυπεις έμοι ναυκληχος. Α. Ms. n. 145. Br. Кеанвич Летенибшеог. Л. Мг. р. 75. 4. Br. I. 11: IF. 80. Kunges, igus, 'xageres. A. 355. Br. III. 222. KeaµBns a ψωµay. A. 328: Br. II. 227. Κυπεις ότε 5αλαυσα. Λ. 326. Br. II. 260. Keavas evides maca. A. R. 800. J. 149. Br. Kuπeis ow χαειτεσσι. A. 353. Br. II. 455. II: 351. Κυφιλλος τοδε σημα. Br. II. 491. Keaviov iv reiodoioi. A. 29. Br. III. 249. Kupos xupios esi. A. 484. A. Ms. n. 33. Br. II. Keew Purou. vid. Tou Soupiou. 346. Kengida Thy Torulogov. A. 234. C. E. 17. κωμαζω, χροσειον. Λ. 63. Br. 11. 271. Br. I. 474. Κωμασομαι τι δε μα. Α. Ms. 107. Кенчан кан тотанон: М. А. 28. Конасона недия. Br. III. 155. Kenvaray AiBades. A. 55. Br. II. 180. Κωμαυλος τον έχινον. Α. 419. Br. III. 176. Kenuro Badar, Smeewer. A. 343. Br. III. 304. Kursartiviados Aonton. A. R. 701. J. SI. Кенова ниши влафсия. А. R. 788: J. 137. Br. Br. III. 278. •**:** , II. 120. Κωνσαντινα ην, αλλα. Λ. 409. Br. 11. 30. Kewar' dewres. A. Ms. n. 70. Bra III. 142. Kansartivos "Iwarrow. A. R. 639. Κεινω έγω πυζέον. Α. 123. Ker or availor ider. A. 376. Br. H. 420. Keiov Exa yevernea. Br. III. 325-Κτησιν έην σα*ε*κα5ε. Μ. Α. 70. Kravgers Tov XTENarta. Br. III. 326. Λαβεσποδε χαιμαέδε. Λ. 104. Br. II. 177. Kuaven Ray Tousde. A. 201. Br. I. 12. Λαβεοσυνα, ταδε δωεα. Α. R. 533. Br. I. Kuños 100210200. A. 299. Br. III. 135. 224. Kuginov ny ex 975. A. 209. C. E. 13. Br. I. Aadas to sadioy. A. 295. Br. III. 217. Λαζεο τιμηεσσα. Α. 420. Br. II. 166. 473-KURLADON DUSMVOV. vid. Kolzos Tov d. Aagen noumgeroa A. R. 301. Br. 111. 162. Κυκλοτεςη μολιβον. A. 444. Br. II. 216. Λαθεη πωπταινοντα. Α. Ms. n. 115. Br. II. 79. Kuλληνην deos. A. 216. Br. II. 126. Λαθειη έκ πλανης. A. R. 532. Br. l. 223. Kuλλos x & λευgos. A. 129. Br. II. 389. Λαθειον, έεπηςην, σκολιον, Α. 174. Br. II. Кира то жиеоч всютоз. А. 4-1. Br. I. 20. 224. Kuyata + af Tenxus. A. 241. Br. H. 122. Λαθειος) ήεακλεια. Α. R. 731. J. 80. Br. Kuy 9 ides Dagoeste. A. 436. C. E. 73. Br. I. Λαιθείις II. 529. Λαιλαπα και μανην. A. 246. Br. II. 264. 409. Kuπer γαλαναιη. A. 41. Br. II. 89. Λαιλαψ και πολυ κυμα Α. 243. Br. Π. 261. Λ and hose

Digitized by Google

1.

527

INDEX

Antoios noy marohos. A. 196. Br. II. 66. Aceraios, Augoviar. Br. II. 137. Antous wdirwy. A. 81. Br. II. 130. Λαίς αμαλδυνθεσα. Α. 421. Br. II. 494. ΛηΦθησει περιφευγε. Α. Ms. n. 139. C. E. Λαίνεος 5ηλη. Br. III. 305. Лациясова Эск кау тода. А. 330, Br. I. 48. Br. I. 464. A.905 MOI Somos outos. A. 56. Br. IL 21. 411. Лантаба прохиточа. А. 426. Br. II. 112. Ainv sureixosi eipi. A. \$36, Br. III. 324. AILOV OGUENV. A. 106. Br. H. 234. Aaumada vinnoas. Br. III. 174, Λαμπαδα την κουροις. A. R. 411. Br. III. 175. Λιμογ 201 γεαιής. A. Ms, pag, 76, 6, Br. IL **Λαμπων δ' αχνυμενω. Λ.** 392. Λαοδαμας τειποδ. A. 537. Br. III. 179. Лютон есок, А. 452. А. Ms. n. 24. Br. I. II. Accodings ode menhos. A. 506. Br. III. 186. Airos iyo to tuxns. A. R. 492. Br. II. 170. Ласчана патешич. А. 105. Br. II. 155, Літеач ётын Споас. Л. 23. Br. II. 416. Δα3 αυρων αΦελων. Br, II. 386, A010 910 dy rode mares. A. 288. a. Br. I. 200. Aoxeidos en vener. A. 271. Br. I. 490. Λατοίδας ούτος. Α. 539. Λατυπος αεχιτελης. A. 286. a. Br. II. 234. Λουεσθαι σε λεγουσι. Α. 135, Br. II. 336. Λαφείη in πενίης. A. R. 532. Br. I, 223. Aouxiavos rad eyeaya. Br. H. 309+1 Λεημανου αμφικλασον. Α. R. 473. Br. 11. 9, Aouragervos, reodium. A. 477. Br. H. 394. Aeryara Aouridans. Br. III. 310. Λουσασθαι πεπορευτου. Α. 134. Br. II. 353. AENTER HOTTO HILLYOYTON A. 417. Br. II. Audy way yerros eine. A. R. 757. J. 106. Br. L. 219 474. ArBATAS iyvon oryay. Br, 111. 314. Audiov oudas ize. A. 202. Br. I. 201. Лентра сов анть уаран. А. 259. Br. III. 102. Audos in vay Audos. Br. I. 502. ·Δεκτ gev ένοδ φευγουσα. Α. 26. Br. III. 164. AUNTION RODONNY. A. 428. Br. II. 192. AEµBiov, no éreços. M. L. IX. 113., Br. II. Augidian opi numei. M. L. IX. 465. Br. L. 217. **Λυσιμελους Βορχου. Α.** 190. Br. I. 484. 349. Лепточ офученена. А. 47. Br. III. 240. Augurte Thuse. A. 314. B. U. 49. Λεπτος αίης δεμαλην. Α. 530. AUGIMANS & VEOYVOS. A. 19. Br. II. 196. AcaBiov neivons. A. 93. Br. III. 261. AUTOV 0175 EVERHON. A. 76. Br. IL 271. Λευκαδος αίπυν έχων. Α. R. 493. Br. II. 214. Auxve, se yae maleousa. A. 472. Br. I. 216. Acurar Ins KAROBOUNOS. A. Ms. 11, 152, Br. Awros arondu Courg. A. 51. Br. II. 148. Awrov & Troperous, A. 353. Br. III. 221. I. 1f. Asunados avri µe Kairag. A. R. 730. J. 79. 4. Br. II. 117. AEUROIVOUS TOAN Ses. Br. II. 89. M. Σε μη πεωνιος. Br. III. 16. Λευκου μεθελκων. Α. 409. Br. III. 29. Ma Tor Bowgaray Hearten. A. 314. Br. III. Acusons'Arendew. A. 497. Ar. Ep. pag. 89. 211. Mayons Heandertos. Br. III. 157. Br. L. 179. Апдания Анатогр. А. 9. Br. II. 162. Maryvor of eis aidny, A. 60. Br. II. 343. Anzov éços neadins. A. 454. Br. 111. 113. Marfous xeepsiv exa. M. L. IX. 682. Br. Ans noti Tay vup Qav. A. 517. Theoer. pag. HI: 74. Maivas Eviation. A. R. 416. Br. L 248. 288. Br. 1. 377. Λητοίδη, συ μεν έσχες. Α. Ms. n. 60. Br. Maiveray 101yevera. A. 315. Br. III. 216, Mainy Ray A . Jos our A. 318. Br. III. 315. H. 79. Maxea

Mynu aperns poiens. Br. III. Em. 302. Mynua usynt, 900. A. 500. Ar. Ep. pag. 92. Mynua cov & Secologe. A. 282. Br. II. 508. Mynuce tod' Ateesdew. A. 497. Ar. Ep. p. 89. Mynua tod' is accurs. Br. 111. 279. - U41-Oaves. Br. III. 315. MYMUN TODE RASYOID. Br. III. 131. Миниат тобе контута. А. 526. Br. I. 260. Mrnun xay Angn. A. 70. Br. III. 121. Mynun d' ou Tiva Onus. A. 513. Br. I. 137. Mynuns eu Bouroio. A. 209. Br. I. 237. Mynuoves of rages. A. 291, Br. III. 224. Μνημοσυναν έλε θαμβος. A. 92. Br. II. 19. Mynoopay ou yal toiney. A. Ms. n. 271. Br. I. 143. Moren Ray Angn. Br. III. Em. 303. Moerada Thy iseas. A. 242. (Br. III. 293.) MogQas à yeavas. A. 294. Br. III. 227. Μοσχε, τι μοι λαγονεσσι. Α. 303. Br. II. 21. Mouvar aur Terrois. A. 217. Br. II. 123. Mouvoπalns, vixa. Br. III. 283. Moyvos in algo peroisiv. A. 237. Br. 11. 96. Mouvos παλη νικω. A. 504. Mouro poi Jepis 251. A. Ms. p. 77, 10. Br. III. 319. Моиса нов Алкиния. А. Ms. п. 276. Br. I. 147. Moura Øira. Br. I. I. Meleag. I. Μουσα Φιλητα μεν αυτος. Br. 111. 134 Mourawy denary. A. 362. Br. III. 104. Μουσαων έλικονιαδων. Α. 34. Br. H. 194. Μουσαων προπολον. Br. III. 253. Μουσειου τα μεν αυτος. Br. III. 134. Moughs vou Geoinv. A. 174. Br. 11. 289. Μουσοπολον, έπτηςα. Μ.Α. 7. Mox 905 2 µou yeverneos. A. 7. Br. 111. 144. Moyou Thod' ecceas. A. 371. Br, 111. 228. Muydwy TECHA BIOLO. A. 196. Br. 11. 503. Mulegyatas ang. A. R. 605. Br. 11. 233. Muy Arichnatiadns: A. 186. Br. II. 339. Muei anophipevoio. Br. III. 305. Мисна нетентатач. А. 79. Br. II. 176. Мидна тов птолеране. А. 219. Br. II. 34.

Lib. 111. c. XXXII. 531

Миднасич тоте трбе. А. 200. Вг. І. 131. Миднотоич сколотечбеач. А. R. 472. Вг.

II. 41.
 Μυριος ήν ανθρωπε. Λ. 212. Br. I. 238.
 Μυρμηκος πτεροεντος. Λ. 159. Br. II. 330.
 Μυρταδα την ίεραις με. Br. III. 293.

N.

Ναι θεμιν ακρητου. Α. Ms. n. 36. Br. II. 52. Ναι λιτομαι παροδιτα. Α. 233. Br. III. 67. Ναι μα τον έν γαιη. Α. 193. Br. III. 65.

Ναι μα τον ευπλοκαμον. Λ. 452. Br. I. 20.

Noy μην Έμπεδοκληα. A. 287. b.

Nay, vay, Bashher' egares. A. Ms. n. 50. Br. 11. 46.

Nay Tax RUTTER Reas. A. 471. Br. I. 16.

Nay Tay Vn Eaperar. Br. I. 21.

Nay Taxa Tavradens. A. 456. Br. III. 81.

Nay Tov żęwra. Br. I. 30.

Napa to dinvov. A. 534. Br. III. 191.

Narreus nay Audins. A. Me. n. 155. Br. II. 48.

Nazios everyos. A. 506. Br. 111. 193.

Nazios our in yns. A. 245. C. E. 19. Br. I. 472.

Natos μεν φιαλαν. A. 504. Br. III. 177.

Nacos eµa geentaga. A. 208. Br. I. 37.

Ναυαγου ταφος εμι, συ de πλεε. Δ. 257. Br. II. 44.

Naunyou me Seboexas. A. 245. Br. I. 174.

Ναυηγος γλαυκοιο Φυγων Λ. 250. Br. I. 245. Ναυηγου ταφος είμι διοκλεος. Α. 244. Br. I. 243.

Naunyou Tapos eius od'. A. 244. Br. I. 174. Nauv iegendeidns. A. 80. Br. II. 181.

Ναυτιλε, μη παθου. Α. 253. Br. III. 294.

Ναυτιλε μη εησης. Α. 102. Br. III. 13.

Ναυτιλοι έγγυς άλος. Λ. 245. Br. II. 51.

Ναυτιλοι ω πλωοντες. A. 249. Br. II. 252.

Ne Beerw on a on a 367. Br. 11. 19.

Neixos 'Apiseions. A. 376. Br. III. 273.-

Neiλos έςσταζει. Α. R. 658. J. 17. Br. II. 191. Neiλos ό κοιας αναξ. Α. 521.

Neiλos, πεçαις, iβηg. A. 292. Br. III. 109. X x x 2 NeiΦe,

NegOE, yala (cBoles. A. 473. Br. I. 216. NIGE, X. vid. NeiGe. NERCODOROV RAINTNER. A. 235. Br. 11. 179. Now iegn. ou de marta. M. A. 100. NECIS avantur raedias. M. L. IX. 101. Br. Νοννα σοι Φώνη πεειλειπετο. Μ. Α. 98. Novvav enougavioioiv. M. A. 90. III. 151 NESOEC TOV MUNION. A. 498. Ar. Ep. p. 90. Nervos éya maros. A. 96. Br. III. 276. Nn Thy un Easteray. A. 449. Nous ray A eiscrehous Vury. A. 380 Br. III. Nη τον ερωτα θελω. Δ. 448. 267. Νηα μεν ώλεσε ποντος. Α. 73. Br. II: 229. NURTO MEGNV ÉTOINGE. A. 127. Br. H. 320. Nna noverdawr, A. 439. Br. Hl. 117. NURTERINA DIREROS. M. L. IX. 139. Br. II. 84. Νηα σοι, ώ ποντου βασιλευ. Λ. 439. Br. III. NURTEGINAV ETTINOMOS lov. A. Ms. n. 238. Br. II. 379. 117. NUNTIKOBAZ ader. A. 151. Br. IL 356. Nnoui Beigomerny. A: 43. Br. 11. 219. Nydur avaio Xurtor. A. 109. Br. 11. 427. NUNTOS OTTERXOMENAS. A. 121. Br. II: 434. Nyiades xay Yuxea: A. R. 677. J. 26. Br. Nuµ@ay aµadevades. A. 411. Br. I. 202. Nuμφαι έποχ θιδιαι. Br. III. 331. III 288. Nηλεες ω δαιμον. A. 211. Br. III. 289. NuµQay ¿Quderades. A. 4. Br. II. 252. Nup Qay Kenvaray pe. Br. 111. 304 Nnheins audns. A. 220. Br. III. 6. Nupper Narades. A. R. 794. J. 93. Br. H. 259. Nnov (μεν) σιγαλοεντα. Br. 111. 188. Nnos αλισεεπτου A. 72. Br. II. 205. Nup Qoy Treu Joperw. A. 46. Br. 11. 347. Nuµ@as Bauxidos eini. A. R. 672. J. 25. Br. Nnos erreryopevns. A. 44. Br. 11. 237. Nηπι έçωs, πος θεις με. Μ. L. IX. 124. Br. 1. 58. NuµGudiou Jarapono. Br. III. 295. 11. 92. Νηπιε, πως σε λεληθε. Λ. 171. Br. 111. 62. Nuµ@icv Euxyognv. A.R. III. J. 61. Br. I. 251. Nηπιον υιον έλειπες. A. 517. Theocr. p. 291. Nuv on gens or AETTOS ... A. Ms. n. 41. Br. 1. 211. Nuy éag ei, ретелента. А. Ms. п. 198. Вг. Br. 1. 379. Nator equator A. R. 654. J. 3. Br. 11. 118. 11. 37211 • • · · · ray µe (A. R. 732. J. 814, Br. Nur égrar Rugeera. A. 353. Br. III. 49. II. 146. Νησον την ει χ' οί με. NUV KATAYIYVWOKW. A. 466. Br. II. 406. Nnoou an Eußome. A. 500. Ar. Ep. p. 93. Nuv pice Xarge Reyers. A. 483. Br. II. 399. Νησόν τις καλεων. Br. 111. 326. Nuv oe9n, Karagare. A. Ms. n. 199. Br. H. 372. Nnoos un purnpa. Br. 111. 324. Nur, ote under AreEns. A. 289. Br. I. 169. Nyw wnumoewy. A. R. 760.] 109. Br. II. 129. Nuv πλεον ή το παιςci 9ε. A. 271. Br. H. 507. Ninay mageo pley. A. 357. Br. 11. 426. Nul ieen nay hox ve. A. 467. Br. I. 21. Nikagerns to mogoioi. M. L. IX. 302. Br. I. NuE µaren xay Xerµa. A. 451. Br. I. 215. Nuξ, σε γας, ούκ αλλην. Μ. L. IX. 306. Br. Nixnoas tous mardas. A. 440. Br. I. 218. I. 214. NIXNTAV docitory A. 294. Br. III. 139. Nogeos Eyo TEREGETROV. A. 301, Br. 11. 15. Ninnths adar. A. 151. Br. 11. 389. Nunths oxigos. A 65. Br. H. 210. NIKIEW TOVOS OUTOS. Br. H. 528. Zav Jorneondaore. Br. III. pag. 144. Nicoπoλiv Maea 9ωνος. A. 233. Br. III. 292. Ξαν. τη μεν τις έγων Br. 111. 318. Nigeos ovta me trada Br. III. 325. Ξανθιππην Ακυλα. Br. III. 299.

INDEX

Nixa diaudov. A. Ms. n. 251. Br. I. 421.

Ēer

Zerv uno tav mercar. A. 336. Br. I. 198.

Digitized by

Zerv'a'ye on ney min'. Br. 111. 328.

Zesve Sugnnooios. A. 517. Theocr. p. 289. Br. I. 249.

Ξανε ταφον παραλιτον. A. 276. Br. 11. 26. Ξανε τι μαν πευθη. Α. 149. Br. H. 356. Ξεινοι λαίνεας μη ψαυετε. Α.319. Br. III. 216. Zervoi maegevos eim: A. R. 804. J. 153. Br. IL 119

Zesvos Thy TREESBOTOV. A. 97. Br. I. 166. -Ξανον όπηνικα θαυμα. A. II. Br. II. 136. Zervos 'Araeverrys. A. 285 b. C.E. I. Br. I. 469. ΞενοΦοων δ' ήςραπτε. Α. 397. Ξιφη τα πολλων. Α. 438. Br. II. 215.

0.

'Ο βεαχυς Έεμογενης. Α. 133. Br. III. 171. Ο γλυκυς έν παντεσσιν. Α. 346. Br. III. 106. Ο γλυκυς Heinnes. A. 279. Br. I. 218. O yeineus dictincs. A. 247. Br. II. 242. O yeuncs vixor. A. 142. Br. II. 312.

'Ο ζευς Αίθιοπων. Α. Ms. n. 25. Br. II. 190.

Ο ζευς αντι πυρος. A. 24. Br. II. 408.

Ο ζευς προς τον έρωτα. Α. 11. Br. 111. 161.

O GEUS THY Savany. A. 480. Br. II. 201.

Ο θεασυς, ψαυχην τε. Α. 459. Br. III. 82.

'O nens Ineipaxos. A. 433. Br. I. 228.

- O neonos oi re puecours. M. L. IX. 461. Br. III. 172.
- Ο λυκτιος Mevoitas. A. Ms. n. 253. C. E. 39. Br. I. 465.
- 'O mixnos tod' eteuge. Theocr. p. 292. Br. I. 381.
- 'Ο μουσοποιος ένθαδ'. Λ. 272. Br. I. 382.

O mais à raveos. A. 315. Br. III. 213.

O πλοος. weekos. A. 75. Br. I. 235.

O mein an Beomiou. A. 69. Br. III. 238.

О жен аелложсоши. А. 45. Br. II. 48.

О пен адиоцегос. А. 357. Br. III. 125.

О жен арад Эактонон. А. 155. Br. III. 81.

Ο πειν έγω χαι πεντε. Λ. Ms. p. 75. 2. Br. 11. 86.

' πειν έγω και ψηςα. Α. 240. Br. II. 36.

U ngu eya godiowiv. A. 83. Br. II. 135.

Lib. III. c. XXXII. 533 Ό πειν έπ' Άλφειω. Α. 48. Br. II. 98. Οπτανος τον πτανον ίδων. Λ. 341. Br. III. 205. ⁶Ο σκηπων και τάυτα. Α. R. 525. Br. I. 222. O sadieus Agins. A. I. Br. II. 16. Ο 5αφυλοκλοπιδας. A. 103. Br. H. 199. 'О 5ефачос песь ксать. А. 448. Br. I. 29. О тпу учусское тпу. А. 141. Br. II. 408. 'О точ толистичеточ. А. 200. Br. III. 263. 'О теачикоч Фшиниа. Л. 273. Br. II. 124. Ο τεαγοπους, ό τον άσκον. Α. 343. Br. III. 218. Ο τεαγος ό κλησωνος. Br. 11. 297. Ο τουφερος Διοδωρος. A. Ms. n. 103. Br. 1. 22. Ο τυμβος ούτος ένδον. Α. 217. Br. III. 281. Ούμος έςως πας' έμοι. Α. 485. Br. III. 153. Ο Φθονος αύτος έαυτον. Α. 116. Br. III. 242. O Q90vcs esi xarisov. A. 116. Br. III. 242. О ФЭочос ойктієнои. А. 115. Br. II. 433. Оўкас чеос. Л. 537. Όχνη, χereos έμης. Α. 27. Br. II. 428. Οδιτα μη πεοσεεπε. Α. 342. Br. III. 198. Οθευαζήν Σπαετης. Α. 9. Br. II. 147. Oi Beveros measuroisin. A. 405. Br. III. 27. Oi δυο χαλκαντες. Α. 181. Br. IL 421. Oi regis a xei rogov. A. 10. Br. H. 203. Oi µev èµe xresvavres. A. 207. Br. I. 137. Oi per seu rodoquera. A. 365. Br, II. 18. Oinaides Da Buen Jos. A. Ms. n. 220. Br. I. 480. Oi neos éwhanous. A. 203. Br. II. 299. Oi ourayarisay. A. 128. Br. II. 320. Oi Toixos Sioquite. A. 165. Br. II. 340. Oi rees ruvdaeiday. A. 300. Br. II. 449. Oi reissoi toi tauta. A. 431. Br. 1. 225. Oi X 81500 QOGEOVTES. M. A. 6. Οίχεται άςτι θαλασσα. Α. 123. Oiyvuper ig iregns. A. 65. Br. II. 193. Oid i'yo ws veos wr. Br. 111. 320. Old oti gratos eyw. A. 67. Br. II. 66. Oid or 1 por nevos benos. M.L. IX. 315. Br. I. 18. Oid ot 1 µ61 77 Aoutou. A. Ms. n. 138. 'C. E. 34. Br. I. 402. Old' aidar sectartes. A. 203. Br. II. 34. Old' απο λευκανων. Α. 444. Br. I. 226.

Oid' AonAnziaday. A. 499. Ar. Ep. p. 92. Oiðæ Xxx 3

Digitized by GOOGIC

Olda Older Olderras. A. 485. Br. III. 158. Olda QINONTHTHY DEOWY. A. 312. Br. 11. 499. Oide BITWY KAEOBIS TE. Br. III. Em. 274. Oide mae Eugupedovri. A. 201. Br. L. 134. Oide mareau mohudaneur. A. 199. Br. 1, 193. Oide mareas évera. A. 503. Br. III. 284. Oide morugervos. A. 501. Br. 1. 180. Oide mor' airanono. A. 201. Br. I. 173. Oide reinnosion A. 204. Br. I. 131. Oidimodes divers te. A. R. 761. J. 110. Br. II. 264. Oidimodos naous ny. A. 416. it, p. 428. Br. II. 197. Oidinodos naudar. A. 236. Br. II. 158. Oies Tov Twywra Ogerwr. A. 187. Br. II. 388. Oixerois daxqueis. A. 538. Oixoyerns airougos. A. 264. Br. III. 65. Oirov avez Erinavos. A. 299. Br. III. 134. Oires Avasasioso. A. 359. Br. 11L 135. Oixos way margy. A. 70. Br. 11. 503. Ointerew deo xaddos. A. 62. Br. 111. 145. Ointov open nay Autoav. A. 319. Br. III. 215. Ointen in Brogegov. A. R. 571. Br. 11. 399. Ointeotatov wathe. A. 287. a. Br. L 36. Oine in Augurheous. A. 38-Oiria oißwras. A. 506. Br. III. 187. Oivonoray de Easte. A. Ms. n. 89. Br. I. g. Oivonoras Erropar. A. 438. Br. III. 123. Oiros de Duntois: Dewy maça. Br. III. 329. Oivos équitos exervios. A. Me. n. 126. Br. I. 213. Oiros Ray REVICUGOV. A. 83. Br. I. 490. Oiros ney meomores. M. L. IX. 460. Br. I. 483. Oivos nay ta dostga. A. 55. Br. III. 245. Oivos thy étegny. Br. III. 325. Oivos Toi Xagier Ti. A. 83. A. Ms. n. 275. Br. I. 417-Οίνωνη δε χολω. Α. 391. Oiov 3µaiwoavro. Br. II. 384. Oiov ens reoinv. A. Ms. n. 235. Br. II. 378. Oiov xay reovions. A. 310. Br. 111. 311. Oiev égns a Eerve. A. 295. Br. L. 488. Oios d' evrux 10v. Br. II. 60.

Ojos ins Peryon. A. 295. Br. 111. 218.

INDEX

Oicus and olan oluntogas. A. R. 666. J. 15. Bc. II. 145. Oiow vay ma oe Banxe. A. Ms. n. 110. Br. L 17. Oixercy a Ninopudes. M. A. 36. Oitives Aliono. J 97. C. E. 64. Br. I. 470. Oia geodapas. A. 310. Br. III. 311. Октавсахнои кау л. Br. II. 307. Όκτω μεν πηχεις. Λ. 256. Br. I. 219. Окто кау бекатои не. Br. III. Зи. 'ONTW TOI JUPERS. A. 443. Br. I. 226. 'Ολβια τεκνα γενοισθε. Α. R. 554. Br. II. 251. ONBION and gew monstry. A. 113. Br. IIL 242. Όλβιος, εύγηςως άνοσος. Μ. Α. 10. Ολβιος, εύγηςως, εύπαις. Μ. Α. 76. Όλβιος è yeawas. A. Ms. n. 176. Br. II. 366. Όλβιος ω Mererace. A. 497. Ar. Ep. p. 89. Όλκαδα πυς μ΄ ανεφλεζε. Α. 79. Br. I. 226. Одная анетенточ. А. 79. Br. III. 6. Ολκας ύδως πεοΦυγουσα. Α. 79. Br. II. 503. Ομμα πολυπτοιπτον. M. L. IX. 690. Br. III. 75. 'Ομματ' έχεις Hens. Λ. 476. Br. IL 396. Όμματα diveuess. A. 466. Br. III. 10. Ощиата не Кастя. А. 300. Br. III. 90. Оррата рег хентем. А. 486. Br. II. 398. Оцинта соз Варидоись. М. L. IX. 677. Br. III. 74. Όμματα Φυλλις έπεμπε. Μ.L. IX. 679. Br. III. 15. Ομνυμεν αθανατωο. Μ. Δ. 13. Όμφαζ είκ επενευσας. Λ. 487. Br. III. 164 Ον πολεμος δεδιως. Α. 7. Β. ΙΙ. 197. Οντως δε χαριτων λετρον. Λ. 352. Br. III. 220. Ovrws ons deerns. Br. III. 236, ОЕнан панти пер. А. 218. Br. I. 255. 'Обесь лахинента бенас. А. 418. Br. Ш. 176. OEuBoey xwywres. A. 449. Br. I. 27. Όπλιζευ, κυπει, τοξα. Br. II. 92. Όππιανος σελιδεσσιν. Α. 369. Br. III. 273. Οππιανος κλεος είλον. Br. III. 274. Onnoger o snows. A. 345. Br. III. 11. Опподі териорення. А. 360. Br. III. 50. Оппсиас тоу Онпроч. А. 365. Br. HL 254. Ocas neosumov nasons. A. 233. Br. III. 224. Oeas

EPIGRAMMATVM

Lib. III. c. XXXII. Ou Beiagon Tiva Snea. A. 377. Br. III. 91. Ou Beotos & yluntas. A. 319. Br. III. 215.

Ού γαμον αλλ αϊόην. Α. 224. Br. I. 36. Ού γας σοι γε όλιζον. Α. R. 721. J. 71.

Ού γληχωνι κειτων. Λ. 183. Br. 11. 338.

Ou dexercy Magnov. A. 169. Br. 11. 335.

Ou ourapay yaperns. A. 137. Br. II. 409.

- Ou dura pay o' idenar, A. 484. A. Ms. n. 23. Br. III. 155.
- Ού δυναται τη χειει. Λ. 141. Br. II. 387.
- Ou gratos oud agaratos. Br. III. 320.
- Ou ROVIE, oud exiyor. A. 252. Br. II. 348.
- Ou nuves, ou salines. A. 43. Br. III. 7.
- Ου λαλεει το κατοπτρον. Α. 141. Br. III. 115.
- Ou Loyon, ou vomon oide. A. 112. Br. 11. 431.
- Où µ irewser iews rozois. A. Ms. 87. Br. 1. 23.
- Ou na role Oginevar. A. 227. Br. I. 498.

Ου μα τον ουδε λυκωνα. Α. 206.

Ου με τις έξ όςεων. Br. IL 523.

Ou peyas oud ' o equis. A. 347. Br. III. 224.

Ου μελλω έευσειν. Α. 482. Br. II. 160.

Ού μηλη τειοδοντι. Α. 149. Br. III. 169.

- Ου μοι 9ηλυς έζως. A. Ms. n. 21. Br. III. 151.
- Ου μοι μελα γυγαο. Α. 174. Br. I. 88.
- Ου μοι παιδομανης. M.L. IX. 472. Br. I. 15.
- Ου μοι πληϊαδων. Α. 174. Br. II. 7.
- Ou μονον αυτη πνει. Λ. 143. Br. H. 336.
- Ou novov iv sadions. A 401. Br. III. 22.
- Ού μονον ές Πεςσας. Α. 529.
- Ou povor evagoror. A. 43. Br. II. 197.
- Ού μονον ύσμινησι. Α. 72. Br. II. 453.
- Ou povor infras. A. 437. Br. 1. 236.
- Ou povos ep Vuxar. A. 287. b.
- Ού νοσος ούδε σε γηρας. Μ. Λ. 109.
- Ού νουσω έοδοπα, Α. 265. Br. II. 29.
- Ου πλοκαμον τιμους. M.L. IX. 459.
- Ou noies Davator. A. 54. Br. II. 434.
- Ού ποτ έγω Φθιμενοισιν. Μ. Α. 16.
- Ой потанос нелабыч. Br. II. 528.
- Ou neoidar Geotine. A. 257. Br. II. 5.
- OU REOTEXW ROY TOL A. 143. Br. II. 110.
- Ou de Ruyar Yeyos ent. A. 274. Br. II. 242.

Oeveor & xaleioiv. A. 267: Br. I. 505. Oevi Dios neovidao. A. 197. Br. II. 32. Όρνι τι μοι Φιλον υπνον. Α. 85. Br. II. 267. Oeviges 41gueoi. A. 485. Br. III. 157. Осфеа Эспіхтов паса. А. 269. Br. II. 39. Oe@eos oixomerou. A. 241. Br. III. 108. Oepeus Ineas émen9e. A. 14. Br. II. 116. 'OeΦeus μev κιθαεα. Λ. 220. Br. II. 358. 'Os βασιλευς έδαμασσε. Λ. 195. Br. III. 297. Os nev émintation. A. 117. Br. III. 272. Os Thy inna Geow. A. 506. Br. III. 193. Οσσαις 9ηλυτεραις. A. 353. Br. III. 222. Οσσακι κυδιλλης. Λ. 468. Br. II. 87. Οσσαν έπ' ολυμπω. Λ. 349. Br. III. 219. Слеа неч кау кафоч. А. 279. Br. II. 288. 'Osea her nay gagnas. Br. 111. 301. Олеа он Паларновс. Л. R. 645. О515 гроч жава спра. А. 278. С.Е. 22. Вг. I. 475. Ozis êow mugous. A. 179. Br. II. 294. Osis Ray Tiros equi. Br. III. 314. О515 µе тегобоют. А. 219. Br. II. 504. Ότ' έξ αητου λιβυος. Α. 41. Br. II. 214. °Отач Влетш ог. А. 108. Br. II. 430. 'Отал Эгду тіс приехт. А. 39. Br. II. 437. Отач Лочитроиз катарада. А. 113. Br. II. 432. Οται suyη τις αίνδεα Α. 1:5 Br. 11. 422.

Осас то каллос боот. А. 349. Br. III: 219.

'Oeyn το Διος έςι γυνη. Λ. 23. Br. II. 408. Oegov vur ésnras arwrupor. A. Ms. p. 213.

Ceges, TI HOI, OUSERASE. M. L. IX. 313. Br. 1.24.

Oegee, TI VUV, SUJE 250. M. L. IX. 314. Br. 1. 24.

Oegeos ibn xeusinna. A. 480. Br. II. 110.

'Oenov noivov šewt'. M. L. IX. 1.8. Br. I. 494.

Осдаван точ кисточ. А. 148. Br. H. 356.

Oeveor 759104ev. A. 156. Br. II. 411.

Oegeios run ληκτοιο. Λ. 84. Br. 111. 93. OegeoBoas dureewrs. A. Ms. n. 127. Br. I. 21.

Осуана изгат. А. 22. Br. II. 416.

Br. II. 104.

Οτραλεως τολυπευσαν. Α. 359. Br. III. 139. Ou Baraverer inv. A. 356. Br. III. 223.

Ou de marae nuveyeree. A. 313. Br. II. 200. Ού σ: ε Σμυεναιαι Νεμεσεις. Βr. 11. 367. Ou oos raur' effowy. A. Ms. 11. 123. Br. I. 18. Ού σον μνημα τοδ' έτι. Α. 273. Br. III. 264. Ού 5εεγω πολυληνες. Α. 14. Br. II. 129. Ου τεςπουσι κομαι με. Α. Ms. n. 179. Br. II. 367. Ou to Env Xalizorav. A. 108. Br. III. 100. Ου το λεγειν παρασημα. Α. 169. Br. II. 345-Ой точ анаптиссонта. А. 380. Br. II. 501. Ou toroy oud 'Agapas. A. 119. Br. II. 196. Ou τεηχυς λιθιαιος. Br. 1. 256. Ου φιλος, ός κεητηρι. Α. 513. Br. I. 119. Ου Φαυλως έςησα. Br. III. 269. Ou Xaux Hixo Un Hov. A. 247. Br. II. 474. Ούδ' α σμυεναια νεμεσers. A. Ms. n. 180. Ουδ' 'Αλικαςνασσου. Α. 396. Oud αύτησ ή λεξις. Α. Ms. n. 243. Br. II. 380, Oud ¿Daiver vnoio. M. A. 99. Oud' es me xeuresco. A. 269. Br. I. 487. Oud es por yerowra. A. 252. Br. II. 196. Oud ny areavos. A. 6. Br. II. 148. Oude Darwy wheos. A. 195. J. 133. Br. III. 298. Oude Darwy o mgeo Bus. A. 272. Br. I. 490. Очбе катакушоты. А. 332. Br. III. 7. Oude rewr ws dervos. A. 198. Br. I. 252. Oude venus vaunyes. A. 257. Br. II, 101. Oude Sugranay. A. Ms. n. 180. Ouders yeannatinov. A. 137. Br. 11. 327. Ouders nay na Jagos. A. 64. Br. 11. 435. Ouders The idine. A. 172. Br. 11. 2. Ouder auagensas. A. 178. Br. III. 165. Ouder copyner ones. A. 155. Br. 11. 321. Ouder yogyovior. M. A. 69, Ouder er ar geomoioi peres. A. 511. Br. II. 315. Ouder in an Sewmois Quois. A. 63. Br. I. 145. Quder σωφεοσυνης τεχμηγιον. Α. 109. Br. II. 407. Oudevos ev Jæde vuv. A. 164, Br. II. 332. Oudenor eis mogguesov. A. 142. Br. II. 311. Oudenor' nerioy. A. Ms. n. 206. Br. II. 374. Ouderegns onos еги. А. 246. Br. 11. 124.

Oud' Exeros no geour. A. 388.

Ούκ, αγαμ', ούκ αγαμα. Μ. Λ. 57. Cun adans eyeave nipor. A. 302. Br. I. 142. Oux adixw Tov Eewra. A. 451. Br. I. 233. Ούκ αίκε; πολεμανία. Α. 529. Ούκ αλογως έν ζωϋφιοις. Α. 60. Br. II. 429. Que de le mueregoioi. A. 93. it. p. 369. Br. III. 26g. Oux arrednungas. A. 210. Br. 11. 421. Our arrogynones des. A. 481. Br. II. 350. Our aga µu905 nr. A. 529. Ούκ αξα σοι γε όλιζον. Br. III. 261. Oux aga touto pataloy. A. 286. b. Oux dea touto nagisor. Br. III. 204. Oux is oper yungersiv. A. 217. Br. I. 15. Cur Edaves newin. Br. III. 312. Ούκ έθελοντα φιλεις με. Α. Ms. n. 190. Br. II. 369. Ουκ έθελουσα τυχη. Α. 112. Br. III. 168. Ούκ έθελω πλετεν. Α. 16. Ούκ έθελω φιλοθηge. A. 523. Br. I. 416. Our i θελω χαριδαμον. A. Ms. n. 72. Br. I.7. Oux 2005 2511 2401. Br. III. 256. Oux ein oud erewy. A. Ms. n. 51. Br. I. 212. Ούκ έλεγον πεοδικη. Α. 477. Br. II. 397. Ουκ έμα ταυτα λαφυρα. Α. 3. Br. I. 232. Oux eue Thu Meriny. A. 182. Br. II. 424. Ουκ έν γασει λαβουσα. Br. 11. 350. Ουκ έπλασεν με Μυρων. Λ. 303. Br. I. 231. Oux 29' outos eques. A. 475. Br. 11. 267. Our 251 ynpas. A. 20. Br. III. 237. Oux 251 Suyareos. A. 147. Br. II. 341. Ούκ έτ' αν ύληεν. Α. 267. Br. 1. 204. Oux er ava Qeuyinv. A. 14. Br. J. 488. Ουκ έτ' έζω πεπαλαικα. A. Ms. u. 94. Br. III. 153. Ούκ έτι βασαζω. Λ. 482. Our its de mautosous. A. R. 575. Br. I. 199. Oux ets de mreguyeous. A. 265. Br. I. 192. Oun it i by de Divera. Br. II. 260. Ουκ έτι δη τανυφυλλον. Α. 265. Br. J. 249. Our et i on Xiagoisiv. A. 267. Br. 1. 258. Oux et, geryouevas. A. 269. Br. 11. 24.

Ούκ έτι λιγεια. Α. 266,

Oux.

EPIGRAMMATVM

Oux eti µ' ws to magos. A. 266. Br. I. 199. Oux er 1 Hoi Snews. A. Ms. n. 45. Br. I. 15.

- Our et 1 mardouarns. A. 476. Br. 11. 393.
- Ουκ έτι παφλαζοντα. Α. R. 574. Br. II. 100.
- Ούκ έτι που τλημον. Α. 264. Br. 11. 65.
- Oux et mugyw 9 es. A. 97. Br. II. 220.
- Oux et 1 oueryywy. A. 383. a. Br. II. 298.
- Oux et 1 TIMAGIOV. M. L. IX. 466. Br. I. 22.
- Oux ετι Τιμοκλαα. A. R. 693. J. 42. Br. II. 122.
- Our ετλας ωρισε. Α. 202. Br. I. 257.
- Our ix 9 == mais no 9a. A. Ms. n. 178. Br. II. 366.
- Our yoes or reaywoor. Br. II. 322.
- Our ide requixoenv. A. 94. Br. II. 520.
- Oux oid' es Diorugor. A. 243. Br. H. 36.
- Oux old erre oanos. A. 72. Br. II. 182.
- Our dis eir diwy. M. A. 75.
- Ουλομεναι νηεσσι. Μ. Α. 74. Br. II. 161.
- Ouvoμ' έχεις λιβανου. A. 363. Br. III. 105.
- Ουνομα κηευσσω τιμοκλεος. Α. 253., Br. II. 291.
- Ούνομα μεν καλη. A. 230. Br. II, 505.
- Ούνομα μεν Σαπφω. Α. 279. Br. II. 25.
- Ούνομα μητεος έχω. Λ. 535. Br. III. 323.
- Ouropa poi ti de touto. A. 206. Br. III. 101.
- Ού ποτ' έμε κεύψεις. Α. 207. Br. II. 504.
- Ούπω έπιταμενην. Α. 296. Br. III. 48.
- Ουπω ναυς και όλωλα. Α. 78. Br. II. 282.
- Ούπω σοι καλυκων. Α. 468. Br. II. 86.
- Ούπω σοι μογεοντι. Α. 402. Br. III. 23.
- Ούπω σου το καλον. Μ. L. IX. 126. Br. II. 392.
- Ουπω τοι πλοκαμοι. A. R. 713. J. 63. Br. III. 287.
- Our to Equoews. A. Ms. n. 149. Br. I. 212. Oueavior µ1µnµa. A. R. 795. J. 144. Br. II. 191. Ούεανιον το μναμα. Leich. 5. A. R. 629. Oueavics vixauav exes. A. 407. Br. III. 31. Ovearos asea Taxior A. 91. Br. II. 218. Ougea por xay novrey. A. 198. Br. II. 234. Ougea mugnuaia. A. 6. Br. II. 148.
- Ουςεα σοι και ποντος. Μ. Α. 4.
- Ougeos & Umaroio. A. 44 Br. II. 286. Vol. IV.

Lib. III. c. XXXII. Ουεεσι ταλλαιοισιν. Α. R. 649. Br. 11. 183. Ougeon in dorizois. A. 79. Br. III. 232. Ouplov in Toutons. A. Ms. p. 79. Br. III. 192. Ougios eurocas. A. Ms. n. 57. Br. I. 5. Ойт ало Мессанас. А. 2. Br. II. 38. Out extures Onday. A! 148. Br. II. 355. Ουτ' έπι δευκαλιωνος. Α. 163. Br. II. 333. Ойте не тасячихия. А. 481. Br. II. 289. Oure fodor se Qaver. A. 458. Br. III. 76. Oure de Agazireins. A. 323. Br. I. 171. Ойте тахноч ёной. А. 127. Br. II. 319. Ойте хиранда тогоиточ. А. 143. Br. II. 336. Out: parar gratois. Br. III. 158. vid. Oux. Ойть се жочтов одессе. А. 251. Br. II. 504.

- Ουτι Φυσις Αηλεια. Α. 241. Α. p. 282. Br. Π. 503.
- Ouridavoi meçomay. A. 86. Br. III. 60.
- Оития адоинтирая. А. 155. Br. III. 61.
- Outis in' avyoury. A. 362. Br. 111. 105.
- Outos 'Adequartor. A. R. 590. Br. I. 133.
- Outos 'Anstagins. A. R. 345. Br. III. 265.
- Ouros Avangenovra. A. 276. Br. I. 136.
- Outos 'Agisetenns perger. A. 380. Br. III. 267
- Outos, eyegos gearge. A. 403. Br. 111. 25.
- Outos Iouriavos. A. 370. Br. 111. 132.
- Ouros Iwarry Reumtes. A. 191. Br. II. 472. Ούτος μεν Φοβος. Α. 539.
- Ούτος ο καλλαισχου. Α. 253. Br. II. 274.
- Ойтос о ненеотибают А. 298. Br. II. 280.
- Outos o noomnoas. A. 299. Br, III. 134.
- Ouros à Acardeoso. A. 217. Br. Il. 123.
- Ouros & under, & Airos. A. 107. Br. 11. 155. Ούτες ο γυν βελτιτος. Α. 126.
- Oùtos à vuy toioutos o. Br. II. 320.
- Ούτος ο νυν ύπνω. Α. 309. Br. 111. 210.
- Ойтос о панбаратыс. А. 310. Br. III. 210.
- Ούτος ο πειν μακαφεσσι. Α. 307. Br. II. 106.
- Outos à TEUgezvias. A. 312. Br. 11. 400.
- Outos à tas agetas. A. 187. Br. II. 318.
- Ούτος ό τόν δαλον φυσων. Α. 332. Br. III. 160.
- Outos à rou resolo. A. R. 359. Br. I. 137.
 - `Үуу

537

Ouros Oduronas. A. 498. Ar. Ep. pag. 91. Π. Паукалов із ітгусанна. Вг. Н. 491. CUTOS- MURTEUGON. Br. 111. 279. Паукасточ сог, китег. А. Ms. n. 245. Br. Ούτος τοι Διοφαντον. Λ. Ms. p. 80. 3. Br. II. 483. 1. 2. Ούτος τοι 'Ρωμης ο μενας. Br. III. 279. Παιγνια μεν ταδε παντα. A. 378. Br. III. 92. Ούτος Φειδολα ίππος. Α. R. 424. Br. I. 116. Παιγνιον έςι τυχης. Α. 113. Br. II. 431. Ούτω βακχον έδεκτο. Α. 378. Br. II. 501. Палба деах детьбоз. А. 497. Ar. Ep. p. 89. Ούτω δη πυλιογ. Λ. 214. Br. 11. 43. Панба не печтаетпеоч. Л. 221. Вг. 11. 313. Ούτω κουφοτατος. Α. 157. Br. II. 329. Παιδα μεν ηλιτομηνον. Br. 11. 375. Ούτω πας απιλωλε A-223. Br. III. 246. Παιδα πατης Άλκων. Α. 427. B. II. 167. OUTWOI TREVAY. A. 155. Br. 11. 322. Παιδειω, Θεασυβουλε. Br. III. 157. Ούτω τοι μελιη. Α. 442. Br. l. 135. Mardes 'Agyrarwy. A. 201. Br. I. 133. Outws 25' ayeas. A. 161. Br. II. 340. Παιδι Φιλογέφανου. A. R. 429. Br. I. 117. Ούτως ύπνωσαις. Wech p. 618. Br. I. 464. Παιδιη αφωνος έουσα. A. R. 515. Br. I. 55. Oux' à éques adines A. 38. Br. 11. 314. Παιδος αθ' ύψηλων. A. 120. Br. 11. 202. Ουχ ο τεηχυς σε λιθ. J. 66. A. R. 716. Παιδων αλλαχθεντι. Α. R. 753.]. 84. Br. Ούχ έδε δειλαιου σατυρου. Α. 249. Br. II. 11. 151. Панбин Мубетс. А. 219. Br. II. 767. 299. Ούχ οσιοις λεχεεσσιν. Α. 244. Br. III. 68. Палбич от неч ёкалеч А. 53. Br. II. 290. Ουχ όσιως ήεπαξας. Br. III. 305. Παιηων, χειεων, Ασκληπιος. Α. 60. Βι. ΙΙ. Ούχ ότι τον καλαμον Α. 131. Br. 11. 386. 271. Ούχ ούτω βλαπτει. Α. 63. Br. II. 414. Παις Λσκληπιαδεω. A. R. 496. Br. I. 482. Ούχ ούτω κακοεργον. Λ. 164. Br. II. 333-Ilaus τις αταλλος όλως. (alii όλως απαλος) Oux, Bagu Swrwr. A. 234. Br. 11. 28. A. Ms. n. 192. Br. 11. 370. Oux: Gemisox Aeous. A. 203. Br. 11. 124. Палон ет пертесон. А. 120. Br. I. 476. Очха натач Эчатоюг. А. Ms. 11. 223. Br. III. Παλλαδι του τεισσου. Α. 424. Br. II. H. Παλλαδος εμι Ουτον. Λ. 26. Br. 111. 231. 158. Ούχι Μυζων συ πλασας. Br. III. 196. Παλλαδος eiui Qinn Br. III. 326. Ouxi mae Eugenta A. 292. Br. III. 12. Παλλας έγω τελεθω. Α 67. Oux1 medor Spugins. A 365. Br. 111. 254. Παλλας έσαθεισασα. Λ. 474. Br. II. 396. Oux, banes ore Qaser. A. R. 716. J. 66. Παλλας και κεονιδαο. Α. 323. Br. I. 165. Oux , το πυε κλεψας. A. Ms. n. 203. Br. II. Παλλας την κυθερειαν. Α. 325. Br. 111. 201. Παμμητος γη χαιεε. A. 193. Br. 1. 35. 373-Παμφαγος, έξπυςης. A. 46. Br. 11. 175. Όφθαλμοι, τεο μεχεις. Λ. 460. Br. 111. 82. 'ΟΦ9αλμοις σπι: 9ηρας. A. Ms. n. 183. Br. Παν αλογον ζωον. A. Ms. n. 233. Br. 11. 378. Παν καλον ές έπιγραμμα. Α. 65. 11. 568. Οφευανασπασιδαι. A. 533. Athen. IV. p. 162. Παν το βεοτων σπαταλμα. Α.371. Br. III. 51. Ilas το περιττον ακαιρον. A. 69 Br. III. 246. Br. III. 172. Όχθησον τον χωρον έχω. Α. 342. Br. 111. 198. Πανα με τον δυσερωτα. Α. 335. Br. 111. 203. Όχλου και μενε κυζε. A. Mis. n. 195. Пardsons beowr. A 34. Br. III. 122. Όψε ποθ' ή ποδαγεα. A. 167. Br. H. 386. Παθους ήν τεωων βουληφ. Α. 392. 'Οψιν έχεις 5009ω. Α. 141. Br. III. 9. Πανιβιτων χιμαρον. A. 420. Br. II. 304. Офофауег, кленн. Br. II. 527. Пачі касіучутыр. Л. 433. Br. 11. 128.

Πανι

Lib. III. c. XXXII.

Tan Tad' augaina. A. 131. Br. II. 9. ПасЭлог ени учил. Br. 111. 326. Πανι ΦιλοσΦηλυγγι. Α. 154. Br. 11. 317. Пасдечос вопатесска. А. 165. Br. III. 121. Παννυχα μυδαλοεντα. A. Ms. n. 207. Br. II. 375. Πανσοφου όχειην. Philoltr. vit. Soph. I. 5. Παντα γελως. A. 18. Br. II. 278. Παντα δι αλληλων. Br. III. 336. Παντ Ηγησιαναξ. Br. II. 66. Панта ка9' ізоент. А. 162. Br. II. 334. Панта надыя, то уе инн. А. 480. Br. 11. 109. Παντα πασιγνητοισι τεοις. Μ. Α. 59. Παντα λιθον κινε. Α. 481. Br. III. 164. II. 37. Панта неч Агандао. А. К. 633. Вг. Ц. 419. et II. 454. Παντα πειηπιζω. A. 337. Br. I. 505. Παντα σεθεν Φιλεω. A. 473. Br. II. 490. Пачта тіс асполіто. А. 250. Br. III. 294. Παντα τυχης οφθαλμος. A. 400. Br. III. 20. Παντα Φεεω ποεθμηϊ. Α. 284. b. Παντα χαρων απλητε. Λ. 210. Br. II. 158. Пантес ата Етешувон. А. 185. Br. II. 413. Παντες μεν δειλον. Α. 129. Br. IL 425. Пачтес неч татисы. А. 340. Br. III. 14. Παντες Μιλτιαδη. Br. III. 182. Пантес, отог тон 'Aen. A. 131. Br. II. 325. Παντες τω Θανατω. Α. 51. Br. II. 434. Παντοδαπων ανόρων. Plutarch. Vit. P. p. 211. Br. IL 181. Пантоту Влотого таноля. А. 17. Br. IL 476. Παντος σοι μυθοιο. Μ. Α. 82. Παντων μουσοπολων. Α. 154. Br. II. 418. Παντως ο χρονος εύρε. Α. 357. Br. III. 186. Παρ' ήμων ανειλεν. Α. 531. Пасдече тентоуечена. А. 57. Br. II. 352. Пасденка колеа. M. L. IX. 114. Br. II. 294. Пасдечихи d' neuvra. A. 387. Пасдечении чесовой. А. 280. Br. I. 241. Παςθενικην Έλενην. Br. III. 8. Παεθενικης ταφος είμι. Α. 260. Br. II. 203. Παεθενικώ θεασυδουλε. Α. 38. Παεθενον 'Αλκιππην. A. 480. Br. II. 269. Паддечоч антивинч. А. 263. Br. 1. 201. Παεθενος αεγυροπεζος. Μ. L. IX. 124. Br. n. 227. Br. Il. 377. II. 391.

Παρθενου έν πελαγει. Br. III. 305. Παεμενις ούκ έεγω. Α. 461. Br. III. 114. Παεμις ο Καλλιγνωτου. Α. 250. Br. I. 244. Πας λογος έτι ματαιος. Α. 66. Br. III. 246. Πας os av η πτωχος. Λ. 187. Br. II. 326. Пас тис аналовитос. А. 107. Br. 11. 423. Πασα γυνη χολος έτιν. Α. 139. Br. II. 407. Πασα θαλαττα, θαλαττα. A. 252. Br. Πασα μεν Αξιοχω. Α. 370. Br. III. 228. Πασα σοι οίχομενω. A. 282. Br. I. 491. Πασα Quois, βασιλεια. Λ. 293. Br. III. 226. Πασαν έγω την νυκτα. Α. 461. Br. III. 38. Пасач е́нтя крабітя. Л. 7. Br. III. 144. Πασαν δμηρος έδειξε. A. 24. Br. II. 409. Πασαν, όση σοφιη. Μ. Α. 58. Πασαν, όσην Έλληνες. Α. 128. Br. II. 319. Паті Эанну µесотетт. А. 177. Br. II. 413. Πατεριον λιγυθυμον. Α. R. 588. Br. III. 298. Πατεα Μιλητος τικτει. Br. III. 264. Πατεγ έν Οεχομενω. Α. 499. Ar. Ep. p. 92. Br. L 182. Патенба нибанчыч. А. Ms. п. 265. Br. I. 139. Пателя неч поскиса. А. 513. Br. I. 140. Πατεοκλου ταΦος oùtos. A. 498. Ar. Ep. pag. 90. Παυετε παιδοφιλαι. A. Ms. n. 135. Br. III. 157. Παυλω κωμωδω. Α. 154. Br. II. 418. Пauguerns neuvra. A. 280. Br. II. 19. Паитау илоз ёсетна. А. 246. Br. III. 294. Παυσαμενον 5αδιων. Α. 407. Br. III. 30. Παυσανιαν interv. A. 240. Br. I. 163. Пантас дау чегоч. А. 124. Πειθοι και παφια. Α. 441. Br. III. 12. Πεμματα τις λιποωντα. Α. 428. Br. II. 194. Πεμπε, καλα, παιτ έςιν. Br. III. 331. Πεμπω σοι μυχον. A. 475. Br. III. 164. Πεμπω σοι έσδοπλοια. Α. 474. Br. II. 393. ПечЭгроч пака жатег. А. 42. Br. II. 264. Печт' айтенс, бена биои. А. 486. А. Ms.

Yyy 2

Πεντ

Lib. III. c. XXXII.

Печт' ет печтукочта. Br. III. 192. Πεντ inters 'AreEis. A. 148. Br. 11. 356. Πεντ' όβολων πεπεακεν. Α. 151. Br. 11. 334. Πεντε διδωσιν ένος. Μ. L. IX, 140. Br. 11. 84. Πεντε Διωνυσοιο. Br. III. Em. 155. Пенте Эанши негор. А. 180. Br. II. 270. Пенте к. екоот ноичес. А. 406. Br. 111. 29. Печте коеас нау печте. А. В. 702. J. 52. Вг. I. 500. Πεντε μετ' αλλων χαζεμος. Α. 127. Br. II. 352. B:. 1. 235. Петеня ен жассиня. А. 343. Br. III. 205. Петеоч беая хеловоногу. А. 292. Band. p. 136. Br. 111. 103. Πετρος έγω το παλα. Λ. 215. Br. 11. 45. Πετρος έτ έν σιπυλω. Α. 217. Br. II. 193. Петеои deas éntreos. A. 285. Br. III. 107. Πη με λιπων πολυμοχθον. Μ. Α. 39. In Eipos Buvers. A. 40. Br. 111. 145. Пунточ ног тіз авотеон. А. 304 Вг. II. 21. $\Pi\eta\lambda$ esdny noteous A. 8. Br. III. 144. Πηνελοπη τοδε σοι Φαρος. Α. 416. Br. II. 382. Ппепу n° ader nov. A. R. 530. Br. I. 223. Πηρος, απαις, η Φεγγος ider. A. 40. Br. II. 119. Πιεξικαν σαλπιγγα. A. 272. Br. H. 27. Πιεεική δε μελισσα. Α. 385. Пикси нов Зап. Br. III. 236. Пікепу аддпдоіз Ектие. А. 238. Br. III. 233. I. 212. HIVE VUY EV DIOS av. A. 529.

Πλουτος Agiseidy. A. 31. Br. 11. 33. Br. 111, 258. 506: II. 266. Ποιητης έλθων. A. 165. Br. 11. 345. Понклоинхай Есше. А. 507. Br. III. 194. Пощечес of Taurny. A. 283. a. Br. 1. 246. Ποιμενίαν αγλωωσον. Α. 321. Br. II. 246. Ποιμενιην συριγγα. Μ. Α. 80. Погипу и накае с. А. К. 734. J. 83. Br. II. 151. Πολλα λαλας, ανθεωπε. Α. 182. Br. II. 423. Πολλα μεν, αλλα σοφου. Α. 505. Br. 111 178.

Πιτις Ένωχ μετεθηκε. Μ. Α. 108. Пизотатоя несопич. А. 354. Br. III. 119. Πιτθειδαι Θεοδωρον. Br. III. Em. 287. Πλαςα Μυρων σεο πορτιν. Α. 305. Br 11.497. Πλαςης χαλκον έτευξεν. A. 402. Br. III. 22. Πλασον έχαις τον έρωτα Α. 64. Br. 11. 414. Плеурась реч скотос. А. 377. Br. III. 61. Πλεισην δη θνητων Br. III. 302. Πλεξω λευκοϊον. A. 449. Br. I. 30. Πληθυν ηελωιο Bowy. Ex cod. Guelph. n. s. Πληκτρον έχει Φορμιγγος. Α. 349. Br. III. 89. Πληεωσας seating. A. R. 781. J. 130. Br. III. 296. Πλους μοι π' Ιταλιην Br. II. 146. Πλους σφαλεεος το ζην. Α. 17. Br. 1. 428. Πλουτειν Φασι σε παντες. Α. 183. Br. 111. 246. IDAOUTERS, KOY TI TO ADITON. A. 90, Br. II. 429 Πλουτον μεν πλουτουντος. Α. 184. Br. 11. 338. Πλουτος ό της ψυχης. A. 89. Br. 11. 315. Πλουτου xay σοφιας. J. 93. Diog. Laert. p. 60. Πλουτων δεξο μακας. Α. 289. Br. 11. 509. Πλαεις ναυηγον με λαβων. Α. 250. Br. II. Πλωτηρες σωζοισθε. Λ. 245. Br. I. 174. Пол Ссивоз петоречто. А. 26. Br. 111. 231. Ποιεις παντα, Μελισσα. Μ. L. IX. 107. Br. Поту ти Вистого. А. 16. Br. H. 49. -Пому тіз жеоз всютая. А. 465. Br. III. 33. Потоас бажанну. А. 185. Br. II. 330. Посття пачаелься. А. 164. Br. 11. 331.

Печтеночтаетія нау ёлі. А. R. 463. Br. I. 189. Περγαμος ουχ σπλοις. Α. 527. Br. II. 62. Πετξης 'n λισσης ψυχρον. Α. R. 739. J. 142.

Πηρος ο μεν, yuicis. A. 4. Br. II. 231. Πιγ. ns cevigov. A. 432. Br. 1. 418.

Πιν Ασκληπιαδη A. 485. A. Ms. n. 55. Br.

Turdage Mourawy. A g2. Br. III. 260. Hivdagev inegeevte. A. 367. Br. 11. 455. ΠIVE Ray EUGEANOU. A. 175. Br. 111. 166.

Πινωμεν και γας τι νεον. Α. 521. Br. 11. 526. Πισμαι ω Απναιε. Λ. 172. Br. 1. 489. Πιτιν έχων βασιλesav. Br. 111. 231.

Πολλα

INDEX

540

EPIGRAMMATVM

Πωλλα μεταξυ πελα. Λ. 50. Br. III. 148.

Πολλα πιων τεθνηκας. Α. 278. Br. 111, 262.

Πολλα σοι έκ βλεφαζων. Λ. 258.

Полла то багронот. А. 114. Br. II. 342.

Πολλα τεαπεζα φιλη. Μ. Α. 102.

- Πιλλα Φαγων και πολλα. Λ. 219. Athen. L. IX. p. 415. Br. I. 137.
- Πολλακι δη Φυλης. Λ. Ms. n. 273. C. E. 50. Br. I. 141.
- Поллан неч тоб' авса. А. 277. Br. II. 507.
- Πολλακι τωδ' ολοφυδια. Α. 288. a. Br. I.
- 201.
- Πολλακις έκ με νοσων. Μ. Α. 97.

Полдания Едеянов. Br. II. 431.

Πολλακις εύζαμενω. Α. 41. Br. II. 287.

- Поллания Неанлентон. А. 288. b.
- Πολλακις ήςασαμεν. M. L. IX. 116. Br. II. 391.

Πολλακις olvor έπεμψας. Br. II. 411.

- Πολλας μυριαδας. A. 186. Br. II. 353.
- Πολλοι πολλα λεγουσιν. Α. 146. Br. 11. 417.
- Πολλοι τοι (μεν Br.) ναςθηκοφοζοι. Α. 12. Br. 111, 148.
- Πολλον απ' Ιταλιης. Λ. 282. Br. J. 247.

Πολλου des xay σφιν. Α. 170. Br. 11. 335.

- Πολλων το λουτζον αίτιον δωςηματων. Βr. 111. 245.
- Ποντος υποκλυζει. A. 347. Br. III. 90.
- Подди ажоктение жоллоиз. А. 168. Br. II. 354.
- Πορτιν τηνδε Μυρωνος. Α. 305. Br. II. 497. Πορθυρεαν τοι τανδε. Α 43. Br. II. 179. Πορθυρεον ματηγα. Μ. L. IX. 463. Br. I. 217. Πορθυρεοι μωλωπες. Α 524. Br. III. 330. Πουθυριον καλχαντος. Α. 398. Br. III. 17. Πορθυριον ληζαντα πονων. Α. 400. Br. III. 20. Ποςθυριον ληζαντα πονων. Α. 400. Br. III. 20. Ποςθυριον 5×διοισι. Α. 401. Br. IH. 21. Ποςθυριος λιβυς ούτος. Α. 399. Br. III. 19. Ποςφυρις ή Κνιδια. Α. 417. Br. III. 44.
- Πος Φυςιω μετ' αεθλα. Α. 417. Br. III. 21.
- Потча коидооса А. R. 520. Br. II. 4.
- Пои чи Прабігелля. А. 477. Вг. 11. 393.

Пеи со кена кижелла. А. 69. Br. III. 238.

Που σοι καινα μελισαα. Α. 482. Br. II. 399. Που σοι τοζον έκαινο. Α. 330. Br. II. 511.

- Пои теледен киженс. А. 102. Вг. III. 13.
- Пои то жеевденточ. А. 100. Br. II. 20.
- Πουλυ Λεωνιδεω. A. g. Br. 11. 228.
- Πουλυπον άγεουσας ποτε. Α. 61. Br. II. 473.
- Πουλυπος είναλη. Α. 60. Br. II. 120.
- Πραγμα μεν έσθ' ο Φιλος. Α. 117. Br. III. 241.
- Псакачосая табе быса. А. R. 428. Br. I. 117.
- Πραξιτελης έπλασε Δαναην. Α. 416. Br. II. 383.
- Πραξιτελης ό παλαι. Α. Ms. n. 62. Br. I. 6. III. Em. 313.

neazirezous no gov. Br. III. 307.

Πεαξιτελης, όν έπασχε. Α. 331. Br. I. 143.

Пеатальа то ичана. Вг. І. 239.

Πεαταλιδα παιδαον έεως. Br. l. 239.

Пеео Bur Avangenovra. A. 367. Br. I. 229.

Пето Butegous nougos. A. 403. Br. III. 24.

Пенбиху неч всебеч. А. R. 425. Br. I. 117.

Πρηύς έλευθεριην. A. 193. Br. III. 101.

Ilenüreeov yneas. A. 285. b. Br. 11. 255.

Πειηπ' αιγιαλιτα. A. R. 451. Br. II. 262.

Πριν μεν άλι καυτου κλυτου πετεας. A. R. 792. Br.

III. 235. J. 141.

Πριν μεν έπι χλοεροις. Λ. 265. Br. II. 99.

Пен шен Каллытелия. А. R. 427. Br. I. 117.

Πριν σ' έναλει ψασθαι. Α. 147. Br. II. 324.

Πειν σε νεον φαυςινε. Λ. 404. Br. III. 25.

Пеюнеча халле. А. 116. Вг. П. 120.

Προκλος έγω Λυκιος. A. R. 587. Br. 11, 446.

- Προπλος έγω Παυλου. Λ. 294. Br. 14. 136.
- Προκριτος έτι Φιλιννα. Μ. L. 1X. 675. Br. 111. 73.

Пеоз Znvos Eeviou. A. 209. Br. II. 40.

Προς παιθων (erner) γουναζε. Α. 19. Br. II. 130.

Προς τον μαντιν όλυμπον. Α. 132. Br. II. 325. Προς τον μαντιν όλυμπον ένησ. Α. 132. Br. II. 326.

Пеоs точ жалботе: Вну. А. Ms. n. 39. Br. 11. 207. Yyy 3 Песs

Tueyos of avalins. A. R. 696. J. 46. Br. Передония Эанатон. А. 87. Br. II. 410. Προσθε μεν αγραυλοιο. Α. 379. Br. I. 204. II. 186. Προσθε μεν αμφιωμοισιν. Br. III. 25. Писсоч πанданетту. Br. HI. 280. Πεοσθε μεν αντιπεοσωπα. A. Ms. n. 239. Br. Πυρρος δ' αλλος έην. Α. 390. Πυθέος έγω σπευδω δε. Α. 313. Br. IIL 117. II. 379. Пеотде неч іванным. А. 324. Br. I. 165. Пидеоя о ноичедетня. А. 80. Br. II. 33. Προσθε μοι 'Agxeadys. A. Ms. n. 142. Br. I. Πυρσου τουτο λεοντος. A. 427. Br. I. 233. Πωγων, και λασιαι. Br. II. 207. 213. Пеофеши, асущенто Е. А. R. 426. Br. I. 117. Πωλεισθω και ματρος. Α. 451. Br. I. 27. Пешпу туу оацеан. A. Ms. n. 230. Br. 11. 377. Πωλιττα τληθι πενθος. Α. 210. Br. III. 289. New In Brv et 1 nover. Br. III. 300. Πωλον όμου κ. ανακτα. Α. 297. Br. III. 137. Πρωίος αλλα ποθεινος. A. 282. Br. 11. 2;5. Πωλον των πεδιων. Α. 45. Br, II. 156. Πεωκτας και χευσός. A. Ms. n. 6. Br. 11. 361. Πωπιλιης ταφος ούτος. Br. III. 306. Πεωτα μεν έν Νεμεη. Α. 308. Br. 11. 475. Πως αναγινωσκειν. A. Ms. n. 173. Br. II. 366. Πεωτα μω Γαδαεων. Α. R. 615. Br. 111. 271. Ilws Bous unagxwv. Br. III. 333. Πεωταεχος καλος έτι. Λ. Ms. n. 34. Br. I. Пως yevoper. A. 179. Br. III. 166. Πως έλυθη Νοννης. Μ. Α. 83. **486.** · Пештая отпот' ете Е. А. R. 497. Br. I. 256. Πως θανεν; η περιβωτον. Μ. Α. 95. Пештонахои жатеоз. М. L. IX. 128. Br. II. Πως τις ανευ θανατου. Α. 18. Br. I. 76. Πως Φιλεεις ω μητες. Α. 160. Br. III. 170. 392. Пештоз ЭшЭ' гоан. А. 122. Br. II. 510. Πταιης μοι κωνωψ. A. 449. Br. I. 26. Πτανε τι τοι σιβυνη. Α. 281. Br. I. 38. 'Ραιβοσβελη, διχηλον. Λ. 415. Br. II. 263. Птачов еешь, оч ве. А. Ms. п. 105. Br. II. Pergea xarwhivou. Br. III. 236. 364. IIL 154. Phyivou MERageoion A. Ms. p. 80. 5. Br. II. Πτανώ πτανών έςωτα. Α. 341. Br. III. 205. 445. Πτηνος έςως άγαγεν με. Α. Ms. n. 189. Pnylov Iralins. A. 279. Br. III. 263. Πτισσετε μαλλον έτι. Α. 532. PATAges Deodwgov. A. 393. Br. III. 139. Huyas autos excive. M. L. IX. 107. Pierf. Paroea Maugor idwr, ameg. A. 170. Br. 11. 415. Verif. p. 93. Br. II. 390. Υητορα μαυρον ίδων, επεθ. Α. 14e. Br. II. Πυγην Σωσαργοιο. A. Ms. n. 42. Br. I. 493. 385. Πυγμη (al. πυγη) νικησαντα. A. Ms. n. 114. Pnroex neos Diodweov. A. 171. Br. III. 56. Pητοginns Φιλεω. A. 376. Br. III. 125. Br. III. 156. Пидачорни, тиха жидаху. А. 525. Вг. Ш. Pyropos ad exay. A. 170. Br. [111. 170. Phroe ev éntreoir. M. A. 21. 131. Hugea vios of est. A. 507. Br. III. 193. Ρητως έζαπινης ασιατικος. Α. 170. Br. II. Пидеа нипра тоб' ізг. Br. IL 244. 385. Пиді аушиодета. А. Мг. п. 244. Prynan vautaus écique. A. R. 736. J. 85. Br. Πυθιας, et μεν έχεις. Μ. L. IX. 472. Br. II. 47. H. 122. Pigns EugeBeos yevoper. M. A. 107. Πυκναις δε πεαπιδεσσιν. Α. 389. Πυκτης ών κατελυσε. Α. 127. Br. II. 319. Piπida την μαλακοισιν. Α. R. 523. Br. I. 495. Πυνθανεαι τις έφυν. Br. 111. 303. PITICOV & UTVOIS. A. 159, Br. II. 330. Πυργος έγω ναυτησιν. Α. 370. Br. III. 229. Ратте уссия, ип канче. А. 87. Br. II. 437.

Digitized by Google

Έιψω

Lib. III. c. XXXII.

Pru un xaenora. M. L. IX. 671. Br. III. 72. Point Eargo Xitwed. A. 430. Br. II. 217. 'Pou φινος τη μη γλακερωτατη. Α. 476, Br. Σημα τοδ' Alavtos. A. 238. Br. III. 282. II. 396. Pou OIVou τα Oos outos. Br. III. 308. Ρυγχος έχουσα βιτω. Λ. 140. Br. II. 324. Puyyos Exwy TOISTON. A. 139. Br. II. 321. Purapera nu 9 ava. A. R. 429. Br. I. 117. Per nay rau Box uovor. A. 63. Br. 11. 413. Ρωμη και βασιληες έμοι. Μ. Α. 14. 🗇 Риня панвасилна. А. 357. Br. III. 208. Σ. Sous inerton neounspinon. A. Ms. a. 32. Br. U. 362. Σαλλομαι ακεητω. Α. 173-Σαλπιζων έπνευσεν. Br. II. 329. Σαμα τοι ουχι ματαιον. Α. R. 418. Br. I. 496. Σαν τε χαιειν διονυσε: Α. R. 431. Br. J. 117. Savdara nay witem. A. R. 456. J. 129. Br. II. 270. Σανδαλα μεν τα ποδων. Α. R. 460. Br. 11. II. Σανδαλα ταυτα Βιτινια. Α. R. 461. Br. II. 92. ΣαπΦω τοι κευθεις. A. R. 556. Br. H. 25. Σαεδίες ey το παλαμ Α. 101. Br. H. 157. Saedies aexaray. A. R. 780. Br. J. 418. Σαεδις Πισσηνοεντος. A. R. 471. Br. I. 495. Σβεννυντας ποτε τ85de. A. 537. Br. IU. 284. Σαέξα σοφη τι έσα. Μ. Α. 84. Σαζέα Φιλη, πως τουτον. Μ. Α. 106. Dero BiBrous peragupe. Br. Ill. 16. Σαιο μεν είκων ήδε. Λ. 934. Br. III. 11. Σειο Μυζων δαμαλει. Λ. 304. Br. I. 497. Σειο πολυκληεντα. Λ. 380. Br. III. 46. Σεισμων μεν κευεεων. Μ. Α. 61. **Епра биибекаровоч.** А. 382. Br. II. 173. Σημα Deogridos. A. R. 705. J. 55. Br. 1. 144. Σημα καταφθιμενοιό. Α. R. 746. J. 95. Br. I. 144. Енна неч анобатя. А. R. 706. J. 56. Σημα πας αιανταον. Α. 237. Br. 11. 23.

Σημα boons. A. 230. Br. III. 108. Σημα το μεν yournes. A. 500. Br. I. 182. Σημα τοδ' 'Αςχιλοχον. Α. 271. Br. II. 167. Σημα τοδ' ευδαιμων. Br. III. 302. $\Sigma\eta\mu\alpha$ tode $\gamma\lambda\nu\kappaeens$. Br. III. 306. Σην τεοχαλην μασιγα. Α. 400. Br. III. 20. Σης αgerns ίδεωτι. Α. 11. Br. III. 142. Ens évener Antous. Br. III. 333. ∑пь тобе біФеекатеца. А. 403.- Br.:IЦ. 24. Σryas χουσεομαλε A. 220. Br. III, 100. Σιγατω λασιον δευαδων. Α. 335, Br. I. 171. Σιγηπας alguray. A. 88. Br. II. 269. Σrywr Heandertos. A. Ms. n. 67. Br. I. 6. Σιγων παρεεχου. Α. R. 647. Σιλβανος δυο παιδας έχων. Α. 160. Br. II. 41g. Σιμυλας ο ψαλτης. Α. 151. Br. II. 191. ΣισυΦήν κατα γαιαν. J. 43. Estav nearcestos A. Ms. a. 67. Exalos TUYHaxeav. A. 537. Br. III. 179. Eranivereav rynoso. A. 429. Br. III. 185-Σκεπτέο μυθον έμειο. Ex cod. Guelph. n. I. Σκηνη πas o Bios: A. 17. Br. II. 427. **Билитана пестованов.** А. R. 526. Br. U. 52. **Σкіπων μе пеос точ.** А. 5. Br. II. 178. **Екопесто бежиж.** А. 408. Br. III. 26. Σχυλλος ότε ξερξου. Α. 97. Br. II. 136. Σκυλοχαρεις id eewras. A. 333. Br. III. 5. Σμεςδιεώ έτι θεηκι. A. R. 557. Br. 1. 499. Σμηνεος έκ με ταμων. A. R. 487. Br. 11. 133. Σμικεος, Φαλακεος, τεαυλος ό Στ. Br. III. 267. Σμιλαν Ακεςωνδας. Α. R. 527. Br. II. 52. Σμηθας ο παντομς. A. 30. Br. II. 281. Σοι γερας Άλκειδα. Α. 435. Br. 1. 485-Σοι και άεθλευοντι. Α. 407. Br. III. 30. Σοι και νυν ύπο γην. Α. 235. Br. III. 295. Σοι μακας αγικναμε. Λ. 436. Br. III. 43. Σοι με gerinús. A. 35. Br. II. 112.

Son ше лателя уликобыеог. Л. 477. Вг. Ц. 398.

Σοι με ποθων. δ. Br. I. g.

Σοι

Σοι μεν καμπυλα τοξα. Λ. 442. Br. I. 191. Σοι μορΦης ανεθηκα. A. 323. Br. II. 308. Σοι πατεις θεσσαλιη. A. 45. Br. III. 240. Doi mainov ava E. Gruter. Valk. Oratt. p. 330. Br. Em. 287. III. Σοι σορον εύλαιγγα. Α. 230. Br. II. 505. Σοι πλακα την δ' άνεθηκα. Br. III. 180. Σοι τα λιποςεφανων. Α. 422. Br. III. 84. Σοι τοδ' 'Αλεξανδεος. Br. III. 182. Son Tade may Syceura, A. 432. Br. II. 452. **Σ**ог тове так окотита. А. 431. Br. II. 93. Son rode Anyeves. A. 260. Br. II. 492. Σοι τοδε κωνσαντινε. Α. 406. Br. III. 28. Σοι τοδε πενταιχμοισι. Α. 434. Br. III. 86. Σοι τοδε το κεηδεμνον. Μ. L. IX. 684. Br. III. 34. Σοι τον πιληθεντα. Λ. R. 500. Br. H. 41. Dor yngas reotnta. A. 403. Br. III. 24. Σου μεν καλλος έδαξε. A. 349. Br. III. 88. Sov more vinnoas. A. 506. Br. III. 174. Dos me mooris nangegyos. A. 12. Br. III. 141. Σος ποσις 'Λιγχισης. Α. 418. Br. III. 45. בהמנדמה עד βמסואתר. A. Ms. n. 261. Br. I. 138. Σжевсате ноз Мовсау. А. R. 797. J. 146. Br. II. 344. **Σ**πенгоµev огототпрес. А. 176. Вг. III. 83. **Б***пецио*Фодоу *п*усуу. А. 419. Br. II. 215. Σπευδων es Φιλεes με. Α. 464. Br. III. 41. Σπηλυγγες Νυμφων. A. R. 494. Br. II. 141. Σπονδη και λιβανωτε. A. Ms. n. 157. Br. I. 494-Σταθι πελας, δακρυσον. Λ. 316. Br. II. 42. Eraguny Butern. A. 447. Br. II. 215. Σταλα και σοιζηνες. Α. R. 674. J. 23. Br. I. 158. Στας, ξενε, ταδ' αθεησον. Br. 111. 313. Everye neos andrega dioy. Br. 11. 373. Στελλεν έπ' Ευφεατην. A. R. 667. J. 16. Br. II. 113. Гтерча жер: Seguois. M. L. 1X. 142. Br. II.

267. Στεφος πλεκων ποτ'. Λ. 484. Br. II. 493. ETHACH NON YEOGIDES. M.L. IX. 99. Br. III. 53. Στηλην ευνομιης. A. 195. Br. III. 298. Στηλην έθηκαν. N. Br. H. p. 384. Στηλην μητευιης. Λ. 70. C. E. 7. Br. IIL . 242. ETHORY AYERISOS. Br. III. 184. ETHJIXOCOV & EVONTE. AL 387. STHOFX. OPON ZOORANges. A. 279. Br. II. 27. STHEOR . EXA NOL SHVOS, A. Ms. n. 74. Br. I. 13. 🤺 STEarle mer' avgewrois. M. A. 24. Στραψεν έν οίς το παροιθεν. M. A. 81. Στρεπτον βασσαρικον. A. R. 444. Br. I. 421. ITCOMPANELEUTOQUEUTE. M. L. IX. 145. Br. III. 165. Στρομβου παι τοδ' αγαλμα. A. R. 433. Br. I. 139. Στευμονι και μεγαλω. A. R. 688. J. 37 et 38. Br. II. 117. Στυγνην την νικην. Α. 65. ΒΓ. Π. 415. Στυγνος όη τι Μενιππε. A. Ms. n. 162. Br. II. 363. ETUYVOS ET ACRTOUCON A. 254. Br. I. 442 Στω μεν αλιβέαντοιο. Α. 71. it. p. 341. Br. I. 191. Συλησαντες ολυμπον. A. 333. Br. II., 227. Συμφωνον μαλακοισιν. Λ. 14. Β. Ι. 487. Συζυγος ήκ μια πασιν. Βε. Π. 57. Surromos no o Eeros. A. 196. C. E. 12. Br. I. 473-Συgou και Δηλοιο. Α. R. 714. J. 64. Suggerrou tenzera. Br. HL 190. Equipisan ton equita. M.L. 1X. 475. Br. 1.28. ΣΦαλλόμαι άκεμτω. Br. II. 270. EQUYRTHE BR ESWY At Ms. n. 6. Σχετλιος έτιν ο τυμβος. Μ. Α. 52. Σχημα παλαιστατων. Βr. Ш. 130. Σωζεο σοι μελλων. Br. 111. 83. Σωμα μεν αλλοδαπη. A. 256. Br. L. 144. Σωμα μεν έν колтас. А. 283. b. Br. I. 176. Σωμα μεν έν ποντω. Α. 500. Ar. Ep. p. 92. Σωμα μεν ήρε Σολωνος. Α. 528. Σωμά παθος ψυχης. A. 52. Br. II. 434-Σωμα

Σωμα Φερων σκιοείδες. Α. 158. Br. HI. 61. Σαματα πολλα τρεφαν. Α. 16. Br. III. 248 Σωον μοι πολεμωνα. A. Ms. n 30. Br. II. 262.

Σωσος και σωσω. A. R. 469. Br. I. 141.

 $\Sigma \omega \phi_{eov} \alpha$ renorevervar. Br. III. 310.

Σωφροσυνη κ. έρως. Α. 109. Br. III. 249.

Σωφεοσυνη πεοφεεων. Α. 191. Br. I. 204.

Σωφεων ου πεδιου. A. R. 486. Br. H. 133.

. Suge Gea, reitor. Br. III. 177.

Τ.

- Τα δωεα τη 'ΑΦεοδιτη. Α. Ms. n. 269. C.E. 40. Br. I. 465.
- Ta éoda ra deosoevra. A. 516. Theocr. p. 286. Br. I. 376.

Τα πιθανα θεασυβελος. Α. 198. -

Ταδ' ύπο τας πλατανους. Br. II. 513.

Табе ката хлоедою. А. 335. Br. III. 203.

Tous vum Qais Kivuens. A. 413. Br. II. 495.

- **Τ**αις νυμΦαις τοδ' αγαλμα. Α. 344. Br. III.
- ·101.
- Tais προυσης νυμφαις. Α. 363. Br. III. 190.
- Τακεο δυσανων ένυχων. Α. 344. Br. III. 206.
- Ταλθυβιον θεραποντα. Α. 501. Ar. Ep. pag. 93.

Tav aiywy o ycheus. A. 328. Br. I. 227.

- Ταν αναδυομεναν. Α. 326. Br. II. 15.
- Ταν αναδυομεναν απο ματεgos. vid. Την. α.
- Tav Bour Tard' & Muewr. A. 304. Br. III. 195.
- Tav yvwyav idones. A. R. 776. J. 125. Br. II. 251.
- Tav Samahiv BepoeBe. A. 303. Br. III. 195. Tav in Quyousav. A. 326. Br. I. 231.
- Ταν έλαφον κλεολαος. Α. 434. Br. I. 228.

-Ταν έλαφου λαδωνα. Α. 485. Br. II. 10.

- Tav ήβav is αεθλα. Α. ι. C. E. 66. Br. I. - 251.
- Tav Kridiar nu gegerar. A. 324. Br. I. 262. Ταν μεν ασι πολυμυθον. Α. 227. Br. II. 31.
- Ταν μεςοπων πειθω. Α. 268. Br. II. 24.

Ταν είν ω Δαματες. Α. R. 507. Br. 11. 241.

Tav ολοαν Μηδειαν. Α. 317. Br. II. 174. Vol. IV.

Tav παιδος καλλιταν. Br. II. 384.

Tav magos av 91,0x0av. A. 230. Br. III. 66.

Lib. 111. c. XXXII.

Tav miravar DeavuBeros. Flut. Apophthegm. Lacon. 418. Br. I. 502.

Ταν πειν ένυαλικιο. Α. 442. Br. II. 8.

Ταν ταλαν έχαςαξε. Α. 286. a. Br. II. 108.

Ταν ύελον έκομιζε. Α. 378. Br. II. 292.

Ταν χαριτων τοδε λετρον. Λ. 351. Br. III. 220.

Танове тара теновоня. А. R. 512. Br. I. 254. Τανταλι κ. Νιοβα. Α. 317. Br. I. 33.

Τανταλις αδε ποχ αδε. Α. 316. Br. II. 17.

Τανταλος έδεν έτρωγε. Α. 178. Br. II. 411.

Ταξιλοχος λαων. Α. 500. Ar. Ep. pag. 93. Ταέδος σοι πεπανον. Α. R. 531.

Tas Bous n. Tov lastiv. A. 350. Br. II. 97.

Τας μεν ύπες μυθων. Α. 291. Br. III. 48.

Tas πολιας βαψασα. Α. 134. Br. II. 323.

Τας τραις μοι λευσσαις. Α 348. Br. III. 223.,

Τας τειχας ω Νικυλλα. Λ. 134. Br. 11. 323.

Τας Φζενας ην έθελης. Α. 532. Ταςδ' όσχειογραφείς. Βτ. III. 279.

Tasd' ύπο τας πλατανες. A. 354.

- Tasde Geoglassous Elinar. A. 91. Br. II. 114.
- Таисе натич ёті постіч. А. 304. Br. I. 497.

Ταυροι πρηϋτενοντες. Α. 43. Br. II. 219.

- Ταυρου βαθυν τενοντα. Α. 2. Br. II. 17.
- Ταυεω Φεικαλεον. A. R. 668. J. 17. Br. II. 241.
- Ταυτ απιδυσαμενων Μηδων. Λ. R. 468. Br. I. 132.

Ταυτ έλεγεν σωδαμος. Λ. 538.

Ταυτα λογοις άνεθηκεν. Α. 373.

- Ταυτα με νυν τα περισσα. A. Ms. n. 168. Br. II. 364.
- Ταυτα σαγη ναιοιο λινου. Α. R. 450. Br. 11. 94.
- Ταυτα σοι έκ τ' οξεων. Α. 432. Br. II. 93.

Ταυτα σει ώ βασιλευ. Α. 297. Br. III. 136.

Ταυτην ευσεβιω. Α. 296. Br. III. 32.

Ταυτολογων κανονων. A. 23. Br. II. 402.

- Ταφον τον όντα πλησιον. Br. III. 301.
- TESVAR EUTUXIONS. A. 163. Br. II. 333.
 - Zzz

Terreo

Tesveo xay éngroev. A. Ms. n. 214. TERNOV avalorins. A. 166. Br. II. 419. **Текнон ёнть Энднь.** М. А. 88. Текточов адреча таита. А. К. 459. Br. I. 220. Теллино сове тирвоз. А. R. 679. J. 28. Br. I. 240. Телли інероента Вюн. А. В. 543. Br. I. 118. TEQUE BLOU TENEGES. Br. III. Em. 301. Теснео ног неатесон. А. Ms. p. 76. 7. Teerre dares Comeros. A. 116. Br. III. 243. Teeneu nay oxyons. Br. III. Em. 288. Тестео ног кратерич. Ј. 33. А. К. 684. Вг. · III. 276. Терппя гофоеннуус. Л. 54. Br. II. 451. Teenvos us @eodogos. A. Ms. n. 221. Br. I. 14. Тестиоь одооь то жеосожен. А. Me. n. 209. Br. II. 374-Terrages of xagires. A. 476. C. E. 55. Br. I. 465. et HI. 161. Terrages aiweours. A. 71. Br. II. 113. Tearages eien ayayes. A. 1. Br. IIL 247. Teorages erow equites. A. 379. Br. III. 231. TEGGAGES of MEVOVTES. M.L. IX. 321. Br. II. 48. Тетеань 'Анфассис. А. 136. Br. H. 168. Тетеатороиз афия. А. 370. Br. III. 132. 3. Tereaxa μεν το παροιθε. Α. 398. Br. 111. 17. Τετεηχυία θαλαττα. Λ. 256. Br. I. 246. Теи Евлинин 'Акеаа. А. 507. Br. III. 192. Τευξε με πολλα χαμων. Α. 361. Br. III. 51. Texras evera sero. A. 302. Br. H. 275. Техин тиронахон. А. 317. Br. 111. 214. Τεχνης πυςσον οπασσα. Α. 306. Ту Вану када9нур. А. 49. Br. II. 241. Tη κυανοβλεφαρω. M.L. IX. 129. Br. II. 391. Τημεν γασει λαβουσα. Α. 104. Τη παφη 5εφανους. Λ. 423. Br. III. 45. Tη των λογων σου. Α. 118. Br. 111. 129. Тубе Вначта кекец.Эа. А. 286 b. Тубе жот актеризон. А. 233. Br. II. 281. Tyde Σαιων ό Δικωνος. Α. 193. C. E. 10. Br. I. 472. Tyde Tov in Mehrins. Br. III. 317. Тпіоч сенфотедон. А. 368. Br. Ш. 262.

INDEX

Tuxes new mercur. A. 371. Br. III. 230. Τηλοτατω χευασθαι. Leich. 2. Α. R. 606. Br. 11. 179. Τηλου μεν Φευγιη. Α. 527. Br. H. 62. The anune Showneor. A. Ms. n. 215. Br. H. 346. Tην αλην εύδημος. C. E. 51. Br. I. 467. Тну арранакну алатну. А. 181. Br. II. 421. Tur araduouerur. A. 152. Br. II. 222. The are the Acins. M.L. IX. 142. Br. II. 207. Την αύταν λαυραν. Α. 516. Την γενεσια λαπουντα. Α. 153. Br. H. 327. Тну усерань пусисаван. А. 223. Br. I. 501. – The yeaus encouras. A. 136. Br. 111. 168. Την Διος Άμεφιπολω. Br. 111. 300. Tm borna for yeanar. A. 135. Br. H. 160. The en epos sname. A. 2.8. Br. 11. 198. Try 224 menains. A. 193. Br. 1. 255. The Everandew meterxee. A. 274. Br. IL 64. The idagar Querry. A. 244. Br. II. 40. The log van Alon America. A. 479. Br. II. 268. Την και αίμα χευσω. Α. 225. Br. II. 28. Тт хата Флебитоли А. 472. Br. III. юг. Тну нефалну Важтыс Л. 135. Br. II. 309. Την κεφαλην βαπτων. A. 136. Br. 1. 249. Тну х. Дасну винолжос. Л. 437. Br. III. 117. Тпу кіскту ой Фпри. А. 103. Br. II. 430. Thy RUGINGTON MOUTAN Br. III. 306. **Την μαλακην παφιης.** Α. R. 504. Br. II. 107. **Την** μιαν Έ**βμογενης**. Br. II. 350. Την μικεην με λεγουσιν. Α. 80. Br. I. 232. The unene mailousar. A. 156 Br. 11. 328. Την Νιοβην κλαιουσαν. Λ. 455. Br. III. 114. Тпу Епену ёт vara. А. Ms. p. 76. 5. Br. II. 110. Την όλιγην βωλον. Α. 202. Br. I. 242. Την παφιην γυμνην. Λ. 323. Br. 11. 308. Την πηραν την αυτος. Α. 145. Br. 11. 410. The more Bangeussay. M. L. IX. 680, Br. III. 112. Την πειν ένεσφεηγισσεν. Λ. 458. Br. 11. 79. Ту пеотесо Эннели. А. 122. Br. II. 91.

Την

JOOGLE

Digitized by

547

Tay mugi waxouzevay. M.L. IX. 123. Br. 1. 18. To Errov et Beotohoryos. A. 471. Br. L 15. Tην έα ποτ ουλυμποιο. A. 512. T. TARON eis worves. A. 286. a. Br. L 252. Тпу осить Феенсе терте. А. 120. Pr. I. 62. Т. пенточ то в' стата. А. 309. Br. IIL 210. Tor oeuros forcerer. Br. Ille Em. 304. T. 5εναχαις κεφαλην. Α. 371. Br. 11. 52. Thy obeov, he isoeas. A. 211. Br. III. 285. Τι seva χes; Φιλεω. Α. 462. Br. III. 40. The TIT Say Secur. A. 243. Br. I. 503. Т, 50% авань Эа точ. А. 208. Br. I. 242. Tyv respor is macayers. Br. III. 317. TI 50 YVN; TI de TRUTR. A. 479. Br. II. 237. Тп тегтату хаелтын. А. 429. Br. H. 192. Г. афелноас тну жоллу. А. 165. Br. II. 480. Tην υπονοιαν πασι μαλισα. A. 287. b. Tipados ade novis. A. 229. Br. I. 55. Την Φιλοπουλυγελωτα. M. L. IX. 479. Br. Тинаста исо уанов. А. R. 498. Br. III. 173. HI. 112. Тирпу наиботохогс. А. 373. Br. III. 133. The Ocurany art 2011. A. R. 740. J. 89. Типя асхочтог. Br. III. 236. C. E. 54. Br. I. 471. Тиронахоч точ накооч. А. 159. Br. II. 391. Την Φωνην ένοπην. Α. 142. Br. MI. 165. • ТіроЭгос Філісь. Br. III. 267. Την ψυχην 'Αγαθωνα. Α. 526. Br. I. 169. Тирорахоз Мябекач. А. 318. Br. II. 499. Tyvar ray Dargar. Theoer. p. 287. Br. I. 377. Тиночоп тис 5' ёссы. А. 229. С. Е. 16. Br. L. Τηνδ' υποδυσβωλον. Α. 284. a. Br. II. 150. 473-Tyde Aewridew. A. 428. Br. II. 193. Τιμων μισανθεωπος. C. E. 3. Тучбе тот' Агусевуси. J. 38. A. R. 688. Tipar, ou yag it ioos. A. 218. C. E. 4. Br. Тучбе жиллу лагослу. А. 371. Вг. Ш. 230. L 470. Tyros ode Zyrwr. A. 523. Br. H. 28. Ти не леонтанхин. С. Е. 36, Br. 1. 468. The Ayopavantos. C. E. 53. Br. I. 467. Тияте уинан жеоз о́лимяни. А. 316. Br. II. 18. The alerthe ideates. A. 358. Br. III. 50. Тіяте кат' одоваточ. А. 336. Вг. І. 198. The Magins to Doctory. A. 352. Br. III. 22. Тіяте натуч аудеште. А. 121. Вг. II. 433. The party of an anoue. M. L. IX. 112. Br. IL Тапте натлу усошитес. А. 231. Br. III. 291. Тожте не Эриллисантес. Л. 108. Br. II. 344. 349. Ти никтов теохавая. Л. 161. Br. II. 340. Тате не та осненован. А. 79. Вг. III. 232. Tys dios yeven mer 'Ayagoinn. A. R. 805. Тияте не точ Філеспроч. Л. 47. Br. III. 239. J. 154. Br. H. 146. Τιπτε μεγα πλαζess. Br. 111. 235. Тня песня та неч асса. Л. 424. Br. I. 225. Типте нетоклассия. Л. К. 756. J. 105. Тня полиня тобе спис. А. 243. Br. II. 31. Титте нодых аядитос. Л. 340. С. Е. 72. Тне тание то инна. А. R. 737. J. 86. Br. Br. 1. 167. I. 500. Типте Мисон не то Войдин. А. 302. Вс. III. 195. . The oopine maone. A. 538. Br. III. 258. Тіпте пачущесног. А. 85. Br. I. 258. The σοφιήε τοδ' αγαλμα. Br. 11. 455. Типте пебоч, хенанла. М. L. IX. 672. Вг. The xevene excer. A. 300. Br. II. 449. III. 10. Ins QUOEWS OT ... Br. 111. 321. TINTE TOV OYENSMU. A. 47. Br. III. S. Tres wears aπoλave. A. 122. Br. III. 158. Тиття тентоуенска. А. 322. Br. IL 500. Тлябе тот'й неуалаихог. А. 538. Br. III. Tis ade, Banxa. A. 296. Br. I. 142. Tis Buyer innergeore. A. 369. Br. 111. 229. 284. Tide yeews w. A. 531. Τις γλυψας τον έζωτα. Α. 38. Br. H. 61. To xAcues, @gevcAy=a. A. Ms. D. 134. Br. I. 14. TIS YULLINV OUTW. A. 478. Br. 11. 396. Tre d' outos xeritos. A. 133. Br. 11. 71. Ti µe Kagreadar. A. 530. Lzz 2 Tis

Тія бащин авунов. А. 209. Вг. ІІ. 199.

Тія бе к. ёрего желег. А. 123.. Tis diogas παλαμας: A. 329. Br. II. 17. Tis duratay yrasay. A. Ms. n. 236. Br. II. Tis tor genina torde. A. 315. Br. III 213. 378. Tis eixova τανδ' avegnee. A. Ms. n. 256'. Br. . Tis χαεις Ηλιοδωεε. A. Ms. n. 169. Br. 11. I. 141. Tis no o' à gervas. Br. III. 314. Tis Javer as Jare Norra: M. A. 104 .. Tis Seov. ernev écora. A. 35.. Br. 111. 249... Ти Эето наснансочта. Л. 3. Br. 11. 14. Τις λιθον έμψυχωσε. Α. 323: Br. III. 200. Tis λigos oux edaxeuse. A. 192. Br. III. 290-Τις με Διονυσω πεπλασμ. A. R. 506. Br. II.. 170. Tis nev av ys, ode TUMBOS. A. R. 592. Τις μοι Ζηνοφιλαν. Α. 470. Br. I. 24. Tis µou Thy Seigny'. Br. 111. 306. Tis Zevos & vounyer C. E. 62. Br. 1. 470. Tis 709' Oungerns. A. 366. Br. 111. 255. Tis 709' & Tov Teoins. A. 365. Br. III. 254. Tis. 709EV ers Diovuore. A. 83. Br. II. 403. Tis noger on magnes A. 346: Br. II. 49. Tis mor annoesws. A. 2. Br. III. 232. Тія пот'ап ойлицпоно. А. 357. Br. II. 16. Τις ποτ αρ' es. A. 215. Br. I. 237. Т іс писі пис Ебарагог. А. 36. Br. III. 141. I's fodor à seçaros. A. 448. Br. III. 156. Т и о е викановичн. А. 28, Br. III. 194. Tis de хатезефачиde. A. Ms. n. 175... Br. II. 366. Тис се тауос бисеепнос. А. 2. Br. II. 230. Τ is σε τον ου λαλεοντα. Α. 376. Br. Hl. 171. 1 is σε τον ουχ όσιως. A. 329. Br. I. 489. Τις σου κολχις αθεσμε. Α. 317: Br. II. 223. Tis rou Merroeidn. A. 143. Br. II. 110. TIS TA VEODRULAFUTA. A. R. 621. Br. 1. 496. Т із табе µсі Эчутшу. А. 444. Br. I. 33. TIS TERE GERS ΦIRE A 400. Br. 111. 19. Tis Tivos; Αμφιλοχου. M. A. 25. TIS. TIVOS OUTOR. YUVOY. A. 223. Br. I 239. Tis Tode MeuroyAnvos A. 372. Br. 11. 20.

Тіє тобе пелих пелидоч. А. 519, Br. II. 64.

INDEX

Tis TOV & XVOUN EGMNN: A. 412. Br. II. 217. Тіс точ іч ёс Элогоги. А. 344 Вг. Ш. 206. Τις τον έν έσθλοισιν παναπενθεα. Λ. 344. Тис. тоточ ёсчоч ётецёг. А. 370. Br. III. 229-365, Τλη μεν Δημητης: Br. III. 328. Τληθιλεων, ατλητα παθων. Α. Η. Br. III. 248. ТхпЭі ширши, техип А. 309. Br. II. 497. Τλημον έεως, οι θηλυν. Α. Ms. n. gi. Br.III. 152: A. R. 1. 182. TAnµoves, ois avecasos. A. Ms. n. 22. Br. II. 128. Таптоленос о Мисеис. А. R. 791. J. 140. Br. III. 58. Τμωλω υπ' ηνεμοεντι: A. 373. Br. III. 120. То Всефоя ёсншчанта: Л. 53.. Br. II. 123. То Еюрос ёк кольсос. Л. 460: Br. III. 114, Το ξοανον τα περισσον. Br. 111. 175. Το έοδον ακμαζει. Α. 122. Br. III. 159. Το έσπαλον τω Πανι: Α. R. 399. Br. I. 481. Το. σκαφος ου βυθος έλε. Α. 166. Br. 11. 156. То окиФоя ной угунЭг. А. 450. Br. 1. 27. Το 5αδιον Περικλης. Α. 127. Br. III, 171. Το τομα ταις χαριτεσσιν. Α. 460. Br. III. 114. Το 50μα χώ πεωκτος. Α. 143. Br. 11. 355. Το τετεαπλευgov. Br. III. 140. Το χρέος ώς απεχεις. C. E. 58. Br. I. 466. Το χωμα τυμβος έςτν. Α. 240. Br. 11. 473. Toios έην Μιλων. Α. 519. Br. 11. 03. Tois Agyerois X' nuiv. A. 205. Br. H. 55. Тоіс цеч пениче цоіс. А. 378. Br. III. 93. Тоюг неченжеаттонны А. 32. Бг. П. 314. -Толиа кај ес абах. А. 205. Вг. П. 44. Τολμα νεων αξχηγε. Α. 75. Br. II, 175. Τολμα Άλεξανδεου. Α. 314. Br. 11. 58. Tov acyucov rogensas. A. 175. Br. I. 88. Toy devugour équita. A. R. 404 Br. 1. 221. Toy Bagur of 270 Thv. A. 510. J. 87. C. E. 38. Br. I. 471.

Ta

EPIGRAMMATVM Lib. HII. c. XXXIL.

Tor Bagurour Juxing. A. 498. Ar. Ep. p. go. Tor your Sudarney. A. 380. Br. III. 266. Tor Bior nearherte. A. 16., Br. III. 237. Tor NUMQWV SECOTTONTO. A. 437. Br. I. 170. Tor BION olg De. A. 531. Точ тасавачта уоноиз. А. 201, Br. I. 505. Точ Веонюй сатисоч. А 339. Br. I. 172. Ter magos 'OgBndoio. A. 435. Br. II. 10. Tor youns noy morrow. A. 7. Br. 11, 202. Tor maons agerns. Br. III. Em. 302. 7 or δασον έεμογενη. Α. 153. Br. 11. 336. Точ жатенкоч ждоиточ. А. 13. Br. II. 314. Τον Διος Άλκμηνης. Br. III. 188. Точ πоба ту Веллочу. Br. II. 328. Toy dios in Tendoran. A. 57 Br. 11. 435 .. Ter maxur eu eyeaver. A. 162. Br. III. Точ ён ончатыя. Л. 196. Вг. II. 221., 170. Τον έν Poda κολοσσον. Α. 302. Br. I. 143. Τον πινακα ξανθας: Br. I 196. Toy gavator TI OoBeroge. A. 51. Br. III. 63. Точ потаноч Валачеч. А. 352. Br. III. 167.. Tov SEOV QUTOV EXAEQEV. A. 152. Br. 11. 222 ... Тоу Плуиточ ката: Пачта: Br. III. 311. Tor Season nrioxna. A. 408. Br. III. 124. Точ птероечта тіз шбе. А. 329. Br. II. 276. Tov 900, ney ras non. A. 443. Br. II. 426. Точ жтичов Еснич. А. 152. Br. II. 223. Tor rator oux occur A. Ms. n. 71. Br. III. Τον έπτραν πυροεσσαν. Μ. Α. 33. Tor ouruger, Diodwgas. A. 340. Br. I. 172. 152. Tor rador w. Xagires. A. Ms. n. 101. Br. III. Toy σατυχον Διονυσος. A. 340. Br. III. 106. 153... Τον σε χοεοις μελψαντα. Α. 275. Br. 1. 168. Tov. Radov ws. edaßes: A. Ms. n. 158; Br. I. Τον σιγωντα φιλαινι. A. 467. Br. II. 87. Tov. onorroy Eußoins .. A. R. 803, J. 152. Br .. 494 Tov rator os logure. A. Mr. n. 130 .. C. E. 11: 140. Точ ос Васоч поленшия: А. 453: Br. Ш. 38. 47: Br. II. 21). Точ Кіттіа бучача А. 531. Τον σοφιη προυχοντα. Br. III. 312. Tor xherror Oecexudyr. A. 528. Tox oopov iv xigaey. A. 68. Br. III. 57. Tor Reariegor Bugarra: A. 298. Br. III. 194. Tov 5 adin mean. A. 127. Br. II. 318. Точ неатедон жанот на. А. 242. Br. III. 67. Τον ταχυπουν έτι παιδα. Α. 267. Br. I. 34. Tor Rura: Sioyerny: A. 283: b. Br. III. 268 .. Точ то калоч нелаченчта. A. Ms. n. 211. Tov RUNCE TOY TRACTES. A. 411. Br. III, 118. C. E. 56. Br. I. 463. Τον λεπτον Φυτωντα. Α. 157. Br. II. 329 .. Tor Tois MERIXCOIS. A. 368. Br. II. 453. Tov λυκον i & idiav. A. 40. Br. III. 241. Τον του δειπναξιου. Α. 179. Br. 11. 323. Τον μελιθον μεμνησο. Α. 351. Br. 111. 192. Toy Tou Zavos of upur. Theorr. pag. 293. Тоу не подоля атентоу. А. Ms. n. 97. Br. Br. I. 381. 1. 12. Точ трауопоич ёне така, точ. А. 336. Br. Точ неуач аксоносия боч. А. 203. Br. II. 1. l. 131.. Tor peyar in Bourass A. 293. Br. III. 226. Тоу теауоπои ене така Філоу. А. 416. Вг. Τον μεγαν έν πολεμοισιν. Α. 294. Br. III. 139) 11. 382. То неуах ёдтоих. А. 158. Br. 11. 330. Ток телети палбочта. А. 220. С. Е. 69. Ег. Τον Μεγαεκα τον 5ιλπωνα. Α. 529: II. 50. Точ инсоч Клеобписч. Л. 221: Br. II. 35: Τον τροχοεντα μολιβδον. A. 445. Br. III. 87 .. Точ широч Мандича. Л. 157. Вг. Ц. 387. Τον των κλεπτοντων. Α. 152. Br. 11. 222. Toy MOUDON TETTING Brill 49. To pauswadny. A. 406. Br. III. 28. Τ cr φιλοπαιδα Κεατιππον. Α. 130. Br. II. Tor reason yerson M. A. 48. Ter roming Ray ETAUNA A. R. 509. Br. I. 221. 218,

Zzz 3;

Tox

549)

Тон Филотысьсту. А. 25. Br. I. 232. Tous mogous wivers. A. Ms. E. 202. Tous nodas es neurepos. A. 161. Br. II. 339. Τον χαλχουν τεττιγα. Λ. 436. Br. III. 86. Τον χαξιεντ 'Αλκμανα. Α. 275. Br. I. 241. Tous ob Bacous toutous. A. Ms. n. 171. Br. 11. Tovo eπι Κηφισσω. Λ. 499. Ar. Ep. pag. 92. 365. Tousd' are Tuggnow. A. R. 715. J. 65. Br. L Br. I. 178. Tovo ox 90v. Sch. Tzetzae antehom. 243. Tousd' aceths Evena. A. 503. Br. HI, 181. Tovde docure pavos. A. 538. Br. 111. 257. Toude Oarn Minntos. A. 285. b. Br. 111.257. Tousde Savortas ize. Br. III. 284. Torde Ligor Tokees. M. A. 55. Tousde not'en onaeras. A. 245. Tousde more Ogimerous. A. 509. Br. III. 283. **Τονδε** ποθ Έλληνες. Λ. 438-Tour eye to regioner. A. Ma. n. 252, Br. L. Torde not oux orise. Br. I. 178. Τονδε πολυκτεαν. Br. 11. 315. 421. Tovde Toi außeosiois. Br. 111: 182. Тоит' ёті на (тэ) лажон. А. Ме. п. 153. Torde sugar avegaxe. A. Ms. n. 258. Br. 111. Br. I. 213. Tour ofer Qures. A. 207. Br. H. 291. 174. Torde son autorentage. Br. MI. Em. 267. Touto Bios, tout auto. M.L. IX. 129. Br. Τοξα ταδε πτολεμαιο. Α. 441. Br. 1. 135. И. 392. Τοξοβολον του Έεωτα. Α. 36. Br. I. 231. Touto Semisonnes. A. 198. Br. 11, 187. Tokov per 'Quivavtos. A. Ms. n. 267. Br. I. Touro Sean omorauros. A. 521. Br. L 484. Τουτο ίδων το λοετραν. Α. 355. Br. 111, 222. 261. Тобота жиевон. А. І. Вг. Ш. 131. Touro noy in moranw. A. 520. Br. H. 51. Toog' in or i wagor. A. 288. b. Тоито жае снужалован. А. 297. Вг. Ш. 137. Tou yeurou Entreos. A. 142. Br. 11. 355. Touro mugar yAnger. Br. HI. 167. Tou λιθινου dios έχθες. Α. 147. Br. IL 384. Touro sakeedwros. Leich. 6. A. R. 630. Tou mohuxa Savos. A. 510. Athen. L. X. pag. Τωτο σαοφροσυνας. Α. 229. Τουτο Σαων το Δπαχυ. A. R. 505. Br. IL 436. Tou mayarores Qou. A. 189. Br. H. 310. 295. Του Σαμιου πονος eiμ. A. 515. C. E. 6. Cal-Tours ou Across Sec. A. R. 514. Br. I. 191. Touro oos ni Jew. A. 398. Br. 111. 18. lim. E. 6. Br. I. 469. neewQurou. Toud agera x. Joza. A. 503. Br. II. 130. Тоито сон илената. А. 434. Br. II. 80. Toud' agera neouxorra. Br. 111. 315. Τουτο τι ήμετεςης μνημηιον. Α.194. Толбе не кинатоплячос. А. 76. Br. II. 96. Tours to Bourever. A. 144. Br. III. 169. Toug' o TI HOI ROITTON. Br. L. 213. vid. Tour Тоито то тои клеятичос. А. R. 476. Br. L 234. έtι. Тенитеаси Филакоз. А. 306. Br. 111. 197. Тоито тов Астерибысе. А. 287. а. Вг. И. 37. Tou vopa Syra, go. A. 509. Athen. p. 454. Touto tos nuereens. A. R. 589. Br. 111. 287. Тоито хинанео Вата А. 441. Br. I. 229. Br. 1.1. 264. Του νομα μοι παυλος. Br. III. 277. Tourois tois maga desavor. A. 138. Br. H. Tous Supeous & Morosos. A. 443. Br. I. 323. Tourov AArEavdeov. A. 314. Br. III. 217. 225. Tous Karaher Varras. A. 60. Br. H. 343. Toutor Iourseror romings. A. 291. Br. II. 516. Tous RURA1005 TOUTOUS. A. 163. Br. 11. 439. Bandur. pag. 136. Tous λευκους αγαπω. A. Ms. n. 5. Br. 11. 360. Τουτον Ιουλιανον Tugins. A. 408. Br. III. 31. Τουτογ

EPIGRA	MMATVM Lib. III. c. XXXII. 558
Тентов Поняннанов Ауандеа. А. 298. Вг. III. 137.	Τφ Διι τ' Αχαιών Α. 505. Br. III. 178. Τφ θαλλφ διουμη. Α. 453. Br. I. 216.
Tours or elsoquas. Br. 111. 184.	Τω κωμωδογεαφω. Α. R. 779. J. 128. Br. I.
Τουτον ποεφυειου λιβυη. A. 400. Br. 111. 20.	50L
Τραυλα μινυρομενα Λ. 49. Br. I. 192.	То на хагожита. С. Е. 59. Br. I. 466.
Tees meiguoi A. Ms. n. 13. Br. 11. 371.	Το μηλο βαλλω σε. Δ. 486. Br. I. 169.
Teers a Qaros negaros. A. R. 414. Br. II. 4.	To race Beigorts A. 71. Br. II. 286.
Teess itrow dexadas. A. 50. it. pag. 293. Br.	
III. 237.	Τω πατει μου τον ασελφον. Α. 131. Br. II.
Tens éreur dexades. A. 229. Br. 11. 454.	326.
Тень хеятон жешун. А. 158. Br. 11. 353.	To micons padeorri. A. 128. Br. 11. 317.
Тенхнач кат еµеч. А. 218. Вг. П. 62.	Τω πτισανην πωλουντ. Α. 182. Br. II. 424.
Τρηχυς ανηξ υπ' έρωτος. Μ. L. IX. 303. Br.	To seatorman. A. 159. Br. 11. 387.
1. 29.	Ти тогущ кондаказ. А. Мг. п. 196. Вг. П.
Тенулан ат андеання. А. 415. Br. II. 133.	372.
Τριζυγες αί μουσαι. Λ. 334. Br. II. 15.	Τφ χευσω τον ίεωτα. Α. 461. Br. III. 115.
Teiguyes ougeoioine. A. 433. Br. 11. 94.	To VINU 90 HEV aies. A. 135. Br. HI. 115.
Теннос ёча хау сиена. А. Ма. п. 177.	Te autou Tis exastas. A. 194. Br. I. 144-
Teis dena pe nveuser. R. 50. Br. II. 110.	Two in mougerow. A. 157. Br. II. 328.
Тен ин тисаниновита. Л. 298.	Two xacpies ypur Ange. M. L. IX. 317. Br. I.
Тената табе тенотон Л. 433. Br. II. 452.	216
Тенатан неч хавентес. А. 35- Br. I. 17.	Των Μουσων τεττιγα. Λ. Ms. n. 225.
Terorogev eroreow. A. 358. Br. 111. 91.	Two παιδων Διοδωge. A. Ms. n. 3. Br. II.
Tersous agaratous. A. 337. Br. II. 90.	359.
Terroyeves owresee. A. R. 398. Br. II. 8.	Tand' ingorthwoon. A. 508.
Тешана телланаюс. Л. R. 452. Br. II. 92.	Twode di av gewran. A. 204. Br. I. 130.
Тирве тис й подеч ну. А. 194. Br. 111. 125.	Tovoe more seguosos. A. Ms. pag. 78. Br. I.
Τυμβον Άλεξανδροιο Α. 203. Br. 17. 243.	135.
TupBov Arangenovros. Br. II. 27.	Two rentwo devanas. A. R. 401. Br. III. 123.
TuuBov emor rourov. A. R. 585. Br. 111. 286.	~
Τυμβεν όςας παςοδιτα. Br. ΠΙ. 301.	T.
Γυμβος αταεχυτον. Α. 102	T rereausou ist A. 134. Br. 11. 108.
Τυμβος 'Αχιλληος. A. 237. Br. III. 282.	TBrane ungeun. Br. 111. Em. 274.
Τυμβος οδ ές ωνθεωπε. Α. 274. Br. 1. 500.	Y Beilene, TI TO Dasupers. A. 182. Br. II. 423.
TupBos ode κρυπτων. Br. 11. Em. 303.	Тбась нау кожолов. А. 374. Br. IH. 110.
Turdagida Frevar. A. 539.	Убата ось котылыа, А. R. 656. J. 5. Br. H.
Tugonins neλαδημα. A. R. 547. Br. II. 142.	
Turny page yagos isw. M. A. 79.	Твата таота Влетня. А. 535. Br. III. igt.
TUT DOL HAL TTOLEDGOL. M. A. 32.	Тоатоз анентон. А. 82. Br. II. 7.
Τυφλος α' ηθευων. Α. 4. Br. II. 197.	Teros n xay vu Z. M. L. IX. 310. Br. I. 215.
Tuxn xar. Levourz. A. III. Br. II. 422.	Tias neven kovras. Br. III. 322.
To Bor p. et Towle. Br. III. 332.	Tie Mehnres Ounge. K. 365. Br. III. 255.
Та устая жалауши. А. 196. Br. I. 55.	Tiess wrupogov. A. 231. Br. III. 8.

551

зоодle Digitized by

. **T**4

The marne rose on ma. A. 286. Br. III. 295. Yiov Exers Tov Ecuta. A. 189. Br. II. 425. Υίον υπες τυμου. Α. 499. Yics AIVUTTE. A. 506. Br. III. 186. Yios iyw yevoµnv. Br. III. 312. Tics Ray yeverne. A. 156. Br. 11. 419. Yios nev ye huxwoos. A. 505. Br. III. 174. Yios od 'Aduntoio. A. 500. Ar. Ep. pag. 92. Yios obe SteoQicu. A. 501. Ar. Ep. pag. 94. Yios mareixiou. A. 131. Br. III. 159. 'Υλη με τεκεν. A. 536. Br. III. 323. Υλησκοπω με Πανι. Α. R. 412. Br. II. 213. Чловатая, Филобехбеог. А. 337. Br. Ц. .513. Υλοτομοι παυτασθε. A. 80. Br. H. 176. "Плофосои тоб" ауалиа. А. 345. Br. J. 224. Фенуе Лакон Поте биен. А. 6. Br. II. 427. meterwv uneunes. A. 401. Br. III. 22. Yuiv touto Seoi. A. 518. Theocr. pag. 290. Br. I. 378. Чичено танача неуач. А. 85. В. II. 518. Y uvida The Everogeou. A. 233. Br. 11. 152. Т жатно тафоз енн. А. 251. Br. II. 509. Υπνωεις ω έταιge. A. 173. Br. II. 132. 'Υπνωδης φιλιος. Br. III. Em. 288. Члата ве тав сете. А. 260. Br. T. 204. YFATION QUERCIC. A. 231. Br. II. 40. Т5аточ ідепчиов. А. 231. Br. II. 158. Υσατον ές βιον ήλθες. Μ. Α. 38. Υψηλων οξεων έφοζοι. Α. R. 413. Br. 11. 107. Чиконоч жава танбе. А. 27. Br. I. 171. Thouray 6000mn. A. 475- Br. II. 395.

Φαιδεον έταιεον έςωτος. Br. 111. 269. Dardgov lousiviavos. A. 361. Br. 111. 137. Фандеоз прачиатию. А. 161. Br. 11. 339. Феньвос пу иптеро. А. 533. Ar. Ep. pag. 93. Br. III. 267.

Φαμι ποτ' έν μυθοις. Λ. 449. Br. 1. 30. Φαςμακα πολλα μεν έσθλα. Α. 60. Br. III.

Фаенаниясь бобыч. А. 150. Br. II. 294. Φαεσος σοι γεραου. Br. II. 53.

Фасенс тач неч Китенч. Л. 324. Br. II. 14. Фазі парсініахыс. А. 103. Br. II. 414. Φαυλος ανης, πιθες. A. 40. Br. II. 315. Φαυτινος ούτος, ό πειν. Α. 409. Br. III. 26. Фенбу ПарЭентс. А. 486. Br. 1. 215. Φειδιππον τροιην. Α. 501. Φerdωλos τις aing. A. 185. Br. III. 121. Desidos. vid. Dausidos. Φευ ο μυρων πλασας. Λ 304. Фен тан Веотенан. А. 114. Φευ Φευ αμετητων. Α. 259. Br. II. 506. Φευ φευ και το λαλημα. Α. 457. Br. III. 77. Φευ Φευ την δεκατην. Α. 241. Br. 111. 67. Φευγε Ιαλαττια έγγα. Α. 252. Br. I. 422. Φευγεθ' όσοι λοκκας. Α. 173. Br. II. 120. Φευγεθ' υπ' έκ καλυβης. Α. 48. Br. 11. 196. Φευγειν δη τον έςωτα. Λ. 486. Br. II. 92. Φευγετ Αςιταςχαιοι. Λ. 524. Br. 11. 65. -Φευγετε νεοι παιδα. Μ.L. IX. 100. Φευγετε τοξοφορον. Br. 111. 151. Φευγετε τους πλουτουντας. Α. 90. Br. II. 430. Φευγων την υπονοιαν. Λ. 130. Br. II. 318. Φη ποτε Τιμαεχος, Λ. 256. Br. I. 145. Φημι γελων Ιεςωνα. Λ. R. 467. Br. I. 134. ·Φημη γας ήδη. Br. II. 60. Φημι πολυτιχιην. A. 65. Br. II. 201. Φημι τον ούκ έθελοντα. Α. 513. Br. Ι. 146. Фпои о не 5 поаз. С. Е. 60. Br. I. 467. Φ915904 Are Eardeon. A. 239. Br. II. 203. Φλαβιανω ήςωι. Br. III. 313. Φλιους ή πολις έτι. Br. II. 524. Φλωεος καικιλιου. Br. III. 302. Φοιβε αναξ δωρον Br. III. 180. Фо:Ве кефаллучич. Вг. II. 113. OciBov avyva µern. A. 26. Br. II. 228. Фового б' езтне. А. 385. Фсів:с ёфите Веотоіс. А. 283. Ь. Φείβος δ' ούζετιφοιτος. Α. 394. Феаве уил уеченч. А. R. 569. Br. II. 29. Φzaζe

Digitized by

EPIGRAMMATVM

Φραζε τινος γονηος. Α. R. 650. Br. III. 303. Φραζεο δε και τονδε λογον. Α. 494. Br. III. 1. Φραζεο μοι Κλεοφαντις. Α. 459. Br. III. 80. Φριζοκομα τοδε πανι. Α. 364. it. pag. 441. Br. I. 197.

Deortides of mardes. A. 18.

Φρουρος έπι σμηνεσσι. Λ. 328. Br. I. 249. Φρυνη τον πτεροεντα. Λ. 426. Br. II. 279. Φυλομαχον τον παντα. Λ. 520. Br. 1Ι. 50. Φυρμος.με Φυρμον. Λ. 377. Br. III. 278. Φωκιδι παρ' πετεγ. Λ. 204. Br. II. 162. Φωκος έπι ξεινη. Λ. Ms. 272. Br. I. 422. Φωρος ότ' ειναλιαμ. Λ. 62. Br. II. 156. Φωαφορε μη τον έρωτα. Λ. 454. Br. III. 113. Φωσφορε σος πολυδεικος. Λ. 528. Φωσφορος ω' σωτερ'. Λ. R. 513. Br. I. 250.

- X.
- Xageo, xageo Tyde. M. A. II.
- Xaie' '19ακη μετ' α'εθλα. Λ. 88. Br. III. 146.
- Xauee dis nBnoas. Br. II. 523.
- Χαιζε θεα δεσποιν'. Λ. 15. -
- Xaige Gea raqin. A. Ms. 2. 248. Br. II. 212.
- Xauge Rogn, nay on ou. A. 483. Br. III. 163.
- Χαις μελαμπεπλεις. Br. III. 264.
- Xauge Hoi ABdnewy. A. 388.
- Ханре µон авре Кижавон. А. К. 555. Br. I. 250.
- Xauge µos w vaunye. A. 250. Br. II. 505.
- Xauge veonderda. A. 197. Br. I. 203.
- Ханее пот' ёк ёпочта. А. Ms. n. 40. Br. II. 182.
- Xaige ngonyn naga seio. A. 12. Br. 111. 141.
- Χαιρε συ και συγε χαιρε. Μ. L. IX. 114. Br. II. 83.
- Ханее от рестоятее. А. Ms. п. 218. Br. II. \$76.

Xauee Oaos Enrens. A. 392.

Xauges TIS Geodoweos. A. 52. Br. I. 145.

Xauger' 'Agiserdov. Br. 111. 279.

Xauger' agus nes. A. 201. Br. I. 135. Vol. IV. Хандете н. ненипо Эс. А. 532.

Xaugous of TEGI ROTHON. A. 138. Br. II. 223.

Lib. III. c. XXXII.

Χαιξοισαν τοι έοιχε. Α. R. 521. Br. I. 19.5. Χαιζω τον λακοπυγον. Α. Ms. p. 77. 9. Br. III. 159.

Χαιται σου σαζεσιν. Α. 254.

Χαιτην και έσπαλον. Α. 310. Br. III. 217.

- Χαλκεα έςγα λεγοιτε. Α. Ms. n. 263, Br. III. 174.
- Χαλκειην τυπτεις δαμαλιν. Α. 304. Br. II. 496. Χαλκειον τις έζωτα. Α. 329. Br. III. 251.
- Xalueov acrucew. A. R. 508. Br. H. 142.
- Χαλκεος αλλ αθεησον. Α. 306. it. pag. 322. Br. 11. 95.

Χαλκεος ειμι λεων. Α. 67. Br. II. 489.

- Χαλκεος εμι τριπους. Br. HI. 179. Athen. H. pag. 232.
- Xalxeos ns, en ou. A. 306. Br. III. 196.
- Xalueos our esns. A. 404. Br. III. 26.
- Хадия жасдегов стри. А. 219. it. p. 511. Br. I. 76.

Χαλκη προσπταισας λεκανη. Α. 5:9.

- Χαλκον αποιμωζοντα. Α. 309. Br. III. 210.
- Xalnov accrement. A. 418. Br. 111. 44.
- Χαλκον έχων, πως. Α. 183. Br. IL 440.
- Халкоч неч калевокен. А. 307. Вг. II. 493.
- Χαλκοτυπος τον έρωτα. Λ. 379. Br. II. 426. Χανδοποται βασιληος. Λ. 176. Br. III. 116.
- Χαλων και λαχων. Α. 131. Br. HI. 165.
- Хенатос пуеновутос. А. 124. Вг. І. 31.
- Xerparos cive gevra. A. 211. Br. II. 251.
- Хениестия уюфабеоть А. 119. Br. II. 131.
- Xespegenv dia vunta. A. 49. Br. 1. 192.
- Xerneginy viQetoio. A. R. 470. Br. I. 147.
- Xespeciov Reisoav. A. 21. Br. II. 37.
- Χαιμεριον μεν πνευμα. Α. Ms. n. 154. Br. I. 14.
- Xerpegiou vi@eroio. Leich. 18. A.R. 607. Br. 11. 126.
- Xere με πολυκλειτου. Α. 239. it. pag. 311. Br. II. 279.
- Xag olde yevrar. A. 409. Br. III. 32.

Xae rade renyoeioio. M. A. 65.

Aaaa

Xergediou

Хенеебри тобе опра. Л. 284. a. Br. III. 107. Xereoueywv eoQea Eev. A. 148. Br. II. 356. XEETI KATAKTERVAS. A. 207. Br. III. 252. XEUMA MEV EUCATAO. A. 470. Br. 11. 169. Χθιζα μει έςμωνασσα. Α. 458. Br. III. 80. X91 Cov Epoi vooreovTI. A. 177. Br. III. 116. X9wv HEV EXER DEMAS. A. R. 673. J. 22. Br. III. 298. Χθων μυχατων γυαλων. Α. 356. Br. III. 251. Xywy de tener, mortos. A. 251. Br. 11. 506. X10VEN xgu5 αλλos. A. 350. Br. 11. 447. XIOVENV με λιθον. A. 334. Br. II. 515. X105 2005; ou Onus. A. 366. Br. III. 254. Xoiei MEN, oux idiov. A. 153. Br. II. 529. Xoieidiov K. Bev. A. 169. Br. 11. 334. Xoieiros AvTIMaxou Br. II. 3. Хеписта кау посталя. А 107. Br. III. 239. Хеприать тон Ауадоног. А. 356. Вг. 111. 223. Xeisiavoi 427awres. A. R. 723. J. 73. Xeuse matee Rodaxwy. A. 89. Br. 11. 429. Хенога халкенич. А. Ms. p. 191. Br. II. 369. Xeurenns yevens. M. A. 23. Xeuseov ave acerns. A. 404. Br. III. 27. Xeugeos auxuso10. A. 453. Br. III. 76. Xeureos no yeven. M.L. IX. 106. Br. II. 109. Xeuons d'au ieceus. A. 386. Xevons elevorara. A. 455. Br. III. 78. Xeurov avng sugar. A. 116. Br. 1. 172. Xeugov avne o µev euger. A. 116. Br. 11. 263. Хеноситоч неокосута. Л. 522. Athen. p. 440. E. Br. 11. 525.

Χυτζον τοι ταυτην. Α. 438. Br. II. 258. ·Χωλο: έχεις τον νουν. Α. 189. Br. II. 425. Χωρης οίκισηφα. Α. 507. Br. III. 193. Χωρης τηςδε iegns. Α. Α. 51. Χωρος έγω δαναοις. Α. 356. Br. III. 50. Χωρος έγω Θεσμοισιν. Α. 360. Br. III. 139. Χωρος έγω το πριν μεν ήεν. Α. 361. Br. III. 51.

¥.

Ψαλμος και λαλm. Λ. 469. Br. II. 86. Ψαυε μελιζαγεων. Λ. 467. Br. III. 103.

Yeudea uuri Cours. A. Ms. n. 167. Br. II. 364. Yeudes econteon exes. A. 141. Br. II. 324. Ψευδομενοι έινων. Α. 87. Ψηγμα χευσοιο πυρον. Α. 46. Br. II. 175. Ψηφιζεις κακοδαιμον. Α. 183. Br. II. 205. Ψηχез к. πετепу. A. 236. Br. III. 281. Ψιλλιςης ο eews. M.L. IX. 697. Br. II. 259. Чіттанов в Веотоупеия. А. 84. Br. II. 147. Ψυλλα πεεσβυγενης. A. 230. Br. II. 438. Ψυλλος ό τας ποθενας. Α. 211. Br. II. 274. Ψυχαπαται δυσερωτες. A. Ms. n. 85. Br. I. 8. Ψυχη δυσδακευτε. A. Ms. n. 84. Br. I. 17. Ψυχη μεν πτεροεσσα. Μ. Λ. 92. Ψυχη μοι πεολεγει. Α 468. Br. II. 85. Ψυχη μεν γεαψαγ. Λ. 168. Br. II. 305. Ψυχεαν σευ κεΦαλας. A. 254. Br. II. 82. Ψυχρον ύδωρ δονη. Br. III. 310. Ψυχροποται, δυσερωτες. Br. III. Em, 312, Ω. 'Ω yaθe, και μων ούν. Α. 187. Br. II. 388. Ω γαςης κυνομυια. Λ. 16. Br. III. 171.

Ω γενος ανθεωπων. Α. 18.

- 'Ω busny or Boio. A. 213. Br. II. 152.
- 3Ω ilikov Boiwte. A. 173. Br. II. 109.
- 'Ω θεμι τη πολιων. M. A. 9.
- 'Ω Эηςων βςοτε μαλλον. Α. 19. Br. III. 331.
- Ω ire Δημητεος. A. 373. Br. I. 138.
- 'Ω κενεου καματοιο. Λ. post indicem. Br. II. 404.
- 'Ω κεονε παντοιων. Br. II. 168.
- 'Ω λακεδαιμονιςι. A. 201. Br. II. 39.
- 'Ω λινε παντα θεοισιν. Br. III. 252.
- 'Ω λωπε μη νομιζε. A. 328. Br. III. 197.
- 'Ω μακαε αμβεοσιησιν. A. 278. Br. III. 270.
- 'Ω μεγα βαττιαδαο. Α. 278.
- Ω μυες, es μεν έπ άβτον. Α. 48. Br. II. 258.
- Ω 'νες των βαλανων. A. 26. Br. II. 81.
- 'Ω 'νθεωπα βωθείτε. A. Ms. n. 88. Br. I. 8.
- 'Ω 'yθεωφ' 'Heandestos. A. R. 560. Br. 1. 34.

·Ω νυξ.

554

Ω ruξ, ω φιλαγευπνος. M. L. IX. 308. Br. 'Ω 'γραος πολυκλατος. A. 333. ·Ωδ' ύπες αμβςακιας. Λ. 199. Br. II. 39. 1. 29. Ω Eer' ayyeshor. A. 200. Br. I. 131. < Ωδε Αινον Эηβαιον. Br. III. 253, Ω ξαν' α τυγε πλας. Α. R. 678. J. 27. Br. I. •Ωδε μεγας καται J. 44. 'Ωδε Μυςων μ' έσησε. Λ. 304. Br. II. 65. 196. 'Ω Eerve Qeuye τον χαλ. Λ. 272. Br. II. 235. 'Ωκεανε θυγατης. Λ. 364. Br. III. 227. Ω Ěεν' όδιτα τι δ' έςι. Α. R. 673. J. 112. Ωκειαγ χαριτες. A. 39. Br. III. 238. Ω Eeve τι κλαιεις. A. 228. Band. pag. 136. 'Ωκesaus έλαφοισι. Α. 44. Br. II. 221. Ωκυδεομας Λυκος. Λ. 506. Br. III. 175. Br. III. 66. Ωκυμαςον με λεγουσιν. Α. 179. Br. II. 6. Ω ξενε τονδε ταφον. Α. 277. Br. III. 262. Ωλεο de πατεςων. A. 202. Br. II. 39. Ω Zugov ougervion. A. 423. Br. II. 406. ²Ω ξωλων ζαθεών. Μ. **Α. 42**, Ωλεο δηποτε και σύ. Br. I. 201. Ωλεο δη πεο γαμοιο. Α. 288. a. Br. II. 5. Ω παλαμε παντολμε. M. L. IX. 661. Br. 111. 72. Ωλεσα τον Νεμεας. A. 308. Br. II. 225. 'Ω παν Φεεβομεναις. A. 97. Br. III. 196. Ωλεσεν αίγαιε A. 255. Br. I. 259. Ω πας έμον 5 εχων. Α. 249. Br. I. 219. Диовони или жарадния. Л. 165. Br. II. 332. Ω μοι έγων ήβης. Α. 21. Ω πηγαι δωχουων. Μ. Λ. 40. Ω πλοκαμον Δημους. Br. I. 20. Ωμολογησ' ήξειν. Μ. L. IX. 301. Br. I. 214. Ω ποδος ω κνημης. A. 469. Br. II. 88. Ωμοσ' έγα δυο νυκτας. Λ. 479. Br. II. 236. Ω πολι πη σευ κεινα. Α. 98. Br. III. 54. Ωμοσα μιμναζειν. Λ. 456. Br. III. 78. Ω ποσον sun 9ns. A. 362. Br. 111. 231. Ωμοστα μυειακις. A. 142. Br. II. 410. Ω ποσσους κατεφλεξε. Μ.L. IX. 127. Ωμοσα σοι κρονιδη. A. Ms. n. 165. Br. II. Ω περοδοται ψυχης. Λ. Ms. n. 219. Br. I. 4. 364. Ω σοβαςη βαλανισσα. A. 472. Br. III. 163. Ωμοσαν α χαριτες. A. 359. Br. III. 222. Ω σοβαςη έοδοπη. M. L. IX. 669. Br. HI. 10. Ώμοσε καλλεγνωτος. **Λ. 481.** С. Ε. 26. Br. L Ω 5ωίκων μυθων. A. II. Br. II. 257. 463. Ω τανδε serχovtes. A. 56. Br. I. 227. Ων ή δε βιβλος ένδον ωδινω. Br. III. 130. Ω της βεαχειας ήδονης. Λ. 122. Br. II. 434. Ωνησα θαττον σ' είλε. Λ. 8. Ω THS μεγισης TO φθου8. A. 115. Br. II. 422. Ωπλιτμαι πеоѕ ісюта. Л. 475. Br. II. 395. Ω της ταχιςης αςπαγης: Λ. 184. Br. III. Ωξανον ά χωςευσα. Α. 382. Br. III. 199. Ωραγ σοι χαριτες τε. Λ. Ms. 43. Br. I. 480. 425. 'Ω τλημον κυνεγειεε. Α. 138. Br. III. 168. Ωeauas γ' έσοeω. A. 338. Br. II. 227. Ώ το φιλον seeξas. A. 276. Ωεγeros πολυκλειτος. Br. II. 202. Ω του αγηγαυτου. Α. 514. Br. II. 57. `Ωen ẻeαν. Α. 20. 'Ω φθεγμα κρατεροιο. A. 285. a. Br. II. 508. - Ωρη αναψυχω. A. 358. Br. II. 501. Ω φιλοι ήςωες δαναοι Α. 50. Br. III. 149. Ωειμος οίδα και αύτος. Α. 338. Br. II. 271. Ω φιλοι οι μεγα ασυ. Α. 117. Ωειοι ές ταφον ήμεν. Μ.Λ. 54. Ώ φιλος, el σοφος el. A. 66. Br. III. 265. Ωeiov av Inσαντας. A. 440. Br. II. 114. 52 Xagertes Tov Kalov. A. Ms. n. 113. Br. Ωςιος είλε σε πατας. Α. 259. Br. II. 506. Ωs 'Aβgaaµ κολποισι. M. A. 44. I. g. Ως αγαθαν πολυφαμός. Α. Μs. n. 140. Ω χρονε παντοιων. Λ. 200. Ω γρευτης, Έπικυδες. A. Ms. n. 98. C. E. C. E. 49. Br. I. 464. Ωs aya9n 9eos è51. A. Ms. n. 210. Br. 11. 375. 33. Br. I. 453. Aaaa 2 Ω s

Digitized by Google

555

INDEX EPIGRAMMATVM Lib. III. c. XXXII. 556

221.

'Is neener 'Aereuis. A. 322. Br. I. 250. Ds ayager nay mais. A. 360. Br. H. 516. 'Ол Васи тото жените. А. 338. Br. II. 296. 'Ωs σοφος • yearbas. A. 380. Br. III. 12. DE TEGYAZOMEVOS. A. 15. Br. II. 314. De derdeor Beaxupyhrav. A. 352. Br. III. 'ΩΦελε μηδ' έγενοντο. A. 245. C. E. 18. Br.L. DS GOON MERITAN. M. L. IX. 478. Br. 111. 123. 474. Deres on ha pegesv. A. 401. Br. III. 22. DE KNTOV TEDURGE. A. 185. Br. 11. 388. Ωs όποταν χειμεριον. Br. Lect. 125-ΩΦελες ω Λιβυα. Μ. Α. 18. Ωχεο έτ' ασκιπων. A. R. 691. J. 41. Br. II. 43. Ds BOEV YNURICV Y. A. 88. Br. III. 412. De magos nexie. A. 82. Br. 11. 174. 'Ωχομεθ' ω Μιλητε. A. 263. Br. I. 200.

Libri, ex quibus index hic conflatus est.

A. notat Anthologiam Edit. H. Stephani 1566. 4.

A. Ms. eft Apographum Anthologiae ineditae.

A. R. Anthologia a Reiskio edita. Lipf. 1754. 8.

Leich. Carmina sepulcralia Lips. 1745. 4.

Ar. Ep. Aristaeneti Epistolae. Edit. Plantin. Antverp. 1566.

M. L. Mifeell. Lipfienf. Nou. Vol. IX.

Theorr. ex editione Reiskii Lipf. 1765. 4.

J. indicat epigrammata a I. Iensio cum lucubrationibus Hesychianis edita. Roterod. 1742. 8.

C. E. Callimachi Epigrammata, quae exftant in edit. Erneft.

M. A. Muratori Anecdota graeca Patau. 1709. 4.

Br. Brunckii analecta vett. poet. gr.

FINIS LIBRI TERTIL

10.

Digitized by

IO. ALB. FABRICII BIBLIOTHECAE GRAECAE

LIBER IV

DE SCRIPTORIBVS

QVI CLARVERVNT A NATO CHRISTO VSQVE AD CONSTANTINI M. TEMPORA.

CAPVTI

DE STRABONE AMASENO.

 Strabonis genus et aetas. II. Opus geographicum; confilium, quod in eo componendo fecutus eft; fontes quos adiit; codices mams/cripti; editiones, verflones. III. Variae operis geographici chreflomathiae; de codicibus earum manu/criptis et editionibus. IV. Emendatores operis geographici, praecipue Gemiftus Pletho. V. Scripta Strabonis deperdita. VI. Alii Strabones. VII. Index (criptorum, in opere Strabonis geographico citatorum.

[Studio 1. P. Siebenkees, Prof. philof. Altdorfini.]

De Strabonis patria, vita, eruditione, veteres plane filent, paucis iis exceptis, quae apud Suidam voc. Στεαβων et Στεατων leguntur, inter recentiores ea adtigerunt:

Franciscus Patricius, de regno et regis institut. pag. 194. et discus. peripat. tom. I. pag. 29 sq.

Guil. Budaeus, de alle lib. I. pag. 86. ed. 1542.

Lud. Carl. Rhodiginus in lectt. antiq. lib. XXXI. cap. 25.

Marfilius Cagnatus in var. observat. lib. III. pag. 601-610.

Aegidius Tschudus in praesat. ad Strabonis geographiam edit. Basil. 1549. in episiola ad Beatum Rhenanum inter episiolas philolog. Melch. Goldassii, Lips. 1674. pag. 224. et in Sim. Schardis Scriptor. rerum germanic. tom. I. pag. 303.

Guil. Xylander in praefat. ad Strabonis edit. 1571.

Isaac. Casaubonus in praefat. ad Strabonis edit. 1578 et 1620.

Phil. Cluuerius in praesat. ad Germaniam antiquam et in ipla operis tractatione lib. III. cap. 1.

Aasa 3

Girh

558

Gerh. Io. Vossius de historicis graecis lib. II. cap. 6. pag. 150 sqg.

Io. Ionfius, scriptor, histor. philosophiae, lib. II. cap. 6. pag. 241.

Thom. Pope - Blount, in cenfura celebriorum autorum pag. 94-96.

Iac. Brucker, in historia critica philosophiae tom. II. pag. 82.

Henric. Morlierus in Essays de litterature pour la connoissance des livres tom. I. p. 105. edit. Hag.

lo. Georg. Hager in Geographischen Büchersaal tom. I. pag. 1 sqq.

Io. Friedr. Henniche in differt. de Strabonis Geographicorum fide ex fontium, vade is hausit, auctoritate aestimanda. Gotting. 1792. 8.

[Goffellin Geographie des Grecs analysée, pag. 57 fq.

Conr. Mannert Geogr. der Griech. und Röm. tom. I. pag. 58 fq.]

De genere, vita et aetate Strabonis. I.

Strabo?), Amassiae, Cappadociae civitate, natus de genere, e quo ortus est, paterno, omnino filet, maternam tantum gentilitatem commemorans. Duxit autem genus maternum a Dorylao, regis Mithridatis Euergetis amico, et exercitus ductore; qui, mortuo eo rege, imperio fe abdicavit et Gnoffi, infulae Cretae nobilissima ciuitate, vitam egit priuatam. Ibi ex yxore Sterope filios fullulit Stratercham et Lagetam, cuius filia fratri Moaphernis, Colchidis prouinciae praefecti, nupta, matrem peperit Strabonis ").

Strabo iunenili admodum actate Aristodemo, qui Nisae, Asiae minorie prope Macandrum oppido, mane rhetoricam, vespertinis horis grammaticam docebat '): Tyrannioni, Amileno,

tom. III. pag. 382. edit. Kufter. quod tamen nomen Patricius defendit in discuffionum peripatet. tom. III. lib. III. pag. 19. operis geographici, cui Strabonis nomen inscriptum est Stratonem, Cretensem, auctorem elle censens; qua in re Ioan. Andreas, Aleriae episcopus, in epistola ad Paulum, Pont. M. II. latinae versionis opp. Strabonis edit. Sweinshem. praefixa, illi praeiuit. Argumenta, quibus fententiam fuam innititur, petita funt 1) ex Athenaei loco lib. XIV. pag. 657. edit. Calaub. vbi notatur: Mrn moreve de aur Er pa Bur By Tolto Fewypa Guméror, avig à maro reatepos. Alya αὐτὸν ἐν τῆ ἑβδόμῃ τῆς αὐτῆς πραγματείας έγνωχέναι Ποσειδώνιον τον από της σόας Οιλόσοφον Έπολλάκις μεμνήμεθα συγγενομένα Σχιπίωνι τῷ την Καρχήδονα \$2, orrs. 2) e Suida loco citato, vbi leguntur ΣΤΡΑΤΩΝ Αμασευς φιλοσοφος, γεγονεν έπι Τι-BEDIS Kaurapos xay typade Fewypaque in Bibliois S'. Ad Athenaei locum quod adtinet, viri docti iam

a) Strabo vitiole pominatur Suidas Strato, probauerunt, eum duos confudiffe Polidonios; vnum, Scipionis familiarem, alterum. Apameenfem, Pompeii amicum et historiarum feriptorem, Strabonique saepissime citatum. Deinde minime dubito, vocem Dreatur apud Suidam incuriae librarii originem debere. Patricii opinionem refutatum iuerunt Marsilius Cagnatus libr. cit. pag. 602 et 608. Ionfius libr. cit. p. 202. Lael. Bifciola in breui disquisitione, an libri XVII. Geograph. Strabonis fint, an Stratonis, in horar. fubfectuar. tom. II. lib. VIII. cap. 5. [Reuera quoque respondet Calaubon. animadu. in Athen. lib. XIV. cap. 21. p. 935. Refpondit etiam Pag. Gaudent. lib. de Romanor. philosophia, cap. 51. Heum.] - vid. quoque, quae Harlestus observat not ss ad Fabric. Bibl. Gr. tom. III. pag. 573. - Eustathio ad Dionys. Perieget. Strabo semper xar' itoxar appellatur o rewypacos. c. gr. v. 13. 68.fq.

b) Strabo X. pag. 731. 732. Caf. 478. B. c) Strabo XIV. pag. 962. B. Cal. 650. C.

Digitized by

ET AETATE STRABONIS Lib. IV. c. I. 559

Amileno, grammatico et Aristotelico "): Xenarcho, Seleucensi peripatetico ") operam dedit. Insequenti tempore familiaritatem et consuetudinem instituit/cum Boethio, Sidonio peripatetico⁵), et Athenedoro, floico, Petrae Arabum Nabataeorum metropoli nato⁵), cuius auctoritate forte motus, millis Ariflotelicorum placitis, quae antea seguntum fuisse credibile eft, Stoicorum partibus se adscriptit. Stoicos enim Strabonem sequutum esse, iple variis in locis innuit "); licet non defint, qui eum ab Aristotelicis vnguam desciuisse negent). In Acgypto quum effet, Aelii Galli, quem Octavianus Augustus huic provinciae praefecerat, amicitiam coluir, quo cum totam Acgyptum vsque ad Syenem et Aethiopiae fines septemtrionales perlustrauit *). Fecit dejude itinera per maximam Asiae minoris et superioris partem, per orain Africae septemitrionalem maritimam, per infulas tantum non omnes maris mediterranei, per Graeciam denique èt Italiam vsque ad Ligurorum fines, quo in itinere hifloriam, religionis indolem, ciuilem statum rerum publicarum locorum et regionum conditionem cognoscendi occasionem nactus est amplissimam. Hisce itineribus institutis, non vno tantum loco, nec absque ambitione et iactantia gloriatur, de se praedicans 1): se versus occasium ab Armenia usque ad Etruriae fines, versusque meridiem ab Euxino ponto ad Aethiopiae vsque fines peruenisse, nec vilum priorum geographiae scriptorum se longiora itinera susceptife.

De aetate Strabonis relaturus, etsi annum, nec quo natus est, nec quo inter viuos este desiit, accurate finire possum: (quae enim Morlierus de Strabone, ann. XII. Tiberii mortuo, in medium protulit ""), solis coniecturis, nec vlla veterum auctoritate obsirmatis, nituntur) attamen pluribus e locis operis geographici perspicuum habeo, eum, quo tempore Octauianus et Tiberius Augusti rem publicam tenuerint, floruisse. Memorat enim nonnullos inter suos aequales, quos Augusto regnante vixisse inter onnes constat; Publ. Seruisium Isauricum, cuius filia Augusto sponfa suit ") quemque iuuenis senem viderat "): Athenodorum, stoicum, quem tanta apud Octauianum gratia valuisse perhibent, vt mitius imperium, repressangue illius crudelitatem et libidinem Roma illi deberet "): Aelium Gallum, alios, quibus rocenfendis supersedeo. Praeterea in geographicorum tractatione variorum mentionem facit, quibue

a) Strabo XII. 824. Cal. 548. XIII. 907. Cal. 605.

e) Strabo XV. 987. A. B. Cal. 670.

f) Strabo XVI. 1098. D. Caf. 757.

g) Strabo XVI. 1126. A. Cal. 779.

h) Strabonen Stoicorum fectam fequutum effe, demonstrant loca, in quibus Lenonem, Stoicorum principem, τον ήμετερον, eiusque fequaces τες ήμετερες adpellat. vid. lib. I. 29. A. Cafaub. 15. A. vbi leg. quae Cafaubonus obferuauit. Lib. II. 70. B. Caf. 41. C. 163. A. Caf. 104. A. vid. quoque Stephanum voc 'Αμασκα Cafaub. praefat. ad Strabon. init. Voffium de hift. gr. II. cap. 6. pag. 185. Ionfium de feript. philof. II. cap. 16. p. 241. Iac. Brucker, hift. phil. crit. tom. II. p. 52.

i) Xylander in practet. ad Strabon.

k) Strabo II. 179. A. 118. Cof. A. B. XVII. 1170. Cof. \$16 B.

1) Lib II. 177. D. Caf. 117. C. loc. claff. de Strabonis itiner. meminit eorum etiam aliis in locis. e. gr. 1. 101. B. Caf. 58. C. II. 159. D. Caf. 101. C. VIII. 580. A. Caf. 377. Ib. 582. A. Caf. 379. X. 732. A. Caf. 477. Ib. 743. Caf. 485. XI. 788. B. 518 Caf. XII. 809. C. Caf. 535. XVII. 1161. B. Caf. 807. Ib 1166 A. Caf. 812. 1170. D. Caf. 816. 1173. A. Caf. 818. 1194. B. Caf. 837.

m) lib. cit. tom. I. pag. 105.

n) Tacet. Sueton. August. cap. 62.

o) Strabo XIV. 581. C. Caf. 568. D.

p) Zonaras pag 544. Zofimus lib. I. cap. 6. vid. quos citat Harl. ad Fabricii B. Gr. tom, III. pag. 543.

560 Lib. IV. C. I. DE OPERE STRABONIS GEOGRAPHICO

bus, iplum quinto adhue Tiberii anno vixisle, aperte comprobatur. Nolo hic omnia congerere, quae hac de re e Strabone citare possim: sufficere censens, rem vno alteroue exemplo expedire. Ciuitatem Sardianorum, vehementissimo terrae motu cum vndecim aliis Asiae minoris civitatibus destructam, et Tiberii postea munificentia refectam, enarrat "), quod IV. Tiberii anno, V. C. DCCLXX. p. Chr. XVIII. C. Caelio Rufo et L. Pomponio Flacco Coss. euenisse e Tacito euincitur "). Librum quartum se conscriptisse strabo ait ann. tertio supra tricesimum, ex quo Norici Romanis tributum soluerent "). Deuisti autem fuerunt a Tiberio et Druso circa ann. Vrb. DCCXXXIX. cui si addideris triginta tres annos, exibit ann. Vrb. DCCLXXI. p. Chr. XIX. qui est Tiberii principatus quintus; et duodecimum cum componeret, Cycizenos nondum Tiberius libertate priuauerat "), quod V. C. DCCLXXVIII. p. Chr. XXVI. Tiberii imp. XII. euenisse constat "). [cons. Athen. XIV. pag. 657. fin. Heum.] Plura de his Marfol. Cagnatus lib. cit. per lancem faturam propoluit.

II. De opere Strabonis geographico.

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΩΝ BIBAIA IZ. praestantissimum ingenii Strabonis monumentum "), indefesso studio, eximia arte et famula eruditione elaboratum, ad nos peruenit. Quo in opere Strabo non circa fieriles tantum notitias geographicas versatur; fed, quae ad origines et fata, ad religionem et civilem inflitutionem, ad mores denique civitatum et rerumpublicarum inflituta spectant, e veterum praecipue Graecorum suisque commentariis tanta doctrinae copia et ingenii sagacitate exposuit, vt, num eruditionis eius varietatem, an ingenii praestantiam rectius mirer, dubius fim. Quae cum ita sint, etiamsi expressi verbis id non docuiffet, in promtu effet iudicare, confilium in conscribendo hoc opere illi fuisse: vt, quae vel ad delectationem animo comparandam, vel ad vitae inflitutum falubribut prasceptis augendum facere viderentur, in tractatione geographica proponeret. Praeciarum sane et tanto viro dignum confilium; quo tamen se non raro in fraudem pertrahi fluiffe, iore dolemus. Quum enim ea tantum tractare inflitueret, quae ad vitae tum ciuilis tum priuatae rationem falubriter instituendam, vel ad animos delectandos vtilitatis aliquid habere viderentur: inde factum est, vt, habita folummodo aequalium suorum ratione, et neglectis iis, quae vel iniucunda auditu, vel leuia parumque illis vtilia haberentur, in fingularum civitatum et regionum descriptione non ea diligentia et cura versaretur, quam nos, praestantifimis, e quibus hausit, fontibus dependitis, vt adhibuisset, optemus ". Quo de confilio, ea tantummodo, quae ad inflituta es rationes suae aetatis memoratu digna putarentur, tractandi, pluribus in locis iple nos certiores facit. Sic init. libri primi *) fe eumdem, quem in hiltoriarum descriptione modum tenuerit, in geographicorum tractatione quoque feruaturum declarat, xay ta uixea, xay ta a davy nagangunery. is de tois ένδοξοις και μεγαλοις, και έο οίς το πραγματικον και μνημονευτον και ήδυ διατριβαι.

q) Strabo VII.

r) Tacit. Annal. II. 47.

s) Strabo IV. pag. 316. B. Caf. 206.

t) Strabo XII. pag. 883, A. Caf. 576.

u) Tacit. Annal. II. 26. [conf. Lipsii comm. in Tacit. p. 480. de tempore, quo Strabo opus suum composuerit. Heum.] v) Valde laudatur a Prideaux hift. V. T. tom. II pag. 746. Vocari poteft Historia geographica. Heum.

10) Praeclare de hac re egit cl. Hennicke in differt. laud.

x) Strabo I. 26. A. B. Cal. 14. A.

DE OPERE STRABONIS GEOGRAFHICO Lib. 1V. c. I. 561

et Hispaniam ") et Arabiae partem ad finum Arabicum ") describens ingenue profitetur, se quorumdam populorum priscis nominibus recensendis abstinere, ne ingrato et iniucundo corum sonitu elegantiorum auribus molestiam adserret. Pessima haec geographo pronunciata esse, optimo iure exclamat el. Hennicks "). Quam multae enim notitiae, non ad geographiae veterum cognitionem ampliorem, sed ad vniuersum rerum antiquarum sudium, multum facientes, eo nimio elegantiae popularium suorum auribus blandiendi sludio nobis subtractae sint, in promu est videre.

Fontes, quos Strabo in rerum geographicarum tractatione adiit, varii fuerunt iique praestantissimi. Non iis enim, quos principes rerum geographicarum sontes elle neuro nescit, historicorum et geographorum scriptis, vade notitias peteret, contentus; poetarum etiam, epicorum praecipue et tragicorum ⁴⁶), praestantissimos, in origine, conditione, et fatis antiquissimorum populorum illustrandis, adhibuit.

Quinam autem potilimi fontes cum in vniversa rerum tractatione, tum in singularum regionum conditione exponenda Straboni sucrint, paucis declaraturus: illis omissis, quorum auctoritate raro vsus est, de iis tantum referre constitui, e quibus multa et praeclara petiisse constat.

Ex Antiochi historia Italiae, in rebus potissimum ad antiquos Italiam incolentes populos et ad ciuitatum Magnae Graeciae historiam speciantibus, multa et praeclara petiit ").

Apollodorus, Atheniens, Chorographiam sine Γης περιοδον iambico metro compositam "), et opus περι νεων καταλογη, sine de nauium apud Homeri Iliad. II. catalogo composuit; quibus Strabonem in infularum et regionum descriptione, quarum Homerus mentionem facit, haud exigua debet ").

Apollodori, ab Artemita, qua natus est, Babyloniae vrbe, Artemiteni disti, historiam de rebus Parthorum gestis, praecipue in Hyrcaniae, Bactrianae, Arianae, Mediae, Armeniae descriptione adhibuit ¹⁷).

Aristobulus, qui cum Alexandro M. maguam Indiae, septentrionalis praecipue, partem perlustrauit, deque expeditionibus huius regis in singulari opere egit, Straboni multas notitias suppeditauit ⁸⁸).

Artini-

y) Strabo III. 252. B. Cal. 166. B.

z) Strabo XVI. 1123. D. Cal. 777.

aa) In Differtat. laudata pag. 11. not. q,

bb) Praeclara tragicorum poetarum fragmenta, quibus historiam, mores, instituta, conditionem, antiquissimorum popu'orum illustraret, Strabo geographicae tractationi intexuit; ex. gr. ix Aefehyli Prometheo soluto sunt I. 58. B. (33.) VII. 461. (301.)' e Pontio Glauco X. 687. A. (447.) ex Edonis X. 721. B. C. (470.) caet. ex Euripidis Archeiao V. 339. A. (211.) e Bacchis X. 720. A.- C. (469 - 470.) caet.

cc) Strabo de priscis Hyelae conditoribus VII. 388. A. (253.) 391. A. (254.)

Vol. IV.

dd) Strabo X. 995. D. (677.)

ee) Contra Apollodorum praeclaram differtationem inferuit XIV. 959—1000. (677—681.) /— VII. 457. X. 696. A. 700. C. 706. A. 713. A. 727. C. (453 457. 460. 466. 474.)

ff) Strabo II. 178. C. (118. loc. claff.) de fluminibus Hyrcaniae XI. 777. A. (509.) 783. A. B. (514.) 796. B. 525. quo in loco pro 'Adga.covrryros legendum eft: 'Agromerryros, cum codd. Vat. CLXXXIII. CLXXXIV. vid. quoque (afaub. ad h. l.

gg) Practer res Indicas praeclare 'egiffe videtur de Hyrcanize natura et indole. Strab. XI. 776. L. (509.) Quae ad Indiam fpectant vid. ap. Bbbb Sirab.

562 Lib. IV. c. I. DE OPERE STRABONIS GEOGRAPHICO

Artemidorus, Ephefius, trium orbis partium descriptionem, quam Periplam inscriptit, libris XI. abioluit, cuius doctrinam et diligentiam quanti aestimauerit Strabo, vel exinde patet, quod ex eo distantiarum locorum et regionum, maritimarum praecipue, dimensionem petiit^{Mb}).

Aftlepiades, a Bithyniae vrbe, quam Prusias ab vxore Apameam nominauit, Myrles. sus diclus, megmynoews Hispaniae auctor suit, quem in huius regionis descriptione Strabo potissimum adhibuitse probabile est ").

E Callifthenir, Alexandri comitis, in expeditione persica, historia varia ad antiquiora populorum fata specifantia petiit⁴⁴).

Clitarchus variis in libris ra megi 'Azeferdeor expoluit, quo in opere tamen non ea, qua debuit, cura et diligentia, teste Strabone, versatus est ").

Caecilius, Romanarum rerum fcriptor, a Strabone quoque inter fontes citatur "").

Daimachus, Platacensis, in Indicis, multa quidem fabulose, quaedam tamen praeclare tractauit "").

Demetrii, Scepfii, clarifiimi inter veteres feriptoris, qui Tewnor diaxoguor compofuit **), auctoritati Strabo multa debet; praecipue praeclara funt, quae ex illo de Troadis regione petiit ^{PP}).

Dicaearchi periplo in finiendo locorum mari mediterraneo adiacentium situ haud taro vsus est ??.

Ephorus, Cumanus 77), in libris XXX. res barbarorum et Graecorum ab Heraclidarum in Peloponnesum reditu ad Perinthi vsque oppugnationem descripsit 57); quo in opere de populorum commigrationibus, de origine, conditoribus, et institutis rerumpublicarum et civitatum egisse, e veterum testimoniis perspicuum est 19; quibus addas non nulla ad finiendum

Strab. XV. 1013 — 1062. 691 — 730. — XVI. 1076. A. 741. de veterum Afiaticorum commerciis locus pracl. ex Aristobulo leg. XVI. 1110. 766.

hk) Diffantiarum dimensionem ad. Artemidori rationes inftitutas vid. apud Strabonem; de illis Hispaniae III. 221. C. (148.) Corficae et Sardiniae a continenti V. 342. B. (224.) kaliae inferioris VI. 400. C. (261.) 409. A. (267.) 436. C. (285.) Peloponnefi VI. 516. B. (335.) de Theffaliae diffantiis IX. 667. A. (436.) Acarmaniae X. 705. A. B. (459.) Infularum Graeciae adiacentium X. 727. C. (474.) 743. C. (485.) de illis quarundam regionum Afiae fepten. XI. 757-760. (495 - 498.) de Afiae minoris XIII. 923. A. B. Afiae superioris inde ab Euphrate ad ipsam Indiam XIV. 979. B. (668.) 985. B. (659.) 993. A. (676.) XVI. 1103. A. (760.) de finu Arabico XVI. 1114-1125. (769-779.) de Maurigania XVII. 1181. D. (825.) eact.

#) Strabo III. 236. B. (157.) 292. C. (166.)

kk) Strab. XIII. 909. C. (611.) 930. C. (627.)

1) Strabo VII. 450, B. (293.) XI. 752.B. (491.) eset.

mm) Strabo V. 352. C. (230.)

88) Strabo II. 121, (70.) XV. 1011. B. (689.)

00) Hoc opus proprie erat commentarius in eam Iliados B. partem, qua recenfet copias Treisnas. Vid. Voff. de Hist. Gr. lib. I. cap. at. p. 97. tom. IV. opp. Voff.

pp) Strabo XIII. 887 - 909. (594 - 611.)

qq) Strabo III. 205. A. (140.) De Dicacarcho loc. cl. ap. Plin. H. N. III. cap. 45.

rr) De Ephoro 1. cl. Strab. VIII. 513. A. (332.) XIII. 924. B. (662.) vid. Harl. ad Fabric. B. Gr. tom. II. pag. 500.

ss) Diodor. Sic. XVI. p. 468. D. edit. Rhodor mann tom. II.

tt) Strabo IX. 646. A. (422.) X. 713. A. (465.) I. clasf.

DE OPERE STRABONIS GEOGRAPHICO Lib. IV. c. I. 563

dum situm regionum earumque indolem spectantia. Strabo haud exiguam eorum partem, quae de antiquissimorum populorum origine, moribus, et institutis geographicae tractationi intexuit, huic praestantissimo auctori debet "").

Eratofihener, Cyrenaeus, vir in omni litterarum genere excellens, in geographia ante Strabonem lummus, opus edidit, megi $\gamma e \omega \gamma \rho \alpha \phi_{i} \alpha r$ infcriptum "); e quo ad mathematicam et politicam geographiam facientia quae Strabo haulit, tanta funt, vt in fontium Strabonianorum recentione principem locum obtinere iure mereatur. Geographiae enim fyftema Eratofihenis Strabo fere totum recepit; ita tamen, vt rerum plurinarum notitiis, quas vel geographi poft Eratofihenem detexerunt, vel ipfe in commentariis, quos in itinere confcripferat, adnotauit, illud emendatum, obfirmatum, amplificatum proponeret. Quapropter aberrare a vero illi non videntur, qui Strabonis in opere recentionem potius Eratofihenis geographiae auctiorem et correctiorem, quam nouum fyftema geographia, de orbis terrarum figura, eiusque diuifione in partes flatuit, libris, primo et fecundo, et, vt videtur, haud raro ipfis Eratofihenis verbis Strabo exponit, ventilat, atque contra Hipparchi aliorumque obiectiones defendit; fingularum regionum defcriptioni immifcens, quae ad politicam geographiam facientia ille protulit "").

Endoxus, Chidius "), in Ins Ilegiola geographicis multa, ad historiam atque naturam locorum pertinentia, adsperferat, e quibus Straboni haud exigua petita sunt ").

Fabii Pictoris Romanorum historia in rebus Romanorum antiquis exponendis vlus eft and).

Herataeus, Milefius, primus, qui, teste Eratosthene, apud Strabonem, geographiam conferipsit ***), Straboni haud raro citatur.

Hellanico, Lesbio, antiquissimo historiarum inter Graecos scriptori, Strabo nonnulla, ad populorum, quorum ille historiam descripterat, mores et fata pertinentia, debet "").

De Homers cognitione orbis terrarum Straboni tam honorifica fuit opinio, vt poetarum principem, auctorem etiam geographiae praestantissimum fuisse, censeret "".

Bbbb s

us) Ephorum praecipue adhibuit exponens de Celtis IV. 304. (199.) de prifcis Italiae incolis V. 337. C. D. (221.) de Cimeriis V. 375. A. (244.) de Locrenfium inftitutis et legibus VI. 398. B. C. (260.) de Crotonae vrbis auctore VI. 403. A. (262.) de origine vrbium Siciliae graeca. VI. 410. A. (268.) de Scytharum aliorumque populorum feptentr. moribus et vitae inftitutis VII. 463. A. B. (302.) de Minoe CretenGum legislatore X. 730. A. B. (476.) de coloniis Dorienfium post bellum Troianum conditis X. 735. A. (479.) caet.

vv) Strabe I. 29. C. (16.)

" ww) Vid. quie cel. Mannert in eruditifimo libro: Geographie der alten Griecken und Römer de Strabone obseruauit tom. I. p. 97 sq. xx) Eratofikenis fragmenta, ad geographiam mathematicam spectratia ex Strabonis libb. I et II. collegit, doctifiimoque commentario illustrata edidit cl. Gunth. Carol. Fridr. Seidel, Gotting. 1789 8. ad ipsam regionum descriptionem quae pertinent, collectorem et editorem adhue desiderant. [conf. supra in hoc vol. pag. 117 fqq.]

yy Strabo XIV. 969. C. 6;6.) Athen. VI.

zz) Strabo VIII. 581. B. (379.) IX. 598. D. (390.) cact.

aaa) Strabo V. 350. A. (229.)

bbb) Strabo I. 13. C. (7.)

ccc) Strabo VIII. 562. C. (366.)

ddd) Strabo I. 3. B. 4. A. B. (2.) 12. A. B. 13. A. (6.) rel. Strabe Homerum remotifimas terras iam

Iulii

564 Lib. IV. c. I. DE OPERE STRABONIS GEOGRAPHICO

Iulii Carfaris de bello gallico opus, de Gallia et de populis Alpes inhabitantibus, exponens, adhibuisse videtur ***); de Britannia atque infulis septentrionalibus maris Atlantici agens, praeclare quidem e Pytheae, Massiliens, itinerario erudiri potuisse: sed nil nisi commenta illum proferre persuasus ^{fff}), notitiis Romanorum ieiunis potius acquiesci debere censuit.

Megasthenes, Alexandri legatus ad regem Sandrocottum see), licet in rebus Indicis, de quibus exposuit, veris non raro falsa miscuisse a Strabone accusatur, varia tamen haud caque spernenda de Indiae fertilitate, natura, animalibus illi suppeditauit han).

Nearchus classis praefectus, qua Alexandri iussu ab Indo in sinum persicum vectus, Periplum scripsit; quo ex opere Strabo nonnulla praeclara petiitⁱⁱⁱ).

Oneficries, nauis regiae gubernator, de rebus Alexandri M. scripsit quo opere Strabo in Indiae descriptione non raro vsus est ***).

Patroclus, regionum, mari Indico adiacentium, fub Seleuco Nicatore praefectus, omnium qui de Alexandri expeditione in Indiam scripsere praestantissimus Straboni habetur. Is, quum res Indicas describeret, commentariis, quos de Alexandri expeditione a Bastone et Diogneto, regis iussu descriptis, et a Xenocle, gazae Seleuci Nicatoris custode sibi traditis, vsus est. Qua praecipue de caussa Strabo fidem eius summe faciendam censet¹¹¹).

Polybius praecipuis Strabonis fontibus adscribendus est. Praeclara enim, et haud exigua, vel ad mathematicam et physicam geographiam, vel ad situm regionum et locorum finiendum, vel denique ad populorum historiam spectantia, Strabo ex hoc praestantissimo auctore petiit """"").

Polycletum, Larissaeum, in libris historiarum de rebus Alexandri multa et praeclara de situ regionum Asiaticarum exposuísse, e Strabone patet """).

Pofidonius,

iam cognouisse probare findet. Nec enim minus maris externi, quo Europae et Africae occidua adluuntur, quam interni, omniumqué, quibus id continetur, terrarum, praeterea Ponti Euxini ad ipfam v.que Colchidem Bospori Cimerii, et, quae inde superius ad arcticum pertingunt, locorum, Libyae denique et Afiae ad ea vsque loca, quae prope oceanum orientalem coluntur, praeclara cognitione Homerum instructum fuisse, longe maiore libri primi parte et multis pafim reliquorum locis declaratum iuit. el. Hennicke diff. laud. pag. 18. 19. — conf. Strabo III. 222. (149.)

eee) Strabo IV. 267. C. (177.)

fff) Iniqua de Pythea censura Strabonis exstat lib. II. 163 sqq. A sqq. (104.) Accedo iudicio cel. Mannert, in libr. laud. qui Pytheam vera quident, sed multis commentis immixtis, protulisse censet.

ggg) Strabo XV. 1028. A. 1035. C. (702. 709.) IL 121. D. (70.)

hhh) Strabo II. 119. 121. B. (70.) XV. 1015. 1032. A. B. (706.)

iii) De fluminum in India natura ex Nearcho petita funt XV. 1013. A fqq 1020. (691.) de elephantis 1031. C. (705.) adde 1032. (706.). de expeditione Nearchi XVI. 1051. — Nearcho non temere fidem habendam effe euincere conatur Strabo II.

kkk) Strabo II. 121. C. 70. XV. 1011.

III) Strabo II. 118. 120. B. (68. 69.) In expositione 122. de India 118. et Afia superiori caet. auctoritate comitum Alexandri Strabo praecipue vsus eft.

mmm) Polybii fontentiss, ad mathematicam et phyficam geographiam facientes, expofuit praccipue II. 162 fqq. (109 fqq.) — De Italiae diftantiis II. 437. A. (285.) De populis, Alpes inhabitantibus IV. 313. 319. (207. 203.) De Actna monte VI. 423-B. (276.) de Epiro VII. 496. C. (323.) de Coriathi excidio VIII. 584. B. (381.) rel.

nnn) Praeclare cumprimis de regionibus, Calpio mari verlus orientem fitis, expoiu de videtu:. Strab. XI. 777.

DE OPERE STRABONIS GEOGRAPHICO Lib. IV. c. I. 565

Posldonius, Apameenfis⁶⁰⁰), Pompeii et Ciceronis amicus, historiarum et rerum geographicarum inter scriptores maxime inclaruit⁹⁷⁹). Orbis haud exiguam partem ipse explorauit, de quo variis in operibus, in rerum praecipue post Polybium gestarum enarratione⁴⁴⁹), et in libro *megi Oxeavou* notitiai accuratiores tradidit. Quae Strabo illi debet, magna funt et praeclara. Namque non tantum, quae Posidonius in libro cit. *megi Oxeavu* de mathematica et physica geographia disputauerat, in geographicorum libro primo et secundo repetiit ⁷⁷⁷): sed singularum regionum descriptioni haud exigua, de populorum indole et moribus³⁵⁵), de rebus naturalibus earumque caussis⁴⁴¹), de regionum natura et proventibus, ab illo exposita, intexuit⁴⁴¹⁰, Praecipue autem illius auctoritatem adhibuit in Hispaniae earumque regionum tractatione, quarum ampliorem cognitionem Romani bellis cum Mithridate gestis fibi parauerant; terrarum scilicet Europae septentrionalium, et Asiae inter Maeotidem paludem et Pontum fitarum.

E Theopompi historiarum libris praecipue praeter geographica varia, ad originem, constitutionem et fata vrbium et rerumpublicarum spectantia, petiit vvv).

Timosthene denique vsus est in regionibus, quae mari mediterraneo adluuntur, describendis ^{www}).

Praeterea magnus aliorum scriptorum numerus illi citatur, inter quos eminent: Timaeus ^{xxx}), Philochorus ^{yyy}), Heraclides ^{xxx}), Ariftoteles, Theophraftus, Hipparchus, alii, quorum recensio in tractationis calce videre est. Ex hac auctorum recensione emincitur, Strabonem diligentia haud vulgari operam dedisse, vt copia fontium amplissima instructus, ad orbis terrarum descriptionem accederet.

Quae diligentia in cognoscendis et inquirendis auctoribus, praeclara quidem, sumaque laude digna habenda, tamen res, nec sola nec primaria est, qua Strabo effecit, vt opus ipsius praestantissimorum antiquitatis monumentorum numero adscriberetur; aliis iisque maioris momenti id consequentes est: summo nempe illo studio in seligendis et adhibendis fontibns, et eximia illa arte in elaborando atque ornando suo opere demonssirata. Qua enim diligentia farraginem notitiarum immensam ordinauit et disposuit, quo ingenii acumine in auctoribus ponderandis versatus est, quo studio indefesso explorauit, qua potissi mum auctoritate in regionum suglarum descriptione vteretur, qua eruditione fingula auctorum placita examinauit, refutauit, emendauit? At, virtutem sum Strabo praecipue

Bbbb 3

000) Strabo XIV. XVI. 1093. A. (753.) ppp) Strabo XIII. 513.

999) Pofidonius scripfit isogens var mern Ilohu-Beer in LII. libris. vid. Fabricii B. Gr. tom. 111. p. 573. edit. Harl.

rrr) Strabo I. 10. A lqq. (4.) II. 150-161. (94 lqq.)

sss) De Celtiberorum indole et vitze ratione locus pracelarus ex Posidonio petitus es Strab. III. 250. B. (165.) de illis Cimbrorum VII. 450. B. C. (293.) de Gallis IV. 303. A. (198.) de Syrorum agricolis. XVI. 1125. C. (779.) ezet. Adde X. 784. ttt) Strabo III. 261. B. (173.) 229. A. (154.) IV. 277. A. (182.) VI. 424. C. (277.) XVII. 1139. B. C. (779.)

unu) De metalli fodinis Hilpanise III. 217-220. (147 fqq.) de Illyrici natura VIL 487. A. B. (361.)

vvv) Strabo VIII. 575. C. (375.) X. 683. B. (445.) XIII. 932. C (629.) cact.

www) Strabo XIII. 919. B. (619) II. 148. B. (92.)

xxx) Strabo VI. 399. B. (260.) yyy) Strabo VII. 505. A. (328.) zzz) Strabo VII., 590. B. (385.)

Digitized by Google

in

566 Lib. IV. c. I. DE OPERE STRABONIS GEOGRAPHICO

in feligendis fontibus, e quibus fingularum regionum descriptionem peteret, eorumque fide et auctoritate diiudicanda declarauit. In vnius enim cuiusque regionis tractatione maxima cum circumspectione operam dedit, vt ex iis inprimis auctoribus notitias peteret, quos omnium iudicio praestantissimos esse, constabat. Sic, de Afia quum referret, in singulis eius partibus fingulos illum sequutum esse auctores videmus; de India enim, Syria aliisque Afiae superioris partibus agens, folos quasi de rebus Alexandri scriptores adiit, et quo iudicii acumine illorum fingulorum fidem examinauerit, de Patrocle, Daimacho, Megasshene aliis ab eo disputata demonstrant; Hyrcaniam reliquasque ad Caspium mare orientem verfus fitas regiones illustrans, rerum Parthicarum sque describendis vsus est, qui de bello Mithridatico egerunt ⁹. Iudicii praestantiam, et eruditionis copiam immensam iis, quae contra Eratosthenis, Polybii, Posidonii, aliorum pronunciata disputauit, declaratam dedit.

Paucis nunc adtingenda sunt, in quibus Strabo qui reprehendatur dignus videtur ').

1) Ob nimis honorificam de Homero opinionen, quem remotissimas antiqui orbis terrarum terras, de quibus sequiore demum actate Graecis certum aliquid innotuit, accurate cognouisse contendit, non raro iniquus recentiorum censor eussit.

2) Herodotum plane neglexit, ideoque praestantissimi non folum in historicis sed etiam in notitiis ad regionum situm et naturam cognoscendam facientibus '), auctoris subsidio se ipsum fraudauit. Quodsi enim eius auctoritatem non omnino reiecisset, in describendis non minus Europae partibus; trans Istrum circa Pontum Euxinum ad Paludem Maeotidem et Tanaim sitis, quam illis Asiae regionibus inter Pontum Euxinum et mare Caspium; et quibusdam Africae austrinae tractibus accuratius, quam factum esse videmus, versatus esse.

3) Nee minus in negligendis Romanorum scriptoribus modum excessit. Praeclate enim ex iis, de regionibus, in quibus bella gesserant, de Hispania, Gallia, Germania, Italia, deque variis Asiae atque Africae partibus erudiri potuisset "), nis, filentibus Graecorum libris, e Romanis nibil notatu dignum addisci posse, persuasus fuisset ").

4) In regionum descriptione multa, ad accurationem populorum locorumque naturam et conditionem spectantia, vel omnino omisit, vel non ea, que debuit, cura, declarauit. Etenim.

a) De fontibus geographiae Aliaticarum regionum tractationis exstat ap. Strabon I. 26. B. (14.)

b) Rem dochiffime expoluit el. Hennicke in diff. laud. pag. 18 lqq.

c) Herodoti auftoritatem in rebus, ad geographiem spectantibus, presclare vindicauit cel. Heeren in practantistimo libro: Ideen sur die Politik, den Verkehr und Handel der vornehmsten Völker der alten Welt. Götting. 1793.

d) Strabo L 26. C. (14.)

e) Mults, ad rem geographicam facientia, haurire potuerst e Romanorum auctoribus, e quibus

praecipue nominandi funt: *M. Porc. Cato Cenforinus de bello Punico primo et fecundo, Sempronius Afellio de rebus, in bello Punico fecundo fub P. Scipione Africano in Hifpania a fe ipfo gefus, P. Kutilius Rufus de bello Numantino, Q. Lutat. Catulus de rebus in confulatu fuo et contra Cimbros gestis, L. Corn. Sulla de rebus suis, L. Sifenna, de bello contra Sullam. L. I.ucceins de bello Marsico, C. Iul. Caefar de bello ciuli, A. Hirtius de bello Gallico, Alexandrino et Africano. C. Salluft. Cri/pus de bello Iugurthino, Varro Atacinus de bello Sequano, Hostius de bello Istrico etc.*

DE CODICIBVS MANVSCRIPTIS Lib. IV. c. I. 567

Etenim, praeclare licet de natura, proventibus, indole quorumdam locorum atque regionum exposuerit, praeclariora tamen, praecipue quibus res naturales earumque causas declarentur, reticuisse iure censendus est. Quem in errorem confilio, ea tantum tractandi quae vel ad animi delectationem facere, vel vtilitatem et fructum aliquem comparare viderentur, Strabonem inductum effe, iam fupra innui.

De Codicibus manuferiptis?).

I) Codices textus graeci.

a) In Italia.

Romas Bibliotheca Vaticana sequentes Strabonis codices possidet. 3) nr. CLXXIII. fol. max. fec. XV. chart. fol. 469. omnes Strabonis libros exhibet; eft codex, ob lectionum varietatem praestantifimus; et ex antiquisimo exemplo descriptus, vt lacunarum frequentia indicare videtur. † 2) nr. CLXXIII. sec. XV. vel incunte XVI. chartac. fol. min. fol. 284. duodecim libros priores continet; manu ineptissimi librarii descriptus, vitiis enim calami scatet. Hic codex, etiamsi tenuiorem varr. lecit. messem praebet, ob id tamen memorandus est, quod pro differtatione de climatibus ap. Strab. 11. 194. B. (132.) vsque ad libri finem aliam exhibet de terrae figurae, ita inferiptam: Srea Buros negs perse Jous nay organaros דאה אוה, quae incipit: "א או אוידפט אסיטי להבצבי הפסה דאי בקטובמי דט הבנישאמדטה" Ex or , mara xerreor is . may yae xerreor aduesaror imaexer nay apeees; quam Laurentino - Mediceo cod. Plut. 128. cod. III. contineri, testis est Bandinins in catal. biblioth. Laurent. + 5)

Inter codices Vrbinatenfes, qui pariter in Vaticana bibliotheca adferuantur, est volumen fol. nr. CV. charta lintea fec. XVI. Geographicorum Strabonis X. libros pofferiores continens. Conspirat iste codex fere in omnibus cum cod. Vatic. CLXXIII. †

Florentiae prostant in Bibliothece Laurentino - Medicea 1) Plut. 28. cod. V. Strabenis libri X. priores, cod. chart. fee. XIV. 4. fol. 293. Bandiss. pag. 15. 2) plut. eod. cod. XL. iidem Strabonis libri, cod. papyr. 4. fec. XIV. fol. 207. ap. Bandin. pag. 66. 3) cod. XV. vitimos Septem Strabonis libros complectens, cod. fec. XIV. fol. 233. Bandin, pag. 31. 4) cod. XIX. iidem Strabonis libri, fec. XIV. 4. fol. 230. Bandin. pag. 37.

Venetiis in inflructissima bibliotheca Marciana adservantur: 1) nr. CCCLXXVII. Cod. membranaceus, fol. max. fumtibus immortalis Cardinalis Beffarionis manu, vt mihi quidem videtur, Ioannis Rhofi, Cretenlis "), descriptus, omnium Strabonis codicum, quos vidi, elegantissimus, et ob lectionis probitatem pretiolissimus, integrum Strabonis opus continet. † 2) nr. CCCLXXVIII. fec. XV. chart. fol. duodecim libros complectens posteriores. # 3) nr. CCCLXXIX. chart. 8. libros feptem vltimos exhibet. † [conf. Villoifos anecd. gr. II. pag. 248.]

Cefenar

f) Codices, figno f notator, totos cum impressis contuli, afterifco infignitos in locis tantum dif- formulis exprimi curabo. ficilioribus imperi.

g) Hoc opufculum in sneedstis graccis fale. I.

b) Vid. Montfaucon Palorogr. gr. pag. 101.

568 Lib. IP. c. 1. DE CODICIBVS MANVSCRIPTIS

Cefenae in bibliotheca Malatifiarum in coenobio fratrum minorum adieruata, exitat cod. chart. Strabonis. Montfaus. Biblioth. Bibl. tom. I. pag. 434.

Mediolani in Bibliotheca Ambroliana telte Montfauc. 1. cit. pag. 504. cod. Strabonis geograph. cum fcholiis vol. IV., cum aliis duobus eiusdem codicibus adfemuantur. ibid. pag. 528.

Taurini, in bibl. reg. tesse catal. codd. latin. p. 172. Strabonis geogr. a Guarino Veron. in latinum fermonem translata.

b) In Hi/pania.

Bibliotheca Escerialensis possidet cod. Strabonis geograph. libros VII. priores complectens Montfaue. 1. cit. pag. 622. [lecundum Plüer. in itinerar. per Hispan. pag. 190. cod. continet lib. XVII. — In bibl. regia Matrit, cod. chart. continens XVII. libros, copiese describitur ab Iriarto catal. pag. 19 fq. Harl.]

1) In Gallia.

In regia olim bibliotheca Parifiens prostant sequentes Strabonis codices, secundum tom. II. catalogi bibliothecae regiae nr. MCCCXCIII. codex bombycinus, ex oriente a Seuinio a. 1727. adlatus; e quo Montfautonius varietatem lectionis libri primi excerpsit, camque in tom. II. bibl. pag. 1027 sqq. inprimi curauit. MCCCXCIV. membranaceus, sec. XV. manu Caesaris Strategi Lacedaemonii '); olim mediceus. libros XVII. Strabonis complectitur, nr. MCCCXCV. chart. sec. XVI. integrum opus Strabonis exhibet. Notante catalogo, eo vsi funt typographi, quorum opera Strabo graecus ex officina Aldi primum prodiit. nr. MCCCXCVI. chart. sec. XV. pariter XVII. libros continet. nr. MCCCXCVII. sec. XII. cod. membr. X. libros priores exhibeas. nr. MCCCCVIII. chart. sec. XV. libros XVII. continet.

d) In Anglia.

Oxonias in collegio nous musilus Strabonis codex adieruatur. nr. MCCCXI. in catal. MSS. Oxon. Montfaus. Bibl. bibl, tom. I. pag. 666.

Cantabrigiae in academiae bibliotheca est codex quorumdam Strabonis librorum. ar. MMCCLXXI. Montf. ibid. pag. 672.

Etonas in bibliotheca collegii decimus Strabonis liber inuenitur. nr. MDCCCCXII. Montfaue. ibid. pag. 674.

e) In bibliothecis Mosconiensibus exstant quaedam exempla Strabonis teste Athanal. Schiada in corum recensione.

II) Codi-

i) Monifaucon Palacogr. gr. pag. 97.

EDITIONES STRABONIS

II) Codices Latini.

Florentias in bibliotheca Laurentino Medicea plut. 30. cod. VII. membr. est codex, verfionem Guarini Veronenfis latinam Strabonis complectens. Bandin. Catal. pag. 301.

Parifiis în bibl. regia cod. MMMMDCCXCVI. eamdem verfionem exhibet. Catal. bibl. regiae tom. II.

Taurini bibl. reg. codicem possidet, eamdem vers. continent. Montfauc. tom. II. p. 1401.

Editiones Strabonis.

1) Graeca.

1516. Strabo de fitu orbir, Venetiis in aedibus Aldi et Andr. Soceri, menfe nouembri. [praemiffis indice gr. et breuibus fingulorum libror, praeter primum argumentis, quae in codd. occurrere, Cafaub. quoque teftatur, ac ab illo feorfim Straboni fuo fubiecta funt] fol. Codex, quo Aldus in Strabone edendo fuerat, nunc in bibl. regia adferuatur. [In bibl. Monacenfi feruatur exempl. cum notis criticis P. Victorii manufcriptis.]

2) Latinae.

Primam versionis latinae editionem Sweinshemius et Panarz circa ann. 1471. *) fine anni mentione for. max. fol. 240. et dimid. ediderunt. Exemplum huius rarisfimae editionis, quo ego vtor, primo staim folio ab epistola editorum nomine a *Joanne Andrea*, episcopo Aleriae in Corsica, ad Paulum P. M. II. scripta incipit, in qua auctor contra Georgii Trapezuntii inuectiones se defendere molitur; quam fol. 3. ipsa Strabonis versio sersio fequitur. Libri decem priores a Guarino Veronensi, septem autem posteriores a Gregorio Triphernio (Trifernate) translati funt. Claudit opus fol. 241. index rerum, singulis in libris Strabonis contentarum, quem segunatur versus, in quibus typographi nomina sua declarant:

> Afpicis illustris lettor quicunque libellos Si cupis artificum nomina nosse: lege. Aspera ridebis cognomina teutona: forsan Mitiget ars musis inscia verba virum. Coradus suueynheym: Arnoldus panartzq: magistri Rome impresserunt talia multa simul. Petrus cum sratre Francisco maximus ambo Huic operi aptatam contribuere domum.

Haec versio optimorum codicum lectionem ad verbum exprimit, seruata ipla codicum interpunctione; ideoque quibus codices iplos inspiciendi copia non est, pro codice inseruire potest.

1472. Eadem versio Venetiis recusa est per Vindelicum Spirensem. fol de qua editione accurate egit cel. M. Denis in memorabilibus bibliothecae Garellianos pag. 40 sq.

1473. Romae Sueinshemii et Pannartii editio repetita est. fol. vid. Maittaire in ann. typogr. tom. 1. pag. 339. not. J. [Audiffred. l. c. pag. 126 sq. Panzer l. c. pag. 437.]

1480.

*) Cel. tamen Secmiller in incunabulis typogr. dum in catal. rom. edit. see. XV. ad h. annum bibl. Ingolstad. tom. J. p. 19 fq. adferendam effe pag. 28 fq. et cel. Panzer in annal. typograph. illam putauit editionem a. 1469. adde Audiffre- vol. II. pag. 413. Harl. Cccc

Vol. 17 .

Digitized by Google

.

570 Lib. IV. c. I. EDITIONES STRABONIS

1480. Strabo, latine ex versione Guarini Veronensis et Gregorii Tifernatis, vltimam manum imponente Iac. Antonio Marcello. — ap. Ioan. Vercellensem. Cat. Bibl. Busau. vol. I. pag. 153. *)

1484. Strabo de fitu orbis latine vers. a Gregorio Typhernate. typis Ioann. Vercellensis. Maitt. l. c. pag. 458.

1494. Strabo de fitu orbis libri XVII. et in calce Strabonis Amafini Icriptoris illustris geographiae opus finit; quod Ioan. Vercellensis propria impensa viuentibus posterisque exactissima diligentia imprimi curauit A. S. MCCCCLXXXXIIII. die XXVIII. Ianuarii. (fine loco.)

De hac editione copiole agit Hager in Geograph. Büchersaal. tom. I. pag. 19 fqq.

1496. Strabonis geographia, latine versa, Venet. fol. Maitt. tom. I. pag. 628.

1510. eadem Guarini Veronensis versio repetita Venet. apud Bartholomaeum de Zanis. fol.

1512. Strabonis Geographia, decem et septem libros continene, e graeco in latinum a Gregorio Tifernate et Guarino Veronense conuersa cum indice. Paris. per Egidium Gourmont, fol.

1523. Strabonis geographici commentarii, olim vt putatur a Guarino Veronensi et Georgio Tifernate latinitate donati, iam vero denuo a Conrado Heresbachio ad fidem graeci exemplaris auctorumque, qui huc facere videbantur, recogniti. Basil. ex officina Valent. Curionis fol.

1539. Strabo ab Guarino et Gregorio Trifernate, vt putatur versus, sed recognitus et emendatus a Conrado Heresbachio. ex officina Curionis. Basil. fol.

Est repetitio editionis antecedentis.

[1540. Strabonis Geographia — lat. interprete Pirckheimero, cum tabb. opera Stb. Münfteri. Basil. ap. Henr. Petri. fol. vid. catal. bibl. Thottiauac, tom. IV. pag. 23. Harl.]

1559. Strabonis de fitu orbis libri XVII. cum indice locupletissimo. Lugduni apud Gabrielem Coterium. tom. I. et II. 8.

Brequignius

(k) Fabric. fcripferat, vltimam manum impofuiffe Io. Anton. Marcellum: at Richey ia nota meta haee notauit: "Iacob. Anton. Marcellus, Patricius et eques Venetus, armis fane illuftrior, quam litt ris, non quidem ipfe impositi manum vertendo Straboni, fed a Guarino versum suo fumtu et cura ad integritatem operis promouit, quum Nicolaus V. pontifex rom. Guarinum in opere inthoato destituisfet." — idem de edit. a. 1494. haee notauit: "Io. Vercellensis, typographus, Venet. in epist. ad Paullum II. pontif. Straboni lat. praesixa, Iacobo, ait, Angelo Florentino in mathematicis doctulimo, ab Alexan-

dro V. démandata est prouincia, transferendi in latinum Ptolemaei, Strabonis vero a Nicolao V. Guarino Veronensi, et Gregorio Tifernati. Quorum ego in manibus sumtis exemplaribus, ex Gregorii Archetypis Asiam atque Africam describi feci. Guarini autem Europa perlecta, quod in es multa deerant, fragmentis, vt puto, graecorum illius exemplarium, amicorum ope addi omnia curaui. In quo Theodoro meo Gazae, atque Andronico Lampo, item Birago, graece latineque doctifilmis viris, non exigua gratia est habenda." adde Fabric. B. L. mediaé et inf. actat. tom. III. pag. 101 et 119. edit. Mansi. Harl.

Digitized by **GOO**

EDITIONES STRABONIS

Lib. IV. c. I. 571

Brequignius in praef. ad Strabon. pag. XII. hanc editionem forma sedecima impres. fam ait.

1652. Strabonis, de fitu orbis libri XVII. editi quidem in eorum gratiam, qui Geographiae fludiofi funt, olim vt putatur a Guarino Veronenfi et Gregorio Trifernate latinitate donati; recens vero a doctifimis viris quorum in praefatione fit mentio, emendatiores quam antea prodeunt. Acceffit index locupletiffimus. Amstelodami apud Ioan. Iansfon. tom, I et II. 12.

Est mera repetitio editionis' 1539.

3) Editiones gracco-latinae.

1549. $\Sigma \tau \rho \alpha \beta \omega vos \pi \epsilon \rho i \tau ns \Gamma \epsilon \omega \gamma \rho \alpha \rho i \alpha s \beta i \beta \lambda i \alpha i \zeta$. Strabonis de fitu orbis libri XVII. graece et latine fimul iam in eorum, qui pariter Geographiae et vtriusque linguae fludiofi funt gratiam editi: olim quidem, vt putatur, a Guarino Veronenfi et Gregorio Trifernate in latinum conuerfi, ac deinde Conradi Heresbachii opera ad eius generis auctorum fidem recogniti, nunc vero postremum eruditorum aliquot industria ac studio, quorum in praefatione fit mentio, ab innumeris, quibus aeque et graecum exemplar et latina translatio fcatebat, mendis repurgati. Basil. per Henricum Petri. a. M.D. XLIX. mense Augusto.

Editor fuit Marcus Hopper, iurium Professor Basileensis, vt praefatio ad Aegidium Tschudium indicat, qui etiam, quae in Aldino graeco exemplari vitiosa erant, restituit; latinae versionis restituendae prouincia Henrico Glartano et Ioan. Hartungo demandata. vide praefat. edit. praemissam.

1571. Strabonis rerum geographicarum libri XVII. graece, et latine interprete Guil. Xylandro, cum eiusdem notis et castigationibus ad ealcem singulorum librorum subiectis, ex officina Henr. Petri. Basil. [Eiusdem Xyl. lat. versio separatim ibid. eodemque anno cum tabb. geographicis, eademque praesatione edita memoratur in Catal. Thott. l. c. et est in biblioth. Erlang. Inferipta autem, Strabonis — rerum geographicar. commentarii libris XVII. contenti, latini sacti, Guilielmo Xylandro, Augustano, interprete. Adiecimus eiusdem annotatiunculas. — Basil. ex offic. Henricpetrina, — in calce Basileae — cloloLXXI. fol.]

1587. Strabonis rerum geographicarum libri XVII. Isaacus Casaubonus recensuit, summoque studio et diligentia, ope etiam veterum codicum, emendauit, ac commentariis illustrauit. — Adiecta est etiam Guilielmi Xylandri Augustani latina versio cum necessariis indicibus. Excudebat Eustath. Vignon. (fine loco.)

Cafaubonus vix dum duodetriginta annos natus, hac editione priores longe superauit. Graecum textum, in prioribus exemplaribus turpissimis mendis deprauatum, partim ope quatuor codicum, quorum lectiones a socero Henrico Stephano acceperat; partim ex ingenio multis in locis emendatiorem et auctiorem reddidit, notisque doctissimis illustrauit. Contra iniquos obtrectatores, qui de co conquesti erant, quod Xylandri versionem non emendauerit, defensionem instituit in praesatione ad Polyaenum.

1620. Altera Cafauboni editio, fexto post mortem viri magni anno prodiit Parifis, curante Morellio, typis regiis.

Est priore spendidior et emendatior.

Cccc 2

1707.

Digitized by GOOG

572 Lib. IV. c. I. EDITIONES STRABONIS

1707. Strabonis rerum geographicarum libri XVII. accedunt huic editioni ad Cafaubonianam III. expressae, notae integrae G. Xylandri, If. Cafauboni, Fr. Morellii, Iac. Palmerii, selectae vero ex scriptis P. Merulae, I. Meursti, Ph. Cluuerii, L. Holstenii, Cl. Salmassii, S. Bocharti, If. Vostii, Ezech. Spanhemii, Ch. Cellarii, aliorumque. Subiiciuntur Chressomathiae graece et latine. Amstelod. ap. Ioan. Wolters. tom. II. fol.

Hanc editionem-imprimendam curauit Theod, Ianson. ab Almeloveen, vid. praefat.

1763. Strabonis rerum geographicarum libri XVII. ad fidem instorum emendati, cum latina Xylandri interpretatione recognita, adnotationibus et indicibus ab vno e fociis regiae inferiptionum et humaniorum academiae. Adiunctae funt tabulae geographicae ad mentem Strabonis delineatae. Parif. 4. tom. I. tres libros priores continens.

Hanc splendidissimam editionem curare inchoauit *I. Brequignius*; textum recensuit ad fidem cod. reg. MCCCXCIII. qui is est, quem Seuinus ex oriente adportauit, cuique haud raro nimiam auctoritatem etiam apertis in mendis tribuit. Prodiit solummodo tomus primus, tres priores libros Strabonis complectens. Brequignius enim taedio captus rei, omnem, quem collegerat ad suam editionem ornandam, adparatum quibusdam Anglis dodis commissibile fertur, qui co in noua, quae summo splendore Oxoniae paratur, editione vterentur.

[Ipfe cl. Siebenkees, auctor huius de Strabone narrationis, nouam parat editionem, ex codd. multo correctiorem atque vberiorem cuius prinum volumen Lipfiae hoc, ipfo anno prodit, 8.]

[Librum III. Strabonis de Hilpania Ionnnes Lopez, geographus regius, ex latino fermone in hilpanicum transfulit, Madrit. 1788 8. Additus est textus graecus, cum omnibus Cafanboni notis, quibus ille suas et III. mappas geographicas veteris Hilpaniae, et in quibus vetus ac noua Hilpania comparantur, adiecit. Hurl.]

4) Versionem Italicam curavit Alfonfas Buonacutius, [Venet. 1562, 4. partt. II.]

5) Versio germanica.

Des Straho, eines alten stoischen Weltweisen, aus der Stadt Amasia gebürtig, allgemeine Erdbeschreibung, von Abraham Iacob Penzel. Tom. IV. 8. Lemgouiae 1775-1777.

De Henrici Scrimgeri codicum Strabonis collatione.

Silentio praeterire hic uon possum Henricum Scrimgerum, Geneuensen, olim de editione noua Strabonis critica procuranda cogitalle, et ad eam adornandam fex codicum manuscriptorum lectionem variam fummo studio collegisse. Lectiones margini exempli Aldini, quo in hoc labore vtebatur, adscripsit; quod post viri doctissim mortem primum ad Fuluium Vrfinum peruenit, et deinde cum aliis, quos iste possederat, libris in Bibliothecam Barberinam adlatum est, in qua nune adservatur. Quos autem codices adhibuerit, ipse in nota, fronti exempli adscripta, indicat, quam iuris publici facere supervacaneum non puto.

1) "In primis ex bibliotheca Petri Bembi codicem habuimus fane antiquum, qui X. "priores libros continebat, iple etiam multis in locis in margine veterem lectionem aliam as "diuerlam habens, quam etiam in nostro poluimus hoc figno: ye."

2) "Secundo loco Bessarionis, cardinalis, librum ex S. Marci bibliotheca habuimus "qui omnes Strabonis libros habebat; illius lectionem minio rubro adscriptimus, aut duobus

" femi-

"femicirculis, prioris libri lectioni affixis, cum ea conuenire oftendimus." (Ifte codex in bibliothecae Marcianae catalogo nr. ECCLXXVIII. notatur.)

3) "Tertio ex eadem bibliotheca vetustum codicem contulinus, qui quidem duodecim "libros priores habebat, huius diuersam lectionem, quia in omnibus fere cum Bestarionis co-"dice concordaret, lectionis illius diuersitati duobus semicirculis nigro minio appoluimus, "siquando autem diuersam haberet, in vltima parte id posuimus, et punctula frequenter, qui-"bus indicamus, idem in ipso deesse, quod in Bestarionis, in eadem margine notauimus, hine "codicem Gemissi fuisse credimus."

Est codex inter Marcianos nr. CCCLXXVIII.

4) "Quarto librum Gemifti habuimus, qui initio excerpta omnia ex Strabonis libris ha-"bebat veluti epitomen, aliquando etiam aduersus Strabonis sententiam disputationes. Hic "liber habet Strab. lib. XI. XII — XVII. huius diuersam lectionem, quia etiam multis in locis "cum Bessarionis convenirer, senticirculo eidem convenire ostendimus, diversam autem le-"ctionem vlterius in margine posuimus."

5) "Ad extremum cum Romae essemus, duos antiquos codices habuinus, quorum alnter integerrimus et castigatus manum Lascaris in marginum notis indicabat, in quo libri "XVII. fuerunt; alter qui omnium longe vetustissimus fuit, et vetustate ipsa corrolus facile "indicium fecit, vnde lacunae illae, quae in caeteris omnibus habentur, emanarunt, libros "nouem continebat, cuius lectionis varietatem ad interiorem marginem vel notis, quibus "conuenire cum optimis exterioris marginis notis indicare folemus, vel certe scriptis atque positis illis, quo illius erant propriae varietates."

Voi antiquiffimus iste codex hodie lateat, incertum est. Id autem, nisi plane fallor, e Scrimgeriana cius collatione euinci posse puto: libros nouem priores cod. Vat. nr. CLXXIII. ex eo descriptos fuisse; accurata enim Scrimgerianarum cum Vaticano codice lectionum collatione instituta, deprehendi, eum, cum in lacunis, tum in varietate lectionis cum illo convenite, quem Scrimgerus codicem antiquissimum habuit.

Hanc collationem forte Calaubonus respiciens ad Petrum Iunium scribit: Quantum ad eam rem (nouam nempe Strabonis editionem) iunare nor tuas illas notas Scrimgerianas queant, ne dici quidem potest. vid. Calaub. epiß. 514.

III. De chreftomathiis Strabonianis.

Habemus plures Geographicorum Strabonis chrestomathias, quarum vna tantum, reliquis adhuc in bibliothecis latentibus, formulis impressa et iuris publici facta est-

1) Chreftomathia vulgata.

Incertum, quo auctore, coneinnata videtur, quo tempore Bulgarorum res steit, inter annum Chrissi 976 et 996. sub Basilio II. Bulgaroctono dicto; quod H. Dodweller in differsatione de excerptore Stratonic colligit ex his eius verbis 1:b. 11. pag. 1252. edit. Almelovennay vur de πασαν ηπειζον και Έλλαδα σχεδον και Πελοποννησον, και Μακεδονιαν Σκυθαι Cccc 3

574 Lib. IV. C.I. DE CHRESTOMATHIIS STRABONIANIS

Σκλαβοι νεμονται¹). Idem doctiffimus Dodwellus observat, nullis graecobarbaris vti vocabulis hunc scriptorem, excepto vnico, quod PIXI'AN plus simplici vice dixit pro recessu aestus marini.

Editiones Chreftomathiae Strabonianae.

1533. Prodiit graece in variorum geographicorum collectione, a Sigismundo Gelenio editorum, sequenti titulo: 'Αςριανε περιπλες Ευζεινε ποντε, τε αυτε περιπλες της έρυgens 9αλασσης. 'Αννωνος περιπλες Λιβυας, Πλεταρχε περι ποταμων και όρων έπιτομη των τε Στραβωνος γεωγραφικών. 'Εν Βασιλεια παρ' Γερωνυμώ Φροβενιώ και Νικολαώ τω Επισκοπιώ, έτει της θεογονιας αφλγ. 4.

1557. Latina Hieronymi Gemusaei versio post Dominici Marii Nigri libros XI. Geographiae prodiit Venet.

1703. Graece et latine cum versione Hieronymi Gemusaei et dissertatione Henrici Dod. welli de Strabonis excerptore, et actate qua vixerit, notisque suis breuibus prostat in tomo secundo Geographiae veteris scriptorum minorum, a Ioanne Hudsonio Oxoniae editorum.

1707. Almelouenius camdem editioni suae Strabonis subiecit, sequutus ex asse editionem Hudsonianam, Dodwelliana dissertatione praesixa.

2) Chrestomathiae ineditae.

1) In Italia.

Florentiae in Medicea bibliotheca plut. 28. cod. XXIX. chart. faec. XV. 4. continet 1) Stea Bavos nees neve des ray oxnueros yns. 2) in two nees Stea Bavos yeavyea Quitan nees the yns the oliveneuros oxnuatos. Vtrumque opulculum Straboni auctori fallo adtribuitur.

D Quos auctor epitomes Sclauos nominat, Bulgaros fuisse, quorum imperio Sclaui tune temporis fubiccti erant, nemo nelcit.

EMENDATORES OPERIS STRABONIANI Lib. IV. c. I. 575

buitur. Namque potius est illud de terrae habitatae figura, quod in cod. Vatican. CLXXIV. operis Strab. exflat, posterius Gemiftum porius auctorem habuit, cui etiam in cod. Vatic. CLXXIV. et Venet. CCCLXXIX. adlcribitur. In bibliotheca Riccardiana excerpta Strabonis in codd. nr. XXVII et XXIX. funt. vid. Lamii catal. bibl. Riccard. pag. 327.

2) In Gallia.

In bibliotheca Parifiensi cod. nr. MCCCXCVIII. faec. XVI. locupletissima et ab editis plane diuersa Strabonis excerpta continet. Exemplum huius codicis, lib. X. complectens, manu Lucae Holfienii descriptum adservatur inter eiusdem viri, dum viueret, celeberrimi, schedas, in instructissima bibliotheca Barberina, quod cel. Casp. Garatonius eiusd. bibliothecae praefectus, vir pari humanitate et eruditione mecum communicauit. nr. MCCCCIX. exhibet e Strabone, Paulania, Dione, Aristotele, aliis, excerpta. Catal. bibl. regiae tom. II.

In Anglia inter codices Isaaci Vossii in bibliotheca collegii Etonensi cod. nr. MMCLXXI. continet Strabonis fragmenta, vid, catal. librorum msstorum Angliae et Hiberniae in vnum collect. Oxon. 1697. Montfaucon. biblioth. tom. I. 675. - [In bibl. Leidenfi, inter codd. Vossianos, funt Excerpta ex scholiaste Strabonis, qui fuit penes Patric. Iunium. vid. catal. illius biblioth. pag. 399. nr. 7.]

IV. Emendatores operis Straboniani.

Sacculo iam XV. non defuerunt, qui de restituendo et emendando Strabonis opere. quantum fieri posset, cogitarent; inter quos praecipue eminet Gemistus Pletho, magni Bef. fariom's magnus praeceptor. Is 1) opusculum edidit, AlogGwois éview rev ex deges év ry yewyeaQixy une Stea Bayos Leyoperar inferiptum, in quo varia, a Strabone parum accurate tradita, emendauit. Auctor praecipue in iis corrigendis verfatur, quae de Calpio mari Strabo tradiderat. Incipit autem opusculum: Oute The Salartar The Kasmiar degues cieray Στεαβών τω όκεανω συμβαλλειν· κατ' αύτην γαε έσα αύτη παντοθεν καταλαμ-Baveray; et vltima eius verba ita sonant: 'A per er alia hoye rur Erea Bari er de Sus έν τη γεωγεαφικη λεγομενων ταυτη ύφηγησει, ταυτ' έτι τε και τοιαυτης της τε διοεθ σεως προς ήμων τυγχανα. « δε τι αυτω και αλλο έκ δρθως λεγεται, έκ αν δη μεγα τι είη τα δε πολλα αυτω εύ τε και καλως λεγεται. Hoc opusculum, quod particula tantum amplioris Gemisti operis esse videtur: Lucas Holftenius in geographicorum fyntagmate edere voluit, tefte Lamberio lib. I. de biblioth. Vindobon. pag. 114. ") - 2) At, maioris momenti, et ad restituendum Strabonis textum praeclare facientia, sunt eiusdem Gemifi excerpta e decem Strabonis libris prioribus, quae in cod. Veneto CCCLXXIX. exflant. Summa enim cura, et haud minori successu Gemistus plurima Strabonis loca, nullius codicis ope fananda, partim ingenii acumine, partim forte codicum, noftris emendatiorum, auxilio, hoc in opere ita restituit et in meliorem ordinem redegit, vt ex eo largior

m) Exitat hoc opulculum in cod. Vaticano nr. Bibl. nova MSS. pag. 120. [In cod. Volliano in CLXXIV. Veneto CCCLXXIX. Florentino Medi- bibl. Leidenfi eft, (tefte catalogo bibl. Leidenfis ceo plut. 28. cod. XXIX. inter codd. bibl. Pellifer: pag. 399. nr. V. fragmentum geographicum, corin Anglia n. 1200. eiusque memmit Labbeus rectum per D. Georg. Gemistum. Harl.]

J009lC Digitized by

STRABONIS SCRIPTA DEPERDITA Lib. IV. c. L 576

ad magnam operis Straboniani partem restituendam, messis colligenda sit, quam ex quouis integro Strabonis codiee. ‡

Cyriaci Anconitani scholia in Strabonem graeca, quibus Lucas Langermannus, ICrus Hamburgensis, vsus esse dicitur, in bibliothecis a me perlustratis, frustra quaesiui *).

De locis Strabonis in opere geographico emendandis et illustrandis praeclare meruerunt:

lacob. Palmerius, in exercitationibus in auctores graecos. Vltraiect. 1694. 4. p. 287 lag.

[Strabonis de Mose et religione iudaica historiam illustrat Tolondus in Originibus iudaicis, quae cum eius Liuio Antedeisidaemone prodierunt, Hagae Com. 1709. 8. Heum.]

Animaduersiones in Strabonis Geographiae libros 1X. depromtae ex manuscripto codice Mediceo, exstant inter varia geographica ab Abr. Gronouio edita Lugd. Batau. 1739. 8. pag. 149 (qq.

Emilio Giannuzzi, offervazione sopra un luogo di Strabone Geogr. lib. IL in Raccolta di opusculi scientifici, e filologici. tom. XVIII. pag. 364-369.

In Voyage litteraire de la Grèce, cahier V.

In plurimis dissertationibus, actis academiae Inscriptionum Parisiensis insertis; praecipue in iis, quarum Brequignius auctor eft.

Oberlinus V. cel. ad Vibium Sequestrens Strabonem culpat, defendit, emendat.

Thomas Tyrschittus, in Conjecturis in Strabonem Oxon. 1783. recuf. Erlangae 1788. cum Harlefi praefatione.

Gossielin, in Géographie des Grees analysée, ou les Systemes d'Eratosthenes, de Strabon, et de Ptolemée comparés entre eux, et avec nos connoissances modernes. à Paris 1790. 4. max.

Ouibus addas milcellaneas observationes in auctor. vet. wol. IL tom. I, pag. 1 sqq. " et Lucam Holftenum, in notis ad Stephanum de vrbibus.

N. Strabonis scripta deperdita

Strabo alios ante scripserat libros, quam geographicum opus condendum adgref. fus est, de historia tractantes, quos intercidisse dolemus. Quorum ipse mentionem facit, haec funt:

Trojant

its: Foret profecto egregium ornamentum, fi comperari posset Cyriacus Anconitanus Scholiaftes Graecus Strabonis, qui tempore Frederici III. in Strabonem widetur Graeca Scholia conferiplifie, quibus vlus eft Lucas Langermannus, ICtus Hamburgenfis, vti colligi poteft ex Reinefii Inscriptionum syntagmate p. 223 et 368. [Conf. Villoif. prolegg. ad Homerum etc. p. XXXII..not.]

Bonauentura Bertramus, cap. III. lucubratio.

n) De hisce Scholiis Almelouenius in praesat. mum Frankenthalens. Philippus quoque Cluuerius III. cap. 40. Germaniae antiquae, notas in Strabonem pollicetur; et cap. 49. adfert wirba :Cafauboni in epistola ad ipfum feripta Cluuerium, hortantis ad hoc opus fuscipiendum. Verum nec Bertrami nec Cluuerii notae lucem viderunt, nec Roderici, Collegii regalis praefecti, quem Cantabrigine nouam huius feriptoris editionen molitum esse fams fuit. Lucae Holfteni notse is o) Suas in Strabonem notas memorat Cornelius Strabonem hactenus anecdotae adieruantur in bibliotheca Barberina.

> JOOGLE Digitized by

Vol. 111. p. 379

STRABONES ALII

Lib. IV. c. 1.

[']Υπομνήματα isogina nominat lib. I. (13.) ad librum corum fextum prouocat XI. 784. B. (515.) quo ex loco patet, Polybii historias hoc in opere suppletas et continuatas fuisse; id quod etiam Suidas voce Πολυβιος innuit: έγραψε de ait και Στραβων 'Αματευς τα μετα Πολυβιον έν βιβλιος μν. Citat quoque Strabonis υποματικατικ isogina Plutarchus in Luculto pag. 511. edit. Francof. cademque videtur respicere in Sylla pag. 468. Iofe. phus quoque XIV. cap. 8. Strabonem inter scriptores rerum Pompeii magni gestarum refert, vt optime, de hoc loco commentans monet Montacutius in Apparatu ad Origines ecclesiafticas pag. 147.

De rebus Alexandri, et vi videtur in fingulari opere se expoluisse, ipse declarat II. 121. (70.) SIEBENKEES.

VI. Fuere item alii Strabones in veterum scriptis memorati, vt 1) C. Famius Strabo. Conful, anno V. C. 592. a quo lex sumtuaria Fannia nomen accepit et quo Confule rhetores ac philosophi Roma sunt pulli, teste Gellio XV. 1. 2) Strabo, Siculus, quem per 135000. paffuum quod abeffet vidiffe referunt Cicero, Varro, Strabo iple nofter, Plinius ac Solinus. Confer Brodaeum VIII. 1. Mile. et Petauium VII. 10. diff. ad Vranolog. 3) Cn. Pompeius Strabo, Magni Pompeii pater. Plutarch. in Pompeii vita et de sera viudicta Numinis. (4) Stra. bo, tragicus latinus, cuius meminit Marius Victorinus pag. 2456. Grammaticae. Strabo qui et sesquiculus (leg. sesquioculus) dictus est, primus de Tecmesa scripsit tragoediam suam et in scena promunciari iussit. 5) Seius Strabo praetorianarum cohortium sub Augusto praefectus, pater Seiani. Hunc puto intelligi a Macrobio II. Saturnal. cum refert, Augustum Straboni, in adulationem Caesaris male existimanti de peruicacia Catonis, dixisse : quisquis praesentem statum ciaitatis commutari non volet, et ciuis et vir bonus eft. 6) Acilius Strabo, praetor, ab-Solutus a Nerone. Tacit. XIV. 18. annal. 7) Aemilianus Strabo, vir consularis, quem laudat Apuleius in floridis. 8) Theodoricus Strabo, Offrogothorum dux, cuius meminit Paulus Diaconus 17b. XVI. 9) Strabo five Strabus, Gallus, Hortuli auctor, Pfeudo - Macro laudatus in poemate de herbis. De eo Thom. Bartholinus lib. de Medicis Poetis pag. 117 fq. 10) Walafridus Strabo, monachus, Fuldenfis postea Decanus S. Galli ac denique Abbas Augiae divitis a. Chr. 849. defunctus, de quo Vossius II. 33. Hist. lat. et Caueus Hist. litterar. ad a. 842. etc. Dicti primum Strabi fiue Strabones a specie deprauata oculorum, quod hi illis effent distorti, fiue 50eBhoi. Meminit Plinius VII. 12. et XI. 37.

Strabo pro Geographorum Principe in epitaphio Seb. Münsteri:

Germanus Esdras hic Straboque conditur. [7]

VII: Index Scriptorum et virorum, ingenio at dostrina illustrium, a Strabone laudatorum.

Acufilaus, Argiuus, 472. Adeimantus, Lampfacenus, 589. Adelphius, 523. nifi leg. Delliur, cum Cafaubono. Ad paginas edit. Parif. quas Almelouenians in margine, yt dixi, annotauit. Sed indicem hunge

p) Ad paginas edit. Parif. quas Almeloueniana in margine, vt dixi, annotauit. Sed indicem hune in vtraque frustra quaeres.

Vol. IV.

Dddd

578 Lib. IV. c. l.

SCRIPTORES A STRABONE

Vel. III. p. 97 10

10	
Aefchylus, 43. 182. 258. 300. 341. 387. 393.	in To negi Irahlas, \$54.
447. 470. 728.	Antiochus, philosophus, Ascalonites, 759.
έν Ικέτισιν ή Δαγαίσι, 221.	Antipater, 757. Tarlensis, Stoicus, 674.
Μυεμιδίσι, 616.	Antiphanes, 102. 8 πολύ απολεπεται ταυ-
N10By, 580.	τα τῶν Πυθέε και Εύημέςε και Άντι-
Pontio Glauco, 447.	φάνες ψευσμάτων. Vide infra, Ber-
Prometheo, 183. 299. Prometheo folu-	gaeus.
to, 33.	Apellicon, Teius, 644. φιλόβιβλος μάλ-
Agatharchides, 779. Cnidius, Peripateticus,	λον ή Φιλόσοφος libros Aristotelis as
Historicus, 656.	Theophrasti magna pecunia redemit a
Alcaeus, 37. 411. 412. 600. 610. 617. 661. In-	Neleo Scepsio, et lacunis passim male
fra in Callias.	suppletis inemendate descriptos edidit.
Alemaeonidis auctor, 452.	Eius Bibliotheca captis Athenis venit in
Aleman, 43. 299. 340. 446. 460. 482. 580.	Syllae potestatem, 609.
Alexander M. Homeri studiosus, eius diog-	Apollodorus, 43. 44. 45. 61. 303. 328. 338.
Swois Oungin in vagomos, 594.	339. 368. 370. 460. 464. 474. 514. 553.
Alexander, 768. Aetolus, 566. 681.	555. Grammaticus, 661. nauium catalo-
Alexander, rhetor, Lychnus cognomine,	go, 31. 254. 298. 405. 677. 678. 680.
patria Ephelius, 642. eius hiltoria et	
έπη alronom. et geograph. ibid.	yeauas, 625. auctor sectae Apollodo-
Alexander Philalethes, 580.	reae, Augustum inflituit, et praeceptor
Amphiaraus, vates, 399. 404. 642. 762.	fuit Dionysii, Attici, idem.
Anacreon, 151. 633 638. 661. Teius, 644.	Apollodorus, Adramyttenus, 525. nifi leg.
Anaxagoras, Clazomenius, phylicus, 645.	Aera putinos.
Anaxarchi διός θωσις Όμής ποιήσεως, 594.	
Anaxierates, 768.	
Anaximander, Milesius, Thaletis discip. 1.	519. 685. Grammaticus, 661.
635. primus πίνακα γεωγεαφικόν έκδι-	Apollonides, 309.523.528. Apollonius, Adramyttenu s, 516.
	Citieus, medicus, 683.
d85, 7. Anaximenes, rhetor, 589. Lamplacenus,	Cronus, Cyrenaeus, 837.
635. a.	Malacus, 661.
Anaximenes, Milelius, Anaxagorae praece-	Mys Erythraeus, 645.
· ptor, 635. c. 645.	Molon, 651. 661.
Andro, 392. 456. 475. 476.	Argonauticorum scriptor, 'Alexandrinus
Andronicus, Rhodius, Peripateticus, 655.	fuit, sed dictus est Rhodius, 655.
Androsthenes, Thasius, 766.	Stoicus, patria Nylaeus, Panaetii audito-
Anniceris, Cyrenaicae sectae emendator et	rum optimus, 650.
auctor sectae Anniceriae, 837.	Tyrius, qui non diu ante Strabonem edidit
Anticlides, 221.	πίνακα των από Ζήνωνος Φιλοσόφων
Antigenides, Alcaei, poetae, frater, 617.	κα) των βιβλίων, 757.
Antimachus, 345. 364. 387. 409. 588. [1]	Aratus, 3. 103. 346. 387. 478. 484. 486. 671.
Antiochus, 242. 252. 255. 257. 262. 264. 265.	Arcefilaus, 15. Academicus, 614.
278. 759-	Archedamus, Tarlensis, Stoicus, 674.
A [0' 177'	Archelaus,
	-
•	

Vol. III. p. IO PII. IS .

CITATI

- Archelaus, physicus, 645.
- Archemachus, Euboënfis, 465.
- Archilochus, 370. 457. 487. 549. 647. Callino iunior, 648.
- Archimedes, 55.
- περί τῶν οχεμένων, 54.
- Archytas, Tarentinus, 280.
- Arete, Cyrenaica, 837.
- Aristarchus, Homeri enarrator, 30. 31. 33. 103. 609. 650. praeceptor Menecratis, Nyfaei, 650.
- Arifleus, Proconnelius, 21. Homeri praeceptor, 639. auctor Arimaspeorum carminum, 589.
- Aristippus, Cyrenaeus, Socraticus, 837. eius aepos unreodidantos, idem. [P]
- Aristo, 15. Ceus Iuletes, peripateticus, Bionis Borysthenitae discipulus, 486. eius liber de Nilo, 790.
- Arifto, Cous, Cei auditor et heres. 658.
- Aristobulus, 509. 518. 671. 691 694. 695. 707. 730. 766. 824. eius locus de Sophistis Taxilensibus, Brachmanis, 714.
- Ariflocles, Rhodius, grammaticus, Strabonis acqualis, 655.
- Aristodemus, Nyseus, Menecratis F. grammaticus, quem decrepitum audiuit Strabo, 650.
- Ariflodemus, prioris confobrinus, qui Pompeium magnum docuit. 650.
- Aristonicus, grammaticus, Strabonis acqualis, έν τοῦς πεςὶ τῆς Μενελάε πλάms, 38.
- Aristoteles, 29. 94. 104. 152. 182. 299. 345. 373. 374. 380. 445. 447. 598. 695. 703. 790. -

Scriptorum eius fatum, 608.

discipuli, 618.

Aristus, historicus, Salaminius, 682. 730.

Artemidorus, Theopompi F. Cnidius, 656. Artemidorus, Tarlensis, grammaticus, 675.

- Artemidorus (Ephefius), 137. 138. 148. 157. 159. 164. 170. 172. 183. 198. 224. 245. 261. 267. 284. 285. 335. 368. 459. 460. 474. 485. 622. 640. 642. 663. 665. 670. 675. 760. 769. 774. 775. 776. 801. 803. 804. 825. 829. 830.
- Asclepiades, Myrleanus, 166. ἐν τη Τεςδιτανία παιδεύσας τα Γραμματικά και πεςιήγησιν τινα τῶν ἐθνῶν ἐκδεδωκώς τῶν ταύτη, 157.

Asclepiades, Prusiensis, medicus, 566.

Afiatici rhetores, 614. 660. Stylus Afiaticus, 648.

Afinius, 193. Pollionem intellige.

Asius, poeta, 265.

- Athenaeus, Seleuciensis, Peripateticus, sub Augusto clarus, 670.
- Athenodorus, 6. 55. 173. philosophus, Strabonis amicus, 779.
- Athenodori duo, Tarfenfes, Stoici, vnus Cordylio nomine, qui in Catonis contubernio obiit, alter Sandonis F. Cananita, Caefaris praeceptor, 674. 675.
- Augusti imp. diuisio Galliae in quatuor partes, 177.
- Bacchylides, Ceus, Iuletes, Simonidis confobrinus, 486. 616.
- Batho, Sinopenfis, Regaixão fcriptor, 546.
- Bergaeus (Antiphanes), 47. 100. 104.
- Bias, Prienaeus, 636.

Bio, aftrologus, 29.

Bio, Borysthenites, 15. 486.

- Boëthus, Sidonius, ό συμφιλοσοφήσας τῷ Στράβωνι τὰ 'Αρισοτέλεια, 757.
- Boëthus, Tarfenfis, malus poeta et ciuis, tempore M. Antonii, 674. [7]
- Cadmus, 18. λύσαντες το μέτρον τ' άλλα δε Φυλάξαντες τα ποιητικα συνέγραψαν ό περί Κάδμον και Φερεκύδην και Έκαταϊον.
- Caecilius, historicus, ό των Υωμαίων συγγεαφεύς, 230.

Dddd a

Caelar

ay Acisote 285 monited, 321.

περί ανέμων, 29.

SCRIPTORES A STRABONE

ol III. p H ? D

Caefar in commentar. 177. o Geos Kairag ir Creophylus, Samius, Homeri holpes ac maτοίς υπομνήμασιν:

- Callias, Lesbius, o The Sam Que roy Arnaiov ¿Enynoainevos, 618.
- Callimachus, 44. 46. bis 216: 299. 347. 354. 397. 437. 479. 484. 638. 737. 805. 837. Cyrenaeus a regibus Aegypti Teriunuénny iomedanús, 838.
- Callinus, elegiographus, 604. 627. 647: 668. Nicolaus, Damafcenus, 716. 719. **Δία λόγω, 633.**
- 635. 813: 814. Eius Sioe Swors Ounes. moinsews, 595-
- Carneades, Cyrenaeus, 837. Stos de Tav eE 'Ακαδημίας: άξισος: ΦιλοσόΦων, όμολογନ୍ଦିTୟ.

Cephlao, Gergethius, 589.

Charaxus, frater Sapphonis, 808.

- Charmolaus, Polidonii, philosophi, in Liguria holpes, 165.
- Charon, hiltoricus, 589: Lamplacenus, 583. Charondae legibus vsi Mazaceni, delecto ve-
- μωδω, qui iplis fuit legum interpres, 539; Clioerilus, poeta, 303. 672.
- Chorographus, 261. 285.

- Cleanthes, Aflius, Stoicus, 610. 343. 671.
- Cleophanes, Myrleanus, rhetor, 566.
- Clitarchus, 224. 293-491. 505. 718.
- Cofficus, Scepfius, Nelei pater, Socraticus,
- Crateri epistola ad matrem Aristopatram, 702.
- Crates, 3, 4, 5, 30, 31, 38, 103, 439, 609; Mallotes, meds imigupovinas umogeoers the Ομήευ ποίησιν τεέψας, 157.676.

Oi magadovtes tà Kentina, 406.

'Εν τοϊς Κεητικοϊς λόγοις, 472.

Crinagoras, Mytilenaeus, Strabonis actate: clarus, 617.

- gifter, 638.639.
- Ctess, Cnidius, 43. 508. 779. 785. à iati τρεύσας μὲν Λρταξέρξην, συγγράψας δέ τα Άσσυςιακα χου Πεςσικά, 656.

Cyrenaici, 837.

- Cerfylus five Cyrfilus, Pharfalius, (historicus) άνης συνεςρατευχώς Αλεξάνδεω, 530.
- vos, moinths pèr apa nej yeappati- Daimachus, Indicorum scriptor, 68. 69. 74-75, 76. 77. 690. nullius fidei, 70.
- Archilocho antiquior, 648. er 76 mees Damalles, 587. ab Eratolthene reprehensus, 684. scriptor nulla fide dignus, 47.
- Callifthenes, 362. 517: 531. 542: 588. 611. 627. Damafus: Scombrus, Trallianus, orator, 649: [P]
 - Daphitas, grammaticus, in oppido Thorace crucifixus, quod'reges Pergamenos carmine proscidisset, 647.
 - Deimachus, vide Daimachus.

Dellius, supra Adelphius.

- Demetrius, Amilenus, Ratheni F. mathematicus; 548.
- Demetrius, Calatianus, terrae motus per vniversam Graeciam enarrans, 60.

Demetrius, Laco, 658.

- Demetrius, Phalereus, 147. 361. Theophra-Ri discipulus. Eius unouvnueres neef της πολιτείας των Αθηναίων, 398
- Demetrius, Pharius, 313.
- Demetrius, Sceplius, 44. 46. 58. 339. 344-377. 439: 456. 472: 489: 550. 551. 552. 594. 596: 600. 602. 606. 607. 6IL 626. τον Τεωϊκόν διάκοσμον τειάκοντα βί-Brois Elynoniuevos yeauuarmos, 20qualis Cratetis et Aristarchi, 603. 609.

Democles, Demetrio Scepsio antiquior, 58-Democritus, 1. 61. 65. 703.

Demosthenes, 121. 374. 424: 445: 471.

Dialectici, 838.

- Dicaearchus, 2. 104. 105.
- Dio, academicus, tempore Pompeii Magni, princeps legationis contra Ptoleuracum Anletem, 796.

Digitized by

Diogenes;

91000L

Calchas, vates, 284. 642. 668. 675.

Cicero, 660. 798.

Vol. III. p. 13 🕈 14

- Diogenes, Sinopenfis, Cynicus, 546. 675. Epicharmus, 364. 744-
- Diodori duo, Sardiani, oratores, quorum Eralistratus Ceus Iuletes, medicus, 486. maior dictus Zonas, 627 fq.
- Diodorus, Tarlensis, grammaticus, 675.
- Diodorus, Cronus, dialecticus, Apollonii Erastus, Sceptius, Socraticus, 608. discipulus, 838-
- Diodotus, Sidonius, philosophus, Boëthi frater _ 757.
- Diogenes, Plutiades, philosophus et extemporalium carminum poeta, 675.
- Dionysides, tragicus, e pleiade, 675.
- Dionyfocles, Trallianus, orator, 649.
- Dionyfiodorus Icen, Amilenus, mathematicus, 548.
- Dionyfius, dialecticus, patria Bithynus, 566.
- Dionyfius, Pergamenus, cognomento Atticus, Apollodori, rhetoris, discipulus, or GISHS inavos Hay ouryea Qeus Hay DoroyeáQos, 625.
- Dionylius, & rais nrivers yeavas, 566.
- Dionyfius, Thrax, grammaticus, Alexandrinus patria fuir, sed dictus est Rhodius, 655-
- Dionyfius, Halicarnasseus, historicus, 656.
- Diophanes, Mytilenaeus, rhetor, 617.
- Diotrephes, fophisia, ex Antiochia ad Maeandrum, praeceptor Hybreae, 630. [?]
- Diphilus, Sinopensis, poeta comicus, 546. Dorylaus, tacticus, 557.

Empedocles, 364. 274. 276.

- Ephorus, Dii filius, Comanus, Ilocratis discipulus à the isogiae our yea fac Ref tà meei Twy evenpatwy, 622. 2. 35. 138. 279. 293. 303. 305. 326. 327. 332. 334. 357. 361. 364. 366. 374. 400. 401. 462. 463. 464. 465. 476. 477. 479. 480. 544. 550: 583. 600, 623. 634. 677. 678. 679. 680.
 - δ' έπιγραφομένη βίβλω, 302.34.

in The Euconne monstan, 477.

Epicurus, Lampfaci commoratus, 589.

Eralistratea schola Smyrnae, praeside Hicelio, 580.

- Citatut, I. Eratofihenes, Cyrenaeus, 838. 2. 7. 14. 15. 16. 18. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 38. 44. 47. 48 fq. 50. 54. 55. 56. 57. 62. 63. 65. 67. 68. 69. 70. 74. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 86. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 97. 104. 106. 107. 108. 113. 126. 132. 134. 135. 159. 170. 224. 298. 299. 300. 317. 384. 475. 490. 497. 509. 510. 513: 522. 663. 684. 688. 689. 690. 727. 741. 746. 764. 765. 767. 769. 778. 784. 785. 786. 790. 802. 828. 829. 837. περί τῶν ἀγαθῶν, 15. μελέται, ibid. Eius υπομνημάτων γέωγεα Φικών liber primus, 29. et secundus, 62. tertius, 67. immerito reprehenditur ab Hipparcho: Infra, Hipparch. Magna Eratoshenis bibliotheca, 60.
- Eretricorum philosophorum schola, a Menedemo inflituta, 448.

Eudemus, Rhodius, philol. 655.

- Eudorus, Peripateticus. Eius liber de Nilo' plagii ab Aristone postulatus, 790.
- Eudoxus, Cnidius, mathemat. 1. 378. 390. 413. 465. 510. 550. 562. 582. 656. Eius fpecula Cnidi, e qua Canopum spectavit, 119:
- Eudoxus, Cyzicenus, tempore Euergetis lecundi clarus, 98 fq. 103.
- 199. 244. 239. 260. 262. 265. 266. 267. Euemerus, 102. 104. 299. Messenius, 47. βελτίον τῷ Μεσσηνίω πισεύειν η τέτω. 104. Quod ibidem legitur Eratosthenem Tov Eunpeeov Beeyalov xaher, per Beeyouor intelligit fabulofum, vt pag. 100. Beey auor dinynua, ab Antiphane Bergaco.
- 👬 τη τετάετη μεν της isoelas, Ευεώπη Euphorio, 681. 364. 566. δ τα Πειάπεια momoras, 382. vbi Euphorio legendum pro Euphronio.

Dd dd 3

Euripides,

Euripides, 183. 371. 379. 183. 366. 615. 616, 670. 498. 520. 615. Anaxagorae auditor, 645. in Aerolo, 356. Archelao, 221. Bacchis, 27. 469. 687. Ione 356. Palamede, 470. Phaetonic, 33.

Euthydemus, Mylasenus, rhctor, 659.

Fabius, historicus, 228. (Q. Fabius Pictor.)

Gabinius, & τῶν Ῥωμαίων συγγεαφεύς, 829.

Hecataeus, historicus et philosophus, Mile-

- fius, 1. 7. 18. 271. 299. 316. 321. 341. 633. 644.
- Hecataei, Milefii, γης περίοδος, 550. nifi nomen corruptum; Xenocratis enim philofophi dikipulum enm Strabo ibidem appellat.

Hecataeus, Teius, historicus, 644.

Hegefianax, 594.

- Hegefias, 396. Magnes, rhetor, syli princeps Afiatici, 648.
- Hellanicus, Lesbius, 43. 366. 426. 451. 456. 508. 550. 602. 610. 618.
- Heraclides Erythraeus, medicus Herophileus, 645.
- Heraclides, Heracleotes Ponticus, philosophus Platonicus, 541. 604. is τω διαλόγω, 98.

Heraclides, 100. 384. 645.

- Heraclitus, 3. Ephesius, Scotinus, 642. 784.
- Heraclitus, Thurius, poeta, Callimachi discipulus, 656.
- Hermeas, Eunuchus, 610.

Hermodorus, Ephesius, 642.

Herodotus, 30. 35. 43. 61. 62. 98. 100. 141. 282. 428. 448. 473. 301. 473. 508. 531. 534. 536. 544. 550. 573. 611. 618. 626. 627. 668. 823. Thurius, 656.

Ηροφίλων διζυσκαλών medicorum Smyrnae, praefide Zeuxide ac deinde Alexandro Philaletha, 530.

Herophilei, medici, Heraclides Erythraeus et Apollonius Mys, 645.

Hesiodus, 32. 29. 43. 59. 221. 299. 300. 302. 322. 327. 328. 342. 364. 370. 385. 393. 409. 413. 424. 442. 471. 507. 508.588. 622. 642. 647. 676.

in catalogo, 42.

γης περιόδω, 676.

Hestiaea, Alexandrina, Demetrio Scepsio laudata ή συγγεάψασα πεεί της Όμήευ Ιλιάδος, 599.

Hierocles, Alabandenfis, Meneclis frater, 661. Hieronymus, Rhodius, philol. 655. 378. 475.

Hipparchus, 2. 5. 7. 14. 15. 16. 55. 56. 63. 68. 69. 71. 72. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 86. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 106. 113. 115. 131. 132. 135. 332. Bithynus, mathematicus, 566. 'Αςρονομικός, 131. έν τοῖς πρός Έρατοσθένη, 7. 15. 56. ἐν τῷ δευτέςω [V] ὑπομνήματι, 69. 77. ἐν τῶ τρίτῷ ὑπομνήματι τῶν πρός την Ἐρατοσθέν⊌ς γεωγραφίαν πεποιημένων, 94.

Hippocrates, medicus, 659.

Hipponax, Ephefius, poeta, 340.633.636.642.

Homerus, 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 12. 16. 17. 18. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 48. 53. 58. 59. 65. 83. 103. 149. 150. 157. 221. 224. 244. 256. 295. 296. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 344. 345. 346. **348.** 349. 350. 354. 355. 357. 359. 363. 364. 365. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 375. 376. 377. 383. 384. 386. 387. 388. 392. 394. 399. 401. 404. 405. 407. 410. 411. 412. 413. 414. 417. 420. 423. 424. 425. 426. 427. 429. 430. 431. 432. 433. 434- 436- 437- 438- 439- 441. 442- 445. 44⁶, 449, 451, 452, 453, 454, 455, 456, 457. 459. 551. 554. 504. 565. 572. 573. **574.** 5**81.** 582. 1584. 585. 586. 587. 590. 591. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 604. 605. 606. 607. 611. 612. 613. 614. 615. 619. 625. 630. 635. 648. 651. 653. 654. 661. 662. 665. 667. 676. 679. 680.

680. 681. 756. 757. 762. 790. 801. 802. 814. 815. 834. Geographiae principem esse, docet pag. 77. et per totum fere librum primum, atque passim alibi. Neque temere omnia finxisse, vt sensit Eratosthenes, 18. 224. etc. Οιχαλίας άλωσις Creophylo, hospiti, dono data, 638.

- Homeri editio in Të vaçonnas, 594. Vide et supra in Aristarcho, Cratete, Callisthene, Apollodoro, Hestiaca, Zenodoto etc.
- Hybreas, Mylasenus, Diotrephis discipulus δ καθ' ήμας μέγιτος Υήτως, 630. 659. 660.

Hyplicrates, 311. 504.

Ibycus, 59. 271.

Vol. III. p. 16 7 17

Icen, Amilenus, geometra, 548.

Idomeneus, Lampfacenus, Epicuri amicus, 589.

- Inferiptio aereae hydriae in fano Aefeulapii apud Panticapaeum, 74. Columnae duplicis Eretrienfium in templo Dianae Amarynthiae, 448.
- Ion, poeta, 645. 364. έν Όμφάλη Σατυςικη, 60.

Iphicrates, 817.

Ifocrates, Ephori, Cumani, praeceptor, 622.

Leonides, Rhodius, Stoicus, 655.

- Leonteus, Lampfacenus, Epicuri amicus, 589. Lesbocles, Mytilenaeus, Strabonis aetate cla-
- rus, 617.

Lycurgus, orator, 601. [[]]

Aug 10000, 648.

Lyfis, carminis cinaedici auctor, 648.

Maryadoi, 648.

Megarici, 393.

Megasthenes, 68. 69. 76. 77. 600. 668. 689. 702. 703. 705. 706. 709. 711. 718. Indicorum scriptor nullius fidei, 70.

Meleager, Gadarensis, 759.

- Menander, 296. 452. 486. 637. 638.
- Menecles, rhetor, Apolloniorum, Mollis et

Molonis, praeceptor, 655. 661.

- Menecrates, 650. Elaites, 772. Xenocratis, philosophi, discipulus, 550. ev τη Έλλησποντιακή περιόδω, 551.
- Menecrates, Nylaeus, Aristarchi, grammatici, discipulus, 650.

Menippus, Gadarenus, o omedoyeroios, 759.

- Menippus, rhetor, Stratoniceus, quem audiuit Cicero et omnibus Asiauis oratori-
- bus antepoluit, 660. Menodorus, Trallianus, ανής λόγιος κα άλλως σεμνός και βαιεύς, έχων την

ίεεωσύνην τε Διός τε Λαρισσαίε, 649.

Metrodorus, 609. 642. Scepsius, 775. 504.

- Metrodorus, Lampfacenus, Epicuri amicus, 589.
- Milo, Crotoniates, athleta, discipulus Pythagorae, 263.

 Mimnermus, 46. 642. ἐν Ναννοϊ, 633. 634.
 Mnafalces, Sicyonius, Plataeenfis, poeta, 412.
 Mofchus, Sidonius, πεο των Τεωϊκών χεόνων γεγονώς, 757.

Moles, 760. Μώσις γάς τις των Αγυπτίων leetow, etc.

Myrsilus, 610.60.

Neanthes, Cyzicenus, 45.

- Nearchus, 69. 77. 525. 686. 689. 691. 705. 706. 716. 720. 725. 726. 732. 766. 767. exiguae fidei, 70.
- Neleus, Corifci F. Scepfius, 608. 609. Vide supra in Apellicone, Teio.
- Neoptoleinus Parius, glossographus µvnµns azics, 589.

Nestor, Tarsensis, Stoicus, 674.

Neftor, Tarfensis, academicus, qui Marcellum, filium Octauiae, Augusti filiae, instituit, 675.

Nicias, Cous, 657.

Nicolaus, Damascenus, 716. 719.

Oneficritus, 577. 689. 691. 694. 695. 696. 710. 726. 730. exiguae fidei, 70. 698.

Oraculum, 53. 536. (confer Sibyllina lib. IV. pag. 292. edit. Paril.) 169. 279. 262. 253.

SCRIPTORES A STRABONE

320. 380. 387. 398. 404. 449. 608. 643. Polidanius, 2. 4. 6. 14. 29. 41. 54. 55. 58. 647. 95. 97. 103. 104. 119. 135. 138. 144. 146.

Orpheus, 330. 470. 471. 474. 762.

Orthagoras, 766.

Palaephatus, 550. 551. 552.

Panaetius, Rhodius, Stoicus, 650. 655.

Parmenides, 94. Eleates, Pythagoreus, 252. [P]

- Patrocles, qui Alexandri Magni expeditionem in Indiam descriptifie videtur, 508.509.
 - 510. 689. 70. 76. 77. fide haud indignus, 68. 69.

Phanias, Erefius, Philos. Peripateticus, 618. Pherecydes, 18. 169. 472. 632. 643.

Philemon, Tarsensis, comicus, 671.

Philetas, 364. iv ieunveia, 168. citatur ibi diftichon elegiacum. Cous fuit poeta et criticus, 657.

Philippus & ra Kaema yea yas, 662.

Philo ovyyea Une Tor es Aiguniar 77. Philochorus, 928. 362. 392. 397.

Philodemus, Gadarenus, Epicureus, 759.

O rin Docariba yea yas, 472.

- Phrynichus, tragicus, ob drama de capta per Darium Mileto ab Athenienlibus multatus, 635.
- Pindarus, 155. 172. 248. 268. 270. 321. 328. 411. 711. 412. 413. 419. 431. 469. 485. 544. 626. 643. 645. 655. 802.

Pifander, Rhodius, & Thy Heander yea-Une, 655.

- Plato, 260. 400. 468. 471. 477. 591. 762. in Phaedro, 295.
- Polemo, 15. Periegetes, 396. τέτταρα βιβλία συνέγραψε περί των αναθημάτων των έν τη ακροπόλει, 16.

Polybius, 2. 14. 23. 24. 96. 97. 104. 105. 106. 108. 145. 147. 148. 151. 162. 163. 170. 172. 173. 183. 190. 202. 207. 208. 211. 214. 222. 242. 261. 276. 285. 317. 322. 323. 332. 335. 381. 389. 663. 465. 313. 515. 797. 798.

Polycletus, 509. 510. 728. 742. Polycritus (de Perfarum rebus), 735. Idonius, 2. 4. 6. 14. 29. 41. 54. 55. 58. 95. 97. 103. 104. 119. 135. 138. 144. 146. 153. 157. 162. 163. 165. 170. 173. 173. 182. 183. 188. 198. 218. 266. 273. 277. 293. 295. 296. 297. 309. 316. 372. 614. 465. 492. 515. 743. 750. 753. 757. 764. 779. 784. 790. 827. \$30. 655. 27 TOIS REP. WREAVE, 94.

Potamo, Mytilenaeus, Strabonis actate clarus, 617.

Praxiphanes, Rhodius, philof. 655.

Protarchus Bargyllites, Epicureus, Demetrii, Laconis, praeceptor, 658.

Ptolemaeus, Lagi F. 301.

Pythagoras, Crotone diu verlatus, 263.

Πυθαγορείων πληθος Crotone, 263.

- Pytheas, 64. 71. 75. 102. 104. Mallilienfie, 114. 295. 115. 135. 158. 190. 201. Ισορών την Θέλην, 63. 104.
- Sappho, 617. 808. Vide et fupra Callias et Charaxus. [P]
- Sardanapali epitaphium, 672. Cyri, 730.

Sceplius, vide supra Demetrius.

Scylax, 658. Caryandensis, 583.

Seleucus, ó ano rís Egugeas gararons a Polidonio citatus, 174. Babylonius, 6.

Simmias, 364. Rhodius, grammaticus, 655. Simon, Magnelius, µeromoios, 648.

Simonides, Ceus, Iuletes, 486. 711. 728. 487. 619.

Simus, 648. Cous, medicus, 657.

Solon, 394.

- Sophocles, 687. 295. 364. 370. 372. 399. 433. 438. 470. 473. 608. 638. 675.
 - έν Έλένης απαιτήσει, 643. Ίλι πέρτα, 608.

έν τη Πολυξένη, 470.

Τειπτολέμω, 27.

Soficrates de Creta infula accuratiffime fcripfit, 474.

Softratus, Nyfaeus, grammaticus, Ariflodemi F. 650.

Sotades, neto mewros xivaidoroyen, 648. Stelichorus,

Vol. III. p. 17 2 18. 19

Vol. III. p. 19 20

Stefimbrotus, Thasins, Demetrio Scepsio antiquior, 472.

Strato, physicus, 49. 50. 51.

- Stratocles, Rhodius, philosophus, 655.
- Stratonici, citharoedi, in Caunios dictum, 651. in Affios, 610.
- Suidas τοις Θετταλοις μυθώδοις λόγες προσχαειζόμενος, 329.
- Terpander, Lesbius, 618.
- Thales, Cretenfis, vouwdos, 480. 482.
- Thales, Milesius, o newtos Quoioroyins αεξας έν τοις Έλλησι και Μαθηματιnys, 635.

Theocritus, Chius, sophista, 645.

- Theodectis (tragici) versus, 695.
- Theodorus, Gadarenus, rhetor, Strabonis actate clarus, 759.
- Theodorea secta a Theodoro, rhetore, 625.
- Theodorus Cronus, Iaffius, dialecticus, 658.
- Theodofius, Bithynus, eiusque filii, mathematici, 506.
- Theophanes, historicus, 528. Mytilenaeus, 493. Strabonis actate clarus, 617. Pompeii castra secutus in Albania, 503.
- Theophrastus, Eresius, philos. ante Tyrtamus, 618. έν τῶ περί ἔρωτος λόγω, 408. Vide et supra in Apellicone Teio.
- Theopompus, 43. 299. 317. 323. 373. 375. 445. 542. 547. 591. 629. Chius, 645. incredibilia quandoque scribere notat Strabo, pag. 299. 317.
- Theopompus, Cnidius, Artemidori pater, apud Caelarem gratiofus, 656.
- Thrafyalces, scriptor, Aristotele antiquior, 29. 790.
- Thucydides, 326. 333. 359. 370. 374. 376. 423. Zoilus & Phrae & Tor Oungor Verwer ws mu-462. 600. 661. []]

Liber secundus Strabouis incipit pag. 67. III. pag. 136. IV. pag. 176. V. pag. 209 VI. pag. 253. VII. pag. 289. VIII. pag. 332. IX. pag. 390. X. pag. 444. XI. pag. 490. XII. pag. 533. XIII. pag. 581. XIV. pag. 632. XV. pag. 685. XVI. pag. 736. XVII. pag. 765. edit. Parif. Ad hunc vero indicem concinnandum, fateor, adiutum me effe induftria 10. Hudsoni, et Ioh. Friderici Winckleri, collegae mei coniunctistimi. [V]

Vol. IV.

Timaeus, Tauromenites, 640. 138. 260. 270. 271. 600. de Pithecusis, 243. ob reprehendendi sudium 'Emitiquos cognominatus, 640.

Timagenes, 188. 711.

- Timollhenes, 29 93 140. 421. 618. 827. Tes riveras yeavas, 13.
- Timotheus Patrio, philosophus Sinopenfis, 546. Tyrannio, Amilenus, grammaticus, Stra
 - bonis praeceptor, 548.
- Tyrtaeus, poeta, 279. 362. 366.
- Versus incerti, 362. 425. 429. 463. 487. 618. 623. 672. 683. 738.

Xanthus, Lydus, 49. 50. 630. 631. 572. 579. 628. Xenarchus, Seleuciensis, Cilix, peripatetic. 670. Xenocles, 660. Adramyttenus, rhetor, 614.

- τε μέν Ασιανέ χαρακτήρος άγωνις ής ά τις άλλος, και άρηκως υπέρ της Ασίας έπι της συγκλήτε, καθ όν καιeov aitiav exe Migeidatious, 614.
- Xenocles alius, Alexandri M. Gazae praefectus, 69.
- Xenocratis, Atheniens, discipuli Menecrates et Hecataeus, 550.
- Xenocrates, Bithynus, philosophus, 566.
- Xenophanes, Colophonius, phyficus, o res σίλλες ποιήσας δια ποιημάτων, 642.

Xenophon, 387. 402.

Zeno noster, 41. philosophus, Homeri verfum emendans, 41. 299. Citiensis, 15. Stoicorum princeps, 682. Vide et supra in Apollonio, Sidonio.

Zeno, Laodicensis, 660. rhetor, 578.

Zeno, Eleates, Pythagoreus, 252.

- Zenodotus, grammatićus, Homeri poemata emendans, 413. 543. 553.
- Doyea Pov, in Tenediorum Encomio, 271.

Digitized by GOOGLE

CAPVT

Lib. 1V. c. I. 585

DIONYSIVS PERIEGETES

Vol. III. p. 21 22

CAPVT II

- DE DIONYSIO PERIEGETE ATQVE ALIIS GEOGRAPHIS.

Dionyfii patria et aetas. II. Interpretes veteres. III. Codices et editiones. IV. Scripta deperdita. 'V. Index scriptorum, in Eustathii commentariis et anonymi paraphrasi citatorum. VI. De Scylacis periplo. VII. Eius editiones. De periplo anonymi cum Scylace editi. id. VIII. De Isidoro Characeno. IX. Scymno Chio. X. Marciano Heracleota, qui Artemidori Ephesii libros XI. geographiae in epitomen redegit. De aetate Artemidori Ephessi ac Menippi Pergameni. ibid. XI. De Agathemere. XII. Index scriptorum in geographis graecis Io. Hudsoni citatorum. XIII. De Eusebio de locis Hebraicis. XIV. De Stephani Byz. iSruos, fragmento eorum Seguieriano, et epitome Hermolai. XV. XVI. Index scriptorum in Stephani fragmento et epitome citatorum. XVII. De expositione totius mundi quam graece et latine edidit Iacobus Gothofredus. XVIII. De geographicis scriptis a Leone Allatio editis. XIX. De fyntagmate geographis ineditis ac deperditis.

[Cum supplementis G. C. Harles.]

I.

Ctraboni iungere iuuat DIONYSIVM, eiusdem argumenti et aetatis scriptorem, qui ab erudito et eleganti poemate heroico, quo meennynous oinsutevns"), fiue enarrationen orbir, fuo tempore cogniti, ad Eratofihenis maxime, vt videur, mentem complexus eft, PERIEGETAE nomen accepit. Patria ei fuit Charax Spalinu⁴), quam prius Alexandriam dictam effe conflat, [P] non illam Aegypti aut Syriae, fed Sufianae ad finum arabicum inter Tigrin et Eulaeum fluuios. Hinc Dionysium Characenum vocant nonnulli, vt magnus H. Valefius ad excerpta Peiresciana pag. 6. alii plerique Alexandrinum. Euflathius Afrum effe adfirmat, forte, quod ex Alexandria Aegypti ortum Dionyfium effe exiflimaret; sicut apud Luitprandum Ticinensem cum Dionysio), pontifice rom. inepte confunditur. Sunt, qui putant, inquit, Dionyfium Papam fuisse natione Africum, scriptorem libri de fitu orbis. Suidas Byzantinum ") est fuspicatus, site, vt Vossius ") apud Suidam in Διονυσ. legendum effe coniicit, Bithynum: ac praeterea periegefin refert etiam inter fcripta D'onyfii Milesii et alterius Dionysii Rhodii vel Samii. Denique doctifiimus Meursius ad Helladii Chrestomathiam et in libro de Dionysiis auctorem periegefeos fecit e Suida Diony-Sed merito illorum fententiae fubscribinus, qui de nostro Dionysio fium Corinthium. accipiunt haec Plinii VI. 27. Hilt. Charax oppidum Perfici finus ultimum 🗕 – conditum eft primum ab Alexandro Magno — — Hoe in loco genitum effe Dionyfium terrarum orbis fins

a) Περιήγησις dicitur quae veluti manu deducit lectorem per varias regiones orbis terrarum. Vti Περίπλας, qui oram maritimam fiylo deferibit ac quafi circumnauigat. Citatur Dionyfii noftri periegens a Stephano Byz. facpiufcule, et a lo. Tzetza Chil. XII. hift. 450. fallitur etiam Voffius, qui ex alterius Samii Dionyfii periegefi versus illos petitos putat.

b) Vide H. Valesium ad Ammiani XXIII. 6. nus Byz. memorat, de qua dicam infra.

pag. 372. edit Parif. 1681. fol. [f. pag. 287. edit. Gronou.] et Harduinum ad Plin. VI. 27. hiff.

c) Confer, fi placet, Guil. Cauei hift. litterar, fcriptorum ecclesiaft. part. II. ad A. C. 259

d) Voff. de hift. graecis lib. II. cap. 3. cui Neocorus ad Suid. adfentitur.

e) Huius Dionyfii Byzantini περιήγησιν τῶ ἐν τῷ βοσπόρω ἀνώπλε practer cumdem Suidam Stephanus Byz. memorat, de qua dicam infra.

gitized by GOO

Vol. III p. 22 🕈 23

DIONYSII PERIEGESIS

fitus recentisfimum auctorem conflat, quem ad sommentanda omnia in orientem praemist Diuus Augustus, ituro in Armeniam ad Parthicas Arabicasque res maiore filio ¹). Sane Augusti tempora signat Periegetes vs. 1051. vbi de Parthis:

> 'Αλλ' έμπης κατ & δήριν αμαιμακέτες περ ξόντας Augovis Basilijos inenen uzazy.

Vbi Basiléa vocat imperatorem Augustum: avantas vero Caium ac Lucium Caefares 5 ví. 355. vbi de Roma canit: Paun Tinneorav enav nevav olivov aiantav; ad quac verba ανάκτων δε απών έδαξε, Φασίν, έναγρως ότι έκ επί των υπάτων αυτός ήν, αλλ επί των αυτοκρατόρων ήκμαζε, Νέρωνος ή και Αυγίσε κατά τινας, δ μεμνήσθαι λέγεται και έν τῷ Αυσονία βασιλήος ἐπεπεάυνεν ακοκή. Accedit locus veteris scholiastae MS. Vostio de poetis graecis laudatus: Dicruosios o περιηγητής γεγονώς ύιος Διονυσία Αλεξανδρέως. Γέγονε δε έπι των Υωμαϊκών χρόνων μετά Αύγ85ον Καίσαρα ή έπι αυτη. Mirarus tamen. fum, quod auctor Characis patriae suae ne quidem facit mentionem, et vs. 707 fq. Caspium mare descripturus negat se itinera maritima fecisie, aut loca illa ipsummet oculis suis luftraffe:

> Pria de тог หญ่ тห่งde хатауейфагы 9 น่งลรรลง Ou แลง เชินง ฉัสน่งอบริธ สอยแร. นี้ เพริ สอยทัสแร. Ού γάρ μοι βίος ές μελαινάων έπι νηών, Oude mas europin narowies, id' eni Fayyan "Ερχομας, οία τε πολλοί Ἐρυθραίε δια πόντε Ψυχής έχ αλέγοντες, "ν' άσπετον όλβον Έλωντας. Oude mer vorariois inimitroman, id' epeara Kauxaslas xrypiidas 'Equypaiar 7' 'Acinvar. Άλλά με μεσάων Copie voos αίτε δύναντας Νόσφιν αλημοσύνης πολλήν αλα μετρήσασθας Ούρεα τ' ήπαρόν τε χαλ αλθερίην όδον άσρων.

Quod autem vl. 208 fq. Nafamonum anogyuévav ienuwyévra uéragea memorat, non necesse est, respici ab eo cladem, Domitiani aetate Nasamonibus per Romanos illatam, memoratamque Zonarae: licet hoc vehementer contendat Salmafius pag. 411 fqg. ad Solimum, qui propterea Dionyfium hunc iuniorem longe esfe Augusti aerate, ac Seueri^h) temporibus vixisse vel Marci Antonini) alibi etiam scripsit: at enim antiquiorem de Nasamonibus Ro-Ee ee a manorum

guftus adoptauit. Confer Antonium Pagi tom. I. Criticae Baronianae pag. 8. et H. Noris ad Ceno- wian. 1 c.] Vide etiam Io. Rualdum ad Plutartophia Fifan, diff. 2. p+g, 193. Christoph. Cella- chum p. 95. et Tillemontil Hist. Imperator. tom, I. rium in diff. de Poetis Scholae Publicae vtilioribus Halae Sax. a. 1706. S. 18 Iq.

g) Suidas ex Harpocratione : xulžiray di of pier טוֹסוֹ אָמָן בֹלוּא לָסוֹ דצ אַמסוא לשו באימאדונ.

f) Caio puta, quem cum Lucio Caefare Au- gerum, quem vide ad Eusebii nr. MMCCXV. pag. 228. [cuius opinionem iam reject Valif. ad Ampag. 212 et 110. .

i) Salma/, ad Seuerum Spartiani cap. 15. tom. I. pag. 614. a Scaligeri fententia recedens ignojcant, inquit, mihi manes fummi viri, versum Dionyh) Pag. 628 in Exerc ad Solin quas post com- fii 1051 fq. retulerim potius ad Verum Marci mentar, in Hift. Augustam edidit, sequutus Scali- fratrem, qui de Parthis triumphauit, unde et Parthicus

Vol. III. p. 23 P24

manorum victoriam notant non modo [P] Euflathius: οἱ δέ Φασιν αὐτθε καταπολεμη Θήναι συνωγωνιζεμένθε τῷ Κάτωνι κατὰ τῦ Καίσαξος· ſcd et alter Icholiatles Oxonii editus: ὅτοι γὰς μη Φεεντίσαντες Διος, κατὰ Υωμαίων δὲ σεατεύσαντες καὶ ήττηθέντες, ώς καὶ τῦ βασιλέως αὐτῶν ὑπο Σκιπίωνος ἀναιεεθέντος, μη Φέξοντες την ήτταν έαυτθε αιείλον. Et Catonem per Nafamones copias duxille fuas, e Plutarcho in eius vita pag. 786. et Lucano IX. 443 fq. obferuat praeclarae doctrinae vir Christophorus Cellarius erudita diatriba, qua inter viliores publicis scholis poetas graecos, Dionysium nostrum prae ceteris commendat §. XXI. Dionysium, Diogenis filium, geographum, memorat Marcianus, Heracleota, aitque eum perinde, vt Eratosthenes, terrae ambitum feciale stadiorum 259200. Fabric.

[E P I M E T R O N.

Aetas et patria Dionysii nostri adeo est incerta, vt Delio natatore opus sit, ad rem obscuram fagaciter feliciterque eruendam. Cum Fabricio noftro faciunt Hamberger in zuverläffe Nachricht. tom. I. pag. 589 fq. Saxius in Onomaft. I. pag. 202 et alii. Suidas recenfent plures Dionyfios, inter hos tom. I. p. 691. edit. Küfteri, nominat Dionyfium, Byzantiam, poetam epicum, qu m parentem fecit meennynoews te er to Boomoew avande um alium Dionysium, Corinthium, poetam epicum, a quo scriptam fuille refert oixsueins meeinynon bi exav polhace Dionylium, Milefum, hilloricum, cui pariter tribuit meenyyou oinsuevns denique Dionyfium, Musonii F. Rhodium aut Samium, historicum, au torem oineuevns neginyngews addit vero, fe existimare, Dionysium Persegetam fu sie Byzantium propter fluuium Rhebam. — Eudocia in Violario pag. 132. duo Dionysios, poetas epicos, profert, n. Byzantium, de quo Suidae verba repetiit, et Corinthium, quem, diferte pronuntiat, scriplisse oineuevns meeinynow di emav. Vide, quanta inconstantia vel apud ipfos fuerit antiquiores, sel de iliis duertis Dionysiis, et variis diuersisque illorum meenrymeen copiofe docteque disputat Doduveli 1. mox citando. Guil. Hillius in editione fua, cum in praefatione, tum maxime in commentario in eorum quidem fententiam posifimum inclinat, qui Byzantium statuant illius patriam fuisse, cumque sub Domitiano aut paullo post scripsiste; verecunde autem adiicit, "ipfum Apollinem Delphicum, fi de re adeo dubia confultus fuisset, non nisi anceps aliquod responsum redditurum fuisse arbitror." Suidas ex eo, guod exigui fluuii Rhebac, tamquam vicini, aliquoties, (vt vs. 794. et ter vs. 352.) fiat mentio, Dionyfium fuille Byzantinum, duxit argumentum; cuius guidem infirmitatem bene demonfrat Burmannus I. ad Valer. Flacci Argon. IV 608. fed guando notat cum indignatione, Hill. ex eo coniecturam cepisse, Dionysium fuisse Byzantinum, illo autem argumento vi non debuisse Dionysii commentatorem, nec patriam poetae inde effici posse, iniuriam quodammodo

Parthicus diffus est. Temporihus enim Marci vixisfe illum poetam, multis et validis argumentis alibi adstruemus, quod et ostendit v. 355. vbi üvantus sunt duo Augusti, Marcus et Verus. Et Scalizer inüm üvantus exponit Seucri patris Caraca lae et Getae filiorum. Sed ad ipsum poetam hae: pluribus discutiemus, quem politiorem emendatioremque aliquando, si Deus fauerit, dabi-

mus comparatis duabus antiquis interpretationibus Auieni et Prisciani, vbi, quid vterque interpres peccarit, et quoties, aperiemus. Etiam Barthius LVIII. 5. adfirmat, Dionyfium aureolum faum libellum principantibus Autoninis scripfist. Cui fententiae nuper adstipulatus est in sua Dionysii editione Georgius Henricus Vrsinus.

Digitized by GOO

DIONYSII PERIEGESIS

dammodo facit Hillo. His enim ad Dion. vf. 497. miratus, cur is mentionem exigui fluuii, Rhebae, follemnem frequentemque iniecerit, haec tantum fubiecit: "nifi cum Suida less hocargumentum arripiamus ad confirmandam opinionem, quod iple Byzantius fuerit. " At gravius argumentum, Dionysium fuise Byzantinum, reperisse sibi vifus est Hillus, (quamquain ipfe recte vocauit non magnum,) in versu 138. Ins d' unie aonera Quina rraiveται "Ασιδος αίης Πρός νότον. Hanc autem supra innumerae gentes panduntur afiaticae terrae ad au/irum. Copiole demonstraturus erat, Unite h. l. vitra denotare, et, vi illius praepofitionis, apud geographos, ratione patriae suae habita, ea loca easque regiones designari, quae vltra patriam fitae fint, hoc igitur loco a poeta ita pofitum effe, vt patriam fuain refpiceret. Ego vero inde aliquid certi elicere non aufim: atque Dodwellus in diff. de aetate et patria Dionysii Periegetae, S. 29. vsque ad 33. Hilli argumenta haud leuibus armis adgreflus, infirmauit et fregit. At idem ille, fententia Cellarii ac Fabricii repudiata, in alia omnia transit. Quare primum oftendere studuit, Dionysium, Characenum, apud Plinium, quem illi anteflantur, diversum esse ab nostro periegeseos auctore; hung scripfisse post Domitianum, a quo deleti estent Nasamones, quorum guidem cladem ad Scipionem refert vetus ille, quem Thwaitesio debemus, graecus scholiastes ad vers. 200. quod tamen historiae repugnare, putat Dodwell. adductis teffibus gravibus, Hillique fententia oppugnata, fata Nafamonum docte illustrat. Tum alia ex nostro poeta colligit argumenta, quae aetatem eius definire illi videntur. Ex eo, quod poeta vs. 356. Romam adpellauit unteea maσαων πολέων, colligit, eum fuisse Caracalla juniorem, deinde de reliquis Dionysiis, quos fcriplisse meanynness tradit Suidas, et vrbis Byzantii fatis copiolus, inprimis monet, Dionysium, Byzantium, non scripfisse me mynon, fed Bospori tantummodo Thracii avander eunque oratione foluta; non, carmine epico. Tandem admititur demonstrare, orbis periegesin epicant vnice scriptam esse a Dionusso, Corinthio, huiusque multa loca, quorum dat cataloguin, excitari a veteribus, eumdemque esse nostrum, cuius carmen manu verfamus. Pofiquam alía, quae ad diffentum pofin: commonere, operofe congetit et remouit, arcem rei ingreditur, et §. XXIII fqq. omnibus ingenii atque doctrinae praesidiis adhibicis, Salmafio iam quodammodo ad Vopisci Aurelianum cap. 25. tom. II. pag. 477. praceunte, oftendere conatus eft, nostrum Dionysium fuisse Corinthium, atque patriae indicia in carmine §. 24. deprehendisse fibi visus est.) atque sub Elagabalo vixisse. Nititur praecipue, vf. 919. quem Stephanus Byzantin. voc. Emissa e Dionysio citat, mutilo quidem, vti putat, quem vero Auienus, Dionysii nostri paraphrastes, vf. 1083 fq. supplexiste atque explanaffe illi videtur, de Emefa vrbe et templo Elagabali Solis, ibi celebrato. Illa igitur verba, quamuis hodierna Dionyfii exemplaria non habeant, Dodwellus tamen, Auienum in codice integriore, fibi coaeuo, reperisse, et Dionyssum ea in gratiam Elagabali poemati fuo inferuisse, arbitratur. Quae tamen sententia, quamquam late, docte acuteque explanata est, versibus 915 sq. quos male transpositos habuit, in alium ordinem redactis, Wernsdo fio tamen in commentat. de Prisciani periegesi et aliis eius carminibus etc. in Poetis lat. minor. tom. V. part. I. pag. 228. nondum, nisi grauior adferatur ratio, satis confirmata videtur, et., fi quidem, ait, Auienus issam vrbis Emesae laudem non ab ipso Dionysio habere; sed de suo addere, vi multa alia solet, poruit. Et Priscianus, qui versu 860. non alia, quam quae Dionysius vs. 919. habet, exprimit, faiis ostendit, saluum eum locum esse, et quae Auienus inferuit, non in eius codice graeco exstitisfe; quae igitur Stephanus e Dio-

Ecce 3

nylio

Vol. III. p. 24

nyfio verba citare visus est, ad alium, quam Periegetam, pertinere. "At, quamquam Cellarius et Fabricius argumentum e versu 210. Dionylu, de Nasamonibus, a Romanis deletis, ductum, quo alii aetatem Dionysii post tempora Domitiani figere statuerunt, iam convellere Auduerunt: Wernsdorfius tamen eodem argumento, tamquam graui, contra Cella-Imperante enim Domitiano illos fuisse deuictos, in Excursu X. ad rii sententiam vtitur. Prisciani perieges. vs. 194. libr. cit. pag. 581 sqq. ex bistoria romana vberius probatum iuit: et caulfain delendorum illorum post Dodwellum docte explicuit, idem, quando Dionyl. fcribit: Es Dios En adéportas anaderer Aurovis aixun, quos Iouem non curantes perdidit Ausonia hasta, per Ala iplum imperatorem romanum intellectum esse a poeta, haud inepte coniicit. Enimuero, vtut clades illa sub Domitiano vera sit; tamen, si cetera omnia bene fe habeant, Cellarii et Fabricii sententia nondum plane refutata est. Nam Nasamones ante Domitianum fuerunt victi et gens Romanis tributaria; alias dici non potuerat, Nafamones sub Domitiano rebellasse et alia, quae iple Wernsdorf adfert ex Eustathio, patrasse, quibus imperatorem ad iram sacuamque vindictam irritarent. Quidquid est, actas nec non patria Dionysii incerta manet, et ab vtraque parte multa possunt speciole quidem disputari. Dodwellus quidem l. c. §. 27. pag. 47 fqq. oftendere adlaborat, Dionyfium non recte dici posse Alexandrinum: tamen non omnia, quae dixit, satis firma ad probandum et persuadendum aliis videbuntur. Harl]

II. Interpretes Dionysii periegesis ex antiquis habuit duos, qui ambo illam carmine latino hexametro reddiderunt, Rufum Festum Auienum, et Priscianum, pro quo alii Rhemnium Fannium contra codd. auctoritatem nominant^k). De vtroque dixi in Bibliotheca latina¹). Graeco commentario copiolo illustrauit libellorum supplicum minister et magister rhetorum, postea archiepiscopus Thessalonicensis, Eustathius, clarus circa A. C. 1160. vt dicere me memini lib. II. cap. III. §. 8. quum eiusdem in Homerum dissus commentarios recenserem¹⁰). Lacunam ingentem in Eustathio ad Dionysii vs. 889-917. qua editiones hiabant, e codice Holsteniano in eadem latina suppleui bibliotheca a. 1696. Hamburgi excusa, vade in Oxoniensem Dionysii editionem a. 1697. pag. 157 sq. supplementum illud fuit deriuatum¹⁰). Praeter Eustathium, qui commentarios suos loanni Ducae, Andronici F. dicauit.

k) Conf. Wernsdorf. prolegg. ad poet. lat. minor. tom. V. part. I. pag. 212 fq. Harl.

6) De falfo fictoque recentiore grammatico Rhemnio Fannio et origine illius erroris copiofus fuit b Wernsdorf. in prolegomenis ad Prifciani carmina, in vol. V. parte I. poetarum latinorum minorum pag. 212 — 221. tum a pag. 221 — 235. de Prifciano eiusque perie efi: de Rufo autem Festo Auieno, et eius carminibus corumque editoribus p culiarem doftamque idem praemisti commentationem vol. V. part. II. poetar. min. latin. Harl.

m) Ex Strabone et antiquioribus sua plerumque sumfit, non semper iudicio recte adhibito. Harl.

*) Supplementum illud commentariorum Eu-Anthii ad v. 882 fqq. Periegeleos Dionyfii Holftenius depromferat ex CCXV. cod. bibl. Claromontanae, Iriart. quoque in cod. regio Matrit. LXXXIX. (qui continet Eustathii commentarios in Dionysii Periegefin, a principio vsque ad vs. 423. mutilum,) reperit, et, prouti in suo codice invenerat, in catal. codd. MSS. Matrit. pag. 359 fq. excudi fecit atque lectiones, a Fabricianis diuerfas, adnotauit. At integrius id dedit Schneider in analectis , criticis, fasc. I. (Traiecti ad Viadrum 1777. 8.) pag 18 fq. "ex codice, (vt verbis illius vtar.) regio Parifienti nr. 2218. qui practer Lycophronis Caffandram cum commentario Tzetzse, inultum caftigatiore, quam editus exitat, Oppianuma

CODICES DIONYSII

Lib. IV. c. 11. 591

dicauit, in eadem editione exhibentur e codd. Bodleianis Glossa Graecae interlineares, et paraphrafis Graeca Anonymi scholiastae, numquam ante vulgata. Paraphrafis eiusmodi manu exarata occurrit etiam in bibliotheca Vindobonensi. [et integra in cod. Matthaei, vt infra notabimus. add. St. Croix Mem. I. c.] Et If. Casaubonus notis ad Strabonem aliquoties citat alium ab Eustathio et graecum avéndorov Dionysii scholiasten. Plures quoque ante Eustathium in hunc poetam scripsiste, ex muitis huius commentariorum locis patet, quibus ad aliorum prouocat explicationes, interdum etiam vocans $\pi \alpha \lambda \alpha u \delta s$, vt, quando tradit, ab iis Dionysii poema adpellari isoentov ouvnémento ex romans nel recepit daturum se recepit Dionysii Periegesin cum commentariis graecis Nicephori Blemmidae e codice Bodleiano, et Auieni veisione metrica. Claruit Blemmidas medio saeculo post Christum natum tertio decimo. [P] Fabrie. Sed non edidit Hudson, vt infra in catalogo editionum adnotabimus. Harl.

III. Codices et Editiones Dionyfii.

De codicibus Eustathii commentar. in Dionysium Matritensi et Claramontano disferui in nota antecedenti. Codicem quondam Mendozanum memorat Iriarte catal. codd. gr. Matrit. pag. 277. — In bibl. guadam incerta, cuius catalog. dedit Lamius in deliciis eruditor. Florent. 1743. 8. occurrunt p. 163. cod. CLXIV. Dion. periegefis cum Psychagogiis: p. 216. cod. CCXXV. Perieg. cum Eustathii commentar. cod. CCXXVI. CCXXVII et CCXXVIII. Eustath. enarratio in Dion. perig. fine textu. - In bibl. Rhedigeriana Vratislauiae eff cod. Dionysii a. 1488. scriptus. [de quo vid. Cel. Buhlius praefat. vol. I. Arati] - De cod. Perufuo, vid. Gronouii varias lectiones ex cod. illo collectas et subiunctas edit. Berkel. 1688. — In bibl. Escorialensi a Picero in itinerar. per Hispan. pag. 166. codd. ita citantur: 1) Dionysii orbis descriptio, cum aliis scriptis Dionysii Halicarn. rhetoricis; 2) Dionysii Corinthii Africani, (num haec infolita et ab ignorantia librariorum orta inferiptio a vetere manu graece quoque scripta sit, nec ne? equidem nescio : a Clarkio in epistolis de hodierno statu Hispan. p. 401. forsan vitiole citatur Dionysii Cerinthii Afr.) orbis descriptio et de 12 ventis, cum Alexandrino; 3) iterum descriptio orbis cum expositione, (cuius quis sit auctor, non memoratur:) cum eodem Alexandrino. (quis hic eff Alexandrinus? auctor ne epistolae ad Bafilidem, cuius codex in eadem exflat bibliotheca? an alius?) At ifta confusio haud infrequens eft. Diligentiore inquifitione atque comparatione codicum illorum opus erit.

In bibl. Veneta SS. Ioan. et Paulli, Dominicanorum cod. Dion. tesse Montfaucon in diario italico, pag. 48. — in bibl. D. Marci, secundum catal. pag. 249. cod. CCCCLXXI. Dion.

pianum de Venatione et plures Porphyrii libros, habet etiam Diony i Periegefin cum commentariis Eustathii in membrana vetusta feriptam. Parephrasis graces non modo nullis lacunis inter rupta legitur, vt in libris editis; sed saepus etiam tantum differt oratione et vocabulis, vt plane nous videri possit "Idem V D duss subiecit notas, quarum alteram renetiit ex Cuperi epist. ad Fabricium in Valus sylloge nous episto-

Vol. III. p. 24

larum, vol. I. pag. 376 que Cuperi epift. etiam legitur in Reimari vita Fabricii pag. 2:3 fq stque Fabricius in posterioribus bibl. larinse (postrema quidem pag. 606.) editi-nibus, reposuit Tessions pro vitiofa, ab Hudsonio repetita, lectione Tessions. Atque de Sainte Croix in Memoire etc nr. 9. reperit quoque in col. regio MMDC XXIII. qui est idem, quem habuit Schneider, veriorem lechionem Tessions. Harl.

Dion. Perieg. orbis descriptio, cum schol. marginalibus: pag. 252. cod. CCCLXXX. eadem cum schol. marg. pag. 316. cod. DXVII. eadem sine scholiis.

Romae in bibl. Barberin. cod. Dion. membr. facc. XIV. — Nicepheri Blemmidae geo. graphia, MS. Lucae Holften. — In bibl. Neapolitana regia Dionysii Alexandrini olixe pieves meginyneiz, cod. chart. facc. XV. — eadem eum glossis margin. et scholiis Eustathii, cod. chart. facc. XV. — Neap di in bibl. Augustinenst. S. Iohannis ad Carbonariam, Eustathii scholia in Dionysium Periegeten. cod. chart. facc. XV. — Dionysii olixe pev. meginyneis cum scholiis Eustathii, cod. bombyc. facc. XIII.

Florestiae in monasterio, Dion. Perieg. cum scholiis, (vid. Montfauc. diar. ital. pag. **369.**) et in cod. bombyc. saec. XIV. (vid. Montfauc. l. cit. pag. 370.) — Ibidem in bibl. Laurent. cod. XXV. plut. 28. apud Bandin. catal. vol. II. pag. 44. Prolegomena, sed ab initio mutila, incipiunt $\triangle ioviosios \circ \pi e einyntis y e yover vios \Delta looros A A e gav de evos etc. (Er.$ gone pater fuit Alexandrinus, a quo etiam noster forsan vocatus erat Dionysius Alexandrinus?) Sequitur orbis descriptio cum paraphrasi marginali auctore anonymo, quae etiamsalci tom. IV. geographorum gr. vett. edit. Hudsoni, pag. 2 sq. adhaeret. Quae ibi paucade duodecim ventis sequintur, ea codex habet in prolegomenis. — idem carmen in cod.VIII. ar. 4. plut. 31. teste Bandin. l. c. pag. 64. — nec non in cod. XXVII. nr. 3. Bandin.l. c. pag. 99. — et cum glossis interlin. in cod. XXXVI. nr. 3. plut. Bandin. l. m. p. 197. —Patavii in bibl, coen. S. Ioan. Dion. Perieges. — In bibl. Ambrol, Mediol. eadem, testeMontfaucon.

In bibl. Parifing in XVHII. codd. Dionysii orbis descriptio, et in V. codd. fragmenta occurrunt. e. g. in codd. MCCCCXI. MMDCCXXIII. MMDCCXXXI. MMDCCCLIV. MMMXXIII. eft orbis descriptio cum not. marg. et Eustathii commentar, in codd. MMVIII. MMDLXII. MMDCCCXXXIV. MMDCCCXLIII. MMDCCCLIII. eft defcriptio orbis vel cum gloffis paffim inter lineas sparsis; yel illis deflituta fic quoque in cod. MMDCCVIII, cui tamen subiicitur paraphrasis: in cod. MMDCCXXX, accedunt anonymi scholia: in cod. MMDCCXXXII. eft Dion. orbis descr. subiecta singulis versibus metaphrasi, et scholis qui busdam ad marginem coniectis. in codd. MDCCXXXIII et MDCCXXXIV. MMDCCCLV. MMDCCCLVI. MMDCCCLVII. MMDCCCLVIII. eff Euftathii commentarius: in codd. MMDCCXXXV. MMDCCCLV. carmini adiecta est paraphrasis. cod. MMDCCLXXI. continere dicitur Dion. carm. cum scholiis hactenus ineditis et vita auctoris praefixa; cod. MMDCCLXXII. Dion. cum gloffis interlinearibus et scholiis hactenus ineditis, atque praemissis prolegomenis etiam ineditis, quae tamen digna iudicantur luce publica. in cod. MMDCCCXXXIII. Dion. carm. passim inter lineas glossae: coniecta vero ad marginem scholia inedita. — in cod. MMDCCCLIII. Dion. orbis detcr. coniecta ad marginem ano. nymi paraphrasis et scholia, iam vulgata, atque Eustathii in idem poema parecholae, in sod. MMDCCCLIX. legitur anonymi paraphrafis. - Codices, qui fragmenta aut excerpta continent, praetermittam. -- In tribus autem codd. MCCCCV. MCCCCVI et MMDLIV. est Dionyfii, Byzantini, fragmentum de Thracio Bosporo. — In bibl. Traisãi Mosae, (Montpellier) Dion. perieges. teste Montfaucon.

In bibl. Leidensi inter codd. Vollianos, particula perieges. Dionysii, (eatal. pag. 386. ar. 15.)

In

EDITIONES DIONYSII

Lib. IV. c. II. 593

Digitized by GOOGLE

In bibl. Caefarea Vindobonenfi, teste Nesseito catal. MSS. part. IV. p. 111. injcod. CXCVIII. fragmenta Hesiodi, Pindari et Dionysii de situ orbis cum scholiis interlin. et margin. et part. V. p. 171 sq. in cod. CXXII. a) vita poetae; b) poema cum paraphrasis anonymi obseru. de duodecim ventis; d) anonymi excerptum hydrographicum nauigationis per Pontum Euxinum a Bosphoro Thracio vsque ad Bosphorum Cimmerium. Est fragmentum illius peripli Ponti Euxini, inter Geographiae veteris scriptores graec. minores vol. 1. Oxon. 1698. pag. 16. Inter vtrumque tamen non minimum intercedit discrimen, et comparandum este codicem iudicat Kollarius, qui prouocat ad Analect. Vindobon. tom. I. pag. 1102. Hic codex curatius describitur in Kollarii supplemento ad Lambecii commentar. pag. 535 sq. Vtrum vero ea paraphrasis cum illa, in edit. Oxon. a. 1697. edita, st eadem nec ne? neque Fabricius dicere potuit, neque Kollarius. Apud Lambecium, (comment. tom. V. pag. 522.) in cod. CCXCII. ar. 2. est fragmentum Dion. n. observatio geographica de Aethiopibus.

In Britannia, (catal. libr. MSS. in Anglia et Hibernia. Oxon. 1697. F.) in bibl. Baroce. nr. 78. Dionysii perieg. (p. 10.) — ibid. nr. 145. Dion. cum scholiis ex Eustathio; (p. 18.) in bibl. Laudi, nr. 683. Dion. poema, graece, (pag. 54.) — in bibl. Cautabrig. idem gr. cum comment. (pag. 164.) — in bibl. ebllegii Etonensis, nr. 1849. Dion. perieg. cum graecis scholiis, (pag. 47.) — in bibl. Jacobaea Westmonaster. nr. 8561. Periegess, et nr. 8562. fragmentum. (pag. 246.) et nr. 8582. Nicephori Blemydae geographia atque edit. Dion. cum notis msstis.

In bibl. Augustana Vindel. Dion. periegesis. (Reiser. catal. pag. 75.) — In bibl. Guelferbytina, Dion. Perieg. nr. 71. — In bibl. quondam Palatina, cum metaphraste et schol. teste Sylburgio nr. 96. 139. item nr. 102. add. nr. 184. 319. 331. — In biblioth. Monatensi, cod. CCXXVI. chart. (vid. Catal. pag. 80.) cuius lectiones varias excerpsi.

In bibl. Bernenfi, cod. chart. faec. XVI. teste Sinnero in catal. pag. 369.

In bibl. Mosquenfi cod. faec. XII. qui continet fragmentum a versu 278-350. et rursus a versu 470-524. cum scholiis. Et textus et schol. varias lectiones dedit cel. Matthaei, quum adhuc illustris Afranei Rector essent ex cod. quem ipse possidet, saec. XVI. cui adiecta est integra paraphrasis, quae in edit. Oxon. 1697. 8. deficit versu 1011. inseruit V. L. doctasque adspersit adnotationes in prolusione, inscripta: Dionysii Periegetae losus tractatur, Dresdae 1788. 4.

Editiones.

Primum veteres latinae, praecipue Auieni atque Prisciani. De his, quia b. Wernsdor. fius in doctis prolegomenis ad Poetas latinos minores, et de Auieno quidem tom. V. part. II. Helmstadii 1791. 8. pag. 621 sq. atque de editionibus pag. 692 sq. de Prisciano autem tom. V. part. I. Altenburgi 1788. pag. 209 sq. et de editt. pag. 241 sq. vberrime disputavit; ego quoque in hoc volumine pag. 99 sq. Arati editiones, quibus Dionysius veteresque interpretes additi sunt, pluribus recensui; de multis eo breuiori mihi este licebit. Neque hoc loco de Auieno ac Prisciano ex instituto agimus. Auienus, (iudice Wernsdorsto tom. V. part. 2. pag. 656.) non pauca Dionysii suo subitu abiicit atque omititi; alia multa adiicit ex aliis forte scriptoribus hausta; omnia vero scriptione excitatum, eminenti quodam spiritu ferri vi-Vol. IV. Ff ff

594 Lib. IV. c. II.

EDITIONES DIONYSII

deamus: Contra Priscianus voique firictior et religiofior in interpretando eff; non poetam, fed grammaticum profetlus. Ipfe tamen multa libertate vsus, «vt Wernsdorf. de Prisciano tom. V. part. 1. pag. 226. cenfet, et Dodwell. in diff. de aetate et patria Dionysii §. 25. exemplis demonstrat,) Dionysii textum pro lubitu pertractat, et pro personae suae vel instituti ratione sciens et prudens mutat; multa breuiter dicta latius explicat, alia quae ille copiosius contrahit, multa e Solino repetit et alia addit detrahitque.

Editiones Auieni.

Princeps Rufi Fefti Auieni interpretatio Dionyfii descriptionis etc. cum Auieni interpretatione Arati phaenomenorum aliisque est Veneta 1488. 4. In calce: Hoc opus impressim Venetiis arte et ingenio Autonii de strata Cremonensis. Anno salutis MCCCCLXXXVIII. osauo Cal. Nouembres. Hic Antonius de Strata fuit redemtor libri et typographus; Georgius Valla auctor editionis, hu usque curam gessit atque praesatus est Vistor Pisanus, Vallae discipulus. vid. supra pag. 99. in primis Wernsdorf. 1. 1. tom. V. part. II. pag. 692-700. Rusi Fessi descriptio incipit pag. 58. Wernsdorf. pag. 699. observat, vitiosum admodum et mukis naeuis obsitum esse hoc exemplum; in descriptioste autem orbis terr. duas paginas, nempe auersam folii f. et aduersam fol. II. transspositas et permutatas reperiri, ita vt post versum 1047. omitlis versibus 38. intermediis, pergatur cum versu 1086. atque issi, omissi ponantur pagina sequence.

Auteni de orbis terrae partibus. Venetiis 1502. fol. vid. Catal. bibl. Barber. I. pag. 92.

Pollhace textum primae editionis admodum mendolum emaculare et corrigere adgressi funt lo. Cu/pinianus, lo. Camers et Ioachim Vadianus, Viennae vna viuentes. vid. Werndorf. V. part. 11. pag. 679 sq. et pag. 700 sq.

Situs orbis Dionyfii Ruffo auisno interprete: in fine: Vienne. Cuspinianus neuos ti verrucas suflulit. Winterburger impressit anno MDVIII. (1508.) 4.

Dienifi Afri ambitus vrbis: Rufo Festo Auieno paraphraste: castigatistime impressus. Perlegente et conferente proba exemplaria Ioachino Vadiano, Heluetio etc. In fine: Vadianus tendem neuos et verrucas pro virili sustaitis: Io. Singrenius duligenter impressit. Vienne meus Febr. anno decimo quinto. 1515. 4.

Ruft Festi Auieni descriptio orbis terrae, inter Pithoei epigrammata et poematia vetera, pag. 244. edit. Paris. 1590. et pag. 389. edit. Lugd. 1596.

Rusi Festi Auieni descriptio orbis terrae, inter poemata vetera, quae adiuncta sun Daretis Phrygii de bello Troiano libris VI. a Cornelio Nepote carmine donatis, per Alex. Carol. Trognactium, Antwerpiae apud Ioach. Trognactium 1608. 8. iterumque Duaci, 1632. 8.

Auteni descriptio orbis terras vna cum ora maritima et fabulis Auteni. Antwerp. 1632. 4.

Ruffi F. fii Auieni V. C. Hissoni Opera, quae exstant, nimirum Descriptio orbis, orae maritimae, Arati phaenomena, fabularum liber, epigramma¹a varia. Don Petrus Melion — collegit, ex bibliotheca D. Laurentii Ramirez de Prado. Madriti, ex offic. Franc. Martinez. 1634. 4.

Digitized by

л()

As.

EDITIONES DIONYSII

Lib. IV. c. 11. 595

In.

Digitized by GOOGLE

As. Orbis diferiptio exflat quoque in Hud/oni edit. geogr. veteris scriptorum graec. min. cum Prisciani periegesi latina, vol. IV. tum inter Opp. et fragmenta veterum poetarum etc. a Mich. Maittario collecta, Londin. 1713. sol. vol. II. pag. 1325 sqq. — in collectione Pisaurepsi aminium poematum — latinorum, tom. IV. Pisauri 1766. 4. pag. 166. — inter Poetas lat. minores a Wernsdorssio editos, vol. V. part. II. quae est plenissima optimaque editio. — . Separatim cum notis Schraderi, Nic. Heinsii, Casp. Barthii, Cl. Salmassi aliorumque: impensis et curis H. Friesemanni, qui hic illic sua addidit. Amstelod. 1786. 8.

Editiones Prisciani latinae.

Quibus textus graecus est additus, eae in catalogo editionum Dionysii indicabuntur. Editt. Prisciani ac Dionysii rariores refert *Clement*. in biblioth. curieuse etc. tom. VII. pag. 413 — 416.

Priseiani interpretatio ex Dionysio de orbis situ: in antiquissima Operum Prisciani editione Ramana fol. s. l. et a. et typographi nota, (typis Vdalr. Han. circa a. 1471. notante Audissied. in catal. editt. rom, saec. XV. pag. 394.) — tum in editione, quam Wernsdorf. primam habuit, Veneta a. 1475. continuata a. 1476. in fine: Impressure Venetiis impensis Io'annis de Colonia sociique eius lohannis mather de Gherretzem. a. domini MCCCCLXXVI. fol. — Probabiliter Priscian: interpret. ex Dionysio etc. suit quoque in antiquioribus editionibus Prisciani Opp. Venet. s. n. typographi, (forte Vindelini) 1470. sol. et s. l. ac typogr. nota (Venet. ap. Vindelin.) 1472. sol. vid. Bibl. Smithian. Venet. 1755. 4. pag. 389. Freytag. adp. III. pag. 75.

In Prisciani Operibus Venet. 1481: fol. vid. Gostzii memor. bibl. Dresd. I. p. 453 fq. vbi plures edd. indicantor.

Pomponii Mellae Colmographi Geographia. Pristiani Caesariensis interpretatio ex Dionysio de orbis situ. In calce: Erhardus ratdolt. Augustensis impressi Venetiis a. 1482. 4.

Pristiani interpr. de fitu orbis; inter Pristiani Opp. ex recognitione et emendatione Benedicti Brognolli, Veronensis, impressit Hannibal Foxius Parmensis et socii, cum epistola Cypriani Cornelii, Parmensis. Venetiis M. CCCC. LXXXV. (1485.) fol. vid. Denis Mem. bibl. Garell. pag. 115. et Appendicem librorum impress. face. XV. ad 10. Bened. Mittarelli bibl. codd. msst. monasterii S. Michaelis Venet. pag. 384. et ex hoc Denis in supplem. ad Maittair. Annal. I. pag. 204. — tum ibidem typis Georgii Arrivabeni, Mantuani, 1488. fol. — et ibidem, corrigente Bernad. Padolo, per Philippum Pincium, Mantuanum, 1495. fol. — cum Mela, fine vlla nota. — vid. Mittarellium I. c. pag. 384 et 385.

Dionifij Atlexandrini philozophi de fitu orbis Translatio per Pristianum (Priscianum) grammaticum. In calce: Impressum Vienne a Ioanne Winterburg. Emendatum autem a L. (lectore) Io. Cuspiniano etc. circa 1493 — 1494. 4.

Vid. Denis supplem. part. II. pag. 553.

Cosmographia Dionyfii Thessalonicenfis de situ terrae habitabilis per Priscianum e greco in latinum tradutta. Impressa Coloniae prope conuentum predicatorum 2. 1499. fol.

Ffff 2

596 Lib. IV. c. II. EDITIONES DIONYSU

In Prisciani editionibus Veneta per Philippum Pincium, 1500. fol. et Medielanensi per M. Leonh. Pachel. 1511. fol. de quibus copiole differit Freytag. in adpar. litt. III. p. 73 fq.

Dionyfi Afri de fitu orbis: fius Geographia, Prissiano aut Fannio Rhemnio interprete liber unicus. lo. Camertis in sumdem commentariolum. Ad calcem: Viennas Rangoniae, in aedibus Hieron, Vietoris et Io. Singrenii etc. 1512. 4.

Vid. Wernsdorf. l. c. 230 et 243. Male in catalogo biblioth. Thuanae citatur haec edit. Viennae 1512. cum notis Camerarii: (forfan, quia in catal. msto ab auctore primum exaratum fuit Camer. vnde alius, qui catalogum pararat praelo, fecit Camerarii,) quem tamen errorem repetierunt Morhof. Fabricius et alii. vid. Georg. Lizel. in historia poetar. graecorum Germaniae, pag. 44. et Clement. Bibl. curieuse etc. tom. VII. pag. 415. not. 14.

Rhemnio Faunio male tribui illam interpretationem, iam adnotatum est. Enimuero non folum in Camertis editione is dubie nominatur, sed disertius quoque in alis: sic in Pinelli catal. tom. I. p. 356. nr. 2138. citatur: Dionysii de situ orbis latine, interprete Rhemnio Faunio Palaemone, ex recensione Pomponii (Laeti). Absque vlla nota. sace. XV. 4. — ibid. pag. 354. in edit. Ferrar. graece cum versione Rhemnii Faunii Palaemonis. (vti in titulo clare dicitur, carmen latinum fals: hastenur Prisciano adtributum,) 1512. 4. etc. Atqui Gerh. Io. Vossi de poet lat. cap. V. pag. 65. arbitratur, verius illos censere, qui Rhemniam Fannium auctorem esse flatuant. cons. quoque tessimonia et iudicia V. D. de Prisciano eiusque periegesi, quae Wernsdorf. collegit l. c. pag. 253 sq. Morhof. Polyh. litter. lib. VII. cap. 2. fect. 21. p. m. 1053 sq.

Pomponius Mela, Iulius Solinus, Vibius Sequester, P. Victor, Dionysius Afer de situ erbis, Prisciano interprets. Venetiis apud Aldum 1518. 8. Multos haec' editio habet versus institutios. — Editio Lipsiensis cum scholiis Petri Mosellani a. 1518. dubia est. — Florentiuanu quoque Wernsdorsius se non vidisse testatur: at Bandinius in annalibus Iuntar. typographiae tom. II. pag. 136. non modo indicauit eam, sed etiam Antonii Francini Varchiensis epist. nuncupatoriam ad Petrum Victorium, in qua is se multa Melae loca e codice vet. castigasse atque emendasse declaranit, typis repetendam curauit. Inscriptio haec est:

Pomponius Mela, Iulius Solinus, Itinerarium Antonini Aug. Vibiuc Sequester, P. Vi-Elor de regionibus vrbis Romae, Dionysius Afer de situ orbis, Prisciano interprete, Florentiae per heredes Phil. luntae. 1519. 8. Ex Aldina edit. maximam partem fluxisse videtur editio. — In alia Prisciani Opp. edit. ibid. 1525. 4. deess Dionysius de situ orbis etc. vid. Goetz. mem. bibl. Dresd. I. pag. 455.

Dionyfi fine Libyos, fine Hakarnassi, de geographia elegantissimus libellus a Prisciano vel, (vt aliis placet,) a Fannio Rhennio e graeco versus. in fine: In pressum Ingolfadii per V. V. M. Andr. Lutzen. 1519. 4. — lat. per Priscianum 1521. 16. in catal. bibl. Barber. I. pag. 346.

Dionyfus de fitu orbis a Rhennio Fanuio latinitate donatus : a Chriftierno Torchille Mor. fano ad exemplar graecum diligenter caftigatus, et cum memorabilium rerum et celebrium locorum nominibus in marginibus illustratus. Coloniae apud Euchar. Ceruicornum. 1538. 8.

Hancce editionem Fabricius inter editt. graeco-latinas retulerat: at graccum Dionysium non habet: atque Wernsdorf. V. part. I. pag 230 et 244 sq. adfirmat, Torchillum sequutum esse

JOUQIG

EDITIONES DIONYSII Lib. IV. s. II. 597

effe Aldinum exemplar, sdeoque et versus spurios et interpolationes habere, quaedam tamen hinc inde castigasse, ac nonnullas Camertis emendationes susceptife yideri.

Antonini itiner. Vibius Sequester — Victor de regionibus vrbis Romae. Dionyfus Afer de situ orbis, Prisciano interprete. Lugduni ap. hered. Sim. Vincentii. (1550. 8.)

Diongfus Afer de orbis situ, Prisciano interprete, (cum praesat. Henr. Brucaei.) Rostochii, excusa per sac. Lucium. 1578. 4. Hanc editionem expressame este ex Antwerpiensi Papii, adnotat Wernsdorf. pag. 246.

Denique Pristiani interpretatio est inter epigrammata et poematia vetera a Pithoso edita, Paris. 1590. pag. 363. — Lugduni a. 1596. pag. 496. — inter Hudsoni Geograph. minores vol. IV. — inter Opp. et fragmenta veterum poetarüm a Mich. Maittairio collecta, vol. II. pag. 1632. — in collectione Pisaurensi omnium poematum — latinorum, tom. IV. pag. 243. — inter poetas latinos minor. a Wernsdorsfio editos, tom. V. part. I. pag. 262 sq.

Dionyfi periegesin quoque verterunt Antonius Becharia, Abel. Matthaeus, Bernhardus Bertrandus, Henr. Stephanus, et metrice Andr. Papius: quorum postremorum versiones, quoniam adhaerent graecis ipforum editionibus, eos h. l. omittam, et reliquorum memorabo labores atque editiones, de quibus iudicium tulit Wernsdorf. l. c. p. 234 sq. Camertis versio profaria, quam memorat Fabricius, non exstat: confusa forsan cum eius commentario.

Dionyfi Periegetae de fitu orbis poema, e greco carmine in latinam profam traductum per Antonium Bechariam. Venetiis per Bernardum pictorem et Erhardum Ratdolt cum Petros Loslein de Langenzen eorum correctore et foeio. Venetiis 1477. 4. (Bure bibliogr. inflruct. nr. 4176. pag. 19 fq. in Pinelli catal. tom. I. pag. 356.) — ibidem per Franciscum Renner de Hailbrun. 1478. 4. (vid. Creuennae catal. tom. V. pag. 6 fq. edit. 4.) — ibidem per Chrifloph. de Pensis dictum Mandello 1498 fol. de quibus tribus editt. multus est Fosfiur in catal. codicum, faec. XV. impressorum, in bibl. Magliabechiana, Flor. 1793. fol. pag. 623 fq. tum Parissis cum nomine et insignibus Ioan. Petit, in fronte: per Georg. Wolf. et Thielmannum Kerver, 1499. 4. (Mattaire A. T. IV. pag. 685. qui in nota, aliud exemplar illi per omnia simillimum se vidisse, tessare paruo, omissis Wolf et Kerver nominibus;) — ibid. 1501. 4. et Bassieae apud Henr. Petrum 1534. (al. 1533.) 4. conf. Clement. Bibl. etc. tom. VII. pag. 413 fq.

Abel. Matthaeus, Carnotensis ICtus, Dionysii periegesi carmine versae Eustathii commentarios, latine a se translatos, adiunxit. Paris. 1556. 4. ad Cardinalem Carolum Lotharingum. — sine a. nota: in bibl. Thottiana. IV. pag. 105.

Versionem latinam commentariorum Eustathii, a Vincentio Marinerio Valentino, bibl, regiae Escurialensi praesecto, factam, adhue in scriniis latere, tradunt Nic. Antonius in bibl. Hispana et Iriart, circa finem catal. codd. graec. in bibl. Matrit. — Quando Fabricius et alig e Simlero referunt, Dionys. de situ orbis ex Sim. Lemnii versione latina metrica, heroicis versibus edit. Venet. 1543. quaerendum cuidam suit visum an non manus operarum aut ipsius Simleri a vero aberrauerit, et Rhemnii nomen sueri reponendum; at est in Menchenii cat. et Muittaire in indice A. T. pag. 344. eam memorat, addito nomine Sim. Lemnii et typograph. Bartholomaei ac Francisci.

Ffff 3

Editiones

Lib. 1V. c. 11, EDITIONES DIONYSI

Editioner gracese lecundum temporis ordinem, and the second fit.

Dionyfii de filu orbir; gr. et latt ex versit de Rhemmi Fannil Palaemonis; com telfligationibur, Coelii Calcagnini aduotatione fuper Anchiale et Rhemniani cauminis ponfitatione. Ferrariae, apud Ioan, Maciochum Bondenum 1512. 4. Editio haee, 44modum rare, fun in bibl. Pinelli, vide catalog. I. pag. 354. et in bibl. Auriuill. cat. fect. I. pag. 103, nr. 1195. adde Maittaire A. T. II. pag. 240. inprimis V. part. I. fiue indic. pag. 344. vbi plena eff inferiptio.

Dionyfius de fitu orbis cum Pindaro, Callimacho et Lycophrone. graece. Venetiis in acdibus Aldi et Andreae Alulani loceri, mense lan. 1513. 8.

Maittaire A. T. II. pag. 248. recudi fecit Aldi epift. nuncupat. ad Andr. Navigerium. — Num Dion. cum Chryfolorae erotem. apud Aldum 1512. lucem viderit, equidem cum Rewiczkio (catal. pag. 52.) nefcio, et vero dubito: faltem in ferie dell' ediz. Ald. vbi pag. 31. illa Chryfolorae editio memoratur, nulla fit Dionyfii perieg, mentio.

Dionyfi Afri de fitu orbis opus studiosis necessarium, grasce scriptum. Idem in latinitatem a Rhemnie Grammatico translatum, salso hactenus Prisciano adscriptum. In idem Coelii Calcagnini annotatiunculae, ex libris eiusdem excerptae. Basileae apud Val. Curionem. 1522. 8. Breuem praefationem praemisit Valens Curio.

Dionyf. cum Arato etc. gr. et lat. cum notis Ceporini, Balil. 1523. 1534. Colon. 1543. Bafil. 1547. 1561. 1585. Antwerp. 1554. (al. 1553.) 8. vide supra in hoc vol. cap. de Arato pag. 90-101. - Edit. Cantabr. Dionysii etc. graec. 1533. 8. memorauit Fabricius.

Dion. de fitu orbis graece. cum graetis Euftathii commentariis, ex bibl. regia. ex officina Roberti Stephani. regiis typis. Lutetiae. 1947. 4. vna cum variis lectionibus. Exemplar huius accuratae editionis cum emendationibus mestis Xylandri et M. Sladi fuit in biblioth. P. Francii.

Dionyfi Perisgefis, graece, cum variarum lectionum adnotatione, et latine, Rhemmio Fannio grammatico interprete. Parif. apud Guil. Morel. 1556. 4. et 1559. 4. Maittaire III. pag. 684 et 713. — Separatim est versio latina versibus exposita. ibid. apud G. Morel. 1556. 4.

Dionysii orbis deferiptio, graece et lat. ad verbum, vt conferri a studiosis possit. Basil. 1556. 8. vid. Askew catal. pag. 60. — Num haec diuersa sit ab edit. Basileensi, Dion. gr. et lat. interprete Bernhardo Bertrando, qui suniliter Dionysii poema et Eustathii comment. latine vertit, Basil. 1556. 8. apud Io. Oporin. alii decernent.

Nouam instituit recensionem, patris tamen sui, vt ipse in fine, ait, editione leuatus; at lectiones quoque interdum audacius mutauit Henr. Stephanus, qui Dion. periegesin graece de dit emendatam, additis in margine lectionibus, inter Poetas principes heroici carminis, Paris. 1566. fol. tom. II. pag. 360 sq. — Eum sequutus Lestius in Corpore poet. graec. Geneu. 1606. fol.

Dionyfi de fitu orbis liber, interprete Andrea Papio, Gandenfi. Cui subiungitur Priseiani Periegesis e Dionyfio, ex emendatione Andreae Papii, cum eiusdem notis ad eam: et Musaei Hero et Leander, interprete eodem. Antwerpiae, ex officina Christoph. Plantin. 1575. 8. — Papius, tum vix duodeuiginti annos natus, Dionysium haud infelici labore reddidit

EDITIONES DIONYSII

Lib. IV. s. II. 599

dit versibur, et V. L. notasque calci adiecit criticas: praeter ea Prisciani interpretationem ad tres codd. msstos Caroli Langii, Gemblacensem et Buslidianum duasque Venetas editiones recensitam adiunxit.

Paullo post H. Stephanus de Dionysio iterum egregie meruit in collectione, hodie haud adeo frequenti:

Dionyfi Alex. et Pomponii Melae fitus orbis descriptio. Aethici Cosmographia. C. I. Solini polyhistor. In Dionyfii poematium commentarii Eustathii. Interpretatio eiusdem posmatii ad verbum, ab Henr. Stephano scripta: nee non annotationes eius in idem et quorumdam aliorum etc. Excudeb. Henr. Stephanus. a. M. D. LXXVII. (1577.) 4.

Editionem patris fui fecit fundum: contulit tamen edd. Aldinam, Ceporini Bafileenfein, a. 1523. Morelii atque Papii, suam inde recensionem formauit, suo ingenio adiutus, lectiones illarum excerptas et quas pater Robertus enotarat e libris scr. modo in margine contextus, modo in adnotationibus, maximam partem criticis, interdum geographici, protulit; hisque inferuit potiores Ceporini Papiique notas. Pro patre suo pag. 141 sq. quaedam contra Papium modeste et graniter scripsit. — In catal, bibl. Graevianae pag. 208. memoratur exemplar, collatum cum cod, msto, in quo aliquot versus inediti reperiuntur. — Prisciani metaphrafis, quam Wernsdorf. I. c. pag. 246. additam esse feribit, faltem in meo exemplo, suspitam deprehendi: neque iilius fit mentio in titulo libri, neque in praefatione epistolaque.

Dionyfii orbis ambitus, graece. Paril. apud Prevosteau. 1603. 8.

A Pinello et Harwood. vocatur bella et rara editio,

Dion. cum notis Autonii Baffolii, e foc. lefu, gr. et lat. Muffiponti. 1620. 8. e Fabricio. — Dionyfii periegefis, gr. Parif. apud Io. Libert. 1631. 4. Maitt. A. T. III. pag. 896. Dion. de fitu orbis, graece. Lugduni, 1633. 4. in bibl. Pinelli I. pag. 355. et Askew. pag. 49. in cuius catal. pag. 60. duae editt. graecae Eton. f. a. notantur.

Dievoolis — Dionyfii orbis defcriptio; commentario critico et geagraphico, in quo controne fiae pleraeque, quae in veteri geographia occurrunt, explicantur et obscura plurima elucidantur, ac tabulis illustrata, a Guilielm. Hill, A. M. collegii Merton in acad. Oxoniensi olim socio, iam vero Gymnasiarcha Dublinensi. Textui etiam subingitur sigurarum, (grammaticarum,) quae apud Dionysium occurrunt, cum dialecticis et alis grammaticis minutiis, systema, in vsum tironum; vt non modo philologis et geographiae studiosis verum et scholis inferuiatur, in quibus geographia vetus, historiae sux, vna cum poesi grassa ex hoc sonte imbibi poterit. Londini, typis M. Clark, impensis I. Martyn. 1679. 8.

Haec est fatis longa editionis, quam habeo, inscriptio, ex qua confilium editoris clare adparet: margini textus graeci adpositae sun lectiones variae potiores, a Roberto Steph. collectae, aut Hilli opiniones. Additae Stephani versioni in margine quoque adiecit emendationes. Huic editioni Hill. additurus erat Eussathii commentarium, si bibliopola e re sua "futurum censuisset. Sed plures Hilli exstant editiones, a Fabricio iam memoratae, et in Pinelli aliorumque catalogis obuiae; quae, quomodo differant, equidem dicere nequeo. Antiquior igitur est sodini 1657. (ap. Fabricium, fed in bibl. Bodleiana et Pinelli catal. a. 1658.) et cum Eussathii commentario, nous Steph. Moreli, Ceporini Papiique, Londini 1688. 8. — Dion. gr. Londin. 1668. 8. ap. Fabric. — gr. et lat. Londin. 1679. 8.

'-Dion.

600 Lib. IV. c. II. EDITIONES DIONYSIE

Dion. cum versione H. Stephani et notis atque A. Papii metaphrali, et T. Fabri animaduersionibus. Salmur. 1676. 8.

Dion. orbis descriptio, cum veterum scholiis et Eustathii commentariis. Accedit Periegesis Pristiani cum notis Andreas Papii. Oxoniae, e theatro Sheldon. 1697. 8.

Cum versione H. Stephani, (ex cuius editione a. 1577. illa est recusa,) singulis paginis vna cum gloffis interlinearibus graccis ac paraphrafi gracca anonymi icholiaftae lubficata, - Euftathiique commentario cum breuibus notis et quinque tabulis geographicis de nouo factis ac Dionyfio et Eustathio adcommodatis. In hac praeclara editione, (vt Fabricius ait.) quam fludiofi debere fe norint V. Cl. (nomen enim ipfe fuum diffimulauit,) Eduardo Thwaites, collegii Reginae focio, occurrunt praeter ea variae lectiones ex editionibus Stephanorum et codd. Bodlei, Etonenf. et Cantabrig. atque ex interpret. priscis Dionyfii diligenter collectae, tum editoris breues ad Dionyfium notae fiue cassigationes; metaphrafis item Prisciani ex A. Papii editione cum eiusdem notis, iupplementum lacunae in commentariis Euflathii, quod ex cod. msto bibl. Claramontange descripterat Holftenius, ac denique indicem editionum Dionysii, vocabulorum omnium, quae in Dionysio reperiuntur, et scriptorum, quot Euslathius in commentariis suis citat. Huius anni editionis exemplaria interdum addita funt, vt exemplo in bibl. Noribergenfi, et in bibl. Pinell. posteriori, I. pag. 357. nr. 2143. loco quarti voluminis, Hudsoni scriptoribus gr. minoribus geographiae veteris. Atque Hudfonus primum adjunxerat illam tamquam particulam totius operis: fed postea mutauit confilium, et quartum volumen auctum iterata editione euulgauit, vt iple teflatur in praefatione. vide descriptionem illius ad annum 1710.

Diovools — Dionyfii orbis terrae descriptio, systemate siguearum et troporum, quae in ea eminent, indice item vocum rerumque rariorum et notabiliorum ac nominum propriorum omnium, et notis denique, quibus versionis lessionisue mutatae aut mutandae ratio redditur, dubia quaedam explicantur, obscura illustrantur, austa in vsum Gymnassi Ratispon. — edita a Georgio Henrico Vrsuo, Gymn. eiusdem Restore et Pros. publ. (Ratisbon.) 1705. 8.

In confiituendo textu graeco H. Stephanum, in fystemate figurarum Hillum maxime fequitur, ita tamen, vt suo etiam iudicio vtatur. Et index et notae' ad intelligenda verba resque geographicas sunt admodum vtiles: ipsum poetam Vrsinus interdum resutat; saepius tamen Hillum, quem alias haud spreuit ducemque delegst. In praesatione de aetate et patria Dionysii disferit.

The πάλαι και της νῶν οἰκεμένης περιήγησις fue Dionyfii geographia emendata et locupletata, additione scil. geographiae hodiernae graeco carmine pariter donatae, cum 16. tabulis geographicis. Ab Ed. Wells, A. M. aedis Christi alumn. Oxon. e theatro Sheldon. 1704. 8.

Non est Dionysiani carminis recensio nouaque editio; sed Dionysii periegesin fecit ille tantum basin, ita, vt illam ex suo ingenio ad faciem hodiernae geographicae disciplinae digereret, emendaret, in XXXVI. distribueret capita, multaque mutaret, amputaret, et quaé ad recentiora pertinerent tempora, Dionysii rationem genusque dicendi imitaturus, suo quaeque loco infereret adiiceretque. Graecum textum, qui constat 1459. versibus, (genuinum Dionysii carmen 1187. versibus constat,) excipiunt notae geographicae; et h interpretatio latina. Haec noua geographiae antiquae et recentioris forma mire placuiste

videtur

Digitized by GOOGIE

videtur Wellsii popularibus: recusus enim liber est Oxon. 1706. 8. 1709. 8. Londini 1726. 8. et gr. Londini 1761. 8. vid. Pinelli catal. I. pag. 355 fq.

Dionyfii orbis descriptio (graece et lat.) cum commentar. Eustathii, archiep. Thessalonic. Oxoniae e theatro Sheldon. 1710. 8. sine vlla praesat. Exemplo huius edit. adscribi feci dection. var. cod. Bauar.

Dion. ab Andr. Papio, gr. et lat. accedit Aristophanis Plutus gr. cura Sigeberti Havercompi. Lugd. Bat. 1736. 8.

Inter Hudsoni geographos minores locum vltimum, inferiptum:

Geographiae veteris scriptores graeci minores, cum differtatione in Dionyfium, annotationibus etc. vol. IV. Oxoniae e theatro Sheldoniano 1712. 8,

Dionyfii periegefis obtinet. Neque tamen omnibus illorum geographorum exemplaribus adhaeret noua haec Hudsoni editio. Atque ipse Hudson in praef. ad I. volumen ait, se decreuisse, opus in tria volumina partiri. Hinc multa reperiuntur exemplaria, quibus loco quarti voluminis addita est editio Dionyssii a. 1697. vid. ad illum annum notata et Morellum V. C. ad Pinelli catal. I. pag. 356 fq. in primis Bure Bibliogr. instructive, Histoire, tom. I. nr. 4176. pag. 11—19. vbi is contenta quatuor voluminum exponit, et de diuerssitate exemplarium quarti vol. curate agit. Idem tamen tradit, volumen illud quartum, a. 1712. fignatum, nouo tantum titulo in fronte instructum et nibil aliud esse. ac editionem Dionyssi Periegetae a. 1710. etiam a censore in A. Erud. a. 1712. pag. 536. memoratam, huius sententiae:

Dionyhi orbis deferiptio, cum Eustathii commentariis et anonymi paraphrah graeca: accedunt antiquae versiones Prisciani et R. Festi Auieni. Oxon. 1710. - Idem Bury notat. eamdem' editionem illo titulo ornatam et reculam esse Oxonii 1717. 8. atque hoc anno notatam editionem Dion. periegeleos, nouisfimam et locupletisfimam indicauit Hamberger in zuverläff. Nachr. I. pag. 501. atque in kurzen Nachricht. I. p. 238. add. Crevenna Cat. tom. V. pag. 5. Hudson. in praef. ad vol. IV. non satis clare explicuit mentem suam remoue ipsam. Sibi, (narrat,) vti Holstenio, placuisse, vt Dionysii orbis descriptio seorsim prodiret, ita tamen, yt fibi liceret Dionyfium vel feparatim a reliquis in lucem emittere; vel iisdem, tamquam particulam totius operis adiungere, nec ab initio de Dionyfio edendo cogitaffe; fed, guum a Godefr. Christiano Goetzio, bibliothecae Lipsiensi praesecto, Holstenit notas ad Dionyfium et Euflathium, et ab Abbate Bignonio paraphrafin gr. locupletiorem, fcholiaque graeca in Dionyfium inedita accepisset, visum sibi esse, nouam parare editionem. Huie igitur addidit illa, ex scholiis tamen ea tantum, quae ad geographiam aliquid conferrent, aliaque ex anonymi libello excerpta: Nicephorum autem Gregoram in Dionyfium, quia id folum praestitisset, vt periegeta carminis vinculis liberaretur, eiusque ex oratione bona ligata fieret foluta, non bona, bibliothecarum latebris recondi in aeternum reliquit. Verum, quae in genuina iterataque editione contineantur, paucis persequemur. 1) Henr. Dodwelli) docta differtatio de actate et patria Dionysii, Periegetae. 2) Dionysii orbis descr. gr. et lat. cum

o) Huius operam et diff. non omnino probat St. Croix in memoire f. notitie nouse editionis, infra laudanda.

Vol. IV.

Gggg

603 Lib. IV. c. 11. VERSIONES ET EDITT. PROMISSAE

cum Exstantii commentario, per fingulas paginas poetae subiecto. 3) Rust Festi Auieni descriptio orbis terrae, cum breuibus notis criticis. 4) Periegesis Prisciani cum not. criticis. 5) Auieni ora maritima, cum not. crit. 6) Anonymi paraphrasis, integrior, quam Twaitefius publicarat, 7) Parecholae e quibusdam scholiis gr. in Dion. ineditis. 8) Excerpta gr. geographica inedita. 9) Fragmentum gr. ex Constantino Porphyrogenito et 10) fragmenta de vrbium et regionum nominibus, in alia mutatis, ex notis Leonis Allatii ad Georgium Acropolitam p. 214. et ex iis, quae subiciuntur Codino pag. 404. edit. Paris, aliaque apospassaria geographica, vel inedita hactenus vel emendatius edita, graece, cum notis. 11) V. L. et adnotationes in Dionyssi periegessin, interspersis Lucae Holstenii notis, antehac ineditis, et ad versionem. 12).V. L. emendationes et notae ad Eussathium. 13) coniecturae et emendatt. ad Auieni pericgessin atque oram maritimam. 14) Indices. — Const. Acta erudit. Lips, a. 1712. menst. Dec. pag. 532 sq. vbi praecipue in compendium redacta est Dodwelli disfertatio.

Eussathii commentarius in Dionysium Periegetam, latine, ex interpretatione Alexandri Politi, Coloniae Allobrogum 1741. 8. vol. II. vid. Pinelli catal. tom. III. nr. 6291. p. 110. — Idem Politus edidit ob eruationes criticas in Dionys. Romae 1742. vide de Sainte-Croix in Memoire siue notitia suturae edit. geographor: min. veterum, nr. 9. vbi de Dionysii periegesi Eussathiique commentario et lacuna in eo paullo copiosius disserit. — Loca quaedam in Eussathii comment. acute emendat illustratque Tan. Faber in epistolis criticis, parte I. (Salmuri 1674. 4.) epist. 9. pag. 33 sq. et epist. 21. pag. 70 sq. in epist. 20. pag. 67 sq. corrigit locum Dionysii in epist. 14. pag. 49 sq. resutat Eussathii de Euripo narrationem. Harl.

Verho Gallica.

Carmine gallico donauit Benignus Salmafius. Paril. 1597. 12. Hoc politifimum difertiffimumque vocat filius Claudius Salmafius praefar. ad Tertullianum de pallio. [P] [conf. Clement. l. m. pag. 416 not. Italica Saluini adhuc in feriniis latet. Versio anglica per Th. Twine. London. 1572. 8. Harl.]

Editiones promissas.

1) Claudis Salmassi.

2) Lucas Holftenii. Lambec. tom. I. de biblioth. Vindob. pag. 114.

3) Nicolai Lloydii. Confer eius praefat. ad Dictionar. Historico Geograph. Poeticum Caroli Stephani locupletatum.

IV. Dicitur et alia scriplisse hic Dionysius, quae omnia intercidere. Eustathius: Δωνύσιος δε Δίβυς μεν ίσορεται το γένος, συγγράψαι δε και άλλα βιβλία λέγεται, Διθιακά τε, και Όρι βιακά και Βασσαρικά (meininit Suid. in Διονύσ. Κορίνθιος) έκριθησαν ίδια Δι νυσίε τα λιθιακά δια την τε χαρακτήρος δμοιότητα. τα δε Βασσαρικά (Scephano Byz. p's simplici vice lauda a) δια την τραχύτητα έκ άξια τέτε κριθέντα είς τον Σάμιον άνηνίχθησαν Διονύσιον. Τα δε Όριβιακά ές άλλον τινά Φιλαδελφήα Διονύσιον, δυ δια λέζεως α κυσρλογίαν έπεκαίλεν διάκενον.

[Excerpta ex Dionyfii Byzantii anaplo Bospori Thracici, latine fernata a Petro Gyllio dedit Hudfon in III. vol. minor. geograph. graecor. vid. infra in catal. edit. 6. VII. Harl]

V. Index

Digitized by Google

Vol. 111. p. 27 7 38

Vol. III. p. 28 7 29 INDEX SCRIPT. AB EVSTATH. AD DION. CIT. Lib. IV. c. II. 603

V. Index Scriptorum ab Euflathio ad Dionysium citatorum:

ex editione Oxonienfi a. 1697. 8. P)

Afteriscus notat epistolam Commentariis prasmissam, numerus versum Dionyfii.

A. Smraus - 479. 1134	362. 364. 369. 373. 378. 409. 414. 419.
A. 9 mv or ang	423- 431. 437. 451. 453. 457. 458. 467.
Λίλιανός 39 492. 1134	476. 479. 498. 513. 525. 533. 546. 558.
: ev rois meei meovalas - 453	566. 596. 609. 647. 663. 680. 689. 692.
[Aclius Dionyfius er rois meel arrixer Ne-	695. 730. 759. 766. 767. 772. 783. 787.
Eewy. ad vl. 912. pag. 161.]	805. 815. 820. 828 830. 837. 847. 852.
Λίσχύλος ' 31. 69. 92. 414. 739. 767. 791. 1181	855 857. 859. 867. 874. 918. 936. 970.
ArtEardeos *	988. 990. 992. 1017. 1073. 1082. 1086.
Αλέξανδρος ο Εφέσιος - 558	1095. 1096. 1134. 1139. 1140. 1141. 1153.
Ane Earles & not Auxvos591	1100
Δλκαίος - 306	Γράψας τα έθνικα (Στέφανος Βυζάντιος)
'Αμασεύς Γεωγράφος (Στράβων)* 7	11. 38. 66. 78. 260. 305. 3.0. 513. 5,0. 625.
'AvaEiµavdeos *	094. 787. 815. 916. 927. 954
Άπολλοδωςος 384	∆ «Bið - 666
Άπολλωνιος - 321. 384. 803. 1134	Δαμασκηνός ο γεάψας το δεάμα Σωσάνι-
- ev Agyovautinois - 1134	005
<u>- όποιητής</u> - 32	$\Delta \eta \mu o x e i \tau o s \bullet$
"Agaros * 288	Δικαίαςχος 767
Agizardeos - 747	∆1000wers 375. 467. 689. 1772. 791
Acisotens 76. 226. 262. 298. 373. 557. 867.	Διονυσιος Σαμιος *
939.976	Diorusios Dirader Quis *
- ¹ / ₂ πέμπτω περί Άλεξανδευ 1140	Δlwv 200,350
— ἐν πέμπτω πεςὶ ᾿Λλεξάνδευ 114
[Ariftophanes, vid. Κωμικός. Harl.]	Δίων 209.350
Δύζεις
— ἐν πέμπτω περί Άλεξανδρε 114
[Ariftophanes, vid. Κωμικός. Harl.]
'Δρέμανος 14. 66. 140. 222. 270. 322. 378. 391.	Δίων - 209.350
Δέρκ - 828
Έθνικα (Στεφάνε Βυζαντία) 524.850
ἐν πέμπτω περί 'Λλεξώνδρε 114 [Aristophanes, vid. Κωμικός. Harl.] `Λζόιανος 14. 66. 140. 222. 270. 322. 378. 391. 4 4. 451. 453. 498. 511. 517. 525. 530. 548.	Δίων 209 350
Δθεις 828
Έθνικα (Στεφάνε Βυζαντίε) 524. 859
Έθνικων άναγεαφεύς 054
ἐν πέμπτω περί 'Λλεξώνδρε 114 [Aristophanes, vid. Κωμικός. Harl.] [^] Λβξίωνδε 14. 66. 140. 222. 270. 322. 378. 391. 4 4. 451. 453. 498. 511. 517. 525. 530. 548. 558. 647. 669. 767. 772. 775. 783. 791.	Δίων 209 350
Δύγκ 828
Έθνικα (Στεφάνε Βυζαντίε) 524. 859
Έθνικων αναγγαφεύς 954
Έθνικων καταγγαφή 382
- ἐν πέμπτω περί Άλεξανδρε 114 [Aristophanes, vid. Κωμικός. Harl.] Λζξιανός 14. 66. 140. 222. 270. 322. 378. 391. 4 4. 451. 453. 498. 511. 517. 525. 530. 548. 558. 647. 669. 767. 772. 775. 783. 791. 793. 803. 805. 809. 828. 847. 861. 867.	Δίων 209 350 Δέρις 828 Έθνικα (Στεφάνε Βυζαντίε) 524.859 Έθνικων αναγραφεύς 954 Έθνικών καταγραφή 382 Έκαταίος * 321
μ πέμπτω περί Λλεξανδρε 114 [Aristophanes, vid. Κωμικός. Harl.] Λβξιανός 14. 66. 140. 222. 270. 322. 378. 391. 4 4. 451. 453. 498. 511. 517. 525. 530. 548. 558. 647. 669. 767. 772. 775. 783. 791. 793. 803. 805. 809. 828. 847. 861. 867. 874. 939. 976. 1005. 1086. 1088. 1096.	Δίων 209 350 Δέρις 828 Έθνικά (ΣτεΦάνε Βυζαντίε) 524.859 Έθνικών άναγραΦεώς 954 Έθνικών καταγραΦή 382 Έκαταίος * 321 Έπιγραμμα 823.1060
μ πέμπτω περί Λλεξανδρε 114 [Aristophanes, vid. Κωμικός. Harl.] Λόξιανός 14. 66. 140. 222. 270. 322. 378. 391. 4 4. 451. 453. 498. 511. 517. 525. 530. 548. 558. 647. 669. 767. 772. 775. 783. 791. 793. 803. 805. 809. 828. 847. 861. 867. 874. 939. 976. 1005. 1086. 1088. 1096. 1139. 1143. 1153	Δίων 209 350 Δύζεις 828 Έθνικα (Στεφάνε Βυζαντία) 524.859 Έθνικών άναγξαφεύς 954 Έθνικών καταγξαφεύς 954 Έθνικών καταγξαφεύς 954 Έθνικών καταγξαφεύς 382 Έκαταῖος * 321 Έπιγξαμμα 823.1069 Ἐπιμενίδης ὁ ποιήσας δι ἐπῶν καθαμμές 88
- ἐν πέμπτω περὶ ᾿Λλεζάνδρε 114 [Aristophanes, vid. Κωμικός. Harl.] Λζόμανός 14. 66. 140. 222. 270. 322. 378. 391. 4 4. 451. 453. 498. 511. 517. 525. 530. 548. 558. 647. 669. 767. 772. 775. 783. 791. 793. 803. 805. 809. 828. 847. 861. 867. 874. 939. 976. 1005. 1086. 1088. 1096. 1139. 1143. 1153 - ἐν τοῦς περὶ ᾿Λλεζάνδρε 976. 1097 [ℙ]	Δίων 209 350 Δύξεις 828 Έθνικα (Στεφάνε Βυζαντία) 524.859 Έθνικών άναγεαφεύς 954 Έθνικών καταγεαφεύς 954 Έθνικών καταγεαφείς 954 Έθνικών καταγεαφείς 382 Έκαταῖος * 321 Έπιγεαμμα 823.1069 Ἐπιμενίδης ὁ ποιήσας δι ἐπῶν καθαρμές 88 Ἐεατοσθένης * 1.218.775.867
- ἐν πέμπτω περὶ Αλεξανδρε 114 [Ariftophanes, vid. Κωμικός. Harl.] Λέξιανὸς 14. 66. 140. 222. 270. 322. 378. 391. 4 4. 451. 453. 498. 511. 517. 525. 530. 548. 558. 647. 669. 707. 772. 775. 783. 791. 793. 803. 805. 809. 838. 847. 861. 867. 874. 939. 976. 1005. 1086. 1088. 1096. 1139. 1143. 1153 - ἐν τοῦς περὶ Αλεξανδρε 976. 1097 [P] Αρχίας	Δίων 209 350 Δέξεε 828 Έθνικα (Στεφάνε Βυζαντίε) 524.859 Έθνικών άναγξαΦεύς 954 Έθνικών καταγξαΦεύς 954 Έθνικών καταγξαΦρή 382 Έκαταιος * 321 Έπιγξαμμα 823.1069 Έκμενίδης ὁ ποιήσας δι ἐπῶν κωθαμμές 88 88 Έρατοσθένης * 1.218.775.867 Έρμείας ὁ Πλατωνικὸς 423
	Δίων 209 350 Δύξρις 828 Έθνικα (Στεφάνε Βυζαντίε) 524.859 Έθνικαν άναγραφεύς 954 Έθνικών καταγραφεύς 954 Έθνικών καταγραφεύς 954 Έθνικών καταγραφεύς 954 Έθνικών καταγραφεύς 954 Έρικών καταγραφεύς 954 Έρικών καταγραφέ 382 Έκαταίος * 321 Έπιγραμμα 823.1069 Έπιμενίδης ὁ ποιήσας δι ἐπῶν κωθαρμές 88 88 Έρωτοσθένης * 1.218.775.867 Έρμογένης * 401
- ἐν πέμπτω περὶ ᾿Λλεζάνδρε 114 [Ariftophanes, vid. Κωμικός. Harl.] Λόξιανος 14. 66. 140. 222. 270. 322. 378. 391. 4 4. 451. 453. 498. 511. 517. 525. 530. 548. 558. 647. 669. 767. 772. 775. 783. 791. 793. 803. 805. 809. 828. 847. 861. 867. 874. 939. 976. 1005. 1086. 1088. 1096. 1139. 1143. 1153 - ἐν τοῖς περὶ ᾿Λλεζάνδρε 976. 1097 [P] [*] Αρχίας [*] Αρχίας [*] Καμίλοχος [*] Γοις (Στράβων) [*] 7. 11. 38. 64. 88.	Δίων 209 350 Δύξεις 828 Έθνικα (Στεφάνε Βυζαντία) 524.859 Έθνικαν άναγξαφεύς 954 Έθνικῶν καταγξαφεύς 954 Έθνικῶν καταγξαφτή 382 Έκαταῖος * 321 Έπιμενίδης ὁ ποιήσας δι ἐπῶν κωθαμμές 88 88 Έξατοσθένης * 1.218.775.867 Ερμογένης * 401 Εὐδοξος * 694
	Δίων 209 350 Δύξεις 828 Έθνικα (Στεφάνε Βυζαντία) 524.859 Έθνικών άναγξαφεύς 954 Έθνικών καταγξαφεύς 954 Έθνικών καταγξαφτή 382 Έκαταῖος * 321 Έπιμενίδης * 323.1069 Έπιμενίδης * 1.218.775.867 Ερμείας ὁ Πλατωνικὸς 423 Έμογένης * 401 Εύδοξος * 694 Ευξιπίδης 80.229.347.403.820
- ἐν πέμπτω περὶ ᾿Λλεζάνδρε 114 [Ariftophanes, vid. Κωμικός. Harl.] Λόξιανος 14. 66. 140. 222. 270. 322. 378. 391. 4 4. 451. 453. 498. 511. 517. 525. 530. 548. 558. 647. 669. 767. 772. 775. 783. 791. 793. 803. 805. 809. 828. 847. 861. 867. 874. 939. 976. 1005. 1086. 1088. 1096. 1139. 1143. 1153 - ἐν τοῖς περὶ ᾿Λλεζάνδρε 976. 1097 [P] [*] Αρχίας [*] Αρχίας [*] Καμίλοχος [*] Γοις (Στράβων) [*] 7. 11. 38. 64. 88.	Δίων 209 350 Δύγω 828 Έθνικα (Στεφάνε Βυζαντίε) 524.859 Έθνικαν άναγραφεύς 954 Έθνικών άναγραφεύς 954 Έθνικών αναγραφεύς 954 Έθνικών αναγραφεύς 954 Έθνικών καταγραφεύς 954 Έθνικών καταγραφεύς 954 Έθνικών καταγραφεύς 954 Έρικών καταγραφεύς 954 Έρικών καταγραφεύς 954 Έρικών καταγραφεύς 954 Έρικών καταγραφεύς 954 Έρικο καταγραφεύς 954 Έπιμενίδης ό ποιήσας δι έπών κωθαμμές 88 88 Έρατοσθένης * 1.218.775.867 Έριμογένης * 401 Εύδοξος * 694 Εύδοξος * 694 Εύριπίδης 80.229.347.403.820 - έν Ίωνι 1181
	Δίων 209 350 Δέξεε 828 Έθνικα (Στεφάνε Βυζαντίε) 524.859 Έθνικών άναγραφεώς 954 Έθνικών άναγραφεώς 954 Έθνικών άναγραφεώς 954 Έθνικών αναγραφεώς 954 Έθνικών καταγραφεώς 954 Έρνικών καταγραφεώς 954 Έρνικών καταγραφεώς 954 Έρνικών καταγραφεώς 954 Έπιμενίδης * 321 Έπιμενίδης * 1.218.775.867 Έρμογένης * 401 Εύδοξος * 694 Εύδοξος * 694 Εύριπίδης 80.229.347.403.820

p) Hudson volumine IV. etiam subiecit indi- nis illius editionis adcommodatum. Ex illo queecom auctorum in commentariis Eustathii; at pagi- dam suppleui, versu Dionysii laudato. Harl.

604 Lib. IV. c. II. INDEX SCRIPT. AB EVSTATH. AD DION. CIT. Vol. III. p. 29 7 30

Euernions ev Phome - 270	Δυκόφεων 76. 92. 157. 218. 248. 259. 270. 306.
— iv ПеріЭщ 1134	327. 347. 414. 423. 444. 457. 467. 483.
Ευφοείων 558	503. 511. 524. 525. 530. 536. 620. 692. 767.
Έφοςος 523	809. 854. 1017. 1143
"Heodoros 1. 7. 14. 31. 41. 48. 66. 140. 144. 147.	Nixies . 176
163. 175. 180. 185. 211. 213. 217. 218. 222.	
226. 232 242. 260. 252. 267. 270. 298.	- ev τοις Έλληνικοις - 775
304. 305. 309. 310. 311. 322. 323. 347. 364.	Ounges * 1. 64. 75. 88. 117. 135. 140. 144. 185.
378. 398. 409. 414. 419. 423. 431. 437. 511.	239. 260. 270. 321. 358. 369. 373. 378.
513. 517. 520. 525. 533 538. 561. 566. 581.	409. 444. 461. 467. 473. 483. 520. 524.
· 620, 653. 669. 689. 694. 721. 739. 749.	525: 530. 533. 560. 599. 620. 638. 680.
7.2. 764. 772. 784. 793. 809. 823. 8.0.	707. 739. 749. 767. 809. 810. 857. 867.
854. 857. 874. 916. 933. 939. 976. 988.	927. 994 1017. 1031. 1153. 1166
1005. 1056, 1069. 1073. 1097. 1107. 1143.	- 6 moint ns 38. 66. 112. 135. 157. 347.
1153	378. 419. 451. 467. 483. 492. 533. 581.
Headrards - 215. 566	769. 809. 994. 1010. 1097. 1107
— ἐν τη καθόλε προσφδία 457. 504.	- ev Il Jucidi 135. 248. 527. 919. 1107
533. 1140	- iv Oburreia 144, 205. 428. 458. 492.
en Ta megi magar - 859	498. 425. 647. 680. 739
Hoidos * 498. 638. 666. 707. 927. 1181	— Λ της Oduo σείας 66.179
Θαλης *	- ·Ω τη̈́s Oducreias. · 492
Θαυμάζων (ο Heodoros) - 248	- Ta eis Tor "Oungor (Eusa Die mag-
Θεία γεαφή - 195	sx, Borai) - 994
@eodentys - 855	— τα eis την Ιλιαίδα - 302
Ercxpitos 121. 232. 350. 511, 805. 823. 956.	- τα eis την Οδυσσείαν 66. 112. 163.
1005. 1055. 1134	180. 259. 420. 431. 461. 479. 591. 725
'Isλiavos - 976	Οππιανός - 270. 272. 803
- ἐν τινὶ τῶν αὐτῦ λόγων - 304	- ev adieutikois - 538. 1055
'Ιππάεχος - 473 [[]]	Ocoevis en To megi Lans ney Heas 1
Ίππίας - 270	Ougavies - 38
Izoela ieea - 322	Παςθένιος ό τας μεταιμοςφώσεις γράψαι λε-
[Istrus vl. 513. pag. 96.]	Yomeros - 420
Καλλίμαχος - 414	
	Hivdagos # 1. 64. 66. 144. 172. 211. 13. 403.
809.1056	409. 426. 467. 508. 511. 530. 805. 809.
- iv βατεάχοις • 337	820. 1181
- iv ögyjor - 347	
- ev Augiseary - 525	- ή Θηβαία λύζα *
Κωμωδία ('Αςιτοφάνες) - 525	Πλάτων *
Are Einov Autivinov + 384	Πλέταςχος - 285.775
Λιβάνιος - 39.815	Псинтия тия - 476
Δεκιανός *	Πολύβιος - 187. 321
Δέπεςκος - 492	Ποςφύζιος - 939
	Ποσειδώνιος

Digitized by GOOg

AVCTORES CITATI A PARAPHRASTE Lib. IV. c. II. 605

Dea en darios	•	•	j.	ZiBUTTOS			,	•	467
Πτελεμαΐος	48. 298.	568. 591. 4	718. 721	Σιμοκάτου ο	ไหอบน ยห ห	1 1500	elas	•	730
Khianus poeta	114. p. 75. v	bi in textu	A 6618-	ΣοΦοχλης		•	•	145. 148	- 419
				[Stephanus B		d. re	άψa	s τα Έ9	vina,
in V. L. en	nendatur 'Pl	aves. Atg	ue Ta-	et E.9v	na.]	-	•		
nag. Faber	in epist. cr	itic. lib. I.	ep. 21.	[Strabo: vid	ι. Γέωγεα	:Φ <u>os</u> .	]		
				Στζατόνικος	•	-		-	593
que obleru	auit, in Gra	ecorum pr	accipue	Σωφρόνιος					384
				Tipo Deos o n	ાને જ દમ છે છે ક			•	520
\	o, siue, vi	ille scribi	t, Ria-	•	•		-	•	752
no. Harl.]			_	Φωπυλίδης		•		•	530
Ρητως (Ηλιόδα	eos)	•		Xáçaž	•		•	687.	
Σέσωσεις ο Λιγύ	#TIOS * ·		1	Xenouis	473.	525.	591.	803. 867	fi the
		~							

Vol. III. p. 30 7 34

.

Austores citati in Supplemento Eustathii.

Αίλιος Διαγύσιος έν τοις περί	Αττικών λέξεων	Heodoros	•	904 . 907. 911.	912
Agéravès -		Ομηρος
Όππιανός	•	•
•	91 6
916
Γεωγεάφος	899. 907. 911
N | | • | - |

Autores citati a Paraphrafts.

Eunderons	,	•	175	Dungos .	- · · ·	67. 119
Hoiodos	ĩ	•	673	- 6 75019795	• 442.5	40. 879
Καλλίμαχος	•		464	Πτολεμαίος -	_ / `*	718
Magar	•	•	• 1 13	Xágaž, qui corrupte	vocatur Tuça	687
Mérardeos o Bog	uo9evit n s	•	311	. •		

[Addam indicem auctorum citatorum a Paraphrafie etc. ex Hudsoni vol. IIII.

Abron iv rois Magarupois - pag. 41	Dionylius - pag. 41
Apollo, Stoicus - 40	- Cyzicenus - 37
Apollodorus er ry meet yns B. 40	Euclides - 6
Apolloniús philos. 40	Euphorion - 34.36
Apollouius, grammaticus, in rois magaru-	Heliodorus ev l. Algioninav - 39
цов 41	Herodorus iv τη δεκάτη των καθ' Ηςακλία
Aristarchus - 41	40
Aristophanes ev TeiQazna . 41	Herodotus - 35
	Hesiodus - 20
Athenaeus in SermicoroQisar B 41	Hierax, grammaticus - · 40
Callimachus - 34-38	Homerus
Charax 37	Ifidorus, grammaticus - 40
- iv 1. xeovir. wy - 41	Lycander, philosophus 🖌 🖌 🗸 🗸
- εν Ελληνικών γ 41	Lycon, philosophus - 40
	Marcianus iv meenna 'IBngias - 44
	Gg gg 3 Menander

606 Lif. IV c. II. SCYLACIS	PERIPLVS	Vol. III. p. 31 7 34
Menander Borystheuites - Rag. 10
Menandur iv arrisi (1990) - 44
Parthenius ir Asuradiaus - 40
ir Tais Meranogowgen - 30	Porphyrius
Ptolemaeus
Quadratus er Pouna nos	рад. 37
21
Хілійдос в. 41];

VI. Iam ceteros deinceps Geographos graecos paucis persequar, quorum alii antiquiores ctiam Dionysio sunt, alios plerosque actate ille antécessit. Antiquior ?) est SCYLAX, Caryandensis, e Caryandis Cariae oppido, quem Darius Hystaspis D misit ad Indum stuuium et, oras maritimas luftrandas, ex quo itinere tricelimo menle reuertit, vt auctor est Herodotur IV. 44. [pag. 300. edit. Wesseling. qui contra Dodwellum quaedam notat.] Condidit hine Isein Asv, quem eidem inscripfit Dario, vt Kelis Dionylis testimonio ?) constat. Mentionem eius facit Aristoteles VII. 14. Politic. et in Cianorum politia apud scholiasten Apollonii Rhodii lib. I. ad vf. 1177. atque varia ex eo fabulosa legas apud Philostratum III. 14. Vitae Apollonii, et Io. Tzetzam Chiliade VII. hift. 144. Huic Scylaci malo tribuere [P] PER f. PLVM, qui hodie exflat, quam vel cum vigis dochis ? comminisci fine veterum suffragio Scylacens alterum, Caryandenfin, qui priore sit iunior, sed ante Alexandri M. tempora sub Dario Notho vixerit ; vel cum Suida, cuius sententiam sequitur Dodwellus ") referre hunc Horum ad Scylacem tertium, Polybii acqualem. En Suidae verba: Drúhaz Kaguardeus, (πόλις δε έτι της Καρίας πλησίου Αλικαρνασσε τα Καρύανδα,) Μαθηματικός και Με σικός έγραψε περίπλον των έκτος το ήβακλέος 5ηλών, τα κατα ήβακλάδην τον Μυλ**ασ**sῶν

q) Antiquiores etiam sunt Hanno, de cuius Periplo dixi. lib. I. cap. 6. et Dicasarchus, de euius αναγραφή ελλάδοs vide si placet lib. III. cap.
g. [vol. III. pag. 487. De Scylace vid. Relandi Palaest. lib. III. cap. 7. pag. 431.]

r) Darius Hystaspis obsit Olymp. LXXIII. 4. ante Christum natum 485.

s) Graecus auctor incertus, cuius testimonium periplo Scylacis praefigitur, non dubitans, hunc ipfum, quem habemus, Scylacis libellum effe cumdem antiquiffimi illius feriptoris, Dario illum dicatum ab auctore fuo resert: Αίλιος Διονύσιος by τῷ καρι ᾿Αλεξανδράως Βιβλίω πρώτω Φησίν, ὅτι Δασώω προσεφώνησε Σκύκαξ τὸ Φρόντωμα, Darium If, Vossus Nothum intelligit; fed videtur Aelius Dionyfius de codem postus cogitasfe Dario, a quo Scylacem ablegatum Herodotus narrat. Atqui ille fuit Dartus Hystasfe: R. Notho antiquior. Edito quidem periplo nulla ciusmodi προσφώνησις ad Darium praefigitur, quae fanc potuit temporum iniuria perire atque amitti.

t) Ita Voffius pater lib. 1. de Hift. Graecis cap. 19. et If. Voffius ad Melam I. 16. pag. 393. it. jbid. II. 3. pag. 446. vbi eum vocat Pfeudo-Scylacem, et pag. 448. atque in pracfat. ad Scylacem. Meminut enim nofter, inquit, σχελών μαχοών τῶ Πα-

emiss, qued tamen Themistoclis opuss Meminit et Amphipoleos, quam condidit Brasidas, quum antea inte idoi dicerentur. Cleostrati quoque Altrologi Tenedii et Callistrati, rhetoris, Atheniensis, mentionem facit, quos diu post illum Hystaspidem floruisse certiftmum. Ex his guacdam sunt, vt Cleostrati mentio, quae non male congruunt feriptori temporum Darii Hystafpis: nam Cleostrati Octaeteridem primam, qui serius computant, ab Olympiade EXI. reportunt, alii ab Olymp. LIX. Themistocles paueis post Hystafpidem obiit annis., Callffratur, Athquienfis, Dati conditor, antiquior videtur et diversus a Rhetore, de que Plutarchus de vita Demossie. Denique Amphipolin a Brafida' demum hoc nomen accepiffe acgre mihi perfuadeo, et contrarium innuit Diodorus Sic. XII 68. Quid? quod idem Vostius Epitomen tantum Scylacis nos habere adfirmat, in qua multa legantur contra sententiam Scylacis, in quibus epitomator errauerit. Mirum igitur, ad hunc non retuliffe potius, fi quae offendit vir doctus, manifesta recentiorum Darii Hystesspidis actate temporum testimonia.

u) H. Dodwellus in diff. de Peripli Scylacis aetate, tom. I. Geographor. graec. minor. Io. Hud. foni.

Vol. III. p. 32 🕇 35

SCYLACIS PERIPLVS

raover Bassintes, Ins meloder ?, Antryca On + meos the HoruBis isocian. Valde vercor, no Suidas, in diffinguendis homonymis feriptoribus minime adcuratus, confuderie Scylacent antiquuin, Caryandenfen ; cum Scylate; Halicamaffee, mathematico, de quo Cicero II. de divinat. caps 42. Scylax Halicarnaffeus familiants Panaetii, excellens in aftrologia, idemque in regenda fua ciuitate princeps, totum hoc Chaldaicum praedicendi genus resudianit. Certe veteres, vt Strabo, vnicum norunt Geographum Scylacem, Herodoteum illom, quemipropterea malaior ourreadia vocat idem Strabo XIV. pag. 658. feriptor graecus incertus, cuius telumonium odito periplo praefigitur, [P] aexatorator ardea, Stephanus Byz. in Kaevarda, matanor toyoyea for lain certo coultat, periptuni, quem hodie habemus, lectum eidem Straboni: nam in hoc Troadis initium ab Abydo deducitur, quod a Scylace fieri ille notauit XIII. pag. 583. Idem quoque fectus a Marciano Heracleota, Auieno in orae maritimae defcriptione, aliisque. Quid igitur? num Suidae plus fidei," quam Straboni habebimus? aut credemus, feriptorem Polybii acqualem Tyrum Basilanar visoov adpellaturum, aut Thebas reizos, aut memoraturum Olynthum, aut ") Lylimachium et Antiochiam Syriae itemque Theffalonicam, et in Aegyptiacae orac descriptione Alexandriam praetermillurum? Non fane. Relinquatur igitur per me antiquillimo illi Herodoteo Scylaci, quem vnum veteres nouerunt, periplus iste, qui non plane integer, ner dicam parum, (etiam post virorum doctillimorum euras,) emendatus 9, ad nos pervenit. In hoc'ab Herculis columnis in Hilpania facto initio vitra quas ipías Carthaginienfium emporia, (qualia etiam ante primum bellum Punieum habuille ex Pohybit lib. I. cap. 10. iam obleruarunt viri doch.) commemorat, vniuerlas deinceps Europae et Africae oras perfequitur, ad columnas Herculis in Africa denique sublissens. Narrat etiam diaphraginata, fiue vias, quibus e Graècia in Afiam vel ex Afia in Graeciam commode liceat traiicere. Fabric.

EPIMETRON.

Secundum Saxium in Onom. litt. I.-pag. 29. floruit Seylax, Caryandenlis, geographus, eirc. a. m. 3497. Olymp: LXVIII. 1: ante Chr. N. 506. V. C. 246. Fabrioii de aetate Scylaeis fententiam amplexi funt atque ornarunt Hagerus atque de Sainte. Croix. Prior feriplerat progr. de Scylace, geographo antiquifimo illiusque periplo, Chemnit. 1765. 4. quod postea in compendium quali redactum et tamen interdum locupletatum germanice vertit in Palaestra geographica, (Geographischer Büchersal) vol. I. Chemniz. 1765. 8. p. 560 fqq. Is igitur Joca Herodoti, Ciceronis, Suidae, et. reliqua, a Fabricio iam laudata et ab Hudfono collecta, postaque ante Scylacis periphum in illius editione minorum geograph. graecorum.

t) Ex hac Seylacis Periodo fiue deferiptione orbis terrarum Dodwellus §. 3. haufiffe exiftimat Strabonem, quod lib. XII. pag. 566. e Scylace tradit, circe lacum Afcanium habitaffe Phrygas et. Myfos. Sed et in periplo Scylacis, qui matilus ad nos permenit, loca mediterranea quandoque perfiringuntur. Itaque poterat illa Strabo petere e loco peripli, qui in nuficis codicibus defideratur. w) Vide, fi placet, quae de hac arrigea \$\overline{n} notaui lib. III. cap. 28. §. 6. [in h. vol. pag. 330.]

x) Iac. Gronovius practat. ad Geographica antiqua.

y) Rich. Bentley Apologia diff de epistolis Phalavidis pag. 327: Scylax one of the most corrupted bocks in the World.

608 Lib. IV. c. II.

corum, paullo vberius recitat, errorem Suidae oftendit, refutateue Dodwelli opinionem arque argumenta, Fabriciique rationes pro Scylace Herodoteo copiosius explicat. Deni que editiones et peripli Scylacis arguments f. contenta perfequitor. Pofterior autem n. de Sainte-Croix Fabricii fententiam tuetur et amplificat in Histoire de l'acad. - des Infer, vol. 42., Parif. 1786. dedit quoque observationer geographicas et chronologicas in Scyla. Idem pag. 328. n. pag. 374. n. altendit, multos in textu errores elle ab interpola. cem. toribus profectos; atque pag. 373. nec non in Examen des Hill. d'Alexandre pag. 272. et in Mem. f. notitia de noua Geographorum editione, (de qua in fine huius capitis copiofior ero,) nr. 2. obleruat probatque, plures textus errores ignorantiae ac fefinationi librariorum, qui vocabula et integras gnees transpoluissent, originem debere. --- Holftenist in epistola ad Peirescium de Scylace caussague corrupti rextus et remediis illius emendandi tam intelligenter differuit, vt particulam epistolae, a Sainte-Croix in notitia etc. nr. 2. not. b. repetitam, huc transferre hand dubitatem. "Auctor, (Scylax.) ait, ipfo Herodoto antiquior. Errant enim, qui sub into Dario Codomanno vixisse arbitrantur: quae Vosii opinio est libro de historicis graecis. Nimis temere est sequens ea in re Iosephi Scaligeri fidem, qui id in fronte libri fui adnotarat, quem olime ab iplo Voffio Lugduni Batauorum vtendum habui. Meminit enim eius Herodotus libro IV. et ipfum opusculum aperte auchoris aetatem teflatur. Inter omnes illos minores geographos nullus exflat hoc corruptior. Sed bona fide tibi committo, quid maxime mihi ad perfanandum feliciffime, paucis locis exceptis, profuerit: observaui crebro legendo et errorum fimilitudine, quum Oxonii hune auctorem tractarem, vitia omnia orta fuille ex litterarum maiulcularum confusione. Vade deprehendi, librum scriptum fuisse charactere antiquissimo litteris capitalibus, sed fugiestibus et vetustate exclis. Ita A A A et E C, O O item A I O N aliosque characteres minimum in modum confusos observavi. Itaque quotiescumque mihi aqua haerebat, locum ita depingebam, et dein in varias figuras litterarum vicinitate et conjunctione vel divisione transformabam, donec veram scripturam nullo negotio erueram. Profuit etiam omnium locorum Herodoti et Hellanici, in primis vero Hecataei, quae apud Stephanum exstant. Adeo enim conveniunt, vt non dubitem, quin alter alterum nara moda transscripserit. Hactenus Holftenius." Vossius in praefat: ad suam edit. censet, Periplum Scylacis elle introuty et compendium maioris operis; multa enim hic legi, quae plane fint contra fententiam Scylacis, in quibus epitomator errauerit. Harl. Copiose de Scylace nuper disputauit Cl. Conr. Mannert Geogr. der Griechen und Römer part. I. pag. 64-72. qui ením difcernit ab illo quem Herod. memorat, incunte bello Peloponn. floruiste, et periplum e variis variorum narrationibus diligenter compositum effe cenfet. De illo cuius opera Darius vlus est, vid. Robertson über die Kenntnúse der Alten von Indien pag. 13 fq. et Cel. Herren de Graecorum de India notitia, Commentatt. Soc. Gött. tom. X. pag. 131 fg.]

VII. [Codd. mssti pauci exflant. Ex codice Palatino edidit Scylacem Hoefchelius. vide Sylburg. catal: MSS., gr. nr. 142. In bibl. Bodleiana codex effe traditur. — In biblioth. Parifina funt quidem tres codices, nr. XXXIX. MDCIII. et MMMLIV. qui continent geographica quaedam et fragmenta; at incertorum auctorum: atque Sainte-Croix teflatur, fe in illa nullum reperiffe Scylacem. In bibl. Augustana Vindel. Artemidori geogr. epit. Scylax, Ifidorus Charac. Dicasarch. et Periplus Paphlag. — In biblioth. Vindob. (tefle Kollario in Supplem.

Vol. 117. p. 33 P 34

SCYLACIS PERIPLVS

Supp'em. 1. ad Lambecii comment. pag. 537.) cod. LXXXIV. nr. 4. eft incerti auctoris fchol. de duodecim ventis, et fragmentum l. excerptum hydrographicum nauigationis per pontum Euxinym a Bolporo Thracio vsque ad Bolporum Cimmerium, vid. supra in notit. codd. Dionysii Periegetae. - In bibl. quadam incerta cuius catal. dedit Lausus in deliciis erudi. torum, Florent. 1743. 8. pag. 8. cod. III. bis praebet Agath. geographiam. Harl.]

Primus graece edidit Scylacem Dauid Hoefchelius vna cum Marciano Heracleota. Artemidoro Ephelio, Dicaearcho Mellenio et Ilidoro Characeno: Augultae Vindel. 1600. 8. *) additis breuibus notis siue cassigationibus. Edidit autem ex codice Palatino, in quo hunc reperit titulum: Exularos To Kaguardeos megimies The oine perior Eugomns nay Agias και Λιβύης, και οσα και όποια \$9νη έκασα έξης και χώραι και λιμένες και ποταμοί, και όσα μήκη των πλων και αι νήσοι αι έπτα α) αι οικέμεναι καθότι έκαςη καται της έπα. es. — Poftea lucem vidit graece et latine cum tralatione et notis eruditis atque castigationibus Isaaci Vossi, tum vix vnum et viginti ") nati annos, Amstelod. 1639. 4. subiuncto Anonymi periplo Maeotidis Paludis et Ponti Euxini, quem a Salmafio acceperat ", cui etiam librum dicauit ". Its enim par erat, inquit, vt [P] primitiae iusentae nostras primo, f pateris, virorum cederent. - Loca quaedam Scylacis ab co tempore illustrauit, ne Phil. Cluverum, Meursium, Bochartum, Holstenium, Salmasium aliosque paucos, qui hoc obiter in scriptis suis fecerunt, iam memorem, lacobus Palmerius Grentesmenilius in Exercitationibus ad optimos auctores graecos Lugd. Bat. 1643. 4. pag. 268—282. et fparfim in Graecia antiqua. De hoc Isaacus Vossius ad Catullum pag. 257. Multus eft in hor Scylacis loco vir dostus Iacobus Palmerius, vbi excutit obferuatiunculas, quas pueri olim edidimus, fed vt hoc, ita quoque ceteris in locis feliciorem inflituere potuisset censuram. — Ab eo tempore lacobus Gronouius edidit geographica antiqua Lugd. Bat. 1697. 4. in quibus Scylax Vossii, Palmerii et Gronouii iplius notis illustratus et emendatus praemittitur Anonymi Periplo, Agathemeri Hypotypoli geographiae et expolitioni mundi a lacobo Gothofredo editae.

[Inscriptio haec est:

Geographica antiqua, h. e. Scylacis periplus maris mediterranei. Anonymi periplus Maeotidis et Ponti Euxini. Agathemeri hypotypolis geographiae. Omnia graeco-latina. Anonymi expositio totius mundi latina. Cum notis If. Vossii, I. Palmerii, S. Tennulii et emendationibus lacobi Gronouii. Lugduni Bat. 1697. 4. Huius editionis quaedam exemplaria, in fine aucta, nouam acceperunt in fronte inferiptionem, vt mox videbimus. — Hud-(oni enim cura paullo post lucem viderunt saepius iam memorati

Geogra-

z) In biblioth. Leidensi est exemplar, cui quaedam adscripfit If. Vossius, vid. catal. illius bibl. pag. 152. nr. 133. etiam catalog. libr. MSSt. Angliae etc. inter codd. Vollianos pag. 70. nr. 2721. fatis concessit Londini 1691. Har!.

an) Ad calcem libri non septem tantum sed duodeuiginti infulas periplus Seylacis memorat.

Confer H. Dodwell. §. 16. dissert. de Scylacis actate.

bb) Natus If. Voffius Lugduai Batauorum 1618.

cc) Vid. Cafanboniana pag. 2 et 200. Heum.

dd) In bibl Leidenf. (catal. pag. 201. nr. 602.) eft exemplar cum If. Voff. not. mestis. Harl.

Hhhh

Vol. IV.

SCYLACIS PERIPLVS

Geographiae veteris scriptores. Cum interpretatione latina, differtationibus et annotationibus. vol. 1. Oxoniae 1698. 8.

In his Scylacis Periplus, graece cum versione Isaaci Vossii latina, locum obtinuit secun-Textui subiectae sunt variae lectiones et coniecturae, maximam partem e Vosii et dum. Gronouii editionibus fumtae. Notae Palmerii, Berkelii, Vosiii, Gronouii cum paucis Hudsoni adiectae sunt in calce, p. 7-62. Praeter ea in hoe primo volumine continentur, Hannonis per. Agatharchides de mari rubro, (de quo vid. lib. 111. cap. 11. vol. 111. pag. 32 fq.) e Photii cod. CCL, cum Laur. Rhodomanni verfione, Periplus vterque Arriano adferiptus, Nearchi paraplus, ex eiusdem Arriani Iudicis, Marciani Heracleotae periplus cum fragmentis Artemidori ac Menippi, et anonymi periplus Euxini ac Maeotidis paludis, (Arriano in cod. Vossiano adferiptus tefte Catal. pag. 399. nr. 71.) ab If. Vossio et Iac. Gronouio iam editus, quem, adnotante Fabricio, ex Scymni Chii atque ex Arriani periplis maximam partem ad verbum collectum effe, eruditi observarunt, auctore fiue Alypio, de quo Iulianus epist. 30. fiue, vt If. Vollius existimabat, iuniore quodam, licet H. Dodwellus in disl. de hoc scriptore suspi cetur nefcio, quem Diocletiani imp. temporibus propinquum. Singulorum textui Hudson. praemilit testimonia veterum, et fubiecit varias lectiones cum fuis aliorumque emendationibus, et in fine fuas aliorumque notas posuit vberiores. Praefationem vero excipiunt Henrici Dodwelli de geographorum, quos primum hoc volumen continet, aetate et scriptis, doctae differtationes. At Gronoulus aegre tulit, quum istos auctores tam repente reculos suasque notas integras quidem ad fummam, fed pro lubitu tamen truncatas, mutatas, etiam, (vt conquestus est,) alienis verbis adulteratas cerneret: nec Dodwelli rationes de aetate Scylacis, fuis crebro oppolitas, probare potuit. Quare exemplaribus editionis suae, a librario nondum venditis, operi nouum titulum praefigere justit, et adjecit acerbam quidem, at doctam disquilitionem, in qua editionem Oxoniensem, Hudsonique confilium grauiter culpauit praecipue Dodwelli de Scylacis aetate fentenciain argumentaque late perfeguutus acriter impugnauit. Singulas autem Dodwellianae differtationis paragraphos recudi fecit, iisque examen et responsiones face virulentas subject. Huic disputationi, quae LX, paginis conflat, praemifit inferiptionem: Iacobi Gronouii animaduerfio in recenten ab Oxonio Scylatis editionem et dissertationis de Scylacis actate examen. Accedit excerptum Ephori ex typographia christiana feruatum in bibliotheca medicea et ab codem descriptum. Inde, mutato tanum et a. 1700. fignato folio, altera infcriptio enata eft:

Geographica antiqua — — et emend. Iacobi Gronouii. Cuius accedit anim. in Oxon. edit. et examen differtationis, de aetate Scylacis cum fragmento Ephori. Lugduni Batau. ap. Iordanum Luchunans. 1700. 4.

Excepta illa animaduersione editiones a. 1697. et 1700. non dinersae sunt nec repetitae, sed vna eademque. Hudson, autem Gronouii obtrectationibus modeste et paucis respondit in praesat, ad II. volumen. Quoniam vero Gronouius Ephori fragmentum suo examini subiecerat, id forsan commouit Hudson. vt illud, quamquam bis promiserat, collectione sua excluderet.

Ad Scylacem illustrandum et emendandum pertinent Theoph. Sigefr. Bayeri comm. d'e situ Scythiae sub aetatem Herodoti, tom. I. commentar. Petropolit. pag. 404 sqg. et Boschi Slethouwer, I. V. D. et Rectoris Doccumani, tirocinium criticum in veteres aucto-

ICI,

Digitized by GOOGLE

SCYLAGIS PERIPLVS

res, praelertini Orpheum, Scylacim et Apollonium. Leoward. 1792. med. 8. conf. ephemer. litter. Gottingenl. a. 1792. nr. 192. pag. 1923 Iqq.

Per hanc occationem ea, quae Hudson in tertium Geogr. minorum graec. volumen, Oxoniae 1712. 8. recepit, eo quem Hudson iple in praefatione fignificauit, ordine indicabo. Nam quoniam fingula fere opuscula separatim posita, suos habent paginarum numerois: factum est, vt in exemparibus aliis alius librorum esse ordo, prouti bibliopegae forsan visum aut commodum fuerit. Sic exemplar, quod ego in manibus habeo, et illud, ex quo Fabricius in B. Gr. vol. XIII. pag. 812 sq. contenta tomi III. repetit, et inter se et ab ordine, ab Hudsono praescripto, valde discedunt.

1. Excerpta e Dionyfii Byzantii Anaplo Bolpori Thracici, latine feruata a Petro Gyllie, cum notis. Fragmentum graccum ex duobus codd. Vaticano et Parif. exhibuit Carolus du Fresnes fub initium fuae Conftantinopoleos christianae, et repetiit Hudson. in prima nota. (conf. infra in hoc capite notam ad §. XIX. supra in catalogo Dionysforum, cap. XXXI.) Idem pag. 7. publicauit fragmentum gr. auctoris incerti de septem turribus Byzantinis, quod ex cod. Vatic. descriptum, cum Hudson. communicarat Godesred. Christian. Goetz. Ille Dionysii Byzantii periplus graece adhuc exstitit faec. XVI. quoniam Petrus Gyllius in libro de Bosporo Thracio magnam illius partem latine vertit. Nicol. Sophian. habuit cod. mst. illius peripli graec. cuius meminit Gesnes. De Sainte-Croix, (quem vide l. cit.) reperit in tribus mstis Parif. regiis, ab Holstenio collatis, ar. 1405. 1406. in quo meliorem cuiusdam loci lectionem deprehendit de S. Croix, quam Du Cange dederat, et 2554. fragmentum, graece scialogo citatur titulus istius peripli; sed S. Croix sufficiatur, effe tantummodo fragmentum.

11. Arriani fiue potius anonymi periplus f. descriptio Ponti Euxini, et locorum vtrius. que continentis, videlicet Bithyniae, Ponto adiacentis, Paphlagoniae etc. collecta ex Scymno, Arriano, Marciano aliisque, quam Holstenius pridem vulgare constituerat ex codice Vaticano, cum versione Ioannis Hudsoni. S. Croix 1. m. nr. 18. miratur, Hudson. huius defcriptionis fragmentum ab eo, quod in primum vol. Teceperat, discreuisse, quum parter essent vnius operis, adhuc tamen manci. — Arriani periplus et anonymi periplus ponti Euxini fuit in cod. Palatino nr. CCCXCVIII. in Sylburgii cat. MSSt.

111. Excerpta ex Syntaxi Perfarum Georgii, medici Chryfocorcas, primum ex biblioth. Parif. ab Ismaele Bullialdo euulgata, ab Hudfon. ex duobus codd. Bodleianis emendata, gr. et lat.

IV. Claudii Ptolemaei tabula longitudinis et latitudinis vibium infignium ex vetufto cod. Barocciano cum Var. Lecit. duorum aliorum msst. ab Hudsono primum eruta, gr. et latine.

v. Anonymi vetus orbis descriptio, pridem vulgata a lac. Gothofredo, recula latine ex Iac. Gronouii editione.

vi. Variae lectiones in anonymum geographum Rauennatem, ex misto Vibinate Vaticanze bibl. nr. 678.

Hhhh 2

viì. Ptole

Digitized by GOOGLE

v11. Ptolemaei Arabia, ope codicis msti verustifimi ac praestantifimi immuneris locis emendata a Ioanne Grauio "), ex edit. Londin. 1650. 4. gr. et latine.

viii. Ex Abulfeda tum inedita Arabiae, maris Persici et Alcolzum siue rubri: arabice et latine per Ioan. Grauium.

viiii. Chorasmiae et Mawaralnahrae, h. e. regionum extra fluuium Oxum descriptio Abulfedae Ismaelis ex tabulis Principis Hamah, arab. et lat. cum Grauii praefatione, edita pridem a Ioanne Grauio, Londini 1650. 4.

Binae tabulae geographicae, vna Naffir Eddini Perlae, altera Vlug Beigi Tatari, arabice cum versione Io. Grauii, ex edit. Londin. 1651. 4. Accedit arabici auctoris fragmentum in Ioannensfium apud Oxonienses bibl. repositum, cum versione Sinnon. Ockleii.

x. Claudii Ptolemaei in Seois navovini Tur aseçiopuir, f. catalogus fixarum stellarum, graece e MSStis emendatus.

x1. Indices 1) locorum, populorum etc. 2) ad arabica. Harl.

VIII. ISIDORVS, Characenus, Dionysii, de quo sub initium huius capitis, ciuis scripfit poft fugam Tiridatis^{ff}), quam anno Tiberii XXII. poft Chriftum natum XXXV. 89 contigiste, innuit Tarisus VI. Annal. 44. licet Augusti unp. temporibus illam adscribat Dio lib. LI. [P] pag. 456. Neque diversus videtur ab hoc Ifidorus, Characenus, quem laudat Plinius inter externos scriptores, e quibus librum II. Nar. Historiae digessit, et lib. V. cap. 31. vt adeo scripfisse videatur ante imperium Flauii Vespasiani. Artaxerxes vero, quem Bidori Characeni parentum aetate annos natum XCIII. deceffiffe e vita narrat Lucionus in Macrobiis tom. II. pag. 472. non fuit Artaxerxes Ochus, vt aliquando vilum Veffie IV. 10. de Hift. Graecis; led longe iunior Artaxerxes quidam e regibus rerfarum, qui Parthis Arfacidis subjecti sucrunt, vt pulchre observauit doctiff. Doctorllus in diss, de Isidoro Characeno 6.1. Scripferat his Inderus, Marciano etiam Heracleotae laudatus, Naegias zeenyntikov, quem citat Athenaeus III. Dipnolophilt. pag. 93. Huius operis deperditi pars esse videntur, qui hodie exstant 509 µoi Maeginoi Mi), mansiones Parthicae, quibus distantias locorum in XVIII. regnis, imperio Parthico tum Iubiectis, (non tantum Parthyenes proprie fic dictae.) Hidorus adnotauit. Primum graece cum Scylace et aliis lucem viderunt cura optimi Horfchelii, deinde ad codicem Parisiensem castigatae cum versione Hudsoni et notulis meis") in tomo fecundo geographorum minorum editae funt Oxoniae a 1703. 8. in quo voluniae praeterea habentur Dicaearchi Blos 'EARados et montis Pelii descriptio, Seymai, Chii, quae iuperfunt,

ee) Conf. Grauis vitam, a Smitho editam p. 30. ff) Meminit eius Ifidorus pag. 4. διταύθα γάζα ην Φοαάτυ τῦ ἀποσΦάξαιτος τῶς καλλαυίδας ἡ Τηριδάτης Φυγάς ῶν ἀσίβαλεν. Confer Voffium lib. de Philogia pag. 55.

gg) An. vrb. c. 789. Fabricii rationibus fubferibit Saxius in Onom. I. p. 237. adde Hamberger zuverl. Nachricht. II. pag. 24 fq. et fupra in hoc vol. pag. 20. §. XV. Harl. kh) De his su Juois, fiue, vt apud Io. Malalam tom. II. Chron. p. 21. vocantur, manies, carumque varietate practer ca, quae ad lidorum notaui, vide, fi placet, Eduardi Bernardi lib. 3. de menfuris et ponderibus pag. 248 fq. Sic Amyntas quidam scripserat su Juès Reponnès et su Juès rijs 'Asias. Laudat Athenaeus et Aclian. XVII. 17. de animal.

si) Quas valde laudat de S. Croix I. m. nr. 9. Harl.

Vol. 11. p. 35. 36.

61 1 2 4

SCYMNVS CHIVS, MARCIANVS Lib. IV. c. II.

fupersunt, Plutarchus de fluuiis, Agathemer, et Strabonis epitome, atque de singulis hiscé scriptis eorumque aetate differtationes eruditissimi Dedwelli.

IX. SCYMNVS, Chius, post Apollodorum, cuius 2) yeoroyea Qiar 501 yeoroy αχει το νυν βle compositam verbis iambicis et Attalo Philadelpho, Pergami regi, inscriptam, tacito Apollodori nomine, laudat, fcripfit ad regem Bithyniae Nicomedem, (tertium Chreftum cognomine, vt videtur H. Dodwello, Olymp. CLXXII. 3. ") ante Chriftum natum XC.) carmine itidem iambico neenyyngir fiue enarrationem orbis, qua Era'ofthenis maxime vestigiis infistere se prostetur vf. 112 fq. Mutila sub falso Marciani Heracleosae nomine primum graece ab [P] Hueschelio vna cum Scylace et aliis edita est e cod. Palat. et cod. Calauboni, cum notis et V. L. in margine Augustae Vindel. 1600. 8. p. 1-30. - deinde latino carmine reddita et graece ac latine vulgata a Fed. Morello Parif, 1606 8. Hinc cum profaria versione et notis Erasmi Vindingii Paulli F. Hafniae 1662. 8. Verum iam Haacus Vollius ad Anonymi periplum p. 38. recte monuerat, Scymnum Chium effe illius periegeteos auchorem, quod postea confirmauit Lucas Holftenius ad Porphyrium p. 82. et ad Apollonii Rhodii IV. Argonaut. vf. 284. ac nouifime H. Dodwellus diff. de Scymno Chio & 7. ita, vt nullus dubitandi locus supersit. Igitur doctifimus Hud/unur non dubitauit, poemati huic verum Scymni Chii nomen praefigere, qui illud non modo recudi fecit in tomo fecundo geographorum graecorum cum latina versione Vindingii notisque, et castigationibus: led etiam subjecit eidem alia Scymni ex eodem opere fragmenta, ex Anonymi maxime periplo, quem If. Voisius ediderat, collecta, quae cum versione iambica Lucae Holftenii, ad calcem notarum fummi eïus viri ad Stephanum Byz. in lucem protulit Theodorus Ryckius Lugd. Bat. 1692. fol. "") Mentio Scymni Chii apud Apollonium Dyscolum hist. commentitiae cap. 15. (vii Meursio probe observatum,) et Stephanum Byz. variis in locis, et scholiasten Apollonii IV. 277. vbi ev rois neei 'Asias et 284. vbi ev rois neei Eucanns citatur; ita enim pro in The 15. legendum docuit idem laudatus Holstenius.

X. MARCIANVS ex Heraclea Ponti oriundus, iunior fuit Claudio Prolemaco. Stephano autem, qui cum facpius laudat, antiquior. Incertum, idenne Marcianus, qui Creticorum scriptor memoratur a Phrynicho apud Photium cod. CLVIII. vel quem Synchus epist. CI. ad Pylaemenem έςμε λογίε τύπον adpellat, et quem Valentis imp. fil as Analtafiam et Carolam, grammatica praecepta docuisse refert Socrates IV. 9. Hist. [Hinc circa A. C. 410. floruisse videtur.] Scripsit prola Περίπλεν της έξω Θαλάσσης έοις τε και έσπερίε και των έν αυτή μεγίζων νήσων Periplum maris externi²⁸⁷) maximarumque, quae in illo Hh hh z

kk) Vide, fi placet, quae de Apollodori Chronico feripfi lib. III. cap. 27. [fupra in hoc vol. pag 287 et 298.] Quod vero Stephanus Morinus pag. 42. diff. periegefin Marciani Apollodoro tributam feribit a Salmafio, error est haud dubie, fine Salmafii, fine, quod magis mihi perfuadeo, Morini.

H. Secundum Saxii Onom. I. pag. 143. A. M. ag15. ante C. N. 88. V. C. 604. Harl. mm) In catal. biblioth. Bünau. I. pag. 148. adiecta ista fragmenta dicuntur Holfenii notis in Stephanum Byz, Lugd. Bat. 1684. fol. pag. 373: Hařl.

nn) Mare externum opponit mari intra Europam, Africanu, et Afiam, quod fatis adcurate adfirmat deferipfiffe Artemidorum. The μiv γaig ivtos Heaudaias sudar and and and and aressing to regindur πεποιήμεθα iv rous intropades rais in βιβλίων περίπλαν πεποιήμεθα iv rous intropades rais in βιβλίων Δρτεμιδώρα

Lib. IV. c. 11. MARCIANVS HERACLEOTA 614

Vol. 111. p. 36 P 5%

sitae funt, infularum libris II. quorum prior integer exflat, de mari orientali et meridionali, posterior, qui oceanum occidentalem et septentrionalem persequitur, capitibus tribus rostecinis de Africa, et capite de distantiis ab Roma ad insignes orbis habitabilis vrbes mancus [P] ad nos peruenit. Ante hos duos libros, in quibus Claudii Ptolemaei **) et Protagorae geographia atque avauereires sadiar vium fe fuille tellatur, idem Marcianus compoluerat Epitomen librorum undecim geographiae Artemideri Epheffi, e qua prologue tantum et Ponti vtriusque, Bithyniae et Paphlagoniae periplus superest. Neque vero solum in hac epitome fequutus est Artemidorum, quem Olymp. CLXIX. hoc est centum circiter ante natum Christum anuis claruiste refert, sed etiam alios, quos laudat his verbis: Of your δή δοκέντες ταυτα μετά λόγων έξητακένας ΤΙΜΟΣΘΕΝΗΣ ο Ρόδιός έτιν αεχικυβερνίτης το δευτέρο Πτολεμαίο γεγονώς, και μετ' έκανον ΈΡΛΤΟΣΘΕΝΗΣ ") όν βήτα έχάλεσαν οι μεσέε πεοτάντες. Πεός δε τέτες ΠΥΘΕΆΣ τε ο Μασσαλιώτης και ΙΣΙ. ΔΩΡΟΣ ό Χαρακηνός. Και ΣΩΣΑΝΔΡΟΣ ό κυβερνήτης τα κατά την Ινδικήν γράψας. ΣΙΜΜΕΆΣ τε ό της οικεμένης έκθεις του περίπλεν, έτι μέν ΑΠΕΛΛΑΣ ό Kuenvaios nay ETOTMANHΣ ό Μασσαλιώτης nay ΦΙΛΕΆΣ ό Άθηναιος nay 'AN-ΔΡΟΣΘΕΝΗΣ ο Ιασιος και ΚΛΕΩΝ ο Σικελιώτης, ΕΥ ΔΟΞΟΣ σε ο Ρόδιος κα) "ΑΝΝΩΝ ό Καεχηδόνιος — Ού μεν άλλα και ΣΚΥΛΛΞ ό Καευανδεύς και ΒΟΤΘΑΙΟΣ — Μετά δε τέτων τές πλάσες ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΣ ό Εφέσιος γεωγεά-Φας, και ΣΤΡΑΒΩΝ γεωγεαφίαν όμε και περίπλεν συντεθεικότες, ΜΕΝΙΠΠΟΣ τε ό Περγαμηνός 99), διάπλεν γράψας, ακριβέτεροι δοκέσι πάντων των προειρημένων τυγχάγεαν — Έγω τοίνυν πάντων τῶν μνημονευθέντων προκρίνας 'ΑΡΤΕΜΙ΄ΔΩΡΟΝ τον ΕΦέσιον επιτομήν των ένδεκα βιβλίων το μνημονευθέντος εποιησάμην προσθείς κα ΈΞ ΈΤΕΡΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ τα έλλειποντα, χαι την διαίρεσιν των ιά βιβλίων Ουλάξας, ώς μετρίαν μεν γεωγραφίαν, τελειότατον δε περίπλεν απεργάσασθαι. Primus Marcianum e codice lo. Georgii Herwarti graece luci dedit Dauid Horfthelius, Augustae Vindel. 1600. 8. cum Scylace, Dicararcho et Indoro Characeno "). - [gr. et lat. interprete

na? huas Sudacons inimedisator atoladar in tois The yeaven Olas Bibliois memoria Day. Lib. II. p. 35.

00) Halften, animaduertit, totum hoc apus effe concinnatum ex vno Ptolemaeo; quod verum effe testatue de Sainte-Croix in Memoire etc. ur. 17. additque, non modo contextum Marciani, valde corruptum, emendari posse ope Prolemaei; sed etiom caput de distantiis sumtum esse ex scriptis geographic. Protegorae: at numerorum figna interdum effe vitiofa. Conf. einsdem Exam. critiq. des Hiftor. d'Alexandre pag. 303. Harl.

pp) De Timosthene et Eratosthene dixi lib. HI. cap. so. [de Pythea fupra in hoc vol. pag. 14 fq.]

(qq) Idem Marcianus pag. 65. Mirinnos o Перуаμηνός אפן מטידטה דאה בידטה שמאמט אין האשי צי דפוטוי gars riv inayyerlar. Hoc Menippi opus, cuius nouem editionem curasse se Murcianus pag. 66.

Aoremiduos re Ecoris Tenyoucos, or remisomer rife testatur, Frees xixter vocat Crinagores in Epigrammate, quod edidit Salmasius ad Solin. pag. 580. edit. primae. Hine constat, Menippum non demum floruisse sub Imp. Commodo, vt coniiciebat doctifimus Dodwellus diff. de actate Marciani Heracl. §. 7. fed iam ante Augustum, sub quo fuit Philippus, Theffalonicenfis, qui Crinagorae Epigrammata, cuius meminit et Strabo, coronae fuse intexuit.

> rr) In codice quondam Palatino, (teste Sylburgio, nr. 142. pag. 44. catal. MSS. gr. bibl. Palat.) fuerunt 1) Marciani, Heracleotae, Periplus, Ponti, Eoique et Helperii maris ex Artemidoro et aliis in II. libros contractus. mutil. 2) Artemidori geographicar epitome, cum supplemente incerti, 3) Scylacis periplus per epitomen. mutil. 4) Isidori ftathmi parthici. 5) Dicaearchi Graeciae descriptio. 6) Marciani alia terrarum orbis descriptio, mutila et passim corrupta. Harl. 201

Vol. III. p. 37 7 38

prete Erasmo, Paulli F. Windingio. Hauniae 1662. 8. — fed eft Scylac. vid. §. fuper.] Latine vertit et cum notis edidit in volumine primo Geographorum minorum saepe iam ex merito mihi laudatus Io. Hudjonus, Oxoniae 1698. 8. subiunctis Menippi, Pergameni, et Artemidori, Ephesii, elogiis aque fragmentis.

[Phura Artemidori, cuius opus valde defideratur, fragmenta passim funt a scholiassi graecis tum editis tum ineditis servata, et digna, quae colligantur. conf. indicem scriptorum, in Steph. epit. citatorum, voe. Artemidorus Ephessus. Duo fragmenta publicauit van Goens in animaduersion. ad Porphyr. de antro Nymph. pag. 87. Ipse Hudson aliud dedit fragmentum tom. III. geogr. min. pag. 40. Artemidorum Ephesium laudat schol. Apollonii Rhod. ad lib. IV. 255. ex quo Schoenemann in comment. de geographia Argonautarum, (Sottingae 1788. 4.) pag. 41. acute corrigit alterum schol. ad Apoll. IV. 284. et pro Hecataeo, Artemidorum Ephesium, item pro Hessodo, Hecataeum substituit. Sub Marciani Heracleotae, nomine a Fed. Morello, Scymni Chii orbis descriptionem editam esse Paris. 1606. 8. in superiore paragrapho iam monuit Fabric. Harl.]

Marcianum respiciunt scholia ad Apollonium [P] quando III. 558. in illis laudatur Artemidorus ev ry entropy rav yewyeaQuetvar.

XI. AGATHEMER, Orthonis, (al. Othonis,) F. Marciano antiquior elle creditur a viris doctis ⁵⁰), et ad Septimii Seueri tempora propius accedere, licet argumenta, quibus vtuntur, non plane certa atque explorata fint ⁴⁰), et ab aliis, (vt a Salmafio,) Agathemerus iste suppar habetur Georgio Gemisto Plethoni, qui saeculo XV. post Christum natum claruit. Equidem compendiarii eiusmodi scriptores frequenter antiquiorum verba transscribunt, e quibus aetatem illorum colligere valde lubricum est. Claudio Ptolemaeo ⁴⁴⁰) plurimum tribuit Agathemerus; sed quam longe ab eius suerit aetate remotus, nulto indubitato docet indicio. Laudat in limine libri prioris etiam alios antiquiores. 'ANAZIMANAPOZ, inguit, o Miλήσιos α'nustis Θαίλεω πρώτος δτόλμησε την οἰκυμένην ἐν πίνακι⁴⁹) γραψαι. Med

ss) Godfrid. Wendelinus apod Tennulium praefat. ad Agathemerum, H. Dodwellus diff. de Marciani actate §. 9. et in diff. de Agathemero. [adde Saxii Onomast. liter. I. p. 350. Post A. C. 193. ponit eius actatem Hamberger in zuverl. Nachr. I. pag. 433.]

tl) De Sainte-Croix in Mem. etc. nr. 14. il-Ium circa Septimii Seueri tempora vizisfe, ex co potisfimum probat, quod meminit monumenti feu muri per transuersam infulam Britanniam ducti, de quo Sparsian. in script. hist. august. tom. I. pag. 623. Harl.

uu) Sequitur in opere proclanti principia Timofthenis, ab Eratofthene et Ptolemaco adoptata, motante codem S. Croix. Harl.

vv) Tabules geographicas prinwm e Graecis composuisse Anaximandrum, testatur ctiam Strabo, Lacrtius II. 2, et alii. Inter Acgyptios Sejo-

firi hoc tribuit Euffathius ad Dionyf. Kay Diourpu δό φασιν ό Λίγύπτιος πολλήν περιεληλυθώς γην, πίva Ei de dedune The mephodor, mai The Two mirenau aveγραφής έκ Λίγνητίοις μόνου, άλλα και Σκύθαις Colchis: vide Marshami Can. Chron. face. XIV. pag 365- et Franciscum Bianchinum in Historia vniuersali e monumentis antiquis probsta et italice edita Romae 1699. 4. cap. 30. pag. 477 fq.) es Sauma merederay neiner. Post Anaximandrum Hecataeus, Democrisus et Eudoxus similiter docuerunt breuibus in tabellis piffos edifcere mundos, ve Propertii IV. 3. 35. verbis ad sententiane gracci scriptoris efferendam vtar. Idem Euftathiss: miranoyou pias naraogay uir isoontay 'Aragimardgos, 'Exaraios de mer' aurer รหี รฉบรท รอ่งแห เลย βαλάν. Μετά δε Δημίκριτος μαθητευσάμενος Θάλη-To, nay termoros Eudogos. Meminit etiam tabular geographicae acreae, ab Aristagora Milesi tyranno, Cleomeni,

616 Lib. IV. c. 11.

Μεθ' ον ΈΚΑΤΑΓΟΣ ο Μιλήσιος ανής πολυπλανής [?] διηκείβωσεν ώσε θαυμασθήναι το πεαγμα. ΈΛΛΑΝΙΚΟΣ γας Λέσβιος ανής πολυίσως απλάσως παεέδωκε την ίσοςίαν. Είτα ΔΑΜΑΣΤΗΣ⁴⁰⁰⁰) ο Σιγεύς τα πλώσα έκ των Έκαταίε μεταγεάψας πεςίπλεν Εγραψεν. Έξής ΔΗΜΟΚΡΙΤΟΣ και ΕΥ ΔΟΞΟΣ και άλλοι τινές (Timosthenem et Posdouium, Stoicum, aliquibus interiectis etiam nominat,) της γης πεςιόδες και περίπλες έπεαγματεύσαντο. Libros duos huius Agathemeri Compendiariorum Geographiae expositionum, ύποτυπώσεων της Γεωγςαφίας έν έπιτομη, scriptos ad Philonem⁴³, discipulum source, ouc

Cleomeni, Lacedaemonio regi, allatae, Herodotus V. 49 Nec defuere, qui iam apud facrum fcriptorem libri Iofuae XVIII. 8 fg. tabularum geographicarum vestigium fibi viderentur reperire. Conferatur clariff. Kilonienfium ICtus et Mathematicus, Samuel Repherus Matheleos Molaicae capite XXXII. Ex scriptorum porro graecorum-latinorumque monumentis varia de mappis geographicis teftimonia collegerunt Mar/ilius Cagnatus IV. 5. Var. Obs. Nicolaus Bergierius de publicis et militaribus Romani Imperii viis III. 17. tomo X. thefauri Antiqu. Rom. Gerh. Joh. Voffius libro de Philologia prg. 61 fq. Matthias Berneggerus Quaeft. I. in Tacitum, Menagius ad Laervi Theophraftum lib. V. fed. 51. Iac. Perizonius ad Aeliani III. 28. Var. Hift. et Cangius in glossio latino, vocabulo mappa mundi. Apud Stephanum Byz. in Airos et "Aßorga per nivanas et muaxoypaques Xylander et Maussacus putant deno. tari tabulas geographicas; fed Holftenius et Abr. Berkelius in notis ad illa loca recte observant, respici tabulas, siue indices doctorum virorum corumque scriptorum, quales a Callimacho olim compositos dixi lib. III. cap. 17. [vol. III. pag. \$21 fq.] quemadmodum patrum nostrorum memoria scri, tor elegantitlimus Nic. Erythraeus, libro, quo vitas doctorum virorum susuissimo stilo descripfit, titulum fecit Pinacothecam. Mirum eft, quod Io. Xiphilinus pag. 222. e Dione marrat, Metium Pompulianum interfectum a Domitiano, quod imperium adfectare videretur The BINSULENT IN TOIS TE ROITENES TEXOIS EXEN ENTERPORTS "imr. Vtrum vero diabolus Matth. IV. 8. quum Christo feruatori regna mundi oftendit, hoc fecerit demonstrata mappa geographica, vt viro summo Hugoni Grotio in mentem venisse videtur, aliis iudicandum relinquo. Mihi quidem vel ideo hoc non videtur verifimile, quod nemini altus mons ascendendus sit, vt tabulam geographicam vel inspiciat ipse, vel alteri inspiciendam relin-Confule etiam, si placet, Io. Danielis quat. Maioris, medici Kilon. ferutinium Medicum Sata-

nicae normodageus capite 2. THace Hug. Grotio non venerunt in mentem. Is potius statuit, effictis rerum imaginibus Christo exhibuisse omnem regiae fortunae adparatum: nec aliter capit Calovius in Bibl. illustrat. ad illum locum, vt Heumannus in differtatt. fylloge tom. I. part. I. pag. 169. monuit. Harl.] - Quales denique fuerint veterum miranes geographici, rudiores pracfertim illi, ad itinerum directionem comparati, nullo clariore testimonio constat, quam reliquiis tabulae Theodofianae e Peutingeri schedis a M. Velsero editae, de qua disserui in bibliotheca latina. De Agathodaemonis Alexandri tabulis geographicis dictum a me infra est in capite de Claudio Prolemaco. De diaphragmatis fiue lineolis, quibus marium traiectus et itinera notabantur, conferendus Dodwellus diff. de Scylacis Peripli actate §. 16. Libellus, qui nautis portus et interualla locorum monstrat, apud Graecos vocatur south Aaros, de quo vocabulo Cangius. Tabulam veterem terrae fanctae vulgauit Iacobus Bongarfius in tomo pofferiore praeclari operis, quod inscripfit Gesta Dei per Francos. ap. Wechel. 1611. fol. Fabric. - Mapparum geographicarum meminit eleganter Eumenius in orat. pro schola Augustadunensi cap. 20 et 21. Heum.

un) De Hecataeo et Hellanico, vid. supra in vol II. pag. 348 et 349 sq. de Damaste ibidem pag. 354. atque cl. Seidel. in prolegom. ad Ératosthenis geographicorum fragmenta, (Gottingae 1789.) pag. XX sqq. Hellanici libr. I. της Δευχαλιωνίας citat Eudocia pag. 108. Violarii, pag. autem 248. eius librum I. Çoguridos. In scholiis Marcianis ad Homerum citatur Hellanicus lu πρώτω των Άτλαντικών et lu Tewixos, Hard.

xx) I.Ib. I. cap. 6. τῶν δὲ τὰ τῆ πλσθήσε ὡ: ψεύδη ἀπολελεγμένα ἐπισημονικῶς διορθεμενοι, δῶν προσεπονήσαμεν χαὶ αὐτοὶ, τὴν τῶ παυτὸς ὡς ἐγχαριδίψ συνελῶν πομγματέαν, ὡς ῶν ἐπὶ μνήμης ἔχης, ῶ Φ Ι΄ΛΩΝ ἅοιςε, ὅσα καὶ διὰ ζώσης ψωτῆς ແαἰ .ήμῶν ἀπήκοας.

Vol. III. p. 38 P 39

Vol. III. p. 39 740

AGATHEMERI PLVRES

Lib. IV. r. II. 617

que haud indignos et nonnulla tradentes alibi haud obuia in lucem edere voluere viri docti 1f. Vosfius ^{yy}), Lucas Holstenius ^{xx}) et Godfridus Wendelinus ^{aus}): fed primus e codice 10. Jacobi Chifletii cum versione et notis vulgauit Samuel Tennulius, Amstelod. 1671. 8. Deinde Scylaci fubiecit Iacobus Gronouius, qui auunculi notis luas addidit et verlionem plusculis locis emendauit. Lugd. Batau. 1697. 4. Denique in volumine fecundo Geographorum minorum [P] e Gronouii fere editione repraesentauit recensuitque praestantissimus Hudsonur. Oxon. 1703. 8. qui codicis etiam Sauiliani mentionem facit. [De Sainte-Croix]. mem. fcribit, Hudsonum tantummodo reddidisse contextum, a Tennulio constitutum; neglexisse autem codd. guingue, qui aumerorum figna multo rectius, quam editi libri, exhibeant, et plures easque bonas praebeant varias lectiones, ab Holftenio comparatos, e bibl. autem Parif. habuiffe Holftenium msstos codd. MCCCCV. MCCCCVI. et MMDLIV. Eft guogue cod. in bibl. Vaticana forfan is, qui quondam fuit in bibl. Palatina, tefte Sylburgio nr. 62. in quo praeter alia funt G. Plethonis chorographia Thessaliae, et Dionysii Byzantii mauigatio Bolpori. In cod. Vindobon. eff Agathemeri opulculum, at mancum, tefte Neffelio in catal. codd. part. V. pag. 173. immo illud recenti admodum manu effe fcriptum et erroribus fcatere, tradit Kollarius in supplemento I. ad Lambecii commentar. pag. 544. Quaedam funt partes in cod. Voffiano in bibl. Leidenfi. vid. Catal. pag. 399 nr. 7. - In cod. Taurinenfi. chart, faec. XVI. (catal. codd. gr. pag. 366.) eft Aya guiete To Oggovos yewyew Olas intoτύπωσις. -- Inter codd. Th. Gale, Londini, nr. 6065. Agathemer. -- Idem, in cod. Guel. ferbytino nr. 151. Harl.]

In veteribus inferiptionibus Agathemeri nomen plus fimplici vice occurrit, vt notatum Wendelino. L. Aelius Agathemer, C. Papirius Agathemer, C. Iulius Agathemerus et C. Vatronius Agathemer apud Gruter: et in marmoribus Arundelianis Γ. Λίλιος ᾿Αγαθήμερος ἘΦέσιος et ἐπὶ τῦ ἰερῦ ᾿Αγαθήμ... Denique epitaphium Claudii Agathemeri, medici, Myrtalesque, eius coniugis, quod integrum adferibam ex edit. Prideausii pag. 77.

> :Κλαύδιος έφτης "Αγάθήμεςος ενθάδε καμας Παντοίης δεδαώς κραιανόν άκεσμα νόσε. Συνόν τάτο δε μοι και Μυςτάλη άσα συνεύνο Μνήμα μετ' εύσεβέων δ' έσμεν εν Ηλυσίο ⁶⁶⁶).

Etiam in vita Persii pro Claudio Agaterno, medico Lacedaemonio, cuius conuictu ille apud Cornutum vius esse traditur, Claudii Agathemeri nomen esse reponendum, haud dubitat Reinessus in epistolis ad Hofmannum pag. 538. et in syntagenate inscriptionum pag. 610.

XI. Index

Digitized by

JOOGle

yy) G. Ioh. Vossius lib. de Philologia pag. 56.

zz) Lambec. I. de bibl. Vindob. pag. 113.

aas) Tennulius pracf. ad Agathemerum.

bbb) Quae Wernsdorf. Prof. quondam Dantifeanus, ita`vertit:

Vol. IV.

Claudius en Agathemerus, arte fugare peritus

Aftutum morbos quoslibet, hic iacet. Myrtale kabet mecum hoc coniux commune fepulcrum Cumque piis campo viuimus Elyfio. Harl.

Iiii

Lib. IV. c. II. SCRIPTORES IN GEOGRAPHIS

XI. Index Scriptorum, in Geographis antiquis Graecis minoribus citatorum. Ex editione Hudjoni, Oxon. 1698. et 1703. 8.

Tomo primo.

Aefchylus. Agatharch. pag. 12. in Prometheo Hanno, Carthoginienfis. Marcian. pag. 63. foluto. Artian. peripl. ponti Euxin. p. 19. Nearch. pag 40. et Anonymus If. Vofhi. pag. 1. Herataeus. Agatharch. pag. 48. Androsthenes, Thosius. Marcian. Heracl. Hegestas. id. 17. pag. 63. Hermefianax. id. 19. Antiphanes, Bergaeus. id. 62. Herodotus. Arriani peripl. ponti Euxin. pag. Appellas, Cyrenaeus. id. 03. 16. 18. Artemidurus, Ephefins. id. p. 1. 6. 35. 37. 46. Hesiodus. Agatharch. pag. 6. 12. 63. 64. 65. 66. Anonymus periplus II. Homerus. id. pag. 12. Arrian. peripl. ponu Vollii pag. 10. Euxin. pag. g. 8. 23. Bafilis. Agatharch. 48. Ifidorus, Characenus. Marcian. pag. 63. Botthaeus. Marcian. 63. Lycus. Agatharch. pag. 48. Cleon, Sicilianfis. id. 63. Menippus, Pergamenus. Marciau. pag. 63. Cleoftratus, aftrologus. Scylax pag. 35-65. 66. 67. Clinias, historicus. Agatharch. 2. Phileas, Athenienfis. Marcian. pag. 63. Demetrius. id. 48. Protagoras, geographus. id. pag. 2. 35. 37. 55. "Demetrius Calatianus. Anonymus If. Vossii Ptolemaeus, geographus. id. pag. 2, 6, 35. Pytheas, Massilienfis. id. pag. 63. pag. 10. Demosthenes. Agatharch. 19. 21. Scylax, Caryandenfis. id. pag. 63. Dionyfius, Diogenis F. Marcian. pag. 6. Simmeas, geographus. id. pag. 63. Diophantus. Agatharch. pag. 48. Sosander. id. pag. 63. Ephorus. Anonymus If. Vollii pag. 2. 3. 4. Strabo. id. pag. 63. Eratofthenes, Cyrenaeus. Marcian. pag. 6. Timasus. Agatharch. pag. 48. Timofthenes, Rhodius. Marcian. pag. 63. 64. 63. 64. Eudoxus, Rhodins. id. pag. 63. Xenophon. Arrian. peripl ponti Euxin. pag. 1. Euripides: Agatharch. pag. 12. 3. 11. 13. 14. 15. 17. 24. et Anonym. If. Eythymenes, Massaliota. Marcian. pag. 63. Vosii pag. 15. Tomo secundo.

Agatharchides. Plutarch. de firm. pag. 22. Samius. id. pag. 20. de rebus Phrygiis. id. p. 22. quarto de lapidibus. id. p. 20. Agathocles, Milefius. id. pag. 35. de fluminibus, ibid.

Agathoeles, Samius, in Rep. Peffinuntiorum. id. pag. 19.

Agatho, Samius, secundo de suminibus. id. pag. 35. secundo rerum Scythicarum. id. pag. 29. rum. id. pag. 21. Anaximonder, Milefius, primus edidit nirana rns olusuelyns. Agathem. p. 1. Ex-

Alexander Cornelius tertio rerum Phrygio

cerpta e Strab. pag. 3.

Agathonymus in Perside. id. pag. 37.

Antimachus. Excerpta e Strabone pag. 119.

Diaitized by

Antiphanes. id. pag. 16. Bergaeus o yeáwas ra aniza. Scymnus pag. 37.

Antifthenes

Vot. HI. p. 40 P 41

Vol. 117. p. 41 P 42. 43

- Antifitienes tertio Medeavendos. Plutarch. de Ciefas primo de fiuminibus. Plutarch. de flum. fluin. pag. 44. pag. 39.
- Apollodori Chronographia iambis scripta, a temporibus Troianis ad suam actatem.

Scymnus pag. 2.

Aratus. Excerpta e Strab. pag. 120.

- Archelaus primo de lapidibus. Plutarch. de flum. pag. 20. tertio de fluminibus. id. pag. 50.
- Archilochus. Excerpta e Strab. pag. 137.
- Aretazes ev rois Oeuyianois. Plutarch. de fluminib. pag. 25. [P]
- Aristarchus. Scymn. p. 2. Excerpta e Strab. pag. 8.
- Aristobulus decimo de lapidibus. Plutarch. de fluminib. pag. 28.

Aristonymus. id. pag. 48.

- Aristoteles. Excerpta e Strab. pag. 34. 194. quarto de fluminibus. Plutarch. de flum. pag. 50.
- Arrianus (de Alexandro M.) Excerpta e.Strab. pag. 143.
- Artemidorus. (Ephefius) Agathem. pag. 12.
- Athenodorus. Excerpt. e Strab. pag. 31.
- Caemaro primo Ivoixov. Plut. de flum. p. 9-
- Callias. Scymnus pag. 8.
- Callimathur. Excerpta e Strab. pag. 44-
- Callifbenes tertio de venatione. Plutarch. de flum. pag. 9. Sybarita, decimo tertio Γαλατικών. id. p. 13.
- Chryfermus Corinthius octaus Ivoixav. id. p. 3. tertie de fluminibus. id. p. 16. 40. primo Пелоточинованач. pag. 36.
- Cleauthes primo de montibur. id. pag. 34. tertio Theomachiae. pag. 12.
- Cleon Siculus, Seymn. pag. 7.
- Clitonymus tertio Teayuxão (an Qeanmar). Plutarch, de flum. pag. 8.
- Clitophon. id. pag. 37. tertio xrisews. p. 14. decimo Ivdinav. pag. 39. Rhodius. id. pag. 50.

Crates. Excerpta e Strab. pag. 8.

Crates, Milefius. Agathem. pag. 2.

- - Ctefias, Cnidius, secundo de montibus, id. pag. 43.

Ctesias, Ephesius, primo Perseidos, id. p. 36.

Ctefiphon I. de Arboribus. id. pag. 37. XIII. de arboribus. id. pag. 47. primo Meeg. xwy. id. pag. 45.

Ctefppus fecundo Druginar, id. pag. 11.

- Damostae, Citiensis, periplus. Agath. pag. 2.
- Demaratus tertio de fluminibus. Plutarch. de flum. pag. 20. quarto de Phrygia. id.
- Demetrius Calatianus. Scymnus pag. 7. 41. 46. 51.

Democriti yns meelosos. Agathem. pag. 2.

- Demodocus primo Heracleae. Plutarch. de fluminib. pag. 36.
- Demostratus, Apameenfis, id. pag. 19. secundo de fluminibus. id. pag. 25.
- Dercyllus primo de lapidibus. id. pag. 39. ter. tio de montibus. id. pag. 3. 17. tertio Airwhixwv. Plutarch. de flum. pag. 44.
- primo Satuenar. id. pag. 22.
- Diogenes, Stoicus, Apollodori praeceptor. Scymnus pag. 2.
- Dionyfius, Chalcidenfis. id. pag. 7.
- Dorotheus, Chaldaeus, secundo de lapidibus.
- Plutarch. de flumin. pag. 46.
- Empedocles. Excerpta e Strab. pag. 119.
- Ephorus. Scymn. pag. 7. 27. 31. 49. 50. 51.
- Epicharmus. Excerpta e Strab. pag. 119.
- Eratofthenes. id. pag. 5. 19. Scymnus pag. 7. 24. Agathem. pag. 2.
- Eudoxi yns neelodos. Agathem. ibid.
- Euemerides, Cnidius. Plutarch. de flum. p. 21.
- Euemerus. Excerpta e Strab. pag. 16. [7]

Euphorion. id. pag. 119.

Euripides. Dicaearch. pag. 22.

- Herataeus, Milefius. Excerpta e Strab. pag. 3. Agathem, pag. 2.
- Hellanicus Lesbius. Agathem. pag. 2.
- Heraclitus, Sicyonius, secundo de lapidibus. Plutarch. de fluminib. pag. 27.

liii 2

Herme.

620 Lib. 1 V. c. 11. EVSEBIVS DE LOCIS HEBR.

Hermessianax, Cyprius. id. pag. 5. 48. secundo rerum Phrygiarum. id. pag. 25.

Hermogenes. id. pag. 34.

Herodotus. Scymn. pag. 8. 32. Excerpta e Strab. pag. 8. 84. 150:

Hefodus. Éadem Excerpta pag. 119. 186.

Hipporchus. id., pag. 16, 23. Agathem. p. 2. Homerus. Excerpta e Strab. pag. r. 2. 3. 4. 6.

7. 8. 12. 13. 16. 45. 60. 63: 83. 84. 102. 104. 106. 107. 109. 112. 113. 115. 116. 118. 119. 122. 123. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 137. 155. 157. 160. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 178. 181. 214. 221. 228.

Iason, Byzantius, ev Tearvirois (forte Oearirois): Plurarch. de flum. pag. 23.

Ion. Excerpta e Strab. pag: 119.

Laon, poëto, Dicaearch. pag. 17.

Leo, Byzantius, in libris Bowrixwy. Plutarchde flum. pag. 5. tertio de fluminibus. id. pag. 48.

Lyfippus. Dicaearch. pag. 10:

Menippus (Pergamenus). Agathem- pag. 12. Nicanor, Samius, secundo de siuminibus.

Plutarch: de flum: pag: 33.

Nitias Mallistes de lapidibus. id. pag. 40.

Pherecrates: Dicaearch. pag. 19.

Pherecydes: Excerpta e Strab. pag. 186.

Phileur. Dicaearch. pag. 3-

Philifeus. id: pag. 201

Pindarus. Excerpta e Strab. pag. 55. Plato. id! pag. 12. 135.

Plefimacius deureço Noson Plutarche de flum. pag, 38: Polyhius. Excerpta e Strab. pag. 30. 41. 99. Polidoppus, Comicus. Dicaearch. pag. 14. 23. Polidonius. Excerpta e Strab. pag. 31. 35. 75.

176. 208. 214. Stoicus. Agathem. p. 2. Ptolemaeus (Geographus). Agathem. pag. 17.

Excerpta e Strabone pag. 21. 99. 226.

- Pytheas, Maffilienfis. id. pag. 13. 16. 39.
- Sophoches. Dicaearch. p. 16: Excerpta e Strab. pag. 119
- Softhenes XIII. IBneixav. Plutarch. de flum. pag. 32. Gnidius. pag. 34.

Softratus de fluminibus. id. pag. 4: in prime µu9ixñs isoelas ouvayayñs. id. p. 29.

- Thales. Agathein: pag. 1: Excerpta e Strab.
- Theoph lus X. de lapidibus. Plutarch. de Aum. pag. 47.
- Theopompus. Sevenus pag. 22.
- Thrafyllus, Mendefius, en Tenyinois (forte Θεακικοίς). Plutarchi de flum: pag. 24en diyumrianois. id. pag. 31. tertie de lapidibus. id. pag. 24.
- Timaeus. Scymnus pag. 13. 24. Excerpta e Strab: pag. 55.
- Timagenes, Syrus. Plutarch. de fluminibus pag. 13. [P]
- Timagoras de fluminibus. id. pag. 42.
- Timolaus prino Geoguezão. id. pagaro.

Timosthemes. Scymnus p. 7. Agathemi. p. 5. 13. Timotheus iv Acyoninois. id. pag. 35. XI. de

fluminibus. id. pag. 7.

Xenophon. Excerpta e Strab; pag. 148.

Zeno. Divaearch. pag. 12.

[Volumini tertio nullus additus est index : qui in commentariis ad quartum volumen citantur scriptores, supra ad S. V. memorati sunt. Hark]

XIII. EVSEBIVS, Pamphili, Caelareenfis episcopus, circa annum Christi 340. denatus, praeter tot alia doctrinae atque industriae singularis monumenta praeclara, quae capite postremo huius libri perstringam, scripserat ad Paulinum, Tyri episcopum, libros du s Περί τῶν τοπικῶν ἀνομάτων ἐν τη Δεία γραφη, de nominibus locorum et urbium in faces Scriptura. Horum priore libro, quisintercidit, nomina illa locorum, quue hebraica in is sis listeris occurrunt, interpretatus in graecam linguam, subiunxerat topographiam terrae Iudaeae et diffinitas tribuum fortes, ipsus quoque Hierusalem templiques m ea cum breuissus

Vol. III. p. 44 P45 STEPHANI: EPITOMATOR HERMOLAVS Lib. IV. 6. IL. 621

breuissima expositione pisturam: Kay en trite as in yeaOns runa (its leg. pro yeaOas) της πάλαι διαβοήτει μητροπόλεως αυτής, λέγω δη την Ίρουσαλήμ, το το έν αυτή ίρου διαχαράξας μετά παραθέσεως των eis τως τόπος ύπομνημάτων. Libro posteriore, qui adhuc exflat, ordine alphabeti eadem nomina perfequutus Eufebius, fingulorum locorum fitum et quomodo sua aetate adpellarentur, explicavit. Hic diu lectus est latine tantum inter S. Hieronymi opera, qui librum istum Eusebii de locis hebraicis vertit, atque in Pa-Iaeflina iple dits versatus non pauca emendauit et addidit. [conf. Reland. Palaeflin. lib. II. cap. 11.1. Pluribus tamen locis Hieronymi liber corruptus ad nos est delatus, vnde mendoffimum vocat Andreas Masius pag: 198. commentariii luculentii in Iosuae historiam, quo inter alia variis eum locis illustrauit correxitque.. Graece primus edidit Iacobus Bonfrerius e foc. lefu, nactus exemplar, (mendis featens et ipfum,) in bibliotheca regis Christianissimi. Edidit autem praefixum eruditis fuis commentariis in Iofuam, Iudices, et Ruth. Parif. 1631. fol. atque iterum 1659. fol. apud Cramoifium. Et quemadmodum Eufebium ex Hieronymo 5. ita fiunc ex illo vicifim emendauit, faciliori omnia ordine digeffir, nouam fuam versionem, notas infignes et supplementa, tabulam item chorographicam Palaestinae subiunxit, vt merito habeatur hoc volumen fiue Onomasticon vrbium et locorum S. Scriptugae: ad geographiam facram illustrandam ex omnibus, quae hactenus exstant, praecipuum atque princeps. Ab eo tempore Ioanner Marcianassi, monachus Benedictinus in praeclara fua operum Hieronymi editione tomo fecundo Parif. 1699: fol. hunc Eufebii librum graece ad exemplar MS: denuo recentitum cum versione Hieronymi ad MSS, codices castigata iterum exhibuit, adeoque pluribus locis meliorem dedit, fed omifis Bonfrerii notis, quod [P] factum nollet Richardus Simon in epistolis criticis Basileae editis. Denique Bonfrerianam editionem integram, collata Marcianaer industria longe nitidius emendatiusque recudi curauit, et castigationes suas addidit loannes Clericus, subiuncta Bonauenturae Brocardi, monachi Ord. Praedicator., qui circa a. Clir. 1283 .. in terra fancta versatus est, Palaestina, latine scripta. Amstelodami anno 1707. fol. Confer, si placet, eus bibliothecam selectam tomo XIII. fub init. Etiam Petrus Bertius pridem geographiam facram ad Eufebii librum meei rominair ovouceron molitus fuit, vt ex eius digesto nouo de aggeribus et pontibus ad mare structis refert Vofins cap. XLIV. § 35. de scientiis mathematicis. Bertio defuncto. cius Eusebiana ex Menagii munere ad If. Vollium transmisit Claudius Sarrauius, vt constat ex huius epistolis pag. 267. edit. primae: [feruantur adhuc in bibl. Lugdun. Batau. vid. Catal. pag. 301. 4.] Eufebium auctorem effe huius libri, praeter rationem dubitarunt nonnulli eruditi, vti Petanius ad Epiphan Laudatur fub Eusebii nomine etiam a Procopio Gazaeo ad librum Iudicum pag. 503: Fabric. - [Quatuor exstare dicuntur codd. gr. 1] Parifin. e. quo edidis Bonfrerius et recognouit Martianaeus, 2) Oxoniensis, e Parisino descriptus, 3) Eugdun, Batau: cuius inspiciendi copiam nemini adhuc factam Rhenferdius doluit, vid. Catal. pag. 39n nr. 4. 4) Vaticanus, nr. 1456. circa faec. X. fcriptus; ex quo Vallarfius som. IIP. Opp. Hieronymi imumeris in locis tam correctum atque reftitutum dedit Eufebili opulculum, vr adfirmare non dubirarer, nunc demum integrum Eulebii: textum prodire. Harl.]

XIV. STEPHANVS, grammaticus Byzantinus, auctor ESvnov fiue Lexici, quod eruditorum manibus teritur, geographici, Eugenio in Ichola, quae imperatorum Li ii 2

622 Lib. IV. c. 11.

STEPHANI BYZ. AETAS

Vol. IT. p. 45 P 46

aufpiciis CPoli florebat, successir, si credimus Thomae de Pinedo, qui id probat ex his verbis in voce ανακτίρετα: Ευγένιος ό προ ήμῶν τας έν τη βασιλίδι σχολας διακοσμήτας. Verum recte obleruatum a Guil. Xylandro, Theodoro Ryckio et Abr. Berkelio eft, haec non Stephani, fed Epitomatoris Hermolai verba effe videri, de quo Suidas: Έεμόλαος γραμματικός Κωνσαντίνει πόλεως γράψας την έπιτομην τῶν έθνικῶν Στεφάνει γραμμα-TINE, neor Own Seroav Issinave To Basile. Idem Suidas auctor eft, Eugenium CPoli docuisse sub Anastafio imp. qui Iuslinianum, cui Hermolaum epitomen suam inscriptisse constat, in imperio antecessit. Ex quibus perspicuum elle videtur, non Stephanum, sed Hermolaum Eugenio in schola successifie, licet fuerit etiam antiquior quidam Eugenius, Themistii pater; fed is non grammaticus, verum philosophus a Constantio celebratur. Non minus ambiguum eft, vtrum in aliis locis, quae ad probandam vel inquirendam Stephani aetatem Berkelius citat, loquatur Hermolaus, an ipfe Stephanus. Ex Tzetza autem, Stephani opus in Chiliadibus citante, ne minimae quidem notae coniectura de illius actate peti potest, etfi non minimam posse colligi eidem Berkelio videbatur; qui vero possit, quum Tzetza sexcentis propemodum annis scripserit post Hermolaum, nec hilúm addat, ex quo aetatem Stephani discamus. Haec enim eius sunt verba Chiliad. 3. hist. 100. agentis de Heraclea, quae ante dicta Perinthus: [P]

> Ο Άπολλόδωρός Φησι τκύτην την ίσορίαν. Τῷ πορὶ νήσων, πόλουν καὶ δήμων δὲ βιβλίφ ΣτέΦανος ὁ Βυζάντιος ἐ γρώΦα πορὶ ταύτης, Πορὶ τῆς Ἡρακλάκε δὲ γράΦα τῆς ἐν τῷ Πόντų.

Vbi in transeurfu cum doctifimo viro Thoma Galeo cap. 8. diff de scriptoribus Mythologicis discedere liceat a celeberrimi Vossii sententia, qui in opere de historicis graecis putavit, a Tzetza h. l. citari librum Apollodori περί νήσων, πόλεων και δήμων. Ceterum e fragmento Seguieriano et ex iis, quae non ex epitome, fed ex Stephani opere iplo supersunt apud Constantinum Porphyrogennetum, patet, illum scriptifie non tantum poli Athenaeum Natcratitam et grammaticum Herodianum, id est post Marci Antonini et filiorum tempora. sed et post Marcianum, Heracleotam, qui Synesii aequalis fuit. vt adeo cumdem necesse sit vixisse post Arcadium Honoriumque, quae opinio fuit viri summi et de bonis Litteris. Stephano autem cum primis, praeclare meriti Lucae Holftenii, Hamburgenfus ""). Itaque minus audiendus Iohannes Triftanus, argumento leuiore ductus, cui ante Gallienum vixiste. longeque, quam vulgo, antiquior fuisse Stephanus videbatur, tom. II. operis praeclari numarii pag. 81. Plane autem ratio fugit virum doctum """), qui in Italia antiqua pag. 1234. Eustathium Stephano antiquiorem putauit, cum Eustathius tot faeculis illo iunior in commentariis ad Dionyfium Periegetem et ad Homerum frequentissime Stephanum eiusque 🕐 'Egyina, nec Stephanum modo, fed et Stephani epitomen, rov ra 'Egyina' émirténvaria citer, non quidem, quod integro Stephano vius non fuerit Eustathius, vt Thomas de Pinedo suspicatur, quum contrarium pridem ostensun sit a Berkelio ex locis, vbi Euslathing

ccc) Atque Saxius in Onom. lit. I. pag. 520. Stephanum, putat, Marciano Heracleota, et Prisco Panite recentiorem, vizisfe circ. a. Chr. 472. Harl. dad) Vide Berkelij praefat. ad Stephanum.

Digitized by GOC

Vol. Jil. p. 46 7 47.48

ATQVE 'EONIKA'

Lib. IV. c. II. 623

thius ex Stephano profert, quae in nofiro hodie desiderantur: (confer Neocorum ad Suidam in MacSirver,) fed, quia Hermolaus nonnulla adiecerat paffim operi, quod in epitomen con-Vnde puto etiam, minus tuto nos posse cum Holstenio, Berkelio, Theodorio traxit. Rycquio adfirmare, quod Stephanus religione Christianus fuerit, etsi in vocabulo Brrtheiu legimus verba Christiani procul dubio scriptoris: ev y yeyover n' nara oaena yevenois re Ecquis vero nos docebit, haec Stephani esse, non Hermolai? วะรี หณ่ ฮอรที่คอะ ทุ่นอิ้ง. Non miror igitur, viro doctifimo Septimio Florenti Christiano in mentem venire poruisie, vt 'E. Swinow auctorem Ethnicis adferiberet in notis ad Aristophanis Irenem pag. 77. Quod etiam facit Richardus Montacutius p. 177. [7] Apparatus, Stephanum in originibus facris et hebraicis mire hallucinari observans. Quamuis aliud videatur Eduardo Bernardo, litterarum illarum peritifimo, qui pag. 49. ad Iofephum non dubitat, Stephanum laudare tamquam orientalium originum fedulum indagatorem. Confer Bocharti Chanaan II. 12. Ceterum rectius nos fortaffis cum praestantifimo Petro Baelio in Lexico Historico-Critico nihil definimus, et hoc totum de ") religione Stephani in medio relinquimus. Quantum vero ii, qui veterum fcripta in epitomas redegerunt, licere fibi in illa olim putauerint, non vno exemplo norunt viri eruditi, vt minime necessarium sit, ca de re hoc quidem in loco plura verba facere.

Stephani opus ab auctore videtur inferiptum fuisse Equina ita enim Suidas et saepe Eustathius adpellat, et suadet scopus operis haud postremus, qui ad grammaticam requinte pertinet, et est, nomina gentilia docere, quomodo a gentium, regionum, infularum, vrbiumque, pagorum, et fluuiorum nominibus recte deduci debeant, quod veterum scriptosum auctoritate plerumque facit, imo semper hoc eum facere, si opus ipsum Stephani exstaret integrum, videremus: eth ipfum faepe ex ingenio formare fua 'E9vina' notat 1f. Voffius ad Melam pag. 45. Ita etiam opus suum inscripserat Orus sive Orion grammaticus, cuius liber secundus meel egvinor Stephano citatur in Tava. Diversum tamen institutum suit Damastae Sigacensis in Έθνών και Πόλεων καταλόγω, Diogeniani iv πίνακι πασών in τη γη πόλεων aliorumque, qui de regionibus vel vrbibus tractarunt geographorum more vel historicorum. Neque huc spectant Hippiae Delii vel Callimachi igrinari ovo una olar, Hellanicique et Zenodoti feripta eiusdem argumenti, quibus in feriptis de vocabulis et idiomatis, nationi alicui peculiaribus agebant, vt alio loco diximus. Cetérum in versione gracca catalogi Hieronymiani, quae ad Sophronium vulgo refertur, statim sub initium alio longe fensu e rei igyme our e feur for fort for the station of the second state of the secon in plures libros digefta erant, ita quidem, vt cum littera O fam inciperet liber fextus et tricefimus, vt ex manu exarato epitomes codice Perufino et Salmafii, qui Pala ino MS. vfus fuerat, obferuatione docuit Iacobus Gronouius. Hinc patet, falli 10h. Rualdam, qui in vita Plutarchi cap. 1. citat Stephanum Byzantinum libro XXII. περί πόλεων, producens locum ex voce Xaueaveia, et capite 6. adferens nonmihil ex voce Tavayeau laudat librum XIX. Nempe fingulis litteris fingulos [?] libros a Stephano tributos, perperam putabat vir doctus. Equidem iam cum Xylandro non licet amplius dubitare, litterarum ordinem lequutum

eee) Fatcor tamen, me valde inclinare in corum fententiam, quibus Stephanus videtur fuisfe Christianus.

624 Lib. IV. c. II. FRAGMENTVM STEPHANI

Vol. III. p. 48 P 49

fequutum fuisse rov EDvixoyeáQcr, ita tamen, vt vnica littera plures interdum impleret libros, fingulis praemisso indice nominum, de quibus esset dicturus. Vtrumque patet ex calce fragmenti, quod ex bibliotheca Petri Seguierii, Franciae Cancellarii, primus in lucem protulit Samuel Tennulius, addita latina versione et notis Amstelod. 1669. 4. Eidem fragmento Theophilus, nescio quis, qui illud in membrana descriptit, hoc tristichon adiecerat:

> ΣΦάλματα χαλλιγράζων πολυώδυνα μύρια ζούγων Χερσίν έσῶς Θεόφιλος ὅλας ἐγράψατο βίβλας Τῶν ἐθνικῶν ^{III}) Στεφάνοιο σοφῆς sάζοντα μελίττης.

Titulus ⁵⁵⁵) autem hic praefigitur: Στεφάνε γεαμματικέ Κωνταντίνε πόλεως πεζί πόλεως νήσων τε και έθνων δήμαν τε και τόπων και όμωνυμίας αυτών και μετωνομασίας και τών εντεύθειν έθνικών τε και τοπικών και κτητικών τε όνομάτων, qui titulus plenifime quidem, quae in Stephani libro continentur, exponit, fed librarii potius merces emtori venditantis, quam auctoris effe videtur. Nomina, quae fragmentum istud libri decimi pars postrema perlequitur, sun dúμη, vsque ad extremum litterae Δ, nisi quod in vocabulo dúgiov magna et aliquot paginarum lacuna est. Facile autem patet, fi quis vulgatos Stephani codices cum hoc fragmento conferat, quam multa omiserit Hermoleus in su Eθνικών έπιτομỹ, quae sola nobis hodie omisso Stephani opere superest, adparetque, recte adfirmasse is fil. Vossium, qui idem fragmentum tum adhuc άνέκδοτον non semel laudauit in fuis ad Melam notis, vix vicessimam partem έθνικών descriptam ab Hermolao, vnde fuere, quibus in mentem veniret, non epitomen ipfam, sed epitomen epitomes nos duntaxat habere. Confer Bailleti indicia de praestantissimi quibusque scriptoribus tom. I. pag. 461. Caspar itaque Barthius, epitomatori indignatus, in Bibliotheca sua, siue libro octauo epidorpidou de Stephano ita feripsit:

> Cui iste fractus est liber; male incestus In orbis ambitum coaltor existit.

Ceterum id, quod dixi, integri Stephani fragmentum Seguierianum polt Tennulium verfione et notis illustrauit, cum Hannonis periplo, Abraham Berkelius, Lugd. Bat. [P] 1674. 8. Mb) idemque suae Stephani editioni postea suo loco pag. 312 sqq. inferuit, et irerum ad calcem sui Stephani noua versione et notis locupletatum exhibuit Thomas de Pinedo. Partem fragmenti, quae de Dodone agit, peculiariter, (post triumuiros illos,) academicis exercitationibus illustrandum sibi sunsit lacobus Gronouius, Lugd. Bat. 1681. 4. gr. et lat.³¹¹) adiecta Stephani Lemonii erudita de oraculo Dodonaeo epistola, et notis doctissimis Eduardi Bernhardis⁴⁴⁴). Pars illa fragmenti Seguieriani ex Gronouii editione recusa etiam est tomo seguieriani etianum.

[Ibidem pag. 321. funt Iac. Triglandii coniectanea ad quaedam loca obscura fragmenti .de Dodone. Montfaucon in bibl. Coisliniana olim Segueriana pag. 281 sqq. animaduertit,

fff) Ita in MS. legi, non, vt editum eft ab aliis, remum, teftis Iac. Gronouius. [Atque Monifaucon ex cod. fcripfit i 3900 m.]

ggg) Pleniorem titulum Montsaucon dedit, vti paullo post adnotábitur. Harl. hhh) In 12. in catal. Pinell. I. pag. 360. Harl. iii) Vid. Acta erudit. Lipf. 1682. pag. 224 fqq. Harl.

illud

kkk) Exemplar cum-notis most. If. Vofii eft in biblioth. Leidenfi. Harl.

SEGVIERIANVM

Lib. IV. c. II. 625

illud quidem longius ex opere ipfo Stephani integro fragmentum, ex apographo Tennulii, ad fidem illius codicis Segueriani (facc. X.) exarato, at mendis grauislimis resperso, aliquoties esse formulis typographicis descriptum. Quare id ipsum ex eodem codice emaculatum cum latina versione et notis rursus publicavit, et quatuor priores lineas, quae in editt. omissae fuere, hic addidit. Quae in voc. Duquoy in edius magna est lacuna, ca in cod. post verbum uieros T, mutila funt, quia folium a fummo ad imum abfcissum est, ita ve extrema tantum linearum verba manferint; atque Montfaucon fingula, quae restabant, vocabula, fyllabas litterasque reddidit. Sequens vero post abscissum codicis folium pagina fic incipit, yruun ery or Thy anarlay extender, quae in edito confequenter ponuntur, ac fi nihil deficeret. In fine litterae A et voc. Awrior titulum, quem paullo ante Fabricius ex editis repetierat, Mont. fancon pag. 290. post voc. ovoparav dedit hisce auctiorem, BiBriov ia, & ra ReDarana ταυτα, vbi Tennulius male ογδοήκοντα κεφαλαια τω γε ταυτα et Montfauc. in nota addit: "Hic tot capita numeranda, quot nomina, quae ad LXXVI. folum pertingunt." Idem poluit nominum catalogum, qui deficit in Ελωεσ πόλις, cum versione latina: sequitur Tristichon, a Fabricio iam adductum, et articulus, "Fages, Byos Ivdinciv Tav uera Daeiade Διονύσω πελεμησάντων. Διονύσιος έν Βασσαρικών δ. -- Tum claufula:

Οί δε θοώς προγένοντο Διωνύσου κατά Φήμης. Harl.]

Equidem fatendum est, Stephanum per vniuersum opus non pauca adspergere de vrbium populorumque veris et fabulofis originibus, recenfere passim viros doctos, qui in ciuitate vel regione, de qua agit, claruerunt, aliaque tradere quam plurima historici et geographici argumenti; ita quidem, vt, si praecipue ipsun Stephanum, non Stephani entrounv haberemus, minimam operis partem tributam videremus exponendis nominibus gentilitiis et patronymicis, vnde vocem ¿gvixov paullo laxius a Stephano acceptam suspicabatur acutifimus Baelius, cuius verba ex tom. III. Lexici pag. 2793. adscribam : il n'u a nulle apparence, que le dessein principal de ce Grammairien ait roulé sur l'explication de ces termes derivatifs. C'étoit apparement la plus petite partie de son projet, et un accessoire de son ouvrage. J'avoue, qu'il est fort soigneux de marquer ces sortes de noms, mais cela n'occupe que tres peu de place en comparaison des faits quil rapporte, et des temoignages qu'il cite. Et que servit ce f. nous avions tout l'ouvrage, nous y verrions une ou deux lignes par article pour l'explication du nom adjectif formé du nom de la ville, et nous verrions quelquefois des pages toutes entieres dans un seul article. Je croi sauf meilleur avis que le titre Byince se rapporte à toutes les observations qui se peuvent faire sur un peuple, sur un lieu, en tant qu' on se borne aux origines et à l'historie Geographique. Integro Stephani opere praeterea vlus Constantinus Porphyrogennetus, vt patet conferenti caput XXIII et XXIV. libri de administrando imperio cum iis, quae in vulgata Hermolai epitome de Iberia et Hispania leguntur. Ac iure mireris, Meursium virum doctiff. in editione operum Constantini hoc non observasse, qui duo ista capita, quoniam de illis emendandis desperabat, fine interpretatione latina edidit. Sed caput XXIII. emendatum et latine versum Berkelianae Stephani editioni pag. 408 fq. integrum infertum est. In capite XXIV. omnia recte se habent, nifi vt verba Keivres à Twy Popaiwy mertépages et apporteaus Iomaviaus delenda videantur, vipore quae nihil aliud fint, quam nota, ex ora libri in textum recepta: et postremum verbum Marvavia ex Plutarcho de fluminibus [P] et Plinio lib. III. cap. I. hift. mutandum est in Mavia. Kkkk in

Vol. IV.

Vol. III. p. 49

626 Lib. IV. c. H.

STEPHANI BYZ.

Vol. HI. p. 50 7 51

3000le

Digitized by

In libris eiusdem Constantini de thematibus imperii orientalis plura ex Stephano, longe iis, quae Hermolai epitome exhibet, locupletiora occurrunt. Vide leb. II. thema 6. 9. 10. 12. etc. etsi raro nominatur ipse Stephanus, quod tamen fit themate IX. de Sicilia, vbi Stephani, grammatici, nomen diferte exflat. Confulenda etiam excerpta Conflantini Petrefciana, ab Henr. Valesio cum versione ac notis vulgata, pag. 493. Stephanum ev To meel numes laudat magni Etymologici auctor et ex eo Varianus in SQnxera, quod apud Vossium pag. 416. de historicis graecis redditur libro de Cypro. Sed verifimilius est, ab Etymologico non sespici Egyina Stephani in Kunges, (vbi oonkeias hodieque meminit epitome,) quam fingularem de Cypro librum. Aut in Etymologico non Stephanus legendum, sed Philoftephanur, (Cyrenaeus ille fuit, Callimachi familiaris,) cuius meel Kumes laudat Clemens Alexandrinus in protreptico, atque idem Vossius partein elle putabat operis meel ynowy, codem auctore, tot veteribus celebrati. Certe Ifaacius Tzetza ad Lycophronem, qui Stephani quoque alibi meminit, eadem verba, quae apud Etymologum habentur, producit ex Philostephano iv To negi Kunge, vt ante nos adnotauit Abrahamus Berkelius. Ab eodem observatum eft, igwwoyea Qov laudari praeterea a Suida in Naxam, et Nazne, vt auctorem scholiorum ad epigrammata graeca, Bifetum ad Lyfistratam Aristophanis, aliosque iuniores innumeros filentio inuoluam. Hermolai Epitomatoris mentionem occurrere in Endociae Macrembolitiffae Ioniis MSS.⁴¹) testatur Carolus Fraxinetus fiue du Fresneus in glossario In edita Stephani epirome desiderantur in littera K nomina quaedam; incipientia gracco. a KE, tum omnia a KH, KI, KA, KN, et non pauca a KO. Neque hactenus repertus eft, qui illam lacunam suppleret, etsi losephus Scaliger epistola ad Ianum Gruterum, quae inter editas est 431. testatus est Nicolao mmm) Sophiano, praeter alios codices graecos fuise etiam integrum Stephanum, (hoc est integram epitomen Stephani,) cum toto K et A. Equidem in A nullam lacunam suspicati sunt vel primus editor Aldus, vel post eum alii: nullum tamen nomen, a AE incipiens, occurrit, et in reliquis huius litterae quandoque parciot esse videtur, vnde Scaligero venire in mentem potuir, etiain litteram A imperfectam in vulgatis codicibus circumferri. Praeterea Ioh. Pafferatius integra Stephani epitome vius fuisse perhibetur ex eo, quod Stephanum in voce Knowoos laudat, illustrans elegiam fextam [P] secundi libri Propertii, poetae. Quamquam Nicolaus Lloydius, qui, locum eumdem respiciens, hoc de Passeratio tradiderat ad Caroli Stephani dictionarium historicum in Argunmis, postea per litteras a Thoma de Pinedo rogatus rescripsit, se de ipsius fide dubitare. Dubitat etiam iure meritoque Berkeline, et productam a Passeratio fabulam ex epitome Stephani in voce "Agyerves peti potuille observat.

[Codices MSSti.

In bibl. regia Neapolitana est in cod. CCXXVI. chartac. faec. XVI. Stephanus Byzantinus de vrbibus. — In bibl. Augustinensium et S. Ioannis ad Carbonarium Neapoli, in cod. chartac. XIII. Stephanus Byzant. περί πόλεων και δήμων. — Mediolani in bibl. Ambrol. Steph. de vrbibus, cod. recens bombycinus, teste Montfaucon in diario ital. pag. 14. — Nenetiis

11) Vide pag. 168. edit. Villoifonii: Harl.

mmm) Non Nicolaus, fed Michael Sophianus illos graccos codicos habuit. Vide Paulli Colomefii Opuícula pag. 57.

Vol. III. p. 51

CODICES ET EDITIONES

Venetiis in bibl. SS. Ioannis et Paulli Dominicanorum Steph. de vrbibus cod. Iaec. XV. tefle codem pag. 48. — In bibl. Leidenfi inter codd. Vollianos cod. chart. ex Ethnicis Stephani per epitomen. Principium ab littera A in fine adferiptum: réhos row rominov Erequires. vide catal. bibl. p. 392. nr. 20. — Plures laudantur codd. Volliani in catalogo MSS. Angliae et Hiberniae pag. 59. cod. MMCLVI. Steph. Byz. de vrbibus. vbi quoque in cod. MMCLIV. Stephani Byzantii commentar. in Ariftotelem de anima: ib. pag. 60. cod. MMCCXX. et cod. MMCCLXXII. fragmentum Stephani de vrbibus, a Sam. Tennulio e bibl. Seguieriana vulgatum: ad pofter. cod. adnotatum eft: "Stephanus gloffographus idem forte cum Stephano geographo in expositione évolueSérrow yeaQuir MS. laudatur a Pearfonio, praefat. apologetica pro 70. interpretibus contra Hieronym. bibliis graecis, Cantabrigiae exculis, praefixa." — pag. 67. nr. 2677. iterum 2687. eft Stephanus Xylandri cum notis msstis virorum doctorum. — In bibliotheca Parifiensi cod. MCCCCXII et MCCCCXIII. Steph. de vrbibus. — In bibl. Efeorialensi Steph. Byz. de vrbibus et populis, teste Plüero in itiner. per Hispan. pag. 190. — In biblioth. quondam Palatina, teste Sylburgio in catal. MSSt. nr. 57. Steph. ż Synków f. rominów epitome, qui cod. venit in Vaticanam.

Editiones.

Princeps editio est Aldina: Stephanus Byzantinus de vrbibus, graece. in fol. sine ancora et Delphino, ad Ioan. Taberium Brixiensem. Praesatio data est Venet. XV. Kal. April. 1502. in calce: Venetiis apud Aldum Romanum mense Ianuar. 1502.

Partem praefationis recudi fecit Maittairs A. T. II. pag. 160. Idem in indice pag. 255. notat, editionem Venetam 1498. fol. quam Orland. pag. 410. et Beughem. pag. 130. adferunt, fibi esse prorsus ignotam et valde suspectam; neque aliam esse putat, quam Aldinam, et forsan legere eos potuisse M.IID pro M.DII. — Fabricit aliorumque notas mestas, orae exemplaris cuiusdam adscriptas, et a Ballenstedt quidem partim editas, mecum beneuole communicauit cl. Gurli t, quas infra post indicem in lucem prodire iussi, accessionem lectoris editionum paucitate et propter egregii spicilegii, a cl. Gurlitto collecti, accessionem lectoris praesertim futuro editori, haud ingratas visu lectuque fore ratus.

Στέφανος περί πόλεων. Stephanus de vrbibus. Florentiae per heredes Philippi Iuntae, prid. Kal. Maias M. D. XXI. (1521.) 8. graece.

Fluxit haec editio ex Aldina. Harl.]

Ab eo tempore Couradus Gernerus, Balil. 1553. 1560. fol. in fecunda et tertia editione onomaftici nominum propriorum, nomina locorum ex Stephano latine interpretatus adiecit, non paucis etiam caftigatis, vt ipfe in praefatione et epiflola de libris a fe editis pag. 23. testatur. In Gerhardi Iohannis Vossii libro de scientiis mathematicis pag. 410. leges, satis omnibus liquere, quod Stephanus multum deleat Xysto Betuleio, quod olim Vossium fequutus et ipfe in exercitatione de Lexicis, a. 1689. Lipsiae edita, scripsi. Sed iam non dubito, a Vossio perperam nominatum Xystum pro doctissimo Xysti discipulo, Gulielmo Xylandro, qui Basileae a. 1568. fol. Stephanum innumeris locis emendatum cum suis cassigationibus, graece, subiecto auctorum, ab isonoveco a laudatorum, indice recudendum dedit, et hac Kk kk 2°

Lib. IV. c. II. 6:8

Vol. III. p 51 P 32

editione procul dubio optime de Stephano promeritus eft.""". Sunt, qui latinam versionem etiam fimul edidisse adfirment; fed et hos falli coustar, quamuis versionem promisisset molitusque effet Xylander, cuius partem Heidelbergae ab eius heredibus redemut, et a. 1626. ad Holftenium milit vir fummus Claudius Salmafius. Hic et ipfe Stephanum cum versione et animaduersionibus edendum aliquando in se suscept, vt patet et eius notis ad Inscriptionem Herodis Attici pag. 20. verum a latine transferendi labore deterrere eum non dubitanir lofephus Scaliger his verbis epistola CCXLV. scripta a. 1607.3. Id. Maii. Tamen prius Stephani 29yince a te exspectamus, fiquidem parata habes; in illo auctore melior pars litterarum καππα et raußoa deeft. Et praeterea multa sunt suspecta, alia perspicue vitiosa, quibus fine codice mederi ne optima puidem ingenia poffunt. Quid est, quod e re litterar a magis facere possi, quam haec publicare. Sed quomodo vlla interpretati i latina e dignitate adiici polit, non video; eft enim merum lexicon, ut Pollux, cuius, qui verfimem latinam dedit, magis fefe illo fatto traduxit, quam commendauit. Hace est fentencia mea, non, qui te a tua dimouere postalem. Nam fi tibi ita videtur, nolim te a proposito tuo detervere. [💽 – Mel:us tamen tibi confulrum fore credo, fi hoc labore supersederis, ex quo tenuissimus ad imperitos, nullus ad ductiores fru-Efus, ad'te vero nulla gloria prouentura sit. Quae vici maximi verba respiciens lac. Gronovius Exercitat. de Dodone pag. 12. Vehementer, inquit, muhi placuit fententia losiphi Scaligeri, negantis, se videre, quomodo e dignitate Stephano aliqua interpretatio posset adiici. Vnde quoque Salmafium nouimus confilium vertendi huius lexici, quod antea formauerat, abi-cisse, et plane hunc laborem non dubitauit superuacuum vocore magnus Casaubonus. Forfan igitur memoria fefellit Antonium Clementium, qui in vita Salmasii pag. 28 quum retulisset, virum hunc, vel iuuenem potius supra laudes, (tunc enim vix "") viginti annorum fuit,) praetet alia. Stephanum quoque fexcentis amplius locis emendatum ac maxima. ex parte ex antiquifimo codice biblioth. Palatinae auctum ad praelum paratum habuille, fubiungit: Cai, f bras memini, verfionem etiam adiecerat, potius temporis fallendi et styli exercendi gratia, quam quod necessarium iudicaret. Sed et Leo Allatius pag. 147. apum vibanarum versionem parner et notas erudititsimas in Stephanum a Salmato ad praclum paratas fuisse testatur. Quod vero pag: 29: fcribit idem Clementius, cer'o fibi constare, non periisse eun thefaurum, nee in Biblioth. 78 µaxaeirs a multis re-ro annis extituile; fed haerere apud virum quemdam eruditiffimum, cui vsum codicis sui Salmasius concesserit, vix dubitem, verba haec, si non ad If. Voflium, ad Lucam certe Holftenium respicere, cui Salmasius et partem versionis Xylandri, quam forte pro Salmafiana habuit Clementius, et fuum Stephanum vtendum amice concefferat. Vlus Holftenius praeterea codice Isaati Calauboni, quem similiter non mediocrem operam in ifto auctore caftigando poluise conflat, vel ex lectionibus eius Theocriteis, in quibus cap. 1. Stephanum fexcentis mendis liberatum edere promittit, neque ob aliam cauffam illam curam abieciffe videtur, quam quod Salmafio idem cordi effe intellexiffet, cuius Steplranus

unn) Ex officina Oporiu: - In bibl. Leidenfi fum natum effe a 1596. Ita vix undecim fuiffet funt tria exempla, ad quorum primum in charta adiecta If. Voffius multa: coniecit; alterum conferiptum eft manu Thomae Brunonis; tertium manu Gerardi Falcoburgii nonnullis in locis confcriptum eft et emendatum. Harl.

000) Antonius Clementius adfirmat, Salma-

annorum, quum ifte ad eum scripfiffee Scaliger. Sed verius videtur, quod alii aiunt, eum natum fuisse a: 1587. Atque ipfe Clementius pag >2. fcribit, cum a. 1506, egiffe annum actatis quartum decimum.

Vol. 117. p: 52 7 53. 54

EDITIONES

phanus tempore interiecto peruenit in bibliothecam Ifaaci Voffii, qui Berkelio vtendum illum dedit. Carolus praeterea Sigonius de Stephano illustrando cogitaffe fertur, vii Iohannes Har- tungus quoque, tette Simlero, et Aloyfius Gradenicus, bibliothecae Venetae S. Marci praefeclus, telle Koenigio in biblioth. et Colomefio in biblioth. felecta pag. 43 fq. vt omittam Nicolaum Lloydium et viros doclifimos, qui obiter non paucis Stephani [P] locis lucem adtulere, Philippum Cluuerium, Abrahamum Ortelium, Ezechielem Spanhemium, omnisque eruditionis ac veteris praecipue geographiae penu, Ifaacum Voffium : etiam losephi Scaligeri manu notatus er castigatus Stephanus edition s Xylandrinne comparatus a Seb. Tengnagelio exflat Viennae in bibliotheca Augustistimi imperatoris. Lubinum quidem hilce addere nolim: nam Thomas de Pinedo, quum notaffet, Mich. Antonium Baudrandum Parifinum ad Philippi Ferrarii lexicon geographicum tom. II. pag. 357. vbi de Stephano agit, mox subinngere: Quod nune latinum reddidit, restitut et notis illustrauit dostissimus P. Augustinus Lubin Augustinianus, testatur, sibi, veritatem huius rei scrutanti, per litteras, ad amicum feriptas, responsi loco obtigitle, Baudrandum hoc dixisse in fide parentum. Ac profecto non valde diligenter Stephanum triuille videtur Lubinus ille, Mercurii geographici, gallice editi auctor, qui integrum eus nomen este putauit E' tienne des Villes, quasi Stephanus de Vrbibus, ve Petrus de Natalibus, vel Nicolaus de Patseribus adpellatus fuisset, quod non minus lepidum eft, quam quod Ferdinandus quidam Fabiani in Ioh. Ciampini elogio laudaturus Itinerarium quoddam, gallice feriptum et duplici indice auctum, quum in titulo legisfet verba enrichi de deux liftes, id scriptoris nomen este ratus, adpellauit Dominum Henricum de Deux lifter. Latinam quoque Stephani 'Egvixav versionem adornauit Benedictus Aegius, Spoletinus, quam e Vaticana biblioth. a Stephano Gradio, illius tum praefecto, acceptam vna cum graecis edere, Holfteniique notis praemittere volebat Theodorus Ryckius, nifi ex Italia in Belgium redux a nouis Stephani interpretibus, de quibus iam dicturus fum, praeuentum fe esse sensilier.

A. 1678. Amftelodami fol. lucem adlpexit Stephani epirome illufirata animaduerfioni-Bus copiofis et latina versione Iudaei Lusitani, Thomae de Pinedo PPP), austaque indice scriptorum, ab egymorea@w citatorum, in quo quidem Xylandrum fequutus eft, vt ipfe fatetur, whi de Polo agit. Non pauca tamen addidit, et Xylandri hallucinationes interdum correxit. vt cam inter alia fustulit, quod Cornelium Alexandrum, Polyhistorem, Afelepiadae discipulum hiftoricum in quinque diversos scriptores Xylander distraxerat, notatus eo nomine a Ioh. Ionsie pag. 13. libri de scriptoribus historiae philosophicae. Non me fugit alioqui, Beverlandum pag. 87. de Peccato Orig. et Ed. Bernardum pag. 49. ad Iofephum et alios admodum sinistre de Iudaei illius animaduersionibus sentire; modestia tamen illius industriaque er rem litterariam iuuandi fludium nemini [P] cordato improbantur. Hinc non tantum a diligentia eum commendat. Ich. Daniel Maior in diff. de numis graece infcriptis, fed et Paullus Colomefius notis ad Gyraldi dialogos de Poetis pag. 105. adpellare non dubitat virum multae lectionis aque ingenii amoenifimi. Idem tamen in bibliotheca felecta pag. 46 fq. facetur; fe in Stephano Thomae de Pinedo non multum eximii deprehendiile. Il y parcift je l'avoue, qu'lque lecture, mais une lecture triviale, et qui ne nous aprend rien de particulier. Kkkk 3; Pour

ppp) De quo vide Wolfii biblioth. hebr: ar. 665. Harl.

630 Lib. IV. e. II.

Vol. 11. p. 54 P 55

Pour les corrections ou les coniectures, outre que ce Juif Portugais en doit une bonne partie a Jean Hartungus, qu'il n'allegue que fort rarement; il y en a peu qu'on puisse nommer heureuses et de la force de celles des Leopars, des Scaligers, des Maussacs, et des Saumaiser. De plus il témoigne n'avoir lu que fort imparsaitement les ouvrages de ces grands hommes et de plusieurs autres, du travail desquels il auroit pu embellir et augmenter le fien. Je nom pousse plus loin ma censure, parce que j'ay fait ailleurs quelques remarques sur la Critique de ce Juis. Fabric. — [Sunt exempla, (e.gr. in cat. libr. Com. de Rewiczky, p. 53. et Pinell, I. pag. 360.) quae nouum accepisse videntur titulum, in quo Amstelodami 1725. fol. Integram dabo inferiptionem ex Hambergero in zuverläus. Nachrichten tom. III. pag. 277.

Stephanus de vrbibus, quem prinus Thomas de Pineão Latii iure donabat, et obleruationibus, scrutinio variarum linguarum, ac praecipue hebraicae, phoeniciae, graecae et latinae detectis illustrabat. His additae praeter eiusdem Stephani fragmentum, collationes lacobi Gronouii cum codice Perusino, vna cum gemino rerum et verborum indice ad Stephanum et Thomae de Pinedo observationes. Amstelod. typ. Iacobi de Ionge. 1678. fol. In bibl. Bodleiana est exemplar cum notis msstis Ed. Bernardi. Harl.]

A. 1684. Lugduni Batauorum fol. prodiere Lucae Holftenii notae et cassigntiones postumae in Stephanum, non fane a viro praestantistimo, quod valde optandum erat, ad editionem paratae et elaboratae, fed quales ad oram Stephani ab Holftenio adfcriptas velut filuam guamdam et apparatum elaborandorum commentariorum in codice Barberiniano. ex autographo, quod Serenifimae Christinae, Suecorum reginae, Holstenius legauerat, expreffo, reperit, nec fine magno labore digeffit descriptique Theodorus Ryckius 999). Nihilominus vel hae inter legendum in chartam a viro infigni coniectae nec vltimam manum expertae notae, plurimum longe lucis Stephano adferunt, plura loca tuin illius tum aliorum fcriptorum felicissime reflituunt. Ac profecto non tantum MStis duobus Palatinis aliisque sublidiis praestantissimis instructus, sed et oritices ac geographiae veteris omnisque doctrinae callentifimus Holftenius fuit, ve, si ipsi commentarium in 'Egyma' perficere atque edere concessum fuisset, nihil forte magis egregium in hoc genere potuisset requiri ac desiderari. Iam non adeo micum est, in postumo opere nonnullos legentibus observari errores, quorum multos ex numis praecipue ostendi posse, Pyrrhique Ligorii auctoritati nimium saepe Holstenium tribuisse, notatum est ab illustri Ezech. Spanhemio epistola tertia ad Andream Morellum, quae huive specimini rei numariae subiungitur. Quantum vero lumen quamque haud vulgare Stephano ex numis possit accedere, docuit idem Spanhemius in incomparabili opere de praestantia numismatum, [P] vt Harduinum aliosque nunc praetermittam. Francifa

.gqq) Inferiptio hace est: Lucae Holstenii notae et cassigationes postume in Stephani Byzantini i91102, quae vulgo neps notew inferibuntur: post longam doctorum exspectationem editae a Theodoro Ryckio. Qui Scymni, Chii, fragmenta haetenus non edita: item dissertationem de primis Italiae colonis et Aeneae aduentu et alia nonnulla addidit. Lugd. Batau. apud Io. Hack. 1584. fol.

conf. act. erud, Lipf. 1684. menf. Nou. p. 487 fqq. In nouis milcell. Obseru tom. II. pag. 117 — 124. leguntur Lucae Holstenii obseruationes ad indicem scriptorum a Stephano Byzantino citatorum, quas Franc. Galluppus descripterat. Creuenna in eatal. tom. V. pag. 11 sqq. duas Holstenii litteres ineditas itidem excudi fecit. Harl.

Vol. 11 p. 55

· EDITIONES

Lib. IV. c. II. 631

Digitized by GOOGLE

Francifei Guieti notas ad Stephanum, sed adhuc ineditas laudat Aegidius Menagius pag. 27. amounitatum iuris ciuilis.

Denique a. 1083. Lugduni Batauorum fol. Stephani epitome cum noua versione et commentario eximio Abrahami Berkelii edita est, qui vir eruditus et diligens praeter codicem Salmasianum cum codd. Palatinis collatum, variis aliis adminiculis et MSto infigui Vossiano vsus non tantum innumeris locis emendatiorem, sed et interdum auctiorem Stephani epiromatorem dedit, vt in Ayves, Anudnia et plurimis aliis vocibus lector non indiligens facile ex se observabit. Immortuus est huic operi boaus Berkelius, adeoque a littera H commentarius vltimam auctoris manum haud expertus, qualiscunque tamen in eius schedis exstabat cura lacobi Gronouii adiectus suit. Subiunctae funt etiam ipsius Gronouii breues notae quaedam cum variantibus, lectionibus per eumdem virum doctum ex MSto Perusino collectis. Fabric, Inferiptio haec est:

 $\Sigma \tau e \varphi a'v_{\theta}$ — Stephani Byzantini gentilia per epitomen: autehat $\pi e e^{2} \pi a' \lambda e v bi$ bus instripta: quae ex codd. msst. Palatinis ab Cl. Salmafio quondam collatis et MS. Volliano reflituit, fuppleuit ac latina versione et integro commentario illustrauit Abrahamus Berkelius. Accedunt collecthe ab Iacobo Gronouio variae lectiones ex cod. MS. Perusino et admixtae eiusdem notae. Lugd. Batau. apud Dan. Gaesbeek. 1688. fol. — iterum cum acceffione quadam, (num praeter hanc et tituli folium totum opus recusium fit, nefcior.) —Inferiptio quidem haec est: Stephani — a Iac. Gronouio variae lectiones ex codice MS.Perusino, intermixtis eiusdem notis, cum excusatione de excerptis Bocharti et Palmerii afe non publicatis. Lugd. Batau. apud Fred. Haaring. 1694. fol. — Exemplum huius anniindicauit Hamberger l. c. et frequentius occurrunt exemplaria illius anni. Harl.

Sed Berkelio, tametsi iam pridem defuncto, non leuem dicam scribit prolegom, ad Sam. Bocharti opera Stephanus Morinus, quod Bocharti, Palmerii suasque ipsius obseruationes, in Stephanum ikli transmiffas, vel plane neglexerit, vel appofitas rariffime fuis, quibus debebat, auchoribus acceptas tulerit. Qua de re lector melius iudicabit, fi Bocharti, Palmerii et Stephani Morini ad Stephanun observationes, quae fin Botharti geograph. facra, Lugd. Bat. 1692. fol. pag. 791 fqq. et] tom. I. Operum Bocharti editionis Traiectinae post paginam 703: leguntur, conferet cum editione Stephani, a Berkelio concinnata, eucluetque Iani Berkelii filii pietatem in vindicanda fide paterna ad lac. Gronouium. Fabric. — Fragmentum e cod. Seguieriano a Tennulio et Montfaucon; nec non fragmentum de Dodone, a Gronouio editum, iam fupra memorauit Fabricius. — In miscell. observatt. vol. VII. p. 76. 128. 168. quaedam Stephani loca emendantur. — In nouis mifcell. obfl. VII. p. 769-797. exflant doctae I. Gauel notae in Steph. Byzant. in guibus permulta Steph. loca emendantur, aut explicantur, aut a crifi Berkeliana vindicantur. --- Ibid. tom. VIII. pag. 927-958. et toin. IX. pag 961-976. Hadrianus Heringa primum de quibusdam iudicium fert edicionibus, tum de officiis futuri editoris breuiter disferit: quibus praemisfis, articulos primae litterae vsque ad voc. Άλλη latius perfequitur, cosque variis, maxime criticis, illustrat obferuation:bus, atque interdum a Gaushii opinione difcedit. — Notae in Stephani Byz. 29v.ma. a. I. A. Fabricio, vt videtur, abiisque Aldinae editionis marginibus adferiptae ex autographo communicantur a Iul. Bernh. Ballenfedt, Helmftadii 1774. 4, Illas notas cum cl. Gurlitte

-612 - Lib. IV. c. 11. NOTAE IN STEPHANI BYZ. 'EQNIKA

litti fupplementis atque adnotationibus hic, vti fupra iam promifi, cum lectoribus, critices atque antiquitatis amantibus, communicare haud incommodum videbitur. Harl.

[Notae in Stephani Byzantini 'Eduxa, ab Ioh. Alberto Fabricio, aliisque Aldini exempli marginibus adscriptae. Ex Autographo communicauit aliisque auxit Ioh. Gurlittus, magister superior scholae Bergensis prope Magdeburgum, Conuentualis Monasterii Bergensis, rel.

Quas hie Bibliothecae graecae Fabric. infertas vides, lector erudite, adnotatiunculas in Hermolai Epitomen Stephani Brixur, iam quidem maximum partem edidit (Helmstad. 1774.), qui nuper e viuis difcessit, Jul. Bernh. Ballenstedt, Rector scholae Schoeningensis in ducatu Brunsuicensi doStistimus, e cuius bibliotheca illud Aldinae editionis (a. 1502.) adeoqué principis exemplum, quod nunc manibus tero, mihi comparaui. Sed quun vir clariff. eas programmate fcholastico ederet, seque verendum adeo sit, ne, vt solent eiusmodi libelli paucis exemplis proponi negue a librariis per omnem eruditorum orbem diuendi, in paucorum manus venerint; gratiam aliquam me iis denuo edendis operique eius viri, a euius manu maximam partem profectae videntur, quo et certius feruentur et cum pluribus communicentur, inferendis, apud graecarum litterarum doctos industriaeque Fabricianae fautores initurum effe non despero. Accedit, quod doctifimus Ballenstedt non omnium in marginibus illius exempli notatorum ratione habita, ca tantum excerpfit, quae maioris ad illustrandum illum auctorem momenti effe putauit.

Sed antequam eas iplas adnotatiunculas prodire iubeo; et de auctoribus et de ratione vtilitate. que carum, quaedam e Ballenstedtii libello laudato partim desumta, praemittenda sunt. Maximam illarum partem Io. Alb. Fabricio deberi, aperte testatur ductus et forma litterarum, quae cum scriptura nominis proprii et notitiarum litterariarum, Bibliothecae graecae postea infertarum, quae libri indici manus ipsius adiunxit, non male congruit. Habuisse veique Fabricium id moris, ve inter legendum notas suas margini librorum adlineret, praesertim iis, quorum aliquando illustrandorum consilium cepiffet, et Reimarus, vir fummus, in vitae eius descriptione pag. 46. testatur, et aliunde mihi constat. - Alia quaedam esfe vel a Sopingio, Theologo et Philologo Belgico, vel a Palmerio, doctifimo illo milite Francico, vel a Valesio adnotata, nota ad voc. Papior nedior adferipta prodit. in qua suctor iuffu Voffis ad Iuflin. pag. 72. Hefychium emendaffe fe profitetur. Helychiani vero textus corruptum moudios in voc. Pageos, in médios recte mutarunt et Sopingius et Palmerius et Valefius, vt ades vnus ex his reliquae adnotationis ex parte saltem auctor videri possit. Quamuis et hoc omnino praestare nolim, quum non ex Morhofii tantum Polyhist. 1, 4, 7. sed ex ipsa quoque Albertina Heischli editione fatis constet, plures viros doctos olim ad emendandum Hefychium manus almouisle, qui caftigationes suas vel ad marginem exemplorum "", quibus vtebantur, adscripserint, neque dum vltimam manum expertas, aliesue de caussis, separatim non ediderint, vel alies libris, et iis, quos criticos vocant, et commentariis suis in auctores veteres oceasione passim oblata inferuerint. Quare et alium adnotationis illius auctorem haberi posse, si quis pugnet, negare non autim. Ceterum his, in quibus Fabricii manus non agnoscitur, adnotatis, Ballenstedtio praceunte, obelum (+) appolui.

Verum quisquis tandem corum auctor fuerit, quem, etiam fi diligenter exquifitum certiffime deprehenderemus, ne operae quidem pretium ad vsum corum facturi videremur; dignae vtique suit. quae etiam avoreques in lucem emittantur. Quamquam enim ad rem criticam parum spectent, neque in varietate lectionis e codd. scriptis enotanda locisue deprauatis felici ingenii acumine emendandie versentur; multa tamen collecta continent, quae ab aliis doctis viris, Meursio, Casaubono, Vaieso, Bentleio, rel. ad emendandum Stephani opusculum in medium passim prolara funt; pleraque autem adnotata ad rerum intellegentiam inuandam comparata funt, iisque, quae ab Ethnographo, fiue vera, fine falfa, traduntur, lucem aliquam adlatura. In plurimis quidem non nifi nomina et loca scriptorum, vnde emendatio illustratione peti potest, indicata animaduertas; id tamen nemo in carum auctoribus

1514.) Helychii, multis Chrift. C. Septimii Florentis

err) Einsmodi exemplum edit. Aldinae (Venet. manu adfcriptis caftigationibus emendatum equidem iple tanquam xsi,un lier feruo.

NOTAE IN STEPHANI BYZ. EONIKA Lib. IV. c. II. 633

auctoribue reprehendet, quum margo libri fingulas quasque virorum laudatorum animaduerfiones integras vix capere potuiffet. Neque vero a me iure aliquis postulauerit, vt praeter ea, quae, vncinis incluía, accuratius polui, quidquam prassfarem, vtque loca laudata integra fubiiciendi laborem fusciperem, quum caueri deberet, ne libellus hie, Bibliothecae Fabriciance magazons modum excederet .- Quid? quod exiguam hanc ad illustrandum Stephani librum fymbolara eruditorum maxime vfui aut futuro eius editori deftinaram velim, a quibus libri laudati facile adbiberi euoluique poffunt. Quana ob rem etiam mearum partium duxi, vt ea, quae ipfe, ex quo illo Stephaniani operis exemplo familiariter vtor, a viris doctis paffim emendata in co vel illuftrata marginibus adferipfi, vna cum illis antiquioribus aduotatis publici iuris facerem; quorum auctoribus ve suus honos constaret, vncinis includendo mea qualiacunque ab illis distinxi. Neque in posterum plura ad illustrandum Stephanum praefidia e libris criticis et philologieis colligere defistant, communicaturus ca cum viris doctis fingulari libello per occasionem scholasticam scribendo, simul satis magnam eorum vim comparauero. Nam profecto iam dudum optani cum viris doctis, mallet editor quisque nouus auctoris alieuius veteri», quo quilibet in quolibet cius obscuro et difficili loco adhuc pracifita vno obtuitu perspicere posset, bonse potifimum emendationes et enarrationes fingulorum feriptoris edendi locorum congerere, quae et per libros criticam rem tractantes, et per commentarios in alios auctores feriptos aliosue libros dispersa reperiuntur, quam excerpendis commentariis priorum eiusdem auctoris editorum vnice infudare, fiue potius operam, qua neque veteranis neque tironibus omnino fatisfit, plerumque perdere. Atque huic defiderio vt tanto facilius quisque fatisfaciat, viinam detur nobis aliquando iuuenum litterarum aduuandarum cupidorum et labori affidue ferendo parium focietas, quae fyllabum catholicum omnium ex omnibus feriptoribus veteribus, in libris criticis et philologicis cuiuscumque generis difperfe tractstorum, emendatorum, explicatorum locorum conficiat! nam Gruterianam lampadem criticam nouam a Germanorum quidem irremiffa industria, verum, qua nunc est germanorum res libraria conditione, non nifi ab Anglofaxonum, fortaffis etiam aliquando ab Francorum, fi pace refituta pristinus promouendi litteras animus rediuerit, infigni in studia artium liberalitate exspectare licet.

Ceterum vt et nouus aliquando Stephaniani operis editor existat, qui denuo in verborum integritatem et rerum traditarum veritatem et intelligentiam studiose inquirat, mecum optabit, quicunque non pauca, quae ad emaculandum illustrandumque hunc ad omne antiquitatis studium vtilissimum librum faciunt, praestantissimorum eius editorum, Luc. Holstenii, Abrah. Berkelii, Iac. Gronouii, Thomae de Pinedo diligentiam ingeniique acumen subtersugiste, ex his ipsis adnotatis perspecerit. Sunt etiam multa geographiae, historiae, omninoque litteraturae antiquae loca post illorum editorum aetatem a nostris accuratius solertiusque perlustrata, vt Stephano nostro inde multum nouae lucis accendi posse specie. — Scripsi in schola Monasterii Bergensis, mense Decembr. 1793.

Ά.

- ^{*}Aßer, xillis Querezii vid. Hefych. et Suid. in ^{*}Aßer, Plin. 4, 12. Strab lib. X. Ptolemseus Alexandrinus meminit etiam oppidi huius nominis in Arabia felice. (In illa Phocenfium vrbe-erat Apollinis delubrum locuples, vbi oracula reddita. vid. Herodot. 8, 33.)
- and fewer A3x] Leonicus Thomacus 2, 45. var. hift. Virgil, A. 3, 286. magni gestamen abantis.
- eµçıourte] vid. infra voc. 'Aµφıo.
- naj aeraßn] delenda arbitror.
- * Α βάντις, ή Εύβοιτ] Herodot. l. 1. (c. 146.) "Αβαντες μών iš Εύβοίης ἀσιν ἀκ ελαχίση μοίρη. Homer. Il. p. 72. v. 15. p. 146. v. 27. (loci funt Il. 2, 542. 4, 464. conf. Schlichthorft geogr. Hom. p. 110.) is Hoidos is αίχε...] γυναικών legit Meurfius in lectt. attic. Salmafius καταλόγο.
- ψxησαν] ψxισαν condiderant. (xy) ante Aμανν. vitiofum effe, nec pertinere ad versum Callimachi, fed ad aliud testimonium, quod exciderit, aut omissum sit, arbitratur Ernest. ad Call. Tom, 1.p. 532.)
- ³Λπολλώνιος, περκοστην] Ι. Ι. V. 932.
- Aβudo: ws Διουνσιος] Musaeus in Erotopsegn. vid. Pareum p. 41 45. Vol. IV.

'Ay # Sueca]

Digitized by

JOOGle

634 Lib. IV. c. II. NOTAE IN STEPHANI BYZ. 'EONIKA

'Aya'Supra] 'Aya'Supra Valefius pag. 35. ad Excerpta Peirefe.

('Ayú Dugooi — ús Ilerardeos] eft lemper apud Stephanum Byz. Pilander Larandenfis. vid. Heyne Exc. 1. ad Aeneid. l. 2 p. 234. 235)

- "Ayen xey "Ayeny] vid. Petauium f. 415. ad Themist.
- 'Αγύρηνα] 'Αγύρινα 'Αγυριναΐος αργίριον.

"Ay x 1 & An] mother Einsties] leg. Kitinias.

- ²Αγχιάλη 'Αγχιάλην σύν Ταρσῷ] Genefius Byzant. MS. apud Bofium: Νινουψε βασιλεύε 'Ανακυνδαράξε παῖε Ταρσῦν καϳ 'Αγχιάλην ἐν ψμέρη μίη ἐπτισεν. Haec ille lib. III. Βασιλικῶν. (Editus polimodum eft Genefius in tom. XXIII. Scriptor. Hift. Byz. Venet. 1733. fol e cod., qui vnus reflar, bibl. Paullinae Lipf. cuius apographum, a Steph Berglero factum, Io. Burkb. Menkenius Venetis editoribus transmiferat.) adde noftrum infra in Tagots.
- ib. Sardanapalum hasce duas vrbes Tarsum et Anchialen) condidisse, contendit etiam Phanorin. in 'Αγχιώλη. +
- Žisi ng) το ἰπίγραμμμα] de Epigrammate illo vid. Clem. Alex. II. Stromat. Cie. Tufe. 5, 35. Diodor. Sic. II. Bibl. add. Suidas voc. Σαρδατάπαλες. Plutarch. πορὶ τύχης ᾿Αλεξάτδμα λόγι 1. 2. Strabo I. XIII. p. 672. Arrian. II. Alexandr. Athenaeus I. VIII. Dipnof. et XII. Augustinus 11. de eiu. dei, ibique Viues et Leonhardus Coquaeus. Baptista Campofulgos. IX, 1. (collectan. de diftis fastisque memorab.) Crenius 7. animaduerf. p. 83 fqq. Im tatus est Fridericus Caleiae comes; Siricius de animae immortalitate p. 10. add. Tzetz. Chil. 3. hist. 95. Excepta chronologica cum Malala edita p. 21. Polyb. Excerpt. Peirefc. p. 23. Dio Chrysoft. orat. IV. de regno p. 81. (tom. 1. p. 186. edit. Reiskii) Phauorin. in Σαρδατώπα.

'Adia Barn] vid. Suidas h. v.

"A de orra] Marinus c. 32. de vita Procli. Suidas in Evisiques. +

- "A ζiλis του's & "Aζigo"] Spanhem. p. 104. ad Callimach. (ad H. in Apoll. v. 89. p. 139. edit. Erneft. tom. 2.)
- *Αθηναι] Condidit hanc vrbem Minerum et Neptunus; cumque inter le contenderent, ab vtro nomen vrbs condita recipere deberet, Iupiter ab eo edixit, δε ων κάλλισον τη πόλα κτημα ιπιδοία. Neptunus itaque λιμέσε και νεωςίοις ταύτην έκδομα. ή δε 'Δθήνη ελαάαν έν τη ακροπόλα αιέδωπεν είδα. λη τε και είχαρκον, και ταύτην σεφαωσαμένη και ύπο πάντων δρασθάσα νονίκηκε. Inde Athenae, vrbis nomen. Refert hanc fabilam auctor Geoponic. hb. IX. +
- ore o Onorevs ras Edena] dudena. vid. Meurfit Thefeum cap. 17.
- o de Douvezos den remov] Hace non legas hodie in Phrynicho.

(- mananies adaries adaries wider] vid. Hemsterhuis ad Aristoph Plut. pag. 260.)

('A 9 ως — βάλλω ή σκιά etc.] nempe vsque ad forum Myrinae. Plin. 4, 23. Strabo I. VII. pag. 510. quem refutat Heyne ad Lecheualier de fitu vet. Troiae p. 50. conf. etiam Chandler's travels in Afia min. pag. 23. Mappam geograph. itinerario Choifeul Gouffier praefixam. Riccioli'geograph. reformata. De altitudine et vanbrae iactu huius montis egit Kaeftner ad Lecheualier pag. 231 — 245. — Montem rationemque eius perfodiendi ab Xerxe initam deferipfit Herodot. 7, 22. 23.)

Aigurns] vid Gronou. pag 54. de Dodone.

Aiyıvaı — kı δi τρύπαιον αλπελικόν] τοι δi κατά τρόπον (vel τόπον) αλολικόν legit Calaub. Theocrit. lectt. p. 15. (p. 58. edit Reisk.)

Aton 400 - Kahalunges Barduhu] vid Bentlei. pag. 410. ad Callimach.

- "Aprios etc] parasus. Benslei. pag. 319. ad Callimach.

Aidion 101] Aldinion Bentlei pag. 427. ad Callinach. vid. Holften. ad h. l.

(Aiguvi dinues Kenconides Quanc] vid. Morus ad Xonoph. Hellen. 2, 4, 17.)

(Ais vinn, wirder Gegense] Hom. Il. 9, 304; fed Thucyd. 4, 107. dicitur Oisvine. Ergo vel vtrumque obtinuit, vel alterutrum depraustum.)

"Ann - & de mees ros Baler] Fluuri nomen. vid. noras Varior. ad Tacit. hift. 5, 7.

'A x m o'r in --- ng 'Ax morieùs] 'Ax moreus, Ezech. Spanhem, pag St5. de numifm.

'Anorne - InAnrievor Gugunner] Stapel (Ioh. Brodaeus alias) ad Theophr. hift. plantar. p. 1142.

"Axga - Eugenzerius arienne etc.] locus corruptus, vid, Meurl. in Cypro I: I. c. 7.

Axenyar-

NOTAE IN STEPHANI BYZ. EONIKA Lib. IV. 1. 635

"A zou'yurres] Baelii Lex. Tom. 2. pag. 1328.

'A z po Juvoi] Acrothon Plinius; 29. exper Ptolemaeus; thodie Cima di monte. (der Berg Athos ift kegelförmig und viel höher als der Olymp. Björnítåhl Tom. 6. pag. 349.)

('Azioas] eandem eile cum ziqos Iliad. B, 784. putat Hemfterhuis ad Ariftoph, Plut. pag. 116.)

Alagu Quvides - diques vis sea Quvidos] Spanhem. pag. 248. au Callim.

'Azeri - to iguniv 'Azeri] Sponhem. pag 249. ad Collim.

Alegurdgein - ögrides de zurzartaries] Pitifcus ad Curtium 4, 8, 6.

- Xierres axiv] Barthius ad Zachar. Mytil, pag. 285. (in dialogo, qui inferibitur Ammonius. Lipf. 1654. 4.)
- invanadenairy Doydiani Pitiscus ad Curt. 7, 6, 13.
- Ise ngi rones Tomini Spanhem pag. 776. de munifin.
- πυτι di Δανών ήφυλλόχαπο] vid Adr. Innii nomenclator. pag. 123. Salmel, ad Solin.
- πίλας δατωκαίδεκα] In Chronico Palchali p 173. 'Αλίξανόζος δατίος κόλας ιβ'. ών αξ προγαγορίας άυτας-1) 'Αλεξάνδρααν την παρά Πεντάπολιν, πρότερον Τεττών ακλαμίνην, ΜέμΦεως έσαν έμπόςιου. 2) την πρός Δίγυπτον. 3) την πρός 'Δρπαν. 4) την Καβιώσαν. 5) την αςή Σκυθίων έν Δίγωίαις. 6) την έπέ Πώρη. 7) την περί Κύπριδος ποταμόν. 8) την έπι Τρωάδος. 9) την έπι Βαβιυλώνος. 10) την έπε Μεσχργαρές. 11) την έν Πέραφος. 12) την Κάσον.
- ('Alingros 'Aquividas d' ir ro p stc] male Pinedo corr. dia ro g. vid. obseru. miscell. Batau. Tom. X. pag. 431.)

'Aλιχαρνασσός — ώς Καλλίμαχοι] Bentlei. ad Callim. pag. 420.

² Αλ ύβη — ös τις μέν χέλχης] κολέβην. Cafaub. Theocr. Lect. pag. 30. (pag. 66. edit. Reisk. conf. Stephan. voc Χάλυβος Danuille geogr. ancien. pag. 100. Car. Stephanus diction. voc. Alyba.) ^{*} Αλ vx os — Καλλίμαχος] Bentlei. ad Callim. pag. 383.

'Aλaπ έκη] vid. Hefychium h. v.

(Άμα 9 Ξ s — n dato της Κανόρε μητρός Άμαθάσης] apud Plin. 7, 56. eft Agriope; ap. Hefych. voc. Κανόρας eft Pharnace. vid. Heyne ad Apollodor. pag. 824.)

("Aus + Aos - a An ir Kupiny - austrin aray] vid. Hemsterh. ad Aristoph. Plutum pag. 322.)

'A μ ν κ λ αγ, π iλs: λακανική] Schol. Theorr. 192. (ad Id. 10, 35. 12, 13.) Meurf. miscell. Lacon. 4,2 et 3. alia colonia in Italia hoc nomine, de qua idem 1, 7.

(- is Simins is mysis etc.] Locum hunc emendauit Heyne antiquar. Auflitze Tom. 1. pag. 99.)

Araxτόρεια] Eustath. ad Iliad. a. pag. 16. v. 36. br dd τη των έθνατών καταγραφή ημ) αύριον δνομα φέρονας άναξ ύνδι γης ημ) έρωνα, άφ δ ημ) ή Μίληνος Αναπτόραα έκλήθη ποτό. Confer infra in Μίληνος.

("Agos, wohis Keirns etc.] desendit Wesseling. ad Herodot. p. 348.)

*Αργίνεσα πόλις της αδολίδος άντικρύς δι λόσβε καμόνη και μανίας καλεμίνης άκροις. Aristoph. interpr. in Βατρέχου.

('A e e e e e s πάγος, ακρωτήριος 'AJήνησις] Heyne ad fragm. Apollodor. p. 1045. coll. p. 820, malle vidotur δικασήριος pro ακρωτήριος.)

(- "re άλιβή] emend, Heyne ad Apollod. pag. \$20.)

Agena — Τυφώνα] Τυφώνα δαμαναζούνάς. Ita ex Homeri hymno reflituit Erythraeus indice in Virgil. . voc. Inarime. (conf. Heyne ad Apollod. p. 77 %. Schlichthorft geogr. Hom. p. 144 fq.)

("Aprie - aposehinus] vid. Heyne opule. Acad. Tom. 2. pag. 332 lq. 337 et 343. - Mox pro energiand legit idem ad Apollod. p. 667. Sum Jivay.)

("Aeus] vid. Hefychium h. v.

_ inλy 3y and 'Augizon's] Plutarch, 6. Parallel. minor. Strabo IX. pag. 736.

- THS 'ATTINHS "Agun] vid. Suidas.

('Agustia - us 'Artinarges is reira meei foils] de koc v. Voffius de hift. gracçis p. 344. - ad locum: maça riv acziv rus bezavins, vid. Eustath. ap. Voff. l. c. p. 271.)

"A evy - xe Auxo Gews] v. 643.

('A o B i s a] locis ab Holftenio laudatis adde Lycophr. v. 895.)

'Aoin — wri vä 'Aoin] fed vide Acta Erud. 1703. p. 160. ex Laur. Begero de numis serpentiferis. ('Aoin] vid. Waffe ad Thucyd. 4, 12. *

"Arzuhan - new Sugigeos] laudatur etiam Etymol. M. voc. 'Aufryrear.

LIIIa

ሽኛ ሃ ၉ ዘ

Digitized by

JOOGle

"Aruga - ap' Ero rue asugnous agrequidos legor] Haec falla, vid. Morus ad Xen Hellen: 4, 1, 20.

"Ar Xarres — 'Heedoros reragent] c. 184. vbi vid. Wessel. et Valcken. pag. 362. Plin. 5, 8. ibique Dalechamp.

Auλur] vid. Morus ad Xen. Hellen. 3, 2, 18.

- or initian Keerwinnar] diffentum ab Str. bone componit Heyne opule. Acad. tom. 2. p3g. 203.

A vo χίται - ύπερ βάκηι] leg. ανσχίσαι - Βίρκην. vid. Cuper. fyll. epift. Burm. tom. 2. pag. 690. . Herodot. 4, 171. Wetlel. ad Diodor. 3, 49.

'Aøsemier - Biquines] Voffius de hift grr. l. 3. p. 366.)

'A @ po d / r 1 a] 'A @ pediaus, Meurf. miscell. Lacon. 2,9, Feitus hoc nomine: Notae ad Iustin. 21, 3, 2.

B.

Buβυλών — ἐχ ώς 'Heiderss] l. 1. 184. adde Bernegger ad Iustin. 1, 2, 7, vbi Herodotum contra Stephanum defendit.

Bairauda] Maussac pag. 390. b. ad Harpocrat.

(Bάλδος — ús άφωνον] haec verba fuspecta et orta e superioribus, vbi litterne ἀφώνε mentio, videntur Erneft. ad Callim. tom. 1. p. 531. 533.

Bagen - of rus innorgoplas etc.] vid. Herodot. 4, 189. et quos ibi laudat Valcken.

Bατή — iξηγητήσ] i. e facrorum religionumque interpres. vid. Ruhnken. ad Tim. p. 110. edit. s.) Bezeßeuro's] vid. Malelas pag. 211. +

BiBaling - Junes] Sumes Meurf. Bibl. gr. p. 1355.

Boguiones - Aupionios] Appionios infra in A.

Bane Qa'Aeta] Curtius 9, 3, 23. ibique interpretes. Schol. Aristoph. ad nubes v. 23.

- Buxe@alas liµnn] Mela 2, 3. p. 70. Plinius.

Berline Suidas in Olmes.

Beaxmaves — τα μηρύματα μαλακά etc.] vid. Pearson. p. 13 sq. Prolegom. ad Hierocl. + Beatres] add. Parrhal. Epist. 37

(Bú Carres - sae' Heedory de naxus dia ru ?] Errat! vid. Weffeling. ad Herodot. 4, 194. B. 366.)

Г.

(Γάζα – ⁸ ng) καθ' ήμας inάλατ] leg. δν. – Ad verba feqq. conf. Scalig. p. 36. b. ad Eufeb. – Singulari libello Academico in Ste hani Byz. de Gaza n rrationem inquifiuit Burkcher, Theologus Lipfienfis, Lipf. 1764. 4. conf. etiam etasd. diff. de Gaza dereheta futura ad Zeph. 2, 4. ibid. 1758.)

Fieres - auti to ugi i ofige] Spanhem. p. 217.

(Filiyaußai] yiliyauun preetulit Wilfeling. ad Herodot. 4, 169. p. 356.

Γλήτεs --- μετα τ. Κυτήται] vid. Neues Magazin für Schulen etc. tom. 1. part. 2. p. 419 --- 442.)

Fogdvais — xed Fogdizer] Hos Carduchos, Gordos, Mardos, Gordyacos, Gordaeos, Cardyeos et Carduenos vocari, Fullerus adfirmat p. 39. Milcell. — adde loca auctorum, adducta a Crenio in Exercitet face p. 50 fqq.

ror 900 - 10 rois Buzarrixois] Hermolaum nimirum Byzantinum historiam scripfiffe, ex hoc loco probat Vostius 2, 22 de histor grr. p. 271.

Fournels — do **Foundell** Scaliger pag. 20. 8 ad Eufeb. (conf. Marm. Parium epoch. 10. Prideaux marm. Oxonienf. p. 101. Ariftot. Meteorol. 1, 14. Apollodo. 1, 7, 2. Helych. voc. 'Pazzas. Miras recentiorum quorumdam notationes (originationes, commentorat l'eisner ad Bof. antiq. gr. p. 3, 4 — Ceterum a Stephano: diffentit Euleb. Chron. 1. de argiu. regibus nr. 35. qui Grazeum Theffali patrem facit.)

ي و فک

NOTAÈ IN STEPHANI BYZ. 'EQNIKA Lib. IV. c. II. 637

Aide a - Arpeatridos Ardemiridos, Meurl. milcell. Lacon. 306 ..

Δηλοι] Hieronym. Il olfius haec pro Stephano Suiaam [cribere facit in latina fua huius historiarum translatione; quem quid mouerit, ipfi videndum relinquimus, cum apud Suidam tale nihil in nostris codd. reperiatur. Barthius aduerf. 42, 19. +

Δίκ - προι Μιλήτψ] Hace Scholiaftae Theocriti eft ή περί Μήλον.

ή ποίs Σκομοσσώ] 'Anogyu. Calaub. Theorr. Lect. p. 34.

Acoundern - of ferdioi vid. Achan Anim. 1, 1.

(Dornoin - 'Poda] Heyne ad Virgil. Cir v. 476. emendar onegadons.

Dopionos - is doppionies] Bepuionies fupra in h. y .:

Devilar - Duyins] notat locum Diog. Lacrt, in procemio;

Δυμαν - Παμφυλον] vid. de hoc Hemsterh. ad Aristoph. Plut. p. 114 ..

Audury - The Mohoraides] vid. Neues Magazin fur Schulen tom. 2. part. 1. p. 5.

auae Hemsterh. 1. c. p. 117. et Ducker ad Thucyd. 3, 92. ex h. l. laudant, offendunt, in aliis: ملك editt: plura legi, quam in Aldina.)

E..

(Expision - fur ... wewani] emendat haec Heyne opule. Acad. tom. 9. p. 61.)

'Έλλα'ς — π'τη Δευκαλίωνος] Apollodor. I. τ. γίνονται δε έκ Πιβέας το Δευκαλίωνς παιδες. "Έλλην μέν πρώros, ou in Aids (lege D'in) this yepenno day hignes etc. Lineis deinde aliquot interiectis: autes ute Ir all aire the xxx eptres fraines appropriouser "Ellaras, voi note etien interpretie errorem, qui reddit : is quidem de le Hellenas, qui postea Graeci vocati sunt, nominauit. Vertendum erst: is quidem de je Hellenas, Grae.os alias dictos, nominauit. At reliqua ceiam, liber quia rarus eft, adicribi merentur: rois di, pergit, massiv Juliese viv Zupan. Kaj Zugos mer etc. (omifi hic reliqua Apollod. verba, margini adferipta, quum Heynii beneficio liber in plerorumque manibus versetur. - Ceterum vulgaram lectionem in Apollod. I. c. in Aids confirmare Scholiastem Hom. Il. p. 2. vel ab Fabricio, vel ab alio quo ferius adferiptum eft.)

de voc. Feassei, Feasin et inepto apud Hefych. 'Passei vid. Gale ad Apollodor. p. 15.

merra nver] vid. Graeu. ad Hefiod. p. 56.

- τό idvasiv Έλλην] Heilenes dicti junt a quodam Hellene, vt quidam volunt; alii ab Elaea, i.e. olina, quae Athenis erat. Cuius gentis princers natio et prima origo fuerunt Iones. Horum autem lator et primus auffor fuit lauan. Dannaeus ad August. de haeres. ex Epiphan. Epist. ad Acac +
- * Ex> אי באים 'Extra דוולי ביעלי דעי לי Exx בל אמדעאאגלדשי, alii באל יאי 'Execut דאו 'A איאילי. Damale. de haeref. — "Ελλην Στω χαλάμενος Δευκαλίωνος ημε Πύξρας παις άρχη έγένετο ποις Έλλησε της ποιάςδο περοπηγορίας παίτοι πάλαι Γραικοϊ λογομένοις. Cyrillus 1, contra Iulian. p. 10. d. 🕇 🗕 "Έλληνα prograces fi chibus Joh. 12, 20:

'EXsea] mentio in Nili narratt.

"Exuger] vid. Meurf. Cretam 1, 9.

"Erra] apud Sidonium male Aenna ; apud Iul, Firmicum Henna.

'Espaio] Ennacae Cererem nurus frequentant. Priap. 76.

'Enifavoos - rues de haunon's] humpur legit Meursius miscell. Lacon: 366.

'Eperpin - ngy 'Eperpinxes] acterity Eperpinny Luert, p. 13. Suidas 'Eperpinxiv.

('Epireos - na) 'Epireos] virique tor a occurrit, vid. Walle ad Thucyd. 1, 107.)

"Ερωιοη vibs Achaiae vocatur Scholieltae Ariftoph in Σφήκε, et Suidae in Λάσοι, it. Plinio 4, 5.

lipor "Heas mae 96 a] Ermicheniis Cereris, hymnique, a Lajo Fabric. Bibl. Gr. III. p. 102. 267.) in eamden fach menunit. "thenaeus.

'Eeex 9ia] 'Eexaa. vid. Meurf. de fopulis Atticae.

- 'Eerz turo] Εσχιεύς Εύχαρπία - "σοι αμαζαν] σα λοι Clericus ad Num. 13, 24.

"E Geoos - "Hedderos de Audius] 1. 1, 1. 142; cameria en sol. libri c. 147. Ephefios et Colophonios Ionise: adi.gnauit.

11113

(EQacar

Digitized by GOOGLE

628 LIS. IV. L. II. NOTAE IN STEPHANI BYZ. 'EONIKA

("EGoros - Iro yag ir 'Alig ..., oofenl, etc.] hune locum lacunofum expleuit Rutgerf. Var. Left. 2, 1. "Extres - Ixier usu] al. ixieres usu, vid. obferu. mifcell. Bat. tom. 9. p. 463. coll. p. 450.

Z.

Zuyei - Cymuif] Hine corrig. Pomp. Mela 1, 2. vid. obferu. mifcell. Bat. tom. 7. p. 443.

H.

'H @ a 15 i a - Two d' 'H @ astien Tuparres etc.] locum huns emendat Valcken. ad Herodot. p. 503. vbi et vos. Ilagestásaro h. l. explicat.)

€.

Ocissos vises etc.] vide hunc locum emendatum apud Scaliger. p. 37. ad Eufeb. b. et Iac. Gronou. ad Arrian. p. 88. †

(Oirras] leg. Orras Spanhem. ad Callim. Iou. v. 42. fie et habet Stephanus in Ouquation.)

Olganurer] alias Therapna dicta. Micyllus p. 152. Gegenner feribit Meurs. miscell. Lacon. p. 297. (conf. Cellar, geogr. tom. I. p. 1203.)

(Ois neix — Ossnidde] is dicitur a Paulan. Thespius. Sed straque forma in pluribus frequent. vid. Hemsterh. ad Aristoph. Plut. p. 325.)

Orgens - incypaumere] vid. Schol. Aristoph. in Nepshane. Latine Camerar. pracfat. ad Herodot pag. 14.

(Quehan] Eft Tene. Quomodo ortum fit Ouenhar, vid. Weffel. ad Herodot. 1, 167. p. 79.)

Ougin - Tis Kaurapyias] Kaurapias. Meurl, miscell. Lacon. 302.

(- anta ouraigeour Jugn] leg. Jugay Ruhnkea. ad Timaeum p. 74. edit. fecund.

Hλιέπολις] Holsten. ad h. l. nomen Βαλανία in Chron. Alex. pro numine accipit et in eo latere Beli aut Baal (folis) existimat. Sed ita Holstenium alterum dimidium voc. Βαλανία, quod acque corrig. videatur, intactum reliquisse, monuerunt obs. miscell. vol. a. p. 174. et lgg. Βαλ vel Βάαλ αλλα aut Δία.)

T.

⁴Leges όλυμα — άπο των Σολύμων] Atqui Solymi, quorum etiam Hom. meminit, funt apud Telmessium in Pisidia quaerendi, autore Strabone. † (Il. ή, 184. ao4. Odysf. é, 283; in quo posteriore loco malunt leg. Ἐλύμων. Schlichth. geogr. Hom. p. 13 et 153. Heyne Exc. 1 et 3. ad Acu. 5; improbat tamen. Idem in comment. de theogon. Hef. in Commentat. foc. Gott. tom. 2. p. 144.)

Ivdinifras] alii Irdinifros, Indigetes, vid. Crenii Ezercit. facr. p. 59 fq. Steph. Klosfis, Chron. Alex in nota Holftenii Kiesfis.

("ITURTON - 'Mpideros de l'ourros] "Inunos Weffel. ad Herodot. p. 449.)

"Ios - vier naider airiqua] Allatius de patria Homeri cap. XI.

(Ienoa] Herod. 4, 158. Occurrit et Pindar. Pyth. 9, 185. "Ienoon.

Tavia, " arring aporeger] conf. Strabo l. 9. init. Hefych. in "Loves. Hom. Il. v, 685.)

K,

Kaßereis] vrbe commentitis. vid. Fabrettum p. 318. ad tabulam veterem Iliad. f

(Kalars Bos] Kallary Bos emenda ex Herodoto 7, 31.)

Kallinico, in Mesopotamia. Chron. Paschale p. 175. † [Karas - Ruraios - Rurais] Rutgers. V. L. 2, 6. p. 92. leg. Kuvaios - Kuvais.

Kapia - inoliurios - segi sa Jur] vid. Fabric. Bibl. Gr. vol. 7. pag. 5. - Moz isoprayusrifer h. e. commentario illustrans vid. ibid. pag. 6.)

Kaezydar - ne zanasa [By] vid. Maior p. 29.

(Karoi.

NOTAE IN STEPHANI BYZ. 'EONIKA Lib. IV. c. 11. 639

[Kuonanvess] vid. Wessel, ad Herodot. p. 300.

Kaukuria] vid. Heyne var. left. ad Aen. 3, 5-3.

Keißugoi] vid. Commentatt. fuc. Gotting. com. XI. p. 176.

Konodellary - in Th Moupili] Moupils. emendat Valcken. ad Herodot. p. 176.

KuBizera - ng) KuBezis) foribendum KuBezis, vid. obferu. Mifcell. Bat. tom. X. p. 420.

Kurntinon --- zunte.] vid. Neues Magazin fur Schulen tom. 1. part. 2. p. 434 fq.

Kurds ne (ala) Schneider ad Xenoph. Hell. 5, 4, 15.

K 0 0 05 - die d' e'ei Kilou, n mir llegeußins n de Oerradins] Hace errore non vacare putat Hemiter-Luis ad Aristoph. Plut. p. 116.)

Λ,

Λακεδαίμων — το θηλυκόν λάκαινα] adde Phrynichum. (Ad locum de pracstantifimis ferri generibus apud Vett. conf. Schneider ad Histor. rei metall. vett. p. 25 — 30. vbi etiam voc. Στόμωμαι explicat.

Aunign - in ngi Aunigay] Aunigeur. Meurf. miscell. Lacon. 319.

Aητή — isopäray Nixapxer] Alii Nizexos, qui tamen nun Letacus erat, fed Cretenfis. vid. Gronon. ad Arrian, p. 332. Valef. ad Harpocrat. p. 118.

(Airaia] Berkel. ad h. I. Icholiastem Aristoph. essendat; aliter corrigit Hemsterh. ad Plut. p. 115.). Auguravia, migos vis Baavais] viel. Cellar. notit. orbis ant. p. 66. som. 1.

М,

(Mάζυν s - μαίξυν (Herod. 4, 191), - μάχμι (leg. μάχλυν) vid. Weffel. ad Herodot. 4, 178. pag. 359. Plin. 7, 1.

Maintas - ny Ques alaginar] leg. alifnay obferu. Mifcell. Bat. tom. 7. p. 168.

Magurera] vid Gronon. tom. II. Antiquit grr. tab. XL.

Macoia] vid. Heyne opusc. Ac tom. 3. p. 61.

Masiam] vid. Heyne I. c.

Meyagu - ano usyastus ve 'Anox unos] Hace emendanit Heyne ad Apollod. p. 113.

(- ngi Ta's urynouna's nepa'u. etc] vid. Hemsterhuis ad Plutum Arist. p. 274.)

Mexassers] Statius XII. Thebaid. 619.

Milaros - wrom io9n averropia] Lemonyn. p. 134. ad Var. S. t

Muydos wohis Kaplas] 'Apradias. Cafaub. Theory. lectt. 34.

- o Zyner] de eo Koenig. in Bibl. V. et N.

N.

Naßavales - raßarn & isn] vid. Eduard. Bernard. p. 49. ad lofephum,

Nagos - usvas dura unva etc.] Adde Suidam. Leonic. , 99. V. H Lindenbrog ad Cenforin. p. 49.

Neze undera] 'Asinous inmineus Nezeundean wiemaner, Chronic Palchale ad Olymp. CXXVII. 3. p. 174.

Nives "winres] Niniuae vrbis conditor, quis? vid. Cren. Exercit. Sacr. p. 172 fq. †

- iv vy 'Arspiq] ita BagBagesi vocata Affyria. add. Fulleri mile. Sacr. p. 78.

Niσiβis — σημαίνα τας súlas] Propteres Crenio Exerc. Saer. p. 164 fq. deductum videtur ab Hebr. callocauit. collocauit. collocauit. collocauit. collocauit. collocauit. collocauit.

(Nomba] dicitur ctiam Noba. vid. Hemsterh. ad Plut. pag. 249.)

O.

("Oa - Da'uar] alius eft is, qui laudatur a schol Aristoph. ad Plut. vs. 1003. vid. ibi Hemsterh, pag. 352 sq.

"O.A. gos - us "wocow irzas frankera] Fortallis excidit alquid post nomen Xenophontis, aut locus sorrig. cum Moro ad Xenoph. Heil, 7, 4, 17.)

(O) VA-

Digitized by Google

('Oxoumfosor] vid. obseru, miscell. Bat. vol. 7. pag. 74 fq.

Ounglvas - 19vos Aisionur] Holften. praccipit, leg. 'AgaBur. vid. tamen Ludolfum ad Hiftor. Aethiop. pag. 228.

Ougulior] Spanhem. ad Call. Ion. vf. 45.)

'П.

Παλλήτη - τρίγωνον την Βάσιν] vid. Gorallus ad Seueri Actnam vl. 42.

Παραιτώνιον] Barth. ad Statium III. pag. 11.

Παρθυαίοι - ή dia την φυγήν] Nic. Antonius de Iure exulum p. 6. +

(Παgvaroo's — ús 'Alizardeos] Idem dicitur Alexandrides. vid. Hemsterh. ad Plut. paz. 323-315. Mox vitiole est πeei το — χεητήριον pro τž — χεητήρία.

Пи́gos - жиклибши на 9 ебе ингоз] проски 9 ебем. mauult Valck. ad Herod. pag. 500.

Reigaios - in Maganins] attica forma. vid. Morus ad Xen. Hell. 2, 4, 15. p. 100.

Πλαταίαι - ές: ngý výsos πρό της λιβύης] et quae deinde commemoratur,

Πλατεία, vios Aiβúns] non diuersae sunt insulae, sed vna eademque. vid. Hennicke geograph. Herodoti pag. 29.)

Πονηρόπολις] vid. Suidam et Plutarch. περί πολυπραγμοσύνης p. 146. edit. latin.

Ilpaniai] adde Meurs. miscell. Lacon. 4, 16.

Пelanos] vid. Faber III. Semestr. p. 50.

([Iu 9 a - IIu 90] ponitur aduerbialiter, vt Adinner. vid. Scalig. ad Eufeb. nr. DCCXXXV. p. 41.)

P.

Paßiguuma] jabaguung vel jabaguungu. Mal. p. 222. ad lof. †

Papior medier] Hinc Helychium iuslu Vossi ad Iustin, p. 72. emendauimus. †

('Paoos] vrbs Ciliciae, ad dextrum intrantibus Issicum finum secund. Vales. ad Euseb. H. E. p. 115. fcribitur et Rhoss.)

Έ.

Σάμη της Κεφαληνίες, vbi Epiphanes diuino honore affectus. vid. Clem. Strem. 3. pag. 428. b. c. † Σάμψα — ό ήλιος] Σαμψωσοι Ήλιακαί ap. Epiphanium. †

Zágaza — sagaznyol] Stephanum hic sequentur Covarruvias, Gueuara, in Épist. Pintus ad Danielis (cap. 7. qui Saracenos ab vrbe Saraca dictos volunt. Alii a Sara, Abrahami vxore, quod nollent ab ancilla Hagareni appellari. Damascenus (in libró de haeresibus. vbi de Mohamedanis quaedam subicit. Exstat tom. 1. opp. Damasc. edit. Mich. le Quien. Paris. 1712. fol.) in Zágas xirás, quasi Sara vacuos dictos nugatur. Alii a Sarra et Sakan, quod Arabice est desertum habitauit. Pocockius (in specimine historiae Arabum) a Sharkion, orientalis. Plurimi et doctiores a pro praedari. Vide Hornbeck pag. 83 sq. Summae Controu.

Σελεύκεια] In titulis numi Selcuceni ab Holften. ad h. l. p. 287. laudatis: σελευκιων πατερικ, et ζευς Α. Κατιος, A illud non pertinet ad vocem ζευς, fed vocabulo πατερικς fubiliciendum eit, vu monet Berger. Thef. Brandenb. II. pag. 644.

(En Numßela] Redius dicitur on Nußela. vid. Hutchinf. ad Xen. Anab. 7, 2, 15.)

Eldy - Sidirns] Gronou. pag. 54. ad Arrian.

E.dwy] Achill, Tat. 1, init. (conf. Ifidor. orig. 15, 1. Plin. 5, 19.)

Exértira — GROTIVAS — Navoarius denáru] eneriras — exertiras — Nave. reiru. vid. Meurf. miscell. Lacon. pag. 2.

Σμίν 9 η, πόλις Toolas] commentum. vid. Fabrettum pag. 317. ad tabellam Iliadis. (σ.u.ν. 3 os dicitur a fchol. min. Hom. Iliad. I, 39. at σ.u.ν. 3 vis ibi dicitur Apollo a Cretico voc. Σ.u.ν. 3 os mus, vid. Strabo l. 13. pag. 604. B. Plin. 10, 24. 34, 8. Ergo est epitheton, quale σαυροκτόνοι, λύπωσε, παρ. νόπιος, et Iouis, απομύως. conf. Strabo l. c. pag. 613. A.)

Σάρκ - Connens wohis Σώρα] i. e. Tyrus, vid. Fuller, milcell. facr. pag. 79.

(Sidona

Digitized b

NOTAE IN STEPHANI BYZ. 'EONIKA Lib. 17. c. 11. 644

(263a un - vur diun mohens] in Genefi Molis quinque tantum commemorantur. vid. Cellar. geogr. ant. 2. pag. 575.)

Tagga - aφ' ns Asnos] Azzikkos legendum suadet Vossius de hist. grr. p. 384. Praesat. Anonymi ad Apollonii Argonautica: παράπατας τα σχύλια Αzzikka Taggaiz ngg Σοφοκλάz ngg Gluvos. Tágja de πόλιs Κρήτης, ús φησί Λογγίιος is τοῦς φιλολόγοις. †

- Tagodo] Vrbem hane patriam suam profitetur Paulus Act. 22, 3. Hieronymus autem scribit (in libro de vitis Euangelistarum et Apostolorum, qui exstat cum graeca versione, quae Sophronio tribuitur, in Fabric. Bibl. Ecclel. Append), Paulum suisse experience oppido Iudaeae Gischali; quo a Romanis capto, Romans (Tarsum, Ciliciae vrbem, Fabricius scribere voluit, vt ex Sophronii versione graeca vidi) cum parentibus suis Paulus migrauerit, et exinde Hierosolymas ad studia demum legis suerit miss. — Vita Hieronymi (tom. 5. opp. Hieronymi Paris, 1706.) testatur, eum diutius in Tarso Ciliciae mansisse, vt Cilicum linguae proprietates, quibus D. Paulus in epistolis vs., addisecret.
- ἐπισημοτάτη πόλις Κιλικίας] Iul. Caef. 495. τον της Κιλικίκε δφθαλιών vocat Eustathius diaconus in vita Pauli. add. Appianus 708. Argiuorum opus vocat Strabo 14. pag. 392. qui maxime, videndus. Prolemaeus Alexandrinus 5, 8. geogr.
- Διονίσιοι δε ό Θ, #ξ] Dionyfius Alexandrinus 555), ibique Eustathius. Leonic. 3. V. H. 80. Schol. Iuvenal. 3, 117. Lucian. 2, 792.
- dicitur et Delaxion, patria Constantini magni, Lipf. admir. 201.
- Perseus condidisse memoratur. vid. Valesium ad Ammian. pag 38 fq. 7
- a zoixos 'Agyelwy.] Strabo XIV. 352.
- xriouu Eapdanam' et quidem ung nulon , iuxta Suidam. vid. Barth. aduerf. 48, 2.
- ποταμός Kúlvos] Plin. 228. vbi Tarsum vocat liberam ciuitatem. Mela pag. 32. Strabo XIV. 392. et supra in 'Αγχιάλη. - Tarsenses molles, deliciusi etc. Philostrat. pag. 290.
- Téyea metomoios Auyn] 'Arvirn. Leopard. Emendat. 2, 16. Colomel. animadu. ad Gyraldum p. 170.
- Téredos milenos] Suidas in Teridios Zurnyogos (Tenedius patronus): due melánas ir araginare remarmo ei Teridios. †
- (Τέρινα inzhöre di ng) μεγ. Ehhns] innhöre spectare ad yoc. Irahine, refte monuit Heyne opule. Ac. tom. 2. pag 202.)

Tήλos vyσos] Sam. Petitus pag. 759. Miscell.

T # μros πόλις] Boecler lect. Polyb. ex Ms. Augustan. pag. 102.

- Tindion wolus] Athenaeus I. XV. ex Hellanici Aegyptiacis apud Canter. pag. 214. (Ic. nouar. lect. quae extant in Gruteri lamp. crit.)
- Teionion, πόλις] Salmas. pag. 26 sq. ad inscript. Herodis.

- Tpiónios] אמי דבוסהוֹדאה.

Tu genvia - τύραινος εκλήθη] add. Fuller. 1, 11. Miscell.

T.

[°]Τβλαι — γαλεώτα] Sam. Petit. 2, 12. obleru. [°]Τλλάριμα — όθεν ην [°]legozληϊ] Pearfon pag. 25 lq. Prolegom. ad Hierocl. † ([°]Τπανις — Μητρόδωρος iv τετάρτω] Herodotum innui, monuit Valcken. ad Herodot. pag. 305.) [°]Τρία — [°]loaugiar Σελεύκαατ] Σελεύκαα, vide Valefium ad Ammian, pag. 9.

Φ. Φάλη-

sss) Pro Alexandrino lege Periegetam, quem Austor. et Oxon. 1877. Pro Alexandrino ab alia manu reintellexiffe, vel ex adieño Eustathii commentario ap- foriptum erat Afer. male. conf. Indic. Fabric. B. gr. paret, cum quo Dionyfli periegelis prodiit Lond. 1688. Haec est animaduers fo Ballenstedii.

Vol. IV.

Mm mm

Fannoy - mohis iv 'Onixoi] Acta Erud. 1689. pag. 256.

(Gáon Ais - i di x 3 ur - augo 9. segares] Hune locum emendauit Ruhnken ad Timaeum pag. 17. edit. secund.

Φιλλάς -- ύπιρ ταύτης] de Santen apud Ruhnken. rd Tim. pag. 270. leg. ύπο ταύτης.

#/λ . - Indederros i. λ lum.] ex Herodoto 4, 1-8 legendum indidei o ros li λ.)

🗣 อน is — Фихลี] Фихаี เรียงดะ อันอออง รภี หยัดวเต, สวกละ เรียง อีบ้อ เสม สี่งอง. Liban. vita Demosthen. 202. (multi Ourlas f. Queros et Queraias confundant, ve docuit Scalig. ad Euleb. Chron. Lat. p. 86. 87.).

X.,

Xa conversed - vois opois Qualdos] confer Rueldum cap. 2. vit. Plutarchi.

AperoQuivns in Boimr.] male Apollo Jorum nominat Rualdus cap. 1. pag. 5.

"Aprn ro apraior] conf. Rualdum in vita Plutarchi cip. 1.

(X άλνβes — o sidness incours useros] En:muero fec. Plin. 34, 14. ex omnibus generibus palma Series ferro eft, quod Seres cum veftibus fuis pellibusque mittunt; fecunda Parshico. Componere hate constur Vols ad Virg. G. 1, 58. At vid. Schneider Analecta ad biftor. rei metallicae vett. pag. 24 - 28, vbi et voc Eroun un explicat. conf. etiam Stephan. Byz. voc Auxeduium. Ceterum quae traduntur in Hom. Il. 2, 857. de argentifodinis Chalybum, repugnare videntur reliquis feriptorum vett. teftimoniis, qui venus ferreas tantummodo laudant. Num igitur Homeium color ferri Chalybici argenteus decepit, an venae argenteae Strabonis actate vere defecciant?

Xαριμάται - Έλλανικοs iv xrinseeiv] arlosouv. vid Voffius de hiftor. grr. 1, 1.

X = b & b + m o of Post Suspenses ance zedeonsoires Westeling ad Herodot. pag. 744, inferendum putet Xigonous.

X los - ngi deprior roit yournolon Ruhnken, ad Tim pag. 215. leg. yournor; locumque firmtum fufic. catur e Theopompo apud Athen. 6. pag. 265. B. co. f. Pollux 3, 13, 1

Χολλίδαι — Λαιερτιούς is devriew] τρίτω Ionfius Hiftor Philol. pag. 272. [. 3. c. 12. 6. 5.

Xoλλdev] Hine Lacriii codex emend ndus, qui Koλλdevs feribit Ionfius I. c.

Xevon - irros Anave] Vrbs Chryle in agro Tr ico Apollini Sminthio facta fuit. Nulle autem prope Lemnum vrbs Chryle, fed proviontorium soft Haustine, a Sophoele wayer Xevion: dicum. Vid. Salmafium pag. 246 fq. ad Aram Dofiauae et. 143 fq. Adde Allatum de patria Homeri pag. 128 fg + (Schlichthorft geogr. Hom pag 143.)

(Xeusonoλis - Διονύσιος δ Βυζάντιος] Vollius de hift. grr. pag. 357.

U.

Winada - Kanirar] Voffius de hiftor. grr. pag. 139.

Deixos - 'Hadex] ab aliis Macedoniae accenfetur. vid. Cellar: G. A. 2, 13. tom. 1. p. 1082. Callim. tom. 1. pag. 532. edit. Erneft.)

(Denique indicasse sufficiat, in omnibus Stephani Byz. locis, vbi loca ex Apollodori, biblioth. mythicae auctoris, feriptis laudat, confulendum eife Heymum ad Apo. lod r fisgm., qui inprimis inde a pag. 1119 - 1137. multa in Stephano vitio feriprurae vel indicat vel immediat -) Hautenus Garlittus: - Andere licet, Stephanum quemdam grammaticum erra o feripfiffe commentar in Bionyfii Thracis The you untring vide Fabrit, Bibl. Gr libr. V. cap. 7. vol. Vil. pag 24 et 27: ac pag 71. vbi vero bune Stephanum alium effe iudicat ac noft um Bustor auctorem, et particulam Stephani met seyum e meto euulgaffe Villoifon in anecdotis grace. com. IL pag. 41 fq. Tolo, in emendate in Suidam et Hefychium, in com. I et II. aliquot loca Steph Byz emendaut aut vindicauit arque explicuit. - Eius fragmenta msst. gr. habuit Olearius. vid. eius litteras ad Fabric. in huius vita a Reimiro edita, pag. 314. - Plures Stephanos suppedi abit index. Harl.]

XV. Index

Vol. 11 p. 55 P 56 SCRIPTORES IN FRAGMENTO SECVIERIANO Lib. IV. c. 11. 643

XV. Index Scriptorum in fragmento Stephani Seguisriano citatorum.

Ad paginas editionis Berkelianar pag. 313-331.

Accitodorus pag. 321. Hecameus Eucomy pag. 323. 'Aolas pag. 329. Alexander B'. negi Kagias pag. 315. er Euga-Herennius Philo in Tois Internois pag. 318. πη pag. 317. er Aσία pag. 329. Herodianus ey n. pag. 331. Vide et infra, Andro pag. 327. Texvixos. Antimachus pag. 314. OnBridas é. cap. 315. Hefiodus pag. 331. iv B'. Audres pag. 331. Herodotus pag. 326. Apollodorus pag. 313. Keonum a. p. 314. d. Homerus pag. 323. 326. 327. 331. pag. 329. a. Trei Oray 323. lofephus ev d'. หญ่ e. รทีร ไยอิสเหกีร igoelas Apollodorus no tat tete éntreproperos pag. 328, pag. 314. Menander agén Póew pag. 325. Apollonius pag. 323. Rhodius iv Pools nrives Menedemon (lege ώs μεν ο Δήμων) pag. 324. pag. 330. Mualeas pag. 321. 330. Archenus pag. 330. Nicro Agrigentinus Afclepiadis auditor p. 318. Ariflides, Polemonis descriptor, libro secundo medicinam feeit in patria, et libros scri-(de Dodone) pag. 324. plit XLV. id. Artemidorus en entrang may 100. pag. 328. Orus p. 325. ev tois Egrinois p. 331. _ έν. 🖯 · · γεωγραφεμένων pag. 329. [[t] Paufanias er Boiwrixois pag. 313. Asclepiadis, medici, auditores Titus Aufidius, libro I. pag. 313. (Achaicis) Philonidas et Nicon. pag. 318. libro VI. (Eliacis pofferioribus) pag. 318. Barayeos in Manedovinois pag. 318. LV รที่ รทีร παระไอ้อร ฉบรรี หร่าง p. 329. Callingachus p. 322. in inrycomment p. 313. Philistus Dirediray e. pag. 314. UHVOIS pag. 330. Philo pag. 317. Charax libro VII. pag. 327. libro XI. 329. Philonides, Dyrrhachenus, Asclepiadis auditor Cincas pag, 320. pag. 318. Claudius Iulius er y'. Genvininov pag. 328. Philoxenus o Thy Odusseiar unournmarigur Craterus ev To y. meei UnQiomatav p. 329. pag. 319. Cratinus 'Aexiloxois pag. 323. Phlegon Olympiadum descriptione pag. 319. Ctelias Пестикой 1. pag. 315. Pindarus pag. 320. Demon, qui de prouerbiis scripfit. Infra in Polemo, periegetes pag. 324. Menedemon. Rhianus quarto Osooalikav pag. 325. quarto Dexippus in xeonixan i. pag. 317. Meognvianav pag. 330. Dicaearchus á. TE Bis The EALAdos p. 326. Simmias, Rhodius pag. 322. Dionyfius (periegctes) pag. 319. Sophocles Vlyile ener Dontinys pag. 321, 323. Dionyfius ev a. Livavtiados p. 331. ev B. id. Aagioratiois pag. 330. Epaphroditus ev Tỹ T. The Iliados pag. 320. λημνίαις πεοτέεαις pag. 330. ύπομνηματίζων το β'. αιτιον (Callimachi $\Pi \eta \lambda \tilde{e}$. id. forte) pag. 320. Ephorus libro 24. pag. 313. Теахичан рад. 322. Eratofthenes y. yewyew Paper pag. 317. Strabo pag. 325. [[] Euphorio pag. 314. 317. is 'Aviw pag. 322. Suidas pag. 320.

Mmmm 2

°O TOXYD

Digitized by GOOGLE

Vol. III p. 56 7 57

O rezvence (Herodianus) in ra a. rns na-Thrafybulus pag. 320. 96λ8 pag. 321.

Titus Aufidius, Siculus Afclepiadis auditor pag. 319.

Theopompus libro XL. pag. 314. Øilimmi-Ray Ro pag. 319.

644

Thamyris pag. 331.

Tryphon pag. 329. in maceuvipous pag. 319. Zenodotus pag. 320.

XVI. Index Scriptorum, in Stephani Epiteme memoratorum, longe, quam eft in editione Berkeliana, plenior. [Conf. Holftenii obsf. ad indicem scriptorum etc. supra laudatas in nouis mife. obfl. tom. II. pag. 117 fqq.]

ABRO, negi nageruyer, in Airia, 'Aya- Alexander Cornelius o TE 'Aorrandes, 9n, Féra, "Agyos, 'Agnvay, 'IBnelay.

ο Καλλίε έξηγητης περί έσρτων και θυσιῶν γεγεαΦως, patria Athenienfis, in Barn.

Aceftodorus, Megalopolitanus, meei moneur γεγεαφώς, in Μεγάλη πόλις.

- Adrastus, Philippopolites, Peripateticur, in Φίλιπποι.
- Adrianus 'Are Earo Servico a. in 'Areaia et C. eiusdem operis, in Savera.

Contra eum feriplit Nicanor, in A9x1Bis-Aclianus, a. izoginne Siakteas, in Xeggovnoos.

Aenesias, Megalopolitanus, Theophrasti discipulus, in Meyothy monis.

Aefchylus, in Alyuntos.

Eius Airvy, in Haring.

Eugunn, vide mox, Kages.

Ixétides, in Anµos.

Kaees leu Eugwary, in Muhaoos-

ALW Satuence, in Xwea.

Muool, in Olos.

Réerou, in Augunoros

Πεομηθεύς δεσμώτης, in Βόσπορος, Ιόνιος, Ivayla.

Προμηθεύς λυόμενος, in "ABion. Agathocles.

a meel nuling, in BeoBinos.

Agrocias, in "Aumeros.

Alcman, in Arriahera, "AgeuBa, Arriger eov, Taeyaea, Teanoi, Kaeusos, 'loσηδόνες, Πιτύεσσαμ

Eius B. πας gevener ac parar, in Equain

grammaticus πολυμαθέτατος. Coryacus, cognomento rolyhistor, in Keτυάσον, "Αμβασον, Ιάδαςα, Θύννη, Isoaia et pag. 712. 721. 727. 743. 255-257. 265. 664. 274. 116 23. 198. 420. 631. 504. 691. 692. 695. 534. 537. 100. 131. 420. 404. 513. 514. 534. 544. 550. 760 [[]

Λίγυπτιακά, in Φαγεώεων.

ά in Θίς, Ευωνυμίται, Ναπάται, Όμ-Boi, XnvoBoonia.

B. in Wira Pos.

γ. in Λητές πόλις, Σέθρον, Τεντυρίς.

ry. (I non eft mendum) in Ayruew.

Ασία, in Υγκανοί, Μελιταία.

- Topi Bigurias B', Karrinores
- πεςί τ⁸ έν ΔελΦοίς χρησηρία α. Πάρ νάσσος.
- Eugenny, in Augeaxion, Eximera, Egen vior, Tugaxivay, 'Thea, carmine.

περί Euleirs πάντε, in "A Bios et Tapos.

Kaguar à in Nazia, Kagomoris.

β. in "Αμος, "Αεγιλα, Τύμνος, Με-Hasos.

Reel KININIAS, in A Geodicias.

πεεί Κύπεε, χυτεοί

- ABURAN Y. in Acowon, Facyn, AQaκη, Κοςακόνησος, Ξιλία, Σκυθόπολις, Γίλδα. Δεάκοντος, Ζάγυτις, Λίξα, Μάγνα, Χεζδονητος, Χαλκαα, Ευφεαντα, Κυνών πόλις
- Αυκίας περίπλω, το Δολίχη, Μάκρα Ψελλός.

ME ?!

Voh 111. p. 58 🕇 59

Lib. IV. c. II. 645

- περί Λυκίας α. in Μολύνδεια.
- Aurianois, in Daidadas et Medagray, α. Εάγαι, Εευμναι, Λάμος Τυμνισσός (πνέανδα, Σίδυμα: Τήλανδεος B'. "Agaza, Keayos, "YAMON

meet Auxweetas B. in Aura.

- TESTAW, in ElBeda.
- meel movre, in Thea.
- περί Παφλαγονίας. Ιη Γαγγρα, Δαριδναπεςί Φρυγίας. γ. Φαρνακία, γάλλος,
- anucria.
- πεξί Συρίας, Τάβαι, ωροπός.
- Kotuaeror.
- Libro III. in Auropanana. XIII. in 'An- Apollodorus pag. 175. 285. 415. 164. 166. 99. λώεια.
- έν τω περί των παρ' Αλκματνι τοπικώς, elenpevor, in "Acaza, et Arries
- Alexander, Ephefius, in Selowsn.
- in Xaovia.
- Alexandri huius, cognomine Lychni, verlus in Aarry Jos et Tarreo Barn.
- Anacreon, in Téos.
- Anaximenis urrathayay Baritewr, in Marσαεγάδα.
- Androtio, in Airwalds, Boauoris, Kewnice, Θυεέα, Έπαείται, Οίνες
 - Eius liber tertius in 'Adixaevarrois, quintus in Maxieus, fextus in Aleay, septimus in Merci Xolov, Srevan, octauus in Axertion.
 - Άτθίδος β. in Δελφοί. γ. in Κάπαι, Πάνακτον, Παςπάζων. δ. in 'Agyervera: é in Megelades. 5. in rensivos, Aexesinn, Alear, Inxos. Vide et pag. 71. 429. 440.

- Antibius, Afcalonita, Stoicus, in Aorahov. Antigoni meenyyous Maredoving, in "ABav-TIS.
- Antigonus, Carystius, in Fucees.
- Antimachus, in TreeBogeor, Augryeveros,

*Δεγος, Δύμη.

and the state

Eius OnBeis citatur in Ala. a. OnBaidos in Kuy905 et versus aliquot heroici in. Τευμησσός.

Αετέμιδος β'. in Κοτύλαιον.

- Antiochus, [Syracufanus. vid. Holften. not.] in Beetros, Sauagena.
- Antiochus Cycnus, Afealonita, philof. Stoi-'cus, in 'Askaran
- Antipater, y meel Pode, in Aepevia.
- Antiphanes, Bergaeus, comicus, in Béeyn.
- Aphrodifius fiue Euphemius, ev To meei mareidos, in Aqoepiov.
- πει παντοδαπής υλης λόγοι μβ in Apio, in 'Απόλλωνος, Πόλις, Καβησσές, Reasos-
 - 109. 313. 36. 198. 222. 768. 769 67. 82. 123. 136. 251. 603. 369. 767. 699. 704. 740 292 505. 631. 638. 668. Jauparia-Tatos, in Dieixis.

Eius & meei 'Arezardeeias, in 'OeBiray. FewyeaOsperwv a. in Taugoess.

- περί γης β. in Γαυγάμηλα, 'IBngiay, et forte in Auons, vbi alii codices meenynoews B, et pag. 510: 535. 596. 629. 726.
- νεών καταλόγω, in Téredos. ά νεών καταλόγε, in "Λεγεεα et Πλαταια. ζ. eiusdem, in Koewin ή. in "Ωλε-
- mees Sear S. in Agenos maryos. 15. agras.
- Kaeinar & in Yon, S. in Aenormors et p. 517. 540. 550. 1. valerados. 15. ra-, Vivice.
- meennyncews, B in ABUNNor. Augura. 505, Ψησσοί, Τοςέται, γ. in Γαυγάμηλα
- χεονικών ά in 'Ασσώειον, Έλωεος, Μνές, Χήτιον. β'. in Now, Υπαφον, Φαβία, Χαιζώνεια ει Χαλκητόριον. γ. in 'AuaErros, "Anarga. S. in 'Areia, Aunsearos et Kauvol. . Cicantur et Apollodori Chronica, pag. 628. 630.

Mmmm 3

Anthes, in Alixaevaooos.

Vol. III. p. 59 P60

| 512. 514. 543. 170. 118. 57. 314. 329.
114.	Appianus in Δάλμιον, Κάτας.
Δευτέςω, operis nulla mentione, in 'Açıα-
via.	Aratus, in Darkyardgos. Ereyesor cius in
Гасуаса.
Apollodorus, Nicaenus, in Ninaia.	Arcadius, grammaticus, in NiQuitns, Duski-
Apollonides & Nixaeus, megi magospiar, in	λιον, Αίγοσθένεια, Ζεφύριον, Μολύ-
Tégiva.	reea, Auguatia, Xaigaverai
Apollonius, historicus, Ascalonita, in Mora-	Eius Oggorga plas, in "Antra.
λων.	Archilochus, in Kenrrn.
Apollonius, Myndius, grammaticus, in Mur-	Enwdois, in Maeos.
dos.	ioBanxois, in Bexere.
Apollonius, rezvinos, in 'Equalizy. is Ta megi	Archippus ix 9001 citatur in Tartoray.
yevar, in Kaspie.	Ariftaenetus of Two negi parantida, in Itha.
neel magar, é. ibid.	Aristagoras, in Luvainonohis, EAAmvinov.
Apollonius pag. 4. 6. 267. 296. 309. 323. 356.	a. Alyumtianav, in EquatuuBies et Ta-
409. 462. 583.	κομψος. β. in Nikis κώμη. Et fine
Apollonius, Technius, Parius.	libro numero, in YeBú.
έν τω περί παρωνύμων, in Πάρος, 'Aβα-	Aristarchus, in Arakopéviov, Ashixior,
anvoi, et forte ABeivaray.	Ιλιον, Μωμεμφις.
Apollonius Kagixav a. in Kegonchis, d. in	Alius cuius mentio (ex Aristophane) in
Κύον, Υδη. έ. in Υλλέαλα. δ. et 15. in	'IBnglay.
Βάςγασα. ζ'. Γευσαοείς. ιξ. in Αγκυ-	Aristides in 'Agay, Tévedos
ee et Eugenpos. in. in χωλον τοσχος. [?]	Aristo, Iulictes Ceus, Peripateticus, in "Ishic.
Kyidns utides, in Yuntheros.	Aristo, Gerasenus, rhetor eximius, in It-
πεεί Λυκίας β. Κοχλίεσα.	çaca.
Apollonius er B. in Asoia, Margures. 9. in	Ariftocles Kegnus, in Kegnes.
Ta Bay.	Aristocrates, in ABoirson.
Reovinar d. in Xanny oftor, vbi videtur	Aristophanes, in Mn tos, Kasogiov, Thruk,
leg. Apollodorus.	Άθηναι, Άχέςων, Βρέττος, Παμβω-
Apollonius, Rhodius, in 'ABavtis, Egu97-	τάδης, Ταμιαίιν.
νοι, Κρωβίαλος, Ογχητος, Κυτα,	Eius 'Axagveis, in Bowtia, Teayasap
Αβαρνος, Αυλαί, Ακμόνια.	Φυλή.
Argonauticorum quarto, in TAAss. Se-	βαβυλώνιοι, in Λακεδαίμων.
cundo, in AvGeuss.	newes, in Agyos.
έν Pode Krives, in Δωτιον.	Έκκλησιάζεσαι, in Αχεαδές.
Κανώβω, in Χώςα. Κανώβω δευτέςω,	θεσμοφοειάζεσαι, in Αγυιά.
in Kogn Des.	ίππεις, ιο Δημόνησος, Φυλή, Χαλκίε.
Apollonius, Letopoliter, 6'Aexuegeus, in An-	rorados, in Kógwyos.
τές πόλις.	Λυσι5εάτη, in Τεικόευν 9ον.
er 'Aπoλλωνio. Carmen hoc fine auctoris	Νεφέλαι, in Παίενης.
nomine citatur in Hµikuves.	όλκώδες, in Φάσις.
Apollophanes, Antiochenus, Stoicus, in 'Av-	ögviθes, in TgiBαλλοί.
τισχεια	$\Sigma \varphi_{i,kes}$, in $\Delta \eta \mu c \eta \sigma os$.

Vol. 111. p. 60 P. 61. 62 IN STEPHANI EPITOME CITATORVM Lie. IV. c. II. 647

	·
τελμισσείς, in Τελμισσός.	6. 8. 24. 765. 293. 434. 762. 587. 108.
Arion, Methymnaeus, in Megupyon []	362. A 19 1 1 1 1 1 1 1 1 1 1 1 1 1 1 1 1 1
Tyipanns, in 'IBnelog.	Geographus, in "ABagvos.
Citatur etiam Arittophanes alius o ress On-	
βαίων δεες γεγεαφώς, in Αντικον-	Tearrie Knogwing Husporration
, dures. Eiusdem βοιωτικών β'. in	
÷ ,	Ψαμμαθύε, 'Ωρισία, γ. βελιτανοί.
Xaiguvera.	ζ' in Έρυθρου, ίππονησος. 9. in
Arifloteles, in "Auravdeos et pag. 670. 688.	Yola, Dagos. 1. IElay, Kapin. d. in
692. 770. 487.	Τίβυςκ. έ. μ Φαλάκεαι ιά. Χαλ-
moditerens, in Adecuation	nitis.
πολιτεία Λμβεακιωτών, in Δεξαμεναί.	eniroun, in Augrides, Oepicoviov.
Ηπειρωτών, Αμυνται.	έπιτομής, ά. in Kęύά.
Teredian, Teredos.	έπιτομή των ένδεκα, in Δ5α, Δεςτών,
περί βαυμασίων ακεσματων, in Γελωνός	Kú9wy, et pag. 497. 509. 514. 524.
ct Γέςμαςα, Οίνα Ομβρικος Tr-	540. 391. 600. 611. 697. 296. 328 700.
Arifloxenus, musicus Tarentinus, in Ta-	et in Λίγυρος. Λώς, Μασραμέλλη,
Arifloxenus, musicus Tarentinus, in: Ta-	Ξεχης, Τέγεςρα, Φίλιπποι, Φλά-
e::	YWY.
Armenides, in 'Ariaeros.	Libro decimo, fine operis nomine, Kagyn.
Arrianus, Nicomediensis, in Ninopinderce,	Alius Artemidorus, Ascalonita, qui de Bi-
Άλεξανδζεία, Άλμήνη, Βόζσιππα,	thynia scripsit, agrahav.
ABgerrivn, "15005, et pag. 702. 720.	Asclepiadis, medici, auditores, Augeaxiov.
639. 232. 41. 272. 93: 474.	Alclepiades in Nazos. Myrleanus, in Mug-
Libro XVI. operis nomine omifio, in "A xea.	λέα. [[]]
Libro XI. in $\Theta \in \mathcal{G}n \mathcal{G}\alpha_{\ell}$, X. in X $\omega_{X}n$.	A felep ades Anazarbeus
ώναβάσεως Άλεξανδες δ. in Άσσακηνοί.	περί ποταμών, in Ανάζαεβα.
Repaires in 'A un l'armer "A range	Afel piadis Tragilei
βιθυνιακοίς, in Αμαζόνειον, Άσακος,	
Teinges. a. in Oruntos. e in Bisuo-	τραγωδεμένων βιβλία έξ, in Τράγιλος.
πολις, Μεγαζικόν, Νικομήδειον.	Alclepiades, Nicaenus, in Nincica.
irdixeis in Massana	Afinius Quadratus, in Indus, Mesonun.
παιθικών β. Η Ζηνοδότιον. 5. in Χολο-	Allynonius, in Kéngos.
βητήνη ή in Ελένετα. δ. in Γαζα-	Athenaci Dernvoo: QISWV B' in Faiten Aoi, Th-
κα. 17. in "Η Çaizor, Χαζήνη, Δόλ-	ves, Bugia y in Laryyea.
βα ιά. in νάαξδα. Ι in Φάλγα.	Athenodorus, Anchialensis, de sua patria in
9' in Ailaray 15'. in Areay, 15' in	Αγχιάλη.
"Oça9a.	Axones Legum Solonis, in 'Ayves.
περίπλα εύζεινε πόντε, in Άψίλα, Άθη-	Bacchylides Iulieres Ceus Simonidis ader Qi-
voy, i Aun n Aagei	des, in Isris.
Artemidorus, Ephetius, in Teroa, Thyoros	Balager Manedoving, in OABndos. G. eius
etc. pag. 175. 179. 193. 451. 458. 409	open's, in "AuchBos.
518. 108. 409. 503. 2 9 26. 48. 214. 282.	Baltanus Serves Frirag patria Berrhoenfis, in
574 77 713 722 75. 744 7 2 763.	Performer,
627, 692, 699, 699, 702, 665, 080.	Blactus anstrycholar monthe, in Kanginn.
	lious
	•

Bolus, Democriteus, in "A Jurges. n. in AraBieror. 4. in Acra, Hour Callias. Vide supra, Abron. sia, $\Sigma \alpha \lambda ves.$ in $\Delta \omega \rho os.$ is in Callinachus, pag. 5. 61. 99. 113. 209. 293. Ψίμαδα 15' in Ωeros. Ελληνικών β. in Adecisera, et Tairagos. 307. 374. 395. 582. 688. 576. 622. 546. δ' . in $\Phi'_{\eta\gamma}e_{\sigma\alpha}$. 526. 566. 629. a. aitiar, in Agazvaior, AoBusa, My-B. fine operis nomine, in Asupa. 1. in ' σοπόντιος, Marris, Teivareia, Koolava. B. in Keeler. Termodionos B'. (forte eiusdem ope-Charondas, Catanaeus, Sicionpos Tor ASy. ris) in Kuvéreia. y. in Aneoas, Auνησι νομοθετών, in Κατάνη. rúgera, $\Delta \tilde{\eta} \lambda os. \delta$. in $\Delta er \pi vicés.$ Choerillus, Iastensis, in larger. Onupacions, in Keavar. Choeroboleus, vide Georgius. Δαιδάλω in Aidnyos. Cineas, rhetor, in EQuea. enaλη ibidem: et in Δinτη, "Iamis, Aug-Claudius, Iulus, fiue Iulius (vt in Aauna retor, Terrepers. legitur) a. Gowinav (leg. Gowinina) in έπιγραμμασι, in Eomeis. "Ann In Isdaia vocatur Iónaos. *Ιαμβοις in Άπέσας. Cleo, Syraculanus, meei Aiperwy, in 'Aonis. Ex hymno in Delum, in Dreumon. Cleodamas, de re equestri, in "Axivy. υμνω in Dianam, μελιγενίς. Clitomachus, Carthaginensis, Diogneti F. Callifthenes, y. EAAnvirov in Teyuga. nomine patrio Asdrubal etc. Vide in Callistratus libro VH. de Heraclea. Vide in-Καεχηδών. fra, Domitius Callistratus. Corinna, in Oforma. Capito, in Anagassis, Πιτύη. Craterus, neei Un OIGHATON, in AnUTHEN. Ισαυεικών ά. in Koreades. β'. in 'Αλίμα. dos et Χαλκητόριον. τα, 'Αεύκανδα, Έδεβησσος, Λαλίy. in Kaenvn, Tugeoiza. σανδα, Σύβεα, Μέκισσος. 9. in 'Λετώλα, Ληψήμανδες. γ΄. αςνεα), μενδήμιον, Συέδεα. Crates, in Nhior, Tagrages. Cratinus, in Yuga Adea putreson. 5. Kaulidava. Ioauentois, in Mora Bay. Margarois, in IBneloy. Carneadis successor Clitomachus in Ichola Nepeous, in Yuga. Σ_{ee} (ϕ_{ioi} , in $\Delta B \lambda \omega v \pi \delta \lambda is$. Cyrenaica. Kagynowy. Carterus, vide Craterus. Crito, Getica scriplit, in Ferice. Ctefias, in $\Lambda\gamma\beta\dot{\alpha}\tau\alpha\nu\alpha$, $\Delta\epsilon\lambda\beta\dot{\kappa}\kappa\alpha\eta$. Callor, in Bowtia. πεεμηγήσεως γ. in Κοσύτη. Cato, in $\Delta \cos \pi \delta \lambda s$. Cephalo, in Aglo Bn, Igainos. περίπλων, ά. in Σίγυννος, έν τω δευτέρο Cercidas, Megalopolitanus, dersas voucherns in Tierca. και μιμιάμβων ποιητής, in Μεγάλη Περσικών ά. in Χαύων, γ. in Κυρταία. Περτικών 1. in Δυρβαίοι, Χωραμναίοι πόλις. Cerycus, sophista Gerafenus, in Tegara Cyon, Cydathenacenfis, in Kulz Silveyer. Charax pag. 11. 19. 43. 54. 90. 131. 161. 204. Daimachus De. πολιδεκητικών υπομνηματών, 120. 372. 419. 730. 743. 726. 740. 719 in Λακεδαίμων. Damagetus, vi le Demagetus. 766. 332. 425. 171. 584. [2] χεονικών ά. in Παβξασία. β'. in 'Αγίαι. Damastes in Twee Bogen - γ'. in Λάζανδα. ζ. in Αυταζιάται. Damophilus, in YITTARN. Deilochus.

Vol. III. p. 62 7 63

Digitized by GOOG

Vol. 111. p. 63 P64.65 IN STEPHANI EPITOME CITATORVM Lib. IV. c. 11. 649

Deilochus, Cyzicenus, in Auptanos. Decimo oupreorazar, 52 Hela. Secundo, Demagetus fine Demaratus, in 'Ant'n. in Oißa. Demetrius, in 'AyBarava, 'Anth, 'Agnaέν συμποσιακώ, in Μίλητος. δες, Αθήναι, Άλθαία, Απία, Ατ-Dieuchidas, in Skie Oay. τάλεια, Ατάκη. Dinarchus, xarà Nugés, Eevlas, in Alyway. συνωνύμοις, in 'Αλαβών. Diodorus, in Exareus, Xoxagyos, Terro-Demetrius, Antigoni F. in Kugeos. guvroy. Grammaticus, Αγχιάλη, Χό-Demetrius, Salaminius, in Kagnerola. λαεγος. Demetrius, Callatianus, in 'Artikuea. Diogenes, Cyzicenus, scripfit VII. libros de Demetrius, Odessenus, qui de patria sua scrifua patria, in BéoBinos, liber tertius in plit, in Odnoros. Zέλεια, primus in Adeasera. Demetrius, Scephus, 15. rewing Sianoous, Diogenes & Λαεετιεύς ΦιλοσόΦω ίσοεία, in in Sirivdiov. [7] Δευίδαι, Ένετοι, Χολλίδαι """) Demetrius "), Phalereus, in Nicandrum, Dionyfius, in Χόλαργος, Πάνδαι, Έλαιους, Κοεώπη. Τρικόρυνθον, Άγύρηνα, Άτήνη, Σα-Demodamas, Milefius, in "Avrisoa. τεία, Σίβαι, Φαεέσιοι, Λεκαεία. Demosthenes, orator, in Dogs A desov et 'A mon-Έωμαϊκής άξχαιολογίας Dionysii, Halic. λan læ. libri pag. 32. 181. 164, bis, 369. 441. 771. Demosthenes, Bigunakay libro Iecundo in 451. 483. 598. 510. 544. 743. 353. 369. 470. Tágas et Tagoós. Liber XIII. pag. 587. XV. pag. 695. 473. tertio in Teunnoris. 438. Liber XVI. pag. 551. 651. 738. quarto 'AAe Eavdeera. 207. 61. 461. XVII. pag. 561. 588. et 9. in Aerann. in Degevrivos. XVIII. in Orginola, i. in Kooros et Maurahoi vbi versus citan-Naevia. XIX. in Kavsávrea et pag. tur, ficut et in 'Heala ex 10'. etfi ope-501. 676. ris nomen expressum non habetur: Έπιτομη, in Koglohae. •ibique Bithynus appellatur. Πέμπτω έπιτομης, in 'Aginesa. Demosthenes urivers, in Ohigev. Idem forte Dionyfius, Byzantius, avanha Boonies, in in "Αμαζεις, Λάμψακος, Κεήσσα, Χευσόπολις. Dionyfius Cyrtus, medicus, in Kúgros. [1] Χαλκἆα. Demus, Delius, in Bi/3Alvn. Dionylii meenyyntis pag. 14. 32. 212. 222. 244. Dexippus, 1. χεονικών, σεμχαίοι, 13. in 265. 297. 352. 409. 417. 418. 451. 587. EX8601 590. 752. 144. 151. 169. 178. 468. 482. Diagoras, Melius, in Mn Aos. locupletior, quam hodie exstat. Vide Dicaearchus, in Πάτεα. notas ad "Eµisoa. ά. τῦ τῆς ἑλλάδος βίε, in Χαλδαίοι. Dionyfius (Samium hunc facit Euflathius in prolegomenis ad Diopysii meginynow) Didymus, pag. 10. 17. 43. 96. 149. 162. 464. 616. 717. 666. 758. Bassarica carmine Epico scripfit. Y. Barras ttt) Phalerei nomen ab alia manu adiectum videtur.

uuu) Conf. Fabric. B. Gr. lib. IV. cap. 19, 2. pag. 602. vol. III. vet. edit. Hark

Vol. IV.

Nnnn

Digitized by GOOGLE

γ. Βασσαφικών, pag. 238. 241. 257. 310. 355. 376. 452. 465. 677. 286. 288. 601. 458. ιδ. in Ωdoves. ιή. in Βώλιγγα. δ. in Γάνδοοι, Έαρες. ά. in Μαλλεί.

Dionyfius, Thrax, de Rhodo, in Tagores. Dionyfius, Tryphonis, in Muggines, "Oa.

- Dionyfius, Veicenlis (an Diocles) sicoropuxŵv á. in Irúxy.
- Dionyfius Γιγαντιάδος ά. pag. 331. 465. 711. β'. in 'Ogέται. γ'. in Νέσσων, forte Samius.
- Dionyfius lib. XXIII. µ8σικης isogias, in Ydeta.

Dionysii epitoma, rogiozza.

- Diophantus, 'ABiol. in Politicis, ABusivos.
- Dioscorides, Anazarbeus, medicus clariss. in AvaçaeBá.
- Diotimus, Adramyttenus, Gargaris litteras docuit, in quem Arati epigramma in Fáeyaea.
- Diotimus, lib. LXV. παντοδαπών αναγνωσμάτων, in Πασσαργάδα.
- Domitius, Calliftratus, lib. 3. de Heraclea, in Ψίλιον, Τάφραι lib. 4. in 'Agzigózoσα, Μόκατα lib. 6. in 'Υπιος ετ 'Οδιάπολις. lib. 7. in 'Ολύμπη.

Dofitheus, in Awerov.

Duris, in Angayantes, Auaois, Feguia.

Duridis, Elatiae, epigramma, in "Eqecos. Echecratides, Methymnaeus, Aristotelis di-

fcipulus, in Mé9uµva.

Echephylides, in Sparrnela.

- Emphanes an Euquiva, Πυραυνώ, in Πάρνης.
- Epaphroditus pag. 56. 57. 223. 263. 308. 364. 368. 398. 499. 508. 759. 659. Neronis libertus, in Bi9úviov.

in Homericis, Λαπίθη, Νώςικος, Όλμιον. Ephorus pag. 8. 13. 127. 230. 346. 436. 216.

236. 165. 294. 406. 732. 229. 99. 109. 211. 229. 247. 427. 582. 583. 595. 631. 666.

667. 583. Historicus Cumanus, in Kunn.

ἐν τῷ ά. in Δυμαν, χαλισία. γ. βεφία, σκυφία, αθήναι, λάμψος, μυκαλυτσός. ἐ. ἄβαςνος, βεύλλιον, καςικον τειχος, τιβαςηνία, ὕδςα. ζ. άλιεις.
ί. πάςος, vbi multa cius verba referuntur. ιβ. in Τύχη. ιζ. in Έντελλα. ιή. in Έρμε πεδίον. ι9. άςγος, ωτιεις, et [Γ] Φοινίκαιον. κγ. βέ-Φια, χρυσόπολις. κζ. in Κασσάνωgos. κδ. in Δυμάν. κζ. βύμαζος, ζηςάνιοι. κή. in Έςβιτα, Φάςος, Μύνδονες. κ9. ίζοςς, χυτόν. λ. με λιτταία et μετάχοιον.

Epicharmus, comicus, e Crasto, Siciliae, in Keazos.

σφιγγί, in Χιτώνη.

- Epicrates, Balaneotes, Oadaviey.
- eius Encomium in patriam, Badavia,
- Epigramina incerti auctoris, in Δiev, Άγεία, Άγχιάλη, Μίλητος, Φασηλίς.

Epitherles, grammaticus Nicaenus, qui fcripfit de vocibus Atticis et de comicis ac tragicis, in Níkaza.

- Eratofhencs, pag. 27. 61. 185. 254. 255. 96. 113. 198. 430. 696. 698. Agathoclei F. Cyrenaeus, in Kueńrn.
 - Eius Heivorn, in 'Azu. [vid. notam edit. ad Holstenii notas l. c. pag. 118.]
 - γαλατικών ά. in Τολιςόβιοι. Β΄. σπάςταnos. δ. διανείς. έ. in Υςκανία. ζ. βοός κεφαλαί. λγ. υδεηλα.

Equips, in Artia.

- Erranius lege Erennius fine Herennius, in Βαβυλών.
- Erafistratus, medicus Iulietes, Ceus, in 'Isλ's et Kas.
- Erennius Philo, la τρικοΐς, in Δυβξάχιο, Κύρτος. Vide Philo.

Euages, Hydreates, comicus, in 'Idea.

Eubius, Afcalonites, floicus, in Ατκάλων. Euclides, Megarenfis, Socraticus, in Meynex. Eudaemon, in Δοκίμειον, Καπετώλιον, Όζε 5ία.

Eius

Vol. HI. p. 66 7 67

Eius orthographia, in Ailaa.

- Eudaemus, leg. Ειθαίμων in Δασκύλιον. [vid. Holften. pag. 119.]
- Eudoxus, in 'Aβδηςα, Κασαναία, 'Αγάθη, Σπίνα, Πλαταιά, 'Ασκαλών.
 - ά γῆς περιόδε, in Άρμενία et Μοσσύνοικοι, Συρμάται, Χάλυβες β΄.in Άσδυνις. δ΄. περιόδων, in Άβδηρα, Σκυμνιάδαι, Σιντία, Καλή ακτή, Χαλκίς, Χαβαρηνοί. 5. γῆς περιόδε, in Άξανία, Ζυγαντίς et Ασίνη, Φελεσσαιοι, Αίγιον, Όπικοὶ, Σκυλλήτιον, Κζεμμύων.
- Eugenius, Stephani, aut Hermolai in Caefarca fehola antecessor, λέξεων συλλογη, in 'Ανακτόgesa.
- Euphennius, ev to meet Qateldos, in Apoemiov.
- Euphorion, in Άλήσιος, "Αλπωνος, Αθύgas, Νάζος, Γάζα, Βοιωτία, Δα-Φνώς, Μωςιώς, Τρικόςυνθον, Ωρωπός. "Αλεξάνδεω, in Σόλοι.
 - αεαίς η ποτηριοκλέπτη, in 'Αλύβη.
 - αζετεμιδώςω (forte Απολλωδώςω vel Agτέμιδος ύμνω), in "Ασσωςον.
 - διονύσω, in 'Ακτή, Λύκαψος, 'Ωεύχιον. [?]
 - geari, in "Aolwros, 'Oyraïa.
 - Ιππομέδοντι, in Λυχώνη.
 - ποτηριοκλέπτη, in 'Αλύβη.
 - χιλιάσιν, in Ασκανία, Χαονία.
- Euphrates, Epiphaneusis, Stoicus, in 'En-Oávesa.
- Eupolis, in 'Αγυιά, "Αμυςος, "Ατςαξ, Τςαγαία, Γεάτιλλος.
 - Μαρικά, in Γάδειρα et Qeoσαλία, vbi μαρυκά legitur.

Euripides, in Bouwria, 'Yeia, Xeggovyoos. aigi, in 'Avrgov.

'Ανδεομάχη, Φθία.

'Αςχελάω, Λιθίοψ.

Eerzger, Algloy.

- Onoë, Eugunn.
- Ευςυσθά σατυςικώ, Τάςταςος.
- Λικυμνία, in Τευθεανία.

Πλασθένα, "Λεγος.

Eulebius, έν τη έκκλησιατική ίτορία, in Biervos.

Euflochius, in Παντικάπαιον.

- Eutropius, in Kaexnow.
- Fauorinus, vide Phaborinus.
- Georgius, Γεώεγιος ό χοιροβοσκός, cognomento subulcus, όνομασικώ, Ταμία-Dis.
- Glaucus, in 'Agivonλα, Δευτέςα, 'Αταβηνοί. τετάςτη, in Γάδδα.
 - 'Αςαβική άςχαιολογία, in Γέα, Σαλ. μηνοί.
 - ^{*}Λςαβικῶν β΄. in Δέμαθα et ^{*}ΛταΦυνοὶ, ^{*}Εςθα, Εὐαληνοὶ, Νέγλα, ^{*}Ομανα, γ΄. ΛἴΛανον, Βασιννοἱ, δ. in Δέμαθα, ή. in Γάζακα.

Gloffographi, in "Alos.

Hermenidas, in 'Anlagres.

- Hecataeus Abderita, in Er/Eosa, Kagap-Bunn.
- Hecataeus, Milelius, pag. 12. 13. 18. 37. 48. 51. 56. 198. 71. 732. 207. 209. 230. 262. 272. 273. 280. 350. 353. 367. 581. 753. 462. 399. 401. 403. 406. 407. 433. 443. 478. 489. 605. 466. 453. 506. 517. 539. 573. 665. 670.
 - Πεςμηγήσει, in Θίγγη, δάλων πόλις, Γαῦλος et pag. 412. 436. 493. 264. 656. 717. 718. 441. 485. 490. 525. 527. 538. 583.

β΄. πεςιηγήσεως, in Aθάζξαβις.

Ασίας πεειηγήσει, pag. 6. 144. 262. 448. 604. 628. 354. 631. 465. 466. 632. 667. 418. 422. 426. 437. 466. 470. 482. 487. 489. 493. 499. 503. 373. 374: 402. 443. 456. 508. 517. 531. 536. 537. 544. 547. 543. 475. 483. 262. 753. 682. 687. 668. 669. 671. 676. 677. 680. 754. 758. 768. 572. 579. 595. 701. 712. Ν μ μ β 724

Digitized by Google

Πόλεσι, in Maedoves.

χευσώ γένα, in Μαειανδυνία.

Vol. 111 p. 6 . 2 68.69

724. 730. 733. 599. 600. 737. 548. 553. Hellanicus, pag. 102. 106. 508. pag. 8. 68. 556. 559. 561. 562. 564. 567. 569. 571.

- Αίολικοϊς, in Αμαζόνειον, Μιλήτε κόλπος. [[]]
- ά. γενεαλογικών, in 'ΑμΦανα', Άπάτερον, Μελία.

S. eiusdem operis, in Muyiooi, Teeuinn. eveway five eveways aregnyyors, in Aiga-

- "Αμπελος, 'Αείνθην $\lambda \eta$, Aiζάχη, Aueryda, Iuons et pag. 418. 425. 427. 430. 436. 446. 447. 467. 470. 471. 472. 475. 477. 479. 480. 481. 482. 492-606, 610, 612, 616, 617, 486, 494, 638, 662. 668. 670. 672. 676. 678. 686. 165. 174. 260. 286. 288. 290. 556. 557. 563. 564. 565. 570. 572. 573. 567. 292. 295-**306.** 338. 339. 340. 345. 348. 357. 362-370. 377- 378. 415. 416. 507. 512. 513-515. 516. 517. 521. 526. 527. 531. 540-**54**1. 544. 546. 550. 551. 751. 753. 57. 58-120, 450, 460, 462, 687, 747, 755, 756, 757. 758. 769. 749. 710. 716. 718. 724. 725-727. 731. 747. 748. 592. 596. 597-599.
- Heginynoes LiBuns, in ELéveros, Eudernyn, et 'Overa Barns, pag. 577. 475. 680. 736. 742. 764. 554.
- Λιγύπτε περιηγήσει, pag. 515. 689. 690. 730. 756.
- isoeiav ia. in Oirn et Dadarva.
- Περσικών ά. in 'Αρταία.

Έλλησποντω, in Tévedos.

- Hegemon, Leuctricum bellum fcripfir, in Αλεξάνδεεια.
- Hegelianax, grammaticus Troadensis, meel Δημοκείτε λέξεως βιβλίον, in Τρωίάς. Περί ποιητικών λέξεων, id.
- Hegelippus, Mecybernaeus, Παλληνιακά scriplit, in Μηκύβερνα, Παλλήνη.
- Heliodorus Meareoirain, carmine, in Quλακή.
- Helladius, in To a. solveias, in AyBarayes, Breutós.

- 395. 75. 448. 554. 164. 165. 199. 263. 266. 433~604. 771. 679. 728.
- Δευκαλιωνείας ά in 'Αγάθεια, Μιεγομεναί, Ασπενδος, Θηγώνιον, Άλλπωνος, Φημίαι, Καλλίαξος, Λακέξια. B. in Middenov, Saix mos.

ίερειων α. in Νισαία, Σίπυλος, Φαίαξ

section neas B. in Deixion, Nisaia, Xar ewvera, Xarxis.

iegeiw y. in Xaovia.

- κτίσεσιν έθνῶν και πόλεων, in Χαριμαται. Κυπειακοΐς, in Καεπασία.
- Δεσβιακών ά. in Μαλόεις, Τράγασαμ β. in Nainn.
- meet Audias, in 'A Zeromay.
- Περσικών ά. in 'Αρταία, Χαλδαίοι- β. in Τυςέδιζα.
- Zrugina, in Anadoros et 'Anuerson, vbi orugais pro codem legitur.
- Libro secundo, fine operis nomine, Ayaµеса. [[]]

Tewinois, in Ooirion, a. Tewinwr, in Barier

Heracleo, in Bnood. Glauconis filius vocatur, in 'Ayera. Glauci F. in 'Act98. oa, et Keonúheiov.

Heraclides, Maxedovia.

- Heraclides, grammaticus Mopfeades, in Mo-**V**8 isla.
- Heraclides, Ponticus, lib. I. in Moyonia. TERI VHOWY, in Driagos.
- Herennius, in Babuhav. Vide Erennius, et Philo.

Hermeias neenynoes, in Xadris.

Hermippus, comicus, Deois, in Tairages.

Hermippus, Bergius, in Páßevra.

Digitized by

- Rheto-Hermogenes, Tarfenfis, in 'A Cavol. ricen scripfit in Taeocs.
- Herodianus, pag. 1. 12 133. 139 250. 271. 281. 36. 58. 63. 75. 80. 92. 202. 222. 241. 373. 458. 451. 464. 4 io. 175. 478. 484. 515. 719. 754. 572. 574. 603. 642. 750. 730. 173. 176. 228. 208. 445. 702.

êr

Vol. H!, p. 69 270

IN STEPHANI EPITOME CITATORVM Lib. IV. c. II. 653

,	
έν πρώτη κλίσεως ονομάτων, in Beiyes.	Hesiodus, in 'ABartis, Aireior, Airav,
iv cegoyea pia, in Kaeia.	Ωμυθος et pag. 182. 331. 383. 619. 689.
περί παθών, πνύξ.	768. 526. 546. 602. 498. 728. 729.
έν ταις καθολε προσωδίαις, in Έρυσίχη.	έ» Λίγιμίε δευτέρω περί 185 γράφων, in
έκ τη καθόλε (Xylander subintelligit χen-	Αβαντις.
oes) in Kagia. [vid. Holften. not.	Verfus eius ex καταλόγων ά. in Γερηνία.
pag. 120.]	Cumanus, in Kum-
Libro I. in Açavoi.	Hierocles, Øiλisogow, in Beaxmaves et Tag-
Libro III. in 'AgaggaBus.	nuria.
IV. της καθόλε, in "Αδανα, Φεής et	Forte idem Hierocles Hyllarimenfis, qui
Iwnis.	ab athleticis exercitationibus ad philo-
VI. in Eogdaiay, SuvayXos.	fophiam adductus traditur, in "NA-
VII. in Togos.	λαειμα.
VIII. in "A Wwgos, Awriov.	Hippocrates, Cous, in Kas.
XI. in $\Sigma \omega \lambda \mu \nu \alpha$, et "Ayez.	Hippys, Rheginus, 'Agna's.
XII. in 'Agiav 9n et Ternodionos.	Histiaeus, Bnouros.
XIII. AFGI Edertegur, in 'ABanaior.	Homerus, pag. 5. 10. 15. 50. 51. 52. 60. 67.
XX. in "ABay.	68. 69. 97. 98. 99. 103. 106. 115. 130.
ύπομνηματίζων το πεςί γενῶν Άπολλωνίες	132. 142. 148. 152. 159. 162. 178. 180. 185.
in Kagia.	187. 227. 353. 433. 447. 610. 611. 711.
er tois es his, in "Adehis-	724. 726. 728. 734. 735. 737. 738. 442.
Sympolium Puteolis feriulit, Anaraexera-	623. 630. 64r. 678. 68r. 691. 692. 696.
πεςί συντάξεως 50ιχείων, in 'Αγβάτανα.	697. 700 .703. 739. 745. 748. 768 410
Herodorus, in Meunerrior, "Apyos et Devomme	413. 123. 425. 426. 430. 43r. 364. 368.
Libro decimo, in IAntns.	372. 373. 382. 389. 402. 407. 758. 767.
Decimo τῶν κατ' Ἡçanλέa, in Ἰβηςίας	456. 163. 164. 169. 170. 195. 197. 209.
· et Kuvntikóv.	227. 235. 239. 274. 276. 278. 283. 290.
Herodotus, pag. 5. 9. 19: 121. 38. 50. 58. 87.	299. 303. 300. 323. 326. 327. 334. 340.
90. 101. 105. 121. 128. 129. 133. 134. 141.	341. 342. 344. 345. 347. 349. 354. 355
159. 195. 184. 192. 198. 199. 692. 739.	357. 358. 464. 466. 474. 475. 476. 477.
206. 235. 430. 438. 262. 405. 417. 436.	486. 489. 491. 492 499. 500. 502 508.
443. 450. 359. 365. 403. 388. 384. 423.	511. 520. 751. 534. 538. 541. 558. 568. 589.
373. 381. 458. 423. 425. 448. 529; 718.	602. 607. 731. 753.
745. 273. 281. 296. 275. 283 89. 293.	Hymno in Apollinem, Teuungoos.
300. 337. 440. 165. 184. 174. 176. 326.	Horapollo, philosophus, Phenebethites, in
477. 479. 481. 485. 493. 759. 765. 552.	• Devé Bngis.
553. 568 577. 595. 240. 245. 248. 437.	Hypficrates, in Aldloy.
446. 480. 739. 759. 764. 746. 705. 706.	lafon, in Thos, feripfit Blov Exados qua-
070 074. 081. [[]	tuor libris, in Ane Eardgesa.
Vita Homeri, in Néov reixos.	Iccus, Tarentinus, medicus, Olymp. LXXVII.
Herodoti Epitaphium, in Oseun.	clarus, in Taeas.
Herodotus, Olophynius, negt vuµQav neg	Iolephi 'Aexacoroylas 'Isdainne libri, p. 113.
Ατών, in Όλοφυζος.	134. 208. 220. 265. 163. 505. 588. 541.

134. 208. 220. 265. 163. 595. 588. 541. Nunn 3 406.

Digitized by Google

733. 373. 377. 432. 388. 740. 599.

ά. προς της Υωμαίας πολέμω, in Φα- Lycophron, pag. 2, 30. 56. 102. 126. 131. 133. oandis.

Ipnus, in Tapierov, fi recte legitur.

- Irenaeus, Nicaenus, in Καπετώλιον. [Holsen. notae etc. pag. 321.]
- Ifigonus, Nicaenus, in Nizaia.

Ister, in 'Agras, 'Amia.

αποικίας Λιγύπτε, in Αιγιαλός et Ωλε-VOS.

δ. ιλιαχών (leg. ηλιαχών) in Φύτειον.

- Ister, in Kaern. Calatianus, librum infignem de tragoedia scripsit, Κάλα-TIS.
- Iuba, IóBas, in AcBánn. Libro I. in Ac-Bivion.
 - a. Ewhairne izogias, in 'ABoergives et Ωsia.

 β . δωμαϊκής αεχαιολογίας, in Noμαντία. Iulianus, imperator, in Tißeeice.

Iustus, Tiberiopolita, belli iudaici scriptor, in Τιβεειάς.

Leander Nicanor ""), in merovoparieur, in "Yon. Vide infra Nicanor.

Lepidus, in Bagearos.

- imitouns isocias fiue isociens, a. Teyéa. ή. in Σκόποι.
- Lini (vel Clini) patria Apollonia Cretae, in Απολλωνία.

Linus, historicus, Oechaliota, in Olxalia.

- Lucillus www), Tarraeus, lib. de Theifalonica, in Geoga Aoving. Askios vbi legitur, at in Kahaeva et in Tagéa, AEUXIOS.
 - Scripfit III. libros de prouerbiis, de litterie τεχνικά in Τάξξα.

Lupercus, in Nneinos.

Holften. Harl. www) Ita vocatur in argumento, quod grae-

406. 663. 252, 253. 259. 261. 696. 694. Lufius, Asoios (forte, Asies Lucius, idem cum superiore) in Mie $\zeta \alpha$.

> 160. 170. 193. 198. 225. 235. 239. 259. 274. 281. 291. 302. 362. 375. 398. 423. **451. 458. 479. 480. 495. 497. 502. 5**06. 515. 547. 570. 598. 604. 687. 688. 692. 702. 703. 705. 711. 719. 720. 725. 732. 749. 753. 761. ev dexáto, in Kupos mendole.

Lycus, ev To meet 'Are Eavdes, in Skideos.

- Lycus, Rheginus, in 'ABcotovov.
- Lylippus, in Banxaus, in Θεσσαλία. Male quidam codd. Lufis.
- Marcellus, medicus, (forte Sidetes) in 'Avrixuea.
- Marcianus, in Xadeauwritay, NaeBwr, Τίγγις, Αεωμα, Νικόπολις.
 - έν τοῖς ἀπό Υώμης ἐπὶ τὰς διασήμες πόλess, in "Αμισσα.
 - έν β΄. τῶν ἐπιτομῶν ἀΑετεμιδώεε, in Μαλάκη. Vide fupra, Artemidorus.
 - περίπλω, in Λιβέδαι, 'Ακυτανία, 'Αλβίων, Απόκοπα, Ασκίται, Μάςyava, et pag. 457. 469. 484. 504. 244. 406. 427. 516. 518. 541. 561. 573. 760. 371. 409. 205. 669. 614. 615. 668.
 - meelπλω Britanniae, in 'Aλβίων.
 - ivdinns, Βαβα) et Ασκίται.

κελτικής, in Γαλάτίας, 'Anutavla.

Περσικώ κόλπε, in 'Λδάξε πόλις, Μεσανίτης, Μαλλάδα.

Σαεματίας, in Σιαγαθεεγοί.

περιόδων ά. in 'Aσπis et Mόσυλον.

Marlyas, in Algunia.

Menaechmus, in $T\eta\lambda \dot{\epsilon}\phi$ los.

Menander,

vvv) Hi funt duo diuersi auctores, notante cis in Argonautica Apollonii scholiis praemittitur. Fabric. Lucius Therracus vocatur in cod. Palar. notante Holftenio. Harl.

Vol. JIL P 71 72 73 IN STEPHANI EPITOME CITATORVM Lib. IV. c. 11. 655

	1
Menander, comicus, in 'Aray', 'Aga Onvides	, Neftor, primo Alexandriadis, in 'Yzárray.
Ασπίς, Ίθλίς, Καππαδοκία, Τάναγεα	
Τέμβειον. [[]]	"ABdnea.
Eius 'Aomis, in 'IBngloy.	Nicander, in Emidaugos, Hedaia.
Θεττάλη, in Θεσσαλία.	Ongianois, in Kogwan.
καταψευδόμενοι, in Μύλασ α .	Grammaticus Thyatirenus, fiue Colopho-
Menecrates, in Blaudos.	nius """), in Ouaresea.
ά. Λυχίων, in Λετύμνησος.	Nicander, ετεςοι εμένων α. in Άσπαλα θεια.
Menelaus, in Άμφιγένεια, Λύκαια et Eu-	
TENGIS.	denátw sinerlas, in Zárnhn.
ά. Θηβαίδος, in Τέμμιξ.	Nicanor, in Αλάβασεα, Δηλος, Ιμέεα,
d. OnBainar, in Tepivn.	Dieoxseiae, Miesa.
Menclaus Anaeus, Peripateticus philosophus	
et magnus historicus, in Avaia.	Άλεξάνδεεια. Ο Έεμείε dicitur in
Menemaechmus, µeveµauxµos, (forte Me-	TiBuers.
naechmus) in Tnhequos.	Προς Αδριανόν γράφων, in Άθλιβις.
Merippus, in Kannadoxía et Xirávy.	Nouus Homerus dictus, patria Hierapoli-
Πεείπλω, in 'Agμένη.	tanus, in leganolus.
Periplo Paphlagoniae, in Tios.	Eius µerovoµaoia, in Mages. Vid. Leander.
περίπλω πόντε, in Ψύλλα.	Nicochares, comicus, Cydathenaeensis, in
Duorum pontorum, Eepuwvassa, Xadisiei,	Kuda 9ήναιον.
Χαλδία.	Nicocrates, in Bowria.
Merrodorus xxx), ev reracta, in Travis.	Nicolaus, in Λυκοθένη, Υπεςδέξιον, Αμος-
Metrophanes, in Eurogenia.	Yos.
Y in Olany Y Marke Manus Robert
Mualeas, in "Axavydos, Dagodavos.	8. in Dégrazi, Nygis, Meonußela, et
τείτη πεειηγήσεων, in Έγγελανες.
Moderatus, Gadarenus, πυθαγοεικών σχο-	Τόξξηβος.
έ. in Άρκας, Σίφνος, Μεσόλα, Σκύγος,
λών libros fcripfit quinque, in Γάδαγα.	ε. Μ. Πεκτες, Ζιψυσς, Μεσολα, Ζκυρυς,
Βωταχίδαι. [[]
Muray Biblia, in "Adahus.	9. in 'Ayaundn.
Myrnex, Henetus, dialecticus philosophus,	δ. ίσοριῶν, in Ἀσκάλων, Ἀσκανία, Κας-
in Everol.	una
Myrsinus, historicus, Methymnaeus, in Mń-	Nicostratus, in Tayea. Citharoedus, in
9υμια.	Acros.
Naucrates, Erythraeus, 5 rov Ouneov uno-	Nymphis a. heardens, in Trus, Ogizon
punparloas, in Egugga.	Φθία.
Neanthes, megi evdoguv avdguv, in Keasos.	Nymphodorus, in 'Agueas.
Nearchus, Letaeus, των Αλεξανδεω τω με-	Olympianus, in Δέλων πόλις.
γάλω συσεατευσάντων ο διασημότα-	Oracula, pag. 11. 54. 92. 170. 249. 389. 439.
Tos, in Antn-	509. 623. 683. 686. 700.
	Orus,
	· · · ·

xxx) 'Howoros legere inbet Holften. Harl.

yyy) Male interpres Stephani ait, Nicandrum hunc Gangrenum effe appellatum.

.11

Digitized by Google

Vol. III p. 73 774

Phileas,

Orus, in Αιθάλη, "Αγκυρα, Opesia, 'Aθηναy. VII. pag. 170. 770. ยี่ริงเหญง &. in Nikis สญมท. VIII. pag. 64. 72. 118. 212. 214. 244. B'. in Tava. 258. 288. 376. 405. 445. 520. 596. oggoyea fia, in Taivagos. 607. 617. 674. 700. 714. 730. 732. 754. 765. Palaephatus Z. rewinns, Xaeinaray. IX. pag. 168. 183. 433. 495. 602. 603. Panyalis. Aliquot eius verlus heroicos in 610. 614. 709. 759. Teeuing invenies. X. pag. 123. 290. 311. 553. 572. 592. a. neardeias, in Beußiva. 674. 691. ia. eiusdem operis, in 'Aomis. έν τω περί Αντιοχείας, in Σελευκόβη-Parmeniscus, in Anos, EQuea, D9ia. Nos zzz). Idem forte liber respicitur Parmeno, Byzantius, newto laußor, in in raßBa, raza, Daeos, voi Paula. Bedivol, et Deiniov. nias laudatur testis Syriacorum voca-Parthenius, Phocaeenfis, in Meera, Forgoi, bulorum อิงเหลี่ง. [[] DEREVTIOI. Nicaenus, in Nikaia. Parthennis, in Mayunola, Muganos, Enl-Eliacis prioribus, in Tumauev. δαμνος, Γενεά, Νεμαῦσος, Βορυσθέ-Phaniades Phalannaeus, Peripateticus, in Daνης, Μυτιλήνη, Ἐλεφαντίνη, ᾿Αγενος. λαννα. Phauorinus, in 'Aκτή, Βισαλτία, Σφακτη-"Ayginny, in Keavides, Aauera. Appodity, in Arapavrior. ela, Keenniw, et Algiot, voi legitur Δήλω, in Βηληδόνιοι, et Γρύνοι et forte ώς Φαβωείνος πεεί το Λίθιοπίσσα. έπιτομη δ. της Παμφυλίας, in Pones. Dyevos. επικηδώω eis Au Eigeniv, in Γαλλησιον. έν τῷ περί Κυρηναϊκής πόλεως, in Άλεξάν-Ήεακλα, in Ισσα, Οίνώνη. ઈલ્લવ્ર. Ιφίκλα, in Λεάφεια. παντοδαπαις isogiaus, in Agyiλos, Au ταριαται, 'Ωκεανός. Aeuradians, in IBnelay. REOTERTING, in Kagunos. a. παντοδαπης UNNS isoeinns (idem opus Paulanias, pag. 54. 56. 81. 234. 253. 257. 269. puto) TETERTOLIS. 400. 489. 546. 684. 734. 741. 755. Nota έθνικών προτεχνολογηματα, 11 Περιηγήσεως Έλλάδος (vide in Σφακτή-Albloy memorata, non effe Phauoςια, Τάμυνα, Λίμονία, ^{*}Aβδηga, rini, sed Stephani Byz. Αραιθυρέα, Υενίθιον, Φάληρον.) Phaedimus, pocta elegiacus, Bilanthenus, in Bioár9n. Libro I. pag. 114. 351. 372. 733. II. pag. 129. 153. 471. 538. 730. Phanodemi Iriana, in Ires. III. pag. 241. 269. 345. 422. 49L Pharnuchus, Nafibenus, Perficae historiae 672. 687. fcriptor, in Avrioxesa. Pherecrates, in 'A.9 ivoy. **IV.** in Καλάμαγ. Therecydes, in Axµovia, Airow, Aronn. V. pag. 88. 504. VI. pag. 50. 318. et 536. vbi de oppi- $\Delta i \delta \pi \eta$, $\Phi e \delta \alpha$. do Phoenicum Magiappia. πεώτω, in Υσία.

zzz) Hunc effe Paulaniam Damalcenum, qui scripfit Syriae antiquitates, docet Holften. in notis etc. pag. 123. Harl.

Vol. 111. p 74 775

IN STEPHANI EPITOME CITATORVM Lib. IV. c. II. 657

Phileas; in "ABudos, "AuBzanla, "Avgera. in Treginhois, in Ardelas.

Philemon, in Keasos.

Eius TTEQUYION, in 'A 9 muer. EphBos, in Keoppius.

Philetas, in Ixray, Ohies.

- Philiadis, Megarenfis, epigramma, in Oiemen.
- Philippus, Medmaeus, azionoyos avne, de ventis scripsit, in Medun. At in A₂. θάλη, Θέρμαι etc. hoc nomen male pro Philisto legunt quidam codices.
- Philifti libri Dixerixar (quorum XXXIII. laudatur in Keassos.) pag. 155. 161. 58. 336. bis, 349. 392. 413. 348. 349. 289. 406.
 - 117. 174. 435. 517. 531. 564. 565. 575. 596. 561. 580. 600. 477. 492. 614.
- Philo (Herennius) pag. 16. 30. 42. 50. 99. 103. 132. 140. 175. 233. 240. 269. 333. 489. et in `Αζανία, "Αςγερα, Βέρα, Ιόπη (vbi Syram vocem interpretatur) Aauπη, Μεγάλη πόλις, Μελίτεια, NioiBis.

πεςὶ πόλεων, in `Αμισος et 'Ανδανία.

Ooivixixois, in NioiBis, Magoua.

- Philo, Metapontinus, tibicen et poeta, in Msταπόντιον.
- Philochorus, reitw, in O'ea. 'Argidos libro β'. in 'Agesos πάγος.
 - Y. in Algaia.

10. in "A5U.

- Citatur et Philochorus, in Zumern, et Inμαχίδαι.
- Philonides, Mecybernaeus, in 'Alonn, Aug-Eaxior, Mnrußeera.

Philottephanus, in "A Bion, 'Av 9 ava, "Arenvy. Philoxenus, in Kunn.

Ο την Οδύσσειαν έξηγέμενος, in Άλά-Βανδα, Δωδώνη, Μεθύδειον. [[]

Philyllius Aiyer, in Takeardy.

Phlegon, Olympiadum scriptor, pag. 304. 337. 3 9. 512. 527. 704. 705. 565. 590. Polycharmus, in Derries. 612. 670. 674. 771. 727. 743. Citatur Vol. IV.

et ev Ολύμπω vitiole pro Ολυμπιάσιν, in Maravdesπoris.

Eius xeovirav n. in Keinn.

Phocylides, Milefius, in Minntos.

Phrynichus, in 'Ayves, 'Arnvn, 'AAnvaj, Θημακοί, Κεωπία, Κυδαντίδαι.

- έν σοφιςική παρασκευή, in Ταμιώον.
- Pinaces, et πινακογεάφοι, in ABdnea et Airos. Vide, quae dixi supra p. 38.
- Pindarus, in Antéoas et TéhØsooa. Dia. phanti F. e Cynos Cephalis, vico Thebanorum, in Kuvos xe Qaray.
- Pinytus, Bithynenfis, Epaphroditi libertus, grammaticus Romae, in Biguviov.

Pilander, Camirenfis, Suconporatos nomenis, in Kaugos. Citatur et in 'Aya Jugres.

Lib. VII. in NIQarns.

X. in "Asagnos et Kußehea.

XIII. in Oivorgia et 'Antervior.

XIV. in Aurogena.

XXVI. in Boaudea. Carmina feriplit.

- Plato, philosophus, Πεωταγόςα, in Hria, Xnr, et Tagas.
 - meel Yuxns (Phaedone) in Xwea.

Plutarchus, in Avdavia.

- ύπομνηματίσας Nicandrum, in Kogώπη. Polemon, in Eugnval, Keasos, Muguisoos.
- Polybius, pag. 17. 20. 28. 54. 58. 167. 171. 244. 248. 173. 625. 628. 600. 610. 590. 665. 695. 666. 667. 690. 691. 342. 415. 466. 490. 494. 495. 498. 501. 502. 306. 507. 518. 534. 540. 544. 549. 554. 565. 596. 566. 742. 769. 36. 102. 348. 144. 145. 205. 289. 163. 259. 191. 204. 156. 206. 210. 301. 309. 274. 411. 417. 439. 443. 740. 743. 750. 752. 434. 735. 354. 448. 737. 730. 698. 399. 393. 416. 421. 423. 771. 755. Reprehendit Demosthenem lib. XII. in Xalxeia. Quadraginta libros (Histor.) scripsit, patria Megalopolitanus, in Meyahn wohis.

Λυκιακοΐς, in Ίλάgıs et Σέga.

00.00

Polyhi.

Polyhistor. Vide fupra, Alexander. δωμαϊκών ιβ. in Θαψίπολις. Vide Asi. Polystratus, Letopolites, in Antes merus. Porphyrius, Φιλοσόφε isogias, γ. in Γά-Rhianus pag. 63. 311. 656. 121. 129. 221. 531. 121. 216. 370. 346. 733. Benaeus, in Byrn. δαεα. 'Αχαϊκών β. in "Ατλαντες, 'Απία, Bo-Polidippus, in Bages, Zéheres. Cynisci filius, Nivn, V. in Quiscs, S. in Snohis. patria Cafandrenfis, Macedo, poeta coйліаный с. pag. 510. 515. 546. 598. micus, in Rasavdeera. Эεσσαλικών δ'. in 'Aertaves, Κέλαιθου Priscus ev Extw, in Salwva. [7] Promathidas, in Tantos. "Ελινοι, Συλίονες, Υπαιλόχιοι, Γεν-Protagoras, Teius, in Téws. vaios et Mágavos, vbi versus eius po-Protarchus, in TreeBogees. nitur: sicut et in Xaovos, et ex offauo Proteas, Zeugmatites, eiusdem operis in 'Acteluita, 'Ortigrammaticus, in Zeuyus: erov, nono in Dudass, decinio quarto in Prouerbium, in Ievea. Θαμία. IV ct V. in Έθνέθαι. XV. in Proxenus, ά. περί πόρων σικελικών, in Γέ-Τειπόλισσοι. XVI. in Λιγώνεια. λα. Citatur etiam in Xαovia. Ίλιακῶν ά. in Λάπεςσα 🛚 Μέλαιναι ibi-Ptolemaeus, rex, in 'Ayziany. que eins versus. Ptolemaeus, in Beerria. y. in A. Shows. Teira, in AreEavSeera. (Ptolemacum μεσσηνιακών ά. in Iea. δ. in Δωτιον. έ. in Φιγαλέα. 5. in Τάβυρον. Lagi intelligit Berkelius.) Claudius Ptolemacus πέμπτω γεωγεαφιέν τη Φήμη, in Αςάκυνθος. Rhinthon, Tarentinus, Qhúa ta reavina nār, in Xacanµwßa. πεείπλω, λέγδενα. μεταξέυθμίζων els το γελοΐον, in Tácas. Salluflins, in "A ζixis. Ptolemaeus (Ascalonita, grammaticus, intelligi Scepfius, in Kahuura. Vide Demetrius. videtur) in Eeuolyn. [Idem sentit Holften, in notis etc. pag. 123.] Aristarchi Scylax, Caryandenfis, o maranos royoyeadilcipulus, in Aorachar. Pos, Kaevarda. Scymnus, in Equáração. [7] Publius, Hierapolitanus, Stoicus, in Teea-243Aria, in "Agenos vijoos. πολις. Pytheas, in Asiwves. Eugany, in Ayagn. Quadratus, in Meon, Tamuedos, Inhlor, a. meeinynoews, in Magos, vbi Chius di-Boyxay, Tivdaga, Darpion. citur. Παεθικών ά. in Γηλύς, Μαυεέσιοι, β. in Scythinus, iamborum poeta Teius, in Teus. Seleucus β'. γλωσσών, in Beevthosov ZaBibay. γ. in Γεςμανίκεια, Τάςσος et 'Ωτηνή. Semus, Delius, in Terruga. δ. in Φεάασπα. Serapio, Hierapolitanus, Stoicus, in Iega-5'. in 'Ωβægnvol. πολις. $\boldsymbol{\zeta}'$. in Θ era μ e $\boldsymbol{\zeta}$ a. Silenus, libro II. in Παλική. Sibylla, in Tewarela. ή. Γάζακα, Μασχάνή. 9. Σόλυμα, Συεβάνη, Τεγεανόκεεθα. Simmias, unoir, in Autorday. 'Απόλλωνι, in 'Ημικύιες. B. Ewwainnes Xiriados in "Avgiov. d'. in 'IBnelay. Simonides, o µeronos Iulietes, Ceus, in ιδ. έωμαϊκής χιλιαεχίας, in Οξύβιοι. Ιελίς, Ακαμάντι, "Ακανθος. Socrates,

Digitized by

Vol III p. 77 778

Scerates, apud Aristophanem, in Mn Aos. Sophaenetus AvaBaoes Kues, in Kaedexos, Τάοχοι, Φύσκες, Χαεμάνδη: Sephoeles, pag. 6. 13. 47. 128. 174. 105. 526. 607. 700. et in Terns. Eius Alyeus enduomevos, in Xwees. αίχμαλωτίδες, in Βωμοί, Ευεώπη, Χεύση. Idem ale Eavolew, in "EQETOS et "AFU. Eeuovy, in Ayux. Heander, in Xwea. Ιππωνι, in Ωλενος. Anuvious, in Xeven. Ναυπλίω Καταπλέοντι, in Ασπίε. $\Pi \eta \lambda \hat{e}$, in Kurvitis. ποιμέσι, in Γεαικός, Κυκνίτις. Τεύκοω, in Kuzeeios. Tupzavisais, in Xardaios. Qives, in Boarsogos. Φείξω, in "Λςυ.

Sophoeles, Apollonii Argonauticorum interpres in ^{*}Aβægvos, ^{*}Aβgoi, Kάνα-gov-Larisfaeus, in Keάνεια.

Softratus, Phanagorita, in Muzahn.

- Sofus, Ascalonites, Stoicus, in Aorahav.
- Soterichus, poeta Oalites, o ra marqua yeyea Quis, in Yaous.
- Stephanus vel Hermolaus sua Βυζαντικά citat in Γότθοι. Εtiam προτεχνολογήματα των έθνικων Stephani in Alθίοψ.
- Stelichorus, Euphemi F. Mataurinus μελών ποιήτής, in Μάταυςος.
- Strabo, pag. 12. 13. 21. 40. 27. 30. 52. 53. 57. 65. 66. 79. 125. 139. 142. 144. 108. 114. 115. 116. 120. 438. 439. 666. 667. 669. 677. 684. 687. 689. (91. 692. 698. 701. 705. 15. 50. 100. 115. 123. 128. 130. 160. 161. 175. 176. 129. 217. 240. 252. 272. 286. 359. 460. 477. 503. 311. 325. 430. 458. 155. 171. 174. 184. 433. 459. 377. 195. 208. 715. 738. 383. 761. 764. 770. 440. 375. 739. 627. 684. 738. 376. 444. ter. 377. 390. 391. 400. 386. 361. 372. 375. 386. 732. 574. 581. 583. 586. 592. 593. 594. 603. 612. 614.

263: 432. 443. 771. 309. 310. 769. 434. 283. 293. 395. 472. 473. 475. [*] 477. 485. 494. 503: 504. 512. 516. 519. 531. 541. 543. 536. 544. 538. 549. 550. 461. 547. 554. 560. 563. 566. 569. 572. 574. 579. 556. 596. 710. 712. 340. 353. 749. 751. 755. 740. 743. 744. 712. 454. 718. 764.

Stratonicus citharoedus, in "Acoros et Kauvos. Suidas yevealoyiais, in "Auugos. Sunius, in Kagvava.

δ'. αςαβικών, in 'Edsμαίοι. Synclius, έπισολη, in Ευκαρπία.

of neuron, existing, in Ebrach side.

Teucer, Cyzicenus, in Belgarós.

Teupalus, qui 'HAerana' scripsit, in 'Avdeia.

- Technicus, Τ.χνικός, in Ακέλη, Άλλόβρογες.
 - Liber XII. in "AQ9ala. Vide fupra Apollonius et Herodianus.
- Thales, Milefius, Examii F. in Minntos.

Theagenes, in necautiva, Theray.

Μακεδονία, in Άλτος, Βαλλά, Έλευθεeioxos et Λητή, vbi laudatur Theagenes έν Μακεδονικοϊς, vti in Μισητός, Φύσκος, Παεθενόπολις, Σκύδεα, Κύδνα, Παλλήνη, Μίεζα et Όλόβαγεα. liber V. in Ogezog.

Kaginoïs ; in Kasalia.

Theo, in Άλος, Αργύρονοι, Υπερησία. in Lycophronem, Αίνια, Κύτινα.

υπομνηματίσας Nicandrum, in Κοςώπη. Theodectes, Phafelites, Aristandri F. Scripfit

Tragoedias L. Rhetorica et Orationes, in Φασηλίς.

Theodoridas, in Kaeusos.

- Theogiton, Trageates, Aristotelis discipulur, in Teavaia.
- Theognis ο τας παςαινέσεις γςάψας, in Μέγαςα.
- Theophanes, Heracleopolites, phylicus, in Heanhesmohis.
- Theophraftus, in Xάλκη. nono de plantis in "Aψυν 905. Eresius fuit, Aristotelis discipulus, antea Tyrtamus dictus, in "Egeocs. O 0 0 0 2 Theophi-

660 Lib. IV. L. II. INDEX SCRIPT. IN STEPH. EPTT. CIT. Vol. 1:1. p. 78 79.80

- Theophilus ιά. περιηγήσεως Σικελίας, in Παλική.
- Theopoinpus, pag. 28. 81. 150. 36. 56. 81. 100: 547. 85. 548. 359. 373. 728. 714. 353-771. 674- 225. 235. 584. 417. 673. 672. 671. 613. 612. 609. 605. 600. 595. 236. 202. 477-
 - Έλληνικών libri pag. 496. 503. 344. 760. 717. 182. 664. δ. in "Λσπενδος. ή. in "Εμβατον et Κάλπη:
 - φιλιππικών libri pag. 39. 59. 68. 101. 130.
 430. 452 453. 497. 503. 530. 540. 479.
 547. 548. 552. 553. 558. 560. 562. 563.
 243. 264. 599. 388. 390. 734. 750. 711.
 716. 725. 286. 319. 306. 311. 339. 685.
 691 ά. in 'Αλλάντη. έ in 'Αμφα-ναί. κβ. in Χυτεόπολις. κδ. in "Αξης., 'Ασησσός. λθ'. in 'Ασα΄
 - Multi etiam eius libri, fuppresso nomine passim citantur: vt xβ. in Θέσωςος. κδ. in Βαίτιον, Άσσησος et Άσσηςα. λβ. in Μαυσός. μγ. in Δειλώνιος. μβ. in Ιππος. μζ. in Ασακος. ν. in Kagos. να in Κράνεια. νβ. in Βαςήτιον. ντ. in Λιγείς 800 αλέατ Λύκαια. νζ. in Μεσσαπέατ.
- Thueydides, p. 3. 27. 38. 504. 124. 710, 127. 128. 236. 147. 157. 190. 201. 229. 303. 309. 230. 515. 563. 572. 569. 577. 260. 576. 568. 506. 392. 427. 725. 697. 678. 679. 723. 742. 603. 606. 607. 611. 770. 771. 748. 730. 731. 733. 758. 497. 481. 83. 231. 280. 295. 312. 334. 343. 348. 378. 390. 470. 471. 706.
- Timaeus, in 'Λεγύεινοι, 'Λτάβυεον, Εύκας πία, Μασσαλία.
- Timagenes a. Basiléwy, in Miluay.
- I imagoras, in Smalth.
- Timo, SIANOIS, in DAIES.
- Timocrates, Adramyttenus, in Bégeg.
- Timofthenes, in Άλεξάνδρεια, Άπία, Άετάκη.

έν τῶ σαδιασμῶ, ἐτ Αγάθη:

- Timotheus, citharordus, Milefius, in Macedonia mortuus, qui scripfit νόμων κιθαeadinov libros XVIII. Επη 8000. et προνόμια αύλων 1000. Eius epitaphium, in Μίλητος.
- Tryphon, in Arai, Auris, "Hrus.
- παςωνύμοις, in Άγυια, Άπολλωνία, Άητωεύς, Μυκάλη, Σχοινές.
- VIpianus, 'Aça Bixois, in Taivron
- Vranius, in Βραχία, Μάννεως, Νίσιβις. 'Αραβικών ά in Σέννονες, Σίγγαρα, Νύαθα. β΄. in Έρυθρα, Πάλμυρα, Ταίννοι, Λία. μήνη, Λίανῖτις, Χατραμωτίτης, Μώ

Ja, Mnda Bai

γ. in 'Αβασηνοί, 'Αδανα, 'Αχομαι, Ζάβιδα, Θαμεδά, Κερδανίται, 'Ατζαμιται, 'Οβοδα, Σήζες, et Τάεφαεα. τετάετη, in 'Ακχηνοί-

Excidit numerus in Norogor.

- Xanthus, Lydus, in "Agree, Agruptos, Axogos:
 - λυδιακών ά. in Αυκοσθένη. β. in Άρδωτιον, Στεόγωλα γ. in Λυδία et Ευπάτεια δ. in Ασκάλων, Σιδήνη, Άξεεία, et Άζελέβη. Male κυκιακεϊs quidam codd. in Μελάμπεια, Έλγος, Σιδήνη.

Xenagoras, in 'Anortion, Kagnasia. Xurech.

Xenion, in Όαξος, Είνατος, Φαλάσχοια Eius Kentrui, in Aerades, Δραγμός, Λάμπη Κάντανος, Καμάζα, Ωλε-

gos, 'Orës. et Ydyamia.

- Xenophantus, in 'Aler, 'Aga Quvides.
- Xenophon, in Άεμενία, Θύμ/βεαια, Επαείται
 - Луавабост Киря, ран. 548. 562. 573. 675. 169. 311. 459 448. [P]
 - Έλληνικών ά in Χείμεςα, 'Λοσυρία. γ. in Σκήψις 5'. in Ευταία. ζ'. in Όλε eos.
 - iππαexικώ, in Φάληεα.

Alius

Vol. 11 p. 30 T 81 ANON. GEOGR. A IAC. GOTHOFREDO EDITVS L. IV. c. 11. 661

Alius videtur, qui éxacudexáry, in "OA8- Zeno, Myndius, grammaticus, in Murdos. gos citatur.

αναμετεήσεου, in 'Ωεωπός.

Zenodotus, in Arrewr, Dwdwry. Zopyrus, in Accodioicis.

Ad hune indicem supplendum profuit mihi clariss. Hudsoni industria, qui suar mihi schehts Oxonia humanislime transmisit.

XVII. EXPOSITIO TOTIVS MVNDI ET GENTIVM, cuius latinam versionem antiquam, initio mutilam, e Iuretiano codice Salmasius lacobo Gothofredo edendam conceffit, auctorem videtur habuille ethnicum ?) Sophiltam, patria forte Antiochenam"), clarum circa a Chr. 347. ") unde nonnullis viris doctis ") in mentem venit, hunc iplum ibellum effe illam geographiam, quam ad Iulianam imp.") milir Alypius Caefarii frater, addita tabula geographica; quan jambis adferiptis exomauerat. Equidem auctor Luius expositionis negat, fe in Britanna fuille, in extreme libri: deinde alia, quae fie vocatur Britannia Infula, ficut, qui fuerunt novrant, valde maxima et praetipua in omnibus. De Alypio autem Ammianue XXXIII. 1. Negotiumque (reflaurandi) templi Hierofolymitani, Iulianus) maturandum Alipio dederat Antiochenfi, qui OLIM Britannias curauxrat pro Vnde non absurde Petrus Baelius ^f) colligebat, alium quemcunque, quam praefectis. Alypium, eius scripti esse auctorem Possit tamen dici, Alypium ad Iulianum miliste geographiam, quam non iple fcripfiffet, fed alius: neque enin Iulianus diferte adfirmat, illam geographiam ab Alypio fuisse compositam, quemadmodum nec miranior five geographicam tabulam, cui tantum versus adscripserac Dionyfio Perauío notis ad Iuliani Otat. I. 4) adpellatur veteris suundi descriptionis auctor latinus, is quidem non graceus. Sed fortasse nihil aliud his verbis voluit vir eruditus, quam latina, quae habemus, antiqua esse, non graeca: licet latina illa e graecis conuería effe, tot graecifini, ab inerudito et barbaro interprete relicit, [P] manifello produnt. Confer Salmafium ad hitl. Augustam pag. 456. et Steph. Le Moyne notas ad varia sacra pag. 1033. Edidit hane latinam veterem versionem ruflico fermone "), vt ait Barthius, compositam, addita graeca sua interpretatione nouaque eius translatione latina et commentario lacobus Gothofredus, dicaui que Salmafio, [hoc titulo praefixo: Vetus orbis defcriptio, graeci scripto is sub C nstantio et Censtant. impp. Nune primum paft milis trecentos formo annos edita, cum duplici verf. et notis las. Gothofredi, ICti.] Geneu. 1623. 4. Inflitutum fuum iple exponit his verbis: Gracei feriptoris entrances ifthaec eff., quae ab infulfo literione, graecae latinaeque buguae iuxta ignaro, in latinam linguam transfula fuit: tam inepte, ut iacuisse condius non miver; popius enatasse. Ea barbaries vbique

0000 3

a) Vide Iac. Gothofredi prolegomena et notas pag 21. ad cap. XVIII.

b) Id. pag. 20. lac. Palmerius Exerc. ad auctores Graecos pag 283. Fubric. De St. Croix in Memoire etc. nr. 45. opinatur, .hoe opusculum primum f rmo e fyriaco fuisfe feriptum; deinde in linguam letinam translatum : at oppido ville ad rem mercaturae fub Constantio, Augusto, cognofeendam list .

c) Gothofred. pag. 12.

a) Voff de scientiis Mathemat. 248. [Phil. Brietius inter testimonia ab Hudsono collecta.]

e) Iulian: Epiftola XXX.

f) Tom. I. Lexici, in Alypio, nota B.

g) Pag. 72. edit. Lipf. Similiter Phil. Briefius parallel. Geograph. tom. I. pag. 10. cuius verba-Gronaulus editioni fune praefixit.

h). Barthius ad Zech. Mytilenaeum: pag. 250 et. 245.

662 Lib. IV. c. II. GEOGRAP

GEOGRAPHI AB ALLATIO EDITI

Vel. III. p. Sr

vbique hanc interpretationem obsidet, ut in tam conciso pracsertim opere non putes quicquam latere, quod erui publice interfit. Et tamen contra eft: nempe quod in balluca auri argentique adfolet, diligentius excutienti purioris metalli ramenta quam plurima his intermicant. Quinimo, (quis putet?) et hacc ipfa versionis barbaries in bonum vertit. Nam quia interpres verbum verbo curauit reddere, Graecanica etiam vbique confirutione feruata; quae vitium latinis auribus sonaret, facile fuit, graeca saltem mediocria ex latinis FACERE nos bonis. Sane vel ex his verbis, (vi latinifinos, in graeca hac $\pi \epsilon \rho i \eta \gamma \eta \sigma \sigma$ a Laur. Normanno Tã managiry obleruatos, omittam,) constat, faili eos, qui graeca a Gothofredo edita putant effe antiquum et originarium contextum, quod videtur etiam fenfisse lacobus Palmerius. Grentesimenilius, qui locis nonnullis veteris huius orbis descriptionis lucem adfert in exercitationibus ad optimos auctores graccos pag. 283--286. ') Quamobrem non plane videtur improbandum Iacobi Gronouli institutuin, qui, quando hanc expositionem mundi cum Scylace, Anonymo Volliano et Agathemere recadi curanit, Lugd. Bat. 1697. 4. latinum tantum exemplar antiquum expressit, Gotholredi graecis omissis. Notes etiam eruditas et prolegomena omilifie alii noluerint, at loca quaedam in praefatione fea non infeliciter emendauit. Fabric. — Ex editiono Gronouii reculum est id opulculum in Hudsoni Geogr. graec. minor. vol. III. vide fupra ad §. VIL.

Cod. regius Matritensis CXXI: est memorabilis. Namque praeter alia inest $\Delta_{1\alpha\mu\nu}$ eiguos the yris, diuisio terrae, (in cod. Vindob. apud Nessel. part. I. cod. CLIII. nr. 16. recensenteur hoc titulo: $\Delta_{1\alpha\mu\nu}$ eiguos the yris ele the y under the Note, diuisio orbit terrarum inter tres filios Not.)/Illud opusculum aliud incerti auctoris excipit ineditum; cuius pars prior est catalogus praecipuorum orbits montium et fluminum; posterior autem est Periplus fiue zadiaguos the yadagone, per stadia maris dimensio, cum prologo, in quo auctor feribit, se incipere ab Alexandria ad Dioscuridem vsque in Ponto iacentem, et ab Europa, ab Hiera, prope Chalcedonem sta, vsque ad Herculis columnas. Plura additurum esse ipform aut reuera adieciste, ex fine prologi patet. Verum codex, mutilus, nec fatis emendate seriorus, deficit in infula Creta. Illam vero posteriorem partem Iriarte in catal. MSS. graecor. pag. 485—493. primus graece euulgauit, et, quae praessiterit, multis docuit; tum pag. 494 sq. adiecit indicem alphabeticum locorum omnium, quae in descripto stadias f. periplo referuntur. Vtramque partem, promisti de St. Croix in Merth. nr. 22., se cum reliquis minor, gr. feriptor. geograph. esse discurse. Hart.

XVIII. In Leonis Allatii ouppierous, Bartholdo Neuhulio curante, exculis Amstelodami, (licet titulus falso Coloniam Agrippinam praeserat) a. 1653. 8. leguntur quaedam geographica D. Sunt autem haec:

1) Ionunis Phocae. Cretensis monachi, qui sub Emanuele Comneno militauerat, et Palaestinam inuisit a. Chr. CIOCLXXXV. "ΕκΦεασις ἐν συνόψει τῶν ἀπ' Αντιοχείας μέχεις Γιεροσολύμων κάτεων και χωεῶν Συείας, Φοινίκης, και τῶν κατα Παλαιτίνην άγιων τέπαν. Compendiaria descriptio castrorum et vrbium ab vrbe Antiochia vique Hicrosolymam, cum versione Allatii. [P]

2) Epiphanii,

i) Conf. Hafaeus lib. de academ. Beryt. cap. 7. k) Conf. infra iu vol. VI. pag. 689 fq. Hark. §. 2. Heum. Nol, MI. p. \$2 🖥 85`

HOLSTENII SYNTAGMA GEOGRAPH. Lib. IV. 1. II. 663

2) Epiphanii, monachi ac presbyteri Hagopolitae, δήγησιε eis τύπον πεξιηγητέ περί τῆς αγίας πόλεως και των έν αυτή αγίων τόπων. Enarratio geographica Syriae, urbis santias et sacrorum ibi locorum cum versione Fed. Morelli, (qui e MS. Vaticano prior, sed minus emendate Parisiis a Iac. Sirmondo acceptam ediderat.) per Allatium interpolata. Auctor singula, quae scriptit, oculis se suis vidisse tessar and sear and sear and sear Eγραψα, καθώς περιεπόλευσα, και eider oixeious ogθαλμοϊς. Quando scripserit, non docet. Einsdem de S. Apostolo Andrea et de S. Maria memorat Allatius de Simeonum foriptis pag. 90 et 106.

3) Perdiccae, Protonotarii Ephelini, Ex Opacois megi row iv Isposodupois rugiaxov Deparow (al. 9 auparov na) Seaparov, Expositio thematum Dominicorum et memorabilium, quar Hierofolymis funt, versibus politicis, cum versione Fed. Morelli, iambico carinine, qui fine auctoris nomine e codice, in quo Maximi Planudae carmina praecedebant, vulgaverat. Perdiccae nomen restituit Allatius e codice Viennenssi. Confer Lambecium lib. I. de bibl. Vindobonenssi pag. 101. 104. 105. Cangio hic idem videtur Perdiccas, de quo Pachymeres VI, 24. Hift. et pleudo-Synodus Palamitar. a. Chr. 1347. habita pag. 171.

4) Anonymi απόδειξις περί των Ίεροσολύμων, locorum Hierofolymitanorum enarratio, lingua graeca vulgari, cum Allatii versione.

5) Tractatus de diffantiis locorum terrae fanctae scriptus ab Eugelippo quodam a Chr. MXL. latine, e codice Caroli Moroni.

6) Willebrandi ab Oldenborg Canonici Hildeshaemenfis, qui a. Chr. cIoCCXL Palaeftinam luffranit; itinerarium terrae fanctae, latine ex MSto codice Branenfis monasterii prope Sueffionem, vnde habuit bibliotheca Puteana, ex hac Holftenius, ab isto Allatius.

XIX. Idem Holftenius syntagma geographorum graecorum edere constituerat, duabus distinctum partibus, quarum delineationem refert propinquus eius Lamberius lib. I. de bibl. Vindob. pag. 113 sq. In parte priore debebant comparere:

Mich. Pfelli de terrae fitti, figura et magniturdine opulculum, quod fuit etiam in bibliothecis Iac. Sirmondi et Patricii Iunii, teste Vostio.

Dionyfi

Digitized by GOOGLE

Anongmus de terra describenda in plano.

Isaacus Argyrus de terra describenda in plano.

Agathemeri Orthonis hypotyposis geographiae, de qua dixi supra 6. XI.

Incerti aufforis compendium geographiae.

Marciani Heracleotae de ambitu orbis terrarum libri II. de quibus supra 6. X. [1]

Artemidori, Ephelii, epitomes fragmentum, de quo ibid.

Hannonis circumnauígatio Africae, de qua differui lib. I. cap. VI.

Scylacis Caryandeni descriptio matis interni, de quo §. VI sq. huius capitis.

Scymmi Chii de tu orbis poema. id. §. IX.

Dicaearchi descriptio Graeciae, de qua lib. III. cap. VIII. [pag. 486, vol. III.]

664 Lib. IV. c. II. HOLSTENII SYNTAGMA GEOGRAPH.

Vol. 111. p. 83 P 84

Dionyfi Byzantini avandes sue 9 descriptio Bospori Thracii, [cuius editionem ab Hud-Iono accepimus in vol. III. script. min. ye. Geogr. vid. supra in recens. editt. Dionyshi Perieg.]-

Petri Gyllii^m), qui diu in Oriente versatus est, et a. Chr. 1555. Romae obiit, commentatiorum de Bosporo Thracio libri III. ad Dionysium illustrandum iam tot annos in coecis tenebris iacentem, qui licet hominum, inquit Gyllius, in magna luce versa etur, tamen crassa [I] adeo caligine circumfus est, vt non videretur, nisi quis simili studio, quo vti conatus sum, eius caliginem discutere. [conf. infra, in lib. V. cap. 5. vol. VI. pag. 553. Harl.]

Arriani descriptio Ponti Euxini, de qua dicam infra capite de Arriani scriptis.

Anonymi descriptio Pon⁴i collecta ex Scymno, Arriano et Marciano. Hanc a nobilitimo Godefrido Christiano Goezio acceptam ad praestantistimum Hudsonum transmis, qui illi in volumine tertio geographorum graecorum locum dabit: [et vero dedit.]

Arriani, vel potius incerti circumnauigatio maris Erythraei. De hac quoque infra in capite de Arriani scriptis dicturus sum.

Isidori, Characeni, mansiones Parthicae, de quibus supra §. VIII.

Palladius de Indis et Brachmannis, de quo vide si placet lib. 1. cap. XI. S. VI.

Strabonis epitome, de qua capite I. huius libri IV. §. 4.

Gemisti Plethonis emendatio aliquot errorum Strabonis: descriptio Graeciae, e Strabone excerpta, et descriptio Peloponneli (e Ptolemaeo) De Gemisti, vii Pielli quoque et

Iaaci

dae laudatus, ante imp. Seueri tempora, gui A.C. 197. Byzantium et locs Bosporica ruinis inuoluit. Exordium eius Anapli a Cangio in CPoli Chriffiana editum, [rec. in Hud/oni geogr. fcript. gr. min. vol. III. nr. 1. not. 1] quia breue eft, h. l. integrum adleripfi. Ei morny ourf Baure rois etter אלבתוי איז דטי בטלבמיטי חטידטי אמן דט אבאבעביטי בעדב דיסמה, דנפהדיאי בעות אנן שמטעתהאי הימן דאי טעני, Suageons in assaus thi tois Soundarous S Soyos. מההוף-אמרם את לא דם סטעתתי שהם דאה לשומש מבוסשטעתרסי למטדאי המצוצאשליאה אמדמ דו לאיידאדם אמל הניסאשאלאי דב הספלאום, אמדה דאי לו לאוץם דאי לאמאמדדאה הפיט Auforigar דאי אהתקטי להועוצועי, לאיטרמשאה מטאהשי אנן אוגולישי ביבעעוני, של שי בא אדדטי בשאקטל לבני א פאצאמיא, אפן דב לצטמתדוה דם אויי אאנט אמדוסידה, YEI de ote nut Eningateau avascigortes, adiortur άναπτυστομένων, ηςς έκ τῆς κατ' ευθυπορίας άναλυόν-των τῶ ἐεύμανος την βίαν. Ἐπα δε ἐκ ἐλάττω παρέ-אפדמן דאר טלופשר דאי אגפטמוני, מימיאמניי לאיצל גנו The Shanhupe net rehauserns isopies, of de un gen-

6) Scriplit Dionyfius Byz. Stephano ac Sui- σάμεναι, το γαν αυπαείναι περί αντών έχωτεν. Άρχη e laudatus, ante imp. Scueri tempora, qui A.C. δε αυτή τα τε λόγα και της χωρίων Φύσοως πίλαγός ές σ 7. Byzantium et loca Bosporica ruinis involuit. δ Πόντος δ Εύξανος, μεγάθει των άλλων πλάτος, δοπ tordium eius Anapli a Cangio in CPoli Chiristiaad προς την έξω θάλασταν δωσσθαμί Μόνη δε ύπες editum, [rec. in Hud/oni geogr. script. gr. in. vol. III. nr. 1. not. 1] quis breue est, h. 1. Φου τα ποντα κατεθήμισε λόγκε έχ παλαστές μετήμας tegrum adscripti. Εί μόνην συνίβωινε τοῦς έναι 'παραδαδριάνδυς. Τωύτης το περίματουν ές διο χιλίων κιστι ας το Εύξανον Πόντον και το καλάμενον αυτά gadian, το δε κέρας Τώναις, δρος των δυοῦν ήμερων.

> m) Scripfit idem Gyllius quoque librum de vr. be CPoli accuratiffimum, in quo nihil aliud carpit Tho. Smithus in notitia C.ºoleos pag. 66 fq. quam quod paene nimia diligentia yfus narrationem paullo obfeuriorem et minus gratam videatur reddidiffe. Fabric. — Petri Gyllii de Bofporo Thracico libri III. eiusdem de topographia Cônftantinopoleos et de illius antiquiratibus libr. 1V. editi funt in Donni Anfelmi Banduri, Ragufini, Presbyteri ac monachi Benedictini e congregatiome Melitenfi, imperio orientali, fine antiquiratibus CPolitanis, in IV. partes diffributis etc. Parif. 1711, fol. II. voll rec. Venet. 1729, fol. et in hac quidem editione pag. 211-335. Harl.

Vol. 11 p. 847 85 HOLSTENII SYNTAGMA GEOGRAPH. Lib. IV. c. II. 665

Ilaaci Argyri scriptis dicendi locus erit infra libro V. Gemisti geographia Theffaliae MSta in bibl. Vindob. et regia Londinenfi. [vid. S. Croix Mem. nr. 26. et quae inde infra excerpfi.] -

Varia excerpta Geographica collecta e variis MSS.

In parte altera syntagmatis Holsteniani, siue, vii apud Lambecium lib. VI. pag. 258. vocatur corpore Byzantino, exflare debebant:

- Helychii, viri illustris, Origines CPolitanae, quas Io. Meurlius primus cum latina verlione et nous edidit.
- Georgii Codini Origines et antiquitates CPolitanae, quas illustrarunt idem Meurlius et Lam. becius, vt libro V. dicam.
- Anonymi excerpta de antiquitatibus CPolitanis, illa, ni fallor, quae primo loco in Combefisi manipulo Originum (rerumque CPolitanarum leguntur, et a Lambecio illustra-" ta funt.
- Pauli Silentiarii descriptio templi Sophiae et descriptio ambitus eiusdem templi, carmine iambico: quod a Cangio deinceps editum atque illustratum versione et notis est ad Io. Cinnami calcem, [Paril. 1670. rec. Venet. 1729. fol.] -

Petri Gyllii descriptio vrbis CPolitanae.

De XIV. regionibus vrbis CPolitanae libéllus anonymi latini, qui Theodolio imperante scriplit. Confer Cangii CPolin Christianam lib. I. pag. 62. Praefationem ex codice Vindobonensi edidit Lanibecius lib. II. de bibl. Vindobonensi cap. 8. pag. 950 fq. Librum iplum habes ad calcem notitiae vtriusque imperii. [P]

-Emanuelis Chrysolorae comparatio veteris et nouae Romae.

- Conftantini Porphyrogeniti thematum imperii CPolitani libri II. quorum priorem vertit atque illustrauit Bonau. Vulcanius, posteriorem Federicus Morellus. [repet. collato cod. MS. Parifino, in Bandurii imperio orientali, cum Bandurii verfione in tom. I. et not. in tom. II. conf. infra, in lib. V. cap. 5. vol. VI. pag. 487 fq. Harl.]
- Hieroclis, grammatici, Synecdemus (comes peregrinationis) fiue notitia prouinciarum imperii Orientalis, quam postea vna cum supplemento, quod e Farnesiano codice Hol-Irenius descripferat, in tomo secundo ") antiquitatis ecclesiae illustratae edidit Emanuel a Schelstrate, Romae 1697. fol. Meminit huius libri Constantinus Porphyrogen. lib. II.

them.

Digitized by

)()כ

Hieroclis synecdemum exstat et Itinerarium, quod fertur sub nomine Antonini Augusti, tum Nili hoc impugnauit Benedistus Bacchinus erudito Doxopatrii commentarius de quinque thronis Patriarchalibus, stque sliae huiuscemodi notitiae veteres Patriarchatuum, Metropoleon et Epifcopatuum antiqui orbis Christiani. Quod vero multis in hoc opere agit Schelstratenus, vt dispositionem dioeccicon ecclesiafticarum iuxta dispositio- diuisione conspirare inueniet,

n) In huius tomi secundi adpendice praeter nem provinciarum imperii, de quarum ratione follicite differit, factam olim fuisse demonstret, volumine, in tres distincto libros, de ecclesiasticae Hierarchiae origine, Mutinae a. 1704. 4. Qui tamen accurate vetera monumenta pensitauerit, neque femper ante Constantinum M. neque nusquam eccleliasticas dioeceses cum prouinciarum

Vol. IV.

Рррр

10

666 Lib. IV. c. II. HOLSTENII SYNTAGMA GEOGRAHP.

Vol. III. p. 85

them. cap. 1. pag. 81. μαρτυρά και τω λέγω και Ιεροκλής ο Γραμματικός, δ γράψας Tov ouverdymer. Fabric. - Conf. infra in vol. VI. lib. V. cap. 5. pag. 545 fq. - rec. in Banduri imperio orientali tom. I. pag. 31. edit. Parif. aut pag. 25 kg. edit. Venetae. Is vero Bandur. in praef. pag. V fq. refutat Emman. Schelftratenii opinionem, illud opus nec genuinum effe nec integrum Hieroclis; fed ex Hieroclis, grammatici, coumentario delumtum. Contra Schelstratenium cum Banduro facit Petr. Weffeling, in prolegom. pag. 626 fqq. Hic vero Hieroclis Synecdemum optime edidit graece, am. pliffimoque et erudito commentario illustrauit in praeclara collectione, inferipta: Vetera Romanorum itineraria, fiue Antonini Augusti itinerarium cum integris Iof. Simleri. Hieron. Suritae et Andr. Schotti notis: Itinerarium Hierofolymitanum et Hieroclis grammatici Synecdemus curante Petro Woffelingio, qui et suas addidit adnotationes. Amstel. 1725. 4. pag. 621 fqg. Idem in prolegomenis docte copiofeque docet. Hieroclem, quum hanc notitiam vulgaret, nihil eorum videri quae nouauit Iufinianus, nec tamen Hierocles memorauit, inaudiuisse, adcoque ante Belifarium Confulem, cujus annum plures nouarum conflitutionum praeferunt, principe tamen Iustiniano, fcripfiffe. Harl.

Notitia) episcopatuum fedis Antiochenae et Hierosolymitanae. [1] [in cod. Medic. Florent. XIII. plut. 59. ap. Bandin. catal. MSSt. gr. tom. II. pag. 521. est catalogus patriarcharum Hierosolymitanorum, Antiochenorum, et Constantinopolitanorum. Harl.]

Appendicis

o) Plures eiusmodi Notitias Epistopatuum veterum Ortentis et Occidentis graece ot latine inlucem dedit Carolus a S. Paulo, episcopus Abrincenfis, Parif. 1641. fol. ad calcem Geographiae facrac. Animaducrfiones postumac Lucae Holstenii in hoc opus, cum eiusdem observationibus in Phil. Cluuerii (cuius itineris focius fuit, vide pag. 263. et Lambecium VI. pag. 273 et 258.) Italiam antiquam et Thefaurum geographicum Abrahami Ortelii prodierunt Romae 1666. 8. Denique Caroli a S. Paulo Geographia facra, additis Holftenii animaduersionibus nitide recula est Amstelodami a. 1703. fol: Similem notitiam a Bafilio Idimbanensi A. C. 883. compositam graece et latine vulgauit Guil. Beueregius in notis ad Synodum Trullanam pag 135 fq. vbi notat, Carolum non optima femper fide egiffe; fed Romanorum praesulum ambitioni hine inde litaffe. Praetereo. Eutychii, medio fere saeculo X. clari, notitiam fedium metropoliticarum Alexandriae ab codem-Beueregio pag. 148 fq. alias irem huiuscemodi a Iac. Goaro ad calcem Codini, et Em. Schelftrateno parte 2. Antiquitatis Eccles. editas. Nici Doxopatrii, qui faéculo XII. post Christum natum fcripfit Notitiam ecclefiarum a Patriarcha CPolitano dependentium, ante Schelftratenum etiam de-

dere Allatius lib. I. de vtriusque Ecclesiae confenfu cap. 24. Stephanus le Moyne tom. I. Var. facror. pag. 211 fq. et Richardus Simon ad calcem Historiae criticae de religione et ritibus Orientafium gallice editae, vbi et alia quaedam huius argumenti e Tho. Smithi libro de statu praesenti ecclesiae graecae. His addes Leonis Sapientis dia. rumuru, [Francof. 1596. et a Goar: cum Codino, 1648.] et expositionem nouam Andronici Palaeologi imp. quam Georgii Cyprii Chronico Ecclefiae graecae Lipf. 1687. 8. latine fubiccit D: To. Olearius. De Spiscopatibus Africae observata multa funt Io. Fello, episcopo Oxoniensi ad Cyprianum, et praestantissimo Eliae du Pin ad Optatum. Notitiam veterem prouinciarum Africae vulganit Iac. Sirmondus tom. I. Var. Opufc. recufara tom. I. eius operum atque in tomo priore historiae perfecutionis Vandalicae Victoris Vitenfis, curante Theodorico Ruinarto: cui addenda, quae ad Sezti Rufi breuisrium cap. 4. viri docri. [De eparchiis f. prouinciis orbis opuscul. vide paullo post in catal. f. mem. de St. Croix nr. 24. et de aliis in fine. In cod. reg. Neupol. XIX. eft feries imperatorum ac Patriarcharum CPolit, verfibus iambicis: in cod. LXVII. indiculus metropoleon et epifcopatuum CPolit. fubicctorum.] Notitias provinciatum.

Digitized by **GOO**

Vol. III. p. 36

Appendicis loco subiliciendi erant:

Philonis, sophistae, liber de septem miraculis mundi, de quo dictum est lib. III. cap. XXIV. §. 4. [vol. IIII. pag. 239 fq.]

- Sotionis excerpta de miraculis aquarum, de quibus vide, fi placet, libri III. cap. V. §. 38. [vol. III. pag. 322.] et Vossium II. 7. de hist. graecis. Fabric. Plura de co tradunt Needham et Niclas in prolegg. ad Geoponica, h. v. pag. LXXI sq. Harl.]
- Pauli Silentiarii carmen de miraculis aquarum, de quo lib. III. cap. XXVII. [inter poetas epigrammat. h. v.]
- Anonymus de incremento Nili, ille, ni fallor, qui latine inter Arislotelis scripta legitur, ve dixi eiusdem libri cap. V. §. 37. vel potius breuior alter, quem graece et latine ad Herodoti calcem dedere H. Stephanus, G. Iungermannus et Tho. Galeus.

Scorfim ab Holftenio edendi.

Stephanus de vrbibus, Dionyfius de situ orbis, et geographica sacra Eusebii, Hieronymi, Eucherii et aliorum.

[Vberiorem geographorum minorum editionem meditatus est Penzel, cui debemus germanicam Strabonis versionem, mihique id ante plures annos significauit per litteras, atque etiam a. 1785. mense Febr. ad St. Croix ea de re scripsit; quod ex nota illius prima in mox memoranda commentatione cognoui. Sed huc vsque a promissi nondum stetit. Neque tamen consilio illius deterritus est De Sainte-Croix, ad quem saepius prouocauimus. Is enim nouam eamque pleniorem minorum tam graecorum quam latin, geogr. seriptorum molitus, notitiam suturae illius, si fata suerint acerba, editionis dedit in peculiari scriptiuncula, Memoire envoyé a Messieurs du lournal des Scavans, sur une nouvelle édition des petits Géographes anciens. Par M. le Baren de Sainte-Croix, in Iourn. des Scavans pour l'année Pp pp 2

rum Galliae tum idem Sirmondus tom. I. Conci-· lior. Galliae et A. du Chefne tom. I. scriptor. Francor. Reliquarum prouinciarum dispositio qualis saltem vltra Honorii et Arcadii tempora exstitit, peti potest e Notitia vtriusque imperii, quam il-Instrauit Pancirollus, et Graenius tom. VII. thefauri Romani inferuit. Notitiam Patriarchatuum Antiocheni et Hierofolymitani, nefcio an eandem, quam in syntaginate Geographico edere Holstenius voluit, Guil. Tyrio subiectam exhibet Iac. Bongar/ius tom. I geftorum Dei per Francos pag. 1044 fq. Notitiam Ecclefiarum Romae Baronius tom. XI. ad a. 1057. nr. 20. E recentioribus Geographiam ecclefiasticam summatim tradidere 1) Aubertus Miraeus libris V. de notitia Episcopatuum orbis Christiani Antwerp. 1613. 8. et in Chronico Chronicorum Iani Gruteri. 2) Frid. Spanhemius, Theologus Leidenfis, tom. I. Opp. qui etiam char-

tas geographicas habet adiunctas, et 3) Comman. villius libro gallice Rothomagi a. 1700. 8. edito ca magna industria composito, cui titulus: tables Geographiques et Chronologiques de tous les Ar. cheveschez et Evechez de l'Univers, ou l'on voit f état ancien et present etc. [Catalogum Patriarcharum Constantinopolitanor. a primo, Metrophane, sub Constantino M. vsque ad Cyrillum a. 1712. confecit Fabric. infra in vol. VI. p. 693-734. Quatuor catalogi patriarcharum et epifcoporum Byzantin, atque Conftantinopolit. gr. et lat. in Banduri imperio Orientali, vol. I. p. 187 fqq. edit. Parif. f. pag. 161 fqq. edit. Venet. In illo Banduri opere plura reperiuntur, quae huc pertineant; sed quia Fabric. infra in vol. VI. lib. V. cap. V. pag. 545 fqq. fingulas partes recenfuit, lectorem ad illud cap. ablegare praestat. Hark

Digitized by GOOGLE

668, Lib. IV. c. IL. DE ST. CROIX SYNTAGMA GEOGRAPH.

1789. Parif. 12. m. April. p. 657—753. Separatim quoque in forma quarta, sed paginarum numero serieque destituta, e prelo exist; quam in manibus habeo. Praeter vulgata etiam inedita publicaturus horum dedit indicem. Enimuero plura inedita possunt reperiri, atque catalogus eiusmodi ineditorum iam exstat in *Bibliothesa literaria being a Collection of Infriptions, Medals, dissertations* etc. Londini 1722: Number III. p. 24 sed paucis indicabo, quae ille in collectione publicaturum se copiosius declarauit: De singulis enim plura, quae vel ad notitiam auctoris cuiusliber aut editionum opusculorumque litterariam, vel ad argumentum opusculorum codicumque msst. vsum pertinerent, docte notauit. Sunt vero

1) Hannonis periplus.

2) Scylacis, Caryandenfis, periplus,

3) Dicatarchi status Graeciae, eiusdem fragmentum et descriptio, montis Pelii, quaetria diuersa fragmenta ab editoribus male diuussa et confusa fuisse, de St. Croix late ostendit, et longum Holstenii de iis in nota adducit locum.

4) Antonii Diogenis ex incredibilibus de Thule excerpta, ex Photii bibl. cod. CLXVI., Est descriptio itineris Tyriorum in partem quandam Oceani.

5) Monumentum Adulitanum. Notat, primam Leonis Allatii editionem effe vitiofam: meliorem effe Chishulli in Antiquitt. Afiae pag. 73. et Bayeri fecundum cod: Vaticanum, in comment. acad. Petropol. tom. IV. pag. 248. et in. opusculis. variis pag. 16. vid. supra in hoc volum. pag. 251 sq.

6) Agatharchidis peripli rubri maris excerpta. Hudfonus culpatur.

7) Scymni Chii orbis descriptio, cum Ephori fragmentis.

8) Dionyfii Periegetae orbis descriptio, cum Eustathii commentario, paraphrasi graesa en scholiis selectis.

9) Ifidori Characeni manfiones Parthicae.

10) Arriani indica.

11). Arriani periplus Ponti Euxini.

12): Anonymi periplus maris Erythraci.

13). Ptolemaci tabula longitudinis et latitudinis vrbium infignium.

14) Agathemeris, Orthonis F. compendiarium geographiae expositionum libr. IIL.

15) Dionufii Busantii de Bolporo Thracio fragmentum.

16) Fragmentum, epitome vadecim librorum Artemidori Ephefii.

17) Marciani Heracleotas periplus maris externi, tam orientalis, quam occidentalis, et maximarum infularum, quae in co fitae funt.

18) Anonymi periplus Ponti Euxini.

19) Stephani: Byfantii de vrbibus fragmentum:

20) Nonnofi ex historia legationum, (ad Aethiopar, Homeritar et Saracenos iusiu Iusiniani susceptarum,); excerpta, ex Photii bibl. cod. VIII.

21) Com

DE ST. CROIX SYNTAGMA GEOGRAPH. Lib. IV. c. II. 669

21) Conflantini Porphyrogeniti de thematibus imperii orientalis et occidentalis libri duo.

22) Anonymi periplus, siue per stadia maris dimensio, ex codi Matrit. de quo supra egimus:

23) Strabonis epitome, fiue Chrestomathia, vbi in nota longa doctaque Holstenii obfeivatio de Strabone et schedis Scrimgerianis adfertur.

24) Anonymi de Eparchiis fiue provinciis orbis opusculum, quod Bertius primum sub nomine Ptolemaei cum huius geogr. 1618. euulgauit; at non est ab illo auctore prosectum: correctius id e codice edidit Montsaucon: in biblioth. Coislin. pag. 581. In cod. Paris. reg. 7 nr. 1603: est illud multo plonius.

25) Anonymus de diuisione orbis cum alio inedito, quod est in msto regio, nr. 2492.

26) Gemifius Pletho de emendatione aliquot errorum Strabonis. In bibl. Parif. publica funt quatuor codd. nr. 817/ 1191: 1415 et 2426/ Tertio cod. addita est tabula geographica; in codemque titulus illius operis, quod in lex capita potest diuidi, est en row yeageaQinow βιβλίων, πεεί των της γης παι της οικεμένης σχημάτων επιδιοεθωθέν παεά τε σοφωrers etc. (lic quoque inferibitur in cod. Vindob. LXXXVII. nr. XVI. et Kollar. in fupplem. I. pag. 556 fqq. copiolus est de illo libello. adde infra in vol. X. pag. 745.) In cod. Vaiic. et Scorial. telle eodem Kollario, inferibitur in 78 5pa Bavos yearga Quar neel 78 The yns της οίκεμένης σχήματος διοεθωδέν παρά τη Πλήθωνος. Secundum codic mstum collegii Claramonti nune Meermanianum, est inscriptio Aioe Dwors evievror ex oe Dws une Erece-Bavos. Xeyouevow (vid. Brequigny catal: msstor. collegii Claram. pag. 326.) Pletho fibi quoque fecerat excerpta e Strabonis libr. IX et X. quae sunt in cod. Parif. nr. 1739. in his e libro IX. (vid. Labbei biblioth. noua mstor. pag. 120.) Topographia Theffaliae eft in eiusdem bibliothecae codd. nr. 462 et 2376. cui opusculo inferuit Pletho, quae Plutarchus in quaest. gr. cap. 13: de Thessalia retulit: - eadem in bibl. Vindob. cod. XC. nr. 7. (vid. Lamber. comment. libro VII. pag. 350.) et cod. LXXXVII. nr. 7. (vid. Kollarii fupplem. pag. 553 fqq. vbi plura Gemissi scripta, in illo codice servata, recensentur.)

27) Excerpta ex Georgii Chrysococca fyntaxi Persarum, de Chrysococca vid. seq. 9. notata.

28) Varia geographica ex Hudsonii editione Dionyssi Periegetae, variisque lexicis atque scholiassi excerpta.

29) Michaelis Pfelli opusculum de terrae situ, sigura et magnitudine, sub nomine Nicephori Blemmidae in cod. Oxoniensi; sed Pfello tribuitur in codice Sirmondi. St. Croix dubius est, num id differat ab eo, quod Montfaucon in biblioth. Coisl. pag. 599. nominauit Blemmidae geographiam synopticam, nec ne?

30) Anonymi compendium geographiae expositionis ex codice.

31) Anonymus de describenda terra in globo ex mente Ptolemaei.

33) Pseudo Plutarchus de flumine.

33): Anonymus de Istro fluuio, ex cod. Vaticano.

34) Philo, Byfantinus, de VII. miraculis mundi; ab Allatio minus curate emendateque editus.

Pppp 33

35) Anony-

670 Lib. IV. c. 11. DE ST. CROIX SYNTAGMA GEOGRAPH.

35) Anonymi opusculum de septem orbis miraculis. Leo Allatius in notis ad Philonem Bysant. quaedam dedit ex co fragmenta, et integrum cum versione latina editurus erat; sed morte prius est abreptus, quam id aliaque praelo subicere potuit.

36) Pomponius Mela de situ/orbie.

37) C. Iulii Solini Polyhistor, siue de situ et mirabilibus orbis.

38) Rufi Auieni descriptio orbis terrae.

39) Rufi Festi Auieni ora maritima:

40) Anonymi descriptio totius orbis et gentium.

AI) Claudius Rutilius Numatianus de reditu suo, sive iter.

(42) Prissiani periegelis.

43) Aethici colmographia.

44) Anonymi libellus prouinciarum romanarum et ciuitatum prouinciarum gallicarum. Theodorus Gronov. ex cod. Mediolan. illum libellum primus a. 1739. at minus docte edidit, iudice de St. Croix.

45) Hie numerus omissus est.

46) Nomina provinciarum et ciuitatum Galliae.

47) Vibius Sequester de fluminibus, sontibus, lacubus, nemoribus, paludibus, montibus, gentibus, quorum apud poetas mentio fit.

48) Anonymi Rauennatis de geographia libri quinque.

49) Pappi, Alexandrini, descriptionis orbis epitome ex versione Armeniaca latine reddita.

50) Petri Gyllii de Bosporo Thracio, libri III.

Tum supplementi loco sequentur quidam Palaestinae et adiacentium regionum scriptores.

1) Eusebius Pamphili de nominibus locorum et vrbium in facra scriptura.

2) Epiphanii, monachi, enatratio geographica Syriae et vrbis sauctae.

3) Bedae de nominibus locorum in actis Apostolorum libellus.

4) Eucherius de situ Iudaeae.

5) Eugefippus de distantiis locorum terrae fanctae.

6) Ioannis Phocae compendiaria descriptio castrorum et vrbium ab vrbe Antiochiae veque Hierofolymam.

7) Buchardi de monte Sion, descriptio terrae fanctae.

8) Perdiccae, Protonotarii Ephefini, (a. 1345.) expositio thematum dominicorum et memorabilium, quae Hierosolymis sunt, versi. graecis iambicis.

9) Anonymi enarratio locorum Hierofolymitanorum.

Denique

671

Denique adiicientur geographiae ecclesiasticae:

1) Gracea notitia patriarcharum.

2) Notitia ecclesiastica, siue diatyposis Leonis Augustic.

3) Nili Doxopatrii notitia patriarchatuum.

4) Notitia latina quinque patriarchatuum.

5) Notitia Thuana patriarch.

6) Guil. Tyrii notitia episcopatuum, e cod. emendata: editio enim in Gestis Dei per Brancos pag. 1045. haud exacta est. Hactenus index de St. Croix. Harl.

XX. Superfunt et alia geographica feripta graeca, manu exarata, in variis bibliothecis, vt [in biblioth, Laurent, Medic, duce Bandin, catal. MSS. gr. II. cod. XVI. plut, 57. pag. 374. anorymi nomina fluminum, fontium, montium, vrbium, gentium atque lapidum. pag. 420. in cod. XXXXII. anonymi pauca de proprietatibus aliquarum regionum, Scythiae e. g. quae nullis omnino fulminum ictibus obnoxia perhibetur. — p. 433. in cod. L. plut. 57. nr. 16. nomina ciuitatum graecarum vetera et noua. --- in vol. III. pag. 326. cod. VIII. plut. 86. nr. 25. geographico-historica de Aegypti regione ac Nili adluvione; it. de proprietatibus quorumdam populorum e Ptolemaeo et Agatharchide. In cod. Vindob. apud Kollar. Suppl. pag. 561 fq. eft in cod-LXXXVII. nr. 20. Lastaris, cognomine Canani, historema de itinere fuo, per Europam facto, vbi Kollarius optat, vt fragmentorum, praecipue fi ex vetustioribus libris fint exercipta, geographicorum, maior ratio habeatur. — in cod. CXXXVI. nr. VI. (ibid: pag. 768.) nomina graecarum wrbium recentiora, quae tempore vetustis fuere fubstituta. Alia in notitia de St. Croix et a Fabricio in nota m ad praecedentem paragraphum et alibi funt memorata. Atque in pluribus bibl, latent geographica feripta, quorum omnium et fingulorum anxia conquifitio obfcuram ingratamque potius proderet, credo, industriam, quam vtilitatis studium. Noque syriacorum atque arabicorum, (de quibus multus eft Cafiri in bibl. hifpan. arab. e. g. praef. ad tom. I. pag. XIV fqq. tom. II. pag. 1 /qq: pag. 9 /qq. otc.) fcriptorum catalogus ad noftrum inflitutum pertinere videtur. Multorum tamen notitia iuuare poteft' futurum geographicorum graecorum fcriptor. edito-Sic practer memoratos libros supersunt] in Augusta Vindobonenf, Androetae Tenedii, rem. (cuius periplum propontidis laudat scholiastes Apollonii II. 159.) [1] isoence meet The She aurs nareldos, telle Lambecio tom. I. pag. 148. Mich. Pfelli, quod rotunda fit terra, Nicephori Blemmidae breuis geographia P), Georgii Chryfococcae, medici, tabulae astronomicae et geographicae, quarum meminit Labbeus pag. 121. 124. bibl. nou. MSS. 9 Gemifi Plethonis varia geographica, de quibus Allatius libro de Georgiis pag. 386. Anonymi fragmentum historico geographicum de diuisione orbis terrarum inter tres filios Noae 7, eorumque posteros, quod itidem exstat in Vindobonensi bibliotheca, teste Nesselio, part. I. p. 140. 230. fet in cod. Matriteusi supra laudato.]"

Deperditos Geographos Graecos⁵) perfequi nihil adtinet, quorum praccipuos ex folis Strabonis, Eustathii, Stephani Byz. aliisque, [P] quos paullo ante dedi, indicibus, colligere cuiuis

p) In reg. biblioth. Neapolifan. eff in cod. XV.
 Niceph. Blemmidae γιωγοω βία συντουωτίζα. Hark:
 q) Vide fupra in hoc vol. pag. 153. Harl.
 r), Confer de hoc argumento Genel. X. et. Iofe-

phum lib. I. Antiq. cap. VI. cum F. D. Bernhardinotis: Cofman, Indopleusten, lib. II. Topographiae Christianae p. 131. 132. et Samuelis Bocharti-Phaleg;

cuiuis facile eft. Sed plerosque etiam notatos memini Vollio in praeclaro de historicis grae. cis opere, et in libro de Philologia cap. XI. ac de scientiis mathematicis cap. XLIII et LXIX.

E recentioribus Graeciam tabula descripsit Nicolaus Sophianus, Corcyraeus, circa A. C. 1480. Romae clarus, quam commentario illustrauit. Nicolaus Gerbelius, Basil. 1545. recuso tom. IV. thesauri Gronouiani. Quamquam vero et hanc et reliquas Geographiae veteris partes illustrarunt multi⁴), nemo tamen plenius hoc accuratiusque fecit viro egregio Christophro Cellario, cuius notitia orbis antiqui, siue Geographia plenior ab ortu Rerump. ad Constantinorum tempora prodiit Lipsiae et Cantabrig. 1701. 1706. 4. duobus vol.⁴⁰) Hic septuagenario propior a. 1707. Halae Saxonum excessit e viuis, die quarta Iunii, quum non hoc tantum, sed quam plurimis aliis infignibus ingenii fui monumentis sem litterariam pariter et gloriam nominis sui infigniter locupletasset. Singularem praeterea sucem Geographiae prise adfundit Ioannis Harduini, e soc. Iesu, opus eruditissimum, cui titulus Numi antiqui popularum et vrbium illustrati. Paris. 1684. 4. [Sed eftr. praeter alia Opera rei numariae veteris, et Io. Christoph. Rasches Lexicon vniuersae rei num. vet. Lips. 1785 fq. X. voll. 8. inprimis: Populorum et regum numi inediti collecti a Franc. Neumann Vindob. 1779. 83. 11. 4. et los. Eckhel Doctrina numorum veterum, Pars I. Vol. I. II. Vindob. 1792 fq. 4. Beck.]

s) Cicilius, Argiuus, poeta epicus, scripsit IV. 259. 284. 306. 3:6. vide Mallinerot in paraabrevina et Ilegnymen Eddados, teste Eudocia lipomenis ad Vossii libr. de historicis graec. et lat. pag. 270. in Supplementis et Observatt. ad Vossii a Fabri-

Polemon, Euegeti F. ex oppido iliaco Glycia oriundus, tempore Ptolemaci Epiphanis, scripsit orbis descriptionem, fiue geographiam; vnde Periegetes dictus eft: idem scriptit descriptionem Ilii, libr. III. origines (Krices) vrbium, quae funt in Phoeide pluraque alia. vid. Suidam voc. Πολίμων, tom. IH. pag. 139. Küfteri, Eudociam pag. 350. quae autom vel re ipía, vel tarditate librariorum aut operarum paullo differunt. Suidas enim tradit, eum quoque scripfisse: Krloss тын Ан Финиса польны , най порі тис прос "Аднисия ovyyerias autor Kricas tur in Tiorry noten. atque Küfter adnotat, fe ex MSS. Parif. locum ita fuppleuisse. In editione autem Eudociae ita et for-Jan rectius diftinguuntur verba: Krises ver in Du-אולו היהאנשי אמן הנפו דער הפטי אלאימובר בטאיצימאר -των in Πόντφ πόλιων. aut ex Suida ita corrigi poteft locus Eudociae Kr. T. is Que. soleur Krises Tur in חטידש הטאנשי, אמל הופו ד. ה. אשאי. סטאניהבג מטדשי. Adde supra ad cap. de Anthologia §. 1. et in catal. poetar. epigrammatarior. v. Polemo. A Schol. ad Apoll, Rhod. IV. 324. citatur Polemon in arian Ιταλικών και Σικελικών.

Strabo, Amafenus, apud Suidam III. pag. 382. et ex co.apud Eudociam pag. 388. cft Strabo, geographus.

Timagetus, cuius liber weet Auftvor, de portubus, laudara and toliaste ad Apollon. Rhodium IV. 259. 284. 306. 3:0. vide Mallinerot in parlipomenis ad Voffii libr. de historicis graee. et lat. in Supplementis et Observatt. ad Voffium a Fabricio editis. Hamburgi 1709. 8. pag. 114. in primis el. Schosnemann in comment. de geographia Argonautarum pag. 43 sqq. Hi paŭci e multis sufficiant. Harl.

d) e. g. Emmius, Spon, Whéler, Chandler, Choifeul, Guys, Gillies aliique multi, quorum Acripta paffim enumerat Goltlieb Heur. Stuck im Verzeichnifs von ältern und neuern Land- und Reifebeschreibungen etc. Halae Sax. 1784. 8. et in part. II. a Webero edita ibid. 1787. 8. vbi in indie. voc. Griechsnland, loca, vbi recensentur, facile repesies. Nubem scriptorum diuerti generis aeuique excitauit cel. Meujelius in biblioth. hiftor. vol. II. part. I. pag. 243 squ. inter-scriptores de rebus Osmannicis, (in quo tomo etiam scriptores de rebus Syriacis atque Arabicis recensentur,) et vol. III. part. II. p. 155 squ. ac p. 371 squ. Harl.

u) Iterum opus illud praeftans, et adnetatt. Ia. Conr. Schwarzii locupletatum prodiit Lipfiae 1731. 4. II. voll. pofthac Londini, cum 27. tabb. geogr. denique cum variis emendationibus et additamentis, cur. Francisco Tirolio Romae 1774. fol. 'Geographiae antiquae nouam lucem adfundit ac de veteribus geographis erudite iudicat differitque cl. Conr. Mannert in Geographie der Griechen und Römer aus ihren Schriften dargeftellt. Noriberg. pars I. 1788. 8. pars II. 1789. pars IIL. 1792. Hark.

Digitized by

CAPVT

DIOSCORIDIS NOMEN ET SECTA Lis. IV. c. III. 673

C A P V T III

DE DIOSCORIDE.

I. Diofcoridis nomen. II. Eius fefta. III. Eius vita, aetasque. IV. Alii Diofcorides. V. Diofcoridis in botaniceu et materiam medicam merita. VI. Libri de materia medica V. VII. Libri duo, alter de venenis eorumque praecautione ac madicatione, alter de venenatis animalibus. VIII, Liber negi uireur negi va quir. IX. Liber de fuccidaneis medicamentis. X. Notha Diofcoridis. XI. Libri de parabilibus medicamentis duo. XII. Diofcoridis et Stephani Athenienfis alphabetum empiricum. XIII. Codd. Diofcoridis MSS. cum adpiftis figuris. XIV. Codices graeci. XV. Codices latini. XVI. Codices arabici. XVII. Codices librorum de medicamentis, paratu facilibus. XVIII. Editiones graecae. XIX. Editiones graeco-latinae. XX. Verfiones Diofcoridis latinae. XXI. l'enfiones Diofcoridis in alius linguas. XXII. Commentarii, XXIII. Editiones libri de medicamentis paratu facilibus, et fpuriorum. XXIV. Editiones promiffae. Commentarii, qui lucem non viderunt.

[Studio Io. Chrift. Gottl. Ackermann, Med. D. et Prof. Altorfin.]

PEDACIVS DIOSCORIDES aut DIOSCVRIDES vulgo adpellatur in libris fcriptis, at non omnibus, editisque, quantum fcio, omnibus. Hinc, quod in codicibus quibusdam, antiquifiuno etiam Vindobonensi^a), *Pedanius* adpellatur, in aliis etiam, quos Ianus Lascaris et Cl. Salmasius infpexerunt, ac quod in Photii bibliotheca^b) sub Pedanii nomine citatur, *Lambetius^c*) a Pedania, Romanorum gente, *Pedanium* adpellandum censuit, quo nomine etiam autiquissimus excerptorum ex Dioscoride codex, qui in bibliotheca Vindobonensi exstat, inferiptus est. Difficultatem, nullo forsan modo extricandam, facilis perinutatio litterarum x. et y. et faciles librariorum errores inde nascendi, peperere.

II. Empiricae fectae addictum fuisse Dioscoridem, multi adfirmarunt, in iisque nostro adhuc tempore Hallerus⁴). At hi ad empiriam Dioscoridis statuendam solo hoc argumento vsi sunt, quod plantarum aliorumque medicamentorum virtutes, nullo causarum, quae morbos producunt, aut temporum discrimine addito, tradiderit. Quod etsi negari non potest, sciendum tamen est, dogmaticos, de medicamentorum virtute et vsu ad morborum curationem dissernes, eodem modo plane scripsisse, quo Dioscoridem esse commentatum, ex libris eius, qui supersont, constat. In ea enim medicinae parte, quam, diducta medicinali scientia in tres partes, Quequareuring nominarunt, dogmatici non aliter, niss piricorum modo scribere potuerunt; quam medicamentorum pertractandorum rationem etiam Galenus, dogmaticorum medicorum princeps, sequentes est. Ad eum modum, quem dogmatici omnes in fcribendis medicamentis tenebant, Dioscoridem fcripsisse vique existimandum est, etsi non nego, eum, quoniam libris nobilissimorum empiricorum et Asclepiadis disciplinae ac methodicorum fectae addictorum de medicamentis vsus est, etiam horum

a) Lambec. Com. de biblioth. Caefar. Vindob. lib. II. cap. 7. pag. 590. c) Commentar. de biblioth. Caelar. Vindobon. lib. II. cap. 7. pag. 591.

b) Photius in biblioth. nr. CLXXVIII.

d) In tom. I. biblioth. botan. cap. 36. pag. 80.

Vol. IV.

Digitized by Google

674 Lib. IV. c. III. DIOSCORIDIS SECTA, VITA ET AETAS

horum medicorum placita in libros fuos transluliste '). Postquam enim in ista rixarum, quas diuersae in medicinali scientia sectae, dogmaticorum, empiricorum, methodicorum, caet. mouerant, acerbitate, medici in diuersas partes transferant, et absurda quaeuis, dummodo sectae suae fauerent, tuebantur, quidam medici, postea eclectici, siue hechici adpellati, nati sunt, qui in Sewelæ maxima quidem ex parte dogmaticos sequerentur, in aliis vero, quae ipsis maxime placebant, ex empiricorum aut methodicorum placitis adsumerent eoque modo systema sibi conderent, maxima ex parte quidem dogmaticorum systematicorum sette consentaneum, non tamen ex omni. Hanc in scribendis de medica materia libris rationem Dioscorides maxime fequutus est, quam et optime in praesatione ad lib. I. materiae medicae his exposuit: $\mu era \pi \lambda eizns axeiseis ta \muev \pi \lambda eiza di auto ulas yvóvtes, ta de$ ež izoelas ouµ@wvv tois maoi negi avaneloews tav mae' éxazois én 12 weiswares $megazoueza negi tij take dia@oew xentesa di, x. t. <math>\lambda$.

III. De vita Diolcoridis non fere scimus, nisi ea, quae ipse memoriae prodidit. Anazarbae, Ciliciae vrbe^f), natus est. Militarem ipsum vitam egisse et iam in ea aetate matteriae medicae, ex vegetabili maxime regno, operam dedisle, ipse disertis verbis memorat: peragrasse et au multas regiones, maxime eam ob causam, vt medicinis exacte studeret, nueis, üs estiv eineiv, en newtras natime am ob causam, vt medicinis exacte studeret, nueis, üs estiv eineiv, en newtras natime am ob causam, vt medicinis exacte studeret, nueis, üs estiv eineiv, en newtras natime am ob causam, vt medicinis exacte studeret, nueis, üs estiv eineiv, en newtras natime eam ob causam, vt medicinis exacte studeret, nueis, üs estiv eineiv, en newtras natime eam ob causam, vt medicinis exacte studeret, nueis, üs estiv eineiv, en new natime eam ob causam, vt medicinis exacte studeret, nueis, üs estiv eineiv, en new natime eam ob causam, vt medicinis exacte studeret, nueis, üs estiv eineiv, en new natime eam ob causam, vt medicinis exacte studeret, nueis, üs estiv eineiv, en new natime eam ob causam, vt medicinis exacte studeret, nueis, üs estiv eineiv, en new natime eam ob causam, vt medicinis exacte studeret, nueis, nue new natime eam ob causam, estiv estiv tov ßicv, suvaynwxautev thv new parauteix ev ev estives. Qui locus prostat in praefatione ad libr. I. de materia medica pag. 2. edit. Goupyl. Tempus, quo libros fuos sus foriplerit, incertum est. Tamen Neronis acuo eum vixisse et inforiptio libri de probabilibus medicamentis, (fi is tandem genuinus est.) probat, quae ad Andromachum, Neronis archiatrum, est, et familiaritas, quae inter ipsum et Licinium Bassum fuit. Areum enim, cui libros de natura medica inforipsit, cum laudat, diryua, inquit, s sungov tis ev soi xaloxaya las natim tris, tist s') Auxivis Bass meos se dia dess, no evaluar suvalia yovtes upiv. Quae quum ita fint, Dioscori-

e) In praefatione ad Areum p. 1. 3. ed. Goupyl. Parif. 1549. 8. Diofcorides ipfe rationem tradit, qua in libro fuo concinnando vfus fit. Legifie fe empiricos nobiliores ipfe docet, nominaque eorum, quos legit, adducit. Docet vero etiam, fe legiffe Afclepiadas, (fectatores Afclepiadis,) Iulium Baffum, (non 'Fullium, quem Caelius Aurelianus vocat libr. III. acutor cap. 16.) Niceratum, Petronium, Nigrum, Diodotum, quos vero reprehendit ceu medicos, s' τη πάρα την δυεργείαν τῶν Φαgμάκων κανοιζοντας.

f) Qui negarunt, Dioscoridem ante Plinium vixisfe, etiam hoc argumento vsi sunt, quod, si hoc tempore vixisset, Anazarbeus esse non potuisfet. Suida enim docente, Ciliciae vrbs, nomine Cyinda primum suit, dein Diocaesarea, postremo Anazarbum, a Zarbae nomine, qui terrae motu euersam reaedificauit, a Nerua imperatore missus.

vid. Marfil. Cagnat. lib. II. variar. obfernat. cap. 28. conf. quoque Stephan. Byzantin. in Ane-GugB2. Suidae vero errorem, qui Anazarbae nomen ante Neruse imperium inditum feribit, refellit Valefius ad Ammian. XIV. 8. et Harduinus ad Plinii lib. V. 27. vbi Anazarbenorum mentio, emendatione LX. Habet etiam de patria Diofeoridis quaedam Salmafius exerc. Plinian. cap. 30. et in homonym. hyles intricae, prolegom. p. 10. Vid. quoque Hallerum in tom. I. biblioth botan. cap. 36. pag. 97. et Dan. le Cierc in histoire de la medicine part. III. lib. II. cap. 2. pag. 622 fq.

 g) Solennis hie titulus virorum, in dignitate contlitutorum. Itā Paulus, apostolus: κρατίσφ ήγεμώνε Φήλεκε, Act. XXIII. 25. adde XXVI. 25. Hine patet quoque, Theophilum, cui Lucas cuangelium et acta inferipsit, magistratum gestisse, quia et ipsum ita adfatur: κράτισε Θεόφελα, Fabric.

Digitized by GOC

ALII DIOSCORIDES

Dioscoridis aetas colligi poterit ex Licinio, fiue, vt apud Tacitum XV. 33. vocatur, Lecanio Baffo, qui conful fuit anno Christi LXIV. Neronis XI. Areum hunc, cui Diofcorides libros de materia medica-inferipfit, Torrentius ad Sueton, August. cap. 89: et Lamberius lib. II. commentar. pag. 559. eundem elle putarunt cum Areo, philolopho Alexandrino, quo familiariter vlus eft Augustus, imperator. Sed Areus, quem amicum coluit Dioscorides, is potius fuit, quem Asclepiadeum, (Asclepiadis sectatorem,) vocat Galenus lib. V. de compolit. medicamentor. secundum genera cap. vltim. tom. XIII. edit. Charter. pag. 801. ws de Διοσκορίδης ό Ταρσεύς (Lambecius pag. 561. legit 'Λιαζαρβεύς) έδωκεν 'Αρείω τῶ 'Ασκληmadéa Daupazãs narézav ras appédarias. (conf. Diofcoridem lib. V. mater. med. cap. 115. Teel Xalxitéus) Is Areus, Asclepiadeus, igitur ab Areo, philosopho, diuerfus fuit. Ex iplo etlam loco, in quo Diolcorides Licinium Ballum amicitiamque memorat. quae Areo cum hoc fuerit, clarislime adparet, alium este Areum, quem adfatur Dioscorides, ac philosophum illum Alexandrinum. Neque enim tam plumbeus fuisset, vt pro Licinio Baffo non potius nominaffet Augustum, imperatorem, apud quem adeo gratiofus erat ille Areus. At Lecanius Baffus carbunculo iam perierat, quum fcriberet Plinius XXVI. 1. quo duo confulares obiere, condentibus haec nobis eodem anno, Iulius Rufus et Q. Lecanius Baffus, ille medicorum infiientia festus, his vero pollice lacuae manus suulfo acu ab femet ipfo, tam paruo vulnere, vt vix cerni poffet.

Neronis itaque acuo et ante Plinium vixisse Dioscoridem nostrum, librosque suos de materia medica post annum a Christo nato LXIV, et XI, a Neronis principatu composuiste, eredibile eft, etfi, Suida (f. v. Auorneeldys) maxime duce, qui Dioscoridem, sed non nofrum, verum potius Diofcoridem Phacam apud Cleopatram, Aegypti reginam, fatis diu ante Plinii actatem fuisse refert, quidam fuerint, qui cum longo ante Plinium tempore floruille putarent; quidam vero, qui eum post Plinium, media fere inter clarissimum hunc auctorem et Galenum aetate floruisse flatuerent ⁶). Ante Plinium non vixisse eum, maxime inde probari posse quidam arbitrati sunt, quod Plinius libris de materia medica, a Dioscoride fcriptis, non vsus fit. Ab eo fane non citatur, et licet faepius in vtroque auctore vna eademque legantur, id inde pendere videri potest, quod vterque auctor iisdem fontibus vsus sit. Quod eisi negari non potest, tamen, quae Plinius subinde refert, ita cum dictis a Dioscoride conueniunt, vt Plinium co fuisse vsum verosimile sit. Sie quae de haematite profert Plinius, in libr. XXXVI. hiftor. natural. cap. 20. mire concordant cum dictis a Diofcoride de eodem lapide libr. V. de materia medica, cap. 144. ipseque Plinius ad Dioscoridem forte respexit, dicens: hanc effe sententiam ecrum, qui nuperrime scripfere ').

IV. Fuere et alii Diofcorides, quos diligenter recentet Ionfius II. 6. de fcriptoribus hi-Aoriae philosophicae, cuius observatis mea adiungam.

Qqqq 2

1) Diofco.

nihil accepisse, Marsilius Cagnatus in lib. II. variar. obseruat. cap. 28.

i) Salmafius in exercit. Plin. cap. 30. p. 290. F. et in libro de hononym, hyles iatric. pallim ipfum Plinium ex Dioscoride corrigit, auctore scilicet neykunde, Th. II. Abschn. V. III. §. 26. pag. 47

h) Probasse sibi videtur, Plinium a Dioscoride eo, ex quo is sua desumserit. Sed nimis temere. Fieri enim potuit, vt vterque iisdem fontibus vteretur. Loea quaedam Flinii et Diofcoridis, inter se conuen: entia, collegit cl. Sprengel, in libro: Versuch einer pragmatischen Geschichte der Arz-

676 Lib. IV. c. 111.

ALII DIOSCORIDES

1) Diofeorides, medicus, ob lentes, quas in facie habebat, cognominatus $\Phi_{\alpha\kappa\alpha\sigma}$, tefte Suida, (f. v. Auorngeldns) qui eum apud Cleopatram fub Antonio vixisfe et Ebros XXIV. medici omnes argumenti, fcripfille adfirmat. Sed male eum confundit cum nofiro Anazarbeo, a quo diferte distinguit Galenus, Alexandrinum fuille testatus, in expositione glosfarum Hippocratis in Indiady, et Herophileae addictum fectae, in praefatione ad eamdem expolitionem. Idem Galenus loco priore eum scripfille ras ovoyastas rav Qaeyaxav refert accenfetque de eodem argumento auctoribus, Menestheo, Andreae Chrylaris, et Xenocrati (Aphrodifienfi: alius apud Erotianum Xenocritus, Cous, grammaticus) et Erotianus in praefat. ad gloffarium fuum Hippocraticum notat, Diokoridem Phacam septem libris castigasse, quae interpretandis Hippocratis vocibus difficilioribus scripserant ante ipsum alii, Xenocritus Cous, Callimachus Herophileus, Bacchaeus Tanagraeus, Philinus Empiricus, et qui hune - in compendium milere, Epicelephus Cretenfus et Apollonius Ophis. Ordine alphabetico hos libros compositos fuisse, atque idem opus a Galeno respici, subpicatur Lombectus lib. II. cap. 7. pag. 565. Ex Diofcoride hoc Alexandrino, fiue Phaca excerptum legitur, ex practico eius fine dubio opere, de terebintho, peculiari exanthematis genere, apud Paulum Arginetam libr. IV. cap. 25. Quaedam de eo leguntur etiam apud Clericum, in histoire de la medecine, part. II. lib. I. cap. 7. pag. 326. part. II. lib. III. cap. 12. pag. 429. edit. Hagae Comit. 1729. in 4. [apud Reimmann. praefat. ad biblioth. Vindob. S. 15. pag. 21. Heum.]

2) Dioscorides, Alexandrino et Anazarbeo iunior, quem patrum suorum memoria, hoc est, sub Traiano et Hadriano floruisse, refert Galenus in praefat. glossarum Hippocraticarun et yawooyex for vocat in 'Irdinov, fed in praefatione addit, eum in pluribus libris. (huius forte fuere libri XXIV: Suidae memorati,) vix tertiam partem aut quartam vocum Hippocratis interpretatum, et plura ex Diolcoride Anazarbeo, Nigro, Pamphiloque, et qui hos aerare antecefferunt, Crateua, Theophrafto, Heraclide Tarentino et aliis descriptifle. Hic iple videtur Diolcorides, qui perinde, vt Artemidorus Capito, cognatus iplius, scripta Hippocratis recensuit et obelis dispunxit, in mutandis antiquis lectionibus audacissimus, vt supra a nobis notatum eft, in huius bibliothecae libr. II. cap. 23. §. 11. vol. 11. pag. 517. Tarienfem a Galeno vocari, quod adfirmat Tiraquellus de nobilitate pag. 355. non reperi: nam in loco V. 15. de medicamentis fecundum genera male exculum este Tagevis vel Tagevis pro AvazaeBeis, iam notauit Lambreus. Salmafius in prolegomenis de homonymis hyles iavricae pag. 10. vbi tres hofce Diofcorides recte diffinguit, tertium istum non putat fuisse medicum, fed grammaticum duntaxat, quod in medio relinquo. De eo quaedam litteris confignauit Clericus, in histoire de la medecine, part. III. lib. II. cap. 2. pag. 621.

-3) Diescorides, epigrammatum poeta, Meleagro Gadareno, qui 100. circiter annis ante Christum vixit, antiquior, de quo ita Dan. Heinstus p. 106. ad haec Horatii in arte v. 279. modicis instrauit pulpita tignir: persuasum est nobis, versus Dioscoridis respectisse Flaccum — Fuit autem iste Dioscorides antiquissimus poeta, cuius tredecim in Graeca Anthologia epigrammatia leguntur, iam edita: nos non pauciora avéxdora habemus. Eum sane cam Callimacho, Theocrito, Apollonio et aliis, circa Philadelphi tempora vixisse, existimamus. Aliquot enim eis ra Adavia conscriptit, quae potissimum ab Arsinoë tum colebantur, vt e decimo et quinto Theocriti Idyllio scimus, et eiusdem, nist fallor, alibi meninit. Eius epigrammata ex stunt quaedam inter anecdota anthologiae graecae, quae foripta existunt in bibliotheca Coisliniana vid.

Digitized by **GOO**

vid. Mont aucon b'blioth. Coislinian. part. II. pag. 519. cod. CCCLII. [vid. fupra in catalog. poetar. epigrammat. h. v.]

4) Diescorides, Dionylii F. Atheniensis, Epicephisius, tribus Oeneidis, curator tellamenti Theophrastei. Laert. V. 57.

5) D. ofcorides, Isocratis *) discipulus, ab Athenaeo lib. I. pag. 11. laudatur, versus Homericos Il ad. 1. 119. interpolans. Hunc igitur crediderim, quem in rois mae' Ounew vouos cirat Suidas in "Ouncos. Ex codem petita quae Athenaeus pag. 8 fg. disputat meei re rov Heway xa9' Ouneov Bis, vi probe e Suida notauit Calaubonus pag. 27. Respicit et Eustathus ad Iliad. u. pag. 1270. ws de nor 'Ayapéprov aarato oive peguev nata tov Diornegion. Eiusdein vourna citat Schol. Aristoph. ad aues v. 1283. Suidas in Exurain. Idem forte Dioscorides, qui in schok Apollonii I. 741. refertur tradidisse lyram datam Amphioni ab Apolline.

6) Dioscorides, Stoicus, Zenonis, qui Chrysippo successit, pater, ad quem plures libros scripsit Chrysippus. Lnert. VII. 190. 193. 198. 200. 202. Huic Ionsius-tribuit anouverμονευματα Laertio I. 63. et Athenaeo XI. pag. 507. memorata, licet Cafaubonus malit ed referre ad superiorem, lsocrateum. Eumdem Ionsius exemplo Zenonis, Persaei ac Sphaeri, Stoicorum, putat feripfille moniterar Aanedaupovier, quam citat Plutarchus in Lycurgo p. 46.) et Athenceus IV. pag. 140. librum laudans secundum. Respicit et Plutarchus, Dioscoridem citans in Agefilao pag. 616.

7) Dioscorides, Cyprius, vnoculus, discipulus Timonis, Pyrrhonii, qui temporibus Ptolemaei, Philadelphi, vixit. Laert. 1X. 114. 115.

8) Dioscorides, Byzantinus, grammaticus, frater Hipparchi et Nicolai, Byzantini, Sophistae, qui cum Eustephio et Asterio, Lacharem, Heracleonis Sophistae discipulum, Athenis audiuit fub impp. Marciano et Leone. Suid. in NixóAcos.

9) Diestorides, astrologus. Censorin. cap. 17. Praeterea fieri potest, quod refert Varro, quodque Dioscorides, aftrologus, scripsit, Alexandriae inter eas, qui mortuos solent conferuare, conftare, hominem ; lus centum annis vinere non posse.

10) Nescio sitne idem cum superiore, an, quod verosimilius dixerim, iunior Dioscorides, Aegyptius, quem cum Damide et Menippo, Apollonii, Tyanenfis, in itinere comites celebrat Philostratus IV. 12. pag. 160.

11) Omitto Dioscoridem, Antigoni regis fratris filium. Diodor. Sic. XIX. pag. 704. 709. tum

12) Dioscoridem, Ptolemaei Romam legatum, qui cum Serapione interfectus eft ab Achilla, teste Caefare III, 109. de bello ciúili.

Qqqq3

13) Diosco-

Digitized by

)Oر

k) Tiraquellus pag. 355. de nobilitate in catalo- Theseus et Romulus, Lycurgus et Numa Pompigo Medicorum pro 'Isospoiras, aliud agena legit lius inferipsae, Lipf. 1789. 8. vbi vid. not. Leo-Imexectes.

poldi. Harl.

1) Cap. 11. pag. 204. edit. Leopoldi, Plutarchi

678

13) Dioscoridem praeterea, Apollonii, Neapolitani, patrem, in vet. Inscriptione apud Gruterum pag. 86.

14) Dioscoridem, scalptorem, qui Romae vizit et Octauiani Augusti imaginem gemmae insculpsit, qua Augustus, et postea successore eius signarunt. Plinius hist. natural. XXXVII. cap. 1. sect. 2. Saeton. Octau. cap. 50. Nonnulla eiusdem artificis opera, variis in museis adseruata, recensentur a Buonarruotio in osservazioni sopra alcune medaglie pag. 45. a Phil. Stoschie in gemmis antiquis caelatis scalptorum nominibus insignitis Amst. 1724. fol. tab. 21 sq. a 10. Winkelmanno in Description des pierres gravées du feu Baron de Stosch, Florent. 1760. 4. pag. 339. ab eodem, in historia artis tom. II. pag. 261. 266. edit. Mediolan. 1779. a Braccio, in opere: de scalptoribus, qui nomina sua gemmis et cameis immiserunt. Florent. 1785. fol. tom. I. a Sponio, in Miscell. pag. 122. Solonis faciem, in Amethysto ab hoc Dioscoride caelatam, Bagartius Peireskio ostendit, teste Gassendo in huius vita lib. II. ad a. 1605. pag. 115.

15) Dioscoridem, a quo dicta infula diosnogida Plinio, Ptolemaeo, Stephano et auclori peripli maris Erythraei memorata, hodie Zogotara, de qua Baelius tom. I. Lexici.

16) Dioscoridem, Samium, qui tessellationem exercuit, vt declarat inscriptio tabulae vermiculatae, a. 1763. e Pompeianis ruderibus erutae: $\Delta IO\Sigma KOPI \Delta H\Sigma \Sigma AMIO\Sigma$ EIIOIHEE. vid. Winckelmann Nachrichten von den neuesten Herculanischen Entdeckungen. Dresd. 1764. 4. pag. 25 sq. Eiusd. hist. art. edit. Mediol. pag. 303.

Videtur etiam Dioscori interdum nomen expressioni pro Dioscoride, vt apud Oribasium praef. Eurogizov, vbi Dioscorum de herbis laudat, et sorte apud Galenum VIII. 7. de medicamentis sec. locos pag. 587. tom. XIII. edit. Paris. vbi naaturi Të diozzoge memoratur: licet suerit etiam medicus quidam Dioscorus, Trallensis, sed longe iunior, frater Anthemii, mechanici, diu post Galenum, Iustiniani imp. aetate clarus, cuius mentio apud Agathiam lib. V. p. 144. Neque Dioscorides, quem ev za Puoss nai métreois laudat Tzetzes Chil. XIII. v. 307. diuersus est a nostro Anazarbeo, de cuius scriptis deinceps mihi est paucis disserudum.

V. Princeps post Theophraftum, Erefium, inter graecos Ped. Diofeorides est de re herbaria auctor, quam fingulari studio agitauit, primusque omnium eorum medicorum, qui de medicinali materia feripfere, in hac disciplina illud adsequuus est, vt eius methodus pertractandae materiae medicae a Graecis, post eum vigentibus, teneretur: vt eadem ad Arabes cum medicinali Graecorum disciplina transfiret, ab his ad Arabistas eosque deflueret, qui instaurandae Graecorum medicinae à faeculo inde XVI. operam dederunt, vique, qualis nostro adhue tempore traditur in feriptis libris doceturque materia medica, ad Diofeoridis methodum normamque (folo fere Cullenio excepto, qui, aliorum experimento parum fretus, suo tantum vsus est.) tradatur. Tradidit vero medicina'em materiam maxima ex parte ad empiricorum mentem, morbos carptim enumerans, ad quos vuile hoc vel illed medicamentum st., non vero explicans, neque peculiarem statum morborum causfarumue, neque adeo subinde ipsus medicamenti rationem. Hinc, esti maximam gloriam Diofeori dem este adsequutum merito existimandum st in eo, qued omnes medici eum vnicum in medicinali materia praeceptorem agnouerint: dubitandum tamen est, num hoc Diofeori dem fequendi eumque imitandi studium in commodum eius disciplinae cesseri.

P'antis

Digitized by

DIOSCORIDIS LIBRI DE MATERIA MEDICA Lib. IV. 1. III. 679

Plantis maximam se dedisse operam, ipse fatetur in praefatione ad materiae medicae lib. I., etsi aliis naturalibus corporibus ex animali et minerali regno operam haud leuiorem impendit. Plantas descripsit: at quum systemate botanico vllo eius aetas careret, ipseque multis similitudinibus comparationibusque singularum plantarum cum aliis vteretur, plurimas ita descripsit, vt agnosci nequeant. Signa enim ex colore, magnitudine, surculis, exque comparatione cum aliis sunta in folis vulgaribus plantis, et in his non semper, perspicua sunt, recte monente Hallero, botanico insigni, in biblioth. botan. tom. I. cap. 36. prig. 79. Quare immensae demum lites de plantis Dioscoridis exstiterunt, quas, quum componi non possent, nec etiam ex antiquillimo codice Vindobonensi, infra enarrando, nec sudio virorum praestantissimorum, qui rei medicamentariae Dioscoridis operam fummiam dederunt, desperatio tandem composuit.

Vtcumque vero haec se habeant, neminem tamen botanicorum famam et auctoritatem Dioscoridis attigisse, Hallerus I. c. pag. 80. recte refert. Eum Galenus laudat, perfectistimum et pleniffimum de medicamentis scriptorem, in libr. I. de antidotis cap. 12. tom. XIII. p. 883. edit. Chart, in praefat. ad lib. VI. de fimplicium medicamentor. facultatibus tom. XIII. pag. 144. in lib. IV. de compositione medicamentor. per genera cap. 1, tom. XIII. pag. 735. etfi eum etiam non raro reprehendit, ceu empiricum nimis, quique virtutes medicamentorum non fatis definite enarret, vid. de fimplic. medicamentor. lib. VII. f. v. Koelærvor tom XIII. pag. 194. et lib. VIII. f. v. Πολύγονον pag. 221. de composit. medicamentor. per genera lib. II. cap. 1. tom. XIII. pag. 673. quique adeo vim vocum ignorauerit, vid. de fimplic, medicarrentor. facultat. lib. XI. f. v. Ilimenn pag. 301. Ex eo vero haufere Graeci, polt eum viuentes permulti, Galenus, Actius, et ex empiricis inprimis Lucius Apuleius, fiue quisquis eft auctor libelli de herba vetonica et de virtutibus herbarum. Fuit, ad nostra fere tempora, vuicus in medicinali materia praeceptor Hilpanorum, Lufitanorum, Andr. Lagunae disciplinam fequentium. Mauri atque Turcae medici adhuc plantas earumque virtutes ex Diofcoride difcunt. vid. Shaw's travels, or obfervat. relating to feveral parts of Barbary and the Levant. Lond. 1757. 4. pag. 263. Multo etiam frequentiores commentatores habuit, pluresque verfiones et ediciones repettus eff. quam vilus rei herbariae aut medicamentariae fcriptor. Haller, biblioth. botan. tom. I. pag. 80.

VI. Exflant eius meel ünns larguns, fiue vt Erotianus in Kaupune edit. Franzii p. 214. vocat, unimov, aut, vii Galenus fimpliciter meel ünns, de materia medica libri V. ad Areum, Afelepiadeum medicum, quem Diofeorides ipfe ouorexver adpellat. Eius operis quinque libros Diofeorides conferiplit, vii ipfe dicit in praefatione libri I. ad Areum: ologa vae num seaturine to Bior ouravnus auer the avariante ev e magadedoue vir Biblios, os meoree auers di vai the ouravnus auer the avariante ev e magadedoue vir Biblios, os meoree auers di vai the ouravnus auer the avariante ev e magadedoue vir Biblios, os meoree auers di vai the ouravnus auer the avariante ev e trace dedoue vir Biblios, nuquit, teneutai unaexonti the ouravis and the dia the ourave even areel olivour and the manuer auera dia the ourave auer the dia the dia the ourave events dia dedoue areel olivour and the maxeurier unaexonti the ourave avariante dia dia dia terotianus, l. cit. Neque Galenus, neque vilus alius veterum medicorum libros, quinto libro fuperiores, cognitos habuit.

VII. Superfunt practerea libri duo, a Photio in biblioth. cod. CLXXVIII. etiam sub Dioscoridis nomine, tamquam sextus et septimus liber, de alexipharmacis et theriaeis lecti, sextus

Digitized by Google

680 Lib. IV. c. III. LIBRI DE VENENIS VENENATIS ETC.

fextus quidem περί Φαεμάκων δσα τε ές των δηλητηρίων και δσα των αλεξικάκων, fue. vt in libris quibusdam editis inferiptio legitur: meel onintnelwo Quemanov and the autor προθυλακής και θεραπώας, et leptimus περί των ιοβόλων ζώων, και της λών απ' αυτών πληγέκτων σημειώσεως και Secaneias, five, vt in aliis legitur: περί loβόλων, έν ώ και meel Aussavros nuvos. Hi in quibusdam editionibus discerpti sunt in libros quatuor, vude nouem libros Dioleoridis numerant. Verum an genuiní ") Dioleoridi, fint, dubiteri poteft, quia Galenus etiam libro de antidotis, vbi optima erat occasio, horum non n eminit, sed tantum libros quinque commemorat. Itaque praefatio ad Areum, libro fexto praemifia, videtur esse conficta, iisdem verbis fere, quibus libri V. prologus, constans, et ad eum, vt videtur, ab alio quodam fimplici imitatione expressa. Neque forte lecta Photio, quia Photius librum fextum ait elle reseurcion on meggéoreus, quum tamen in libri fexti praefatione legas. Εν τύτω τελευταίω υπάγχοντι της δλης πραγματείας καταλεξόμεθα περ τής των ωθελείν ήμας ή βλάπτειν δυναμένων Φαεμάκων ένεργείας. Haec omnia effecerunt, vt materiae medicae in aliis libris libri quinque, quod cum mente Dioscoridis convenit, in aliis feptem, in aliis octo, in aliis nouem, numerentur, vnice, vti et Hallerus recte monuit, ob aliter initos numeros. Sextus plerarumque editionum est Aldi, Cornarii, Ruellii, Matthioli, et alexipharmacorum ac theriasorum nonine venit.

Ceterum etfi argumenta quaedam funt, quae nos inducere poffint ad credendum, hos duos modo nominatos libros a Diofcoride non (ffe profectos, tamen quaedam etiam pro genuinis eorum originibus pugnant. In his maxime Erotiani citatio τῶν ύλικῶν Diofcoridis, qui diferte haec dicit: Διοσκυθίδης ἐν τῶ ἐ τῶν ὑλικῶν Φησὶ τὸ ἀκόνιτον ἐξῶν θαι ὑπό τινων κάμμαθον. Hic vero locus Diofcoridis, in quo aconitum κάμμαθον a quibusdam dici refert, non in quinto, fed in quarto librorum editorum libro et quidem cap. 77. edit. Goupyli profiat. Haec faltim probant, libros Diofcoridis iam eo tempore, quod proximum poft auctorem erat, fuisfle confusos, facileque liber fextus feptimusque, qui vterque partem quinti efficere, etiam ob argumenti fimilitudinem, potuit, postea feparari potuerunt, praefatione ab librario, fiue alio homine adiecta. Denique a Galeno non memorari hos duos libros, vtique certum est: verum id non probat, eosdem essentes.

VIII. Dioscoridis megi µêrgav naj 5a9µav refertur a Galeno in libro eiusdem argumenti cap. 14. tom. XIII. pag. 982 edit. Charter. Meminit lo. Tzetzes, Chiliad. XIII. hist. 479.

> Έν τοῖς ςαθμοϊς ng) μέτροις δε Διοσκαφίδης λίγα Κοτύλας ήτ' ήμίνας τρᾶς τὸν χοινίκα ὑπάρχαν "Ηγαν δύο ng) ήμισυ ςαθμον λιτρῶν τυγχάναν.

1X. Πεξί συμβαλλεμένων, site de fuccedaneis medicamentis scriptisse Dioscoridem, nefcio an noster, testatur Galenus in libro eiusdem argumenti tom. XIII. edit. Charterii p. 965. Nescio etiam, an Galenus hoc loco librum peculiarem Dioscoridis voluerit, siue num potius significare, Dioscoridem quaedam in libris de medicinali materia de substitutis etiam medicinis scriptisse.

X. Notha

m) Hos duo libros ab iplo Dioscoride scr ptos esse, contendit Casaubon. in Casaubonianis p. 15. 16. Heum. X. Notha etiam multa quibusdam scriptis editisque Dioscoridis libris addita sunt, editioni vtrique Aldinae, Iani Cornarii, Io. Ant. Saraceni, quibusdam versionibus etiam. Iam olim observatum est a Simone Ianuensi, tum a Remberto Dodonaeo, Io. Ant. Saraceno, .aliisque, Thoma etiam Reinesso p. 154. defensionis var. lect. varios in bibliothecis occurrere codices Dioscoridis, recentiore manu corruptos et alienorum ex Pamphilo, Alexandrino, .aliisque iunioribus accessione interpolatos et consultos, relato ob claritatem nominis ad Dioscoridem, quidquid herbariis etiam inferioribus visum suera. Hisce interpolatoribus etribuenda sunt, quae ex MSS. codicibus iam leguntur ad calcem maioris et prioris Aldinae ceditionis, quae vero postea magnopere auxit ex diuersis codicibus Hisronymus Rostiur, in altera editione Aldina, auctioraque deinde edidit a pag. 401. Ianus Cornarius in graeca Dioscoridis editione Basil. 1529. Repetiere eadem Iac. Goupylus, Io. Ant. Saracenus, qui ca connium plenissima dedit, omisit Marc. Vergilius in graeco-latina Dioscoridis editione.

Haec spuria quum diuersas origines habeant, hactenus non satis illustratas, eas paucis expediam. Continentur nempe in iis

1) Nomina et fynonyma plantarum graeca barbaraque alia, Aegyptia, Hetrufca, Gallica, magica quamplurima, subinde graecae linguae proprietatibus plane aduersa et ita efficta, vt adpareat, ea esse aut vehementer corrupta et interpolata, aut profecta ab incondito recentiore librario. La nomina Aldus in priore ac maiore editione in textum recepit, notauitque in praefatione, se ea in contextu omnium exemplarium scriptorum legisse. Neque Aldo absurdum visum est, Dioscoridem, qui multas terras peragrauerat, diuersa plantarum in diuerlis regionibus nomina notare voluisse. (Ex Aldi itaque mente haec pars fpuriorum genuina videri possit. Ipse quoque olim credidi, haec plantarum diuersa nomina synonymaque a Dioscoride vere esse profecta, (in praefat. ad scriptores de medicamentis paratu facilibus pag. 28. 29.) eadem enim in antiquissimo Dioscoridis codice, Vindobonensi. incunte faeculo VI. fcripto, leguntur: fed vt in aliam fententiam nunc transcam, veritatis, quam quisque liberalis homo fequi debet, studium me cogit. Haec enim nomina, quae Lambecius Comm. de biblioth. Vindobonenfi libr. II. cap. 7. pag. 593. a Pamphilo, Alexandrine, quem Galenus in praef. lib. VI. de fimplicomedicamentor. facultatibus ceu nominum inutilium in botanicis inuentorem citat, prosecta esse putat, ex L. Apuleii de medicaminibus herbarum libro, nec non ex eiusdem auctoris libro de herba vetonica in Dioscoridem irrepferant. Quod inde inprimis probari potest, quod omnia ista vana absurdaque, quae in eo libro Apuleii leguntur, graeca facta in his nothis Dioscoridis occurrunt, quod videre cuique lectorum licet, vbi praeter innumera alia caput de herba vetonica in Apuleii herbario cum his, quae Saracenus habet a pag. 461. oper. Diosc. contuletit.

2) Alia in hisce nothis transscripta sont ex aliis auchoribus, notante iam Io. Ant. Saraceno. Sic caput integrum $\pi e e i a \alpha \mu e \lambda \alpha i s$, quod legitur inter notha Dioscoridis apud Saracenum pag. 442. ex Aetii libro I. descriptum est. Alii loci ex Plinio, quo empirici omnes maxime sunt vsi, descripti sont, alii ex Oribasio, alii ex Constantino Africano. Ab empirico Christiano prosecta este ex parte, quae in hisce nothis proferuntur, et id docet, quod diebus parasceues quaedam medicamenta auchor sumi inbeat.

3) Quaedam in hisce nothis orta etiam sunt ex transpositione capitum eorumque mutato ordine. Dioscorides enim, vtut magis lectus suerit, quam alius quisque, Galeno Vol. IV. Rrrr forsan

Digitized by Google

682 LA. IP. C. III. LIBRI DE PARABILIBUS MEDICAMENTIS DWO

forsan excepto, antiquus medicus, vtur editiones expertus sit multiplices et a commentato zibus mire tottus, nondum tamen ita editus est, vt vel bonam eius editionem exstare diei possit. Quaedam etiam orta esse videntur a vano isto studio, ea, quae Dioscorides de sim. plicibus medicinis enarrauit, in alphabeti seriem redigendi.

XI. Exstant denique περί ευπορίτων άπλων τε και συνθέτων Οαρμάκων; de facile parabilibus funplicibus et compositis medicamentes ad Andromachum libri duo, in editionibus antiquioribus omiffi, et feparatim primum e manufcripto Augustano editi in lucem Argentorati, 1565. 8. cum versione Io: Moibani, medici Augustani, et, cum hic operi immortuus effet, Conradi Gesneri, qui et notas addidit et Galeni aliorumque ounouvias. Vtr reliqua. ita praefentes libros de integro recenfuit et verfionem nouam adminit Saracenus, in fua Dioscoridis editione. Andromachus senior, Neronis archiater, Dioscoridis aequalis fuit, non junior, qui seriore aeuo vixit. Hi libri num Dioscoridis fint, dubitatum est. Ex libris de materia medica a Dioscoride, Alexandrino, esfe compositos, lanus Cornarius aestimanit. Spurios effe, contendit Lambecius comm. de bibliotheca Caefar. Vindobonensi lib. 11. cap. 7. Ignorauerunt eos antiquiores Diofeoridis editores, Aldus, Janus Cornarius, Marcellus Vergilius. Neque multi eorum codices feripti exflant. Ignoraffe videntur cos Plinius, Galenus, a quo, idem argumentum pertractante, memorati fine dubio fuisfent. Neque, quod medicamenta tantum continent, paratu facilia ac vile pretium habentia, ab alio fere fcribi potuisse putatum est, nis ab empirico. Sed ad haec omnia argumenta facilis est responsio. Plinius ne libros de materia medica quidem Diofcoridis memorauit, neque fingulorum pharmacorum virtutes enarrans, auctores, queis vius eft, lemper memoráuit. Galenus Diolcoridem facpius quidem nominauir, at loca ex co non, nifi fere vbi corrigere cum poterat, adduxit; facile igitur libros surcelswy coram habere potuit, etli eorum mentionem non Tandem non omnes hi empirici et a dogmaticorum medicina alieni putandi funt, fecit. qui paratu faciles medicinas perferipferunt. Temporum enim calamitate, qua tolerabiliot illa hominum conditio, quae inter divitias atque inopiam medium tener, non exflabat, medici adigebantur ad perferibendas medicinas, paratu faciles. Ceterum pro genuino hunc librum declararunt lo. Moibanus, Conradus Gesnerus (in praef. ad euporifia) et Io. And Saracenus (in praef. ad Diofc.).

Verum etsi demonstrari nequit, lios libros a Diolcoride, Anazarbeo, este profectos; tainen probari potest, eos aetati Diolcoridis non penitus repugnare. Aretaeum in iis citari, Gesnerus refert, sed locum, quem citat, typothetarum errore corruptum este, doleo. Vium este his eunoelizor libris Oribasium et quaedam ad verbum ex iis descriptisse, Achilles P. Gasterus in epistola ad Gesnerum, editioni eunoelizor Argentoratensi praesixa, refert. Aetius his libris vius est, qui tetrab. II. ferm: II. cap. 16. ramontorum loti arboris cremoren, epilepticorum auxilium, diferte ad Diolcoridem refert, de quo in libris de medicinali materia nihil, im paratu facilium vero medicamentorum libris scriptum est. Etiam tetr. II. ferm. I. cap. 88. et tetr. HI 5. t. cap. 2 et 27. medicamenta, ex his libris defunta, citantur. Meminit adeor Actius librorum Diolcoridis megi eunogizor tetrab. II. ferm. IV. cap. 2. Negari tamen nequit, quaedam etiam este, quae hunc librum recensiorem Diolcoride nostro essente demonstrent. Graecae in co occurrunt voces, temporibus Diolcoridis nondum vsita-

tae:

DIOSCORIDIS ALPHABETVM EMPIRICVM Lib. IV. c. III. 682

tae: molchus nominatur, lerioris acui medicamentum. Neque empirici, Diolcoride, Anazarbeo, superiores, hos paratu facilium medicinarum libros citarunt.

XII. Liberali Augustini Gadaldini, medici Veneti, donatione Conradus Gesnerus Dio-Teoridis et Stephani, Athenienfis, librum, graece scriptum, meei Qaepanar eparelas acceperat, isque codex, multis in locis deprauatus et obfoletis vocibus icatens, postea in Cafn. Wolphii bibliothecam transiit. Wolphius eum, in latinam linguam conuerfum, edidit titulo: Alphabetum empiricum, fius Dioscoridis et Stephani Atheniensis philosophorum et medicorum de remediis expertis liber iuxta alphabeti ordinem digestus. Nunc primum a Casparo Wolphio in latinam linguam conversus et in lucem editus (Tiguri) 1581. 8. Morbi fecundum alphabeti ordinem pertractati funt. Quae ad Diofcoridem referentur, fere omnia ex libris de materia medica et de paratu facilibus medicamentis hausta sunt.

XIII. In enarrandis codicibus Diolcoridis MSS. eum ordinem Ieruábo, vt primum cos describam, in quibus aut cum textu Dioscoridis, aut cum epitome ex eo figurae continentur pictae, ad melius intelligenda naturalia corpora, quae Diofcorides descripterit. Gaudebant enim Graeci librarii maxime picturis et imaginibus, quibus res, ab auctoribus descriptas, nativis coloribus atque picturis repractentabant. conf. Montfancon palaeogr. Graec. lib. I. cap. 1. pag. 7. Quum enim, vt de plantis tantum loquar, Dioscorides fere ad 700. plantas descriplerit, earumque post tot commentarios ac tam copiosas illustrationes tertia adhuc pars ignoretur, Hallero notante, qui in secundo libro, in quo notissimae alias plantae et olera continentur, XXV. reperit de CII. speciebus, quae vel omnino ignotae sunt, vel dubiae, vid. biblioth. botan. tom. I. cap. 36. pag. 85. vtique sperandum eft, fore, vt ii codices, quibus figurae plantarum adpictae funt, rei herbariae Dioscoridis multum lucis adfundant, inprimis vbi hi codices tempore, a Diofcoridis aeuo non nimis longe remoto, scripti sunt.

1) Codex MS. qui in bibliotheca Caelarea Vindobonensi servatur, omnibus antiquitate, Eum fusissime describit Lambecius in Comm. de forfan etiam nitore, palmam praeripit. bibliotheca Vindobonenfi lib. II. cap. 7. a pag. 519. vsque ad pag. 594. neque tamen ita, vt de praestantia codicis rece iudicari possit. Icones etiam ex eo depingi sculpique curauit, set non plantas vtiliaue alia, verum pauones, et medicorum antiquorum confession, aliaque eius generis, minus vtilia. Eadem fere, tamen aliquantulum vtiliora, tabulas enim III. addidit, draconnin, serpentum, scorpionum cet. picturas exhibentes, de Nessel, in catal. codd. MSS. biblioth. Caefar. Vindobon. part. III. nr. 1. pag. 3. Eumdem ex Lambecio descripsit, addito specimine characteris, Montfauton, in palaeographia grace. lib. HI. cap. 2. pag. 195. Eum aodicem Busbeckius Conflantinopoli, penes Iudaeum, viderat, fed maiore pretio habitum. quam vt ab co emi posset. Mentio eius codicis est etiam apud Busbeckium, in epist. Turcica IV. Reinefium, pag. 201. variarum lectionum, et Colomefium, in opuic, pag. 108. Post annum MDLXII. impressu Busbeckii a Maximiliano II. redentus est et Vindobonam translatus in bibliothecam Caefaream. Membranaceus eft, forma quadrata paullo maiore, continet folia CDXCI. quorum maxima pars iniuria vetustatis male habita et a tineis corrofa eft. Litterae maiusculae sunt, accentus desunt, voces fine vlla distinctione fibi cohaerent. Actatem eius Lambecius eam aestimabat, vt, illum suo tempore mille et centum fexaginta tres annos superare, fine vlla controuersia existimaret. Continentur enim in eo, praeter veterum medicorum

Rr rr 🛥

684 Lib. IV. e. 111. CODD. DIOSCORIDIS MSS.

medicorum effigies ", quaedam picturae, quae eum scriptum esse docent temporibus Iulianae Aniciae, quae matrem habuit Placidiam, imp. Valentiniani III. filiam et imp. Theodofii iunioris ex filia Eudocia neptem, patrem vero Flauium Anicium Olybrium, qui post imp. Anthemium imperare coepit in occidente A. C. 472. ac Constantinopoli sloruit temporibus Anastalii Dicori et Iustini I. siue senioris, atque in principio imperii Iustiniani Magni mortua Ordo, in quo materia medica, maxime vegetabilis, in eo codice pertractata est, alphaeft: beti eft : prima enim planta, de qua scribitur, est des avr to nerva, ultima arimor. Vniuscuiusque plantae descriptioni sua e regione respondet figura artificiosissime ad viuum depicta. Contextui Dioscoridis voiuis fere praefixae funt variae adpellationes fingularum plantarum. nempe quomodo vna eademque planta non folum a Graecis et Romanis, verum etiam a Perfis, Aegyptiis, Hetrufcis, Hifpanis, Gallis, Dacis, cet. olim vocata fit. Icones ex hoc codice depictae, quae apud Dodonaeum reperiuntur, spem de his figuris magnani non fa-Aconitum lycoctonum alliariae simile pingitur foliis vrticae, quae oporteret elle ciunt. platani, vt descriptioni responderer. Sic rudis est figura alyssi, ex codem codice descripta, foliis vtcunque, floribus valde ob ter expressis in Franckii veronica thuizante. Figuras ei antiquiffimo codici, alique, quem Neapolitanum dicunt, quique Viennae servatur, quem adeo antiquiorens Constantinopolitano isto putant, aeri incidendas curauit nescio quis, an bibliopola, an homo doctus Vindobonensis. Tabulae plantarum, in his codd. MS: pictarum, aere exferiptae erant anno MDCCLXXIII. referente homine quodam docto in ephemeridibus litterariis Gottingenfibus ad ann: 1773. pag. 10 iq. CDXC. Earum CCXXXIV. oculis ipfis fuis is doctus vir vsurpabat ac coram habebat. Erant hae tabulae in folio, quod vocant, oblongo, quali vero modo figurae plantarum, aeri incifae, comparatae fint, ex his, quae doctus is vir refert, non patet. Multae tamen plantae satis ex figuris cognosci quod possunt, patet, permultas nos pro Dioscorideis habuille, quas saltim pictor, qui figuras codici addiderat, pro talibus non habuerat. Sie Periclymenum Diofe. convoluolus eft., Satyrium Diofe. eft orchis, fucum referens, lichen Diofe. est hypnum, phalangion Diofe. ad acanthii genus pertinere widetur, onosum symphytum ecchii foliis referre videtur, sifyinbrium vtrumque Diole, ad menthae genus referendum eft,, ferapias eft orchis morio mas, polygonum foemina Disscoridis est limnopeuce, et sic porro. Quae quum ita sint, vtique optandum erat, vt accuration earum tabularum cura in manus viri cuiusdam docti caderet. Cl. Iacquinum, botanicum egregium, ei operi maxime idoneum esse, iure purabat anonymus Gottingensis, qui de his tabulis refert. Sed, nelcio qua de caufa, hoc opus, quo fine dubio viilitatem qualemcunque rei herbariae veterum adlatum iri spes est, in tenebris ad nostra vsque tempora iacuit, nec resciscere nobis licuit, quodnam infelix fatum hae tabulae expertae fint.

2) Alium

*) Medici illi funt Machaon, Chiron Centaurus, Heraclides Tarentinus, Pamphilus Alexandrinus, Xenocretes Aphrodifienfis, Manlius Herophileus, Sextius Niger, Crateuas, Apollonius Memphites, Andreas, Nicander, Rufus Ephefius, Galenus, et ipfe denique Diofcorides, cuius imago editionis etiam Saraceni praemittitur. De fingulis ibi prolixe Lambecius differit. Imagines e

Lambecio dedit etiam Ioannes Petrus Rellorius, ad calcem illustrium philosophorum, poetarum, rhetorum. Rom. 1685. fol. Singulas separatim exhibuit Gronouius; Machaoneas et Chironem quidem tom. I. yyyy sq. Crateuam tom. II. 70. et reliquos tom. III. antiqq. Graecar. du. II. ecce. kkkk. et Dioscoridem 000.

Digitized by 🗸

CVM ADPICTIS FIGURIS Lib. 117. 685

2) Alium codicem, ante mille annos ad minimum scriptum, bibliothecae regiae Parifinae, in quo omnes fere; paucis exceptis, plantarum figurae, manu antiquarii, qui librum feripfit, graphice expressive sunt, laudat Salmafins in exercitat Plinian. cap. 27. pag. 254: ed. Traiectin: Multas in eo codice exflare plantas, ad veritatis naturam delineatas, idem refert. Silphii plantae imaginem, inde deferiptam, fimul exhibuit Salmafius, fed multa in ea figura vitia funt, ipfo monente Salmafio I. c. quae ad verum expression credere vetent. Is forfan idem codex eft, quein accuratius describit Montfauconius in libr. I. palaeogr. Graec. cap. 6. pag. 43. et libr. III. cap. 8. pag. 256. vbi et duo capita ex eo, de thymbra et de ferpillo leguntur descripta. Scriptus eft in membrana et numerum habet in bibliotheca regia Parifin. MMCXXX. Vetuflate non multis Diofcoridianorum exemplarium; depictarum flirpium arborumque elegantia nulli cedit. Saeculi noni eft., et in Acgypto fcriptus effe videtur, hine etiam forma-characterum aliquid peregrinitatis habere videtur. Specimen eius codicis aeri incidi curauit Montfaucon l. c. pag. 258. Exemplar toto libro primo multisque hinc et inde partibus mutilum eft. Ad fingulas plantas nomina Arabica feripta, fed recentiore manu, leguntur, item ad marginem aliae notae Arabico idioma e adferiptae funt. Ad plantam, quae thymbra dicitur, eiusdem nomen Graeco. Coptico charactere exaratum legitur, videlicet remain, quod vocabulum eft Aegyptiacum. Ad alias etiam plantas nomen Aegyptium Graeco Coptico charactere feriptum eff, quo adferitur, codicem in Aegypto effe feriptum. Latina nomina fingulis plantis recentior manus adfcripfit. Plantae viuo colore, eleganter quidem, attrudi arte, funt depietae, quod probant duo specimina, quae Montfauconius specimini memorato, aeri incifo, addidit, thymbrae atque ferpilli: Non infrequenter fub arboribus et plantis depinguntur homines, morbis, quibus curandis illae aptae funt, laborantes. Hic vero Dioscoridianus codex, non alphabetico ordine descriptus est, vt Caesareus atque Neapolitanus, mox memorandus, (nr. 3.) fcd quomodo ab ipfo Diofcoride primum editus fuerat: Capitula in lioc codice alia, ac in editis, ratione numerantur: numeri enim ab initip primi libri, incipiunt, et continuata ferie per libros ad finem ducuntur, ita, et ferpilli capitulum in editis numero 46. libri tertii, hic trecentesimus quinquagesimus numeretur. Capitula in fectiones plerumque multas diffinguuntur, ac fectiones fingulae ad marginem notantur per literas numerales a. B. Y.

3) Alium, qui adferuatur Nenpoli, in bibliotheca Patrum Augustinianorum S. Johannis de Carbonaria. Bernhardur Montfiucon in diario Italico pag. 309. refert his verbis: Codex Dioscoridis, eleganter descriptus, membranaceus, characteritus uncialitus quadris, fine accentibus, adpositis plantarum sorumque figuris, minio depistis a perita mann. Huius austoris nullum puto pari vetuffate et elegantia exemplar exflare : nam regum, quod antiquitatis caufa fuspicitur, huic multum concedit artate et pulchritudine. Initio mutilum his verbis incipit: außeoria of de Bereus, efique quinti, vt puto, farculi. Is codex viterius describitur a Montfoutonio in libr. III. palaeograph. Graec. cap: 3. Putat, Neapolitanum hunc codicem antiquiorem effe Caefareo, character enim partim quadrus, partim rotundus, ad formam inferiptionum veterum propius accedere videtur. Eff forma paene quadra, vt Caefareus. Spiffus eft non multo minus D. foliorum. In initio mutilus eft, et vt Vindobonenfis codex, ad al-Vidit liune Dioleorid's codicem Richard, Voyage d' Italie, phabeti seriem concinnatus. apud Augustinianos, deque en fais fule refert. [Hic codex a. 1717. a patribus Augustin, Carolo, VI. dono oblatus in biblioth. Vindobouenf. peruenit, et copiole descriptus eft a Kol-

Rrrr 3;

Digitized by Google

larie

686 Lib. IV. e. HI. DIOSCORIDIS CODICES GRAECI

lario in fupplem. ad Lambecii comment. pag. 343-393. Notat vero ille, 'hunc codicem inulto minorem elle Byzantino illo Diofcoridis herbario, noto facto a Lambecio comment. lib. II. et VI. p. 202. ad quem vtrumque loeum Kollarius dedit adnotationes. Cod. eft ab initio et fine mutilus: multo antiquiorem Byzantino effe, demonfirat Kollar. et vberius explicat cauffam, cur hunc cod. inferipferit Herbarii titulo. In hoc cod. funt 410. hiftoriae fen deferiptiones; imagines vero quaternis pauciores. Herbarum ordo eff alphabeticus; at perturbatus. Subnectuntur praeter propria fingularum herbarum nomina, etiam alia, cum graeca, rum barbara, quae a Diofcoride non proficifcuntur. Quare Kollarius pag. 355. pofuit daesca herbarum quarumdam nomina, ordine alphabetico, quae quidem vel illyrica vetufiifima, vel certe epirotica effe exiftimat. Subiungit longum et accuratum indicem herbarum plantarumque omnium, quae et hoc olim Neapolitano et Byzantino codice continentur. Denique dat specimen fuorum fchol. philologicorum in hoc herbarium. Sed Diofcoridis et herbarum fludiofi ipfi legant Kollarii notitiam. Harl.]

4) Antonius Musa Brassaulus (examen omnium simplic. pag. 274.) in antiquo Dioscoride therbulam depictam vidit, quae posset esse caryophyllata. vid. Haller. in biblioth. botan. tom. I. pag. 85.

5) In bibliotheca *Leidenfi* codex exflat Diofcoridis Anazarbaei de re-medica, versus in Arabicam linguam ab Honeino et Stephano, cum figuris herbarum, florum, animalium, piseium et insectorum. vid. catalog. biblioth. public. Lugd. Batau. pag. 443.

6) In bibliotheca regia Parifina codex exflat Diolcoridis cum figuris H. n. MMCLXXIX.

7) Excerpta ex Dioscoride de animalibus et plantis cum figuris sunt in bibliotheca regia Parifina II. MMCCXCIV.

8) Dioscoridis tractatus de herbarum natura et virtutibus, in cuius margine appositi sunt Singularum herbarum iconismi, coloribus eleganter depicti, exstat in biblioth. Bodiciana, teste catalog. MSS. Angliae et Hibern. nr. 3637. pag. 174.

9) Liber Dioseoridis de herbis foeminis exstat scriptus in membrana, cum adpictis viuo colore animalium et herbarum figuris in biblioth. Bodleian. telle catalog. MSS. Angl. et Hibern. nr. 7527. pag. 335.

XIV. Codices Diolcoridis alii, quotquot mihi innotuerunt, hi sunt, et Graeci quidem-

Codex MS. Dioscoridis graecus librorum V. de materia medica, at in fine mutilus, cuius vltimum caput est meei aiparire λ 198, scriptus in ferica charta, est in Vossiana bibliotheca bibliothecae publicae Leidensis.

Dioscorides de plantis, ordine alphabetico digestus, et multum ab editis discrepans: Idem de venenatis et alexipharmacis exstat graece in biblioth. Vossiana biblioth. public. acad. Leidens. teste catalog. eius bibliothecae, pag. 394.

Graecum Dioscoridis codicem in bibliotheca Vindobonensis recenset Lamberius comment. 1ib. II. cap. 7. pag. 597. Chartaceus est, in folio, a Busbeckio Constantinopoli comparatus. Continet praefationem Dioscoridis ad libr. materiae medicae primum. Finita praefatione incipit descriptio plantarum secundum alphabeti-seriem, maxima parte ex Dioscoridis de materia

DIOSCORIDIS CODICES GRAECI E.B. IV. c. I.H. 687

teria'medica'libris defumta. Nomina plantarum, de quibus fupra dixi, descriptioni infunt: Mutilus vero est codex, quinque tantum foliorum, ita, vt ne ipsum quidem A sit integrum, sed in 'Arium definat.

Codex Graecus librorum de materia medica quinque, chartaceus, in folio, additis etiam alexipharmacis, in fine tamen mutilis, exflat quoque in bibliotheca Vindobonenfi, teste Lambecio 1. et pag. cit.

Alius codex Graecus, chartaceus, in folio, Conflantinopoli comparatus, exflat in eadem bibliotheca, tefte Lambecio I. c. pag. 598. Continet is Diofcoridis et Stephani, Athenienfis, alphabetum empiricum titulo: Biblos Luornoeide xei Stephani, $\Delta \eta vais \tau s \cdot \phi i \lambda \sigma - \sigma c \phi s$, $\pi \epsilon_{\ell} i \xi x s \sigma \alpha \phi a c \mu a x w e \mu \pi e e i a x a x a \lambda \phi a \beta n rov o c \phi s e e re dena. Eiusdem$ alphabeti empirici exemplar manufcriptum graecum ex bibliotheca Gesneri redemit Cafp.Wolphius, quo in latine edendo hoc alphabeto vius eft.

Onomasticon botanicum ex Dioscoridis libris quinque de materia medica ab anonymo anctore compositum, ordine alphabetico exstat Graece, in chartáceo codice in 4, in biblioth. Vindobenenss. Lamber: lib. II. cap. 7. pag. 599:

Excerpta de herbis ex Crateua, Dioscoride et Galeno exffant in bibl. Vindob. graece. Videntur a recentiore graeculo ex codice Dioscoridis antiquiore esse descripta.

Codex graecus XLVI. foliotum Diofcoridis librum I. de materia medica continet et Ib. II. capita priora XXVI. cum anonymi cuiusdam auctoris antiqui fcholiis marginalibus. His infuper accedunt variantes lectiones ex duobus vetuffis codd. MSS. bibliothecae Venetae Cardinalis Beflarionis et ex tertio quodam Nicolai Leonici, quae propria Petri Victorii manu ibidem in margine adferiptae funt. Is enim quatuor illos codices MSS. diligentifime accuratifimeque inter fe contulit. Lamberius Comm. de biblioth. Vindobonenf. adpend. lib. III. additam. 13. pag. 344-

Dioscoridis medicamenta varia ad morbos ordine alphabetico exstant Graece in biblioth. Bodician. nr. 150. teste catal. MSS. Angliae et Hibern. pag. 20.

Diofcoridis hilloria plantarunt exflat Graece inter codd. MSS. Ifaati Voffii, tello catal. MSS. Angl. et Hibern. nr. 2157. toni. II. pag. 59.

Diofcorides de plantis, ordine alphabetico digeflus, et multum ab editis diferepans. Elem de venenatis et alexipharmacis exflut inter codd. MSS. Ifaaci Voffiii tefle catal. MSS. Angl. et Hibern. nr. 2168: tom. II.

Liber quintus de materia exflat Gracce in biblioth. Laurentiana Medicea plut. LXXIV. Montfaucon tom. I: p 386. Ped: Diofcoridis Anazarbaei e Cilicia de medica materia libri IX. exflant graece in bibl. Laurent. Medicea plut. LXXIV. Montfauc. tom. I. p. 387. [Bandinius in catal. MSS). gr. in indice voc. Diofcoridis partem cod. X. plut. 74. de fimplicibus medicamentis ad Andromachum tribuit Diofcoridi, at in recentione ipfius cod. tom. III. pag. 95. quoniam expunctum fuit auctoris nomen, sufpicatur ello Galeni: incipit tamen, Tav antaŭ Oachanov. Macadoois, a Tipliatate Ardeópazie: quod est initium libri Dioscoridei. in cod. XX. plut. 4. iidem duo libri: ad cale en vero primi libri manu multo recentiore notatum est, superiora non elle Diofcoridis onperavos, ori ta avadev six, est Auorogide; —

3009lC

688 Lib. IV. c. III. DIOSCORIDIS CODICES GRAECI

in adpendice, in vol. III. pag. 136. cod. X. qui continet Dioscoridem de facile parabilibus fimplicibus et compositis medicamentis, vberius describit Bandin. Praebet cod. prolegomena ex aliis excerpta et Dioscoridis evinógiza, et quidem capp. 1033. reliqua, quae sequentur, vsque ad caput 1049. sunt alius auctoris: — in cod. XVII. plut. 74. nr. 14. est liber V. de materia medica: quaedam tamen desunt. — in cod. XVII. nr. 1. eiusdem plutei sunt Dioscoridis de materia medica libri IX. quorum tamen primi quinque tantum de materia medica; alii quatuor de alexipharmacis et theriacis. Bandinius, qui tom. III. pag. 125. multus est de his libris, et qui spuri habentur, et de Dioscoride, ostendit quoque discrimen huius cod. ab editione Aldina: — in cod. VIII. plut. 75. est fragment. illorum libr. et nr. 6. excerpta ex illis: — cod. XIX. plut. 76. nr. 5. initium de antipharmacis, de quo vid. Bandin. III. pag. 328. — tom. II. pag. 432. cod. 50. praecepta, iambicis versibus comprehensa, fine auctore. vid. Bandin. indic. Harl.]

Dioscoridis codices Graeci tres, in quibus duo membranac. [in quibus cod. CCLXXIII. eff notandus] chartaceus vnus, exstant inter codd. cardinalis Bessarionis in bibliotheca Diu Marci Veneta. conf. Montfaucon, tom. I. pag. 470. [vid. catal. codd. gr. pag. 133. add. quartus membran. 597. vid. Catalog. pag. 312.]

Dioscoridis de materia medica liber I. exstat Graece Patauii, ex museo Marci Mantuae Benauidii. Montfaucon. tcm. I. pag. 483. Dioscoridis libri de materia medica omnes exstant Graece etiam Patauii, ex libris Io. Rhodii. Montfaucon. l. c. pag. 489.

Dioscorides exstat, sed incertum an Graece, Veronae, in museo Io. Saibantae. Montfaucon. l. c. pag. 490.

Duo Diofcoridis codices, Graeci fine dubio, exflant in biblioth. Ambrofiana Mediolanenfi. Montfaucon. l. c. pag. 496. Alius codex exflat in eadem bibliotheca, tefte codem, pag. 529.

Dioscorides meel UNns larginns exstabat in bibliotheca Guil. Pelliferii Montfaucon. tom. II. p. 1199. Eiusdem opera quaedam exstabant in eadem. Montfauc. l. c. p. 1200.

Dioscoridis opera anequinada exstant in bibliotheca Scorialenfi... vid. Clarke epist. Anglice scriptas de praesenti statu regni-Hispaniarum epist. VIII. sect. 2.

Dioscoridis quacdam de animalibus et herbis exstabant graece in bibliotheca Thuana. vid. catal..eius biblioth. Lauenb. 1704. 8. pag. 441.

Codex Dioscoridis de materia medica, vt puto, Graecus, exstabat in bibliotheca Michaelis Cantacuzeni. Verdier. pag. 62. Haller. bibl. botan. tom. I. pag. 86. et onomasticon botanicum ex Dioscoride (Virdier. pag. 599) et excerpta ex Dioscoride, Crateua et Galeno (ibid. conf. Haller. l. c. pag. 86.)

• Codex Diofcoridis, in quo mutata et transposita multa sunt, est in bibl. reg. Parif. IL nr. MMCCLXXXVII.

[Cod. Iledavis dioonsejdes (lie) de virtute fimplicium medicamentorum, de qualitatum, quae ex re, fapore pracdita, manifeflantur, temperamentis, et, de ordine atque abscessiu temperamentorum, in bibl. reg. Matrit. cod. LXXXIV. fol. 132. secundum Iriarti catalog. pag. 334. — item in cod. XC. fol. 86. catalog. pag. 435 sq. Haec duo capita sine sectiones frustra

Digitized by **COC**

DIOSCORIDIS CODICES GRAECI Lib. IV. r. III. 1689

frustra se quaesiuisse apud. Dioscoridem, vel in amplissima Iani Antonii Saraceni editione, vtroque loco scribit Iriarte. In vtroque odd. sequitur de quarumdam herbarum virtute, quam enarrationem, existimat Iriarte, ineditam este. In priore cod. fol. 133. est alphabetica plantarum ceterorumque simplicium descriptios ex Dioscoridis libr. V. de re medica a recentiore quodam facta, quam ineditam patat driarte page 345. vti aliam breuem 69. plantarum virtutum enarrationem. — In posteriore cod. est alia alius collectoris alphabetica expositio potestatum plantarum, sfructuum etc. et fol. 147. partic. περί αντιβαλλομένων, quam vulgauit Iriart. pag. 436.]

Codex fecundum alphabeti ordinem dispositus cum libro de theriacis, nuperus et faeculi XVI. exstat in bibliotheca regia Parisina II. MMCLXXXIV. Alius, recti ordinis, in eadem bibliotheca reperitur, Alius in libros VIII. et capita tott. distributus cum indice, fcriptus faeculo XIV. est in eadem bibliotheca II. nr. MMCCXXIV. Alius, librorum quinque, feu excerptorum ex iis libris, et lexico vocum botanicarum et ad rem-iatricam pertinentium faeculi XV. est ibidem II. nr. MMCLXXX. Iterum plenum opus librorum de materia medica, librorum duorum de 'theriacis et alexipharmacis et de venenato et rabido cane II. MMCLXXXV. Alius, iterum pleni operis, a Demetrio Tribole faeculo XV. accurate descriptus, cum indice: II. nr. MMCLXXXII. 'Iterum, alius totius, operis, II. nr. MMCLXXXIII.

[In bibl. reg. Matrit. cod. CX. fol. 155. megi X/9av Auorzejides. "Is commentarius, ait Iriarte pag. 437. XXXVII. lapidum adpellationes, formas, medicasque potestates ordine litterarum breuiter enarrat, videturque ex ampliore. Dioscoridis opere, alienis tamen quibusdam adiectis, excerptus; inter eius tamen vel edita vel inedita, fiue genuina, fiue supposititia scripta minime occurrit, neque de illo in MSStorum bibliothecis vlla exstat menito." Hinc Iriarte breuem illum commentarium l. c. in lucem protulit. Harl.]

Appendix ad Dioscoridem XVI: herbarun, quae fit ex Pamphilo. Lambecius libr. II. pag. 593.

[In catalogo codd. graec. incertae cuiusdam' biblioth. a Io. Lamio in 'deliçiis eruditor.' Florent. 1743. 8. edito pag. 168 sqq. est cod. membr. vetustissimus, qui continet Dioscoridem fine principio et fine cum descriptione figurata omnium, quae in ipso sunt, herbarum. Tres alfi codd. qui Dioscoridis quaedam complectuntur, pag. 170 sq. ibidem memorantur. Harl.]

Liber Dioscoridis de experientia medica, de fimplicibus et compositis medicamentis, litterarum ordine, imperfectus; non enim excedit litteram A. et interiacet quaedam lacuna, est in bibliotheca Laurent. Medicea plut. LXXV. Montfaucon. tom. I. pag. 388.

Corrupta collectio et barbara Dioscoridis et Stephani, Atheniensis, sermone Graece barbaro, 105 capitum, est in biblioth. reg. Paris. nr. MMCLI.

Dioscorides Aldinae editionis, cum viri docti emendationibus exstat inter codd. MSS. Isaaci Vossii, teste catal. MSS. Angliae et Hibern. nr. 2699. tom. II.

Dioscoridis libellus meel euxuum exstat graece in biblioth. Bodleian. nr. 150. teste catal. MSS. Angl. et Hibern. pag. 20.

5355

Vol. IV.

De

Digitized by GOOGLE

690 Lib. IV. c. III. DIOSCORIDIS CODICES LATINI

De Rufi ac Plutarchi fragmentis in Dioleoridem Conr. Gesnerus in caralogo eorum, qui Dioleoridem illustraruat apud Lambee. de bibl. Vindobonensi lib. II. cap. 7. pag. 608. haec habet: Audio et Rufi ac Plutarchi quaedam fragmenta in Dioleoridis libros exstare Graece in Italia nondum excufa: quorum copia faisa sit Aloisio Anguillarae, Romano, horti medicorum Patauii procuratori, ut sama loquinur et ipse, spero, propediem suis lucubrationibus declarabit.

XV. Codices Diolcoridis latini minus copiofi proflant. Diolcoridis latina versio, progressa iuxta alphabeti ordinem, initio facto a littera A, vbi primum vocabulum est Acorus et finit cum littera F, in voce Ficus maritima est in biblioth. publica vniuers. Lugd. Bat. vid. eatal. eius biblioth. pag. 376.

Dioscorides, latine versus et iuxta alphabeti seriem digestus, exstat inter codd. MSS. Ijaati Voffii, teste catal. MSS. Angl. et Hibern. nr. 2431. tom. IL

Herbarium Autonii Musae, fine collectio Apuleii Platonici, Sexti Placiti et Dioscoridis exstat in bibliotheca Laurentiana Medicea plut. LXXIII. Montfaucon. tom. I. pag. 384.

Diolcorides, a Galpare Gabrielio latine versus, exstat Patauii in libris ex museo Philippi Thomafini. Montfaucon, tom. I. pag. 489.

Codex Diofcoridis latinus, imperfectus, a Petro, Paduanenfi, elucidatus, faeculo XIV. fcriptus, exflat in bibliotheca regia *Parifin*. IV. nr. MMMMMMDCCCXX. Alius, ab codem elucidatus, faeculi XIII. exflat in eadem bibliotheca, IV. nr. MMMMMMDCCCXIX. Duo alii codices latini faeculi XIV. exflant in eadem IV. nr. MMMMMMDCCCXXI.

Tractatus herbarum Dioscoridis, Platonis et Galeni, valde nuperus, exstat in bibliotheca regia Parifina. IV. nr. MMMMMMDCCCXXII.

Excerpta ex Dioscoride exstabant latine in bibliotheca Thuana. vid. catalogum eius bibliothecae Lauenb. 1704. pag. 443. In eadem bibliotheca exstabant, et Gallice quidem, recepta medicinalia, ex Dioscoride defunsta. catal. pag. 446.

Dioscoridis de antipharmacis exflat, vt puto, latine in biblioth. Laurentiana Medicea, plut. LXXXVI. Montfaucon. tom. I. pag. 406.

Dioscorides de herbis foeninis exstat inter codd. MSS. eccles. cathedral. Westmonast. teste catal. MSS. Angl. et Hibern. nr. 1258. tom. II. pag. 29.

Idem liber de virtutibus herbarum forminearum exflat inter codices Henr. Worfeley tefte catal. MSS, Angl. et Hibern. nr. 6897. tom. II. et in bibliotheca Laurentiana Medicea plut. LXXIII. Monifaucon. tom. I. pag. 381. — [et in bibl. reg. Taurinenfi, cod. membr. CCCCXXV. faec. XIII. fol. 12. tefte catal. illius bibl. codd. latin. pag. 101. Harl.]

Pedacii Dioscoridis liber de scientia medicinae exstat, laime, ni fallor, in bibliotheca Vaticana, teste Montfaucon tom. I. pag. 10.

Asclepio, Dioscoridi et Bruno chirurgia tribuitur, quae exstat inter MSS. codd. bibl. S. Victoris Parism. Montfaucon. tom. II. pag. 1371.

XVI. Praeter Arabicum Dioscoridis codicem in Leidensi bibliotheca, quem supra § 13. memoraui, hi Arabici Dioscoridis codices exstant.

Dioscoridis

Dioscoridis de simplicibus, seu de materia medica libri V. MS. farabice adiectis in margine nominibus graecis per Th. Hyde fol. minori.

Eiusdem de venenis et corum praecautione, L de alexipharmacis liber vnus.

Eiusdem de venenatis animalibus, seu de theriacis liber vnus.

Supplementum eorum fimplicium, quae in Dioleoride defiderantur, arabice per Iba Gialjal Andalusenum. Haec omnia exstant in bibliotheca Bodleiana. vid. catal. MSS. Angl. et Hibern. nr. 6374. pag. 286.

Arabici codices librorum Diofcoridis de materia medica' recenfentur in *Cafiri* biblioth. arabico-Hifpan. Efcor. tom. II. p. 283. [Sunt tres libri de re herbaria fine interpretis nomine: atque Cafiri fubicit Diofcor: vitam et opera ex arabica philosophorum bibliotheca, fol. 201. arabicé et lat.]

Hic quoque memorandus est Ebn Beithar, celeberrinus inter Arabes de botanica et medicinali materia scriptor, qui eam ob causam Asthad, f. herbarius dictus est. Is Dioscoride maxime vfus eft. In Africa natus, anno Hegirae 646. a. Christi 1248. mortuus eft. Scripfit historiam generalem simplicium vel plantarum, secundum alphabeti ordinem, quatuor voluminibus comprehenfam. Scripfit guoque de víu fimplicium ad curationem morborum, qui fingulas corporis humani partes occupare confuerunt, et alium librum: de vtilitate animalium et arborum in medicina. Codices MSS. horum librorum exftant in biblioth. reg. Parifina et in biblioth. Laurent. Medicea Florentiae. vid. Herbelot. biblioth. orientale f. v. Beithar, Dioscoride. Al Mogri. [eft codici paffim adferipta marginibus latina plurimorum fimplicium interpretatione, in bibl. Efeorial. vid. Cafiri l. c. I. pag. 275 fqq. qui copiofus est de argumento operis, quod vocat eximium, et latina interpretatione luceque publica dignum censet. Addit vitam Beitharis 1) ex Abulfedae historia vniuersali ad an. Egirianum 646. 2) ex Ioannis Leonis Africani libello de viris quibusdam illustribus apud Arabes, repetitam ex Fabricii B. Gr. tom. XIIL pag. 28L tum Beitharis prologum arab. et lat. --pag. 280. alterum exemplar, f. tomum fecundum, at minus accurate, minusque nitide exaratum memorat: cod. DCCCXXXVL etc. f. tom. III et IIII. ibid. pag. 280. vbi laudat alios II. codd, in bibligth, de Montiano et Lyando, Matriti, qui praebent II. et V. tom. et eiusdens opulcul. de ponderibus et mensuris ad medicinae vsum, 20 de veterinaria medicina. — in tom. II. pag. 344. cod. MDCCCXVII. Bethar de medicam. fimplicib. tom. I et .V. Hart. Alius codex Albeithan's eft in biblioth. Naniana Venetiis, vid. Affemani catalogo de codici Marofei Orient. della Bibl. Naniana tom. II. pag. 244 [q. Beck.] De fimplicibus medicamentis opus Ebn Beithar Guil, Postellum secum ex oriente aduexisse refert Conr. Gesnerus in in-- terpretum Diofe, cata'ogo, quam vid. apud Lambec. lib. II. cap. 8. pag. 608. In eo, vti Po-Rellus in epitlola ad Cesnerum refert, simplicia quam plurima et remedia innumera, quorum nec nomen, nec vis, nec vfus nobis adhue innotuit, funt expression atque omnia ita absoluta, ot quidquid fuper iisdem medicomentis apud Diofcoridem, Galenum et Oribafium imperfectum et mutilatum eft, ex hoc volumine restitui et sarciri possit.

Ceterum memorandum est. Arabes in medicamentorum scientia, praeter Galenum, quem-in quacumque medicinae disciplina maximi faciebant, et sequebantur, maxime Dioscoride este vsos, quaeque celeberrimi Saracenorum medici de simplicibus medicamentis, ex

Ssss 2

vegetabili

Gene Lib. IV. c. III. DIOSC. CODD. LIBRORVM DE MEDICAMENTIS

vegetabili regno protulere; maxima ex parte ex Diofcoride effe defumta. Invastate vero Diofcoridis definienda hallucinatus eft Gregorius Abulpharagius, qui historia dynastiarum VI. pag. 67. edit. Pocock. haec habet: Hot tempore (Ptolemaei Physiconis) flormit Diofcorides, medicus eximius, quo de plantis foripfit, ex incolis vrbis Am Zarba. Inquit Galenus; quatuordecim libros de medicamentis fimplicibus reuolui; a diuersis authoribus conferiptos nee inter ipfos perfectiorem libro Diofcoridis vidi. Eumdem laudat lohannes Grammoticus in historia fua; dicens hominibus percharus; vir animo praessanti, qui plurimum hominibus profuit, clarus, celebris, qui multis regionibus peragratis medicamentorum fimplicium a continentibus; infulis et maribus feientiam acquisiut corumque formam deferipfit.

Vti Hippocratem et Galénum; ita et Diolcogidein in Syriacam linguam verfum, in Arabicam ex ea Arabes transfulerunt. Inueniri adéo refert Renaudotus in epistola ad Dacierium de exigua virtute; quae Atabum versionibus est, quae legitur in translatione operum Hippocratis Gallica ad calcem tomi fecundi, Diolcoridis Arabicos codices cum Syriacis verfionibus faepius collatos atque castigatos. Generatim vero his arabicis versionibus magna. virtus tribuenda non est, esti Salmasius consilium ceperat graeci textus Dioscoridis restituendi ex arabico-codice, quem in Ebenbeitar legerat: vid. Renandot, l. c.

XVII. Librorum de parabilibus medicamentis II. codices MSS. hi exftant : -

Pedaeii Diolcoridis Anazarbaei ad Andromachum de fimplicibus medicamentis libri II. vbi ad caleem libri primi alia manu notatum est, eum non este Diolcoridis, sunt in bibliotheca Laurentiana Medicea plut. LXXIV. Montfaucon. tom. I. pag. 387.

Codex etiam Tov et noelsow; chartaceus in folio est in bibliotheca Augustana; conf. Höefshelis index librorum MS. graecorum bibliothecae Augustanae nr. 112; pag. 54. Montfaucon; tom. I. pag. 594. Eo vius est ad estitionem suam Io. Moibanus. Eum codicem depranatissimum este; et suo auctore paene insignum, Gesnerus refert in episola dedicatoria ad senatum Augustanum, eune estitioni suae praesixa.

Exflat quoque codéx libri de paratu facilibus medicamentis in bibliotheca Caefarea Vindoboreníi, tefte Lambecio, lib. VI. pag. 598.

XVIII. Editionum Dioscoridis copiá permagna est, quas nunc recensebo: Asterisco notatas omnes coram habuis. Graccae tres exstânt ::

Πεδακία Διοσκοείδα αναζαεβέως περί υλης ιατεικής λόγοι έξ. Έτι περί ιοβόλων έν και περί λυσσών το κυνός συμείωσιε τε τών υπ' αυτών δεδηγμένων και θεεαπεία. Νικάνδευ το κολοφωνία ποιητό θηριακά μετά σχολίων. Το αυτό αλεξιφάεμακα. In folio, cui titulus inferiptus eft, legitur adhue epigramma in Nicandrum. Locus, annus, reliqua omnia titulo defunt.

In auería pagina huius editionis, quae in folio medioeris formae exferipta est, Aldi Manutii epístola ad Hieronymum Donatum, patricium Venetum, legitur, in qua Aldus rationem operis qualémeunque reddit notatque, se plura legisse Dioscoridis exemplaria. Scripsit eam epistolam Aldus Venetiis, octauo Idus Iulias, anno MID. Index sequitur deinde Graecus capitum alphabericus, postea contextus, capitum numero non ad libros reda to, led ad finem operis vsque vna serie decurrente. Notha quaedam adiecta sunt, sed in sequentibus editionibus

Digitized by **GO**

EDITIONES GRAECAE Lib. 1V. c. 111. 693

editionibus ea auctiora leguntur viis enim Hieronymus Rostius; alterius editionis Aldinae editor, in primis operam dedit. Continetur Diofeoridis opus XV. quaternis, et nonissimo quinterno. Deinde Nicander sequitur cum scholiis. Haec est operum Dioscoridis editio princeps.

Διοσπορίδης. Dioleorides. (Is folus titulus eft. In eius auerla pagina legitur:) Πεδαπί Διοσπορίδης. Dioleorides. (Is folus titulus eft. In eius auerla pagina legitur:) Πεδαπί Διοσπορίδη περί ύλης ιατρικής λόγοι έξ. Τε αυτε περί ιοβόλων, έν οις παρ. περί λυσσώντος πυνός σημείωσίς τε των απ' αυτών δεδηγμένων και θεραπεία λόγοι δύο. Ελεγχος απάντων των Φυτών, και ζώων, και μεταλλευομένων ώνπες το χρήσιμον ό συγγραφεύς Διοσπορίδης έν τω παρόντι βιβλίω διδάσκει. Στίχοι περί δυνάμεως τικών φυτών έν τοϊς παλαιοϊς εύρισκόμενοι αντιγράφοις.

Pédacii Dioscoridis de materia medica libri VI. Eiusdem de venenatis animalibus lib. II. qu'bus canis rabidi figna et curatio corum continentur, qu'bus venenata animalia morsum defixerint. Index omnium plantarum; animalium; metallorum, quorum vtilitatem author praesenti libro docet. Carmina de virtute siue sacultate quarundam plantarum in antiquis reperta exemplaribus. Graece. Venetiis, in aedibus: Addi et Addreae Soceri. 1518. 8. seu potius forma inter quartatir et octauam media.*³

Textum huius editionis recensuit Hieronymus Roscius, Patauinus, qui codice Nicolai Leoniceni vius est? Huic Roscio Franciscus Afulanus praesentem editionem inscripsit. Textus minus vitiosus est, quam in principe editione. Notha Dioscoridis, inprimis nomina ista plantarum, de quibus supra §. 10. dictum est, primum Roscii opera a textu separata et ad calcem addita sunt; quod etiam notauit Io. Ant. Saracenus; in praesat, ad notha Dioscoridis, in einsd. edit. oper: Dioscorid. pag: 440.

Liooxoelons. Diofcorides. Bafileae, ex aedibus Ioannis Bebelii, anno 1520. menfe Aug.*

In pagina tituli auerfa legitur: Πεδακίε Διοσκορίδε περί ύλης ίατρικής λόγοι έξ. τε αυτε περί ίοβόλων έν οις περί λυσσώντος κυνός σημείωσις τε τών απ' αυτών δεδηγμένων, και Θεραπεία λόγοι δύο: "Ελεγχος άπαντων Φυτών και ζώων, και μεταλλευομένων ών περ το χρήσιμον ο συγγραΦεύς Διοσκορίδης έν τω παρόντι βιβλίω διδάσκες. Pedacii Diofcoridis de materia medica libri VI. Einsdem de venenatis animalibus libri duo, quibus canis rabidi figna et curatio conthientur, quibus venenata animalia morfum defixerint. Index omnium plantarums, animalium, metallorum, quorum vilitatem Diofcorides praefenti in libro docet. Deinde fequirur dedicatio libri ad Ioamem Fridericum; Saxoniae ducerr, cui editor, Ianus Cormirius; nonven luum fubfcripfit. Eam excipit argumenti index alphabeticus Graecus. Dein fequitur contextus graecus; capitum pumero non divifo cum libris; fed per totum opus deeurrente. Pagina 398. opus Diofcoridis abfoluitur. Dein notha fequuntur, vsque ad p. 446. quae operis vitima eft.

Forma eius editionis media est inter quaram et octavam. Emendatior est prioribus: at ingenio suo etiam subinde indussit in emendando Dioscoride Cornarius. Ipse hoc opus suum vehementer laudat, inquiens in dedicatione: Etsi nihis in hoc opere mihi arrogare velim, hoc tamen vere dicere possim, nullum (hoc Dioscoride) Grassum austorem emendatiorem acmajore diligentia excusum in Germania prodiisse, mea quidem animaduer sone, cet:.

Ss 85 33.

XIX. Edi.

Digitized by GOOGLE

694 Lib. IV. c. III. EDITIONES GRAECO-LATINAE

XIX. Editiones gracco-latinae hae exstant:

Πεδακί Διοσκορίδε Άναζαρβέως περί ύλης ίατρικής βιβλία έ. Τἕ αὐτῦ περί δηλητηgiων Φαρμάκων καὶ τής αὐτῶν προΦυλακής βιβλίον ά. Τῦ αὐτῦ περί ἰοβόλων, ἐν ὡ καὶ περί λυσσῶντος κυνὸς βιβλίον ά. Τῦ αὐτῦ περί σημειώσεως τῶν ὑπὸ ἰοβόλων δεδηγμένων. βιβλίον ά. Τῦ αὐτῦ περί Θεραπείας τῶν ὑπὸ ἰοβόλων δεδηγμένων βιβλίον ά. Pedacii Diofcoridae Anazarbei de materia medica libri V. De lethalibus venenis corumque praecautione et curatione. De cane rabido: Deque notis, quae morfus istusue animalium, venenum relinquentium, fequuntur: Deque corum curatione, Lib. vnus. Interprete Marcello Vergilio, Se. cretario Florentino. Eiusdem Marcelli Vergilii in hosce Dioscoridis libros commentarii dostiffimi, in quibus praeter omnigenam variamque eruditionem, collatis aliorum interpretum versionibus, suae tralationis ex vtriusque linguae autoribus certifima adferuntur documenta. Morborum praeterea atque humani corporis vitiorum genus onne, quorum subinde meminit Dioscorides, diligentifime explicatur. Coloniae, opera et impeusis soteris, anno 1529. mense Augusto. fol. *

Maximam operam in antiquioribus versionibus corrigendis et in Dioscoride melius latine reddendo infumsit Vergilius, post tres versiones latinas, ante ipsius aotatem confectas. Textui minorem operam dedit: maiorem versioni Ruellianae emendandae et commentariis, in quibus loca parallela ex antiquioribus Graecis, Plinio, Galeno, copiosissima leguntur. Ceterum confecti ab homine docto quidem, at rerum botanicarum ignaro, ad rem Dioscoridis herbariam illustrandam parum faciunt. [In biblioth. Pinelli suit exemplar cum notis msstis faec. XVI. vid. catalog. illius biblioth. tom. I. pag. 284.]

Dioscoridis libri octo graece et latine. Castigationes in eosdem libros. Parisis, impensis viduae Arnoldi Birchmanni, 1549. 8.*

Curauit hanc editionem et ob formae commoditatem, et ob textus integritatem valde commendabilem, *Iacobus Goupylus*. Is exemplaria, prius excufa, cum multis veteribus libris MSS. ex bibliotheca Parifina contulit, locosque omnes, qui peruerle descripti, aut deficientes effent, asterisco notauit. Castigationes etiam addidit, breues quidem, at praeclare scriptas, maxime ductus Codd. MSS. quos coram habebat. Latina versio est *Ioannis Ruellii*, de qua infra exponemus.

Πεδακί Διοσκοςίδε τέ Αναζαςβέως τα σωζόμενα απαντα. Pedacii Dioscoridis Anaxarbaei opera quae exstant omnia. Ex noua interpretatione Iani Antonii Saraceni, Lugdunari, medici. Addita sunt ad calcem eiusdem interpretis scholia, in quibus variae codicum variorum lectiones examinantur, diuersae de materia medica, seu priscorum, seu etiam recentiorum, sententiae proponuntur, ac interdum conciliantur: infius denique autioris corruptiora, obscuriora, difficilioraque loca restituuntur, illustrantur et explicantur. (Francofurti) Sumtibus haeredum Andreae Wechelii, Claudii Marnii et Ioan. Aubrii 1598. fol. *

Textum Goupyli sequutus est Saracenus eumque correxit atque, vbi meliores atque probatiores lectiones ex codd. MSS. in promtu erant, emendauit, meliorum sempres codicum auctoritatem sequutus. Addidit varias lectiones *Ioannis Sambuci* in opere Dioscord's apud Henricum Stephanum edendi immortui, ex Iac. Goupyli editione, cui Sambucas varitatem sectionis ex VI. codd. MSS. adscripferat, quaeque adhuc in bibliotheca Caesarea Vidobones i

Digitized by

VERSIONES DIOSCORIDIS LATINAE Lib. IV. c. III. 695

dobonensi seruatur, (vid. Lambecius Comm. de bibliotheca Vindobonensi. lib. II. cap. 7. pag. 599.) to. Opsopoei ex codd. Palatinorum collatione, et interpretum aliorum animaduerfiones. Maxime illustrauit Dioscoridem ex Theophrasto et Plinio. Latinam versionem nouàm effecit omniumque optimam, quun Ruellii versionem corrigere, ob errorum multitudinem, nequiret.

Ea Saraceni operum Dioscoridis editio est plenissima, nam et euporista continet, quae in libris aliis omnibus desiderantur, et accuratissima, hinc earum, quae hactenus prodiere, optima, etsi, quod dolendum, a viro quidem docto, at rei herbariae ignaro, profecta est. Laudat ex merito hanc editionem Henricus Stephanus, de bene instituendis graecae linguae studiis pag. 80. et M. Casaubonus, graeco epigrammate, quod operi praemittitur.

XX. Versiones latinae Diolcoridis copiosae confectae sunt, eaeque saepius typis exferiptae, vt fieri solet in auctore, quem medici omnes manu versarunt. Antiquiorum versionum latinarum recensionem exhibent Marcellus Vergilius in praesat. ad Diolc. editionem, et 1. Ant. Saracenus in praesat. ad suam Diolc. editionem.

Vsque ad Marcelli Vergilii tempora ea, quibus Dioscoridem graece et latine edebat, tres versiones prostabant latinae.

1) Versio vetus Dioscoridis, non ex gracco, sed ex Arabico Dioscoridis codice facta, Coloniae, et Hallerus ex Seguierio refert, ann. 1478. fol. edita, tamen ab acutishino Panzero, in annalibus typographicis, ab artis inuentae initiis ad annum 1500. vol. 1. pag. 283. non memorata, fuit in bibliotheca Bigotiana. [Non Coloniae, 'fed Col'is, cum correct. et exposition. marg. Petri Eaduanens. edita est. vid. Fossi catalog. biblioth. Magliabech. I. pag. 825.] Ex hac versione multa transferipta sunt in Matthaei Siluatici pandectas medicinae et Io. Serapionis F. sibrum de simplicibus.

Exflat et editio veteris illius translationis Lugd. 1512. cum additionibus Petri Paduani, f. de Apono. Eius titulus est: Index librorum in prefenti volumine contenterum. Dyofcosiciis exa?issii indagatoris fidelissimique sciptoris virtutis simpliciu medicinaru Liber CCCCCCCXVII continent capitula: cum norullis additionibus Petri Paduanefis in margine libri notatis. Einsdem Dyofcoridis de naturis et virtutibus aquanum trasfatus vuus. (In fine) Explicit liber dyofcoridie de natura simpliciu que Petro paduanensis padue legedo correxit et exponedo quae viliora sunt in luce deduxit: impfus Lugduni per Gilbertum de villiers expesie henefissimi uri Bartholomei trat. Anno diu MCCCCXII. die po XXIX mensis Martin. A. mai. *

Eius etian libri exemplar erat penes Hallerum biblioth. botan. tom. I. cap. 36. pag. 83. Ordo el alphabiticus. Versio mire abhorret a Graeco contextu et ex Arabico facta est. Petrus Paduens's est Petrus de Apono, vir suo tempore celeberrinus. [Exemplum est in bibl. Erlang.]

2) Versio Hermelai Barbari prodiit Veneti's 1516. in fol. additis eiusdem Hermolai notis sine corollaris et Io. Baptistae Egnati in Diole. annotamentis. Versio Hermolai elegans quidem est, at. quod Plinio nimis iniciti, parum sidelis et verbis Dioleoridis minus respondens. [conf. quae scripsi in Introd. in hist. L. Gr. tom. II. §. 12.]

3) Ex

Digitized by Google

696 (Lib. IV, t. III. VERSIONES DIOSCORIDIS LATINAE

3) Ex versione Io. Ruellii, Suessionensis, botanici insignis, graece et latine docti, corum quoque, quae Saraceni de botanica habent, non negligentis, prodiere Dioscoridis libri de materia medica sex annis:

1516. in fol. Pedacii Anazarbei de medicinali materia libri quinque. De virulentis animalibus, et venenis, cane rabiofo, et corum notis libri quatuor Ioanne Ruellio Sueffionensi interprete. Habetur venale in officina Henrici Stephani e regione scholae Decretorum. (In sine legitur:) Impréllum est in praeclarissimo Parchistorum gymnasio hoc — opus in officina Henrici Stephani — . absolutumque octauo Calendas Maias. Anno domini MDXVI. in folio. *

1527. in 8. Venetiis. * — 1529. in fol. Argentorati, c. Hermolai Barbari in Diofco. ridem corollariis et commentariis Marcelli Vergilii per Ottonem Brunfellium contractis. *

1532. in 8. Balileae. ---- 1537. in 8. Parisiis. *----: 1539. in 8. Balileae. *-----: 1542. in 8. Balileae. *

1543. in 12. 'Lugduni.'*

1543. in fol. Francofurti et Marburgi, c. annotationibus Gualth, Riuii ac Loniceri fcholiis. *

1545. in fol. Francofurti, c. notis Gualth. Riuii, Valerii Cordi, nomenclaturisque herbarum vario idiomate, per Conradum Gesnerum. *

:1546. in 12. Lugduni. *

1547. in_12. Lugduni, apud Frellonium:*

1547. in 12. Lugduni, apud Theobaldum Paganum. **

1549. in fol. Francofurti, additis annotationibus per Gualth. Riuium, 'Acc.' Valerii Cordi annotat. in-Diofcoridem; Euricii Cordi iudicium de herbis et fimplicibus medieinae." — 1550. in 8. Lugduni, ap. Balthaz. Arnolletum, cum breuibus H. B. P. (Dalechampii) adnotationibus. " — .1552. in 8. Lugduni, cum annotat. H. B. P. et cum figg. " — 1554. in 12. Lugduni. * — .1593. in 8. Bafileae.

Prodiit etiam Dioscorides ex Marcelli Virgilii versione, cum eiusdem Marcelli commentariis amplissimis plenissimisque, non quidem scientiae rei herbariae, attamen lectionis librorum antiquorum. Hinc eius commentarii stirpibus Dioscoridis reuelandis non conferunt. Versio bona est ceterum, et emendatior praecedentibus. Prodiit ea cum commentariis: 1518. in fol. Florentiae, apud haeredes Phil Iuntae. [conf. Bandini Iuntarum typograph. annal. tom. I. pag. 39 sq. inprimis tom. II. pag. 126 sq.] — 1523. in fol. Florentiae, apud haeredes Phil. Iuntae, Florentini, titulo: Pedacii Dioscoridis Anazarbei de medica materia: Libri sex. a Marcello Virgilio Secretario Florentino latinitate douati: cum eiusdem commentationibus: nuperque diligentissime ex secunda interpretis recognition excussi. Accedit insuper in Dioscoridem Index. latine graeceque excusus: alius praeterea in commentationes eorum quae tum graece tum latine notatu digna funt: * [vid. Bandin. loco mem. II. pag. 190 sq.]

Ex Iani Cornarii etiam versione prodiit Dioscorides, cum notis, minus ad rem heibariam, magis ad voces illustrandas et ad praxin medicam pertinentibus, et quidem anno:

1557.

VERSIONES DIOSCORIDIS IN ALIAS LINGVAS Lib. IV. 6. III. 697

1557. in fol. Basileae, titulo: Pedacii Dioscoridis Anazarbensis de materia medica libri V. Iano Cornario — interprete. Einsdent Iani Cornarii emblemata singulis capitibus adiesta. Dioscoridis de bestiis venenum eiaculantibus et lethalibus medicamentis lub. II. eodem Cornario interprete. Einsdem Iani Cornarii in eosdem libros expositionum libri II. Adiantiis in sime tribus tabulis locupletissimis. *

Ex Iani Antonii Saraceni meliore versione, de qua ego supra dixi, prodiit Dioscorides, Francosurti, 1598. 12. *

Non quidem nouam Diolcoridis versionem molitus est, sed Ruellii versionem correxit emendauitque Pstrus Andreas Matthiolus, vir ad illustrandum Diolcoridem natus, philologus, criticus, botanicus infignis, vt adeo post Ruellium libri Diolcoridis demum in rei herbariae peritissimi viri manus inciderent. Prodit vero Diolcorides latine, edente Pstro Andr. Matthiolo, forma vtplurimum nitida et cum figuris multo studio effictis: 1554. in fol. Venetiis, cum iconibus paruis, absque notis. * — 1554. in 12. Lugduni. * — 1558. in fol. Venetiis, cum figuris et apologia. * — 1559. in fol. Venetiis. * — 1560. in fol. Venetiis. * — 1562. in 4. Venetiis, cum iconibus et apologia aduersus Amatum, indice curatiuo et notis. — 1565. in fol. Venetiis, quae editio figurarum, typorum et chartae praefantia reliquas superat. * — 1569. in 12. Venetiis. — 1570. in fol. Venetiis. — 1571. in 4. Venetiis. addita Francisci Calceolarii descriptione itineris sui a Verona in Baldum montem, plantis refertissimum. — 1583. in fol. Venetiis part. II. *. 1604. in fol. Venetiis.

Ea Diofcoridis Matthioli editio, in italicam linguam verfa, faepius prodiit, et quidem 1548. in 4. Venetiis, titulo: Il Diofcoride del eccellente Dottor medico M. P. Andrea Matthioli da Siena, con suoi discorfi, da esso la seconda volta illustrati et diligentemente ampliati. * — Figurae ei editioni defunt. Praecessifile editionem primam, titulus docet. Eam videre mihi non licuit. [prodiit vero Venetiis 1544. fol. vid. Paitoni biblioth. I. pag. 306 fq. quem vide de editt. 1552. 4. — 1555. fol.] — 1549. in 4. Venetiis, quoque absque figuris. 1549. in 4. Mantuae, cum figuris plantarum et animalium. — 1550. in 4. Venetiis. Diostorides dell' P. A. Matthioli con li suoi discorfi da esso la terza volta illustrati. * 1555. in fol. Venetiis. * — [ib. 1559. fol.] — 1562. in 4. Lugduni. — 1563. in fol. Venetiis. — [1568. fol. Venet.] — 1570. in fol. Venetiis. * — [ih. 1573 et 1583. fol. — 1584. [l. 1585.] in fol. Venetiis. — [1645. Venet. fol.] — 1604. in fol. Venetiis. — 1621. in fol. Venetiis.

Ea versio Matthioli cum commentariis prostat quoque in operibus P. A. Matthioli, quorum editionem praestantissimam dedit Casp. Bauhinus, trecentis iconibus suis aut Camerarianis, et multis plantis auctam. Synonyma etiam ex auctoribus classicies adiecit. Prodiit ea collectio Francos. 1598. fol. * recusa 1674. fol. * — Vide de hac Matthioli editione Dioscoridis et Ant. Pasini annotationi et emendationi nella tradottione dell'Andr. Matthioli de cinque libri della materia medicinale di Dioscoride. Bergam. 1591. 4. * Editio etiam Bergomi exstare dicitur ab anno 1593. 8.

XXI. In alias quoque linguas, praeter latinam, conuersus Dioscorides saepius prodiit. Italicas editionis P. A. Matthioli versiones iam dixi §. praecedente. Exstant adhuc sequentes versiones:

Vol, IV.

a) Itali-

Digitized by

3009le

Tttt

698 Lib. IV. c. III. DIOSCORIDIS VERSIONES

a) Italicae — [Venet. 1539. 8. fed est dubia.] — Interprete Faußto di Longiano. Ve. metiis, 1542. 8. Seguier. Haller. [catal. bibl. Pinell. tom. IV. pag. 69.] vid. et Conr. Gesnerum in catal. eorum qui Dioscoridem illustrarunt apud Lambecium de bibl. Vindob. lib. II: cap. 7. pag. 605.

Interprete M. Antonio Montignano, Firenze 1545. 8.

Ea editio repetita eff Florentiae, apud Bernhard. Juntam, 1547. 8. * — [Plura vid. in Paitoni bibliotheca degli autori — volgarizzati. tom. I. pag. 306 — 314.]

b) H'spanicae. Inclaruit maxime Andreas de Laguna versione sua librorum Dioscoridis e materia medica.

Dioscorides Anozarbeo acerca de la Materia medicinal, y de los venenos mortiferos, traducido de lengua Griega en la vulgar Castellana et illustrado con claras y substantiales annotationes, y con las figuras de innumeras plantas exquisitas y raras par el Destor Andreas de Laguna, Medico de Iulio III. Pont. Max. En Anvers, en casa de Iuan Latio. 1555. fol. * — Eadem Andr. Lagunae editio repetita est, et quidem cum figuris: 1560. in fol. Madriti. — 1563. in fol. Salamanticae. — 1566. in fol. Salamanticae. * — 1570. in fol. Salamanticae. — 1636. in fol. Valentiae. — 1677. in fol. Valentiae. * — 1695. in fol. Madriti. — 1733. in fol. Madriti. — 1752. in fol. Madriti, duobue voluminibus, illustratus et valde auctus, curante Suarez de Ribero.

Exstat quoque I. Inrana historia de las yervas y plansas facada da Dioscorides Anazarbeo y otros autores. Antwerp. 1557. 8.*

c) Gallicae. — 1553. in fol. par Martin Matthee. Ea versio repetita est annis 1559. in 4. et 1580. in 4. — 1561. in fol. Lugduni ex editione Matthioli, par Antoine du Pinet. Repetita Lugd. 1566. fol. * et Lugd. 1572. fol. * — 1572. in fol. Lugduni, par Iean des Moulins. Eadem versio repetita est Lugduni, annis 1573. fol. 1579. fol. 1580. fol. 1619. fol. 1642. fol. 1656. fol. *

. d) B h miça.

Ex versione Matthioli Bohemice reddidit Dioscoridem, cum magnis figuris Thaddens Hagek. Pragae, 1462. fol-

6) Germanicae.

Des hochverümpten Pedonii Dioscoridis Anazarbei — beschreibung aller materien und gezeugs der Artzney — in sicht bücher versast und zum ersten mai aus der Griechischen und Lateinischen Sprachen gründlich verteutsscht durch lohen Dantzen von Ast — Frankfurt am Mayn, by Criaco Iac bi zum Bart 1546. fol. * — a Ioach. Comerario recula Francos. 1586. fot ibid. 1590. fol. 1598. fol. 1600. fol. 1610. fol. * 1611. fol. 1614. fol. * 1626. fol. cum iconibus Gesnerianis. Revidit postremas edit. Petr. Vffenbach. — Ex editione Matthioli versi a Georgio Handsch. Prag. 1563. fol.

XXII. Commentatorum in Diofcoridem grex fatis magnus eff: at Ruellio et Matthiolo exceptis, qui tamen in frigidiore regione vixerunt, hinc plantarum calidiorum regionum, de quibus Diofcorides loquitur, cognitionem exiguam tantum habere potuerunt; vade multa relique.

DIOSCORIDIS COMMENTARIA Lib, IV. c. III, 699

reliquerunt et minus recte explicata, et falfa, omnes botanicen ignorarunt, omnes locis parallelis ex Theophrasto, Plinio, cet. colligendis insudarunt, aut saltem graecarum wocum explicationi operam dederunt. Hine ii omnes ad Dioscoridem illustrandum parum praestitisse existimandi sont. Desideratur enim adhuc, recte monente Hallero in biblioth. botan. tom. I. cap. 36. pag. 85. commentator, qui easdem, quas Dioscorides, regiones percurrerit, plantasque, in classico solo lectas, cum descriptionibus Dioscoridis comparauerit.

Indicem commentatorum in Dioscoridem composuit Conr. Gesnerus, qui legitur in Valerii Cordi annotat. in Dioscoridis de materia medica libros V. Tiguri 1561. fol. mox memorando. Eum indicem repetiit Lambecius, Comm. de bibl. Vindobonensi lib. II. cap. 7. pag. 603. Recensuit etiam commentatores, at non omnes, Haller, in bibl. botan. tom. I. cap. 36. pag. 83 fq. — Io. Baptistae Egnatii additamenta cum Hermolai Barbari corollariis prodierunt Venetiis 1516. et vix ullius sunt momenti. Eas suo tempore nondum viderat Gesnerus, vir, antiquarum rerum alias studiossifianus.

Hermolai Barbari, patricii Veneti, cardinalis et patriarchae Aquileiensis, viri eruditionis nomine nunquam satis laudati, in Dioscoridem exstant commentarii. Multa in iis continentur docle et ingeniose dicta: at quod libros quidem cognitos habebat vir optimus, naturam vero ignorabat, hi commentarii Dioscoridem fere non, nis ex Theophrasto et Plinio illustrant. Prodiere hi Hermolai Barbari in Dioscoridem corollariorum libri V. 1516. in fol. Venetiis, quae prima in titulo dicitur editio. — 1518. in fol. Haganoae. — 1530. in fol. Coloniae, apud Ioannem Soterem. * — 1534. in 4. Basileae.

Leonhardi Fuchsii in Dioscoridis historiam herbarum certissima adaptatio cum earumdem iconum nomenclaturis graecis, latinis et germanicis Argent. 1543. fol. * Herbarum figurae funt, cum locorum, in quibus Dioscorides de iis dixit, mentione. Pertinet huc quoque clarissimi huius viri historia plantarum, Basil. 1542. fol. et saepius diuerso idiomate edita, in qua historias ex ipso Dioscoride descriptas plantarum permultas tradidit. Hue etiam pertinet: eiusd. apologia, qua repelsit malitiosas Gualtheri Ryff reprehensiones, quas Dioscoridi attulit — Basil. 1544. 8.* Huc pertinet quoque Luenh. Fuchsii aduersus mendaces et christiano homine indignas Christiani Egenolphi suique architecti calumnias responsio. Basil. 1545. 8.* [conf. Freytag. adpar. litter. tom. II. pag. 899 fqq]

loannes Lonieerius, Marpurgensis professor, scholia quaedam in Dioscoridis libros composuit, cum nomenclaturis graecis, latinis, hebraicis, germanicis. Ea scholia existunt in latina Dioscoridis editione ex versione Ruellii, supra memorata, quae Marpurgi, 1543. in sol. prodiit.

Andreae Lacunse, Segobienfis, annotationes in Diofeoridem Anozarbeum, iuxta vetafliffimorum codd. fidem, quibus Isannis Ruellii versio latina beneficio contextus graeci plurimis Iocis corrigitur et illustratur. Lugduni, 1554. 12. Hilpanica etiam harvin adnotationum exflat editio ab ann. 1552. fol. Exstant eaedem cum versione libror. Diofe. de materia medica Hilpanica, ab eodem viro profecta, cuius editt. vide supra. Laudatissimus nostro quoque adhuc tempore in Hilpānia Diofeoridis interpres plantas multas, voique delineatas, dedit. Codices etiam adhibuille sertur. At magis practici argumenti eius sunt annotationes, quam botanici et critici.

Tttt 2

Amatus.

Digitized by GOOGLE

700 Lib. IV. c, 111. DIOSCORIDIS COMMENTARII

Amatur Lusitonus in duos priores Diofcoridis libros commentarios quosdam edidit nomine Ioann. Roderici Castelli albi Lusitani. Antwerp. 1536. fol. Deinde Amati Lusitani nomine enarrationes in 17. Diofcoridis libros. Hae Venetiis primum excusae sunt 1553 4. • mox Argentinae, 1554. 4. * Prodierunt porro Venetiis, 1557. 4. * Lugduni, in qua atc. praeter correstumes lemmatum adnotat. R. Constantini, nec non fimplicium pisturae ex Leonh. Fuchsio, Iacobo Dalechampio atque aliis, 1558. 8. * Totum ad rerum cognitionem inclinare et multa bona ac rara docere, Gesnerus refert. Fere Galenum et sequaces eum legisse et Arabes, nomina nupera quatuor linguarum adiecisse, loca-tamen natalia aliqua Hilpanica addidisse et Italica Hallerus in bibl. botan. tom. I. cap. 36. pag. 83.

Anonymus, qui folum litteris H. B. P. innotescere voluit adnotationes breues, fingulis capitulis Dioscotidis adiectas et aliquos icones edidit cum versione Ruellii supra dicta, Lugd. 1550. — Eaedem redeunt in editione versionis *Ruellii* Lugdunensii 1552. Auctor Dal hampius sua ex Galeno et Matthiolo sumsisse fatetur, et icones nonnullas crassiusculas adiecit, triginta vero et sex nouas ad calcem.

10, Cofmas Holzachii adnotationes in Dioscoridem. Lugd. 1556, 12:

Robertus Conftantinus edidit eruditas villesque correctiones lemmatum et adnotationes in Amati Lufitani enarrationes, cum illis pariter excufas Lugduni 1558. in 8. vna cum iconibus, ex Fuchfui fere libro defumtis, exiguis.

Valerii Cordi adnotationes doctiffimae in Dioscoridis libros V. secundo ab austore austat et recognitae editae sunt Argentorati, 1561. fol. * vna cum libris quatuor eiusdem, quibus deferiptiones variarum sirpium continentur et alia quaedam. Prima adnotationum Valerii Cordi editio est in Dioscoride latino Ruellii ab ann. 1549. quam vide.

Antonii Pafini Observationes in Dioscoridem 1592. 4.

Nicolai Maroneas comm. in Diosc. et Plinii de amomo. Basil. 1608. 4. * Adiectus est Io. Pone de plantis seu simplicibus, quae in Ba do monte reperivatur.

Iacobi et Pauli Conflant. notae in Dioleoridem. Pictau. 1628. fol.

Antonii Stupani fimplicium medicamentorum facultates ex Dioscoride. Lugd. 1561. 12. cum iconibus Matthioli.

Praeter dictos commentatores ad Dioscoridem illustrandum adhuc pertinent

Bartholomaeus Marantha, Venutinus medicus, qui methodi cognoscendorum simplicium medicamentorum libros III. scripsit, Venet. 1509. 4. Hi, Gesnero iudice, ad innumera Dioscoridis loca recte intelligenda vtilissimi sunt, vt commensarii quidem in eius libros, non grammatico tamen, sed philosophico more instituti videri queant.

Benediëtus Textor libellum de stirpium differentiis ex descriptionibus Dioscoridis digessit. Prodiit titulo: strpium differentiae ex Dioscoride secundum locos communes. Paris. 1534. 12* 1537. 12. cum Trago Kyberi Argent. 1552. 4. Methodicus est in Dioscoridem index.

Io. Agricolae Ammonii medicinae herbariae libri 11. quorum primes habet herbas huise faeculi communes cum veteribus, fecundus fere a recentibus medicis inuentas herbas, quae pof Galenum accefferunt. Bafil. 1539. 8. Indicem fimplicium habet a Diofeoride proditorum.

Ioanns

Digitized by

JO(

EDITIONES LIBRI DE MEDICAMENTIS Lib. IV. c. III. 701

Toannes Mayardus in doctifiunis epiftolis fuis cum alia multa paffim ad cognitionem medicaminum fimplicium erudite docet, tum in prima libri VIII. epistola Marcelli Vergilii interpretationem in prime m Diofcoridis librum examinat.

Melchior Guilandinus in Theonte aduer sus Matthaeolum. Patavii 1558. 4, * vitia Matthioli, in edendo etiam Dioscoride commissa, acerrime perstringit. Quaedam etiam ad Dioscoridem illustrandum occurrunt in eiusd. de stirpibus aliquot epistolis Patauii, 1558. 4.*

Aloif. Anguill ria in lib. fimplei Venet. 1561. 4. * 1561. 8. * latine ab Bauhino Bal. 1593. Is loca, in quibus Diofcorides vixit, adiit. Is plantas Diofcoridis nominat, locum ipfis 8. natalem adfignat. Dioscoridis codicem pailim emendat.

Io, Franci veronica theeizans accessit mantislae loco coniectura de alysso Dioscoridis Lipf. et Coburg. 1700. 12. *

Corn. Petri adnotatiunculae aliquot in quatuor libros Dioscoridis. Antwerp. 1533. 8.

Ant. Pinaci historia plantarum, carum imagines, nomenclaturae, qualitatis et natale folum, acc. simplicium medicamentorum facultates secundum locos et genera ex Dioscoride. Lugd: 1561. 12.

In Dioscoridis plantas etiam commentatus eft, vt in Theophrasti, Caspar Bauhinus, in pinace theatri botanici, seu indice in Theophrasti, Dioscoridis, Plinii et botanicorum, qui a faeculo scripserant, opera, plantarum fere sex millium nominibus, cum synonymis et differentiis Bohl. 1623. 4. * et saepius.

Dioscoridi illustrando porro infudarunt Hier. Mercurialis, in var. lectt. Marsilius Cagnatus in variis observatt. Caspar Hosmannus in var. lectt. Th. Reinesfius, in varr. lectt. et in epiftolis. Multa quoque ad interpretationem Dioscoridis adtulerunt ii, qui Plinium interpretati funt. Multis inprimis locis Diofcoridem illustrauit Cl Salmafius in exercit. Plinian. et in opere de homonymis hyles iatricae. Plantas Dioscoridis medicinales ac, quae eae fuerint, acutiffimo examini subjecit, earum saltim partem, quas Hippocrates commendauit, Ill. Grimmits in Hippocratis libro de diaeta acutorum in vernaculam verso linguam, et in Germanica editione operum Hippocratis, de quibus praeclaris operibus ego dixi in huius bibliothecae libr. II. cap. 23.

XXIII. Nunc et librorum de medicamentis, paratu facilibus, et quorundam aliorum, quae spiria manifeste sunt, editiones memorabo.

Eungesta Dioscoridis vna tantum vice seorsim typis excusa sunt.

Eunociza. Ped. Diefcoridis Avazarbei ad Andromachum, Hoc eft De curationibus mor. borum p.r' medicamenta paratu facilio libri II. Nune primum et Graece editi, et partim a leanne Moibano, medico Augustano, partim vero post huius mortem a Conrado Gesnero in linguam latinam converse: aduectis ab vero ue interprete symphoniis Galeni aliorumque Gracerum mediouum. Argentoroti, exc. lof. Rihelius, 1565. 8.

Textus est graceus a Moba o et Gesnero emendatus, manuscriptum enim erat vitiosiffim m. V. tho con mode vlus et, ob confilia ad fingulos morbos curandos feparara. Noterum Las pe parum decta illustrant um, farrago summa. In botanicis et ad naturalem historiam

Titta

JOOGle

Digitized by

EDITIONES PROMISSAE

riam pertinentibus neque Moibanus, neque adeo maximi ille nominis vir Gesnerus infudarunt, sed in practicis et in locis parallelis colligendis, quorum copia ad nauseam suppetebat.

Repetita est haec Moibani et Gesneri editio in operibus Diolcoridis L Ant. Saraceni. It versionem emendauit.

Dioscoridis et Stephani Atheniensis alphabetum empiricum supra dixi §. 12. Spurium eff. opus et seriorum temporum.

Diofcoridis tratiatus de natura et virtutibus aquarum, qui editioni Lugdunensi 1512. versionis antiquae, de qua supra dixi, additus est, scriptus est ab empirico Arabista. Continentur in eo qualitates aquarum simplicium, ad Galeni doctrinam de quatuor elementorum qualitatibus et compositiones aquarum ad diuersos morbos.

XXIV. Tandem etiam, quod humanis rebus solet accidere, multa etiam sibi in Dioscoride et edendo et interpretando proposuere viri docti: at proposito exciderunt.

Hieronymus Bagolinus, Veronensis, Dioscoridem verterat, eaque versio apud Io. Rhodium exstabat in Scribon. pag. 175. Haller. l. c. pag. 84. Verterat etiam Caspar Gabrieli.

Montignanus, Italicae verfionis Diofcoridis, quam supra dixi, auctor, ei versioni suae alterum volumen addere volebat, in quo textus emendationes a se profectae continentur. Quod typographus Bernardus Junta notat in prolog, ad versionem Dioscoridis italicam Montignani 1547. 8.

B. Marantha promisit commentarios in Dioscoridem, notante Gesnero in indice corum, qui Dioscoridem illustrarunt apud Lambecium, Comm. de bibl. Caesar. Vindob. lib. II. cap. 7. pag. 604.

Editionem Dioscoridis parauit splendidissimam doctissimamque, multis notis et varietate lectionis ex codd. nobilissimis auctam, *Ioannes Sambucus*. Eius operis edendi Henricus Stephanus confilium ceperat. Sambucum in hoc laboris genere iam multa praestitisse, eius codex probat, qui Vindobonae in bibliotheca Caesarea est, et notis doctissimis scatet. At dira Sambuci mors exsequendi eius confilii opportunitatem praecidit. vid. de hac edit. quae Iani Ant. Saraceni editionis occasionem dedit, Ian. Ant. Saracenus in praest. ad editionem suam Dioscoridis.

foannes Razendita paraphrasin in Dioscoridis libros de materia medica scripferat, quae erat in bibliotheca Michaelis Cantacuzeni. Verdier pag. 62. et Michaelis Pfelli in bibliotheca Manuelis Eugenii, cuius pars dicitur anno 1570. prodiisse.

Notas manu Guilandini Icriptas Falconetus possidebat, (in catalog. biblioth.)

Salmasfur commentarios in Dioscoridem parauerat, Guidoni Patino dictos.

Commentarios in Dioleoridem inchoauerat Grienwald. Tabulae Vindobonenses codicis antiquissimi, de quibus ego supra dixi §. 13. etiam ad ea pertinent, quae, vt in docti ac periti viri manus perueniant ab coque cum erudito medicorum ac philologorum orbe communicentur, est omnino optandum.

CAPVT

Lib. IV. c. IV. ARETAEI AETAS, VITA

CAPVT IV

A R E T A E O. D Ε

III. Aretaei merita in medicinam theoreticam et II. Aretaei festa. 1. Aretaei aetas, vita. prafficam. IV. Libri eius qui adhuc exflant. Libri de re pharmaceutica deperditi. V. Codices manufcripti. VI. Editionum Aretaei kiftoria. VII. Commentatores in Aretacum. Alio scripta, Aretaeum illustrantia.

[Studio Is. Chr. Gottl. Achermann, Med. D. et Prof. Altorin]

I.

ARETAEVS CAPPADOX ? diversus fuit ab Aretaeo Corinthio, (Lucianus in Toxari). Sabinum etiam, Hippocratis commentatorem veterem, Gellio III. 16. et Galeno saepius memoratum, quo auctore Tiraquellus Aretaeum Sabinum adpellaret, haud comperi. Quonam vero tempore floruerit Aretaeus Cappadox, celeber in medicina scriptor, haud facile fuspicari licet, quod iple nullius fcriptoris, praeter Homerum et Hippocratem, meminit, neque vicisiim iple citatur a medicis antiquis, nifi ab Dioscoride, euporift. pag. 112. in edit. Saraceni, Actio, tetrab. II. f. 4. cap. 47. et tetrab. III. ferm. III. cap. 1. et Paulo Aegineta, lib. IV. cap. 1. Ex his Aetius quinto faeculo vetuflior non eft, Paulue actate inferior Actio eft, et teste Abul Pharajio hist. dynast. pag. 114. 115. (edit. Pocock) facculo incunte septimo vixit. Dioscoridem libros de materia medica composuisse, aut vltimis annis imperii Neronis, aut faltem mox post Neronis decessium, fupra probauimus cap. de Dioscoride. Hinc forsan Vossio adsentiendum foret, cui Aretaeus antiquissimus feriptor et diu ante Caefarum tempora clarus fuisse videtur, de vitis fermon. pag. 419. 782. et de philosophia pag 96 et 107. Sed argumentum, quo Vossius hoc euincere conatur, quod nimirun Aretaeus Ionice scribat atque Ionifmus et Dorifmus ante Caelarum tempora vsurpari desierit; abunde confutatur ex Arriani Indicis, quae Ionica dialecto exarata sunt, et exemplo Cephationis atque Dionyfri, Milesii, quos Ionice scripsifie Suidas testatur. Vnde a Vos-Gi sententia discedit Aegidius Menagius, in antoenitatibus iuris, pag. 223. Ceterum quod post initia Caefarum vixerit Aretaeus, ex ipsius opere luculenter euinci potest. Etenim non modo antidori, a rege Mithridate confectae, sed etiam notante Clerico, hist. de la Medec. part. II. lib. IV. L II. cap. 3. illius, quae, quoniam ei immiscerentur carnes viperinae, ab Aretaeo n di exiduar et n dia Ingiar, a ceteris vero Graecis Inguann vocata est, mentionem facit. Hnius autem auctor fuit Andromachus, Neronis archiater, eiusque componendi rationem, versibus scriptam, quos Galenus servauit, (de antidotis lib. I. cap. 6. pag 875, tom. XIII. edit. Charter.) ad eumdem imperatorem milit. Quin et medicamentum dia Bnoarde, quod

a) De Aremei actute, fecta, medicinali feientia, eet. omnium plenissime doctifimeque scripsit Io Wigan, in differentionibus Aretaco, ab iplo edito, preemifis. Multa quoque feitu vtilia de Aresaco habet Dan. Clericus, in hift. de la medeeine part. II. lib. IV S. II cap: 3. pag. 5-8 fq. ed. Hagae Comit. 1729, 4. conf. Carel G. Klike de dubis Aretaci actate, Lipf. 1779. 4. Aretacus de pulmonum inflammatione. Contextum Graccum, adiecta versione latina, edidit cum emendatt. et commentario Carolus Weigel. Lipf. 1790. 4. Sprengel, in I. Verfuch einer pragmat. Gesch. des Arzneykunde Th. II. Abichn. V. S. 43.

Digitized by Google

704 Lib. IV. s. VI.

ARETAEI SECTA

quod item, Actio teste, ab Andromacho excogitatum est, adhiberi praecipit Aretacus de curat. acutor. morbor. lib. I. cap. 6. pag. 98. edit. Wigan. Nominat etiam, iam Petro Petito notante in praefat. ad comment. in Aretaeum pag. 136. d. edit. Boerhaauii Aretaeum in lib. II, curat. acutor. morbor. cap. 5. in curatione ibi acxiarcov nominare, idque nomen fane ante Andromachi Neronisque tempora in viu non erat, quod probauit Henr. Meibom in comm. in Marc. Aurel. Caffiodori form. archiatror. comitis pag. 13. nr. 2. et ego quoque probaui in tra-Statione: Erläuterung der vornehmften Medicinalgesetze bis zum XIII. lahrhundert, quae legitur in Cl. Pyl Repertorium für die gerichtliche Arzneykunde part. II. pag. 167 fg. - Pa. tet etiam ex Caelio Aureliano, qui in praefat. ad lib. I. chronicor. expresse dicit, neminem ante Themisonem remedia tardarum valetudinum fripfis, libros Aretaei post Themisonis aetarem effe conscriptos, qui breui ante Corn. Celsi tempora floruit. Ita minime dubium est, quin poß initum a Nerone regnum medica Aretaeus fua monumenta litteris mandauerit ⁶). Erravitque in Lindenio renovato G. A. Merklin pag. 87. cum adfirmat, Aretaeum Strabonis et Gregorii Nazianzeni fuille coaetaneum; haec enim perspicue secum pugnant; quum trecentie amplius annis iunior fuerit Gregorius. Erravit etiam Petrus Petitus, qui eum Galeno inferiorem facit, neque tamen Iuliani Caefaris principatu iuniorem effe putat. vid. praefat. in eiusd. comment. in Aretaeum pag. 136. d.

Cappadox Aretaeus vbinam vitam egerit, incertum: procul dubio tamen in aliqua regione feripfit, cui liberum cum Italia Romaque erat commercium, quippe qui vina aegrotantibus Italica dari praecipiat Fundanum, Falernum, Signinum. (de curat. acutor. morbor. lib. II. cap. 3. pag. 113. edit. Wigan.)

II. De fecta Aretaei apud scriptores altum est filentium. Dan. Clericus in hist. de la medécine part. II. libr. IV. fect. II. cap. 3. primus ex Aretaei ipfius scriptis probare fibi visus est, eum pneumaticorum medicorum sectae fuisse addictum. Eius sectae conditor fuerat Athenaeus, Attaliae, Ciliciae vrbe, natus: camdem post Athenaeum sequuti sunt Theodorus atque Agathinus, Athenaei discipuli, deinde Archigenes et Herodotus, Agathini discipuli, Magnusque et Leonidez. Floruit vero ea secta perbreui temporis spatio, a Vespasiano nimirum vsque ad Antoninum Pium). Ea secta praeter elementa, ab dogmaticis medicis atque Galeno stabilita, corumque qualitates, calidum, frigidum, ficcum, humidum, quintum elementum ex Stoicorum philosophorum mente statuebat, spiritum nempe, cuncta penetrantem, a quo cuncta contineantur, gubernenturque, quo fpititu recte conflituto naturalia confiftere ac hominem bene valentem elle, codem vero offenso morbos procreari, (vid. Ofterhaus/ru diss. de hist. sectae medicor. pneumaticor. sect. IL §. 1. pag. 42.) endem penitus compresso, hominem non permanere; sed repente mori adfirmabant. Spiritus offensiones varias existere posse in humano corpore tradidit Aretaeus. Si in casu epileptiço intra pectus ferueat et inclusus omnia commoueat, facit ex eius sententia. spiritus, vt ad os atque nares humorum inundatio

b) Ex Dioscoridis setate temporeque, quo is euporista scripserit, statuit Io. Wigan, Aretaeum non modo post susceptum a Nerone principatum, sed et ante exortum Titi imperium vixisse. yid. dissert. eius de Aretaei aetate l. c. pag. 15.

c) Vid. Io. Carol. Ofterhausen, auditoris mei, differtat. doctiftimam, exh. historiam soctae medicorum pneumaticorum, Altorf. 1791. S. p. 33 sq.

Digitized by GOOGLE

ARET. MERITA CIRCA MEDICIN. THEORET. ET PRACT. Lib. IV. c. IV. 705

inundatio prorumpat. Si frigidus atque iners fpiritus in inteftinis nafcitur, ileum parit. Refrigeratum conlequitur althma: fpiflus, humidus, actulofus lienis fcirrhum efficit, fubtilis, refolutus, tenuis et ficcus phrenitim, congelatus apoplexiam^d). Locus vero, ex-quo Clericus et Io. Wigan maxime probare voluerunt, Aretaeum pueumaticorum fectae addictum fuisse, est in capite de fynanche, quod VII. est in lib. I. de causis et fignis acutorum morborum, pag. 6. edit, citat. In eo Aretaeus fynanchen a spiritus in caliditimum ficcissimumque conuersione deducit fine vlla membri cuiusuis inflammatione, inque probationem eius rei putat, homines in Charoneis specubus vno spiritus haustu interimi, quin etiam hominem fine morsu quouis, fed a lingua canis recepto tantum spiritu, in rabiem agi: eamdem spiritus mutationem etiam intra hominem fieri posse.

Sed, vt fieri folet in scriptoribus practicis, quorum generi Aretaeus accensendus est, vt fubtiliores theorias aut negligant, aut non perspicue fatis exponant, Aretaeus etiam sententiam suam de spiritu ita exposuit, vt ex ea, illum pneumaticorum sectae addictum suisse, faltim non perspicue satis pateat. Sic locus de synanche Aretaei, in quo eum clarissime fententiam fuam aperuisse referunt Clerieus atque Wigan, quos viros deinde sequuti sunt in statuenda Aretaei theoria ad placita sectae pneumaticorum efformata, Io. Conr. Barchusen, hist. medicinae, Amst. 1710. 4. pag. 269. Io. Henrieus Schulze in compendio historiae medicinae, Hal. 1744. pag. 332. et Alb. de Haller in biblioth. medicinae practicae tom. I. p. 192. probat tantum, Aretaeum duas anginae species statuisse, alteram inflammatoriam, alteram ab aere tetris exhalationibus corruptam; hinc non a spiritu isto Stoicorum offenso natam. In qua fententia quoque fuit doclifimus in Aretaeum commentator, Petrus Petitus in commentar. et animaduerf. in VIII. Aretaei libros in edit. Aretaei Boerhaauian. Lugd. Bat. 1725. pag. 145. Reliqua etiam omnia loca, in quibus Aretaeus de spiritu loquitur, talia sunt, vt ex iis probari nequeat, hunc auctorem de spiritu Stoicorum, corpora omnia penetrante et elementum corporum quintum efficiente, verba fecisse. Omnia haec loca, ex quibus Aretaeum pneumaticum fuisse flatuere auctores, collegit doctifimus Offerhausen diff. cit. fect. III. S. L. pag. 79. probauitque, ex iis non patere, Aretaeum ei fectae fuisse addictum. Ceterum Aretaeus, in explicanda morborum natura, dogmaticorum theoria vtitur, omnia ex quatuor qualitatibus elementorum explicans. Ad dogmaticorum igitur fectam eum pertinuisie, recte iudicauit Petrus Petitus, în praefat. commentar. în Aretaeum, pag. 135. f. A methodicorum secta alienissimus est.

III. Etsi vero Aretaeus in ea medicinae parte, quae morbis medetur, tanta praesitit, quanta reliquorum medicorum praeter Hippocratem vix vllus; eius tamen inter antiquos medicos famam fuisfe vel nullam, vel valde faltem exiguam, mirandum est. Citant Aretaeum tantummodo Diolcorides, Aetius et Paulus; et ne hi quidem medici quidquam ex eius fcriptis excerpferunt, hauteruntue, sed eum tantum nominarunt. Silentio praetermittunt eum reliqui veteres medici omnes, collectores, etiam isti omnia compilantes, Galenus atque Oribassus. Caussa eius rei haec Wigano (de Aretaei aetate pag. 16.) fuisfe videtur, quod Archigenes,

d) Ea Aretaei loca omnia, ex quibus probari cum, collegit Dan. Clericus, l. c. Repetiit ea posse ipsi visum est, Aretaeum suisse pneumati-Wigan, in diss. de Aretaei seeta l. c. p. 19. 20. V v v v

Vol. IV.

706 Lib. IV. I. IV. LIBRI DE RE PHARMACEVTICA DEPERDITI

chigenes, celeberrinus pneumaticus medicus, Romae florens, famam Cappadocis noftri nominis fui celebritate praeltinxerit. Aretaeus etiam verbis Hippocraticis, fed obfoletis faepitlime vtitur. Stilus eius a fufo isto Afiatico dicendi genere corum temporum abhorret: feribit enim dialecto ionica, fubtilique quadam ac venulta orationis breuitate vtitur, Homeri et Hippocratis imitatione ductus. Etiam postquam in occidentalibus Europae plagis excoli coeperunt graecae litterae, pauci eius feripta lectitarunt, et magis criticae, quam medicinalis feientiae causta. Nostro tempore ea frequenter vsurparunt ii, qui facto codici veteris et noui Testamenti interpretando operam dederunt: morbos enim quosdam praeclare deferibit, de quibus in co fit mentio, elephantiafin, maniae quasdam species, cet.

Etfi vero hoc fatum habuit Aretaeus, vt a Graecis, post eum viuentibus, raro nominaretur, et ab onnibus retro faeculis vsque ad nostra tempora semper ea eius suit fortuna, vt non nisi paucis admodum innotesceret, tamen, si Hippocratem excipis, nullum e medicorum antiquorum omnium grege inuenies, quem cum Aretaeo, siue dicendi genus, siue argumenti, quod tractauit, gravitatem, respicias, possis comparare. Homeroum et Hippocratem in scribendo imitatur, Homerum, ita scribendo, vt. ligatam eius orationem imitari videatur, Hippocratem, vt breuitatem eamdem referat, vt paucis verbis muita comprehendat: vt, Aretaeum vbi legis, non medicum, primo post Christum faeculo florentem, sed ex aurea linguae graecae aetate legere tibi videare.

Anatomes scientiam, pro saeculi, quo vixit, ratione habuit magnam profundamque, maioraque sine dubio eius scientiae documenta edidisler, si argumentum, ad anatomen magis faciens, pertractatset De eius anatomica scientia peculiarem differtationem scripsit doctissimus Wigan, quae lègitur in Aretaei editione, quam is vir doctissimus curauit, a pag. 22.

Maxime autem in ea pathologia, quae in morborum hiftoria verlatur, et in curatione morborum tradenda inclaruit. Eius merita circa pathologiam haec funt: 1) Morbos quosdam, ante eum incognitos, primus descripsit, venae cauae acutum morbum, alios, quos hic enarrare non licit. 2) Aliorum historiam perfectiorem detit, elephantiafeos, maniae, melancholiae, diuerfarum fpecierum, tetani, cet. 3) In fcribenda historia morborum talem fe geflit, vi, vbi morbos, ab eo defcriptos, legas, eos praesentes este et coram intueri te fentias, atque, nili superavit Hippocratem in kribenda hac morborum historia, illum faltim affequittus effe ex flimandus fit. De curandi ratione, quam tenuit Aretaeus, ita doctifinte ac verissime iudicauit cl. Wigan, l. c. pag. 28. Vti ex proprio, non ex alieno penu haec de nued n di arte monume ta depromfit Aretaeus, ita in eadem naturar da Eum, et magifiram, quam iyfe vocat optimam, experientiom fecutus eft, nec quidem illo magis in filo efformando, quam in reme fils adhiben is peritus artifex et concinnus. Eo ordine, eo iudicio, ita diffinile planeque ir iduntur curandi rationes, ut vix quidquam in hoc genere ex fummi feriptoris manibus exierit Quie ab antiquioribus diffa, corum alia, vtpote optima, felegit, alia limauit et abfeluties. expoliuit: quaedam ipfe primm haud infeliciter tentauit.

IV. Exstant Aretaei περί αιτιών και σημείων οξέων και χρονίων παθών βιβλία δ'. De acutorum et chronicorum morborum cauffic libri IV. initio manci. Περί θεραπείας όξέων και χρανίων παθών βιβλία δ'. De curatione acutorum et diuturnorum morborum libri IV. manci mutilique

Digitized by Googl

ARETAEI CODICES MANVSCRIPTI Lib. IV. c. IV. 707

Libri Aretaei de re pharmaceutica, quos composuisse iple perhibet, quorumque caussa medicamentorum formulas in opere suo non tradidit, intercidere temporum iniuria.

V. Codices MSS. librorum Aretaei neque copioli existunt, neque valde antiqui. Ad cos, qui mihi innotuerunt, referendi sunt:

Codex Harleyanus. Eum Wigano communicauit III. Harley, Comitis Oxonienfis filius vnicus. Mancus est et mutila capitula plura exhibet, transposita alia. Scriptus este videtur non ex vno exemplari, neque vno eodemque tempore, tamen vna et eadem manu. Licet trecentis vel quadringentis annis parum antiquior este videatur, plurimisque pássim mendis laborans, eas tamen ex boni potius exemplaris, quam ex librarii defectu contraxit. Eo vsus est, deque co haec refert Io. Wigan, in praestat. ad Aretaeum pag. 6. Ex eo codice plus adiumenti in emendando Aretaeo habui, quam sperare ausus sum omnes huius austoris MSS. de quibus ad me notitia peruenit, et parum veteres fint, et maculis etiam foedissimis inquinati; siquidem huius ope non modo verbis Ionicae sua fue terminationes passim redditae sunt, fed et proba ac sana sententiarum quarundam lessione nitido tersoque huic austori fensus proprius atque elegans resistutus. Quare codicem Aretaei, Harleyano emendatiorem, haud vsibi existere crediderim.

Codex Vaticanus, valde recens. Ex eo vix quicquam suppetiarum hausit Io. Wigan, nisi quod dialectum quandoque eius auctoritate, vbi ceteri codices deficiebant, emendauetit. Est perquam vitiose foriptus et aliis magis mutilus.

Codex Augustanus, pariter, vt omnes, mutilus. vid. de eo Dau. Hoeschelii catal. graccor. codd. qui funt in bibliotheca reip. August. Vindelic. nr. 113. pag. 54. Eum imperfecte descripsit, etsi eo in editione Aretaei concinnanda vsus est, Georg. Henisch. vid. ei. praef. ad Aretaeum.

Codex Bauaricus, qui in bibliotheça Monachiensi existit. Eum non descripsit Georg. Henisch, etsi eo vsus est.

Codex

Digitized by Google

708 Lib. IV. c. IV. ARETAEL CODICES MANVSCRIPTI

Codex Venetus, in biblioth. D. Marci. Eo quoque vsus est Georg. Henisch. Vid. Montfaucon, tom. 1. pag. 466.

Codex Porifinur, qui in bibliotheca regia servatur. Plenissimus est omnium; continet enim libri postremi capita quinque, quae in aliis codd desiderantur, quaeque genuina este ambigebat Henischius. Eum codicem edidit *lacobus Goupylus* in editione Arctaei Parissina, ab ann 15.4. in 8. quae graecarum Arctaei editionum princeps est. Duos insuper Goupylus codices hab bat, alterum, quem suo sumt sibi comparauerat, alterum, quem ex Capeili museo de promserat.

[Codex Nrapolitanus, in bibl. regia, chartac. faec. XV. de caussis et signis acutorum morborum liber II. qui incipit a dimidio capite 2. — de caussis et notis diuturnorum adfectuum libri II. — de acutorum morborum curatione, libri II. deess caput vhimum libri II.]

Codex Florentinus est in bibliotheca Laurentiana Mediceo plut. LXXV. Papyraceus est titulumque habet: Aretaei Cappadocis de fignis morborum et corunidem curationibus libri V. Is codex est absque principio et fine, dialecto Ionica. Primum, quod legitur, caput est de tetano, yltimum de melancholia. vid. Montfaucon. tom: I. pag. 389. Bandini III. pag. 162.

In bibliotheca Cathedralis ecclesiae Pataninae exstat P. 129. Aretaeus Cappadox de diuturnis et acutis morbis, ex museo Phil. Thomasini, nescio an Gracce. Montfaucon, tom. 1. pag. 489.

Aretaei Cappadocis medica exstant in biblioth. Ambrosiana Mediolanensi. Montfaucon tom. I. pag. 493. Alius codex Aretaei, nescio an Graecus, exstat in eadem bibliotheca. Montfaucon. tom. I. pag. 529.

Aretaei Cappadocis certorum malorum curationes exflant in bibliotheca Scorialensi regis Hispaniae. Montfaucon. tom. I. pag. 617. [Plüer Itin. per Hispan. pag. 157.]

Aretaei libri VII. graece exflant mutili in bibliotheca reg. Par fin nr. MMCCII. Libri VI. ibidem nr. MMCCLXXXIX. et, vt Hallerus putat, nr. MMCCLXXXVIII. in quo forte fcriptum Rufi de renum et vesicae morbis Aretaei nomen fert.

Libri de fignis et causis acutorum et diuturnorum morborum, et de istorum curatione, cetera mutilus codex exstat in biblioth. reg. Paris. nr. MMCLXXXVI.

Libri quatuor de causis et signis et curationum exstant in biblioth. regia Parisin. nr. MMCLXXXII. Solus liber I. de curatione acutorum est in bibl. reg. Paris. in. MMCCXX.

In bibliotheca Bouarica Monachii est praeter codicem, quo Henischius vsus est, etiam Aretaei liber de acutis morbis graece.

Ttibus codd. MSS. yfus est Petr. Petitus in comment. in Arctaeum, quorum vnum e bibliotheca collegii Claromontani Patrum societatis lefu Cossardus, ei bibliothecae praefectus, ipsi commodauit: alios duos ex bibliotheca Menteliana accepit. Sed hi libri omnes ab vno propagati videbantur. Menteliani tamen paulo melioris notae erant.

Io. Albertus Fabricius et Michael Maittaire Io. Wigano varietates lectionum communicarunt, Arctaei exemplaribus impressis adscriptas. Eas ex aliquo MS. codice suisse decerptas, autumat Wigan, in praesat. ad Aretaeum, pag. 7.

ľo

. Digitized by

EDITIONVM ARETAEI HISTORIA Lib. IV. e IV. 709

In bibliotheca publica vniuersitatis Lugduno. Bateuae exstat Henischii graeco, latina editio Aretaei, in qua Iosephi Scaligeri n-anu plurima Aretaei loca sanantur, Gerardo Vossio adscribente. Vid. catalog. eius bibliothecae, pag. 138.

VI. Editionum Arrtaei historiam optime exposuit Io. Wigan, qui illustrandis omnibus, ad Aretaeum pertinentibus, maximo studio vacauit.

Aretaei scripta, priusquam graece lucem vidissent, latine prodierunt, Iunio Paulo Crasso, professore Patauino, interprete. Versio Venetiis, apud Iuntas impressa, anno 1552. in 4. In praefatione, ei interpretationi adnexa, Crassus refert, Aretaei codicem veterrimum et cariosum in manus suas incidisse, ipsum vero hunc codicem non fanum integrumque fuille; sed mendis inquinatum, multis magnisque vulneribus concissom atque laceratum. Transsulit tamen eum codicem in latinam linguam, collatis tribus aliis exemplaribus MSS. ex quibus multa reflicuit, depravata correxit, consula in ordinem redegit, loca, in quibus de medela dubitabat, assertico notauit. In margine libri pauculae variantes lectiones notatae reperiuntur, non graece, sed latine conscriptae. Ceterum in hac Crassi editione libri de diuturnorum morborum curatione secundi capita quinque, secundum feilicet, tertium, quintum, fextum atque septimum desiderantur, quae postea in aliis editionibus tam graece quam latine, loco fuo restituta funt.

Arctaeum primum graece edidit Iacobus Goupylus, adiechis iis libri postremi capitibus quinque, quae in Cratili versione desiderabantur. Graece e MS. in Galliarum regis bibliotheca se expressifile testatur, duorum aliorum codicum ope, quorum vnum suis sumtibus comparaverat, alterum e Capelli museo depromserat. Exemplar hoc Parisiis nitidissime excusum est hoc situlo: 'Agerais Kannadóns negi airiñv naj onueinv özénn naj xgovinv nadūv, BiBA. d'. 'Ozénn naj xgovinv visouv deganeurina BiBA. d'. Aretaei Cappadoc:s de acu orum as d uturnorum morborum causis et signis lib. 1V. De acutorum ae diuturnorum morborum curatione lib. 1V. Ex bibliotheca regia. Parisis, apud Andream Turnebum, typographum regium, 1554. 8.* Textus continetur paginis 195. Deinde tribus soliis continentur aj dia@ogeo yea@aj negi o@aλµaírav rinöv ênavogdóres, variae lectiones ex MSS. codicibus cum contecturis aliquot non contemnendis. Editio haec est nitudissiman in hac editione operam impendit Goupylus, qui praesationi ad Oddonem Casililionium, cardinalem, nomen suum praesixi, vt perpauci in ea typographi errores occurrant et trium istorum codicum collatione fententiae plurinae deprauatae casiligentur.

Eodem anno, scilicet 1554, post graeca tamen publici iuris facta, Crassi interpretatio cum Ruso Ephesio Parisiis edita est apud Guilielmum Morelium et lacobum Puteanum in 12. Titulum plenum vid. cap. de Ruso Ephesio, §. 4.

Huic adnotationes locorum fubiliciuntur, qui in Aretaei codice graeco ab interpretatione Craffi discrepant, auctore G. M. T. quas notis fuis ad varias lectiones intermiscuit in sua editione Aretaei Ioannes Wigan. Hic item capita illa quinque, quae Craffus non verterat, iam primum latine traducta sunt. Anonymum bunc suffe Goupylum, vix dubitari potest. Celsum Craffum, Iunii Craffi filium, ex Goupyli editione vertentem, suisse Petitus afferit. Guil. Morelium auctorem este eius versionis, putant alii.

Vvvv 3

Secundum

Digitized by

91900c

710 Lib. IV. c. IV. EDITIONVM ARETAEI HISTORIA

Secundum proxime memoratam editionem latinam Aretaei versionem inter medicae artis principes impressiit *Henricus Stephanus* anno 1567. in fol. * omislis tamen notulis, quas sub fine anonymus iste editor adiecerat.

Crassi versio ab iplo recognita, traductis etiam ab eodem capitibus quinque, quae in priore eius editione deerant, Basileae, apud Petrum Pernam, anno 1581. in 4. primum impressa editione deerant, Basileae, apud Petrum Pernam, anno 1581. in 4. primum impressa editione deerant, Basileae, apud Petrum Pernam, anno 1581. in 4. primum impressa editione deerant, Basileae, apud Petrum Pernam, anno 1581. in 4. primum impressa editione deerant, Basileae, apud Petrum Pernam, anno 1581. in 4. primum impressa editione deerant, Basileae, apud Petrum Pernam, anno 1581. in 4. primum impressa editione deerant, Basileae, apud Petrum Venetias: anno 1555. absoluta fit. Verum eam in publicum non prodiisse annum 1581. unortuo iam Paulo Crasso, constat ex typographi ad lectorem epistola, vbi haec leguntur: Ediderat iam ante lunius Paulus Crassi Aretaeum a se e graeco in latinum versum Venetiis: nunc vero, ab ipso ante obitum recognitum, et multis capitibus ex graeco exemplari ausium, (vt in praestatione feribit) filius eius Celsus ad nos misti. Ea versio prodiit cum medicis antiquis graecis Iunii Pauli Crassi, quorum titulum pleniorem vide cap. de Ruso Ephesio, S. 4.

Sequuta deinde est graeco-latina Georgii Henischii editio: 'Agerais Kaanadonos large na. Aetiologica, semeiotica et therapeutica morborum acutorum et diuturnorum Áretaei Cappa docis: Graece et latine coniunsiim edita tribus mss. codicibus, Veneto, Bauarico, Augustane collatis. Cum commentario, quo obscura dostrina de nominibus et parte adsesta morborum fingulorum cum suis fignis perspicua methodo illustratur, Autore Georgio Henischio B. medio Augustano. Augustae Vindelicorum, sumtibus Georgii Willeri apud Dauidem Francum, 1603. fol. *

In praefatione sua dicit have Henischius: Tria inspexi manuscripta, Venetum, Benarieum et Augustanum. Idem est initium in Augustano, quod in Lutetiano exemplari: descunt autem in illo fex (error hic Henischii est: nam quinque tantum capita in secunda editione adiecta funt.) capita, quae defiderata in prima editione. Venetum et Bauaricum contractius eff. ptrumque a fexto capite neel reraixe domum incipiens, et fex illis capitibus similiter carens. Haec vero capita, quae non alibi, quam in regio codice reperiuntur, genuina esse, non fau causa ambigo. Aetium enim ferm. 11. cap. 1. de diabete agens ex Aretaeo excerpsit, quae in sius capite de diabete non leguntur, legi vero deberent, si legitimum esset. Confutat Henischium Wiganus et id inde factum elle putat, quod Aretaei caput de diabete mancum sit. De editione fua haec amplius Henischius: Addidi autem conversionem Iunii Pauli Crash. Pauca quaedam, inserta textui latino et diverso sharactere impressa sunt, ex notis anonymi In margine variae funt lectiones, partim annotatae a lacobo Goupylo, partim ex Galli. sodice Augustano. \Item, ne imperfectus (!) effet Aretaeus, et ad vfum minus acdommodatus. colores illius obliteratos purpurisso Galeni, et Alexandri Tralliani, inprimis vero Pauli Aeginetae, reconcinnare et mancum suis partibus absoluere volui, etc. Idque fecit inaniter atque infeliciter: quae enim delunt, omnia ex his auctoribus suppleuit, qui tamen in omnium manibus funt, neque Aretaco vel in medendi, vel adeo in scribendi ratione similes.

Typi folum in hac editione Henischii laudem merentur. Hi maiusculi sunt, oculisque legentis grati. Quae ex aliis in textum recepta leguntur, minore typo diffincta sunt. In obeunda reliqua sui numeris parte infeium hominem et incurium se gessit. Codices, quod scio, oscitanter contulit, vt noua eorum collatione opus adeo sit. Aretaeum ne vno emendauit fere loco. Neque variae lectiones vllae ex Veneto ac Bauarico codice in libro leguntur. Excerpsit varias lectiones partim ex Goupyli editione, partim ex codice Augustane.

Neque

EDITIONVM ARETAEI HISTORIA Lib. IV. .. IV. 711

Neque tamen etiam in hoc codice conferendo magnam diligentiam adhibuiffe videtur. Verba quaedam è textu expulit, quae et auctoris fenfui-optime congruunt, et intellectu funt facillima, in eorum vero locum quasdam inanes literas fubfituit, Augustani vero codicis varias lectiones quasdam, vtut optimas ac textui maxime congruentes, non recepit in textum. Textum cum omnibus erratis ex Goupyli editione, auctum erratis typographi cdidit. Latinam versionem fine minima emendatione reliquit. Commentarii, quos adtexuit, auctorem non illustrant, fed res convinent, ab Aretaei ingenio alienistimas, quae 1.0nnifi ex stolido capite profectae existimari possiunt.

Agerais Καππαδάκε, πεςὶ αἰτιῶν καὶ σημείων ὀξέων καὶ χρονίων παθῶν βιβλία τίσσαρα περὶ θεραπείας ὀξέων καὶ χρονίων παθῶν βιβλία τέσσαρα. Aretaei Cappadotis de caufis et fignis acutorum et diuturnorum morborum libri quatuor. De curatione acutorum et diuturnorum morborum libri quatuor. Cum MS duobus Harleyano et Vaticano contulit: nonomque verfionum dedit, Iohannes Wiyan A. M. Aedis Chrifti alumnus. Accedit Praefatio: differt tiones in Aretaeum: Variae Leftiones: Notas, et emendationes: Traffatus de Ionica Aretaei dialetto: quodque dificiliores huius autoris voces exponit, lexicon. Oxoniae, e typographeo Clareudoniano, 1723. in fol. mai. *

Ea Wigani editio est omnium, quae hactenus prodiere, splendidissima, accuratissima, plenifima. Sufcepit Wiganus laborem eius editionis parandae impulfu Ioannis Freind. Eundamentum ei praebuit textus Goupyli, qui Henischii guoque erat: contulit vero diligenter duos MSS: codices Harleyanum atque Vaticanum, nec non lectionis varietatibus ab Io. Alb. Fabricio atque Michaele Maittaire ipfi communicatis, paucis quidem, at vtilibus, vlus eft. Eo modo noua, et prioribus longe accuratior textus recentio nata eft, eo magis commendanda, quod Wiganus in lectionibus recipiendis neque timidus nimis, neque audax fuit; fed medium tenuit. Latinam versionem de nouo dedit, quia Crassi traductio, non quidem prorsus adspernanda, tamen faepillime, quod MSS. vitiosis vtebatur, obscura et dubia est. Haec Wigani verfio optimis quoque atque probatifimis merito adnumeratur: etiam vbi graeca ita corrupta funt, vt iis mederi plane defperaret, ea non fine fenfu probabili auctorisque de ils rebus tractationi haud incongruo adumbrare testauit. Variantium lectionum congeriem e libris èditis et MSS. collectam, ad editionis huius paginas lineasque accommodauit, diligenter fimul notatis omnibus, quas vel receperit, vel elecerit. In notis, has Jectiones sequentibus, copiosisfimis, doctifimis, cur quasdam recepciit, quasdam rejecerit, rationem dedit. Coniecturae eius in emendando factae, vtplurimum similibus vel Hippocratis, vel Aetii, qui Aretaco maxime vsus esse videur în compilandis libris suis, hinc magai ad Arctaeum illustrandum vsus est, vel Aretaei ipsius loquendi modis stabiliuntur. Notas fequitur tractatus de Aretaei dialecto, auctore Micha-le Maittaire, qui cum libruín fuum insignem de dialectis graecis edidit, nondum in Aretaci scripta inciderat; verum vbi postea auctorem hunc eucluisset, et quaedam de eius dialecto collegisset, ea rogatu Ioannis Freind diligentifime recentuit et vna cum Aretaei libris imprimenda permifit. Lexicon taudem adiectum eft vocum, Aretaeo propriarum, antiquarum, poeticarum, Ionicarum, non nifi his, qui plurimum in eius lectione versati funt, intellectu difficilium. Sed lexicon alphabeti ordine dig flum eft, ita, ve et indicis loco haberi possit. Et lexico etiam loca aliorum medicorum veterum infunt, ex quibus compositiones medicamentorum quae Aretaeus

commen.

Digitized by GOOGLE

712 Lib. IV. . IV. EDITIONVM ARETAEI HISTORIA

commendat, peti possunt. Praefixae sunt dissertationes doctissimae de Aretaei aetate, secta, opinionibus, in anatomicis scientia, et praxi medica. Textus graecus vnius tantum vel alterius literulae menda laborat, typis Oxoniensibus maximis atque optimis excuss. Notandum quoque est, Aretaeum primum medicum suisse graecum, qui vnquam prelo Oxoniensi fuerit subjectus. Eius editionis trecenta tantum impressa fuisse exemplaria, docet H. Boerhaaue, in praefat. in Aretaeum. — [add. Acta erudit. Lips. ann. 1728. pag. 97 et 106.]

^A Agerais Kaππadóns πεςὶ airiw naj σημέιων δξέων naj χρονίων παθῶν βιβλία τέσσαga. Πεςὶ θεgaπείας δξέων naj χρονίων παθῶν βιβλία τέσσαga. Aretaei Cappadocis de causis et signis acutorum et diuturnorum morborum libri quatuor. De curatione acutorum et diuturnorum morborum libri quatuor. Cum commentariis integris Petri Petiti, medici Parifiensis atque clarissimi Ioannis Wiggani dostis et laboriosis notis et celeberrinis Mattairii opusalis in eumdem, tandemque eruditissimi atque celebratissimi Danielis Wilhelm. Tilleri observationibus et emeudatis. Editionem curauit Hermannus Boerhaaue. Lugduni Batauorum, apud Iansfonios van der Aa, 1731. fol. mai.* Ad manus etiam mili est editio, quae videri polfet, altera, ab anno 1735. fol.* quae vero plane ea est, quae ann. 1731. Typographus tantum alium titulum cum anno 1735. imprimendum curauit. Meum exemplar adeo titulo, qui anno 1731. impressive est, at ob nouum titulum lacerato, non caret.

Quum veterum medicorum praeter Hippocratem et Galenum copia non esset, cogitabat Boerhaauius de eis codem modo edendis atque iungendis, prouti Charterius Hippocratem et Galenum iunxerat, ita, vt bibliotheca Graecorum medicorum haberetur completa. Otio vero carens et secessur, Ioannem van Groeneveld, Iuris vtriusque et medicinae Doctorem, excitavit, vt vellet cum ipfo sussinere negotium, quod collatis confiliis vna publico destinarent. Id operis is alacer est aggressus, ita, vt totus textus graecus cum latina versione impressus fuerit anno 1719. vna cum subnexis notulis. Tum coepit Boerhaauius digerere Petiti commentaria in Aretaeuin, Menagio memorata, et a Dan. Clerico defiderata. Interea temporis Richardus Mead Boerhaauium donabat Aretaeo, a Wigano edito. Doluit Boerhaauius gauifus. Doluit inprimis, se iam prius inprimendum curavisse hunc auctorem, seque, vbi sciuisset Wigani propositum, ante impressium sub suis auspiciis Aretacum, omnia Petitiana Wigano fuisse donaturum. Sed continuandum propositum editionis erat a Boerhaauio, qui ingenue fatetur, nullam ipfi in ca procuranda deberi laudem, nullam gloriam. Textus Goupyli eft. Versio latina, textui appolita, Crassi, quam Henricus Stephanus edidit in principibus artis medicae. In notulis subiunctis habentur, quae losephus Scaliger adscripserat margini sui libri ex editione Henischii, quem librum postes Io. Gerardus Vossius, deinde Isaacus Vossius habuere, nunc bibliotheca academiae Leidensis (vid. supra §. 5.) possidet. Sunt hae emendationes fere quinquaginta per totum librum. Appolitae etiam funt in his notis correctiones Petri Petiti ex manuscriptis ingenioue, nec non emendationes Goupyli et Henischii. Varietates etiam in versionibus Iunii Pauli Crassi, Henischio, Petici, Scaligeri, notatae sunt. Post textum auctoris curauit subnectendos integros Petri Petiti commentarios, qui anno 1662. scripti diu laiuerunt, intereaque temporis, vbi editionem suam Boerhaauius parabat, Londini etiam typis excusi sunt 1726. 4. * sed non integri, verum tantum in tres priores libros. Hine huic Boerhaauianae editioni id proprium eft, quod integros Petiti commentarios in obto Aretaei libror continet, alibi nufpiam editos. Addidit deinde o nnia, quae Wiganus illustrando Aretato protulerat,

COMMENTATORES IN ARETAEVM Lib. 1V. C. IV. 713

«protulerat, dissertationes, varias lectiones, notas, Michaelis etiam Mattairii commentarium de dialecto Aretaei, indicem vocum, Aretaeo propriarum, cet. Addidit etiam Dan. Wilh. Trilleri coniecturas et emendationes in Aretaeum, quas ille in Actis publicauerat Lipfiensibus, aliasque praeterea, quas Trillerus ad eun misit. Index tandem appositus est, a Pellerino confectus, rerum medicarum, in Aretaeo notabilium.

Aretaei Cappadocis medici libri VII. accuratifime in latinum fermonem verfi et ad Boerhaauianam editionem expressi prodierunt latine Argentorati, 1768. 8. *

Latine etiam prodiit Aretaeus ex Io. Wigani versione, Vindobonae 1790. 8.* Plena est ea editio errorum.

Germanice versum Aretaeum edidit F. O. Dewez, Viennae, 1790. 8.* cum notulis, parum visibus. [anglice 1. Moffat, Londini 1785. 8.]

Editio Parifina Aretaei graeco-latina, quam aucham memorat Merklini Lindenius renovatus Petri Petiti annotationibus, non prodiit.

VII. Commentarii in Aretaeum exflant Petri Petrii, medici Parilini, anno 1662. al finem perducti. Hos breui prodituros fibique inferiptos teftatus est Menagius, ad Diog. Laert. anno 1692. editum, pag. 253. Eosdem commentarios memorat etiam Dan. Clericus in hist. de la medicine part. II. lib. IV. S. II. cap. 3. pag. 308. edit. Hagan. 1729. at ab eo non visos. Eos commentarios, Betiti manu scriptos, anno 1703. aere suo redemerat Ioannes Iensius, a quodam typotheta, qui victum artis huius opera quaeritabat in typographia Pauli Schelti, Hagae Comitum. Ille vero referebat, se id manuscriptum volumen reperisse in vistella, Lutetiis Parissorum Hagam delata, cum viri suppellectile ab anicula matertera, in Galliis defuncta, cuius paupercula ad eum hereditas peruenerat. Ab Iensio ad Boerbaauium transierunt.

Editi funt hi Petri Petiti commentarii in tres priores Aretaei Cappadocis libros Londini, 1726. 4. * Editor est Mich. Maittaire. De Petri Petiti vita et scriptis commentatio praesixa est. Ex Graeuianis schedis hi commentarii enati ab eoque publicati sunt. Sed non integri ad eum peruenerunt et pars corum posterior ab eo non potuit reperiri. Integri vero in offe Aretaei libros commentarii redeunt in editione Boerhaaviana. Philologici et critici sunt.

Ad Aretaeum illustrandum haec tandem scripta pertinent:

Sepia Voluox Io. van der Linden. Prodiit feorfim Lugd. Bat. 1653. 4. et exflat in felect. Leid. 1653. 4. * pag. 89. pertinet ad Aretaeum II. de caufis et fign. acutor. cap. 6.

In Diario Britannico 1751. exstant observations sur quelques maladies singulieres d'Aretée et de Caelius Aurelien.

, Dan. With. Trilleri coniecturae et emendationes in Aretaeum, e Boerhaauio receptae, proflant in Actor. Lipfienf. ann. 1728. pag. 101 fq.

In Io. Ern. Imman. Walchii antiquit. medic. felectis, Ien. 1772. 8. * in quibus commentationes academicae continentur, antea editae occurrit nr. VIII. pag. 159. commentatio de morbis veterum obscuris, et nr. IX. de venae cauae acuto morbo apud Arctaeum. Scripsit in has commentationes Ill. Baldingerus duo programmata, alterum de venae cauae acuto morbo Vol. IV. Xxxx in

Digitized by Google

714 Lib. IV. c. IV. V. RVFI VARII. EPHESII AETAS, VITA

in Aretaei lib. 11. cop. 8. lenae. 1771. 4. * quod recufum legitur in Gruneri dis. Ienensib. vol. 1. pag. 209. alterum quod docet Arctaei ατθμα πνευμώdes vereribus non effe ignotum. Ien. 1772. 4. *

Aretaeus de pulmonum inflammatione. Contextum Graccum adiecta latina verfione edidit emendationes et commentarium aduanxit Carolus Weigel. Sect. I. Lipf. 1790. 4. *

C A P V T V

DE RVFO EPHESIO.

I. Rufi varii. Ephefii aetas, vita. II. Rufi libri qui supersunt. IU. Codices MSS. IV. Editiones. V. Libri Rusi perditi. VI. Index alphabeticus autorum, quos Rusus nominauit.

[Studio Io. Chrift. Gottl. Ackermann, Med. D. et Prof. Altorfiu.]

I.

Temporibus inter Platonem et Alexandrum Magnum Gregorio Abul-Pharajio referente in hiftor. dynaftiar. IV. pag. 59. edit. Pocock. artis medicae peritia clatuit Rufus, arque ei docendae operam dedit. Suntque, inquit Abul-Pharajius, de en libri ab ipfo compositi, quanquam tenues in eius theoria progressi fecerit et minus firmis probationibus viatur. Pleraque ob ipfo dista contutanit Aristoteles in libris de naturali philosophia, yt et Galenus, qui argumentis perspicuis errores ipfus demonstrarunt: Sed is Rufus longe ab Epbesio nostro alius fuit, si vinquam exstitit: est enim inter eius Rufi tempora, eiusque, cuius anatomici libri adhuc superssini Galenus libr. VII. de composit. medicamentor. sec. genera cap. 6. tom. XIII. pag. 838. edit. Chart. Rufum vero Hieracem Thebanum, quem refert Tiraquellus, nullum reperio, licet Hierax Thebanus landetur a Galeno lib. V. de composit. medicamentor, secundum genera cap. 11. pag. 791. tom. XIII.

Quo vero tempore Ephefius Rufus, anatomicorum librorum, qui fuperfunt, aliorumque multorum. qui interierunt, auctor, vixerit, in estum est. Si Tzetzae fides habenda est. in chiliadibus, vetustus auctor est, et Cleopatrae reginae Acgypti, medicus fuit: si vero Suidae, quem plerique in actate Rusi Ephesii sequentur, in isque Guilielmus Clinch, praeflantistimus de Ruso et Rusi scriptis auctor ? nec non Georg. Abr. Markinus ?, Dan. Clericus ? et Halleius ?, cum Critone sub Traiano floruit. Quod et am ex Galeno patet, qui Hadriano imperante natus, Rusum, quem faepius cum laude citat, inter recentiores numerat ?. Ipse vero Rusus, esti multos medicos citat, hi tamen omnes ad antiquiores pertiment,

a) Pracfixa ca est differtatio operum Rufi Ephefii editioni, ab hoc viro profectae, Londini, 1726. 4.

b) In Lindenio renouato pag. 952. conf. quoque Wolfg. Iufti chronolog. medicor.

c) Histoire de la médecine part. III. lib. 11. chap. 3. d) Bibliotheca anatomica tom. I. pag. 78.

e) Galenus de atra bile cap. 1. tom. III p. 155. edit. Chart. τῶν dè νεοτέζων ἄμισα γέγμαπτας περί μελαγχελίας τῷ Ἐζεισίῷ. Ῥ/ζῷ. π. τ. λ. Conf eiud. commentar. in libr. VI. Hippocratis de morb. vulgaribus comment. I. nr. 10. tom. IX. p. 373. editcitat.

Digitized by GOOG

RVFI LIBRI QVI SVPERSVNT Lib. IV. c. V. 715

pertinent, de nullis vero, vt sibi coaetaneis, loquitur, ita, vt ex his nihil desumi possit, quod illius aetatem commonstret. De vita eius auctores omnes filent. Neque ex scriptis eius adparet, quam vitam egerit. Eius imaginem, si modo vera est, ex Dioscoridis codice Vindobonensi sumtam, contueri licet apud Gronouium, in thesaur. antiq. Graecar. vol. III. tab. ee e e. conf. Vossius de philosophia cap. XII. §. 14. p. 97. Saxii onomast. literar. tom. I. pag. 283.

II. Supersunt adhuc de scriptis Rufi valde numerosis tres libri, quorum duo mutilisunt. Nempe

Περί των έν κύτα και νεφροϊς παθών, de vesicae renumque affectibus, liber, extrema parte mutilus.

Περί Φαρμάκων καθαρτικών, de purgantibus medicamentis. Eius tantum fragmentum exstat, cuius principium et finis deest.

Περί ζνομασίας των τΕ ανθρώπε μορίων, de corporis humani partium adpellationibus libri III.

Dictione vtitur Rufus in his libris Attica, fimplici, graui, concifa, et breuitate, omni verborum pompa ornatiore. Minutiflima quaeque in practicis libris morborum diferimina notauit, curandi viam indicauit, vberiorem medendi methodum fuggeflit. Suppurationem viarum vrinariarum optime pertractauit, confilia ad eam curandam vtiliffima dedit. In medicina dogmaticorum fectae eum fuifle addictum et ex libro de renum et vesicae affectibus patet, in quo omnia ad dogmaticorum fystema digeflit, et ex fragmento de purgantibus, in quo diligenter humores notat, quos pharmaca, quae ab eo nominantur, purgent.

In anatomico opere et fententias quasdam veterum de rebus, ad $\varphi_{UTUORONOYIAN}$ pertinentibus, deferipfit, nullibi alias reperiundas, et ipfe miro artificio de partibus corporis humani feripfit. In libro primo externas partes primum recenfet, deinde internas. Infundibulum primus in libro fecundo deferipfit, iuxta quod nerui optici difeedant. Oculi eiusque partium deferiptioni miram operam dedit. Ipfe in diffecandis cadaueribus fimiarum fele exercuit, tironesque monet, ne eius generis exercitia negligant, ac ita non folum de rebus anatomicis, fed etiam botanicis, practicisque feripfit, vt ab veteribus maximi fit aeftimatus, a Galeno vehementer laudatus, ab Oribafio vir dictus fit maximus. Eius metita circa rem botanicam recenfet *Hallerus* in bibliotheca botanica, tom. I. §. 48. pag. 107. circa rem anatomicam, in bibliothec, anatom. I. §. 53. pag. 78. et circa medicinam practicam in bibliotheca medicinae practicae tom. I. §. 53. pag. 172.

III. Libri de adpellationibus partium corporis humani primi binae, vt videntur, Rufi exflitere éxdécres. Quae enim in altero, quem vocant, libro primo Rufi de adpellationibus corporis humani purtium a pag. 46. vsque ad pag. 52. edit. Clinch. continentur, ea in praecedenti libro totidem fere verbis exprimuntur. Quod aut ideo factum esse potess, quia Rufus fuum librum postea iterum edidit, aut etiam a libratiorum incuria forsan profectum ess. Praelectionis anatomicae materiam, quam suis habeit Rufus, hunc alterum Rufi librum primum continere, Clinchii sententia est, in dist. de Rufo et Russi scriptis, editioni Russi Xxxx2

Digitized by Google

716. Lib. IV. c. V.

CODICES MSS.

praefixa pag. 16. His libris Königio videtur vsus esse Pollux; libro secundo onomasiici, liset nusquan Rufum nominetenus laudet Pollux.

Codices MSS librorum Ruft, et quidem eorum, qui typis exferipti funt, nempe libri de adpellationibus corporis humani partium, de renum et vesicae affectibus et fragmenti de purgantibus hi extlant:

Codex graecus bonae notae libri de partium corporis liumani adpellatione exflat in bi-Bliotheca Caefarea Vindobonenfi, teste de Nessel, part. IV. pag. 146. Exflare etiam eorum librorum codicem MS. in biblioth. Bernensi, notat Gul. Clinch. in diss. de Ruso et Rusi scriptis pag. 19. [et Sinner in catalog: codd. in biblioth. Bernensi, pag. 589.]

Rufi Ephesii ovoµaoiay των τε ανθεώπε μοείων exstabant graece in bibliotheca cardinatis Ottoboni. Montfaucon, tom. I. pag. 186.

Rufus Ephesius de partibus humani corporis exstar, nescio an graece, in aliqua bibliotheca Romana, cuius nomen Monsfauconio excidit tom. 1. pag. 201.

Nomenclaturae Rufi Epliesii partium humani corporis exstant duo codices, vt puto, graeci, in bibliotheca Ambrosiana Mediolanensii. Montfaucon tom. I. pag. 504.

Rufus Ephelius cum Aretaeo. — Idem cum Oribalio. — Rufi Fphelii opulcula me. dica exflant in biblioth. reg. Parif. nr. MMMCLXI. MMMCLXII. MMMCLXIII.

Rufi Ephelii nomina partium hominis exstant graece in biblioth. reg. Parifin. ex biblioth. eardin. Radulphi: Montfauc. II. pag. 7694.

Rufus Ephefius de partibus corporis humani exflat in bibliotheca Colbertina, ar. MMMMLXVIII. biblioth. reg. Parif. Montfauc. II. pag. 1011.

Rufi Ephefii medici opera exfiant in biblioth. Guil. Pelliferii. Montfaue. II. pag. 1199.

Rufus de partibus humani corporis exstabat in biblioth. Dn. Br. de Mesme. Montfauc. II. pag. 1327.

Rufi Ephelii nomenclatura partium humani corporis existat in biblioth. regia Taurinensi. Montfauc. II. pag. 1401. [catal. codd. grace biblioth. Taurin. pag. 415.]

Rufi Epholii monobiblon de his. quae purgare opostet, et quando, et quibus medicamentis. Idem de morbis velicae ac renum exflabat graece in bibliotheca *Ifaari Voffii*, vid. catal. MSS. Angliae et H bern. tom. II. nr. MMCLXXXI!. Exflant iidem libri graece in bibl. publ. vniuerf. Leidenf. vid. casa'. eius biblioth. pag. 395.

Rust Ephesii µovó BiBror de purgantibus exstat graece in bibliosti. Augustan. vid. Hocschelii catal. MSS. gra-cor. bibliosti: Augustan. pag. 54. Codex centin est de purgantibus in biblioth. Laurent. Modicea. Bandini III. pag. 152.

Rufi Ephelii de vesicae et renum morbis liber, cuius et finis decli, et paginae quaedam eorrofae sunt, exstat graece in biblioth. Augustan, vid. Eceschel. p.g. 54. qui simul memorat libellum vtrumque plura suppeditare, quam auctoris huius editionem Parisinam ab aun. 1554.

Chirurgica

Digitized by GOOGIC

EDITIONES RVFL

Lib. IV. c. V. 717

Chirurgica Rusi exstant in bibliotheca Laurentiana Medicea, graece, collectore et scriptore Niceta Plut. LXXIV. Montfaucon tom. I, pag. 385. Ea postea edidit cum aliis chirurgis eius collectionis Cl. Cocchi:

1V. Editioner librorum Rufi, qui ad nos peruenerunt, paucae funt. Princeps haec eff:

'Ρόφε' Εφεσίε περί τῶν ἐν κύται καὶ νεφρεῖς παθῶν. περί τῶν Φαρμάκων καθαρτικῶν. περί θέσεως καὶ ἀνομασίας τῶν τῦ ἀνθρώπε μορίων. Σωράνε περί μήτρας καὶ γυναικάτε aidois. Rufi E hefii de vesicae renumque morbis. De purgantibus medicamentis. De partibus corports humani. Sorani de viero et maliebri pullando. Ex bibliotheca Regia. Parifis, apud Andream Turnebum, typographum Regium, 1554. 8.*

Prodiit ea editio eodem anno cum Arctaeo, eadem forma, ex eadem bibliotheca, et eodem editore, lacobo feilicet Goupylo. Praefatio nulla legitur. Post locos vero ex Suida de Rufo et Sorano sequentur variae lectiones quaedam, et paucae ex codd. reliquis graecis Rufi in bibliotheca regia Parifina excerptae, has vero lectiones textus graecus.

Aliant editionem graecam ex Affruccii catalogo Parif. 1556. 8. notat Hallerus, biblioth. anatom. tom. I. pag. 79. de qua vero equidem dubito.

Graeca et latina Rufi editio vna tantum prodiit:

⁹ PέΦε E Φεσίε περί τῶν ἐν κύτει κων νεΦροϊς παθῶν. περί τῶν Φαρμάκων μαθαρτικῶν. -περί θέσεως και ονομασίας τῶν τΞ ἀνθρώπε μορίων. Ruft Echefit de veficae renumque morbis. D: purgantibus medican entis. De partibus corports humani. Nunc iterum tyvis mandcuit Gulielmus Clach, M. D. Qui et differtationem de Aubtore eiusque feriptis, una cum commentariolo de vfu idoneo veficantium in morbis curandis adieeit. Loudini, 1726, in 4:*

Textus est Goupyli, versio Iunii Pauli Ciassi et Goupyli, quam mox enarrabo. Crassi versionem aliquot locis emendauit editor. Praeterea editor in ea editione nihil praesiitit, nisi quod eam accurate et niside typis exferibendam curauerit.

Latina versio librorum Rusi de partium corporis humani adpellationibus Iunium Paulum Crassum auctorem habet. Dictio in ea a graeco idiomate nimis recedit, notante Clinch in dist. cit. pag. 18. Ea primum p odiit cum Aretaeo Crassi Venetiis, hoc titulo:

Aretaei libri VII, et Rufi Ephefii de corporis humani appellationibus libri III, a Iúnio Raulo Crasso latinita e donati. Venetiis, apud Lantas, 1552, 4. mai.

Postquam vero anno 1554. Goupylus Aretaeum Rufumque pléniorem ediderat, (fragmentum enim de purgantibus ac libellum de renum et vesicae morbis Grassus ignorauerat) Goupylus, siue, vra ii volunt, Morelius hoc stragmentum de purgantibus et librum de renum et vesicae morbis interpretatus est. Plénior hacc Russi versio latina cum Aretaeo prodiit hoc titulo:

Aretaei libri VIII. Rufi Ephefii de hominis partibus libri III. Iunio Paulo Craffo interpre e; ccceff. quas Croffu- non vertit. Aretaei aliquot capita, R fi liber de veficae ac senum (affe libus. Euvidem de med.coment s purgantibus). Advotationes l'corum, in quibus ab interpretecGruesa diferegant. Parifiis, apud Guil. Morelium, 1554, 12.*

Xxxx 3

Eam

Digitized by GOOQ

Eam latinam Goupyli, siue Morelii editionem iterum edidit Henr. Stephanus, in attis medicae principibus, Paris. 1567. fol. *

Libri III. de partium corporis humani adpellatione redeunt latine, ad primam apud Iuntas editionem, in collectione Basileensi medicorum veterum graecorum, quae hoc titulo prodiit:

Medici antiqui Graeci, Aretaeus, Palladius, Ruffus, Theophtlus, Phifici et chirurgi. 'Partim numquam, partim antea, fed nunc austiores editi. Omnes a Iunio Paulo Craffo medico et Professore Patauino Latio donati. Quibus accesserunt Stephani Atheniensis et ipsius Craffi Quaestiones medicae ac naturales. Basileae, ex officina Petri Pernae, 1581. 4.*

In Andreae Vesalii anatomia, addita nunc postremo etiam antiquorum anatome, Venetiis apud Io. Anton. et Iacobum de Franciscis edita fine anni mentione (et anno 1604.) fol. Rufi anatome, in tabulas redacta, et quidem appendicis loco, peculiari hoc titulo occurrit:

Vniuersa antiquorum anatome tam ossium, quam partium externarum: ex Ruso Ephiso médico antiquissimo: tribus tabellis explicata per Fabium Paulinum. Quibus accessit quarta ex Sorani medici antiquissimi fragmento graeco non antehac latino fasto de matrice. Venetiis apud Io. Antonium et Iacobum de Franciscis, 1604. fol. *

Nouam editionem Rufi ad MS. Bernense recensitam, graeco-latinam molitus est Martinus Bogdanus, teste Th. Bartholino, Cent. IV. medic. epist. pag. 37. Ea vero editio lucem non vidit.

V. Multos praeterea Rufus Ephefius libros feripfit, ex quibus aut fragmenta tantum proftant, feruata a Galeno, Oribafio, Aetio, Arabibus, Rhafe maxime, aut quorum tituli tantum fuperfunt, quales vf. 9. collegit Suidas, aut qui denique exflant quidem adhuc, at in bibliothecis adhuc inter codices MSS. latent. Adducam titulos eorum librorum, funulque auctorum, a quibus memorantur, locos.

Suida referente hos libros scripsit:

Negi dicárns libros V. Ex eo multa se sumfisse scribit Oribalius, in med. collect. lib. V. cap. 3. Ex iis libris forsan etiam sunt loci de aqua, quos habent Galenus in tomo VI. edit. Chart. et Aetius, lib. III. cap. 165. — De eduliis locum servauit Oribassus med. coll. lib. IV. cap. 2. Multa alia ex iis libris loca collegit Hallerus, in biblioth. med. pract. tom. 1. lib. I. §. 53. pag. 174. 175. Eos saepissime citauit Rhases. Sed plures libri eran, quam V. Ex Rusi de vino, qui est lib. XIL de diaeta, fragmentum habet Oribassus med. coll. lib. V. cap. 7.

Reel Siciens Theory uv. librum 1.

Περί τραυματικών Φαρμάκων. librum 1.

Περί τραυματισμέ άςθρων. librum I. Idem forfan hic liber est cum co, qui est de morbis, qui articulis contingunt, ex quo Oribasius medicin. collect. lib. VIII. cap. 47. Hieram Rusi describit.

Πεςì σύκων. librum I. Excerpta ex hoc libro vid. apud Oribaf. lib. I. med. collect. cap. 40.

Πegì

Teel aexains lareinne. librum I.

Πεσί γαλακτος. librum I. Is tamen, vt videtur adparere ex Oribalio med. collect. lib. 11. cap 61. in quo excerpta ex eo leguntur, pars librorum περί διαίτης forsan fuit. De lastis Potione ex Rufo legitur in Oribalii synopsi libr. IV. cap. 40.

neel oirs. librum I. Eum quoque Rhafes citat.

Περί μέλιτος. librum I. Videtur is liber fuisse pars librorum περί διαίτης, quod adparet ex Oribas. med. coll. lib. II. cap. 63.

Porro seripti ab eo exfliterunt:

Libri therapenticorum, quos memorat Galenus, in praefat. ad lib. VI. de fimplic. medicam. facult. Hi libri cum libris eiusdem argumenti Archigenis, Galeni et aliorum veterum infignium medicorum exflant in bibl. Laurent. Medicea plut. 75. vid. Montfaucon. I. pag. 389.

Liber περί μελαγχολίας, adeo adcurate friptus, vt nihil supercifiet ad dicendum, quam magnam laudem ei tribuit Galenus de atra bile cap. 1. tom. III. pag. 165. Ch. Locus ex eo libro exstat apud Actium tetr. II. Scrm. II. cap. 9. pag. 250. coll. Henr. Stephani. Excerpta ex hoc forfan libro redeunt in Hippocratis et Galeni editione Ren. Charterii tom. X. pag. 496. Περί μελαγχολίας έκ των Γαληνώ και Ρέφα, και Ποσειδωνία, και Μαρκέλλα, Σικαμία το Δετία Βιβλίων.

Libri de rebut venereis excerpta fiperfunt. Est apud Oribasium in synops. lib. III. vnguentum de p-ne erigendo. conf. Synops. lib. I. cap. 6. et med. collect. VI. cap. 38. Vnguentum ad ciendam venerem apud Oribas. synops. lib. III. — Quae venerem adiuuant. Orbas. med. collect. lib. VI. cap. 38. — Qui seminis loco flatum emiserint. Aetius tetr. III. f. III. cap. 35. pag. 577. coll. Steph. Qui nullum semen in coitu emittebat, vtique vero in fomno, eum hominem siccis et calidis et castoreo fananit Aétius tetr. III. f. III. cap. 35. pag. 577. Codex eius libri est in bibliotheca rcg. Paris. nr. MMCCXL. vid. quoque Montfaucon. II. pag 735.

Libri de peste locus superest, apud Oribas Synops. lib. VI. cap. 25. conf. Actius tetr. II. ferm. 1. cap. 95. pag. 223. Paulus Acginet. lib. 11. cap. 36. pag. 406. collect. Stephan.

Rufi Ephefii liber de medicina et collectiones medicae exthant in biblioth. Scorialenfi. vid. Montfaucon 1. pag. 623. et Caliti in biblioth. Scorialenfi.

Libri Rufi de regimine infantum. De medicamentis popularibus. De morbir oculorum. Liber ad vulgus. Liber de morfu canis rabidi, cui etiam Possidonii nomen additum est, de ieiunio a Rhafe citantur. Citatur etiam Rufus saepissume a Serapione. Generatim notandum est, Rufi Ephesii magnum apud Saracenos honorem suisse. Eius liber Ke ab Althebb translatus exstabat in linguam Arabicam. vid. Herbelot bibliotheque Orientale s. v. Ketab Althebb le Arlfthou. Translati citam exstabant in Arabum linguam muni alii Rufi libri, quod iam probant crebrae citationes Rufi, ab Arabibus factae.

Psos largs έςωτήματα ιά. quorum principium ell: Ἐςωτήματα. Χεὴ τον νοσἕντα έςωταν, cet. Graeco-barbaro fermone scripta, sunt in bibliotheca Caesar. Vinaobonensi. vide de Nessel catal. MSS. part. III. pag. 22.

Excerpta ex Rufo Ephesio exflant in biblioth. Vaticana. Montfaucon I. pag. 6.

·

Synopfis

Digitized by GOOS

725 Lib. IV. c. V. INDEX ALPHABET. AVCTORVM, A RVFO CITATORVM

Synopfis de pulfibus, quam exscriptor existimauit esse Rusi Ephesii, exstat graece in biblioth. Laurent. Medicea Plut. 75. Montfaucon I. pag. 388. Bandini III. pag. 151.

Rufi versiculos citat Galenus de composit. medicamentor, sec. loca. lib. I. cap. 1.

Isei Boravar carmen, libris quatuor comprehensum, quod laulat Galen. praefat. lib. VI. de simpl. medicamentor. facult. tom. XIII. pag. 144. edit. Chart.

De glaucomate et suffusione ex Rufo caput habet Oribasius in synops, lib. VIII. cap. 47.

De arte coquendi Oribas. med. collect. lib. IV. cap. 2. Est forte pars libri de diaeta.

Ex codem opero forte sunt libri de aqua Oribas. medic. collect. lib. V. — de fapa Oribas. lib. V. medic. collect. cap. 7. de aceto et lora. Oribas. ibid. lib. V. cap. 7.

De machinis medicis. Scamnum Hippocratis ex Rufo citat Oribalius de machinament. cap. 28.

Περί υδάτων ἐκ Γαλήνε, 'Ogiβασίε, ΡέΦε, Διακιδε και 'A Anvais τομίον exstat in edit. Hippocratis et Galeni Charteriana tom. VI. pag. 489.

neel vyeices libri, qui inter Galeni libros sunt, Rufo tribuebat Rhases.

De clyfteribus. Ex hoc, vt videtur, peculiari Rufi libro excerpta leguntur prolixa apud Oribalium medic. collect. lib. VIII. cap. 24. Forlan cius quoque peculiaris liber fuit de glandibus, ex quo quaedam leguntur apud Oribalium, medic. collect. lib. VIII. cap. 39.

In Hippocratis quoque scripta commentatus est, vt colligo e Galeno, de libris propriis tom. I. pag. 35. edit. Charter. vbi Sabinum et Rusum vocat audeas rois Inmongarus yeaumaou audat Galen. in comment. II. in VI. epid. text. 31. pag. 414. tom. IX. Chart. [Hippocratis aphorismos Cafirius in biblioth. arabico-hispanica, tom. I. pag. 235. b. scribit, a Ruso in quatuor libros, a Sorano in tres, a Galeno, quem. Arabum turba sequita sit, in septem libros fuisse diminos.]

Poema graecum de virtutibus herbarum Deo alieui consferuatarum, quod cum Dioscoride Aldus 1499. edidit, a Rufo profectum esse, sufpicabatur Conr. Gesnerus.

VI. Auctorem, Alelepiade recentiorem, Rufus non citasse videtur. En indicem auctorum, a Rufo citatorum,

Dionyfins,

Aristoteles, in lib. I. de part appell. pag. 26. 28. 42. edit. Clinch.

Aschepiades, lib. 11. pag. 65.

Chryfippi emplastrum laudat in lib. de ren. et velic. affect. cap. 5. pag. 4.

-Clitarchus, lib, I. pag. 40.

Cnidias sententiae, lib. I. pag. 40.

Epicharmus, lib. I. pag. 29.

Erafistratus, lib. II. pag. 65.

Eudemus, lib. I. pag. 29. 35. 42.

Euryphon, lib. L pag. 32.

DE PHILONE

Dionyfus, o TE OZupaze, lib. I. pag. 35.

Herophilus, lib. I. pag. 33. 36. 37. 40. 42. lib. II. pag. 55. 65.

Hippocrates, lib. I. pag. 25. 29. 30. 33. 37. 40. 42. Eius liber megi roman rai xara ar-Seamon citatur lib. I. pag. 47.

Homerus, lib. I. pag. 28. 32. 38.

Mnefitheus, lib. I. pag. 44.

Philistion, o and Irahlas, lib. I. pag. 41.

Proxagoras, de ren. et velic. affect. cap. 8. lib. 1. pag. 42. 44.

Sophocles, lib. I. pag. 32.

Zeno, lib. I. pag. 44.

C A P V T VI

DE PHILONE IVDAEO.

I. Philonis genus et aetas. II. Scriptorum editorum et deperditorum catalogus et ordo: fuppositorum quoque cum variis observationibus. III. Codd. mssti et editiones. IV. Philones varii.

[Cum supplementis G. C. Harles.]

I.

De Philone, eius scriptis, ingenio, atque opinionibus, quod praeter Fabriciúm plures modo strictim, modo liberius scripserunt, nobisque fecerunt otium: primum producemus illos, qui in genere, aut paullo fusius de eo egerunt. Sunt vero:

Hieronymus de viris illustribus, cap. XI. vbi falsa quaedam de eo traduntur, et adnotatores in biblioth. eccles. edit. Fabricii, Hamburgi 1718. fol. pag. 61 sqq. plura observarunt notatu digna.

Suidas voc. Φίλων, is vero catalogum operum Philon. ex Sophronio, graeco Hieronymi interprete, fumfit mutuum: de quibusdam pauca notauit Küfter. in not. tom. III. p. 613. — Ex Suida catalogum repstiit Eudocia in Violario pag. 425 fq.

G. I. Voffius de histor. graecis lib. II. cap. 7.

G. Caue in Scriptorum ecclefiasticor. historia litteraria, tom. I. Bafil. 1741. fol. p. 21 fqg.

R. Ceillier Hift. des Auteurs ecclesiastique, tom. I. pag. 543. vt alios, historiam ecclesiasticam conferibentes, Du Pin Hist. ecclesiastique, Tillemont mem. eccles. etc. omittam.

I. Basnage hift. des luifs, tom. I. pag. 564 sq.

Cudworth in fystemate intellectuali, passim, praecipue doctus eius interpres latinus Moshemius in nota pag. 712 sq. pag. 824. inprimis in adnotatione docta longaque de philosophia et theologia Philonis, tom. I. pag. 838 sq. edit. Lugdun. Bat. 1773. 4. vbi praeterea multos alios V. D. in vtramque partem disputantes laudat.

Vol. IV.

Io.

Digitized by GOOGLE

722 Lib. I. c. VI. PHILONIS GENVS ET AETAS

Iv. Christoph. Wolf in biblioth. Hebraea tom. I. nr. 1828. pag. 973-977. et vol. III. eod. numero pag. 927. [et Herm. Fr. Koecher Noua Bibl. Hebr. tom. I. pag. 113 [q.]

I. I. Brucker historia critica philos. vol. II. pag. 797 sqq. et in Adpendice sine vol. VI. pag 452 sqq.

Th. Mangry in praefat. suae edit. Philon. quam recudi fecit doctisque auxit observationibus Pfeifferus nostras V. C. in vol. I. suae editionis.

Io. Bened. Carpzouii, Abbatis et Theologi Helmstad. facrae exercitationes in S. Paulli epistolam ad Hebraeos ex Philone, Alexandrino. Praefixa funt Philoniana prolegomena, in quibus de non adeo contemnenda Philonis eruditione Hebraica, de conuenientia shih Philonis cum illo D. Paulli in epist. ad Hebraeos et de aliis nonnullis varii argumenti expogitur. Helmstadii 1750. mai. 8. De iis, quae ad ortum Philonis, disciplinam, ingenium, philosophiam et theologiam pertinent, praeclare disputatur.

Hambe ger in zuverläufigen Nachrichten etc. tom. II. pag. 28 fqq.

Ex his ea, quae ad historiam Philonis et ad controuersias, quae illius opiniones excitarunt, curatius cognoscendas pertineant, harum rerum cupidus atque intelligens abunde haurire poterit. Alia, in quibus Philo illussatur, aut ad interpretandam scripturam facram commode adhibetur, scripta passim in hoc capite commemorantur. Adde quae supra ad vol. 111, pag. 182. notaui. Harl.]

PHILO, gente ac religione Iudaeus, [Pharifaeorum fectae addictus, et dogmatum rituumque gentis suae tenacissimus, vid. Mangey praef. pag. IX sq. edit. Pfeisser. et cel. Carpzou. in facris exercitatt. pag. 253 sq. et 434 sq.] patria Alexandrinus, [aut Alexandriae natus, τex9eis iv Aλεξανδgeia, vt Sophronius vertit Hieronymum,] avng τα παντα ivδοξos , e mobili inter suos ac facerdotali familia suit, Alexandri Lysimachi, Alabarchae , Alexandrini, h. e. scripturae et vectigalium magistri, qui inter praecipuos ibi magistratus erat, frater 9. [Quando in lucem editus sit, distentiunt eruditi, aliis eius natalem diem ad annum XX. ante C. N. aliis ad annum decimum referentibus. Mangey vero praef. pag. VI sq. et Brucker. I. pag. 797. not. r. amplectuntur ornantque Basnagii (in Hitt. des luiss lib. II. cap. 22. pag. 597 sqq) aliorumque rationes, qui Philonem natum este statuant A. V. C. 723. ante C. N. tricesimo .] Actate prouectus circa A. C. XL. caput legationis

a) Isfeph. XVIII. 10. antiqq. Eusebius II. 4. 5. 18. etc. hift. Nicephorus II. 9. Fabric. — Vid. veterum de Philone testimonia, a Mangeyo tom. I. pag. XXI fqq. collecta, et Th Pope Blount in censura celebrior. authorum, pag. 102 fqq. edit. Geneu. Harl.

b) De hoc vocabulo vid. laudatos a Grangaco ad Iuuenal. I. 150. et Ciceron. II. ad Attic. 17. Fabric. — et Bofium ad Ciceronis locum. Rhenferd fingularem de Arabarcha feripfit difp, in Opp. philol. pag. 584. Alibi enim feribitur Arabarches; fed feripturam Alabarchae defendit Cuiacius Ob-

feruatt. lib. VIII. cap. 7. adde Mangey pracfat. pag. 3-5 ibique Pfeifferi not. Harl.

7) Vide Lipium comment. in Tacitum p. 458. Philo a Iudaeo quodam, R. Azeria vocatur Iedidaeus. vid. Abelii adnotatt. ad Saurini tom. II. ad V. T. pag 314. Heumann.

d) Cauffa, cur its rationes fubduceret Mangeyus, bacc potifimum eft, quod Philo, quum anno Caii quarto, V. C. 793. legacionem ad Caium fukepiffet. fe lib. de legat. pag. 545. fenem adpellauit: Iudaeis autem follemne fuit, (vid. Pirke Avoth cap. 5) non nifi feptuagenarios adpellare fenes. Harl.

Digitized by GOOS

Vol. III. p. 104 7 105

PHILONIS AETAS ET DOCTRINA Lib. IV. c. VI. 723

nis? fuit, popularium suorum nomine, ad Caium imper. apud quem Alexandrini per Apionem grauiter calumniati Iudaeos fuerant. Et quamquam irríta fuit legatio; tamen fcripta ipfa et memoriae, quas de ca reliquit, prudentiae, virtuti, ingenio atque constantiae eius testimonium reddunt luculentifimum. Quum iterum veniffet ad Claudium imperator. Romae loguutum fuille cum Petro apoltolo, eiusque habuille amicitias, fcribit post Eusebium [II. 16. hift. eccl.] Hieronymus in catal. cap. XI. Jpag. 62. additque, eum ob hanc cauffam Marci, discipuli Petri, apud Alexandriam sectatores ornasse laudibus fuis. Immo vero cap. VIII. de Marco tradit, respiciens ad librum Philonis neel Bis Sewenting neel inetwy, Philonem, guum Alexandriae vidiflet primam ecclefiam, adhuc Isdai (2000v, quali in laudem gentis fuae, librum fuper corum confuctudine fcripfife; aut vti cap. XI. narrat, librum de prima Marci euangelistae apud Alexandriam ecclesia composuiste et versatum este in laude Christianorum. Sed vide infra in catalogo scriptorum atque horum habitacula nuncupasse monasteria. Philon. nr. 36. Harl.] - Atque [P] Petrum ante Claudii fata Romam venisse, incredibile videtur Sam. Basnagio tom. I. annal. pag. 499 Magis etiam incredibile mihi videtur in illo vetustiorum filentio, quod Photius cod. CV. refert, eum Christo nomen dedisse; sed postea ex indignatione quadam et taedio iterum ad fuos rediiffe). In philosophia atque eloquentia ita profecit, vt vulgo etiam ferretur de co prouerbium η Φίλων πλατωνίζει, η Πλάτων Didwiller, neque enim iudaicam tantum, sed externam quoque gentium philosophiam, Py. thagoricam praecipue ac Platonicam calluit, et cum iudaica coniunxit D: vnde Nicephorus 11. 15. Philonem meeiBontov in aucorieaus Qirosociaus adpellat, quod contra viri dochi Ioannis Ionfii sententiam, (qui lib. III. cap. 4. de scriptoribus hist. philosophicae, Philonem Platonicum fuisse multis negat,) confirmatum a me alias fingulari differtatione b, Lipsiae Хууу ž a. 1693.

e) Confer de hac Philonis legatione Tillemont tom. U. hift. imperat. pag. 763 fqq. et Martinum Hankium de scriptoribus rerum Byzant. lib. I. cap. VIII schismaticum non fuisse Philonem, contra Bernhardi Lamy sententiam probat idem Tillemontius tom. II. Memor. ecclef. parte IiI. pag. 228 fag. Fabric. - Lamy in diff. de paschate Indacorum pag. 429 ex co, quoniam Philo numquam fecifiet mentionem Hierofolymorum templique, effecisse fibi visus est, illum pro schismatico, quem dicunt, effe habendum. Sed Lamium errasse, ostendit quoque Mangey praefat. pag. X. nec non ven. Carpzou. in facris exercitt. etc. pag. 474. qui praeterea Schoettgenii opinionem, (in horis hebr, tom. II. p. 38.) Philonem fuisse Semiiudaeum, bene reiicit. - adde Brucker. I. pag. 799. Benzel. in litteris ad Fabricium, in huius vita, a Reimaro scripta, pag. 221. Harh

f) Eusebii historiam de Philonis conuersione et Photii de eius droszola tum historiae ecclesiae thristianae, tum ipsi autati Philonis, qui nec Petrum, nec Marcum videre potuit, et ipsius Philonis libris, in quibus nihil, quod Christianum sapiat, reperiatur, adeo, vt ne femel quidem Christianorum meminerit, omnino repugnare et fabulis Milesiis adnumerandam esse, Basnage l. c. p. 579. Petrus Allixius in iudicio ecclessiae iudaicae contra Vnitarios cap. 6. Henr. Scharbau in iudaismo detecto pag. 98 sqq. Brucker. I. pag. 799 sq. et Mangey praesat. p.g. VII sqq. copiose demonstrarunt. Crellis senteatiam ploribus proposui in Introd. in hist. L. Gr. tom. II. §. 9. Harl.

g) Conf. Dion. Pstauium dogmat theol. tom. II. lib. 1. de Trinit. cap. I. §. 1. pag. 18. Harl.

h) Recufa eft illa difputatio inter I. A. Fabricii opufcula. Hamburgi 1738. 4: pag. 147 fqq. Confer Moshem. ad Cudworth. I. pag. 826 fqq. not. qui haud longe ab initio animaduertit, Petruni Allixium libro, in fuperiore nota laudato, cap. 23. pag. 354 fq. edit. anglicae contendere, eclefficum exfchola Potamonis fuiffe Philonem; id tamen iam antea vifum fuiffe erudito viro, qui praefationem praemifit Philonis Operibus, Geneuae 1613. fol. editis, nec non Iaan. van der Wayen in peculiari de Xóyø, quam aduerfus Io. Clericum exarauit, differtatione, praefixa Stephani Rittaugelii bilibrae

Digitized by Google

24 Lib. IV. .. VI. PHILONIS AETAS ET DOCTRINA

a. 1693. edita de Platonismo Philonis iudaei, et a Io. Clerico demonstratum in epistolis criticis est aduersus Ioannem van der Weyen, theologum Franequeranum, epistola VIII. Credat interim, qui volet audaciori magni Scaligeri D estato, hebraismi et fyriasmi imperitiorem fuisse Philonem, quam vilus Gallus vel Scytha, et hoc omnia eius scripta loqui: cap. XVIII. elench. trihaeres. [adde eundem Iof, Scaliger. in ep. 13. Guilb. Seguino et in notis ad Eusebii Chron. pag. 57.] Mihi quemadmodum constat, quod non satis est, Iudaeum natum esse vt idem statim hebraice vel fyriace doctus sit; ita doctorem tam celebrem legis e Iudaeis illa aetate, propter leues quasdam et minus congruentes, neque ad grammaticam formulam fatis exactas, quae in Philone fortassi observantur, etymologias, statim de ponte deiicere, atque hebraismi et chaldaismi rudem pronunciare, videtur haud aequum. Miror eriam virorum doctorum iudicium, qui e recentioribus Rabbinis Philonem hebraicorum Allego-

librae veritatis, Francek. 1698. 8. pag. 39. 54. 74. Item cel. Carpzou. in disput. peculiari cap. V. pag. 20 fqq. et in prolegous. laudatis lib. VIII. cap. 5. Allixiissfubscribit sententiae, Philonem iis philosophis eclecticis esse adnumerandum, qui, auctore, Potamone, Alexandriae fub Augusto floruiffent, nec adeo vnico Platoni adhaefiffe flatuit, fed etiam I. I. et in ipfis exercitate paffim obfervat, Philonem Peripateticos, Pyrrhonios, Pythagoram, Critolaum, Democritum, Stoicos aliosque effe seguntum. Atqui Lipsius in manuduct. ad ftoic. philof. I. diff. 17. Philonem floiciffare, contendit, cui adsentit Schoettgenius in pracfat. ad Philonem 6. 6. De Philone, Pythagorae etiam placita sectante, vid. supra in vol. I pag. 862. et in vol. III. pag. 32 de Philone, Platonico philo-Contra Moshemius, quum, quatenus fopho. Philo Platonis decreta amplexus, cum Mofaicis coniunxerit, quaedam disputasset, et Allixii opinionem examinaffet, tandem omnia comprehendit et fic pronumiandum effe cenfet: "Philonem non fecus, arque reliquos Iudaeos, qui Alexandriae sapientiae studiis dediti tum temporis crant, cius disciplinae fuisse socium, quae plurimis Alexandrinorum phile fophorum placuerit; hanc autem difeipl.nam maximum partem cum Platonis con senfiile placitis, tametsi admixta quaedam alia habuerit dogmata, 'ex orientalium fortaffis phi'ofophia haufta, quorum explicatam faltem apud Platonem haud reperire mentionem licet: neque tamen ex toto huic philosophiae addictum fusse Philonem; verum omnem dediffe operam, vt ad legeni et religionem Iudaeorum eam adcommodaret. " Deinde de theologia Philonis inprimis de iis, quas fouisse dieitur, sententus de Riyo et de trimitate late differit. Adde eumdem Moshe-

mium in commentariis de rebus Christianorum ante Constantinum M. Helmstad. 1753. 4. pag. 25 fq. 313 faq. Brucke. 1. c. Mange: pracf. p. XXI fqq. pag. XXVI - XXXXIII. at notam confer Pfeifferi. Ille enim errat de Xóyu Philonis Hine I. Ben. Carpzou. in docta difp. de Xóyo Philonis non Iohanneo, adueríus Mangey Helmítid. 1749. 4. quam auctiorem postea inferuit prolegomenis ad Exercitat. in epift. ad Hebraeos etc. pag. 135 fqq. de duplici Philonis verbo, contra Mangeium, Clerici opinionem recoquentem, erudite disputat. Herm. Witfius in Milcellan, facrorum tom. Il. Lugd. Bat. 1736. 4. pag. 70 fqq. §. 7. 10. 12. 15 fqq. in exercit. III. regi va Loya, Philonis aliorumque argutias iam confutauit. Disputationis autem Carpzouianie fummam leges in Vollständigen Nachrichten von dem - Inhalte - academ. Schriften, part. II. Lipfiae 1750. pag. 145 - 155. Harl.

i) Mangey pracht, pag. XLV fq. accedit Iof. Scaligeri et Huetii iudicio, Philonem hebraice et fyriace nefciaisfie. Schoetigen. quoque in practat. ad Philon. edit. idem' fensit; sed bene respondit Carpzon. in prolegom. cit. p. 42 et p. 51, Harl.

k R. Cudworth libro qui inferibitur: true notion of the Lord's fupper pag 17. Philo Alexandrinus though Sieve of vation, yet very ignorant of Sevensh cultoms. Hugo Grotius ad Matth. XXVI. 18. In morieus Hebraeis Philo ipfe Alexahdrinus non fatis certus eft auftor. Fabric. Philonem hebraice netcuaffe, feribit Gaulminus not. ad libr de vita Mofis pag. 195. Contemtion quoque de feriptis Philonis Iudicat Vitringa Obff. facrar. lib. V. cap. XI. § 3. Heim.

1) Brucker, Logag 768, not. t. mon festum este putat, multis cum in locis facis crassan legis mofaicas

Vol. III. p. 105

riis

Vol. 111. p. 105

PHILONIS AETAS ET DOCTRINA Lib. IV. c. VI. 725

riis ^m) nimis indulît, fateor, atque idem vt in fatris foriptis facerent, auctor fuit Christianis, praccipue Origene exemplum eius auctoritate sua commendante, sed vel eo nomine carus este i hilo debet, quod tam amplum et locuples de ratione illius aetatis addinyogéneves traclandi testimonium praebet Iudaeus. Vnde vero habet vir incomparabilis, in acerrina illa sua Philonis censura ^m), eum nomenclaturis folis contribulium suorum hebraeo graecis infiru-Yyyy 3

saicae ignorantiam prodere, nec id in homine, in gentilium scholis educato, euenire aliter potuisse. — Atque Philonem loca V. T. non ex ebraco fonte, fed ex versione rur LXX. excitasie, demonstratum juit Claud, Frees Horneman in specimine exercitationum criticarum in versionem LXX. interpretum ex Philone, Göttingae 1774. 8. et quidem in praemissa comment. de textus LXX. interpretum ex Hexaplis Origenis interpolatione et viu Philonis Iudaei in illo emendando pag. 3-37. 6. 6. et 7. postquam 6. 5. adoptauit et comprobauit I. Dau. Michaehs iudicium in comm de chronologia Mosis post dilunium §. V. Philonem non quidem omnino rudem fuisse linguae hebraicae; at, id quod ex eius etymologiis nominum propriorum inprimis adpareret, fubul et grammatica fermonis hebraicae scientia casuisse. Adde eruditam libri Hornem cenfuram in Einefti neueften theolog, biblioth. vol. 111. part V. pag. 461 fqq. Caspz. in prolegomenis citatis, fobrium cl. Pfeifferi iudicium ad Ma geii praef. p. XLV iq. vbi Mangeius de ingenio atque eruditione Pinlonis cgit. Contra cl (hrifloph. Frider, Lorsnerus in specimine lectionum Philonianarum, Lipfiae 1758, 4. non folum praedicat fingularem Philonis amorem ac scientiam graeci sermonis, et Anonum poetarum graccorum, p accipue Homeri atque Euripidis acque ac lelicem Platonis, Thucystutis, lfocratis, Demofthenis atque Xenophontis imitationem; sed statust queque, Phionem ebraice bene calluifie. Arque Philo dici poteft, ex LXA. interpretibus cam potifimum ob rem dicta S. S citaffe, quoniam illorum verfio graeca Al xandrinis vnice-paene cognita, fa'tem in vfu fucrit: quare id argoment in ad Philonis gnorantiam linguae hebraicae demonstrandam valere non videtur. Etymologiarum autem venatores in quaenam dumeta absurdaque incidere solent? Harl.

m) Mangey in praef, pag. XIV. multus de Philonis studio allegoriarum, in co potissimum verfatur, e duceat, illud cum accepisse ex Phari-

facorum disciplina, eum nimium quantum allegorias effe fectatum, adcoque principem quidem, nec tamen folum et primum allegoristarum fuisse, et Photium cod CV. errare, dum statuit, a Philone om em allegoricum facrae feripturae fermonem in eccletiam pervenisse; iplum nostrum antiquiores fe interpretes, qui istud studium fint persequnti, memorare et effe auctorem, Effenos maximum philosophiae fuae partem prisco ritu tradere per allegorias, atque Aristobulum *) diu ante Philonem allegoricas feripturae protuliffe explicationes. Diligenter quoque de ortu allegoriarum in S. S. interpretatione, earumque praccipuis patronis, Philone atque Origene differit Moshemus in conmentariis laudatis pag. 630 fqq. Copiolius autem de Philonis studio allegoriarum et etymologiae agit (arpzau. in prolegom, per totum librum fecundum a pag. XXII-LII. vbi pag. XXXX VIIII fq. quaedam de Ellenis apud Philovem adnotat. -, De Effenis, quos Philo vocat Therapeutas, h. e. medicos, (vid. Thefaur. epiftol. Crozianum, tom. III. pag. 168.) et quae Philo de iis tradidit, praeter Fabricium nostrum in luce falutari, toti orbi exoriente, cap. IV. p. 55. vide infra ad nr. 37. in notitia opp. Philon. et I. Dau. Michaelis Einseitung in die göttlichen Schriften des N. Bundes, vol. II. edit. quartae, ((ottingae 1-88. 4.) §. 185. pag. 1244 fqq. qui alios V. D. quoque laudat. Harl.

*) Quem tamen exfitiffe post Simonem et Hodium negat Eichhorn in vniuersali bibliotheca litteraturae biblicae, vol. V. part. II. et historiam interpretationis allegoricae persequitur. Conferri quoque postunt cel. Rosenmilleri programmata, (quorum decimum prodiit Lipsiae 1794.) de fatis interpretationis facrarum litterar. in ecclesia christiana.

n) Ed. Bernhardus apud Caueum in parte II. hift. litterar. ad a. Chr. 40. Fabric. Sed Bernhardus eft refutatus a cel. Carpzonio in prolegom. laudatis, lib. II. cap. 3. pag. XXXVIII. collatis iis, quae idem V. D. per totum cap. 111. praeclare differuit. Harl.

Digitized by GOOGLE

716 Lib. IV. c. VI. PHILONIS AETAS ET DOCTRINA

Vol. III. p. 105 7 106

Sum protulisse ca, quae de nominibus [P] hebraicis interdum argutatur. Quis enim non malit adsentiri Origeni, Eusebio et Hieronymo, diserte adfirmantibus, Philonem ipsum nomenclaturam eiusmodi compositis et librum de nominibus hebraicis corumque etymologiis condidisse? Fabric. Illum Philonis librum de nominibus Hebraeorum adhuc Hesychii tempore fuisse superstitem, et Hesychium ex hoc Philonis opusculo in lexicon suum transduxisse, magnamque saepius illius etymologiarum, in V. T. nominibus eruendis obuiarum, eum Philoneis, quae iam restant, conuenientiam esse, cum Io. Martianaeo, Opp. Hieronymi editore, in commentario ad librum Hieronymi de nom. Hebr. I. pag. 90. censet et contra Wesselingium, in libro Probabil. cap. 32. p. 280. secus sentientem, ostendit Carpzou. in prolegomen. Philon. lib. II. cap. 2. pag. 28 sq. adde infra de scriptis Philon. ur. 42.

Philonis autem opera horumque interpretatio et collatio guantum conducant ad hifloriam philosophiae, cumprimis ad rectam vtriusque testamenti diuini intelligentiam, plutes viri docti monuerunt atque exemplis docuerunt. Nam Philo, ipfe Iudaeus, quod res facras et biblicas, historiam et antiquitates Hebraeorum, ad quas etiam scriptores N. T. saepe adludunt, diligenter eucluit, ad-mores, consuetudines, placita atque opiniones Iudaeorum fuique temporis, quod ab aetate scriptorum N. T. diuinorum prope abest, crebro respexit, et quod Tay LXX. versionem plerumque retinuit: totum dicendi genus, permultae formulae loquendi, prouerbia, vis et potestas complurium vocabulorum, cum in LXX. versionibus tum praecipue in N. T. rectius et felicius, quam ex aliis, haud raro explicari arque intelligi possunt. Quare Ernessi atque Michaelis ore et scriptis Philonis lectionen sedulo commendarunt ad loca N. T. illustranda. Quod ille a fcriptoribus priorum faeculorum ecclefiasticis et allegoriarum amantibus studiose lectus est; etiam illorum dictis librisque lucem frequenter adfundit. In catenis in libros V. T. faepius occurrunt Philonis effata et sententiae. vid. infra, in libro V. cap. 17. vol. VII. pag. 734. 735. 736. etc. 790. Hinc Ioannes Damascenus, Chryforrhoas, octauo iam faeculo conscripsit iega magandanda, in quibus praeter multorum, qui quidem interciderunt, scriptorum fragmenta, Philonom quoque cum dictis codicis sacri Idem laudabile inflitutum Io. Pricaeus, Hugo Grotius aliique in adnotatt. ad contendit. N. T. Mangey in notis ad Philonem, 10. Alberti in specimine obsf. in N. T. ex Philonis libro de opificio mundi erutarum, in Muleo Bremensi vol. I. part. I. pag. 106. observarunt, et Philonianas loquendi formulas atque sententias compararunt cum silo N. T. - Claudi Frees Hornemanni specimen exercitt. criticarum etc. iam laudaui. - Idem conscripsit observationes ad illustrationem doctrinae de canone V. T. ex Philone - Hauniae. 1775. 8 (de que libello vid. ephem. litter. Kilonienf. a. 1775. nr. 50. et ex illis Erlangenses in supplem. eiusdem anni, scid. 48. pag. 753 sqq.) - Hornemanni iudicium de canone V. T. siue de libris, a Philone in illum receptis, et quos hic vel diuinae originis fuisse contendit, vel nude citauit, vel non memorauit, vt plurimum quidem, sed ita, vt quaedam ornaret, eruditeque explicaret, in quibusdam discederet a sententia Hornemanni, sequutus est cel. Eichhorn in Einleitung ins alte Testament, tom. I. Lipsiae 1780. 8. pag. 53-68. - Hoe schelius ad S. Io. Damasceni homiliam et acrostichin, Mwons ges necownov ev OaBue De etc. Augustae Vindel. 1588. 8. p. 95 - 104. Philonis loca emendat. - Vir quidam doctus (in Bibl, raifon. tom. XXXII. part. II. pag. 304.) in Philonis feriptis versionis Aquilae, qui tamen centum ferme annis recentior fuit, vestigia animaduertit: huius quoque cubilia detexit Petr. Wesseling in episiola ad H. Veneman de Aquilae in scriptis Philonis Iud. fragmen-

Digitized by GOOGLE

Vol III p. 106

PHILONIS IVDAEI SCRIPTA Lib. IV. c. VI. 727

us et Platonis epifiola XIII. Traiecti ad Rhen. 1748. mai. 8. et multa de Philonis confeniu cum LXX. interpretibus et ditlenfu ab illis docte difputat, Mangeii rationes aliquoties difcutit a pag. 23. loca ex versione, siue Aquilae ea suerit, seu alius, in orationem Philonis adscita, cum cura examinat, denique pag. 34. summan confecit, atque, ita, ait, obtinuisse milit, quod proposueram, videor, Philonem Iudaeum Alexandrinorum versionem in exferibendis veteris testamenti verbis sedulo sectari, nonnumquam ab ea quidem parum dissociari, sed aut ornatus orationis gratia, aut amanuensium delicto, aut suo; cum Aquila minime confentire; si quae fint in commentariis versionis illius indicia, ea pleraque omnia vel intempestiuis antiquariorum scholiis, ex Hexaplari Origenis editione arcessitis, tribuenda, vel dubiae esse auctoritatis."

Cel. Carpzouii facras exercitationes in Paulli epift. ad Hebraeos ex Philone et praefixa prolegomena Philoniana faepins laudaui. — Idem vir graece doctiffimus edidit Stricturas theolog, in epiftolam S. Paulli ad Romanos. Adfperfi fubinde funt flores Philoniani: primum prodierunt Helmfladii in nonnullas particulas diffectae 1752—1756. 4. Tum iunctim editi libelli, emendatius et auctius ibid. 1758. 8. vid. Nachrichten von Niederfächflichen berühmten Leuten und Familien, plag. 78. vol. II. Hamburgi 1769. 8. pag. 218. et pag. 217 fq. de facris exercitationibus, ac pag. 223. de difputatione de $\lambda \delta \gamma \omega$ Philonis; voi plurium V. D. cenfurae et iudicia de vtroque libro ac difputatione citantur.

Quos fructus ex lectione Philonis litterarum cupidus percipere possit, egregie ostendit el. Christoph. Frid. Loesner, Professor Lipsiens, cum in Lectionum Philonianarum specimine, Lipsiae 1758. 4. tum vero in Observationibus ad N. T. e Philone Alexandrino. Lipsiae 1777. 8. Verborum quidem vim atque notionem potissimum persequitur: neque tamen rerum atque antiquitatis, lectionisque verae aut falsae Philonianae curam negligit; hinc inde Carpzouii quoque opiniones atque interpretationes oppugnat. — M. Adam Frid. Kühn, Rector scholae Sorau. in Lusatia inferiore, scripsit II. progr. spicilegium Loesneri observationum ad N. T. e Philone Alexandrino, Sorau. 1783. 4. — rec. et auct. Pfortae 1785. 8.

Chr. Guil. Thalemann de nube super area soederis eum vindiciis. Acc. comment. de autiorisate Philonis et losephi in hist. rituum facrorum. Lipsiae 1771. 8. Contra Rauium, Rabbinorum commentis interdum maiorem, quam Philoni ac Iosepho, auctoritatem tribuentem, disputat, et Philonis scientiam rituum iudaicorum vindicat. conf. Ernefti neueste theotog. Biblioth. tom. I. part. V. pag. 465 sq.

De doctrina, disciplina, opinionibus stiloque Philonis docte pleneque agit E. H. Staht in Versuch eines systematischen Entwurfs des Lehrbegriffs Philo's von Alexandrien, in Eichhornin Allgem. Biblioth. der biblischen Litteratur, vol. IV. part. 5. pag. 469-890. Lipsiae 1793. 8. Hart.

II. Scripta •) Philonis complura exstant digna meliore cam editione, tum interpretatione, ve recte ait Cotelerius ..d com. II. monumentor. ecclefiae graecae pag. 540. Addo etiam, ordine

Lib. IV. e. V1. PHILONIS IVDAEI SCRIPTA

728

Vol. III. p. 106

ordine meliori; nam qui in editionibus occurrit, est admodum perturbatus. Sed valuersis his, yt spero, defectibus occurret et eruditorum exspectationi abunde fatisfaciet docliffimus vir Ericus Benzelius, Erici archiepifcopi digniffimi F. Praefectus doctitlimus bibliothecae Vpfa-Liensis, qui, adparatu non contemnendo instructus, iam ab aliquot annis novam Philonis editionem et vno alteroque opuseulo auctiorem molitur ^p). Philo ipfe in limine libri $\pi e \rho$ αθλων και επιτιμών oracula Moyfis, quae plerisque scriptis suis illustrauit, in tres ideas fiue tria diftinguit genera: Thy with meel noowonoitas, thy de isoeinny, thy de teitny vous Hanc distinctionem sequuti sunt, qui scripta Philonis pleraque digesserunt in SETIXNY. Koomorrointina, 1500ina et Nomogerina. Sed contra Philonis mentem ac minus commode ea funt vfi. Mihi quidem, faluo aliorum iudicio, ita videntur Philonis feripta digerenda effe: [Littera M. fignificabo ordinem et paginam edit. Mangey.]

1) Thee' The Maure was no portions. De mundi opificio fiue in Hexaëmeron pag. 1. edit. Parif. [et pag. 1. M.] Ex hoc libro locum proferens Eu/ebius VIII. 13. praeparat. Πάλη έν, inquit, τον Φίλωνα παριτέον από τΕ πρώτε των είς τον νόμον. Laudat idem XI. 24. [Io. Damascenus in Parallelis facris citat in The Two nata Masea normotics. 1 ple Philo lib. de Abrahamo pag. 385. ita prouocat ad hunc librum ώς ἐν τη κοσμοποιία δεδήλωται. Hoc autem opulculum est commentarius partim litteralis, partim mysticus in Geneseos Apud Hieronymum et Sophronium est titulus generalis, in quinque libros Moufi. cap. I. vid. ibi notam Fabric. pag. 62. adde indicem MS. cod. Antonii Eparchi, infra in vol. X. pag. 480. nr. XIV. Harl.] | Latine convertit loh. Chriftophorfonus.

2) Νόμων ίερῶν αλληγορία τῶν μετα την έξαήμερον πρώτη ad Genef. II. 🖣 1-17. Allegoriae sacrarum legum post Hexaëmeron lib. I. pag. 46. (40.) Philonis allegoriam sacrarum legum legisse fe testatur Photius cod. CIII. Fabric. — Mangey notat ad initium huius libri pag. 43. Io. Damalcenum, huius opulculi locum adducentem, citare ix TE TER Mustins, et illum in parallelis facris tum octauum, tum nonum allegoriarum librum faepius memorare; vnde concludit, vel hos libros olim fuisse aliter diuisos, vel partem eorum periisse. Harl.

3) Nouw ieew annyoeia тач иета тыч ёкапиееоч беитееа ad Genel. II. 8 fg. Allegoriae lib. II. pag. 1087. Hic liber ab Hoefchelio primum graece D editus cum notis, et male

p) Conf. Guil. Ern. Tenzel obseruationem, in Observationibus halensibus, tom. V. pag. 428 fqq. Neque vero Benzelii editio Vidit lucem. At fuam ille versionem atque animaduersiones milerat Mangeyo, qui tamen promifia haud omnino seruauit. vid. Commercium epistolicum inter Benzelium, archiep. huiusque fratrem, Guftau Bonzelsijerna, centorem librorum, Succice, a I. H. Liden, Lincoping. 1791. 8. editum. atque Ien. Allgem. Litteraturzeit. mense Sept. 1791. nr. 251. pag. 582. Atque iple Mangey in praefal. fin. feribit, se a Benzelio librum excusum accepisse, quem Benz. variis lectionibus ex cod. August. atque Sel-

ex his tum coniceturis, tum adnotationibus quedam fecifie nota, plura ex iisdem editurum, nili inaudiuiffet, ipsum nouae Philonis edicionis suscepisse confilium. Ex notis Benzelii manu evaraus vidi, et suis locis adnotaui, illum ordinem, a Fabricio praescriptum, rarius deferuisse. Harl.

q) Francof. 1587. cum duobus aliis opusculis, 'dein cum reliquis Philonis opp. Parif. 1640. Morellus trium illorum opusculorum versionem confecisse arguitur imperfectam et ab auctoris mente alienam. Libellus ipse desideratur in Turnchi editione: nec in quouis cod. Parif. legitur. Hine fequens liber etiam in multis codd. inferi-itur deniano cum nonnullis coniecturis consperserat; ally a devrege. In tod. Vaticano infeributur **Φ**ίλ**ω**τεί

Vol. III. p. 106 7 107

PHILONIS IVDAEL SCRIPTA Lib. 1V. c. VI. 729

male in Geneuensi ac Parisiensi liber tertius inscribitur et a reliquis longe distrahitur. [M. dedit opusculo locum III.]

4) Νόμων iegūv αλληγοςία τῶν μετὰ την έξαήμεςου τςίτη ad Genef. III. 8 fq. Allegoriae lib. 11. pag. 60. [pag. 87. M. cuius not. vide.] Hic male in editionibus inferibitur liber fecundus. [1] [A Damasceno, et aliis citatur liber III. allegoriarum. Commentar. in Genef. 41. 1-7. periit.]

Librum quartum allegoriarum Philonis citat *Leontius* apud Turrianum IV. 2. Apologiae pro epifiolis Pontificum. *Fabric*. Quae fcripferat, (ait Mangey pag. 138.) Philo in Genef. III. 20—23. diu perierunt. Scripfisse vero liquet ex lib. de Sacrif. pag. 137. *Harl*.

5) Πεζί τῶν χεςεβίμ καὶ τῆς Φλαγίνης ξομΦαίας, καὶ τῦ κτισθέντος πρώτε ἐξ ανθςώπε Καίν ⁷) ad Genef. III. 24 fq. De Cherubim et flammeo gladio, de Caino, qui primus ex homine procreatus eft pag. 108. [M. pag. 138. locus in codd. variat. vid. Pfeiffer.]

6) Περί ων iegegy δσιν 'ABeλ τε και Kaiv ad Gen. IV. 2 sq. De facrificiis Abelis et Caini pag. 130. Fabric. [M. pag. 163. qui praeferre malit lectionem cod. Vatic. περί γενέσεως 'ABeλ και ων αυτός και ό αδελφός αυτό Καίν iegegy δσιν, de natiuitate Abel, atque iis, quae ipfe et frater eius Cain facrificant, In cod. A. Monacensi et alio loco positus est et infcriptus περί ων iegegy δσιν 'ABeλ και Kαίν. Harl.

7) Περί το χόρον τω κράττονι Φιλών ἐπιτίθεσθαι ad Genel. IV. 7 fq. De eo, quod deterius potiori infidiari foliat p. 155. [M. pag. 191.] Laudat Eufebius XI. 15. praeparat. et ante eum Origenes in Matth. pag. 369. Φίλων δε εν πολλοϊς των κας τον Μωϋσέως νόμον συντάξεων αύτο ευδοκιμών κως παρώ συνετοϊς άνδράσι Φησίν εν βιβλίω επί το χέιρον etc. [εν το Z et Η νόμων etc. citatur a lo. Monacho.]

8) Reel Fryartor ad Gen. VI. 1. De Gigantibus pag. 284. [M. pag. 262.]

9) Περί το ότι άτρεπτον το Θέαν ad Gen. VI. De eo, quod Deus fit immutabilis p. 293. [M. pag. 272.] Eufibius II. 8. Hift. forte non male ⁵) vtriusque libri, huius ac praecedentis, communem tradit fuille titulum, περί γιγάντων ή περί το μή τρέπεσθαι το Θέον. Sane libro priore, qui de gigantibus inferibitur, agitur etiam de diuinae virtutis immobilitate. Fabric. Mangey

Φίλωνος 'Indais' των μιτά την έξαμημον: in Mediceo Butem Φίλωνος αις το ποιιίσωμεν βοηθόν κατ' αυτέν λόyos B. vid. Mangey pag. 63. Harl

r) A Suida er Eudocia ciratur es τα Χερεβία, τετέσι την φλογίημα έομφαίαν. Harl.

Vol. I.V.

s) Male omnine, et vid. cod. Norf. occasionem vero huius inscript. ore arg. re Gaor. v. p. 296. E. Benzel. in not. msta.

Digitized by GOOGIC

Zzzz

730 Lib. IV. c. VI. PHILONIS IVDAEI SCRIPTA

Mangey et iudicium et ordinem Fabricii fequitur, atque observat, quae a Io. Monacho inedito adducantur in To megi Iryárrar, in Loç opusculo occurrere. Mangeii autem verba fecit sua Bandin, adde cl. l'feisseri not. tom. II. pag. 357. et pag. 388 sq. Suidas et Eudocia memorant megi Iryárrar, á. sequentis autem libri de immutabilitate Dei mentionem non iniiciunt. Carpzon. quoque in exercitatt. facris, ad Hebr. VI. 17. pag. 284. pronuntiat, librum de immutabili deo esse partem libri de Gigantibus. Harl.

10) Περί γεωργίας Nώε ad Gen. IX. 20. liber I. De agricultura Noë pag. 187. [M. pag. 300. περί γεωργ. omillo voc. Nώε. Atque in to:o libro nihil legitur de Noacho. vid Carpzou. facr. exercit. pag. 516.]

11) Περί Φυταργίας Nωe fiue περί γεωργίας liber II. ad Gen. IX. 20. De plantatione vineae a Noë fastae pag. 214. [M. pag. 329.] Libros duos περί γεωργίας fcripfisse Philonem, testatur idem Eusebius, et hunc pro secundo agnouit etiam in versione sua Lilius Tiphernas. Fabric. Hunc esse librum secundum libri antecedentis Mangey, (Fabricium sequutus,) docet in not. pag. 300 et 329. Plurimi autem codices hunce librum priori haud subiungunt, et ipsi variant in loco, illi adsignato. vid. Pfeisser. Harl.

12) Regi µé9ns ad Gen. XI. 21. De ebristate pag. 240. [M. pag. 357.] Hic liber videtur olim diuisus fuisse in duos. Nam' duos $\pi \epsilon \rho i$ µé9ns foripsisse Philonem, idem Eusebius testatum reliquit. Fabric. — Mangey pag. 328. in nota ad antecedentem librum dubita^{*}, an ille ab hoc de ebristate recte separetur, siquidem ad pag. 233. edit. Paris. de plantatione definat agere noster, et ad ebrietatem pergat. — Philo a pag. 265 B. — 270. B. integram difsertationem de veritate ac falsitate sensure conferipsit, in qua Pyrrhonem plane sequences, exempla adduxit, quibus postea faeculo II. Sextus Empiricus vsus est, et eodem circiter tempore Diog. Laertius in vita Pyrrhonis. v. Carpzou. in factis exercitt. in Ep. ad Hebraeos V. 13. pag. 245 sq. — Plures antiquiores citarunt duo de ebrietate, (aut, vt priores interpretes verterunt, de temulentia, libros, quare coniicit cel. Pfeissers vol. III. pag. 169. forfan Eusebium, Hieronymum et Suidam libellum, $\pi \epsilon \rho i$ Quitegrias, quem non noscant, pro primo $\pi \epsilon \rho i$ ante vidienus. Harl.

13) Περί τë έξεηψε Nώε Gen. IX. 24. De verbis, euigilauit Noë pag. 273. [M. p. 390.] Hunc iplum librum puro intelligi ab Eufebio, cum memoratur es ò περί ών νήψας ò vës ευχεται καί καταράται. Neque opus eft, vt pro vës legamus Nώε — nam ad vëv adplicat Philo, quae de Noë dicuntur. [Adfensit Mangey, cuius et Efeifferi notas conferes. adde Fabric. ad Hieronym. pag 62]

14) Περί συγχύσεως διαλέπτων ad Gen. XI. 1 fq. De con ufione linguarum pag. 319.
 [M. pag. 404.] Huius libri Eufebius facit mentionem et Hieronymus.

15) Blos σοφε τε κατα διδασκαλίαν (Eufebius male δικαιοσύην, licet videatur respici ad Gen. XV. 6.) τελειωθέντος η περί νόμων αγράφων, Vita Sapientis, per dostrinam perfesti, fine de legibus nou feriptis pag. 349. Totus hic titulus [P] in Eufebio extlat. Vilgo autem inferibitur de Abrahamo: et fane maiorem partem de hoc agit, prius tamen de aliis ante Abrahamum piis hominibus, Enofo, Enocho, Noë, quos vocat προτές ην τριαδα των αξετήν έπινοησάντων, tum paucis de Isaco et Iacobo et Sara: singula κατά τας έπτας

YeaQa

PHILONIS IVDAEL SCRIPTA Lib. IV. c. VI. 731

pradas primum, deinde κατά τès άλληγορίας, vt loquitur, rouss perfequens. Porro in limine huius libri, thilo ait, le, possquam de mundi opificio disferuit, iam etiam de legibus agere velle, ac primo de vniuersalioribus illis atque antiquioribus non scriptis, sed scriptarum archetypis, ad quarum normain Abraain et alii amici dei vitam suam exegerint. Ov uev ev τρόπον ή Κοσμοποίία διατέτακται, δια της προτέρας συντάξεως ώς οἶόν τε ήν ήκριβώσαμεν. Έπει de res vouss etc. Non puto autem, a Philone alium librum hoc de argumento praemissum, quam vnicum, quem numero primo retuli meei nor pomoitas. Eumdem respicit, quum de tetrade loquens di as d' airias, inquit, ergios entry, dia rns meorieas our. Takews dentage Neque fyntaxin vocat collectionem plurium librorum, fed vnjeum librum. Περί Φιλανθεωπίας pag. 797. δεδήλωται πρότερον έν δυσί (lege τρισί) συντάζεσιν, ας ανέyeau a meel Bis Mourtons. Reliquos, separatim editos; interim hodie ordinem factarum litterarum, quas interpretatur, sequi tuto nos posse existimo. Fabric. - Benzel. in nota: "nr. 16. mihi 15. — nr. 17. mihi 16. — nr. 18. mihi 17. — nr. 19. mihi 18. Phile libre proximo, (quae Fabricii verba funt in med. nr. 19.) — pag. 1052. c. — 20. mihi 19. " Atque Mangey mutauit ordinem. Nam opusculum, quod Fabricius loco 15. collocandum putarat, Mangey post plura alia, demum in vol. II. loco primo pag. 1 fq. posuit, et inferipsit, vii apud Fabricium noftrum legitur, nisi vt in fine post a'yea for adderet, o es, meei 'A Brace. Ab Hieron. et Damasceno dicitur liber de vita sapientis, 000g. A Suida et Eudocia male, meei Bis QiroroQs, et a Sophronio meei Bis QiroroQixs. Harl.

Vol. 111. p. 108 7 109

Bios σοφε αυτομαθες η κατά φύσιν, Vita Isaaci. Et Bios σοφε ασκητικε fue if ασκήσεως, Vita Iacobi, periit. Vide, quae dixi infra nr. 21.

16) Περί αποικίας ad Gou. XII. I fq. De migratione Abraami pag. 388. [M. pag. 436.] Meminit Eulebius.

Heei μiσθών liber de mercede proborum ad Gen. XV. 1. [et quidquid Philo de capp. 13 et 14. fcripferat,] intercidit. Memorat Philo pag. 424. ἐν μὲν τῆ προ ταύτης βίβλω περί μισθών ὡς ἐνῆν ἐπ' ακριβείας διεξήλθομεν.

17) Περί τë τis ὁ τῶν Θείων πραγμάτων κληρηνόμος ad Gen. XV. 2. p. 482. [M. I. pag. 437.] De co, quis rerum divinarum haeres fit. Eusebius alteram quoque partem tituli serua. vit περί τë τis ὁ τῶν Θείων ἐςὶ κληρονόμος, Καὶ περί τῆς εἰς τὰ ἴσα καὶ ἐναντία τομῆς. Agitur enim in hoc libro etiam de soedere Gen. XV. 10. quo deus iussit Abrahamum dividere vaccam et cetera animalia et partes ex aduerso sibi invicem ponere.

18) Περί της els τα προπαιδεύματα συνόδε ad Gen. XVI. 1 fq. De congressi tomparandes liberalis eruditionis causa pag. (424.) 450. [M. I. pag. 519.] Nimirum humaniores artes ac disciplinas philosophiae famulantes Philo confert cum Hagare, ancilla Abrahami. Apud Eusebium non προπαιδεύματα legitur, sed παιδεύματα. Sed προπαιδεύματα magis probo. Et Philo ipse libro [P] proximo pag. 428. eigneores ev τω προτέρω περί των προπαιδευμάτων καj περί κακώσεως etc.

16) Περί Φυγάδων ad Genef. XVI. 6 fq. De profugis pag. (450.) 428. [M. pag. 546.] Apud Eusebium hie liber recte inscribitur περί Φυγής και ευρέσεως de suga Hagaris eaque per engelum inuesta: atque ita legit Hieron. in catalogo et Sophronius. In quibusdam Eusebii codicibus suit, [nec non apud Suidam, (vbi vid. Küsser.) et Eudociam,] περί Φύσεως

Zzzz 2

732 Lib. IV. c. VI. PHILONIS IVDAEI SCRIPTA

nei εύρεσεως, vt patet ex Rufini verl. In aliis Valefius inhenit περί Φύσεως και αίρεσεως Nicephorus vtramque lectionem coniunxit περί Φυγής και αίρεσεως, περί Φύσεως και είρε σεως. Male, vt opinor, li et in MS. Eulebii Nortfolchienti acceperim quoque legi περί Φυγής και αίρεσεως, περί Φυγής και εύρεσεως.

Περί διαθηκών de tellamentis fiue paties dei libro duo interciderunt. Meminit Philo libro proximo: τèν δε περί διαθηκών σύμπαντα λόγον έν δυσίν αναγέγραφα πράξεσι Memorat ex hoc iplo loco, atque ita, vt non vidit. le illos innuat hutebius, et ex co Hieron. Male itaque apud Eufebium legitur περί διαθηκών πρώτης και δευτέρας. Scriplerat Eufebius á και β, quod exprimi debet πρώτον και δεύτερον, finitest βιβλίον.

20) Педі тої µетогора ζομένων, και ών έλεκα μετονομα ζονται, ad Genel. XVII. 1 fq. De iis, quorum nomina in feripturis mutata menio a tur. et quire illud fatium fit pag. 1044. [M. pag. 578.] Hune librum primus graece ex codice Augustano edidit et notis illustrauit Dauid Hoefchelius, Francos. apud Wechel. 1587. 8. Latine veri t Fed. Mirellus, Paris. 1593. 8. memorat Eusebius. Fabric. — Deest hoc opuscutum in codd. Paris Mediceis Moguntinisque, et in edit. Turnebi. Pars autem huius ibri deliderari videtur Mangeio, quod a Ioanne Monacho quam plurima έκ τῶν μετονομαζομένων citantur, quae nullibi apud Philonem occurrunt. Idem Mangeius retinuit Morelli versionem latinam, hine inde mutatam. In hoc opusculo desiti Pfeisseri nostratis editio. Harl.

21) Blos Πολιτικώ (Photius cap. 103. περί βίε πολιτικώ) οπερ έςὶ περί ΙωσήΦ. Vita viri ciuilis, fiue de Infepho pag. 526. In limine huius libri testatur, se feripsule vitas trium virorum Abrahami, Isaaci et Iacobi, de quibus libro de Abrahamo: δ μέν γαρ πρώτος Επίκλησιν 'Αβρααμ σύμβολον διδασκαλικής αρετής έςιν δ δε μέσος 'Ισαακ Φυσικής, δ δε τρίτος 'Ιακώβ ασκητικής. Sed Isaaci et Iacobi vita intercidit, vt dixi supra post nr. 15. Iosephi vitam latine vertit praeter Gelenium Franciscus Zinus, Venet. 1575. 8. Fabric. Mangeius hoc opusculum post id, quod Fabricius nr. 22. signauit, in tom. II op. 41. posuit. In codd et apud Photium cod. CIII. est inscriptio Blos πολιτικός Hieronymus de conversations vitae; vnde Sophronius, et ex hoc Suidas et Eudocia περί αγωγής βίε. Continet vero hoc opufeulum et historiam et allegoriam vitae Iosephi. Harl.

22) Reel TE Rata tor Mousea Geoneuntes eva orciess. Quod a deo mittantur in Libros quinque huius argumenti scripfitle Philonem, Eufchius, Nicephorus et fomnia. Suidas teftantur. Sed primus intercidit, secundus legitur pag. 565. edit. Parif. [M tom. I. pag. 620.) in cuius limine primus civatur: ή μέν έν προ ταύτης γραφή περιεχε τώς κατά πεώτον άδος ταττομένες των ονάρων θεοπέμπτων. έΦ' έ το θάον έλέγομεν κατά την ίδιαν επιβολήν [υποβολήν Mang. ex cod. Vatic.] τας έν τοις υπνοις επιπέμπειν [[Φαν. Tertium habes pag. 1103. [M. vag. 699.] ab Hoe chelio primum vulgatum . racce Tagias. ex codice Augustano, et illustratum notis Francof, apud 10h. Wechelum 1587. 8. Quartus e quintus non exstant. Fabric. In vtroque, quod reflat, opusculo, neque codd. neque Hieronymus agnoscunt illud næra rov Mauréa, et omflit Mangeius. Suidas et Eudocia citan meel overewv é. Philo mystice agit in libro II. de duobus Iacobi fomuiis, Gener. XXVIII. et XXXI. memoratis. Alter, qui superest liber, continct myflicum commentatium in losephi praefectique pifforum ac pincernarum fomnia, Genef. XXXVII. er XXXVII. Quod raro in codicibus mistis occurrit, et contextus est vitiofus, Mangeius eun ope duorum

Digitized by

Vol. TH. p. TCG 110

Vol. III p. 110

PHILONIS IVDAEL SCRIPTA Eib. IV. c. VI.

dicum et coniecturis pro viribus fanazit, et versionem de nouo fere confecit. In hoc opusculo definit vol. I. edit. Mangeii. Harl.

Tών ἐν Γενέσει ζητημάτων κωὶ λύσεων. Quaeflionum et solutionum in Genefin libri VI. praeter ea, quae exthant latine in Micropresbytico pag. 340 — 360. Basil. 1550. fol. post editionem Paris. 1520. fol. interciderant. Memorantur apud Euseb. et in titulo Codicis Caesarei. Fobric. — Damascenus in Parall. pag. 362. meminit libri secundi pag. 363. sexti: porro ibid. pag. 376. pag. 658. quinti. Benzel. in nota msta.

Haffenus, quae ad Genese s librum illustrandum faciunt:

23) Педі Вів Моове́ов, блед е́зі педі Эгслоуіаs нај пдоФите́ав. De vita Moyfi, fite de theologia ac prophetia liber 1. pag. 602. [M. tom. II. pag. 80.] II. pag. 654. [M. pag. 134.] III. 664. [M. pag. 145.] Citat Ciemens I: Strom. pag. 342. [Multa inde habent Clem. Alex. Damascenus, Io. Monach. et catenae ineditae in Exodum. vid. Mangeium.] latine vertit praeter Gelenium Franciscus Philesphus, (vide Vaffium de hill. lat. pag. 591. [et Zenum in Disfertaz. Volliane,. tom. I. pag. 294.]) Adrianus Turnebus Paris. et Franciscus Zinus Venet. 1535- 8.

Libri quinque Entupiator noi Auteur site quaestionum et solutionum in Exodum Eusebio, [Suidae, Eudociae et Hieronymo] et in titulo codicis Caesarei memorati non exstant. [Quaedam servauit Damascenus]

24) Пієї τῶν δέκα λογίων, ἁ κεφάλαια νόμων eiol. De decologo pag. 744. Latine vertit 10h. Vevraeus, Parif. 1544 [554 ap. Maitt.] 8. Ion. Christophorfonus, Antwerp. 1533. 4. Fabric. — [Mangeius tom. II. pag. 180. vertit de dreem oraculis, quae funt legum capitula, et notat, cod. Augustanum congruere cum editis in titulo huius libelli; in cod. Mediceo scribi $\varphi_{l\lambda\omegavos}$ πεεί τῶν νόμων idéas, reliquos codices habere eis τον δεκάλογον Mώoras. Hieronymus (vbi vid. Fabric. pag. 63. not. 2.) de decologo libri IV. et Suidas arque Eudocia ex Sophronio πεεί σκηνής, (qui vero liber intercidit.) και Δεκαλόγε, d'. Sed Mangeins animaduertit, Philonem non de decalogo, fed de legibus specialibus libros quatus r edidiste, neque aliter docere Eusebium, a quo eccles: histor. lib. II. cap. 18. scribtur πεεί τῶν δέκα λογίων.

25) Περί τῶν ἀναΦερομένων ἐν ἐδα νόμων ἐς τὰ συντάνοντα κεΦάλαια τῶν δέκα λογίων. βιβλία έ. Libri quinque de legibus decologi ji ecialibut Enfebio memorantur. Ex his primus intercidit '), quo bina praecepta expoluerat (1) περί τῦ μη νομίζαν θεδε αυτοκρατῶς έτέρες et (3) περί τῦ μηδέν Θεοπλαξῶν χαρόκμητον. Hacc enim duo accurate in illo le trachaffe, teflatur Philo iple ibro proximo; vude patet, binos libellos eius περί μοναρχίας Luc non fp. chare, heet in illis quoque agat de cultu vnius furmi dei.

Libri secundi pars prima, qua illustratur praeceptum (3) neel suoerlæs neel or Bæous de inteintando et religion legitur pag. 769. edit. Paris. et quamquam titulus promittit etiam agere neel ris seção saldeuns neel porteur riuis, in 1 bro ipso haec desiderantur. Occurrit tamen atera pars, praeceptum (4) illustrans neel ris seção saldeuns neel ris seção de sancto Zz zz 3:

t) Non intercidit. vide epimetron. Harli-

Digitized by Google

733

734 Lib. IV. c. VI. PHILONIS IVDAEI SCRIPTA

Vol. III. p. IIC ? IM

fabbatho et die! us festis p. 1173 sq. edit. Paris. Frimus hanc graece edidit Danid Hoeschelius e codice MS. [Varicano, nr. 379. vti.coniicit Mangey,] Augustae Vindelicor. 1614. 4. Latine vertit Fed. Morellus Paris. 1614. 8. Sed tertia ad praeceptum (5) meei yevéwv rupis non exstat.

Liber tertius ad praeceptum (6) το κατα μοιχών και παντές ακολα58 et ad praeceptum (7) το κατα ανδεοφόνων και πάσης βίας. Contra moechos, omnesque libidinofo, et contra homisidas omnemque violentiam habetur pag. 776. In quibusdam codicibus argumenta huius libri ita delignantur: περί Φθορας, [Γ] περί υπογαμίε, περί ανδεοφενίας, περί έπι τιθεμένων, περί ακεσίε Φόνε περί τε μη αναισχυντών γυναϊκας. In hoc libro, vt in illo de decalogo, praeceptum de non occidendo poliponit Philo praecepto de non committendo adulterio, fequutus codices graecos Exodi XX. Sic et Lucas XVIII. 20. Marcus X. 19. Paulus Rom. XIII. 9. Syrus interpres Matth. XV. 19. Tertullianus de pudicitia cap. 5. Clemen VI. Strom. p. 685. Iulianus Parabates apud Cyrillum Alexandr. V. p. 152. Syncellus p. 131. Chronographiae. [Adde Mangeium ad librum de decem oraculis, tom. II. p. 207. not. 0.]

Liber quartus ad praeceptum (8.9.10.) το περί τῷ μη κλέπτειν κοι ψευδομαρτυρεϊν κοι μη ἐπιθυμεϊν, κοι περί τῶν εἰς ἕκασον ἀναφερομένων, και περί δικαιοσύνης, ἡ πᾶσι τοῦς δέκα λογίοις ἐφαρμόζει. De furto non fociendo, de non dicendo faljo tefimonio et de non concupifiendo, tum de iis, quae ad fingula hace referuntur. Denique de iustitia, praeceptis universis congruente. [s. quae cum omnibus in vniuersum decalogi praeceptis cognationem habet.] Hic liber lucem nondum vidit, excepta particula περί ψευδομαρτυριῶν ad praeceptum nonum, quae exstat sub tirulo, τὰ περί δικασῦ de iudice pag. 718. [M. II. p. 344.] Latine translata a Ioh. Christophorsono"), tum a Rolando Petre'o Francos. 1602. 8. cuius ") versio vna cum ipsus notis subiecta editioni Paris. Prodiit et feorsim graece et latine, cum versione L. Humfredi Basil. 1559. 8. Integrum vero ex MS. codice Seldeniano descriptit, et edendum in se recepit Benzelius. [Edidit Mangey tom. II. pag. 335.] Confer, quae de eodem codice Seldenus lib. II. de Synedriis cap. XIII. §. 12. Fabric.

EPIMETRON.

In editione Mangeii libroin de decalogo excipit pag. 210. liber *megi megiropiis*, de tircumtifione, quae prima est pars, quam intercidisse putarat Fabricius. A cuius iudicio et plurium, qui sequuntur, librorum, ordine, ab ea praescripto, quoniam Mangeius valde recefsit, non solum ordinem, quem hic tenuit, indicaui, sed etiam illius notam, ab initio p. 210. scriptam, repetendam duxi.

"Postquam noster, inquit Mangeius, de decalogo in genere eiusque decem capitibus differuisset, iam ad leges particulares descendit, quae ad capita ista referuntur. Merito igitur libellus hicce, (de circumcisione,) cum quinque sequentibus, de Monarchia, Sacerdoti bus, et Sacrificiis etc. librum de decalogo excipit, quum primi praecepti generalis leges speciales contineat: ad fidem enim vnius dei refertur ista cultus ratio, quam ipse facris et caerimoniis instituit. Confirmatur hoc ex titulo huius libelli in codice mediceo. Sie enim ibi scriptum, megi tur ava Quegouievar ev eider vouw, eis B. KeQa'Aaua tur dera Aoyiav. to te

u) Vide Sturmii epist. ad Aschamum ed. Ackev) Non est Rolandi, sed Christophorsoni versio. ri, pag. 12. Heum. Benzel. in nota usta.

Digitized by Google

147

PHILONIS IVDAEI SCRIPTA Lie. IV. c. VI. 735

μη νομίζειν έξω ένδε θεῦ ἐτέξεις αυτοκρατεϊς κωὶ τὸ μη χειξότμητα θερν πλαξεῖν (melius forfan θεοπλαξεῖν) Περιτομή. Vnde liquet, nos hos de legibus fpecialibus libros in fuum ordinem reduxisse, qui in editis mire fuir turbatus; ibi enim libri de praecepto primo in vltimo funt loco posita. Quod vero Eusseine eccles hist. lib. II. cap. 18. scribit, περί τῶν ἀνα-Φεξομένων ἐν είδει νόμων — ά. β. γ. δ. horum primus non intercidit, quod viris doctis visum; sed et hic ipse libellus, de quo agimus, cui tamen insuper adnectendi quinque sequentes, qui, quamuis in totidem titulos distribuantur, pro vno solum libro sunt habendi. Hactenus Mangey.

Sequitur, 1) pag. 213 περί Μοναρχίας λόγος ά. de Monarchia liber primus, et pag. 222. liber fecundus. (apud Fabricium nr. 27.) Libellus I. eft, ait Mangey, praecedentis continuatio, pertinetque fimiliter ad primum decàlogi praeceptum, de vno deo colendo. In codice mediceo fequitur ordine contínuo, nulla etiam diffinctione adposita, solummodo nota haec in margine adiicitur, περί Μοναρχίας νόμει.

2) Reel TE TIVA Yéea ieeéwy, apud Fabric. nr. 28.

3) Περί ζώων των eis guoias και τινα των guoiw τα ein, apud Fabricium nr. 29.

4) neel guovrav, de sacrificantibus, apud Fabricium nr. 30.

5) Περί τε μίσθωμα πόρνης ας το ίερον μη προσδέχεσθαι, apud Fabricium nr. 31. Hos quinque libellos fuille partes primi libri, iterum adfirmat Mangey in nota prima ad pag. 270. Hic enim incipiunt eae partes, de quibus Fabric. nr. 25. egit.

Περὶ τῶν ἀναΦερομένων ἐν ἐίδει νόμων, ἐις τριά γένη τῶν δέκα λόγων, τὸ τρίτον, τὸ τετώρτον, τὸ πέμπτον, τὸ περὶ εὐορκίας καὶ σεβασμῦ, καὶ τῆς ἰερῶς ἐβδόμης καὶ γονέων τιμῆς, de specialibus legibus, quae referuntur ad tria decalogi capita; videlicet tertium, quartum quintum que, de inreiurando religioneque, de sacro sabbato, de honore habendo parentibus. Sed liber de parentibus honorandis periit. At pag. 277. sequitur,

Περί της έβδομης de septenario, et session de septenario, et festis diebus, cum versione Fed. Morelii latina, verum plane immutata. In edit. Turnebi desideratur, "contra in editione Paris". a. 1640. ad calcem Philonis operum suerat rejectus. In nullo codice reperit Mangeius; sed ad calcem libelli praecedentis de legibus specialibus in cod. Mediceo notatum legit, έξης έτι κεφάλαιον το περί της iεgas έβδομης, ω μυσία και άναγκαια etc. n. sic incipit hic libellus.

Ileei Twv ava Geeoµévwv — — Twv déxa Lóywv To éxtov naj to éBdoµov, nara µoixwv nay mavtos anolass, naj to xata avdea Góvwv naj máons Blas pag. 299. est liber tertius, de quo abunde disputauit Fabricius. Continet vero liber, iudice Mangeio, egregium commentatium in praecepta de adulterio et homicidio, in quo auctor iuris romani antiqui, qual vulgo Anteussinianeum adpellatur, scientiam prodit singularem. — Illum excipit liber, antea ineditus:

Περί τῶν ἀ α Φερ. — τῶν δέκα λογίων το Η και το Θ και Ι. το περί τῦ μή ἐπικλέπτων. και ψευδομαρτυρών etc. vi iam Fabricius de libro quarto ad praecepium 8, 9, 10. titulum notaui, cum versione latina Erici Benzelii, Lincopentis Episco, i. Post ἐΦαρμέζα additur tantum a Mangeio ὅ ἐςι τῆς συντάζεως. Quod autem ex cod. Vindob. Lambecius I. comment.

736 Lib. IV. c. VI.

. Vol. III. p III P II2

comment. fol. 143. profert libri titulum rò H xay rò Θ xay rò I rò περί tế μη αλέπτειν – 5 έτι δλης συντάξεως, Mangey coniicit, etiam deello rò τέλος, vertique debere: qui quidem totius trattatus est finis, quippe quum megi dixaioríves libellus vltimus corum sit, quos de legibus scripsit noster. Descriptus autem est liber ex cod. Bodleiano nr. 3400. olim Seldeni, qui eum cum multis legauit academiae Oxoniensi. De praecepto, si ψευδομαρτυρήτειs agit Philo pag. 342. segmentum autem τα περί δικαττό segmentum quidem a superiore particula, pag. 344. sed est pars et membrum praecedentis de testimonio sallo, continetque reliqua Philonis dicta ad praeceptum nonum. Malit tamen M. legere τα προς δικατήν, vt habent cod. mediceus et Bodleianus, et ipse Philo in initio libr. de institua pag. 358. εν το δικατόνης s βραχύ μέρος ή το προς δικατήρια και δικατήν. — Pag. 348. sequitur ad praeceptum de non concupiscendo, et reliqua praecepta specialia.

Περί δικαιοσύνης de iustitia. pag. 358. cuius pars est sectio περί κατατάσεως 'Agxóντων de constitutione Principum, pag. 361. apud Fabric. pr. 33.

Περί τριν αφετών, ήτοι περί ανδρείας και Φιλαυθρωπίας και μετανοίας, de tribus virtutibus, fiue de fortitudine et humanitate et poenitentia pag. 375. Hunc titulum Mang. repoluit ex cod. Bodleiano. In codice mediceo et cod. collegii Lincoln. apud Oxonienfes omittitur τριών, additurque και εύσεβείας polt voc. ανδρείας. Forfan additum fuit, quoniam Philo sequentem libellum de humanitate ita inchoauit: την δε ευσεβείας συγγενετάτην και αδελφήν και δίδυμον έντως έξης επισκεπτέον Φιλαυθρωπίαν, nunç cognata germana gemellaque soror pietatis consideranda est humanitat. vbi adnotat M. pag. 383. vel se malle ανδρείας pro ευσεβείας, quia Philo in praecedenti non de pietate, sed de fortitudine egit, vel ea, quae auctor dixerit de pietate, iam periisse. Atque Philo de tribus tantum virtutibus hic egit; nec quicquam expresso inibi de pietate feripsit. De reliquis opusculis eorumque ordine in edit. Mangeiana ad numeros Fabricianos notabiliora feripsimus. Harl.]

26) Tà ev μέρει διατάγματα. De procept's specialibus varios commentatios deinceps fcripfit Philo, ex quibus exflant: περί περιτομής de circumcissone, sue quare deus Iudaeis iniunxetit circumcisionem pag. 810. [M. II. pag. 210.] Caussa, quas adsert Philo, ait, se accepisse αρχαιολογημένας παρά θεσπεσίοις ανδράσιν, οι τα Μωυσέως & παρέργως dingμήνευσαν. Alias adserunt Instinus quaest. 102. ad Orthodox, Photius epist. 248.

27) Περί Μοναρχίας λόγος ά, β'. De Monarchia fiue de colendo vuo deo et templo ac cultu eius liber I. pag. 812. et II. pag. 820, Vocabulo Movagχίας reodem feníu in libro fimilis argumenti víus eft Iuflinus Martyr.

Liber meel rns onnyns. De tabernaculo apud Eusebium memoratus intercidit.

28) Пері тё тіча уера іереши de praemiis sacerdotum et honoribus pag. \$30.

29) Περί ζώων τῶν els Duolas καλ τίνα τῶν Duolāv τα elon De animalibus idonois facrificio, deque vistimarum generibus pag. 835. Eusebius vocat περί τῶν els τας iegegylas ζώων καλ τίνα τῶν Duolāv elon.

30) Reel Quevrov. De iis, qui victimas offerunt pag. 841.

31) Περί τ⁸·μίσθωμα πόρνης es το iegov μή προσδέχεσθαι. Ad Deut. XXIII. 19. [?] De mercede meretricis non accipienda in facrarium pag. 860. Graece cum notis edidit Hoce Ichelius e codice Augustano a. 1612. 8.

32) Tree

Vol. 111. p. 112

PHILONIS TVDAEI SCRIPTA

32) Περί των προκειμένων έν τω νόμω τοῖς μέν άγαθοῖς ἄθλων, τοῖς δὲ πονηροῆς Exitiquer neg acer. De praemiis, et poenis exsecrationibusque in lege propositis pag. 910. [M. pag. 408.] Meminit Eufebius, [hift. eccl. II. cap. 18] neque adfentior ") Guil. Cantero, qui VIII. 7. nouar. lect. a libro neei a 3 Nov ney enir 100 diversum facit alterum meei evy wy xai dewy. Recte porro existimat Canterus, illa neel dewy pag. 930. cum superiore libro esse connectenda. Fabrie, Coniunxit quoque Mangeius librum meet dewy, et partem libelli de praemiis et poenis ese indicauit pag. 408. ita tamen, vt pag. 420. virgula distingueret, posita inscriptione, meei dew de exsernationibus, et prioribus libris suum daret titulum pag. 408. meel a 9 hov nay emitique, de praemiis et poenis. Hieronymus: net non de victimit et repromissionibus fius maledictis, quae verit Sophronius meet Juoiav, meet unoσχέσεων, ήτοι καταρών. Sic quoque ex illo Suidas et ex hoc Eudocia. Neque Suidae teltimonium et Canteri indicium omnino spernit Carpzou. in sacris exercitatt. in Ep. ad Hebr. cap. VI. verf. 8. pag. 268. vbi ait, akorana libri partem effe zeel euxov ney deov , nam male, inquit, hi libri in editionibus descripti sunt. Scilicet liber de praemiis et poesis definit pag. 922. D. in verbis need & yeyover i access Tor iecew, aroyar. vade incipit alius reel eux wy xee acw. Libellus enim fingularis in editis neel acwir, illius neel eux wy pars faltem secunda est. Sic adducitur a Suida: meet unorxireur, nros naraewr quod idem. elt. - - Patet quoque ex clausula prioris tractationis meel evyor, illam meel elevy partem elle secundam. Accedit, quod Philo in aliis loois sugas ney naraeas coniungit, vt. de m grat. Abrah. pag. 406. B. et alibi. " Harl.]

33) Περί κατατάσεως ἀξχεντος [ἀξχόντων M. ex codd.] ad Deut. XVII. 15 fq. De creatione prine pis (non per fortem, sed suffragia) pag. 722. [M. pag. 361. post libellum de suffitia.] In extrema parte hu us libri multis commendat institiam *). Latine conuertit Ioh. Christophorfonus.

34) Περί τῶν τριῶν ἀρετῶν. De tribus virtutibus; περί ἀνδρίας, de fortitudine p. 736. [M. pag. 375.] περί Φιλανθρωπίας de charitate pag. 697. [M. pag. 383.] et, (de qua in huius libri extrema parte agitur) περί μετανοίας de refipiscentia "). Philonem scripsisse de tribus virtutibus, Eusebius testatur, περί τῶν τριῶν ἀρετῶν, ἀς σύν ἀλλαις συνέγραψε Μωϋσής. Male Sophronius, Hieronymi interpres, pro ἀρετῶν posuit δυνάμεων. Porro titulus iste diserte tribuitur libelis, quos dixi, în codice Bodleiano, [leiunxit hanc particulam a superiore M. pag. 405. ducibus codd. Bodlei. et Paris.] vt mili adfirmauit eruditisse Benzelius. Eiusmodi codicem memorans etiam Gesnerus in bibl. Inuenio²) praeterea, inquit, librum Philonis graceam haberi de virtutibus, fortitudine, pictate, humanitate, poenitentia. Vide et Steph ie Moyne varia sacra tom. I. pag. 520. [et epimetron în fine.]

35) Педі euvreices. De nobilitate pag. 903. [M. pag. 437. cum interpr. L. Humfredi.] Prodiit separatim cum versione Laur. Humfredi ap. Oporin. 8. et cum interpretatione atque analyli Hermanni Nehemii Basil. 1581. 8. et gallice Daniele d'Auge, professore graecae linguae

Aa aaa

w) Sed ego quidems, Benzel. in not. msta.
x) Immo pars est libri de iustitia. Benzel. în nota msta.

y) Item in Io. Damaic. parpllel. MS. Benzel. z) Itaque fallitur Boecler. in Iolepho Philon. pag. 1. Benzel.

Vol. IV.

Lib. IV. t. VI.

guae regio interprete Parif. 1550. 8. cum Synefii oratione de regno in eandem linguam translata. [lar. Goupyli versio lat. est in cod. MMCMEXIII. Parif. vid. catal. codd. III. p. 357.]

37) meel Bis Dewenniks n ikerw agerw. 1). De vita contemplatina vel fupplicum [?] virtutibus fiue de hominibus vtriusque lexus, contemplativam et folitariam vitam ducentibus, quos Therapeutas ac Therapeutridas vocatos innuit, quod animae quandam medicinam et dei cultum fingularem profiterentur ". Edit. Parif. pag. 880. [M. II. pag. 471.] Proinerar Sandius mauult aoxyrar fed inerar apud Eufebum "), legerunt etiam Rufinus, Hieronymus, Suidas, Nicephorus etc. Porro idem Eufebius et ali veteres, Epiphanius XXIX. 5. Hieron. in catalogo ") Sezon lib. I. cap. 12 hill. Coffinnus II. 5. Inft. monaftic. Nice horus 11. 16. hill. Suidas in Olawy, Pachymeres ad Dionyf. epill. I existimarunt, Philonem hoe libro agere de Christianis. Ita et titulus MS. apud Lambecium III. pag. 64. Φίλωνος περί των έκ περιτομής πισευσαντων έν Λιγόπτω χρισιανών ff) άμα και μοναχών. Scholion MS. apud eumdem p. 71. Meuvnray retwr ney EuseBios & Παμφίλε (II. 17 hift.) Τινές δέ Φασι, ταυτα τον Φίλωνα περί των κοινών Ιεδαίων επείν. Αλλοι περί Ναζαecius 'Isociur' (adde lofephum IV. 4. antiq.) "Artoi neei Tor in neeitouns nisor non ne πισευκότων els Χεισόν και Φυλαττόντων τον νόμου Μωυσέως τυπικώς. Αλλοι περί τελέων χρισιανών. Οίας δε ήσαν αιρέσεως, μοναχικον ζώντες βίον Θεραπευται εικότως ώνομά. Čov TG-

an) Voc. anglouin quidem legitur in inferiptione huius libri: quae vero num a Philone profecta fit, dubito. Hieronymus tantum eitat vn m libr. quad omnis infipiens feruns fit, quae vertit Sophronius, ore mas adeur datis tour. Ita quoque Suidas et Eudocia. Philo ipfe in initio proficetur, fe in sermone superiore, (qui periit,) scripsisse, Repl re, myrra delor aray Qaulor ic in hoc, nempe posteriore , ostensurum effe, ori mas i a secos Exer. Sepes. Atque fic librum citat (arpzou. in prolegom. ad facras exercist, pag. LXXXXVII. additque, "quem indicem fic vertimus: japientem effe liberum, quod Stoicorum dogma eft. Nam 25005 idem notat, quod ogudaior. Neque recte transtulit Gelenius: omnis probus liber; nec Mangeius, hber, qui viituti fludet " Harl.

bb) "H inerar cuatur ab Eujebio hiftor. ceclef.

LiB II. eap. 18 IIm Sla Sementina interior citat Hieronym. lib de feriptor. ecclef. cap. XI. Hine patet, vocem aperior elle delendam, quae videtur varians lectio pro interior. Sed nec interior hue quadrat. Nis forte interior h. l. fignificat or autium, der Betenden. vid. Lamb. Bof. difl. de etymologia gracea, § 9. l'eum.

cc') Conf. Heumanni acta philof. tom. III. pag. 503 fqg. Harl.

dd) Hift. eccl. II. 18 qui vero voc. eperter omifit : quod abest quoque e nonnullis sodd. v. M. ng. notaiu. Hail.

ee) Er in ita Moss pag, 51. et in vita Philonis, pag. 61. ad vtrumque lo:um vid. Fabricium nostrum, Harl.

ff) Sie quoque in margine cod. Florent. Medicei. Hark

Vol. III. p. 113 7 114

Lib. IV. c. VI.

739

ζοντο. Καὶ ὁ μακάριος Διονύσιος ὁ ᾿Αρεοπαγίτης ὁ μαθητής τῦ ἀγίε Παύλε, ὁ γενόμενος Αθηνών επίσκοπος έν τω περί εκκλησιασικής iegaexias (cap. 6.) τές μοναχές μέφη τό πα-Acuar nej Decaneura's droua geo Day 22). De Christianis agere Philonem, e Iudaismo transgreffis, persuafere fibi quoque viri docti Tillemontius tom. II. mem. ecclef. parte I. p. 167 fg. Guil. Beueregius in codice canonum vindicato pag. 374 fq. 1f. Voffius pag. 46 fq. var. obf. et Thomas Bruno in diatriba de therapeutis Philonis, a Colomelio post epistolam Clementis Romani edita^{hh}). Sed verius vtique est, Iudaeorum genus ab eo describi, non Christianos, idque aguouit Photius cod CIV. et oftenderunt Scaliger cap. 29. trihaerefii, tum lib. VI. de emendat. temp. pag. 539. et ad Eusebii Chron. pag. 14. H. Valefius ad Eusebii hist. pag. 34. (qui in eo diffentit a Scaligero, quod Therapeutas Philonis negat fuisse Estenos, adflipulante Antonio Pagi ad a. Chr. 62. nr. 3.) Guil. Caneus in vita Marci, euangelistae, anglice edita nr. 3. Blondellus lib. I. de Sibyllis cap. 7. Hankius lib. II. de rerum Rom. scriptoribus pag. 86 fq. Fabric. Nec non Mangeius, Io. Bouhier, qui in epistolis, gallice scriptis ad Bernh. Montfaucon. Paris. 1712. 12. contra notas Montfauconii ad versionem libri gallicam, (vide notam in ima ora et infra, catal. edd. circa finem,) oftendit, Therapeutas illos fuisse Iudaeos - Brucker. in hist. crit. phil. I. pag. 797. qui in nota r. docet, Philonem libros de Essenis et Therapeutis, tamquam specimen philosophiae fuae ante C. N. fcripfille, adeoque per Therapeutas, non potuisse Christianos intelligere, quum eo tempore in Aegyptum nulla peruenerit de Christo praedicatio. Is laudat quoque Basnage hift. des luifs lib. II. cap. 22. pag. 597 sqq. et ibidem pag. 765 sqq. late persequitur Essenorum Adde Carpzou. in Prolegom. p. LXXI Iq. et Triller in notis ad versionem suam : hiftorian. Hugonis Grotii Leidender Chriftus, Trauerspiel. edit. II. Hamburg. 1748. 8. pag. 285 fq. vbi multos is alios, qui de Therapeutis et Philonis opuículo egerunt, viros doctos laudat, et iple de Essenis quaedam disputat. adde, quae supra ad §. 1. circa fin. notata sunt. — De hoe Philonis libro et controuersiis, quas excitauit, vide quoque Moshemium in commentariis de rebus christianis ante Constantinum M. pag. 55 sq. Harl.

38) Libri $\pi e qi$ $\pi e qovolas de providentia epitomen exhibet Eufebius VIII. 1. praeparat. et$ fragmentum lib. VII. cap. 21. [Recepit Mangeius vtrumque Eufebii docum inter Philonisfragmenta, pag. 625 et 634 fqq. cum adnotatione, citari loca ex iis libris a Ioan. Damafceno $in parallelis facris et a Io. Monacho inedito tit. <math>\pi e qi$ $\beta \alpha \sigma i \lambda \epsilon \omega s \chi q v z \bar{e}$. Harl.] Fragmenta duo ex Michaelis Apoftolii 'Iwviæ MS. edidit Hoefthelius vna cum libro $\pi e qi$ τns $\bar{e} \beta \delta o \mu ns$, de quo fupra nr. 25. Nifi liber in Flaccum fimpliciter etiam inferiptus fuit de providentia, (vt infra dicam;) ex Gesnero colligo, hunc [I] ipfum integrum latine ex Lilii Tiphernatis verfione exflare in bibl. Vaticana. Meminit etiam Suidas.

De Indaeis apologetieus liber, Eusebio II. 18. hilt. memoratus, intercidit. Locum ex illo adlaturus idem Eusebius VIII. 6. praeparat. ") Пешта-ве, inquit, Энош Філинов та отее Aa aaa 2 Ths

gg) Idem schollon adscriptum est cod. Coislin. LXXXVI. et excudi secit Montsaucon in catalog. codd. Coislin. pag. 1409 Harl.

hh) Therapeutas fuisse Christianos, euincere fuduit Bernhard de Montsaucon in notis ad ver-

fionem finam huius libri Philoniani de vita contem. platina gallicam, Parif. 1709. 12. Harl.

ii) Repoluit Mang inter fragmenta Philonis, II. pag. 6:6 fqq. qui probat emendationem Vigeri, υποθετικών, et monet, hos libros diu intercidiffe, nec a quouis, praeter Eulebium, agnofei. Harl.

Digitized by GOOGLE

740 Lib. IV. c. VI. PHILONIS IVDAEI SCRIPTA

Vol. 117 p 114 P 115

τῆς ἀπ' Λιγύπτε πορέας τῶν 'Ιεδαίων, ῆν πεποίηνται Μωϋσέως ἡγεμένε, ἀπὸ τῦ πρώτε ευγγράμματος, ῶν ἐπέγραψεν ὑποθετικῶν, ἕνθα τὸν ὑπὲρ 'Ιεδαίων, ὡς προς κατηγόρες εἰτῶν ποιέμενος λόγον, ταῦτά Φησιν etc. Incertum elt, quid hbi veiit illud ὑποθετικῶν, vel vt in alio MS. legitur ὑποθετικῶς, neque fatisfacit coniectura Vigeri, vir doctifimi: idem Eufebius VIII. 10. (8.) alium eiusdem operis locum producturus: τέτων δ' ἀπὸ τῆς ὑπὲρ 'Ιεδαίων 'Απολογίας λαβών σύ γε ἀνάγνωθι ταῦτα. Quamobrem apud Suidam quoque in Φίλων pro περί 'Ιεδαίων Neocorus malit referibere ὑπὲρ 'Ιεδαίων. [quod probat Mangey et referipfit II. pag. 632. vbi inter fragmenta reddidit Eufebii locum. Harl.]

39) Eis $\Phi\lambda \acute{a}xxov$ pag. 965. edit. Parif. [Mongry II. pag. 517.] fiue, vt Syncellus p. 331. et Photius cod. CV. titulum refert $\Phi\lambda \acute{a}xxos \acute{e} \Phi\lambda \acute{a}xxov \psi ey \acute{a}\mu evos.$ Aduerfus Auilium Flaecum, Aegypti sub Tiberio et Caio praefectum, (adhuc a. Chr. 38.) qui Iudaeos male trastauerat, sed non diu post poenam dedit, dignitatibus a Caio deiectus, in exilium pulsus ac denique interfectus. Vnde colligit Philo, deum adhuc curam agere gentis suae. Hinc in versione Lilii Tiphernatis hic liber inferibitur in Flaccum de prouidentia, teste Gesnero⁴⁴). Ceterum recte in MSS. et editionibus praefigitur legationi ad Caium, quae post Flacci tempora demum accidit. Equidem Photius postponit, et Valesius postponendum esse deurée our verse de our verse de our respiciens II. 6. histor. citat Philonem is deurée our verse du curat aver see agerão. Sed non plane certum est, an Eusebius per librum secundom πe_{el} agerão respective sed non plane certum nect Photii institutum est, libros eo, quo scripti funt, ordine recensere.

40) Hegi agerão naj mees Beias mees Faior pag. 992. edit. Parif. [M. II. pag. 545.] De virtutibus, (per ironiam hunc titulum fecit Philo, tefte Erstebio II. 18. hifl.) et legatione ad Caium liber, a Philone iam fene, fuccessa nullo suscepta Iudaeorum Alexandrinorum nomine anno Christi XL. pro iure ciuitatis et proseucharum, quo per accusationes Apionis propter negatum imaginum imperatoris cultum erant carituri. Photius cod. CV. huius scripti titulum refert Faios $\psi eyómevos$ ^u). Deess autem in codicibus nostris pars postrema, qua alteram, vt videtur, admissionem ad Caium, sed simuliter irritam, descripterat. Haec enim postrema sunt libri, qualis hodie exstat, verba: Eientay mèr siv neQadauodéseeov n airia τns [V] meès ámárrow Isdaiwr Edvos amex deias Iais. Aentéor de naj triv maduvodése mecoratione natural, lib. XVIII. cap. 9. nonnulla de secunda coram Caio recivatione natrat, quae ex deperdita hausta videntur Mangeio, cuius primam ad h. librum conferes notam. Harl.] — Miror Valesium, qui per hanc Palinodiam intelligit librum in Flacenm,

k) Vid. Valefius 3d Eufebii hift ecclef. lib. II. eap. 6. Heum. — Είε Φλάκκον etiam cod. mediecus: in reliquis vero MSStis reperit Mangeius inferiptionem: Φίλωνος Έβραία Γεορία ἀΦίλιμος και σάνυ βίο χοήσιμος. Τά κατά τοι Φλάκκον, ήτοι περί προνοίας Mang. tamen fulpicatur, olim feriptum fuiffe κατά τε Φλάκκα, vti citatur a Ioanne Monacho, inedito. Ex Eufebii Chion. ad a. 39. (quae verba ex Syncello refert Fabric. in fequenti num.) Mangeius coniecturam ducit, librum hune effe

partem alterius deperditi, qui de Seiani iniuriis egerat, idque viterius liquere putat ex primis opusculi verbis. Mihi quidem id noudum omnino popabile videtur. Huie tamen libro demum post libros negl isla Sengarinä et negl a@Snegias xlous, (quem Fobrie. nr. 4. designauis.) locum vindicavit. Hari.

μ Is quidem libri laudat excellentiam; tamen ipfi videtur Philo αλλάττα της Ιαδαϊκής Generofies αλλότεια ευγγραφόμετος. Harl.

Digitized by GOOGLE

Vol. III. p. 115

PHILONIS IVDAEI SCRIPTA Lib. IV. .. VI. 741

Flaccum. Eusebius II. 5. hist. testatur, Philonem quinque libris descriptiste va rara laion Ledaicis ouµBávra. Horum primus, vt videtur, suit liber Apologeticus, qui periit, et de quo dix. ante nr. 39. Alter similiter perditus, de iis, quae sub Tiberio per Seianum mala Judaeis acciderunt. Syncelhus pag. 3-8. Enianos Kraczos TiBerle Kaioagos reel releiag erauleias rë Édres rav Isdaiav rolla ouveBélieusev ra Kaioagi, as Dilav o Isdaios ¿ Alter sind for the deutega rus reel autorites. Tertius liber aduersus flaccum, qui adhuc inter Philonis scripta, vt iam dixi, legitur. Quartus et quinsus reel acetar, de virtutibus Casi Caesaris, quorum solus prior superst.

[Separatim editus eff Philonis Iudaei lib. de virtutibus f. de legatione ad Caium imp. graece, cura b. S. F. N. Mori. Lipfiae. 1781. 8. - et diu antea, gr. Paril. ex typogr. Io. Libert. 1626. Maitt A. T. indic. p. 141 Harl.] - De legatione "") ipla vide Iosephum XVIII. 10. et e recentioribus 10h. Henrisi Boecleri schediasma ad hunc Philonis librum diff. academie. X. , p. 380 lq. et Tillemontium in imperatorum historia tom. I. p. 674 lq. qui inter alia p. 771. loseph semble marquer une autre audience dans laquelle Apion ayant fort investivé des luifs etc. Haec latius forte descripserat Philo in palinodia. - Narrat Eusebius II. 18. hist. ferri Philonem Claudio imperante libros aduerfus Caium, quos per cauillationem de virtutibus inscripferat, coram vniuerfo fenatu recitafle, illosque dignos fuiffe vifos, qui in bibliothecis adservarentur, cuius rei fidem apud auctorem esse libenter iubeo. Fabris. - Io. Chrift. Gottleber, illustris Afranei guondam rector, edidit quatuor prolusiones: Animaduersiones historicae et philologico-criticae ad Philonis legationem ad Caium, Misniae 1773 et 1774. Duarum priorum prolutionum censura est in Ernesti neuesten theologischen Bibliothek, vol. III. part. IV. pag. 381-384 Adde noua acta erudit. Lipf. a. 1772. m. Octobr. pag. 507-522. Agit Gottleber de ipfa legatione, illius caussis et tempore, de Philonis fide, eumque in hac narratione praeferendum censet losepho, Dioni ac Suetonio. Vindicat eius fcientiam litterarum et antiquitatum hebraicarum, locaque libri difficiliora explicat illufratue ant a Mangeii mutationibus emendationibusque defendit. -- Narratio Philoniana cum aliis quoque in animaduersionibus ad versionem germanicam, fidam quidem, at minus venustam, vindicatur, inferiptam :

Die Gesandschaft an den Ca'as, aus dem Griechischen des Philo, übersetzt vom Io. Frid. Eckhard, (Directore Gymnafit Henacensis,) Lipsiae 1783. 8. Harl.

41) Περί αφθαρσίας Κόσμε. Quod mundus fit incorruptibilis p. 938. edit. Parif. [M. H. pag. 487] In calce mutilum effe, vel alterum huius argumenti librum defiderari ""), patet ex claufula: α μέν δυ περί αφθαρσίας κόσμε παρειλήφαμευ, είρηται κατά δύναμιυ. Τας δε πρός έκασου έναντιώσεις έν τοῖς έπειτα δηλωτέου. In verbis είρηται κατά δύναμιυ definit liber περί κόσμε de mundo, qui in edit. Parif. pag. 150. legitur et excepto exordio totus eit ad verbum ex hoc de mundi incorruptibilitare expresive a verbis pag. 939. e. ad 1158. a. A a aaa 3

mm) Legationis illius meminit etiam R. Azaris in Imbre Binah cap. 8. marians, ante cam Su optam teiumum folleune Philonem indix fle. un; Fabricii iudicium comprobat Mangoy; qui gracter ca eductat, hoc opufeutum, quod m cód.

medie praeter rem et fummam libri inferiptum est περί τῆς τῶ κόσμα yerlesus, deesse in maxima codicum parte, nec recenseri in indicibus Eusebil, Hieronymi, Photii et Suidse; neque tamen, abiudicandum este Philoni. Hark.

742 Lib. IV. c. VI. PHILONIS IVDAEI SCRIPTA

Vol. III. p. 115 7 116

Terrai rolvou d'écu etc. nisi quod varia hinc inde sunt omissa. Nelcio, an Philo duas eiusdem libri vulgauerit editiones, an alius e Philone ista fic digesserie⁶⁰). Librum de mundo sub Philonis nomine video graece subilici operibus Aristotelis et Theophrassi, editio. nis Aldinae 1495.^{pp}) fol. et 1552. 8. Latine a. 1526. vertit et Iacobo Tusano dicauit Guil. Budaeus¹⁹), cum cuius versione edidit Simon Grynaeus, additum Aristotelis fibro de mundo et Cleomedis libris duobus, a Georgio Valla latine versus, Basil, 1533. 8. exstat et in Micropresbytico pag. 389. Basil. 1550. fol. Prodiit illa versio [17] etiam Paris. 1545. 8. et inter opuscula Philonis, a Sichardo edita, Basil. 1527. fol. et 1583. 4.

42) Έβραϊκῶν ἐνομάτων ἑρμηνέια. Interprétatio nominum Hebraicorum in Lege at Prophetis ⁴⁷). Meminit Origenes ad Iohannem pag. 79. fed fine Philonis nomine. Philonem auctorem landat Eusebius II. 18. hift. et, qui latine nomina hebraica conuertit, Hieronymust Philo, vir difertissimus Iudaeorum, Origenis quoque testimonio comprobatur, edidisse librum Hebraicorum nominum, eorumque etymologias iuxta ordinem litterarum e latere copulasse — Origenes vero inter estera ingenii sui praeclara monumenta etiam in hor elaborauit, vt, quod Philo quasi Iudaeus omiserat, (nomina hebraica noui testamenti,) hie vt Christianus impleret³⁵). Hic liber inter Philonis opera hactenus non est ineditus; sed latine occurrit in Micropresbytico Basil. 1550. fol. pag. 361. tum inter faripta Hieronymi, tomo III. et nuper graeca eius fragmenta non pauca e MSS. restituit, et cum duplici versione latina, Hieronymi veteri et sua ipsius recenti vulgauit Ioannes Marcianaeus tomo secundo operum Hieronymi

oo) Libellus de mundo cum latina Guil. Budaci versione exstat in editione Mangei, tom. IL pag. 601. Atque hic in nota illum non tam genuinum effe auctoris foetum putat, quam collectionem ex eius operibus, in qua con esta fint dicta eius fere comnia de mundo creato, non interituro; maximam vero partem defumtam effe ex libro de mundi incorruptibilitate. Ex illius collatione fe, fatetur Mangey, menda quam plurima, quae fugissent Guil. Budaeum, librum quoque Philoni abiudicantem, sustulisse, in codicum Autem penuria, (vnicus enim libri codex, isque recens confcriptus, exflat in bibl. Vaticana,) quae lam loca adhuc restare deplorata. Idem primae notae ex cod. mato MMMDCCCCXXXV. bibl. Parif regiae adiunxit Budaci de sua editione et auctore opusculi incerto epiltolam, Cal. April. a. 1525. feriptam. Secus sensit cel. Carpzou. in facris exercitate ad Hebr. I. 11. pag. 47 fq. cui Budaei epistola et dubitatio plane non satisfacit, et "ego quidem, ait, figna, quae negent Philonis effe opus, non deprehendo; fed ingenium, quod allegorias captat, quod in numeris quaerit mysteria, quod in minimis rebus et plane nullius momenti subtile est, vidco: id quod omnino eft Philoni num. Loquutiones quoque et phrases a reliquo genere dicendi

fimiliter non differunt. Multa ad verbum defumta sfunt ex aliis Philonis libris, in primis ex illo de incorruptib. mundi, id, quod Philo saepisfime facit, bis idem aut ter inculcans. Practer ea, librum aliquem ab Alexandrino nostro scriptum esse, in quo ad argumenta, in $\pi spi d \rho \Im spsias xisput$ recensita, data opera le responsivum dicit, ipsein clausula commemorati libri indicat: quam vide. Et quamuis in hoc libro responsionem istamnon legamus; dubium stamen non ess, quin adiecta in sequentibus fuerit. Neque enim integrumad nos perueniste puto; sed primam tantum islhuspartom: nis plures de mundo conscriptit, quorumin secundo ex instituto responsionem adiecit. "Harl.

pp) Vid. vol. III. Bibl. Gr. pag. 316. Havl.

qq) Hie in praefatione negat, hune librun de mundo effe Philonis Iudaei. Idem negant Turnebus et Menagius, quem vide in adnotate ad Laertium pag. 203. Heum. MSt. Budsei eft in bibl. Parif. publ. vid. catal. codtl. tom. III. p. 151. HarL.

rr) Conf. supra ad §. 1. fin. Harl.

ss) Fragmentum ex cod. Parif. coll. Ludou. dedit Mangey inter fragmenta Philonis, tom II. Opp. pag. 663. Harl.

Digitized by GOO

Vol. 111. p. 116 P 117 PHILONIS IVDAEL CODICES MSSTE Lib. IV. c. VI. 743

Hieronymi pag. 109 fq. Idem ex Philonis scriptis reliquis nominum hebraicorum interpretationem laudabili studio collegit et litterarum ordine digestam exhibit pag. 95 fq. Paris. 1699. fol. Nemo negauerit, mitiscas passim occurrere in hoc libro interpretationes atque longius petitas annominationes et etymologias, sed quas tamen scire refert ad intelligenda multa veterum loca et allegoricas, quibus passim vtuntur, sacrae scripturae expositiones. [adde *Ias. Rhenferdi* exercit. philologic. Francquer. 1707. et infra, Fabr. libr. IV. cap. 35. §. 1. vol. IV. pag. 540 fqq. vet. edit. Harl]

Liber de Biblicis antiquitatibus, ab Adamo ad Saulis regis mortem, latine tantum exflat et Philoni fuppofitus effe videtur. Prodix inter Philonis opulcula, latine edita a Io. Sichardo, Bafil. 15:7. fol. In Micropresbytico ibid. 1550. fol. pag. 295. Inter Icriptores antiquae historiae, quos Insta Bonutius edidit, Heidelbergae apud Commelin. 1599. 8. Vide Martinum Hankium de Romanar, rerum Icriptoribus lib. II. pag. 90. et pag. 99 Iq. Huic libro Trithemius, Gesnero notante, titulum tribuit de generationis Juccessi.

Cum biblicis hifce antiquitatibus non confundendum Breuiarium ") temporum, in trer libellos diuifum, quorum primus tempora ab Adamo percurrit, vsque ad captiuitatem Babylonicam; fecundus vsque ad Maccabaeos; tertius vsque ad Agrippam, tertium Iudaeorum regem, quem ait auctor nugiuendulus regnasse annis XXX. vsque ad hunt vltimum annum aetatis meas detrepitae. Hoc breuiatium, Philoni a Ichanne Annio Viterbienfi fuppositum, editum et commentario illustratum cum ceteris eius commentis faepe prodiit post editionem primam Romanam a. 1498. fol.⁴⁴⁰) [P]: Vide Hanckium libro laudato p. 90 et 96 fq. Tantum addam in praesenti, quod R. Azarias in Meor Enaim cap. XXXII. idem breuiarium Pfeudo-Philonis, fine, vt ipse hebraice vocat, Iedidaei. Alexandrini, fed hinc inde interpolatum; retulit hebraice, e quo latine conuerfum exhibet Gail. Heuricus Vorstius in commentario ad chronologiam Dauidis Ganz. pag. 308-312. Neque aliud puto este foriptum, quam hoc Pfeudo-thilonis breuiarium, quod in catalogo bibl. Bodleianae memoratur inter Philonis feripta liber de Genealogia Chr fi latine cum commentario Ioh, Annii Parif. 1612.

Liber, in quo reges Inda crum recensuit Philo, intercidit. Mentio est apud Clementem. Alex. I. Strom. pag. 337. Olivar de reg avrès averga de rès Easiveis rav les daav dia Quivas ra Anunteia. Demetrium intelligo Iudaeum quemdam, qui scripferat librum de regibus Iudaeorum sub nomine fortalies Demetrii Bhalerei. Ac Philo et ipse hic fortalis alius.

III. Codices MSSti et Editiones Philonis.

Quoniam Mangeius et Pfrifferus, collega mili amicifimus, codices manu exaratos, cuos vel ipli consules unr, vel quorum lectiones varias prior ab aliis acceperat, in praefatio-

nibus

Digitized by GOOgle

tt) De huius hreuiaris 105 d'a vid Fabricii proleg. ad hbr. Indith -6. VII. pog. r 4. Heumann. Eft in cod. DCUI. Taurinenfi. vid. catal cod. latim biblioth. Taurin pag. 167. Harl.

uu) Romae 1499. 4 fine commentario, vid Audiffiedi catalog. somana edd. faec: XV. pag. 348 fq.

qui multus est de has edit et Lairii atque Maittarii erroribus Sine commentar. cum Pausaniae descriptione Atticae, lat. Venet. imprest. Bernardinus Venetus, 1498-4- vid. Maittaire & T. IV. part. II. pag. 667- Hark

7/4 Lib. IV. c. VI. PHILONIS IVDAEL CODICES MSSTI

nibus diligenter descripscrunt, practer ea ad fingulos Philonis libros, qui in Tingulis codd. messent, lignificarunt, Pfeisserus quoque in notis ad Mangeii praefat. pag. LVI sqq. Mediceos codd. ex Bandini catalogo enumerauit; equidem paucis illos indicabo: aliorumque adiiciam commemorationem. Codicum igitur, e quibus profecit Mangeius, hic est index:

Vaticanus cod. nr. CLII. qui largam variarum et meliorum lectionum copiam suppeditauit.

In biblioth. publica Parif. tres codd. nr. MDCCCXCV. MMCCL et MMCCLI. quorum vltimus videtur effe egregius. At enim fecundum catalog. MSSt. codd. funt in biblioth. regia Cod. CCCCXXXIII. manu Sophiani maximam vel alii codices vel alio ordine numerati. partem exaratus continet Philonis opp. omnia, exceptis fex vltimis libris, quos exhibet editio -Parisiensis. - cod. CCCCXXXIV. saec. XVI. comprehendit 19. opuscula Philonis, et anonymi hiftoriae V. T. compendium, ad Iuditham vsque deduclum. - cod. CCCCXXXV. saec. XI. praebet Philonis librr. 1) vita sapientis, per doctrinam perfecti, sue de legibus non scriptis, 2) vita ciuilis; 3) vita Moysis lib. primus; 4) de caritate; 5) de resipiscentia; 6) de nobilitate; 7) de virtutibus et legatione ad Caium; 8) anonymi Paschalion, sive canon paschalis, manu recentiore scriptus. - In cod. MMCCXXI. funt Philonis vita viri cinilis, fiue de Iolepho; eiusdem liber de vita contemplativa. - In cod. MMLXXV. Phil. opulc. omnem probum effe liberum. — In cod. MDCXXX. nr. 32. Excerpta varia e Philonis operibus. -Ex catena inedita cod. regii nr. MDCCCXXV. accepit Mangeius quam plurima Philonis deperdita, quae edidit inter fragmenta, vol. II. pag. 675. - item collationem cod. Coistiniani nr. XLIII. de quo vide Montfauc. catal. pag. 115. - In cod. Coislin. CCCLXXI. in Montfauc. catal. illorum in Opp. Maximi pag. 474 - 479. plura Philonis, (num nostri semper, an, quod suspicor, aliorum quoque, nescio,) occurrunt loca. — in cod. CLXV. pag. 223 sq. in Theodori Metochitae Logothetae opere de rebus philolophicis oft quoque lectio meel loonne et πegi Φίλωνος. - In codd. V et VI. catal. pag. 41 et 42. in catenis duabus in Leuiticum -Ruth. - (Pariter in catena in Genes. ex Exod. in cod. Mosquensi. vid. Matthaei notit. codd. etc. pag. 29.) in cod. XXXVII. in Niconis collectione etc. pag. 111. fed ex cod. CXXIL (catal. pag. 198.) qui etiam continet Niconis collectanea etc. patet, loca elle excerpta ex Philone Carpathio. — in cod. LXXXVI. catal. pag. 140. et Philonis de iis, qui in Aegypto ex circumeisione credidecant, Christianis simul et Monachis, ex libro, qui inscribitur, de vita contemplatiua, n negi oixerwy (fic, lege inerwy.) cum scholio, supra ad nr. 37. notato. -In cod. CCXCIV. (catal. pag. 412.) et cod. CCCV. (catal. pag. 421.) funt excerpta ex Philone Monacho et Philone Iudaeo, aliisque scriptoribus. - Ex cod. collegii Ludouici M. excerprorum Philonis apographum accepit Mangey, inscriptum 'Iwarve neer Burtes nay Moraχë τë Δαμασκηνέ έκλογών BiBlov. Excerpta tainen, adprime villia, ad multa Philonis loca emendanda atque restituenda, longe alia videntur Mang. a Ioannis Damasceni sacris parailelis. Ab illo vt distingueretur, adpellauit eum Mangey Ioamnem Monachum ineditum, et illa euulgauit excerpta in vol. II. pag. 660.

In Britannia funt codd. quos contulit Mangeius, 1) Lincolnienfis collegii. 2) Bodleianus, olim Seldenii, ex quo antea inedita de praeceptis decalogi octauo, nono et decimo primue publicauit. 3) collegii noui, a. quidem 1533. manu exaratus, at ex antiquillimo Pateuino cod. descriptus. 4) Cantabrigienfic.

Florentia

PHILONIS IVDAEI CODICES MSSTI Lib. IV. c. VI. 745

Florentiae in biblioth. Medicea, plures funt codd. quorum e Bandinii catalogo mentionem iam fecit Pfeifferus pag. 56 fqq. ad praefat. Mangeii. Antiquiffini et praeftantifimi collationem (apud Band. tom. I. pag. 487.) habuerat Mangeius, qui forfan aliorum quoque codd. medic. L. V. acceperat, (vid. Bandin. II. pag. 634) Nam praeter illum cuftodiuntur alii in illa bibliotheca; lib. de opificio mundi et legis allegor. lib. prinus, in cod. XX. plut. 10. cod. XI. plut. 69. in cod. X. plut. 85. et liber fecundus in cod. XI. plut. 69. et cod. X. plut. 84. quaedam Philonis opufcula, in cod. memorato XI. (Bandin. II. pag. 630 fqq.) — cum fcholiis margin. cod. XXIII. plut. 10. (Bandin. I. pag. 491.) vita Mofis, fine auctoris nomine, in cod. XIII. plut. 11. (Bandin. I. pag. 509.) — omnia fere Philonis opera, in cod. X. plut. 85. (Bandin. III. pag. 267 fqq. — In monafterio Florentino reperit Montfaucon (vid. diarium italicum, pag. 363.) in cod. XV. faec. bombyc. Philonis Iudaei opera quaedam: de mundi opificio,

Ex tod. Augustiano Vindelic. edidit Hoeschelius quaedam Philoniana, vt iam supra adnotatum est.

E biblioth. electorali Monuenfi Pfeifferus noster tres habuit codd. quos contulit et in praefat. ad vol. I. descripsit. 1) Philon. opera plurima, ex codice cardin. Bessarionis, (vid. Tomasini biblioth. Venet. mstam pag. 50. in plut. 32.) — 2) Phil. de vita Mosis libri II. de facerdotio, de virtutibus, de vita Iosephi et de vita eruditi, siue de legibus non scriptis. 3) lib. de septimo die.

Infuper in biblioth. Veneta D. Marci, (catal. pag. 27 fq) 1) cod. XXXIX. Phil. opp. omnia, quae funt in edit. Turnebi, exceptis allegoriis facrarum legum post hexaëmeron. a) cod. XL. eadem, praeter allegoriam primam facrarum legum et opusculum de specialibus legibus. — 3) cod. XLI. opp. omnia, inter quae diferte nominatur liber de circumcissione. — (hi tres codd. esse videntur, quos iam saec. XVI. contulit Christophorsonus. vid. infra in catal. editionum,) 4) cod. XLII. de vita Moysis, de fortitudine, caritate et respissioneration, vita viri ciuilis, vita fapientis, per doctrinam perfecti. Ex codd. XL et XLI. coll. cum edit. Turnebi adfertur segs variarum lectionum. — cod. XV et cod. DXXXV. continent octateuchum, in cuius marginibus est catena, fiue collectio commentariorum ex diuersis patribus etc. in his ex Philone episcopo et Philone hebraeo. (catal. pag. 17 et pag. 289.) Sic in alüs citantur illi catenis.

In biblioth. Vindobonenfi Caelarea, cod. XI. nr. 5. fecundum Lambecium in commentar. VII. p 72. Philonis de mundo, fiue quod mundus fit incorruptibilis. Lambec. (vti Neffelius quoque in catal. part. IV. pag. 61.) librum effe putat fuppofititium; contra Kollarius probat Fabricii iudicium. — In eodem codice nr. 6. et in cod. XIV. nr. 4. pag. 80 fq. ex Eulebii opere de praepar. euang. excerpta, libri XV. cap. 15 de fecundo principio ex Philone. — ibid, tom. VIII. pag. 3 fq. cod. I. a) libri tres de vita Moyfis; b) de vita viri ciuilis, fiue Iofephi; c) de vita Abrahami, tamquam viri, per doctrinam perfecti, fiue de legibus non fcriptis; d) adnotationes gr. margin. ad illos libros. vid. notam Kollarii, qui laŭdat codicem, lectiones non fpernendas fuppeditantem. — In cod. XXXIII. nr. 5. (pag. 752.) font fententiae variae, potiffimum ex Philone collectae. — ibid. tom. III. pag. 209. in cod. LV. (apud Neffel. cod. XXIX. part. I. pag. 47.) Phil. liber de creatione mundi fecundum traditionem Moyfis: multa in indice graeco promittuntur; fed primum tantum, idque ne integrum quidem *Vel. IV.* Bb bbb opuículum

746 Lib. IV. c. VI. PHILONIS IVDAEI EDITIONES

opusculum πεξί της κοσμοποίδας in cod. superest. in cod. XLVI. nr. 13 et 33. (tom. IV. pag. 259 et 264.) excerpta ex Philone aliisque. Kollarius in supplem. commentar. tom. I. pag. 447. recenset cod. LXIX. qui continet 1) vitam Moss, libros III. quorum tertius inferibitur πεξί iegorówns, λόγος γ'. 2) de virtutibus; 3) vitam viri ciuilis, sue de losepho.

Neapoli in biblioth. regia in cod. L. Excerpta ex Philone.

In biblioth. Escorial. Phil. opera aliquot, teste Pluero in itin. per Hispan. pag. 186.

In biblioth. Leidenfi Philonis cuiusdam hebraei de elementis et quibusdam proprietatibus corum. (catal. pag. 366. nr. 50.) — Expositio nominum hebraicorum in catal. Volliano vt volunt Origenis seu Philonis. (catal. p. 396. nr. 20.) — megi µovaçxias ngi iegusivne. (catal. pag. 398. nr. 54.)

In biblioth. Petropolitana academ: doctrinarum est cod. Philonis. vid. Bemerkungen über Russland in Rücksicht auf Wissenschaften, Kunst und Religion. part. I. Erford. 1788. 8.

Editiones.

Antequam graecus Philo lucem vidit, latino quali habitu indutus prodiit.

Lilius Aegidius Libellus, Tiphernas, Philonis feripta in linguam latinam convertit, et Sixto IV. atque Innocentio VIII inferipfit: fed, Gesnero tefte, feruat biblioth. Vaticana. vid. Fabrie. Bibl. lat. med. et inf. aetat. tom. IV. pag. 274 edit. Manfi.

Philonis /udaei centum et duae quaestiones et totidem responsiones super Genesim. Paris. 1520. fol. editore Augustino Iustiniano, ordinis praedic. epileopo Nebiensi.

Philonis — libri antiquitatum: quaestionum in Genesin de Essais; de nominibus hebraeis, (interprete Hieronymo,) de mundo; (interprete Guil. Budaeo,) latine. Basil, per Adam. Petrum. 1527. fol. et 1538. 4. atque in Micropresbytico, 1550. fol.

Cum Ioannis Sichardi ad fodales ecclefiae Fuldenfis epiftola, in qua fe exemplaribus Fuldenfi et Laurillenfi vsum scribit. vid. Maittair. A. T. II. pag. 687. et Lambacheri bibliotheeam antiquam Vindobon. ciuicam etc. part. I. Viennae Austriae 1750. 4. pag. 285. qui in nota observat, primam edit. Paris. 1520. ab altera, quae sequuta est Basileas cum aliis eiusdem auctoris opusculis ann. 1526. opera Ioan. Schardii hinc inde discrepare, praecipue ad finem. Disfertne igitur etiam ab edit. Basil. 1527?

Grasce primum prodierunt quaedam Philonis opuscula, huius fententiae:

Olixovos — Philonis Iudaei in libros Musis de suundi opificio, historicos de legibes. Eiusdem libri fingulares. Ex biblioth. regia. — Parisiis, ex officina Adriani Turnebi, typographi regii. Regiis typis. M.D.LII. (1552.) fol. gr.

Defiderantur plura Philoniana, quae posse ab Hoeschelio aliisque addita sunt. De hae rarissima editione, cui in calce adiectae sunt variae lectiones, vid. Freytag. adparat. litt. tom. I. pag. 610 fq. Denis Memorab. biblioth. Garellianae pag. 590. — Insequenti anno Io. Christophorsonus, Anglus, quaedam Philoniana latine vertens, Turnebianam editionem cum codd. MSS. praesertim tribus Venetis D. Marci, et alio, quem a Petro Francisco Zino, Veronensi,

Veronenfi, nactus erat, contulit, et quadringenta fere errata in illa castigauit. Inscriptio autem haec est:

Philonis Iudaei libri quatuor, de mundi fabricatione, de decem praeceptis, de magistratu deligendo, de officio iudicis: latine iam primum conuersi, Io. Christophorsono, Anglo, interprete. Excudebat Ioannes Verwithagen, typographus iuratus. Antwerp. 1553. 4. vid. Maittaire A. T. III. part. 2. pag. 620 sqq. qui Christophorsoni epistolam dedicatoriam, Louanii Scriptam d. XI. Cal. Martii 1553. et lectu dignam, recudi fecit.

Philonis Iudaei de vita M sis libri tree, latine, Adriano Turnebo interprete, -- cum quibusdam ad finem emendationibus, apud Adr. Turnebum. Parif. 1554. 8.

Vid. Maittaire l. c. pag. 633. – rec. sed omissis emendationibus, in Turnebi operibue, tom. II. nr. 11. Argentorati 1600. sol. vid. Freytag. adpar. litt. III. pag. 691.

Philonis liber de diuinis decem oraculis, quae fumma funt legum capita; latine, Io. Veuraeo interprete. Lutetiae apud Carol. Stephanum, typograph. regium. 1554. 8. vid. Maitt. A. T. indic. pag. 141.

Philonis Iudaei, scriptoris eloquentissini, ac philosophi summi, sucubrationes, (n. quae 43. opuscula in graeca Turnebi editione exstant,) omnes, quotquot haberi potuerunt, nune primum latinae ex Graecis fastas per Sigismundum Gelenium. Basil. 1554. sol. — Lugduni 1555 et 1561. 8.

Phil. de nominum in facris mutatione; de formatione Euae, et fomniorum Ioscphi, Pharaonis etc. allegorica expositio. Francos. 1587. 8. vid. catal. biblioth. Leidens. pag. 64. nr. 142. vbi quoque citantur Phil. antiqq. biblicae et alia. partim lat. partim lat. et graec. Bafil. 1550.

Philonis de nominum in sacris scripturis mutatione, lat. Fed. Morellio interprete, cum eiusdem adnotatt. apud Fed. Morell. Paris. 1593. 1598. 8.

Vid. Maittaire III. pag. 804 et 830.

Philonis opera, graece et latine, cum Gelenii versione. Accesserunt opuscula quatuor, ab Hoeschelio primum edita, cum versione Fed. Morelli etc. et liber de mundo, cum versione Guil. Budaei. Geneu. 1613. fol.

Ab Hoefchelio n. funt, vt aliquoties notatum est, edita 1) Philonis opuscula tria, scil. quare quorundam in facris litteris mutata sint nomina: de formatione Euae ex Adami latere, et de vtriusque lapsu; expositio allegorica somniorum losephi et Pharaonis. Graece e bibl. Augustana, nunc primum edita studio et cum notis Dau. Hoeschelii, Francos. Io. Wechel. 1587. 8. et

Phil. Iudaei de Septenario liber, nunc primum latine, Fed. Morello interprete, cumeius notis. Lutet. 1614. 8. vid. Maitt. A. T. III. pag. 864.

Sed, qui singuli libri vel separatim editi sunt, vel latine versi, a Fabricio iam suo cuiugque loco est memoratum.

Bb bbb 2

Φιλωνος

748 Lib. IV. e. VI. PHILONIS IVDAEI EDITIONES

Distores — Philonis Iudaei omnia, quae extant, opera. 'Ex accuratifima Sigismundi Gelenii et aliorum interpretatione, partim ab Adriano Turnebo, profeilore regio, e Chriflianifimi regis bibliotheca, partim a Dauide Hoeschelio ex Augustana, edita et illustrata. Huic nouissimae editioni accesser variae lectiones et elegantifimus eiusdem Philonis de Septenario libellus et de providentio dei fragmenta, cum rerum indice locupletissimo. Lutetiae Paristor. 1640. cum regis privilegio. fol.

Episiolae nuncupatoriae subscripterunt Seb. Cramoify, Dion. Moreau, Claud. Sonnius, Jo. Branchu, Gabr. Cramoify, Dion. Thierry et Dion. Bechet. Illam excipiunt veterum de Philone testimonia et caralogus ordoque librorum Philon. In fine post fragmenta Philonis sequentur adnotatt. Turnebi, Hoeschelii et Rolandi Pegreii notae in Philonem de officio iudicis, ab illo latine versum.

Illa editio Parifienfis ad verbum expressa et recula est Francofurti, (Wittebergae) apud Jerem. Schrey et Henrici Io. Meyeri haeredes. 1691. fol. — Atque haee eadem editio vel recula est, vel potius nouo rantum titulo vestita Francos. sine anni nota, apud lerem. Schrey et I. G. Conradi. In fionte libri promittitur: "Accedunt nouiter notitia vitae et operum Philonis, ex V. C. I. A. Fabricii Bibl. Gr. et praefatio Christ. Schoettgenii." quae vero desunt in exemplo, quoi possidet Pfeissers.

Diu vero jacuit Philo: nam praeter Turnebum, Hoeschelium et Christophorsonum reliqui parum, aut nihil contulerunt ad lananda textus vulnera; multo minus ad legitimam orationis interpretationem. In fumma igitur erat exfpectatione noua, quam diu promiferat Mangeius, editio: quae quum prodifilet, tantum abfuit, vt eam, quam excitarat, Tpem omnino compleret, vi potius, in haud paucis quidem locis, eluderet. Multis ad restituendum ornandumque Philonem praesidiis instructus, nouam quidem e codd. instituit recensionem, 'multa praeclare emendauit aut illustrauit, ordinem librorum alium a vulgato, eumque meliorem conflituit, melius plerumque vertit; ad cuiusque libri initium rationem reddidit loci, cuique libro adfignati, et breuem eorum, quae ad hiftoriam cuiusque libri pertinent, notitiam tradidit; quaedam Philonis opuscula primus in lucem protraxit, eoque bene meruit de Philone; fed permulta quoque criticis reliquit corrigenda fagacioribus, aut peruertit, et fenefiram quali aliis, non dicam criminandi aperuit, fed, (quod quidem bene euenit,) ingenii exercendi studiique acrioris dedit occasionem. Sic Carpzou. et Loesner. multa Philonis loca tentarint, et frequenter Mangeii coniecturas reiecerunt, Balin autem fecit Mangey edit. Parifienfem, et textum non nifi codicum, praecipue medicei, ex quo etiam bene multos orationis hiatus suppleuit, fide atque auctoritate mutauit: in notis tamen non folum, quat ex codicibus innouauit; fed etiam varias librorum lectiones, at, quod culpandum eff, non omnes, aliorumque et fuas, interdum iufto audaciores, conjecturas fedulo animaduertit: interdum quoque sensum et vim verborum aut sententiarum exposuit aut cum aliis contulit. De prolegomenis, primo volumini præfixis, cuius vero magna pars Carpzouii aliorumque diffenlum, praecipue de λόγω Philonis mouerunt, saepius est a nobis disputatum. En vero editionis, omnino splendidae, inscriptionem!

 $\Phi_{i\lambda\omega\nu\sigma\sigma}$ — Philonis Iudaei opera, quae reperiri potuerunt, omnia. Textum cum MSS. contulit, quam plurima etiam e codd. Yaticano, Mediceo et Bodleiano, fcriptoribus item vetustis, nec non catenis graecis ineditis, adiecit, interpretationemque emendauit, vni-

vería

PHILONIS IVDAEL EDITIONES Lib. 19. c. VI. 749

versa notis et observationibus illustrauit Thomas Mangey, S. T. P. Canonicus Dunelmensis. vol. I et II. typis Guil. Bowyer. 1742. fol.

Vide longam doctamque Ernesti censuram in nouis actis erudit. Lipf. menf. Iul. 1745. pag. 385 — 402. in qua non folum fummam dedit prolegomenorum; fed etiam a pag. 394de multis locis in oratione in Flaccum, et legatione ad Caium acute difputauit, Mangeii verfionem et coniecturas examinauit, suamque dixit sententiam. Ernestus autem se esse censorem, in fronte exempli, quod ex eius bibliotheca in noftram venit academicam, ipfe profelfus eft, et addidit, "vide etiam Dorville ad Charitonem pag. 203. vbi probat et confirmat, quae dixi ad locum Flacci pag. 529." Idem manu notauit, "In praefat. debebat etiam de deperditis Philonis libris dici, vt de hypotheticis apud Euseb. praepar. euang. qui locus adfertur in teflimoniis, fed fine interpretatione. " — A Mangeio autem primum editos fuisse librum de posteritate Caini, octauum, nonum, et decimum libr. in decatogi mandata, et librum de iuflicia, supra iam obseruatum est. Fragmenta autem, quae collegit et alteri tomo adiccit Mangeius, sunt ex Io. Damasceni facris parallelis, alia ex codice MS. collegii Paris. Ludouici M. interipto Ιωώννο Πρεσβυτέρο και Μοναχό το Δαμασκηνό έκλογών βιβλίον A Reg B. Ex Antonio, ex anonymi collectione florilega, MS. Barocc. nr. 143. denique ex catena inedita cod. regii Paris. nr. 1825. — Ignatius Rossius in commentatt. Laertianis §. V. ad Diogen. Laert. VII. fect. 132. contra Mangeium late disputat pag. 142 faq. oftenditque, Philonis fententiam de Diogene, Stoico, fuisse Gelenio, Lipsio et Mangeio haud cognitam, nec vti Mang. putarat, Diogenem Apolloniatem intelligendum. idem pag. 146. in eodem Philonis libro locum vitiofum fanat.

Recentifima, faepiusque laudata, at necdum absoluta est editio: Philonis Iudaei ope. es omnia, graece et lat. ad edit. Mangey. collatis aliquot MSS. edenda curauit Aug. Frider. Pfeiffer. Erlangae. vol I-1V, 1785-1788. 8.

Gallicas versiones per Petrum Billier, Paris. 1575. fol. et ex recognitione Fed. Morelli, Paris. 1612. 8. Fabricius memorauit. Adde: Le livre de Philon, de la vie contemplative, ou de la vertu de ceux qui s' appliquent à la priere, traduit sur l'original Grec, avec des Observations, ou l'on fait voir, que les Therapeutes, dont il parle, etoient Chrestiens: (par le Pere D. Bern. de Montfaucon) Paris. apud L. Guerin. 1709. 12. Dissensit Bouhier: vid. sur pra, inter scripta Philonis ad nr. 37. — De legatione ad Caium lib. gallice vertit Arnaldus d'Andilly, et subiecit sua losephi Opp. interpretationi gallicae, edit. 111. Paris. 1670. fol. pag. 477 sq. et sub finem praesat. scite comparat dictionem Iosephi ac Philonis.

Italicas versiones recenset Paiton. in Biblioteca degli autori ant. gr. e latini volgarizzati, tom. II. pag. 70 sqq. n. vita Mossi per Sebast. Faustum de Longiano. Venet. 1548. 8. — de persisto homine f. Iosepho per Vetr. Francisc. Zinum, Canonicum Veronensem, Venet. 1547. 4. — per Bol. Zaltier. ibid. eodem anno, 12. — per Zinum cum Gregorii etc. persecto Christiano. ibid. 1575. 8. — de creations mundi, per Augustin Ferentill. Venet. 1570. 4. 1572. 1574. 1575. 1578. 4.

Germanice. Philo vom Leben Moses, das ist: von der Gottesgelahrheit und dem prophetischen Geiste. Dresdae, 1778. 8. Harl.

Haec de Philone dicta fufficiant, cui librum Sapientiae quidam, parum verisimili conie-Aura, tribuerunt, vt notaui lib. III. cap. 14. §. 3. [vol. 111. pag. 728.] Non defunt etiam Bbbbb 3

Digitized by GOOGLE

viri docti, qui Philonis scripta lecta este suspendente S. Paulo Apostolo in epistola ad Hebraeos "), nec minus S. Iohanni "") Euangelistae: ne de Flauio Iosepho dicam, ad cuius lib. IV. Antiquitatum pag. 320. ita commentatur Eduardus Bernhardus, vir eruditissum, sed nimis vsque acerbus Philonis reprehensor: Hunc itaque Aschaeologum fortean seduxit ars Philonis, cuius sub calamo grandescunt omnia^{xx}) colliculque in magnos assure antennets. Quippe ex tota vita legislatoris praster alia argumenta, virisque vsurpata, facile intelligas, quantum a Iosepho distet Philo, a scriptore prudenti ac dosto social Alexandrinus, qui eloquentia Isocratis et philosphia peripatetica ignorantiam suam sermonis rituum reliquaeque plurimum hebraicae rei Iudaeus licet passimere contendit.

IV. Philones alii.

- Cum Leonis Allatii diatriba de Philonibus numquam viderit lucem, et praeter cos, quos colligit lonfius III. 4. de scriptoribus hist. philosoph. alos quosdam, mihi observatos, videam, inuat corum breuem catalogum hoc loco subiungere.
- [Philonem seniorem, qui sub templo secundo vixit, et scripsit librum de anima, atque memoratur in libro Iuchasin, lo Drussus de Henocho cap. XI. habet auctorem libri sapientiae. vid. not. aa. supra ad vol. III. pag. 758 et 729. et ad vol. I. pag. 862. Harl.]
- Philo, academicus, Clitomachi discipulus, quem Mithridatico bello Athenis Romarn profugum Cicero audiuit. Vide Cic. IV. cap. 6. Academ. [in Bruto cap. 89. fect. 10. vbi vid. Wetzel. August. contra academ. cap. 18] et Plutarthum Cicerone pag. 861. et quae dixi lib. III. cap. 4. [IP] [tom. III. pag. 181 fq. vbi plures Philones enumerantur. Harl.] Male hune Aldobrandinus confundit cum longe antiquiore Philone, dialectico, quo familiariter vsus Zeno, Citieus. Laert. VII. 16. Forte autern idem est cum Philone, academico, quem Larisfacum vocat Stobacus in Eclog. Phyl. [et in ethic. lib. II. cap. 2. pag. 160. Benzel.]
- Philones duo inter Aegypti epílcopos, qui Sardicensi synodo a. Chr. 347. subscripfere apud Athanas. Apologia II. tom. I. pag. 768.
- Philo, episcopus, Alogorum aduersarius. Auctor praedestinati cap. 30. nisi hie auctor pro Philone Iudaeo, apud quem frequens Noys mentio, Philonem, episcopun, nobis effinxit.
- Philo, Aristotelis serus. Lasrt. V. 15. Idem forte, qui ab Athenaeo XIII. pag. 610. Aristotelis yvaginos siue familiaris dicitur, et contra Sophoclis, archontis, decretum philosophos, quos ille Attica eiecerat, scripto desensitauit, impugnatus vicisim a Demochare. Vide Ionsum lib. I. cap. 17.
- Philo, Atheniensi, in quem Lysiae oratio XXX. laudata Polluci IX. 5. [quae est in cod. Coisl. CCCXLII. fol. 107. vers. citante Montfauc. in catal. pag. 456.] Alius Scepticus, de quo infra.

vv) Hugo Grotius ad Hebr. IV. 12. ww) Ioh. Clericus in Epistolis Criticis p. 316. xx) Idem Clericus ad Exodi XXIX. 20. Huins

ritus fymbolici fignificationem optime interpretari videtur Philo, qui alioqui plerumque fidiculis ad negotium fuum, quicquid videtur, trahit.

Philo,

Digitized by GOOG

PHILONES VARI

- Philo, Athenienfis architectus, Ciceroni, Straboni, Vitruuio, Plutarcho, Plinio et Aufonio memoratus, de quo dixi lib. III. cap. 24. [in h. vol. pag. 233.] Vide et Meursii fortunan Attic. pag. 59.
- Philo, Batonis pater apud Gruterum in vet. infcript. pag. 327.
- Philo, Byblius. Infra in Herennio Philone.
- Philo, Byzantinus, mechanicus, cuius scripta lib. III. cap. 24. [in hoc vol. pag. 231 [99.] recensui.
- Philo, Carpathius vulgo, etiam apud Suidam: fed rectius Carpafius, Carpaliae, vrbis in Cypro, (vide Holften. pag. 162. ad Steph. Byz.) episcopus, Epiphanii familiaris, clarus circa a. Chr. 400. Sub eius nomine commentarius in Canticum Canticorum ad Eustathium, presb. et Eufebium, diaconum, exflat e latina verfione Stephani Salutati Parif. 1537. 8. apud Rob. Steph. atque inde in bibl. Patrum. Fragmenta huius Philonis occurrunt graece in expositione, quam Eusebii Pamphili nomine ad Canticum Canticor. edidit Io. Meursius, Lugd. Bat. 1617. 4. Genuinum Philonis commentarium e codice Bigotiano dicitur editurus Anfelmus Bandurius, monachus Benedictinus. Fabric. Te-Aimonia locaque ex hoc Philone, aut interdum ex alio quoque citantur, adnotante Montfaucon in cod. Coislin. CX1X. p. 192. in Maximi Opp. quibusdam in cod. Coislin. CCCLXXI. ap. Montfauc. pag. 574. 575. in collectione Niconis ibid. pag. 111. et 198. adde pag. 251. et 412, paffim in catena patrum in canticum cantic. in catena Vatic. Procopii, in catena in Ochateuchum, a Theotocio edita, in catena in Genefin in cod. Vindobon. ap. Neffelium pag. 20. cap. 7. et alibi. vid. infra lib. V. cap. 17. vol. VII. p. 734. 735. 736. 753. Commentar. eius in Cantic. cantic. Eusebio Pamphilo etiam adtribuitur in cod. Vindobon. LVI. ap. Lambec. tom. III. pag. 212. qui quidem iudicat, commentar. reuera non ab iplo tantum Eusebio Pamphili compositum; sed partim ex iplius, partim ex Athanafii, Didymi, Gregorii Nyffeni, Philonis, episcopi infulae Carpathi, (vti quidem scribit sentitque Lambecius,) aliorumque Eusebio fine vlla controuersia recentiorum scriptorum ecclesiasticorum operibus collectum este; in nota autem addit, Eulebium ideo perperam adicriptum elle, quia praefationis huius commentarii et non-. nullorum eiusdem fragmentorum auctor yideatur effe, et forfan etiam revera fit Eufebius. Idem laudat Phil. Labbaeum, tom. I. de fcriptor, ecclef. pag. 308. adde Fabrie. iplum infra in libr. V. cap. 34. vol. IX. p. 252. et catal, bibl. Leidenfis p. 64. nr. 184 Iqq. Couci fcript. ecclefiaft, hiftor. litterar. vol. I. p. 374 fg. Du Pin hift. eccl. vol. H. p. 240. Oudin. aliosque historiae ecclesiasticae scriptores. - In bibl. reg. Parif. inter collectanea Bigotiana eft, teste catal. cod. MMMLXXXVII. pag. 606. tom. II. Philonis Carpafii comment. in canticum canticorum. In quibusdam Italiae bibliothecis codd. gr. illius commentarii latent: e quorum honnullis prodiit:

Philonis, episcopi Carpassi, enarratio in canticum canticorum. Graces et latine edidit cums notis suis Mich. Angel. Giacomellus, Archiepiscopus Chalcedonens. Romae 1772. 4.

Haec editio valde laudatur ab Erneffio in neueffen theol. Bibl. vol. III. part 6. pag. 483-492. Ex cuius cenfura pauca delibare fas erit. Duplex vetus in Canticum canticorum commentarius exflat: quorum alterum, latine versum, sub nomine Philonis edidit Steph. Salutatus,

752 Lib. IV. c. VI.

PHILONES VARII

Vol. III. p. 119 7 120

Salutatus, alterum autem sub nomine Epiphanii, Petr. Franc. Fogginius ex cod. Vatic. 1750. 4. Philoni tamen tribuitur in codd. italicis, atque ex duobus Giacomellus vulgauit Phi-Eum quidem Salutatus vertit, at paraphrastis potius, quam interpretis lonem graecum. personam induit. In antiqua lat. versione idem comment. adsignatur Epiphanio, episcopo in infula Cypro, fub cuius nomine eum euulgauit Fogginius. Philonem tamen Carpafium, non Carpathium, epifcopum quemdam in infula Carpatho, dici, Glacom. contra Foggin. docet eiusque sententiam de duobus Philonibus refutat. Quod Cosmas in typographia Christi, circ an. 535. scripta, eius meminit, commentarium Philonis Carpasii iam incunte faeculo VI. confectum suisse, fit mauifestum. At quoniam in Cosmae topogr. nonnulla commentarii citantur loca, quae hodie in editis Philonis Carp. defiderantur; ex eo colligit Foggin, duplicem fuille commentarium, alterum a Philone Carpatio, alterum a Philone Carpathio concinnatum. Secus vero fentit Giacomellus, ratus, commentar. illum a Philone Carpalio bis fuille editum; prioris editionis textum esse eum, quem habemus in codd. ex altera autem, eaque auctiore, Cosmam citasse loca. Sed Ernesti censet, primo, Carpalium et Carpathium Philonem vnum effe eumdemque; tum commentarium, quem adhuc ferinus, tantummodo esse antiquioris epitomen. — Commentarius iple est allegoricus, et textus Cantici canticor. gr. integer, ex Alexandrina recensione vtplurimum ductus, est infertus, cuius lectiones quasdam varias, et coniecturarum specimina dedit Ernesti. Harl.

C. Ceffenius Philo, qui Clodium accusauit damnauitque, teste Asconio.

C. Curtius Philo, qui conful fuit A. V. C. CCCX.

[Dilawros Kugnvais mentio apud Synef. epist. 67. Benzel in nota msta.]

Philo, diaconus, and Kiliklas, quem laudat S. Ignatius epistola ad Philadelph. cap. XI. Vide infra, Philo, Tarfensis. [1]

Philo, dialecticus, Carneadis magister, discipulus Diodori Croni. De hoc supra lib. III. cap. 11. §. 7. [vol. III. pag. 627.] — Idem force, contra quem πεεί σημασιών scripsit Chrysippus. Laert. VII. 1. et qui laudatur a Simplicio ad Categor. Philonis, dialectici, Meré Eevor citat Clemens Alex. IV. Strom. pag. 523.

Philo, Dyrrhachiorum praesectus. Apud Begerum tom. I. thesauri Brandenb. pag. 457. 460.
 [Eranius Philo, περί διαφοράς σημασίας κατ' αλφάβητον cod. mst. inter codices Vossianos, secundum catalogum biblioth. Leidenfis pag. 401. nr. 14. Forsan scribi debuerat Herennius Philo, cui Ammonii libr. de differ. interdum adtribui, paullo post notabimus. Harl.]

[Quis Philon sit, cuius meminit Constantinus Porphyrog. themate IX. occid. partis, inquirere inbet Benzel in nota msta.]

Philonis, nelcio cuius, epigramma in stolidi hominis canos legitur lib. I. Anthologiae p. 33. Philo, Gadarenus. Eutoc. ad Archimed. pag. 55. [pag. 156. edit. Oxoniens.]

Philo, geographus, qui ante Eratosshenem et Hipparchum scripferat τον els Al 910π lav πλέτ, teste Strabone II. pag. 77. Eunidem l'hilonem respici ab Antigono Carussio cap. 160. Philonis Al 910π ma laudante, probe observauit Vossius pag. 403. de Hist. Graecis.

Philo,

PHILONES VARII

- Philo, Heracleotes, quem èν τῶ προς ΝύμΦην περί Θαυμασίων citat Porphyrius apud Stobaeum Eclog. physic. pag. 130. Fortaile huic tribuendus liber, qui exstat de septem orbis spectaculis.
- Herennius Philo, Byblius grammaticus, Domitiano imperante ac deinceps quamplurimis Acriptis inclaruit, praecipue 1) libris octo Gouvinicov, quos e Sanchoniathone interpretatum fe effe ferebat. Vide, fi placet, fupra lib. I. cap. 28. [in vol. I. pag. 224 et 226. §. II et III.] et Antonium Vandalen in dist. de Sanchoniathone, quem libro de Aristea fubiecit. 2) libro meei Isdaiw, quem veluti nonum Geivininov habuit Eufebius. 3) libris XXX. περί πόλεων και θε έκατη αυτών ένδόξας ήνεγκε, cuius operis eximii epitomen tribus libris scripferat Aelius Serenus, teste Suida. 4) libris XII. meei xrnoews, xci έκλογής Βιβλίων, cuius operis pars forte fuit περί χρησομαθείας. Etymol. in Γέρανος. 5) πεεί της βασιλείας 'Aderave. Vide Meurlium ad Hefythium illustr. pag. 217. Vol. fium, konfiumque. Fabric. de adagiis, vid. Lasrt. 111. 40. Ammonii libr. de differentiis vocabulorum ad Philonem nostrum quidam retulerunt, vid, infra lib. IV. cap. 26, 8. vol. IV. pag. 174. edit. veteris; num lexicon rhetoricum feripferit, vid. ibid. cap. 36. 11. pag. 583. composuit quoque histor. veterum medicorum etc. vid. infra in vol. XIII. pag. 367. conf. Eudocia pag. 424. vbi Herennius Philo etiam scripfisse dicitur enryeaunaτα, βιβλία δ'. et sub Hadriano confulatum gessisse. - it. Brucker. hist. crit. phil. I. pag. 238 sq. et de eius commentario in Aristotelem inedito, supra in vol. III. pag. 258. Harl.
- Philo & isoeioyea Qos apud Theodoritum VII. Therapeut. pag. 109. haud diuersus mihi videtur a Byblio, de quo iam dixi.
- Philo, Larissaeus, philosophus academicus. Vide supra Academicus.
- Philo, libertus Pompeii. Cic. ad Attic. XVI. 4. et ad famil. VIII. 8.
- Philo, medicus, Plutarchi aequalis II. 6. et VIII. 9. fympof. forte Philo, Tarlensis, de quo infra. [Philonis, Tarsensis, et duorum aliorum Philonum, medicorum, memoriam vid. infra in elencho Medicorum, in vol. XIII. pag. 367. Harl.]
- Philo, Metapontinus, tibicen et poeta. Stephanus Byz. in Meramovriov.
- Philo, nescio quis, ev to µεταλλικo, laudatus ab Athenaeo VII. pag. 322. [P]
- Philonis, monachi graeci, meditatio afcetica aduerfus pulcritudinem mulierum. MS. in bibl. Vindob. incipit: edov κάλλος γυναικός, βασάνιζόν με την διάνοιαν. Fabric. — Excerpta e Philonis monachi feriptis in cod. Colslin. CCXCIV. notante Montfaucon in catal. pag. 412. Illius aliorumque Philonum apophthegmata in cod. Coislin. XIV. nr. 4. pag. 60. catal. etc. Harl.

Philo, pater Nymphodori, historici Syracusani, in vet. inscriptione apud Gruterum p. 401.

Philo, poeta, Alexandro, polyhistore, antiquior, e cuius libro primo τῶν πεεί τα' Ιεεοσόλυμα versus decem hexametros profert Eusebius IX. 20. praeparat. et alios quinque e libro eius decimo quarto, IX. 24. et cap. 37. nonnulla proferuntur ex illo. Sane, si Iofepho fides, I. contra Apion. pag. 1651. ethnicus hic scriptor suit idem, vt videtur, Philo, quem cum Demetrio laudat Clemens I. Strom. pag. 337. Sed viri eruditi, Iosepho haud Vol. IV. Cccc eredentes, non dubitant, eum fuisse Iudaeum. Vide Huttii demonstrat. euangel. pag. 102 sqq. [et V. D. supra de Philone seniore laudatos.]

Philo, procurator Aufonii, epift. XXII.

Philo, Ptolemaei Philopatoris adsentator. Athen. VI. pag. 251.

Philo, Pythagoreus. Clemens Alex. I. Strom. pag. 305. et Sozom. lib. I. cap. 12. [conf. vol. I. pag. 862.]

Q. Publius Philo, Conful. a. V. C. 415. 427. 435. 440.

Philo, rhetor ac philosophus, cuius historiam ecclesias licam laudant Anastasius, Sinaita, et Glycas, [qui annal. pag. 282 fq. ex illa hist. eccles. quaedam profert,] Guil. Caueó in diss. de scriptor. eccles. et hist. litter. II. 187. incertae aetatis videtur esse cum Philone, Carpasiae episcopo, qui [a Polybio] in Epiphanii vita [cap. 49.] κληρικος από έητορων adpellatur. Praeclara ibidem vir eruditissimus observat de rhetoribus veteris ecclesiae, eorumque officio, facras litteras et histor. ecclesias tradendi. Fabric. — Sedes illorum, vbi profitebantur, Spévos έητορικος, illi vero ipsi etiam simpliciter έήτορες', latinis fcriptoribus tradiatores, h. e. exegetae, adpellabantur. vid. Giacomellum ad Philonis, Carpasii, librum: qui etiam et Ernessii ni censura libri, a Phil. Carpasio fcripti, sura laudata, Philonem hunc κληρικον από έητόρων, (cuius formulae vim Tillemont, Ceiller, aliique male intellexerant, arbitrati, denotare eum, qui, antea ius profess, deinde Clericus factus esset, et Philonem, episcopum Carpasium, vnum eumdemque fuisse censer.

Philo, Timonis, sceptici philosophi Pyrrhonii, discipulus, Atheniensis. Laertius IX. 67. 69.

- Philo, Sabbathias, (liue vno potius vocabulo φιλοσαββάτιος.) Iudaeus, qui praeter Cellum ac Porphyrium enangelia scripto oppugnauit, teste Epiphanio LI. 8. tom. I. pag. 429.
- Philo, sophista, cuius liber de VII. orbis spectaculis exstat. Vide, 'quae de co dixi libr. III. cap. 24. §. 4. [in hoc volumine pag. 232 sq.] et supra in Philone, Heracleote.
- Philo, Tarlenfis diaconus, qui cum Agathopode et Gaio S. Ignatium e Syria comitatus effe, et martyrii eius acta concinnasse traditur. vid. epistolam, Ignatio adscriptam, ad Tarlenfes cap. X. ad Antiochenos cap. XIII. [infra, lib. V. cap. 1. vol. V. pag. 42. in primis Caucum in historia litteraria script. eccles. vol. I. pag. 43 [q. Harl.]
- Philo, Tarfenfis medicus, cuius apud Galenum mentio. Incertum, idemne medicus huius nominis, cuius apud Celfum et alios artis falutaris fcriptores mentio, etiam apud Plutarchum. [vid. fupra, voc. Philo Medic.]
- Philo, Thebanus. Plutarch. Alexandro pag. 691. Respicitur idem fortalle a Stephano Byz. in "Avriora. Fabric. — vid. supra in vol. III. pag. 49. h. v. Harl.
- [Philo, Theodori Studitae filius; patris II. epiftolae ad illum ineditae inter Theodori epift. in cod. Coislin. XCIV. in catal. Montfauc. pag. 145 et 147. fin. citantur, Harl.]
- Philo, Tyanenfis, geometra, cuius mentio apud Poppum Alex. libr. IV. propof. 30. [vid. fupra in hoc vol. pag. 233.]

L. Veturius Philo. Liu. XXVI. 33. conful a. V. C. 547.

CAPVT

QVATVOR EVANGELIA Lib. IV. c. VII.

C A P V T VII

DE SACRIS LIBRIS NOVI FOEDERIS.

 I. H Raary dia 9 juny; Edwyyl Xior, quatuor euangelia. II. S. Matthaei euangelium. III. Euangelium Marci. IV. Lucae euangelium. V. Alta. VI. Johannis cuangelium. VII. Epiflolae tres. VIII. Apocalypfis. IX. Pauli epiflolae. X; Petri epiflolae. XI. Iacobi epiflola. XII. Epiflola Iudae. XIII. Euangelium jecundum Adgyptios et Hebraeos, et scripta, jupposi: a Christo atque Apostolis. XIV. De scriptis Barnabae et Clementis Romani. XV. De Canone et ordine libror. N. T. XVI. Codices MSti celebriores. XVII. Editiones praecipuae. XVIII. Versiones. XIX. Harmoniae Euangelicae. XX. Distinctio in capita et sixes. XXI. De lingua Hellenistica et stilo N, T.

[Studio Christiani Theophili Kuinoel, Prof. Lipf.]

ibri Euangelistarum, Apostolorumque, in vnum corpus redacti, nominantur vulgo ή καινή διαθήκη, nouum foedur, nouum testamentum *): Scil. voc. διαθήκη in genere notat con/litutionem, di/positionem quam/unque, speciatim, testamentum quod vulgo vocant. Alexandrini autem interpretes, quos fequuti funt fcriptores christiani antiquissimi, hebraicum nomen ברות foedus, expresserunt graeco voc. לומשיאת, lam quoniam foedus et legibus et promilles conflat, hinc ברית non minus, quam dia Synn, notat interdum leges, prascepta. Hof. 1, 7. (ad quem l. vid. quae notavinus), interdum, promissiones Pf. 25, 14. 89, 29. etc. Quatenus vero Iudaeorum religio legibus atque promissi constabat, eatenus ea ipla quoque dicebatur בריה. Sicuti autem Christus, et ipsius discipuli, omnino voces et formulas, in re facra Iudaeor, follemnes, lubenter transferre folebant ad religionem christianam, ita etiam hanc iplam relig. christianam vocabant dia 9 neny, et quidem dia 9 neny raishy, quo discernerent camdem a religione Iudacorum, quam dicebant dia 9/10/11 maranair. Matth. 26, 28. Gal. 4, 24. Ebr. 8, 8. Inde vero etiam libri scriptorum sacror. Iudaeorum vocantur a Paulo 2 Cor. 3, 14. παλαιά διαθήκη, et hinc inde a sec. II. libri discipulorum Christi a doctoribus ecclesiasticis dicti funt n rearry dia 9 nrn. Vocabulum teftamentum defumtum eft e versione vulgata, quae graecum dia 9/1×19, hoc ipfo nomine latino, fed minus accurate, exprimit. Conf. Suiteri Thef. Ecclef. fub V. Sia Syn, Clericus et Grotius in Prolegg. ad Matth. Joh. Ge. Rofenmüllerus, in Diatribe, de vocabuli dia 9nnn in libris N. T. vario vfu. Erlangae 1778. 4. Schleufneri Lexicon in N. T. fub h. v. et nostras oblf. ex libris apocryphis V. T. in N. T. ad Gal. 3, 15. —

a) Testamenti vocabulo laxius interdum vsi funt veteres scriptores, vt cum interpres S. Irenaei 2, 19. dixit Cynicos cum Gnossicis eiusdem esse testamenti. ad quem locum vid. Grabii notas pag. 142. Caet. dia 3 nans vocabulum vetustissimi quique christiani in latina ecel. interpretari confueuerunt testamentum. Ita quod Paulus vocat Luxiones mauris dia 3 nans 2 Cor. 3, 6. Tertullianus cap. 39. de resurrectione, dicit, Apostolorum ne-

Ccccc 2

gotium nullum fuisse aliud, quam veteris testamenti resignandi, et potius iam Dei in Christo concionandi. Qua ratione sutem nouum hoc appellatur testamentum, cum etiam fidelibus V. T. salus in Christo proposita fuerit, dicit Euseb. 1. I. demonstrat. Euangel. Vocabulum quidem Beritk. vix vnquam in V. T. pro testamento ponitur, Fabric.

In

JODGIE

Digitized by

.756 Lib. IV. c. VII. (

QVATVOR EVANGELIA

In codicibus nostris primum inter libros N. T. locum obtinent quatuor euangelia, Matthaei nimirum, Marci, Lucae, et Iohannis euangelium. Vocabulum autem evæyyéhiov, prop. fignif. lactum nuntium quodcunque b) v. c. de nato filio, Theoph. Char. 17. de profligato hoste Heliodor. 10. p. 456., vt verbum evæyyehigersæi laetum nuntium adferre b). Respondet evæyyéhiov hebraico is 2 Sam. 18, 22. 25. cui nonnumquam additur, is 2 Sam. 18, 27. vbi oi o' evæyyéhiov æyæsóv: a scriptoribus autem N. T. evæyyéhiov adhibetur de doctrina christiana Rom. 1, 1. 3. Marc. 13, 10. de praedicatione huius doctrinae, de munere, hanc dostrinam tradendi 1 Cor. 9, 14. atque evæyyehisæi dicuntur doctores religionis Act. 21, 8.; per metonymiam porro indicat seligionis christ. partes, v. c. commentarios de dictis, factis, et fatis Christi, (qui commode etiam inferibi potuillent, Mærsæis, Mæess etc. æπομνημοveúμæτæ, vt Xenophontis commentarii, de rebus Socratis Ξενοφῶντοs ἀπομν.) et scriptores horum commentariorum dicuntur euangelistae. Conf. Succer. Thes. Eccles tom. I. p. 1220. Schleusneri Lex. ad N. T. f. v. evæyyéhiov, Wolfii Curas, Prolegg. in Matth. p. 2. Walaei Prolegg. ad Matth. pag. 1. et quos laudauit Koecherus in Analectis in quat. euangel. pag. 4. Kuinoel.]

Antiquissimum de euangeliis, quatenus hoc voc. commentarii apostolici de vita ac fcriptis I. C. denotantur, testimonium est Ignatii epist. ad Philadelph. cap. V. πεοΦυγών τώ ευαγγελίω ώς σαεκί Ίησε, και τοῖς αποσόλοις ώς πεεσβυτεείω εκκλησίας, και τές πεοΦήτας αγαπώμεν. Difertius alterum Iustini Martyris Apolog. I. c. 66 a multis viris doctis iam laudatum: oi γαε απόσολοι εν τοῖς γενομένοις ὑπ' αὐτῶν απομνημονεύμασιν ἁ καλεσται Εύαγγέλια, οὕτως παεαδέδωκαν. Eodem loco lecta fuisse iam tum in ecclesiis") illa απομνημονεύματα, periade vt propheticas scipturas, testatur Iustinus '). Numerum quaternarium

b) Vocabulum εὐκγγίλιον triplici notione apud fcriptores reperitur, vel pro fausto nuntio, vt ap. Plutarch. Pompeio pag. 140. γεκμικτηθόροι προσήλαυνον έχ Πόντε κομίσαντες εὐαγγίλια· vel pro praemio boni nuntii, ap. Cic. 2, 3. et 12. ad Attic.; vel pro facrificio, quod accepto laeto nuntio offerebant, vt ap. Plutarch. Phocio. tom. I. p. 749. Φιλίππε δε ἀποβανόντες εὐαγγίλια βύων τον δημον ἀκ ῶκ. Fabric.

c) Non tamen femper huic verbo lacti ac iueundi nuntii fignificatio eft, quemadmodum patet ex hoc loco epiftolae primae earum, quae Phalaridi tribuuntur : su dyroù di húnas evayyehigómerés eoi ngi deneva. Fabric.

d) De more euangelia et alios libros biblicos in ecclefia legendi conf. With. Ern. Tenzelii exercitatio Viteb. 1685. de titu lectionum facrarum. Ioh. Steph. Durantus 2, 23. de ritibus eccl. catholicae, Leo Allatius de libris ecclefiaft. Graecor. pag. 33 fq Ioh. Baptista Ferrarius de ritu, facrar. concionum lib. I. cap. 15 fq. euangelia stantes audiebant, epistolas sedentes, ve praeter Al-

b) Vocabulum eduyyther triplici notione apud latium pag. 35. 49. notat Steph. le Moyne notis riptores reperitur, vel pro fausto nuntio, vt ap. ad varia sacra pag. 987 sq. Fabric.

> e) Sed Iuftinum noftra euangelia intellexisfe, negat Frid. Andr. Stroth, atque demonstrare studet, Iustinum vsum esse evangelio co, quod non tantum Nazaraeis, et Ebionitis, sed etiam omnibus primae eccl. Christianis Palaestinensibus in vfu fuerit, euangelio fecundum Hebraeos, in (Eichhorn) Repertorium für bibl. u. morgenl. Litteratur tom. I. pag. 1 sqq. [aduersus quem disputanit Paulus in Exegetisch - kritischen Abhandlungen 1784. Comm. I.] Etiam Semlerus in f. Zusätzen zu Townson Abhandlungen über die vier Evangelien Th. I. pog. 117. affirmat, Iuftinum ignoraffe quatuor cuangeliorum nomina; cum vero Tatianus, Harmoniam, siue Diatessaron (vid. Euseb. H. E. 4, 29. pag. 193 fq.) collegerit ex quatuor euangeliis, in promtu effe, illa quatuor euangelia nostra, fatim post Iustini tempora latius et accuratius innotuille, et tanquam genuina probata fuisse. Kuin.

S. MATTHAEI EVANGELIVM Lib. IV. c. VII.

ternarium euangeliorum celebrat, [corumque auctores nominat] Irenaeus 3, 1. et 11. f) Fabrie.

[Ceterum quod advinet fidem historicam quatuor euangeliorum, de ea disputauit peculiari libro, Lardnerus, Credibility of the Gospel history, vernacule reddita sub titulo: Nath. Lardners Glaubwürdigkeit der euangelischen Geschichte aus dem Englischen mit S. I. Baumgartens Vorrede, Berlin 1749 — 51. voll. V. 8. Nath. Lardneri fides historica euangel. c. praefat. ac quibusdam animaduers. Ioh. Christoph. Wolsi Bremae 1733. 8. The history of the first planting of the christian Religion by Georg Benson London 1756. voll. II. 4. vernacule: Georg Bensons Geschichte der ersten Pstanzung der ehristl. Religion, wie sie in der Geschichte der Apostel und in ihren Briefen enthalten ist. Halle 1768. voll. II. 4. Less über die Religion, ihre Geschichte, Wahl und Bestätigung 'F. I. Göttingen 1784. 8.) S. 467 sq. Kleuker aussführliche Untersuchung über die Aechtheit und Glaubwürdigkeit der schriftlichen Urkunden des Christenthums Th. I. Münster 1793. 8. Michaelis Einleitung in die Schriften des neuen Bundes Th. II. §. 120. pag. 877. edit. quartae. Heinr. Cart Alex. Haenlein Handbuch der Einleitung in die Schriften des N. T. Th. I. Erlangen 1794. 8. S. 35 sq. vt alios plures omittam. Laudauit etiam nonnullos qui breuius hoc idem argumentum pertractarunt, Ioh. Ge. Rosenmüllerus in scholiis in N. T. Prolegg. ad Matth. tom. I. pag. 3.

II. MATTHAEVS, si-vera est sententia plurimorum interpretum, eum eumdem effe, qui Leui vocetur Marc. II, 14. Luc. V, 27. coll. Matth. IX, 9., patrem habuit Alphaeum quemdam, qui non est confundendus cum Alphaeo, qui Mariae, matris Christi, sororem in matrimonium duxerat. Antequam Christi partes sequeretur, e portitorum (qui in oppidis Judaeorum publicanorum vices gerebant, v. Suicer. Thef. Eccl. et Schleu/ner. Lex. fub voc. Teλώνηs et quos ibi laudauit; Caue Antiquit. Apost. p. 670.) numero erat. — Conf. Wolfus in Curis ad Matth. Prolegg. et quos ibi citavit, nec non Koecheri Analecta pag. 4 fq. Matthaeum autem eundem effe cum Leui, ob narrationis, quae Marci et Lucae l. c. legitur, fimilitudinem plures adfirmarunt, veluti Chrift. Frid. Schmidius in Hift. Canonis V. et Noui Testamenti (Lipf. 1775. 8.) pag. 408. qui ibi etiam hanc in rem ad Hieronymi (Catal. f. v. Matthaeus) Sophronii, et Isidori Hilpalensis (de vita et obitu fanctor. cap. 77.) testimogia prouocat; Thom. Townfon Abhandlungen etc. Th. I. pag. 66. qui ibi hanc in rem laudat Chryfoft. V. 11. pag. 204. edit. Sauil. alii; Grotius 8) vero flatuit, Matthaeum et Leuin differre, atque hunc Iacobi minoris fratrem, minime autem Apostolum, Matthaeum vero Ccccc 3 Apolto-

f) Conf. Stolch de canone libror. N. T. pag. 165 fqq. et alios quos supra laudauimus. Irenaeus primus est qui quatuor euangelia nostra diserte nominat, ita vt etiam vulgatum ordinem sequatur. vid. Semler zu Townson Th. I pag. 116. ets ceteroquin perquam ridicula sit caussa, quam affert, cur tantum quatuor euangelia est possint, quod nimirum sint quatuor plagae coeli, quae fignificentur litteris vocabuli λδ2μ, nempe avaroλη, δύοι, agaros, μεσημβεία. — Plura de euangeliais infra notabuntur. Kuin. g) Leuin a Matthaeo diftinguit Heracleon apud Clementem Alex. Strom. IV. pag. 502. et Origenes I. contra Celfum p. 48. [vid. Schmid H. C. p. 428.] quorum teftimoniis vulgarem fententiam impugnat Grotius [ad Matth. 9, 9.] Huic vide quae praeter Ca'ouium respondet Cotelerius in notis ad Confitut. Apostol. VIII, 22. et Dodwellus Diff. I. in Irenaeum §. 34. Fabric.

- Digitized by GOOGLE

757

758 Lib, IV. c. VII. S. MATTHAEI EVANGELIVM

Apostolum fuisse; adsentitur Grotio, Michaelis in Einleitung Th. 2. S. 130. pag. 933 fqg. qui tamen negat, Leuin fuisse apostolum, et lacobi minoris fratrem; vid. quae contra Grotium monuit Schmid l. c. et in progr. origines quatuor euangeliorum pag. 4. (Lipf. 1764. 4.) -Theodor. Hase in disquisitione de Leui, a Christo ad apostolatum vocato, inserta biblioth. Bremensi T. V. contendit, Leuin, cuius meminerit Marc. l. c. esse eundem apostolum, qui alias nominetur Lebbacus. Contradizerunt Lardner supplements to the Credibility of the Golpel Hiftory tom, III. et Michaelis Einleit. Th. II. pag. 935. De tempore, quo Matthaeus commentarios suos conscripterit, diversae sunt hominum doctorum sententiae, etsi omnes ferme confentiant, eum primum euangelium scripfisse. Pluribus hoc euincere studuit v.c. Townson 1. c. B. I. pag. 275. Contra Semierus Paraphr. euangelii Ioh. lat. (Halae 1771. 8.) in praefat, et in notis pailim, credit. Iohannem primum omnium fcripfiffe; quod negant Michaelis Oriental. Biblioth. Th. III. pag. 24 fq. et Einleit. Th. II. p. 877. alii. Vir doctus in Beuträgen zur Beförderung d. vernünft. Denkens in d. Relig. part. XVI. p. 57. oftendere conatus est, primum omnium euangelium Ebraeorum scriptum esse, huius diversas recensiones fuisse Nazarenorum et Ebionitarum euangelia, tum prodiisse Marcionis euangelium, hoc excepiffe Marci librum, tunc edita effe απομνήμονευματα των αποςόλων, citata a Iufino M., porro Matthaci euangelium, denique Lucae, de tempore, quo editum fit Ioh., non constare. Irenaeus Haer. III, 1. pag. 174. cuius verba protulit Schmid. H. C. pag. 449. tradit, Matthaeum euangel. suum litteris configuasse eo tempore, quo Petrus et Paulus Romae docuissent et ibique ecclesiam condidissent »), annum ergo, quo hoc contigisse creditum est, Millius in Prolegg. §. 61 fqq. nominat LXI. vel LXII. Lardnerus et Michaelis Einleit. Th. II. pag. 940. LXIV. vel LXV. Schmid. vero l. c. XLII. quem vide '). Alias aliorum fententias vid. ap. Lardnerum Supplements tom. I. pag. 95. Tillemontium Memoires tom. I. pag. 975. 1160. qui annum III. post Christi adscensionem nominat, (Michaelis Einleit. pag. 949.) et Michaelem pag. 935-916. qui quidem statuit, controuersiam facile posse componi, si accipiatur, Matthaei euangelium hebraice ab ipfo conferiptum fuiffe a. XLI. in graecam vero linguam translatum anno LX. vel LXI.

Attamen Matthaeum hebraice euangelium fuum conscriptiffe, plures dubitarunt, et Matth. gnaece scriptiffe, rectiffime adfirmarunt. Nemo vero a nobis postulabit, quum neutiquam introductionem in libros N. T. scribanus, vt singula argumenta, quae in vtramque partem a viris doctis prolata sunt, adferamus; vtriusque sententiae patronos praecipuos nominasse sufficiet. Opinio nimirum illa, Matthsei agxérunov exemplum suisse hebraicum, vt hoc obiter notemus, suam debet originem Papiae (apud Euseb. H. E. III, 39. pag. 137. vid. Semler Geschichte d. Glaubenstehr. in Baumgartens Polemik pag. 41. Th. I.) homini cum maxime

h) De hac fabula conf. Schmid 1. c. et quae infra notabimus ad epist. Pauli ad Rom. Kuin.

i) Vid. Bafnagii Annal. ad a. Chr. LXIV. fect. 12. — Annum XLII. nominant quoque, at paulo iumiores teftes, auctor vitae, arabice editus a Kirfisnio Menologium ab Vghello tom. II. Italiae S. vulgatum 16. Nou. Auctor operis imperf. in Matthacum, Theophylactus, [Procem. in Matth.] Euthymius, et alii, ne de subscriptione, quae in

variis codd. [a Wetflenio notatis] legitur, dicam. Hos fi audias, iam anno post Christi ascensionem octauo, vel nono euangelium ediderit Matthaeus, quae fententia probatur etiam Seldeno VII, 12. de iure naturae et gent. et ex antiquis Cosmae Indopleustae lib. V. Cosmographiae christ. pag. 245. Verisimilior Chronici Alex. et Nicephori II, 45. sententia, qui decimo quinto post_ascensionem Christi anno scripsisse Matthaeum affirmant. Fabr.

credulo.

Digitized by GOOG

S. MATTHAEI EVANGELIVM Lib. IV. s. VII. 759

credulo, cuius fententiam sequuti sunt Irenaeus III, 1. alii *); sed euangelium Nazarenorum et Ebionitarum, cum Matthaei euangelio confudisse videntur plurimis, qui graecum Matth. textum defendunt '). Ex recentioribus, Matthaeum hebraics scripsisse contenderunt: Simon histoire

k) Hinc multi vett, de graeco interprete textus hebraici Bartholo.naeo (Ifidor. Hilpal. et Nicephorus) Iacobo, (auctor Synopl. fcript. f. Opp. Athanaf. tom. II. pag. 155.) vel Luca et Paulo, (Anastaf. Sinaita) Iohanne, (Theophylactus) vel incerto quodam homine (Hieronym. et Sophron.) cogitarunt. vid. Schmid H. C. pag. 435. Kuin.

1) Vide, quae scripsi in codice Apocrypho N. T. pag. 356. 368. 668, et Era/mi Apologiam adversus Stunicam. Nota etiam, Syriacam veterem Matthaei versionem de Graeco videri translatam, non de Hebraico, [de ea infra], et Marco-ac Clementi Graecum Matthacum lectum, cuius etiam verbis quandoque vtuntur. Hebraice vero, quae exstant Matth. editiones, recens a Iudacis vel christianis elaboratae sunt, et absurdissime pro Matthaco authentico habentur, fiue Münsteriana illa Basil, 1537. fol. Henrico VIII. Angliae regi, inscripta, et versione atque commentario aduersus Iudaeos instructa, siue Tiliana, quam ex Italia attulit loh. Tilius [lean de Tilet] et Ioh. Merce-, rus latine transtulit Paris. 1555. 12. [Titulus: Euangelium hebraicum Matthaei recens e ludaeorum penetralibus erutum, cum interpretatione lating ad Vulgatam, quoad fieri potuit accommodata. Cum priuilegio. Parifis ap. Martinum luuenem. M. D. L. V. Kuin.] Münfteriana recufa eft Bafil. 1557. 8. [Titulus: תורת המשיח euang elium secundum Matth. in lingua Hebraica cum versione lat. atque annotationibus Scb. Münsteri — vna cum epistola D. Pauli ad Hebracos Hebraice et Latine Basil. apud Henr. Petri MDLVII. — illustravit tribus differtatt. evangel. Hebr. Seb. Münsteri, Nahmmacherus, - conf. de vtroque cuangelio Michaelis Einleit. Th. II. pag. 1044 sqq. §. 139. qui ibi oftendit, Iudaeum conuersum circa saec. XII. vel XVI. hanc versionem e vulgata latina composuisfe; ex incorrecto latino effe conuersum, statuit Wetsten. Prolegg. pag. 279. edit. Seml. Observauit porro Michaelis, Tillii et Münsteri versionem esse candem, sed Münfterum lacunas MS. codicis ipfum expleuisse, Tillium codicem immutatum 'exprimendum' curaffe. Conf. etiam Schmid Hift. Can. pag. 433 fqq. Kuin.] et Basil. 1582. 8. ctiam Parisis 1551. 8. cum praefatione Ioh. Quinquarborei Aurilacenfis

Tilianae stilum tersiorem esse, obser-Aruerni. vant viri docti, et Matth. XVI, 17. Romano adulari pontifici. Vid. Lud. de Dieu ad Matth. pag. 529 fq. Wagen/eilii Sotam pag. 597. 1121. Rich. Simonis Hift. Crit. lib. II. pag. 231 fq. et lib. III. pag. 789. Millii Prolegg. ad N. T. pag. 116. 127. [infra vers. N. T. Hebr.] Vtramque a Iudaeis e latina versione veteri expressam este, coniicit Huetius de claris interpretibus pag. 181. Exstat et Matthaei euangelium hebraice in N. T. polyglotto Eliaé Hutteri. Aliam MStam versionem hebraicam se in manibus habere, testatus est Rich. Simon. Fabric. — De Nazaraeis et Ebionitis conf. Epiphan. Haeref. 29. 30. coll. Moshemis commentarr. de rebus Christianor, ante Constantin. M. fect. II. §. 38 fqq. Walch. Ketzerge/chichte Th. I. pag. 99-124. (Eichhorn.) Repertor. für bibl. u. morgenländ. Litterat. Th. I. p. 5 lag. Herder Briefe zweener Brüder Ielu. Commentatio historico - theologica critica demonstrans, Nazaraeos haereticorum catalogo effe expungendos, corumque contra parti, qui Chrifti nomen dederunt, adscribendos, auctore Dettmers Franc. ad Viadr. part. I. 1791. 4. De euangelio Nazaraeor. et Ebionitar. (quo tempore fit conscriptum, non' conftat) quod, vt plurimis videtur, vocabatur etiam τό τῶν δώδεκα εὐαγγέλιον, ct τὸ καθ Εβραίκε εὐαγγέ-Xeov. vid. Semler Geschichte d. Glaubensl. in Baumgartens Polemik Th. I. pag. 39. Sumon hiftoire crit. du texte du N. T. chap. 7. 8. Maius examen historiae criticae cap. 7. 8. Grotius Prolegg. ad Matth. Millii Prolegg. §. 45 fq. Ma/th Abhandl. von der Grundsprache Matthaei (Halle 1755.) Michaelis Einleit. Th. II. §. 138. pag. 1005 fqq. Admodum praedicat huins | euangelii Nazaraeorum f. duodecim aposiolonum, pracstantiam practer alios Niemeyerus, theologus Halensis, in diff. inscripta: coniecturae ad illustrandum plurimorum N. T. scriptorum filentium de primordiis vitae I. C. Halae 1790. 4. Statuit, hoc euangelium habuisse auctores apostolos, fuiffe hebraice conscriptum, sed iam spostolorum aeuo plures exstitisse huius euangelii recentiones; fuisse, boc euangelium fontem e quo hausissent Matth. Marc. Lucas et Iohannes; hos hace memorabilia Chrifti, hebraice scripta, in vsum graece loquen-

760 Lib. IV. c. VII. S. MATTHAEI EVANGELIVM

histoire crit. du Texte etc. cap. 5. 6. 7. du Pin Prolegg. sur la Bible tom. II. cap. 2. 6. 3. Tillemont Memoires etc. tom. I. pag. 972. Calmet in Prolegg. et Disfertatt. in f. fiript. p. 8. et Dictionaire tom. III. pag. 218. Millius Prolegg. pag. 8. ") Coue Antiquitt. Apolit. p. 680. Historia litterar, fcript. ecclef. fec. I. p. 13. Stackhoufe Vertheidigung der bibl. Gesch. part, VI. pag. 405. 767. 769. Michaelis Einleit. Th. II. p. 948. §. 132. et quos ibi laudauit. (Williams) a free inquiry into the authenticity of the first and second chapters of St. Matthew's Gospel etc. The fecond edition London 1790. (coll. Eichhorn Allgem. Biblioth. d. bibl. Litterat. B. II. pag. 918 (99.) M. Chrift. Frid. Weber Beyträge zur Geschichte des Neutestamentl. Canons Tübing. 1791. 8. coll. (Hallencamp) Theologifche Annalen Lahrg. 1791. p. 273 fqg. Matthaeum hebraico fermone confcripliffe fuum euangelium difp. auctore El/nero Theol, D. Francof, ad Viadr. 1791. 4. [Ab his non recedit, qui Syrochaldaice Matthaeum flatuit V. D. in Wehl Magazia für alte, besonders morgenl. und bibl. Litt. zweyte Lieferung p. 57 [9.] - Matthaeum vero graece scripsisse, demonstrarunt : Cappellus in Obss. ad N. T. p. 110. Hottingerus in Thes. Philol. lib, II. cap. 1. pag. 512. Balnage Annal. ad a. 64. §. 13. Calouius in Critico f. biblico Diatr. VII. S. 2 fug. Kortholt de variis script. s. editionibus. cap. 7. p. 63. Pritius et Hosmannus in Introduct. in lect. N. T. § 2 fqg. Chri/li. Schroeder de lingua Matth. authentica Viteb. 1701. Guft. Phil. Merl. dilp ! de lingua authentica N. T.cap. 2. 4. Mafch von der Grund/prache d. Ev. Matth. qui scripfit contra Michaelen; Lardner Credibility etc. Koecher. Analect. in quat. Euangg. p. 7. Schmid. H. C. p. 431 Iqq. Venema H. E. tom. II. p. 119. Noeffelt Vertheidigung d. Wahrheit d. chriftl. Relig. §. 312. Walacus in Commentar. in libros hiftor. N. T. p. 1. Semler Gefih. d. Glaubenslehre in Baumgart, Polemik. Th. I. p. 38 fq. Wetflenius, alii.

Matthaeum evangelium suum destinasse Iudaeis "), plerique volunt. Conf. supra not. m. Townson l. c. B. I. pag. 369 sqq. etc. Semierus tamen ad Townson B. I. pag. 22. notat, accuratius ita dicendum esse: scripsisse Matthaeum primis doctoribus christianis, vt Iudaeos non-christianos (Hellenistas, Gesch. d. Glaubensl. l. c. pag. 40.) edocerent vanitatem opinionym de Messia, quas sourcent, et eo felicius propagarent religionem christia-

loquentium, graces feciffe; diuersitatem, quae inter euangelia Matth. Marci et Lucae deprehendatur, inde effe repetendam, quod mira fuerit exemplarium euangelii illius apostolorum diuersitas; Marcum forte codem vsum esse exemplari, quo Matthaeus, Iohannem qui vixerit Chrifto coniunctiffimus, rarius illud euangelium respexisse. Hace omnia sunt non nisi per coniecturam dicta, idoneisque rationibus destituta, recteque repudiantur a Griesbachio diff. infra vbi de Marco disputabimus, laudanda. De Ebracorum, Nazaraeo. rum et Ebionitarum euangeliis notata etlam nonnulla reperiuntur in den Beyträgen zur Beförderung des vernünftigen Donkens in d. Religion part. XVI. pag. 57. vid, quae diximus supra de tempore, quo Matth. euangel. conferiptum fit. Kuin. Add. Semler Comm. de dismosvious et Euangelio Hebraeorum, Hal. 1777. et in Opusc. theol.

m) Millius conifcit, Matthaeum scripfisse euangelium suum in gratiam Hebracorum sidelium, qui antea parum accurata dinyion sine euangelio secundum Hebracos vsi fuissent. Non diu post lacobum minorem curasse, vt graeca versio legeretur. Fabric.

nam.

*) Inde argumentum petiit etiam Weberus in libro fupra laudato, ad defendendam hebraicam Matthaei feripturam. Lingua patria, inquit, erat fyro-chaldaica, ergo in Palaeftina neceffaria erat historia vitae fatorumque Christi, hae lingua conferipta, graeca inutilis erat. Sed ponamus, etfi hoe non concedamus, Matthaeum destimasse cuangelium suum vnice Palaestinae incolis, graeca tamen lingua erat voique in vsu, et vnde probatur, Matthaeum non scripsisse etiam Iudaeis, exum Palaestinam viuentibus? hi vero omnino graece loquebantur. Kuim.

Digitized by GOOQL

S. MATTHAEI EVANGELIVM Lib. IV. c. VII. 761

nam. Aliter fentit Vitringa in Hypotypoli Hift. et Chronol. S. pag. 214. §. 8. cui adflipulatur quoque Stofch. in Diff. de cura vet. eccl. circa libros N. T. praemilla commentationi ipfius de libror. N. T. canone (Francof. ad Viadr. 1755. 8.) p. 20 fq. euangeliis conferibendis, statuit, occasionem praebuille excerpta ex narrationibus, aut adnotationibus Apostolor. Christique discipulorum, quae primi Christiani inter se communicassent, et magni thesauri loco habuissent, cuius generis fuerint euangelia fecundum Hebraeos (s. Nazaraeorum) et Aegyptios, quae cum Apostoli, vt prudentiores eccl. doctores intelligerent, non esse et am iudicio, cura, et fide, congesta vel digesta, quam relig. decus possiularet, et saepe etiam a falsis fratribus interpolarentur, e re eccl. esse putasse, accuratiores congerere narrationes. Kuin.]

Anticipationibus abundare Matthaei euangelium, nec illum chronologiae aeque nc Lucam vel lohannem effe observantem, notauit Basnagius ad a. Chr. XXX. fect. 56. •) Titulum Euangelii an ipfe praefixerit Matthaeus, dubitari posiit "), quia incipit eius liber his verbis: BiBros yevereus Inos Xeizs. Et qui monent, ipsum notanter praefixisse titulum: εύαγγέλιον κατά Ματθαίον, non τε Ματθαίε, haud cogitant, vnum idemque haec duo fignificare, vt recte animaduerfum Johanni Druho eft in praeteritis, et lib. I. quaeft. Hebr. cap. 23. 9) — Matthaei euangelium reiecerunt Cerdoniani et Marcion, qui folum Lucam recipiebant. Vide de Cerdonianis adpendicem ad Tertullian. de praescript. cap. 51. et de Marcione ") Irenae. Lib. I. cap. 29. Epiphan. XLII, 9. Origen. in Philocalia cap. 5. et 2. contra Celfum pag. 77. Theodoritum lib: I. de haereticis fabulis cap. 24.3) At de Valentinianis nolim cum Bellarmino lib. I. de verbo Dei cap. 6. Iansenio aliisque adfirmare, solum Ioh. euangelium ab iis receptum, licet Irenaeus III. cap. 11. pag. 220. adfirmet, eos, qui a Valentino funt, eo quod est fecundum lobannem plenissime vti ad oftensionem coniugationum fuarum. Sane in Valentinianis commentis, quae graece exftant ad calcem Clementis Alex., loca e Matthaeo et Luca proferuntur, et Tertullian. cap. 38. de praescript. diserte teftatur, Valentinum integro testamento vium, et fcripturis peperciffe, nec machaera vsum palam, licet sensur peruertendo plus abstulerit. Est tamen Origenis locus pag. 77. lib. II. contra Cellum, qui Tertulliano videtur contradicere: μεταχαράξαντας δε το Ευαγγέλιον άλλες έκ δίδα ή τές από Μαρκίωνος, και τές από Ούαλεντίνε, δίμαι δε και τές άπό Itaque Origenis tempore fortassis Valentiniani quidam faciebant, quod Valenti-**Λ**8κανδ. num facere Tertullianus negauit. Manichaei vero et Matthaeo et omnibus N. T. scriptis, (vetus enim plane respuebant,) ita detrahebant fidem, vt saltem interpolata esse caussaren-Solent dicere', inquit Augustinus contra Adimantum cap. 15. cum scripturarum eos vrget ... tur. aufforitas, hoc capitulum a corruptoribus scripturarum insertum esse euangelio. Conf. quae fingillatim de Matthaeo Fauftus Manichaeus apud Augustinum lib. XVII. cap. 1. ac de euangeliis

o) Add. Michaelis Einleit. Th. II. p. 902 fq. 6. 127.

p) Indicem non effe a Matthaeo profectum, inter omnes hodie conucnit. vid. Semler Gesch. d. chrissil. Glaubenslehre in Baumgart. Polem. Th. 1. pag. 37. alios. Kuin.

q) Solet praepolitio xara a graecis feriptoribus Vol. IV. faepius ita adhiberi, vt acculatiu. nominis, cui addita eft, positus sit pro genitiuo, v. c. Polyb. III, 6. αί κατ' 'Arriβαν πεάξαι sunt, res gestae Hannibalis. Kuin.

r) De Marcione vid. infra ad Lucam notata. Kuin.

s) Schmid. H. C. p. 26 fq. p. 452 fqq. Kuin. Dd ddd

763 Lib. IV. c. VII. S. MATTHAEI EVANGELIVM

geliis 32, 3, et quae plura ex Augustino loca collegit Sixtus Senensis lib. VII. Bibliothecae sanctae.

Solum Matthaei euangelium receperunt Cerinthiani teste Philastrio cap. 36. neque integrum illud, fed and users, genealogiam potifimum et illa amplectentes, e quibus hominem nudum Christum videbantur sibi posse contendere, vt refert Epiphan. XXVIIL 5. Itaque de aliis, quam Cerinthianis capiendus Irenaeus III, 11. licet alioqui add. XXX, 14. descriptio tota non male in Cerinthianos quadret, qui autem Jesum separant a Christo, et impassibilem perseuerasse Christum, passum vero lesum dicunt, id quod secundum Marcum est, praeferentes exangelium, cum amore veritatis legentes illud carrigi pollunt. Eodem loco testatur, Ebionaeos Euangelio solo Matthaei vsos, quod monuerat etiam lib. I. cap. 26. fed Genealogiam refecuisse, (quod etiam in Monotessaro fuo fecit Tatianus teste Theodorito lib. I. de haeret. fab. cap. 20.) atque adulterato et truncato euangelio vsos scribit Epiphan. XXX. 14. Eufebius autem videtur falli, qui H. E. III, 27. euangelium, quod folum recepere Ebionaei, confudit cum Euangelio fecundum Hebraeos, quae diuería fuisse ") probavit Grabe ad Irenaeum pag. 220, et monui in cod. apocrypho N. T. pag. 360. vbi Marium quoque notaui Mercatorem, qui tom. II. edit. Garnerianae pag. 128. Ebionem Matthaei, Marci, et Lucae auctoritatem fecutum fcribit. Neque in viri fummi H. Valefii interpretatione Eufebii Hift. VI, 17. facile acquieueris, vbi legas, Symmachum Ebionem aduer fus euangelium Matthaei acriter difputare in commentariis fuis. Nam graeca Eufebii nihil aliud fonant, quam quod Symmachus in scripto quodam suo, (an commentariis in Matthaeum, vt accepit Hieronymus, non fatis certam elle puto,) neòs tò ratà Mat 9 añor anoteroueros evaryé-Nov Mattheei prolixius infiftens enangelio, ex co haeresin suam confirmare voluerit. Etiam in locis Basilii et Chrysoftomi, quae H. Stephanus in thesauro adduxit, et quae Valesio ansam interpretationis suae dedisse videntur, andreiver Day nees riva commode exponi potest, diutius alicui inhaerere, nhn vt exponit Stephanus, in aliquem inuchi. Miror quoque, quales fuèrint Ebionei, qui, Methodio teste in Conviuio decem virginum pag. 133. scripturas a spiritu inspiratas negabant, ¿¿ idias nivnoews tes neophras hehahnnevas Qihovernevtes. De Tychio Meffalino Euthymius apud Lambecium III, pag. 171. naj erteas per geaques διέφθειεε και παεηεμήνευσε, κατ' έξαιεετον δε απαν το κατα Ματθαιον ευαγγέλιον, κα) πάσας τας περί το Θεό και Πατρός δε και περί το αγίο πνεύματος έήσεις els τα πνευματικόν, αυτέ πατέςα παςηςμήνευσε. Ex his verbis fatis patet, Matthaei cuangelium a Tychio non rejectum, nec corruptum, fed tantum fallis interpretationibus peruerlum Recentiore aetate non memini exflicisfe Christianorum guemguam ea impudentia, fuifle. qui Matthaei auctoritati derogare voluerit praeter Anabaptistas nonnullos, a quibus capita quaedam temere vocata in dubium notarunt Sixtus Senenfis lib. VII. bibl. Fraffenius disquifit. bibl. pag. 665 fq. et Rich. Simon. lib. I. Hift. Criticae N. T. pag. 100. Hifce addi poteft Natalis Albertus de Verse auctor recens libri, qui inscribitur: tombrau du Socinianisme, cuius haec funt verba, pag. 167. il est certain que ce que nous appellons presentement l'emangile de S. Mat.

t) De Ebionneis vid. supra not. l. Kuin.

u) Non fuisse diuersa, contra Grabium, Fabritium nostrum, et Michaelem (qui tamen in edit.

quarta recentiff. Introductionis suae in N. T. pag. 1007. dubitanter scripsit) affirmant Semler in Gesch. d. Glaubensl. supra not. l. laudatus et Schmid. H. C. pag. 436 sq. Kuin.

Digitized by Google

T. Law

S. Matthieu n'eft qu'une traduction fort sufpette, S. Hierome nous apprenant que l'Euangile Hebreu de S. Matthieu étoit fort different du Grec. Ibidem initia euangeliorum Matthaei "), Lucae et Iohannis follicitat et pro addititiis habet fatis absurde.

III. MARCVS, euangelista, vtrum a Iohanne Marco, S. Barnabae confobrino, de quo Act. XII, 12. XV, 37. Coloss. IV, 10. et 2 Tim. IV, 11. et Philem. v. 23. distingui ") debeat, non plane videtur exploratum. *Filius*, h. e. discipulus ") adpellatur a Petro 1. ep. V, 13. Conf. Euseb. II, 15. Patria Cyrenaeus fuisse traditur in Actis de vita Marci, quae graece et latine edidit *Henschenius* ad 25. April. et faeculo IV. vel V. scripta esse conicit *Tillemontius*; VII. vel VIII., *Elias du Pin*"). Genere facerdotali fuisse Marcum, Pseudo-Hie-Dd ddd 2

v) De integritate cap. I, et II. euangelii Matthaci, nostra actate acriter disputatum est. Conf. (Iohn Williams) A free Enquiry into the authenticity of the first and second Chapters of St. Matthew's Gospel. London. Printed for B. White and T. Cadell. 1771. 8. (vid. Michaelis Neue Oriental. Bibliothek. Th. I. pag. 53 fq.) Williamum refutarunt, et integritatem capp. defenderunt: Caleb Flemming free thoughts upon a free Enquiry into the authenticity of the first and second chapters of St. Matthew's Golpel, et Velthusenius The authenticity of the first and fecond chapters of St. Matthew's Gospel vindicated in answer. London 1771. (vid. Mi haelis Oriental. Bibl. Th. I. pag. 107 fqq.) Diff. de genuina auctoritate cap. I. et II. euangelii St. Matthaei. Exercitatio theologica exhibita à Theoph. Coelestino Pipero Gryphiswaldiae 1779. 4. Williami libellus auctior prodiit hoc titulo: a free inquiry into the authenticity of the first and second chapters of St. Matthew's Gospel; with a new Preface, containing an account of fome MSS. in the Britifh Museum: and a differtation on the original language of that Gospel. The fecond edition. Corrected improved, and much enlarged London 1790. 8. (vid. Eichhorn Allgem. Biblioth. d. bibl. Litt. B. II. p. 918 fq.) Dubitavit de integritate horum capitum etiam Strothius von den Interpolationen im Evangelio Matthaei, in (Eichhornii) Repertorium für bibl. und morgenl. Litteratur Th. IX. p. 99 fqq. contra quem feripfit Ioh. Otto Thieß: de Euangelii Matthaei integritate interpolando non corrupta. Helmstad. 1782. 4. conf. praeterea, eiusdem libellus, über die Magier und ihren Stern Hamburg 1790. 8. (vid. Eichhorn Allgem. Biblioth. d. bibl. Litteratur B. 11. pag. 671 fqq.) Velthusen Sophienruhe oder die Landpfarre Hamburg und Kiel 1783. (Vollborth) Progr. inquiritur in cauffas, cur lofephus caedem puerorum Bethlehemiticorum Matth.

II, 16. narratam, filentio praeterierit? Gottingae 1788. 4. Ioh. Frid. Schmid examen integritatis duorum priorum capitum euangelii Matthaei Lipf. 1791. 4. Kuin.

W) Diffinguunt praeter alios quam plurimos Cotelerius ad Conft. Apoft. II, 57. pag. 262. et Tillemont. tom. II. Memor. Ecclef. pag. 159 fq. at diversos effe negant Sam. Basnage ad a. Chr. 66. nr. 15 fq. et Iok. Georg. Dorsheus prolegom. commentarii ad Marcum. Fabric. Diftinguunt etiam Grotius, Calouius Prolegg. Schmid. Hift. Can. pag. 455 fq. Diuersos vero negant Michaelis Einleit. Th. I. p. 1051. §. 140. edit. quart. (quam femper fequor) Wetften. tom. I. pag. 551. Semler Gesch. d. Glaubenslehre pag. 45. Kuin.

x) Theophylact. Procem. in Marc. Iltres mayrys. Isidorus Hispalens, de vita et obitu fanctor. cop. 84. Petri discipulus, eiusque filius. Primi Christiani, secuti hac in re Iudaeos, sele inuicem fratres; doctores, discipulos, qui ipsorum beneficio Christiani essent facti, filios; discipuli, doctores, patres compellabant. Grauiter ergo errant Heumannus in f. Anhang zur Erklärung Marci pag. 736. Bengelius et Schoettgenius, qui verba Magnos o vios ma 1 Petr. l. c. proprie intelligunt, et Marcum Petri filium fuisse affirmant. ----_ Marcum fuisse ex numero LXX discipulorum lesus tradit Epiphan. Haeref. lib. II. haer. 51. §. 6. pag. 428. eum Iesum audiuisse, vegant Papias ap. Eufeb. H. E. III, 39. Basnage Annal. a. LXVI. pag. 752. Tillemont Memoires pour seruir à l'histoire ecclef. tom. II. pag. 159. Kuin.

y) Marcum fuisse Cyrenaeum; probabilem coniecturam vocat Schmid. H. C. p. 435. neutiquam vero probabile effe sffirmat, hominem Cyrenaeum Barnabae fuisse confobrinum, nulla etiam probabilitatis specie LXX discipulis annumerari. Kuin.

764 Lib. IV. c. VII. EVANGELIVM MARCI

ronymus, et Beda scripsit, primum Alexandriae episcopum multi) prodiderunt, licet oikeμενικόν potius pro more Apostolico, που τοπικόν egisse contendat Salmafus sine Walo Misfalinus pag. 204. 211. 261. Iudaeum έβεαίζοντα magis quam έλληνίζοντα Grotius coniicit e frequentioribus Hebraismis ad Marc. V, 25. VI, 14. IX, 42. X, 26. etc. Fabric.

[Marcum in conscribendo euangelio suo adiutorem habuisse Petrum Apostolum, plurinai patrum contendunt. Papias eniin apud Euleb. H. E. III, 39. Irenaeus adu. haeref. III, 1. Euseb. H. E. V, 8. Tertullian. contra Marcion. V, 5. Hieronym. in Catal. cap. 8. Marcum vocant somitem et epunveurny, interpretent Petri. Quae quidem verba, viri docti vario modo exposuerunt : conf. Basnage Annal. pag. 75. Simon Hift. Cuit. du N. T. Chap. 10. pag. 104. 109: Basnage Histoire de l'eglife lib. VIII. cap. 2. S. 3. pag. 422. Caue in Antiquitt. Apostoll. pag. 748. Schmid H. C. pag. 19. Michaelis Einleitung Th. 11. S. 141. 142. p. 1052 fg. 1050 fg. Dan. Heinfus Prolegg. ad Exercitt. in N. T. pag. 23. Townfon I. c. B. II. pag. 119. et Griesbachius in Commentatt. theol. infra laudandis. - Quum porro magna inter Matthaei et Marci euangelia fimilitudo intercedat et quoad res, et quoad verba ac formulas, (conf. et supra not. l. extr.) iam Augustinus, (quem postea plures sequuti sont,) de consensu euangellftar. lib. I. cap. 2. Opp. tom. IV. pag. 160. nominavit Marcum pedi/fequum et abbreviatorem Matthaei. Negarunt hoc tamen haud pauci, et plura hanc in rem protulerunt argu-Observarunt inter alia, Marcum non eumdem tenere ordinem, quem teneat menta. Matthaeus, quod etiam post alios veteres observauit Hieronym. Prooem. ad Matth. vid. Schmid H. C. pag. 460.) Marcum plures res expoluisse copiosius v. c. abnegationem Petti XIV, 66. (hanc rem a Petro ipfo didicisse Marcum, animaduertit Chrysoft. homil. 86. in Matth. pag. 889.) nonnulla memoriae prodidiffe, quae apud Matthaeum non legantur, alia vero a Matth. enarrata, filentio praeteriisse, v. c. genealogias an). - Magna vero etiam Marci cum Luca convenientia eft; non folum in rebus, fed etiam in verbis et formulis. conf. Michaelis Einleit. Th. 11. §. 144. p. 1066. §. 145. p. 1070. vnde nuper Griesbachius, differtationibus duabus, oftendere studuit: Marci euangelium totum e Matthaei et Lucae commentariis effe decerptum, Ienae 1789. 1790. 4. contendit V. D., Marcum sequutum esse plerumque

2) Petau. Dogm. Theol. tom. III. pag. 697 fq. 711. Fabric.

sa) Conf. omnino hane in rem Fabrum Stapulen/em initio commentarii in Marcum, Grotium ad Matth. XXIV, 36. Ca/p. Hermanuum Sandhagenium decade prima epistola theolog. I. Rich. Simonem lib. I. Hift. Crit. N. T. pag. 108. et Ioh. Millium Prolegg. ad N. T. p. 12 sq. Fabric. nec non quos laudauit Koecher. in Analectis pag. 534. Adde Larda rum Supplements to the Credibility of the Gospel History vol. I. cap. 10. Michaelis Einleit. Th. II. S. 144. pag. 1063 sqq. Koppium in Program.: Marcus non epitomator Matthaei. Gottingae 1782. 4. qui quidem ad stabiliendam sententiam supplements. Omnes veteres vsque ad Augustini tempora prorfus has de re filere; sed hoc filentium nihil facit

ad rem, proprium postulatur iudicium; conf. etiam quae observauit Michaelis Einleit. Th. II. pag. 1065. effe admodum improbabile Marcum, virum apostolicum, mutilasse et decurtasse euangelium apofloli, copiofiorem narrationem longe fuisse vtiliorem quan breuiorem; quaeritur quid factum sit, non quid fieri debuerit, et fortaffis iis, quibus scribebat Marcus, vtilior erat narratio breuior, neque Iohannes omnia, quae ipfi nota erant, exponere volebat; Marcum faepe effe verbosiorem Matthaeo, plura enarrare, quae non legantur apud Matthasum, haec vero omnia effe ab epitomatoris persona aliena; sed exinde, 6 quid video, non nisi sequitur hoc, Marcum non fuisse epitomatorem feruilem et nimis sollicitum, eum ctiam ex aliis fontibut vel alio fonte suam narrationem hauliffe. Kuin.

Digitized by GOOGLE

EVANGELIVM MARCI

romque Matthaeum ducem, interdum tamen, hoc relicto, sele comitem adiunxisse Lucae; additamenta, quae in Marci euangelio deprehendantur, esse nonnisi paraphrasticas dila.ationes narrationum breuiorum Matthaei et Lucae. Equidem, fi mihi mea dicenda est fententia, lubenter adfentior viro eruditistimo, et non minus, quam ille, (Differt. fecunda pag. 13.) existimo, patres antiquissimos, Clementem Alex. ap. Euseb. lib. VI. cap. 14. Irenaeum, aliosque fupra laudatos, qui Petri aufpiciis Marcum commentarios fuos configuaffe praecipiunt, somnia sua, non historiam, ex documentis, fide dignis, narrauisse, aut fallaci rumore, orto fortafiis exinde, quod Marcus Petri fuerit discipulus, deceptos fuisse; neque adco statuendum esse vel cum Townsonio, Petrum Marco di Sasse euangelium, vel faltim, illud perlegiffe et emendaffe, vel cum Schmidio, res effe a Petro, verba et narrationis firucturam Marco deberi; omninoque, quae patres tradere soleant de tempore et loco scriptionis, de occasione scribendi, confilio auctoris, fontibus, quibus vsus sit vausquisque libro-, rum N. T. scriptor, admodum effe incerta. - Nuper modo Ill. Eichhorn in Allgem. Bibl. der bibl. Litterat. vol. V. part. V. de fontibus, e quibus Matth. Mare. et Lucar in confcribendis commentariis suis hauserint, pluribus disputauit, ita tamen, vt nondum ad finem illa ipsa commentatio perducta fit. Statuit nimirum, nullum horum euangelistarum ante oculos habuille alterius euangelium (pag. 766.), fed potius eos communi fonte vsos fuille; nempe breui narratiuncula de vita fatisque Christi, lingua hebraica vel syro-chaldaica conscripta. (p. 781.) Non tamen Archetypum, fed tantum versiones eius praesto fuisse euangelistis iam antequam in manus eorum venirent, variis additamentis locupletatas (pag. 784.). Marcum exemplar, cuius margini alia manus plura e commentariis Matthaei et Lucae adferipferat, adhibuiffe, eumque nihil prorfus mutafle, fed omnia immutata ex hebraico fermone in graecum tranfluliste. (p. 830.) Griesbachius disfertationes, quas paullo ante commemorauimus, recognouit, multis augmentis locupletauit easque inferendas curauit commentationibus theologicis infra laudandis et per hanc'occasionem etiam Eichhornii sententiam diligentius examinauit.

Marcum ante Lucam scripsifie, Lucam varia sumsifie a Marco mutua, et Matthaeum rurfus legisse Lucam, ergo Marcum primum omnium scripfisse, statuit Storr über den Zweck der evangelischen Geschichte Iohannis §. 58 sqg. add. eiusdem Diss. I. in libror. N. T. aliquot loca Tubing. 1790. pag. 58 fqq. coniecturam admodum improbabilem, nominat Michaelis Einleit. Th. 11. S. 145. pag. 1073. conf. etiam eius Oriental. Biblioth. Th. V. -Romae scripsifie Marcum, est constans veterum haud improbabilis traditio 4), quae fi vera eft, patescit, Marcum scripfisse Hellenistis et Christianis ex gentilibus; in promu est etiam causta, quare res nonnullas, v. c. genealogias praetermiferit; quarum commemoratio non nifi Iudaeis, in Palaestina viuentibus, grata et accepta esse poterat. - Marcum abiiste in Aegyptum, et ecclefiam Alexandrinam fundaffe, tradunt Eulebius, Prosper Aquitanus, et Hieronymus, laudati a Schmidio H. C. p. 456. et Marcum evangelium suum non Romae, fed in Aegypto conferipfiffe, contendit Chryfoft. Opp. tom. VII. pag. 6. conf. Lardneri Supplements tom. I. pag. 175 fq. Chap. 7. Michaelis Einleit. Th. 11. pag. 1059. §. 141. qui luspicatur, Marcum euangeliuns fuum bis edidiste, primum Romae, et iterum, Alexandriae. Ddddd 3 Marcum

bb) Docent hoc Epiphan. LI, 6. Theophylack. et veteres ὑπογραφαή Guil. Caue in visa Marci §. 5. alii. Fabric.

Lib. IV. c. VII. 765

766 Lib. IV. c. VII. EVANGELIVM MARCI

Marcum soptice scripsiffe, probare conatus est Wahl, in Magazin alter Litteratur IIIte Lieferung, pag. 8 sq. quae coniectura nititur fabula, Marcum Alexandriae primum, eccl. christianam rexiste, cui coniecturae repugnat omnis antiquitas, quae non nisi graecum euangelium Marci nouit; quae adeo etiam aduersatur alii fabulae, Marcum latine scripsiste, cuius tamen fabulae origo facile perspici potest: orta nimirum est ex illa traditione, quae Marcum Romae scribentem facit. Conf. Stosch de canone pag. 282. Schmid H. C. pag. 458. Michaelis Einleit. Th. 11. §. 146. pag. 1073 sq. et quos ibi laudauit ").

De tempore ceterum, quo scripserit Marcus? et veteres et recentiores dissentiunt. Ire. naeus III, I. Euseb. H. E. V. 8. eum post Petri et Pauli Zodov ^{ad}) scripsiffe, adfirmant. Subscripsiones duorum codd. a We'stenio tom. I. pag. 642. notatae, et Theophylactus, annum nominant post adscensionem Christi decimum; Arabs, et cod. Cantabrig. in fine evangelii, annum-post Chr. adscens. duodecimum, alias aliorum veterum sententias v. ap. Valessum ad Euseb. H. E. II, 16. pag. 65. Recentiorum alii referunt hoc evangel. ad a. Chr. XLIII. v. c. Schmidius H. C. pag. 475. ad a. LXV. Caucus in vita Marci ad a. LXIII. Fabricius noster, alii. vid. Tillemont Memoires tom. I. pag. 975. 1109. tom. II. pag. 163. 392. Selden. de iure naturae pag. 887. Kuin.]

Marci euangelium reiecerunt olim Cerinthiani, Cerdoniani, Marcion, et Ebionitae, de quibus paullo ante in Matthaeo dixi. De duodecim versibus postremis cap. vltimi, quos in nonnullis codd. omitios, Marco quidam male abiudicant, vide sis disputata a me in codice Apocrypho N. T. pag. 326 sq. et Eliae du Pin Prolegg. Biblica part. II. pag. 35 sq. Fabric.

IV. [LV.

es) Latine fcripfisse Marcum, nusquam affirmant tot veteres, pro hac sententia laudati a Melchiore Inchofero lib. V. Hift. Sacrae Latinitat. cap. 8. ne quidem Nazianzenus, licet ait cum scripfisse 'Irahin h. e. in Christianorum vsum in Italia. At in pleudo-Damali Pontificiali fateor illud fatis aperte innui, nam in vita Petri; hic, inquit, fcripfit duas epistolas, quae catholicae nominantur, et euangelium Marci, quià Marcus auditor eius fuit et filius de baptismo, quae post omnem quatuor euangelior. fontem, quae ad interrogationens et testimonio eius, hoc est Petri, formata sunt, dum alius (Marcus) latine, alius. que (Lucas) graece, et alius (Matthacus) hebraice consonant, tamen eius testimonio sunt firmata. Sed neque eius scriptoris, neque Petri de Natalibus qui IV, 86. Catalogi ab ipio Marco gracce versum Aquileiae refert, neque orientalium recentiorum, vel deceptorum, vel male intellectorum, _ (uam per Romanam linguam etiam ab illis Graccam quandoque intelligi observauit Seldenus) tanta est auctoritas, vt illis assentiendum sit con-

tra filentium et contraria veterum testimonia, Hieronymi, Chryloftomi, Augustini. Etiam avroyen Quod iactatur S. Marci Venetum, Graecis litteris exaratum esse, testantur Baronius ad a. Chr. 45. nr. 41. Honoratus Nicquetus de titulo S. Crucis Christi pag. 93. et Maximilianus Mission in Itinerario. Sed licet illum codicem latinum esse demus Genebrando, Gret/ero, Ciacconio, Montfaucono, [conf. etiam, quos laudauit Koecherus in Analectis pag. 533. Michaelis Einl. Th. II. pag. 1074. Kuin.] tamen vix quisquam eft noftra actate, inter viros eruditos Romanae etiam ecclefine, qui Marcum latine scripsisse sibi persuadeat, vt patet euoluenti scripta Rich. Simonis. Eliae du Pin, Tillemontii, Frassenii, aliorumque. Conf. Soldenum ad Eutychii Origg. Alexandr. pag. 152. Kortholti libr. de variis biblior. editt. pag. 71 fq. Ernefti Chrift. Schroedteri Exercit, de lingua Marci authentica Viteb. 1702. Fabric.

dd) H. e. disceffum ex vrbe Roma, its potius cum viris doctis intellexerim verba Irenaei III, 1. quae laudat Euseb. V, 5. Hift. Fabric. sic Millius quoque,

Digitized by GOOGLE

LVCAE EVANGELIVM

IV. ILVCAS, quem fine ratione idonea cum Lucio, cuius Act: XIII, 1. Rom. XVI, 21. mentio, confundunt Basnagius Annal. ad an. LX. §. 33. p. 714. Heumannus in Poecile tom. II. p. 519. Lardnerus Credibility of the Gospel hift. tom. I. pag. 250-253. Wetstenius, et Fabricius noster "), recte repugnantibus du Pin Prolegg. fur la Bible lib. 2. cap. 2. §. 5. p. 37. Schmidio H. C. pag. 462. et Michaele Einleit. Th. II. §. 149. pag. 1082 fq. fuit haud dubie medicus ille Antiochenus #), qui commemoratur Col. IV, 11. 14. (vid. Euseb. H. E. III, 4. Hieronym. Catal. v. Lucas: Lucas medieus Antiochenfis. v. Winckleri Diff. de Luca euangelifta medico, in iplius Hyponinematibus philol. pag. 331. Benedist. Gottlob Claufwitz Commentat. de Luca euangelista medico, Keuchen. Analect. pag. 658. Michaelis Einleit. 1. c. pag. 1078.) adeoque fortafis libertus. vid. Schmid H. C. pag. 462. Grotius in Prolegg. Eum fuisse pietorem, plures crediderunt; v. Koether. l. c. et quos ibi laudavit; fed refutatur haec fabula ab Hofmanno in Obs. ad Pritii Introduct. pag. 179. Basnagio Histoire de l'eglise lib. 22. cap. 2. §. 1. 2. pag. 1312. Lardnero-Supplem. vol. I. p. 237 fq. Vtrum fuerit Lucas ex-gentilis, an ex-Iudaeus, certo constitui non potest. Sed probabilius omnino est, eum, antequam sele ad Christi figna conferret, fuisse gentilem, partim ob Col. l. c. vbi v. interpp. partim ob traditiones antiquas. vid. Michaelis Einleit. Th. II. §. 147. pag. 1076 fq. Schmid H. C. pag. 463. - Origene f. Adamantio quodam auctore, in Dialogis adu. Marcionitas pag. 8. et Epipha. nio Haeref. LI. pag. 435. fuit Lucas e numero LXX. discipulorum Christi; fed haec traditio aeque impobabilis est, ac illa altera, discipulos, Emmauntem abeuntes, (Luc. XXIV, 13. 18.) fuisse Lucaur nostrum, et Cleopam; guum, Lucam fuisse e LXX. discipulorum numero, quod defendit v. c. Whitby in preface to the Gospel of St. Luke, admodum difficulter posit conciliari cum euangelii ipfius initio. vid. du Pin l. c. Tillemont Memoires etc. tom. II.

pag. 458.

quoque, Schmid H. C. pag. 457. Semler Gesch. d. Glaubenslehre in Baumg. Polem. Th. I. p. 51. alii, sed Simon hist. crit. du. N. T. chap. 10. pag. 105 sq. Basnage histoire de l'eglise lib. VIII. cap. 2. p. 421. Mithaelis Einleit. Th. II. p. 1059. illa verba de morte Apostolorum intelligunt. Kuin.

ee) Ainos dicitur Nazianzeno: MarJaãos µêr Fyguyer isgaious Javuara Xeusi, Maignos d'Iradin, Ainos 'Axaid. [at vide Schuid H. C. pag. 462. not. 89.) Fuerunt enim iam olim, qui, tefte Origene, Lucam eutidem putarent, cum Lucio, quem Paulus inter suppersis fuos refert Rom. XVI, 21. Neque verifimilitudine defituitur haec fententia, licet Grotius hunc Luciúm putat effe Annor illum Cyrenacum Act. XIII, 1. et Lucae nomen sufpicatur potius effe decurtatum pro Lucillio. In calce cod. Cottoniani atque in aliis apud Ioh. Mabillonium part. III. tom. I. Musei Ital. legitur: explicit liber euangelii fecundum Lucanum. Nimirum illa aetate pro Beda dicebant Bedanum, pro

Offa, Offanum, et simila, vt observauit Hickefius lib. II. thes. septentrional. pag. 251. Fabric.

ff) Paulinus Natali IX. Felicis: Hic medicus Lucas, prius arte, deinde loquela: bis medicus Lucas. Conf. Muratorii avezdora tom. I. pag. 8. Sed Lucam medicum a Luca euangelista distinguit Sam. Basnagius [etiam Heumannus, fupra laudat. pag. 518. Kuin.] quem vide ad a. Chr. LX. nr. 33. de Sila fiue Siluano intelligit verba 2 Cor. VIII, 19. cnius laus magna est in euangelio; quae de Luca interpretati rectius, ni fallor, sunt, interpolator epistolae Ignatii ad Ephes, §. 15. Origenes, Hieronymus, et alii veteres. In bibl. Renati Moreau fuit epistola Lucae ad medicum Claudium Galenum teste Labbeo bibl. noua MSS. pag. 217. Sed non minus conficta fuit haec epistola, quam imagines, quas a Luca pictas referent Ioh. Phocas ap. Allatium in Dummintois pag. 36, et alii feriptores, exigua fide digni, quos explodit Ioh. Reiskius in tractatu de imaginibus Icíu Christi pag. 219 fq. Fabric.

767

Lib. IV. c. VII.

768 Lib. IV. c. VII. LVCAE EVANGELIVM

pag. 458. Schmid H. C. pag. 463. et qui nuper 1786. peculiari libèllo, Gottingae edito, in quo in Lucae infpirationem et diuinam eius euangelii auctoritatem inquisuit Honr. Phil. Sextro, (vbi demonstrauit, Lucain non fuisse αυτόπτην, neque LXX Christi discipulis adnumerandum esse) quicquid et contradizerint Basnagius l. c. §. 28. pag. 710. et Fabricius noster, quem nunc audiamus. Kuin.]

Non repugnat, et Lucam et Marcum ex LXX. discipulis fuisse, licet veteres miro_confenfu, vt Marcum Petri, ita Lucam tradant, Pauli fuille interpretem et sectatorem. Haud dubie enin Apoflolorum etiam prae LXX. illis magna praerogatiua erat. Neque obstat porro, quod Lucas adfirmat, fe ea scribere, quae acceperit ab illis, qui fuissent oi $d\pi$ aexns auronray. Nam non de omnibus LXX. dici hoc poterat, quod Act. I, 21 fq. ad apostolum requiritur, vt Christo semper adfuerint a tempore baptismatis Iohannis, vsque dum in coelos fublatus est. Ex eo iplo loco constat, non a Paulo solo enangelium Lucae este fuppeditatum, vt legitur apud Iren. III, 1. et in fynopli Athanafii iumoris; umnyogeu9n uit υπο Παύλε τε αποτόλε, συνεγράφη δε και έξεδοθη υπο Λεκά τε μακαρίε αποτόλε ") na lares fed fi à Paulo' Mh) forte quaedam hausit, vt Tertullian. IV, 2. 5. ad Marcionem quoque confirmat, ea fuille pauciffima, pleraque autem omnia ab auronrais reliquis apofolis accepitie. Neque enim Paulus fuerat autontys. Itaque et Eufeb. III, 24. adfirmat, Lucam ex Pauli contubernio, και της των λοιπων αποσόλων εμιλίας ωΦελημένου, et reliquorum apostolorum fermonibus (Petri maxime, vt habet pseudo Dorotheus.) adiutum scripsisse: e quo tamen neutiquam sequi arbitror, Lucam nullis plane rebus interfuisse iplum, aut numquam adfuisse domino, in his terris versanti, quemadmodum illi sentiunt, qui ipsum creduat fuisse ex Hellenistis, a. Chr. XLI. Antiochiae conuersis, Act. II, 20. [fic statuit v. c. Milliur.] Vt vero alte et a capite omnia posset accurate repetere, magazoho Sinoay maouv angibas atque ad finem plene deducere, quoniam haud femper, neque maximam partem adfuitlet, non sufficiebat ipli sua auroula, sed vii Spiritu S. adspirante, ita et Apostolorum, qui rebus interfuerant, tellimonio, opus erat. Fabric.

[Quonam tempore Lucas, suum euangelium conscripterit? sunt variae interpretum sententiae. (vid. supra ad Matth.) Ac illud ipsum quidem constituere accuratius voluerunt ex libri ipsius initio, verbis nimirum, επειδήπες πολλοί επεχείςησαν ανατάξεσ θαι δήγησιν. Etenim hic alii per πολλέs intelligunt euangelia Matthaei et Matthaei, (vt Semler Gesch. d. Glaubenslehre in Baumgartens Polemik T. I. pag. 52 sq. Sam. Basnage Exercitatt. Anti-

gg) Proprie non spostolus erat, sed apostolieus, non magister, sed discipulus, vt ait Tertullian. IV, 2. contra Marcion. Nonnunquam tamen viri etiam apostolici veteribus veniunt nomine apostolorum, vt multis exemplis docuit Frid. Spanhemius Misc. Sacr. lib. III. diss. de apostolatu tom. II. Opp. pag. 295. Sic Lucas apostolus dicitur etiam Idatio in sastis. Fabric.

hh) Teitibus Tertullian. l. c. et Euseb. H. E. III, 24. fuerunt olim, qui hace memorabilia Christi adscriberent Paulo, apostolo, sut faltim affirmarent, Lucam ex ore illius accepisse ca, quae memoriae prodidit. Male et perperam. vid. Koecheri Analecta p. 657. et Semler ad Town/on pag. 21. et 127. Fabula ipfa orta videtur ex Gal. I, 6. 7. vbi legitur xara vò evayyitais ax fatis vero mature, v. luftin. Apol. II. pag. 92. Colon. voc. Evayyitas adhibebatur de euangeliftarum commentariis. Hanc ergo fignificationem fubfituebant etism Pauli l. l. vocabulo illi (etfi ibi adhibeatur de doctrina chriftiana) cum vero non effet euangelium, fub Pauli nomine conferiptum; Lucae, vepote Pauli comitis, euangelium, adferibebant apoftolo. Kuin.

Digitized by GOOg

LVCAE EVANGELIVM

Lib. IV. c. VII. 769

Antibaron. pag. 370. fed Iacob. Basnage Hift. Ecclef. Saec. I. praeter Matthaeum et Marcum. Christianos quosdam pios et probos, qui istam scriptionis operam in se susceptifient; cui adflipulantur Wolfius in Curis, Prolegg, et Fabricius noster,) atque verbum in zegeen bono fensu accipiunt "), de studio feliciter in aliqua re collocato, quo fensu etiam legatur apud Platonem et Isocratem, quo eodem sensu ponatur quoque Latinorum aggredi, v. Wolfins in Curis et Grotius ad Luc. I, I. Alii vero verbum engager malo fenfu politum exilimant. et ita quidem, vt ei reprehensionis nota insit, atque adeo per moddes intelligunt euangelia apocrypha, fallis narrationibus deturpata, vid. Grabius in Spicil. Patr. Saec. I. pag. 31 fqg. Millius Prolegg. pag. 35. Huetius in demonstrat. Evangel. Proposit. I. S. 16. pag. 42. Simon Histoire Crit. du N. T. chap. 12. p. 123. 125. Schmid H. C. p. 466. Michaelis Enleit. Th. II. 6. 155. pag. 1121 fq. conf. omnino Hofmann. in obff. ad Pritii introduct. in N. T. pag. 183. et Koecherus Analect. ad Luc. I, 1. pag. 663. Equidem existimo, Lucam per montes, neutiquam intellexisse Matthaeum et Marcum, fed potius varii generis descriptiones vitae Christi, quae illis temporibus circumferebantur, siue breuiores, siue ampliores, falsa et vera commiscentes. Quodi enim Lucas in mente habuisser Marth. et Marcum, haud dubie non tantum scripfisset, se consuluisse auronras, sed Matthaeum nominatim induxisset, vid. Semler ad Townfon B. II. pag. 6 9. 76. Sto/ch de canone libror. N. T. pag. 20. vnde porro probatur, Matth. et Marc. debere intelligi? cur a vulgari fignificatione verbi inixegen receditur? quomodo duo homines, Matthaeus et Marcus dici possunt πολλοl; vid. Michaelis Einleit. Th. 11. pag. 1100 fqq §. 151. Etiam doctores veteres hac in re diffentiunt. Post Matthaeum et Marcum scripsisse Lucam, docent Irenaeus adu. haeres. lib. III. cap. 1. Origenes ap. Euseb. H. E. VI, 25. iple Euleb. III, 24. Epiphan. haerel. LI, 5. pag. 425. Hieronym. Catal. cap. 3. Tertullian. IV, 5. Sed Clemens Alex. (quem laudauit Fabricius), in Hypotypoleon libris. Lucam Marco praeponit (vid. Townson B. I. pag. 124.) ap. Euseb. VI, 14. dum ait, prima scripta esse euangelia, in quibus genealogia proponitur, προγέγραπται των ευαγγελίων τα τας περιέχοντα γενεαλογίας. - Voluerunt etiam ex loco 2 Cor. VIII, 18. scriptionis euangelii Lucae tempus definire. Est nimirum perantiqua opinio, Paulum illo loco innuisfe Lucae euangelium scriptum. Conf. Origenes Hom. I. in Lucam, Chrysoft. Opp. tom. IX. pag. 2. Macknight Harmon. IV. euangel. Obseru. praelim. Obs. VII. Sed iam Theophylafius ad 2 Cor. I. c. rectiflime adfirmauit, voc. Evaryether illo loco non de Lucae commentariis, fed potius de ipfa religionis doctrina interpretandum esse. conf. Schmid H. C. pag. 465. Sextre, Diff. an ex argumentis externis Lucae euangelistae inspiratio possit probari? (Helmstad. 1789. 4.) pag. 10 fq. Michaelis Einleit. Th. II. pag. 1109. §. 152. Quodíi ergo Paulus intellexisses enange-

ii) Επεχάρησαν ἀνατάξασθαι nihil aliud eft, quam ἀνέταξαντο, vt Ca/aubono in notis ad Lucam probe obferuatum. Sic Diodor. Sic. in praefat. hiftor. ἐλίγοι δ' ἀπό τῶν ἀρχαίων χρόνων ἀρξάμενοι τὰς κοινὰς πράξας ἐπεχάρησαν ἀναγράφαν μέχρι τῶν καθ' αὐνὰς καιρῶν. Hippocrates de veteri medicina: ὅπόσοι ἐπεχάρησαν περί ἀητρικῆς λέγαν ἡ γράφαν. Quid igitur iniurii eft in facros feriptores illos, quando Lucas ait, alios quidem, neque vnum, fed plures, feripfiffe ante fe de rebus I. C. (vtrum fimul re-

fpexerit euangelium fecundum Hebracos, euangelium fecundum Aegyptios, παραδίσαs Matthiae etc. docti iudicent) quorum laudatifiimo exempler incitatus ipfe quoque voluerit hoc aggredi, on mibus vsque ab frirpe diligenter inquifitis, vt Theophilus haberet feripto etiam confignata illa, quae e Lucae fermonibus coram perceptrat. Hic enima fenfus verborum ina insprije negi Er κατηχήθης (vid. Salmaf. de Helleniftica, pag. 103. Suicer. Thef. in Kατηχίω) λόγων την ασφάλαων. Fabric.

Digitized by Google

Vol. IV.

Ecece

770 Lib. IV. c. VII. LVCAE EVANGELIVM

euangelium Lucae, certo exinde fequeretur, Lucam scripsisse prius, quam haec ad Corinthios data este episiola; sed Paulus minime intellexit, neque adeo ex hoc ipso loco argumentum peti potest. — Variant quoque homines docti, quod attinet annum, quo scripserit Lucas? alii notant an. post Chr. adscensionem XV. alii XXII. alii XXVII. Multus est in his variis sententiis enarrandis et examinandis Tillemontius Memoires tom. p. 463. add. Wetsten. tom. I. pag. 643.

Quaeritur denique, quo loco? ad quosnam? et quore? Lucas fuum euangelium literis confignarit. Alii nominant Antiochiam, alii Alexandriam in Aegypto (vt Syrus interpres.) vel Alexandriam Troadis, (vid. Sam. Petiti Varr. Lect. lib. I. cap. 12. fic Fabricius nofter) alii Achaiam I. Bocotiam, (Lardnerus, Hieronymus, vid. Town/on B. I. pag. 128. B. II. pag. 115. Semler Gesch. d. Glaubenst. l. l. pag. 55) alii Bithyniam, alii denique, quorum sen. tentia fe maxime probabilitate commendat, Palasfinam etc. remittimus omnino lectores nostros ad Michaelis Einleit. Th. 11. pag. 1103 sqq. & 152 sqq. qui ibi varias sententias adtulit, adlatasque diligenter examinauit. — Scripfisse Lucam ethnico. christianis, opinatus est iam Origenes in Matth. ap. Eufeb. H. E. VI, 25. quem fequuntur Townfon B. I. pag. 48. B. II. pag. 117, alii. Hellenistis inprimis Alexandrinis deflinaffe fuum euangelium, maxime probabile videtur Schmidio H. C. pag. 466. Grabio et Millio Prolegg. pag. 114. Vt Christianis de historia vitae factorumque Christi prospiceret, scripsisse Lucam euangelium, cui, rejectis omnibus parum accurate de hoc grauissimo argumento editis narrationibus et compilationibus, plenam fidem habere possent, post du Pin Prolegg. sur la Bible lib. II. cap. 2. probare studuit Stofchius de Canone pag. 21 sqq. — Inscripsit Lucas librum suum Theophilo; quinam vero hic fuerit, non conflat. Diu multumque inter litteratos quaesitum est, vtrum nomen certi cuiusdam hominis, an adpellatiuum sit, quo significaretur homo pius, Deique amans. Adiectum xeations haud fauet illi opinioni, quam etiam pauci amplexi funt, voc. Decor Nos esse nomen adpellatiuum. At enimuero etiam ii, qui certi cuiusdam hominis nomen este statuunt, varia de huius hominis persona, dignitate, religione commemorant. Fuisse eum hominem, dignitate conspicuum, docet adpositum xextuses **); eum non Christianum fuisse, suspicatur Michaelis; Alexandrinum fuisse, op natur Schmid H. C. pag. 467. coll. Michaelis Einleit. Th. 11. pag. 1093. nomen prorlus fictum effe, coniicit Heymannus in Diff. de Theophilo, inferta biblioth. Bremenfi Claff. IV. fascic. III. et VI. Nolo autem paullo verbosior este in explicandis virorum doctorum opinionibus; qui plura legere cupit, adeat M chaelem l. c. pag. 1087 fqq. et eos, quos laudauit Koecherus in Analectis ad Luc. I. 3. Kuin.]

Graece, scripsit Lucas, non syriace, (conf. Fullerns Sacr. Miscell. IV, 1.) licet Antiochenus, atque inter omnes euongelistas graeci fermonis eruditissimus agnoscitur ab Hieronymo ep. 145.

k) Theophilum illum virum fuisse in dignitate constitutum, patet ex elogio *zgarles* quod Lucas ei tribuit, quod possit etiam confirmari e recognitionibus pseudo Clementis X, 71. si fides feripto nullius fidei, vbi inter conuersa Antiochiae a Petro plus quam decem millin refertur

Theophilus, cuntis potentibus in eiuitate fublimior, qui donus fuae ingentem bafilicam ecclefiae nomine confectauit, in qua Petro apostola conflituta est ab omni populo cathedrs. Fabric. add. Schmid H. C. pag. 467.

Digitized by GOC

LVCAE EVANGELIVM Lib.

Lib. IV. c. VII. 771

ep. 145. ad Damalum, et ad VI. Ielaiae. Hebraismos quidem in Luca quoque non paucos observasse fibi visus est Joh. Vorstius, sed nimis illum liberalem fuisse in adnumerandis facrorum N. T. scriptorum hebraismis, iam spirantem adhuc monuerat amicus Tho. Reinessus in epp. ad eum scriptis, et pluribus exemplis docuit egregius iuuenis Horatius Vitringa, in flore aetatis extinction. Oerte audacius quam verius hoc contendi a Vorstio, recte adfirmat Ioh. Henr. Maius in examine hist. criticae Simonianae pag. 375. Lucam plus Hebraismorum quam ceteros scriptores sacros vsurposse.

Lucae euangelium reiecerunt Cerinthiani, et Ebionitae: folum illud recipientibus Cerdonianis et Marcione, fed qui mirifice interpolatum ") et primis capitibus truncum variisque locis mutilatum habuit, atque, vt videtur """), fine Lucae nomine praefixo, et praemiffis viciffin "") Marcionis antithefibus. Non omnia tamen, quae aliter legiffe referunt Tertullianus et Epiphanius, totidem Marcionis corruptiones fuiffe videntur, cum nonnulla forte ita repererit in fuis codd., vt recte viri docti adnotarunt. Quemadmodum locus de eo, qui fabbatho opus famulum faciebat, qui in quibusdam codd, legitur post Luc. VI, 5. non a Marcionitis, vt volebant Grotius et Arnoldus, fed ex euangelio Aegyptiorum adiectus esfe videtur Millio p. 30. Prolegg. ad N. T. Iohannem vero Bodinum, qui, Marcionem fequutus, prima Lucae capita in dubium vocauit, confutat Huetius demonstrat. 'euangel. IX, 9. 7. pag. 776 fq.

Eecce 2

V. Euan-

· Digitized by GOOGLE

17) Irenaeus lib, I. cap. 29. lib. III. cap. 11. Tertull. IV, g. contra Marcion. et Epiphan. haer. XLII. eap. 9. 10 fq. tom. I. p. 310 fq Fabric. Conf. dispu tot. Marcionem Pauli epistolas et Lucae euangelium adusterasse dubitatur, praeside Iosia Frid. Christi. Loeffler defensa a Guil. Gabr. Wegener, Traieffi ad Viadr. 1788. 4. Vanitatem plerarumque criminationum Epiphanii oftenderant iam Richardus Simon, Semlerus, alii, quorum vestigia hoc in libello pressit haud infeliciter Loefflerus. Exemplar epistolarum, quod possedit Marcion, vocatum ro' unerohinor, continebat auctore Epiphan. haeref. XL11, 9. has epistolas: ep. ad Galatas, vtramque ad Corinth. ep. ad Rom. vtramque ad Theffal. ep. ad Ephef. Coloff. Philem. et Philippenfes, et quidem hoc iplo ordine, quo eas poluimus. Cum variis temporibus, et a variis colligerentur epp. Pauli, neceffe erat, vt variae illae collectiones, et quoad ordinem et quoad numerum epistolarum, differrent inter sele maximopere. Marcion ergo habebat exemplar epp. mancum et imperfe-Stum, nec adeo plures epistolas agnolcebat. Id quod fortallis non malo animo fecit. De Marcionis euangelio vetus traditio docet, cum tantummodo Lucae euangelium admissifie, id vero mirifice interpolasse. Quodsi vero diligentius exami-nantur loci, allati ab Irenaeo, Tertulliano, Epi-

phanio; patet, omnia, quae hanc in rem proferuntur, coniecturis niti: patet, Marcionem habuiffe euangelium quoddam, noftris maximam partem fimile, ab ils tamen etiam diuerfum. Marcionis cuangelium neque crat cuangelium Lucae, nec euangelistarum, quod fibi Marcion compofuerat, sed illud cuangelium iam ante Marcionis tempora erat confectum ficuti face II. plura exftabant euangelia, practer illa, quae nos habemus. Irenseus staruebat, Lucae euangelium effe fontem, e quo fluxerit Marcionis euangelium, quoniam hane opinio em fouebat et defendebat, exstitisfe et exstare tantum potuisse quatuor euingelia, et ex vno horum reliqua omnia effe deriuata. Hine etiam traditio, Ebionitarum euangelium e Matthaci tamquam fonte, fluxiffe. Irenacum hac in re Tertullianus secutus eft - Et hace quidem, quae hactenus scripsimus fusius et accuratius exposita leguntur in libello Loeffleriano, qui infertus legitur Commentationn. theologg. (vol. I. Lipf. 1794. 8.) . Velthuseno, Rupertio et me iplo editis. Conf. etiam Eichhornis Allgem Bibl. d. bibl. Litteratur B. II. pag 320 fqq. Kuin.

mm) Conf. Rich. Simon. Hift. Crit. N. T. lib. L. pag. 125. Fabric.

ss) Terrullian. contra Marcion. IV, 4. Fabric.

V. Euangelio etiam alterum Doyov fiue librum, meazers nimirum 'Amosohav Lucas fubiecit, cui Acta Apostolorum diferte tribuunt etiam veteres, vt Ironaeus III, 15. et 19. Tertullianus de iciuniis cap. 10. commentarium Lucae adpellans; vt alios veteres et recentiores omittam. [vid, Lardner. Supplements etc.] In codd. multis nomen auctoris non fuit adscriptum "), forte, quod tamquam deuregos Noyos evangelio stati · subiunctus fuit hic liber pp), vt fuspicatur Dodwellus Diff. I. ad Irenaeum pag. 69. Plerique tamen codices hune titulum praefixum habent "): Λεκά εναγγελισε πράξεις απόσόλων, vel πράζεις των άγίων αποσόλων δια Λεκα αποσόλε. A Lambecio ") etiam adfertur imago Lucae, in genibus scribentis Actorum librum, quam codici vetusto in bibl. Vindobonensi praemislam reperit. Gracce fcriptum effe, nemo, quod fciam, ambigit, atque Rich Montacucium") quidem, si audimus, luculento et purissimo fermone, vt ne ipsae quidem Athenae magis attice loquantur. Quamquam Epiphan. XXX, 6 et 12. Actorum Apostolicorum librum a losepho. Tiberiensi hebraice repertum memorat. Non diu post euangelium, aliquo tamen tempore interiecto, a Luca videtur compositus, et quamquam vniuerse apostolorum acta titulus pollicetur, aliorum tamen res vix adtingit liber, quam Petri et Pauli, Pauli autem maxime, cuius conuersionem, itinera, et labores persequitur vsque ad primam in vrbe Roma commorationem biennii Act. XXIII, 30. et defensionem apud Neronem quarto huius imperii anno A. C. LVIII. Vtrum Romae ") propterea fcriptum librum neceffe fit, vt colligit Hieronymus, alii videant, qui malunt Alexandriae "") hoc factum, fiue illa Troadis, fiue Aegypti; vel in altera Aegypti vibe Thebis: mihi enim hoc totum videtur effe perquam incertum. Neque omnia Pauli, etiam illis, quae tangit temporibus, ne dum Petri gesta Lucam adtigiffe, pulcre observat Hieronymus in secundam ad Galatas. Quaerentibus, cur Paulo superstes historiam non viterius pertexuerit, respondet Chrysoftomus homil. I. in Acta, quod ad scopum praecipuum iam haec, quae scripsit, sufficerent, et de cetero fanctis illis viris magis curae effet, ecclefias doctrina cuangelii replere, quam λογογεα Øev. Quamquam vero in fynopfi Athanafiana legas, Petrum Acta unayoeevaay, fue eorum màteriam praebuille Lucae, tamen verius eft, quod Euthalius, a Zatagnio editus, p. 421. adfirmat, Lucam, quibut iple interfuisset, et quae iple vidisset, conscriptisse. Suvanteonues yae, inquit, reis τε άλλοις αποτόλοις και μάλιτα τῶ Παύλω, και είδως ακειβῶς γεάΦει. Hieronymus in

00) Recenset cos Wetsten. tom. II. pag. 455. Kuin.

pp) Non Lucae tantum euangelio, fed toti codici euangeliorum, appendicis loco fubiuncus videtur liber Schmidio H. C. pag. 471. Kuin.

qq) Rich. Simon Hift. Crit. lib. I. pag. 19 fq. Fabric.

rr) Lambec. lib. II. biblioth. Vindob. pag. 571. Fabric.

ss) Montacuoius Praefat. ad Anal. Origg. Ecclef. Fabric.

tt) Sic Michaelis Einleit. Th. II. §. 166. p. 1175. et quidem anno LXIII. Schmidius vero H. C. pag. 470. feriptum librum effe existimat Romae a. LVIII. Kuin.

NN) Etiam Theophilum, cui Acta Lucas infcripfit, inter primos credentium, et nobilistimos Alexandriae fuisfe feribit Bar Bahiul, auctor Syrus Lexici apud Castellum, [vid. Schmid. H. C. pag. 457. coll. Michaelis Einleit. Th. II. p. 1093. Kutn.] Alexander vero Morus parum verifimiliter illi Theophilo inferipfisfe libros suos Lucam sufpicatur, quem iudicio areopagitico falsi damnatum Athenienses precibus Pisonis concedere noluere, vt refert Tacitus Hist. II, 55. Fabric. De Theophilo, vid. quae supra notauimus. Alexandriae feripfisfe Lucam, falso perbibent invysaca MSS. graecorum. v. Millis N. T. pag. 196. Schmid H. C. pag. 470. Michaelis Einleit. Th. II. pag. 1103 sq. et pag. 1175. Kuin.

in Catalogo S. E. Lucas evangelium, ficut audierat, fcripfit, Acta vero Apostolorum, ficut viterat ipse, compositi. [De scribendi indole Lucae, modo narrandi, nec non de Chronologia Actor. vide quae praeclare observauit Michaelis Einleit. Th. II. §. 168 fq. pag. 1179 sqq. Kuin.]

Probe ex Varrone notauit Scaliger, allum latine dici, quod alii barbare traliatum adpellant, sed graeca inscriptio praesentis libri manifestum facit, Alia vel Astus h. l. eo sensu este accipienda, vei quae veteribus memorantur acta vrbis, acta Pompeii, acta publica et diurna populi Rom., acta Caesaris, acta temporum Augusti, acta Tiberii, Caii etc. acta diurna Senatus, acta Antonii, acta Pilati, de quibus superstuum est hic plura adferre post doctorum hominum ad Plin. Sueton. etc. diligentiam. Erant quidem illi commentarii, in quos non res quaelibet, sed eximiae, magnae, graues, notatuque grauissimae referebantur, et ad posterorum memoriam transmittebantur. Ac qui magni aliquid gessisset, is dictus est fecisse, quod dignum estet exire in acta; neque quicquam magis desiderabant et non factum querebantur, qui res dignas memoria patrassent. Fiunt ista palam, cupiunt et in asta referri.

Acta Lucae rejecerunt olim praeter Cerinthum, de quo Philastrius Haer. 36. Ebionitae, Epiphan. XXX, 16. Tatianus et Seueriani, Euleb. H. E. IV, 29. Marcionitae, Tertull. V, 2. contra Marciou. et Manichaei, Augustin. contra Adimantum cap. 12. et de viilitate credendi cap. 3. et contra epistolam fundamenti cap. 5. ineptam Wolfgangi Lazii, Ioh. Fabri et Materni Cholini dubitationem, qui ambiguos fe haerere professi sunt, vtrum Lucas acta sua ex Abdia, an hic e Luca descripserit, alibi. in prolegg. ad Pseudo-Abdiam explosi. Quod vero Chrusoftomus Homil. I. in acta queritur, illa aetate multis librum hunc ignotifimum fuisie, potius mihi fupinam ac priuatam quorumdam focordiam et torporem, quain publicam eccle-In negligentiam castigare videtur. Πολλοίς, inquit, τετί το βιβλίον εδ' ότι ένι γνώειpor isw, Bre auto Bre o yeauas auto ne ouvers. Idem certe Chryfoftomus Hom. LXVI. de diuersis locis N. T. testatur, sua aetate praelegi solita in ecclessis post Paschatos festum. (tom. V. edit. Ducaei pag. 842.) quod confirmat Euthalius, a Zacagnio editus, p. 443. et Augustinus tractat. VI. in Iohannem "), praeterea lex Theodofii de festis lib. XV. cod. Theodof. tit. 5. lege 5. Recentium quoque Graecorum eumdem morem observarunt Cangius, glossario Graeco in Πεαξαπότολος, et Lambecius de bibl. Vindobon. lib. V. pag. 287.

De altercatione Papisci et Iasonis, quam ab Aristone Pellaeo scriptam ad Lucam, veluti auctorem, male retulit Clemens Alex. sexto Hypotyposeon, teste Maximo ad Dionysium de mystica theol. cap. 1. vide Guil. Spenceri[•]notas ad Origen. IV. contra Celsum pag. 57. 1. E. Grabii Prolegg. ad Irenaeum pag. 15. et tom. II. spicilegii patrum pag. 127 sq. Guil. Cauei hist. litterariam S. E. ad a. Chr. CXXXVI. et Ittigii diss. de patribus apostolicis pag. 91 sq. Fabric.

Eccee 3

VI. S.

vv) Conf. Sam. Basnagii Annales I. pag. 805. et quae scripsi in praes. ad partem posteriorem cod. apocryphi N. T. Fabric.

VI. S. IOANNES, Zebedaei, Bethlaidensis, piscatoris et Salomes F, ³) Iacobi frater, s μόνον idiwrns αλλα και αγεάμματος ^{ww}), sed qui in Iesu amore, quo vnice ses effert ^{xx}), abunde hausit erudiuonis diuinae ac coelestis, tantam quoque vim eloquendi divina, vt esset Boanerges quidam, siue tonitru filius, Marc. III. 17. Versatus deinde maior natu in Asia, ^zv 3 α το παλαιον έφιλοσόφεν οι της Έλληνικής συμμοείας άπαντες ³⁹), Euangelium graece condidit Epheli ^{xx}) omnium postremus ^{aux}) iam nonagenario maior ⁶⁴⁶) cum e Patmo reuersurus esset post Domitiani necem quae a Chr. 96. contigit ²). Nam Syriace

t) Vitam huius Apoftoli praeter Lardnerum in Supplements to the Credibility of the Goipel History, vol. I. cap. XI. omnium vberrime defcriplit Frid. Adolph. Lampius in Prolegom. Commentar. in Euangel. Ioan. praemiss, tom. I. lib. I. cap. I - VI. pag. I - IO2. vbi p. 2. etiam reliqui ciusdem vitae charratores commemorantur, quos cosdem laudatos etiam reperies apud Io. Geo. Walchium in Bibl. theol. fel. tom. III. pag. 461 fq. et Hambergerum in zuverl. Nachricht. vol. III. pag. 124 fg. Keil. add. A. H. Niemeyer in Characteristik der Bibel tom. I. edit. quintae.

ww. Chryfoft. L. in Ioann. p. 10. er Act. IV. 13.

xx) Io XIII. 23. XIX. 26. XX. 2. XXI. 7. 20. Grotius observat, Petrum maxime fuisse φιλόχεισο, Ioannem φιλασόν, vt Alexander de amicis suis dicebat, Hephaestionem esse φιλαλάξαιδρον, Craterum φιλοβασιλία. Diodor, Sic. XVII. 114. Plutarch. Alexandro pag. 691.

yy) Chryfoft. loco laudato.

22) Irenaeus III. 1. apud Eufeb. V. 8. Hift. et Epiphan. LI. 12. licet alii in Patmo feripfiffe affirment, Hippolytus, Dorotheus etc. [Poftremus male hue refertur, cum Euangelium noftrum di ferte tradat, fiphefi editum fuiffe. Alios vero teftes et plures nominatim codices graecos, in quibus Euangelium hoe in Patmo editum fuiffe defenditur, laudat Weiftenius N. T. Iom. I, pag. 831. Verum eiusmodi codicum fubferiptionibus nullam hae in re fidem habendam effe, refte iudicat I. D. Michaelis in Introd. in libr. N. T. vol. 11. §. 165. pag. 1171. edit. recentiff. Keil.] Vide Sam. Basnage ad a. Chr. 97. Ar. 11.

aaa) Clemens Alex. in libris Hypotypof. apud Eufebium VI. 14. et III. 24. Hift. confentiente Irenaco, 'Epiphanio LI. 19. et aliis veteribus. Fabr. Aliter tamen visum eft I. S. Semlero, qui in Paraphrafi huius Euangelii pluribus locis contendit, Ioannem omnium Euangelistarum primum videri foripfisse. Verum hanc contecturam argumentis,

admodum leuibus, niti, exemplis aliquot docuit idem Michaelis in Biblioth. orient. et exeget. vol. III. pag. 24 fq. Keil.

bbb) Epiphan. Haer. LI. tom. I. pag. 434. διο υστρον αναγκαζα το άγιον ανούμα τον Ιωάννην παραστάμενον ευαγγελίσκο9αμ δι' ευλάβααν ημι ταπανοβροσύην, δαι τη γηραλία αυτέ ήλικία μετά δην δινενήκοντα της δαυτέ ζωής μετά την αυτέ από της Πάτμε δαάσδο. Conf. Suidam in 'Ιωώννης. Io. Dallacum Iib. I. cap. 16. de scriptis Dionysii Arcopag. et Stephanum le Moyne ad Varia sacra pag. 1020 fq.

2) · Omnino admodum varie hoc tempus`a scriptoribus antiquis et in graecis, qui nobis supersunt, codicibus, solet definiri, aliis quidem fub Domitiano, aliis fub Traiano, aliis anno post Christi in coelos adscensum trigefimo, aliis trigefimo primo, aliis denique anno actatis Ioanneae centesimo id scriptum tradentibus; ex quo facile est, colligere, haec omnia non nisi conie-Auris niti, nec certi quicquam hac de re inter veteres conflitifie. Itaque recentiores feriptores ex iplo potius libri argumento tempus, quo exaratum effet, quodanmodo faliem studuerunt definire. A'que hic alii quidem ex cap. V. 2. intelligi posse iudicarunt, id ante Hierosolymorum excidium scriptum fuisse, quoniam hie piscina ad portam ouium etiamnum exstare (iri) dicatur; quod tamen argumentum parum firmum effe, non incommode iudicauit Michaelis I. L. pag. 1173. Iple vero ex cap. XVIII, 10. et XXI, 18. 19. hoc salten colligi posse, cum aliis quibusdam defendit, post Petri demum obitum librum hune scriprum fuisse; verum nec haec loca ad eam rem declarandam sufficere, bene monuit Chr. Frid. Schmidius in Hifter. antiq. et Vindicat. Canon. facr, P. II. S. I. cap. IV. S. 196: p. 482. not. 51. Nihilominus tamen Io. Aug. Starkius in Hiftor. Saec. I. (Geschichte der christlichen Kirche des crsten Iahrhunderis,) vol. 11. pag. 85. ez viroque argumento id effici posse statuit, Euangelium hoe a. Chr. 68. aut 69. fcriptum effe iudicandum. Vca.

Vol. III. p. 139

primum

Vol. 117. p. 139 140

primum scriptum a Ioanne, et graece deinde a Graecis, ad fidem conttersis, vel a nescio quibus aliis conuerfum effe, Salmafii ") parum verifimilis coniectura eff, omni veterum confentu destituta, licet apud Epiphanium XXX. 6 et 12. mentio Euangelii- Ioannis, hebraice reperti a losepho Tiberiensi, sed από Έλλαδος es Έβραίδα Φωνήν μεταληΦθέντος. Ad Autographum graecum Ioannis prouocat Petrus Antiochenus apud auctorem Chronici Alex. p. 521. nescio qua fide: at Chrysoftomus homil. I. in Ioann. pag. 13, teflatur, Syros, Aegyptios, Indos, Persas, Aethiopas et infinitas alias nationes vsas Euangelio Ioannis, in fuam translato. linguam. Imaginem Prochori, ex Ioannis dictantis ore Euangelium excipientis et graece foribentis, [P] refert e veteri codice Lambecius II. de bibl. Vindob. pag. 571. [itemque Montsfakonius in Diar. Ital. pag. 362.] A versione graeca LXX. Interpretum quandoque discessifie Ioannem et hebraicis verbis inflitiffe, obferuat Eufebius in Pfalmos, a praestantistimo Montfaucono nuper editus pag. 171. Ber ne Evaryerisis Iwarres is ar Ebeaus it Ebeaus tor Σωτήρα & πτερνισμόν αλλά και πτέρναν (10. XIII. 18.) ωνομακέναι έμνημόνευεν. Confer exempla plura apud Christianum Schotanum de auctoritate versionis LXX. interpretum p. 67. 3) Iulianus, parabates, apud Cyrillum X. pag. 327. vitio vertit Ioanni, quod lefum Deum elle docuerit, aliis hoc apostolis non ausis facere, roy Inogy ste Daudos erchunger απών Θεόν, έτε Ματθαίος, έτε Λεκάς, έτε Μάγκος, άλλ' όχρησος Ιωάννης. Saltem in hoc acutius vidit Iulianus Socinianis, quod Iefum a foanne Deum esse pronunciatum non. negauit. Si voluisset aciem intendere, idem etiam ab aliis factum apostolis intelligere potuisset. Quod vero Ioannes Iesu diuinitatem diligentius cetoris exposuit, ideo iampridem aquilae infigne et theologi titulum tulit 4), vnde et Euangelium eids Deologiav adpellat Suidas in Iwavyns ?). Scilicet hanc fidem inculcauit Ioannes, Domini discipulus, volens per Euongelii

Ven. autem Storrius in libro, infra laudando, quem de confilio Euangelii nostri scripsit, § 77. pag. 405. nihil certi hac de re definit, nequie tamen improbabile esse iudicat, id diu post excidium Hierosolymitanum scriptum esse. Keil.

ccc) Refellitur a Rich. Simone I. Hift. Crit. N. T. pag. 333. [verf. germ. vol. I. pag. 624 fq.] qui pag. 41 fq [verf. germ. pag. 65 fq.] etiam Petri Antiocheni ad Ioannis Autographum prouocantis, fidem vocat in dubium. Fabric. Propoluit autem Salmafius hanc coniccturam in notifimo bibro de lingut hellenift. pag. 253. neque tamen de nostro tantum Euangelio ibi loquitur, sed omnes potius Aposlolos lingua fibi familiari et vernacula scripfisse defendis, quae protinus, thace sunt ipsa cius verba, a Syris Έλληνίζασι, vel Graecis ipsis, ad fidem conuers, quos fecum habuissent Euangelii praedicandi adiutores et administros, in Graecum fuissent.

3) Idem vero et reliqui fcriptores N. T. nonnunquam fecifie videntur, de quo consulendi funt I. D. Michaelis I. I. § 33. png. 240 fq. vol. I. et I. B. Koppius in Excurf. I. epiftolae ad Roman. fubiceto, pag. 332 fq. Quare non video, cur de Ioanne fingulatim hoc observandum putauerit nofter. Keil.

4) Quod quippe vocabulum de'diuinitztis Iefu defenfore xar' izozh tum diei folebat, de quo vid. Buddeum in Institutt. Theol. dogm. pag. 52. et Wolhum in Cur. phil. tom. IV. p. 369. itemque Lampium I, I. lib. I. cap. VII. S. 19. p. 118. et S. 21. p. 121. De ipfo vero vocabuli víu conferenda ell'S. V. Titemanni Prol. de Theologis veterum. Viteb. 1775. 4. Keil.

5) Commemorari et hoc poterat, idem Euangelium hac ipfa de caufa πνουματικον etiam dici Clementi Alexandrino apud Eufeb. H. E. lib. VI, 14. Hoc enim nomine aperte ideo dicitur, quod non tractet τα σωματικά, vel, vt Epiphanius dicit haer. I.I, 12. την ϋναθχαν πραγματάπν, quam reliqui Euangeliftae expoluerant. Ceterum vestigiz huius dogmatis, in Euangelio nostro traditi, peculiaribus feriptis perfequenti funt Dau. Christ. Grimmius, scholae Annacmontanae hodie Rector, in Theologiae Ioauueae, f. Vindiciarum diuinitatis I. C. Ioanneo Euangelio demonstratae Spec. I.

·II. 775

Euangelii amunciationem auferre eum, qui a Cerintho inseminatus erat hominibus errorem, et multo prius ab his, qui dicuntur Nicolaitae, qui sunt vulfio eius quae falso cognominatur feientia etc. vt locuples tessis Irenaeus III. 11. pag. 218. 5) Vtrum voluerit simul Platonicas reel

Spec. I. Lipf. 1770. et Spec. II. 1773. 4. S. V. Tittimannus in Prol. de Ieju Deo et Seruatore in Euangelio Ivannis demonstrato, Viteb. 1778. 4. itemque S. V. Kleukerus in libro fic inscripto: Iohannes, Petrus und Paulus, als Christologen betrachtet. Rig: 1785 8. Keil,

6) Idem testantur etiam Hieron. in Procem. in Matth. et in Catal. fcript. ecclef. cap. IX. atque Epiphanius haer. I.I. pag. 423. qui tamen non vnum Cerinthum, quem nec Irenaeus folum cogitari voluit, commemorant, sed plurium sectarum gnofficarum mentionem faciunt. Ouam. quam vero Irenaei verba, vt non incommode monuit Grimmius I. I. Spec. I. pag. 15. fic tantum intelligi possunt, vt Ioannem Euangelio suo scribendo illi errori, quem et Cerinthus post alios diuulgaffet, occurriffe, tradere velle existimetur: plerique tamen ita potius ca intellexerunt, vt aduerfus ipfume Cerinthum Iohannem Euangelium fuum feriplisse, Irenaeum statuisse defenderent, hancque eamdem loci interpretandi rationem multis nuper afferere studuit, camque chronologiae etiam rationibus conuenire pluribus oftendit S. V. Storrius in peculiari commentatione in locum illum Irenaei, Repertor. liter. bibl. et oriental. Eichhorn. vol. XIV. pag. 136 fg. inferta. Fuerunt tamen omni tempore admodum variae virorum doctorum de veritate huius narrationis sententiae, aliis quidem cam admittentibus, aliis vero acriter impugnantibus. Ex illis inprimis commemorandi hie videntur lo. Franc. Buddeus in Eccles. Apostol. cap. 5. S. 5. pag. 409-440. Ge. Lud. Oederus in Tract. de scopo Euangelii S. Iohannis Apostoli, haeresi Cerinthi oppo/iti, Francf. 1732. 8. et Ioach. Oporinus, Goettingensis quoudam Theologus, qui ex hac quidem traditione optimam huic libro lucem accendi posse, statuit, idque pluribus ostendere studuit in Differtatione fie inferipta: Clauis Euangelii Iohannis historico-ecclesiastica, quae dex-_ tre applicata patefacit, totum Euangelium Iohanneum nikil aliud effe, quam demonstrationem anti-Cerinthianam de Iefu 9ear9gung, mundi fernatore, Goetting. 1743. 4. itemque ex recentioribus I. D. Michaelis in Introd. in libr. N. T. vol. 11. J. 158. pag. 1133 Jq. et S. V. Storrius in

peculiari libro super hoc argumento scripto: Ueber den Zweck der evangelischen Geschichte und der Briefe Iohannis, (Tubing. 1786. 8.) pag. 43 /q. Practer hos autem aduersus cosdem Gnofticos, neque tamen cos Christianos, sed vel Iudaeos, vel gentiles, Euangelium noftrum feriprum effe, defendit quoque Auctor anonymus in Bryträgen zur Beförder. des vernünftig. Denkens in der Religion, Fasc. XVI. pag. 197 /g. Contra vero hanc de Euangelio noftro, Gnofficis opposito, sententiam olim quidem inprimis oppugnauit Frid. Ad. Lampius I. I. Prol. lib. 11. cap. 111. S. 10 /q. p. 179 /q. noftris autem temporibus inter huius sententiae oppugnatores inprimis eminuit S. V. Tittmannus, qui in egregio libello de vestigiis Gnosticorum is libris N.T. frustra quaesitis, (Lips. 1773. 8.) pag. 155 sq. ab corum sententia alienissimum se effe oftendit, qui gnofticos errores Ioannis animo in scribendo hoc Euangelio obuersatos fuisse statuunt. Cum igitur haec veterum de confilio Euangelii noftri traditio non omnibus probaretur, alii quidem slias ea de re sententias stabilire conati sunt, quarum plerasque diligenter enarrauit atque examinauit Lampius I. I. Proll. lib. 11. cap. III. Iple vero cap. IV. hanc de confilio libri nostri sententiam propoluit, vt Ioannem Iudaeos, doctrinam christianam amplexos, in fide de lesu, vero Messia, codemque Dei silio, confirmaret; cui proxima est Lardneri sententia, qui in Supplements to the credibility of the Go/pel history, vol. I, pag. 393 /q. Ioannem id maxime spectasse defendit, vt Iudacis incredulis veritatem historiae euangelicae persuaderet, vel saltem, cum facile potuerit praeuidere, fe hoc confilium vix elle affocuturum, poenarum ab iis sumendarum inftitiam vindicaret. Sed vtramque fententiam vero parum consentaneam effe, oftendit Michaelis I. L pag. 1132 /q. Neque magis ad verum accedere videtur b. Semleri fententia, qui in hiftor. dogmat, fidei Polemicae Baumgarten. praemissa, vol. I. p. 61 fq. in graccorum maxime Iudacorum, extra Palaestinam, nominatimque in Asia, viuentium, vlum hoc Euangelium a Ioanne co confilio scriptum esse defendit, vt ad fidem in Christum cos adduceret. Multo vero probabilior, imo viz iustac

Vol. III. p. 140

777

περί το λόγο argutationes, quales nuper ediderat Philo Iudaeus, emendare, doctiores iudicent 7). Temporis rationem per Paschata vnus reliquis videtur distinctius designasse. Tam fublimis

iustae amplius dubitationi obnoxia censenda est corum fententia, qui Ioannem nostrum Euangelium suum Ioannis Baptistae sectatoribus, qui Iesun verum Mession este negarent, hancque dignitatem suo potius magistro deferrent, oppofuisse defendunt. Id enim plura huius Euangelii loca, (cap. I, 42. II, 11. IV, 29. 42. VI, 69. IX, 35. X, 24. XI, 27. et cap. I, 8. 20. III, 26 - 28.) cum aliis Epistolarum eius locis (1 Ep. II, 22. IV, 3. 2 Ep. 7.) collata, non tam suadere, quam aperte potlus monstrare atque adeo postulare videntur; quod vberius effem demonstraturus, fi hic locus pateretur, neque id a viris, mox nominandis, fatis iam effet demonstratum. Etenim id ipfum Ioannis nostri in libro suo conscribendo consilium fuiffe, non modo suspicatos iam este vidi Semlerum 1. 1. pag. 66. et in Paraphr. hui. Euangel. vol. I. pag. 11. atque Herderum in Erläuterungen zum N. T. aus einer neueröfnet. morgenl. Quelle, pag. 11. fed reperi etiam, idem olim iam defensum fuisse a Celeb, Nic. Barkey in peculiari commentat. de /copo Euangelii, quod est fecundum Ioannem, inferta Biblioth. Hagan. Class. III. fasc. III. pag. 591 sq. cui iungenda est alia eiusdem viri comment. de Sabiis in Claff. 1V. fasc. II. eiusd. Bibliothec. p. 355 /g. reperiunda. Nostris autem temporibus eandem sententiam, corum, quae Batauus ille feripferat, penitus, vt videtur, ignarus, vt nouam plane hypothefin propositit, multisque adornare conatus est Io. Geo. Overbeck, facrorum in terris Au friacis hodie minister, in peculiari libro, ea de re edito, quem sic inscripsit: Neue Versuche über das Evangel. des lohannes, Gerae, 1784. 8. mai. tulitque is, practer aliorum, nominatim etiam S. V. Storrii et b. Michaelis plaufum, quorum ille in libro paullo ente laud. p. 27 fq. hic autem in Introd. in libr. N. T. vol. 11. S. 159. p. 1140 /g. eandem sententiam calculo suo comprobauit, camque cum superiori illa de gnosticis erroribus in hoc Euangelio oppugnatis, praeter rationem, vt mihi quidem videtur, vterque iungendam iudicauit. Keil.

7) Haud dubie animo noftri obuerfatus hic eft Io. Clericus, quem conftat hanc fententiam acriter propugnaffe in libro peculiari, eoque fic inferipto: XVIII prima Commata cap. 1. Ioan. Vol. IV.

paraphrasi et animaduers. illustrata a Io. Clerico, Amstel. 1695 8 et inserto dein partim Commentario in Pentateuch. edit. I. Amfiel. 1696. partim repetitae editioni Paraphrafeos librorum N. T. Hammondianae, Francof. 1714. fol. Verum hane fententiam mox oppugnarunt primum Elias Benoist, editis tribus Differtationibus epiflolicis de his 18. versibus, Roterod. 1697. de quibus cfr. Atta Eruditor. ei. an. p. 489 /g. um Io. van der Wayen in Differt. de λόγψ, praemiffa Rittangeli librae veritatis, Franeg. 1698 8. cui respondit Clericus in Epistol. critic. VII. VIII. et IX post Camp. Vitringa in Ub/eru, Sacr. lib. V. cap X - XIII. pag. 132 fq. Herm Witfius in Exercit. III. Refe TE Doys in Miscellan. SS. tom. II. p. 87 /q. Lampius I. I. lib. II. cap. III. S. 52. pag. 203 /q. aliique plures. Quanquam vero toties iam confutata fuerat haec Clerici oplnio, tamen candem fere reuocare suftinuit Th. Mangeyus in Praef ad Philonem a fc editum; fed et huic acrem fe aduerfarium praebuit S. V. Io. Ben. Carpzouius, Helmstadiensis theologus, in Differt. de Noyy Philonis non Iohanneo, Heimft. 1749 4. inferta dein Prolegomenis, Exercitationibus S. in Pauli epift ad Hebraeos ex Philone Alex. praemiflis, pag CVII /q. Nefcio tamen, an hi omnes viri doctiffimi satis liquidum f.cerint, nihil plane similitudinis $\lambda' \gamma \psi$ Iohanneo cum Philoniano intercedere, quod mihi non videtur negandum, quanquam, quod Cleri.us voluit, Philonem a Iohanne lectum fuisse, aut hunc faltem τε λόγε nomen vfurpandi occasionem ei pracbuisse, minime contenderim. Certe hoc faltem, vt recte sam observauit Semlerus in Paraphr. ad h. l. iure contendi' posse arbitrer, istud nomen lectoribus Ioannis aliunde iam cognitum cenferdum effe, cum eo, tanquam fatis iam noto, vtatur, nulla plane eius explicatione aut definitione ad-Vnde autem ductum fuerit, et qu e notio dita. ei tum temporis videatur subsecta fuisse, id non magis lieet hoc loco inquirere, quam ei conueniret, si reliquas de sonte et sensu huius vocabuli virorum doctorum fententias nunc vellem enarrare. Si tamen placuerit, cfrri hic poffunt, quae fcripfi in Exercit. I. de doctoribus veteris ecclefiae culpa corruptae per Platonicas sententias Theologiae liberandis, (Lipf. 1793. 4.) p. 72 /q. Oui Fffff

Lib. IV. c. VII. IOHANNIS EVANGELIVM

778

sublimis porro divinitatis lesu praeco pauca eius miracula ddd) et in his duo tantum, apud reliquos memorata Euangeliflas, retulit: fermones Domini velut in supplementum ceterorum Euangeliflarum complures adnotauit. Nam vt Theodoro Mopfuesteno apud auctorem Catenae traditum, Ioannes laudata et confirmata trium, qui ante fe Euangelium scriplissent fide, ea quae illi omilillent pauca adiunclurum le spopondie 8). O de emprese uer ris adigenas τές γεγεαθότας, έφησε δε βεαχέα μεν αυτοῖς παεαλελεφθαι και τῶν μάλισα ἀναγκώων λεγθήναι θαυμάτων τα διδασκαλικά απαντα μικρέ. Είτα και δών ΕΦασκε τές περί τής έν σαρκί παι βσίας το χρισο διαλεγομένος, μηδέ τως περί της θείτητος λόγος παραλιπών. ώσε μή το χρόνο προβαίνοντος τότοις ένεθισθέντας τοις λόγοις τος ανθρώπος τότο μόνον αυτόν νομίζειν όπες έφαίνετο. Έπι τέτοις παςάκλησις των αδελφων έγένετο, ταυτα ά μάλιτα αναγκαία μέν κείνει [P] πεός διδασκαλίαν παεαλελειμμένα δε όεα τοις λοιποις, yeave mera oneons, o on nay nenoince. Confer Topographiam Christianam Colmae Indopleussae lib. V. rag. 248. Si fides ?) auctori Martyrii S. Timothei apud Photium cod. CCLIII. pag. 762. Ioannes etiam priorum trium Euangehistarum feripta recensuit. Tes teues οι ανέγεαφον διαφόεροις γλώσσαις τα σωτήρια το Δεσπότο πάθη τε και θαύματα και δι δάγματα, τέτες παρά των κομιζόντων δεξάμενος Ιωάννης διέταξε τε και συνδιήρθρωσε, και ένι έκας των τειών Ευαγγελιςών το όνομα ένηρμόσατο.

Euangelium Ioannis rejecerunt practer Cerinthianos, Ebionaeos, Cerdonianos, et Mareionem, de quibus supra in Matthaeo, Theodotus Byzantinus ¹⁰) auctor Theodotianorum, de auo

Qui vero aliorum ca de re fententias cognoscere cupiant, iis adeundus inprimis est Wolfius in Cur. phil. et critic. in IV. Ewangel. pag. 780 fq. cui quoad recentiorum fententias iungendus est b. Doederleinius in Inflitut. Theol. chriss. tom. I. pag. 345 fq. edit. recentiss. Keil.

ddd) Nazianzenus de Ioannis Euangelio : παιgu d' Ιωάνια γρώφεται μερη in βίβλω Θαύματα, αλλά λόγοι πολλοί χρητοϊο λίγονται.

8) Idem tradiderunt etiam Clemens Alex. apud Euleb. H. E. lib. III. cap. 24. et VI, 14. Hieron. in Catal. /criptt. ecclef. cap. IX. et Epiphan. hb. II. haer. LI, 6. Sed parum hoc probabile videri, praeter alios inprimis docuit Lampius 1. 1. lib. 11. cap. 111. S. 3. pag. 174 fg. nec fibi etiam persuaderi potuisse monuit Semlerus ad Townsonii Abhandlungen üb. die vier Evangelien, vol. I. pag. 53 fq. Nihilominus tamen id ipfum pluribus nuper argumentis demonstratum iuerunt b. Michaelis in Praef. Commentario in historiam sepulturae Christi eiusque in vitam reditus, germanice scripto praemissa, pag. 61 fq. itemque in Introd. in libr. N. T. vol. II. S. 161. pag. 1158 /q. et S. V. Storrius in libro aliquotics iam laud. pag. 246 fq. Si autem, quae fupra de confilio huius Euangelii disputata sunt, vera sunt censenda, cogitur inde, id totum dogmaticum

potius, quam historicum fuisse, adeoque noftrum neutiquam voluisse shfolutam vitae lesu historiam proponere, sed ca modo tradere, quie confilio ipfius effent accommodata. Ea vero exposuit sic, vt multa lectoribus suis, aliunde iam cognita, supponeret, quod idoneis exemplis docuerunt Michaelis in Introd. in libr. N. T. vol. II. S. 161. pag. 1160 [q. et Storrius 1. 1. S. 52. pag. 235 /q. atque ca maxime traderet, quie Hierofolymis aut in confinits illius vrbis least instituisset, ceteris quidem Euangelistis res, in Galilaca potifinum ab co gestas, perfequentibus, quae scita est observatio Franc. Gotth. Hartwigu in Apolog. Apocalypf. vol. IV. p. 57. An vero horum Euangelistarum libros nominatim cognitos habuerit, ad cosque respexerit fic, vt, quae illi omilissent, supplere institueret, id equidem non puto, certo posse definiri, et vix liquido demonstrari. Keil.

9) At fidem ei non habendam effe, viz quemquam fore putauerim, qui dubitet, cum facile adpareat, quam infirmo aut nullo potius fundamento hace omnis narratio innitatur. Keil.

10) Cfrenda hic funt, quae pro his haereticis ab hac culpa repudiati Euangelii Ioannei liberondis scripsit Lampius *l. l. lib. II. cap. I. S. 2pag. 135 fq. Keil.*

Digitized by GOOGLE.

quo Epiphanius LIV. 1. tum Alogi, de quibus idem Epiphanius LI. 3. 18. 22. quanquam Ebionaeos et Cerinthianos videtur per Alogos denotaffe 11), nam LI. 12. etiam nominetenus illos compellat: ποι πλανάσθε Κήρινθε και Έβίων και οι άλλοι; et Theodotum pag. 462. απόσπασμα έκ της άλόγε αιρέσεως appellat. Vide et Philastrium cap. LX. Γνησιότητα et auctoritatem huius euangelii aduersus Alogos afferuit nouissime, vt alios in praesenti omittam, Io. Clericus V. C. commentario in prima Euangelii Ioannis. At Grotium, qui ad XX. 30. et XXI. 24. contendit, caput vltimum Euangelii non ab ipfo Ioanne, fed ab Ecclefia Ephefina additum effe 12), refellunt Calouius, Noldiusque ad Ioannem, Elias du Pin tom. II. prolegom. Bibl. pag. 44. Huetius demonstratione Euangelica pag. 35 fg. et Io. Millius prolegom. in N. T. §. 249, pag. 29. 13) qui tamen pag. 30. §. 256. Locum 10. V. 4. de angelo, ad xo. λυμβήθeav descendente "), ex Evangelio ad Hebraeos vel alio eiusmodi Apocrypho scripto infertum esle, incerta prorlus suspicione auguratur 14). Omitto superstitios Euangelii Ioannia

Fffff 2

11) Quam parum commoda fit haec noftri conicclura, facile iudicabit, qui Alogos iftos ex ipfa Epiphanii narratione Cerinthum Euangelii noftri auctorem dixisse cogitamerit. Hinc enim sponte profecto intelliget, cos a Cerinthianis necessario diuersos esse iudicandos. Multo accuratiora sunt, quae de his Alogis disputauit S V. Storrius 1. 1. 5. 24 Jq. pag. 56 Jq. qui hic viique est conferen-Aus. Keil.

12) Idem cum Grotio statuerunt Ger. Ioh. Voffius in Harm. Euang. Ill, 4. S. & Clericus in Bibl. vniu. tom. XII. pag. 437. in Bibl. feleft. tom. XIV. pag. 387. et in notis ad Hammond. in Io. XX, 29. Chr. Matth. Pfaffius de var. left. N. T. cap. XI. S. 5. p. m. 178 /g. Moerlius in Scholiis philol. pag. 128. Semlerus in Introd. Polem. Baumgart. praemiffa, vol. I. pag. 62. et in Paraphr hui. Euangel. ad hoc Cap. atque nuperrime Celeb. Henr. Eberh. Gottl. Paulus in Novo Repertor. litter. bibl. et orient. tom. II. pag. 327. et Memorabil. P. V. pag. 176 fq. Praeter hos autem fuerunt etiam, qui loannem primo quidem in cap. XX. scribendi finem facere voluisse, deinde vero eorum, quae praetermissa fuerant, recordatum, vltimum Caput adiecisse defenderent, quam coniecturam praeter Ger. Io. Voffium 1. 1. proposait Rich. Simonius in Observatt. Nouis Super N. T. (Nouvelles Observations fur le texte et les Verf. du N. T. Par. 1695.) pag. 123. vbi et alii quidam commemorantur, qui in cam inciderunt, quibus addi etiam potest Guil. Worthingtonus, Anglus, qui Ioannem circa vitae suae finem nouam Euangelii, a se prius editi, recensionem curaffe, eique cum historiam de adultera, tum hoc vltimum Caput addidiffe ftatuit, de qua sententia eius cfr. Brittisch theolog.

Magaz. vol. III. part. 2. pag. 457 fq. Keil. Eft vero et tertia, eaque mihi probabilior, eorum fententia, qui cap. XXI. reliquam partem genuinam, fed duo vltimos versiculos aliena manu additos effe cenfent. Beck.

13) Adde his Rich. Simonium in Hiftor. crit. N. T. lib I. cap XIII. pag. 151. Verl. germ. tom. I. pag. 249. vbi Grotium, et in Nov. Obfervatt. I. I. vbi Clericum confutat, Lampium in Comment. ad h. l. Ioh. Reinh. Rußum in Harm, Eugngel tom. Ill vol. II. pag. 1546. Ad. Ofiandrum in Exerc. qua Authentia cap. XXI. in Eu. Io. pertr. Tubing. 1756. 4. Michaelem in Introd. in libr. N. T. vol. II. S. 164. p. 1170. 10. Geo. -Frid. Papítium in Diff. de Authentia Capit. XXI. Ioannis, Erlang. 1779. 4. et Io. Frid. Kraufium in Vindiciis Capit. Ultimi Euangelii Ioannis, Viteb. 1793. 4. qui libetlus Ven. Paulo inprimis est oppositus, qui tamen ad eum nuper respondit Memorab. I. I. Keil.

ere) In variis quidem antiquis ille codicibus desideratur. Vide Bernardi Lamy Concordiam Euangel. tom II. pag 6;6 fq. et Rich. Simonia diff. de MSS. N. T. pag. 69. Non tamen certum hoe argumentum flatim 109 mas, quia veteres quid m Christiani quandoque nonnulla e metu pracpostero scandali in codicibus, quos publice legebant, omiserunt. Vide, fi placet, quae de loco Ioh. VIII. 1 fq. vbi de adultera fermo, disserui in codice Apocrypho N. T pag. 357 fq.

14) Non omnino tamen improbabilis redditur hace viri docti suspicio, si verum est, quod scite observauit b. Michaelis Biblioth. orient. et exeg. vol. III. pag. 18 /g. hunc versum hebraice primum aut chaldaice scriptum et post demum in graceum videri translatum, cogiteturque et hoc, omnem

780 -Lib. IV. e. VII. IOHANNIS EPISTOLAE TRES

Vol. III. p. 141 7 142

Ioannis et primorum eius verborum abulus, de quibus Delrio disquif. Mag. lib. I. cap. IV. qu. 54. et lib. VI. cap. II. fect. 3 pag. 1021. Quamquam neque aliis euangeliis pepercit male feriata hominum $\pi e giegeyia$, vt fortes ff) ex iis lectae, et fulpenfione illorum vel lectione fisti incendia et vis auerruncari existimata morborum, furumque et aliorum maleficorum crifinina prodi posse credita, fatis demonstrant. Nec [V] minor cultus euangeliorum codicibus exhibitus ⁸⁸⁸), qui litteris descripti aureis et argenteis, ornati gemmis, in loco editori et in tribunalibus repositi, praelati in supplicationibus, in processionibus follennibus: lecti a regibus publice, posita tantisper regis veste ac persona, suspension de collo ^{hhh}), adoratione ⁶¹⁴, deosculatione ⁴⁴⁴) et obsignatione honorati, per eos iuratum ¹¹¹) et invocentiae fides facta, il-Is oftensis depositae inimicitiae ^{numm}), ordinandorum impositi capitibus ^{num}), a stantibus cum praelegerentur auditi, et quod in Polonia iussu. Vtinam vero a multis genuinum illud atque vnicum cultus genus non negligatur, quod Christo auctore iubet facere poenitentiam et credere euangelio Marc. I. 15.

VII. Praeter Euangelium habemus etiam eiusdem Ioannis Epistolas tres, licet nomen fuum iis Ioannem praefixisse neget Dionysius Alex. apud Euseb. VII. 25. Hist. De harum prima, qua nulla ardentior est ad commendandam charitatem, nemo dubitauit quin Apostoli estet, exceptis haereticis quibusdam, a quibus euangelium quoque respui iam dixi, vel qui omnes epislolas catholicas, vt Marcion, rejecerunt. Eusebius III. 24. Hist. Twy de Iwarve συγγεαμμάτων πεός τῷ Εὐαγγελίω καὶ ἡ πεοτέεα τῶν Ἐπισολῶν παεὰ τε τοῖς νῶν καὶ τοῖς έτ' aexaicis avaμφίλεκτος ώμολογηται. Dionyfius Alex. apud eumdem VII. 25. pag. 275. συνάδεσι μέν γαε αλλήλοις το Εύαγγελιον και ή Επισολή, δμοίως τε άεχονται. Chryloftomus homilia in Matth. XXI. 23. edita a Cotelerio III. monument Ecclef. Graecae pag. 148. αύτος έκεινος ο κήρυξ ο ταυτα κηρύζας (Ιο. XVII. 3.) αύτος έν τη Επιτολή τη έαυτη γρά-Οων, των δε εκκλησιαζομένων & των αποκεύθων μεν ή πεώτη Επιτολή. Την γαε δευτέεαν και τείτην οι πατέρες αποκανονίζεσιν, την μέντοι πρώτην Έπισολήν απαντες έναι Ιωάγνε συμΦώνως απεθήναντο. Augustinus tractatu VII. in hanc Epist. Si nos diceremus, Deus dilectio zft, scandalizaretur aliquis ex vobis, et diceret, quis dixit? — — Nunc ecce habetis, fratres, Scripturas Dei, Canonica est ista Epistola, per omnes gentes recitatur, orbis terrae austoritate tenetur, orbem terrarum ipfa aedificauit. Audis hic ab Spiritu [P] Dei, Deus

omnem narrationem iudaicum ingenium haud obscure prodere. Ceterum quanquam multi Criticorum admodum dubitanter de authentia huius loci iudicarunt, nemo tamen, quantum mihi quidem constat, post Millium aperte eum proseribere ausus est, praeter Semlerum in Paraphr. ad h. l. Michaelem I. I. et scriptorem ignotum in Beyträgen zur Beförder. des vernünft. Deuk. in der Relig. fasc. VI. pag. 22. Keil.

fff) Ant. van Dalen de oraculis pag. 315 fq. edit. 2. Obf. Hallenfes IV. 13. Fabric. Adde Io. Petr. Milleri, Vlmenfis quondam Gymn. Rectoris, Pr. de fortibus biblicis, Vlmae, 1756. 4. et Io.

Frid. Cottae Diff. de Sortibus Sanctorum, Tubing. 1758. 4. Keil.

ggg) Vide Io. Ciampinum part. I. Vett. monument. Muliu. cap. XVI. et Reu Io. Andreae Schmidii trigam diff. Hiftorico-Theol. 3. de cultu Euangeliorum, Ienae 1692. 8.

hhh) Chrysoft. et Hieron. ad Matth. XXIII. 5.

iii) Rich. Simon Obf. Nou. in N. T. pag. 121.

kkk) Pagi ad A. C. 825. n. 23.

11) Niceph. Gregoras XII. 5.

mmm) Socrates VII. 13. Hift. pag. 351. A. nnn) Iac. Goar ad Eucholog. pag. 312.

> . Digitized by Cooo

Vol. III. p 143

Deus dilestio eft. Iam fi audes, fac contra Deum, et noli diligere fratrem tuum. Ne Sociniani quidem, quod sciam, aliud profiteri ausi sunt, quamquam illis hoc a Menochio et Cornelio a Lapide impingitur. Ioannem èv $\tau \tilde{\eta}$ µeiζovi Eπι50 $\lambda \tilde{\eta}$ laudat Clemens Alex. II. Strom. pag. 389. agnoscens adeo alias quoque eius epistolas breuiores, neque peculiarem titulum ad quos exarata suerit sciens producere, quem Possidius in Indiculo scriptorum Augustini, et Augustinus II. 39. quaest. Euangel. et pseudo-Hyginus Epist. I. p. 190.¹⁵) habent, Epistolam Ioannis ad Parthos^{ove}), i. e. inquit Grotius, ad Iudaeos^{ppp}), Christum profess, qui non scata success fuel fuel parthorum viuebant imperio in locis trans Euphratem, vbi ingens erat Iudaeorum multitudo, vt Neardae, Nifbi, et aliis in locis. Saltem verisimilius hoc est, Ff fff 3

15) Alios eiusdem inscriptionis testes commemoratos vide apud Wolfium in Cur. phil. et crit. vol. IV. pag. 243. quibus addi debet, quod Millius Proll. S. 1463. p. 161. codicem laudat, in quo secunda etiam nostri epistola sic inferibitur: 'Επιτολή β' προs Πάρθες, quodque in codice quodam bibliothecae Geneuensis, teste quidem Griesbachio, noffra epistola non ad Parthes, sed ad Sparthos potius inferibitur, quod tamen haud dubie ex priore illo ortum eft. De fensu autem et fide huius inscriptionis admodum variae sunt virorum doctorum sententiae. Quos Grotius quidem, quem ca in re praeiuit Guil. Eftius in Comment. in hanc epistolam, per Parthos intellectos velit, nofter ipfo statim exponit; fed hanc tamen fententiam parum fibi verifimilem videri, profitetur Lampius I. I. lib. I. cap. VII. S. 3. p. 105. Alii vero, vt Pritius narrat Introd. in N. T. cap. VIII. S. 2. pag. 97. per Farthos pios potius exules fignificari statuerunt. Fidem autem huius inscriptionis vnus fere, quantum mihi quidem constat, Grotius agnouit, ceteri autem omnes eam vno ore fallam effe defendunt, eum a nullo feriptore graeco hoc nomine citetur, (nam quod Athanasius a quibusdam in hanc rem laudatur, id vanum effe docet Semlerus loco mox commemorando,) nec in vllo graeco codice haec inferiptio reperiatur, nec ante Augustinum vllus PP. latinorum hoc nomine vsus sit, neque iple etiam Augustinus aliis in locis, quibus hanc eandem epistolam excitat, hoc nomine vtatur, sique omnino perquam dubium, Ioannem in Parthia fuisse, do trinamque christianam, vt vulgo traditur, ibi docuisse, aut cum huius prouinciae incolis quicquam rei habuisse. Hinć vel hanc omnem inscriptionem inani- coniectura fictom iudicarunt, vel Augustini locum corruptum esse fatuerunt, iamque Serrarius quidem Parthis Pathmios, h. e. Pathmi infulge incolas fubftitui. facrorum cap. 14.

voluit, Whistonus vero meds Mag9ines, ad virgines, scl. ecclesias, h. e. nulla haeresi corruptas, eam scriptam fuisse defendit, Semlerus denique in Introd. Polem. Baumgart. praemi/[a, vol. I. pag. 78. pro: ad Parthos in loco Augustini adaportius legendum statuit. Michaelis autem hanc inferiptionem l. l. g. 261. pag. 1519. inde ortam iudicat, quod Ioannes in hac epistola facpe vtatur vocabulis, ex Perfarum philosophia repetitis, Que, onoria et similibus. Quicquid sit, faltem quemlibet facile, putem esse concessurum, ad certos quosdam homines hanc epistolam, vel, vt rectius potius dicendum statuunt Michaelis et Storrius, librum scriptum effe iudicandum, fi vel maxime, quinam ii fuerint, nunquam poterit certius constitui. Id enim omnis argumenti eius ratio postulat, cum et de falsis doctoribus dicatur, qui ecclesiam perturbent, quos non credibile eft, vbique locorum exstitute, et sub finem etiam lectores moneantur, vt fibi ab idololatria caueant. Quare non videtur quis a vero magnopere deflexurus, fi Afiae minoris, in qua Ioannem magnam vitae fuae partem tranlegiffe constat, coetibus quibusdam eam destinatam fuisse defenderit. Neque enim huic sententiae obstare existimem, quod eam iam ab Origenis inde temporibus inter xa9olixas epistolas relatam fuisse legimus, cum et alias epistolas certis coetibus aut hominibus destinatas, nimirum Petrinas itemque secundam et tertiam nostri scriptoris, inter casdem receptas fuisse constet, quicquid etiam de origine et sensu huius catholicarum epistolarum nominis statuatur; quod non est huius 🗠 loci accuratius examinare. Keil.

000) Vide Franciscum Combesis. tom. I. auctar. nouist. bibl. Patrum pag. 483.

ppp) Confer Io. Braunii V. C. librum I. sclect. Sacrorum cap. 14.

782 Lib. IV. c. VII. IOHANNIS EPISTOLAE TRES

quam quod Lightfootus Hor. Talmud. in 1 Cor. I, 14. eam a Ioanne sufficientus est ad Coristhior directam este ¹⁶), quod nemo veterum scripsit. De tempore nihil certi reperi annotatum, nisi quod coniectura plerorumque est, ab aetate prouecto scriptam este ¹⁷) et Docetarum ⁴⁹⁷) errores in illa perstringi ¹⁸). Locum celeberrimum V. 7. de tribus in coelo testi-

16) Caufam coniecturae fuae hane habuit, quod Caium, cui tertia nostri epistola inferipta est, eundem iudicauit cum Caio illo Corinthiaco, qui in illo 1 ep. ad Cor. loco commemoratur; ideoque in illa epistola, quam Ioannes vs. 9. epist III. ecclesiae, in qua versatur Caius, se Icripsisse dicit, hane primam cogitandam esse status; in quo illud faltem cum aliis commune habet, quod vtramque epistolam codem tempore a nostro feriptam et editam suisse desenter a nostro friptam et editam fuisse iudicauit. Idom enim de omnibus nostri epistolis desenderunt Gotth. Traug. Zachariae in Praef. Paraphrassi carum praemissa, et S. V. Storrius in libro saepius iam laudato, pag. 406 fg. Keil.

17) Sunt tamen etiam, qui maturius cam scriptam existiment, v. c. Grotius, Hammondus et alii, de quo consulendi sunt, qui varias interpretum hae de re sententias latius exposuerunt, Lampius nimirum 1, 1, 1, 1, cap. 141. 5. 4. p 106. et Wolfius in Cur. phil. et critic. vol. IV. p. 243. Neque vero mirum est, varias este hac de re sententias, cum antiquitatis testimoniis, quibus quidem solis es constitui potest, hic prorsus de-Ritusmur. Hinc nec illud inter viros doctos convenit, vtrum ante vel post Hierosolymorum fata scripta sit iudicanda, aliis quidem hoc, aliis illud defendentibus. In hac tamen re mihi quidem tutiorem sententiam amplexi videntur ii, qui ante illud excidium cam feriptam elle existimant, cum neque aperta illius calamitatis mentio, neque obscura eius significatio, qua cam, si serius scripta fuisset, vix puto carituram fuisse, in ca reperiatur. Similiter et illud ambigitur, vtrum ante vel post Euangelium nostri scripta fuerit, quippe et hic 'in dues, vt ex Wolfio videre licet, partes plerisque discedentibus. Medius tamen inter cos est Bayerus, quem Wolhus I. I. vtrumque librum fimul editum docet statuisse, cui addendus nunc est S. V. Storrius, qui l. L. p. 384. id ipfum defendit, quanquam in co a Bayero discedit, quod non dedicationis loco epistolam noftram Euangelio praemissam statuit, quae illius fuit sententia, sed eins potius adpendicem, aut partem secundam habendam effe defeudit. Keil.

qqq) Peteu. lib. I. de incarnat. cap. 4.

18) Fuit quidem hace plerorumque olim fententia, vt Docetas Ioannem hac epiftola oppugnare voluisse desenderent, sed his tamen Cerinthianos etiam plerumque iunxerunt, et vtrosque a loanne erroris argui exifimarunt. Ina certe statuerunt Camp. Vitringa Obseru. Sacr. lib. V. cap. XX. pag. 155. Io. Franc. Buddeus in Ecclel. apost. cap. V. S. 5. p. 440 Sq. et S. 7. p. 550 Jq. itemque loach. Oporinus in Differt. fic infcripta: lohannis Ap. Paraenesis ad primos Christianos de constanter tenenda communione cum patre ac filio eius I. C. nodis interpretum liberata et luci vere innatae suae restituta. (Goetting. 1741. 4.) pag. 6∫q. Solum tamen Cerinthum hac in re commemorat Zachariae I. I. - Alii vero his Gnofticos omnino substituerunt, quorum in numero ponendus est v. e. Millius in Proll. N. T. 5. 149. p. 18. et inprimis Michaelis l. l. S. 262. p. 1521. Horum vero sententism commodis argumentis oppugnauit S. V. Loefflerus in Diff. qua Ioannis Epistola I. Gnosticos inprimis impugnari negat. Trai. ad Viadr. 1784. 4. Iple vero in omni epistola non nisi de Iudaeis, qui, relictis patriis erroribus ad Christianorum sacra transierant, cogitandum esse censet, atque his omnia, quae de illis hominibus, quibus opposita est epistola, in ea dicuntur, commode posse accommodari, per lingula eundo oftendere studet; eiusdemque sententiae effe etiam videtur S. V. Knappius in Prol. in locum 1 Io. V, 6 - 11. (Hal. 1792. 4.) pag. 5. Ego vero, fi et mihi, quid hac de re videatur, dicendum sit, et hie de iisdem Ioannis Baptistae sectatoribus, Iesu Nazareno dignitatem Messianam denegantibus, cogitandum effe exiftimem, quibus supra dixi Euangelium nostri fuisse oppositum, cum corum, qui hie taxantur, error dilerte in co ponatur, (II, 22.) quod Icsum verum Messiam este negent, (ex que loco mihi quidem is, qui cap. IV, 3. occurrit, huicque aperte eft parallelus, vnice videtur explicandus effe,) occurratque practerea et alius locus, (cap. V, 6.) quo, vt feite observauit Cl. Berkey I. fupra land. Ioann'es Baptifta haud obscure peți videatur. Idem defendit etiam Storrius I. I. quanquam is, vt fupra in disputatione de Euangelio nostri jam admonui

Vol. III. p. 143

bus

Vol. III. p. 143

bus ^{rrt}) quein vel interpolare quosdam vel tollere aufos codicum varietas demonstrat ¹⁹), tanto minus mirabimur, quod Socrates etiam VII. 32. Hist. de loco altero ⁵⁵⁵) IV. 3. huius epistolae differens notat ²⁰), quod oi πάλαι έςμηνες αυτό τωτο έπεσημήναντο, ως τινες eiev ξαδιεγήσαντες την έπι5ολην, λύειν από τω 9εω τον άνθεωπον θέλοντες. Et Beda ad I Ioann. IV, 3. In tantum namque ex Deo non funt, ut quidam eorum, qui prauo dogmate sepisola enalerare volebant ab hominis dispensatione divinitatem Christi, hunc quoque versiculum ex hac episola eraserint, ne scilicet per aufforitatem B. Ioannis convinceretur error eorum.

Epistola fecunda scripta est ad quandam Babyloniam, Elestam nomine, vt legas in adumbrationibus ad hanc epistolam, quae feruntur sub nomine Clementis Alexandrini²¹). Nomen enim proprium soeminae esse Electarn, recte observarunt viri doctissimi "), perinde

monui, Cerinthianos quoque a nostro simul speetari contendit. Verum de huius sententiae veritate mihi quidem nondum potuit persuaderi, quanquam multum in ca asserenda virum Ven. operae posuisse intellexerim. Keil.

rrr) Huius loci vindicias fingulari libro nuper edidit Reu. Frid. Erneftus Ketnerus Lipf. 1696. 4. Ad eundem locum vide et mirare industriam clariflimi Millii.

19) Ita nostro quidem pro ea, quae tum erat criticae sacrae ratio, suo quodam iure hac de re licuit iudicare; at nostris temporibus nemo facile, nisi criticae rei plane ignarus, reperiatur, qui, quas partes amplectendas effe existimet, dubius etiamnum haereat, cum, praeter Rich. Simonii, (in Hiflor. crit. libr. N. T. vol. I. pag. 346 fq. vers, germ.) Thom. Emlyni, (qui avarumus edidit librum, fic inferiptum: A full inquiry into the original authority of that text 1 Io. V, 7. Lord. 1715. et ibid. 1717. 8. auctius repetitum,) et b. Michaelis, (in Introd. in libr. N. T. vol. II. 5. 263. pag. 1531 (q.) studia, partim a recentiffimis variarum N. T. lectionum collectoribus, Wetstenio, Griesbachio et Matthaei, partim etiam a b. Semlero in vol. I. der historischen und kritischen Sammlungen über die sogenannten Beweisstellen in der Dogmat. Hal. 1764. 8. satis iam fit oftenfum, critico quidem argumento hujus loci auctoritatem amplius defendi non posse : vnde nec b. Fr. Ant. Knittelii avgerrias huius loci vindicandae conatus, (in Neuen Kriticken über. den berühmten Spruch 1 Io. V, 7. Brunfw 1785. 4.) hoc iudicium potuerunt immutare. Neque vero eandem internis argumentis feliciori cum fuccessu defendi posse, ipse, qui id nuper tensauerat, Ill. Guil. Fr. Hezelius, tandem agnouit, a Griesbachio quippe ca de re admonitus. Conf.

Eius Schriftforscher, vol. II. part. II et VIII. Keil.

sss) Ad hune locum conferendus Tho. Ittigius cap. X. de haerefiarchis pag. 185 fq. et Rich. Simon. I. Hift Critic. pag. 357. [verf. germ. pag. 680.]

20) At parum certam huius feriptoris atque reliquorum, qui idem tradunt, Fulberti nimirum Carnot. atque Hincmari et, quem noster addit, Bedae, has in re fidem esse, monuit iam Buddeus in Institut. Theol. dogm. lib. IV. cap. 2. S. 44. pag. 880. cui assentitur etiam Semlerus in not. ad Rich. Simonii locum, a nostro laudatum. Conferenda inprimis hic est b. Frid. Andr. Strothil Diss. de vera lectione loci difficilioris & Io. IV, 3. Hal. 1770. 4. Keil.

21) Cum paulo obscurior fit huius scriptoris locus, lubet ips eius verba adscribere. Habent autem apud Cassidorium fic: Secunda episiola, quae ad virgines scripta est, simplicissima est. Scripta vero est ad quandam Babylóniam, nomine Electam, significat vero electionem ecclesiae fantiae. In quibus verbis scriptorem locum 1 Petr. V, 13. in animo habuisse, vix dubitem: quid vero fibi velit illud, quod cum ad virgines, tum ad Electam quandam epistolam scriptam dicit, doctioribus diiudicandum relinquo. Keil.

ttt) Grotius ad Epift. 2. Ioannis et Colomefii pag. 62. Obf Sacr. [Eodem modo hac de re ftatuerunt etiam Iac. Capellus ad h. l. Pricaeus, Dupinus Proleg. de la Bible II, 2. pag. 64. 'Tillemontius Memor. hiftor. Ecclef. tom. I. pag. 1095. edit. Bruxell. et Wetftenius N. T. tom. II. pag. 729. Miror autem, hane fententiam noftro probarl potuifie, cum non contemnenda, vt equidem arbitror, argumenta a multis tam fint in unedium allata, quae cam prorfus repudiandam

-tft

Digitized by GOOGLE

784 Lib, IV. c. VII. IOHANNIS EPISTOLAE TRES

vt Exdentos [1] viri nomen est apud Herodian. lib. I. et Io. Tzetzan Chil. VI. hist, 55. Eandem Ioannes Kuelav vocat, quemadmodum Latini soeminas honestas vocabant dominar siue domnas²²) et Nazianzenus epist. IV. Kuela Tỹ µnTel¹⁴⁴⁴). Hanc epistolam diserte Ioanni, Domini discipulo, tribuit Irenaeus lib. I. cap. 16. et lib. III. cap. 18. Citant Tertullianus, Cyprianus etc.²³)

Epistola tertia ad Caum ""), quem Ioannes avannter vocat, et Beda, pseudo-Dexter atque alii eundem putant esse cum illo, de quo Rom. XVI, 23. et 1 Cor. I, 14. aut qui

Primum enim si vocabulum esse oftendant. Andentifs vim proprii nominis haberet, alterum illud zvein necessaria per dominam reddendum ef-. fet: tum vero, vt recte vidit Michaelis 1. 1. S. 272. pag. 1565. nomini indexti omnino fuisset pracpo-Deinde vero, quod maiorem adhuc nendum. vim puto habere, adparet etiam ex v. 13. in vo. cabulo externi non effe de proprio nomine cogitandum, cum ibi etiam foror huius mulieris, ad quam scribit Ioannes, codem nomine appelletur, neque profecto credibile sit, duas sorores idem nomen habuiffe; vt taceam, Ioannem, fi hoc proprium mulicris nomen fuiffet, scripturum potius fuisse sice the ader offe ou Extentio, vel ta tenva 'Εκλεκτής, της adeλφής ou. Keil.] Quanquain alii nomen proprium supprimi existimant, atque ixhenry vocari hanc quocunque alioqui nomine foeminam, vti Rufus enterres er Kupig Rom. XVI. 13. Its Christophorus Henricus Ritmeier in diatriba de Electa Domina. Helmft. 1706. 4. Fabric. Eft haec iam multorum Interpretum sententia, cui nihil etiam magnopere videtur obstare, nisi hoc vnum, quod paulo infolentius videatur, proprium mulieris nomen a Ioanne penitus fuisse omissum. Keil.

22) Quanquam hace vocabuli huius explicatio commode potest admitti, funt tamen etiam, qui in hac potius voce proprium mulieris nomen agnoscunt, camque Cyriam dictam fuisse defendunt; quam sententiam inter recentiores primus ftudiofius paullo exornauit Heumannus in Poeciles tom. II. pag. 422. cui accessit deinde Bengelius in Gnomone pag."1192. Post hunc autem candem denuo afferere studuit Chr. Aug. Krigelius, scholae Thomanae apud nos Collega meritifiimus, in Comment. de Kveia Ioannis, Lipf. 1758. 4. in qua hanc mulierem non modo proprio nomine Cyriam dictam fuille defendit, sed natione etiam Graecam, conditione diuitem et muneris dignitate Afianae ecclefiae Diaconiflam fuiffe contendit. Practer hos vero cadem fententia probata

etiam fuit b. Zachariae I. I. Io. Bened. Carpzouio in Epistolarum catholic. Septenario, (Hal. 1790. 8.) p. 185. et nuperrime Ven. Storrio l. l. p. 406. Et commendatur sane hace sententia, practer alia argumenta, hoe maxime, quod vf. 5. candem vocem in muliere hac compellanda repetiit Ioanner. Veterum autem quorundam fententiam, recentiorum etiam nonnullis, e. c. Calouio, Hammondo, Whiftono, Serrario et inprimis Mich. Mauduitio probatam, quae vtramque vocem non de muliere quadam, sed de ecclesia vel vniuersa, vel particulari, vult intelligi, vix commemorandam, nedum refutandam putauerim, cum ab omni veri specie longissime abhorreat. Et tamen non multum ab ca abest b. Michaelis, cum 1. 1. pag. 1566. suspicetur, omiliam forsitan effe vocem inferiptamque epistolam ecclesiae cuidam, quae die Domini conuenire 'consucuerit. Sed hanc fententiam parum verifimilem effe, fuo iam iure monuit b. Zachariae I. I. Keil.

unu) Alia exempla vide apud Rittershuf. ad Plin. lib. X. Epift. et ad Saluian. pag. 82. Zimmermannum pag. 815. florileg. et Cotelerium ad Patres Apoftolicos pag. 75.

23) Id qua fide scripferit noster, se videre negat Chr. Fr. Schmidius in Historia et Vindicat. Canon. V. Nque T. lib. II. part. II. sett. 1. c. IV. J. 214. pag. 571. dicitque, sibi in vtriusque viri scriptis ne verbulum quidem occurrisse, quod huc pertineat, in quo tamen aperte humani aliquid passus est. Etenim Terrullianus quidem v. 7. nostrac Epistolae aliquoties mentionem facit, nimirum adu. Marc. lib. V. cap. 16. de praescript. haer. cap. 33. de carne Chr. cap. 24. Quod autem Cyprianum attinet, haud dubie noster eundem locum ex Concil. Carthag. Opp. p. m. 243. vbi v. 10. epistolae nostrae laudatur, in animo habuit, quem ipse Schmidius commemorat. Keil

vvv) Confer Io. Hens, Heideggeri Enchiridion Biblicum III. 27. et Io. Braunii felecta faera p. 161.

Vol. III. p. 144

IOHANNIS EPISTOLAE TRES Lib. IV. c. VII. 785

in Actis XIX, 29. XX, 4.²⁴) Quanquam vero vl. 4. τέκνον a Ioanne adpellatur, non necessie est ideo, a Ioanne fuisse e gentibus conuersum²⁵). Quod fi fuisset, eius quoque in iam dictis locis mentio fieri potuit, haud obstante aetate, quae do his pariter epistolis haud est explorata, vtut Epheso scriptas et post prinam plerique existimant. Ex hac prolaturus nonnihil Hieronymus epist. LXXXV. Clangat, inquit, tuba Euangelica, filius tonitrú, quem Iesus amauit plurimum, Presbyter Electae Dominae. Et in alia Epistola: Presbyter Caio claristimo. Quare, omisso Apostoli titulo, Presbyterum se appellet Ioannes, ad secundae epistolae initium multis disputatum est ab Oecumenio²⁶).

Hanc vtramque Epistolam Ioanni Euangelistae vindicat nectarei similitudo sermonis²⁷), et iampridem adscribunt Canones Apostolis tributi, Canones Laodiceni²⁸) et Carthag. Chryfostomus²⁹), teste etiam Suida in *Iwávyns*, Athanasius iunior in synopsi, et qui in eas scriplere Beda et Occumenius et alii iuniores infiniti, ex quibus Anonymus ^{wurns}) quidam Graecus, cuius hi sunt versus:

> Έπισολήν Ίάχωβος μίαν πλέππ, Διττάς δ Πέτρος ταύτας ύφαίνα πάλιν, Ο Θεολόγος βροντῷ τρῶς Ίωάννης, Καὶ μίαν αῦθις συντίθησιν Ίώδας, Έπτὰ πέλεσι Καθολικαὶ σύμπασαι. Θεολογική δ' ἀποκάλυψις πάλιν ΣΦραγίς πέφυκε τῆςδε τῆς βίβλα πάσης. [**P**]

Dubius haeret Origenes apud Euseb. VI. 27. Hist. pag. 227. καταλέλοιπε δε και επισολήν πάνυ όλίγων σίχων, έσω δε και δευτέςαν και τςίτην. Idem Eusebius III. 25. και ή ονομαζομένη δευτέςα και τςίτη Ιωάννε, έστε τε Ευαγγελισε τυγχάνεσαι έστε και έτέςε όμωνύμε εκένω. Illius scilicet Ioannis presbyteri ³⁰) eadem aetate clari, de quo Papias apud Euseb.

24) Alii tamen aliter etiam statuunt, quorum sententias 'vide apud Lampium *l. l. lib. I. cap.* VII. S. 12. pag. 112. et Wolssum in Cur. phil. vol. I. pag. 331. Keil.

Vol. III. p. 144 🗗 145

25) Vt nimirum statuerunt Heideggerus loco, a nostro modo commemorato, not. vvv. et Lampius & l. Keil.

26) De eadem re varia etiam quaefiuerunt et disputarunt recentiores, quae cognosci possiunt ex Wolsio *l. l. pag. 332.* Praeteres vero consuli etiam debet Heumanni peculiaris Dissert. in hanc epistolam, quae primum prodiit Goett. 1742. 4. post autem repetita est in Ei. Noua Sylloge Disjertatt. P. I. Diss. VIII. pag. 276 sq. Keil.

27) De his fermonis Ioannei quafi criteriis pluribus expoluit Flacius in Claue Script. S. P. II. p. 503 fq. Glaffius in Phil. S. lib. I. tr. IV. S. III. pag. 338. edit. Budd. et Moldenhauerus in Introduct. in libr. Canon. P. II. S. II. cap. II. membr. Vol. IV.

IV. pag. 356. Ad tertiam vero nominatim epiftolam hacc criteria transtulit Christl. Gottw. Wabstius in Disf. de Diotrephe, sub Practidio Iq. Chr Stemleri defensa, Lipj. 1758. 4. 5. 10. p. 15. Keil.

28) De canone Laodiceno vid. quae post notabuntur ad §. sequent. Keil.

29) De huius testimonio conferendus inprimis est Schmidius in Histor. et Vindic. Can. lib. II. part. I. fest. IV. 5. 173. pag 413 Keil.

www) Apud Allatium diff. I. de libris Ecclefiafticis Graecorum pag. 48.

30) Hic vero Ioannes presbyter, ab Apostolo diuersus, non immerito, vt videtur, suspendent est Clerico in Histor. eccles. duorum primor. a C. N. seculorum, ad A. C. 92. pag. 507. Semlero ad Simonis histor. critic. N. T. vol. I. pag. 341. vers. germ. et Schmidio 1. 1. pag. 571. not. 64. Vindicias tamen eius nuper suspense S. V. Carp-Gagaga

Ggggg

IOHANNIŚ APOCALYPSIS Lib. 1V. c. VII. 786

Vol. III. p. 145 P146

Eufeb. III. 39. et Dionyfius Alex. apud eumdem VII. 25. ybi et Ioannis, cognomento Marci, mentio, quem a loanne presbytero Ephefino ***) diflinguit, haud alienus alioqui ab corum fententia, qui tres Epistolas Ioanni Euangelistae tribuunt. Hieronymus cap. IX. de S. E. Reliquae autem duae Epistolae Ioannis 999) presbyteri asseriutur, cuius et hodie alterum sepulchrum apud Ephefum oftenditur. Colmas Indopleustes VII. pag. 292. 31) viwmauer de ότι τας καθολικάς ανέκαθεν ή έκκλησία αμφιβαλλομένας έχει, και πάντες δὲ οἱ ύπομνηματίσαντες τας θάας γραφάς έτε δε αυτών λόγον εποιήσατο τών καθολικών. Άλλα και οι κανονίσαντες τας ενδιαθέτες βίβλες της θέας γραφής, πάντες ώς αμφιβόλες αυτάς έθηκαν. Λέγω δη Είρηναιος ό Λεγδένων επίσκοπος, ανής επίσημος και λαμπέε βίε, μετ' έ πολύ των Αποτόλων γενόμενος. Και Ευσέβιος ό Παμφίλε, και Άθανάσιος ο Αλεξανδρείας επίσκοπος, και Αμφιλόχιος επίσκοπος γενόμενος το Ικονίο, Φίλος και , κοινωνικός τε μακαρίε Βασιλάε, κζι αύτος έν τοῖς πρός Σέλευκον αύτῶ γραφασιν ἰάμβοις Όμοίως και Σευηριανός ό Γαβάλων es τον κατά 'Ιεαμφιβαλλομένας αυτας έξωπεν. δαίων λόγον αυτας απεκήρυζεν. Ου γαρ των Αποσόλων Φασίν αυτας οι πλάβς, αλλ ετέρων τινών πρεσβυτέρων αφελεσέρων. Όθεν ο Παμφίλε ας την εκκλησιασικήν αυτε ίσορίαν λέγει, ότι έν Ἐφέσω δύο μνήματά εἰσιν, έν Ἰωάννε τε Εὐαγγελισε, καὶ έν ἑτέρε Ιωάννε πρεσβυτέρε τε γράψαντος τας δύο Έπισολας των καθυλικών, την δευτέραν κα την τείτην. - - Εί μη γαε την πεώτην Πέτει και την πεώτην Ιωάννι & λέγει αυτός και Είρηναιος είναι των Αποσόλων, έτεροι δε έτε αυτάς λέγεσιν είναι των Αποσόλων άλλα τῶν πρεσβυτέρων. Πρώτη γαρ και δευτέρα και τρίτη 'Ιωάννε γέγραπται, ώς δηλον ένος προσώπε είναι τας τρείς. Ετεροι δε και την Ιακώβε συν ταις δυσι ταύταις δέχονται. Έτεροι δε πάσας δέχονται. Παρά Σύροις δε ε μή α τρεις μόναι α προγεγραμμέναι έχ ευρίσκονται, λέγω δη Ίακώβε, Πέτεε και Ιωάννε. Sane in antiquis codicibus et primis editionibus versionis Syriacae N. T. epistola secunda et tertia Ioannis et posterior Petri, et ludae illa etiamnum defideratur ³²).

VIII. Denique exstat inter libros facros, eiusdem Ioannis [P] Euangelistae, ita enim persuasi sumus, Apocalypsis 222), quam, postquam Romae in oleum igneum demersus nihil passus & atque inde in infulam relegatus est, in exfilio , in infula Aegaei maris, Patmo), vidille

zouius in Septenario epiflol. cathol. pag. 183 fq. Keil.

xxx) Non diftinguendum effe fuspicatur clar. Dodwellus ad Irenaeum pag. 10.

yyy) Probata hacc fententia etiam Bucero, Grotio et paucis quibusdam aliis.

gi) Ad hune vero locum, in quo plura parum recte traduntur, conferende, qua emonuerunt Montefalconius in Praef. cap. V. S. 10. Lampius 1. 1. lib. I. cap. VII. S. 7. p. 107 fg. not. i. et inprimis Schmidius 1. 1. lib. II. part. II. feft. I. c. IV. **5.** 214. p. 573 fq. Keil.

32) Hac de re legenda, quae scripsit Ven, Hassencamp in: Anmerkungen über die lezten Pa-

in die Schriften des N. B. (Marb. 1767. 8.) S.g. pag. 63 Jaq. Keil.

222) De vocabulo anoxadiditas et duodecim Apocalypfibus Apocryphis vide fi placet quae feripli in codice Apocrypho N. T. p. 935 fq. Fabric. De priore adi ctiam Wolfium in Cur. phil. tom. IV. pag. 430. Keil.

a) Tertull. de praescript. cap. 36. atque ex co Hieron. lib. I. contra Iouinian. cap. 14. Pfeudo-Prochorus, Pseudo-Abdias etc. Fabric. De huius narrationis fide legen la inprimis sunt, quae post plures alios scripserunt Moshemius Differtatt. ad H. E. pertinent. vol. I. pag. 497 -546. ct Heumannus in Bibl. Brem. tom, III. ragraphen des Herrn Hofr, Michaelis Einleit. fasc. II. p. 316. et tom. IV. fasc. V. p. 935. Keil,

Vol. III. p. 146

IOHANNIS APOCALYPSIS Lib. 1V. c. VII.

I. 787

vidisse fe et ad septem Afiae ecclesias ") scripsisse, auctor ipse tessatur. De tempore diuersa tradunt veteres. Nam Epiphanius LI. 33. sub Claudio (Nerone) hoc factum affirmat ³³), vt adeo ante euersum templum Hierosolymitanum ") scriptus liber sit, quod suadent quoque Gg gg g 2 loca

b) Maimonidem et alios Iudaeos, qui negant, Prophetiam locum habere in exfule, confutat Io. d'Espagne in examine XVII. pronuntiatorum Iudaicorum pag. 12 fg.

daicorum pag. 12 fq. c) Apoc. I. 9. Έγω 'Ιωώννης ό και αδαλφός ύμων και συγκοιςωνός έν τη βλίψα και τη βασιλάα και ύπομονη 'ΙκοΣ ΧριςΣ έγειόμην έν τη νήσω τη καλαμένη Πάτμω δια τον λόγον τΞ ΘεΞ και δια την μαιτυρίαν 'ΙκοΞ ΧριςΞ. ' Ex hoc loco non certo conftat, feriptam etiam Apocalypfin in Patmo, quod tradit Abdias et Dorotheus. Imo non amplius in illa fuisse cum feriberet Ioannes, coniicias e verbo δγενόμην. Ephefi forte feripferit.

d) Confer Christoph. Cellarii 78 µuxupits Exercitationem de septem Ecclesiis Asiae et exfilio Ioannis Apostoli. Halae Magdeburg. 1701. [recufam illam partim in Differtatt. huius viri academicar. Sylloge, a Io. Ge. Walchio edita, Lipf. 1712. 8. partim in Thefaur. disput. Hasaeano, tom. II. pag. 1033.] Et de praesenti statu septem illarum Ecclesiarum librum singularem Thomae Smithi. V. C. Fabric. Praeterea vero de his ecclesis confulendum etiam est Ferd. Stofchii Syntagma Differtationum feptem de nominibus totidem vrbium Afiae, ad quas D. Iohannes in Apocalyphi-Filii Dei epistolas direxit. Guelpherb. 1757: 8. De conatibus vero corum, qui hace vrbium nomina acque ac epistolas, ad eas scriptas, non-proprie, sed mystice, intelligen las esfe statuerunt, legendus inprimis est Herm. Witsii lib. de sensu epistolarum Apocalypticarum, Franeg. 1678. 12. separatim primum editus, post vero Milcellaneis cius facris, tom 1 lib. HI. p. 633 /q. insertus. Ab his tamen seiuncta est Harenbergii fententia, in Commentar. ad Apocalyp. p. 318. proposita, qua has septem ecclesias non in Asiae civitatibus, sed Hierosolymis potius in synagogis Christianorum, ex illis regionibus profectorum, quaerendas esse statuit, quamque vt praeiuerat ei Harduinus, ita post ipsum amplexus etiam est Heringius in libr. infra laudando, pag. 124. Jaq. Keil.

33) Nofter igitur per Claudium, ab Epiphanio commemoratum, Neronem putat defignari, quem quippe nouerat in nummis et ipfum Claudium adpellari, Sed an recte id fibi perfuaferit, equi-

dem non dixerim, cum Epiphanius Neroni quidem nuspiam Claudii nomen tribuat, adpareatque etiam ex libro de *ponderib. et mensur. p. 169.* Claudium cum Nerone neutiquam fuisse ab co commixtum. Keil.

e) Hacc sententia probatur Hentenio pracf. ad Aretham in Apoc. Hugoni Grotio ad Apocalypf, I. 9. et de Antichristo, tom. III. Opp. pag. 492. 499. Hammondo, Peganio ad Apocalypsin p. 40. Ligthfooto tom. I. Opp. p. 799. tom. II. p. 118 fq. et 563. Ioanni Lomeiero dier. genial. decade 2. diff. 3. et Hermanno ab Hardt V. C. coniectura de millenario. Fabric. Huie postremo Herm ab Hardt se opposuit Bernh. Petr. Karlius in Diff. de Apocalyp/i non in Iudai/mo olim adimpleta, J. 3. quae inferta est Biblioth. Brem. claff. VI. pag. 1105 /q. Hardtium tamen iterum secutus est Io. Gothofr. Lakemacherus in Ob/eruatt. philol. pluribus in locis. Praeter hunc vero eiusdem lententiae defensores laudandi etiam sunt Io. Harduinus in Chronol. V. T. p. 636. et If. Newtonus, cuius locum, qui huc pertinet, latine conversum exhibet Wolfius in Cur. phil. et critic. tom. 1V. pag. 375 fq. qui tamen eius argumentis parum se moueri profitetur. Pccentioribus autem temporibus candem sententiam probarunt Wetstenius in N. T. vol. II. pag. 746. Harenbergius in Comment. in Apocal. germanice feri-. pto, Michaelis in Introd. in libr. N. T. vol. II. J. 283. pag. 1625 /q. qui, quanquam nihil certi definit, maxime tamen in hanc sententiam videtur inclinasse, Herderus in Commentar. in h. libr. (Magar A9a, das Buch von der Zukunft des Herrn, Rig. 1779. 8.) pag. 274. Hartwigius in Apolog. Apocalyps. vol. II. pag. 42 fq. et Storrius in Noua Apolog. Apoc. 5. 14 fq. p. 218 fq. Verum et antiquioribus temporibus plures fuerunt, qui Apocalypfin ante cuerfa Hierofolyma scriptam flatuerent, in quorum numerum inprimis referendi funt ii, quos Andreas Comment. cap. XVIII. et XIX. narrat, fextum figillum de excidio Hierofolymitano exposuísfe; quorum similes commemorat etiam Arethas, qui et iple pag. 731. edit. Parif. diserte dicit, Apocalypsin ante excidium illud scriptam iam fuisse, de cuius testimonii auctoritate non incommoda quaedam disputat

788 -

Lib. 1V. c. VII. IOHANNIS APOCALYPSIS

loca Apoc. VI, 16. XI, 1. etc. ³⁴) Etiam apud Hieronymum I. in Iouinianum legebatur, quod a Nerone missi in feruentis olei dolium, antequam Marianus Victorius pro a Nerone scriberet Romae. Et in recentiore versione Syriaca adscriptum exstat: Reuelatio quae sasta fuit Ioanni Euangelistae in Insula Patmo, cum in illam iniectus suisses fuisses a Nerone ') Caesare. Sed plerosque mouit Irenaei auctoritas qui V. 30. de Apocalypsi verba faciens, neque enim, inquit, ante multum temporis visum est, sed paene sub nostro saeculo, ad finem Domitiani Imperii. Quae verba laudant Eusebius III. 13. et V. 8. Hist. ³⁵) Maximus in Dionysii epist. X. Nicephorus et alii. Hieronymus de S.E. cap. X. Quartodecimo anno, secundam post Neronem persesutionem mouente Domitiano Ioannes in Patmos insulam relegatus, scripsit Apocalypsin. Eandem sutus fucture quoque fuerat Eusebius in Chronico, cui suffragantur Arethas³⁵), Syncellus

difputat Michaelis *l. l. pag. 1628.* Pro eadem fententia laudari etiam poteft anonymus auctor fragmenti, a Muratorio in Antiqq. Ital. medii aeui tom. III. pag. 854. feruati, qui, cum Apocalypfin Paulo iam cognitam fuisfe tradat, profecto Claudii aut Neronis temporibus cam a Ioanne visam fuisfe, statuerit necesse est. Keil.

34) Imo non tantum haec et alia loca id fuadere existimem, sed arbitrer etiam, ex vniuerso libri argumento multisque singulis locis satis perspicuum esto, vrbem illam, cuius destructio cap. XVIII. describitur, nullam aliam effe, nisi Hierosolymitanam; quod bene docuit Hartwigius 1. 1. vol. II. pag. 39 Jq. Atque hacc ipfa`interna argumenta vt, meo quidem fenfu, luculentissime demonstrant, librum ante vrbis huius euersionem scriptum esse, ita iis eo magis puto nobis acquiescendum esse, quo minus in veterum scriptorum hac de re diffensu illorum quidem testimoniis quicquam poterit definiri, omninoque putauerim, cos vel ita tempus hoc constituiss, vt interpretatio libri ca, quam ipli probabant, postularet, vel ipsos nihil certi hac de re tenuisfe, quae non improbabilis est Semleri opinio in Nouis Disquisit. de Apocalyp. (Neue Untersuch. über die Apoeal.) pag. 207. proposita. Keil.

f) Confer Stephani le Moyne notas ad Varia Sacra pag. 1019.

35) Atque ex hoc quidem feriptore ipfum locum nunc iuuat adscribere, vt lectores de sensu eius, qui admodum varie constituitur, ipfi posfint iudicare. Habet autem integer locus sic: Ei yag ton avaφardor is τῷ rũs xauçũ xngúrtes 3ay v žroμα τῶτο, di inchu är igós y τῶ ngu τὴν 'Aποπαίλυψιν impaxótos. Οὐδε yag προ πολλῶ χρόνε impá 3y, aλλα σχεδον ini τῆς ήμετέρας yersῶς, πρός τὸ τίλος τῆς Δομετικοῦ ἀρχῆς. Horum autem verborum sensus mihi quidem profecto non ita apertus este vide-

tur, vt, quod noster inde vult probatum, perspicue ex ils intelligi possit. Saltem non omnino improbabile videtur, quod Wetstenius N. T. tom. 11. pag. 746. monuit, vocabulum illud Supany non ad Apocalypfin, a Ioanne vifam, fed ad loannem ipfum effe referendum, qui sub finem imperii Domitiani adhuc conspectus fuerit, vel, (vt Dan. Henr. Heringius in libr, mox laudando, pag. 120. illam vocem explicare malult,) doctoris personam gesserit. Atque si verum eft, quod Storrius nuper in Repertor. litter. bibl. et orient. vol. XIV. p. 177 fq. oftendere constus eft, Irenaeum Apocalypfin multo prius, cuam Euangelium, a loanne scriptam iudicasse, profecto non potest ea huius loci explicatio, quam Eusebius cum reliquis, quos noster laudauit, securus eft, locum habere; quanquam cam alioquin multo facilius tulerim illa, quam Knittelius nuper in Beyträgen zur Kritik über lohan. Offenbar. p. 25 /qq. stabilitum iuit, quaeque licet pluribus iam iisque perquani commodis argumentis a Semlero l. l. p. 75-fqq. itemque Schmidio in Histor. et Vindic Canon. p. 491. fuerit oppugnata, denuo tamen, quod miror, defensorem nacta est Storrium in Nou. Apol. Apocal. pag. 225 /qq. Multo minus vero illa huius loci explicandi ratio poterit probari, quam Harenbergius in Comment. in Apocal. iniit, quaque vocabulum illud impaig de libro Apocalypseos sub Domitiano h. e. vt ille quidem statuit, sub Marco Aurelio vel Septimio Seuero, demum vifo et víurpari coepto intelligendum statuit; aduersus quam interpretandi rationem digna funt, quae legantur, quae scripsit b. Michaelis I. I. pag. 1632. Keil.

36) Nefcio equidem, qui factum fuerit, vt hunc huius fententiae defenforem laudaret nofter, cum Arethas repetierit quidem ex Eufebio Irenael hac de re narrationem, ipfe tamen, vt modo

Vol. III. p 146

Digitized by GOOg

Vol. III. p. 147

Basnagium

÷.

Digitized by GOOGLE

Syncelius [1] et omnis fere turba Chronologorum vt pleudo - Abdiam V. 2. et Martyrologiorum ac Menaeorum scriptores praeteream. Pro eadem sententia disputat Blondellus II. 2-4. de Sibyllis et Apocalypseos interpretes plerique, etiam nouissime Bossues pag. 9 sq. sed et Sam. Basnage ad a. Chr. XCVI. 12. ³⁷) Iusses est foribere Ioannes, quae vidit praesentia et futura et breui futura. $\gamma e a \psi o v a e des s, nai a edu, nai a utility a et a tarata a tarata$

Ggggg3

do admonul, Apocalypfin ante excidium Hierofolymitanum scriptam statuerit. Keil.

37) Poft hos eandem sententiam inprimis defendere suftinuerunt duumuiri celeberrimi, Vitringa ad Apoc. I, 2. p. 7 sqq. et Lampius in Proll. Ioan. lib. I. cap. IV. S. 7. p. 61 fgg. eandemque sequuti etiam sunt Millius in Prolegg. N. T. S. 157. Hoffmannus ad Pritium in Introd. in libr. N. T. pag. 125 fq. Lardnerus in Supplements to the second Part of the credibility of the Gospel Hiftory, vol. III. cap. XXII. p. 368-379 et Schmidius 1. 1. pag. 486 [qq. Caeterum practer has, quas Fabricius nunc attulit, alia etism extat de tempore scriptae Apocalypseos traditio, nimirum Pseudo - Dorothei, qui sub Traiano, vel, vt habet codex Guelpherbytanus versionis graecae, (conf. Knittel. I. I. p. 89.) fub Hadriano adeo eam dicit scriptam fuisse. Verum hanc narrationem vix dignam puto, quae commemoretur, nedum examini fubiiciatur. Keil.

g) Iustinum et Irenaeum etiam Apocalypsin interpretatum esse, siue commentario illustrasse, fcribit Hieronymus. Sed videtur Eusebii verba male accepisse, vt. probe obseruauit Huetius pag. 38. demonstrat. Euangel. et clariss. W E. Tentzelius in florum sparsione ad Hieron. de S. E. p. 25. [Idem statuit etiam Mich. Merkelius in libro, mox laudando, aduersus authent. Apocalyps. scripto, p. 9. in not. Alii vero, veluti Grabius in Spicileg. PP. Sec. II. p. 170. Caue in Histor. litter. itemque ipse Fabricius noster in Biblioth. ecclef. pag. 56. not. k. et Oederus in Disquist. de Au-

thent. Apoc. (Chriftlich freye Untersuch. über die sogenannte Offenbar. Iohann. - herausgegeben - von I. S. Semler, Hal. 1769. 8.) pag. 66. verba Hieronymi non' de integro Commentario, sed de quorundam tantum Apocalypseos locorum expositione, Iustini asque Irenaei scriptis hine inde adsperse, acceperunt. Neque ipse putauerim, Hieronymum ca de integro commentario intelligi voluisse, cum in ipfis vtriusque viri fcriptis recenfendis nullam horum commentariorum mentionem fecerit. Keil] Nicephorus quidem IV. 6. Hift. aperte respicit locum Iustini in dialog. cum Tryphon. pag. 308. In laterculo marmoreo scriptorum Hippolyti Portuensis inter alia memoratur unie ve nara 'ladvono Evappehia naj 'Anoxalufeus. Vide Scaligerum VII. de emendat. temp. pag. 728. [Einsdem Hippolyti scriptorum apocalypticorum a fyriacis etiam feriptoribus mentionem fieri, docet Michaelis in Introd. in libr. N. T. vol. II. p. 1591 [qq. Keil.] Andreas quoque Caefarcenfis teftes yuguoruros huius libri laudat Papiam, Irenaeum, Methodium, Cyrillum Alex. Gregorium Naz. Hippolytum.

98) De horum ceterorumque, qui laudari in hac re solent, doctorum antiquorum testimonii cum veritate, tum auctoritate, permulta constat nostris temporibus in vtramque partem suisse disputata, quae facile adparet, non esse huius loci vel enarrare, vel examinare. Consulenda vero erunt hac de re illorum scripta, qui post vel inter delensores vel aduersarios nostri libri laudabuntur. Fuerunt tamen etiam, qui in singulorum Lib. IV. c. VII. IOHANNIS APOCALYPSIS

Basnagium tom. I. Hift. Ecclef. gallice editae lib. VIII. cap. 7. pag. 435. 436. Bezam, Grotium et Calouium ad Apocalypsin, Baronium ad a. Chr. 97. Rich. Simonis Hift. Criticam N. T. D. Io. Henr. Maium in eius examine cap. XIX. et Reu. Gustauum Schroeterum in afferta canonica auctoritate Apocalypseos, Rostoch. 1697. 4. ³⁹)

Libri huius auctorem esse Cerinthum haereticum, praescripto Ioannis nomine auctoritatem commentis suis mutare conantem, veteres quidam crediderunt, non modo haeretici Alogi^h), sed et Catholiciⁱ) [P] Dionysio Alexandrino antiquiores ^{4°}). Neque tamen adfentiur

gulorum quorumdam scriptorum testimonia corumque vim diligentius inquirerent, hic loci paucis commemorandi. De Clementis igitur Alex. testimonio post en, quae de illo iam disputauerat Mich. Merkelius in Freyen Abhandlungen und Prüfungen einiger neuern Abhandlung. (Lip/. 1776. 8.) pag. 295 fq. in peculiari commentat. expoluit S. V. Car. Fr. Staeudlin, Goetting. Theol. inferta eius Symbolis ad interpretat. prophetar. V. T. (Beiträge zur Erläuterung der bibl. Prophet. und zur Gesch. ihrer Ausleg. Tubing. 1785. 8.) pag. 249 /q. De Irenaco autem separatim disputauit Frid. Ant. Knittelius in libro paullo ante laudato: Beyträge zur Kritik ub. Ioh. Offenbar. Brunsu. 1773. 4. cui tamen praeter Merkelium modo commemoratum 1. 1. pag. 274 fq. fe opposuit Semlerus in Neue Un. tersuch. über die Apokalypsin, Hal. 1776. 8. Keil.

790

39) His adde Petr. Dan. Huetium in Demonstr. euang. prop. I. S. g. p. 33 fq. Ioh. Gerhardum in Loc. Theol. lib. I. cap. X. S. 292. tom. II. pag. 234 fq. edit. Cottae, Steph. le Moyne Var. Sacr. tom. II. pag. 1012 /q. Io. Millium in Prolegg. ad N. T. S. 157 - 180. Calmetum in Proll. Comment. in Apoc. Lampium 1. l. Proll. lib. I. cap. VII. S. 17. pag. 115 fq. Bellolobrium in Praefat. ad Apoc. Ioa. Leonh. Twellium in Vindiciis Apocalypseos, quas ex libro, eius anglice .fcripto, (A critical examination of the late new text and version of the New Testament in Greek and English, Lond. 1732. 8.) latine translatas Curis fuis philol. inferuit Wolfius tom. IV. pag. 387 /q. If. Newtonum in Praefat. Commentar. in Apocahyp/. Wetstenium in N. T. tom. II. pag. 744 fq. Io. Dau, Michaelem in Introd. in libr. N. T. vol. II. pag. 1577 Sq. Chr. Fr. Schmidium in Hiftor. et Vindic. Canon. p. 496 fq. Io. Aug. Starkium in Hiftor. ecclef. Sec. I. vol. II. cap. VIII. et IX. pag. 103 Jq. Henr. Car. Alex. Haenlein in Handbuch zur Einleit. in die Schrift.

des N. T. vol. I. cap. II. S. 20. pag. 188 [q. et, qui nuper authentiam huius libri peculiaribus scriptis defenderunt, Io. Fr. Reuflium in Diff. de auftore Apocalypseos, Tubing. 1767. 4. quae posthac cum recusa est in Opu/c. eius theol. fa/c. I. tum vero multo etiam auctior, adiectaque apologia, germanice versa prodiit, hoc indice pracfixo: Vertheidigung der Offenbarung Iohannis gegen Herrn D. Semler, Francf. 1772-8. Chr. Frid. Schmidium in Disquif. critic. de authentia Apocalypf. (Kriti/che Unterfuchung: ob die Offenbahrung Iohannis ein ächtes Buck ist, Lips. 1771. 8.) Fr. Ant. Knittelium in libr. modo laud. Io. Balth. Lüderwaldium in Beniihungen zur gründlichen Beurtheilung und Erkenntniß der Offenbahrung Iohann. Helmft. 1777. 78 2. voll. 8. Vinc: Fassinum in diuinat libri Apocalyps. auftoritatis Vindiciis ex monument. graec. aduer/us nuperas exceptiones Firmini Abauzitii, Lucc. 1778. 8. Franc. Gotth. Hartwigium in Apolog. Apocalypf. (Apologie der Apocalypse wider falschen Tadel und falsches Lob, Chemnit. 1780 - 83. IV. Voll. 8.) Gottl. Chr. Storrium in Noua Apolog. Apoc. (Neue Apologie der Offenbahrung Iohannis, Tubing. 1782. 8.) itemque in Commentar. de constilio Euangel, et cpp. Iohann. (Ucber den Zweck der evangelischen Geschichte und der Briefe Iohannis, Tubing. 1786. 8) pag. 86 - 148. denique Dan, Henr. Heringium in libro, fic inferipto: Neue Abhandlungen über eine merkwürdige Stelle in dem Briefe des h. Ignatius an die Philadelph. und über den bisherigen Streit wegen der Apokalypse, Vratisl. 1783. 8. Keil.

 h) Philaftrius haerefi LX. et Epiphanius LI.
 3. tom. I. pag. 434, qui Alogorum aduerfus Apocalypfin obiectiones refellit nr. 32 fq. pag. 454 fq. Fabric. Vniuerfa horum Alogorum argumenta, quibus hae in re vfi funt, Epiphanio duce, discuffit Io. Gottfr. Koernerus in diff. de aufforitate canonica Apocalypfeos Iohannis ab Alogis impugnata,

Vol. III. p. 147 P 148

IOHANNIS APOCALYPSIS

fentitur illis Dionyfius, fed potius aliorum multorum e fratribus accedens fententiae, quos ait amplecti eam et magni facere, librum etiam haud intellectum fibi veneratur, et arcanam quandam planeque admirabilem fingularum rerum intelligentiam in eo latere exifimat. Vt autem Cerintho a quibusdam Apocalypfis Ioannis tribueretur, factum effe videtur duplici de caufa. Nam primum quidem in ea leguntur quaedam, quae a Nepote apud Eufeb. VIL 24. Hift. et aliis nonnullis Iudaizantibus tam craffe explicabantur, vt Cerinthianis fabulis viderentur frigidam fuffundere 4¹). Deinde Cerinthus et ipfe crepabat Apocalypfin in pletisque

pugnata, et ab Epiphanio defensa. Lips. 1751. 4. vnum autem e primariis, quod ex loco de ecclesia Thyatirensi cap. II. petitum erat, examinauit Ferd. Stoschius in Demonstratione existentiae ecclesiae Thyatirenae tempore Apostoli Iohannis contra Alogos antiquos et hodiernos, quae exstat in Symbol, litt. Bremenf. tom. II. part. II. pag.'111 fq. Contra vero nuper controuersiam, ab his Alogis motam, ad ipsam libri noftri authentiam labefactandam transferre fluduit Mich. Merkelius in libro, fie inferipto : Hiftori/ch kritische Aufklärung der Streitigkeiten der Aloger und anderer alten Lehrer über die Apoka-Typ/is, — als ein Beytrag zum zuverlässigen Beweise, dass die Apokalypsis ein untergeschobenes Buch ift. Francf. et Lipf. 1782. 8. cui tamen non infelici, vt equidem arbitror, conatu restiterunt Storrius in Nou. Apolog. Apocal. 5.9. pag. 90 fq. itemque de consilio Euang. et epist. Ioh. 5. 28. pag. 70 fg. et Hartwigius in Apolog. Apocal. vol. IV. pag. 179 fg. illo tamen nouas sententiae suae-aduersus vtrumque virum vindicias tentante in: Um/tändlicher Beweis, daß die Apokalyp/e ein untergeschobenes Buch sey, (Francf. et Lipf. 1785. 8.) pag. 138-169. et pag. 256 - 279. Keil.

Vol. III. p. 148

i) Dionysius Alex. apud Euseb. VII. 25. τητές μεν ἕν τῶν προ ἡμῶν etc. Eundem Dionysii locum, fed non integrum, produxerat Eusebius III. 28. Hist.

40) Male hos rows, a Dionyfio commemoratos, eb Alogis feparaffet nofter, fi verum fuerit, quod Merkelius quidem *l. l. pag. 32 fq.* et Storrius in Nou. Apol. Apoc. pag. 127 fq. contra Hartwigium, *l. l. vol. II. pag. 75 fq.* contrarias partes tuenten, afferere fluduerunt, eosdem illos cum Alogis fuiffe. Aliter tamen de his row, a Dionyfio commemoratis, flatuerunt Michaelis *l. l. S. 276.* pag. 1585 fq. et pag. 1589. Itemque Auctor ignotus Dilucidat. hiftoriae canonis iudaici et chri-

fliani, (Versuch einer Beleuchtung der Geschichte des jüdischen und christl. Bibelkan. Hal. 1792. 8.) vol. II. pag. 324. Quicunque vero etiam fucrint, adparet saltem hoc, omnino fuisse ante Dionyfium, qui Apocalypfeos authentiam in dubium vocarent, adeoque non esse, quod fides huius viri in suspicionem vocetur, quod fecit tamen post Ittigium in Sel. capp. H. E. fec. I. pag. 297. Schmidius in Hiftor. Canon. lib. II. part. II. S. I. cap. 4, 5. 206. p. 540 fq. Ceterum eandem de Cerintho, Apocalypseos auctore, sententiam amplexus etiam est Gregor. Barhebraeus, sec. XIII. scriptor, de quo cfr. Michael. 1. 1. pag. 1607 /q. Recentioribus vero temporibus eandem denuo defendit G. L. Oederus, cuius librum, fuper hoc argumento scriptum, (Christlich freye Untersuchung über die sogenannte Öffenbar. Iohannis,) edidit I. S. Semlerus, Hal. 1769. 8. qui et ipse cum in notis, huic libro subiectis, tum vero etiam in peculiari scripto, supra iam laudato, (Neue Unter/uchung üb. Apokalypfin, Hal. 1776. 8.) ab eadem sententia non alienum fe professus est; eandemque tueri etiam Ruduit F. A. Strothius in libro: Freymüthige Unterfuchungen die Offenbarung Iohan. betreffend, Hal. 1771. 8. itemque Mich. Merkelius in libris, aliquoties iam commemoratis. In eandem inclinat etiam Henr. Korodi in Histor. Chiliasmi, (Kritische Geschichte des Chiliasmus, Francf. et Lipf. 1781. 8.) vol. II. pag. 331 [q. Keil.

41) Si modo doceri possit, Chiliasmum, quem haud dubie in animo nune habuit noster, Cerinthum defendisse, quod tamen scriptores ii, qui de eius opinionibus consulto exposuerunt, prorfus ignorant, neque ceteris etiam sententiis eius fatis videtur conuenire, vt bene docuerunt Schmidius in Examine crit. authent. Apocal. p. 284 sq. itemque in Histor, Canon. lib. 11. part. II. S. I. cap. IV. S. 205 pag. 526. et Spittlerus in Epitom. Hist. eccles. (Grundriß der Geschichte der christl. Kirche) pag. 55 sq. Keil.

Digitized by GOOGLE

que eandem cum Ioanne, fed locis quibusdam a fe interpolatam, quod colligo éx verbis⁴) Caii presbyteri apud Eufebium III. 28. Hift. et Theodoriti II. 3. haeret. fab. 4²) Hinc iam minus mirum eft, quod Apocalypfin Ioanneam non modo reiecerunt *Cerdoniani*⁴), *Marcionitae*^m) et *Theodutiani*ⁿ): fed et inter catholicos fcriptores, orientales^o) praefertim 4³), alii eandem in catalogo fcriptorum N. T. praetermiferunt, vt fit in Canone Apoftolico⁴⁴) et

k) Ea additis observationibus quibusdam descripfi in codice Apocrypho N. T. pag. 956 sq.

42) Nofter igitur eandem hie sententiam sequitur, quam post multos alios magno nuper argumentornm apparatu inprimis defendere studuit Hartwigius I. I. vol. 1. pag. 35 fq. qui tamen in co a nostro diffentit, quod Cerinthum non veram Ioannis apocalypfin interpolasse, sed aliam, camque totam a se fictam, ei subiecisse statuit. Verum huic sententiae, quam olim iam rejecerat Grabius in Spicileg. PP. tom. I. pag. 312. recte, vt equidem arbitror, se opposuerunt Semlerus in Theol. Brief. vol. II. pag. 178 fq. et vol. III. pag 3 /q. itemque Storrius I. L pag. 61 fq. Neque Michaelis etiam ils, quae ab Hartwigio hanc in rem sunt disputata, co addúci potuit, vt sententiam suam, qua de nostra Apocalypsi Caium cogitaffe, olim iam defenderat, mutaret; qua v de re videnda Ei. Intr. in libr. N. T. vol. II. pag. 1587 fq. Multo minus vero Schmidii fententia probari poterit, quam l. l. pag. 286 /q. et in Hiftor. Canon. p. 319. 506. et 538. propoluit, quaque in libro, a Caio reiecto, de noua, quae dici solebat, Montanistarum prophetia vult cogitari, hancque fanaticam dicit Apocalypicos interpretationem fuisse, quae Apocalypicos Ioanneae titulum prae fe tuliffet. Illa enim noua prophetia nunquam de libro aliquo, Ioannis nomine infignito, dicebatur, sed de nouis reuelationibus, quas Montanistae a Paracleto sibi contigiffe inclitabant. Keil.

1) Tertull. de presefeript. cap. LI. Epiphanius haerefi XLI. pag. 299 fq Fabric. Tertullianus autem cum aperte hic dicat: Cerdon Asta Apofiolorum et Apocalypsin quasi falja resicit, non video equidem, quo iure Io. Dan. Schumannus in Spec. 11. Observationum en veteribus ecclesiae scriptoribus (Hannou. 1777.) quo Cerdonem atque Marcionem libri apocal. testes fistit, defendere potuerit, hos haerestarchas, si reiccisse aut respuisse dicantur hunc librum, non dici, eum pro spurio declarasse, sed.

m) Tertull. IV. 5. contra Marcion. Epiphan. haeresi XLU. pag. 309.

n) Epiphan. haerefi LIV. pag. 462 fq. teftatur, Theodotianos effe anionnumum haerefeos Alogorum, a quibus Apocalypfin reiici monuit practer Epiphanium LI. 3. Augustinus et auctor praedestinati haerefi XXX. Fabric. Nescio vero, annou festinantius hic pronunciauerit noster, cum ex eq, quod Epiphanius hos homines Alogorum anionnum dicit, id effici statuat, cosdem etiam Apocalypsin reiccisse. Saltem nullus veterum diferte hoc de iis testatus est. Keil.

o) Hieronymus Epistola CXXIX. ad Dardanum: Neque Graecorum quidem Ecclesiae Apocalypfin Ioannis eadem libertate (nemine contradicente) /u/cipiunt. Iunilius Afer: De Ioannis Apocalyph apud Orientales admodum dubitatur. In Occidente etiam nonnullos fuisse, qui cam non reciperent, colligas ex his Sulpicia Seueri lib. II. Hift Librum S. Apocalypfis qui a plerisque aut stulte aut impie non recipitur. Concil. Toletan. IV. can. 16. A. C. 633. Quia plurimi funt, qui Apocalyp/eos auctoritatem non recipiunt, eamque in Ecclesia Dei praedicare contemnunt, si quis eam deinceps aut non receperit, aut a Pascha vsque ad Pentecosten missarum tempore in Ecclesia non praedicauerit, excommunicationis sententiam habebit.

43) Caufas huius rei non improbabiles in medium protulit Hartwigius *l. l. vol. IV. p. 204/qq.* fimulque et hoc non male admonuit, femper tamen in cadem ecclefia repertos effe, qui ab ifta aequalium fententia alienos fe profiterentur, veluti Auctorem Synopfeos Script. S. Epiphanium et Andream Caefareenfem, atque ipfum Hieronymum hanc graecae ecclefiae fententiam ab huius temporis confuendine repetere, eique veterum feriptorum auctoritatem opponere. Keik.

44) At huius Canonis admodum dubia eft auchoritas, plerisque quippe pro spurio cum et adulterino declarantibus, ac sec. demum quinto aut sexto efficium Ratuentibus, de quibus inprimis videndus est I. F. Cotta in Hist. Eccl. (Versuck

Canone

Digitized by GOOGI

Vol. III. p. 148 7 149

Lib. IV. c. VII. 793

Canone ^{*}) Laodiceno postremo, qui in codice Canonum Ecclesiae vniversae est CLXIII, a Cyrillo Hierofol. Catechesi IV. 22. Greg. Nazianzeno poemate 33. de libris vtriusque test: tom. II. [1] Opp. pag. 98. et in codicibus quibusdam syriacis et arabicis ⁴) noui foederis; alii inter Apocrypha retulere, vt illi, de quibus Eusebius III. 24. et 25. Hist. et Amphilochius ⁴⁵) in carmine de facrae scripturae libris ad Seleucum ^{*}), tum Gregorius Nyssenus ^{*}) et auctor veteris

such einer aussührlichen Kirchengeschichte des N. T. Tubing, 1771. 8.) vol. Il. pag. 1174 [qq. iisdemque e recentioribus addendus Hartwigius 1. l. vol. IV. p. 197 /gg. Fuerunt tamen etiam, qui Clementi Alexandrino eum tribuerent, quam sententiam post Beueregium, qui cam inprimis defendit in Iudicio de canon. apostol. eorumque numero et aufforitate, in Cotelerii Patr. apostol. tom. I. p 432 sqq. itemque in codic. Canon. ecclef. primitiu. ibid. tom.II. pag. 116 fqq. luo etiam calculo comprobarunt Cl. Lud. Tim. Spittlerus in Hift. iur. Canon. (Ge/chichte des kano. nischen Rechts bis auf die Zeiten des falschen Isidorus, Hal. 1778. 8.) p. 69. f. itemque Mich. Merkellus 1. 1. p. 280. et Car. Fr. Staeudlinus in Symbolis ad interpretat. prophetar. V. T. Supra laudatis, p. 285 [qq. et p. 303 [qq. contrarium tamen aducríus cos tuente Ven Storrio in Nou. Apol. Apocal. p. 57 sqq. et in Comment. de confilio Euang. et epp. Ioan. p. 129 fqq. Mediam aliquam viam ingressus est lo. Guil. Ianus in Diff. de antiquitate Canon. apostolicorum, Viteb. 1740. 4. in qua quippe plerosque horum canonum, sec. secundo vel tertio confectos, sed quinto demum in hunc, quem hodie obtinent, ordinem compositos suisse, defendit. Keil.

p) Recte hoc factum, ad illum canonem annotat Lucas Ofiander. In Arabica autem verfione eiusdem Canonis, obseruante Io. Gregorio, Apoeslypfis Ioannis N. T. memoratur. [Nec huius Canonis vlla amplius effe potest auctoritas, postquam, quod suspicatus iam suerat Chr. Frid. Schmidius in Hiftor. Canon. p. 175. 385 et 541. pluribus demonstrauit idem Spittlerus, quem modo commemoraui, eum nimirum inter spu-rios esse referendum, de quo videnda Ei. Kritische Untersuchung des sechzigsten Laodicenifchen Canons, Brem. 1777. 8. licet argumentis eius præter leuiores quasdam dubitationes, a Merkelio I. I. pag. 282 /q. propofitas, alia quaedam grauiora opposuerit Celeb. Schroeckhius in Hiftor. ecclef. vol. IV. pag. 262 fg. edit. Imae. ad uae tamen ab illo quoque responsum est in Ephem. Goetting, an. 1780, Scid. XXII. Addi-

Vol. IV ·

tam. pag. 415 fq. Keil.] Quemadmodum etiam Nazianzenum aliis in locis Apocalypfin pro diuina agnofecre notauit Claudius Frisfenius pag. 753 fq disquisitionum Biblicarum. Fabric. Conferantur quoque, quae in eandem rem scripsie Schmidius in Exam. critic. Apocalyps. pag. 353. et in Histor. Canon. pag. 396. cum quibus tamen comparari merentur, quae de vi horum testimoniorum non incommode admonuit auctor libri, supra laudati: Versuch einer Beleucht. der Geschichte des jüdischen und christlich. Bibelkan. vol. 11. pag. 331. Keil.

q) Vid. 10. Gregorii praefat. ad Obferuationes in quaedam S. Scripturae loca tom IX. Critic. facror. Angl. Fabric. Huic iungendus eft Ven. Haffencamp in Anmerkungen über die lezt. Paragraphen des Herrn Hofr. Michaelis Einleit. (Marb. 1767. 8.) p. 22 /qq. Praeter hunc autem inprimis conferendus eft S. V. Storrius in Nou. Apolog. Apocal. 5. 12. p. 185 /qq. qui admodum dubium effe oftendit, vtrum omiffio huius libri in versione syriaca antiquiore olim iam locum habuerit, nec ne. Certe Ephraemum hume librum non modo cognitum habuisfe, sed pro diuino etiam agnouisfe, idoneis eius testimoniis oftendit Hassencamp l. l. p. 9 /qq. coll. Schmidii Exam. critic. Apocal. Ioh. pag. 334 /qq. Keil.

45) Si modo is auctor est huius carminis, quod, vt iple Fabricius noster recte observauit in (od. apocr. N. T. tom. II. pag. 9-9. ab aliis Gregorio etiam Nazianzeno tribui constat, vade in eius quoque Opp. legitur, tom. II. p. 190 — 195. edit. Colon. Keil.

 r) Amphiloch, την δ' 'Αποκάλυψαν την 'Ιωάννα πάλιν τανές μέν έγχείνασαν, οἱ πλείας δέ γε νόθον λέγασι.

s) Homilia ds την δαυτά χαροτονίαν tom. II. pag. 44. "Ηπασα τά Ευαγγελισά 'Ιωάντα 'ΕΝ 'ΑΠΟΚΡΤ'-ΦΟΙΣ πρός τάς τουάτας δι' αδυίγματος λίγοιτος ώς δίου άπριβώς μέν ζίαν τῷ πισύματι, πατεψύχθαι δι τῷ άμαιρτία. ὄφελου γὰρ ἀσθά, Φησι, ψυχρός ἢ ζετός. Αρος. III. 15. Videndum tamen, an in hoe Nyffeni loco 'Απόπρυφα fint, quod vult Heinfius, ab Ecclefiis non recepta, num potius arcanae vifiomes, vti Pleudo-Dionyfio cap. 3. de Ecclef. Hie-Hh h h

IOHANNIS APOCALYPSIS

veteris Stichometriae '); alii Ioannem presbyterum, virum apostolicum, suspicati sunt auctorem esse, vt Dionysius Alex. ") apud Eusebium VII. 25. et Eusebius III. 39. Hist. Stylum quoque carpit Dionysius his verbis pag. 267. διάλεκτον μέν τοι και γλωσσαν έκ ακειβώς έλληνίζεσαν αυτέ βλέπω, αλλ' ίδιώμασι μέν βαεβαεικοϊς (Hebraismis) χρώμενον, και πε και ") σολοικίζοντα ⁴⁶). Recentiores Erasmum, D. Lutherum, Zwinglium, Caluinum, Ios. Scaligerum,

merchia Apocalypfis vocatur xoufia xaj murini lao-ป่น รรี รถึง แนวทรถึง น่านสทรรี ngj Segnesia. Ita certe Nyffeni locum intellexit Suicerus tom. I. thefauri pag. 449. [Atque its eum vtique intelligendum effe, ex co, vt bene iam admonuerunt Lampins in Prolegg. ad Iohan. lib. I. cap. VII. 5. 24. not. r. pag. 123. et Schmidius in Histor. Canon. lib. II. part. I. feft. IV. pag. 398 /q. itemque in Exam. critic. Apocal. Ioh. pag. 129. probabile fit, quod alibi eandem Apocalypfin diferte inter fcripta diuina refert, vnde tom. III. Opp. pag. 601. ei etiam dicitur n' redeuraia rus zageres BiBAes. Keil] Sie Commodianus Instruct. XLIII. 17. Operta Ioannis, ex Rigaltii emendatione. Eodem sensu Iuuenalis dixit arcanum volumen Moufis XIV. 102. Dowiner anoxouta Biblia apud Hefychium illustrem in Pherecyde. Vet. gloff. opertum, anonevoor. Tertullianus cap. 2. de pallio referens quacdam de protoplastis e Genesi, sed arcana ista, inquit, nec omnium nosse. Fabric. Ad candem vocabuli amongoion notionem confirmandam facit etiam Epiphanii locus haer. LI, 3. vbi de Alogis dicit, se non fuisse cos reprehensurum, fi folam Apocalypfin reieciffent, quoniam id hoc confilio videri possent fecisie, ne librum spocryphum reciperent, diù rà ir rn drenahiyes Bugtus naj oxorrivüs rizmutru. Keil.

t) In quibusdam codicibus sizomereias post verba nge) δοα της vias doir an ingeQa, sequitur 'Αποχάλυψω 'Ιωάνια sizon au.

s) Rationes huius refellit Elias du Pin tom. II. prolegom. Bibl. pag. 68. 69. et Io. Lightfootus Opp. pofthum. pag. 145. Fabric. His addendi Millius in Proll. N. T. §. 168 fqq. Twelfius in Vindic. Apocal. part. II. cap. III. feft. IV. apud Wolfium tom. IV. pag. 415 fqq. inprimis autem Hartwigius 1. L. vol. II. pag. 149 fq. Caeterum eandem de Ioanne presbytero, Apocalypfeos auftore, fententiam recentioribus etiam temporibus non improbabilem iudicarunt Henr. Dodwellus in Diffentat. Cyprian. diff. IV. §. 1. et ignotus quidam cenfor in Supplem. III. ad Bibliothec. vniverf. germ. tom. XIII – XXIV. pag. 1409 fq. eandemque illos etiam, qui Ioanni Theologo li-

brum hune olim inferipferint, defendiffe stauit Heumannus in Aä. Erudit. tom. VI. Supplem. p. 171 /q. denuoque asseries tom. VI. Supplem. p. 221 /q. Praeter hos autem suerunt etiam, qui, annon Ioanni potius Marco, quam Apostolo, liber hie tribuendus sit, ambigerent, in quam sententiam, quanquam mox iterum a se repudiatam, incidit idem Dionysius Alex. loco modo allato, recentioribus autem temporibus in candem inclinauit Theod. Beza in Prost. ad Aposal. itemque Herm. von der Hardt in Aenigmat. prisci orb. p. 575. Keil.

v) Confer Balthaf. Stolbergium de soloecismis et barbarismis N. T. dictioni falso tributis p. 10.

46) Hanc caufam diligentius tractarunt Millius 1. 1. 5. 176 /q. Leonh. Twelfius 1. 1. part. I. cap. III. apud Wolfium tom. IV. p. 399-404. Michaelis 1. 1. vol. II. S. 284. p. 1633 jqq. Schmidius in Hiftor. Canon. part. II. S. I. cap. IV. S. 202. p. 503. et Hartwigius l. l. p. 180 fq. Ad eandem vero causam et hoc pertinet, quod Cabalisticae etiam fcribendi rationis vestigia in Apocalypfi reperiffe fibi visi funt, practer alios quosdam, inprimis Iac. Rhenferdius in peculiari differt. de ftylo Apocal. cabbaliftico, in Operibus cius Philolog. (Trai. ad Khen. 1722. 4.) p. 1 fq. itemque Io. Gerh. Meuschenii N. T. ex Talmude illustrato, (Lipf. 1736. 4.) pag. 1090 fq. reperiunda, et Io. Franc, Buddeus tom. III. Ob/eruatt. /eleft. Halenf. Obs. I. pag. 20. quorum sententiam quanquam oppugnauerat iam Io. Clericus in Bibl. Vet. et Nou. tom. XVII. part. I. pag. 38 [q. candem tamen denuo defenderunt atque latius etiam extenderunt S, V. Herderus in Mapar AJa, (Rig. 1779 8.) pag. 330 /q. Henr. Corodi in Histor. Chiliasmi vol: II. cap. XIII. pag. 231. et Illustr. Eichhornius in commentat. Biblioth. bibl. tom. III. part. II. pag. 191 fq. inferta: über die Personification der Eigenschaften Gottes unter den /pätern Iuden. Practer ftylum autem in ipfo etiam libri argumento, quod multa fanae doctrinae contraria contineat, recentiores potifimum huius libri aduerfarii haeferunt; verum et horum dubitationes tollere funduerunt Schmi-

Vol. 111. p. 149

PAVLI EPISTOLAE

conficere

Scaligerum, Lucam Offandrum, Ioh. Bodinum aliosque, qui, vtrum Ioannis euangelistae essentiate, aliquando subdubitarunt, praetereo 47).

IX. PAVLVS qui et Saulus "), Iudaeus de tribu Beniamin ex oppido Iudaeae Gifchalis fuit "), quo a Romanis capto, cum paremibus fuis, qui ius fibi civitatis Romanae comparauerant ") Tarfum Ciliciae commigrauit: ab his ob fludia legis miffus Hierofolymam, a Gamaliele "), viro doctiffimo, eruditus eft. Etiam ex more Iudaeorum, qui cum fludio legis opificium aliquod coniungere ") folebant, fimul tentoria ") in víum militarem e pellibus

Hhhhh 2

Schmidius 1. 1. part. II. S. I. cap. IV. 5. 204 fq. pag. 511 — 532. et Illustr. Eichhornius in comment. de internis argumentis aduersus authentiam Apocalyps. in eiusdem Biblioth. bibl. tom. III. part. IV. pag. 571 fq. Keil.

47) Neque magis est, quod nos de recentioribus controuersiis super huius libri auctoritate agitatis, iisdemque per Oederi maxime librum, super a nobis commenoratum, motis, vberius nunc exponamus. Adeat, cui eas cognoscere volupe est, Io. Balth. Lüderwaldium in Ast. historico-ecclesiast. nostri temporis vol. I. (Wimar. 1774.) pag. 485 fg. et Dürrium in Walchii Neuest. Religionsgejch. vol. VII. pag. 243 fg. late de iis disferentes. Addendus tamen nunc est Apocalypseos aduersariis auctor libri, qui nuper prodiit: Einleitung in die Geschichte des Canons stantlicher Schriften des N. T. insonderheit der Offenbarung Iohannis. Herausgegeben von dem Verfasser des Hierocles. Hal. 1794. S. Keil.

w) Saulus nomen mali ominis, non tantum propter regem impium hoc nomine, sed etiam propter significationem. Nam, vt in scholiis ad Vespas Aristophan. pag. 353. legas, σαυλον καλάται_ ro Quiron nej dissouncis. Itaque e Saulo Paulum factum affirmant veteres, vt Augustinus, alii. Vide Nouarinum in limine adagior. ecclefiafticor. et Sannazarium ad Damasi carmen I. Pauli nomen a proconsule Cypri, Paulo, ad Christi fidem conuerlo, tulisse feribit Hieron. Sed vid. Frid. Spanhem. Opp. tom. II. p. 327. Augustin. ferm. 25. de sanctis, qui fecit ex Saulo Paulum, fecit ex Simone Petrum. Fabric. De Pauli nomine et Sauli altero v. Wolf. in Curis ad Act. VIII, 1. XIII, 9. omninoque interpp. vade nomen Pauli habuerit, non constat. Falluntur qui cum Augustino statuunt, eum Pauli nomen a Christo accepisse. Etiam aliquamdiu post suam conversionem adhuc Sauli nomen appellatur. vid. Schmid H. C. pag. 576. Quae Fabricius de fignificatione nominis Savidos notauit, non funt huius loci,

fignificat (hebr. שאול) defideratum vel defiderabilem, et haud dubie ei hoc nomen a parentibus in ipfa circumcifione inditum eft. vid. Schleusneri Lex. N. T. f. v. Παῦλος. Kuin.

x) Hieron. de S. E. cap. 15. Fabric.

y) Schol. Graec. ad Act. XXII, 28. vid. etiata ' Spanhemii orbem Romanum pag. 140. edit. fec. Fabric.

2) De hoc Gamalicle praeter Pearfonium et alios interpretes actorum et vitae Pauli scriptores, adi I. G. Dorfchei semcstre Tiburtio Dionysianum pag. 237 sq. Carpzouium ed Schikardi ius regium Hebr. pag. 101. et pag. 425 sq. Wagen/eilium in Sota pag. 991 sq. et Cafp. Henr. Graunii historiam Gamalielis cognomine Senis Viteb: 1687. 4. Gamalielem ipsum deinde Christianum et baptizatum suffe, refert Eustratius apud Phot. cod. GLXXI. Fabric. add. Wetsten. tom. II. pag. 16. Thalemanni libellus, de eruditione Pauli Iudaica non graeca. Lips. Kuin.

aa) Vid. Grotius ad Matth. XIII, 55. A&. XVIII, 3. Lightfooti Horas Talmud. ad Marcl VI, 3. Buxtorf. Lex. Talmud. in nume, et Hottingerum, nepotem, ad Gemaram Chagigah p. 122. Fabric.

bb) Coteler. ad Conftitut. Apostol. II, 63. Erasmus et Stunica ad Act. XVIII, 3. Conr. Sam. Schurzflei/ch in diff. de Paulo expreneio, et in altera, quam inscripsit, animaduersiones ad insigniores Ciliciae antiquitates, vbi inter slia e Dione Chryfoft. et Libanio obsernat, magnum corum numerum olim in Cilicia fuisse. qui corio operarentur, quo spectant et vdones Cilicii apud Martial. XIV, 114. Namset hodie tapetia Tarfi confecta e Cilicia exportari, recentiores nauigationum libri teftentur Etiam a scenofactoria dictiones petere Paulum observatum fuit, vt 2 Cor. V, 1. XII, 9. Fabric. Praeter Cotelerium, a Fabricio laudatum, conf. Saubertum in Opp. Posthum. p. 143. et Suiceri Thef. Ecclef. tom. IL. pag. 981. Kuip.

Digitized by GOOGLE

Vol. 117. p. 149

conficere didicerat, vnde σκηνοποιών vocat Lucas, nonnulli veteres σκυτοτόμον. E perfecutore Pharifaeo, adscitus inter apostolos "), sed extra numerum illorum duodecim, qui Christo, in terris versanti, adfuerant, a domino tamen iplo, non ab hominibus, neque per homines (Gal. I. J. Act. 1X, 5.) cooptatus, nulli iure cedebat apostolorum, omnibus plura etiam tulisse et maiora laborasse professus (2 Cor. XI, 23.) atque ita non apostolus gentium (Rom. XI, 13. 1 Tim. II, 7.), vt inter Iudaeos quoque longe maximum numerum Christo fuerit lucratus, vt vel scripta eius testantur. De vita eius praeter Lucam in Actis App, eiusque interpretes, videndi funt scriptores, sed longe minore side digni, qui vitar apostulorum , fuccincto stilo scripferunt, Graece quidem Sophronius, Hieronymi interpres: Dorotheus, a Cauco in hift. litterar. Script. ecclef. ad a. Chr. CCCIII. et a Cangio editus ad calcem Chronici Paschalis pag. 434. quí pag. 437. etiam graece et latine exhibet anonymum de patria et parentibus apollolorum, Hippolytus a Combefifio auctar. noui tom. II. fiue in historia Monothelitarum pag. 831. vulgatus, et eadem fere tradens Epiphanius in codice regis Christianitlimi fignato IIMDCCCCLI. fol. 233. et anonymus, cum Occumenio in epp. Pauli pridem editus: latine Abdias, in cod. N. T. apocrypho cum notis a me vulgatus, et Abdiae infistens vestigiis, Ordericus Vitalis, tum pleudo-Linus de passione Petri et Pauli, Isidorus Hispalensis sine quisquis auctor de vita et morte fanctorum vtriusque Test. et auctor indiculi apostolorum à Florentinio illustrati et cum Martyrologio Hieronymiano editi: vt omittam poemata de duodecim apostolis, Venantii, Walafridi Strabi etc. S. Damasum carmine I. in Paulum Apost. His accedunt Menaea et acta Sanctor, 20. Iunii. Tum Nicetas apud Combefifium tom. I. auctar. nouiff. Euthalius in prologo ad epp. Pauli, graece scripto, et partim in Complutenfibus et ab Erasmo, Rob. Stephano, Chriftoph. Pelargo, et cum Oecumenii commentariis, fed integre in N. T. edit. Boeclerianae, et emendatius denique cum latina versione vulgato in collectaneis monumentorum veterum Laur. Alexandrini Zacagnii. Inter recentiores celebrandus inprimis Ich. Pear/onius in Annalibus Paulinis, et Annalium Icriptores Baronius, Iac. Cappellus, ac Sam. Basnage; tum Antonius Godellur, Claudius Dausqueius, Barthol. Grayantus, Thom. Massurius, et Iohannes Brant in vita Pauli, Hermannus Withus in meletematis Leidenfibus, Ian. Bircherodius in ferie chronolog. actorum S. Petri et Pauli, Lud. Cappellus in historia apostolica illustrata [Lipf. 1691. 8.], a) et qui vitas ceterorum quoque apostolorum diligentifilme scripfere, Guil. Causus et Tillemontius: vt omittam loathimum Perionium, Ioach. Camerarium, G. Maiorem aliosque, et Andream Wilchium in posteriore parte Eregoyga Qias, qua recentium poetarum carmina in apostolos collecta exhibentur. His addere licebit forte Ioh. Schedium, quem a pluribus annis vitam Pauli molitum difees, ex actis eruditor. tom. I. supplementi pag. 336. Sed mittis hisce et quae de itinere Paulino fingulari diatriba commentatus est Christo. Cellarius, tantum noto in praefenti, me eorum lequi

cc) Conversio Pauli exponitur Act. IX, 1 sqq. in quem locum nuper (Erlangae 1793. 4.) commentatus est 'Christo. Frid. Ammon, theologus nune Gottingensis, qui libellus insertus quoque legitur Opusce. ipsius, quae hoc ipso anno edidit. Kuin. dd) Add. Millii Prolegg. §. 4 sqq. loach. Langii commentatio, de vita et epistolis Pauli, Benson history of the first planting of the christian church, Lardners Supplements, Schmid Hift. Can. pag. 575 fqq. Niemeyer Charakteristik der Bibel Th. I. pag. 129 fqq. Schroekk Kirchengefehichte Th. II. S. 159 fq. et quos laudauit Wolfins in Curis Prolegg. in ep. ad Rom. Kuin. Io. Ortw. Westenbergii Diff. de iurisprudentia Pauli Apostoli, in Eius Opusce. acadd. safe. I. a Püttmanno editis Lipf. 1794. 4.

fequi rationes, qui Paulum ") conversum esse existimant anno quarto siue vitimo Caii, a. C. XLII. et capite truncatum a. Chr. LXVIII. () Neronis XIV. Intra islud tempus scriptae ab eo funt diuinae, quas ecclefia iam pridem legit, epistolae quatuordecim, quae in facro bibliorum volumine 86), nescio quo auctore, dispositae potius videntur, maximam certe partem, pro dignitate corum, ad quos scriptae fuerunt. Nonnullis epistolis praeter Pauli nomen, etiam Timothei, vel Softhenis, vel Siluani praefigitur ^{hh}). Cur id? respondet Saluianus epist. IV. primum credo, vt finul agnoscerentur, qui simul scriberent. Deinde vt ii, qui separatim ab unoquoque corum edosti fuerant, scirent, omnium non discrepare sententiam. Postremo, vt quos fingulorum non mouebat auctoritas, omnium saltem moueret adsensus. Priori ad Corinthios quidem Pauli et Softhenis, epistolis ad Philippenses, Coloss. et Philemonem Pauli et Timothei, vtrique vero ad Thessalin censes, Pauli, Siluani ac Timothei nomen praemittitur. Nec propterea de auctore Paulo dubitatum est, vti nec de epistola Clementis ad Corinthios fcripta fub nomine ecclefiae Romanae. Locuples inprimis teftimonium Pauli epistolis praebet Petrus 2 ep. III, 15 fq. vbi adjungit, in illis "), quae de aduentu Christi ad iudicium Paulus scripsit, ese Survinta quaedam, a leuibus et imperitis hominibus male accepta atque, vt ceteras divinas /cripturar, in peruerfum et exitiofum fenfum detorta. De rationibus vero, quae epistolas hasce interpretibus difficiliores reddunt, expendi merentur, quae e Ioh. Lockii postumo libro, qui inferibitur an effay for the understanding of St. Pauls Epiftels by confulting St. Paul himfelf, notauit Ich. Clericus Bibl. Select. tom. XIII. p. 38 fq. Hyperbata in iisdem epistolis iam olim observauit Irenasus III. 7. et Tertullian. cap. 43. de refurrect. Photins ep. CLXIV. και γάρ πολλή τις τοιέτε σχήματος τω μεγάλω Παύλω ή χεήσις, ῶσπερ και τῆς ἐλλάψεως και τῶν περιβολῶν και δή και τἕ από κοινἕ, και κατα πάσαν idear ή μεταχώρητο. Eloquentiam tamen Pauli multis merito celebrat Chrylofto-Hhhhh 3

ee) Frid. Spanhem. in diff. de conuerfionis Paulinae epocha Opp. tom. II. pag. 323. Fabric. Conuerfum a. Chr. XXXI. primo post Christia ascensionem statuit Schmid H. C. p. 578. Kuin.

f) Vide interim quae difputat Pagi tom. II. Criticae Baron. pag 51 fq. vt probet, Petrum ac Paulum morti additos anno Neronis XII. Nerua et Vestino Cost. Fabric. add. Michaelis Einleit. Th. 11. pag. 1313. §. 208. et pag. 1331. Num Paulus bis captiuus Romae fuerit, vt vulgo volunt, euidenter quidem, demonstrari non potest, cum defint argumenta historica certa et idonea; admodum tamen probabile est. Conf. Michaelis Einleit. Th. 11. §. 206. pag. 1308. §. 195. p. 1271. et p. 1322 fqq. prouocant inprimis ad Phil. I, 25. 26. et 2 Timoth. 1V, 6 – 20. Kuin.

gg) Vid. Grotius Prolegg. ad ep. ad Rom. Michaelis Einleit. Th. II. § 171. pag. 1188. Rich. Simon. Hift. Crit. lib. I. pag. 158 fq. De ordine et annis, quibus Paulus suas cpp. scripferit, multi disputarunt, Pearfonius in Annal. Paulin. Millius in Prolegg Baronius, Lud. Capellus, du Pin, Tillemontius, Dodwellus, Iac. Hottingerus, in Pentade differtationum biblico. Chronologicarum Vltraiecti 1723. 8. aliique, fuo quisque loco laudandi. De authentia epp. Pauli conf. Paley Horae Paulinae Londin. 1790. nec non Iof. Frid. Chrift. Loeffler Diff. Marcionem Pauli epiftolas et Lucae euangelium adulteraffe dubitatur Trai. ad Viadr. 1778. 4. conf. Commentatt. theologicc. Lipf. 1794. a Velthufeno, Rupertio et me ipfo editae vol. I. pag. 180 fqc. Kuin.

hk) Quoniam nimirum erant epistolarum scribae (vid infra not. 11.) quibus Paulus eas dictaucrat, vt recte opinatur Heumann in epistola, de foribis epistolarum Pauli, cui adsentitur Michaelis Einleit. Th. 11. §. 171. pag. 1189. qui ibidem etiam rationem affert, ob quam Timothei et Silvani coniunctim, in ep. ad Thessal mentio sacta sit, vel, inquit, duobus scribis vsus cst, vel alteri dictauit, et alterius nomen appoluit, vt significaret, se eum habere consentientem. Kuin.

ii) Er ofs legunt plerique codices, licet nonnulli habent iv as, vt notant R. Stephanus et Oxonienfes et in Alexandrino reperiffe fe Grotius testatur. Fabric. conf. ad h. l. interprett. inprimisque Pottus.

PAVLI EPISTOLAE

mus, tum alibi, tum in homiliis de eius laudibus *), Photius epift CLXV. Hieronymus item, ne de aliis dicam, et Euseb. III, 24. Hist. eum vocant πάντων ἐν παgασκευῆ δυνατώτατον λόγων νοήμασί τε iκανώτατον γεγονότα⁴⁴). Quum suas mitteret l'aulus epistolas, vsus est quandoque amanuensi¹⁰, qui vel ex dictantis exciperet ore, vel ex autographo illas describeret, quibus ipse deinde manu sua aliquid subscriptit. Amanuensis eiusmodi suit Tertius Rom. XVI, 22. ἀσπάζομαι ὑμᾶς ἐγώ Τέρτιος, ὁ γράψας την ἐπιτολήν ἐν κυρίω. Subscriptiones occurrunt 1 Cor. XVI, 21. ὁ ἀσπασμὸς τῆ ἐμῆ χωρί Παύλω, ἐ τις ἐ Φιλῶ τὸν κύριον Ιησῶν Χριτον, ἤτω ἀνάθεμα Μαραν ἀθα. 2 Thess. Ill, 17. 'ὁ ἀσπασμὸς τῦ ἐμῆ χωρί Παύλω, ὅ ἐτι σημῶον, ἐν πάσῃ ἐπιτολῆ, ἕτω γράφω. Fabric.

[1) Epistela ad Romanos. Quinam fuerint ecclesiae Romanae, cui Paulus literas inferipfit, conditores, certo non conftat. Petrum Romae ecclesiam fundasse, de ex eo Clemens Alexandrinus, atque Eusebius H. E. II, 14. 15. Falsam autem haue fabulam este, plures demonstratum inverunt, v. c. Frid. Spanhemius in Miscell. Sacrae Antiq. lib. III. Diss. III. de fista professione Petri apostoli in vrbem Romam deque non vna traditionis origine Opp. tom. II. pag. 331 sq. add. Schmid. H. Can. pag. 628 sq. Hofmann ad Pritii Introduct. in N. T. pag. 242. Koppe Prolegg. in ep. ad Rom. p. 5. Christ: Frid. Franke notae historicae conditioni cognoscendae primor. Christianor. inprimis Romanor. cum Paulus ad eos scriberet, servientes, Viteb. 1791. 4. pag. 27 sq. Quodsi enim Petrus Romae, vt volunt, per XXV annos ecclesiam rexister; haud dubie Paulus in hac epist. eius mentionem fecisset, eum falutasset, et in epistolis, Romae feriptis, Petri quoque nomine Christianos, quibus feripsit, falutasset. Rescue tiam fabulam illam locus Coloss. IV, 10. 11. Neque minus falsa est traditio Irenaei III, 1. Paulum et Petrum fuisse eccl. Rom. conditores, quum ex hac ipsa ep. XV, 20. adpareat, Paulum nondum Romam venisse. vid. Hammondus Prolegg. tom. II. pag. 5. Maxime

*) Homiliae Chryfoftomi duae in laudem Pauli praefixae funt cum animaduers. *Tib. Hemfierhusii.* Orationibus, quarum prima est de Paulo Apostolo, et L. C. Valckenari tribus Orationibus. Lugd. Bat. 1784. 8. Beck.

kk) Conf. Werenfelsi diff. de stilo scriptor. N. T. pag. 356. in Opusce. edit. Basil. 1718. Ioh. Guil. Fuhrmann de concinnitate in epistola Pauli ad Romanos, Lipfiac, 1776. 4. [Eiusdem Comm. de subtilitate Pauli in argumentis tra-Ctandis, Lipf. 1777. 4.] Frid. Wittings Erläuterung der Lehrart Pauli, durch eine tabellarische Uebersetzung des Briefs an die Philipper und eine ungezwungene Zergliederung des andern Briefs an die Corinth. in Paragraphen u. Anmerkungen, Braunschw. u. Hildesheim 1761. 4. (coll. Ernesti Neue theol. Biblioth. B. III. p. 621 fqq.) einsdem Fortgesetzte Erläuterung der Lehrart Pauli durch eine ungezwung. Zerglieder. des Briefs an die Römer, Hildesheim, 1764. 4. (coll. Ernefti l. l. B. V. p. 178 fq.) Philologia Thucydideo Paulina f. notatio figurarum dictionis Paulinae, cum Thucydidea compa-

ratae, vulgata a Car. Lud. Bauero, Halae 1773. 8. Car. Lud. Baueri Logica Paulina, Halae 1774. 8. Eiusd. Rhetorica Paulina, vel quid oratorium fit in oratione Pauli part. III. ib. 1782. II. voll. 8. Omitto plures alios, qui de stilo Pauli seripferunt, quos laudauit *Wolfius* in Curis Prolegg. in ep. ad Rom. Kuin.

11) Apostolos nunquam suas literas dictasse, potius defendendam esse idioxucor corum scripturam, statuit Ferdin. Stosch in commentatione, de epistolis apostolorum idiographis, Guelferbyt. 1751. Hoc vero rectissime negat et Paulum saltem, in conseribendis eristolis suis, amanuensium sue foribarum ministerio vsum esse, docet Griesbachius in libello, cui titulus: Curae in histor. textus gr. epp. Pauli p. 42. adstipulatur ei Michaelis iu Einleit. Th. II. p. 1190 squ. §. 172. qui ibidem etiam contra Stoschium in diss. de epistolis apofolorum non deperditis, Groningae 1753. et Lardnerum in Supplements to the Credibility etc. tom. II. chap. 25. p. 433. assimat, Paulum plures omnino exarasse literas, praeter cas, quae ad nostra vsque tempora peruenissent. Kuin.

Maxime probabile eft, Romanis doctrinam christianam innotuisse per Christianos, antea Iudacos, qui mercaturae exercendae caussa Roman venerant. Constituise autem ecclesiam Rom. non tam ex hominibus, antea gentilibus, quam potius maximam partem ex hominibus, antea religioni Iudaicae addictis, docet Koppius Proleg. p. 7. quod minus recte, vt videtur, negat, et Christianos illos maximam partem antea gentiles fuisse, adfirmat Franke l. c. pag. 29. — Corinthi hanc ep. este feriptam, et quidem, quum iterum Paulus in hanc vrbem sele contulisset, docent Hammondus, Grotius, Calouius, Schmidius, Koppius, l. l. c. c. alii. Quo vero anno conferipta sit, dissentunt mirisse interpretes. Nominant enim alii a. Chr. LII. (v. c. Ludou. Cappellus in hist. Apostolor. illustrata, quam laudauit Fabricius; Schmidius H. C. pag. 628.) alii a. Chr. LIV. (Calou. in Prolegg.) LV. (Salmaf. in apparatu de primatu papae, pag. 46. Dodwellus de iure Laicor. circa faera, pag. 232. laudati a Fabricio) LX. (Saudhagenius, quem citauit Fabric.) alii denique LVIII. hunc annum nominant Fabricius noster, et Michaelis Einleit. Th. 11. pag. 1232. §. 188. Kuip.]

Grasce scripta est epistola, non latine, ets scholiastes Syrus notat, scriptam este Romane recever, quo vocabulo graecam linguam significari, Romae tunc et in omni fere Romano imperio vulgatissimam, Seldenus ad Eurychium obseruauit^{mm}). Igitur non magis fide dignum est, quod Cornelius a Lapide, Tertiumⁿⁿ), Pauli amanuensem, suspisatur, epistolam hanc, latine versam, missile ad Romanos, quam quod a Melchiore Inchosero lib. V. histor. facrae latinitatis cap. 6. traditur, Paulum latine interdum et praedicasse et foripsis.

[Ceterum de occasione huius ep. conscribendae monet Koppius Prolegg. pag. 6. Paulum, per Aquilam et Priscillam, vna cum aliis Iudaeis, Claudii edicto Roma pullos, de conditione ecclesiae, in hac vrbe florentis, certiorem redditum, ab iisque incitatum esse, vt has conscriberet litteras, quibus Christianos Rom. inprimis a sludio rixarum contentionumque, e praeconceptis opinionibus maximam partem orto, auocaret.

2) Epifiola Prior ad Corinthios. De Corinthiorum ciuitate vid. quae notarunt Michaelis Einleit. Th. II. S. 177. pag. 1211. Frid. Aug. Guil, Kraufe epift. I. ad Corinth. perfetua annotatione illustrata (Francof. ad Moenum 1792. 8.) Prolegg. pag. 15 fqg. Grotius Prolegg. Io. Ern. Imman. Walchius in disp. Antiquitates Corinthiacae. Ienae 1761. 4.] alii. — De conditions ecclesiae v. Michaelis l. c. §. 178. Krause l. c. Schmid H. C. p. 611. Gottlob Chrift. Storr: notitiae historicae epistolar. Pauli ad Corinth. interpretationi servientes. Tubingae 1788. 4. coll. Eichhorn, Allgem. Bibliothek der bibl. Literat. B. H. p. 739 fqq., alii. Storrius nimirum, cuius vestigia accurate presit Kranfius, demonstrare studuit, duas fuisse Corinthi sectas principes, vnam legibus Mosis fauentem, alteram eas repudiantem, vtramque earum rursus in duas diuisam suisse factiones; iudaizantes nimirum, a doctoribus suis, Petri, Jacobi, et Apollinis discipulis, sele adpellasse Petrinos, vel Christianos, cum lacobus Christi frater effet. Horum vero iudaizantium aduersarios sete nominasse Paulinos, vel, Apoliosios. Ergo, quum Paulus 1 Cor. 1, 12. loquatur de variis Corinthiorum fectis, harum fectarum nomina, non fuille ab Apostolo nomina ficta, ad vitandam grauiorem offensionem, fed fuisse nomina illa vere Corinthi vsitata, neque obstare huic opinioni illud mereo ma Tixa IV, 6. vid. Storr. l. c. §. 3. pag. 6 fq. Kraufe pag. 38 fq. Schmid H. C. pag. 614. AP hac

mm) Add. Grotius' et Calou. in Prolegg. nec nn) De eo vide, quae notauit Michaelis Einnon Wetsten. tom. 11. pag. 18. Kuin. leit. tom. 11. §. 188. p. 1253. Kuin.

hac fententia discedit Michaelis Einleit. pag. 1216. existimans nomina illa esse fictitia, et Corinthiacam eccl. effe maximam partem unum e gente Iudaeorum, Pauli aduerfarium, feguutam. — Notat porro Storrius, Petrinos et Iacobi sectatores plerumque inter se consensiste. ve et Paulinos et Apollonios. Docet, anti-Paulinos negafie more Sadducaeorum refurreclionem mortuorum, curasse inprimis ornamenta externa, constitise denique hanc fectam ex opulentioribus Christianis. Sectatores Pauli et Apollinis, (Apollonios qui fe nominabant, id faciebant propterea, quod Apollo estet Paulo difertior,) reieciste omnia, quae Iudaeoram opiniones et ritus redolerent, atque ita nimio veritatis studio, et feruore partium Paulinarum immodico abreptos, mediam viam reliquisse, et in errores varios incurrisse. Fuisle fectatores Pauli maximam partem homines pauperes, numero tamen superasse fautores Petri et Jacobi, hoc vel exinde apparere, quod homo ille, qui nouercam in matrimonium duxerat, (qui haud dubie ex anti-Paulinorum numero erat) per plurima-vota coetu excluíus fit. Hunc nimirum hominem Michaelis Einleit. Th. 11. p. 1220 fg. et Storr §. 12. p. 91. not. 173. existimant fuisse ex-gentilem, ad religionem Iudaicam transgressum, et inde factum Chriflianum; iudaica enim opinione eiusmodi scelus adjuuari et defendi omnino potuisse; sed hoc negat Schmid H. C. pag. 612 fq. Kraufius vero ad V, I. negat, hominem cum nouerca matrimonium iniiste, fed tautum eam stuprasse. - De aliis vitiis, quibus tunc temporis indulgebant Corinthii vid. Storr 1, c. Michaelis pag. 1221 fq. Kraufe pag. 65. Schmid p. 611 fqq. -Occafionein hanc epistolam conscribendi proximam dederat Paulo epistola Corinthiorum. Etenim scripferat Apostolus Corinthiis epistolam, nunc quidem deperditam ..., quam minus recte intellexerant, quare hanc iplam ob caustam, vt Apost. mentem suam accuratius exponeret, omninoque quaestiones nonnullas alias, inter iplos exortas, solueret, cum litteris ad eum miserunt Stephanum, Fortunatum, et Achaicum 1 Cor. XVI, 5 fq. vid. Michaelis l. c. pag. 1230. Kraule pag. 33 fq. ad hanc ergo Corinthior. epift. Paulus referiplit earn, quam nos quidem nominare folemus primam, et V, 11. innuit epistolam illam, quam antea scriplerat; verbis nempe ev TI en150AJ. Sunt guidem, qui haec verba intelligenda esse praecipiant de hac ipla nostra ep. prima, vt Stoschius in dist. de epp. Apostolor. non deperditis pag. 75 fqg. et iple Fabricius noster, cuius verba adponamus: "verba 1 Cor. V, 9. Eyeava "vuiv ev ry enisony, reddenda esse: scrips vobis in hac epistola, neque aliam quandam "epistolam, quam ante priorem ad Corinthios Paulus scripferit, sed hanc ipsam respicere "oftendi in cod. Apocrypho N. T. pag. 919. Poffunt etiam verba year بتمين reddi, feribo "vobis. Sic in ep. Philippi ad Athenienses ap. Demosthen. Orat. de corona: yeyea Qa univ, "iva un nheiov evoyheite neel tetwy scribo vobis, ne amplius de his laboretis. Epistola VIII. "earum, quae Phalaridi tribuuntur: yeyeaQá soi surrouws summatim tibi scribo. Quod "vero nullam epistolam ad Corinthios Paulus ante hanc miserit, declarat etiam fignum et "nota

oo) Whiftonii quidem eiusmodi epiftolam Paulì ad Corinthios, armenica lingua conferiptam, vna cum Molis Chorenenfis hiftoria armenica, ediderunt Lond. 1736. 4. quam pater Whiftonias pro genuina venditauit; eam vero fuppoliticiam effe, recte demonstrarunt Moshem. in Prolegg. ad h. epift. nostram et ad V, 9. nec non Michaelis Eini. Th. II. §. 179. p. 1230. Kwin. Sed omnium copiolissime historiam harum epp. perfecutus est

Venerandus senex, Carpzonius in praef. ad edit. earum: Epistolae duae apocryphae, altera Corinthiorum ad Paullum Apost., attera Paulis Apost. ad Corinthios quae dicitur periisse ex cod. MS Armenico nunc primum editae separatim, Graeceque et Latine versae, et additis Guil. atque Geo. Whistoniorum Notis, Praesat. et animaduersionibus austae a Ioa Bened. Carpzon. Editio altera austior. Lips. 1776. 3. Beck.

PAVLI EPISTOLAE

"nota manus fuae, quam, veluti antea incognitam, Corinthiis in extremo epistolae adscribit. "Conf. Grotium ad 2 Theff. III, 17." verum omnino epistolam deperditam elle intelligendam, docuerunt Grotius et Bengelius ad V, 9. 11. Moshem. Prolegg. ad hanc ep. et ad l. c. Michaelis Einleit. pag. 1230. not. o. Storr l. c. pag. 34. not. 62. Krause pag. 32 sq. Quo anno et loco nostra ep. scripta sit, variant interpp. Epheso missan ad Corinthios circa annum LVI. vel LVII. notant Euthalius pag. 589. Pearsoniur Annal. Paulin. Michaelis §. 177. pag. 1211. Alii Philippis, vel in itinere, cum Ephesum tenderet, scriptam esse epislolam opinantur, e quorum numero sunt du Pin Prolegg. tom. JI. pag. 48. Sandhagenius, et Fabricius noster.

3) Posterior ad Corinthios. Vt prioris epistolae seueritatem emolliret Apostolus, postquam- compererat ex ore ipsius Titi, quem Corinthum miserat, cessifie Corinthios ipsius cohortationibus; et vt eos in virtutis studio confirmaret, atque prorsus ab vttiis erroribusque, quibus hachenus indulferant, abstraheret, hanc iis posteriorem epistolam scripsit, anno LVII. paucis mensibus interiectis, vt statuunt *Psarsonius*, Millius, Prolegg. Ioh. Clericus alii, a quibus tamen discedunt Schmidius in H. C. pag. 622. qui a. Chr. LII. et Harenbergius, qui in bibl. Brem. Class. VII. p. 889 sq. anno LV. scriptam ep. esse censent. Argumentum litterarum prolixius exposuerunt Schmid 1. c. pag. 623. et Michaelis Einleit. §. 183. pag. 1240. alii.

4) Epiftola ad Galatas. Christiani in Galatia, siue Gallograecia pp), viuentes, quibus haec. ep. destinata erat, fuerant, antequam sele ad Christi signa contulerant, vel Iudaeorum, vel gentilium facris addicti. Non enim potest recte defendi sententia Ioh. Braunii in Select. Sacris lib. I. cap. 5. et Theod. Hafaei in biblioth. Brem. Claff. IV. pag. 1014. ad Galatas ex - ludatos tantum, hanc ep. esse exaratam; nam ipsa ep. hanc sententiam satis euidenter resutat. Viuebant autem inter Galatas homines Iudaei, qui, quamquam nunc Christiani, tamen adeo circumcifionis, reliquorumque rituum Mosaicorum tenaces erant, vt Christianis reliquis quoque eorum iugum imponere vellent, et cum facile intelligerent, Paulum nunquam ipforum conamina esse probaturum, auctoritatem ipsius omni modo minuere et debilitare fluderent. Conf. Koppius in Prolegg. ad h. ep. pag. 4. Michaelis Einleit. Th. II. pag. 1200 fq. §. 174. Huius rei fama peruenerat ad apostolum, qui adeo has litteras confcripfit, vt ab his erroribus auocaret Galatas. Eum hac in epifiola paullo vehementius feripfiffe, observarunt plures; observauit hoc idem Tertullian. adu. Marcion. lib. 1. cap. 20. qui monet, Paulum scripsisse adhuc in gratia rudem, vt neophytum, feruenter. Verba Tertull. adtulerunt Grotius, (cui tamen caussa vehementioris scriptionis, quam Tertull. adfert, minime fese probat, vide eum,) Calouius et Michaelis. Hanc ergo epistolam inter Paulinas primam fuisse, (licuti statuit Marcion; v. Epiphan. haer. XLII. coll. Schmid H. C. pag. 609.) non potest fatis certo colligi ex Tertulliani verbis, etsi hanc sententiam plures amplexi sint, v. c. Michaelis Einleit. Th. II. §. 173. pag. 1193 sqq. qui, quum duo commemorentur in litteris facris Pauli in Galatiam itinera, Act. XVI, 6. XVIII, 23. hanc ep. statim post primum ad Galatas iter, anno circiter XLIX. confcriptam adfirmat. Grotio autem scripta videtur eodem

liiii

pp) Γαλατία Έλληνις haec dicitur Themistio Orar. XXIII. p. 299. Mentio Γαλατῶν pro Gallograecis in Callimachi hymno in Delum v. 184. ad

quem locum vid. Spanhemius pag 439. Fabric. add. Cellarii Geograph. Ant. tom. II, pag. 173.

Vol. IV.

PAVLI EPISTOLAE

dem tempore, quo ep. ad Rom. a. Chr. LV. Eliae du Pin Prolegg. bibl. tom. II. pag. 49 fq. anno LVI. extremo, vel initio anni LVII. Fabricio nostro, non diu post epist. ad Rom. in itinere versus Hierosolymam a. Chr. LVIII. Koppio denique, post fecundum iter, ante annum LIV. vel LI. pro diuerso nimirum modo XIV. annos Gal. II, I. vel a conuersione Pauli, vel ab vitimo eius in vrbem Hierosolymam itinere, computandi. Conf. ad h. 1. Koppium in Prolegg. pag. 8 fq. et Strothium in (Eichhornii) Repertor. für bibl. und morgent. Litterat. Th. IV. pag. 41 fq. Semlerum Prolegg. ep. ad Gal. — Storrius in dist. de epistolar. catholicarum occasione et confilio, existimat, hanc epistolam esse adpendicem ad ep. Hebraeis feriptam, et vtramque iisdem Asiae minoris eccletiis fuisse destinatam. — Ceterum non minus de loco, quo epistola feripta stit, distentiunt inter se interpretes; quorum varias fententias enarrauit Michaelis 1. c. pag. 1198. Romae exaratam esse epistolam, docent subscriptio, quae in nostris codd. legitur, et Salmasiur Apparat. pag. 19. laudatus a Fabricio nostro; hanc vero sententiant reliquarum omnium maxime improbabilem esse. recte iudicarunt Koppius, et Michaelis, alii. Nihil profus de loco constitui potest.

5) Epifola illa, quae in codd. noftris Ephefiis eft inferipta, num etiam vere ad Ephefios fuerit milla, dubitatum et in varias partes disputatum est. Conf. hanc in rem: Wolfiw in Curis Prolegg. in h. ep. Millius ad Eph, I, I. Prolegg. pag. 8. f. 71. Bengelius in Apparatu, et Gnomone, Schmid H. C. pag. 644 Iqq. Fabricius noster in cod. Apocrypho N. T. p. 858. Wetstenius ad Eph. I. I. Lardner Supplem to the first Book of the fecond part of the Credibility etc. vol. II. pag. 387. Koppe Prolegg. ad h. ep. Ich. Andr. Cramer Uebersetzung du Briefs an die Erhefer (Hamburg v. Kiel 1782. 4.) Einl. Michaelis Einleit. Th. II. §. 200. pag. 1283 fqq. etc. Alii nimirum interpretum hasce litteras Laodicenis, alii Ephefiis, alii denique pluribus ecclefis destinatas, et encyclicas fuisse, docent. - Atque inter cos quidem, qui Laodicenis inferiptas fuisse hasce litteras adfirmant, e recentioribus nominandi sunt inprimis, Millius Prolegg. §. 71 Iq. Sam. Crellius, Bensonius, Wetstenius, Grotius, lac. Pearcius in notis ad Epist. ad Phil. pag. 114 fg. Wallius in notis Critt. in N. T. anglice editis pag. 280. Semlerus Geschichte der Glaubensl. B. I. pag. 95. alii, quos laudarunt Lardnerus et Wolfius. Hi ergo omnes I, 1. pro èv EQéow legendum este praecipiunt, èv Aucoincia. Argumentis vero vtuntur potifiinum his: prouocant primo ad Marcionis teffimonium; verum vid. Michaelis 1. c. pag. 1283 fq. Koppe pag. 257. deinde ad nonnullos locos ep. v. c. I, 15. III, 2. 4. etc. ita comparatos, vt ex iis adpareat, fcriptam fuisse hanc ep. ecclesiae, nomine tantum Apostolo cognitam. vid. Michaelis Einleit. pag. 1286 fq. porro ad fimilitudinem, quae inter hanc et epistolam, Laodicensium episcopo Apoc. II. inferiptam, intercedat, quo argumento vsus est inprimis Wetstenius; at vide Michael. pag. 1291. denique ad Col. IV, 16. ibi, inquiunt, commendat Ap. Coloffenfibus lectionem epifiolae ad Laodicenos, vt eo accuratius mentem suam possint cognoscere, sed episolae ad Ephel. et Coloss. adeo sibi funt, et quoad formulas, et quoad fingulas voces, fimiles, vt pateat, per illam ad Laodicenos epift. non nisi hanc Ephesiis, vt vulgo velint, inscriptam, intelligendam esse. Conf. Michaelis pag. 1290. et infra ad ep. ad Coloff. notata. — Qui vero vnice Ephefiis has litteras perferiptas fuisse contendunt, has inprimis, ad comprobandam suam sententiam, rationes adferunt: 1) omnes codd., versf. vett., et antiquissimi patres, Ignatius, Irenaeus, Clem. Alex. Tertullian. Cyprian. etc. legunt I, 1. τοιs αγίοις τοις δοιν έν ἘΦέσω. vid. Michaelis pag. 1284. Lardner l. l. cap. 13. Cramer pag. 5 fq. 2) Tertulliani adu. Matcion. V, 17. verba : ecclefias quiden

PAVLI EPISTOLAE

quidem veritate epistolam ipfam ad Ephesios habemus emissim, non ad Landicenos, sed Marcion ei titulum aliquando interpolare gestiit, quasi et in isto diligentissimus explorator; elle ita interpretanda: codd. Tertulliani et orthodoxorum legerunt verba έν ἘΦέσω, Marcion vero in codd. suis ea deleuit, corumque loco substituit ev Accodineia. vid. Cramer pag. 11 sq. vbi Koppianam explicationem illorum verborum: (Prolegg. p. 257.) defuit in codd. antiquiff. inscriptio ep., fuit tantum ecclesiae traditio, eam Ephesiis perscriptam fuisse; vtpote maxime improbabilem reiicit. 3) loci illi I, 15. III, 2. 4. commode possiunt ita explicari, vt non repugnent sententiae eorum, qui ad Ephesios datas literas adfirment. — Qui vero has litteras encyclicas fuisse statuunt, in exornanda hac sua sententia mirifice inter se diffentiunt. Vfferius nimirum, in annal. ad a. Chr. LXIII. pag. 646 fq. Bengelius in Gnomone N. T. et Apparatu Crit. existimant, Paulum Tychico plura dedisse har. litterar. exemplaria, vt ea inter ecclesias, ad quas peruenturus esset, distribueret, in vnoquoque autem, eo loco, vbi ponendum fuisser eccl. nomen, spatium fuisse relictum hunc in modum: rois gaw xai misoïs. Quod vero in codd. nonnullis reperiantur verba èv EOeow, huius rei caussam inde esse repetendam, quod fint descripti ab exemplari, Ephesiis tradito. Zachariae (Paraphrastische Erklärung der Briefe Pauli Th. I. Einl.) statuit, litteras pertinuisse ad Ephesios et reliquas adiacentes Afiae minoris ecclefias; Ephefiorum in infcriptione factam effe mentionem, quod haec ecclesia mater illarum fuerit. Quae fententia nobis maxime probabilis videtur. Aliam ingressus viam Koppius, negat, epistolam Ephefis vel Laodicenis vnice aut potifimum fcriptain fuisse; negat, in antiquiil. codd. fec. I. et II. incunte ecclefiae certae mentionen factam este in inscriptione. Quod ex Tertulliani loco euincere studet, pag. 257 sqq. de quo supra diximus; adfert etiam hanc in rem locum Basilii M. contr. Eunomí. Lib. II. pag. 258 fq. de quo conf. etiam Michaelis pag. 1295 fqq. §. 203. et Schmid H. C. pag. 646. negat denique, quicquam in hac ep. deprehendi, quod probabile reddat, eam potifimum Ephesis scriptam fuisse. Itaque censet Koppius, epistolam quidem esse encyclicam, missam ad ecclesias plures, sed per has ecclesias intelligendas omnes eas esse , quas decedens Roma Coloffas, Tychicus in hoc ipfo ex Italia in Afiam minorem itinere fuscepto, adiisset, maxime cogitandum de iis eccl. quos coram non vidisfet Apostolus; an in his ecclesiis Ephesina. quoque numeranda sit, non constare, sed nec verosimile esse, possus probabile, ep etiam ad Laodicenos suisse missiam Prolegg. p. 264 fq. - De conditione eccl. Ephesinae v. Salomon van Till in Ifagoge, commentario in h. ep. latine Amstelod. 1726 4. edito, praemissa, Gudius, quem laudauit Wolfius in Curis pag. 4. Michaelis Einleit. Th. II. S. 204 pag. 1297. alii. — Quod denique locum et tempus scriptionis adtinet, in eo ferme omnes, (exceptis Beza et Oedero, de quibus v. Wolf. in Curis Prolegg. in h. ep. p. 5 sqq.) conseptiunt, scriptam effe ep. Romae, quum Paulus ibi captinus teneretur, eodem fere tempore, quo ep. ad Coloff. h. e. circa a. Chr. LXI. vel LXII. fi Pear/onism et Koppium fequimur; anno autem LVIII. fi audimus Hammondum.

6) Epistola ad Philippenses ⁴¹) missa est ad Christianos, Philippis viuentes. Philippi autem, (nunc Philippopolis,) erat colonia Romana. vid. Vaillant Num. aen. imp. tom. I. Iiiii 2 pag. 160.

99) Qui plures Philippensibus epistolas a Paulo tum est, inisolas etiam in plurali numero intermissa contendunt, nituntur loco Polycarpi epist. dum de vnica dici epistola, vt demonstraui in cap. 3. de nej anar inis inisolas. Sed cet- cod apocrypho N. T. p. 914 sq. Ita latini quo-

que

. 804 Lib. IV. c. VII.

PAVLI EPISTOLAE

tiq. pag. 173. et vrbs Macedoniae nobilis, vnde et in numpag. 160. Spon Miscell. µanhem. de vlu et praest. numism. Diss. IX. pag. 583 sq. Michaemis nominatur mewrn. C lis Einleit. Th. 11. §. 205. pag. 1301 fq. Stephanus le Moyne Var. Sacr. vol. 11. Paulus, qui in hac ciuitate bis fuerat praesens, Act. XVI, 12. XX, 6. ipse ibi ecclessiam condiderat. Ex vrbe Roma a Paulo, captiuo, hanc effe epistolam mission, omnes vno quasi ore profiten-Negauit quidem hoc Oederus, peculiari libello, Onoldi 1731. edito, atque probare flutur. duit, epistolam longe prius, non multo post Philippensium conversionem, calamo fuisse exceptam; fed docte fatis refutarunt eum Wolfius in Curis pag. 168 sqq. Michaelis Einleit. 6. 206. pag. 1306 fq. qui quidem posterior 1. c. ostendit, hanc ep. scriptam este post epp. ad Coloff. et Ephef. a. C. LXV. Pearfonius et Clericus vero a. LXII. fcriptam exiftimant. Tabellarius huius ep. erat Epaphroditus, quem, iudice Fabricio nostro, Frasfenius Disquisit. bibl. p. 207. male diffinguit ab Epaphro, de quo Col. I, 13. IV, 12. fermo eft. Diffinguit eum etiam Michaelis Einleit. Th. 11. S. 197. extr. p. 1277. Conf. Wolfius in Curis ad Col. I, 7.

7) Epiftola ad Colossenfer, fiue ex antiqua feribendi ratione, ad Colassenfer (vid. Wolf. Cur. ad I, 2. Calon. Prolegg. Michaelis Einleit. Th. 11. pag. 1275 §. 197.) data est Christianis, qui viuebant in vrbe Phrygiae Pacatianae, Coloss, de qua ciuitate conf. Cellarius Geogr. Ant. tom. II. pag. 153. Wolfius). c. et Michaelis I. 1. Scriptam essente conf. Cellarius Geogr. Instrument of the construction of the construction

8) Epistola prior ad Thessa Thessa interpretibus haud paucis omnium, quas Paulas fcripsit, epistolarum, prima videtur; quae iam fuit opinio Chrysostomi et Theodoreti Praef. in ep. Pauli tom. III. pag. 2. In constituendo autem scriptionis anno mirissice variant. Scriptam eam esse putat Lud. Cappellus a. C. XLVII. Henr. Dodwellus de inre Laicor. pag. 232. a. XLIX. Schmidius H. C. pag. 600. a. XLVIII. Hammondus L. Michaelis Einleit. Th. II. pag. 1207. LI. Pears. Mill. in Prolegg. §. 4. Clericus LII. Vserius, Koppius in Prolegg. pag. 133. a. LIV. Grotius quidem in notis ad limen ep. 1. et 2 Thess. III, 17. eam epistolam, quam nos nominamus posteriorem, statuit esse priorem, fed argumentorum, quae protulit,

que scriptores, vt Plinius, XXXIII, 3. M. Bruti in Philipoi is campis epistolae reperiuntus, frementes fibulas tribunitias ex auro geri. lustin. XI, 12. tertias epistolas et per epistolas Akxandrum deprecatur: atque XI, 8. accepto poculo epistolas (Parmenionis epistolam superiore die redditam) Medico tradidit. Fabric. conf. etiam Wolfii Curas, Prolegg. in ep. ad Philipp. p. 166, [et Ioh. Gottfr. Am - Ende Specimina II. epiftolae ad Philipp. perpetua adnot. illustr. 1789. 1791. 8. in Prolegg.]

Digitized by GOOGLE

PAVLI EPISTOLAE

leuitas fatis est detecta a Sam. Basnagio in Ann. ad a. C. LI. nr. 4. Henrico Moro in Opp. Theologg. pag. 176. Calouio in Prolegg. Koppio Prolegg. p. 134. Michaele Einleit. Th. II. §. 176. extr. pag. 1210. Hanc priorem ad Thess. ep. Athenis missam este a Paulo, qui cos iam vidisset, notante Fabricio nostro, monuit Euthal. pag. 656. Sed eam esse Corinthi scriptam, plures demonstrare studuerunt. vid. Hammondus Prolegg. Millius in notis ad subscriptionem, alii "").

9) Posterior ergo ad Thessalonicenses scripta est post illam priorem; quo vero tempore, non satis constat. Plerisque eodem anno scripta videtur, quo prior; et quidem, vt volunt Wolsius, Clericus et Fabricius a. C. LII. Corinthi. Koppius non certo definiri posse adfirmat, vtrum sit scripta Corinthi, an post discession ex Corintho, ex alia quadam Graeciae minoris ciuitate. Pearsonius nominat scriptionis annum LIII. Vserius, LIV. Lud. Cappellus, XLVIII,

10) Prior ad Timotheum. Timotheus, cui Paulus duas epistolas inscriptit, graecum patrem. (vt videtur Wolfio in Curis, portae proselytum,) matrem, ex gente Iudaica, Eunicen, patriam vero, Lystram, Lycaoniae oppidum, habuit. Act. XVI, 1. 55) Eum Epheli reliquerat Paulus, vt coetum Christianorum, nuper demum collectum, in ordinem redigeret, ibique adhuc versabatur Timotheus, quum hanc priorem epistolam Apostolus scriberet. Epifcopi munere in illa ecclesia functum este Timotheum, docent Sophronius, a Wolfio laudatus, et Hammondus; archiepiscopum eum fuisse, (quem tamen honorem prorses tunc ignorabat ecclesia,) adfirmat Cornelius a Lapide, cuius opinionem laudauit, laudatamque refutauit Calouius in Prolegg. in h. ep. Erat potius euangelista, de quo doctorum eccl. primae genere vid. Ioh. Andr. Quenstedii Antiquit. Bibl. et Ecclef. cap. 2. pag. 79. §. 8. Frid. Spanhemius in Hift. Chrift. fec. I. cap. 12. Opp. tom. I. pag. 568 fq. Ich. Franc. Buddeus de ecclef. Apostol. pag. 688. Witfius in Miscell. I, cap. 21. §. 53. Frane. Burmannus in Exercit. Academ. part. II. nr. 15. Suicerus Thes. Eccles. tom. I. pag. 1234. Conf. praeterea, Diff. de ordinatione Timothei, ad 1 Tim. IV, 14. et 2 Tim. I, 6. auctore M. Woldemar. Salom. Hausdorf. Vit. 1754. 4. et Diff.: analyfis logica II. epiftolae Pauli ad Timoth. auft. Iok. Bernh. Rembowsky A. M. Lipfiae 1752. 4. pag. 3 fq. — Scripta est haec epistola Pauli, fi fides Euthalio pag. 686. et fubscriptionibus, Laodiceae, quae erat Phrygiae Pacatianae metropolis; fed Athenis, Arabs Erpenii; in Macedonia aliquot codd.; Philippis Millius, Beza; Troade Schmid H. C. pag. 617. fcriptam eam effe docent. Tempus fcriptionis a plerisque refertur ad ann. LXV. a Lud. Cappello aliisque ad an. LII. Ecclesiam Ephesinam tunc temporis per Ellenos maxim0+ liiii 3

******) De loco a Theff. II, 2. vbi falfam fub apoftoli nomine ab impostoribus iactatam epistolam memorari nonnulli existimant, dixi in cod. Apocrypho N. T. pag. 916 sq. Fabric. add. Noeffelti Opuscc. Theol. tom. II. pag. 257. Koppius Excurfu II. in ep. ad Theff. pag. 229. et quae nos de hoc loco disputanimus in Obsf. ex libris apocryphis V. T. ad N. T. pag. 149. Kuin.

ss) Extat etiam Polycratis, (in Act. Sanctor.

tom. II. 24. Menf. Ianuar. pag. 566.) epifcopi Ephefeni, narratio de vita Timothei, quam vero Tillemontius dans les Memoires etc. tom. II. pag. 265. 475 fq. faeculo quinto vel fexto a quodam ecclefiae Ephefinae homine conferiptam cenfee. conf. praeterea Hermann. Witjius in Exercitt. Acadd. pag. 316 fq. et quae notauit Caueus in eius vita. Kuin.

Digitized by GOOGLE

806 Lit. IV. c. VII.

maximopere turbatam fuisse, demonstrare studuit Michaelis Einleit. Th. II. pag. 1244 sq. contra quem disputauit Schmid in H. C. pag. 619 sqq.

11) Posteriorem ad Timotheum conferiptam esse a Paulo Romae, carceri incluso, est in aprico positum. conf. cap. I, 8. 12. 16. 17. II, 9. vtrum vero prima an secunda captinitas intelligenda sit? de eo dubitatur; bis enim Romae captinum fuille Paulum, vt paulo superius notatum est, interpretum plurimi statuunt. Et in eorum quidem numero, qui priora vincula, de quibus Act. extr. sermo est, defendunt, ponendi sunt Baronius ad a. C. LIX. nr. 10 sq. Light footus, Lardnerus Supplem. tom. II. pag. 226 sq. Hammondus, Caueus, Witssu alii. Contrariam vero sententiam, Lanc nimirum epistolam ad posteriora vincula este referendam, euincere studuerunt Sam. Basnagius Annal. tom. I. pag. 726. Bellosobrius in Présace sur la feconde epitre à Timothee pag. 378. Moshemius in feiner Erklärung der Briefe an den Timoth. pag. 609 sq. Clericus, Michaelis Einleit. Th. II. S. 211. pag. 1322 sq. Scriptam eam esse putant vel a. C. LXIV. Neronis XI, vt Lud, Cappellus, vel a. LXVI. Neronis XI, vt Vsfesius, Schmid H. C. pag 673. vel a. C. LXVII. vt Pearsonius, Clericus, Millius, eamque omnium epistolarum Paulinarum vltimam prostentur, Kuin.]

Epissolas ad Timotheum a quibusdam haereticis reiectas, testatur Clemens II. Strom. pag. 383. De Marcionitis certe hoc constat e Tertulliano, Hieronymo et Epiphanio, ne dicam de illis, quos infra notabo omnes Pauli epistolas reiecisse. Fabric.

[12) Epiftola ad Titum"), gentilem, (Gal. II, 3.) ex Afia oriundum, quem Paulus Chriflianum fecerat, scripta est eo tempore, quo ex ipsius Pauli mandato in Creta commorabatur, vt ecclesiam, nuper ibi conditam, in ordinem redigeret, coll. I, 5. Si sequimur $\sqrt{\pi}e$ - $\gamma e \alpha Q n v$, scripta est Nicopoli; sed huic ipsi subscriptioni fidem habendam esse, plurimi negant: existimant potius vel exaratam eam esse in quodam Macedoniae aut Achaiae oppido, vt Schmid H. C. p. 636. vel Colossis, vt Millius Prolegg. §. 122. qui idem per Nicopolin, III, 12. memoratam, non cum Theodoreto ad h. l. Thraciae vrbem, sed non ininus quam Michaelis Einheit. Th. II. §. 208. p. 1313 sq. et Schmid l. c. intelligit Nicopolin, in Epiro stam. Annus scriptionis Millio est a. Chr. LXIV. Vserio et Pearsonio LXV. Baronio, Hammondo LV. sed Lud. Cappello LI. Ceterum Titus non functus est munere episcopi, vt voluerunt Grotius et Millius, nec archiepiscopi, vt Hammondus statuit, vel Superintendentis Generalis, vt Calonio placuit, sed, sicuti recte monuit Clericus, euangelista fuit, quo eodem munere et functus est Timotheus. Kuin.]

Epistolam ad Titum reiecit Marcion, teste Tertull. V, 21. et Hieronymo in commentar. atque Epiphanio; itaque apud Philastrium error est cap. 45. scribentem de Marcione: fecundum Lucam autem euangelium folum accipit, non euangelia: nec epistolas Pauli, nisi ad Timotheum et Titum. At recte Augustinus IV, 16. de doctrina Christiana, has, inquit, tres apostolicas epistolas ante oculos habere debet, cui est in ecclesia doctoris persona imposita. Fabric.

[13] Epi-

st) De Tito vid. Acta Sanctor. IV. Ian. Fabric. et alios quos laudauit Wolfius in Curis, add. Michaelis Einleit. Th. II. §. 207. pag. 1339 fq. Kuin.

[13] Epiftola ad Philemonem. Philemon **), ad quem breuilfimam fane epiftolam Paulus conferiplit, fuit, auctore Hieronymo, Colossensis, monente Theodoreto, Phryx; quod vtruinque omnino verum elle poteft, quum, vt supra dictum est, Colossarum vrbs, fuerit vrbs Phrygiae Pacatianae. Fuitle autem Philemonem Colossensen, faltim in huius vrbis vicinia habitaffe, colligi poffe videtur etiam ex loco Col. IV, 9. vbi Onefimus vocatur έξυμῶν h. e. popularis vefter, atque Paulus etiam falutat Archippum. Philemonem ab iplo Paulo ad religionem Christianam esse adductum, eum nimirum, quum Paulus Ephesi esse, (conftat enim, Apostolum non fuisse Colotis,) in hanc vrbem venisse, probare volunt ex huius ep. v. 10. vid. Michaelis Einleit. Th. 11. § 196. pag. 1274. negat tamen hoc Ioh. Georg. Carol. Klotz/ch in diff. de occafione et indule epiflolae Pauli ad Philemonem (Viteb. 1792. 4.) pag. 10 fq. Eum autem fuisse virum haud ignobilem, vel exinde patet, quod in ipsius aedibus conuenire folebant Christiani coll. v. 2. (Storrius enim, in Dill. in epistolae ad Coloss. partem alteram et epistolium ad Philemonem Tubingae 1787. 4. p. 41. fine idonea causta, vt videtur flatuit, Christianos, qui in Philemonis aedibus conuenissent, fuisse tum liberos tum famulos, vno verbo, familiam ipfius,) quod munificentia eius praedicatur v. 7. coll. v. 22. hinc etiam Chryfoltomus tom. XII. pag. 669. $\Phi_i \lambda' \eta \mu \omega \nu$, inquit, $\dot{\omega} \nu \eta \rho \tau \tau s \tau \omega \nu$ $\beta \omega \nu \mu \alpha \tau \omega \nu$ yevvaiur. Iam quum Paulus cum v. 2. nominarit suum ouveeyov, exinde coniecerunt, eum functum effe Colossis munere ecclesiastico, quod fane admodum probabile est, esti ceteroquin hoc non positi vnice ex hoc vocabulo colligi; quum ourse yos in genere tantum indicet, Philemonem operam quamdam augendae religioni nauaffe, vid Pauli apoftoli ad Philemonem epistola graece et latine illustrata — a Lebr. Christ. Gottlob Schmid Lipf. 1786. 8. pag. 16. Diaconum eum fuisse, non fine probabilitatis specie ponit Michaelis 1. c. Colossensium vero episcopum eum fuisse, arbitratur Hofmannus in introduct. ad lect. ep. ad Coloss. §. 18. quana eandem opinionem fouit quoque Fabricius nofter, qui scripsit: curam Colossente ecclesiae tum gerebat. Ex huius igitur Philemonis doino, Onefimus ") feruus, rebus fuis vel omnino male geftis, (ndinnoe v. 19.) vel, vt volunt Theodoretus et Chrysoftomus, furto commisso, aufugerat Romamque ad Apostolum peruenerat, a quo, quum ad religionem Christianam adductus effet, hero cum his literis commendatitiis remiffus eft. - Mentio fit in inferiptio-

uu) De Philemone conf. Ioh. Ens in Biblioth. Sacra pag. 282. Witfius in Meletem. Leidenfibus pag. 193. Tillemont dans les Memoires etc. tom. I. part. II. nr. 66. Wolfins in Curis Prolegg. Kuin. vv) Onefinus serui nomen etiam apud Sueton. Galba cap. 13. e Mureti emendatione XV, 11. Var. lectt. et Onefimus Plutarchi feruus apud Galen de optimo docendi genere. Plures in antiquis inscriptionibus apud Gruterum pag. 900, 13. 987, 8. etc. et Sponium Mifc. pag. 73. Sic Onefiphorus I. 59. D. de manumiss testamento, et Vilius apud Capitolinum in Marco cap. 29. Chrefimus libertus Augusti apud Gruterum pag. 485, 2. Vtilia et zenen vel zonalun, nomina ancillarum. Vide Menagii cap. 31. amoenitatum Iuris, et Val. Chimentellum de honore bisellii cap. 3. Ad

nomen Onclimi vero, quod Vtilem fonat, alludit Apost. V, 10. [ad quem locum vid. interpp.] - Onefimum noftrum, episcopum Berrhöensem vocat auctor Conflitutt. Apost. VII, 46. et sub Domitiano passum tradunt Nicephorus et Menaca XV. Febr. Euthalius pag. 707. ister de o:i kros o Ονήσιμος και μαρτυρία ήξιώθη έν τη Υωμαίων πόλα, Τερτύλλα τα τηνικαύτα την έπαρχον έξασίαν διέποντος דא דעי כאולעי אלמקה דאי לאקרי טאסטמישה דצ עמרדט. gia. Sed alius omnino, de quo in Ignatii ad Ephéfios epist. cap. 1. Onesimus, Ephesi episcopus, vt recte Pear/onio observatum in Vindic. Ignatii pag. 379. Alium ctiam Onefimum, Byzantii epifcopum, memorant Nicephorus CPol. et Philippus Cyprius in Chronico ecclesiae Graecae, Fabric. conf. Wolfius in Curis ad v. 10.

Lib. IV. c. VII. PAVLI EPISTOLAE

808

ne ep. Appiae atque Archippi. Illam fuisse Philemonis coniugem, hunc ipfius filium atque diaconum, plerisque persualum est. Provocánt hanc in rem ad Col. IV, 9. et ad subscriptionem huius epistolae in MS. Cryptoferratensi apud Zacagnium pag. 708. προς Φιλήμονα και "Απφίαν δεσπότας 'Ονησίμε και προς "Αρχιππον διάκονον της έν Κολάσσαις ἐκκλησίας έγράφη από 'Ρώμης δια 'Ονησίμε οἰκέτε. Sed haec incerta sunt. Scriptam hanc epistolam este codem tempore, quo litteras ad Ephes. et Coloss. plurimi statuunt, v. c. Pearsonius, Wolfius in Curis, Clericus, Fabricius noster, alii, anno nimirum LXII. a quibus tamen discedunt Lud. Cappellus (cui scripta videtur a LVI.) Hammondus, qui nominat a, LIX. Vistrius, qui a. LXIV. exaratam cam esse existimat. Kuiu]

Epistolae ad Philemonem breuitatem suam profuisse, vt Marcionis falfarias manus effugeret, testatur Tertullian. V, 21. et Hieron. pracf. commentarii ad hanc epist. postquam dixisset, quosdam nolle eam inter epistolas Pauli recipere, caustatos, non femper apostolum, ne omnia Christo in se loquente dixiste, subiungit: Pauli este epistolam ad Philemonem, faitem Marcione auctore doceantur, qui quum ceteras epistolas eiusdem vel non susceptit, vel quaedam in his mutauerit, atque corroserit, in hanc solam manus non est ausus mittere, quia sua illam breuitas defendebat. Igitur forte apud Epiphan. tom. I. pag. 373. legendum dice re onorxeews authy, & blaseoque mae auto xeogay. Quod vero Iuh. Gerhardus in exegeli loci de S. Scriptura §. 269. notat, anomoeus quoque hane epistolem ut more humano scriptam contemfiffe, referente Epiphanio haerefi LXXVI. apud Epiphanium non inueni, licet LXXVI. 6. pag. 991 fq. de anomoeis tradat, quod prophetarum et apostolorum nomina contumeliis incellere non dubitauerint, et quando vrgeri rationum vi ac constringi se viderent, data suga dicere consueuerint, roro anózohos ús av geunos eon hae apostolus tamquam homo dixit, abuli, vt existimo, loco I Cor. VII, 12. quo tamen non hominis, erroribus obnoxii, opinionem Paulus opponit praecepto Dei; fed apostolicam fententiam diferto xuels, h. e. Christi, versantis in terris, mandato subiungit. Fabric. *)

[14] Epiflola ad Hebraeos, vtrum a Paulo, an ab alio quodam conferipta fit, diu multumque difputatum est. Ea autem est argumentorum in vtramque partem prolatorum indoles, vt nihil hac in re certi definiri positi, sed potius cum Origene prositendum sit: τis o yeáψας την έπιτολην, το μέν αληθές ο Θεος οίδε. Conferendi sunt: Calouius in Prolegg. ad hanc epist. Exect. Spanhemius, in libello peculiari, de austore epistolae ad Hebraeos www, Lardner Supplements to the Credibility of the Gospel History tom. II. cap. XII. pag. 311-336. Carpzou. Prolegg. ad exercit. factr. in ep. ad Hebr. Ioh. Halletti Dissert. de austore et lingua originali ep. ad Hebr. quae inferta legitur Wolssi Curis Philos. tom. III. pag. 806 sq. Grotius in Prolegg. ad hanc ep. Schmid Hist. Canon. pag. 659 sq. Semler, Bryträge zu genauerer Einsicht des Briefs an die Hebr. (coll. Ernessi Neue theol. Bibl. B. V. St. 3. S. 197 sq.) Michaelis Einleit. Th. 1. S. 217. pag. 1339 sq. Gottl. Christ. Storr Pauli Brief on die Hebr. (Tübingen 1789.) Einleit. p. 1 sq. quocum diligenter comparetur, M. Werner Carl. Ludio. Ziegler,

*) De ordine harum omnium epp. Paull. difputauit copiofe *Blochius* in lib. Chronotaxis feriptorum Paulli, Flensb. 1782. 8. add. *Wilh. Paley* Horae Paulinae. Lond. 1790. 8.

ww) Prodiit separatim primum ann. 1658. 8.

deinde cum Lud. de Tena et aliorum viror. doetor. ad eandem epistolam lucubrationibus Lond. 1661. fol. Denique tom. II. Opp. Spanhemii libro secundo Misc. sacr. pag. 171 sq. Fabric.

PAVLI EPISTOLAE

Lib. IV. c. VII. 809

Ziegler, vollständige Einleitung in den Brief an die Hebr. (Göttingen 1791. 8.) Ich. Henr. Hanrichs epilt. Pauli ad Hebr. Graece (Gottingae 1792.) Prolegg. pag. 1 fq. Wolfius in Curis Prolegg. ad h. ep. pag. 583 fqq. 590 fqq. et quos ibi laudauit. — Iam quod attinet teftimonia veterum, de huius epistolae auctore, ea sunt ita comparata, vt, si accuratius ponderentur, non possit exinde peruinci, vtrum Paulus epistolae auctor habendus fit, nee ne? Attamen fi fine partium fludio in ea inquirimus, hoc faltem adparere videtur, ecclefiam vet. maximam partem dubitafle de literarum authentia. Etenim in ecclefia gracca, quae Paulo epifiolam adfcripfiffe dicitur, omni tempore haud pauci fuerunt, qui eam illi abiudicarent, vid. Ziegler 1. c. pag. 21 fqq. Dubitarunt de Paulo Irenaeus et Hippolytus, qui funt ex illa cccl. antiquiflimi. vid. Platius cod. CCXXXII et CXXI. Neque ex eccl. Romana, Tertullianus (de pudicit. cap. 20.) Caius, presbyter Rom. (an. 210. vid. Eusebius H. E. VI, 20. Hisronymus Catal.' Script. fub voc. Cains Opp. tom. I. p. 185.) ficuti nec omnino haec omnis eccleila, vsque ad Hieronymi tempora, qui prinus epiftolam, tamquam a Paulo profectam, canoni inferuit, Paulum auctorem agnouerunt, vid. Ziegler pag. 72 fqy. Richard. Simon Hift. Crit. lib. I. cap. 16. lib. II. p. 95. Iac. Basnage Hift. de l'Eglife tom. I. lib. VIII. cap. 6. Eufeb. 111, 3. VI, 11. 14. Hisron. ad El. VI et VII. ad Matth. XXVI. et ep. 129. ad Dardanium, nec non Catal. Script. Ecclef. f. v. Paulus; Opp. tom. I. pag. 172. Mascionem quidem huius opinionis, in eccl. Romana florentis, auctorem fuisse, probare studuit Storr 1. c. p. 41 [qq. **) hoc idem tamen, pluribus hanc in rem in medium prolatis argumentis, negauit Ziegler I. c. pag. 101 fqq. Kuin.]

Nouatianos quidem ad hanc epistolam prouocasse, praeter Epiphanium haeresi LIX. testatur Eulogius apud Photium cod. CCXXX. Sed Arianos voluisse follicitare huius auctoritatem epistolae, docet Theodoritus in limine. commentarii, cui congruit quod Epiphanius LXIX, 37. illam ab Arianis reiici adfirmat, et epistolam ad Hebraeos s'X eundmoia Zeo Say obiicit Anomoeus Athanasso I. de Trinitate, cui respondens ille, $\alpha \phi'$ s, inquit, xarnyyéhnro Evaryyéhiov Xeiss, Παύλε evay πεπίσευται ή επισολή, και μετ' αυτής eioir επισολαι idia πασαι τε Παύλε. Fabric.

[Qui porro auctorem 'epistolae Paulum esse adfirmant, et qui hoc idem negant, variis quoque argumentis ex ipfa epistola desuntis vuntur. Atqui defensores quidem prioris fententiae, folent prouocare partim ad formulas, in hac epistola obuias et vero etiam in aliis Paulinis epistolas occurrentes, partim ad formulas rariores et foli Paulo proprias; vid. Wetstenius tom. II. pag. 386. Schmid Hist. Can. pag. 662. — Laudant cap. XIII, 23. vbi promittit auctor, se breui venturum esse vna cum Timotheo, atque observant, Timotheum perpetuum Pauli fuisse comitem. Quidni vero et alius Timothei amicus ita schibere potuit? vid. Ziegler pag. 248. — Proferunt 2 Petr. III, 15. 16. et inde non modo probant, Petrum ante oculos habuisse epistola des. finde dispersos, de quibus 1 Petr. I, 1. vid. Wolfius in Curis pag. 584. Storr. 1. c. pag. 70 sc. Semler, Beyträge zur genauern Einsicht des Briefs en die Hebr. pag. 36. Bengel Gnomon. edit. 2. pag. 992. 1163. Carpzou. Prolegg. ad exercitt. Philom

xx) Latinorum opinionem, Paulo hanc epistolam abiudicantium, a Marcione descendere, existimauit Sandius in Hitt. Eccles. pag. 148. Sed parum'eredibile haeretici hominis unolion fuae fervientis auctoritatem Catholicos feriptores sequi voluisse. Fabrie.

Digitized by GOOGLE

Vol. IV.

Kkkkk

819 Lib. IV. t. VII.

Philon. in h. ep. pag. 79 fqq. at vide, quae contra monuerunt Ziegler pag. 160 fqq. et Michael's Einleitung § 219. pag. 1342. — Commemorant etiam cap. X, 34. vbi omnino verba τοις δεσμοις με συνεπαθήσατε apprime conveniunt Paulo; fed lectio est ibi incerta, et aliam, rois desulois un erga captinos misiricordes fuistis, veram et genuinam esse, plures demonstrarunt. Alia huius generis argumenta leguntur apud Storrium pag. 77 sqq. Wolfium in Curis pag. 584. Heinrichs pag. 7. Ziegler pag. 176 fq. Schmid H. C. p. 663 fqq. Carpzon, cap. II. III. Lardner pag. 346. et alios, quos supra laudauimus. -- Attamen ii, qui posteriori fententiae adflipulantur, qui nimirum Paulo epiftolam abindicant, vrgent potiffimum Aili diversitatem a reliquis epp. Pauli, quam et iple Origenes, acutisimus suorum temporum Criticus, agnouit; vid. Eufeb. H. E. VI, 25. Ziegler pag. 181 fqg. - Monent praeterea, deeffe inscriptionem et falutationem, reliquis in epp. Paulinis follemmem. Cuius rei caussam hanc adfert Theodoretus tom. III. pag. 542. EBeauois yeaQur, wr ex everyelegon the ext μέλειαν, γυμνήν των αξιωμάταν εικότως την διδασκαλίαν πεςσηνεγκεν in ep. ad Hebr. quo. rum cura ipfi uon fuerat demandata, merito absque mentione dignitatis fuae dostrinam proposuit. Sed Hieronymus in Catalogo f. v. Paulus - propter inuidiam sui apud Hebr. nomi. nis titulum in principia falutationis amputauit. Quae tamen rationes parum probabiles mihi videntur. Aliam coniecturam, quae tamen non nili ab iis poteft admitti, qui Paulum auctorem ep. negant, propoluit Michaelis in Einleit. Th. II. §. 218. pag. 1341. interpretem nimirum epistolae graccum, omilisse falutandi formulam, vel quod auctoris nomen obscurum nec celebre effet. — Adferunt denique plures locos, qui haud leues difficultates mouent, fi epiftolam a Paulo conferiptam effe defenditur v. c. II, 3. de quo loco plura dicentur infra, XIII, 7 sqq. etc. vid. Ziegler pag. 238 sqq. - Hinc cryo variae omni fere tempore de Tertullianus de pudicit. cap. 20. p. m. 641. Barnabam ep. auctore sententiae prolatae funt. auctorem epistolae nominat ""), cuius verba laudauit Schmid Hist. Can. p. 315. conf. Ziegler pag. 93. qui hanc eandem fententiam fuisse eccl. Romanae demonstrat. — Lutherus non fine magna probabilitatis specie (quod agnoscit Ioh. Cleritus tom. IV. biblioth. felect. pag. 410. et ipfe quoque Spanhemius in libello fupra laud., qui tamen part. II. cap. g. Lutheri fententiam eo inprimis argumento refutare studuit, quod nullus veterum hoc idem tradiderit.) ad Genes. cap. XXVIII. pluribus demonstravit, Apollinem Aiexandrinum 22), cuius Ad. XVIII, 24. 1 Cor. J, 12. III, 4. etc, Tit. III, 13. Clem. Rom. epift. cap. 47. mentio fit, auctorem epistolae esse. Statuit nimirum Lutherus, Apollinem, vel alium Iudaeum Alexandrinum, varios fermones, quos Paulus habuillet cum Iudaeis graecis, collegisse, atque in formam epistolae redegisse; aut omnino Pauli nomine, eo iubente vel permittente, hanc ep. Hoc quidem negat Ziegler pag. 256 sq. quum nihil hac de re in ipfa ep. conferipfiffe. monitum sit; pluribus tamen argumentis ostendit, Lutheri sententiam de auclore ep. sefe a probabilitate' maximopere commendare. - Heinfus Exercitt. Sacr. XVI, 1. fine vlla idonea ratione,

yy) Huic cam a nonnullis tributam effe, tradit etiam Philastrius haeresi 88. Hieron. in Catal vbi de Paulo Apostolo disserti, et respicit ad Tertulliani cap. 20. de pudicitia. Placuit haec sententia etiam viro docto Ioh. Cameroni. Sed Barnabao, qui nunquam suit in Italia, esse non posse, probat Frid. Spanhemius part. II. cap. 8. et Thomas Ittigius diss. de patribus Apostolicis pag. 172 sq. et 182. Fabric.

zz) De hoc Apolline Alexandrino, quem Corinthiorum epifcopum vocat Hieronymus ad Tit. III. vid. Iok. Prideaux pag. 463 fq. Opp. et Vitringa

C

PAVLI EPISTOLAE

Lib. IV. c. VII. 811

ratione, alium Paulum, ab Apofiolo diuerfum, ep. fcriptorem finxit. — Clementis Romani, tanquam interpretis harum litterarum, meminerunt Eusebius H. E. III, 38. (vbi docet, nonnullos exifimaffe, Paulum fcripfiffe eas hebraice, Lucam vero euangelistam, vel Clementem eas interpretatum effe,) Hieronymus in Catal. voce Paulus, Theodoretus in praef. tonn. III. pag. 544. Gobarus apud Photium cod. CCXXII. et Theophylastus; auctorem vero ep. a quibusdam habitum este Clementem, docet Philastrius Haerel. apocryph. cap. 18. Huius opinionis probabilem originem adfert Schmid L. c. pag. 66. coll. eiusdem Obss. in ep. ad Hebr. pag. 13. 14. aaa) Kuin.]

Lucam effe auctorem ⁶⁶⁶), post alios scripsit Elias Boherelius in notis ad eruditam suam verlionein Gallicam librorum Origenis contra Celfun pag. 143. Epiflolam ad Hebraeos Pathi effe, vetus est et communis opinio. Ego praeter cetera animum inducere non possum vt credau, Paulum, qui nihil se 3 quoquam accepisse aut doltum fuisse assert, Gal. I, v. 12. velle de se ipso tamquam Apostolorum auditore, loqui "), quod facit auctor ep. ad Hebr. cap. 11, v. z. At fic Lucas Euang. cap. 1, 3. Multaque funt, cur hanc epifiolam Lucae adferibendam putem. Nam vt omittam, ipfum cum Timotheo Pauli comitem fu fie, Act. XVI, 3. 10. XXVII, 37. Hebr. XIII, 23. ne de reliquis immorer, quae aliunde duci possunt, argumentis, monere obster contentus ero de quibusdam vocibus, Lucae particularibus, quae in ep. ad Hebr. occurrunt, vt cft επισέλλαν pro: fcribere epistolam, Alt. XV, 20. et XXI, 5. Hebr. XIII, 22. ήγέμενος pro, verbi ministris Act. XIV, 12. et XV, 22. Hetr. XIII, 7. 17 et 24. item vox dexnyos Act. III, 15. et V, 51. Hebr. II, 10. et XII, 2. quae nefcio an aliis obferuata fuerint, certe non memini. Sed non funt haec pauca ita Lucae particularia, vt non ab aliis illius aetatis scriptoribus factis vsurpari potuerint eodem sensu. Et longe plures Paulinas locutiones in ep. ad Hebr. Kkkkk 2

tringa Obfl. III, 21. Fabric. nec non Michaelis Einleitung Th. II. § 178. pag. 1213. §. 205. pag. 1315 fq. 1318. Kuin.

aaa) Spanhemius part. II. cap. 1 fq. docet, fcriptorern non effe Clementem Romanum, qui Hebracos numquam docuit, et ipfe testimoniis ex ep ad Hebr. vtitur, de quo vide etiam sis D. Ittigii diss. de Patrr. Apostt. pag. 231 fq. — Clementem pro auctore habuit Patricius Iunius, cui Clementis epistolam debemus. — Illud quidem omitto, quod cap. 9. ab eodem Spanhemio docetur, auctorem non posse esse Marcum, neque Tertullianum denique, si tamen cuiquam tam absurda opinio in mentem venire potuit, vt testatur Sixtus Senensis. Fabric.

bbb) Oftendere hoc conatus est Grotius instituta comparatione huius epist., cum scriptis Lucae; sed resultarunt cum, praeter cos, quos laudat Fabricius, Wetstenius N. T. tom. II. pag. 385 sq. et Hallet in Diss. laud. in Wolfii Curis tom. III. pag. 829. Kuin.

cce) Hoc argumentum mouit Lutherum, Lucam Ofiandrum aliosque, de quibus Gerhardus in excepci loci de S. Scriptura §. 274. vt Paulum auctorem effe negarent. Sed per communicationem Paulus ait es nuãs, respiciendo magis ad Hebraeos, quibus scribit, quam ad se. Confer quae ad eum locum respondet Seb. Schmidius pag. 168 fq. et Spanhemius de auctore ep. ad Hebr. part. III. cap. s. Fabric. Praeter Lutkerum et Osiandrum, nominandi quoque sume Calvinus, Grotius alii, vid. Schmid Hift. Canon. pag. 666 fq. Plures autem, ad remouendam difficultatem monuerunt, Ap. vsum effe oratione communicatiua, ita, vt nuãs posicum st pro vuãs. Iac. Cappellus ad 2, 3. nihil obstat, quo minus potuerit Paulus ita loqui per avansivasiv vid. quoque Hallet 1. 1. in Wolfis Curis tom. III. pag. . 827. Heinrichs Prolegg pag. y. Wolfius in Curis ad Hebr. II, 2. Storr Einleitung pag. 77 fq. fcd, conf. etiam Ziegler pag. 246. Sed illa, quae folent disputari de oratione communicativa, per fe spectata, parum valent; debent adesse alia argumenta, quibus possit constitui et comprobari, effe h. l, araxpiruou admittendam. Kuin.

812 Lib. IV. c. VII.

Hebr. demonstrauit Spanhemius part. II. cap. 1 fq. qui Lucam auctorem-non esse multis disputat cap. 7. cui adde, si placet, Eliam du P.n Prolegg. Bibl. tom. II. p. 56. Fabric.

[necs 'E Beauss effe foriptam epiflolam, docet in yea On, non quidem ab iplo auctore profecta, sed perantiqua tamen', vid. Ziegler l. c. pag. 216. nihil vero illa amplius docet, quain scriptam esse epistolam Christianis, ante Iudacis. Oliun quidem haud pauci fuerunt, qui existimarent, 'Eleasiss nominari cos, qui lingua vterentur Hebraica, et ex Palaeslina oriundi effent, qui hoc iplo nomine diflinguerentur a Iudaeis, extra Palaeflinam viuentibus et gracce loquentibus; adcoque ex hac ipfa inferiptione adparere, feriptas effe hafee litteras Iudaeis, in Palaeftina vinentibus (hoc contenderunt Clem. Alex. Hieronym. Chryfoft, Theodoretus etc. Muchachis Eml. Th. II. S. 220. p. 1343 [qq.); at enimuero voc. Elecuies latiori figni. ficatu poni, et omnino nationem ac religionem, non linguam indicare, neque adeo quicquam ex hoc titulo colligi posse, fatis accurate demonstrarunt plures: vid. Ziegler 1. c. p. 216 fqq. Schmid Hift. Can. pag. 668. Lightfoot Horr. Hebrr. Opp. tom. II. pag. 704 fq. Semler Beyträge etc. pag. 45 fy. Noeffelt Commentat : de tempore, quo faipta furrit epiftola Pauli ad Hebraeos, deque Hebraeis, quibus scripferit, inferta ipfius Opule. tom. I. pag. 269. Carpzon. Exerc. in ep. ad Hebr. pag. VI fqq. — Itaque alii statuerunt, epistolam destinatam fuisse Chriftianis ante Iudaeis, extra Palaeslinam viuentibus, argumenta v. ap. Heinrichs Vrolegg. pag. 10 fq. Ziegler pag. 226 fq. Iam vero huius ipfius fententiae defenfores, rurlus in varias Ac Hieronymus quidem, cuius tamen sententia iam dudum est explosa, partes abeunt. Hispanis; fed Wetstenius tom. II. pag. 386. Romanis Iudaeis, Noessiltus I. c. Iudaeis, qui in Macedonia, Thessalonicae inprimis, ad Christi signa fele contulissent, Storrius in Galatia viuentibus, (conf. tamen Ziegler p. 117 fqq.) feriptam fuille, probare studuit. Maxime probabilis videtur esse eorum fententia, qui scriptam eau fuisse, adfirmant, omnibus Iudaeo - Chriflianis per omnes regiones dispersis, vt certae cuidam ecclesiae tradita accipiatur, idque Palaefinenfi; huius fententiae funt Lightfoot Harmony of the N. T. vol. I. pag. 340. Brauning Prolegg. in ep. ad Hebr. pag. 29 et nuperrime Heinrichs Prolegg. pag. 12 fqq. Kuin.]

Disputatum est etiam de lingua, qua sit epislola conscripta. Hebraice scriptisse Paulum, Clemens Alex. apud Euseb. VI, 14. Hist. et vnius illius side quasi Hebraeus ad Hebraeus non aliter, quam ea lingua scribere potuerit, Euseb. add) ipse III, 23. Euthalius pag. 670. Cosmas Indopleustes V. pag. 255. Theodoritus, Theophylastus, et in catalogo Hieronymus adfirmant ""). Graeca quae hodie habemus, originarium esse auctoris facri contextum, argumentis non contemnendis post Calumum probat Spanhem. part. III. cap. 2. Millius praefat. ad N. T. pag. 11 sq. Blondellus Prolegg. ad Pseudo-Isidorum pag. 44 sq. Heideggerus in Enchiridio Biblico pag. 943. et Iac. Cappellus Obss. in N. T. pag. 109. 112 sq.^{fff}) neque audiendi,

ddd) At Euseb. in Plalmos, a Montfaucono editus, pag. 15. observat. Paulum in hac ep. versione LXX. Interpretum vsum, vti Hieronymus quoque in Ies. VI. quo ipso cam graece primitus scriptam agnoscunt. o de amórolas voucomedos úndegum in to mode Escatas to two o exposuro. Fabric.

eee) Etiam Origenes spud Euseb. H. E. VI, 25. . ipsa inscriptio epistolae ages Especies procul dubio huic opinioni originem dedit, quam etiam exornauit Michaelis Prolegg. in ep. ad Hebr. et Einleit. Th. II. pag. 1356. §. 224. Kuin.

qui

fff) Semleri Diff. quod Paulus graece epifolam ad Hebr. exarauerit, Halae 1761. Semler Beyträge pag. 60. Storr. Prolegg. §. 12. Ziegler pag. 187 fq. 227 fq. Heinfins Prolegg. pag. 16 fq. Schmid H. C. pag. 668 fq. Kuin.

Digitized by **GOOQ**

Digitized by GOOGLE

qui cum Widmanstadio Syriacam versionem huius ep. pro fonte venditant, aut cum Hallensibus tom. VII. Observatt. felectt. pag. 268. contendunt indubitatis et inuisis argumentis probari posse, quod Hebraice primum scripta suerit, quum ex tota antiquitate ne vnus quidem possit profersi testis, qui Hebraicam viderit. Fabric.

[Denique de tempore quoque et loco, quo fuerit epistola conferipta, varia monuerunt interpretes. Et nos quidem cum Zieglero pag. 250 fq. existimamus, de loco nihil prorsus posse constitui, iplam subscriptionem Eyea Qn and Iranias dia Timoses non esse genuinam, fed adulterinam et suppositiciam, quod ipsa luculenter fatis doceat lectionis varietas; de tampora autem, nibil amplius posse certo constitui, quam eam esse fcriptam ante excidium Hieroso. lymitanum. Qui Paulo vindicant epiftolam, Millius in Prolegg. §. 53. et Fabricius nofter, post lacobum minorem martyrio adfectum a. LXII. Neronis VIII. et quidem postquam e carcere euaferat Apostolus, atque in vlteriorem aliquam Italiae partem, vel vt Hinrichi, (qui ponit an. LXIII.) vult, Graeciae partem recefferat; Michaelis Einleit. Th. II. S. 223. p. 1355. post an. LXIV. feriptam censet epistolam. Noesseltus 1, c. hanc ex omnibus epistolis Paulinis primam effe flatuit, anno hll. vel LIII. Corintho, vbi tunc verfabatur Paulus, mislam. of απο Ίταλίας funt ei, Iudaei, regnante Claudio, Roma pulfi, Aquila et Priscilla; verba ТироЗеоч алолелицеточ de itinere Timothei, ex Macedonia reducis, exponit. - Quod adtinet argumentum huius epistolae, conf. Sam. Frid. Nath. Morus, Profess, quondam Lips., der Brief an die Hebraer überletzt (Leipzig 1786. 8. Illte Auflage) Vorrede. Ziegler pag. 260 fq. Storr, Einleit. S. 14. Heinrichs pag. 19 fqq. etc. Kuin]

Ceterum a Marcione reiectam epiflolam ad Hebr. (et forte a Bafilide, quem cum Marcione Hieronymus conjungit,) auctor est Epiphanius LXII, 9. Idem de Marcione licet ex Tertulliano colligere, et diferte scribit Hieronymus praefat. in epist. ad Titum. — Arianis, a quibus fimiliter in dubium vocata est epistola ad Hebr., succenturiantur recentores Sociniani quidam, atque ex his Gregorius Eniedinus, contra cuius objectiones illam vindicatam videre eft in Feurbonii, Theologi Gieffenfis, anti-Eniedino, et Hoornbeckii Sociailino profligato tom. I. pag. 23 fg. Caistanus quoque praefat. ad epift. ad Hebraeos, quoniam, inquit, Hieronymum fortiti fumus regulam ne erremus in diferetione librorum canonicorum, nam quos ille canonicos tradidit, canonicos habemus, et quos ille a canonicis discreuit, extra canonem habemur, ideo dubio apud Hieronymum auctore huius epistolae existente, dubra quoque redditur epiftola, quam nifi fit Pauli, non perspicuum est, canonicam esse. Quo fit, vt ex sola hums epi-Aolae austoritate non posit, fi quod dubium in side accideret, determinari. Sed Caietanum focií ecclesiae suae vel deferont, vel refellunt. Lutherum quoque nostrum de hac epitiola durius aliquando loquutum esse non diffiteor, veritum, ne per illam Nouatiani vel Montani-Aici errores stabilirentur, atque auctoritate veterum quorundam catholicorum latinorum doctorum abreptum.

Epistolas Pauli vel omnes, vel plerasque reiecerunt Ebionitae vtriusque generis, et Eneratitae, teste Origene lib. V. adu. Celsum extr. Idem de Helcesaitis tradit Origenes in Pf. LXXXII. sed ex Epiphanio XXX, 3. constat, adfines hos Ebionitis suisse, quorum in Paulum calumnias tangunt idem Epiphan. XXX, 16 et 25. Euseb. Hist. III, 27. et Theodoritus lib. II. haeret. fab. cap. 1. De Encratitis siue Severianis quoque idem Euseb. IV, 29. βλασφημέντες de Παύλον τον απότολον αθετέσιν αυτέ τας έπιτολας μητε πεάξεις των αποτολων καταδε-Kk kk k 3.

Lib. IV. c. VII. PAVLI EPISTOLAE

814

Xóµevos. Hieronymus praefat. ad Titum: Sed Tatianus Eneratitarum Patriarches, qui d iple nonnullas Pauli epistolas reputianit, hanc vol maxime, hoc est, ad Titum Apostoli pronuntiandam crédidit, paruipendens Marcionis et aliorum (Basilidem codem loco nominauerat.) qui cum eo hac in parte confinitunt, affertionem. De codem Tatiano Eufebius: TE de ano-5όλε Φασι τολμήσαι τινώς αυτόν μεταΦράσαι Φωνάς ώς επιδιορθέμενον ses) αυτών της Oeareus rovra Ein. Victor Capuanus de Tatiano: Sed et diffis apostolicis manus profanae emendationis, vel vt dicam verius, corruptionis dicitur intulisse. Marcion vero hub) recepit Pauli epistolas tantum decem, alioque ordine, et passim interpolatas ac truncas, 1) ad Galatas, 2. 3) vtramque ad Coriuthios 4) ad Romanos, 5. 6) vtramque ad Thessalonicenses 7) ad Ephefios, quam ipfe inferipfit ad Laodicenfes ", 8) ad Colotfenfes, 9) ad Philemonem et 10) ad Philippenfes. Vid. Ioh. Rodolphi Wetfl. nii notas in Adamantii dialogos contra Marcionitas pag. 18 fqq. De Manichaeis patet ex Augustin. lib. IX. contra Faustum, quod Pauli epistolas ita admiserunt, vt dicerent, vel apostolum, cum videtur sibi contradicere, sententiam fuam retractalle, vel ab alis inferta guaedam illi elle aliena. Veruntamen fi eius eft et prior illa sententia, nunc emendata est: fin fas non est Paulum inemendatum dixisse aliquid unquam, ipfius non eft. Fabric.

[Epiflolae Petri, Iacobi, Iudae, et Iohannis in codd. versione Arabica, scriptis patrum antiquifimorum, editionibusque praestantissinis communi xa Johinar entropad nomine infigniuntur. De vi autem et fignificatione huius cognomenti, omni fere tempore a viris doctis varie disputatum est. Alii, septem illas epistolas ita adpellatas esse contendunt propterea, quod catholicam h. e. uninersalem dottrinam contineant, et ab universalibus quas d cioribus h.e. ab apoftolis conferiptae fint, quos Deus in vniuer fum mundum docirinam chriflianam annuatiaturos ablegasset; alii flatuunt, eas vocatas elle catholicas, ut discernerentur ab epifolis Ignati, Barnabae aliorumque, nunquam in canonem librorum facrorum relatis. Noeffelto catholica epistola est, legitima omniumque confensu probata. Principio proprium fuisse hoc nomen primae Petri et Iohannis epistolae, quo distinguerentur a ceteris corundem feriptorum, quae incertae fidei effent; post, cum didicissent homines ecclesiastici, ceteras queque eorundem apostolorum, itemque lacobi et ludae, epistolas veterum scriptorum vsu tritas, plurimis etiam in eccle/lis publica leftione probatas effe, translatum hoc nomen effe ad universas, quas a Paulinir epistolis discernere vellent; quae sententia ceteris videtur omnino praeferenda. Alii praecipiunt, eas ideo nominari catholicas, quod non vni homini, vel regioni vel ecclefiae, sed Christianis, per orbem terrarum dispersis, sint inscriptae, epistolas Iohannis, secundam nimirum et tertiam, esse adiestas, quod eundem haberent austorem; ita flatuit practer alios Michadis. Hae sunt praecipuae sententiae, alias praetermitto. Conf. omnino: Dauid. Iul. Pott Epistolae Catholicae vol. I. Gottingae 1786. Excurf. I. pag. 173. de fensu atque origine vocis έπισολή καθολική sententiae tam veterum quam recentiorum interpretum resenfentur atque duudicantur. Dist. continens Coniesturas ad historiam catholicae Iacobi epistolae autiore Ioh. Aug. Noe felt, Halae 1784. 4. p. 4 Igq. Hofmannus ad Pritii Introduct. in N. T. pag. 62 fuq. et ibi laudatos. Michaelis Einleit. Th. II. pag. 1404 fq. Gottl. Chrift. Storr, de catholi_

ggg) Conf. Richard. Simon. Hift. Crit. N. T. lib. I. pag. 367 fq. Fabric. hhh) Vid. fupra ad Matth. not. L sii) Vid. fupra notata ad cp. ad Ephesios.

Digitized by GOOS

PETRI EPISTOLAE

catholicarum epistolarum occasione et consilio Inbingae 1789. 4. Stäudlin, de fontibus epistolar. catholicar. inprimis de allegationibus, quae in ils deprehenduntur Gotting. 1790. 4. Kuin.]

X. Simon Bethfaidenfis, Bar Iona, fiue filius Iohannis, cognomento PETRVS, Andreae frater, ή απαγχή τë κυφίε ύμῶν^{kkk}, ό τῶν αποσόλων πρῶτος, ὦ πρώτω ό πατης τον ύιον απεκαλυψεν, ον ό χρισός ευλόγως ἐμακάξισεν, ό κλητός και έκλεκτος, και συνέσιος και συνοδοίποςος, ό καλός και δόκιμος μαθητής, vt celebratur a Pleudo-Clemente in epiftola ad Iacobum, Iudaeis maxime^{III}) ad euangelium conuertendis a domino miffus Gal. II, 7. poft apoftolatum atque ευαγγέλιον περιτομής, per plures annos geflum, denique crucifixus capite ad terram verlo^{mmm}) Chriftum fuum martyrio honorauit Romae anno Neronis XIV. Chrifti LXVIII. De vita et martyrio Petri, praeter cos, quos fupra in Paulo memoraui, confules Acta Sanctor. XXIX. Ianuar. Fabric. Add. Grotius. et Calouius ia I. ep. Petri Prolegg. Pritius introductione in N. T. cap. 16. ibique Hofmannus p. 24t fqq. Schmidius H. C. pag. 389 fqq. Wolfius in Curis Prolegg. ad I. ep. Petri pag. 88 fq. Niemeyer Charakterifik Th. I. pag. 499 fqq. Pott Prolegg. ad I. Epift. pag. 3 fqq. Kuin.

[Epistola prior Petri scripta est rois enhenrois magemidiquois diaomogás Ilivre etc. vnde ea etiam, monente Fabricio nostro, Tertulliano Scorp. adu. Gnosticos pag. 614. et Cypriano Testim. lib. III. ad Quirin. pag. 427. epistola ad Ponticos dicitur ⁿⁿⁿ). Quinam autem per illos enhenrois intelligendi sint, in eo magnopere inter se distentiont tam antiquiores, quam recentiores interpretes. Alii, vt Eusebius (H. E. III, 4. rois est Elgeaine son ev diaomogá Ilívre etc.), Hieronymus, Grotius (ad 1 Petr. I, I.) intelligendos este monent, Christianos antea Iudaeos, extra Palaestinam viuentes; alii, vt Procopius (in Iest. LXV, 20.) Cassidorius (de institut. diu. lit. tom. II. pag. 516.) Wetstenius (ad 1 Petr. I, 2.) Christianos e gentitus; alii v. c. Wetstenius tom. II. pag. 681. 10s. Hallet in Wolsti Curis tom. III. pag. 822 sq. (cuius Halleti rationes examinauit Hosmannus ad Pritii Introduct. in N. T. pag. 82 sq.) Bensonius, Michaelis Einleit. Th. 11. pag. 1452 sq. Iudaeos antea. gentiles, nunc vero Christianos; alii denique, vt Wolstus, Hosmannus, Pottius etc. christianos e Iudaeis et gentilibus, maxime vero Iudaeo-christianos. Conf. omnino Wolstus et Pottus in Prolegg. — Disfentium non minus

kkk) Vid. Blondellum in Pfeudo-Ifidoro pag. 45 fq. ac de reliquis Petri praerogatiuis Chamierum tom. II. panftratiae Cathol. tom. II. lib. II. cap. 14 fq. ad 19. et M. Antonium de Dominis IV, 1. Dreieri Controuers. cum Pontific. Diff. IX et X. Fabric.

111) Conf. Frid. Spanhem. Opp. tom. II. pag. 342 fq. Fabric.

mmm) Hieron. cap. 1. Catal. Caeterum e erucifixione Petri patet, eum non fuisse ciuem Romanum; Paulus enim, quod ciuitate Romana gauderet, decollatus fuit. Fabric. nnn) Graçce vtique feripta est, non hebraice, vt Baronio ad a. C. XLV. nr. 29. visum, quasi Marcus gracce vertisse. Nam quod Hieronymus epist. 150. ad Hedibiam ait, duas epistolas quae dicuntur Petri, stylo et charastere discrepare, strutturaque verborum, non linguarum diuersitatem intelligit, sed rationes dicendi. Fabric. Petri phrasin multo esse perplexiorem quam Paulinam, Erasmi iudicium est, in Praesat. ad suam Paraphrasin Idem. Conf. etiam quae home in rem notarunt Hosmannus ad Pritii Introduct. in N. T. pag. 84 sq. et Pottus in Prolegg. ad epist. scundam. Michaelis Einleit. Th. 11. §. 252. p. 1472 sq. Kuim.

816 Lib. 1V. c. VII.

PETRI EPISTOLAE

minus de tempore scriptionis huius epistolae. Ad a. XLVI. Baronius eam refert, Heidegge. rus ad a. LII. (vid. Hofmann 1. c. pag. 88.) Dodwellus Diff. I. Cyprianic. §. 5. ad a. LIV. et Neronis primum, Lightfootus ad a. Chr. LXV. Fabricius nofter, et Millius ad a. Chr. LXI. Neronis VII. fed Michaelis 1. c. S. 248. pag. 1458. ad a. LX. rectius haud dubie, monente Potto pag. 20 sqq. refertur ad annos intermedios LVIII — LXI. --- Denique de variis opinionibus interpretum, quod attinet scriptionis locum, diligenter disputarunt Michaelis l. c. §. 249. pag. 1459 fqq. et Pottus pag. 12 fq. Nimirum I. ep. V, 13. Salutat vos, fcribit Ap. ή έν Βαβυλώνι συνεκλεκτή. lam per Babylonem, Euschius, et alii veterum, etiam recentiorum haud pauci, vt Valef. pag. 33. ad Euseb. Grotius, Millius, Lordnerus, Hammondus intelligunt Romam, quae ab Apostolo ita nominata sit mystice. Cuius opinionis auctor videtur fuisse Papias, quein plurimi patrum sequuti sunt, vt et quidam codd. qui habent, 'Eyea-On απο Pouns quam tamen fententiam pluribus refutauit iam Iac. Lenfant in epift. inferta. Ioh. Cherici biblioth. felectae part. XVI. pag. 297 fq. -Alii vero intelligendam effe exifimarunt, Hierofolymam. Longe vero probabilior videtur eorum fententia, qui Babylonem, proprie sic dictam, intelligunt, qui tamen etiam in eo dissentiunt, vtrum sit intelligenda vrbs Aegyptiaca, Cairo vicina, (fic Ich. Pearfonius et Hofmann ad Prit. pag. 87 fq.), an potius vrbs Aflyriaca, et haec fententia, quain praeter alios amplexi funt Erasmus, Lightfootus, Bengelius, Wetstenius, est haud dubie verithma, praefertim etiam, quum, vt obferuauit Schmid in Hift. Can. pag. 694. provinciae Afiaticae, I ep. I, I. eo ordine geographico numerentur, quo Babylone feribenti occurrebant. Michaelis in prioribus introductionis fuze in N. T. editionibus, Ctefiphonem et Seleuciam, Tigridis flumini ex aduerfo adiacentes, communi Babylonis nomine a Graecis et Romanis comprehensas, intelligebat, sed in quarta editione Th. 11. § 249. pag. 1464. hanc fententiam retractauit, et Babylonem veterem intelligendam esse censuit. Fuisse quoque, qui existimarent, longnes epistolam esse fcriptam e verbis Syncelli pag. 332. quem laudauit Fabricius, adpareret, frifana effet lectio. Verba funt: μέμνηται και έν αυτή (fcil. τη πεώτη Έπισολή το Πέτευ) Μάεκο (το ευαγγελισ pag. 331.) και της πόλεως Βαβυλώνος, άλλοι δε Ιόππης γεγεάθαι Qaoin led pro Ιόπ-7715 haud dubie, vt iam notauit Schmidius I. c. pag. 691. quem quoque Pottus pag. 19. fequitur, legendum est Ywyns. Kuin.]

Erafnus in loco 1 Petr. V, 12. sufficatur, priorem aliquam epistolam huius viri memorari, quod visum etiam Grotio et in Obss. facris Paulo Colomesto. Verba Erasmi sunt: cum in priore Petrus testetur, se scripsse per Siluanum, et in posteriore aperte testetur eam esse secudam, non video, qui res posti explicari, nis aut posterior Petri non sit, aut Siluanus eam scripserit iussu Petri. Quodsi haes ab ipso Petro scripta sit, videtur tres scripsisse, quarum prima interciderit. Verum rectius alii de hac ipsa epistola sua loqui contendunt Petrum, vt notaui in cod. Apocrypho N. T. pag. 906. Fabric. "00"

Epiftola

000) Conf. ad l. c. interpp. Caet. Michaelis Einleit. Th. II. pag. 1455 fq. ex 1 ep. II, 13. 14. conincit, Petrum, paulo antequam hanc ep. literis confignaret, legiffe Pauli literas ad Romanos. Storrius in Diff. de catholicar. epift. occafione et confilio, flatuit, Petrum has epp. inprimis propterea conferipfiffe, vt refelleret varii generis opiniones falfas, ortas ex male intellectis locis epp. Pauli ad Hebracos et Galatas. Idee eum contendere non este admodum propinquum Christi adventum 2 ep. III, 15. ideo eum inculcare coniunctionem recte praeclareque factorum cum professione relig. christ. 1 epist. 11, 24. 111, 12. IV, 1. Kuin.

Digitized by GOOg

· IACOBI EPISTOLA

Lib. IV. c. V.II. 817

TEpistola posterior, quas sub Petri nomine fertur, vtrum sit genuina, an supposititia, diu multumque disputatum est. Conf. omnino Grotius et Calouius in Prolegg. Potti Prolegg. Michaelis Einleit. Th. II. S. 233. pag. 1475 Iqq. Wolfius in Curis Prolegg. Frid. Aug. _ Lud. Nietzsche Epistula Petri posterio: austori suo inprimis contra Grotium vindicata atque adferta, Lipf. 1785. 8. in quo libello primo dubitationes in medium adferuntur, quibus Grotius, maxime auctoritate veterum fretus, audertiar huius ep. suspectam reddere studet, deinde examinantur rationes, quibus inprimis suam de Simone, episcopo Hierosolymitano, opinionem commendare conatur, denique etiam e nonnullis ipfius ep. locis, habito tamen ad Grotium respectu, docetur, eam a nemine, nisi ab vno Petro esse profectam. Probatur. autem authentia huius epistolae partim argumentis internis v. c. I, 18. III, 1. 15. etc. conf. Nietzsche 1. c. pag. 56 sq. partim externis, veterum testimoniis, e quibus potiora adduxit Pott. Prolegg. pag. 172 fqq. Petro hanc epiftolam vindicant Calouius, Hammondus, Ri. chard, Simon, hift, crit, du texte du N. T. pag. 107 fg. Campegius Vitringa Obff. S. IV. p. 037. Guil. Cautus in vita Petri fect. X. num. VI. quos laudauit Fabricius noster. Petrum vero epiflolae auctorem non agnouerunt Caluinus, Grotius, Scaliger, Salmafius, Erasmus, alii, et nuperrime Semlerus. Sunt autem argumenta corum, qui Petro epistolam abiudicant, generis duplicis; prouocant nimirum partim ad testimonia veterum, qui dubitanter de hac ep. scripferunt, vel fimpliciter Petro eam abnegarunt, v. c. Origenes apud Eufeb. H. E. VI, 26. Eusebius III, 3. Hieronymus, Syrus, in cuius versione omittitur, vid. Pott. pag. 161 sq. Schmid. H. C. pag. 700 fg. fed dubia quae antiquitas mouit, e medio fusilulerunt Millius Prolegg. nr. 126. Richard. Simon. l. c. Ich. Ens in Biblioth. facr. pag. 392. Hofmannus ad Pritii Introduct. pag. 92 lq. Nietzsche 1. c. pag. 9 lqq. partim ad stili diversitatem; quae omnino fuit praecipua dubitandi caussa. Iam nos quidem, quamquam non ab corum partibus stamus, qui existimant, nihil omnino posse, in tanta vtriusque epistolae breuitate, de stili discrepantia dici, quin potius affirmamus, deprehendi inter vtramque ep. aliquod sili di. scrimen, illud tamen neutiquam statuimus ita esse comparatum, vt exinde possit colligi, Petrum non esse huius ep. auctorem, sed potius alium, v. c. Simeonem, Hierosolymitanum, quem Grotius voluit. Ea enim, quae deprehenditur discrepantia sili, inprimis repetenda eft, partim, a diuersitate argumenti, quum in hac ep. longe aliae res pertractentur, quam quae in priori pertractatae erant, vid. Nietzsche l. c. pag. 18. Pott. l. c. pag. 164. partim a diuersitate temporis: hanc enim posteriorem paulo ante Petri obitum conscriptam esse, extra omnem dubitationem positum est, coll. 1, 14, etsi ceteroquin non certo constet, quo enno illa data sit. Etenim Michaelis l. c. pag. 1483. scriptam eam esse profitetur a. C. LXIV. Baronius a. LXIII. alii LXVI. conf. Lardner Supplements vol. III. chap. XIX. Ceterum eam effe Romae scriptain, in eo omnes ferme interpp. consentiunt. Denique quod adtinet fimilitudinem. quae inter hanc, et Iudae epistolam intercedit, de ea conf. infra ad ep. Iudae notata.

XI. Epiftola Iacobi. Quum plures in libris N. T. commemorentur Iacobi, quaeflio illa, quinam ex his auctor epiftolae nostrae habendus sit? maximopere torsit interpretes. Nos quidem varias variorum sententias breuiter strictimque enarrabinus, laudabinusque libros, in quibus argumenta vniuscuiusque partis collecta et probata reperiantur; quo minus enim ea ipsi in medium adferanus, et adlata diligentius examinemus, instituti nostri ratio prohibet. — Fit igitur in libris N. T. mentio *lacobi*, Zebedaei filii, Iohannis fratris, atque L1111 apostoli,

\$18 Lib. IV. 6. VII.

apostoli, Matth. IV, 21. X, 2. Luc. VI, 14. Act. I, 3; porro Jacobi minoris, Alphaei et Mariae filii, qui quoque apostolis adnumeratur Matth. X, 3. XXVII, 56. Marc. HI, 18. XV, 40. Luc. VI, 15. Act. I, 13. denique Iacobi, fratris Chrifti, qui ob fingularem probitatem nominatus est dixeuss, Matth. XIII, 55. Gal. I, 19. quem tamen Apostolis non posse adnumerari, docent Michaelis (qui omnino de auctore epistolae nihil definit) Einleit. Th. 11. pag. 1413. et Putt. pag. 20. Iam vero, quonam fenfu Iacobus ille, quem vltimo loco poluimus, Chrifli frater nominetur, et num omnino a lacobo, Alphaei filio, fit discernendus, acriter disputatum eft. Alii nimirum Iacobum, Aphasi fil. a fratre Chrifti distinguunt, v. c. Grotius ad epift. lac. Richard. Simon. Hiftoire crit. du texte du N. T. Ch. XVII. verf. Cramer p. 317 fqg. Herder Briefe zweener Brüder Iefu im Canon. Niemeyer Characteristik der Bibel tom, I. Zaccaria Diff. ad hiftor. atque antiquitatt. eccll. pertinentt. 1781. tom. I. Diff. I. de tribus Iacobis, Pott. epifl. Cathol. vol. I; alii vero flatuunt lacobum minorem, f. fil. Alphaei et fratrem Chrifti non effe diuerlos; v. c. Lardner Credibility etc. Supplem. tom. III. Pearfon in expolitione fymb. Apost. pag. 312 sqq. Maius in examine histor. crit. textus N. T. Rich. Simonis pag. 207 sq. Buddeus in eccles. Apostolica pag. 226 sqq. Wolfius in Curis tom. IV. Benson paraphral. epift. 10m. 111, prolegg fect. I et II. Schmid H. C. pag. 676 fq. Ioh. Phil. Gabler, Theologus Altorfinus, de lacolo epistolae edem adscriptae autiore, Altorfii 1787. 4. (coll. Eichhorn. Allgum, Biblioth B. I. pag. 1011 (99) Iraque qui a) Iacohum, Alphaei et Christi fratrem, eandem personam fuisse profitentur, rursus in duas partes abeunt. Etenim 1) alii, Jacobum hunc, et reliquos, qui Chrissi fratres vocantur, monent, fuisse losephi, et Mariae, Cleophas (Alphaci ppp) vxoris, cui losephus, Cleopha fratre mortuo, leuiratu iunctus fuisset, filios, adeoque lacobum commode dici posse Alphaci filium et Christi fratrem. Ita statuit ex veteribus v. c. Theophylasius ad Marth. XII. et 1 Cor. IX, 5. Repudiarunt hanc fententiam Michaelis pag. 1415. Herderus l. c. Pott pag. 13 fq. etc. Verum 2) alii existimant, hunc lacobum minorem parentes habuille Cleopham fiue Alphaeum ipfum, et Mariam, matris Chrissi fororem, adeoque voc. adex Pos elle sensu latiori accipiendum, ita, vt idem sit, auod avertues, confibrinus. Parens huius opinionis eft Hieronymus vid. eum ad Gal. I, 19et in Matth. XII. add. Twodoret. ad Gal. I. c. Hammondur, Schmidius H. C. pag. 676. Calovius, Fabricius noller, Gablerus l. c. p. ti. Qui vero B) Jacobum, Alphaei filium, a Christi fraire differnunt, it quoque in duas partes abeunt. Alii 1) eorum flatuunt, Iofephum duas habuille vxores, primo Escham quamdam, e qua ei nati fint lacobus, loses, Simon, Iudas, et filiae duae, Effer et Thamar, vel, vt alii volunt, Maria atque Salome; deinde Mariam, Ergo Iacobum, rov ader Qov re xuele, fuille Christi comprisionum. Christi matrem. Hane sententiam amplexi sunt complures veterum, Origenes, Epiphanius, alii, quos citauit Prarson ad fymbol. Apost. pag. 312 sq. ex recentioribus Grotius, et Michaelis, qui Einf.

pp) "Nomine Cleophas et Alphaeus, quamris e nostra scribendi ratione valde diuersa videantur, faeile tamon deriuantur e communi fonte, hebraica nempe scriptuze, que nomen viroerat phon, quod duplici modo efferri poterat, Calphai et Chlopai. Priorem pronunsiationem sequuntur Matth. Marc. et Lucas, abiecte, more

Graccorum, adipiratione orientali, et addite terminatione gracca os, vnde algauss veluti Hagg. I, 1. vbi ol o' in efferunt aryanos. Posteriorem se quitur Iohannes, qui habet alamas, n' mutato in x, vt nos a Paralip XXX, r. ab Alex. effertur per Queen." Sunt verba Gableri I. c. pag. 11. Kuin.

Digitized by

J1900E

IACOBI EPISTOLA Lib. IV. c. VII.

Einl, pag. 1413. et pag. 1429. hunc iplum facit ep. noltrae auctorem. Refutauit hanc fententiam Gablerus pag. 17 fqg. alii vero 2) Herderus nimirum, et qui eum feguuntur, Niemeyerus Charakterifik Th. I. pag. 517 fqg. atque Pottus pag. 12 fg. opinantur, Iacobum, cognomine dixerov, fuille filium Iolephi et Mariae, fratremque Christi germanum. - Quaeritur ergo nunc, quinam ex his lacobis hanc epistolam conscripterit? Igitur alii arbitrantur Iacobum, Zebedaci filium, auctorem ep. este. Argumenta, quae ad hanc fententiam stabilicadam proferuntur, collegit Michaelis Einleit. Th. II. pag. 1418 fqq. add. Gabler pag. 29 fqq. recentiorum plurimi hanc opinionem repudiant, permoti inprimis auctoritate veterum eccl. doctorum, qui lacobo, Alphaei filio, eidemque apostolo, epistolam vindicant, nimirum Chryfostomus, Eusebius, Epiphanius, Cyrillus Hierofolymitanus, Hieronymus, Ephraemus Syrus, alii, quos laudarunt Schmid H. C. et Pottus I. c. eiusdem etiam funt fententiae Calouius, Schmidius, Pearfonius, Gablerus, alii fupra laudati. Sed Iacobum, Chrifti fratrem, diuersun ab vtroque apostolo, Grotius, Ricardus Simonus, Herderus, Niemeyerus, Pottus, auctorem litterarum agnoleunt. - Multum etiam disputatum est, quibusnam haec epistola fcripta fit? Alii existimant, Judaeis, nondum conuerfis, extra Palaestinam dispersis: fic Lardnerus, Supplem. chap. 17. §. 3. conf. Mishaelis Einleit. pag. 1430 fqq. §. 241. Pottus pag. 33. alii Christianis, antea Iudaeis, vid. Braunius Select. Sacr. lib. 1. cap. 12. guem laudauit Fabrisius, add. Pott Prolegg. pag. 34. quae fententia haud dubie verifima eft. Noeffeltus vero, in Diff. Coniesturae ad historiam cathol. Iacobi spistolae, Opusc. ton. II. pag. 200 fog. minus probabiliter, vt videtur, certae cuidam ecclefiae, nempe Antiochenae; Beza autem in expofitione fuper epift. Iacobi ad I, t. (Opp. tom. V. pag. 673. edit. Colon.) Chriftianis, qui poft necem Stephani, relitis Hierofolymis, inter gentes difpersi erant, destinatam fuisse, arbitrantur. — Annum, quo scripta est epistola, plerique, vt Fabricius noster, Lardner Suppl. l. c. Ich. Henr. Michaelis in Introduct. in ep. Iacobi §. 8. Millius Prolegg. § 56. Schmid H. C. pag. 679. alii, conflituunt p. C. N. LX. vel LXI. Michaelis vero, Einleit. Th. II. 6. 242. pag. 1437. atque omnes il, qui lacobum, Zebedaei fil. auctorem ep. faciunt, eam longe ante an. LXI. conferiptam effe adfirmant. Vtriusque fententiae argumenta exhibuit et ponderauit Pottus Prolegg. pag. 36 fq. Hierofolymir este litteras feriptas, exinde folet probari, quod Iacobus, tefte Hieronymo de vir. illustr. per triginta annos Hierosolymitanam ecclesiam rexit. - Quod denique conflium epistolae adtinet, Ven. Storr in diff. fupra laud. de cath. epp. etc. (Tubing. 1789. 4.) et in differt. exeget. in ep. lacobi not. 82. 89. 136. fuspicatur, lacobum, non minus quam Petrum, scripsisse ad Christianos, ex-Iudaeos, minoris Asiae, eo confilio, vt obuiam iret abufui doctrinae Paulinae de fide et legis Mofaicae abrogatione, vt declararet sum cum Paulo confensum, et vt firmaret animos Christianor. illorum, vt eo fortius refisterent machinationibus falforum doctorum, in illis regionibus viventium; legisse lacobum epistolas ad Romanos et Galatas; fero ergo esse ficriptam ep. nec lacobum Zeb. fil. esse posse ep. auctorem. Sed illam sumtionem de confilio ep. et lectione epp. Paulinar. incertam profitetur Gablerus pag. 33 fqq. Prorsus autem explodenda est alia sententia de ep. confilio, quam Fabricius adtulit, cuius haec quidem funt verba: "quod fcopum praecipuum huius epistolae (Fraseur disquisit. Bibl. pag. 739) nonnulli este contendunt, confutationem haereseos Simonis Magi, quae in fide sola sine operibus spem falutis docuerit esse repositam, procul est profecto a veritate repulsom. Nam fides Simonis Magi (vid. Ittigii de haerefiarchis pag. 37.) in ipfum eiusque Helenam, nihil profecto ad fidem, de qua Jacobus." Ceterum

LIIIIa

819

820 Lib. IV. c. VII. EPISTOLA IVDAE

Ceterum aufforitatem huius ep. canonicam et antiquiorum et recentiorum plures negarunt. E veteribus laudandi sunt inprimis Origenes Comment. in Ich. tom. XIX. (as ev Ty Oceoutry Tanábe averyvaner,) Eulib. H. E. III, 23. avriservantrois eam adnumerat, add. II, 23. Hieronymus Catal. Script. Ecclef. cap. 2. et ip/a, inquit, ab alio quodam sub lacobi nomine edita adseritur, licet paulatim procedente tempore obtinuerit austgritatem; aliorum iudicia v. ap. Schmid H. C. pag. 684. cui praecipuae dubitandi caussa videntur hae fuisse : a) ipfa dubita. tio de auctore epistolae, sitne apostolus nec ne? b) ipsa ep. forma; cum scil. suerit circularir. nec ad vnam ecclesiam missa, adeoque primo tempore in nullis ecclesiae archiuis constanter retenta, sed cum aliis ecclesiis communicata, inde in scriniis ecclesiassicis defectum exemplorum huius ep. maxime apud Latinos, vsque ad feculum IV. exflitifie. Recentiores ep. aduersarii haeserunt inprimis in dogmatibus, quae continet, et hanc ob causfam eam repudiarunt, existimantes, ep. auctorem contradicere Paulo, maxime in doctrina de fide ***). Sic Lutherus "", (Vorrede auf die Ep. Iacobi) Althamerus, cuius verba Wetflenius protulit N. T. tom. 11. p. 658. et Centuriatores Magdeburgenfes v. Pott p. 24 fq. Schnid H. C. p. 685 fq. Quum vero plures vett. hanc ep. agnouerint, v. Schmid pag. 683. Pott. pag. 27. etiam Syriaca ecclesia; de eius auctoritate dubitandum non videtur. Conf. Michaelis Einleit. Th. II. §. 243. p. 1439 fg. Halfenkamp Anmerkungen zu Michaelis Einl. p. 26 fgg. Alfemanni Bibl. Orientalis tom. III. part. I. cap. 9. Rusenmüller Scholia in N. T. Prolegg. ad h. ep. Noeffelt Vertheidigung d. chriftl. Religion pag. 344 [qq. edit. 4. Omnino epistolam dignam esse, quae inter N. T. libros referatur, etiamfi non fit ab Apoflolo inferipta, oftendere fluduit Pottus Prolegg. pag. 32 fq.

XII. Epistola Iudae. De Iuda, cui haec epistola tribuitur, haud leuis est quoque virorum doctorum dissensio, neque illa ad expediendum facilis. Schmidius nimirum H. C. pag. 703. et in Prolegg. ad ep. Iudae, nec non Rosenmüllerus in Prolegg. aliique existimant, hunc Iudam nostrum fuisse Alphaei et Mariae materterae I. C. filium, Iacobi minoris fratrem, etian Lebbaeum, et Thaddaeum (Matth. X, 3. Marc. III, 18. Luc. VI, 16.) dictum, eundemque apostolum. Grotius in Prolegg. statuit, Iudam, episcopum Hierosolymitanum, Hadriani temporibus viuentem, epist. auctorem suisse. Resultatus est a Campegio Vitringa Obss. Sacr. lib. IV. cap. 9. §. 42. Calouio, Hammondo, Cauco in vita Iudae, Apostoli, Rich. Simonie

999) Quomodo autem Iacobus cum Paulo confpiret, varie difputarunt e reformatis quidem praeter interpretes vtriusque epiftolarum Cocceius contrà Mafenium tom. VII. pag. 22. Iac. Altingius tom. V. Opp. heptade 2. diff. 4. Turretinus et Ioh. Vorflius fingularibus diatribis, Georgius Bullus in Harmonia apostolica eiusque apologia adu. Tho. Tullium, Guil. Caue in vita Pauli fect IX. Herm. Witfius in diff. adu. Caueum, Francife Burmannus pag. 116 fq. Exerc. Dauid. Huygenius in diff. de fide, Iac. Gouffetus, etc. e nostratibus videndilloh. Hulfemannus in Harmonia Apostolica aduersus Grotium, Niemannus in diff. de fide incarnata, et Christoph. Franchius Exerc. anti - Limborch. pag. 337 fq. Si quidem verum volumus, tota res videtur componi poffe tribus verbis, cum luce clarius fit, merum effe fidei cadauer (neutiquam vero fidem illam actuofam ac falutis compotem Paulo celebratam) quam veluti ineptam, sterilemque explodit Iacobus. Fabric. conf. interpp. ad cap. II. Iac.

rrr) Conf. Raithis vindic. versionis Lutheri pag. 642. Gerhardi exegesin loci de S. Scriptura S. 27. Ioh. Musaei contra Erbermann. p. 110 fq. Maium examine Criticae N. T. pag. 205. et Baslii Lexicon in Luther note N. fq. Fabric.

Digitized by GOOG

Lib. IV. c. VII.

821

Simenio Hift. Crit. pag. 201 fq. Dan. Papebrochius (laudatus a Wolfio in Curis) in Actis Sanctor, Antwerpienfibus tom. III. pag. 802. hunc Iudam fuisse contendit vnum ex LXXII. discipulis Christo. Eum fuisse Christi comprisignum, Iosephi ex alia vxore filium, adfirmat Michaelis Einleit. Th. 11. §. 256. pag. 1491. contra Herderus Briefe zweener Brüder lefu etc. et Niemeyer Charakteristik tom. I. pag. 517. eum non minus quam lacobum, lesu fratrem fuisse germanum, profitentur, quod tamen pluribus negant Haffius et Michaelis. Scl. Frid. loach. Halle, der Brief ludae übersetzt und erläutert aus einer neueröfneten morgenländischen Quelle (lena 1786. 8.) Einl. pag. 6. docet, Iudam, huius ep. auctorem, non fuisse apostolum, non fratrem Chr sli, nec fratrem Jacobi, fed propinguum Jacobi minoris, Semicrus denique in ep. Iudae Prolegg. nihil certi, in tanta opinionum diuersitate, argumentorunque historicorum penuria, definiri posse, rectissime monet. Neque omnino etiam de tempore, quo sit ep. conscripta, (locus autem prorsus ignoratur,) constitui certi potelt. Lardnerus opinatur, eam scriptam esse circa an. LXIV-LXVI. L'Enfant et Beausobrius an. LXX --- LXXV. Dodwellus et Caus LXX. vel LXXI. Millius circa an. XC. Hominum nimirum doctorum plurimi, cum mira inter epistolam Iudae, posterioremque Petri intercedat fimilitudo, fatis probabiliter exifimant, Iudam illam ep. legisse, et quam plurima ex illa mutua fumfisse. Hanc quidem fententiam defendunt Michaelis Einleit. Th. II. §. 257. pag. 1405 fq. Schmid H. C. pag. 705 fq. Fabricius nofter sss), et Storrius paullo post nominandus; eti nonnulli contrarias partes tueantur, et flatuant, Petrum legiste epistolam Iudae. Hassing I. c. pag. 14. qui Herderum sequitur, Petrum et Iudam e communi fonte haussife, et inde harum litterarum convenientiam derivandam esse censet. Scripliffe nimirum arbitratur Petrum et Judam Christianis e Iudaeis, inter Persas viuentibus, qui adeo multas opiniones, Persis sollemnes, quoque souillent, easque commiscuissent cum opinionibus, Iudaeis propriis. Has ergo opiniones vtrumque scriptorem respexisse, iisque sele adcommodasse, Petrum verbosiorem, Judam breuiorem esse. Michaelis vero pag. 1495. probari posse negat. vtramque epistolam iisdem fuisse destinatam. Storrius Diff. de cath. epp. confilio, cenfet, destinatam fuisse ludae ep. Christianis, in Alia minori degentibus, feriptam este post Petri fecundam; fortaffe, hoc Apostolo mortuo, Iudae necestarium vilum fuisfe, vestigia Petri premere, atque illius inftar sele opponere erroribus falforum doctorum, et Christianos ad conflantem doctrinae verae et incorruptae professionem excitare; resperisse eum inprimis 2 Petr. II. fed ne eadem iisdem verbis diceret, nonnulla orationi Petrinae adiecisse, nonnulla abiecisse, verba mutasse; et, vt lector bus suis in memoriam reuocaret ep. lacobi, in inferiptione libelli fefe nominaffe lacobi fratrem. Quascunque demum partes fequaris, hoc vitro fatearis necesse est, epistolam hanc fuisse deflinatam Christianis, antea Iudaeis: id enim illa ipfa fat clare et euidenter docet. 🛶 Ceterum conflat, hanc epiftolam, etfi a multis veterum, maxime propter Henochi testimonium ") et recentiorum quoque, v. c. Luthero,

sss) Epistolam seripsit postquam secunda iam a Petro edita suisset, cuius nonnulla ad verbum repetit et interpretatur et v. 17. cam viderur singillatim innuere, quando ait: vans de a'yannrei aus-Syre räv apoggaalvav vao räv anosóhav rä avgiz Inoa Xossi Erasmus de Iudae epistola: ncum epistola Petri posteriore non solum stilo ac sententiis, sed et verbis mire congruit, quaedam il-

L1111 3

lius velut interpretans, quale illud de iudicio blasphemise. Fabric.

ttt) Hieronym. in Catal. Script. Ecclef. et quia de libro Enoch, qui apocryphus est, in ea assumit testimonium, a plerisque reiicitur; tamen auxoritatem vetustate iam et vsu meruit, et inter sanstas scripturas computatur. — Ceterum Woidius, Anglus, cum 1775. versaretur Paristis,

Digitized by Google

Centu-

\$23 Lib. IV. c. VII. SEC. EVANGELIVM AEGYPTIOS ET HEBRAEOS Vol. 111. p. 168

Centuriatoribus Magdeburgenfibus aliis, de ipfius authentia dubitatum sit: tamen mature satis quoque aguitam et citatam fuisse a Tertulliano, Clemente Alex. Origene, Cypriano, aliis. Conf. omnino Millius in Prolegg. Ens Biblioth. Sacr. p. 397. Hofmann ad Pritium pag. 111 sqq. 114. Schmid H. C. pag. 707 – 718. Michaelis Einleit. §. 258 sq. pag. 1497 sq. Hasse 1. c. pag. 18 sq. Wolfins in Curis, et quos ibi landauit. Kuin.]

XIII. Hactenus de libris N. T. isda Sínos breuiter dictum efto, quibus multa Apocrypha iam olim, (ab haereticis maxime,) adiuncta fuisse, constat. Eximiam quamdam prae illis et antiquitatem et auctoritatem a viris quibusdam doctis, H. Dodwello, I. Ernefie Grabio et a Io. Millio tribui video Euangelio duplici """), quorum alterum secundum Acgyptios dictum fuit, fiue quod Apostolorum discipuli et Christiani Catholici in Aegypto illius effent auctores, fiue quod Aegyptii illo vterentur ""): alterum ferundum Hebraeos, fcriptum hebraice, quod legerunt Nazaraci, qui ex Hebraeis sue Hebraislis nomen Christo dederant. legis Mofaicae fimul observantes. Sane perantiqua haec scripta esse, (licet ante Lucae Euangeliam compolita, cum viris doctis praestare nolim,) fatis demonstrant testimonia, ex illis petita ab vtroque Clemente, Ignatio, Papia et aliis. Fragmenta Euangelii secundum Aegyptios exhibui in codice Apocrypho N. T. pag. 335 fq. Euangelii fecundum Hebraeos pag. 355 fq. quod posterius in graecum latinumque fermonem ex hebraico vertisfe fe teftatur Hieronymus in catalogo, vbi de S. Iacobo, vnde sub Arami nomine, (quoniam in Aram fiue Syria versabatur doctor Stridonensis,) perstringitur a Theodoro Mopluesteno apud Photium cod. CLXXVII. τέτον και πέμπτον Ευαγγέλιον προσαναπλάσαι λέγα, in τους Euroβία το Παλαιςίνο βιβλιοθήκαις υποπλαττόμενον ευράν.

XIV. Scripta varia Apocrypha fub Chrissi, Mariae et Apostolorum nominibus, vario tempore iactata, digessi ac recensui in singulari opere, quod iam saepe memoraui, sub titulo Codicis Apocryphi N. T. Hamb. 1703. 8. """) Igitur in praesenti titulos tantum plerosque perstringam, addito quodam observationum veluti spicilegio. Quum illum librum ederem; nondum in manus inciderat meas libellus, germanice editus, codem a. 1703. fine loci notatione 8.

rifiis, reperit in Biblioth. Regia codicem MS. quem lames Brucius ex Abyfinia fecum attulerat, qui continebat librum apocryphum Hénochi, dialecto aethiopica scriptam. Les Abisfins, scribit Woidius Michaeli (vid. Oriental. Biblioth. Th. VI. pag. 224 Iq.) preanent ce livre pour un Monument antestiluvien, et pour Canonique. C'eft trop. Mais il est trèsprobable, que c'est le même livre d'Enoch, qui a été cité par les Peres, comme un livre apocryphe. Le n'en puis developper toutes les preuves, mais il suffit, d'en alleguer quelques unes. Celle en son tems prit occasion du livre d'Enoch pour faire des reproches à la religion chretienne. Et dans ce MS. il y a des passages, et plusieurs Visions, que l'on ne pourroit iustifier, qu'en disant, ce qu'Origene repondoit a Celse: ce livre n'est dans le Ca-Non. Kuin.

usus) De euangelio fecundum Hebracos vid. motota fupra ad Matth. not. l. Kuin.

vvv) Hace ratio magis probatur Godofrede Oleario in Observationibus ad noui foederis loca, Lipsiae editis. Fabric. [Observatt. ad Evang. Matthaei, Lips. 1734. pag. 6.]

www) Praeter Fabricium in libro inscripto: Codex Apocryphus N. T. collettus castigatus, tefimoniisque censuris et animaduerssionibus illastratus part: I. II. Hamburgi 1703. 8. part. III. edita est ibidem 1719. 8. videantur Huetius in Demonstrat. Euangel. prop. 1. §. 16. pag. 37. vid reconsuit euangelia, quae sub Apostolorum nomine circumferebantur: Moshemius in Vindiciis antiquae Christianorum disciplinae contra Tolandum, Hamb. 1721. 8. cap 3. pag. 50 sq. vid disseriar de euangelio Barnabae: Isaac. Beausobre dist. de libris

Digitized by

Vol. III. p. 168 P 169

APOCRYPHA NOVI TESTAMENTI Lib. IV. c. VII. 823

tione 8. fub titulo Sureaus new antoneurus Ines, sopientia [V] Iefu duodecennis in quaefionibus et responsionibus, quas admirati fuerunt Iudaei, a Rabbino, qui praesens interfuit, hebraico idiomate descripta, postea a quo iam Christiano in graecam translata linguam et e graeco MSto Budensi germanice ver/a. Sed quicunque librum legerit, facile intelliget recens haud dubie compositum, neque ex hebraico vel graeco conversum, aut e bibl. Budensis vetusto codice graeco depromtum; fed a germano quodam vernacula lingua compofitum, quali huiufcemodi armis aut defensoribus islis indigerent facra de deo Trinuno et Christo Osav geóno dogmata. Scripta Chriffi praeter Ethnicos apud Auguflinum ***) requirunt etiam Muhainedani, vi patet ex his verbis Ahmet ben Abdala in Epifi. ad Emanuelem, Portugalliae regem et Mauritium, Principem Auriacum, quam cum confutatione sua edidit D. Zacharias Grapius, Rolloch. 1705. 4. pag. 116. Dicant iam Christiani, fi Christus eft Deus, et venit vt magifter hominum, vbi funt libri, scripta vel praecepta, quae reliquit? Feruntur etiam apud Muhamedanos dicta quaedam Solpitatoris nofiri, quae in Euangeliis nofiris haud leguntur. Ex his funt, quae colligit Leuinus Warnerus in notis ad centuriam prouerbiorum Perficorum pronerb. LXI. pag. 30 fq. Dixit Iesus, filius Mariae, super quo pax sit: qui opibus inhiat, similis est ei, qui aquant maris potat: is, quo plus bibit, sitim plus prouocat, nec bibere delistit donec pereat.

Dixit lefus, filius Mariar, Ioanni, filio Zacharias: quum quilpiam aliquid de te commemorans vera loquitur, Deum lauda: fi mendacia profert, magis Deum lauda; augetur enim opus tuum (bonum) in catalogo operum tuorum, idque fine omni tuo labore, hoc est illius bona opera in catalogum tuum referuntur.

Iefe bestae memoriae aliquando Mundus visus est instar anus decrepitae este, cui ille, quot, inquit, maritos habuisti? Ipsa adeo multos se habuisse respondet, vi numerari non posfent. Mortui igitur illi, inquit Iesur, te reliquerunt? Imo vero, isa ait, ego occidi et sustuli eos. Tum Iesur, mirum, inquit, est, adeo insipientes esse alios, vi quum viderent, enomodo relignos tractaris, tui tamen amore flagrent, et de aliis exemplum non capiant.

Tempore Iesu tres aliquando iter faciebant, qui, thesaurum inuenientes, esurimus, inquiunt, ideoque vnus ex nobis abibit et cibum coëmet. Vnus ille, qui ibat, adlatum cibum, consultum,

libris N. T. apocryphis, quam infertam eius hiftoriae Manichacifmi, e lingua Galliea in latiram sranftulit Frid. Guil. Roloff, Berolini 1734. lok. Andr. Schmid Difp.: Pleudonouum testamentum, exhibens pleudoeuangelia, acta, epistolas, apoealyples, Helmstadii 1694. in quo libello scripta illa taka recensentur, non autem exhibentur. Thom. Ittig. Diss. de pleudepigraphis Christi, virginis Mariae, et apostolorum. Semler Geschichte der Glaubenslebre im Baumgartens Polemik B. I. pag. 108 sqq. Rissler Biblioth. der Kirchenväter Th. IV. Ioh. Godofr. Koerner, Theologus quondam Lipstensis, de fermonibus Christi arga Gous, Lips. 1776. 4. qui tamen pag. 29. prostetur, praeter dictum illud Christi, quod Paulus Act. XX, 35. commemoret, «yea@o» (nominat «yea@o», quoniam eius nulla facta est in euangeliis mentio) nullum extare sermonem (hrissi, quem iure «yea@o» dixeris, et indubiis argumentis ei vindicare possis. His, hactenus laudatis, addi possunt alii, qui de libris apocryphis N T. scripserunt, quos citarunt Fabricius in cod. Apocr. et Hofmannus ac Kappius ad Pritii Introd. in N. T. p. 138 sqq. Ceterum quomodo ecclesia antiqua distinguere potuerit libros facros genuinos a spuris et suppositiciis, cam potuisse corum examen infitueres et vere etiam instituisse, docet St. sch de Canone pag. 135 sqq. Kuin.

xxx) Vid. Cod. Apocryph. N. T. p. 304. F br.

824 Lib. IV. c. VII. APOCRYPHA NOVI TESTAMENTI

Vol. III. p 169 170

confultum, inquit, erit, vt cibum veneno inficiam, quo vescente: moriantur, egoque solus thesauro potiar. Quod secit et cibo venenum admiscuit. Sed et duo illi viri inter se conuenerant, vt, quum cibum adportaret, eum intersicerent, [V] quo soli thesauro fruerentur. Quum igitur cibum, veneno mixtum, adserret, eum occiderunt. Et ipsi cibum illum venenatum comedentes, statim sunt mortui. Eum ecce Iesus transiens cum Apostolis suis dicebat: haec est conditio muudi! Videte! quomodo ternos hosce tractauerit, et ipse tamen post cos in statu suo perseueret. Vae illi, qui petit mundum ex mundo!

Macarius, Alexandrinus, sub extremum homiliae XII. videtur dictum aliquod Christi proferre, quod in Euangelistis frustra quaesieris. Δια τα σημέτα, α έποίει, ήγαπων (es Από5ολοι) τον Κύειον. Λοιπον ό Κύειος έλεγεν αυτοϊς. Τί Θαυμάζετε τα σημέτα; Κληρονομίαν μεγάλην δίδωμι ύμιν, ήν έκ έχει ό κόσμος όλος. Propter figna, quae (tum ipse tum per illos) faciebat, Dominus ab Apostolis diligebatur. Ceterum hic ad eos, quid miramini, inquit, figna haec? Hereditatem magnam do vobis, quam vniuersus mundus non habet. Non dubito tamen, Macarium respecifie ad Luc. X, 17—20. atque aliis verbis expressibile, quae apud illum Euangelistam legerat. Idem homilia XXXVII. sub init. 'Αλλ' ακέων τέ Κυρίε λέγοντος έπιμελέσσαι πίσεως και έλπίδος, δι' ων γεννάται ή Φιλόθεος και Φιλάνθεωπος αίγάπη, ή την αιώνιον ζωήν παεέχεσα. Sed audiens Dominum iubentem studers fidei a spei loco Macarius non vnum aliquem locum Euangelistae, aut singulare Christi dictum, fed vniuersam Euangelii fummam fuis verbis complexus esse videtur. Idem de plurimis alius ververum locis dici poterit.

In eodem codice Apocrypho praeter integra defcripta a me et tellimoniis, cenfuris atque animaduerfionibus illustrata, *latine* quidem Euangelium Natiuitatis Mariae, Euangelium Infantiae, (ab H. Sikio [Bremensi, 1697.] versum ex Arabico,) et Euangelium Nicodemi*), additis Pilati Lentulique Epistolis, Abdiae Acta Apostolorum, Mariae epistolas tres et Paulinas ad Senecam, Ioannis item litteras breues ad quendam hydropicum: Graece et latine vero Proteuangelium Iacobi, Euangelium Thomae, extrema parte mutilum, Pilati relationem ad Tiberium, hactenus ineditam: Epistolam Christi ad Abgarum """), Epistolam Pauli ad Laodicenses """) et Petri ad Iacobum: habes de Euangeliis Apocryphis circiter quinquaginta, 1) Euangelio fecundum Aegyptios, 2) Euangelio aeterno, 3) S. Andreae, 4) Apellis, 5) Duodecim Apostolorum, 6) S. Barnabae, 7) S. Bartholomaei, 8) Basilidis, 9) Cerinthi, 10) Destori postynorum narratione de genere Christi, 11) de Ebionitarum Euangelio. 12) De Euangelio

¹⁰) De hoc euangelio Nicodemi polt I. I. Heffium in Bibliothek der heil. Geschichte nuperrime egit Guil. Lud. Brunn Disq. hift. critica de indole, actate, et vsu libri apocryphi, vulgo inscripti: Euangelium Nicodemi. Berol. 1794. 8. Beck.

yyy) De hac epistola Christi ad Abgarum conf. inprimis quae obsernarunt, et quos laudarunt Kappius et Hosmannus ad Pritii Introduct. in N. T. p. 12 sqq. Kuin. add. S. Th. Bayeri Historia Edessen et Orthaeña p. 104 sq. et I. S. Semleri diss. de epistola Christi ad Abgarum. Hal. 1796. 222) Michaelis hanc epistolam suae introductioni inferendam curauit vid. Einleit. Th. II. pag. 1281. observavit, cam quoque legi in antiquissimis bibliis germanicis circa aanum 1462. editis, post epistolam ad Galatas, esse vero compilationem satis iciunam et sterilem ex aliis literis Paulinis. Conf. etiam quae de ca notarunt Pritius, l. c. pag. 141 sqq. ibique Kappins et Hosmannus, nec non Wolf, in Curis ad Col. IV, 16. Kuin.

Vol III. p. 170 P 171. 172 APOCRYPHA NOVI TESTAMENTI Lib. IV. c. VII. 825

lio Encratitarum, 13) Euae, 14) Gnofficorum eis övouce rov uce 910. 15) De Euangelio fecundum H. braeos. (1) 16) De Evangeliis quae fallauit Helychius. 17) Iacobi vtriusque 18) De libro Infantiae Saluatoris. 19) S. Ioannis de transitu B. Mariae. Euangeliis. 20) Evangelio Iudae Thaddaei, 21) Iudae Ischariotae, 22) Leucii, 23) de Evangeliis, quae falfauit Lucianus), 24 — 26) de tribus Manichaeorum Euangeliis. 27) De Euangelio Marcionis, 28) libro de S. Maria et oblietrice. 29. 30) De S. Mariae interrogationibus maioribus et minoribus. 31) Libro de Natiuitate Saluatoris. 32-34) Libro triplici de natiuitate et libro de transitu S. Mariae. 35) Evangelio Matthaei Hebraico, quo vsi Nazaraei *). 36) S. Matthiae Euangelio. 37) De narratione fub Iustiniano imp. reperta ') de genere Christi. 98) De Euangolio Nicodemi ⁴). 39) S. Pauli Euangelio. 40) Euangelio perfectionis. 41) De Euangelio S. Petri, 42) S. Philippi, 43) Simonianorum, 44) Euangelio fecundum Syros, 45) Tatiani, 46) Thaddaei, 47) S. Thomae (), 48) Valentini, 49) de Euangelio vivo et 50) Hieron. Xauierii Historia Christi, Persice Scripta. Timotheo quoque Euangelium tribuunt in Menaeis suis Graeci die XXII. Ianuarii.

Perfequitus praeterea fum in eodein volumine praeter Abdiam Acta Apoflolorum Apocrypha quaccunque, Achaiae presbyterorum et D'aconorum Epiflolam de paffione S. Andreae ¹), Andreae eiusdem medéers, Acta Apoflolorum, quibus vii funt Apoflolici fine Apotactici, Clementis Romani recognitiones, Cratonis libros X. de geftis et paffionibus Apoflolorum, Acta Apoflolorum, quibus vii funt Ebionitae, et Encratitae: Acta⁸) Ioannis; Leonidae et Neocharidis fine Xenocharidis Acta fub nomine S. Andreae Apofloli edita: Leucii Charini Manichaei Acta fub SS. Ioannis, Petri, Thomae, Andreae etc. vulgata nominibus, Linum de paffione Petri et Pauli, Acta Apoflolorum, quibus vfi funt Manichaei, Marcellum de conflictu S. Petri et Simonis Magi; Anonymi [P] Hiftoriam S. Marci Euangeliftae: Ioannem Marcum de paffione S. Barnabae, 'Anonymi Acta S. Matthiae'') verfa ex Hebraeo;

a) Leucium non diuerfum effe ab hoc Luciano contendit Mullius prolegom. ad N. T. p. 37. Fabr.

b) Fragmentis ex hoc Euangelio allatis p. 368. * adde hacc Hieronymi Epist. CXLIX. ad Hedibiam quaest. VIII. In Euangelio autem, quod hebraicis litteris scriptum est, legimus non velum templi scissum, sed superliminare templi mirae magnitudinis corruisse. Fabric.

c) Hace a Chaffanaco in catalogo gloriae mundi parte IV. male tribuitur Lactantio, quamquam ad calcem vetustarum quarundam Lactantii editionum latine exstat. Fabric.

d) Codex antiquus est in biblioth. Einstedeln, et eius lectiones variae collectae atque editae sunt ad calcem libri: *Io. Iac. Heß* Biblioth. der heiligen Geschichte etc. part I. Harl. De eius libri vorsione francogall. antiqua egit Brunnius lib. antea laudato.

e) De Thomas lib. de infantia Chrifti. vid. cod. Vindob. Lambecii comment. de biblioth. Caefar. com. VII. pag, 580. ibique Kollarii notam. Harl. Vol. IV. f) Haec epistola encyclica, graece versa, notis et diff. illustrata a Car. Christiano Woog, Lipsiae 1749. 8. conf. Baumgartenii Nachrichten von einer Hallischen Biblioth. vol. I. pag. 360 – 376. Harl.

g) Allatis a me pag. 765 fq. veterum locis adde hace Clementis Alex. in adumbrationibus ad 1 Epift. Ioannis: Fertur in traditionibus, quoniam Ioannes Euangelista ipfum corpus (Christi) quod erat extrinsfecus tangens, manum suam in profunda mist, et ei duritia carnis nullo modo reluctata est, sed locum manui praebuit. Fabric.

k) Non melioris furfuris est, quae Aethiopico idiomate exstat Vindobonae in biblioth. imperatoris Historia Apocrypha de liberatione Matthiae Apostoli Beryti e carcere et vinculis ferreis, per orationem quandam beatissimae Virginis Deiparae Mariae: Amul etiam colloquium Christi Seruatoris nostri cum iam memorata beatissima Matre sua de multis superstitios et absurdis nominibus, quibus virtus singularis adscribitur. Vide Lam-

Mmmmm

beçium

826 Lib. IV. c. VII. APOCRYPHA NOVI TESTAMENTI

Vol. III. p. 172 7 173

Hebraeo; S. Matthiae traditiones, Clementi Alex. et aliis memoratas; Mellitum de paffione S. Ioannis evangeliftae; Memoriam Apoftolorum, qua víi funt Prifcillianistae, qui liber blasphemissimus dicitur a Turibio, Laudem et passiones Apostolorum, Acta Apostolica, quibus víi Origeniani, meázes S. Pauli, Acta Pauli et Theclae, Pauli praedicationem, Acta S. Petri, Philalethen Eulebium de patsionibus Apostolorum, Acta ') S. Philippi, praedicationes et didaxies, magadóres, diarážes Apostolorum: Policratem de vita S. Timothei, Prochori Historiam de S. Ioanne evangelista, Acta Apostolorum, quibus víi funt Quartodecimani: Sortes Apostolorum. Periodos sive Acta S. Thomae, historian Petri, persice scriptam, auctore Hieron. Xauerio et Zenam, legis peritum, de vita et Actis Titi, fragmenta Apostolorum, a Steph. Praetorio, Hamb. 1595. 4. in lucem edita: praecepta Petri et Pauli, et Canones atque Symbolum *) Apostolorum.

Denique referuntur a me Apocalypses Apocryphae, liber IV. Esdrae, Reuelationes Patriarcharum et Prophetarum, Apocalypsis S. Petri, S. Pauli ava Barinov, Apocalypsis et Visiones: Apocalypsis, S. Ioanni tributa, et diuersa a Canonica, Apocalypsis Cerinthi, Apocalypsis, miraculos Caecilii illustrata commentariis, Apocalypsis S. Thomae, S. Stephani, [P] protomartyris, et Hermae Pastor. Sunt etiam, qui iactent Apocalypsis, qua per Ioannem euangelistam, mediante Maria virgine, veram fidem edoctus est, laudatur a Io. Vecco, Georgio Metochita etc.. Vide Leonis: Allasis Graeciam Orthodoxam tom. II: pag. 484. 735 952-986. et 1056. Liturgias siue Missa Christi, Petri, Iacobi, Matthaei perstringo pag 314. praeter quas a Leontio, scholassico, Crol., contra Nestorium et Eutychen memoratur etiam Missa. Apostolorum.

In quibusdam codicibus librorum Noui Foederis scripta etiam virorum Apostolicorum. Barnabae ') et Clementis Romani ""), iuncta fuisse constat, quamobrem praesenti loco virius-

becium VIII. 'pag. 643 fq. et Neffelii Catalogum, Codicum linguar. Oriental. nr. 243. Fabric.

i) Periodum et Marty ium MS. S. Philippi Apoftoli citat Canzius in gloffario Graeco, vocabulo -Kormonéntue et alibi. Fabric.

k) Petrus King (diuerfus ab illuftri Kingio, archiepifcopo Dublinenfi) in erudito libro, anglice nuper duplici iam vice, atque inde belgiceapud Batauos, et latine Lipfiae edito, qui inferibitur: Hiftoria Symboli Apoftolici, obferuat, fymbolum dictum non a tefferis militaribus vel militari zona, quam σύμβολον ερατιῶς vocat Caefarius, quaeft 78. pag. 214. neque a collatione in conuivio, quae potius eft συμβολη, fed a fignis arcanes, quae habebant/initiati in Myfteriis gentium, et ab Apuleio aç Firmico figna, a Clemente Alexandrino σημίζα, τεμμήρια, σύμβολα et carificitario βολα adpellantur. Arnobio et Firmico fymbola profamae religionis, Plutarcho confolat, ad vxor.

pag. 611; et Proclò ad Politiam Platonis pag. 370. 372. μυτικά σύμβολα et συνθήματα. Huiusmodi fuisse verisimile est σύμβολα; quae restitui iusti lulianus, parabates, teste Sozomeno lib. V. 3. p. 597licet in alia abeant: viri doctissimi. H. Valesius et Steph. le Moyne ad Varia facra pag. 325. Fabri:

que.

1) In Nicephori CPol. sixoursie, quam Anatafius Biblioth, latine vertit; fcripta N. T. quibus contradicitur hace referentur: Apocalypfis Ioannis verfuum 4000: Apocalypfis Petri verfuum 5800. Barnabae Epifola verfuum 1300: Euangelium fecundum Hebraeos verfuum 2200. Fabr.

m) Vide veterem Indicem librorum N. T. ap-Guil. Beueregium lib. II. codicis Canonum vindicati cap. 9. vbi Epistolae Clementis ad Corinthios libris factis accensentur. Ac priorem quidem etiam Eusebius sua et superiore memoria in plurimis Ecclessis. frequentatam: scribit: III. 16. Hist. Vtraqué in codice Alexandrino libris Apo-Rolicis subilicitur. Fabric.

Digitized by GOOGIE

S. BARNABAE EPISTOLA Lib. IV. c. VII. 827

que horum monumenta paucis invat attingere. Qui plura de illis volet, doctiffimorum virorum Tho. Ittigii de Patribus Apostolicis disfertationem pag. 170 sq. (eiusdem bibliothecae patrum apostolicorum praemissam) Guil. Cauei Hist. litterariam S. E. 1. Baptistae Cotelerii Patres Apostolicos, et W. E. Tentzelii disfertationes selectas consulet. [add. 1ch. Georg. Walchii Bibliotheca Patristica litterariis adnotationibus instructa lenae 1770. S. p. 21 sq. p. 16. et quos ibi laudauit. Kuin.]

Epistolam Catholicam *) quae sub S. Barnabas nomine fertur, Iudaizantibus in primis oppositam Christianis, Clemens Alexandrinus et post eum alii Apostolo, siue viro Apostolico"), tribuere non dubitant, quanquam inter libros facros recipi a paucis meruit, vnde avrizerouevous accentet et vogoi, ") Euseb. III. 25. Hist. et Hieron. in catalogo. Post Hierofolymitanum templum euerfum scriptam esse, probe observauit Stephanus le Moyne ?) et fatetur etiam Io. Millius 7), qui eam refert ad a. Chr. LXX. Ceterum W. E. Tentzelio 3) non audeo adfentiri, qui ob nonnullas [P] coniecturas, haud plane inuictas, hanc epistolam fuppofitam effe contendit ab Alexandrino quodam ex Iudaeo Alexandrino Catecheta. Longe minus eam Polycarpi effe, le Moynio crediderim, licet Polycarpi et Barnabae Epiftolas in MSto codice confusas reperiat, cuius generis plures librariorum errores notauit H. Douvellus diff. I. ad Irenaeum §. 30. Pars vero posterior Epistolae Barnabae paraenetica, quae adfuit. in codice Corbeiensi, incipitque a verbis: μεταβώμεν δε και επί ετέςαν γνώσιν ') και διδα- $\chi_{\eta\nu}$, videtur effe aliud plane fcriptum, nefcio cuius vetulti fcriptoris, fiue quale iudicium de duabus viis, inter Petri apostoli, Apocrypha veteres") quidam memorant, siue quale ex veteri quadam didazzi occurrit de codem argumento lib. VII. Constitutt. Apostol. capitibus primis viginti.

Editiones") Epifeolae S. Barnabae.

Primus cum veteri versione latina vulgare instituit Iato¹us V serius, sed nondum perfecta editio periit in graui incendio Oxoniensia. 1643. [vid. Caue l. c. pag. 20. b.]

Hugo Menardus, fiue iplo iam defuncto Lucas Dacherius cum veteri versione et Menardi notis vulgauit Paris, 1645. 4. [Walch. Bibl. Parish. pag. 260.]

'Mmmmm 2

n) Origenes I. contra Cellum p. 49. γέγραπταγ δι εν τη Βαρνάβα καθολική επισολή όθεν ο Κέλσος τάχα λαβών etc. Fabric.

Vol. 117. p. 173 🖡 174

o) Christianus Schotanus qui in libro de auetoritate LXX. Interpretum pag. 118. duos Barnabas distinguit, refellitur ab II. Vossio de LXX. Interpretibus pag. 147. Fabric.

p) Confer Sam. Basnage tom. I. Annal. pag. 617 fq. Fabric.

9) Notis ad Varia facra pag. 919. Fabric. Sic quoque Cotelerius ad Patr. Apost. tom. I. pag. 7. *Jablonsky* Inst. hist. Christ. ant. face. I. cap. 4. 5. 3. Moshem. de rebus Christi ante Constant. M. p. 162. Benson paraphrast. Erklärung einiger Bücher des N. T. pag. 407. B. I. conf. praeterea quoque de hac epistola Caue hist. lit. tom. I. pag. 19. et quos ibi laudauit, et Nicol. le Nourry differtatio de S. Barnabae epistola. vid. in eiusd adparatu ad biblioth. Max. vet. patr. tom. I. p. 38 — 47. Parif. 1703. fol. Differtation fur la lettre de S. Barnabe vid. dans les Differtations melées tom. II. pag 37 — 56. Amsterd. 1740. 8. Kuin.

r) Prolegg ad N. T. S. 3 et 12. Fabric.

s) Tentzelius in florum sparsione ad Hieron. de viris illustribus pag. 32 sq. et in dialogis menstruis, Germanice editis an. 1696. pag. 104 sq. Fabric.

t) De co vtrum ad Gnossicos respecteit Barnabas, vt visum Hammondo, confer D. Tho. Ittigium de haeressarchis pag. 180 sq. Fabric.

u) Vide fis codicem Apocryphum N. T. p. 802. Fabric.

v) Plerasque ante me notauit idem Ittigius de Patribus Apostol, pag. 174, Fabric.

Digitized by GOOGLE

828; Lib. IV. c. VII. CLEMENTIS ROMANI EPISTOLA

- Vol. Hl. p. 174 🖥 175
- Cum notis If. Vofii, ad epistolarum Ignatii calcem prodiit Amst. 1646. 4. Recufa haec editio. Lond. 1680. 4. Ioachimus quoque Ioannes Maderus Barnabae epistolàm cum Volii notis inprimi curauit Helmst. 1655. 4.

Cum notis Ich. Buptistae Cotelerii, inter patres apostolicos Paris. 1672. fol.

- Cum Hermae Pastore, additis ad calcem breuibus Ed. Bernhardi in Barnabae Epist. notis. Oxon. 1685. 12. e theatro Sheldoniano, curante episcopo Oxon. Ioanne Fello, qui laeiniam praemonitionis Viferianae, ex incendio feruatam, praefationi inferuit, et in Epistola ipfa, notis breuibus adspersis illustrata, lacunas graeci textus, ex latina veteri vetsione et huius vicifim e graeco suppletas, minio dislinxit.
- Epistola Barnabae cum Epistola Polycarpi ex fide MS. codicis confusa in variis facris viri dochiff. Stephani le Moyne, cum vberrimis [P] eius observationibus et annotationibus. Lugd. Bat. 1685. et 1694. 4.
- Cum notis Menardi, 1f. Voffii, Cotelerii, Io. Felli et Ed. Bernhardi, in noua editione patrum Cotelerii Apostolicorum, cura Ioannis Clerici reculorum, Amst. 1698. fol. siterum L. B. 1724, II. fol.]
- [In Rich. Ruffel SS. Patrum Apostolicorum Rarnabas Clementic. Operibus Lond. 1746. II. voll. 8.]

Latine in Bibliotheca Patrum Lugdunensi, tomo r.

Anglice cum Epistolis Clementis, Polycarpi et Ignatii ac Hermae Pastore, Guilelmo Walmo interprete. Lond. 1693. 8. [vid. paullo post ad Clem. Rom.]

Germanice, cum Epistola Clementis Rom. interprete Godofredo Arnoldo a. 1696. 12. [vertit quoque et notis illustrauit 10h. Otto Glüfing. v. in 1. Otto Glüfings Briefen und Schriften der Apostolischen Männer pag. 1-43. Hamburg 1723. 8. Kuin.] Excerpta ex ea dedit. C. F. Röfsler in: Bibliothek der Kirchenväter tom. I. p. 7-20. Semler Einl. zu Baum. gartens Polemik tom. II. p. 3 fq.

In actis eruditorum a. 1691. pag. 198. inter nova litteraria primo loco relatum est lo. Millium Oxoniae in colligendis primorum ecclefiae doctorum monumentis Arenue pergere, proximeque S. Parnabae Episiolam cum omnium quotquot in eam exstant commentariis et ampliffima H. Dodwelli differtatione eiusque paraphrafi effe editurum. Sed needum quodsciam ista Exdoous lucem vidit, licet Millio iam ante paucos menses, post vix absolutam incomparabilem noui teffamenti editionem Oxoniae erstincto. Neque prodierunt quae ibidem in actis eruditorum tanquam ad prelum parata laudantur Clementis Romani feripta, Millä notis illustrata.

S. Clementis ") Romani Epistola ad Corinthios, pulcherrimum haud dubie post factas litteras Apostolicae doctrinae monumentum, scriptum videtur este paullo ante templum euer-

fom

Paulus Apostolus Philipp. IV, 3. Fabric. Num Clemens immediatus Petri successor fuerit, nec ne ? ipfi Pontificii fecum pugnant. vid. D. Nelleri, - primatum pontificium S. Clementis I. ab codem Idi Treuirenfist disputatio de Clemente, episcopo romano, Treuir. 1772. et disquis eritica in

w) Meminit huius comitis fui atque avera Georgii Christph. Nelleri, Icti Treuir. de tribu episcopis S. Petri etiamnum viuentis, in romana. cathedra successoribus, systema nouum, vti et: viro clariff. in ius vocatum. Coloniae 1772. conf. ephem. litter. Gotting. a. 1773. nr. 6, - Diverſù

Vol. III. p. 175 7 170

CLEMENTIS ROMANI EPISTOLA Lib. IV. c. VII. 829.

fum a. Chr. LXIX. aliquot annis post mission ad eosdem S. Pauli priorem, cuius meminit epistolam. Neque lectu indigna est Epistola Clementis posterior, quanquam de illa veteres dubitasse constat ?).

Editionss 9) Epistolarum Clementis Romani.

Erima egregii viri Patricii Iunii ex codice antiquissimo facrorum voluminum Graeco Alexandrino, [Theclae virginis manu, vt ferunt, descripto, et a Cyrillo patriarcha ad Angliae regem dono misso,] quibus has Epistolas inuenit subiunctas, et priorem cum latina sua versione' notisque eruditis, posteriorem extrema parte mutilam graece tantum edidit. Lacunas vocabulorum, quae in MSto legi non poterant (vna enim cap. 57. integrae vnius vel duarum paginarum lacuna ressitui haud potuit) ex [1] ingenio *) suppletas distinxit "") minio. Oxom 1633. 4. Miristice hoe monumento cum illud vidit delectatus est vir sumus Hugo Grotius, vt patet ex eius epistola 347. Recusa est praeelara Iuniana editio loach. Io. Madero curante praemissis nonnullis quibus yungiorns et et antiquitas harum Epistolarum adstruitur. Helmstad. 1654. 4.

- Epistola prior cum versione et notis lunii, posterior cum versione Gothofredi Wendelini et eiusdem de Clementis atque eius Epistolarum (nam posteriorem quoque genuinam esse contendit) divinatione. Paris, 1672, fol. in tomo primo Collectionis Conciliorum Labbeanae:
- Bpistola vtraque cum versione et notis I. Baptistae Cotelerii, qui in capita siue sectiones vtili instituto distinxit et fragmentum Epistolae secundae e parallelis MSS. Damasceni addidit, in tomo priore Patrum eius Apostosicorum Paris, anno eodem 1672: fol.
- Cum verfione Iimii hine inde interpolata et notis breuibus Ioannis Felli, Oxonienfis epifeopi, Oxon: 1669. 12. et 1677. 12. in qua posteriore editione capitum distinctio Coteleriana est adhibita, [et omisiae funt-lunii notae]

Min mmm 3

Cum

Digitized by Google

füs hie eft et discernendus a Flauio Clemente, martyre sub Dominiano, vt Franc. Anton. Zaccaria in dist. latinis de rebus ad historiam atque antiquitates ecclesiasticas pertinentibus, Fulgini 1781. vol. I. nr. 2. docuit. Is vero, contendens, Clementem Romanum moreun martyris subiisse, paucos ad credendum adducet. — Adde de Vitry diss de epitaphio Clementis Martyris, in tom. 23. della Raccolta di Opuseoli scientifici del P. Calogerà. Harl.

x Biam Clementis Rom, priorem ad Corinthios epistolam nonnulli tanquam falfam et adulterinam repudiarunt, Iok. Tolandus, Ioh. Hulfemannus, Abr. Calouius, Chr. Aug. Saligius; alii, vid. Walch. Biblioth. Patrist. pag. 212 fq. Plures tamen recte Clementem illius ep. auctorem agneuerunt. De posteriore Clem. Rom: ep. ad Corinthios etiam diversa funt hominum doctorum kententiae. Nonnulli ei eandem cum priore au-

Storitatem tribuunt, quibus tanten reliqui ownes aduersantur, vid. Ittigius infra laudatus. Kuin.

y) Confer laudati D. *Ittigii* diff. de Patribus Apostolicis pag. 233 sq. *Fabric*.

z) Felicius quaedam postea supplenda coniecerunt Pearsonius, Fellus, Cotelorius, Colomesius. Vide et Io. Clericum tom. II. Artis Criticae pag 322. Quod vero doctifismus Iunius fibi persualit Epistolam I. Clementis ab Hieronymo olim latine versam suffe, et illam versionem adhuc in Bibliothecis latere e quodam fratrum Lobiensium Catalogo suspicatus est, in vtroque fefellit eum ratio, vt Ittigius probe observauit. Loca quamplurima quae e facris listeris Clemens laudat, cum editione LXX. Interpretum contulit Christianus Schotanus lib. de auctoritate LXX. Interpretum pag. 108 - 117. Fabric.

aa) In aliis editionibus vel minoribus typis excufa funt, vt in Maderiana, vel vncinulis inclufa.

830 LAG. IV. s. V.II. CLEMENTIS ROMANI EPISTOLA

- Cum versione Cotelerii, et divinatione Godfr. Wendelini atque Pauli Colomefii notarum spicilegio. Lond. 1687. 8. addita Tho. Brunonis dissertatione de Therapeutis Philonis, et fasciculo Epislolarum singularium, a variis recentibus viris doctis scriptarum.
- Cum versione et notis Cotelerii, notisque Iunii, Felli, et Colomesii: divinatione Wendelini, et additamentis Maderianis: in nova editione Patrum Apostolicorum Cotelerii, 10. Clerico V. C. curante Amstelod. 1698. fol. [1724.]
- Cum versione Cotelerii et spicilegio notarum Pauli Colomessi, in Bibliotheca Patrum Aposlolicorum graeco-latina, qua Clementis, Ignatii et Polycorpi scripta genuina complexus est, praemissa [P] erudita sua de Patribus Apostolicis dissertatione, theologus praestantissimus D. Thomas Ittigius, Lips. 1699. 8.
- [In Rich. Ruffell Opp. Patrum Aposit. antea laudatis, et Io. Lud. Frey Episloli SS. PP. Apostolicorum, Clementis etc. Basil. 1742. 8. Separatim has episiolas cum Iunii, Boisi et al. notis edidit Heur. Wotton, Cantabr. 1718. 8. et primam Conr. Eberth, Fuldae 1788. 8. Beck.]
- Gallice, interprete Antonio Teisferio, Auenione a. 1684. Audio et virum illustrem (ita Colomefins 1687.) a: eruditorum delicium, Ezechielem Spanhemium, quem et alloqui et mirarè nobis contigit in aedibus Lambethanis, primam S. Clementis Epistolam in Gallicum sermonem olim transfuliss, quam Reip. litterariae, spero, non inuidebit vir dostissimus.
- Anglice per Guil. Burtanum, Londinensem, (eundem qui historiam graecae linguae scripsit) cum notis sopiosis, et iudicio Guil. Cauci, Lond. 1647. 4. atque iterum Guilelmo Wakaco interprete, vna cum Barnabae, Ignatii et Polycarpi Epistolis atque Hermae Pastore. Lond. 1693. 8. [et rursus ibidem MDCCX. 8. vid. Walch. Bibl. Patrist. p. 242. Kuin.]
- Germanice ex versione Godofridi Arnoldi, vna cum Epislola Barnabae a. 1696. 12. [vertit quoque Ioh. Otto Glüsing supra laudatus ad Barn. Kuin.] add. Rösslerus in Bibl. PP. S. Excerptis vernaculis tom. I. pag. 47-66.

Belgice, nescio quo auctore, Amstelod. 1646. 12. 1656. 4.

Feruntur et aliae Epistolae sub Clementis huius nomine ⁶⁶) latine, quae decretaler vulgo adpellantur, et nulla fide dignae sunt, ne vllo quidem modo conferendae antiquirate cum aliis, quamquam indem suppositis Clementino nomini monumentis, vt sunt: Canones Apofolorum LXXXV. Confistationum Apostolicarum libri VIII. (quorum libro septimo videtur etiam comprehendi, quae a quibusdam vocatur Liturgia Clementis) Recognitionum libri X. qui e sola Russini versione latine extiant, Homiliae Clementinae XIX. Epitome e Petri periodis et xngvyµarı, et Epislola ad Jacobum, fratrem domini, quae omnia in Patribus Apostolicis Cotelerii

bb) Nostris temporibus sub Clementis Rom. nomine duae aliae epp. hactenus ignotae, e Cod. MS. N. Testamenti Syriaci cum latina interpretatione edidit Io. Iac. Il'etstimius, quas epistolas editioni suae N. T. adiunxit, et has ipsas epp genuinas affirmauit. Etiam separatim hae epistolae prodierunt sub titulo: duae epistolae Clementis Romani, discipuli Petri Apostoli, e codice manuscripto N. T. jyriaci nunc primum erutae, cum versione latina, Lugd. Batau. MDCCLIV.

fol. Gonf. Acta eruditor. MDCCLVI. pag. 30. Kraft theol. Bibliothek B. 10. pag. 117. Baumgarten Nachrichten von merkwürdigen Büchern B. 4 pag. 117. Haud leuibus vero de cauffis has epp tanquam fietas reiecerunt peculiaribus literis Nathan. Lardneru«, et Henr. Venema. Conf. omnino, Ioh. Gottli. Freudenberger commentatio, qua historiam recentioris controuersiae de Cismentis Romani epistolis exhibet, Lipfae 1755. 4. et Walch Biblioth. Patrift. p. 213 fq. Kuis.

Vol. III. p. 177 7 178- DE CANONE ET ORDINE LIBROR: N. T. Lib. IV. c. VII. 831

Cotelerii recensita et illustrata habentur. Verum missis hisce, de canone atque ordine librorum sacrorum noui soederis adhuc pauca mihi dicenda veniunt.

XV. Historiam Canonis librorum N. T. guorum auctoritas vel statim, a quo scripti sunt, in a Ecclefiis omnibus obtinuit, ita, vt, qui eos reiicerent, pro haereticis haberentur; ecclefia: vel non flatim ita innotuit omnibus, fed interiecto tempore tamen ab vniuerfa recepti funt ecclefia : ex--Kibuerunt e veteribus quidem Eusebus in Hist. Ecclesiastica et Eusebium fere seguntus Hierony. mus in Catalogo: inter recentiores; Theologi nostri laudatissimi, Christianus Kortholtus libro de Canone et Io. Gerhardus in exegeli Loci de Scriptura facra cap. IX et X. Philippus praeterea Jacobus Hardtmannus [etiam Sclerandri nomine notus] de gestis Christianorum sub Apostolis cap. XII. et lo. Henr. Mains in examine Hift. Criticae N. T. Tum e romanae fociis ecclefiae Sixtus Senensis in Biblioth fancta, Posseuinus in Adparatu, [P] Baronius in Annal. Huetius in demonstratione Euangelica, Rich. Simon in Hist. Critica N. T. et Lud. Elias du Pin in Prolegg. Biblicis et Bibliothecae scriptor. ecclef. tom. I. atque in responso ad Petitdidierim quod tom. VI. adjungitur: Natalis Alex. in Hift. Ecclef. Claudius Frasfenius in disquisitionibus Biblicis et Guilelmus Bonjour "), Tolofanus, in triduana de Canone librorum facrorum concertatione, Rom. 1704. 4. dialogo tertio. E reformatis aliisque protestantibus lac. Basnage Historiae controuersiarum theolog, gallice editarum, libro octauo, et in praefat, ad Historiam V. et N. T. imaginibus, in aes incifis, obferuationibusque criticis et moralibus itidem gallico idiomate illustratam, et in diff. apologetica aduersis Richardsonum de): Som. Barnage tomo primo Annalium ecclesiaslicorum, Io. Henricus Heideggerus in Enchiridio Biblico, Io. Leus. dinius in Philologo Graeco,, Tho. Milles ad Cyrilli Hierofolym, Catechef. IV. 22. Daniel Whithy Prolegg. 3. ad Commentaria, anglice edita, in N. T. Nehemias Grew in Colmologia facra lib. V. cap. 1. Richard/onus et Stephanus Nye in historica recensione et apologia canonis N. T. aduersus Amyntorem Io. Tolandi, (qui tamen ip'e Tolandus quoque difertis verbis negat, fe vilum N. T. librum vocare in dubium.) Simon Ep fcopius libro IV. Inflitt. Theolog. et lo. Clericus diff. 3. ad Harmoniam euangelicam, et qui omnium denique industriam vicit Idannes Millius in prolegomenis erudicifimis ad Nonum Testamentum. Fabrie.

[Add: Ens Biblioth. Sacra S. f. Diatribe de librorum N. T. canone, Amflelod. 1710. 8. Iac. Chr. Ifelius de Canoue N. T. in Mifcell. Groning. tom. III. pag. 260 fq. Ioh. Frickius Comment. de cura vet. ecclef. circa canonem S. Scripturae. Vlmae 1728. 4. Iuft. Weffel. Rumpaeus Comment. crit. ad libros N. T. in genere. Gerh. de Maftricht Canon S. Scripturae fecundum feriem feculorum N. T. Bremae 1722: et denuo cum notis Chr. Kourberi Ienae 1725. 8. Dodwellus diff. I. in Irenaeum §. 35-42. Lampe Prolegg. in Ioh. Euang. lib. I. cap. 5. 12 fqq. Witringa Hypotyp. hift. et chronol. f. pag. 220. §. 20. Dan. Heinr. Hering Abhandlung von den Schulen der Propheten unter dem A. T. von der Schule des Ap. Iohannes zu Ephefus, wod von dem Kanon des N. T. Breslau 1777. 8. Eberh. Henr. Dan. Stofch Commentatio hiftorico-critica de libror. N. T. Canone, praemiffa eft differtatio de cura veteris ecclefiae circa libros N. T. Francofurti ad Viadr: 1735. 8. Ioh. Sal. Semler Abhandlung von freyer Uaterfuchung des Kanon, Tomi IV: Halle 1771-1775. 8. Chrift. Frid. Schmidii Hiftoria antiqua et vindicatio Canonis facri Veteris Nouique Teflamenti libris II. comprehenfa Lipf. 1775. 8. Nachricht von den neuesten Streitigkeiten über den Kanon des A. und N. T. in Walchs

. ce) Cf. Acta Erud. a/1706. p. 502 fq. Fabr. dd) Hift. des Ouvrages des Scavans a. 1740. p. 18 fq. Fabr.

832 Lib, IV. c. VII. CODICES, MSSTI CELEBRIORES

Walchs nouefter Religionsgeschichte Th. II. pag. 243 - 344. Schröckh Kirchengeschichte B. IX. S. 5 Igq. Michaelis Einleitung in die Bücher des Neuen Bundes (Göttingen 1787. 1788. 4. ed. quarta.) Th. I. Hace Michaelis Introductio nuperrime in linguam Anglicam translata hoc titulo prodiit: Introduction to the New Teflament by Ioky David M charles - translated from the fourth edition of the German and confiderably augmented with notes explanatory and supplemental. By Herbert Marsh - Cambridge and London 179. 8. vol.1. p. 1. continet versionem primae partis voluminis 1. et part. H. continet annotationes. vol. II. p. I. versionem partis secundae voluminis I. et p. II. annotationes. Hae vero annotationes cl. Mar/h rurfus in linguam vernaculam funt translatae: Zufaize und Verbellerungen zu Michaelis Einleitung in die Bücher des N. B. Th. 1. von Herbert Marsch., aus dem englischen überstetzt (von M. Ernft Frid. Carl Rofenmüller) Göttingen bey Vandenhoek . 1795. 4. alii quos laudauit Walchins in Biblioth. Theologica Selecta tom. IV. pag. 222. et guos nos quoque passim citauinus. Kuin.] Versuch einer Beleuchtung des jüdichen und chriftl, Bibelkanons Halis Sax. 1792. H. voll. 8. Parte Lecunda. C. F. Weber Beyträge zur Geschichte des neubest. Kanons, Tüb. 1791. 8.

Quod ad Ordinem librorum N. T. adtinet, ex veterum monumentis et codicibus antiquis abunde conflat, valde diuerfum illum fuisse, nam et euangelistae ") quandoque aliter, atque hodie fieri solet, iuncti deprehenduntur, et Acta Apóstolica^{ff}) iam praemissa Epistolis Catholicis, iam Apocalypsi: neque Epistolae Pauli, vel Catholicae etiam eadem semper ratione collocatae. Vulgatum tamen ordinem sere probari video ab Eusebio III. 25. Hist. Canone Apostolico LXXXV. Carthaginiensi XXVII. a Nazianzeno carmine XXXIII. aliisque compluribus et scriptoribus et codicibus. Sed quaecunque de diuersa illa collocatione [P] computationeque librorum biblicorum, non noui folum, sed antiqui quoque socderis apud veteres observantur, deligentissime annotauit vir doctiss. anno 1707. Oxoniae cum magna litterarum iactura denatus Humfredus Hody, parte postrema operis egregii de bibliorum textibus originalibus Oxon. 1705. fol.

XVI. Autographis facrorum scriptorum pridem deperditis 53, multi supersunt MSti codd. vario tempore, variisque locis exatati, non graeci modo, sci et latini, ne de aliis

linguis

ee) Christianus Druthmarus in cap. I. Matthaci: Vidi librum Euangelii, graece fcriptum, qui dicebatur S. Hilarii fuisse, in quo primi erant Matthaeus et Ioannes, et posteriores alii duo. Interrogaui Enfemium Graecum, cur hoc ita efset? dixit mihi, in similitudinem boni agricolar, quos fortiores habet boues, primo iungit. Fabric.

If) Vide fi placet quae notaui in codice Apocrypho N. T. pag 750. Fabric.

gg) Autographorum conferuationem fuisse impossibilem, nec vero etiam necessariam, docet Stolch de Canone libror. N. T. pag. 292 sqq. Ignatii actate codicer superstites fuisse autographos in ecclessarum tabellariis, haud pauci euincere studuerunt ex loco Ignatii in epist ad Philadelphenos cap. 8. at enimuero neque ex hoc, neque ex Tertulliani libro de praescript. haeret. cap. 36.

tale quid colligi posic, docet Griesbach, Vir Venerabilis, in Curis in historiam textus graeci epist. Pauli Spec. I. (Ienae 1774. 4. Michaelis Oriental. Biblioth. Th. XII. pag. 41 (qq.) pag. 48 (qq. qui idem fatis perspicue demonstrat, errare quoque cos, qui statuant, tempore demum persecutionis Diocletianae, cum Christiani libros suos facros tradere cogerentur, periisse codices autographos. Neque superstes fuit seculo IV. adbuc autographum Euangelii Iohannei, guamquam illud fcriptor huius leculi, Petrum, Alexandrinum epifcopum, existimant, a fe visum profitetur in Chron. Paschali Cangiano pag. 5. vid. Vranolog. Petavii pag. 213. vt demonstrarunt quibus locus ille grauibus de caussis suspectus est, Scaligerus, Petauius, Tillemontius, Garbellus, in Prolegg. Buangel. Blanch. pag. 42. vid. Ersefti Interpres N. T.

Digitized by

900L

Wol. III. p. 178

CODICES MSTI CELEBRIORES Lib. TV. c. VII. 833

linguis in praefenti dicam, quibuscum fi veterum ecclefiae doctorum commentarii ac monumenta per omnium a Chrifto nato facculorum decurfum, et versiones antiquae quaelibet conferantur, clauffime patebit, non obstante variarum lectionum vi ha), eadem tamen fcripta apoftolica nos hodie legere, quae lectitarunt veteres etiam primi Chrifiani, neque quicquam elle ita muratum, detractum, interpolatum, vel etiam temporum iniuria alterationem patfum, vi hodie non eadem credenda, speranda, facienda, colenda et observanda nobis proponantur, quae apostolis ipsis superstitibus, in corum scriptis coetus fidelium agnouit"). Interim haud inutile est varias codicum lectiones, fi sobrie fiat, confulere, non modo, ve quantum fieri licet, adhibito iudicio critico, genuinas ab aliis separemus; fed etiam vt rationes qu'bus interpretes librorum facrorum plerique, fitte veteres fiue recentes patlim vfi funt, intelligamus, ad eos vel tuendos, aut excutandos, vel explicandos, vel denique redarguendos. Infinitum effet codices MStos librorum noui foederis a virisdoctis confuttos percenfere, nec minus ineptum hoc loco recoquere ea, quae de MSS. dif. feruir Richardus Simon lib. I, Hift. Crit. N. T. cap. 29 fq. et in differtatione critica libro tertio subiecta, arque Autonio Arnaldo ") opposita, tum nouissime lok. Millins in doctis illie fuis

N. T. pag. 182 edit. Ammonii. Autographum euangelii Marci quod Vencti iacta unt, falfiffimum effe oftensum est supra, cum disputaremus de euangelio Marci. - Duabus potifimum de cauflis primi christiani in aff ruandis autographis negligentiores fuisse videntur (priesbachio Nempe post editam epistolarum Apostolorum collectionem, quae dicebatur anórolos, hace ipía collectio pracferebatur fingulis epiftolis, quon'am plures epistolas complectebatur, quoniam forte archetypum exemplar lectu erat difficilius, longo víu detritum, vel quod literae ab Apostolo aut amanuchii non fatis eleganter erant pictue. Praeterea illorum temporum homines parum folliciti erant de fingulis textus facri apicibus ac fyllabis, dum modo fenfum et doctrinam incorruptam intelligerent. Kuin.

hb) Incredibilem fere lectionum variarum numerum iam faeculo II. incunte in codd extitifie docet Griesbach in Curis in hift. text. epift. Paul. pag. 74 fq Plurim:s autem lectionum variantium, quas in codd. qui ad noftra vsque peruenerunt tempora, deprehendimus, fludio et ingenio et conjecturis libratiorum deberi obferuant Chr. Luderus in Diff. de caufis variantium lectionum fcripturae S. Lipf. 1730. 4 Wetstenius Prolegg. pag. 27. edit. Semleri, Stosch de Conne N. T. pag. 85 fqq. et Griesbach I c. pag. 76. Cauffam quoque praecipuam interpolati faepiuscule textus graeci idem Griesbachius I. c. pag. 79 fq docet, effe gloffas et fcholia, quae e codd. marginibus in

Vol. IV.

contextum immigrarunt. Horum Icholiorum duas constituit classes, alia corum fuisse notat exegetica, alia critica, h. e. coniecturas et lectiones varias ex aliis codd. decerptas. Hoc idem argumentum pertrastauit etiam Titmannus in Disf. de gloffis N, T. aeftimandi et iudicandis, Viteb. 1782. 4. monet, alias glosfarum natas offe ex ingenio interpretantium, alias ex libris V. T. cum nimirum saepius loca e V. T in N. T. commemorata, non integra adlata fint, adferipfiffe interpretes ca, quae decrant, vel e textu hebraico, vel ex versione Alexandrina; alias ex ipsis N. T. libris depromtas effe, vel quoad fingula verba, vel quord integras sententias; alias denique petitas esse alumde, nimirum, « Liturgiis, Lectionariis, Euangeliftariis, verfionibus antiquis, patrum, sliorumque scriptis. Kuis.

ii) Conf. hanc in rem, quae observarunt? Anton Driessenius in Diff. divina authoritas codicis N. T. vindicata a firepitu variantium lectionum, Groningae 1733. 4. Stosch de Canone N. T. pag. 89 fq. Ernestii Institutio interpretis N. T. pag. 154 fq. edit. Ammon. Kain.

kk) Arnaldus a. 1691. 12. edideret librum hoe titulo: differtation critique touchant les exemplaires fur lesquels Mr. Simon pretend que l'ancienne Vulgate a été faite, et fur le jugement que l'on doit faire de fameuz Manuscrit de Bess. Fabric.

Nnnnn

834 Lib. IV. c. VII. CODICES MSTI CELEBRIORES

fuis et laboriofis ad N. T. prolegomenis^{*u*}). At praecipua quaedam attingere, et virorum doctorum qui in codicibus N. T. graecis maxime et latinis conferendis laudatam posuere industriam, non erit, spero, ingratum lectori. *Fabric*.

[Antiquif-

B) De codd. N. T. qui paulatim e bibliothecis sunt eruti, de corumque virtutibus, lectionibusque variis, quas continent, non hie est copiosius differendi locus, fed conferantur practer Simonis et Millii libros, de quorum meritis acute disputauit Grissbachius in Curis, inprimis iple Griesbachius I. c. et in Symbolis critt. tom. I. Halae 1785. tom. II. 1793. 8. Alb. Bengelii apparatus criticus ad N. T., criseos facrae compendium, limam, fupplementum ac fructum exhibens, cura Phil. Dau. Burkii, Tubingae 1763. 4. Chrifto. Matth. Pfaffie diff. critica, de genuinis librorum N. T. lectionibus, ope canonum quorundam criticorum feliciter indagandis et a spuriis secernendis, vbi et inter alia de loh. Millii collectione variarum N. T. lectionum modefte differitur, Amftel. 1709. 8. extat etiam in Syntagmate diff. theologg. Stuttgardiae 1720. Daniel Whitby examen variantium lectionum Ioh. Millii in N. T. Lond. 1710, fol. Lugd. Batan. 1717. fol. 1724. 8. et 1733. 8., cum Hauercampi praefatione; Christ. Ben. Michaelis tr étatio de variis lectionibus N. T. caute colligendis et diiudicandis, in que cum de illarum caussis, speciebus, sontibusque; tum de cautelis, ex quibus diiudicari et vel adprobari, vel reprobari debeant, agitur. Halae 1749 4. lok. Alberti Bengelii tractatio de finceritate N. T. graeci tuenda, cum adspersis hie illie ab editore Chr. Bened. Michaele adnotationibus, Halae 1750. 4. quae differtatio extat quoque in Apparatu Bengelii critico ex edit. Burkii; Wetstenii Prolegg. edit. Semleri; Ioh. Sal. Semleri Hermeneutische Vorbereitung Part. III et IV. Eiusdem Vindiciae plurium praecipuarum lectionum codicis Gr. N. T. contra Whiston, Anglum, Halae 1750. 4. Michaelis Einleitung in die Schriften des N. B. Th. I. edit. 4. pag. 520 fqq. Birchius et Molden-hauerus Praefat, ad edit. N. T. Haunienfem 1788. Matthaei in fua N. T. editione, paffim. [I. Phil. Fr. Detimers Part. I. Vindiciarum textus graeci pericopae Ioh. VII, 53. - VII, 1 - 11. Trai. ad Viadr. 1793. 8.] De codd, quatuor Euangelior. Origenianis auct 10h. Iac. Griesbach, Halac Sax. 1771. 4. part. I. coll. Ernefti Neuefte theol. Bibl. B. I. S. 855 fq. Tenmmen descriptionis codd. veterum aliquot graceorum noui foederis MSS. qui in bibliotheca Caefarea Vindobonensi asternantur, et quorum nunquam

antea facta fuit collatio, vel plena descriptio. Accedunt fragmenta et parerga varii generis in hilce codd. reperta, vna cum speciminibus characterum graccorum aeri incifis, auctore Hermanno Tre-Ichow, Hafniae 1773. 8. (coll. Michaelis Orient. Bibl. Th: X. pag. 3 fqq. Ernefti Neueste theol. Biblioth. B. III. S. 220.) Andr. Christ. Husid, libellus criticus de indole cod. MS. graeci N. T. bibliothecae Caesarco - Vindobonensis Lambecit XXXIV. acceffit textus latinus Act. Apoft. antehieronymianus ex cod. Laudiano, Hafniae 1785. \$-(cod. primo loco positum accuratius descripfit, quam Treschow.) Differtatio in aureum et peructuftum SS. Enangeliorum Euangelistarium quod in bibliotheca Norimbergensi ciuica asseruatur descripsit Doederlein im Literarischen Museum B. I. pag. 475 fqq. vbi etiam differuit de correctoriis biblicis p. 1. fq. 177 fq. 344 fq. - codicem MScr. Monasterii St. Emmerani Ratisbonae aut. Colom. Sänfel. Regensb. 1786. 4. — Ueber einen Coder der vier Euangelien auf der Kurf. Bibliothek zu Mannheim N. 19 A. von Fr. Thph. Rink in Eichhorns Allgem. Biblioth. B. III. 4. - Codex MSc. graecus N. T. e bibliotheca academica Vpfalienfi descriptus et collatus a Petr. Fab. Auriuillio, Vpfal. 1786. 4. Unterfuchung der Rauischen griech. Handschrift des N. T. von G. G. Pappelbaum, Berlin. 1785. 8. - Varianten zu den vier Euangelien' aus e. Conftantinop. Menologium der VIIIten Ishrh. conf. Michaelis u. Tych/ens Neue Orient. Bibl B. VIII. I. Barret Nachr. von einem griech. Mscrpt. des Euangel. Matthaei auf der Biblioth. des Trinity College zu Dublin a. d. Transact. of the roy. irifh Academy 1787. conf. Eichhorns Bibl. B. H. Stück 4. phg. 584-609. et Paulus Neues Repertovium für bibl. und morgenl. Literat, Th. I. S. 192 fqq. Alterus in editione N. T. aliique. — Quamquam autem antiquiores critici, quorum praecipuos commemorauimus, egregie de historia textus facri meriti sunt, corum tamen diligentiam longe maximeque superarunt nostrorum temporum critici, nominatim Semlerus, Michaelis et, qui primo loco nominandus ent, Griesbachius, qui quidem inprimis praeclare obferusrunt et constituerunt varias recensiones antiquissimes contextus graeci N. T. carumque discrimen. conf. Semleri Apparatus criticus ad libera-

Digitized by GOOGLE

CODICES MSTI CELÉBRIORES Lib. IV. c. VII. 835

[Antiquiffimi N. T. codices graeci exftimantur Vaticanus et Alexandrinus ; litteris vncialibus scripti. Ac de cod. quidem Vaticano (1209.) variae sunt et pugnautes eruditorum senten. tine. Vid. de co Zacagnius praef. ad Monum. Vet. Eccl. p. 56. Weistenius Prolegg. in N. T. p g. 62 fqq. edit. Semler. Hactenus tantum exfliterunt excerpta huius cod, et exiguus variantium lectionum numerus, vt adeo definiri non potuerit, quamnam recenfionem cod. fe. quatur. vid. Eichhorn Allgemein. Biblioth. Th. II. pag. 373 fq. Ante aliquot annos editionem cod parabat Spaletti, Abbas, fed quum pater Mamachi, facri palatii magister, codicis edendi licentiam ei denegaret, a proposito desistere coactus est. vid. Adleri kurze Uebersicht feiner biblifch kritischen Reise nach Rom, Altona 1783. Michaelis Orient. Biblioth. Th. XXII. S. 171 fqq. Interim tamen Birchius diligentius quam hactenus factum erat, hunc cod. contulit, coque vsus est in editione sua, quae Hauniae prodiit. Conf. eiusdem Prolegg. pag. XIII fqq. - De Cod. Alexandrino, quem Cyrillus Lucaris, Constantinopolitanus Patriarcha, Carolo I. Britanniae regi, dono miserat, quique inde ab a. 1753. in Museo Britannico asservatur, videantur Semlerus de aetate cod. Alexandrini Halae 1750. Wetstenius p. 28. 26. ed. Seml. Detelmayer diff. qua antiquitas cod. Alexandrini vindicatur. Halae 1739. Pfaff diff. de Variant. lecht. N. T. cap. 3. pag. 53 fq. Michaelis Einleit. Th. I. S. 546 fqq. Ich. Sam. Hichtel exercit. critica, qua antiquitas et praestantia codicis Romani prae Alexandrino contra Millium adsesitur. lenae 1734. Coniecturae criticae de actate codicis Alexandrini, auctore Gottwerth lorke, praefide Semlero, Halae 1759. Nouum testamentum graecum e cod. MS. Alexandrino, qui Londini in bibliotheca Mulei Britannici adleruatur, descriptum a Car. Godofr. Woide Lond. ap. Nichols 1786. fol. Caroli Godofredi Woidii notitia codicis Alexandrini cum variis eius lectionibus omnibus, recudendam curauit, notasque adiecit M. Gottlieb Leberecht Spohn, Lipf. 1788. 8. Proximi his codd. funt Cantabrigienfis, quem Theod. Beza a. 1581. Cantabrigi nfi academiae donauit """). De eo vid. Wetsten. Prolegg. pag. 16 fqg. et Semlerum ibi in appendice pag. 593 fq. Griesbach Symb. Critt. tom. I. pag. LV fqq. Michaelis Einleit. Th. I. pag. 581 fqq. Prodiit nuperrime huius cod. editio hoc titulo: Codex Theodori Bezae Cantabrigienfis. Euangelia. Et. Apoflolorum. Acla, Complectens. Quadratis. Litteris, Graeco-Latinis, Academia, Aufpicante, Venerandae, Has, Vetuftatis, Reliquias, Summa, Quam. Potuit. Fide. Adumbrauit. Expressit. Edidit, Codicis. Historiam. Praefixit. Notasque, Adiecit. Thomas. Kipling. S. T. P. Coll. Div. Ioan. Nuper. Socius. Cantabrigiae. E. Prelo. Academico. Impenfis. Academiae. MDCCXCIII. fol. (coll. Remarks on Dr. Kipling's Preface to Beza part I. by Thomas Edwards, L. L. D. Cambridge 1793. 8. et Eichhorn. Biblioth. der bibl. Litt. vol. V. pag. 704 [99.] - Claromontanus, deinde regius, Parisis 107. conf. Michaelis Einleit, l. c. pag. 594 [qq. Wetften. Prolegg. pag. 540 fq. - Boerne-Nnnnn 2 rianus,

lem N. T. interpretationem (Halae 1767. 8.) p. 45. eiusdem Hermeneutische Vorbereitung Stück III. pag. 2 G. Michaelis Einleit. Th. I. p. 535. Griesbachius in Symbolis Critt. tom. I. pag. CVIII fq. et in Curis pag. 97. qui tamen acrem aduersarium habuit Matthaeum, Professorem Vitebergensem, vid. eius Praes. et excursus ad N. T. edit. Breuiter strictimque horum virorum de recensionibus f. editionibus principibus antiquissins sententias exposuit Ammonius, Theologus Gottingensis, in fua editione Erneflii Institut. interp. Nou. Test. pag. 169. Kuin.

mm) Confer Bezae epistolam ad inclytam academiam Cantabrigiensem, quae illum cod. servat in Biblioth S. Trinitatis. Arnaldum quidem fugit ratio, qui a falsario faeculi VI. vel VII. illum existimauit esse exaratum. Bezae epistolam habes etiam in epistolis selectis a Paulo Colomesio editis pag. 250. et in Benthemi libro de statu ecclessae Anglicanae pag. 354. Fabric,

536, Lib. IV. c. VII. CODICES MSTI CELEBRIORES

Vol. III. p. 182

rianus, nunc Dresdenfis, quem nuper edidit Matthaei, hoc titulo: XIII. Epistolarum Pauli codex Graecus cum versione latina veteri vulgo antehiesonymiana, olim Boernerianus, nunc bibliothecae electoralis Dresdensis summa fide et diligentia transscriptus et editus a Chrift. Frid. Matthasi — cum tabulis, aere expressis; accessit ex eodem cod. fragmentum Marci M. Misenae impensis C. F. G. Erbsteinii CIDIDCCXCI. 4. Sed reliquos laudare omittimus, cum in libris illis, supra laudatis, multo accuratius et copiosius de iis disputatum sit, quam h. L de iis agi posset. Kuin. Codex Laudanus 3. graecolatinus, Acta App. continens, quem accurate describi instit Tho. Hearne, Oxon. 1715. Beck. In bibl. regia Neapol. Quatuor euangelia viui occles. accommodata: cod. bombyc. faec. XIII. mutil. inc. a cap. XII. 23. Matth. definit Ioan. XVIII. 36. Neapoli in biblioth. August. S. Ioan. ad Carbon. Acta apost. epp. Paulli et cathol. cod. faec. XV. — eadem, cod. faec. XI. — IV. euangelia, cod. faec. X. et alius faec. XIII. Euang. Ioan. et Lucae faec. XI. Harl.]

E veteribus ecclesiae doctoribus Origenes ") et Hieronymus et pauci quidam alii codices N. T. varios consulere et ex iis libros facros recensere inflituerunt. Inter recentiores fignum quali ad hoc studium fustulit Laurentius Valla, qui ad notas suas in N. T. concinnandas tribus codd. graecis et totidem latinis vsus est. Eas circa a. Chr. 1440. elucubratas diu post Krasmus in lucem protulit, qui et ipse ad suam Noui Testamenti editionem faepius deinde repetitam et emendatam vsus est tum aliis MStis, tum vno graeco euangeliorum codice exarato ante mille annos, qui hodie dicitur esse in bibl. publica Basileensi. Dum verocodices graecos, qui cum latino vulgato frequentius conspirant, suspectos habet, ac si a concilii Florentini tempore ad latinos libros essent interpolati, non semper contigit optimas illi deligere lectiones, vt a Sepulueda in Epillolis, a Leo et maxime a Stunica fatis quidem acerbe, non tamen semper citra rationem ipli fuit obiectatum. Eodem tempore viri docti, qui Card. Ximenii auspiciis Complutense opus Biblicum concinnarunt, ad Nouum Test. vfi funt-codicibus Vaticanis et vno inprimis venerandae vetustatis e Rhodo Infula, Inde prae ceteris operae pretium fecit Rob. Stephanus, qui non modo latinos codices quam plurimos et correctoria, quae vocantur, Biblica confuluit, atque inde egregias editiones latinas Bibliorum, variis lecht. et notis criticis obelisque et asteriscis instructas, adornauit, sed et in editione gracea luculenta a. 1550. fol. Nouum Teft. dedit collatum cum codicibus MSS. * fedecim. Huius editionis exemplo vsus Beza, cui H. Stephanus lectiones aliorum codicum decem, ot praecedentium editionum varietates adscripserat. Marchio quoque Valefius PP) Petrus Frquardus Hilp. Evangelia quatuor contulit cum aliis XVI. MSS. quorum octo fuere in bibl. Laurentiana regis Hilp. varias lectiones ex islis codicibus edidit Io. Melchior de la Cerda in Aduersariis facris cap: XCI. acceperat enim illas a Ioanne Mariana, qui passim illas in notisfuis ad N. T. memorat. Ceterum non semper tuto hisce licere vti, quoniam nonnuli ex codicibus

nn) De Origene, qui fec. III. exemplisque pluribus et antiquioribus inter fe conferendis deledum fecit lectionum optimarum, per quem textum integrum et incorruptum formaret, quemque Erneflius in Inftitut. Interpretis N. T. pag. 213. edit. Ammonii, parentem textus pure graeci orientalis nominat, conf. Ioh. Aug. Erneflii Diff. de Origene interpretationis librorum SS. grammaticae auctore., Lipf. 1756; 4. inprimisque de cius critica opera quam Nouo Teftamento nauauit, et de ipsus recensione N. T. §. 17 sq. Kum.

00) Confer de illis MSS, prolegomena Millii: pag. 117 fq. Fabric.

pp) Male Marcus Velferus appellatur in latina verfione commentarii Io. Pearfonii in Symbolum Apoftolicum pag. 535. Eabric.

Digitized by **GOO**

Vol. III. p. 181 7 182

CODICES MSTI CELEBRIORES Lib. IV. c. VII. 837

codicibus illis ad vulgatam latinam casligati este videantur, non vno loco Rich, Simon obferuat, et vulgatae tuendae 99 totum illum laborem esse infumtum, indicat Mariana. Joannes Matthaeus Caryophilus editionem N. T. Complutenfem contulit cum MSS. codd. XXII. decem quidem exemplaribus Euangeliorum, octo Actorum et Epistolarum, ac denique qua-Collationes illas interiecto tempore edidit Petrus Poffimus Romae au tuor Apocalypfeos. 1673. fol. cum Catena Graecorum Patrum in Marcum. H. Ernstius de studiis diebus festis convenientibus cap. 2. pag. 29. ait, se Nouum Testamentum cum omnibus fere editis et non paucis MSS. codd. Patrumque graecorum commentariis fummo studio contulisse et ad editio. nem parasse. Sane in biblioth. Gudiana exstat editio Noui Testamenti Geneuensis a. 1620; 4. ab Ernstio collata cum viginti codd. editis vel MSS. [P] Ioannes Hentemius Commentario Euthymii in quatuor Euangelistas latine a se reddito praemistit varias lectiones ex codice illo graeco Euthymii collectas, Parif. 1547. 8. [Eum commentarium a. 1792. graece edidit C. F. Matthaei, Lipf. III. tomis f. IV. voll. 8.] Lucas Brugenfis non modo latinos Bibliorum codices manu exaratos diligentifime rufpando, post Sixti V. et Clementis VIII. curam multas vulgatae versioni maculas abstersit, sed et a. 1606. ad calcem commentarii in Euangelia notas publicauit in varias lectiones editionis Graecae Euangeliorum. Inter inedita Guil. Coddaei Io. Meursius in Athenis Batauis memorat allegationes textuum e N. T. Graccorum ex Patribus et auctoribus aliis Grascis, quatenus aut ab sditts vulgatorum codicum textibus et variis circa eos lectionibus adhuc discrepant, aut diversitates lectionum, quae constant, firmant et fulciunt. Sed ille quidem Coddaei labor, quod sciam, non vidit lucem. Porro e Ro-Berto Stephano maxime felectae, fiue potius ex editione minore a. 1569. (vt Millio observatum,) excerptae funt variae lectiones in editione luculenta Bibliorum Graecorum Weche-Hana 1597. fol. quam Francisco Iunio plerique, (alii Frid. Sylburgio,) deberi opinantur. In tomo fexto Polyglotton Londinenfium habentur variae lectiones non modo, quas a Rob. Stephano, et Marchione Velefio collectas, tum quas in Wechelianis Bibliis exftare dixi, fed etiam excerptae ex Cautabrigienfi Bezae et Claramontano fratrum Puteanorum codice, quo idem Beza vsus eft, et ex aliis MSS. vndecim, quos in Angliae bibliothecis invenerunt. Varias lectiones codicis Alexandrini in Opere ipfo Biblico graeco Noui foederis contextui fubiecerunt, vti ad eundem codicem passim in suis commentariis prouocat Hugo Grotius, qui eius lectiones a Patricio Iunio [Wetsten. Prolegg. pag. 412, edit. Seml.] acceperat. Huius antiquissimi codicis editionem aliquando parasse loannem Millium, testatur illustris Bentleius in Epillola ad eum scripta pag. 95. Seruantur etiam Oxonii Acia Apostolorum, vetustate quidem paris (cum codice Cantabrig.) fed verfione multum diver fa; et in Gallia denique Epifiolas S. Pauli, qui codex et antiquitate et latina verfione, atque adeo scripturas et voluminis forma Cantabrigienst noftro simillimus est et germanistimus. Atque haec quidem talia exemplaria, cum aliis omnibus vbiuis gentium, quod stiamus, longe longeque et dignitate et tempore antecedant, neque quidquam hodie supersit simile aut secundum, cum tineis (proh dolor)_atque muribus luttantur, et vtut iis incendia pepercerint, ipso senio intra annos paucos non dubie peritura sunt. Tu vero, Milli doffisime, qui omnium mortalium maxime in co studio verfitus es, non patieris hane laudem tibi pracripi, sed maturabis veneranda illa pignora et mommenta vetuftatis a situ et interitu vindicare. Seimus enim, te horum omnium editionem in-Nnnnn 3. flituere.

qq) Vide Stillingfleetum in Vindicatione doctrinae de S. Trinitate pag. 165.

8`8 Lib. IV. c. VII.

CODICES MSTI CELEBRIORES

Vol. III. p. 183 7 184

fituers, quae vna pagina et in vno conspectu codicem Alexandrinum, qui familiam ducet, et Canisbrigien fem [] cum verfime fua, atque, whi his deficit, Oxonienfem deinceps atque Gallicanum repraesentet: quae singulas litteras atque apices exemplarium, etiam voi a lisrariis piccatum sft, accurate et religiofe fubsequatur. Ninil illi purpurae affuetur discolor aut diversum : nullas interpunctiones, nullas notas accentuum, quorum omnis hodis ratio praspoftera est atque peruersa: adeo ut qui tuam editionem fibi comparamerit, ipsa illa propemodum Archetypa versars manibus atque oculis vsurpare videatur. Ea res olim, vt certum est augurium, et Britannias nostras (plendori srit, et Exclessas praesidio, tuos vero labores amplissimis praemiis atque immortali gloria compensabit. Maste ista pietate et diligentia esto. In te omnes ora atque oculos conuertimus, te vnum in hoc curriculum vocamus: ipfi codices celerem tuam opem implorant et flagitant: quid cessar per medias laudes et fauentium plausus secundo rumars ingredi? Tu vero, vt polliceri de te possum, facies id sedulo, fimulac exibit Nouum tuum Testamentum fere ad umbilicum usque perductum: quo in opere, nis vererer coram in os te taudare, dicerem quam longo interua lo alivrum omnium in eo genere labores post te reliqueris. Ea typorum elegentia est et magnificentia, ea in annotationibus sruditio elucet, in variis lectionibus industria: quippe etenim ad sam copiam comparandam omnia S. Patrum scripta, omnes antiquas verfiones, et infinitam vim codd. MSS. curiofe excufift. Has quamnis magninificas laudes etiam vincit opus ipsum et editio N. T. luculenta Milliana quae 1707. Londini in folio lucem vidit. [vid. infra editt. Nou. Teftam.] At enim codicis Alexandrini eo, quo Ben leius notat, modo edendi confilium iam pridem videtur Millius abiecisse. sumtuum fortallis magnitudine deterritus. In iisdem prolegomenis pag. 152. queritur, fe loganis Senberti, quem perperam duobus vicibus Sarbertum vocat, varias lectiones in Matthaeum, licet fummo studio quaesitas, haud vidiste. Vtinam vero innotuisset mihi optimi viri defiderium, nihil enim libentius fecifiem, quam vt librum illum eximium, Helmstadii 1672. 4editum et singulari plane industria in hoc genere versantem, satisque apud nostros obuium, ei transmissifiem. In calce huius voluminis Saubertus etiam varias lectiones Matthaei enotauit e codice MSto Chryfoltomi in Matthaeum, qui perantiquus fine accentuum apicibus exflat in bibliotheca Helmstadiensi. Nouum Test. praeterea cum Variis lect. edidit, vt notum etiam pueris est, Stephanus Curcellaeus. [P] [vide de eius editione infra.] Hanc editionem fecutus Felbingerus, qui Socini dogmatis subscribebat ") in Germanica sua versione N. T. [vid. infra verfiones Germanicae]. At Curcellaei industriam longe vicerunt Oxoniensfer in N. T. graece vulgato cum variis lect. e theatro Sheldoniano anno eodem 1675. 8: quanquam in hac quoque, vt a Curcellaeo plures magni monumenti dirras yea Qas praeiermistas monuit , Ri. h. Simonius in responsione ad iudicium theologorum Holtandiae de Hist. Crit. V. T. pag. 48 fq. Iampridem porro Ioannes Morinus Oratorii Parifiensis presbyter lib. I. Exerc. Bibl. 2, cap. 3 fq. varias quasdam lectiones e codice Claramontano aliisque expendit, co maxime fludio, vt vulgatam versionem tueretur. Idem confilium fuit Io. Boisia ecclesiae Eliensit

rr) Curcellaco quoque ipfi a nonnullis datum vitio, quod in quibusdam locis vifus fit Socinianis frigidam fuffundere. Vid. Io. Gattlieb Molleri differtationem quae inferibitur: Curcellaeus in editlone originalis N. T. Textus, Var. Left. et Parallel. fcr. locorum additamentis vestita, Socinizans, Roftoch. 1696. 4. Fabric. qua probare conatus est; Curcell. in tribus capp. de Triniste, Deitate filii, et satisfactione Christi, loca script. classica, vt saueret Socinianis, in lectt. variantibus et locis parallelis corrupisse. Kuin.

Digitized by

JOOGLE

Vol. III. p. 184 7 185

EDITIONES PRAECIPVAE N. T. Lib. IV. e. VIL. 839

Eliensis Canonici, in erudito libro, cuius est titulus: Veteris interpretis cam Beza aliisque recentioribus collatio in quatuor Euangeliis et Apostolorum Actis in qua, annon sarpius absque infa fatis causa hi ab illo discessent, disquiritur, Lond. 1655. 8. De varietatibus pallim quoque monent eruditi auctores commentariorum in N. T. vt Iacobus et Guil. Efins, qui latini et syriaci interpretis diuersas lectiones annotauit, Ludouicus de Dieu, qui Syriaci, Arabici, Perlici: Thomas Mareschallus, qui Coptici, Gothici, Anglosaxonici. Ioannes etiam Maldonatus longe plures varias lectiones graecas fuis in Euangelistas commentariis inferuerat. fed earum bonam partem editores ex iplius societate omiserunt, vt a Valuassore accepisse fe refert Rich. Simonius III. Hift. Crit. N. T. 619 fq. Fuere infuper, qui versionibus suis in linguas vernaculas adderent notationem variarum lectionum, faltem felectarum, vti in Gallica N. T. interpretatione fecit idem Simonius, et ante eum, minus accurate quidem Amelotus: in Germanica Offenbaci 1703. 8. vulgata lognnes Henricus Reitze. Nonnullas aliis plerisque neglectas, varias lectiones N. T. perfequitur Io. Lomeierus dierum genialium [P] parte I. diss. IV. Dauentriae 1694. 8. Denique Laurentinus Zacagnius bibliothecae dignistimus cuftos Vaticanae in collectione monumentorum veterum inter alia praeclara edidit Euthalii, episcopi Sulcensis, qui sub extremum saeculi post natum Christum quinti claruit, recenfionem Epistolarum Pauli et Actuum Apostolorum et Epistolarum Catholicarum, Testatur Euthalius pag. 513. contuliste se ακειβή αντίγεα Φα της έν Καισαρεία Βιβλιοθήκης Εύσε Bis 78 ΠαμΦίλε. Dochiffimus vero Zacagnius cum Euthalianis etiam aliorum codicum MSS. lectiones passim contulit. Rom. 1698; 4. Fabric. [Quod attinet reliquos, qui codd. confuluerunt et descripserunt, remittimus Lecit. ad ea, quae disputauimus supra in nota ad 6. 16. atque ad indicem editionum N. T. et cos libros, quos supra laudauimus,

XVII. Editiones praecipuae Noui Testamenti.

In editionibus N. T. recenfendis feruabimus ordinem chronologicum, quem Fabricius fequerus est, sed copiosius et accuratius de iis disputabimus. Familias certas quasdam editionum constituerunt alii. conf. inprimis, ad quem librum crebrius prouocabimus: Bibliotheca facra post le Long et Boerneri Curas continuata etc. ab Andr. Gottl. Masch, Halae 1778 — 1790. voll. IV. 4. et quos laudauimus §. XVIII.

[De particula N. T. omnium primum apud Aldum 1504. edita, vid. I. G. C. Adler in Repertorio bibl. orient. Litt. tom. XVIII. pag. 150 fq. Beck.]

Editio Complutenfis vid. infra. - Editiones Erasmi vid. infra.

Aldina. Nouum Testamentum graecum. Venetiis 1518. fol. Haec editio, admodum rara, est omnium prima, quae solum textum graecum referat, prodiit vt tertia pars bibliorum, ab / Aldo Manutio procuratorum, quod opus, eo mortuo, ab Andrea Ajulano absolutum est. Textus in his bibliis Erasinico admodum similis est, omninoque haec editio primam Erasmi maximam partem refert. vid. le Long; Masch 1. c. tom. I. pag. 196. Walch Bibliotheca theologica felecta tom. IV. (Ienae 1765. 8.) pag. 15. [Serie dell' edizione Aldine pag. 45.]

Hagenöevsis. Nouum Testamentum Graece. Cum praefatione Nicolai Gerbelii. Hagemoae, in aedibus Thomae Anshelmi, Badensis 1521. mense Martio. 4. "Textum huius editionis percurrenti, constabat primo intuitu, expressian eam fuisse ad Erasmicam secundam, translatis tamen ex Erasmica priori, easure secura Aldina, nescio quo pacto, vitiis haud paucis,

840 Ltd. IV. c. VII. EDITIONES PRAECIPVAE N. T.

cis, quae in Eralinica posteriori emendata fuerant, admissique insuper multis lectionibus cidoximous, pro quibus genuinas in editione secunda, quam ob oeulos editor habebat, exposuerat Eralmus, quin et infertis etiam hic illic Erasmicarum 1000, sectionibus Aldinis, quan ab Erasmicis diuersas habuit ista editio, circiter tredecim, quae sibi probatiores videbantur." Le Long pag. 203. col. 1. E. ex Ioh. Millii Prolegg. pag. 114 — Hac editione vium suisse Lutherum in concinnanda sua versione germanica probare conatus est Tubias Eckardus in conjecturis de codice graeco N. T. quo vius est Lutherus, Halberssai 1722. 8 sed aduersarium habuit Boyls sum, vid. Mast h. c. tom. I. pag. 197 sq. Walch. I. c. tom. IV. pag. 15 sq.

Argentoratunfis. — Noum Testamentum Grasce. Argentorati apud Wolfium Cephalasum 1524. 8.

Ad editionem Hagenoënsem proxime accedit, praeter hanc et Argentoratensem aliana in bibliis graecis a. 1524. 8. ad Aldinam expretsis, memoratur a Maschio pag. 198. alia anni 1538. 8. quae tamen accurate refort editionem a. 1524.

Basilernses. The xannie dia Stant and International Construction of the second standard and the second

Nouum Teftamen'um Graecum ad tertiam Defid, Erasmi editionem vulgatum. Bafileas op. Nicol. Brylingerum 1533. 8.

Hanc Brylingerianam primam sequutae sunt septem aliae, annis, 1543. 1548. 1549. 1553. 1556. 1558. 1586. vid. Masch tom. I. pag. 201. Walch pag. 16 sq. vbi etiam reliquae Bascilleenses recensentur.

Simonis Colinaei 33) ή καινή διαθήκη έν λευκετία των παρησίων, παρα Σίμωνι τῷ Κολεναίω, δεκεμβρίε μηνός δευτέρε φθίνοντος έται από τζε θεογονίας α. φ. λ. δ. (Parifie 1534-8.)

Basilsensis Nea Dia Inn. Nouna Testamentum. Basileae 1545. 4.

Literis

ss) Editio Colinaei in locis quibusdam e coniectura videtur effe emendata. Colomefius in Bibl. felecta pag 97. de hac editione: Cette edition a ceci de particulier, qu'elle est conforme à la Vulgate en plusieurs endroits. meme ou la leçon de la Vulgate est vicieuse, comme en S. Jaques chapitre 3. verset 5. Castalion dans la defense de sa traduction de la Bible recommende cette edition, Beze au contraire dans sa reponse au Castalion n'en fait pas grand cas. Colinaei exemplar, de il pag. 222. non magni facio, quoniam refciui multa fuisfe in eo a quodam alioqui graecae linguae doctissimo ex Tolis coniecturis emendata. Il la fvit pourtant dans ses notes su le verset 18. du a. chapitre de S. Jaques. Vide fis etiam Ri-

chard. Simonem lib. 2. Hift. Crit. N. T. pag. 283. Fabric. Ab hoc ceimine, Colinaeum nimirum ex fola coniectura varia mutaffe, liberat eum Millius Prolegg. pag. 115. 116. quod ad alterum adtinet, conformatam effe hanc editionem ad vu4gatam versionem locis compluribus, etiam vbi vulgata vitiofa fit, refpondent, Colinaeum vfum effe cod. MS. ad vulgatam editionem emendato, hinc ergo non dici poffe, eum textum ad latinam versionem transformatile. Mafch p. 206 fq. Wetflen. Prolegg. pag. 365. edit. Seml. Textum fubinde ad Complutentem, fubinde ad Frobenianam conformatum, nonnunquam ab vtraque diffonum, obferuat le Long pag. 205. col. 1. D. Kum.

EDITIONES PRAECIPVAE N. T. Lib. IV. c. VII. 841

Literis graecis maioribus et luculentis; ad Erasmicam quintam. Ad calcem nominantur typographi: Hisronymus Frobenius et Nicol. Episcopius. vid. Millius Prolegg. pag. 117. Masch. pag. 203.

Herwagiana. Nouum Testamentum Grascum. Basileae ex officina Herwogiana, 1545. fol.

Expressa est editio ad Frobenianam quintam, admissi tamen passim lectionibus, quae viderentur meliores, ex editt: Frobenianis prioribus. Non enim separatim hoc N. T. prodiit, sed est pars bibliorum graecorum, ab Herwagio cum Phil. Melanchthonis praefatione editorum. *Millius* Prolegg. p. 116. qui lectionum specimina exhibet: *Masch*. tom. I. p. 202 sq.

Parifienses. The neuvile dia Inne anavra. Neuum Testamentum. Ex bibliotheca Regia. Βατιλεί τ' αγαθώ κρατερώ τ' αιχμητή. Lutetiae ex officina Rob. Stephani, Typographi Regii. Typis Regiis 1546. 12.

"Robertus Stéphanus collato cum codicibus regiis et edit. Complutensi speciatim Novo Testamento, literam sacri textus illam insequutus est, quam plurium ac meliorum librorum suffragio comprobatam deprehendit, cos vero praestantiores, prout innuere videtur praestatio, fere iudicauit, quibuscum concordaret Complutensis editio." Millius Prolegg. pag. 116. Masch pag. 208 sq.

The Rawns - arxing - Lutetiae ex offic. Rob. Steph. Typogr. Reg. Typ. Reg. 1549 12.

Editio rara et emendatior priori, cui textus congruit, nisi quod Millius Prolegg. p. 1256 variantes lectiones 67. repererit. Dicta est mirifica propter praestationis initium: o mirificam regis liberalitatem! Textum sullo vitio typographico laborare, observant Paul, Colomessus Biblioth. Select. pag. 108. et noster Fabricius, sed Olearius in Obss. ad Matth. 1V, 8. sphalsnata XIV. recensuit. Masch pag. 209. Walch. pag, 17 sq.

The neuviles — — Ex offic. Rob. Stephani, Typogr. Regii; typis regiis. Lutetiae 1550. fol-

Optima et elegantissima, ac reliquarum princeps est haec editio, quae adiectas habet variantes lectiones ex sedecim exemplatibus vetustissimis, quorum octo ex bibl. Regia. Constat duobus voluminibus. Varias lectiones non ipse Rob. Stephanus collegit, sed Henrisus filius; tunc temporis XVIII. annorum puer; qui tamen non ea diligentia, qua par erat, opus peregit. cons. Millius Prolegg. pag. 119. Masch. tom. 1. p. 211 sqq. Wetsten. p. 306 sqq. Walch. pag. 23.

Benedicii Praeuotii. The nauvne dia Inne anavra. Nouum Testamentum. Parifie apud Petrum Haultinum in vico Iacobaeo 1549. 16.

Ad finem voluminis II. legitur: excudebat Lutetiae Parifiorum Benedictus Praeuotius, Typographus in vico Frementello Anno 1549. Idibus Martiis. Textus compositus ad Stephanicum, ita, vt, notante Longo e Millio, non nisi Ll. locis ab eo discesserie editor, idque fere ad fidem editionis Frobenianae quintae. vid. Millii Prolegg. pag. 125. Masch tom. I. pag. 215. Walch pag. 18.

Roberti Stephani. The xauvie dia Inkne anavra, Ex bibliotheca Regia. Basidei r' a'ya-Do nearego r' a'xunrij. Luteciae ex officina Roberti Stephani, typographi, typis Regiis MDLXVIII. 16.

Ad calcem leguntur lectiones variantes ed. Stephanicae tertiae praecipuae, non omnes. Textus idem fere, qui in duabus prioribus. Milisus Prolegg. pag. 131. Masch I. pag. 214.

00000

Vol. IV.

Digitized by Google

Cri/pini.

843 Lib. IV. c. VII. EDITIONES PRAECIPVAE N. T.

Crifpini. The nauvies dia Inne anavra. Έν οις παρά τα πολλα ακριβώς diopla Ievra και τα κεφάλαια, και διαφόρες αναγνώσεις, και τας έπ άλληλα μαρτυρίας προσφέρομεν. Nouum I. C. domini nostri Testamentum. Additis summis rerum et sentennerum, quae fingulis capitibus continentur: variis item lestionibus mutuisque testimoniis, qua laborem in legendo et conferendo magnopere subleuabunt. Παρά Ιωάννι τῷ Κρισπίνω Ετα από της έναυ θρωπήσεως το σωτήρος ήμῶν α. φ. ν. γ. Ἐλαφηβολιῶνος μηνός όγδόη. (Geneuae 1553.) 8. min.

Est haec Crispini, qui circa annum 1548. religionis caussa Parisiis Geneuam abiit, ibique typographiam exstruxit, perquam elegans editio. Habet textum Stephanicum et Stephani lecit. varias; sed contulit Crispinus etiam alios codd. et primus post Stephanum numerum lecit. variantium adauxit. Praeter hanc editionem memorantur quoque duae Crispini aliae a. 1564. 12. et 1604. 16. Geneuae. vid. Millius pag. 127. Masch. tom. I. pag. 218 fg.

Tigurina. The nawne dia Inne anavra. 'Ev ole паса та полла — пеосферин. Nouum 1. C. domini uostri Testamentum. Adaitis fummis rerum — magnopere fubleuabunt. Tiguri apud Froscionerum MDLIX. 8.

Textus huius editionis est Stephanicus, a Crispino recognitus. Repetita est hace Froschoueri editio a. 1566. 8. le Long — Masch tom, I. pag. 219.

Antwerpienfis. The rawns dia 9hrns anavra. Nouum I. C. D. N. Testamentum. Antwerpiae, ex officina Christoph. Plantini, Architypographi Regii MDLXXIV. 32.

Cum Privilegio Philippi II. Hilpaniae regis, anno 1570. dato, quo demonstratur, ad editionem Complutensem Plantinianas esse formatas, sed variis in locis ab illa recedunt. Walch. pag. 18 Masch. tom. I. p. 192. praeter hanc editionem memorant etiam editt. Plantini a. 1564. Antwerp. 12. ibid. 1573. 8. 1590. 8. ibid. 1591. 24. 1601. 16. Lugd. Bat. 1612. 32. ibid.

H. Stephani. 'H rauvy dia Synn. Nouum Testamentum. Obseuriorum vocum et quorundam loquendi generum accurata; partim suas, partim aliorum interpretationes margini adferipfit Henr. Stephanus. Excudebat Henr. Stephanus MDLXXVI. 16.

Millius quidem observauit, hanc editionem ad primam Theodori Bezae esse esse esse and fed manifestum inter vtramque dissensu notauit Masch. tom. I. p. 223. vid. et Walch. p. 33.

Geneuenfis. The nawne dia Inne anavra. Noui Testamenti libri omnes; recens nune edili, cum notis ljaaci Cafauboni. Aduestae sunt variae lestiones omnes, cum diligenti similium locorum collatione. Apud Eustathium Vignon (Geneuae, 1587.) 16.

Ad calcem leguntur Casauboni notae in euangelistas, Acta Apostolorum, et epist. ad Roman. quae postea infertae sunt Criticis Anglicanis. Masch. tom. I. pag. 221.

Francofartenfis. Nouum Testamentum Graecum. Francofurti ad Moenum apud Audreat Wechelii haeredes, Claudium Marnium et Iohannem Aubrium MDXCI. fol.

Hoe N. T. non feparatim prodiit, sed est pars bibliorum, a Francisco Iunio, siue, ve aliis placet, Friderico Sylburgio, editorum. Sequuti sunt editores, obseruante Millio, editionem Rob. Stephani iunioris, sed in extrema vniuscuiusque paginae ora variantes lectiones, ex editione maiore Roberti senioris, Complutensi, aliisque editionibus et obseruationibus congestas, collocarunt. vid. Millius §. 30. Masch. 1, 216. Recusa est hace. Francosurensis editio; EDITIONES PRAECIPUNE N. T. Lib. IV. I. VII. 843

vt observauit Fabricius noster, Venet. 1687. fol. apud Nicolaum Dulcem. Walch. pag. 23. Masch. I. pag. 217.

Robierii: The nawne dia Inner an array no. Nouum I. C. D. N. Testamentum cum notie Iosephi Scaligeri in locos aliquot difficiliores nunc primum editis. Addicur etiam Syllabus locorum N. T. de quorum sensu et applicatione lis est. Coloniae Allobrogum apud Petrum de la Roviere MDCXIX. 4.

Quae prodiit Geneuae 1620. 4. eadem editio est, quae praecedens, etsi diuersam in fronte anni notam habeat expression, iudice Maschio tom. I. pag. 194.

Lugdunenfis. ⁴H xasvà dia 9mn. Nouum Testamentum. Ex regiis alüsque optimis edi. sionibus cum cura expression. Lugduni Batauorum. Ex officina Elzeuiriana cloboCXXIV. 16.

Nitidiffima editio, textus compositus esse videtur Longo ad Stephanicam tertiam et tantummodo duodecim in locis ab ea recedere adfirmat. vid. Millius pag. 138. Masch. tom. L. pag. 226 fq.

Amstelodamenses. H nawn dia 9nnn. Nouum Testamentum. Ex regiis aliisque optimis editionibus hac noua expressum; cui quicquid accesserit, praesatio docebit. Lugd. Batau. ex officina Elzeuiriorum MDCXXXIII. 12.

Omnium editionum Elzeuirianarum praestantistima iudice Longo pag. 217. col. 2. D. in qua inprimis typographi in eo elaborarunt, vt eam a naeuis et mendis redderent purgatiffimam. Reliquae editiones Elzeuirianae an. 1641. 12. 1656. 24. 1662. 16. 1670. 24. 1678. 32. recensentur a *Maschio* tom. I. pag. 227.

Roterodamensis. 'H nauvy — praesatio docebit. Roterodami. Ex officina Arnoldi Leers MDCLIV. 12.

Est mera repetitio editionis Elzeuirianae secundae. vid. Masch. tom. I. pag. 261.

Londinenfis. The nauvies dia Inne anavra. Noui Testamenti libri omnes recens nunc editi cum notis et animaduersionibus dostissimorum, praesertim vero Roberti Stephani, Iosephi Scaligeri, Isaaci Casauboni. Variae item lestiones ex antiquissimis exemplaribus et celeberrimis bibliothecis desuntae. Edante Richardo Whitackero. Londine, ex officina Biliii MDCXXII. 8.

Laudant hanc editionem, quae mendis fcatet, et proxime accedit ad Pauli Stephani postremam anni 1617. le Long pag. 217. col. 2. E. et Millius in Prolegg. Eam iteratam esse, notat Fabricius noster, Londini 1635. 8. qua de re tamen dubitat Maschius tom. I. pag. 225atque sufpicatur, Fabricium notare voluisse annum 1633. hoc enim anno primam Whitackeri editionem anni nimirum 1623. repetitam esse ab Elzeuirianae typographiae curatoribus, retenta in titulo nota loci.

Parisiensis. 'H naun dia Innn.' 'En Basilinns rumoyea Quas. 'En Magisions a. X. µ. B. (Parisiis 1642.) fol. — vid. Masth. tom. 1. pag. 217. typis maioribus elegantissimis, cum varis lectionibus, ex editione Roberti Stephani.

Argentoratenses. 'H rasvy Sia Inry. Nouum Testamentum. Accessit protogus in apistolas S. Apostoli Pauli ex antiquissimo MSC. Argentorati ex officina Ioh. Phil. Mülbii closoCXLV. 12.

Consuluit editor, praeter editiones reliquas, Elzeuirianam secundam. E cod. MSC. quem ex oriente adtulit Stephanus Gerlachius, ad calcem additus est Prologus in epp. Pauli XIV. qui continet historiam Pauli et argumenta epistolarum. vid. Masch. tom. I. pag. 228 sq. repetita est haec editio Argentorati 1660. 12. et prodiit ex officina Iosiae Staedelii.

00000 2

Curcellaei.

844 Lib. IV. c. VII. EDITIONES PRAECIPVAE N. T.

Curcellasi. H xawn dia 9mm, Nouum Testamentum. Editio noua: in qua diligentine quam vnquam antea variantes lectiones tam ex manuscriptis quam impressis codicibus collectae et parallela scripturae loca annotata sunt studio et labore Stephani Curcellasi. Amstelodami ex officina Elzeuiriana closoclVIII. 12.

Editio splendida. Textus ipse non est mutatus. Descriptae sunt variae lectt. ex edit. Francos, apud Wecheli haeredes a. 1597. infertae tamen etiam variae lectiones excerptae ex antiquo cod. MSC, epp. Pauli, quo olim Beza vsus est. Item ex alio cod, Thuani, qui omnes N. T. libros excepto Matthaeo continet. Aliae lectt. variae ex Constantinopolitano, qui asservator in biblioth. Cardinalis Mazarini, nec non ex alio MS. sunt desumtae. Editio est ad praecedentes Elzeuirianas expressa. Leguntur porro in ea excerpta ex Frobentana, Hispanica et eiusmodi aliis editt. Nonnulla desumta funt ex Is. Casauboni notis in euangelia; intermiscuit etiam Curcellaeus nonnullas H. Stephani aliorumque coniecturas. De eius meritis vid. Masch. tom. I. pag. 229 sq. Walch. pag. 23 sq. et Wessen. pag. 434. edit. Semler. Prodiit postea haec editio Amstel. 1675. 12. ibid. 1685. 12. ibid. 1699. 8.

Lousdenië. ⁶H xarr dia 9/nm. Nouam Testamentum in quo non tautum seleti versiculi 2000. continentes annes vaces N. T. asteriscis notantur, sed etiam omnes et singulae voces semet vel saepius occurrentes distinctis signis notantur, et in margine latine transferuntur, quod quidem hasterus tentauit nemo. Edidit sub dustu patris Rudolphus Leusdenus, Iohannis silius. Francosurti ad Moenum typis et impensis Balthas. Christoph. Wussii sen. ana. MDCXCIII. 8.

Vid. le Long pag. 221. col. 2. D. qui tamen non minus quam Fabricius nosser editionens ad a. 1692. refert.

Cantabrigieusis. Nouum Testamentum Gracum. Cantabrigiae 1700. 8. vid. Masik. 10m. I. pag. 253.

Oxonienses. The rawns dia Inner and rawra. Noui Testamenti libri omnes. Accesse runt parallela scripturae loca, nec non variantes lestiones ex plus C MSS. Codd. et antiquis verss. collectae. Oxonii e Theatro Sheldoniano, MDCLXXV. 8.

Editio fplendida. Editor est Ioh. Fellus, episcopus Oxoniensi, etti viri nomen nullibi expressure legatur. Textus est Stephanicus vel Elzeuirianus; cui adiectae sunt variantes lectt. e cod. Alexandrino. vid. Masch. tom. I. pag. 232'iq. Repetita est haec editio in bibliis graecis Lipsiensibus 1697. 8. et separatim cum praesat. Aug. Herm. Franchis, de vera ratione tractandi Script. S. inprimis libros N. T. Lipsiae 1702. 8. vid. Masch. p. 233. Walch. p. 24 sq.

H nawn ha Inn, Nouum Testamentum. Vna cum scholiis graecis e graecis scriptoribus tam etclifiastieis, quam exteris, maxima ex parte desuntis. Opera as studio loh. Gregorii, olim SS. as individuar Trin. Coll. apud Cantabrig. Socii: nuper Archi-Diac.-Glocestriensis. Oxonii e theatro Sheldoniano. MDCCIII. Impensis Tho. Bennet, ad insigne lunae faleatae in Coemiterio D. P. uli. Londini. fol.

Absoluere non potuit hanc editionem Gregorius; post cuius obitum edidit Henr. Aldrich. Ioh. Ern. Grabius a cap. IV. Lucae ad finem scholia graeca recognouit, et loca, vude defumta sunt. diligenter notauit; adiecit quoque indicem auctorum scholiorum. Merito haec editio potest norminari repetitio editionis Oxoniensis a. 1675. — vid. Masch. tom. I. p. 234 sq. Wakh. pag. 25.

Lipfim/es.

EDITIONES PRAECIPVAE N. T Lib. IV. c. VII. 845

Lipfienfer. A. 1697. 12. cum praesatione Rechenbergii, repetitio Leusdenianae. A. 1703. Joh. Georgii Pritii, 12. praecipuis lecit. variis et charus geographicis adornata.

Millii. H Kauvy dia Inrn. Nouum Testamentum graecum, cum lestionibus variantibus MSS. exemplarium, versionum, editionum, SS. Patrum et scriptorum ecclesiasticorum, et in eosdem notis. Accedunt loca scripturae parallela, aliaque Envyntixa et appendix ad variantes lestiones. Praemittitur dissertatio in qua de libris N. T. et Canonis institutione agitur: et hstoria S. textus N. T. ad nostra vsque tempora deducitur: et quid in has editione praessitum st, explicatur. Studio et labore Iohannis Millii, S. T. P. Oxonis e Theatro Sheldoniamo, MDCCVII. fol.

Quae in hoc opere reprehenduntur, inquit Maschius tom. I. pag. 236 sq. ad tria capita reuocari possiunt, nimirum editorem versioni vulgatae nimium quid tribuere, et versiones quoque alias pro lectionibus variantibus habuisse; lapfus memoriae, a patribus in citandis facris effatis commisso, pro variantibus accepisse; et denique indubitata sphalmata ad variantes eum traxisse. Inter censores, qui operi medelam adhibere studuerunt, praeter lacobum sEnfant, et loh. Clericum, maxime eminet Daniel Whithy (examen variantium lectionum Ioh. Millii, Londini 1710. fol. et 1727. fol.) [optima editio est: Dan. Whitby — observationes philologico-criticae, quibus — — examinantur variae lectiones lo. Millii in N. T. cum praef. Sigeb. Hauercampi, Lugd. Bat. 1733. & Beck.]. qui felici success multa, a Millio commissa, correxit et emendauit, cui access & Millios, qui in haç adornanda editione, a chartae et typorum elegantia commendabili, triginta consumist annos, sequitur maxime Rob. Stephani .editionem a. 1550. fol. conf. Watch. L. c. p. 24 sq. et Wetstan. Prolegg. p. 445 sq. edit. Seml.

Nouum Testamentum graecum cum letionibus variantibus — studio es labore Ioh. Milfii, S. T. P. Collectionem Millianam recensuit, meliori or dine disposuit, nouisque accessionibus locupletauit Ludelphus Kusterus. Excusum Amsteladami, es prostat Lipsiae apud Ioh. Frid. Gleatssch es Fil. MDCCX, cum primilegies. fol.

Textus graecus cum XXII. codd. quibus Millius non vius erat, collatus eft. Praemiffa eft Külteri praefatio, Ioh. Clerici epistola de editione N. T. Milliana, quae Oxonii prodiit ad C. Iunium Optimianum perferipta, quibus succedunt prolegg. prioris editionis. vid. Masch. tom. I. pag. 237 sq. Walch. pag. 27 sq. Weisten. 1. c. pag. 446.

H Rouvi SucSinn. Noum Testamentum post priores Stephani, Curcellaei, tum et DD. Oxoniensium labores, quibus parallela scripturae loca, net non variantes lectiones ex plus C. MSS. Codd. et antiquis versionibus collectae exhibentur, accedit tantus locorum parallelorum ummeras, quantum vulla adhus, as ne vix quidem ipsa profert praestantissima editio Milliana; variantes praeterea ex MS. Vindobonensi; at tandem crisis perpetua, qua singulas variantes eurumque valorem aut originem ad XLIII. Canones examinat G. D. T. M. D. cum eiusdem prolegomenis et notis in sine adiecilis, onusium indicem quaere ad cakem praestationis. Amstelodami. Ex essima Wetsteniana CISIOCCXI. 8.

Debemus hane editionem studio Gerhardi de Traiecto Mosae Doctoris, i. e. Gerhardi de Mastricht, Iurisconfulti, ciustatis Bremensis Syndici. Textus ex Elzeuiriana secunda anni 1633. descriptus. vid. Masch. tom. I. pag. 240. Walch. pag. 28 fq.

De

146 Lib. IV. c. VII. EDITIONES PRAECIPVAE N. T.

[De canonibus illis conf. Differtatio hiff. trit. fiftens examen canonum criticorum N. T. Mastrichtianorum, praeside 1. Fr. Heynatz defensa a 10. Ge. Marmalle. Trai, ad Viadr. 1792. 4. Beck.]

H nasvý dia 9/nn. Nounm Testamentum gratcum ita adornatum, vt textus probatarum editionum medullam, margo variantium lestionum in suas classes distributarum locorumque parallelorum delestum, apparatus subiunstae criseos sacrae, Millianae praesertim, compendium, limam, supplementum ac frustum exhibeat: inserviente Ioh. Alberto Bengelio. Tubingae, sumtibus Ioh. Georgii Cottae. A. D. MDCCXXXIV. 4.

Exhibet haec editio nouam orationis graecae recensionem. Et Semlerus quidem in Apparatu etc. pag. 42. hanc de Bengelii Audiis sententiam tulit: "Bengelius perpetuis fere sentiendi miraculis adluetus, acerrimi ingenii sui persectam vim non parum corrupit. Si ab ista confuetudine minus liberali abfuerat, iudicandi virtute Millium Wetsteniumque poterat longiori adhuc intervallo superare, quos non parum superat. " add. Ma/eh. tom. I. pag. 241 sq. Walch. pag. 29 fq. Wetsten. pag. 398. Griesbachius in Curis etc. pag. 15. Cum Bengelius nimia fere emendandi libidine flagraret, et vero etiam nimiae breuitatis studiosus esset, quae haud raro lectorum animos incertos dubiosque relinqueret, eorum sludiis consuluit, quod adiunxerit editioni suae apparatum criticum. Noua huius apparatus critici editio prodiit sudio Burkii, quae inprimis commendanda est iis, qui editionibus N. T. Bengeliani minoribus a. 1734. 8. 1738. 8. 1753. 8. vtuntur. - Editio Bengeliana minor nuperrime denuo hoc titulo in lucom emissa est [misere contaminata operarum erroribus]: ή καινή δια 9ήκη. Nouum Testamentum graecum manuale ex iterata recognitions b. I. Alb. Bengelii — Vtas haic ed. praster tabulam crit. quam exhibuerat quarta, nunc etiam accedis spicilegiam left. varr. quas inprimis confideratu dignas iudicauit b. Bengeliut, in nouo procemio descriptum, auft. E. Bengelio. Tubingas 1790. 8.

H nawn dia 9mn. Nouum Testamentum graecum editionis receptae, cum lestionibus variantibus codd. MSS. editionum aliarum, versionum et patrum, nec non commentario pleniore ex scriptoribus veteribus hebraeis, graecis, et latinis historiam et vim verborum illustrante, opera et studio Ioh. Iac. Wetstenii. Tomus I. continens quatuor euangelia. Amstelaedami ex officina Dommeriana. MDCCLI. fol. Tomus II. continens epistolas Pauli, Asta Apostolorum, epistolas Canonicas et Apocalypsin. Amstelaedami ex offic. Dominer. MDCCLII. fol.

Poliquam Weistenius (de cuius vita et fatis vid. Masch. tom. I. pag. 243. et quos ibi laudauit,) ediderat Prolegomena ad noui testamenti graeci editionem accuratistimam etc. Amstelod. 1730. 4. quae hoc titulo repetita sunt: Ioh. Iac. Weistenii Prolegomena in N. T. notas adiecit atque appendicem de vetussioribus latinis recensionibus, quae in variis codd. supersunt Ioh. Sal. Semler cum quibusdam characterum graecor. et latinor. e libris MS. exemplis. Halae Magdeb. 1764. 8. (coll. Ernesti Neue theol. Biblioth. B. V. pag. 321 sqq.): tandem post viginti annorum spatium prodiit N. T. editio, in qua textus sequitur editionem Elzeuirianam, ita tamen, vt certis quibusdam fignis in textum notatum sit, quid editor censeret mutandum vel inferendum, vel omittendum, quod vberius et accuratius docent notae adiectae. Tantus autem in notis deprehenditur lectionum variantium, ex codd. adlatarum, numerus, vt editor hac in re facile superarit omnes, qui ante eum similem laborem fusceperunt. Animaduersiones, quas auctor practer notas criticas adiecit, continent inprimis locos, e libris feriptorum vtriusque linguae defumtos, quibus voluit et rem, hoc illoue loco expositam, et sugulorum verborum vocabulorumque vim et potestatem illustrare.

[Non

[Non tantum Prolegomena Wetstenii, sed et alii eius critici libelli, curante b. Semlero funt repetiti:

1.1. Wetstenii Libelli ad crisin atque interpretationem N. T, adiesta est recensio introdustionis Bengelii ad crisin N. T. etc. ediait — Ioh. Sal. Semler — Hal. Magdeb. CIDIDCCLXVI. 8.

• Vt vero Wetstenius loca scriptorum Gr. et Lat. laudata plurima Raphelio, Elsnero, Bofio, aliis, Hebraica Lightfooto et Schöttgenio debet: ita in variis lectt. colligendis faepe eius diligentia desiderata est. vid.

Chr. Aug. Bode Specimen Pfeudo-criticae Wetslenianae, apud Eichhorn. Biblioth. der bibl. Litt. tom. IV. pag. 354 [q. – Beck.]

Nouum T flamentum ad fidem graecorum solum Codd. MSS. nunc primum expression, adflipulante Ioh. lac. Wetstenio, iuxta sessiones loh. Alberti Bengelii diuisum, et noua interpunstione saepius illustratum. Accesser in altero volumine emendationes coniesturales virorum dostorum und que collestae. Londini, cura, typis, et suntilus I. B. MDCCLXIII. 12. mai. voll. IL

Editionem curauit Guil. Bowyerus, typographus Londinenfis dochiffimus. Textus ita eft defcriptus, vti Wetstenius, fi licuistet, eum editurus fuisset; nonnumquam tamen a Wetstenio recedit, ita, vt, quae, auctore Wetstenio, essent reiicienda, retenta fint. Emendationes, anglica lingua defcriptae, ad calcem vol. II. leguntur. vid. Masch. tom. I. pag. 246. Hae coniecturae etiam separatim editae sut hoc titulo: Coniestures on the New Testament collected from various authors, as well in Regard to words, as Printing with the Reasons, on which both are founded. London. Printed by W. Bowyer and I. Nichols. 1772. (vid. Michaelis Oriental, Bibl. Th. I. p. 123.) et vernacule redditae: Coniecturen über das Neue Testament. Zuerst gesammlet von Wilh. Bowyer, aus dem Engl. der zwoten Ausgabe übersetzt und mit Zusätzen und Berichtigungen bereichert von Joh. Christoph Schulz. Leipz. 1774. 1775. 8. voll. II. coll. Michaelis Oriental. Biblioth. Th. VH. S. 82 sq. Ernesti Neuesse theol. Biblioth. B. 6. S. 867-873. [Auctiores nuper hae Bowyeri Coniecturae anglico fermone cum aliis eius Opusculis prodierunt Londini.]

Nouum Testamentum Graece. Textum ad sidem codd. versionum et patrum emendanit et lestionis varietatem adoscit Ioh Iac. Griesbach, The I. Dostor et Prof. in Acad. Ienensi. Vol. I. Euangelia et Asta Apostolorum complectens. Halae apud Ioh. Iac. Curt. MDCCLXXVII. Vol. 11. Epistolas omnes et apocalypsin complestens. ibid. MDCCLXXV. 8. mai.

Iam an. 1774 et 1775. ediderat Vir Venerabilis libros hiftoricos N. T. hoc titulo: Libri hiftorici N. T. gracce. P. I. fiftens fynopfin euangeliorum Matthazi, Marci, et Lucae. Textum ad fidem codd. verff. et patre. emendauit et leftionis varietatem adiecit I. I. Griesbach. Halae 1774 8. mai. — Pors II. fiftens evangelium Iohannis et Adius Apoflolorum. 1775. 8. mai. In Synopfi fingulorum euangelistarum narrationes in vnum redactae funt volumen, ita, vt, quae vnus tantum euangelista exposuit, integram occupent paginam, quae vero duo vel tres evangelistae exposuerunt, in duas vel tres columellas disposita fint. Quum vero haec librorum historicorum editio pluribus non fatis commoda videretur, hos ipfos libros historicos denuo, et ita typis exprimendos curauit, vt in narrationibus euangelistarum folitum ordinem retineret. In hac N. T. editione textus receptus, is nempe, quem vulgares editiones recentiores, Elzeuirianae, Leusdenianae etc. fequuntur, quem etiam Wetstenius repetiit, funda-

Digitized by Google

menti

848 Lib. IV. c. VII. EDITIONES PRAECIPVAE N. T.

menti loco positus est. Verum a Wetstenio ira discessit Griesbachius, vt.non, prouti ille fecit, textum receptum prorlus immutatum exprimendum curaret, et in notis tantummodo alias lectiones substitueret, sed vt haud raro, loco lectionis receptae aliam in textum reciperet. Quod autem methodum adtinet, qua in adornanda noua textus sacri recensione vlus est, nihil monemus; sed cum haec editio in manibus omnium sit, lectores nostros ad praefationes, vtrique volumini praesixas, remittimus.

'H Rasyn Sia Synn. The new Testament, collated with the most approved Manuscripts, with felect notes in English critical and explanatory, and references to those Authors, who have best illustrated the faceed Writings. To which are added a Catalogue of the principal editions of the Greek Testament, and a List of the most esteemed Commentators and Critics. By E. Harwood DD. London. Printed by I. D. Cornish for I. Johnston. MDCCLXXVI. 12. vol. 11.

Codd. Cantabrigienlem f. Bezanum, Claromontanum et Alexandrinum, quein tamen illis, primo loco politis, et auctoritate et aetate inferiorem iudicat, in exferibenda hac editione potiflimum fequutus est auctor; fed varias lectt. quae in his codd. deprehenduntur, non fine magna cautione in textum recepit. A coniecturis prorfus abstinuit. Ex variis lectt. quas Wetstenii N. T. continet, eas tantum, quae magna niterentur auctoritate, felegit. Adiectae funt textui notae, anglice fcriptae, quibus vel textus explanatur vel ad aliorum fcripta prouoeatur. vid. Masch. tom. I. pag. 248 fq.

De editione Cel.' Matthaei vid. infra inter graeco latinas pag. 855.

Nouum Testamentum ad Codicem Vindobonénsem graets expression. Varietatem lestienis addidit Franciscus Carolus Alter, Prof. Gymnas, Vindobon. Viennas, typis Ioh. Thomas Nob. de Trattner, Vol. I. MDCCLXXXVII. Vol. II. MDCCLXXXVI. 8.

. Primus Tomus (qui post secundum prodiit) continet euangelia, secundus Acta Apostolosum, epistolas et Apocalypsin. Praemittitur textus Graecus, quem auctor ipse recensuit, hunc excipiunt excerpta codd. et versionum, ita quidem, vt omnia cuiuslibet cod. et versionis excerpta separatim sint typis expressa. Excerpta e versi. spectant tantummodo Slavonicam, copricam et latinam variorum N. T. librorum. Codex, qui ab auctore vo atur Vindobonensis, est Lambecii I. Nesselii XXIII. in introduct. Michaelis ed. 4. Vindobonensis Num. CCLXXVI. Hunc codicem integrum Alterus descripsit, ita tamen, vt, quae ipsi inesse vita textui viderentur, ex edit. Stephani an. 1546. emendaret. Cons. Eichhornii Biblioth. d. bibl. Literat. B. II. p. 102 sq. et Michaelis Neue Oriental. und Exegetische Biblioth. Th. V. pag. 122 sq.

Quatuor enangelia Graece cum variantibus a textu lesionibus Codd. MSS. Bibliothecas Vaticanae, Barberinae, Laurentianae, Vindobonenfis, Escurial nfis, Haunienfis regiae, quibus accedunt lestiones versionum Syrarum, veteris, Philoxenianae et Hierosolympianae iussu et sumtibus Regiis edidit Andreas Birch, Hauniae MDCCLXXXVIII. 4. Excudebat I.F. Schultz,

Hic tomus complectitur quatuor euangelia, fecundus Acta Apóftolorum, tertius epiftolas et Apocalypfin continebit. Ex hac autem editione plurimum omnino vtilitatis in N. T. crifin redundat, quum plures codd. in ea collari fint, qui hactenus vel prorfus incogniti, vel faltem non accurate fatis cogniti erant. Quo pertinent excerpta e cod. Vaticano perantiquo MCCIX. porro Vaticano CCCLIV. CCCLX. MLXVII. Vrbino-Vaticano II. Lambeciano XXXI. et tribus codd. Haunienfibus. — Textus in hac ed. defcriptus eft ex Stephani edit.

tertia

<u>000</u>

Digitized by

EDITIONES PRAECIPVAE N. T. Lib. IV. c. VII. 849

tertia. Textui subiecta sunt vnaquaque pagina excerpta e codd. Praemissa sunt prolegomena, quae continent descriptionem substatiorum, quibus vsus est auctor, quae tamen modo breuius, modo copiosius, modo etiam nomine tantum indicantur. Conf. de hac editione Eichhornii Allgem. Bibl. der bibl. Litt. B. II. pag. 116 sqq. et Muchaelis Neue Orient. u. Exeg. Biblioth. Th. VI. pag. 104 – 148.

Nouum Testamentum Grace. Perpetua annotatione illustratum a Ioh. Beniam Koppe, Theol. P. P. O. Gottingensi. Vol. I. Completiens epistolas Pauli ad Galatas, Thessialonices. fes, Ephesios. Gottingae apud Ioh. Christ. Dietrich, MDCCLXXVIII. 8. mai.

Nouum Testam. — a leh. Ben. Koppe. Vol. VI. epistolae Pauli ad Gal. Ephes. et Thess. editio altera auctior et emendatior curauit Thom. Christ. Tychsen, Gottingae — MDCCXCI. 8. mai.

Nouum Teftam. Graece. Perp. Ann. illustr. a I. B. Koppe. Vol. IV. completiens epifelam Pauli ad Romanos. ibid. MDCCLXXXIII. 8 mai.

Epistolae cotholicae Graece. Perpetua annotatione illustratae a Danide Iulio Pott. Vol. I. completiens epistolam Iacobi. ibid. MDCCLXXXVI. 8. mai.

Epistolae catholicae Grasce. Perp. Annot. illustr. a D. I. Pott. Vol. II. completiens utramque epistolam Petri. ibid. MDCCLXXXX. 8. mai.

Nouum Teftam. Grace. Perp. annotat. illus ratum. Editionis Koppianae Vol. VIII. completiens epistolam Pauli ad Hebracos. Continuauit lok. Honr. Heimrichs. ibidem MDCCLXXXXII. 8. mai.

Pauli ad Corinthios epistolae Gracce. Perpetua annotatione illustratae a Frid. Aug. Guil. Krause. Vol. 1. Completiens epistolam priorem. Francosurti ad Moenum MDCCLXXXXII. 8.

Koppius, (cuius vestigia presserunt reliqui interpretes, quorum nomina et editt. varior. N. T. librorum hic coniunction commemorauimus,) in sua editione fequutus est recensionem Bengelianam (quam etiam Potitus, Heinrichfius et Kraufus lequuti funt); textui subiecit notas criticas, breues tamen et paucas et non nili iis locis adsperfas, in quibus vel grauior quaedam lectionis varietas, quae ipla etiam interpretationi prodesse poterat, in codd. occurreret, vel textus communis probabiliter vitio laborare videretur. His notis críticis subjecit commentarium vberrimum, de cuius indole digna est, quae legatur praefatio ipsius, praemilla epistolae Pauli ad Galaras vol. I. Praeterea singulis epistolis prolegomena praemisit, et absoluta epistolae interpretatione, excursus adiecit, in quibus copiosius sententiam suam de hoc illoue loco exposuit; etiam hac in re eum imitati sunt Pottius, Heinrichs. et Kraufius. Post mortem Koppii fatis praematuram, viri doctifimi, Pottius et Tych/enius, editionem totius N. T. Koppianae fimilem promiserunt; - Cl. Heinricht, vt supra iam notauimus, edidit epistolam ad Hebracos. Vsus est observationibus quas b. Koppius scripto reliquerat; barum vero obleruationum neque magna erat copia, neque illae ipfae maximam partem ita comparatae erant, vt Heinrichfius eas omnes conuertere posset in eum vlum, cui ipsas destinarat, ergo ex iis nonnullas tantum felegit, et ne lectores existimarent, se legere Koppianas annotationes, vnoquoque loco, que Koppii observationem adscripsit, (id vero ipsum admodum paucis in locis factum eft) hoc religiose indicauit. Kuis.]

Vol. IV.

Ррррр

Editio

Editiones Noui Testamenti cum versione vna vel pluribus.

[Complutenfr. Nouum Teflamentum graece et latine in academia complutenfi nouiter expressum. Ad calcem haec leguntur: Ad perpetuam laudem et gloriam dei et domini nostri iesu chrissi hoc sacrosanstum opus noui testamenti et libri vite grecis latinisque charasteribus nouiter impressum atque sludiosissime emendatum: felici fine absolutum est in hac preclarissima complutensi vniuerstate: de mandato et sumtibus reuerendissimi in chrisso patris et illustrissimi dui domini fratris Francisci Ximenez de Cisneros tituli sanste Balbine sanste romane ecclie presbyteri Cardinalis hispanie Archiépi toletani et hispaniarum primatis ac regnorum castelle archicacellarii: industria et solertia honorabilis viri Arnaldi Guilielmi de Brocario artis impressorie magisti. Anno domini millesimo quingentesimo decimo quarto. Mensis lanuarii die decimo (1514.) fol.

"Ad normam codicis venerandae vetustatis, (qui vtrum idem ille sit, qui hodie Vaticanus ille celebris esi, an vero adhuc in Hilpania alicubi lateat, vel stebili fato perierit, poliquam apographum typis exferiptum exflaret, dubium adhuc ell.) textus graecus, typis eum in finem sculptis, vt antiquorum modum scribendi referant, fine vllis spirituum aut tonorum notis, adiectis tamen acutis simplicibus, exscriptus est, ad imitationem veterum codicum, qui eiusmodi litterarum fastigiis carent. Versio latina vulgata, non inter lineas graecas est inferta, sed ad latus adposita; observatis tamen linearum spatiis, vt graeca latinis femper responderent. Vocibus graecis additae funt litterae latinae minutiores, quae iterum fingulis latinae versionis vocibus adiectae sunt; vt cuiusuis vocis graecae latina interpretatio eo facilius indagari positi. " Masch. tom. I. pag. 270. - De codd. MSS. quibus vi funt editores, in procemio haec leguntur: "illud lectorem non lateat, non quaevis exemplaria huic impressioni archetypa fuisse: sed antiquissina emendatissimaque: ac tantae preterea vetustatis vt fidem eis abrogare nefas videatur. Que fanctissimus in christo pater et dominus noster Leo X pontifex max. huic instituto fauere cupiens, ex apostolica bibliotheca educta emilit ad reuerendiff. cardinalem hispaniae, de cuius auctoritate et mandato hoc opus imprimi fecimus." Sufpicio illa, quam Erasmus iam olim mouit, cod. huius edit. archetypum ad cod. latinum fuille-emendatum, recentiori aetate relufcitauit Wetftenius Prolegg. pag. 314 fog, edit. Seml. cui adstipulatus est Semlerus, qui eruditionem et fidem Complutenfium incertam professius est, neque satis constare monuit, quibusnam codd. et num iis satis diligenter vfi fint, vid. Semleri edit. Prolegg. Wetstenii l. c. et Apparatum ad liberal. interpret. N. T. pag. 39. 41. Oppoluit ei fele Goetziur, theologus Hamburgenfis, in f. Vertheidigung der Complutensischen Bibel, Hamb. 1765. 1769. Conf. omnino: Walch Neuelle Religionsgefchichte Th. III. S. 325 fqq. Nachricht von der Streitigkeit über das Anfehen der Complutensischen Ausgabe des N. T. et Ma/ch. tom. I. pag. 271. Ceterum haec Complutenfis editio per fex vel feptent annos suppressa est, vsque tandem Leo X litteris hanc in rem die 22. Mariii 1520. datis, quae etiam volumini primo praemissae sunt, concederet, vt publice venderetur. Verum ante a. 1523. parum eruditis innotuit.

Nouum instrumentum omne, diligenter ab Erasmo Roterodamo recognitum et emendatam, non solum ad graecam veritatem, verum etiam ad multorum vtriusque linguas codd. eorumque veterum simul et emendatorum sidem, postremo ad probatissimorum autorum citationem, emendationem et interpretationem, praecipue Origenis, Chrysostomi, Cyrilli, Vulgarii, Hierouymi, Cypriani, Ambrosii, Hilarii, Augustini, vua cum annotationibus quas lessorum doceant.

CVM VERSIONE VNA VEL PLVRIBVS Lib. IV. c. VII. 851

ceant, quid qua ratione mutatum fit. Quisquis igitur amas veram theologiam, lege, cognosce, ac deunde iudica. Neque statim offendere, si quid mutatum offenderis, sed expende, num in melius mutatum sit. Apud inclytam Germaniae Basil am cum privilegio Maximiliani Caesaris Augasti, ne-quis alius in sacra Romani imperii ditione, intra quatuor annos excudat, aut vilibi excusum importet. — Ad calcem legitur: Basileae in aedibus Ioannis Frobenii, Hammeiburgensis. Mense Februario. Anno MDXVI. Reguante Imp. Caes. Maximiliano P. F. Augusto. fol.

Haec est prima N. T. editio, quae biennio post Complutensem, (quae tamen nondum diuendebatur;) edita est ab Erasmo, iuuantibus eum Oecolampadio, Capitone, Gerbelio. De codd. quibus Erasmus vlus eft, disputarunt Millius, pag. 111. 112. et Wetstenjus sub nr. 1. 2. 3. 61. 69 qui cos omnes, vtpote literis minoribus et accentibus appolitis feriptos, ad chaisem codd. recentiorum refert. E regione textus grasci posuit Erasmus versionem vulgatam, ab iplo tainen emendatam. conf. omnino Malth. tom. 1. pag. 281 fyg. Hanc editionem quae tamen inprimis propterea est reprehensa, quod nimis festimanter auctor eam curaffet, nec semper genuinas lectiones elegisset, sequutae sunt quatuor aliae a. 1519. fol. (vid. Ma/th. tom. I. pag. 286 Iq.) 1522. fol. (Ma/th. pag. 288 Iq.) 1527. fol. in hac editione quarta primum inspexit Complutensem Ximenii (Masch. p. 289 sq.) 1535. tol. Masch. p. 291. Diligenter his in editionibus opus suum recognonit, ita, vt etiam aduersariorum suorum Eduardi Lei, Lopez Stunicae, Petri Sutoris aliorumque admonitiones in vlum fuum converieret. De controuersiis, Erasmo per N. T. editionem excitatis, vid. Ma/th. p. 292. not. e. et Walch. l. c. p. 37 fqq. et quos ibi laudauir. Adiicimus iam, quae Fabricius noster p. 185. scripferat: "Inter opera Erasmi recufum N. T. cum eius commentariis est Balil. 1540. fol. [vid. Ma[ch. pag. 202.] atque Lugduni Batau. 1705. fol. tomo fexto [Ma/ch. pag. 203.] in qua noua et luculenta editione commentaria (quae exflant quoque in Critt. Sacrr. Anglicc.) non vt in fuperioribus feparatim excufa, fed vtilifimo inflituto fingulis flatim paginis N. T. funt fubiuncta. Omitto N. T. cum Erasmi versione fine commentariis reculum faepius variis in locis vt Balil. 1553. 8. 1558 8. [Malch. pag. 295.] ap. Nicol. Bryling. Paril. 1543. 8. [Malch. pag. 302 Iq. Millius Prolegg. pag. 116.] apud Carol, Guillard. Lipf. 1582. 8. [Mafch. p. 300.] Gieffae 1669. 4." Masch. pag. 299. etiam Lipsiae 1591. Voll. II. 8 sumibus Voegelini, char. ta membranacea, editio haec in nostra biblioth. Academica Lips. adferuatur.

⁶Απαντα τα της καινης διαθήκης, Nouum I. C. D. N. Testamentum. Cum duplici interpretatione D. Erazmi et veteris interpretis: harmonia item euangelica et copioso indice. Ex officina Roberti Stephani. MDLI. 8. (Geneuae).

Primum volumen continet quatuor euaugelistas et Acta Apostolorum; adiecta est harmonia euangelica ex Andr. Osiandri opere a. 1537. edito, desunta. Alterum complectitur epp. Apostolorum et Apocalypsin, cum indice rerum et verborum in N. T. Haec est editio omnium prima, in qua textus in versiculos diffinctus ").

Ppppp2

Nouum

tt) Inuenti illius his verbis meminit filius H. Stephanus praefatione ad Concordantias Graecas N. T. Vltimum quod in literas facras vel potius in earum lectores parens meus Robertus contulit beneficium, minus aliis non fuisse qui iudicant, non insagaci esse iudicio videntur. Id cuius honorificam facio mentionem b neficium illud est, quod cum Testamenti noui libri in tmemata, quae capita

Nouum D. N. Iesu Christi Testamentum. Latine olim a veteri interprete, nunc denuo • Theodoro Beza versum: cum eiusdem annotationibus, in quibus ratio interpretationis redditur. Oliva Roberti Stephani. MDLVI. fol.

Iefu Christi D. N. Nouum Testamentum, siue Nouum Foedus. Cuius graeco textui refpondent interpretationes duae, vna vetus, altera noua Theodori Bezas, diligenter ab eo recognita. Eiusdem. Th. Bezae annotationes, quas itidem has secunda editione recognouit et accessione non parua locupletauit. Indices etiam duo Theologis (praesertim hebraicae, graecaz et latinae linguae studiosis) multum profuturi adiesti sunt. Resconsto eiusd. ad Seb. Castalionem, in qua multi N. T. et harum in ipsum annotationum loci accuratistime excutiuntur, seors excussa prostat. A. MDLXV. Excudebat Henr. Stephanus illustris viri Huldrici Fuggeri typegraphus. Sol.

Praemittitur epistola Elisabethae, Anglorum reginae, inscripta. Textus est Stephanicus, et ad latus adiunctam habet vtramque versionem, in titulo memoratam. vid. Milliss Prolegg. pag. 130. Masch. pag. 309 sq. Wetsten. Prolegg. pag. 377. edit. Semi. Sequuta est hanc editionem tertia a. 1582. fol. Geneuae typis Henr. Stephani fol. quarta 1589. fol. in quibus edit. plura retractanit. vid. Masch. tom. I. pag. 311 sq. et quos ibi laudauit. Quinta a. 1598. fol. vid. Masch. pag. 312 sq. quae postea cum Loach. Camerarii. commentario prodiit Cantabrig. 1642. fol. ***

H xarva

eapita vulgo vocantur, diuisi essent, ipse horum tmematum unumquodque in tmematia diuisit, del potius subdivisit: quae adpellations ab aliis magis quam ab ip/o probata, versiculi vocata fuerunt. Nam ipsi vel graeca illa voce tmematia, vel latina quae illi respondet, settiunculas nominare magis placebat. Illam enim veterem commatum in oratione adpellationem, (Ciceroni inciforum,) ad alium restringi vsum videbat. Verum ut his paucis de nomine contentus sim, at de re ip/a plura dicam, initium a duobus /umam, quorum vtrum magis mirari debeas, dubitabis. Vnum eft, quod Lutetia Eugdunum petens, hanc, de qua agitur, capitis cuinsque catacopen confecit, et quidem magnam eius, inter equitandum, partem : alterum, quod illum paulo ante de hac cogitantem plerique omnes incogitantem esse aiebant: perinde at si in re prorsas inutili futura, ideoque non tantum nullam laudem consecutura, sed in deri/um stiam ventura poners tempus atque operam vellet. At ecce contra eorum damnatricem instituti patris mei opinionem, inuentum ilhed Amul in Incem, fimul in omnium gratiam venit: fimulque in tantam auctoritatem, vt quafi exautorarentur aliae Teftamenti Noui, fine Graecae, fine Latinae, fine Gallicae, fine Germanicae, siue in alia vernacula lingua editiones, quae inuentum illud secutae non essent. Fabric.

uu) Reprehenditur Beza a Drusio, Heinsto, Grotio, Pricaeo, Boisio, Camerone, Lud. de Dieu, Erasmo Schmidio, et aliis non vno ia loco. A Rich. Simone quoque lib. II. Hift. Crit. N. T. cap. 25. 26. et lib. III. cap. 50. [aliisque, quos Masch. tom. I. pag 10. laudauit]. Nec immerito variis in locis, vt existimo, reprehenditur. At plurima vicifim praeclare eum obseruaffe, atque erudite illustrasse, iniquus fit, qui non fateatur. Etiam codem Simonio tefte lib. III. opist. 31. felect. pag. 216. dochiffimi quique facrarum literarum interpretes romani Bezam non infrequenter describunt. Les plus habiles Commentateurs catholiques Maldonat, Eftius, Inc de Bruges et quelques autres ont copié Beze en plusiers endroits. Sed in hoe humani aliquid passus Beza eft, quod acerbe nimis infectatus fuit alterum factarum literarum interpretem non minus eruditum Caffellionem. Erasmo quoque iniquier fuit, vnde Heinsius in Apologia contra Croium pag. 5. Io/ephus Scaliger, Bezae amicifimus, qui eum fratris instar coluit, neque hilarior unquam fuit quam cum Bezae sui meminisset, interim frequentins eum, quam vellet, ab Erasmo difcef. sisse indicabat: quod et acerbins subinde ab eo factum vidi qui nollent, vt cum ineptire euns dixit non femel, de quo tamen ad inuidiam prepe alibi:

Erasmus

Digitized by GO

CVM VERSIONE VNA VEL PLVRIBVS Lib. IV. c. VII. 853

⁵Η καινή διαθήκη. Testamentum nouum. ארחירא Fft autem interpretatio Syriaca N. T. hebraeis typis descripta, plerisque etiam locis emendata. Eadem latino sermone reddier. Autore Immanuele Tremellio, Theol. D. et Prof. in Schola Heidelberg. cuius etiam grammatica shaldaica et syra calci operis adiesta eft. Excudebat Henr. Stephanus. A. MDLXIX. fol.

Textui graeco in prima columna adiecta est versio latina, a Beza confecta, defumta ex eius edit. secunda, in margine vtroque et loca parallela et breuiores notae leguntur. Columna tertia versionem syriacam, hebraicis litteris expressiam, proponit, vltima columna continet versionem latinam textus syriaci, a Tremellio compositam, quae singula verba premit. Omissa sur in vers. Syriaca epistola Petri II. Ioh. II. et III. Iudae, Apocalypsis, historia de adultera Ioh. VHI. et 1 Ioh. III, 7. vid. Walch. pag. 41 sq. Masch. pag. 408 sq.

The re vie Qee naurhe dia dynne anavra. Nouum Tefamentum Iefu Christi, sili Dei, ex versione Erasmi, innumeris in locis ad graceam veritatem, genuinumque sensum emendata. Glossa compendiaria M. Matthaei Flacii Illyrizi Albonensis in N. T. Cum multiplici indice tum ipsius sacri textus, tum etiam glossa. Quid praeterea sit in commodum lettoris in hac editione praestitum, sequens nuncupatoria praesatio indicabit. Basileae A. MDLXX. fol.

Textus graecus Erasmicus est expressus, ad marginem politae sunt variae lectiones, etiam loci paralleli. Erasmi versionem latinam editor emendauit, et ad latus textus graeci poluit; in margine notata sunt scholia breuia. vid. Masch. pag. 296.

Editio Dauidis Wolderi. Haec conflat partibus duabus. Prima pars, quae continet V. T. hebraicum, inferipta eft: Bibliorum quadrilinguium tomus primus, in quo textus hebraious continetur — — nunc primum emendate editus. Hamburgi MDXCVI. fol. Altera pars fub hoc titulo prodiit: Sacrorum bibliorum Quadrilinguium tomus focundus, trilinguis, librorum V. et N. T. verfi nem continens, graccam feptuaginta interpretum, latinam duplicem, vnam veterem et vulgatam, alteram Xantis Pagnini, cum notis hebraicam veritatem indicantibus; et germanicam Martini Lutheri. Hamburgi. Excudebat lacobus Lucius. MDXCVI. fol. Conflat haec altera pars voluminibus feptem, fextum et feptimum libros N. T. continet. vid. Mafth. pag. 387.

Nouum Testamentum grasee. Cum vulgata interpretations latina Grassi contextus lineis inferta. Quae quidem interpretatio cum a grasscarum editio um interpretatione discedit, senfum videlicet magis quam verba expriment, in margine libri est collata: atque alia Ben. Ariae Montani Hispalensis opera e verbo reddita ac diverso characterum genere distincta in eius est substituta locum. Editio postrema, multo quam ante hae emendatior. Cum praesátione eiusd m Ben. Ariae Montani, in qua sui huius operis rationem reddit, docetque quis ex eo frustus a farae proginae fudiosis percipi possi. Ex officina Commeliniana. MDXCIX. fol. — vid. Wetstim. pag. 385. Masth. pag. 273.

PPPP**3**

Nouum

Erasmus ille, quo fatentur plurimi Nihil fuiste, nec futurum doctius.

In verfione Bezae praccipue carpi folet, quod nimis fuperfititofe verfetur in exprimendis articulis és verborum compositorum etymologis, stiam vbi nulla emphafis apparet. Fabric. vv) Cum verfione etiam interlineari Ariae Montani Geneuae prodiit 1572. 12. et ad calcem Hebr. Bibliorum, ab codem Aria cum verfione interlineari adornatorum, Antwerp. 1572. fol. reculorumque Lipliae non ineleganter 1657. fol. Fabric.

Nouum Testamentum gr. lat. ex versione Seb. Castalionis. Venetiis MDLXXXIII. 8. repetita haec editio Antwerpiae 1584. 8. Lipsiae 1591. 8. vid. Masch. l. c. pag. 318.

Nouum Testamentum Dni Nostri I. C. Syriace, italice, hebraice, hispanice, graece, gallice, latine, anglice, germanice, danice, bohemice, polonice. Studio et labore Eliae Hutteri, Germani cum gratia et privilegio Sacr. Caes. Mai. ad quindecim annos. Norimbergae MDXCIX. fol. Vol. II.

Hebraicam versionem ipse Hutterus ¹⁰⁰) elaborauit, syriacam describendam curauit ad editionem Tremellii, et quae ibi desiderabantur, adiecit, latina est vulgata, germanica Lutheri. Vberior huius editionis notitia haurienda est ex Masch. l. l. p. 391 sqq. Walch. p. 175. et quos ibi laudauit.

Noui I. C. Testamenti Graeco. Latino. Germani ae nouae editionis pars prima. In qua una cum pietate et verbis aeternae vitae, tres linguae vel folae, vel inter se collatae una opera et properiodum simul legi et addisci compendiose a iunioribus possint, cum praeliminari ad Celsiss. Pomeraniae principem Philippum episola, in qua constitum de latina lingua compendiose a pueris addiscenda exponitur studio Eilhardi Lubini. Rostochii, typis Ioachimi Pedani, typographi academici. A. MDCXIV. 4. — vid. Majch. tom. I. pag. 411 sq. Walch. pag. 36.

(Cum versione Erasmi interpolata per Matthiam Hafenrefferum. Francof. 1618. Fabric.)

Ή καινή διαθήκη τë κυgie ήμῶν Ἰησë Χgιςë, δίγλωττος ἐν ἦ ἀντιπροσώπως τό τε Θέον πρωτότυπον καὶ ἡ ἀπαφαλλάκτως ἐξ ἐκલંνε ἐς ἀπλην διάλεκτον διὰ τë μακαφίτε Κυφίε Μαξίμε Καλλιεπολίτε γενομένη μετάΦφασις ἁμα ἐτυπώθησαν. ἐΕτα χηηδόδπιικ (1638.) 4. fine loci índicio, duobus Voluminibus.

Generalium Belgii foederati Ordd. fumtibus haec µerá@exous debetur; illos autem, eius rei vt curam fusciperent, impulit Iac. Golius, hoc enim de eo Gronouius in Orat. funebri pag. 21. testatur. Le Long Geneuae, sed Walch. pag. 46. et Masch. pag. 325. Lugduni Batau. hoc N. T. prodiisse contendunt. Est bilingue, continet textum authenticum, et versionem neo-graecam Maximi Calliopolitani. Emendata haec versio, sine textu graeco, edita est studio Seraphini, hieromonachi Mitylenaci. Lond. 1703. 12. Recusa est deinde haec versio, postquam illam correxerat Anastasfus Michael Macedo, vua cum oratione facra, graeca. Halae 1710. 8.

Erasmi Schmidii opus facrum posthumum in quo continentur versio N. T. noua ad graecam veritatem emendata, et notae ac animaduersiones in idem : juibus partim mutatae alicubi versionis redditur ratio, partim alia necessaria monentur. Accedit sacer contextus graecus cum versione veteri, nec non index rerum et verborum locupletissimus. Itemque autoris orationes de Sibyllis, multum habienus desideratae. Norimbergae sumtibus ac sypis Michaelis Euderi. A. cloloCLVIII. fol.

Textus graecus Bezae est ita, vt admodum raro ab co recesserit auctor. Versio est Bezae, sed ita emendara, vt versio noua commode nominari possit. vid. Masch. tom. I. p. 319. Walch. pag. 44. Wetsten. pag. 391.

ww) Idem Hutterus etiam lectiones euangeliorum et epistolarum anniuersarias vulgauit gracce, hebraice, latine et germanice; ib. 1601. **3.** Fabric.

(Cum

900c

Digitized by

CVM VERSIONE VNA VEL PLVRIBVS Lib. IV. c. VII. 855

(Cum versione latina veteri, et interlineari noua Ariae Montani: Syriaca idem et Arabica, atque Aethiopica, quibus fingulis latina versio adiuncta est. Tomo V. Bibliorum polyglotton Londinensium Briani Waltoni 1657. fol. [vid. Masch. pag. 374 sqq.] Syriaca et Arabica occurrunt etiam in Polyglottis Parisiensibus 1645. fol. [vid. Masch. pag. 349 sqq.] Syriaca literis Syriacis et Hebraicis descripta in Polyglottis Regiis Antwerpiensibus 1581. fol. Fabric.) vid. Masch. 1. 1. tom. I. pag. 340 sqq.

H Raivn Era 9 nr, das ist das N. T. unsers Herrn I. C. Griechisch und Teutsch, mit einer Anleitung der Versicul und Worter welche Herr Leusden in seiner griechischen Edition gezeichnet zu merken, und Vorrede Herrn Ioh. Wincklers, Pastor zu S. Michaelis in Hamburg. Lüneburg verlegts Ioh. Georg Lipper. A. 1693. 8.

Textus ex editione Leusdeniana descriptus, ad latus versio Lutheri germanica. vid. Masch. pag. 325.

Nouum Testamentum XII. Tomis distintsuns, graece et latine, textum demos recensuit, varias lectiones nunquam antea vulgatas ex C. Codicibus manuser. maximam partem Mosquensibus — variarum bibliothecarum, collegit — priorum editorum — apparatus retractauit, scholia graeca addidit, patrum lectiones memorauit, animaduersiones criticas adiecit et edidit Christ. Frid. Matthaei. Rigae apud Hartknoch. MDCCLXXXVIII.

Editio haec prodiit hoc ordine: 1) SS. Apost. epp. cath. 2) D. Pauli epp, ad Rom. Tit. et Philem, 1782. 3) Acta Apost. 4) epistolae ad Corinth. 1783. 5) Pauli epp. ad Hebr. et Coloff. 6) Pauli epp. ad Gal. E, hef. Phil. 1784. 7) Pauli epp. ad Theffal. et ad Timoth. 1785. 8) Ioh. Apocalyphis 1785. 9) Euang. fec. Lucam. 10) Euang. fec. Ioh. 1786. 11) Euang. fec. Marc. 12) Euang. fec. Matth. 1788. Conf. Bacme fters Rufl. Biblioth. X, 1 - 3. 84. 4. 6. 472. Eichhorn Allgem. Biblioth. B. II. p. 302 fqq. Michaelis Oriental. Biblioth. Th. XX. p. 107 fqq. eiusd. Neue Orient Biblioth. Th. I. pag. 207. Th. II. pag. 162. 170. VI 97. Codd. quos confuluit auctor, recenfuit ad calcem euangelii Matth. p. 481 fq. et Apocalypfeos p. 335 fqq. Qui tamen accuratius cognoscere cupit vniuscuiusque cod. indolem, is debet quoque respicere ea, quae in notis passim de codd. observata funt. Textus graecus comitem habet versionem vulgatam, quae in evangeliis immutata expressa est, fed inde ab Act. Apost. cum duobus codd. collata. Recensio noua textus graeci proxime accedit ad textum receptum. Repudiat autem magnopere cl. auctor varias recensiones, quas commendarunt Semlerus et Griesbachius, viri doctifimi. Origenem flatuit corruptorem textus graeci peffimum. Codicem Cantabrigienfem, quem alii in pretio habent, nihili aestimandum cenfet. Nouas classes codd. ipfe conflituit: 1) codices textus perpetui, fine fcholiis et commentariis 2) evangeliaria et Praxapoltoli, 3) codd. omnium maxime corrupti, nempe codd. cum commentariis marginalibus. — Promifit differtationem de Origene, diff. in qua comparentur scholia N. T. cum fcriptis Origenis, Chryfoltomi, et Hieronymi; et diff. de iusto pretio Verl. Vulgatae statuendo. [Add. Idem praef. Euthymii Zigaberii Comment. in IV. Euangeliae, et in Not. pafiim.]

Epistolarum catholicarum septenarius Graece, Petri duae epistolae, Iacobi vna, Iohannis tres, et Iudae Iacobi vna; cum noua versione latina ae scholiis grammaticis atque criticis, in quibus interpunsitio accurata, explicatio et cohaerentia sacilis declaratur, opera Ioh. Bened. Carpzou. Theol. D. et Prof. Primar. Helmst. Abbatis Regiae Luterae, Halae, impensis viduae Curitii. claloCCXC. 8. Kuin.]

Praetereo

Praetereo editiones graecolatinas librorum N. T. haud amnium, vt euangeliorum et Actorum cum Verl. Vulg. et Bezae, commentariisque selectis a Balduino Walaco. Lugd. Bat. 1653. 4.

Matthaei, Lucae, capitum X. XI. Iohannis, Actorum, capitum XII. prioris ad Corinthios et Epistolarum I et II. ad Timotheum ad Titum et Philemonem. Iacobi, item trium Ioannis et Iudae cum notis eruditis Ioh. Prisasi, Lond. 1660. fol. inter Criticos facros. Fabric.

XVIII. Versiones Noni Testamenti.

Pleniorem versionum biblicarum atque adeo N. T. quoque notitiam haurire licebit lectori e Chriftiani Kortholti, libro erudito de variis Scripturae editionibus Kil. 1686. 4. Iac.bi Merii historia dogmatica de Scripturis sacris vernaculis cum auctario viri doctiff. H. Warthoni, Lond. 1689. 4. et e Rich. Simons Hilloria Critica N. T. libro fecundo ac nouis eiusdem in Hist. N. T. observationibus. Lam olim scripta Apostolica in omnes fere omnium gentium linguas translata effe, testantur Eusebius Orat. de laudibus Constantini pag. 662. Chryfoftomus Homil LXXXI. in Matth. XXVI. p. 845. (vbi Perfas, Indos, Scythas, Thraces, Sauromatas, Mauros et Britannicarum memorat incolas infularum,) et Homil. I. in Ioh. p. 13. Theodovitus V. Therapeut. p. 81. (vbi mentio linguae Romanae, Aegyptiae, Perficae, Indicae, Armenicaeque, Scythicae atque Sauromaticae) et Anastasfius Sinalta in Hodego cap. XXII. pag. 339. [Add. Weifinii et Millii Prolegg. Walchii Bibliotheca theologica fele-An, litterariis annotationibus infructa tom. IV. Ienae 1765. 8. et quos ibi laudauit; Michaeiir Einseitung The I. inprimisque: Bibliotheca facra post Jacobi & Long et C. F. Bosrneri iteratas curas ordine disposita, emendata, suppleta, continuata ab Andr. Gottli. Masch. part. IL vol. I. Halae 1781. 4. et qui ibi laudantur; Allgem. Repertorium der Literatur für die lahre 1785 - 1790. Erster Bd. Erste Hälfte, Iena 1793 4. Bibliotheca biblica Ser. Würtemberg. ducis olim Lorkiana edita et Ser. Duci inferipta a G. Ch. Adler, Altona 1787. 4. add. quos paffim laudanimus, Kuis.]

Sed in praesenti liceat brevem quandam versionum N. T. quae exstant veluti indicem sublicere, ordine litterarum. Fabrie, Nos quidem Fabricii hunc ordinem seruabimus, de ipsis autem versioribus paullo curatius, quam ab eo factum est, ipsi disputabimus. Kuss.

[Aegyptiaca f. Coptica. Etsi extra omnem dubitationem positum sit, admodum mature, faeculo II. adfuille factorum voluminum N. T in linguam Copticam (h. e. eam, quae ante Saracenorum in Aegyptum incursionem ibi florebat; conf. Thesaurus epistolicus la Crozianus in indice sub vocc. Copticus, Aegyptus, Witke, Witkins.) translationem, incertum tamen est, an etiam antiqua illa versio ad nostra vsque tempora peruenerit, vtrum fragmenta illa, quae progressu temporis in lucem prodierunt, depromta sint ex versione ea, quam respexerunt ecclessifici patres. vid. Masch. part. II. pag. 184. Eichhorn Allgem. Biblioth. der bibl. Literatur B. IL pag. 314. De aetate versionum Copticarum disputarunt Woidins in Cramer's Beyträgen zur Beförderung theologischer Kenntnisse 1777. 1778. 8. et Münterus in Eichhornii Allgem. Bibl. B. IV. S. 1 sq. Editionem huius versionis, quae MSta exstat in bibl. Vaticana, in Parisiens Regis Galliae et in Bodleiana, moliebatur Thomas Mareschallus, qui ex ea etiam loca quaedam produxit in notis ad versionem Gothicam, sed a promissis non stetic;

ftetit; egit autem Mareschalli partes Wilkins, qui versionem hoc titulo edidit: Nonum testamentum Aegyptium vulgo Copticum, ex MSS. Bodleianis descripsit, cum Vaticanis et Parisiensibus contulit, et in latinum sermonem convertit David Wilkins, Oxoniae 1716. 4. mai. vid. Masch. tom. II. pag. 188. Walch. pag. 147. Wetsten. Prolegg. pag. 294. edit. Semler. Michaelis Einleitung Th. I. S. 337 sq. **)

De versione Sahidica, conscripta dialecto, quae in Aegypti superiori parte (Said صعيد) in vlu erat, hactenus tantum fragmenta edita lunt. Mingarelli edidit fragmenta evangeliorum Matthaei et Iohannis e codd. Nanianis: Aegyptiorum Codd. reliquiae Venetiis in bibliotheca Naniana afferuatae. Bononiae fasc. I. 1785. fasc. II. 1785. 4. vid. Michaelis Neue Oriental. Bibl. Th. 4. S. 64 fqq. praeterea Georgi, monachus regulae Augustini, ex cod. Borgiano aliud fragmentum euang. Joh. edidit, (cuius lectiones iam Hwildiws et Michaelis Oriental. Bibl. Th. III. excerpterant) hoc titulo: Fragmentum eudngelii S. Iohannis Graeco-Copto - Thebaicum Sacculi IV. Additamentum ex vetuftisfimis' membranis; Lestionum Euonge. licarum diuinae Millae cod. Diaconici reliquiae et liturgica a'ia fragmenta veteris Thebaidenfis ecclefiae ante Dioscorum. Ex Veliterno Musseo Borgiano nunc prodeunt in latina versa et notis illustrata opera et studiis F. Augustini Georgii Eremitae Augustinioni Romae ap. Auton. Fulgonium. 1789. 4. (vid. Eichhorn Allgem. Bibl. B. III. p. 253 fqg. Michaelis Neue Oriental. Biblioth. Th. VIII. pag. 206-232.) Alia fragmenta protulit Fridericus Münterus in Com. mentatione de indole versionis N. T. Schidicae, Accedunt fragmenta epistolarum Pauli ad Timotheum ex membranis Sahidicis Musei Borgiani Velitris. Hafniae CIDIDCCLXXXIX. conf. Eichhorn Allgem. Biblioth. B. II. pag. 313 fqq. Michaelis Neue Oriental. Bibl. Th. VII. pag. 25 Iqq. Haffencamp Theol. Annalen lahrg. 1789. S. 657 Iqq. Refert Münterus hanc verfio. nem Sahidicam ad fec. V. Eam quatenus ex fragmentis hachenus edicis colligi possit, confpirare cum antiquiff. lat. verfionibus et antiquiffuna Syriaca translatione; in epitholis Paulinis fequi recensionem Alexandrinam, idem Münterus oftendit; in Act. Apost confenire cum cod. Cantabrig docuit Wo dius in epistola, ad Michael m missa, vid. huius Oriental. Biblioth. Th. X. S. 199 fug. idem Woidius contulit etiam quaedam capita euangelior. et epiftolar. de qua collatione conf. Crameri Kielifche Beyträge Th. III.

Arthiopica. De gente et lingua Aethiopica, et huius versionis indole conf. Masch. part. II. pag. 140 sq. et 142. Prodiit haec versio Romae, e codice lacunoso, curante Petro Tessa Tzione, monasterii Aethiopici monacho, adiuvante Mariano Vistorio Rectino et alio perito ""), hoc titulo: Testamentum nouum cum exist. Pauli ad Hebr. tantum cum concordantiis euangelistarum Eusebii et numeratione omnium verborum corundem. Missale cum beiedistione etc. — Quae omnia Fr. Petr. Aethiops auxilio piorum sedente Paulo III. Pont. Max.

xx) Vid. Kircheri prodromum Coptum cap. VIII. qui ante annos mille et trecentos conditam exiftimauit. Simonii Hift. Crit. N. T. lib. II. pag. 190 fq. Hottingeri fasciculum pag. 188 fq. Epistolas Huntingtonianas p. 16 fq Capita quaedam huius versionis descripsit et ad editionem cum versione et notis parauit nuper ex Anglia vir clariss. Ioh. Adolphus Hofmannus Ploenensis. Fabr. yy) Ioannem Postkenium, pracpositum ecclesiae S. Georgii Coloniae, curatorem editionis Romanae male facit Imbonatus Bibl latino-hebraica pag. 417. Recenti actate Ludouicus Caldeira et Ludou. de Azeuado Lusitani e Soc. Iesu Nouum testamentum Amarina lingua verterunt, teste Philippo Alegambe et Nic. Antonio. Fabric.

et

Digitized by Google

Vol. IV.

Q9999

et Claudio illius regni imperatore imprimi curauit anno falutis MDXLVIII. 4. vid. Masch. tom. 11. pag. 152 fq. Weisten. Prolegg. pag. 296 fq. edit. Seml. Millius Prolegg. nr. 1188. Walch. pag. 146. In epilogo actuum apostolorum legitur: "illa acta Apostolor. maxima fui parte verfa funt Romae e lingua Romana (h. e. latina) et Graeca in Aethiopicam propter defectum archetypi; id quod addidimus, vel omilimus, condonate nobis, vos autem emendate illud. " I. Ludolfus in praef. in Lex. Aethiop. addit "et verendum eft, ne idem in ceteris N. T. libris fecerint, quippe Aethiops meus in multis eos differre aiebat ab exemplaribus mss. patriae fuae." Repetita in Polyglottis Londinenfibus, etiam vitiofior facta eft. Bene meritus est quoque de hac versione Bodius, qui euangelium Matthaei cum Graeco fonte contulit: Euangelium secundum Matthaeum ex versione Aethiopici interpretis in bibliis Polyglottis Anglicanis editum, cum graeco ipfus fonte studiose contulit atque plurimis tam exegeticis quam philologicis observationibus textum partim, partim versionem illustrauit auctor Christoph. Aug. Bode. Cum prasfat. Chr. Ben. Michaelis, Halae 1749. 4. Non integra verfio aethiopica in hoc libro proponitur, fed tantum in felecta eius capita inquifiuit auctor, etiam Millii de ea iudicium sub examen vocauit. Michaelis autem in praefat. docet, versionem non ex coptica, (quod placuit Renaudotio tom. Il. Liturg. Oriental. pag. 380.) nec ex Syriaca, (quod aliis adrifit) fed, fi fola excipiantur Acta Apostolorum, ex originali textu graeco effe deductam, non folum in Romana editione, fed etiam in polyglottis Anglicanis. Conf. eiusdem Michaelis tractatio de variis loctt. N. T. S. 24-26. et 64. atque filii, Ion. Dau. Michaelis Einleitung Th. I. S. 68. pag. 456 lqq.

Anglicarum versionum, quarum plurimae exstant, quatuor constituit classes. Walchius in Bibl. theol. felecta tom. IV. pag. 123 fq. fequutus Longum in Bibl. Sacr. part. If. Et ad primam quidem refert biblia, a Milefio Couerdale anglice versa, Londini 1535. fol. cum iam antea Gril. Tyndalius, adiuuantibus eum loy et Conflantino N. T. et V. T. a libro Genefeos vsque ad Nehemiam in linguam anglicam transfulisset. Haec editio faepius repetita est postea, inprimisque iusu Henrici VIII. regis, a duobus episcopis recognita, cum Thomas Cranmeri praefatione edita est Tiguri 1550. 4. Londini 1553. fol. et 4. **) Ad secundam claffem refert biblia anglicana, vulgo dicta Geneuenfia, quoniam ab Anglis, regnante Maria, regina, Geneuae exfulibus, quorum praecipui et doctifiimi erant Miles Couerdale, William Whittingham et Antonius Gilby, ex hebraeo et graeco scripturae fonte translata et edita sunt Geneuae 1560. 4. et faepius. Tertiam classem conficiunt biblia, quae dicuntur episcopalia. quae fub aufpiciis Elifabethae, reginae, a Matthaso Parkero, archiepifcopo Cantuarienfi, aliisque nonnullis episcopis adornara et edita sunt Londini 1573. fol. saepius deinde repetita. ۸d quartam denique classem pertinent biblia regia, quae sub auspiciis Iacobi I. Angliae regis, in vulgus emissa sunt Londini 1613. fol. et 12. quam editionem plures deinceps seguutae sunt aliae. Laudat de hac versione Fabricius noster Ioh. Durellum in historia rituum Angliae p. 215. et documenta ad Guil. Burneti historiam reformationis Angliae p. 213 fq. edit. Francof. De

zz) Galteri Delaeni Henrici VIII bibliofcopi versionem N. T. cirat Tho. Gatackerus p. 447. Aduersar. edit. Lond. Omitto antiquiores, quas memoratas, non prolatas in lucem, videas Bedae, Alfredi etc. et quae in bibliothecis Angliae adhuc MSS. occurrunt sub nomine Wiclefi etc. NB. Wiclefi non esse, contendit Warthonus ad Vijer. de scripturis vernaculis pag. 426. licet a Wiclefo anglice translatas esse scripturas neutiquam dubitet. Fabric.

Digitized by

De versionibus anglicis in genere, conf. Matthaeus Polius, in prolegomenis ad edit. Iacobi Lewifii complete hiftory of the fiveral translations of the holy bible iullu adornatam. in to englifh, Lond. 1739. 8. aliique, quos laudauit Walchius I. c. [Nouam angl. Bibliorum versionein edere nuper coepit D. Alex. Geddes.] Anglo-Saxonica versio, quonam tempore? num faeculo VIII. IX. vel X. concinnata fit? incertum eft. Eadfridus fiue Egberiur, episcopus Lindisfarnensis, qui floruit a. 718. plures libros e latino in Anglo-Saxonicam linguam transtulisse dicitur; hoc idem de Beda Venerabili, qui a. 734. inclaruit. Alfredum, qui et Aelfredus et Alvredus dicitur, plurimos libros vertifie, proadfirmatur. bari argumentis certis indubitatisque non potest. Schulero in f. Geschichte der populären Schrifterk ärung von dem Anfange des Chriftenthums bis auf gegenwärtige Zeiten (Tübingen 1787.) Th. I. pag. 136. maxime probabile videtur, regnante Aethetflano, anno 030. a Iudaeis quibusdam, qui Christi religionem suscepissent, versionem illam compositam fuisse. Conf. Le Long Biblioth Sacr. pag. 470 fqq. et Michaelis Einleit. Th. I. S. 89. pag. 519 fq. Edita funt: Euangelia quatuor Saxonice et Anglice a Matthaeo Parkero cum praefatione Ioan. Fexi, dicata Elisabethae Reginae, Londini typis Ioannis Daye, 1571. 4. Deinde emendatius: Euan. gelia quatuor Anglo-Saxonica charactere Anglo-Saxonico, cum antiqua versione Gothica et o' fernationibus The mae Mareschalli edita fludio Francisci Iunii Dordrechti 1665. 4. Amstelodami 1684. Eadem est editio.

Arabicae. De versionibus arabicis N. T. conferendi funt inprimis Rich. Simon hist. crit. des Verl. du N. T. Chap. 18. Masch. part. II. p. 126 fgg. Michaelis Einleit. Th. I. p. 441 fgg. § 66 fg. Oriental. Bibl. Th. XII. S. 12 fgg. et qui primo loco nominandus erat, Chrift. Gottlo. Storr, Professor Tubingensis Celeberrinus, in differtatione critica de euangeliis arabicis Tubingae 1775. 4. coll. Michaelis Oriental, Bibl. Th. XII. pag. 2 foq. - Prodiit versio quatuor euangeliorum Romae ex typographia Medicea 1590. fol. in fronte libri legitur annus 1590. ad calcein 1501, quinam huius versionis auctor? vnde ea defumta fic? prorfus ignoratur; Eadem prorsus editio repetita est an. 1619. vel potius nouus tantummodo titulus operi praefixus eft. Illa editio Romana, subinde tamen mutata, repetita est in Bibl. Polygl. Parifienfibus, addita est versio reliquorum librorum N. T. recentior, inepte interpolata a Gabriele Sionita; vnde vero versio epistolarum desumta sit, non constat. Versio quae in biblioth. Polygl. Parif. legitur, inde translata est in biblia Polyglotta Londinenfia. E cod. MS. Leidensi edidit N. T. Thomas Erpenius Lugduni Batau. 1616. 4. Versionem quatuor euangeliftarum, quam hae quatuor editiones continent, vnam eandemque effe, quamquam editiones variant, acutillime offendit Storr 1. c. interpolatam cam effe cenfet modo e versione Coptica, (§. 14.) modo Syriaca, (§. 15.) modo Latina, (§. 16.) etiam glossa marginales in textum irreplisse statuit. Epistolarum versionem, quam Erpenius edidit, sequi exemplum Syriacum; in Act. autem Apost. et Apocal. Ioh. maximam partem Copticum, docuerunt Storr 1. c. et Michaelis 1. c. pag. 452. — Iusiu congregationis Romanae de propaganda fide biblia arabice edita sunt, curante Sergio Rifio, episcopo Damasceno, 1671. fol. III. voll. quae tamen versio e translatione latina interpolata est. - E decreto et sumtibus societatis Anglicanae de propaganda cognitione Christi N. T. arabicum, edidit Salemon Negri, Damascenus, Londini 1727. 4. mai. Textus defumtus est e Polyglottis Anglicanis, sed editor eum multoties mutauit, et ad graecum textum reuocauit. De aliis verss. arabb. conf. quos supra laudauimus.

Qqqqq 2

Armenica.

Digitized by GOOGLE

Armenica. conf. de hac versione Simon Hist. des Vers. Chap. 16. Millii Prolegg. 6. 1402 sqq. Ioh. Loach Schröder diff. de antiquitate et fatis linguae Armenicae inserta illius thesauro linguae Armenicae. Thesaurus Epistolicus la Crozianus 10m. III. pag. 173 sqq. Michaclis l. c. §. 69. pag. 455. Mafch. tom. 11. pag. 169 199. Wetften. Prolegg. pag. 205. Seml. Versionem Armenicam Chrysostomi aetate a Miesrobo, qui litteras armenicas ad normam Graecanicarum dispoluit (vid. Mosis Chorenensis Hift. p. 299. L. III.) et sec. IV. vixit, factam effe, ferunt e cod. graeco, de concilio Ephefino allato, (Mol. Choren. Hifl. cap. 61. p. 313.) adiuvantibus eum inprimis Iohanne Ecelenfi, Infepho Palnenfi, et Mofe Chorenenfi. vid. Mol. Chor. Hift. pag. 200. Michaelis pag. 455. poliquam iam ante tentauerat versionem Isaacus, patriarcha. vid. Mof. Chor. hift. lib. 111. cap. 61. pag. 313. Sec. XIII. Hethom vel Haitho, Armeniae rex, illam versionem Armenicam ad vulgatam immutavit. vid. Ma/ch. l. c. pag. 271. Typis exprimendam curauit hanc versionem V/canus, episcopus, fed ab eodem interpolata creditur. Biblia edita funt a. 1666. et N. T. feparatim Amstelodami 1668. prodiit, haec editio N. T. repetita est 1693. Recentissima bibliorum editio, nitidisimis typis, cum siguris aeneis, locisque parallelis textui adiectis, iusi Abrahumi, patriarchae Armenorum, studio Mikkitar edira est Venetiis ap. Anton. Portoli. 1733. fol. vid. Masch. pag. 178. Nunc vero temporis, vt me legere alicubi memini, sacerdotes Armenorum, qui Tergesti viuunt, novam, et ope codd. Armenicor. Orientis emendatae versionis Bibliorum Armenicorum editionem parant. — Specimen accuratae collationis versionis Armenicae cum textu graeco cap. I-XIV. Matthaei, edidit Bredenkamp. vid. Michaelis Neue Oriental. Bibl. tom. VII. pag. 139 - 154.

Belgicae versiones partim a pontificiis, partim a reformatis confectae sunt. Prima, quam pontificii, fequuti exemplum versionis vulgatae latinae, elaborarunt, prodiit Coloniae 1477. fol. Voll. IL et postea saepius haec editio repetita est. Interpretationum, quarum reformati auctores funt, aliae integram Lutheri versionem exhibent, ita tamen, vt non omnes inter se accurate confentiant; sed nonnullae earum quibusdam in locis a Lutheri verfione recedant, veluti quae prodiit Amstelodami 1527. 8. Embdae 1565. fol. Harlemi 1627. fol; aliae vero ad alias verfiones, helueticas inprimis, accommodatae funt, v. c. biblia belgica Embdae 1556. 4. Leidae 1581. fol. Amflelodami 1583. 4. Hagae Com. 1585. fol. etc. conf. Walch. l. c. pag. 125 fq. et quos ibi laudauit, nec non Catalogue raifonné de la Collection de Livres de M. Pierre Antoine Crevenna, Amsterdam 1775. 4. vol. I. pag. 25 fqg. Reliquis autem versionibus cunctis facile praefertur, quae iusiu Ordinum et ex decreto Synodi Dordracenae, ex idiomate originali in linguam belgicam fidelissime translata prodiit primum Lugd. Bat. et Hagae Com. 1637. fol. et postea quam saepissime repetita est. Dicuntur haec biblia vulgo, biblia generalium Ordinum Belgii foederati. Interpretes V. T. erant: Ioh. Bogermannus, Guil. Baudartius, Gerson Bucerus, Anton. Thyfius, Iac. Rolandus, Herm. Faukelius; N. vero T- librorumque apocryphorum: Iac. Rolandus, Anton. Walaeus, Herm. Faukel, Petr. Cornelii, Iodoc. Hoingins et Feftus Hommius. Conf. quos Fabricius noster laudauit: Leusdenii philologum hebraeo mixtum pag. 70 fq. et Henr. Rud. Benthemium in libro de statu ecclesiarum et scholarum Belgicarum cap. 7. quibus add. quos laudauit Walch. l. c.

Bohemicarum verfionum (bibliorum) duae funt classes. Vna earum, quae ad versionem latinam vulgatam adornatae, et a pontificiis editae sunt. Nimirum Pragae 1488.

Price . 4

fol

βOOL

Digitized by

fol. vid. [Folfii cat. codd. faec. XV. impress. in Bibl. Magliabech. p. 346 fq.] Denis Supplem. ad Annal, Typogr. Maittairii part. I. pag. 241. defunt in hac editione quartus liber Efrae, et tertius Maccabaeorum: repetita haec editio Cutnae 1498. fol. (in hac ed. exflat versio libri IV. Elrae.) — Venetiis 1506. fol. Pragae 1529. 1537. 1549. 1555. 1556. 1561. fol. Norimbergae 1540. fol. et, quae dicata el Rudolpho II, imp. Pragae 1577. fol. et nuperrime iusiu Mariae Therefiae, imperatricis, Pragae 1781. 8. N. T. feparatim prodiit 1471. vel 1475. vid. Denis ad Maittaire part. I. p. 9. — 1498. 4. Denis l. c. p. 455. — Pragae 1513. et 1564. 4. et 1568. 4. fine loco, editore Sam. Adam de Weleslawina, Pragae 1613. fol. etc. — Altera earum, quae ex hebraeo vel graeco idiomate opera et fludio fratrum bohemorum confectae funt. Optima harum versionum est ea, quae ab a. 1579 --- 1593. 4. Voll. VI. prodiit, interpretibus Alberto Nicolai, Luca Helicaeo, Ioh. Aenea, Georg. Wettero, Efaia Caepolla, Ioh. Ephraima, Paulo Ieffenio, Ioh. Capitone, funtibus Baronis Ioh. Zerotini: hanc feguutae funt aliae, fine loco 1595. 8. Pragae 1596. 8. 1613. 4. cura et suntibus Erdman. Heinr. Comit. de Henkel. Halae 1723. repetita haec bibliorum editio 1745. alia prodit eod. anno Briegae, fed multis vitiis contaminata, etc. vid. Walch. l. c. p. 130. et Verluch einer böhmilchen Ribelgeschichte entworfen von Joh. Theoph. Elfner V. D. M. - nebst einem historischen Anhange von verschiedenen absonderlich gedruckten böhmischen Neuen Teslamenten, 1765. 8.

Coptica. vid. supra Acgyptiaca.

Danicae versiones vel sunt e fontibus confectae veluti ea, quae a Ioh. Paulo Resenio, Seelandiae episcopo ana), mandato Christiani IV. regis adornata, edita est Hafniae 1605-1607. quae postea emendata est a Swaningio et prodiit Hafniae 1647. — vel e Lutheri versione germanica profluxerunt; eiusmodi interpretatio edita est iussi Christiani II. ac confiliis Iost. Bugenhagenii, interpretibus Petro Palladio, Olao Chrysostomo, Ioh. Symingio, et Ioh. Machabaeo: Hafniae 1550. fol. et alia, in qua tamen nihil fere mutatum praeter archaissos danicos prioris editionis, sub aussi Friderici II. Hafniae 1589. fol. adornarunt hanc editionem Theologi Academiae Hafniens, Paulus Matthiae, Seelandiae episcopus, Andr. Laurentii et Ioh. Slangendorfius. Has editiones plures aliae exceperunt Hafniae 1607. S. 1647. fol. 1717. 4. 1732. 8. 1740. 8. 1742. 8. etc. De Resenti editione conf. Mollerus in Hyponnematis ad Alb. Bartholinum de scriptis Danorum p. 297. de reliquis Kortholti tractatus de variis feripturae editionibus pag. 357. le Long Bibl. Sacr. part. II. et Walch. pag. 97.

Efthonica. Duplex est linguae Esthonicae dialectus, Revalica et Dörpatica. N. T. dialecto Dörpatica primum prodiit 1686. deinde 1727. Rigae 8. Interpres ignoratur. Dialecto Renalica N. T. libri typis descripti sunt Revaliae 1715. 4. 1729. 8. 1740. 12. Omnia biblia ibidem in lucem edita sunt 1739. praecipuique interpretes erant Gürgen Anton, Helle, et Gutzlaff, praepositi, sumtus suppeditauit Bohnius, summus copiarum praefectus. conf. Livländische Bibl. von Frid. Conr. Gadebusch. Erst. Th. Riga 1777. 8. S. 66 sq. et Tetsch Curländische Kirchengeschichte Th. III. pag. 85 sqq. qui ibidem observat, Longum in Bibl. Sacr. cap. 12. Sect. 5. pag. 372. Esthonica et Lettica biblia male confudisse, cum hae linguae fin. maxime inter se diversa. Hoc idem fecerat quoque Fabricius noster.

Qqqqq3

Finnica

aaa) De Ioh. Stenhuchii examine versionis Danicae N. T. adi nova litteraria maris Baltiei a. 1705. pag. 178. et Acta Erudit. 1706. pag. 342. Fabric.

Finnica ſ. Finnonica N. T. versio, vt notauit Fabricius noster, interprete Mich. Agricola, rectore scholae Aboëns, prodiit Holmiae 1548. teste Baazio et Messenio apud Scheferum. — Biblia Finnica, interprete Aesthillo Petraeo edita, cura et studio Marsini Stodii, Gregorii, Matthaei filij, et Henrici Hosmann, Pross. Acad. Aboëns, Carissinae, reginae, dicata fol. Holmiae ap. Henr. Keyser. 1642. Denuo biblia versa sunt ab Henr. Florino. Aboae 1685. 4.

Gallicarum versionum N. T. tam a pontificiis, quam reformatis elaboratarum, tam infignis numerus est, vt eas enumerare perquam difficile sit. Conf. de iis Rich. Simon, Elias du Pin, le Long Bibl. S. Walch. L. c. pag. 153. etc. Et praecipuae quidem, a pontificiis confectae, hae funt: N. T. gallice ex versione Guiarti der Moulins (qui circa an. 1294. vertit, recognitum et emendatum sudio Iuliani Mach et Petri Farget, Lugd Batau. fine anno, le Long sufpicatur a. 1477. — N. T. gallice e latino interprete lacobo Fabro Stapulenfi cum epistola Paraenetica. Voll. II. Parisiis 1523. 8. - N. T. gallicum ex versione Renati Brnoif Voll. II. Parif. 1566. 8. 1569. 16. Antw. 1577. 16. et faepius. - N. T. gallicum ex versione Louaniensi cum figuris. Rothomagi 1572. 16. et postea saepius. Inprimis hanc theologorum Louaniensium versionem N. T. recognouit et ita emendauit, vt re ipsa noua facta sit translatio ex vulgata latina cum textu graeco collata, Franci/cus Veron. Parif. 1646. 16. 1647. 4. -N. T. gallice translatum a Michaele de Marolles. Parif. 1649. 8. sequutus est inprimis Defid. Erasmi versionem latinam; repetita illa editio Paris. 1653. 12. 1655. 8. — N. T. ex antiqua editione latina iuffu Sixti V. recognita et auctoritate Clementis VIII. edita, in gallicum idioma conversum a Dionysio Amelotte cum notis in loca difficiliora etc. vol. III. 1666. 1667. 1670. Animaduerfiones in hanc versionem scripfit ex reformatis Claudius Bruffonus: Parifiis 8. remarques fur la traduction du nouueau teflament, faite par ordre du clergé de France, et par le minissére de Denys Amelot, Delphis Bat. 1697. 12. - N. T. ex vulgata editione latina, gallice versum, adiectis discrepantiis graeci textus a latino. II. voll. Montibus 1667. 12. Conflat, hanc versionem a multis esse confectam atque reuisam; praecipui erant Antonius le Maitre, Isaacus Ludov. le Maitre dictus de Sacy, Petrus Thomas du Fosse, et Anton Arnaldus, vocatur vel Montenfis, quoniam Montium Hannoniae nomen pleraeque editiones prae se ferunt, etsi alii contendant, nullam earum ibi typis fuisse expression; vel lanseniftarum, quoniam a Ianlenii lectatoribus est composita. Saepius est recula, grauiter vero etiam impugnata ""). — N. T. latine ex vulgata et gallice ex interpretatione Antonii Godeau, feu versio explicata N. T. insertis passim in textu nonnullis voculis. Voll. 11. 3. Paris. 1668. et postea 1672. rectius paraphrasin, siue cum auctore, versionem explicatam dixeris, quam verfionem. — N. T. iuxta vulgatam editionem latinam in Gallicum fermonem conversum a Dominico Bouhours, iuvantibus Michaele Tellier et Petro Besnier quatuor evangelia 1697. in quibusdam locis emendata 1698. reliqui libri 1707. Paris. 12. integrum N. T. repetitum 1704. 12. saepius. — N. T. gallicum ex versione Montensi plurimis in locis reuisa et casigata studio et labore Caroli Huré. Paris. 1703. Voll. IV. 12. fine notis ib. eod. an. typis minoribus -

bbb) Vid. Acta Erud. a. 1686. pag. 201 fq. Ioh. Frid. Mayeri ecclefiam Papaeam Lutheranae reformationis patronam et clientem pag. 90 fq. Pajchafius vero Quesnellus versionem illam Montensem fere est secutus in praeclara sua editione N. T. observationibus moralibus illustrata [Paril. 1687. 12.] Fabric.

ribus ib. 1703 et 1706. — N. T. ex vulgata latina gallice redditum a Richardo Simon "O cum litteralibus et criticis obferuationibus in loca difficiliora. Treuoltii 1702. 8. Voll. IV. — A reformatis faepius quoque libri N. T. in linguam gallicam funt translati; prodiit N. T. ex verfione Iacobi Fabri Stepulenfis parumper recognita ad víum eorum, qui Valles Pedemontanas occupant 1530. fol. Neocomi. — N. T. verfum a Stephano Dolet. 1545. — N. T. Geneuenfe ex recognitione Ioh. Caluini, Lugd. 1545. 16. recognitum et emendatum a Ioh. Caluino et Theod. Beza ex confilio minifirorum Geneuenfium 1560: 12. — Gallice ex Graeco conuerfum a Ioh Clerico cum eiusdem notis, (auec des remarques, ou l'on explique le texte et ou l'on rend raifon de la verfion,) Amftel. 1703. 4. Voll. II. — N. T. e graeco conuerfum, cum notis, auctoribus If. de Beaufobre et Iac. Lenfant. Amftel. 1718. 4. Voll. II. Laufonii 1735. 4. Amftel. 1741. 4. Et haec quidem de verfionibus gallicis fufficiant.

Germanicae versiones N. T. antequam Lutherus libros illos in linguam vernaculam protulerat, plures editae funt. Antiquiffimis interpretibus N. T. merito accentendus eft Otfridas, monachus Benedictinus, Rabani Mauri discipulus, qui regnante Lothario, imperatore, quatuor euangelia versibus germanicis reddidit. Typis exprimendum curauit hoc carmen Flacius Balileae, mendole tamen, 1571. et Scherz in Thefaur. antiqq. Teuton. tom. I. pag. 1. conf. a Stade Specim. lecit. Francic. ex Oifrido, et Knittel commentar. in Vlphilae verf. Goth. epist. ad Rom. pag. 468. 485. Sed Otfridi liber non tam versionem euangeliorum, quam potius paraphrafin poeticam continet ddd). - De bibliis germanicis, ante Lutheri tempora typis expression, tum quoque de codd. MSS. quibusdam et ipsa Lutheri versione conf. Paul Crell Bericht von D. Lutheri deutschen Bibel, correctur und verschiedenen Druck derselben 1577. Joh. Frid. Mayeri historia versionis germanicae bibliorum D. Martini Lutheri. Accedit mantisfa de translationibus bibliorum germanicis ante Lutherum, sue editis, siue ineditis et de notis veterum biblicis differtationes Hamburgi 1701. 4. "") - Ioh. Melch. Krafft emendanda et corrigenda quaedam in historia versionis germanicae bibliorum Martini Lutheri, Mayeri. Slesuici 1705. 4 de reliquis Krafftii de hoc argumento scriptis, aliorumque vid. Walch. 1. c. p. 80 Igg. Guffau. Georg Zeltner kurzgefaste Historie der gedruckten Bibel-version und anderer Schriften D. Martin Lutheri in der Beschreibung des Lebens ac factorum Hans Luffts Nürnberg 1727. 4. Naft hiftorisch-critische Nachrichten von den 6 ersten deut-Schen Bibelausgaben, nebst einer kritischen Anzeige aller übrigen vor Luthero theils wirklichen theils vermeintlichen Ausgaben. Stuttgard 1767. 8. Ich. lat. Brucker Abhandlung von einigen alten deutschen Uebersetzungen der heil. Schrift, in: Beyträgen zur critischen Geschichte der deutschen Sprache, Poesie, und Beredfamkeit (Leipz. 1737. 8.) B. III. S. 9 sq. Götz

ccc) Condemnata est Simonii versio a Cardinali Noallio, Archiepisc. Paris. et Bossueto, episcopo Meldensi. Defensitauit se auctor in remonstratione aduersus Cardinalem, et lib. III. epist. select. pag. 260 fq. Vide etiam si quae in versione illa reprehenduntur in memoriis litterariis Triuult. 1702. part. I. pag. 383 sq. edit. Amstel. i abric.

dda) Laudandus eft etiam is, qui Tatiani Harmoniam veteri lingua Theutifea conuertit, Otfrido non valde, vt videtur, iunior, quae vulgata est cum perspicua versione et eruditis notis a Joh. Phil. Palthenio. Gryphiswaldiae 1706. 4. Fabric.

ese) Nihil habeo, quod in praesenti eius (Mayeri) observatis addam, quam N. T. e Lutheri versione in Iudacorum gratiam, laudabili fifstituto, litteris editum esse hebraicis a M. Christ, Mollero, Pastore ecclesiae Sandouiensis Francos, ad Oderam 1700. 4. Fabric,

Götz Versuch einer Historie der gedruckten Niedersächlischen Bibeln vom Iahr 1470 - 1621. Halle 1775. 4. Eiusdem Verzeichnifs feiner Sammlung feltner und merkwürdiger Bibeln in verschiedenen Sprachen mit critischen und litterarischen Anmerkungen. Halle 1777. 4. ---Litterarische Nachricht von den allerältesten gedruckten deutschen Bibeln aus dem funfzehnten lahrhundert, welche in der öffentlichen Bibliothek der Reichsstadt Nürnberg auf bewahrt werden. Nürnberg 1777. 4. Gelchichte der Nürnbergischen Ausgabe der Bibel von Erfindung der Buchdruckerkunst bis auf unfere Zeiten. Nürnberg 1779. 4. Chrift. Gottl. Schwarz Opuse, Acadd. pag. 323. Ioh. Ge. Palmis Historie der deutschen Bibelüberstetzung D. Martin Luthers vom lahr 1517 bis 1534. mit einigen Anmerk. von Joh. Melch. Götze. Halie 1772. 4. Guttl. Chrift. Giefens historische Nachricht von der Bibelübersetzung Luthers mit Vorrede und Anmerk. von Ioh. Barthol. Riederer Th. I. Altorf. 1771. 8. Pauzer Verfuch einer Gefchichte der Römilch-katholischen deutschen Bibelübersetzung. Nürnberg 1781. 4. Einsdem Entwurf einer vollständigen Geschichte der deutschen Bibelübersetzung Martin Luthers von 1517 — 1581. mit Zufätzen. Nürnberg 1791. Poltquam ergo Lutherus libros N. T. in linguam transtulerat vernaculam nostram, (versio ipsius N. T. germanica primam lucem adspexit 1522. fub titulo: das Neue testament deutsch. Vitch, fine anni nota fol. et posse anno et loco fol., vbi ad calcem legitur: gedruckt zu Wittenberg durch Melchior Lotther, im taulend fünf hundert zwey und zwanzigsten iahr) plures extiterunt, qui meliorem versionem N. T. conficere et illam, quae Lutherum auctorem habet, emendare vellent, plerumque fine fuccessu felici; nec ad hunc vsque diem eiusmodi bibliorum vernacula versio edita eft, quae, nostris temporibus accommodata, in vlum publicum confecta, omnibusque numeris et partibus absoluta recte dici posset. Multa praeclare disputauit de variis verfionum inprimis germaniearum generibus Griesbachius in commentatione: über die verschiedenen Arten deutscher Bibelübersetzungen in (Eichhorn's) Repertorium für bibl. und morgenl. Litterat. Th. VI. pag. 262 fq. In tanta autem verfionum etiam N. T. librorum, post Lutherum conscriptarum copia, si omnes enumerare vellemus, liber scribendus estet. Itaque praecipuas tantum laudasse sufficiat. E catholicis Nouum Testamentum ex vulgata editione latina in vernaculum fermonem translulit Hieronymus Emfer, iusia et sualu Ich. de Schleinitz, episcopi Merseburgensis, Dresdae 1527. fol. (Das neue testament nach laut der christlichen Kirchen bewerten text corrigirt und wiederum zu recht gebracht) voluit emendare Lutheri versionem, quam prorfus depravatam et falfam clamitabat, fed ipfe eam fere totam retinuit. Interim raptim dikrahebantur huius versionis exemplaria, ita, vt inde ab anno 1527 - 1573. quatuordecim editiones huius versiones Emserianae numeret Panzer Versuch einer Geschichte der römisch catholischen Bibelübersetzungen pag. 33 – 72. Nürnberg 1781. Praeterea Io.t. Dietemberger onnium bibliorum ex vulgata versionem fatis barbaram concinnauit, ita, vt Em/eri translationem N. T. fere omnem retineret, Prodiit Moguntiae 1534. Legitur quoque eiusdem Emferi versio in Eccii translatione bibliorum 1537. fine nomine loci et typographi, quae postea iterum prodiit Ingolstadii 1550. Ediderunt etiam versionem vernaculam omnium bibliorum Casp. Vlenbergius. Colon. 1630. et Theologi Moguntini, auctoritate Ioh. Phil. 2 Schönborn, electoris Moguntini, Moguntiae 1662. fol. et ibid. 1666. 4. Ceterum euangelium Iohannis vertit Nicolaus Crumbach. Lipf. 1522. epistolas et euangelia annua Georg Holzains 1641. Nostra actate e pontificiis N. T. verterunt Cafp. Fisher: die heil. Schrift des N. T. überletzt und mit Erklärungen verlehen, Prag. 1785. 8. Das N. T. unfers Hra.

١

Digitized by GOOG

Hrn. I. C. mch der unalten gemeinen von der kathol. Kirche bewährten Ueberfetzung deutsch lierausgegeben. Wien 1787. 8. Die heil, Schrift des N. T. aus der Grundlorache u. der Vulgata übersetzt mit nöthigen u. nützl. Anmerk. begleitet für Nichtgelchtte von Weul. Maynz I. B. 1789. Die heil. Schrift des N. T. übersetzt von Seb. Mutschelle. 1789. Müns Die heil. Schrift des N. T. auf Befehl Herrn Rupert II. Abt des fürstl. Hochst. chen 8. Kempten zum Nutzen und Gebrauch d. Hochfürstl. Unterthanen herausg. von Dm. von Bren. tano. Kempten I. Th. 1790. 8. — Ex reformatis; verbi diuini ministri Tigurini, maximeque Leo Iudae omnia biblia verterunt, ita tamen, ve eorum verlio parum a Lutheri diferepas ret; prima editio in lucem edita est Tiguri ab anno 1525-1529. Nouum test, iam excusum fuerat Tiguri apud Froschouerum a. 1525. 4. postea nouam editionem, quae emendatior effet. curarunt theologi Tigurini ab a. 1665-1667. Il. voll. fol. quae interpretatio vocatur tiguri-Dauid. Pareus etiam Lutheri versionem, passim tantum mutatam, repetiit, Neona noua. stadii Nemetum 1579. fol. vt et Paullus Toffanus, Heidelbergae 1617. 1618. fol. nouam concinnault Ich. Piscator, Herbornae ab an. 1611 - 1614. 4. Recentifima bibliorum versio hoc titulo prodiit: Die Bibel, das ist: alle Bücher des A. und N. Testaments. Aus den Grund. fprachen treulich und wohl verdeutschet, auf das neue und mit Fleiss wieder überschen. Sammt den so genannten apocryphischen Büchern, dienlicher Vorrede; begreiflichen Abtheilungen der Kapitel, abgesetzten Versen, nothwendigen Concordanzen, und einem mätzlichen Register. Zü ch bey David Gesner Gebrüdere und bey Orell etc. 1772. fol. vid. Acta historico eccle-Tialtic. Weimarienlia, et über das Inter fantefle der Schweitz aus d. Franzöf B. IV. S. 63 fgg. Scd nouum tellamentum separatim edidit lok. Zwik, das ganz neuw Testament ze Teutsch den Latinen entgägen gesetzt, mit sampt den nodtwendigen Concordanzen. Zürich bey Christoffel Froschouer 1535. 4. versio germanica est illa Tigurina, latina est Erasmi. vid. Ich. Georg Schelhorn Sammlung für die Geschichte Erst. B. S. 78 fq. (Nördlingen 1779. 8.) nouam versionem confecit Amandus Polanus a Polansdorf: das gantze neue testament vnsers herrn ielu christi, mit den besten gedruckten vnd auf pergament geschriebenen alten griechi-Ichen exemplarien collationirt vnd mit allen treuen überschen. Basel 1603. 8. (vid. le Long ---Walch. pag. 162.) versio germanica Breitingeri; Tiguri 1629. 4. Ioh. Henr. Reitze neues testament valers herrn ielu christi, auf neue ausm grund verdeutschet vnd mit anziehung der verschiedenen lesungen vnd vieler übereinstimmenden schriftörter versehen, Offenbach 1703. 8. Erlangen 1706. 8. Budingen 1713. 8. versio barbara et obscura, singula verba textus pressit auctor. - Geschichte lesu unsers Herrn und feiner Gesandten, 5 Bücher, aus dem Griechifchen. Zürch 1781. die Episteln ibid. 1782. 8. - Versiones N. T. plures guoque confecerunt, qui Socinianis, Arianis, ac fanaticis adnumerantur. Das N. T., das ist, alle bucher des neuen Bundes, welchen Gott durch christum mit dem menschen gemacht hat, treulich aus dem griechischen ins deutsche versetzt. Rackau 1630. 8. Interpretes huius versionis Socinianorum fuerunt loh. Crellius et Ioachimus Stegmannus, senior. - Das N. T. treulich aus dem griechifchen ins deutsche übersetzt. Eine neue ausfertigung, in welcher fleisiger als iemals zuuor in irgend einer dolmetschung die mancherley lessungen fowohl aus geschriebenen, als gedruckten büchern vorgestellet vnd die übereintreffende oerter der schrift angemerket find. Amfterdam 1660. 8. auctor eft, vt praefatio docet, Icremias Felbinger. Arianis accensetur. - Caspar Ernst Friller mit dem grundtext genauer übereintreffende überletrung des N. T. Amsterdam (sed locus fictus) 1703. 8. Socinianorum doctrinam probat Vol. IV. Rrrrr verfio,

versio horrida et barbara. [Huc etiam C. T. Dammii, et C. F. Bahrdtii versiones vernaculae N. T. pertinent, illa edita 1764 sq. III. 4., haec ex tertia editione, Berol. 1783. II. 8.] — E fanaticis N. T. verterunt: Jub. Iac. Iunckherrott neues testament des herrn vnserer iesu christi, eigentlich aus dem griechilchen grundtext gedolmetschet vnd in das deutsche überstetzt. Offenbach 1732. 8. coll. Beyträge zur critischen Historie der deutschen Sprache, Poesie, vnd Beredsamkeit Bd V. S. 316 sq. nihil ineptius hac versione cogitari potest. — Timothei Philadelphi, (nomen fictum, auctor Ioh. Kayserus, Iacobi Bochmii adseela,) neues testamnte, nach den buchslaben und buchsläblichen verstand des grundtextes überstetzet, sine nota loci, 1735. 8. — Nic. Lud. Comitis de Zinzendorf versio N. T. duabus partibus, quarum altera prodiit fub titulo: eines abermaligen versuchs zur überstetzung der historischen bücher neuen testaments vnsers herrn iesu christi, aus dem original, erste probe, Büdingen 1739. 8. altera: eines abermaligen versuchs zur überstetzung der lahr vnd prophetischen bücher neuen testaments vnsers herrn Iesu christi, aus dem original erste probe, ibid. 1746. 8. [Ad idem genus Marburgensia Horchii (1712.) et Berleburgensia (1726. VII. fol.) biblia pertinent.]

Ex Luthiranis germanicis verfibus N. T. expressit Daniel Bernhardi, Superintend. vet. Marchiae Generalis, Stendaliae 1675. 8. - Das neue Testament nach der Ueberstetzung D. Ch-iff. Aug Heumanns, Th. II. 1748. verbessert wieder aufgelegt Hannover 1750. Mayers Versuch einer mit Schrift und Vernunft übereinstimmenden und erläuternden Uebersetzung der heil. Schrift nebst vielen nöthigen und nützlichen Anmerkungen. Hannover 1753. D. leh. Albr. Bengel Ueberfeizung des neuen Testaments mit Anmerkungen. Stuttg. 1753. denuo 1769 et 1 81. Das N. T. übersetzt aus dem griechifchen und mit Anmerkungen erläutert von D Ge. Fr. Seiler. II. Th. Erlangen 1781. 8. Ioh. David Michaelis Ueberfetzung des N. T. Erft. Th. welcher die historischen Bücher, vier Evangelia und Geschichte der Apostel enthält, Göttingen 1790. 4. Zweyter Theil, welcher die Briefe der Apostel und Offenbahrung Johannis enthält, ib. 1790. 4. [Idem Animaduersiones ad hanc versionem edidit 1790 [g. III. 4.] Das N. T. fo überfetzt und erklärt, dass es ein ieder Ungelehrter verstehen kann, von I. H. Da. Moldenhaver, Quedlinburg u. Blankenburg, II. Th. 1787. 1788. 4. Das neve Teflament, neu iberfetzt mit einer durchaus anwendbaren Erklärung von D. Ioh. Otto Thieft. Erft. B. Matthaeus. Hamburg 1790. 8. Zweyt. B. Marcus. 1791. 8. Jedit. 2da emendatior, 1794. III. vol. cod. anno.] Singulos libros N. T. in vernaculam linguam transfulerunt : D. Ioh. Gs. Rofertmäller die Briefe des Apostels Pauli an die Philipper, Colosfer, Thessalonicher, an den Timotheus und an die Hebraeer aufs neue verdeutscht. Nürnb. 1781. 8. Juk. Andr. Cramers neue Uebersetzung des Briefes Pauli an die Epheser nebst einer Auslegung desselben. Hamburg 1782. 4. Eiusd. Erklärung des Briefes Pauli an die Ebräer. Copenhagen 1757. II. Th. 4. D. Sam. Fr. Nathan. Morns, der Brief an die Ebräer übersetzt, dritte vermehrte Auflage. Leipz. 1786. 8. D. Gottl. Schlegels Briefe der Apostel Iohannes, Iacobus und Iudas überfetzt, Halle 1783. 8. (lacobi und Judae Briefe) Briefe zweener Brüder lefu in unfern Canon (von Ioh. Gottfr. Herder) Lemgo 1775. 8. Pauli Brief an die Hebräer erläutert von Gottl. Chr. torr Tübing. 1789. Magar A9a das Buch von der Zukunft des Herrn (Offenbahr. Ioh.) des N. T. Siegel (von 1. G. Herder). Riga 1779. 8. Der Bericht des Matthäus von lefu dem Meffia. Ueberleizt und mit Anmerkungen begleitet von Ioh. Adrian Bolten. Altona 1792. 8.

Gothicae

Digitized by GOOGLE

Gothicas verfionis, quam confecit Viphilas, Gothorum episcopus MD, (vid. de eo Michaelis Einleitung in die Bücher des N. B. Th. I. pag. 490 fqg. et quos ibi laudauit,) fragmenta tantum supersunt, quatuor nimirum euangelia, neque tamen integra, et quaedam particulae epistolae ad Romanos. Ac quatuor quidem cuangelia exhibet codex, vulgo dictus argenteus, qui nunc in bibliotheca Academiae Vpfalienfis adferuatur. Prima huius versionis editio hoc titulo prodiit: Quatuor Dn. N. I. Chr. euangeliorum versiones perantiquae duae, Gothica fcilicet et Anglofaxonica: quarum illam ex celeberrimo codice argenteo nunc primum depromsit Franc. Iunius, hanc autem ex codd. MSS. collatis emendatius recudi curavit Thomas Mareschallus Anglus, cuius etiam observationes in vtramque versionem subnectuntur. Acceflit et glossarium Gothicum, cui praemittitur alphabetum Gothicum, Runicum etc. opera eiusdem Fr. Iunii, Dordrechti 1665. 4. repetita est haec editio Amstelod. 1684. 4, etiam Holmiae 1671. 4. haec eadein Vlphilae versio literis latinis vna cum recentiore Sueco-gothica, Islandica, et vulgata versione latina edita est, curante Georgio Stiernhelmio. Sed anno 1750. emendatius edita eft, hoc titulo: Sacrorum euangeliorum versio Gothica, ex cod. argenteo emendata atque suppleta, cum interpretatione latina et annotationibus Erici Benzelii, non ita pridem archiepiscopi Vpsaliensis. Edidit, observationes suas adiecit, et grammaticam Gothicam praemilit Edwardus Lys, A. M. Oxonii e typographeo Clarendo. niano 1750 4. etiam in hac editione non minus quam in prima, versio literis gothicis est typis expressa ; denue descripterat eam Benzelius, et latinam translationem adjecerat, fed co mortuo (1743.) opus typis exprimendum curauit Lye. - Pauca quaedam fragmenta alia huius versionis, e cod. Carolino Bibliothecae Guelferbytanae edidit et latine vertit Knittel; VIphilae versionem gothicam nonnullorum capitum epistolae Pauli ad Romanos e litura MS. referipti Bibliothecae Guelferbytanae cum variis monumentis ineditis eruit, commentatus eff. deditque foras France. Anton Knittel. Brunouici 1762. 4. (conf. Ernefi neue theol. Biblioth. B. III. pag. 201 fqq.) Haec editio repetita est Vpfaliae 1763.: fragmenta versionis VIphilanae continentia particulas aliquot eniftolae nd Romanos, haud pridem ex cod. rescripto bibliothecae Guelferbytanae a Franc. Ant. Knittel edita, nunc cum aliquot annotationibus typis reddita a Iohanne Ihre. Accedunt duae differtationes ad philologiam Moefogothicam spectantes. Vpfaliae 1763. Plures quos laudauit et quibus adstipulatur la Croze (Thefaur. epist. tom. III. p. 78-95) existimarunt, versionem hanc Vlphilae esse potius Francicam quam Gothicam. idque partim e loco inuenti codicis, monasterio nimirum Werdensi, et litterarum genere demonstrare voluerunt, sed refutati sunt a Michaele, (Einleit. Th. I.) Joh. Georg. Wachtere in commentatione de lingua cod. argentei, inserta Miscellaneis Berolinens. ad incrementum scientiar. ex scriptis Societati exhibitis editis, Continuat. I. pag. 40-47. (conf. Beyträge zur Crit. Gesch. der deutsch. Sprache etc. B. I. pag. 150 fqq.) Erneftio Institut. Interpr. N. T. pag. 197. edit. Ammon. Ihrio, aliisque. conf. Ioh. ab Ihre scripta versionem VIphilanam et lin.

Rrrrr 2

fff) Vid. Baazii inuentar, ecclef. Sueo Gohor. pag. 86. et Georg. Frid. Heupelii diff. de Vlphila feu versione IV. euangelistarum Gothica. Viteb. 1693. 4. Fabric. coll. Beyträge zur critischen Historio der deutschen Sprache, Poesie, und Beredsamkeit (Leipz. 1732. 8.) B.I. S. 412 sq. Schröckh ehristl. Kirchengeschichte Th. VI. pag. 35 – 40. Caet. Vlphilae nomen vario modo scribitur, OugOilas (Philostorg, Hist. Ecclef. lib. 2. §, 5.) Vulfilas (Iornandes de rebus Geticis c. 51.) Gilphilas (Isidor. Hispalens. Orig. lib. 9.) Gulfilas (Isidor. Chron. Gothor. acra 415. et Couring de Orig. Iur. Germanici cap 5.) Kuin. Omnino de Vlphila et codice Vpsal. vid. Schinmeier in dem Versuch einer vollständ. Gesch. der Schwedischen Bibeluberstetzungen 4. Part. 2. Beyl. (1782.) p. 94 fq.

Enam.

guom Moessogothicans illustrantia ab quitere emendata et aute, cum alius scriptio finilis argumenti (curante Büschingio). Berolin. 1773. 4. Versionem hanc habere eas lectiones, quae nonnisi e graeco textu venire potuerint, docuerunt, praeter Michkelem, Bengelius 'App. Crit. pag. 408. Wetstenius tom. I. pag. 114. Ihrius (in Commentat. de lingua cod. argentei Vpfal. 1754.) Semlei us Apparat. ad liberalem interpretat. N. T. pag. 71 fg. Kuin.]

Graecobarbaram Maximi Margunii Calliopolitae verfionem N. T. iam memoraui fupra inter editiones N. T. cum verfione vna vel pluribus. Memini etiam me legere, latinam vulgatam N. T. interpretationem exflare redditam graece, perinde vt olim verfionem latinam N. T. quam ex Hebraeo concinnauerat S. Hieronymus, fua iam aetate graece translatam a Sophronio refert in Catalogo cap. 134. et lib. II. in Rufin. Referri etiam hoc loco poffunt, qui paraphrafi Graeca poet ca libros N. T. reddiderunt, vt euangelium Ioannis, Nonnus, qui faeculo quinto Chriftiano feripfit, et lectiones euangelicas atque epistolicas auorum nosfrorum memoria I. Possenie.

[Hebraicas versiones N. T. plures exstant. Illa, quam Elias Hutterns concinnauit, legitur in iplius N. T. polyglotto, de quo supra dixignus. Hebraicam autem Hutteri versionem Separatim describendam curauit Guil. Robert sons, hoc titulo: Nouum testamentum ebraice, ex versione Eliae Hutteri; nune autem in volumen portatu facile redalium, atque centenis quibusdam in locis, post diligentem ipfius recognitionem, emendatum atque castigatum, absque ceteris iftis in editione Hutteriana linguis per sesse separatim et puro puto idiomate solummodo shraico publicatum. Londini 1661. 8. vid. Walch. l. c. pag. 146. Ma/ch. l. c. tom. II. pag. 5 fq. Duplicem versionem euangelii Matthaei hebraicam commemorauimus supra, cum de his ipfis Matthaei commentariis disputaremus. Epistolae ad Hebraeos versionem hebraicam edidit Münsterus, candemque ex Graeco in purum idioma Ebrasum verbotenus et accurate transtulit, et addita versione latina edidit Fridericus Albertus Christianus, quondam Iudaens nunc per Dei gratiam profelytus. Lipf. 1676. 4. cum praefacione Ioh. Bened. Carpzonii 588), repetita est haec versio Halae 1734. 8. - Quarnor enangelia N. T. ex latino in hebraicum fermonem vertit Ich. Baptista Zonas. Romae 1668. fol. vid. Masch. pag. 7. - Lucas suangelium hebraice vertit Frid. Petri. Viteb. 1574. 8. vid. Masch. p. 12. — Lectiones epistolarum et euaugeliorum hebraice edidit Elias Hutterus Mhh). Noriberg. 1601. 8. Lipl. 1663. 8. -Notum Tessamentum e Lutheri versione in Iudaeorum gratiam literis hebraicis edidit Chriflianus Mollerus. Francof. ad Viadr. 1700. 4. Lectiones quoque anniversarias evangeliorum hebr. edidit Guil. Robertsonus. Lond. 1661. 8. — Euangelia, Acta Apost. epistolae Pauli ad Rom. et ad Hebr. germanice, characteribus Rabbinicis, ex versione Elias Schadaei. Argentorati 1592. 8. [loh. Henr. Kallenberg plures libros N. T. indaeo-germanico fermone edidit.]

Hibernico

ggg) Carpzouius in editione fus euangelii Matthaei Munsteriana non reperit Munsteri verfionem hebr. ep. ad Hebraeos, itaque parum abest, quin neget, editaru esse; fed est mihi editio Metthaei Hebraici Munsteriana Basil. 1557. 8. in cuius calce epistola ad Hebraeos latine et hebraice legitur. Fabric

• hhis Sed dictionem in ille versione haud fatis caftigatam observat Ianbonatus Bibl. Hebraco Jatin p. 38. Ibidem lego Erhardum Schiggium Stekboraeum Heluetium euangelia Iohannis et Lucae versione hebraica donassie. Memorat et pag. 50. Friderici Petri euangelia onniuersaria hebraice conuersa Antwerp. 1581. 8. Georgii Mayeri e Soc. Iesu N. T. hebraice versum, cuiuo mentionem facit Ribadeuersa editum esse haud existimo. Fabric.

Digitized by **GO**

Hibernico fermone N. T. ex graeco et literis Anglo-Saxonicis per Guil. Dornwillium, eum iplius epistola anglica, Iacobo I. Anglorum regi inferipta prodiit Dublini 1602. 4. quae eadem versio repetita est studio et impensis Rob. Boyle. Londini 1681. 4. vid. le Long Bibl. Sacr. Fabricius noster commemorat versionem hibernicam N. T. interprete Guil. Daniele, auspicis Guil. V ferii, equitis aurati, Lond. 1602. 4. recusam ibid. 1681. 4. et laudat hanc in rem Arnoldi Booti indicem auctorum animaduersionibus sacris praemissum f. v. vernaculae. Veteris Test. libri sermone Hibernico ex versione King, recognita a Guil. Bedell, episcopo-Kilmorienssi, editi sunt Lond. 1685. 4. vid. le Long, et quos laudauit Fabricius: Burnetus in Bedelli vita pag. 120 sq. et Simon Hist. Crit. lib. 11. pag. 516 sq.

Hispanicam versionem bibliorum inter Christianos, (omittimus enim versiones hispanicas V. T. a Iudaeis confectas, vid. le Long, Walch. l. c. pag. rr8, Catalogue raisonné de la Collection de livres de Pierre Antoine Crevenna vol. I. pag. 21 fqq. et quos laudauit Fabricius noster: Nicolaus Antonius in Bibliotheea veteri tom. II. pag. 57. 259. et Casp. Lindenbergius in epistola de non contemnendis ex lingua Hispanica vtilitatibus theologicis, inferta novis literariis maris Baltici a. 1702. menf. Octobr. pag. 302 fq.) nouam adornauit Cassidorus de Reyna, prodiit hoc titulo: la biblia que es, los sacros libros del visio y nuevo testamento, trasfladada en Español 1569. 4. Basileae. Nouum Test. ex versione eiusdem hominis, paululum mutata reculum 1596. et recognitum a Cypriano de Valera. Amstel. 1625. -Hanc verfionem Cassidori de Reyna inferuit quoque Hutterns N. T. polyglotto, 1599. Extat praeterea N. T. ex Graeco in linguam Castellanam conversum interprete Francisco de Enzinas, (alias Dryandro) Carolo V. imperatori dicatum, Antwerp. 1543. 8. et alia Hispanica versio quae hoc titulo extat: El testamento nuevo de nuestro Señor y falvador Iesu Christo nueva y fielmente traduzido del original Griego en romance Castellano, en Venecia, en casa de Iuan Philadelpho 1556. 12.

Hungaricam bibliorum versionem, ex fontibus linguarum sacrarum concinnatam, edidit Caspar Caroli, Wysolyini 1589. 4. haec est prima editio, et postquam ab Alberto Molnaro fuir recognita, prodiit Hanouiae 1608 4. Oppenheimii 1612. et saepius. Extat quoque versio bibliorum Hungarica auctore Georg. Kaldo, e Soc. Iesu, Coloniae et Viennae Austriae 1626. N. T. ex versione Caroli prodiit Amstelod. 1646. 12. Kaldus etiam euangelia et missa, per annum legi solitas, in linguam Hungaricam transsulit. vid. le Long, Wakh. pag. 130 sq. et quos laudauit.

Islandica Biblia ex versione Lutheri, interpretibus Gudbrando Thorlacio aliisque, auspiciis Friderici II. Danorum regis, prodierunt Holmae Islandorum 1584. fol. et emendatius, curante Thorlaco Schulonio, ibidem 1644. fol. vid. le Long et Walch. l. c. pag. 97. et ibi laudatos, et quem nominauit Fabricius, Ioh. Mollerus in Hypomnematis ad Albertum Bartholirum de scriptis Danorum pag. 227. Nouum Testamentum Islandice editum est ibid. 1610. 8. Stiernhielmii editio euangeliorum supra memorata est, cum ageremus de versione Gothica.

Italicae versiones librorum N. T. vel sunt confectae a pontificiis vel reformatis. Primus illorum, qui biblia facra verterot, ita tamen, vt vulgaram versionem sequeretur, suit Nisolaus de Mallermi, Abbas Benedictinus. Eius versio lucem vidit Venetiis 1471. sol. Kalendis Augusti. Alia versio codem anno, non tamen notato loco, prodist hoc titulo: Biblia in lingua Italiana

Rrrrr 3

1471.

1471. fol. II. vol. ad calcem legitur: quiui finisse lapocalipsis et e il fine del novo Testamento 1471. in Kalende de Octobrio, haec versio etiam Mallermo vulgo adscribitur; sed quum sit a priore diuersa, alium huius auctorem fuisse, plures suspicantur. vid. Walch. pag. 128 fq. inprimisque Catalogue raisonné de la Collection de livres de M. Pierre Antoine Crevenna vol. I. p. 15 fqg. "") Mallermi editio faepius est repetita Venetiis 1477. 1490. 1492. 1507. 1541. 1566. vid, le Long, Richard Simon, Walch, Maittaire, Denis Supplem. ad Maittaire, et Catalogue — Crevenna. — Nouam versionem adornauit Antonius Brucioli prodiit Venetiis 1532. fol. hoc titulo: La Biblia, quale contiene i Sacri libri del Vecchio Testamento, tradotti nuovemente da le hebraica verita in lingua tossana per Antonio Bracioli. Co divini libri del nuovo testamento di Christo Giesu Signore et saluatore nostro. Tradotti di Greco in lingua Toscana del medefime. Saepius repetita est postea. Nouum Testamentum Brucioli separatim produs Venetiis 1530. 8. 1544. 12. etc. Nonum Tellamentum ex versione Zacharias Florentini. Venet. 1542. 8. Florentiae 1566. Epistolae et evangelia anniversaria 1483. Evangelia et epi-Aolae dominicales. Venetiis 1505. 8. Adleruatur exemplar in bibliotheca nostra academica Lipf. titulus eft: spiftols suangeli vulgar hiftoriads. Ad calcem leguntur haec: Qui finifice lepistole et euongeli vulgari historiade et stampate nella triumphante Cipta di Vinetia per Christofollo di pen/a nel anno de Signore MCCCCCV. adi. XI. Iunio Sotto il pontificato di Papa Iulio fecondo Regnante Leonardo Lauredano inclito principe di Vinetia. — Laus Deo. - Epistolae et euangelia ex versione Remigii Florentini, Venetiis 1627. 4. 44) Alias eiusmodi verfiones euangelior. et epistolar. recensuit Denis Supplem. ad Maittaire. vid. Index f. v. spistolas. — A Reformatis facpius quoque N. T. italice versum est. N. T. ex Graeco recens translatum a Maximo Theophilo. Lugduni 1551. 16. N. T. Latinum (ex versione Erasmi) et Italicum ex interpretatione Brucioli castigata. Lugd. 1558. 16. N. T. Italicum ex Brucioli versione castigata cum annotatt. Nicolai des Gallars italice redditis 1560. 8.

Lapponica. Manuale lingua Lapponica, nempe Plalterium, Prouerbia Salomonis, Eccleliastes, Siracides, euangelia et epistolae dominicales ex versione los. Tornaei. Holmiae 1648. 8. Pericopae euangeliorum et epistolarum dominicalium, lingua Lapponica ab Olao Stephano Graanio reddita. Holmiae 1669. 8.

Latinas librorum facrorum versiones plures suerunt, monente Augustino Dochr. Chr. II, 11. 24. Prae ceteris tamen ea probata suit, quam Hieronymus communem, vulgatam et veterem vocat, quae etiam, quoniam in ecclesia Latina in vsu suit, Italica dicta est. Conf. de ea Masch. Biblioth. Sacr. part. II. vol. III. quod de versionibus latinis agit, (Halae 1783. 4.) p. 5 sqq. et ibi laudatos; Michaelis Einleit. Th. I. Simon hist. crit. des Vers. du N. T. Millins §. 377 sqq. Mosheim Commentarii de rebus Christianor. ante Constantin. M. pag. 225 sqq. P. Pi-

iii) Adde Ferdin. Fossi Catal. codd. facc. XV. impreff, in bibl. Magliabechiana tom. I. p. 343 fq. qui cum Audiffredi in catal. edit. rom. pag. 92. Romae aut alio loco potius, quam Venetiis excusa este opinatur, notatque, illa reuera dinersa este ab illis, quae Nic. Malermii nomen prae fe ferunt. Idem multus est de versione Malermi, Venet, 1490. fol. Harl.

kkk) Antiquiorem edit. epiftol. lectionum et euangeliorum edit. litteris maiufculis gothicis, fol. fine notis typogr. et verfionem Florentino idiomate, Florent. 1495. fol. recenfet Foffius L 6pag. 638 fq. Haxl.

Digitized by GOOGLE

λı

P. Pithoeum de latinis factor. biblior. interpp. pag. 5 fq. Opp. Parif. 1609. 4. etc. Versionem quatuor euangeliorum Italam (de editionibus enim bibliorum, et studiis eorum, qui integram versionem veterem e scriptis Patrum Ante-Hieronymianorum restituere conati funt, Flamini Nobilii, Romae 1588. Petri Sabatierii qui codd. MSS. confuluit et versionem edidit Remis 1749 -1751. III. fol. aliorumque hic nihil monemus. vid. Masch. l. c. p. 6 sqq.) edidit Blanshimus hoc titulo: Euangeliarium quadruplex latinae versionis antiquae seu veteris Italicae, nunc primum in lucem editum ex codd. MSS. aureis, argenteis, purpureis, aliisque plusquam millenarias antiquitatis, sub auspiciis Iobannis V. Regis fidelissimi Lustaniae, Algarbiorum etc. a losepho Blanchino, Veronensi, Presbytero Congregationis oratorii S. Philippi Nerii de Vrbe. Romae A. D. CIJISCCXLVIIII. Typis Antonii de Rubeis apud Pantheon in via Seminarii Romani Vol. II. fol. Ante Blanchinum nimirum iam a. 1695. 12. ediderat Ioh. Martianaeus (Martianay) Parifis e codd. Corbeienfi et Sangermannenfi vulgatam antiquam Latinam et Italam verfionem euangelii secundum Matthaeum, cum variantibus leste, et prolegomenis, eodemque anno ibid. epistolam cononicam S. Iacobi Apostoli inxta vulgatam veterem, feu versionem italicam e cod. vetustillimo Corbeiensi; scripsit idem: rema ques sur la version italique de l'euangile de faint Matthieu, qu'on a decouvert dans des fort anciens manuscrits Paris 1695. 12. Huius ergo vestigia Blanchinus pressit, sed eum longe superauit. Editionem Blanchini, quae duobus voluminibus constat, quorum prius continet euangelia Matthaei et Iohannis, posterius euangelia Marci et Lucae, descripsit Maschius I. c. pag. 17. add. Semler Gesch. d' Glaubenslehr. B. I. pag. 117. in Baumgart. Polemik. - Codicem Vercellensem, quo Blanchinus etiam vsus est, edidit Ioh. Andr. Irisus Mediolani 1749. 4. mai. Cod. Foroiuliensi lacunoso Blanchinus vsus est, cuius cod, supplementa Pragae et Venetiis asservantur et folia XVI. quae Pragam funt delata, edidit Dobrowsky. vid. Masch. p. 19. 11. Praeterea Alta Apost. graece et latine e cod. Laudiano edidit Tho. Hearniss 1715. 8. Oxonii. denuo exprimendam curauit huius cod. verfionem Huvid in libello critico de indole cod. N. T. bibliothecae Cassarco Vindobonenfis Lam. becii XXXIV. accessit textus Latinus A. A. Antehieronymianus e cod. Laudiano.

Versionem antiquam casigauit et emendauit Hisronymus, hortante Damaso P. R. fed haec Hieronymi versio a pluribus improbata, nec ante saeculum octauum per omnem ecclesiam recepta est, ita tamen, vt in exemplis casigationis illius e regione apponeretur versio Itala seu antiqua. vid. Michaelis, Rishard Simon, Martianaeus, Ernessius Instit. Interpr. N, T. pag. 197 sqq. edit. Ammon. Versio, quae ab Hieronymo nomen habet, curante Marsianaso, hoc titulo prodiit: S. Eusebii Hieronymi Stridonens. Presbyteri Operum Tomus I. feu diuina bibliothece antehas inedita, completiens translationes latinas V. et N. T. tum ex Hebraeis tum e graecis sontibus derivatas, innumera quoque scholia marginalia antiquissi miss. Codd. Gallicanis, Vaticanis etc. studio et labore monachorum ordinis S. Benedicti e congregatione S. Mauri. Parissis ap. Lud. Boullard. MDCXCIII. fol. vid. Masch. 1. c. p. 20 sq. Versio

 Itotius fere N. T. verfio ante Hieronymiana reftitui posset e codice antiquissimo Bezae et altero regio Paris. vel Claromontano. Fabric. Non crediderim Fabricio, adfirmanti, eam e Bezae codd. et regio secundo (qui est ipse Claromontanus Bezae) refitui posse. Ernesti ad Inst. Interpr. N. T. pag. 200. Praeter Cod. Bezae f. Cantabrig. etiam Boernerianus f. Dresdensis Epp. Paulli habet versionem lat.

Verfio Vulgata, quae ab ecclef. Rom. doctoribus vel integra, vel maximam partem Hieronumo adscribitur, vt a nostris multis iisdemque fat firmis argumentis demonstratum eft. (vid. Masch. pag. 28. et ibi laudati,) ex versionibus, Itala, Hieronymiana, aliisque, et libris Patrum, composita est. Quisnam illius auctor fuerit (vulgo ad Gregorii Magni tempora natales eius referuntur)? prorlus ignoratur. De variis Correstoriis biblicis, quorum auctores in emendanda versione vulgata elaborarunt, egit fatis accurate (Doederlein) in Litterarischen Museum L. Band (Altorf 1778. 8) pag. 1 sq. Editiones huius versionis vulgatae innumerae exflant, tres vulgo earum conflituuntur slaffes. I) quae ab origine typographiae vegue ad emendationem hulus versionis Sixti V. et Clementis VIII. susceptam prodierunt. Harum in numero sunt: Moguntina a. 1462. fol. per Ioh. Fauft et Potr. Schoeffer, quorum nomina ad calcem leguntur miner). Alii tamen Moguntinam a. 1450. fol. antiquiffimam profitentur. conf. Masch. pag. 53 lqq. pag. 98 lqq. Hoc laltem certiflime constat, non exitare editionem illa Moguntina anni 1462. antiquiorem, quae certam indubitatamque anni notam habeat, [conf. longam Foffii narration. in catal. codd. faec, XV. impreff. in bibl. Maglia. bech. I. pag. 320-328. Harl.] Romana 1471. Voll. II. fol. Noribergenfis 1475. per Antonium Coberger. --- Neapolitana cum interpretationibus hebraicorum nominum secundum ordinem alphabeti 1476. fol.- Augustana per Ioh, Bemler, 1476. fol. litteris quadratis. Colonienfis 1479. 1527. Louanienfis 1547. fol. aliaeque. vid. Malch. l. c. et Walch. pag. 53 fgg. 11) quae auctoritate Sixti V. et Clementis VIII. emendatae, editae funt. E decreto patrum Tridentinorum correctior vulgatae editio prodiit. Hoc opus coeptum est Romae 1565. fed abfolutum a Sixto V. Pont. Max. hoc titulo: Biblia facra vulgatae editionis tribus tomis difinifia. Romas ex typographia Apostolica Vaticana MDXC. fol. vid. Ma/th. pag. 239. Walch. pag. 50. Post Sixti vero, obitum sub auspiciis Clementis VIII. haec editio multis in locis emendata hoc titulo prodiit: Biblia facra vulgatas edicionis Sixti V. Pont. Max. iuffu re. cognita et edita. Romas ex typographia Apostolica Vaticana, 1592. fol. vid. Ma/ch. pag. 244 fqq. ***) III) quae post Clementis correctionem in lucem prodierunt: Biblia Latina Sixti V. pontificis Max, iu fu recognita atque edita. Additae funt concordantiae marginales, explicationes nominum ebracorum et index rerum. Romae ex typographia Vaticana, 1503. 4. Praeterea editio Romana 1598. Antwerpiensis 1599. 8. 1608. 8. Coloniensis 1609. 8. Pari**fie**nfis

mmm) Hanc editionem Ioh. Faufus et Petr. Schoeffer pararunt Moguntiae et tanquam scripta manu effent, vendiderunt eius exempla Parisis pretio 60. coronatorum. Hinc ex multisudine illorum in suspectionem artis Magicae venerunt, dones comperto typographiae artificio, sententia Parlamenti sucrunt absoluti. vid. Serarium rerum Moguntinar, lib. I. et Cheuillierum in Origg. Typographiae Paris, part. I. cap. 1. Fabric. De Ioh. Fausto, Petr. Schoeffero et Ioh. Guttembergio, qui primi de arte typographica pracelare meriti sunt, vid. Christ Gottlieb Schwarz Diss de origine typographiae in Opusce. Acadd. eiusdem quae nuperrime Hartsfus V. C. edidit (Norimb. 1793. 4.) pag. 295 sq. Idem Schwarzius in Diss. fecunda pag. 314 fqq. duas editiones bibliorum latinorum, quae e prima Moguntiae officina typographica prodierunt, defcripfit, quarum altera, in qua nec anni, nec loci, nec typographi expressium iudicium est, quamque primam omnium dicit, etiam in nostra biblioth. Paulina Lipf. seruatur, Kuin.

nnn) Quoniam autem in Clementis editione multa emendata atque aliter posita sucrant quam in bibliis Sixtinis, hine Tho. lamesius libellum quo versanque inter se contulit, inscripsit bellum papale [s. concordia discors Sixti V. et Clem. VIII. circa Hieronymäntam versionem]. Lond. 1600. 4. Fabric. et 1678. 5.

Digitized by **GO**

fiensis editio N. T. 1649. ex typographia regia. Voll. VIII. 12. Veneta 1702. fol. Bibliorum facrorum vulgatae versionis editio, clero Gallicano dicata. Paris, Didot sen. 1785. IV. voll. 8.

Versionum latinarum recentiorum praecipuáe sunt: Ifidori Clarii vulgata editio V. et N. T. Venet. 1542. fol. admodum rara editio, repetita Venet. 1557. fol. ibid. 1564. fol. exhibet quidem hic liber versionem vulgatam; attamen ea est ita emendata, et mutata, vt plane pro noua versione haberi possit. - Pauli Eberi biblia latina, continent quidem versionem vulgatam, eam tamen ita, maxime e Lutheri versione emendatam, vt fere versio noua sit. Viteb. 1575. emendatius cura Crellii 1574. 4. X. voll. — Lucae Ofiondri biblia latina iuxta veterem seu vulgarem translationem, ad ebraeam veritatem emendata. Tubing. 1578. 4. ibid. 1589. vsque ad ann. 1592. fol. part. III. saepius repetita. — Andreae Offondri biblia sacra, quae praeter antiquae versionis latinae necessariam emendationem et difficiliorum locorum fuccinctam explicationem continent. Tubing, 1600. 1606. 1609. Francof. 1611. ib. 1618. fol. Jacobus Faber Stapulenfis, vulgatam verfionem euangelior. e graeco emendauit, et epifit. Pauli de nouo ipfe latine vertit, additis, praeter versionem veterem, commentariis. Eraimus quoque N. T. vertit, vide fupra "". — Biblia omnia latine edidit Santes Pagninus. Lugd. 1528. 4. 1542. fol. Benedicii Ariae Montani biblia latina, quae complectuntur Pagnini verfionem latinam veteris testamenti, ab Aria multum correctam, noui autem foederis interpretationem vulgarem, itidem emendatam Antwerp. 1572. tamquam adpendix bibliorum polyglottorum Antwerpenfium prodiit, iterum ibid. 1584. fol. Coloniae 1609. fol. etc. vid. Walch. pag. 67. — Sebast. Castellionis biblia sacra. Basileae 1551. (Castellionis defensio suarum translationum bibliorum et maxime N. T. Bafil. 1562. 8.) emendatior Castellionis versio prodiit ibid. 1573. cum defensione aduersus Bezam, Lipl. 1698. fol. cura Ioh. Ludolph. Bünemann, cum chart, geogr. et annotatt. Lipf. 1750. 8. [Versionem Castalionis emendatam edidit cum Annott. Laur. Sahl. Haun. 1781. U. 8. Beck.] Erasmus Schmidius N. T. vertit et annotationes adiecit 1658. Noribergae. fol. Sebaft. Schmidii biblia Sacra in linguain Lat. translata. Argentor, 1694. 4. cura Chrift. Frid. Wilifchii. Chemnitii 1717. 8. De Bezae interpretatione fupra distum. De Hammondi paraphrafi, quam ex Anglico fermone latine vertit Ioh. Clericus, de Iuuenci metaphrasi poetica evangelior. Iuuenci, Actorum Apostol. Aratoris, epistolar. Pauli Francisci Bozzadi (Basil. 1537. 8.) fusius dicere hoc loco nihil advinet. — Chr. Guil. Thalemanni verf. lat. euangelior. et Actuum Apostolicor. edit. a C. Chr. Tittmanno. Berol. 1781. 8. — Versio latina epistolar. N. T. notis illustrata a Godofr. Sigism. Iaspis. Vol. I. Lipf. 1793. 8.

Lettica. Nouum Testamentum, sumtus suppeditante Carolo XI. Sueciae rege, eura D. Ioh. Fischeri, Liuoniae tunc temporis Superintendentis Generalis, prodiit Rigae 1685. 4. et Vet. Test. ibid. 1689. 4. Postea vero haec versio emendata prodiit Regiomont. 1739. 8. conf. Tetsch Curländ. Kirchengesch. Th. III. pag. 89 — 126. Widtkind Verzeichnis von raren Büchern S. 591. Noua literaria maris Baltici, 1699. pag. 194. Baumgartens Nachrichten von merkwürd. Büchern B. III. S. 1 sqq. Gadebusch Livländ. Biblioth. part. 1. pag. 69 et 321 sq. Kuin.]

Liturnica

Digitized by Google

000) Hic fusm versionem saepius emendauit, refferum ann. 1614. interpolatores est nactus. et Matth. Flacium a. 1570. et Matthiam Hafen- Fabric. Vol: IV. Ssss

Lituanica biblia, interprete Samuele Boguslao Chylinski, Lituano, lucem viderunt Londini 1666. Quod vero Micraelius in Hifl. Ecclef. pag. 778. Nicolaum quoque Radzivilium, Olicae ducem, qui an. 1565. obiit, biblia in Lituanicam linguam transferenda curasse feribit, de Polonica videtur accipiendum, de qua infra. Differt autem Lituanica dialectus a Polonica, Seruica, Bohemica, Croatica etc. vt Gallica ab Italica et Hispanica, vel vti Esthonica differt a Finnonica et Lapponica. Fabrie.

[Lusitanicam versionem iusiu Societatis Belgicae commerciorum, quae in Indiam Orientalem exercentur, editam Amstelod. 1681. 4. recensitam a Bartholomaco Heynen et Ioh. de Vooght, commemorauit Fabricius noster; addo: O nouo Testamento, traduzido em Portugués pelo Padre Ioam Ferreira A. d'Almeida. Amstel dam par soam Crestius 1712. 8. vid. Catalogue raisonnée — Creuenna pag. 25. Epislolas et Euangelios traducidos en lengua Portugueza por Gonçalo Garcia de S. Maria. En Saragoça por Pablo Hurus de Constantia 1485. vid. Denis Supplem. ad Maittaire pag. 198.

Malaica. Versionum orientalium recéntiorum, (recensentur in le Long Biblioth. S. edit. Maschii pag. 193 sq.) antiquillima et prima est Malaica, a Belgis emissa. Conf. quos laudauit Masch. pag. 192. Prima et splendidissima editio versionis quam Melchior Leidekkerus et Petrus van der Vorm confecerunt, prodiit Amstelodami ap. Wetstenum 1733. 4. mai. vid. Masch. pag. 193. denuo Batauiae 1758 4. litteris arabicis, praecedens editio typis latinis expressa est. Nouum Testamentum editum est Amstelod. 1668. 4. et translatum a Daniele Bronw rio. vid. Masch. pag. 195. Euangelium Match. malaice reddidit loh. van Hasel, Director Societ. Indicae orientalis. vid. Masch. p. 196. Quatuor euangelia et Acta Apostolor. malaice ex versione Iusti Heurnii, cum versione Belgica Amstelod. 1651. 4.

Moscouitica. vid. infra Russica.

Perficae versiones sunt recentioris actatis. Duplex evangeliorum versio exstat; quarum vna cura et fludio Wheloci prodiit: Quatuor suangeliorum verfo Perfica — Codicibur tribus Manuscriptis ex oriente — overose inuicem diligenterque collatis. Per Abrahamum Whelosum, Prof. Cantabrig. Londini 1657. fol. Haec editio typis exprimi coepta est a. 1652. fed mortuo Wheloco a. 1654. opus perfecit Pierfonus. Versio latina textui ad latus est adposita. Quum haec perfica versio mirifice confentiat cum textu graeco, Whelocus, Millius, Fabrisius noster, alique statuerunt, eam e Graeco compositam esse; sed Renaudotio, Maschio tom. II. pag. 157. aliisque e Syriaco potius confecta videtur. — Altera verlio, quae, vt omnes fere concedunt, e Syriaco facta eft, cum verfione Samuelis Clerici latina, et Thomas Grauii adnotationibus, inferta eft tomo fexto operis biblici polyglotti Waltoniani. Hanc versionem, quae priori antiquior habetur, denuo latine vertit et in varias eius lectiones inquisiuit Bodius; Euangelium secundum Matthaeum ex versione Persici interpretis in biblis polygl ttis Anglicanis — ex Perfico idiomate in latinum transfulit — C. A. Bode. Helmft. 1750. 4. Euangelium fecundum Marcum — ibid. 1751. 4. Euangelium fecundum Lucam ibid. 1751. 4. Euangelium secundum Iohannem — ibid. 1751. 4. Conf. de hac versione le Long Bibl. S. Simon. Hift. Crit. pag. 7. et 205. Hottingeri fasciculus pag. 112 - 127. Mafch. Recen. tom. U. pag. 158. Millius Prolegg. pag: 147. Michaelis Einleit. Th. I. S. 71. tifima versio pertica est illa, quam Tnomas Kulichan, a quibusdam viris, tam pontificiorun,

Digitized by GOOS

rum, quam Armenorum facris addictis conficiendam curauit. vid. Masch. tom. II. pag. 164. ppp)

Polonice libri vtriusque foederis a variis vario tempore vulgati funt. Conf. omnino Hottingeri biblioth. quadripart. pag. 145. Richard Simon Hift. Crit. pag. 43. Pfeiffer Opp. Philol. part. I. pag. 793. Crowneus in Elencho Scriptor. in S. S. pag. 21. Le Long Bibl. Sacr. part. II. Walchius l. c. pag. 131 fq. et quos ibi laudauit, nec non Tetfch Curland. Kirchengefch. Th. III. S. 52 fqq.

Prima editio verfionis Polonicae, ex latina vulgata confectae, prodiit Cracoujae 1561. fol. aufpicio Stanislai Kafalowii, Archiepifcopi Gnefenfis, interpretibus inprimis Iacobo Vugecko et Hieronymo Leopolita. Haec editio repetita est Cracou. a. 1577. et ibid. 1500. fol. N. T. fludio et opera eorundem editum erat Cracouiae 1556. 4. Praeter has editiones memorantur: Biblia Polonica ad fontes Hebraeos et Graecos examinata a Sim. Budnaro Zaslauiae in oppido Lithuaniae 1572. 4. Biblia Polonica ex versione Iusti Rabi, Societatis lesu, 1657. Celeberrima tamen bibliorum versio est ea, quam conficiendam curauit Nicolaus Radzivil, Dux Olicenfis et Magnus Cancellarius Lithuaniae; in lucem prodiit Brestiae in Lithuania, 1563. fol. Interpretes erant: Simon Zacius, Petrus Antonius Cylarius, Gregorius Orfacius, Andreas Tricesius, Iac. Lubelius siue Lublinius; horum autem omnium princeps Bernhardus Woyewodda, Erasmi Roterodami quondam discipulus. Recusa est Danti/ci 1632. Amstel. 1660. 8. Refertur haec versio, vt et illa Budnaei, ad versiones, a Socinianis publicatas 999). Praeterea biblia Polonica, Vladislao, Poloniae regi dicata et oblata in vium ecclefiarum confessionis Augustanae hanc linguain tenentium, cum epistola Christophori Radzivill ad Vladislaum IV. et ad eundem episola Pastorum Zabarawiensium, prodiit Thorun. 1632. fludio et cura Pauli Paliusi Regenwolscii. N. T. polovice redditum est a Ioh. Sectutiano, Lutheri discipulo, 1556. editum est 1606. Cracouiae 4. ibid. 1621. Thor. 1585. fol. idem Polyglotton 1509. 4. 1601. 8. Dantisci 1606. ex editione a. 1632. Dresdae 12. ex versione Simon. Budnaei, fine loco, 1572. 8. a Iano Kyske, Sociniano, cum nonnullis annotationibus per Martinum Czechovitum, Rakouii 1577. 4. a Valentino Schulzio, Rakou. 1620. Thorun, 1571. a Valentino Smalcio, Sociniano, Rakou. 1620. 12.

Russicae fiue potius Slauicae ^{rrr}), vel Sclauonicae (vid. Michaelis Einleit. Th. I. S. 447. Tetsch. l. c. pag. 42.) antiquissima editio, ea est, quae prodiit Pragae 1519. curante Francisco Scorina, Medicinae doctore; vid. Michaelis l. c. Nobilissima autem editio est illa, quae exiit Ostrouiae, sub auspiciis Constantini, Ducis Ostrouiae in Volhynia 1581. fol. Hanc editionem sequitur ea, quam litteris exprimendam curauit Alexius Michaelowitz, imperator (Czaar), Moscoae 1663. fol. Nouum Testamentum ex lingua graeca de nouo translatum in idioma⁺, Rutheno-Slauonicum dialecto Moscoutica, studio monachorum sanctae vniuer-

Sssss 2

ppp) De historia Iesu Christi et historia Petri, quam in gratiam Echebaris, magni Mogolis, persice condidit Hieronymus Xauerius, dixi in Cod. Apocrypho N. T. pag 381 et 828 sqq. Fabric.

qqq) Vtraque erat in Polonia maxime prohibita, et vel in illo rogno inter libros rariffimos habetur, vid. Io. Dan. Ianozki Nachricht von den in der Zaluskifchen Biblioth. fich befindenden raren Polnifchen Büchern pag. 4. 12. 78. part. I. et part. II. pag. 57. 27. Harl.

fitatis

Digitized by GOOGLE

rrr) Smotrzysky, et Io. de Glogau verfiones flauicae obiter citantur; at libris rarifimis adnumerantur a lanozki lib. laud. part. 111. pag. 31 ei 103. Harl.

fitatis in Coenobio aduentus S. S. et viuificati spiritus, fraternitatis Wilnensis. Wilnae 1623. 8. N. T. Moscoae 1602. 8. Le Long et Tet/ch l. c. memorant etiam editionem N. T. 1702. 8. — Quatuor euangelia Wilnae 1573. 8. Couf. de his versionibus variis, omninoque de re Slauorum litteraria: Le Long — Michaelis L. c. Walch. 1. c. pag. 129. Tetsch. 1. c. pag. 27. —51. Ioh. Petr. Kohl introductio in historiam et rem litterariam Slauorum, in primis facram, Altonae 1729. Ioh. Leonh. Frisch Historia Lingu. Slau. Christ. Schoettgen Origines Russicae, Dresdae 1731. 4. Altes aus allen Theilen der Geschichte oder alte Urkunden, alte Briefe und Nachrichten von alten Büchern mit Anmerkungen B. II. (Chemnitz 1766. 8.) p. 809—819. vbi agitur de editione N. T. a. 1602. Schloezeri Briefwechsel Th. II. pag. 140 log. — Nondum indoles et virtutes versionis Slauicae fatis cognitae funt, accuratiorem fortasse notitiam praebebit Durich, in libro: de literatura Slauica, bieui edendo, vt docuit Alter in N. T. editione vol. II. pag. 968. Interim conferri inprimis debent, quae de versione Slauica eiusque indole praeclare, breuiter tamen, disputauit Dobrowsky in epistola, ad Michaelem missa, vid. Michaelis Neue Oriental. und Excgerische Bibliothek Th. VII. pag. 155 — 167. ⁵³⁵)

[Scruica, pars N. T. et Lectiones in festis in MSt. II. codd. in biblioth. Veneta Marci. vid. Visloifon. in anecd. graec. II. pag. 247. Harl.]

Slauonica vid. Ruffica.

In Succicam linguam N. T. e Lutheri versione germanica translatum a Laurentio Andrea ann. 1523. incoeptum, et iussu Gustaui I. regis, editum est Holmiae 1526. e versione Anundi Lauventii prodiii Holmiae 1550. 1605. 1621. 4. Leidae 1633. Noua bibliorum editio iutiu Caroli XII. regis typis expressa est Holmiae 1703. fol. et ex praefatione, huic editioni praemilla, nec non ex Actis Eruditor. an. 1704. pag. 342. vt iam monuit Fabric.us nofter, peti potest accurata versionum antiquarum Suecicarum notitia. Nostra vero aetate sub auspiciis Gustaui III. Succiae regis, noua bibliorum versio summa cum cura et diligentia adornara, et hoc opus viginti annorum, editis XV. speciminibus nune ad finen perductum est. Ex iis qui primi labori manum admouerunt, adhuc superstites vivunt D. Heffelgres, episcopus, Lefrén, LL OO. Prof. D. Göthenius et Liliestrale, Cancellarius ac eques auratus. Qui vltimam partem operis elaborarunt, erant: D. Vno de Troil, Archiepifcopus, D. Domey et M. Tingflad ur. Proff. Vpfalienses. Conf. omnino: Allgem. Schwedisches Gelehrfamkeits-Archiv unter Gustav III. Regierung von Christoph Wilh. Lüdecke, D. Th. VI. Leipz. 1791. et Schlözers Briefwechlel Erft. Th. S. 65 - 73. Chrift. Heinr, Gro/kurd Etwas zur Geschichte der Ueberferzungen der Bibeln in Schwedischer Sprache in Actis H. E. nostri temp. T. II. Weimar 1775. S. 285 fqq. [1. A. Schinmeier Verfuch einer vollständigen Geschichte der fchwed. Bibelübersetzung und Ausgaben. Flensberg. 1777-1782. IV. voll. 8. et Eiusd. Lebensbe-Ichreibung der drey schwed. Reformatoren, Anderson, Peterson, und Laurent. Peterson, it. 1783. 4. Beck.]

sss) Vide et de verfione Ruffica Simon. lib. II. Hift. Crit. N. T. pag. 223 fq. et Ioh. Sauberti Prolegomena ad varias lectt. Euang. Matthaei p.g. 46 fq. Nouam verfionem e linguis originariis ab aliquo tempore pararunt Erneftus Ghick et Elias Kopyewitz. vid. Noua litterar. maris Batrici an. 1698 pag. 94. Acta Eruditor. an. 1705. pag. 240.

Aufgefangene Briefe tom. III. pag. 257. Fabric. Glickius mortuus eft an. 1701. attamen, "hec versio perficitur iussu Petri Alexiowitz, magni Ducis Moscouiae" verba, quae leguntur in Memoriis Treuoleinis Iul. 1706. pag. 1068. Neque tamen haec versio in lucem edita est. vid. Tetich l. c. pag. 50 sq. Kuis.

Digitized by GOOS

Syriacarum

Syriacarum N. T. verlionum praecipuae funt tres, fimplex, Philoxeniana, et Hiero/olimitana. Conf. omnino : Simon Hift. Crit. des Verf. du N. T. chap. 13. 14. 15. Ioh. Dau. Michaelis Curae in verf. Syriacam actuum apostolicorum cum confectariis criticis de indole, cognationibus et viu verfionis fyriacae tabularum noti foederis 1755. Hirt Oriental. Biblioth. Th. II. Reuschius Syr. Interpr. cum N. T. collatus. Lipf. 1741. De fyriacarum N. T. verfionum indole atque viu differtatio, Philoxenianam cum fimplici e duobus peruetufiis Codd. MSS., ab Amida transmillis conferente Gloceftrio Ridley 1761. 4. Gottl. Chrift. Storr obff. fuper N. T. versionibus syriacis, Stuttgardiae 1772. 8. (conf. Michaelis Oriental. Bibl. Th. IV. pag. 190 fqq.) Masch. Bibl. Sacr. tom. 11. pag. 54 - 102: Wetsten. Prolegg. pag. 289. edit. Semler. Milli Prolegg. Walch. Bibl. Sel. pag. 148 fqq. Michaelis Einleit. Th. I. pag. 382 fqq. Weber de viu vers. fyr. hermeneut. Lipl. 1778. "") - Versio Syriaca antiquissima quae vocatur Pefchito (כשיטא) fiue fimplex; non omnes libros N. T. comprehendit, omittit enim II. et III. ep. Ioh., fecundam Petri ep. ludae, apocalypfin, hiftoriam adulterae Ioh. VIII. et I loh. V, 7. Quisnam huius versionis auctor fuerit, ignoratur. Marcum vel Thaddaeum eam composuisse, fabula est. Quod adtinet aetatem huius versionis, alii eam circa finem faecuti I. confectam effe statuunt, (Schmid Hist. Can. pag. 289. Michaelis Einleit. l. c.) alii minimum faeculo IV. ineunte, (Semler ad Wetsten. 1 c.) Eam antiquitate minime cedere latinae, docet Chrift. Ben. Michaelis in Ioh. Alberti Bengelii tractatione de finceritate N. T. graeci tuenda, quam notis locupletatam edidit Halae Sax. 1764. 4 (editio fecunda) p. 12 fqg. vbi quoque obleruat, versionem, qua Ephraimus Syrus vsus est, esse plane eandem, quam primum euulgauit Widmanstadius, adeoque eam ex Ephraemo passim emendari posse; confentientem habet hac in re Storrium l. c. §. 4 et 6. conf. etiam Affemanni Biblioth. Oriental. tom. 111. part. 1. pag. 61. Verfio haec Syriaca e Graeco facta eft, fed interpres admodum liberalis fuit, et haud raro paraphrasten agit; eam tamen ex Itala interpolatam esse, statuit Michaelis in Curis etc. aliis vero probabilius videtur, versionem Sec. VIII. vel IX. mutationem ex codd. graecis recensionis occidentalis este perpessam. De fontibus criticis versionis, eiusdemque codd. praeter Michaelens in Introduct. 1. c. acute fatis disputauit Storrius 1. c. p. 1-14. et §. 12 fqg. Antiochiae eam compolitam fuisse plurimi arbitrantur, Michaelis vero in Intro. duct. haud improbabiliter coniicit, eam Edessae concinnatam fuisse. - Primus editor verfionis Syriacae fimplicis, fuit Ioh. Alb. Widmanstadius (Widmanstädter, conf. de hoc viro, Schelhorn Amoenitt. Litterar. tom. 13. pag. 223. tom. 14. pag. 468. et filii ipfius Sammlung für die Geschichte, vornehmlich Kirchen- und Gelehrtengeschichte von Ioh. Georg Schelhorn, Erst. B. S. 1 fqq. et Masch. Biblioth. Lubecensis Nov. vol. VI. pag. 53 fqq.) Provinciarum Austriae Orientalis Cancellarius, qui eam edidit e duobus codd. MSS. perantiquis, hoc titulo: Liber facrofancii euangelii de I. C. domina et Deo nostro. Reliqua hoc codice comprehensa pagina proxima indicabit. Diu: Ferdinan'i, Romani imperatoris defignati, iussu et liberalitate, characteribus et lingua syra, lesu Christi vernacula, diuino ipsius ore consecrata, et a Ioh. euengelista ebraica dista, Scriptorio prelo diligenter expressa. Voll. II. 4. Ad calcem Sssss q voluminis

ttt) Differtationem de verf. fyr. antiqua perquam eruditam edidit Andreas Mullerus (ireiffenbagius. Berolin. 1673. 4. qua inter alia pag 7. negat, fe plane perfuasium hane quam ex Antiochenis exemplaribus descriptam habemus, eandem ipsam esse in quam lacobus Nisibensis et Ephraim Syrus commensati sunt. Fabrie.

878 Lib. IV. c. VII. VERSIONES NOVI TESTAMENTI

voluminis secundi legitur: in vrbe Vienna amplismer. Orientalis Auftriae provinciarum metropoli florentissima ad hunc exitum perdustum est divinum hoc opus anno a Chr. Nativitate MDLV. d. XXVII. Sept. Post primam vero paginam totius operis legitur : Viennae Austriae excudebat Michael Zymmermann, anno MDLXII. Nempe-anno demum 62. typographus paginam tituli fecundam armis fuis et reliquis ornauit, hinc illa diuersitas deriuanda. Conf. de hac editione inprimis Masch. Bibl. Sacr. l. c. pag. 74 fqg. Postea haec versio Syriaca factors edita est: a Tremellio, literis hebraicis, cum eiusdem versione latina Geneu. 1569. fol. locum 1 Ioh. V, 7. a le Syriace e graeco versum addidit, fed in margine; conf. de hac editione Hirt Oriental. Bibl. Th. IL Art. 19. extat quoque, charactere Syro et hebraeo cum verf. lat. et prae. fatione Guidonis Fabricii Boderiani, in bibliis regiis Antwerpiensibus tom. V. a. 1572. literis fyriacis cum punctis vocalibus a Gabr. Sionita et verf. lat. Boderiani in Bibliis Parisiensibus a. 1645. vid. Ma/ch. l. c. pag. 90. et Londinensibus a. 1657. quae editio praeter epistolas Petri. Ioh, et Iudae et Apocalyplin a Pocokio et Lud. de Dien (de quibus paulo post dicemus) editas, etiam historiam adulterae Ioh. VIII. e MS. Vsferii, Archiepiscopi, suppletam, continent; fed locus 1 loh. V. 7. deeft. Praeterea prodiit verfio Syriaca Antwerpiae 1574. 8. et 1575. 16. vid. Malch. tom. II. pag. 80. cum versione latina Emanuelis Tremellii et lecit. variis editionis Viennensis, Tremellian. Antwerpiens. polyglott. Antwerpiensis in forma octava, et Parifinae, auctore Martino Troftio, Cothenis Anhaltinorum 1621. 4. Posteriorem epistolam Petri, secundam ac tertiam Iohanneam, et Iudae epistolam e MSS. Anglicis edidit Eduardus Pocoke ***), Lugd. Batau. 1630. 4. vid. Hirt Oriental. Bibl. Th. II. pag. 309 - 312. Apocalypfin Iohanneam e MS. cuius possessor fuerat Scaligerus, edidit Ludouicus de Dieu, Lugd. Batau. 1627.4. inferta quoque est animaduers. ipsius in loca difficiliora V. et N. Testamenti """). Hebraicis literis versio N. T. syriaca edita est Heidelbergae 1569. fol. Guidonis Fabricii Boderiani cura, cum verfione interlineari, N. T. graeco et vulgata 1584. 4. in qua omilia funt ca, quae non leguntur in verf. fyr, antiqua. Inferta eft etiam Eliae Hutteri N. T. polyglotto, Norimberg. 1599. fol. et ipfe Hutterus, quae in edit. Viennensi deerant, suppleuit, et in linguam Syriacam translulit; vt ergo ei primam integri N. T. editionem debeamus. Denique verl. Syr. edidit Aegidius Gutbierius, addita versione latina euangelii Matthaei, ab ipso confecta, lexico breui, et lectt. variis. Hamburgi, 1663. 8. quae editio saepius repetita est. Historiam adulterae ex opere Anglicano, et locum 1 Ioh. V, 7. ex editione Tremelliana de-- fcripfit. Editore Christiano Knorre ab Rosenroth prodiit N. T. fyriacum, Sultzbaci 1684. 8. editoribus Ioh. Leusdenio et Carolo Schaafio. Lugd. Batau. 1708. 4. quae editio reliquarum omnium prachantifima eft. Schaafius (cum enim ad Luc, XV, 20. deuentum effet, mortuus eß

unu) Pocokius in praciat. a quo aut quando in linguam Syriacam translatae fint hae epifolae, fupra vires meas disquifitio eft. Vnum tamen monere liceat, Dionylium quendam, qui commentariis Syris bas una cum caeteris Canonicis et Attis Apost. nec non Apocalypsi illustranit, in praesat. ad secundam Petri monere, epistolam II. Petri non fuisse versam in linguam Syram cum literis qui diebus antiquis redditi sunt, ideoque non inueniri, nisi in translatione Thomae, episopi Heracleensfis. Huius Thomae Heracleensis verfionem MS. N. T. ea, quain nos legimus, meliorem accuratioremque manu sua eleganter descriptam habuit Prokius, teste Hochstetero, Theologo Tubingensi, Orat. inaugural. pag. 29. Fabric.

vvv) Interpretem Lud. de Dieu vocat Lucam quendam, vt ipfi quidem videtur Maronitam. At Rich. Simonio Hift. Crit. N. T tom. II. videtur potius Europaeus. Fabric. vide quae de Philoxeniana versione dicta sunt.

Or / vd bezitipi(

VERSIONES NOVI TESTAMENTI Lib. IV. c. VII. 879

eft Leus denius) versionem latinam (de qua ipse scripsit: ad latus adiunxi versionem latinam ex omnibus versionibus latinis textus, imprimis Tremelliana, et voicunque mini videbatur commodum, propria opera compositam) et varias lectiones ex omnibus editionibus diligenter collectas adiecit. Adiunxit etiam Lexicon Syriacum concordantiale. Denuo haec editio emendata prodiit Lugd. Batau. 1717. 4.

Ab illa autem Syriaca versione antiqua diversa est alia recention Xenayas Philoxeni, episcopi Hieropolitani fiue Mabugensis, (a quo etiam dicta est Philoxeniana,) cuius auctoritare composita est a Pulyearpo quodam: postea hanc versionem recensuir et cum codd. graecis contulit Thomas, Heracleensis; biuc ipsa quoque versio Heracleensis dicta est. Complexam effe hanc versionem Philoxenianam, quae fingula verba premit, Euangelia, Acta Apolt eorumque epiltolas, in confeilo elt, an vero etiam apocalypfin Iohanneam, dubitatur. Eam versionem, quam Lud. de Dieu edidit, (vide supra) esse Philoxenianam, statuit Storr in Obss. sed cum indoles huius versionis diuersa sit a Simplici et Philoxeniana; Adlerus in libro mox laudando pag. 78. cenfer, eum effe laborem interpretis, qui non laboraffet in verfione Simplici et Philoxeniana. Neque diffitendum eft, versiones illas, quas Pocohius et Lud. de Dieu ediderunt, este a reliquis versionibus Syriacis diuersas, et vero etiam recentiores, de interpretibus autem nihil certi constitui potest. Historiam versionis Philoxenianae descripsit praeter Ridleium 1 fupra 1. Storrius 1. 1. §. 15-22. de versionis indole egit §. 38. diligenter quoque de ea disputavit in Eichhornii Repertor. für bibl. und morgenl. Literatur Th. VII. conferri etiam potest Ioh. Ben. Michaelis ad Bengelis tractationem supra laudatam pag. 17. et Ich. D. u. Michaelis in Introduct. in N. T. De codd. versionis scripsit peculiarem libellum Paulus hoc titulo: accuration manuscriptorum, quibus versio N. T. Philoxeniana continetur, catalogus, cum quibusdam ad v.ros eruditos quaestion bus. Scripfit Henr. Eberh. Gottl. Paulus A. M. Helmstadii 1788. Versionem Euangg. Philoxenianam, quae per faecula plura in tenebris . fepulta latuit, primus edidit, White: Sacrorum euangeliorum verfio Syriaca Philoxeniana, ex Codd. MSS. Ridleyanis in bibliotheca collegii noui Oxonienfis repofitis, nunc primum edita cum interpretatione et annotationibus losephi White, A. M. Collegii Wadh, Socii et lingude Arabicae Profession Laudiani, tom. 1. Oxonii e typographeo Clarendoniano. 1778. conf. Doederlein Theol. Biblioth. vol. I. pag. 163. Michaelis Orient. Bibl. Th. XVI. pag. 107 fqq. Nuperrime de hac quoque versione praeclare meritus est Adlerus, dum edidit librum, inferiptum: Noui Testamenti versiones Syriacae, simplex, Philoxeniana et Hierosolymitana, denuo examinatas et ad fidem Codd. MSS. bibliothecarum Vaticance, Angelicae, Affemannianae, Mediceae, Regiae, aliarumque nouis observationibus atque tabulis aere incifis illustratae a Iac. Georg. Chrift. Adler, Hafniais 1789. 4. conf. Eichhornii Allgem. Biblioth. d. bibl. Literat. B. II. pag. 483 fag. Haffencamp Theol. Annalen. Jahrg. 1789. S. 625 fg.

In hoc igitur libro verfionem, hactenus non fatis cognitam, dialecto Hierofolymitana conferipram, vnde Hierofolymitana dicitur, primus accurate deferipfit Adlerus, atque excerpta critica ex ea obtulit. Dialectus ad Chaldaicam proxime accedit, immixta ei funt plura peregrina, inprimis graeca vocabula, interpres ex graeco vertit, interdum haud infelici fucceffu agit perfonam commentatoris, rarius verba premit. Sequitur maximam partem recenfionem occidentalem. Adderus confectam hane tralationem fufpicatur intra faec. IV. post C. N. et faec. VI. Ceterum cfr. epistolae duae, vna R. P. Augustini Antonii Geor.

Digitized by Google

gii Erem. Augustin. Procuratoris generalis, altera, *Iac. Georg. Chr. Adleri*, in quibus loca nonnulla operis Adleriani de versionibus Syriacis N. T. fimplice, Philoxeniana et Hierosolymitana examinantur. Hafniae MDCCXC. 4.

Turcicam versionem N. T. edidit Guilielmus Seamonnus, Oxonii 1666. 4. descripta est haec versio cura societatis, commerciis turcicis inclitae. Vtrum autem Seamonnus editor tantummodo, an etiam interpres suerit, dubitarur; posterius tamen probabilius est, quum linguae Turcicae suerit peritissimus. vid. Masch. I. c. tom. II. pag. 107. Walch. I. c. pag. 147. """

Vandalica f. Illyrica dialecto versio bibliorum prodiit auctore Georgio Dolmatino Vitebergae 1584. fol. praefixa est praefatio Germanica. Conf. de hac versione epistolam, Büttnero scriptam, in Schlözeri Briefwechsel Th. II. S. 140 — 147.

Virginiana versio cura Ioh. Eliot edita est Cantabrigiae in Noua Anglia, et V. quidem Test. 1663. Nouum autem 1661. 4. denuo, mutata tamen literis expressa est ibid. 1685. 4. Fabricius autem noster observauit, plane aliam esse linguam Americanorum Virginianam, qua Catechismum Lutheri editum esse paullo ante (vid. not. www) memorasset.

Wallica f. Cambrica N. T. versio typis est expressa Lond. 1567. 4. omnium librorum vtriusque testamenti, an. 1588. fol. 1620. fol. et 1718. vid. Walch. l. c. pag. 124. Haec de versionibus N. T. dicenda habuimus. Kuin.]

XIX. Harmoniae Euangelicae Scriptores Veteres.

De harmouia euangelica in quam faeculo XII. latine commentatus est Zacharias Chryfopolitanus tom. XIX. Bibl. Patrum edit. Lugd. obuius, quamque vetus latinus interpres Victor

www) Practerea Albertus Bobouins f. Bobowsky, Polonus, in gratiam Leuini Warnsri totam facram scripturam Turcice vertit, quae hodie in Biblioth. publica Leidensi MSta adseruatur, Conf. de hoe Bobouio Thomam Hyde in appendice [f. parte II.] ad Cosmographiam Adami Perit/ol. Hic ipfe eft Ali Brigh, Muhammedis IV. interpres, quem biblia vertifie Turcice, lego in praefatione ad Catechefin Lutheri Vifginiana et Suecica lingua iusiu Caroli XI. regis vulgatam. Holmiae 1696. 8. [Albertus ille, puer a Tatariscaptus, Constantinopolin abductus, ibique in religione Turcarum inftitutus eft.' vid. Acta Erudit. Lipf an. 1691, pag, 226. Bayle Diction. Art. Hali Beigh. Kuin.] Andreas vero Mollerus in notis ad Azizi, Nefephaci Tatari, fragmentum, lingua Turcica scriptum, de cognitione Dei et hominis, vbi allegat verba Christi Ioh. III, 3. Ista, inquit, auftor arabice citat, ne/cio unde. Namque Erpeniana versio et Parisina quam Londinensis sequitur, aliter habent. Turcicam-S. Script. fiue iniegre liue ex parte fattam versionem non credam auftorem legisse. Quam Ioh. Vngnadius

fieri curauit, Thuano Lib. 36. teste, recentior procul dubio est hoc MSto quod CPoli a. 1559. erutum eft. Vetus quidem Testam. Iudaei Taurici Turcice legere dicuntur, sed qui in Turcia funt Christiani, vel syriace vel arabice vel graece vel iberice vel aliter scripturam legunt. Thuanus Hift. ad an. 1565. qui Vngnadio emortualis. fuit, testatur, eum incredibili propagandae religionis desiderio ardentem immensis sumtibus biblia facra et theologorum aliquot fcripta in linguam Turcicam et Croaticam conuerti et ad gentes, illarum linguarum peritas, transferri cura/je. Andreas Mollerus in Annal. Freibergenf. pag. 284. de codem Vngnadio: Er hat mit großen Unkoften das N. T. die Augfpurgische Confession und andere chriftl. Bücher in Croatifche Sprache transferiren und mit cerulischen und glagolischen Buchftaben zu Tubingen drucken laffen. Cyriac. Spangenberg in Chron Sax. ad a. Chr. 1564. no-'tat, eum adiutum effe a Primo Tubero, Crosto, Steph. Confule Austriaco, et Antonio, Dalmate. Fabric. Non constat verum versio interciderit an suppressa fit. Majck. II. pag. 165 fq.

Vol 11. p. 212 213. 214

Victor Capuanus²²²³) venditauit fub falfo nomine Tatiani: et de altera, quain latine vertit et fub Ammonii Alex. nomine edidit Ottomarus Lufcinius, Augustae Vindel. 1523. sed quae et ipla Tatiano⁹⁹⁹) tribuitur in versione antiqua Theotisca pec clariss. Palthenium nuper vulgata, non repetam ea, quae dixi in codice Apocrypho N. T. pag. 378 sq. Vtraque latine, in Orthodoxographis et in Bibliothecis [1] Patrum plus simplici vice edita est. Posterior e Luscinii versione et recognitione Casparis Bruschii prodiit etiam Ersurti 1544. 8. et in Mieropresbytico. Batil. a. 1550. fol. [add. Io. Iat. Hefs Bibliothek der heiligen Geschichte vol. L]

Theophili Antiocheni perinde vt genuina Tatiani Harmonia Euangelica periit: fi modo vlla vnquam extlitit Theophili Harmonia, et non Hieronymus Theophili commentarios in Euangelia, quos cum celiquorum eius scriptorum elegantia congruere negat in catalogo cap. 25. et quorum latinam versionem hodie habere ^{zzz}) nos sunt qui existiment, cum Tatiani Monotellato confundens scripsit Epistola CLI, ad Algasiam: Theophilus Antiochenae Ecclesiae septimus post Petrum Apostolum Episcopus quatuor Euangelistarum in vnum opus dicta compingens ingenii sui nobis monumenta reliquit. Conf. Zacharias Chrysopolitanue pag. 742. ex Hieronymi Homilia de villico iniquitatis.

Fragmentum Epistolae Iulii Africani ad Arislidem, quo conciliatur genealogia Christi in Matthaeo et Luca, seruauit Eusebius lib. I. Hist. cap. 7.

Eussei libri negi dia Querlas Evaryzeriar, quos memorat Hieron, catalogo cap. 81. et ad Matthaei I. interciderunt. Exflant vero eius Canones Euangelici, quibus sequurus Amnionium Alex. ?) per X. columnas capitula Euangelistarum (qualia e veteri computatione etiam in melioribus N. T. editionibus et in vett. MSS. ad marginem notantur) ita inter se comparauit, vt statim appareat, quotnam et quibus in pericopis Euangelistae eandem rem referant. Hi Canones iam omista iam praemista Epistola Eusebis ad Carpianum praefiguntur graece quibusdam N. T. editionibus, vt Erasmi, Rob. Stephani a. 1550. et Polyglottis: latine ex Hieronymi versione occurrunt in editionibus Doctoris illius Stridonensis, et in Orthodoxographis. Sed et Aethiopice in editione N. T. Aethiopica. Similirer Arabice, Syriace, Coptice, Anglo-Saxonice extlant in codicibus Noui Test, illarum linguarum MSS. Praeterea in veteri scholio ad Marcum, quod e codice Bibl. Regiae produxit Rich. Simon lib. III. Hist. Crit. N. T. pag. 89 allegantur Eusebis se va negis Magivov negi vis doneons ev vois Evaryye-Nious negi vis dia Querlas.

Epiphanium a viris quibusdam doctis inter scriptores Harmoniae Euangelicae referri video, propter ea ni fallor quae disputat haeresi LI. Alogorum. [P]

Augustini libri IV, de Confensu Euangelislarum leguntur in parte posteriore tomi tertii editionis luculentae Operum Doctoris Hipponensis, quam Monachis Benediclinis Francisco Delfau, Thomae Blampino et alus viris doctis congregationis S. Mauri Christianus orbis debet.

xxx) Huius Victoris Capuani Catenam MS. in Buangelia habuit Feuardentius, et ex cadem Fragmenta quaedam Polycarpi produxit ad Irenaei III. 3. laudata etiam Grotio ad 10. XVII, 4.

yyy) Tationo adferibit quoque Baronius. Sed ab eius fententie discedunt non fine causa viri doctifiiri. Vide Antonium Pagi ad A. C. 172. n. 3. Vol. IV. 222) Theophili effe negant Cotelerius ad Patres Apoftol. tom. II. pag. 16. Tillemontius, Albertus et alii.

a) Hieron. praefat. in Euangelia ad Damafum, et líidorus Hifp. VI. 15, Origg.

Tttts

De

883 Lib. IV. c. VII. HARMONIAE EVANGELICAE

Vol. III, p. 214 7 215

De Hieronymo vetus fcriptor, a Io. Mabillonio tom. IV. Analect. editus: Euangelii Hiftoriam ita conciliatoriis^b) differtationibus declarauit, vt vnicam fore arbitretur. Videlicet in commentariis fuis ad Matthaeum et in aliis fcriptis, fubinde speciem dia Querior in Euangeliis conatur tollere, licet nullum eius opus peculiare sub titulo Harmoniae Euangelicae exstet.

Inuenci Metaphralis Poetica Latina Hiltoriae Euangelicae merito huc refertur, perinde vt Theotifca illa vetus Otfridi.

Vtrúm Conftantini M. imperatoris, resord et rereason huc spectent, quae memorat Eusebius in eius vita III. 37. eruditus Lector iudicet. Sane ita visum Ioanni Lightsooto, Hor. Hebraic. ad Ioannis VIII.

Ex Hesychii Hierosolymitani) Εδαγγελική συμΦωνία praestantissimus Cotelerius tomo III. monumentorum Ecclesiae Graecae edidit cum versione sua et notis συναγωγήν αποειών και λύσεων, quibus loca nonnulla Euangelistarum inter se conciliantur.

Anonymi Monoteffaron iusifu Ludouici Pii compositum quod evoluit olim D. Lutherus, feruatur in Bibliotheca Faulina Lipsiensi et celebratur a Ioachimo Fellero $\tau \tilde{\omega} \mu \alpha \kappa \alpha e i \tau y$, in praefat. ad catalogum MSS. illius Bibliothecae. Andreas quoque Osiander testatus est, vsum fe esse Anonymi veteris harmonia e Monasterio ad sontem salutis.

Clementis presbyteri Lanthonienfis (circa a. C. 1170. clari) Harmoniam e Latino Anglice versam a 10. Wickleso, servant Angli MS. in suis Bibliothecis.

Praetereo alios fequioris aetatis scriptores Harmoniarum Euangelicarum: Guidonem de Perpiniano, Ludolphum Saxonem, Petrum Lombardum et Io. Gersonem: Petrum Comeftorem in Historia Scholastica, Simonem Carsulanum siue de Cassia cognomento Fidatum (qui Florentiae a. 1348. obiit) libris XV. de gestis Saluatoris. Colon. 1545. sol. atque arrivesméror vtriusque Testamenti scriptorem Iulianum Pomerium. [1]

Harmoniae Euan gelicae scriptores recentiores, ordine litterarum recensiti.

Ioannes Alesius, Lichae 1605. 8.

Natalis Alexander in expositione litterali et morali Euangelii Ielu Christi secundum IV. Euangelistas, Paris. 1703. fol.

Christophorus Althoferus, Ien. 1653. 1658. 4.

Anonymi Concordia Euangelica, Parif. 1653. edita, et Tillemontio atque aliis faepe laudata.

Anonymi alterius Concordia, edita Gallice, sub titulo: Meditations sur l'Histoire et la Concorde des Euangiles. Bruxellis 1676. 12. duobus vol.

Anonymi Angli Harmonia in Bibl. Vílerii reperta et ex Anglico Germanice translata Francof. 1672. 8. et cum praefat. Augusti Hermanni Franckii, Halae Sax. 1700. 8.

Io. Auenarius, Balil. 1588. 12.

Iacobus

b) Its forte legendum pro confolatoris. Cotelerius legit conciliatoris.

c) Solenne eft huic Hefychio, gesta et dicta Chrifai, quo-facilius difficultates etiam perleues solvat, multiplicare, vti faciunt e recentioribus A. Ofiander, Carolus Molinaeus, Codomannus, Io. Cluuerus, Abr. Calouius, Cafp. Hermannus Sandhagenius.

Digitized by GO

SCRIPTORES RECENTIORES

Vol. III. p. 215 7 216

Iacobus de Ausoles, Paris. 1610.

Io. Banzius, Colon. 1624. 4.

Caelar Baronius et Sam. Basnage tomo primo Annalium.

Sebast. Barradii Lusitani Commentaria in Concordiam Euangelicam, Mogunt. 1601. fol. quatuor voll.

Benjamin Beauport Franciscanus. Paris. 1552. 8. Gallice.

Thomae Beauxamis Carmelitae Commentarii in Harmoniam Euangelicam ex antiquis Patribus congesti. Paris. 1590. 2. voll.

Balthafaris Bebelii Antiquitates Euangelicae. Argent. 1673. 4.

Caesaris Bec lli Vrbinatis connexio Euangeliorum, in qua textus, ordine seruato rerum gestarum, series indicatur. Rom. 1623. Paris. 1631 et 1651. 12.

Detleui Becmanni vita Chrisli Meditationibus ducentis illustrata. Hamb. 1684. 8. Germanice.

[Ioh. Alb. Bengel richtige Harmonie der vier Euangelisten. Tübing. 1766. 8. Kuin.]

[Ernft. Aug. Bertling Neue Harmonie der vier Euangelissen. Halle 1767. 4. Kuin.]

Iani Bircherodii Series Chronologica Annorum Ielu Chrifti. Hafniae 1679. 4.

Ioannis Bourghessi, Professionis Duacensis, Historia et Harmonia Euangelica, tabulis et quae-Aionibus explicata. Montibus Hannonsiae 1644. fol.

Io. du Buisson, Duaci 1575. Iansenium Gandauensem secutus, Rom. 1576. 8. Colon. 1604. 12. [P] Antonius Brockeuius. Colon. 1539.

Io. Bugenhagenii Pomerani Concordia Euangelica Historiae passi Christi et glorificati. Witeb. 1524 8.

Florentii de Bruin. Dordraci 1690. 8. Belgice.

- Henrici Bunringii, Magdeb. 1589. fol. cum septem annorum Christi (1. 2. 30 34.) Calendariis Historicis.
- [Die vier Euanelisten, mit ihren eigenen Worten zufammengesetzt und verdeutscht, auch mit hinlänglichen Erklärungen versehen von Ant. Frid. Büsching. Erst. Bd. Hamb, 1766. 8. Kuin.]
- G. Calixti Concordia Euangelistarum, ex eius dictatis, infcio auctore, edita Halberstadii 1624. 4. et deinde saepius alibi.
- Abr. Calouii Harmonia Germanice, Witeb. 1680. 8. et Latine in Bibliis illustratis tomo prime N. T. 1676. fol.

Centuriatores Magdeburgenses tomo I. capite X.

Io. Caluini ") Harmonia ex Matthaeo, Marco, Luca (nam in Ioannem feparatim fcripfit) Geneu. 1555. fol. ex officina Rob. Steph. et saepius deinde alibi, et inter opera. Etiam Gallice et Germanice.

Ttttt 2

[Car.

d) Caluinus Andreae Ofiandro veluti e diametro aduerfatur, et dum temporis ordinem faepiffime ab Euangeliftis neglectum fupponit, etiam vbi diuería narrare videntur Euangelistae, vnam eamdemque rem ab illis referri arbitratur. Dicam et hic cum Liuio XXVI. 49. Si aliquibus adfentiri

[Car. Hildebrand Freyh. von Canflein Harmonie und Auslegung der vier Euangelisten, Hal. 1727. fol. Beck.]

- Tho. Cartwrighti Harmonia Euangelica, per Analylin Logicam et Metaphrafin historicam ilkustrata. Amst. 1630. 4.
- [Io. Cafauboni de rebus facris et ecclef. Exercitationes XVI. ad Beronii Annaleg. Geneuae 1655. 4. Beck.]
- Matthaei a Caftro epitome Concordiae Ianfenianae: Antwerp. 1593. 8.
- Martini Chemnitii Harmonia Euangeliea, a Polycarpo Lyfero ') et lo. Gerhardo continuata atque ad vmbilicum perducta. Francof. 1593. 1608. 4. Ienae 1617. 1626. 1627. 4. et Francof. 1615. fol. Geneu. 1628. 1645. Roterd. 1646. Hamb. 1647. Francof. 1657. Hamb. 1704. fol. duobus volum.
- Ioannis Christiani speculum Harmonicum praecipuarum harmoniarum, Bernae 1642. 4. et Germanice a. 1643. teste Lipenio, iple enim librum haud vidi.
- Joannis Clerici Harmonia Euangelica, in qua vno confpectu quatuor columnis verba Graeca Euangelistarum integra conferentur, addita latina versione vulgata, et editoris paraphrasi. Amst. 1699 fol. et latine tantum Altdorf. (titulus praesert Lugdunum) 1700 4 Anglice quoque produit Lond. 1700. 4. Fatetur Clericus, in ordine prae ceteris institute fe vestigis lo. Richardsoni, de quo infra. Etiam [P] notas in hanc Harmoniam suam pollicetur in memoriis litterarits Tribultinis a. 1702. parte I. pag. 157.

Io. Cluverii Harmonia Evangelistarum, digesta secundum paschata et itinera Christi, edente filio Mich. Cluvero. Rostoch. 1628. 4. paucis constans foliis.

Harmonia Brunonis Cognati, Carthusiani, quem de nonnullis monet Petauius II. 12. Epist. Laur. Codomannus. Norimb. 1568. 4. Germanice.

Alanus Copus, Louan. 1572. Duac. 1603.

Bernh. Copus, vna cum Io. Alefio de quo fupra. Lichae 1605. g.

Simonis Corroyi, Ord. Caelestinorum, Consonantia Euangelica. Lugd. 1547. Antw. 1597.

[Sam. Cradocks harmony of the Euangeliss. Lond. 1668. fol. Kuin.]

Pauli Crellii, Witeb. 1566. 8. Germanice, e Bugenhagio fere.

Adriani Crommii e Soc. Iefu. Louan. 1633.

Iacobi Dornkrellii ab Eberhertz, patris et filii, in Harmonia Biblica. Luneburg. 1686. fol. Ger-

manice, et nouis curis filii de integro ibid. 1688. 8. feparatim sub titulo: der Evangelischen Vergleichung zweyte Arbeit.

Tho. Draxi Harmonia, Caluinum potissime oppugnane, vt Lipenio notatum.

Laurentius Echard in Historia Ecclesiastica generali trium priorum saeculorum. Lond. 1702. fol. Anglice.

- Laurentius Edingerus in delineatione Harmonica anore George Euangelii de Christo. Hafn. 1670. 8.
- Ruperri Erythrophili, Pastoris Hanouerani, Catena aurea in Harmoniam Euangelistarum. Magdeb. 1604. 4. et Germanice 1608. 4.

IA Diffo-

fentiri neceffe eft, media similima vero sunt, nam ambae i necutiae et Osiandri illa et haec Caluini execdere aliquando modum videtur, vt magno Chemnitio probe observatum. e) Lyferus incepit a capite 52. Gerhardus a capite 141. Ex merito commendatur hoc opus in Confiliis Witebergenf. Theolog. part. I. tit. f. nr. 4. In tabulas illud redegit Dauid Klugius 5 paragérer. Yol: III. p. 217 218

SCRIPTORES RECENTIORES

Lib. IV c. VII. 885

[A Diffonance of the four generally received Evangelists and the Evidence of their respective. ve. Authenticity examined by Edw. Evanfon. Ipswich. 1792. 2. Conf. Ephem. Götting. 1794. pag. 569 fq. Beck.]

Andreae Fabri fyntagma Hift. Euangelicze Harmonicum. Germanice. Vlmae 1652. 4.

Christophori Fischeri. Vlsenae 1575. 1579. 1583. fol. Concionibus Germanice habitis. Laur. Foreros in vita Iesu Christi. Dillingae 1640. 8.

Michael Fouqué. A. 1574. Gallice. Confer Rich. Simonis Epistolas selectas lib. II. pag. 101. Paulus Frisius de tempore minisserii Christi. Witeb. 1604. 4.

Henr. Gartwaithi Harmonia Evangelica. Lond. 1630. 4. Anglice.

10. Gerhardi. Vide fupra in Chemnitio.

Roberti Gouleti. Parif. 1535. 8. [P]

Frid. Greiffenii. Germanice.

- [Harmonie der Evangelisten; d. i. Uebereinstimmung und Vereinigung ihrer Beschreibungen des Lebens Iesu Christi von Eberh. Dau. Hauber. Lemgo 1737. 8. Eiusd. Leben I. C. von den vier Evangelisten beschrieben, und aus der vereinigten Erzählung derselben in einen kurzen Auszug zusammengezogen, und mit einer allgem. Eiuleitung in die Harmonie der Evangelisten begleitet. ibid. 1737. 8. Eiusd. harmonische Anmerkungen zu der aus den besondern Erzählungen der vier Evangelisten zusammengesetzten Lebensbeschreibung ← I. C. ibid. 1737. 8, Kuin.]
- Io. de la Haye Historiae Euangelicae dispositio, ipfis Euangelistarum verbis ordinata ferie distributa. Duaci 1607. 4. Ei. Triumphus veritatis ordinati Euangelii quadriga inuecta SS. Patrum exercitu stipata, ibid. 1609. fol.

Io. Henricus Heideggerus libro III. Enchiridii Biblici cap. VI.

Protasius Henriettus. Paris. 1667. 4. Gallice.

[Io. lat. Hess Geschichte der drey letzten Lebensjahre Iesu. Tiguri 1781. II. 8. Add. idem in Bibl. der heil. Geschichte, vol. I. pag. 24 [q. Beck.]

Joannes Hiud. Lond. 1632. 8. Anglice.

Io. Hussi Collectio gestorum Christi, secundum tres annos praedicationis eius digesta. Inter eius opera Norimb. 1558. fol.

Cornelis Iansenii Gandauensis episcopi Commentaria in Concordiam Euangel. Lugd. 1571. fol. et 1582. 1594. et saepius aliis in locis.

Cornelii Iausenii Iprensis Tetrateuchus. Louan, 1639. 4.

Petri de Irurosqui, Nauarri Dominicani, series Euangelis etc. Stellae Nauarrorum 1557. fol.

Dauidis Klugii Harmonia Euangelistarum Chemnicio-Lysero-Gerhardiana in tabulas redacta. Ien. 1670. 4.

Antonii a Koninckstein Enarratio in Monotestaron Euangelicum. Colon. 1539. 8.

Io. Kromayeri, Superintend. Vinariensis a. 1636. 8. Germanice.

Bernardi Lamy, Presbyteri Oratorii Parif. Harmonia, fiue Concordia IV. Euangeliflarum. Parif. 1689. 12. Eiusd. Commentarius in Harmoniam cum Apparatu Chronologico et Geographico et praefatione, in qua demonfiratur veritas euangelii, ibid. 1699. 4.

Io. Lightfoot Harmonia Euangeliflarum inter se et cum V. T. tom, I. Opp.

De Polycarpi Lyseri Patris (qui a. 1610. Dresdae obiit) Harmonia Euangelica, vide supra in Chemnitio.

Ttttt 3

D. Val.

Digitized by GOOGLE

Vol. III. p. 218 219

D. Val. Ernesti Loelcheri tentamen accuratae Harmoniae, in relationibus novantiquis, Germanice editis, a. 1701. pag. 164 sq.

Eilhardi Lubini Harmonia Graecolatino Germanica. Rofloch. 1616. 4.

Seuerini Lubomlii Poloni Ord. Praedicatorum. Cracou. a. 1607. fol.

Reinardi Lutz. Bafil. 1561. fol.

Io. Henrici Maii, Theologi Gieffenlis, Harmonia Euangelica D omnium dictorum et factorum Domini nostri lesu Christi vsque ad [1] Pascha sauguaspor; perpetua paraphrasi et commentario, ex singulis commatibus cognitionem veritatis et praxin pietatis commonstrante, illustrata. Gieslae 1707. 4.

[A harmony of the four Gospels — by I. Macknight. Lond. 1763. II. vol. 5. 4. Iac. Macknighti S. T. D. Commentarius Harmonicus in IV. Euangelia, fecundum fingulorum ordinem proprium dispositus. Ex Anglico latinum fecit, notas et alia nonnulla adiecit A. F. Ruckersfelder, S. T. D. eiusdem et LL. OO. P. Dauentr. Bremae et Dauentriae 1772. 8. tom. II. Kuin.]

Io. Matthesii Hiltoria lesu Christi e IV. Euangelissi. Norimb. 1568. Germanice.

[Analyse de l'Evangile selon l'ordre historique de la concorde — per le P***. (Manduit) à Caën 1709 — 1712. IV. 12. Beck.]

Gerhardi Mercatoris Harmonia. Duisburgi 1592. 1603. 4.

Gortwaldi Meschini tabula nouae Harmóniae Euangelicae, edita Spirae, teste Lipenio.

Theobaldi Meuschii Harmonia Euang. Hanov. 1604. 4.

[Io. Dau. Michaels in Introduct. in N. T. vol. II. pag. 898 fq. Anweisung wie die von den vier Evangelisten aufgesetzte Nachrichten nach der Zeitordnung auf einander folgen, von 10h. H. Dan. Moldenhauer. Brem. 1781. 8. Beck.]

Caroli Molinaei Collatio et vnio Euangelistarum. Hanou. 1565. 4.

- Rich. Montacutius in Dear gewring fine Originibus Ecclesiasticis. Lond. 1636. 1640. fol. duobus volum.
- [A Harmony of the Golpels, in which the Original text is disposed after *le Clere's* general manner. Observations are subjoined, tending to settle the time and place of every transaction, to establish the feries of facts and to reconcile seeming inconsistencies by *Will. Neuroome.* Dublin 1778. fol. *Kuin.*]
- G. Oenopolae Harmonia. Francof. 1607. fol.

[Leon. Offerhaus de vita lesu Servatoris O. M. et publica et privata, ad calcem Spicilegiorum eius hiltor. chronolog. Grön. 1739. 4.]

Io. Godfridi Olearii Vita Christi. Halis Sax. 1669. 12. Germanice.

Andreae Ofiandti Harmonia graece et latine libris IV. in quibus euangelica historia e quatuce Euangelistis ita in vnum est contexta, vt nullius verbum vllum omissium, nullum alienum immixtum, nullius ordo turbatus, nihil non suo loco positum: omnia vero litteris et notis ita distincta sunt, vt quid cuiusque Euangelistae proprium quid cum aliis et cum quibus commune sit, primo statim adspectu deprehendere queas, addito libro annotationum et Elencho siue Indice per tabulas argumentorum. Graece et Larine. Basil. 1537. fol. et Germanice per Io. Schweinzerum. A. 1540. 8.

Pauli

f) Auctor iple in pracf. Compendium non tantum vasti operis Chemnitio - Lyseriani, Ligtfootiani aliorumque exhibeo, sed et occasion im suppedito plura meditandi.

Digitized by

J009lC

Vol. III. p. 219 7 220

Pauli de Palatio. Constantiae 1605. 4.

Ioach, Perionii. Parif. 1553. fol.

Potensteineri. Amst. 1653. 4. Germanics edita et Lipenio memorata.

Dionyfius Perauius XIL 18. Doctrinae temporum.

Paulus Pezron in Historia Euangelica, per Iudaicam et Romanam confirmata. Parisiis 1696. 12.

- [A Harmony of the Evangelifis in Greek, to which are prefixed critical Differtations in English, by los. Prisstley. Lond. 1777. 4. Kuin
- Io. Georgius Pritius in tabula Chronologica cap. XXXVI. Introduct. in lectionem N. T. Lipf. 1704. 12.

Barthol. Radmannus de Vita Chrissi. Francof. 1600. fol.

Vincentii Regii e Soc. Iefu dilucidatio Concordiae et Historiae Euangelicae libris VIII. Colon. 1615. fol.

Ioannis Pauli Refenii Apparatus Euangelicus fiue Harmonia IV. Euangeliftarum, nefcio. an edita.

Io. Richardsoni, Ardachadensis in Hibernia episcopi Harmonia exhibita a Iacobo Vsserio ad calcem Annalium V. T. [P]

Ioannis Roberti Arduennatis, e Soc. Iefu, Myflicae Ezechielis Quadrigae, hoc eff Sancha Euangelia, Historiarum et temporum serie vinculata. Graece et latine. Mogunt. 1615. fol.

Francisci de Roxas Toletani Commentaria in Concordiam Euangeliorum secundum ordinem Euangeliorum totius anni. Madrit. 1621. fol.

S. le Roux Concordia IV. Euangelistarum. Parif. 1701. 8.

Io. Rubi Hannonii. Colon. 1572. 8.

[loh. Reinh. Ru/s, harmonia evangelistarum ita adornata, vt investigata sedulo textus cohaerentia nullus versus siue traiiciatur siue praetereatur, sine breai ac succincta expli-catione, quo iusi commentarii loco esse queat. Ienae 1727. tom. IV. 8. Kuin.]

Dan. Sachfii Concordia Euangelistarum, Concionibus 300. explicata. Francof. 1651. 1658. 1662. fol. tribus Volum. Germanice.

Cafp. Sagittarii Harmonia Euangelica Paffionis⁸) Iefu Christi. Ien. 1684. 4.

Calp, Hermanni Sandhagenii Harmonia Euangelica. Luneb. 1684. 1688. 8. Germanice.

losephus Scaliger a Christi baptismo ad mortem vsque computat Paschata quinque pag. 86. ad Eufeb. et libro VI. de emendat. temporum pag. 552 fq. Paullo aliter Palchata quinque colligit Wilh. Langius de annis Chrissi lib. 11. cap. 10 fq. Fuere e veteribus, qui vnico tantum anno baptifinum Domini et praedicationem paffionemque concluferunt, vt pa-

tet e Philastrio haeresi 105. aliisque apud Blondellum prolegom. ad lib. de Episcopis pag, 27 sq. et Grotium ad Luc. IV, 19. Eidem sententiae adstipulatus nuper est Fran-£, cifcus

g) Idem argumentum docte perfecutus est et Euangelistarum narrationes diligenter inter se contulit Antonius Bynaeus in libris III. de Chrifto crucifixo. Amft. 1691, 1596, 1698. 4. Eiusdem Bynaci de Christi circumcisione liber vidit lucem an. 1690. 4. Fabric. [Leidensgeschichte unfers

Hrn. I. Chrifti in ihrer harmonischen Ordnung neu überfetzt und - erläutert, von Ioh. Adolph Schlegel. L. 1775. 8. Io. Dau. Michaelis Erklärung der Begräbniss- und Auferstehungsgesch. Christi nach den vier Evangelisten ete, Hal. 1783. 8. Beck.]

Lib. IV. e. VII. HARMON. EVANG. RECENT. SCRIPT.

Vol. III. p 220 P 22t

cilcus Burmannus parte II. Exerc. diff. 2. de interuallo rus modereias fiue functionis Christi pag. 257. Alis placet tria tantum Paschata admittere, vt post Irenaeum 11. 32. Petauio XII. 17. doctrin. temp. et Norilio Cenotaph. Filan. cap. XVI. Sed libenter accedo eorum fententiae, qui Ioannis Euangelistae testimoniis congruentius Paschata quatuor a Solpitatore nostro post baptilinum celebrata esse docent. [Copiose cam quaetlionem trachauit b. Io. Godofr. Köner in progr. quot pasehara Christus celebrarit? Lipl. 1779, 4. add. Schneider Bibliothek der Kirchengeschichte vol. I. Beck.]

Iufli Georgii Schottelii Harmonia Evangelica. Brunfuic. 1675. 8. Germanice.

Andreae Seelmatteri, Heluetii. Basil 1612. 4. itidem Germanice.

Nicolai Selnecceri Explicationes Harmoniae Euangel. Lipf. 160 4. 8

Casparis Serrano Lusitani Compendium Concordiae Euangel. lansenii Gandauensis. Colen-1593. 8.

Georgii Sigelii Historia Iefu Christi. Norimb. 1585. fol. [P]

Barthol, Siditati Diarium humanitatis Chrifti. Francof. ad Viadrum 1600. 4. Germanice. [Fr der. Spanhemis Opera vol. I.]

Georgii Steinhardi Euangelistarium. Lipl. 1593.

Rob. Stephani Harmonia Euangel. Parif. 1553. fol.

[Harmonia quatuor Euangeliorum et reliqui N. T. libri - ordine chronol. digefti. cura Erh. Stephan, Argentorati 1779. 8. Beck.]

Io. Stineri. Colon. 1629. fol.

Taylori vita Chrissi. Lond. 1657. fol. Anglice.

Salamonis Van Till. Harmonia Euangelica, commentario in Matthaeum adiuneta. Dordraci 1687. 4. Belgice.

Sebast. Nanus Tillemontius parte I. memoriarum, ad Hist. Ecclesiasticam spectantium. Paris. 4. et Bruxellis 1694. 12. Gallice.

Jo. Mariae Verrati, Carmelitae, Harmonia Euangelica. Venet. 1571. Didaci Villalobos. Pintiae 1555. fol.

Abrahami Coueti de Vivier Historia Euangelica, ordine naturali digesta ita, vt ratio habeatur potitlime locorum, in quibus Dominus est versatus. Prodiit Hagae Comm. 1705. 4. Gallice.

Pauli Voëtii. Amstelod. 1654. 4.

G. Ioannis Volhi Harmoniae Evangelicae de passione, morte, refurrectione ac adscensione Iesu Christi, Seruatoris nostri, libri III. Amst. 1656. 4. Eiusdem liber de Genealogia *) Christi. ibid. 1643. 4. et inter Opera VI. vol. in fol. edita.

Iac. Vilerius. Vide supra Anonymus, et Richardson.

Mich. Waltherus (pater) in Harmonia Biblica. Argentor. 1627. 4. Norimb. 1654 et 1696. fol. quae auctior est editio.

[William

h) De hoc argumento confulendum Petri Pofilni diallacticon Theogenealogicum cum Catena Pa- Luka, Lond. 1771. P. Cafp. Ditrr Genealogia trum Graccorum in Matthaeum editum Rom, 1646. fol. [add. I.S. Baumgarten abh von dem Geschlechtsregister Iclu, Hal. 1754. 4. Rich. Par-

ry Genealogies of lefus Chr. im Matthaeo and Icfu hominie optimi maximi, Götting. 1778. 9-Beck.]

Vol. 11. p. 2217 222 DISTINCT. LIBR. N. T. IN CAP. ET VERS. Lib. IV. t. VII. 889

[William Whiftons fhort view of the Chronologie of the Old Testament and of the Harmony of the four Euangelist. Cantabrig. 1702. 4. Kuin.]

Georgii Wirth, Professoris Lips. Hortulus e IV. Euangelistis. Francos. 1610. 4. Dan. Withy in Indice Chronologico post commentarium in N. T. Lond. 1703. fol. Anglice. Philippi Ziegleri Concordia Euangel. Francos. 1620. fol. Germanice.

XX. Distingio librorum N. T. in capita et versiculos.

Antiguissimi codices scriptorum facrorum Noui foederis quemadmodum nullis accentibus atque interpunctionibus, fic nulla [P] quoque capitum notatione diffincti fuerunt. Primus capitulorum distinctionem (quemadmodum V. T. libris Parascharum et Haphtararum) videtur libris Euangelicis et Apostolicis ') intulisse vlus sectionum publicarum in Chriffianorum coetibus, vnde pericoparum et capitulorum iam apud Iuftinum Martyrem et Tertullianum mentio occurrit. De illorum evayvwoucrav ratione confulenda clarifimi giri W. E. Tentzelii erudita diatriba de ritu lectionum facratum. Witeb. 1685. 4. Deinde ob alias etiam caufas in capita diuidi coeperunt, vel ad Euangelillas inter fe conferendos, vel ad verba scriptorum alleganda et tanto facilius reperienda, quem vsum omnium pofiremo. toco, et multo démum tempore interiecto veteres respexisse est credibile. Ad conferendos inter le Euangelistas primus capitum distinctionem (quae foste nec in Tatiani Monotessare nulla fuit) foriptis Euangelicis applicuiffe videtur Ammonius Alex. quem in Canonibus Euangelicis, de quibus supra dixi, Eusebius suit securus. Qualis illa suerit, Canones Eusebiani, qui aohuc exstant, Ammonii Harmonia, et κεφαλαίων illorum, fiue capitulorum numeri, in marginibus plerorumque codicum N. T. et in Hieronymo adnotati, ignorare nos non finunt. Praeterea apud Euthynium Matthaeus dispescitur in pericopas maiores LXVIII. Marcus 4) in XLVIII. Lucas in LXXXIII. loannes in XVIII. [Conferri poffunt edd. criticae N. T., vt Wetstenii, Birchui, Matthaei, Alteri, vbi in fine librorum e codd. afferuntur numeri capitulorum et versuum. Beck.] Singularum pericoparum inferiptiones graecae fiue argumenta paucis verbis comprehensa leguntur in quibusdam editionibus N. T. vt Rob. Stephoni, et ante commentaria Theophylassi in IV. Euangelia, atque in reliquos N. T. libros (excepta Apocalypfi) ante commentaria Occumenii, vnde illa depromfit, atque ia Exercitationibus suis ad N. T. graece descripsit Daniel Heinfius, qui et editioni N. T. Elzevirianas a. 1633. 12. iufit adnecti. Ex Heinfiv dedit illa etiam D. Georgius Pritius introductione in lectionem N. T. cap. XXV. Apud Latinos aliae videntur obtinuisse diffinctiones; nam Hilarius in commentariis suis Matthaeum dividit in Canones XXXIII. Alii eundem distinxere in capita XCIV. Lucam in CVII. Denique in latinis atque inde in vniuerfis per occidentem ecclessis obtinuit distinctio capitum, quae Hugoni, cardinali, vulgo, tanquam auctori, tribuitwo '), qua Matthaeus v. g. dispescitur in capita XXVIII. Marcus in XVI. etc. Sic capita etiam

s) Serius epistolae Pauli in capita diuisae sunt. vid. Millii Prolegg. §. 658. 738. Wetsten. Prolegg. pag. 178. edit. Seml. Rumpaei commentatio eri eica ad libros N. T. §. 33. 34. Kuin.

k) Ita et in Catena ad Marcum Poffiniana.

A Sed Hugonem auctorem fuisse, maximopere incertum eft; vt oftendit pluribus Doederlein im V v v v

JOOGle

Digitized by

890 Lib. IV. c. VII. DISTINCT. LIBR. N. T. IN CAP. ET VERS. Vol. III. p. 222 7 223

etiam maiora videmus Graecis in viu fuisse praeter minora illa πεφάλαια siue sectiones, vi patet e Suida, in Tiτλos et Kεφάλαιον, qui ait, Matthaeum habere τίτλες siue capita maiora LXVIII. at πεφάλαια siue capitula minora 355. Marcum titulos XLVIII. capitula 236. (nam eλ5'. [P] legendum pro λ5'. vi Simonius et alii monuere) Lucas titulos LXXXIII. capitula 348. Ioannes denique titulos XVIII. capitula 232. Sic Apocalypsin in Λόγες XXIV. capitula 72. diuidit Andreas Cassarenssis. Sic Latini in bibliis suis ante versiculorum rationem receptam capita singula diuiserunt per litteras A. B. C. etc. quarum notationem etiam sequentur antiquiores editiones Concordantiarum.

Denique fuit diffinctio librorum facrorum in $\Sigma \tau i \chi ss$, quae in diversi codicibus perquam exflitit diuería, vt patet ex antiquis suxquereleus, qualem habes ad calcem Chronographiae Nicephori, CPol. editionis Scaligeri, et in operibus polthumis Petri Pithoei, adiuncha versione latina Anastasii, bibliothecarii, vnde recudi eam curauit in criticis facris Anglis Ioannes Pearsonus, Iacobus Goar ad calcem Syncelli et Fabrottus ad calcem Historiae Ecclefiasticae Anastassi. Alias 51x0427 elas et indiculos librorum facrorum e MSS. codicibus vulgauerunt Cotelerius ad Patres Apostolicos tom. I. pag. 117. Io. Morinus in Exerc. Bibl. Richardus Simon lib. I. Hift. Crit. cap. vltimo: Iosephus Maria Thomasius fiue Carus, ot Laurentius Alexander Zaccagnins. Ceterum de tota illa ratione sixan apud veteres confulendi praeter iam laudatos Salmafius in prolegomenis ad Solinum, Dan. Heinfius in Arilfarcho facro cap. XIII. Io. Croins Obf. in N. T. cap. X fg. Balthafar Stolbergins Exerc. VII. et XI. earum quae libro de foloccifmis et barbarifinis, Noui Teft. dictioni fallo imputatis, fubiiciuntur, Ioannes Henricus Maius in examine Hift. Crit. N. T. cap. XXXIII. 10. Georgius Pritius introductione in N. T. cap. XXIV fq. et Humfredus Hody de Bibliorum textibus originalibus IV. 4. pag. 644 fq. ") Vt autem de proportione sixer ad xequine et rithes aliquomodo conflet, quatuor euangelistae v. g. divisi erant in maiores sectiones CCXVII. capitula minora MCLXII. vt computant etiam Epiphanius et Caefarius, fed 5/285 fiue verficulos 9900. Hodiernam librorum N. T. in versus distinctionem, iam supra notaui, nos debere Roberto Ste-Quemadmodum et hoc iam observatum a multis est, distinctionem illam, tam capiphano. tum, quam versuum, quali hodie vtimur, licet ad loca euoluenda vtilissimam et propterea aliquo modo necessariam, non tamen semper ita esse comparatam, vt lectori ad sensum facrorum-fcriptorum rectius intelligendum fit subsidio, atque vbi vel argumentum vel sententia definit, iubeat paulisper veluti subsistere, sed non raro diuellat conjungenda, et quae, diuelli oportebat, coniungat. [P] Fabric.

XXI. De

Literurischen Museum (Altorf. 1778. B. I. p. 203. es p. 16 fq. vbi descriptit Correctorium Hugonis biblicum, quod e:iam in nostra Bibl. Paulina adseruatur, in quo non modo deprehenditur distinchio capitum, quae in antiquiori Correctorio Parissiensi reperitur, sed ipse quoque Hugo, cardinalis, in hoe libro initia capitum passim accuratius, quam hactenus factum erat, constituit. Kuin.

m) Millii Prolegg. p. 90. edit. Küfteri, Wetflen. Prolegg. in N. T. pag. 9. 10. 195 iq. edit. Seml. Kuin.

Digitized by GOC

Vol. III. p. 223 F224 DE LINGVA HELLENIST. ET STILO N. T. Lib. IV. c. VII. 891

XXI. De stilo Noui Testamenti et Lingua Hellenistica.

[Sermonein graecum, quo vli funt scriptores N. T. non esse pure graecum, nedum atticum, (attica enim oratio iam dudum ante Christi tempora in vita quotidiana vsurpari desiit,), nostris temporibus doctifimus quisque concedit. Concedunt omnes, hos ipfos N. T. libros compositos esse oratione Macedonica et Alexandrina. (cf. Frid. Guil. Sturz, de Dialecto Alexandriga ratione fimul habita versionis librorum N. T. graecae Lips. 1786. 4. Diff. II. et III. Gerae, 1700, 1703.) eademque quam plurimis Hebraicae linguae dicendi formulis immixta, vt adeo stilus N. T. possi recte nominari hebraco-graccus, (cuius fermonis cognoscendi basin in versione gracca V. T. Alexandrina effe, rectifime monuit Erneftius, paulo post citandus, pag. 85. § 21. Goutzsch Spec. exercitatt. grammaticar. ad illustrandum N. T. e versione LXX. interpr. Francof. et Lipf. 1786. 8.) five vt Scaligero (Animadu. ad Euleb. p. 134.) Drufioque placuit, hellenificus, per quem tamen silum hellenissicum, vt hoc obiter moncamus, non debet cum Dan. Heinfio (Diff. de Hellenistis et L. Hellenistica, et praef. ad Nonu, et Exercitat. ad N. T.) peculiaris dialectus intelligi, vt recte docuit Salmafius. vid. Ernefii Institutio interpretis N. T. part. I. fect. II. cap. III. edit. Ammonii. Praeterca etiam multae voces et formulae fuam debent originem Latinorum, Syrorum, Chaldaeorum Rabinorumque loguendi confuetudini; conf. Olearius de stilo N. T. Sam. Worenfelfi Diss. de stilo scriptorum N. T. Bafil. 1608. in Opulc. tom. I. pag. 311, Laufannae 1739. 4. Wetftenius ad Act. XIII, 48 Michaelis Einleit. Th. I. Quae quidem omnia quanquam funt in aprico polita, nihilominus tamen fuerunt, inprimis circa finem saeculi fuperioris et huius nostri initium, qui vel superstitione quadam anili, vel rixandi studio commoti, vt aliis laudem doctrinae obtererent, obscura diligentia oftendere conarentur, Apostolos non folum bene graece fed et Attice fciuisse ac fcripfisse. Et primus quidem, qui elegantiam graecae orationi N. T. fingulari libello afferere conaretur, fuit Sebaftian. Pfochenius, cuius diatribe primum exiit Amstel. 1629. iterum 1633. 12. Sed refutarunt eum Cocceius, in stricturis, Thomas Gatacherus, in diss. de flilo N. T. et Moles Solanus, cuius diff. inferta eft Rhenferdi fyntagmati. Neque tamen defuerunt, qui Pfochenii partes defenderent, inter quos eminebant Anton. Blackwallus in opere infcripto : auctores facri claffici defenfi et illuftrati, f. critica facra N. T. in latinam linguam con- 🗸 verlo a Chrifii. Woilio Lipf. 1736. 4. anglice ediderat auctor Lond. a. 1727. et 1731. 8. Voll. II. et Christi. Sigism. Georgius, qui scripfut Vindiciarum N. T. ab Hebraifmis libros tres quibus quidquid Ebraismi a Thoma Gatackero, Ich. Vorstio, Ich. Oleario, reliquis graecae N. T. distioni est ad sistum, tum argumentis, tum testimoniis, ex probatissua antiquitate grasca, erutis, diluitur, Francof, et Lipf. 1732. 4. idem Georgius aliud quoque opus edidit hoc titulo: Hierocriticus N. T. fine de stilo N. T. libri tres, quipus dialessus N. T. attica a Phrynichi, Thomae Magistri, Cloudii Salmassi, Georgii Pasoris, Casp. Wyssii, Io. Leusdenii, Io. Olearii, reliquorumque deprauationibus liberatur atque ab idiotifmis, ioni/mis, dori/mis, acolifmis, bocotismis, syrochaldaismis, rabbinismis et perfisis vindicatur Viteb. et Lips. 1733. 4. [Successferunt, qui e fcriptt. graecis et lat. vel pluribus, vt lac. Elfnerus, Io. Albertius, El. Palairetus, Geo. Dau. Kypkius, vel fingulis, vt Geo. Raphetius ex Herodoto, Xenoph. Polyb. Arriano, Io. Fr. Munthe e Diod. S., Tob. Eckhardtus ex Aristophane; Gochenius ex Euripide etc. Observationes in N. T. congererent. Beck.] Contra vero inter eos, quilinguam feriptor. N. T. hebraeo-graecam fuiffe docerent, principes fuerunt Ioh. Olsarius, Gatacksrus et Ioh. Vorflius, qui scripfit commentarium de Hebrailmis N. T. qui cura Ioh. Frid. Fischeri, denuo prodiit Lipl. 1778. Kuin.]

Vvvvv 2

Sed

892 Lib, IV. c. VII. DE LINGVA HELLENISTICA

Vol. IIT. p. 224 7 225. 200

Sed apponantur nunc libelli vtriusque sententiae desensorum, co ordine quo cos Fabricius noster citauit:

Differtationum Philologicarum de stilo N. T. Syntagma, a Iacobo Rhenferdo collectum, addita ipfius diff. de faeculo futuro. In islo habes 1) D. Io. Olearii diff. inauguralem de stilo N. T. Lipsiae a. 1668. 4. editam atque inde saepius recusame 2) Io. Henrici Boecleri [P] diff. eiusd. argumenti vulgatam Argentorat. 1642. 3) Sebaft. Pfochenii diatriben de linguae graecae N. T. puritate Amst. 1629. 8. atque inde saepius excusam. 4) Io. Corroii Arichuras eo vsque ineditas pro Pfochenio aduersus Gatackerum. 5) Balth. Bebelii Exerc, de phrafi N. T. Witeb. 1659. 6) Mofer Solani diff. sub Rhenferdii prae-7) Martini Petri Cheitomaci Graecobarbara N. T. fidio contra Pfochenium habita. quae Orienti originem debent. Amft. 1649. 12. 8) Io. Honrici Hettingeri de viu feriptorum Hebraicorum in N. T. 9) Io. Leusdenii diff. X. fq. Philologi Hebraeo Graes. in quibus succincte agitur de dialectis et XXXI. generibus Hebraismorum N. T. e Casp. Wysii dialectologia facra, Tiguri 1650. 8. et lo. Vorstii libris duobus de Hebraismis ") 10) Io. Vorfii de Adagiis N. T. 11) A. Kesteri, Superin-N. T. Lugd. Bat. 1648. tend. Etsfeldenfis, de dictorum V. T. allegatione in Nouo. 12) De fiylo facrarum litterarum et praesertim N. T. Graeci, nec non de Hollenistis et Hellenistica dialecto dodiffimorum quorundam tam veteris quam recentioris aeui scriptorum sententiae, a Ioachimo Iungio .) collectae et editae Hamb 1639. 4. occasione diris, quae ipfi cum nonnullis intercessit, de qua vide, si placet, so. Molleri lsagogen in hist. Chersonnessi Cimbricae pag 586 fq.

Syntagma differtationum de filo N. T. Graeco, quas collegit Taco Hajo van den Honert, Ecclefiae Amftel. Paffor, Amft. 1702 4. In hoc exhibentur: 1) H. Stephani differtatio huius argumenti quam editioni N. T. a. 1576. praefixit, [Illam differtationem Walaeus in limine libror. N. T. hiftoricorum perpetuo commentario illustratorum. Lugd. Batau. 1653. 4. er Amftelod. 1662. 4. recufam dedit; ob praestantiam vero eam Ioh. van den Honert Syntagmati differtationum de stilo N. T. graeci inferuit. vid. Masch. Bibl. facr. tom. I. pag. 223. Kuin.] pollicitus librum integrum de puritate dictionis N. T. qui non vidit lucem. 2) Theod. Bezae de dono linguarum et Apostolico fermone dist. e commentario ad Actt. X, 46. et fragmentum Epistolae ad Elisabetham, reg. commentario in N. T. praestizae. 3) G. Pnforir Ideam dialectorum N. T. 4) Io. Georgii Stranbe [P] disp. philologicam de emphasi graecae linguae N. T. 5] Hunerts ipsius Epistolam ad Abrahamum Boddens de stili N. T. puritate.

#) Nimis a Vorftio Hebrailmos multiplicarl, monuit iplum Reinefius Epiftela ad cum XIV.

o) Huie collectioni Iacobus Groffius, Poftor Hamb. ad S. Catharinae, oppoluie triadem propofitionum theologicarum, ftylum N. T graecum a barbaris criminationibus windicantium et fententiam Criticorum, qui Hellenismum propugnant mihil illius rectitudint derogare oftendentium. Icnae 1640. 12. Groffio Laniel Wulferus, Norimbergenfis, oppoluit Innocentiam Helleniftarum vindicatam (fine auctoris et loci notatione) in 12. Refpondit Groffius in observationibus protriade propositionum Apologeticis. Cumque Io. Mujaens, Theologus postea celeberrimus a. 1641. edidistet disquisitionom de stylo N. T. in qua Groffii tria, propositionum et observationum Apologeticarum modeste examinatur, respondit Groffius in tertia defensione, et vindiciis disquisitionis. Museanas a. 1642. editis, in defensione quarta.

Eliae

Digitized by GOOS

Vol. III. p. 226 7 227

Elias Benoift, Delfenfis Ecclefiae V. D. ministri, aducessus Honerti epistolam amica expostulatio. Delfis 1703. 4. Honerti responsio etc.

Matthias Flacius parte IL Clauis S. Scripturae tractatu V.

Salomo Glassius in philologia facra lib. I. tractatu III. etc.

Io. Henricus Maius in Examine Hift. Criticae N. T. cap. XXVI et XXVII.

Claudii Salmafii de Hellenistica Commentarius, controuersiam de lingua Hellenistica decidens et plenistime pertractans Originem et dialectos graecae linguae. Lugd. Batau. 1643. 8.

Dan. Heiufi Exercitatio de lingua Hellenistica et ") Hellenistis: Lugd. Bat. 1643. 8.

Claud. Salmafii funus) linguae Hellenisticae, siue constutatio exercitationis de Hellenistis er lingua Hellenistica. Cui libet exequias ire Hellenisticae, i, licet. Ecce illa iam effertur. [1]

Eiusdem offilegium Hellenisticae, siue adpendix ad confutationem exercitationis de Hellenistica. ibid. 1643. 8.

M. Iatobi Bohlii iusta et moderata absentiae ab exfequiis et iustis funebribus, funeri linguae Hellenisticae paratis, exculatio et venia. Regiomonti 1647. 4.

Martini Schoockii de Hellenissis et lingua Hellenistica diss. ad Heinsium et Salmasium. Vltrai. 8. Jo. Croius in observationibus ad N. T. contra Heinsium cap. XXX. XXIV. Geneu. 1645. 4. Dan. Heinsius in Apologia aduersus Croium. 12.

Matthasi Cotterii de Hellenistis et lingua Hellenistica exercitationes secundariae. Argentorat. 1646, forma minore.

Vvvvv 3

Tho:

JOOQle

Digitized by

p) De Hellenistis Actt. VI, 1. IX, 29. et XI, 20. memoratis, feptem sententias eruditorum repezio, e quibus perplacet mihi prima Lud. Cappelli Opp. posthum, pag. 394. cui Hellenistae funt Ethnici. Secunda eft If. Voffii cap. vlt. de Sibyllinis, atque intelligit Iudaeos; Ethnicorum Romanorum partes secutos, aut qui in corum stipendio vixerunt. Tertia Erasmi, qui nomen Hellehistarum factionem etiam innuere existimat, non tantum nationem aut linguam. Quarta Petri de Marca VI. de concordia Sacerdotii et Imperii c. 1. pag. 59: e cuius fontentia Hellenistae funt Iudaei: dispersionis secundae, in provinciis Graecorum fine gentilium dispersi. Quinta Io. Lightfooti, ui Hellenistas suisse existimauit Iudaeos, habitantes in gentibus, neque gnaros linguae hebraicae; sed quamuis aliam illius in qua versarentur gentis linguam folitos loqui. Sexta Hellenistas accipit de proselytis iustitiae e Graecis. Ita Ioach. Camegarius, Beza, Salmasius, Croius, Pearlo ·.7. ·

nius lectionibus ad Acta Apoftol. pag. 52 fq. Matthaeus Cottierius, Guil. Caucus, et Sam. Basnage ad A. C. 35. nr. 7. Septima denique Helleniftas contendit fuiffe Iudaeo Graecienfes itAmusi dialeyouthas (its Syrus, Chryfoff. Theophylact. Occumen. et in verfione Graecobarbara Maximus Margunius) verbis graecis, phrafibus vti folitos hebraicis et extra Iudaeam habitentes. Ita Iofephus Scaliger ad Eufebii nr. 1734. Dan. Heinflus in Exerc. ad N. T. et in aliis quae memoraui feriptis, Drufius, Hugo Grotius, Hammondus, Rich. Simon, Cocceius praefat. ad Cod. Sanhedrin, Io. Seldenus, Dionyf. Petauius, Conftantinus l'Empereur, Barthol. Maierus in Philologia facra aliique.

q) Hugo Grotius Epistola 594. notat ex ipsius-Salmasii concessis, facile posse componi librum de lingua Hellenistica rediviua. Conter Rich. Sinuonis Hist. Criticam N. T. cap. 27 fq. et nouas obformationes cap. 5.

891 Lib. IV. c. VII. DE LINGVA HELLENISTICA ET STILO N. T. Vol. III. p. 227

- Tho. Gatakeri de stilo N. T. aduersus Pfochenium. Lond 1643. 4. et vna cum eius Cinno, Aduersariis et aliis Operibus Criticis. Traiecti ad Rhen. 1698 fol.
- Horatii Vitringae, Campegii F. animaduerssionum ad Io. Vorstium de Hebraismis N. T. specimen. Ad calcem observationum Miscellanearum Lamberti Bos. Franeq. 1707. 8. [et in I. Fr. Fischeri editione Operis Vorstiani. Lips. 1778.]
- [Pauli Slevegti dissertatio hellenissica, qua vnico exemplo maximus linguae hellenissicae vsus in interpretatione scripturae ostenditur. — Exstat in eius disputatt. acadd. pag. 933. et in Crenii Analectis philologico. critico. historicis pag. 334.

Henrici Kippingii exercitatio de lingua hellenistica, in Crenii Analectis pag. 321 sq.

Samuel Meusi differtatio de lingua hellenistica. Viteb. 1661.

Io. Theodor: Leubscheri Diff. de lingua noui testamenti hellenistica. Viteb. 1691. Kuin.]

Rob. Boyle de silo facrae Scripturae. Oxon. 1665. Geneu. etc. 4.

- Balthafaris Stolbergii, Prof. Witebergenfis, liber de foloecifmis et barbarifmis graecae noui foederis dictioni fallo tributis, vt et de Cilicifmis aliisque a D. Paulo noue vfurpatis, eum exercitationibus XII. Philologicis. Wireb. 1681. 4. praemissa praesatione C. S. Schurzsteischii. [Viteb. 1685. 4. tertia editio Viteb. 1688. 4.]
- [Ioh. Conr. Schwarz soloccismi discipulorum I. C. per amorem veritatis divinae, a Luthero restitutae antiquitati Coburgi 1730. 4. postquam de soloccismi natura disputavit, scriptores factos contra huius vitii criminationem defendit.
- Ich. Erici Oftermanni politiones philologicae, graecum N. T. contextum concernentes Viteb. 1649.
- Georg. Guil. Kirchmaieri noui foederis graeci defensio a soloecismis, barbarismis, hebraismis. Viceb. 1732 4.
- Laurentii Mulleri diss. de stilo idiotico, scriptoribus N. T. praecipue Paulo a criticis adficto. Schleusingae 1718. Kuin.]

Pauli Antonii de N. T. philosophismis sine dictionibus philosophicis exercitatio. Lips. 1686. 4. Nic. Augardi, Prof. Eloquentiae Sorani, de stilo N. T. diss. Sorae 1655. 4.

- [Ioh. Eshard Kappii diff. de N. T. graeci latinifmis, merito ac fallo fulpectis. Lipf. 1726.
- Chrift. Sigism. Georgii de latinis, graecae N. T. dictioni immerito adfictis. Viteb. 2731. ad. versus Kappium.
- Sigism. Frid. Drefig, vindiciae differtationis de N. T. graeci latinismis merito et falso suspective fais Lips. 1732.
- Chr. Sig. Georgii Apologia differtationis de latinismis graceae N. T. dictioni immerito adfictis.
- Drefigius tum edidit: Vindicias differtationis de N. T. graeci latinifuis merito et faljo fuspettis a nupera apologia adsertas. Georgius autem non modo scriplit: apologiau differtationis de latinismis graecae N. T. dictioni immerito adsictis vindicatam, sed

eti20

Vol. III. p. 227 INDEX SCRIPTORVM A GEMINO MEMOR. Lib. IV. c. VII. 895

etiam omnes libellos, in vtramque partem scriptos, coniustctim edidit sub titulo: Hie rocritici Noui foederis pars secunda, siue controuersiarum de latinismis N. T. libri tres. Viteb. 1733. 4. Kuin.]

[Io. Olearii de stilo N. T. liber — auclas a Io. Conr. Schwartz. - Accedit Io. Henr. Boecleri / de lingua N. T. originali Differtatio. Coburgi 1721. 8.

Io. Conr. Schwarzii Commentarii critici et philologici linguae gr. N. T. Lipf. 1736. 8.

Io. Vorstii Commentarius de Hebraeismis N. T. Accesser praeter eiusdem cogitata de stilo

N. T. et diatriben de Adagiis N. T. Horatii Vitringae Animaduerfiones ad Comm. de

Hebr. Curauit Io. Fr. Fischerus, L. 1778. 8.

Io. Fr. Fischeri, Supplementorum Commentarii Vorsiani de Hebr. N. T. Spreimen I. II. III. Lips. 1790 fq. 4.

Io. Leusdeni de dialectis N. T. fingulatim de eius Hebraifmis libellus iterum editus a Io. Fr. Fischero. Lipf. 1792. 8. Add. I. F. Fischeri Prolusiones de Vitiis Lexicorum N. T. Lipf. 1791. 8. Beck.]

Haec de Noui foederis libris dicta sufficiant, quibus tunc demum recte et falutariter vtemur, non quando ista de quibus hactenus disserui, quantumuis subtiliter discusserimus, aut totum etiam facrum codicem teneamus ad vnguem, sed quando illis, tanquam voce (quae prosecto est) diuina, ad fidem, atque amorem Dei hominumque patiemur nos adduci, vt per fidem vita beata ac sempiterna in nomine lesu Christi perfrui possimus. [P] Fabric.

INDEX SCRIPTORVM A GEMINO MEMORATORVM.

Fabricius supra in cap. XVIII. pag. 32. dederat *indicem* scriptorum, a Gemino citatorum. Idem tamen quoniam in volumine decimo, ab initio, alium indicem, ad paginas edit. Altorsfinae 1590. 8. confecit, eum, supra omissum, hic subiungam. Harl.

Aratus, 59. 103. 105. 119. 185. 231.EratoAriftoteles, 233.EucteBoëthus, philolophus, 233.EudoCalippus, 139. 143. 145. 245. 247. 249. 251.Hefic253. 255. 257. 259 fq. ad 265.HippChaldaei, 23,MetoCleanthes, Stoicus philolophuš, 199 fqq.PhilipCrates, grammaticus, 83. 87. 201. 203.PolyteDicaearchus, 211. male $\Delta maivag \chi os$.PytheDofitheus, 245 fqq. ad 265.Pytha

Eratofthener, 127. Euctemon, 140. 245 fqq. ad 265. Eudoxus, 125. 233. 245 fqq. ad 263. Hefiodus, 215. Hipparchus, 43. 45 47. Homerus, 83. 87. 89. 203. 223. Meton, 245. Philippus, 139. Polybius, 205. Pytheas, 83. Pythagorei, 9. 11.

Digitized by GOOGLC

FINIS VOLVMINIS QVARTI.

Incidi in quaedam errata typographica; nam fingulas paginas foliaque recognoscere, propter Imporis angustias negotiorumque multitudinem non licuit mibi: quae ve corrigas, L. B. relique que, quae occurrant, infirmitati humanae condones, oro TE rogoque observantisting.

pag. 135. in not. r lin. 2. I. maxagiryr.

- \$50; lin. penult. l. indicari.

- 261. lin. 21. l. fine loco fine.

- 347. not. i col. 1. lin. 4. loco Enteonii l. Enteenii.

- 413. fin. 27. pro Strabone 1. Stratone.

- 417. lin. 29. pro et l. at.

- 418, lin. penule. contextus pro Strahone I. Stratone.

- 422. lin. 33. dele fignum parentheseos post voc. Schneidere,

- 427. lin. 12. 1. tribuitur.

- 429. lin. 16. l. eruditasque.

- 434. lin. 19. pro vnone l. vno.

- 437. lin. 28. post: vans e Fabric. adde: fed non fuiffe ex illis, V. D. ipfe miki foriphit.

- 440. lin. 19. post: Parifis adde lucernam.

- 444. lin. 2. post: editio, adde ab altera.

- 499. lin. 29. pro: Alcaeam L. Alcaeam,

Digitized by Google

•

Digitized by Google

•

.

M4Y 1 1 1942

-

•

Digitized by Google

